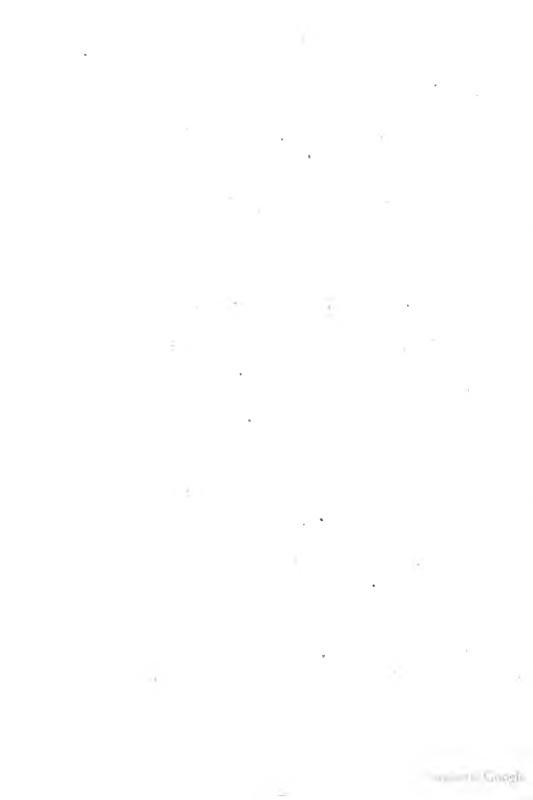

23' 12. - .74

JACOBI CUJACII

J. G. TOLOSATIS

OPERA

AD PARISIENSEM FABROTIANAM EDITIONEM

DILIGENTISSIME EXACTA

AUCTIORA ATQUE EMENDATORIA

IN TOMOS X. DISTRIBUTA

EDITIO ALTERA PRATENSIS

INDEX.

TOMUS NONUS

PRATI

EX OFFICINA GIACHETTI FILII, ET C.

SUMPTIBUS SOCIETATIS CUI NOMEN

UNIO — TYPOGRAPHICA — TAURINENSIS

(OLIM POMBA)

MDCCCLXXI

INDEX

COPIOSISSIMUS

RERUM, ET VERBORUM

QUAE IN OPERIBUS OMNIBUS

JACOBI CUJACII

CONTINENTUR

Litera T, cum numero proximo Tomum indicat; c. cum numero sequente Tomi columnam.

A

Abaci, acoti, et quibus vine ministrant. Tom. 1. c. 196.
Abaci ornamentum. Ibid.
Abacti animalia accusatio quomodo proponenda, et quomodo civiliter aut et extraordinarium crimen. T. 1. c. 15.
Abacti pastus animalium porci, et leonum. T. 1. c. 381.
Abactor parvae quaestitiae, et for, tenetur civili actione in duplum vel quadruplum. T. 1. c. 25. T. 7. c. 133. et c. 1363.
Abactores qui anni, et ut pueri. T. 6. c. 1663.
Abavus, et abavus, abnepos, et abnepotia in quo gradu cognationis. T. 2. c. 309.
Abbas, et abbatissa fructum dare possunt. T. 5. c. 193.
Abbas monachum eisdem dare potest. T. 8. 837.
Abbas meliorem Monasterii conditionem facere potest, deterius non potest. T. 8. 937.
Abbas a Capitulo generali deponi potest, eique delegatus appellatio non remedium. T. 8. c. 871.
Abbas haecina Genevoles rector Parochiae S. Stephani de montis. T. 8. c. 792.
Abbas S. Genovefae jurisdictionem habet. T. 8. c. 768.
Abbas nomen quid significat, et quales personae hoc nomine vocari soleant. T. 8. c. 595.
Abbas non licet puerum sine consensu Capituli, cui ius Patronatus competit. T. 8. c. 938. nisi ante sit consumatus, vel Abbas doctus sit aliquo privilegio speciali. Ibid.
Abbas non licet hodie iusticia bona vendere, aut permutare sine consensu Capituli. T. 8. c. 931.
Abbatissa potest esse procuratrix in rem sibi communem cum benno Pontifice. T. 8. 865.
Abbatissa S. Gerardi, et Epimachi, vulgo S. Gabini, et Loxorii. T. 8. c. 941.
Abbaye de Charleux. Tom. 8. c. 980.
Abdicari iure filii non possunt. T. 2. c. 852.
Abdicare totalem. T. 2. c. 1633. et c. 1435.
Abdicare se, et dicere, colla se amplius magistratum esse, et gerere. T. 8. c. 837.
Abdicare se iusticia, est dicere, se amplius iusticiam esse solita. Ibid.
Abdicare se acquit legitimus tutor. T. 5. c. 838. cedere tamen potest in iure. Ibid.
Abdicare se consensu magistrato prohibere potest Senatus. T. 5. c. 836.

Abdicare se aliud est, aliud cedere. T. 5. c. Ibid.
Abdicare filium non deest, filium deest, et eor. Tom. 7. c. 1475.
Abdicare filium non deest, sed filium potius, qui peccare plus possunt. T. 7. c. 1675.
Abdicare prius non licebat filium non audiam. T. 7. col. 1475.
Abdicare quid sit. T. 7. c. 1674.
Abdicatio ius omnia abdicatio filii. T. 2. c. 852.
Abdicatio sum aedem sit in Paeconia, et quilibet Provinciae Paeconiae, atque in magistratu Urbis, ac municipali, ac in legio Caesaris. T. 5. c. 836.
Abdicatio legitimi magistratus non valet. T. 5. c. 837.
Abdicatio, et exhereditatio in quo differunt. T. 7. c. 1435. et c. 1476.
Abdicatio non est probata iure Civili. Exhereditatio probatur. T. 7. c. 1435.
Abdicatio quibus verbis debet. T. 7. c. 1675.
Abdicatio, et exhereditatio differentia. T. 2. c. 838.
Abdicatio exempla, quod Imperatorem, aut Ducem, et Maximianum item consensu quaedam Codicibus, quod summum Pontificem. T. 5. c. 838.
Abdicatio, et exhereditatio communis nomen est. T. 7. c. 1435.
Abdicatio actio. T. 7. c. 1476.
Abdicatio hodie non videtur. T. 5. c. 840. quomodo fecit olim. Ibid.
Abdicare, non aequum iungere quid. T. 2. c. 586.
Abdicare. T. 2. c. 153.
Abbas Abegit partem, puniatur. T. 1. c. 385.
Abbas Praeses novum diem ab iube acquit. T. 4. c. 354.
Abbas quia dicitur. Tom. 4. c. 351.
Abbas. T. 2. c. 515.
Abbas quoniam datur. Tom. 1. c. 25.
Abbas in omni bono facit. T. 2. c. 737.
Abbas in omni porcus facit. Ibid.
Abge-petitiones et rationes, quoniam fuit. T. 2. c. 515.
Abge-nim maxime erat Hippaul. Ibid.
Abge-ni cetera. T. 2. c. 515.
Abge-nus ius coarctari, qui a diabolo abigitur, quam qui ex syra, vel grege. T. 2. c. 515.
Abigorum receptores in decemum relegandi. T. 8. c. 1191.

Abigens crimine extraordinarium. T. 2. c. 514.
Abigens est casus futurus, et damnum fatale, cui resiste non potest. T. 5. 388.
Abigens est crimine extraordinarium de rationes peccorum. T. 7. c. 1563.
Abigere est adjectivum non recipere. T. 2. c. 44.
Abigens deponit. Vale deponit.
Abigens potest. Tom. 8. c. 478.
Abigens quid. T. 7. c. 833.
Abigens ius. T. 8. c. 1177.
Abigens urbes Praesae acquit. T. 4. c. 351.
Abigens verbum se sit in iura. T. 2. c. 556.
Abigens quid sit. T. 2. c. 495.
Abigens. T. 2. c. 837.
Abigens, et adjectivum. T. 4. c. 444.
Abigens duo. T. 2. c. 907. et T. 4. c. 207.
Abigens. T. 4. c. 155.
de Abigens. T. 8. c. 1191.
Abigens, quae privata datur accusatori, iura quae tempore petenda. T. 8. c. 1191.
Abigens quid sit. T. 2. c. 578.
Abigens duplex. Ibid. et T. 7. c. 419.
Abigens publica, sen generalis. T. 7. c. Ibid.
Abigens publica potest ad recepta inter res, non ad postulat. T. 1. c. 419.
Abigens datur a Iudice. T. 7. c. 449.
Abigens manifestum criminis non datur. Ibid.
Abigens quid sit. T. 2. c. 521.
Abigens facti non pertinet ad servos, qui Regi Julia iubentur esse in vinculis, deos iudicium datur. T. 1. c. 449.
Abigens duplex est, publica, et privata. T. 5. c. 1238. et col. 1199. Aliud est abigens et longe aliud absolutio rerum. Ibid. c. 1290.
Abigens crimine a reo impetrata, nomen eius existit numero rerum. T. 5. c. 1191.
Abigens tertium genus sit ac lege Julia. T. 5. c. 1290.
Abigens impetrata reus repelli potest ejusdem criminis intra 30. dies utiles. T. 5. c. 1219.
Abigens publica ob biliarium publicum quibus res postulat provest. T. 4. c. 1344.
Abigens criminis est temporaria. T. 4. c. 1296.
Abigens aliquis iura potestatem melius est, quam in totum mutare, et rescindere. T. 7. c. 1191.
Abigens generalis cui non procedit, eor procedit etiam specialis. T. 7. c. 1569.

Abollita ex complice partium honeste non petitur, cum publico iure adversus extraneos nemel accusatio instat, et, inchoata. T. 7. c. 1569.

Abollitio generalis, quae reus tributur feris Paschilibus. T. 7. col. 1569.

Qui exceptoribus ab illa generali abollitione. Ibid.

Abollitio Paschalis celebrata. Ibid.

Abollitio, quae fit indicia feris ab publicum letitiam sit laetum, pro tempore ferarum, quorum recepti possunt res post finitas ferias infra triquetra dies. T. 7. c. 1570.

Abollitionem non dari, nisi re telegre; si res non sit integra, non petitor detur abollitio telegre res. T. 7. c. 1569.

Abollitio rerum. T. 7. c. 1569, et 1568.

Abollitio generalis, et publica. T. 7. c. 1569.

Abollitione speciali impetrata reus recepti non potest. T. 7. c. 1569.

Abollitione speciali, et privata. T. 7. c. 1568, et seq.

Abollitionibus, sine quibus impetrare institutionem accusatorum de rebus non possunt accusare, et legi Petronia, et Senatus Consulto Terpliano. T. 7. c. 1568, et c. 1565, et c. 1568 et seq.

Abollitionis petitio reddenda nisi causa iudici, expostulanda est ab accusatore, qui veniens petit. T. 7. c. 1565.

Abollitionis generalis. T. 7. c. 1569.

Abollitio publica quid sit. T. 7. c. 1568.

Abollitio praeside dupli. T. 7. c. 1568.

Abollitionis testium quae frequenter sunt. T. 7. c. 1569.

Aborsus verberibus impunitus. T. 7. c. 1566.

Aborsus, vel aborsus venter partum et cibum non videtur. T. 7. c. 1566.

Aborsus qui potum dant, et ponentes. T. 7. c. 1566, inter Aborsum, et aborsum differentia quae. T. 7. c. 1566.

Aborsus, et aborsus in qua differentia. Ibid.

Aborsus non estis col, sed effusus, vel extenuatus. T. 7. c. 1569.

Aborsus foras non nati, sed effusi. T. 7. c. 1567.

Aborsus sunt, qui mortui utero prodeunt. Ibid.

Aborsus dicti sunt extranei. Ibid. non sunt liberi. Ibid.

Aborsus quid. Tom. 4. c. 107.

Aborsus. T. 2. c. 287.

Aborsus quod summa lucendi gravitas est, quam petum sum esse concedere. Tom. 3. c. 150.

Aborsus quae dicitur. T. 7. c. 145.

Aborsus eorum duci in servitutem, non damari potest. T. 6. col. 1077.

Aborsus reus totus petitor, sed non aborsus trane mare. T. 2. c. 828.

Aborsus quoque lute non diem carere debet, cum supervenit. T. 6. c. 1075.

Aborsus expectator triumsum. T. 6. c. 1188.

Aborsus baereditatem adire regi non potest decreto Praetoris. T. 6. c. 905.

Aborsus per se stipulationem contrahere non potest, per proprium servum potest. T. 2. c. 908.

Aborsus continens in causa capitali non damatur. T. 6. c. 1045.

Aborsus Republicam causa in integrum restitui possit. T. 6. c. 706.

Aborsus aut per procuratorem baereditatem adire possit. T. 6. c. 673.

Aborsus res, Vide, Ha praesens.

Aborsus in iure quomodo defendi debet. T. 6. c. 871.

Aborsus contra haereditatem debitoris se agere possit. T. 6. c. 740.

Aborsus si mandatorum, vel fideiussorem debitoris eligat, si ei necesse electio. T. 6. c. 740.

Aborsus Republicam causa non emittit scionem suum, nec contra se prescribitur. Tom. 4. c. 574.

Aborsus filius familias auctoritatem causae et mutuum pecuniam accepit, censui Senatusconsultum Macedonianum. T. 6. c. 1503. idem est in legatione causa. Ibidem.

Aborsus ex comitibus an possit edemandari. T. 3. p. 123.

Aborsus emancipari potest. T. 6. c. 561.

Aborsus non videtur, qui captus est ab hostibus. T. 4. c. 437 et c. 445.

Aborsus per confirmationem. Tom. 7. c. 651. ejus possum. Ibid. 608.

Aborsus per contumaciam. T. 7. c. 1285.

Aborsus reus possit damari. T. 7. c. 4501.

Aborsus accusator lita damam coram possit absolutio rei. T. 7. c. 1502.

Aborsus inter eos non recipi potest ante litem contestatam. T. 7. c. 1524.

Aborsus inter eos non recipi. T. 7. c. 1528.

Aborsus Republicam causa. T. 7. c. 1285.

Aborsus nemo damatur in capitalibus causis. Tom. 7. c. 1288.

Aborsus qui litem non est contestata damari non potest. T. 7. c. 1502 et c. 1503.

Aborsus reus causam aborsum per procuratorem reddere possit. T. 1. c. 267.

Aborsus nemo accusatur. T. 4. c. 267.

Aborsus loco non habetur captus ab hostibus. Tom. 1. c. 145.

Aborsus nomine an regi possit haeres adire, et restituit. T. 5. c. 473.

Aborsus procurator et contrahit ab proprio ditionem, an actori compensare possit, quod in non sibi, sed domino aborsum debet. T. 6. c. 101.

Aborsus loco an sit fariens. T. 6. c. 650.

Aborsus loco in contractibus ferarum non potest haberi. T. 7. c. 316.

Aborsus retributio an semper exigatur. T. 6. c. 150.

Aborsus praesens agens de rato cavere debet ex electio Praetoris. T. 6. c. 104.

Aborsus Republicam causae non videtur patrimonio dimitti. T. 4. c. 870.

Aborsus domus possessione occupata. Tom. 7. c. 134 et seq.

Aborsus non potest, quam per alium possidet. T. 7. c. 1455.

Aborsus possum agere specie sola rescripti, sed intentionis Judicis non esse perurbandum. T. 7. c. 1536.

Aborsus reus causa, et indicia bona se creditoris non vendi. T. 7. c. 73.

Aborsus an recte ducatur fieri possit. T. 1. c. 285.

Aborsus facta donatio an sit valere, quoniam liberalitatem agere. T. 8. c. 1162.

Aborsus aliquid tutorem dari posse. T. 1. c. 145.

Aborsus reversa restitutionem dari, etiam si litem modicum tempus, quam reddit, impleat fuerit utceptio. T. 8. c. 1196.

Aborsus mulier an habere potest, aborsus mulier subire non potest. T. 6. c. 941.

Aborsus restituitur haereditas per auctorem, vel per stipulatum. T. 5. c. 319.

Aborsus an privilegium pigeorum suferatur. T. 6. c. 740.

Aborsus creditori se et quando necesse electio. Tom. 6. c. 740. An illi insolentiam siccus servari debeat. T. 7. c. 741.

Aborsus reus causa realitio in integrum datur, si quod damus iuste queratur. Tom. 4. c. 1010.

Aborsus Dominus, et igitur magis subreptor, quam praesens, datur interdictio restitutorie perpetuo. T. 7. c. 1528.

Aborsus nihil vocat res later alios acta. Tom. 7. c. 1213.

Aborsus non necet rei iudicatae exceptio. T. 7. c. 1314.

Aborsus procuratorem dari posse. T. 1. c. 145.

Aborsus aborsum fideiussorem pides non debet, gravem suspectum dare. T. 6. c. 809.

Aborsum defendere sine mandato qui possit. Tom. 4. c. 584.

Aborsum non posse accusari. T. 7. c. 1578.

Aborsus reus, vel actor remedium contrahi possit. Tom. 2. c. 797.

Aborsus altera parte, cum decessator, vim rerum iudicatarum non obicit. Tom. 6. c. 1045.

Aborsus dominus, qui servum in notum causa defendit, si dominus non servetur, quod causae agere possit. Tom. 6. col. 340.

Aborsus sine parte, quibus casibus sententia ferri potest. T. 7. c. 1283, et seq.

Aborsus accusator, vel actor accionem damari posse. T. 7. c. 1528.

Aborsus sine parte, quando sententia ferri potest. T. 7. col. 1283 et seq.

Aborsus reus causa numerum civium vacationem habuit, eorum procuratores non item. T. 8. c. 517.

Aborsus non posse testimonium dicere. T. 2. c. 440.

Aborsus inter eos ex causa removeretur, vel alius ex adiutorio. T. 1. c. 134.

Aborsus trane mare resp. causa susceptum in litem deponere. T. 2. c. 828.

Aborsus non capitula statim per procuratorem defendi posse. T. 1. c. 445.

Aborsus, et praesens qui dicantur. T. 7. c. 1279.

Aborsus qui condemnari possunt. T. 7. c. 611.

Aborsus immobilia hodie auctoritatem vicariis. T. 5. c. 1490 et c. 1496.

Aborsum loco, qui, et quales esse dicantur. T. 1. c. 145.

Aborsus resp. causa, postquam reversi sunt, minus datur vacationis. Tom. 2. col. 826.

Aborsus reus causa similis. T. 2. c. 827.

Aborsus an, profectus deola telis, exaccusatur omnino. Ibid.

Aborsus non solum, sed et in aborsus datur realitio in integrum. T. 2. c. 377.

Aborsus secundum praesentes dare quid sit. Tom. 1. c. 115.

Aborsus aborsus, ceteris praesentibus, an Juxta officio non fugi, et sententiam dicere possit. T. 5. c. 613 causa dubitationis quae. Ibid.

Aborsus reus resp. causa datur realitio in integrum. Tom. 4. c. 896 et c. 1010.

Aborsus inducit datur, et vanis, et illi substat. T. 7. c. 604.

Aborsus postum omnes fieri contractes, stipulatum non item. T. 2. c. 934.

Aborsus modi inter Aborsus praesentibus. T. 2. c. 729.

Aborsus agere agnitione et agnitione sunt. Tom. 2. col. 821, et c. 814.

Aborsus ducibus modis colri societatem posse. Tom. 2. c. 408.

Aborsus contractus recte et tribuitur. T. 5. c. 316.

Aborsus colri posse societatem, quod sit ducibus modis. T. 3. c. 441.

Aborsus inter Aborsus 61, non coasens sit, nec verba. T. 7. c. 1517.

Aborsus damanda. Tom. 3. c. 121.

Aborsus reus, qui datur requiritur. T. 7. c. 1531.

Aborsus habetur auctor, et motus. T. 8. col. 108.

Aborsus rei, vel accusatoris post litem contestatam per alium excusari potest. Tom. 1. col. 405.

Aborsus Republicam causa excusari est omnibus. T. 2. c. 827, et seq.

Aborsus in capitalibus, se innocentis per alium excusari potest. Tom. 6. c. 1180.

Aborsus an necet, qui bone fide abfuit. Tom. 6. c. 86.

Aborsus viri etiam diuturna mulieris fidem non obolvit. T. 8. c. 907, certo opeto opus est. Ibid.

Aborsus Clericorum variis ex causis excusari potest. T. 6. c. 901.

Aborsus peritiam pro confessione habetur. T. 8. c. 797.

Aborsus coartator se litem interruptit. T. 3. c. 114.

Aborsus ejus, qui resp. causa abest, aequi et neque sit damanda. Tom. 4. c. 580, et c. 600.

Aborsus causa litigatoria Post praesentia supplicat. T. 7. c. 654.

Aborsus causa si sleepere potest reus criminis actum per procuratorem, vel per gestorem, quoniam non possit per procuratorem, vel gestorem defendi. Tom. 7. col. 634.

Aborsus excusare, vel excusari. T. 7. c. 1503.

Aborsus rerum ab aborsu esse differt. T. 6. c. 1290.

Aborsus quid praestat. Ibidem.

Aborsus a Jodice lacte praeus obligacionem, et actionem abfuit. T. 6. c. 127.

Aborsus ad cautiam superparca est. T. 6. c. 898.

Aborsus condemnationem quando praefertur. T. 3. c. 146.

Aborsus quis non possit. T. 1. c. 440.

Aborsus polatiam an habeat, qui condemnare potest. T. 6. c. 189.

Aborsus aliquem, quod solvitur, aut quod nonquam debeat, nec cum actore contrahitur, quoniam refert. T. 6. c. 127.

Aborsus baereditas quid. Tom. 2. c. 142.

Aborsus repudiationis comparatur. T. 5. c. 30.

Absterne soli pupillo prodest. T. 5. c. 289.
Absterne, et repudiatio in quo differtur. Tom. 5. c. 646.
Absterne, et separat in quo differtur. T. 5. c. 326.
Absterne. T. 4. c. 985.
Absterne pupilli, quæ insequat æst, non retribuitur, nec adfinitas est, quæ astrigens sunt bona dote. Tom. 4. c. 1078.
Absterne, et repudiatio idem est effectus. Tom. 4. c. 1021.
Absterne pupillum. T. 4. c. 1078.
Absterne pro repudato. Tom. 2. c. 706.
Absterne, et immiscere sunt verba iuris prouti. T. 5. c. 506, repudare, et adire sunt verba iuris civilis. Ibid.
Absterne, et immiscere verba sunt iuris prouti. T. 4. c. 1021.
Absterne hæ hereditatem quam possit. Tom. 2. c. 149 et c. 152.
Absterne, et immiscere se, vel miscere se, sunt iuris civilis verba. T. 4. c. 1149.
Absterne verbum usurpare tam suum, quam extranei heredes. T. 4. c. 829.
Absterne verbum proprie permutat ad non habendum, quibus sola sunt absterne Prætor. T. 4. c. 829.
Absterne verbum a quibus usurpatur. T. 4. c. 829.
Absterne causa si minor restituit. T. 8. c. 63.
Absterne iura testamentorum, quod est. T. 5. c. 71.
Absterne non videtur, quod in corpus patrimonii verum sit. T. 5. c. 670 et c. 1197.
Absterne non videtur, quod in corpus patrimonii reverteretur. T. 5. c. 670.
Absterne non videtur, quod in corpus patrimonii verum sit. T. 5. c. 679.
Absterne Absterne in conversationibus, vel testamentis nihil nocet, imo præstatur magis. T. 5. c. 786.
Abundant multæ in allegationibus libi. quod a abundant adjectur pro nihilo est. T. 3. c. 10.
Abusus Valens Antiquarius. Tom. 2. c. 730.
Abusus dictum, quod minus proprie dicitur. T. 4. c. 1208.
Abusus est absterne rei, et private usus. Tom. 2. c. 61. Quid est usus. Ibid.
Absterne rei quædam maxime fiat. T. 6. c. 363.
Abusus autem, quæ sunt perenni. T. 4. c. 545.
Abus. quid. T. 4. c. 541.
Acutus Patriarcha, et Archiepiscopus Constantinopolitanus. Tom. 5. c. 65.
A capite rationem reddere, quid sit, et quomodo illud prædicetur. T. 8. c. 41.
Acti non sunt in continetur embargo. T. 4. c. 101, et c. 1052.
Acti, et in eis appellationes continetur. T. 5. 1014 et c. 1022.
Actum si quis legavit, ac continetur legato actum; quod testatur vbi loci habuit. T. 4. c. 1163.
Actum, quodam pro vmo in usu habere. T. 4. c. 116.
Acinagium quid sit, ac vbi maxime continetur. Tom. 4. c. 1063.
Accedere quæ dicuntur. Tom. 3. c. 302.
Acceptas quæ non videntur. T. 4. c. 479.
Acceptas est verbum proprium prestantium annuatim. Tom. 4. c. 1079.
Acceptation solutio sine lapsu. T. 2. c. 936, et c. 506.
Acceptatio enim non est obligationem, et quid sit acceptatio. T. 2. c. 504, et T. 3. c. 419.
Acceptatio, et obligatio sunt eadem. T. 3. c. 378 et T. 4. c. 110.
Acceptatio liberatorem, obligatio obligationem parit. T. 2. c. 508, et c. 935.
Acceptation per filii inter absterne. T. 4. c. 110.
Acceptation per procuratorem fieri non potest. T. 4. c. 110.
Acceptatio quid ab apocha distat. T. 2. c. 508, et Tom. 4. c. 410.
Acceptatio fit verba. Tom. 4. c. 466.
Acceptatio pro datione aut. T. 6. c. 418.
Acceptatio solum obligatorem soluit. Tom. 2. c. 506.
Acceptatio Aquiliana. T. 1. c. 109.

Acceptilatio, et contractus differt. T. 1. §. 119.
Acceptilatio an possit fieri in partem debiti. T. 2. c. 371.
Acceptilatio est in sanctorum valet. T. 5. c. 518.
Acceptilatio quid distat ab apocha. T. 5. c. 842.
Acceptilatio non fit per procuratorem, nisi reus acceptilatio. T. 5. c. 778.
Acceptilatio in quo distat ab apocha. T. 5. c. 841.
Acceptilatio mea auctor utrum valiat. T. 6. c. 121.
Acceptilatio quatenus delictorum liberare dicatur. T. 6. c. 105.
Acceptilatio quatenus in utilis sit. T. 6. c. 75.
Acceptilatio qua ratione institutio. Ibid.
Acceptilatio, nisi expressum conditionem non recipiat, tacita mensura recipere plurius est. T. 6. c. 819.
Acceptilatio, si constipat sit. T. 6. c. 819.
Acceptilatio sine conditione fieri non potest. T. 8. c. 957. et c. 543.
Acceptilatio sola se liberet, an apocha sola. T. 6. c. 896.
Acceptilatio non valet, si maritus duos reos liberet, et mulierem, et mulierem acceptilatio valent denotatibus causa, necular liberatur. T. 6. c. 920.
Acceptilatio, quae sua natura non valet, valet conventi non potestate, quae tacita insit acceptilatio. T. 6. c. 927.
Acceptilatio pro solutione habetur, solutionique comparatur. Tom. 4. c. 406.
Acceptilatio non valet, nisi totum obligationem solva. Tom. 4. col. 920.
Acceptilatio solutionis comparatur. T. 6. c. 129.
Acceptilatio non valet, quam adempta. Ibid.
Acceptilatio defensoris an pro sit ratificationis. T. 6. c. 1006.
Acceptilatio quid proprie sit. T. 2. c. 371.
Acceptilatio expressum non fit in eam, vel ad eam conditionem, nec habet vires priusquam conditionis. T. 6. c. 927.
Acceptilatio non fit per procuratorem. T. 6. c. 119.
Acceptilatio, et apocha in quo differunt. T. 6. c. 119.
Acceptilatio est distractio, non contractus. T. 7. c. 75.
Acceptilatio in legem actionibus adnumeratur. T. 7. c. 132. et non fit per procuratorem. Ibid.
Acceptilatio fit solummodo verbis. T. 7. c. 513.
Acceptilatio differt a stipulatione. T. 2. c. 651.
Acceptilatio institui non habet vim pacti. T. 2. c. 513.
Acceptilatio non tunc civilis, sed et iuri gentium omnes obligationes an solvat. Ibidem.
Acceptilatio est verborum solemnium liberatio. T. 7. c. 518.
Acceptilatio fit in bonisquam non facta solutio. T. 7. c. 518.
Acceptilatio potius inest in non petendo. T. 6. c. 75.
Acceptilatio non ex coactis potest, vel ante mentionem, vel post nuptias. T. 6. c. 819.
Acceptilatio non valet, nisi causa constiterit causa tertia habet conditionem, si emptor secutus fuerit, insit. T. 6. c. 819.
Acceptilatio utriusque, vel inutilis semper tenet pactum. T. 4. c. 903.
Acceptilatio non cum dicimus, super stipulationem, nisi stipulationem Augustinum, qui debet precedere. T. 2. c. 676.
Acceptilatio tollitur omnia verborum obligatio. T. 2. c. 371. et c. 504. et c. 303.
Acceptilatio non autem obligatio verborum, autem omnes obligationes tolluntur. T. 2. col. 918.
Acceptilatio an solvantur obligationes, quae ex verbis consistunt. T. 3. c. 371.
Acceptilatio permittit legatum liberationis. T. 5. c. 1080.
Acceptilatio an et quando obligatio tollatur. T. 6. c. 121.
Acceptilatio, vel pactio, an fidei commissum repudiari possit. T. 6. c. 728.
Acceptilatio non tollit obligatio. T. 2. c. 619.
Acceptilatio non tollit obligatio, nisi sit symbolum, res et liber. T. 5. c. 784.
Acceptilatio est praeiudicium pro legatarii habetur. Tom. 4. c. 903.
Accessio est, qui iussit, vel qui fidei iussit. T. 2. c. 910.
Accessio est tacitum prodest, qui pondeat. T. 3. c. 910.

Accessio quando datur omnia, ibidem.
Accessio alii nulla esse potest, ibidem, quod officio
Judicis accedit. T. 5. c. 877.
Accessus inuitus non valet principale obliga-
tum. Tom. 5. c. 984.
Accessus rei principalis est accessio. T. 5.
c. 1217.
Accessus possessionis quid sit, et quid requirat.
T. 6. c. 569.
Accessus temporis possessionum, quomodo fit, et
quando contingat. Ibidem.
Accessus ubi non valet, quia pignus. T. 6. c. 637.
Accessus in potest regulari sine principali
consensu. Tom. 5. c. 534.
Accessus an sequatur naturam rei principalis.
T. 5. c. 235.
Accessus accessus in esse potest. T. 6. c. 958.
Accessus ubi non valet. T. 6. c. 161.
Accessus ubi non valet sine uero. T. 6. c. 1294.
Accessus accessus esse non potest. Tom. 5.
c. 1217. et T. 1. c. 589.
Accessus accessus non est, ne sit infinitus
presentationis. T. 5. c. 877.
Accessus accessus subitum principalem. T. 1.
c. 216. et c. 897.
Accessus possessionis contra strictam iuris tra-
ditionem. T. 1. c. 972.
Accessus sine uero, quid sit officio
Judicis. T. 5. c. 161.
Accessus est tam in, qui iubet, quam qui fidei-
junctum. T. 2. c. 653.
Accessus in videlicet, non rei principalis, ven-
dendi in duplam non tenetur. Tom. 8. c. 155.
Accessus sine rei principalis. T. 1. c. 681.
Accessus non tenetur rei. T. 2. c. 983.
Accessus verbum quomodo lata patet. T. 2. c. 448.
Accessus sine re, quid sit, et quid sit, non
arguit. T. 1. c. 310.
Accessus sine arguit, non arguit. T. 5. c. 797.
Accessus sine re, quid sit, et quid sit, non valet
in legibus. T. 4. c. 1601.
Accessus non est redditus sine rei principalis.
Tom. 8. c. 155.
Accessus sit locus dissolutio creatio. T. 2.
c. 932.
Accessus accessus later, et rem principale quod
interit. Tom. 5. c. 513.
Accessus non habetur in inter legatarios ultimus. T. 2.
c. 909.
Accessus an potest rei principalis recepta.
T. 2. c. 319.
Accessus pro ministro, et associis. T. 2.
c. 952.
Accessus temporum. T. 2. col. 102.
Accessus accessus ubi non valet, ne leuiorem,
non in deteriorum causam recipi debet.
T. 2. c. 952.
Accessus non duntaxat accessus. T. 4. c. 385.
Accessus possessionum quid. T. 1. c. 336.
Accessus ubi legatarius, et quare legata ac-
quirant, ubi non sequatur. T. 1. c. 861.
Accessus ad iudicem, et quod sit pro principem
officio. T. 1. c. 123.
Accessus et qualitates accessus non sunt
paria. Tom. 8. c. 759.
Accessus proprie non sunt. T. 3. c. 972.
Accessus raro, non tenere in agendis ac-
cessus non tenetur, et in totum, quae sunt
periculum. T. 1. c. 972.
Accessus periculum est interceptio, hoc est,
reus accessus, ubi cum iudicet iuris do-
minio. T. 5. c. 398.
Accessus videtur, qui mandal accepit. T. 5. c. 799.
Accessus ubi non valet, quod sensu accipitur. T. 5.
Tom. 6. c. 931.
Accessus, percipere, retinere, deducere, haec
quatuor verba quae in re paria sunt. Tom. 1.
c. 903.
Accessus qui. T. 1. c. 293.
Accessus in iudicet haeres, est fideicommis-
sarius. T. 3. c. 632.
Accessus ubi dicitur. T. 2. c. 314.
Accessus proprie quod dicitur. T. 2. c. 597.
Accessus. T. 8. c. 187.
Accessus ubi non valet, ubi sit transmissio
loca. Tom. 5. c. 631.
Accessus ubi quid est. T. 5. c. 164.
Accessus ubi vide Jus accessus.
Accessus ubi valet inter solos coheredes.
T. 5. c. 512.
Accessus ubi quid. T. 5. c. 1603.
Accessus ubi quid. T. 1. c. 1872.

Accrescendi jus quoddam est alieno. Tom. 4. c. 1204.

Accrescendi jus inter collegarios, qui re tantum, non verbis conjuncti sunt. T. 4. c. 1013. et seq.

Accrescendi jus in legalis an sit. T. 4. c. 1003. et seq.

Accrescendi jus conservari substitutionis. T. 4. c. 974.

Accrescendi jus ex voluntate, et iudicio testatoris proficiat. T. 4. c. 1016.

Accrescendi jus ex usufructu. T. 4. c. 1014.

Accrescendi jus non parit non verborum conjunctio citra manifestam voluntatem defuncti. T. 4. c. 1005.

Accrescendi jus non est inter legatarios disjunctio. Tom. 4. c. 990.

Accrescere est non mori, potius quam augeri. T. 4. c. 1275.

Accrescit parti pars proprietatis. T. 4. c. 1263.

Accrescit personae, non parti pars usufructus defuncti. Ibidem.

Accrescitur portio cum onere, sicut accrescit legiti portio. T. 4. c. 732.

Accrescitur jus an sit inter legatarios conjunctos. T. 4. c. 730.

Accrescitur jus an sit inter legatarios, et fideicommissarios. T. 4. c. 743.

Accrescitur jus an sit inter fideicommissarios. T. 4. c. 730.

Accrescitur jus non esse inter legatarios damnationis, nec inter fideicommissarios. T. 4. c. 731 et c. 738.

Accrescitur jus in legalis est etiam inter collegarios per damnationem, et per vindictam, et fideicommissarios. T. 4. c. 804.

Accrescendi jus quod sit, et inter quos sit. T. 4. c. 746.

Accrescendi jus quando sit inter conjunctos rei, et verbi. T. 4. c. 728.

Accrescendi jus quando sit inter conjunctos verbi. T. 4. c. 730.

De Accrescendi jure. T. 3. c. 829 inter quos jus accrescendi videtur. Ibid. c. 821.

Accrescere an possit invito portio legali, vel hereditaria. T. 3. c. 738.

Accrescere sampo dicitur, quod de re, et ad decessum tam potest. T. 3. c. 1637.

Accrescendi jura. T. 4. c. 1267.

Accrescendi jus an sit inter haereditarios possessionis, non eodem jure utitur. T. 4. c. 14.

Accrescendi jus an sit inter legatarios re conjunctos. T. 4. c. 41.

Accrescendi jus an versetur in honorem posteritatis. T. 4. c. 14.

Accrescendi jus an transeat in fideicommissarios, rursus huiusmodi Commisio Trebellianica restituitur haereditas. T. 4. c. 701 et seq.

An in emptorem transeat. T. 4. c. 746 et seq.

Quibus casibus licet non habeat. Ibid. c. 718.

Quid Accrescit, qua ratione petatur. T. 4. c. 731.

Accrescere jam quomodo tribuitur ad hanc imposterius cohereditas. T. 4. c. 731.

An sit inter dominos, et servos communis legatum sit non repudiatur. Ibid. 722.

An inter haereditas ab intestato, vel legitimas. T. 4. c. 723.

Accrescendi jus an sit inter dominos, quibus legatum sit servus. T. 2. c. 563.

Accrescere, quo quilibet an sit inter legatarios. T. 4. c. 706.

Accrescendi jura defuncto. Ibid.

Accre-ore videtur, quod non decrevit. T. 4. c. 706.

Accrescendi jus an sit inter verbi tantum conjunctos. T. 4. c. 709 et seq.

Accrescendi jus an possit ex parte collegatarios post acquisitionem. Tom. 4. c. 735.

Accrescere cum substitutione, et efficit substitutionem, ut quod aperta nomine jure accrescendi non potest, adveniens, cohereditis propter leges Caducarias, obvenit nisi nomine, animus substitutoris, quod leges Caducarias nunquam obveniant. T. 4. c. 675.

Accrescitur male confidit i legatario cum indigno. T. 4. c. 560. Indignus capere potest, sed non retinere; nec in incapax. Ibid.

Accrescere non intelligitur, quod sit agnoscere cognationem. T. 4. c. 614.

Accrescitur propter Iulianum an peritiam a Cuius committitur. T. 4. c. 125.

Accipi sententia in l. 1. et l. 10. et l. cum au-

rum, §. 1. de auro, et argen. leg. al. i. qui agnoscit in prior cod. de donat. restitut. et explicat accrescere rationibus additis et i. plebis, §. 1. de pignus, de legat. 1. T. 4. c. 306. et seq.

Accrescere verba l. 2. in princip. male interpretatur. Tom. 6. c. 353.

Accrescitur cum Joanne, et Azore recte refellitur, qui Iur, et prebendo adversus commodatarios, §. 1. de decurionibus, et vindictam, quod dominus concedit. T. 4. c. 323.

Accrescere multa merita in glossa definitionis luteles ingerit. T. 4. c. 438.

Accrescere et de sententia l. 1. de iure de iacta non recipitur. T. 4. c. 404.

Accrescere in substitutionibus separatis debet observari a re institutionis pecunia. T. 4. c. 313.

Accrescere, et alii interpretes sensum. l. 23. forat. et conduct. associati non sunt. T. 4. c. 401.

Accrescere vera, et distincta ratione l. 1. §. 1. et praedicti, de pignus. T. 4. c. 324.

Accrescere recta sentit de electione commodatarius, ut vel non praesentis, vel assistentibus. T. 4. c. 303.

Accrescere arguitur de mendacio. T. 4. c. 310.

Accrescere falsitatis arguitur. T. 4. c. 309.

Accrescere male speciem appellatorem ad corpore coarctat. Tom. 6. c. 302.

Accrescere notatus. Tom. 6. c. 371. Item iterum notatus Ibid. c. 424.

Accrescere falsa sententia de permissione, et conducto, et dis, ab auctor restitut. T. 4. c. 303.

Accrescere rationem, cum apena sponsum legat, reprobatur. T. 4. c. 83.

Accrescere ad intum. l. 12. ad exhibendum male suppletur verba sua alio. T. 4. c. 293.

Accrescere de iure domus in iactum totum ad actionem arguitur per totum adversus reliquos vectores. T. 4. c. 448.

Accrescere recte sentit, quod in contractu mutui situm obligatio sit non finis spectanda. T. 4. c. 303.

Accrescere, quod verba falsis involvit, suspensum terminatur. T. 4. c. 447.

Accrescere stillicidium et errorem interdictum ubi arguitur. T. 4. c. 596.

Accrescere recte in l. 7. de, quod cert. loc. singulorum interpretatur promittitur. T. 4. c. 312.

Accrescere l. 1. de curat. bono, dea. fructus §. 1. §. 22. mandati obijcit. T. 4. c. 360.

Accrescere obijcit an l. 4. de maximo, vendit. contra leg. 58. mandati. T. 4. c. 729.

Accrescere ridiculus est, cum l. 14. de iurisdictione, non interpretatur erroribus. T. 4. c. 48.

Accrescere ad si mandatum, §. 1. et l. 11. mandati; interpretationem finem servat. T. 4. c. 636.

Accrescere l. 5. C. de re, ad. vendit. recta interpretatur. T. 4. c. 346.

Accrescere a vero sensu differt in materia permutationis, et contractus de, ut des. Tom. 6. c. 343.

Accrescere glossa ad l. 4. de ag. grat. delenda est. T. 4. c. 341.

Accrescere male litem l. 12. ad exhibendum coarctat ad finem fami, quem patet ex iure Quiritium vindictarum. Tom. 6. c. 353.

Accrescere obijcit an l. 1. de iurisdictione, de procurat. contra l. 34. mandati tollitur. T. 4. c. 729.

Accrescere sententiam approbat auctor. T. 4. c. 303.

Accrescere indicat auctor, qui hoc limitatum latius pro accidentibus arguit, quo tunc autem totum esse potest, quod est absurdum. T. 4. c. 419.

Accrescere notatus. T. 4. c. 849. c. 905. c. 906. c. 912. c. 914. c. 949. c. 953. c. 954. c. 1009. c. 1030. c. 1043. c. 1047. c. 1051. c. 1073. c. 1076. c. 1218. c. 1219. c. 1263. c. 1274.

Accrescere cum citat Novellas, quid intelligitur. T. 7. c. 878.

Accrescere annotat Atheniensis, quid intelligitur. Ibidem.

Adhuc notatus T. 7. c. 609. c. 688. c. 747. c. 728. c. 734. c. 744. c. 749. c. 790. c. 791. c. 793. c. 794. c. 803. c. 813. c. 819. c. 873. c. 874. c. 880. c. 893. c. 894. c. 896. c. 1250.

Accrescere error in pictura gradum arboris cognominatum. T. 7. c. 1187.

Accrescere notatus. T. 7. c. 790. c. 781. c. 830. c. 818. c. 827. c. 834. c. 831. c. 1139. c. 1173. c. 1274.

Accrescere restitutor in eo, quod sentit de novi operis ventilatione. T. 4. c. 730. et c. 733.

Accrescere per alium nemo potest. T. 4. c. 1061.

Accrescere dominum non potest. Vassalla in causa vel civilis, vel criminalis. T. 4. c. 669.

Accrescere non potest dominus vel de hereditate. T. 4. c. 1062. de viri, qui est artem, vel pauperis accusare non possunt. T. 1. c. 317.

Qui est in rasto sine publico, vel extralegalis crimine accusare non potest. T. 4. c. 404.

Ad Accrescere an procurator non datur, multo magis non datur ad de hereditate. T. 4. c. 1218.

Accrescere non potest infans. T. 5. c. 586. nec iudex esse. Ibidem. 286.

An Accrescere aditum possit patrum libertos pure mariti. T. 4. c. 829.

Accrescere alium in eo quod non potest, quo in genere ipse offendit. T. 3. c. 418.

Accrescere nemo potest alioque ordine. T. 7. c. 1194.

Qui vult Accrescere prae inscriptionem debet arbitrio de filiis esse. T. 7. c. 1198.

Accrescere non potest servus dominum prae crimine Maritima. T. 7. c. 1514.

De his, qui Accrescere non possunt. T. 7. c. 1494. usque ad c. 1500.

Accrescere periculum non possunt infantes. T. 7. c. 1499.

Accrescere in non potest iudicio publico, vel extralegalis iudicio, qui non accipit in crimen. T. 7. c. 1196. usque ad 1500.

Accrescere non potest qui plures, quam duo eodem tempore diversorum criminum, delictum accusare non potest, et cur. T. 7. c. 1489 et c. 1493. Plures recte eodem crimine simul deferre licet. T. 7. c. 1490 et 1513.

Accrescere non possunt familiares et domestici nostri, licet sint ingenui heredes. T. 7. c. 1500. Liberti patrum criminaliter accusare non possunt, vel patrum heredes. lb. §. 1. et c. 1506. Ad servi non audient adversus suos dominos. lb. §. 1. c. 1504.

Accrescere mulieres regulariter non possunt. T. 4. c. 37.

Accusatio asinalliter morte accensur, non crimen. T. 7. c. 423.

Accusatio vitiosa ut plurimum pro tabellam legitur. T. 4. c. 10.

Accusatio ad denotandum quomodo diffuset. T. 8. c. 977.

Accusatio quid. T. 8. c. 760.

Accusatio, et denotatio differt. T. 4. c. 448.

Accusatio facti. T. 7. c. 743.

Accusatio facti iuris quod tempus debet fieri. Tom. 7. col. 1581.

Accusatio innotat contestatione, et actione contra. T. 7. c. 1492.

Accusatio adulteri. Vul. Adulterium.

Accusatio est suprema actio. T. 7. c. 1500.

omnis Accusatio praesupponit ad videndum publicum, et notandum publicum. T. 7. c. 1496.

Accusatio publica ex causa, qua lege Cornelia constituitur, an possit intenti per procuratorem. T. 2. c. 684.

Accusatio notum locum olim habebat inter cognatus. T. 4. c. 546.

Accusatio definitio. T. 2. c. 518.

Accusationis intentio non procedit temporibus, sed potestas, certe accusationis tantum tempus cedat. T. 4. c. 564.

Accusationis conditio, vel decessum venia, qui petit accusari ad iudic. T. 7. c. 1508.

Accusatio praedium est descriptio in crimine. T. 7. c. 1502.

Accusationis instrumentum adversus adulterium legitima tempus qua. T. 7. c. 574.

Accusationis iudicium. T. 7. c. 1530.

Accusationem extralegalis quid dicitur, et innotat in in poma S. C. Turpianis, et ad damnum, utrum infans notetur. T. 5. c. 809.

Accusationem malitiae potest accusare ex quibusdam legibus adveniens liberum hominem. T. 7. c. 1536.

Accusationem proferre quid sit. T. 7. c. 1101.

Accusationem procedunt inscriptiones, sive de notatione, et denotacione, quoniam. T. 7. c. 1500.

Accusationem instituta non capialis, cur non licet transgredi. T. 7. c. 462.

In Accusationem operari subesse rem, quod accusator. T. 8. c. 977.

Accusationes pro tabellam quod Hispanis in usum receptum. T. 4. c. 1115.

- lat, quae requirantur. T. 6. c. 361.
 Actio popularis quae sit, et quando ducit. T. 6. c. 362.
 Actio ingratu nulla est prodita. T. 6. c. 363.
 Actio hypothecaria quomodo tollatur. T. 6. c. 364.
 Actio de dolo est famosa, et informat rem aequae condensationis. T. 6. c. 365.
 Actio de dolo sit in personam. Ibidem.
 Actio de factum vi quidem ipse sit in personam. Ibidem.
 Actio in factum feneratoria an sit famosa. Tom. 6. c. 369.
 Actio iudiciali cui et in quem datur. T. 6. c. 368.
 Actio de liberali causa cui competat. Tom. 6. c. 365.
 Actio in rem an datur adversum omnes liberos homines, qui rem adveniens tenent, etiam cum non possideant, si modo apud rei realitatem fecerint habere. T. 6. c. 369.
 Actio in factum an datur in meliorem, quae solutio matrimonii petit, ut partus nomine mulieris in possessionem bonorum mariti, non possessorum de dolo malo in alium transierit. T. 6. c. 367.
 Actio in iudicium deductio an, et quando morari possit. T. 6. c. 37.
 Actio popularis an dicitur in locum occupationis contra. T. 6. c. 365.
 Actio popularis an in collisionem bonorum veniat. T. 6. c. 365.
 Actio personae non reddi possit in locum. T. 6. c. 365.
 Actio popularis quoniam sit, et cur illa dicatur. T. 6. c. 366.
 Actio popularis an omnibus integre fronte opusione, et estimationis hominibus concessa sit. T. 6. c. 367.
 Actio pro aucto ubi ponitur. T. 6. c. 368.
 Actio pro emptore ut locum habeat, quod requiritur. T. 6. c. 370.
 Actio pro socio partem, actio communi dividendo dividit. T. 6. c. 370.
 Actio est testamentum iudicii astricta enumeratione. T. 6. c. 381.
 Actio est testamentum quid continere habeat cum actionibus bonae fidei. Ibidem.
 Actio pecuniaria utrum possit in aere cadere. T. 6. c. 382.
 Actio promissio quibus assimilatur. T. 6. c. 383.
 Actio popularis civilis est, non criminalis, et quod pericula iura aequae habeat. T. 6. c. 365.
 Actio propter inopiam adversarii inopia esse potest, res non in potestate inopia, et ideo locum est rem habere, quam actionem. T. 6. c. 385.
 Actio pro socio quae differat ab actione mandati, et negotiorum gestorum. T. 6. c. 366.
 Actio pigrescentia directa cui, et quando, et quae de causa datur. T. 6. c. 373.
 Actio poenalis in 50. solida lo quomodo datur. T. 6. c. 374.
 Actio pigrescentia cui nonnullam culpam esse quidem iurisdictionem praestat. T. 6. c. 374.
 Actio Pauliana quae sit, et quibus competat. T. 6. c. 390.
 Actio Pauliana quae sit, quodque continet. T. 6. c. 390, et seq.
 Actio Publiciana datur cuiusque iurei possessorii. T. 6. c. 392.
 Actio de publiciana, et vinctibus col, et excois rei graia datur. T. 6. c. 318.
 Actio popularis mandati alicui quando possit. T. 6. c. 367.
 Actio popularis quibus casibus mandati procuratori possit. Ibidem.
 Actio nulli arbitria de eo, quod certo loco, competit in iudicio astricto. T. 6. c. 310.
 Actio communi duplici est. T. 6. c. 378.
 Actio pignoralis duplici est. T. 6. c. 388.
 Actio nulla amota est decretalis. T. 6. c. 44.
 Actio, quae plurimum dominum servo competit, pro quo portione cuius domini datur. T. 6. c. 479.
 Actio quod metus causa arbitraria est. T. 6. c. 156.
 Actio omnia, quae ex contractu oritur, quavis diminutione debitoris extinguatur, et annuitur.
 Actio, quae ex delicto decendit, res capite diminutio non premitur. Ibidem.
 Actio, quae rem persequitur, quare, et quo caso in heredes non datur. T. 6. c. 135.

- Actio civilis, aut officii, necessaria non est, si directus competere potest. T. 6. c. 181.
 Actio rerum amolarum, quando, et cui competit. T. 6. c. 369.
 Actio reddendurum rationem etiam in successione argentiaria datur, licet ejusdem professionis non sint successorum eorum. T. 6. c. 43 et c. 44.
 Actio rei praecursoria ex delicto nonnullum esse dicitur. T. 6. c. 137.
 Actio rerum amolarum quibus persona, et de quibus rebus competit. T. 6. c. 432.
 Actio redditoria quibus datur. T. 6. c. 361.
 Actio de pecunia, actio est in personam, nulla in rem, vel ad exhibendum. T. 6. c. 51.
 Actio cum cretici in duplum. T. 6. c. 303.
 Actio de dolo cui competit. T. 6. c. 131.
 Actio rerum amolarum iurejurato comprobatur. T. 6. c. 435.
 Actio sepulchri violati. T. 6. c. 433.
 Actio servi corrupti in simplex sit, non in duplum. T. 6. c. 394.
 Actio servi corrupti turpibus actionibus accompanatur. T. 6. c. 423.
 Actio servi corrupti, et actio forti quibus differat. T. 6. c. 447.
 Actio si certum petitor de rebus creditis ea verba, ipsaque titulo edicti Praetoris adiecta, rebus conditionem generalem continet. T. 6. c. 392.
 Actio iudiciali pignorem auctori commodari, quod non sine damno. T. 6. c. 369.
 Actio distributoria quare in populum datur. T. 6. c. 393.
 Actio, quae iurejurando consumpta fuerit, ea alios eadem de re actiones competentes tollit. T. 6. c. 478.
 Actio taliter cum conditione futura, quae et persona est, concurret. T. 6. c. 443.
 Actio talium, et de rationalibus diatriba datur; et actio furti, seu conductio futura, quare alios aliter non tollit. Ibidem.
 Actio incerta datur de rebus malum distributoria, divisione mercium. T. 6. c. 355.
 Quod sit actio ab actione de pecunia: quod exigitur in eo ante omnia; ad quod, et in quantum ex conventionis actionis tractor; unde illa nascitur, et quare competit. T. 6. c. 335 et seq.
 Actio in bonorum emptorem, et forti etiam ob rem emptam et modicum an datur, et competit. T. 6. c. 122, c. et seq.
 Actio temporaria utrum extempore in perpetuum producat. T. 6. c. 612.
 Actio quod vi matrone raris infra annum datur in quadruplum, incensa etiam actionis simplex, post annum datur in simplex. T. 6. c. 419.
 Actio in actione datur res facultas rei realitudo. T. 6. c. 420.
 Actio, quae ad publicum utilitatem pertinet an omnia publica sit. T. 6. c. 97.
 Actio quando temporaria est, an exceptio sit perpetua. T. 6. c. 316.
 Actio, quae ab initio iustitia est, ea eventum, aut casum non confirmat. T. 6. c. 363.
 Actio exhibendum Actio scripta quidem in rem est, effectus autem ipso in personam. T. 6. c. 376.
 Actio ad exhibendum cum pupillo quando agi possit. T. 6. c. 380.
 Actio heredes si quid ex dolo defectu pervenerit, quamvis Actio competit. T. 6. c. 679.
 Actio in rem voratur, quam inspie debitoris accedit. T. 6. c. 722.
 Actio ad exhibendum heredi competit lo aom, ad quem pervenit res hereditaria subrepta a servo legato. T. 6. c. 909.
 Actio ad exhibendum. T. 6. c. 368.
 Actio Actio bonae fidei est pignoralis. T. 6. c. 356.
 Actio, quae rem sequitur, non datur heredi, et heredes. T. 6. c. 1217.
 Actio, quae non competit lo defectum, non incipit in heredes. Ab hac regula iura omnia casus excipiuntur. T. 6. c. 894.
 Actio legis Aquiliae in emptum ab initio tantum est, in duplum ex indicatorem. T. 6. c. 856.
 Actio si datur ad evincendum possessionem amissionem, quae pervenit ad dominum rei, et replicat. T. 6. c. 899.
 Actio deponit et commodati in quo differat. T. 6. c. 891.
 Actio directa in rem domini est, lo que di-

- scipatur, tunc sit dominus, actor, an reus. T. 6. c. 124.
 Actio de dolo est actio irredibilia, quae non competit, nisi alia omnibus defectibus actionibus. T. 6. c. 830.
 Actio de dolo non est perpetua, sed annalis, vel triennale brevis. T. 6. c. 878.
 Actio de dolo est subalternaria, quae non datur, nisi cum defectu alia actionis. T. 6. c. 1305.
 Actio de dolo est ultimam subalternam persequendi iuris illi. Ibidem.
 Actio de dolo in heredes et dolo defectu perpetua datur, quatenus ad eam pervenit. T. 6. c. 878.
 Actio de dolo a circumscriptioe originem accipit. Ibidem.
 Actio aestimatoria est annalis, et actio ad illam. T. 6. c. 1001.
 Actio ad illam est actio redhibitoria, et actio aestimatoria. Ibidem.
 Actio de dolo in praedictis est, quando pendet conditio institutionis filii. T. 6. c. 925.
 Actio ex empto venditio inter dominum, et servum ex contractu esse non potest. T. 6. c. 877.
 Actio in factum sit actio praescriptis verbis adiecta. T. 6. c. 948.
 Actio in factum sit, qui iuravit, ex iure iuranda datur adversum possessionem. T. 6. c. 869.
 Actio in factum est peccata tantum. T. 6. c. 870.
 Actio in factum datur lo factum tantum. T. 6. c. 923.
 Actio familiae erciscundae. Vide, Familia erciscundae actio.
 Actio finium regendorum magis faciorum, quam personarum propria est. T. 6. c. 865.
 Actio finiaris est in personam, non in rem. T. 6. c. 870.
 Actio furti, vel servi corrupti penalis actio est, ut ab initio est in duplum, non ex accidenti. T. 6. c. 856.
 Actio furti non datur in heredes foris. T. 6. c. 944.
 Actio furti eadem datur hereditibus defectis, quam defectoribus habet. Ibidem.
 Actio furti in duplum est. T. 6. c. 938.
 Actio furti annalis lo dominum foris competit, ut vel datur ad actionem praesent, vel futuram non datur. Ibidem.
 Actio furti sit, vel ex furto suo dari non debet. T. 6. c. 943.
 Actio institoria. Vide, institoria actio.
 Actio ex iurejurando, quod iuraverit casu patrum iuravit libertas, se libertatem operaturum, quascumque iudicet patres. T. 6. c. 964.
 Actio legis dividit non potest. T. 6. c. 1005.
 Actio legis Aquiliae ab initio est in simplex tantum, an iudicetorem crevit in duplum. Quamvis potest, utrum veniat in periculum hereditaria cum sua natura, an cum incrementum illo dupli. T. 6. c. 856.
 Actio legis Aquiliae praestat est ea casu, ex accidenti tantum, non origio sua. T. 6. c. 1006.
 Actio mandati doli memine. T. 6. c. 1002.
 Actio mandati de pecunia servi institoris, et vicarii. T. 6. c. 877.
 Actio mixta familiae erciscundae est in rem et in personam. T. 6. c. 904.
 Actio mixta petitiua hereditaria est tantum in personam, et non in rem. Ibidem.
 Actio non exactionis ex obligatione actionis. T. 6. c. 1007.
 Actio negotiorum gestorum in hiis competit in la, si procurator iura mutuum doli sui, contemplatione pecuniam. T. 6. c. 842.
 Actio furti rei datur. T. 6. c. 943. exceptis duobus casibus. Ibidem.
 Actio negotiorum gestorum adversus populum competit est, qui ductus amonia potestas negotium populi exeat. T. 6. c. 878.
 Actio contraria negotiorum gestorum. T. 6. c. 843.
 Vide, Contraria actio negotiorum gestorum.
 Actio novae perit tantum ad nexa privatas. T. 6. c. 839.
 Actio novae ex delicto filii filii nulla est in patrem. T. 6. c. 1306.
 Actio novae. Vide, Novae actio.
 Actio nulla cum serva est. T. 6. c. 1316.
 Actio communi dividendo, vel familiae erciscundae ad de pecunia, cum dolo malo fra-

tris in divitiarum non valet, in fustem doctor. T. 4. c. 1302.

Actio totalis directa, vel contraria non habet locum, assignari aut solui iuris. T. 4. c. 1403.

Actio totalis generalis est. T. 4. lib. 4.

Actio pupilli ad adversum tutorem, ad adversum debitorem patris competit. T. 6. c. 493.

Actio ex emptio de peculio est praetoria, non civilis. T. 3. c. 236.

Actio Pauliana creditur quando competit la debitoribus debitoris, ut respondent se in praesentem obligationem. T. 4. a. 1065.

Actio Pauliana, quae revocatur aliena in frangem conditionem, non habet locum in non acquiescente. T. 4. c. 969.

Actio Pauliana non revocat donationem, et ad interdictum fraudatorum revocet possessionem. T. 4. c. 1063.

Actio de peculio quid sit, et quondam datur. T. 4. c. 1260.

Actio de peculio est, si quomodo scinditur. T. 4. c. 982.

Actio de peculio, quam mortuo servus la dominum, vel in hereditate sua datur ultra annum dimittitur, rite servus perpetuo datur. T. 4. c. 878.

Actio pecuniae creditur in sit utilis, et quomodo. T. 4. c. 980.

Actio est sit, ponalis, quae factum, vel delum ponalit. T. 4. c. 1079.

Actio praescriptis verbis ad ea contrahit, qui nomen verat. T. 4. c. 879.

Actio pro socio. T. 4. c. 960.

Actio Publiciana, utrum datur sit, qui servat, et iura iurando adversum possessionem. T. 4. c. 969.

Actio Publiciana facta est actio, quae fingit, cum suscepisse rem, quam condum suscepit. T. 4. c. 1067.

Actio Publiciana utrum fuit competit quasi iusto emptori, qui illa institutionem abulit actori amissionem non rei. Tom. 4. c. 943.

Actio Publiciana praetoria est tantum datur, qui nomen perit. T. 4. c. 879.

Actio Publiciana utrum sit facta quoniam actio de domino quod iure naturalit, velut traditione veri domini. T. 4. c. 1227.

Actio Publiciana quoniam in casibus cum effectu datur la domum, et possessionem. Tom. 4. c. 869.

Actio Publiciana. Vide, Publiciana actio.

Actio quod iussu unde nascatur. T. 4. c. 903.

Actio quod metus causa. T. 4. c. 838.

Actio quod metus causa utrum extra annum sit in quadriplem, post annum la simplicem. T. 4. c. 999.

Actio la rem quodammodo utilis, et efficit sit, et ea in sequatur condemnationem. T. 4. c. 988.

Actio rerum amissionum quondam, et ubi locum habet. T. 4. c. 928.

Actio de rebus distraditis ad datur la duplum adversum tutorem. T. 4. c. 938.

Actio retributoria utrum sit semestris. T. 4. c. 1001.

Actio ad illam utrum sit eadem cum actione retributoria. Ibid.

Actio rescissoria, et actio restitutiva utrum sint eadem actiones, et quoniam sit. T. 4. c. 800.

Actio rescissoria, quae datur auctoribus iusta ea causa, quoniam sit. T. 4. c. 840.

Actio restitutiva omnia, quae datur adversum veterem debitorem, ad utilia actio, sit directa, vel datur contra rigorem iuris. T. 4. c. 838.

Actio nulla, alias restitutiva, utrum datur actori, omnia directa, adversum rem ipsam, qui la iudicium verum impeditur est. Ibid.

Actio restitutiva omnia ad sit utilis. T. 4. c. 890.

Actio sepulchri violati utrum ad rem familiarem domini, ad patrimonium domini, vel potius ad violatum, et ulsionem pertinet. T. 4. c. 871.

Actio sepulchri violati ad doloris sit actio contracti et religioe lesae potius, quam actio doli. Ibidem.

Actio sepulchri violati quibusdam datur. Ibidem.

Actio Serviana, et hypotecaria utrum sit eadem. T. 4. c. 877.

Actio Serviana cuius competit. T. 4. c. 1086.

Actio Serviana, et interdictum Salvianum in quo differunt. Ibidem.

Actio sepulchri violati in sit pecuniaria, et ponalis, et cor. T. 4. c. 879.

Actio est stipulatio quoniam speciem non consumit actionem est testamentum. T. 4. c. 1070.

Actio est stipulatio, et quod ea sulo strictior. T. 4. c. 1085.

Actio est stipulatio ad ubi sit in procuratorem tutum, et et mutuum tunc nomine doli lae contemplatione pecuniam. T. 4. c. 842.

Actio est stipulatio duplas quodammodo cesset. Ibidem.

Actio est stipulatio duplex quodammodo cesset. Ibidem.

Actio temporaria utrum perpetuet sola vocatione in ius. T. 4. c. 837.

Actio est testamentum, quoniam sit astricta, insinuatamen sit aliquando actio de dolo. T. 4. c. 1005.

Actio est testamentum servituti nomen, quae legatario competit in haereditate. T. 4. c. 1001.

Actio tributoria utrum sit perpetua. T. 4. c. 878.

Actio tributoria, sit dolum malum concert, tamam quae est eadem atque actio de dolo malo. Ibidem.

Actio tributoria utrum originem accipiat a negotio suscepta. Ibid.

Actio turpis, ubi famosa utrum datur liberis la parentes, vel liberis la patronos. T. 4. c. 901.

Actio ut noli sit adversum illos in factum in personam. Ibid.

Actio ut bonorum restitorem, vellet factum, sit ut ultra annum in quadriplem, post annum la simplicem. T. 4. c. 999.

Actio contraria tutela non tutori permittitur. T. 4. c. 934.

Actio ex arbi sit ea pario. T. 3. c. 1078.

Actio ex arbi sit utilis iacitoris. T. 3. c. 711.

Actio civilis directa, vel utilis nulla datur ex facto et deo, sed actio de dolo. T. 3. c. 619.

Actio confessoria, et interrogatoria non eadem est. T. 3. c. 613.

Actio non datur ad sodo pacto, sed ea contrahit. T. 3. c. 607 et c. 613.

Actio de dolo quodammodo cesset. T. 3. c. 1030.

Actio de dolo ligato quodammodo cesset. T. 3. lib. 4.

Actio duplex pro uno quodammodo habetur. T. 3. c. 73.

Actio ex adventitia causa est communis patris, et filii. T. 3. c. 123.

Actio ex emptio de evictione servi quae, sit quae non cruciatur. T. 3. c. 504.

Actio est testamentum alias est certis, alias incertis, et quomodo. T. 3. c. 773.

Actio in factum quae. T. 4. c. 1460.

Actio in factum civilis non est praescriptis verbis. T. 3. c. 623.

Actio in factum praetoria omnia actionum extrema linea est subsidaria actione de dolo. T. 3. c. 817.

Actio in factum praetoria omnia actionum extrema ovi. T. 3. c. 605.

Actio in rem propria ponalit datur, actio in personam incerta. T. 3. c. 101.

Actio interrogatoria quae sit, et adversum quem datur. T. 3. c. 613.

Actio legis quae sit. Tom. 3. c. 78.

Actio legis Aquiliae est actio de damno culpa dato. T. 3. c. 72.

Actio mixta quae, et cor sit. T. 3. c. 160.

Actio praescriptis verbis sit et contrahitibus locertis. T. 3. c. 605.

Actio pro actio a magis ad personales praestations, quoniam rerum divinationem pertinet. T. 3. c. 63.

Actio trilateralis. Vide, Trilateralis actio.

Actio directa ordinaria est. T. 3. c. 493.

Actio civilis extraordinaria est. Ibid.

Actio in factum subdolo non solum revidicationi. T. 3. c. 217 et c. 238.

Actio in rem, sit actio in factum. T. 3. c. 238.

Actio in rem, sit actio in factum, sit contra. T. 3. c. 672.

Actio in exhibendum non pertinet ad immobilis. Ibidem.

Actio in personam fiducio missarum ubi est, et actio sit famula eructuata. T. 3. c. 303.

Actio incerta quae. T. 3. c. 257 et c. 303.

Actio ad exhibendum. Vide, Exhibendum. T. 3. c. 492 et cor.

Actio emphiteuticaria quodammodo datur, et de quibus rebus. T. 3. c. 278.

Actio Publiciana. Vide, Publiciana.

Actio praescriptis, sive vestigalia. T. 3. c. 278.

Actio civilis amplius est praetoria. T. 3. c. 258.

Actio legis Aquiliae deducit potest in petitionem haereditatis. T. 3. c. 318. an ea actio educatur sine usura, potest in duplum, an interdictum de damno deducit. Ibid.

Actio famula eructuata. Vide, Famula eructuata. T. 3. c. 308. et asq.

Actio filium regessorum locum habet inter vicios, id est, asseus. T. 3. c. 218.

Actio famula eructuata locum habet inter coheredes. Ibidem.

Actio exhibitoria quodammodo est necessaria. T. 3. c. 172.

Actio, quam habet dote classulas, est arbitria. T. 3. c. 252.

Actio utilis ad datur periculum cor non datur, pendente conditione. T. 3. c. 396.

Actio praedictoria. T. 3. c. 173.

Actio in rem vel ad exhibendum, est de eo quodammodo interest. T. 3. c. 430.

Actio de ligno iuncto. T. 3. c. 430 et asq.

Actio de ligno iuncto in actum est mera ponalis. T. 3. c. 430.

Actio negotiorum gestorum cum datur, et cui denegatur in impensa in ea communi facta. T. 3. c. 428.

Actio communis dividendo. Vide, Communis dividendo.

Actio pro actio in quo differat ab actione communis dividendo. T. 3. c. 421.

Actio ad exhibendum mera est in personam actio, est tamper propter non vindicationem. T. 3. c. 384.

Actio de dolo ad quodammodo introducta. T. 3. c. 479.

Actio de dolo ad quodammodo omnia. Ibidem.

Actio de peculio pecoris in actionem communis dividendo non venit, et cor. T. 3. c. 440.

Actio communis dividendo locum habet inter soceros. T. 3. c. 348.

Actio, quae pertinet per exceptionem, la compensationem non venit, et cor. T. 3. c. 406.

Actio praetoria in factum separatur a conditione certi. T. 3. c. 477 et c. 478.

Actio sit certum petatur sit astricta. T. 3. c. 477.

Actio pignoratitia. Vide, Pignoratitia actio.

Actio de iure iurata tamque, veluti de iure iniuriarum, non fuit, sicut est datur adversum parentes, vel patronos; sed utilis verba temperata in factum, sit ut doli, vel furti mensio non fuit, et atrocitas rei, sive actionis verba in iudicibus la agendo subducitur. T. 3. c. 97.

Actio arbitraria quae est. T. 3. c. 354.

Actio rerum amissionum conditio est. Tom. 3. c. 470.

Actio in rem adversum quem datur. T. 3. c. 191.

Actio depositi. Vide, Depositum actio. Tom. 3. c. 987.

Actio praedictoria quae sit. T. 3. c. 94.

Actio praescriptis verbis datur ex contractu, qui nomen verat ut, ut dea: doli, ut facias: facis, ut facias. T. 3. c. 380.

Actio restitutiva quae, et quodammodo datur. T. 3. c. 197.

Actio rei uxoris est inter coniuges talem. T. 3. c. 380.

Actio de iure iuncto la necessitates est mixta. T. 3. c. 431.

Actio mortui iuncti est, sit actio calcedarii. T. 3. c. 460.

Actio momentalis quae sit. T. 3. c. 119.

Actio exhibitoria propter actionem petitionem introducta est. T. 3. c. 471.

Actio ex facto, quae. T. 4. c. 1460.

Actio est stipulatio. T. 3. c. 389.

Actio sit certum petatur, sive certi conditio, quam la patet. T. 3. c. 477.

Actio empti periculum datur, quae debet dici venditi. T. 3. c. 501.

Actio hypotecaria etiam pignoratitia dicitur. T. 3. c. 463.

Actio de dote non est privilegia, sed persona. T. 3. c. 571.

Actio confessoria quae. Tom. 3. c. 196.

Actio quod falso iure auctor sit, et la quem datur, et quodammodo datur. T. 3. c. 83.

Actio resilia quae tempore taliter. T. 3. c. 1098.

An sit interiorum personarum. *Id.*
 Actio utilis omnis datur in casu simili, ex dis-
 simili non datur. T. 3. c. 510.
 Actio la rem semper datur adversum eum, qui
 possidet. T. 3. c. 185.
 Actio ex legato quibus locis relicta. T. 2. c. 199.
 Actio ex stipulato, sive res certa, sive incerta
 promissa sit, competit. T. 2. c. 235.
 Actio in factum in quem competit. T. 3. c. 225.
 Actio ex lege conditio est qua constitutio
 creditur, et que sit. T. 3. c. 299.
 Actio in genere quid. T. 3. c. 395. summa divi-
 sionis actuum. *Id.*
 Actio de pecunia ad quid introducta. T. 3. c. 222.
 Actio furti ad quid, et propter quod competit.
 T. 3. c. 18.
 Actio vi bonorum raptorum quare mihi dica-
 tur. T. 3. c. 294 et c. 295.
 Actio de iure praediorum rusticorum, aut arbori-
 norum. T. 2. c. 295.
 Actio in personam qualis sit, et quomodo insti-
 tuatur. T. 3. c. 214.
 Actio furti esse manifesti et ceteris in quo differt.
 T. 3. c. 229.
 Actio quod metus causa in quo differt ab alia
 actionibus. *Id.*
 Actio rei usque in sit mea ex bonae fidei ju-
 dicia. T. 3. c. 200.
 Actio ex adversa heredes ex contractu de-
 functi competit. T. 3. c. 245.
 Actio an adversus heredes ex delicto, vel
 quasi ex delicto, an ex contractu, vel quasi
 ex contractu defuncti competit. T. 3. c. *Id.*
 Actio an auctor ex donatione ordo consensu
 perficitur. T. 3. c. 244.
 Actio an nascatur ex extorali obligatione. T. 3.
 c. 244.
 Actio de dolo quando finitur. T. 3. c. 263. ex
 adversa heredes datur. *Id.*
 Actio de periculis in deor in patrem ex con-
 tractu competit. T. 3. c. 245.
 Actio de rebus in eadem agitur sequitur violati. *Id.*
 Actio in factum alia heredes datur, qui litam
 suam fecit, danda sit. T. 3. c. 246.
 Actio in factum an in reprobacione datur. T. 3.
 c. 263.
 Actio inofficiosa testamenti quando finitur.
 T. 3. c. 244.
 Actio in personam infertur, petitio in rem,
 persequitio in rem, vel in personam. T. 3.
 c. 267.
 Actio in personam si fuerit temporalis, an
 peremptoria, sique dies postestatem ve-
 sit. T. 3. c. 264.
 Actio de pecunia la patrem an datur, si filius
 iudex litam suam fecerit. T. 3. c. 246.
 Actio in personam cui, et adversus quem datur.
 T. 3. c. 264.
 Actio in rem adversus quem intenditur. T. 3.
 c. 244.
 Actio utilis, vel actio de pecunia in deor in
 patrem, si filius fam. iudex litam suam fe-
 cerit. T. 3. c. 246.
 Actio omnia retinuerit est utilis. T. 3. c. 262.
 Actio omnia utilis an extrajudicialis, et omnia
 actio utilis an sit in factum. T. 3. c. 263.
 Actio utilis est, si quis non dicat esse
 obtemperant. T. 3. c. 277.
 Actio praetoria an sit perpetua. T. 3. c. 264.
 Actio praetoria. T. 3. c. 136.
 Actio cabalastica. *Id.*
 Actio quid. T. 3. c. 275.
 Actio actionem significat. T. 3. c. 20.
 Actio de dupli fructibus. T. 3. c. 375. et c. 378.
 Actio de re ferenda, vel portanda. T. 3. c. 369.
 Actio duplex in factum la muerem vestra
 summe calones in possessionem missem.
 T. 3. c. 360.
 Actio, et praescriptio differunt. T. 3. c. 409.
 Actio ex legibus non solum directa: sed et
 utilis. T. 3. c. 364.

Actio furti cui competit. T. 3. c. 183.
 Actio furti a conditione futura quo dicitur. *Id.*
 Actio mandati, et depositi quatuor infertur.
 T. 3. c. 240.
 Actio Praetoria de coactio. T. 3. c. 348.
 Actio suspecti non infertur. T. 3. c. 360.
 Actio bonae fidei, et actio stricta ipso iure tel-
 luntur. T. 3. c. 182.
 Actio de dolo quando cessat. T. 3. c. 262.
 Actio de peculo est in solidum peculium. T. 3.
 c. 265.
 Actio de praetore est quas ex contractu. T. 3.
 c. 489.
 Actio depositi est infertur. T. 3. c. 340.
 Actio fideiaria est privilegia. T. 3. c. 489.
 Actio furti praepositor petitioni hereditaria.
 T. 3. c. 501.
 Actio furti non tollit actionem pro socio, et
 locati. T. 3. c. 507.
 Actio in personam, quae. T. 3. c. 140.
 Actio in rem, et in personam quomodo differ-
 rant. T. 3. c. 60.
 Actio in rem Aquila est injuria damni dati. T. 3.
 c. 503 non tollitur per conditionem futu-
 ram. T. 3. c. 507.
 Actio locati ubi est, ibi et legis Aquila. T. 3.
 c. *Id.*
 Actio locati augmen ex eo consilio, sed de
 dolo. T. 3. c. 502. metus causa in quodro-
 plum est arbitria. T. 3. c. 507. minor non
 movetur, dum spectatur, maior. T. 3. c. 508.
 Actio Praetoria datur in factum. T. 3. c. 503.
 et in fraudulenter. *Id.*
 Actio Praetoria quae sit. T. 3. c. 254. quo-
 modo datur. *Id.*
 Actio quae datur in rem, qui in ea parte, qui
 vult ut sit, quid suspensum, vel positum
 habeat. T. 3. c. 240.
 Actio quae datur in habitacionem consensu, et
 quo quid datur. T. 3. c. 240.
 Actio quando datur. T. 3. c. 240.
 Actio quando est delicto defuncti in heredes
 datur. T. 3. c. 244.
 Actio in rem adversus quem intenditur. T. 3.
 c. 244.
 Actio praescripta verbis quae sit. T. 3. c. 265.
 Actio in factum quae sit. T. 3. c. 265. unde co-
 secutur. *Id.*
 Actio in rem semper rei dominus datur adver-
 sus quemcumque possessorum ejus rei. T. 3.
 c. 244.
 Actio furti est generis: species ha sunt, personalis,
 quae proprie dicitur actio furti et conditio
 rei furtiva. T. 3. c. 249.
 Actio exhibendae rei non est principalis actio,
 sed est praeparatio actionis principalis. T. 3.
 c. 150.
 Actio hypothecaria et actio pignoratitia in quo
 differunt. T. 3. c. 137.
 Actio perimitor suo tempore. T. 3. c. 626.
 Actio ex stipulato de dote in extraneo datur,
 ut dote ei reddatur solutio matrimonio. T. 3.
 c. 916.
 Actio tutelae, qui la tutorem datur, summa
 est. T. 3. c. 94.
 Actio communis dividendo est mihi tam in rem,
 quam in personam. T. 3. c. 302. competit
 sociis, et non sociis. *Id.*
 Actio ex stipulato de dote. T. 3. c. 920.
 Actio rerum amotarum pro diversione datur
 statim in solidum, et cur. T. 3. c. 918. quando
 hac actio loca est, et quando non. *Id.*
 Actio ex contractu, quae. T. 3. c. 140.
 Actio ex empto. T. 3. c. 917.
 Actio tutelae post rem iudicatam an possit re-
 peti. T. 3. c. 640 et seq.
 Actio utilis quae est. T. 3. c. 1296.
 Actio ex vendito infertur. *Id.*
 Actio de evictione datur actori, vel ei, qui si-
 milis est emptori. T. 3. c. 1444.
 Actio incensuram ad rem. T. 3. c. 1507.
 Actio in rem de quibus rebus est. T. 3. c. 1503.
 Actio de moribus aut matris datur, non ejus
 heredi. T. 3. c. 596.
 Actio de moribus muerem lajeris gratis.
 T. 3. c. 921. tollitur hac actio de moribus a
 Justiniano. *Id.*

Actio, quae tollitur patet, non sit solembus
 verbis. T. 3. c. 333.
 Actio iudicialis est adversus condemnatum. T. 3.
 c. 639.
 Actio rerum amotarum datur heredi. T. 3.
 c. 994.
 Actio prelii quodam extinguitur. T. 3. c. 1296.
 Actio reddituaria de pecunia est sui minister.
 T. 3. c. 770.
 Actio commodati an revocari possit importune.
 T. 3. c. 1361.
 Actio praescripta verbis non est, oia ex con-
 tractu. T. 3. c. 619.
 Actio ex paco est, quod lege jovatur. T. 3.
 c. 719.
 Actio rerum amotarum cur est de rebus amotis
 divertit curat, et de rebus amotis mortis
 causa. T. 3. c. 925.
 Actio filium regredum, et actio la rem, in
 quo differunt. T. 3. c. 1449.
 Actio mihi perpetua est, sicut actio in per-
 sonam. T. 3. c. 677.
 Actio sym pluvie arcum est de furis, non
 de praetoris. T. 3. c. 637.
 Actio non nascitur ex politicaione. Tom. 7.
 c. 1419.
 Actio rerum amotarum quid. T. 3. c. 927. Vide
 Res amotis.
 Actio pro socio nascitur ex contractu societatis,
 et alio, et alioque directa. T. 3. c. 501.
 Actio de dolo est auxiliatoria. T. 3. c. 686.
 Actio non accititur ex paco solo. T. 3. c. 1449.
 Actio rei extor, et actio ex stipulato, in quo
 differunt. T. 3. c. 880.
 Actio delegata. T. 3. c. 1427.
 Actio pro socio perimitor ad praestaciones per-
 sonales non ad communem rerum divisi-
 onem. T. 3. c. 707. hac actio duplex. *Id.*
 Actio impletis quae est. T. 3. c. 996.
 Actio hypothecaria non tollitur nauticae.
 T. 3. c. 724.
 Actio de peculo. T. 3. c. 768. et seq.
 Actio omnia de statu praedialis est. T. 3.
 c. 760. est triplex tantum. *Id.*
 Actio empti datur emptori. T. 3. c. 916.
 Actio vi bonorum raptorum cum periculis pro-
 prio ad raptores mandatum, sed ad non
 manifestum periculum propria. T. 3. c. 1323.
 Actio de dolo est periculi. T. 3. c. 789.
 Actio injuriarum contestata transferit in her-
 edem. T. 3. c. 738.
 Actio pignoratitia et pignoratitia, et
 hypothecaria, et Serviana, et Julia Serviana,
 et quasi Serviana. T. 3. c. 708.
 Actio praescripta verbis datur in id, quod in-
 terest. T. 3. c. 838.
 Actio ex empto est civilis. T. 3. c. 916.
 Actio civilis vi bonorum raptorum, quae est
 edicta Praetoris, in quem datur. T. 3. c. 1419.
 est de re mobili, seu animali. *Id.* modo
 datur dari in tripulum, modo in quadruplum.
Id.
 Actio ingratitudinis quae est. T. 3. c. 996.
 Actio legati. T. 3. c. 1454.
 Actio in rem specialis, et petitio hereditaria,
 in quo differunt. T. 3. c. 676.
 Actio Servicia. T. 3. c. 763.
 Actio de injuria quando aboletur. T. 3. c. 1581.
 Actio injuriarum datur in 12 Tabula, vel ad
 edictum Praetoris, vel ex lege Cornelia. T. 3.
 c. 1561.
 Actio de dote non statim datur post divorcium,
 si postdote, numero, et memoria constet.
 T. 3. c. 928.
 Actio impletis, vel ingratitudinis patrono
 datur adversus libertum, qui contra obse-
 qui debita peccavit. T. 3. c. 946.
 Actio furti non manifesti est civilis. T. 3. c. 978.
 est perpetua. *Id.*
 Actio utilis est rem statolitero. T. 3. c. 736.
 nec em serv. *Id.*
 Actio ex vendito datur venditori. T. 3. c. 916.
 Actio pignoratitia datur possessionis recipiende
 causa. T. 3. c. 768.
 Actio empti, quae de evictione competit, non
 tollitur praescriptione longi temporis. T. 3.
 c. 1450.
 Actio est in genere, est specialis. Tom. 7.
 c. 640.
 Actio nulli sape datur ex Jurisjurato. T. 3.
 c. 694.
 Actio furti manifesti est praetoria. T. 3. c. 978.

Actio constitutoria est perpetua. T. 7. c. 734.
 Actio praescriptio verbi eo datur, nisi deficiatibus, quae nomen habent. T. 7. c. 626.
 Actio temporaria liti contestatione perperat. T. 7. c. 639.
 Actio directa. T. 7. c. 774.
 Actio constitutoria, vel constitutio pecuniae. T. 7. c. 734.
 Actio iniuriarum tollitur reuocatio quolibet, et pactio, et dissolutio. T. 7. c. 633.
 Actio ex emptio potest esse analimoria. T. 7. c. 635.
 Actio in factum, quam datur prohibito mortuum tollere. T. 7. c. 734. hae actio non heredi nec in heredem datur, ibid.
 Actio ex testamenti laeta annum terminari debet. T. 7. c. 620.
 Actio damni infecti est de fateris, non de praeteritis. T. 7. c. 637.
 Actio ex stipulato. T. 7. c. 723.
 Actio receptitio ibid.
 Actio hypothecaria datur ex domino. T. 7. c. 1374.
 Actio de ingratitude donatoris. T. 7. c. 734.
 Actio iudicialis utilis quae est. T. 7. c. 618.
 Actio in iure multa est, quam facilius tollitur, quam actio iniuriarum. T. 7. c. 633.
 Actio Serviana. T. 7. c. 451.
 Actio regulis de servitutibus quae ratione dicitur contraria. T. 7. c. 781.
 Actio ex stipulato de dote recondenda, et eius iura expirant. T. 7. c. 905 et seq.
 Actio iudicialis directa quae est. T. 7. c. 618.
 Actio Pauliana. T. 7. c. 1327.
 Actio pro socio eo datur, nisi fidei societas. T. 7. c. 801.
 Actio promissae est praetoria. T. 7. c. 803.
 Actio de peculio quam adjectionem habere dicitur. T. 7. c. 1443.
 Actio semel edita mortari potest ante litem contestatam. T. 7. c. 678.
 Actionoxalis. Vide, Noxalis actio.
 Actio receptitio nisi perpetua. T. 7. c. 733.
 Actio hypothecaria datur: neque ad quadraginta annos. T. 7. c. 1406.
 Actio personarum non tollitur longi temporis praescriptione decem, aut viginti annorum. T. 7. c. 676. hodie tollitur praescriptione tricenarii. ibid. Olim erat perpetua in praetoria. Ibi tollitur praescriptio longi temporis, vel recondenda. ibid. c. 677.
 Actio actio popularis est criminalis, omnes sunt civiles. T. 7. c. 1401.
 Actio pignoris illi nascitur solute debito, et datur non tantum de pignore, sed etiam de hypotheca. T. 7. c. 761.
 Actio ex vendito est actio pretii. T. 7. c. 1396.
 Actio ex emptio actio non potest esse. T. 7. c. 645.
 Actio extra ordinem expilatae hereditatis. T. 7. c. 729.
 Actio vi honorum repletorum non datur in heredem. T. 7. c. 733. famosa est eum, qui vi regunt. ibid.
 Actio funeraria est ex edicto Praetoris, quam est privilegia. T. 7. c. 601.
 Actio ex stipulato perennia. T. 7. c. 607.
 Actio ad exhibendum cum impellit. T. 7. c. 1338. pertinere ad res mobiles. ibid.
 Actio de peculio, et actio de in rem verso, in quo distat. T. 7. c. 770.
 Actio si certum petatur, quae est de creditu pecunia, unde suum nomen sumit. T. 7. c. 713.
 Actio nominaria. T. 7. c. 785.
 Actio generalis non datur, nisi finito contractu. T. 7. c. 802.
 Actio furti est poenalis. T. 7. c. 714.
 Actio olim prius edebatur, dabaturque delibere tantum, deinde vocabatur in ius. T. 7. c. 657.
 Actio est jura persequendi. T. 7. c. 571. in quo differt a liti. ibid.
 Actio actio praescriptio verbi est utilis, non directa. T. 7. c. 906.
 Actio totum datur heredi, et in heredem. T. 7. c. 503.
 Actio rei incorporalis habet effectum corporalem. T. 7. c. 1420.
 Actio furti hae manifesti perperat. T. 7. c. 1373.
 Actio ex poenaliis datur deo. T. 7. c. 612.
 Actio si: quodpura pignoris facies dicitur unde tale nomen habet. T. 7. c. 1343.

Actio Fabiana, et Calvisiana patrona datur. T. 7. c. 901 et c. 904. et seq.
 Actio praeparata est in personam. T. 7. c. 1378.
 Actio criminalis scilicet non in actionem datur. T. 7. c. 708.
 Actio in rem verso est actio. ibid.
 Actio totum est generalis. T. 7. c. 640 et cur actio totum generale iudicium est. T. 7. c. 1404.
 Actio prius adversario edebatur, tum vocabatur in ius. T. 7. c. 577.
 Actio ex stipulato de dote repetenda non tollit stricta, hodie est bonae fidei. T. 7. c. 898.
 Actio praetoria in factum est in ignorantem, quam datur ex decreto. T. 7. c. 768.
 Actio impeni est ordinaria. T. 7. c. 907.
 Actio publica. T. 7. c. 1329.
 Actio ex stipulato, et actio rei uxoriae in quo differunt. T. 7. c. 853.
 Actio quod iussu. T. 7. c. 707. et c. 709. et seq.
 Actio Serviana tollitur praescriptione longi temporis. T. 7. c. 714.
 Actio exhibitoria, quae est actio ad exhibendum appetitur, quod dicitur ab istandio exhibitoris. T. 7. c. 1338.
 Actio hypothecaria est in rem. T. 7. c. 738.
 Actio si debitorum ante diem nole est. T. 7. c. 730.
 Actio familiae erciscundae post rem iudicatum potest repeti ex magna causa, non tamere. T. 7. c. 610.
 Actio de moribus uxoris pueritiae licet actio civilis sit, accusatio tamen dicitur. T. 7. c. 896.
 Actio in rem verso, quando patrem obligat. T. 7. c. 767.
 Actio rerum amotarum non est poenalis. T. 7. c. 928.
 Actio ex constituto in onerem. T. 7. c. 816.
 Actio ex stipulato permutat praescriptione 30. annorum. T. 7. c. 1433.
 Actio de in rem verso. T. 7. c. 767.
 Actio suspecti locum habet durante latet, non finita. T. 7. c. 953.
 Actio furti in parentes non est, etiam si nobis fortiter fecerint. T. 7. c. 979.
 Actio quae competit ex syngrapha, crescit in duplum ex infestatione. T. 7. c. 704.
 Actio prior quae de transfunditur in actionem iudicalem. T. 7. c. 639.
 Actio in rem, et actio totum regundum in quo differunt. T. 7. c. 1449.
 Actio generalis quae est. T. 7. c. 460.
 Actio pignoris illi hae habet conditiones. T. 7. c. 761.
 Actio hypothecaria non perimitur, nisi praescriptione 40. annorum. T. 7. c. 1406.
 Actio ex pecunia non antiquatur, sed durat ante otio. T. 7. c. 770.
 Actio quae datur in id, quod facere potest filius de eo, quod gerit, cum casu in potestate patris: filius familias ex amplexibus hae causa in solidum obligatur, contrarius, et condemnatur, excepta causa mutui, et alia quibusdam. Tom. 7. c. 766.
 Actio de dolo jura veteri est analimoria. T. 7. c. 1444.
 Actio in factum non est famosa, imo est honesta. T. 7. c. 733.
 Actio temporaria contestatione si perperat. T. 7. c. 639.
 Actio hypothecaria quo tempore tollitur. T. 7. c. 1471.
 Actio de peculio, et exheredatio differunt. T. 7. c. 763.
 Actio iustitiae est ex emptio, ex mutuo, ex negotio pignoris. ibid. hinc actio omnibus constructibus agitur, et multas actiones comprehendit. ibid.
 Actio de dote. T. 7. c. 608. et c. 898. et seq.
 Actio quae reuocatur in capite minimum, an sit perpetua. T. 7. c. 770.
 Actio sententia regundum tolli praescriptione tricenarii voluit Justinianus. T. 7. c. 1363.
 Actio praescriptio verbi. T. 7. c. 804. et c. 609. est utilis, non directa, c. 1401.
 Actio iudicialis non vocat abest. T. 7. c. 1311.
 Actio in rem ex quo tempore perimitur, non actio in personam. T. 7. c. 1308.
 Actio finium regundorum non tolli praescriptione tricenarii recipit Theodosius. T. 7. c. 1364.
 Actio de dote datur tantum uxori. T. 7. c. 608.
 Actio si personam, et mixta, ante Theodosium erat perpetua. T. 7. c. 1364.

Actio de in rem verso. T. 7. c. 705.
 Actio de dolo ad datur in heredem. T. 7. c. 733.
 Actio in factum ex defectu mutuum, et ex qua actio auctoraria. T. 7. c. 764.
 Actio non est ex pacto, modo, nisi subjecta, nisi stipulatio. T. 7. c. 607.
 Actio non datur ex ando pete. T. 7. c. 610.
 Actio praescriptio verbi statim nascitur ex lege contractus adiecta. T. 7. c. 646.
 Actio expilatae hereditatis cum eo datur. T. 7. c. 604.
 Actio si certum petatur liti potest, et nihil aliud est, quoniam erit conditio. T. 7. c. 696.
 Actio de peculio. Tom. 7. c. 765.
 Actio de in rem verso, et actio de peculio in quo distat. T. 7. c. 770.
 Actio furti tollitur pacto, non conditio furiva. Tom. 7. c. 600.
 Actio in factum civilis datur ex arbitrio, do, et facta. T. 7. c. 719.
 Actio in factum est praetoria, de dolo subdieria. ibid.
 Actio de dolo semper cum actione de vi, aut metu concurrat. T. 7. c. 809.
 Actio iniuriarum publica est hodie duobus casibus. T. 7. c. 1461.
 Actio forti est ex omni. T. 7. c. 729.
 Actio perperat. T. 7. c. 611.
 Actio perperat per contestationem praerogatur in annos 40. T. 7. c. 1363.
 Actio hypothecaria adversus debitorem fuit perpetua ante Anastasium. T. 7. c. 1368.
 Actio quando iurari potest sine metu rei iudicis. T. 7. c. 781.
 Actio in personam cur fuerit perpetua, actio in rem temporaria. T. 7. c. 1464.
 Actio calumniam datur victori adversus victos. T. 7. c. 1404.
 Actio dupli. T. 7. c. 729.
 Actio ex vendito ordinaria. T. 7. c. 811.
 Actio rei uxoriae. T. 7. c. 888. et seq.
 Actio non perit, cum perit iustitiam. T. 7. c. 509.
 Actio iniuriarum est, in membrum ruptis. T. 7. c. 610.
 Actio contraria modatit. T. 7. c. 797.
 Actio prior est metatela. Tom. 7. c. 502.
 Actio forti non nascitur cum mercurio, qui locuti operas suas. T. 7. c. 1428.
 Actio personarum olim, sive liti contestata fuisse, sive non, erat perpetua. T. 7. c. 1428.
 Actio ex recarum. T. 7. c. 810. et seq.
 Actio ex vendito, et pacto nascitur. T. 7. c. 604.
 Actio ex actione nascitur. T. 7. c. 637.
 Actio utilis. T. 7. c. 771.
 Actio, quae fuit natura bonae fidei, et stricta propter pactum. T. 7. c. 613.
 Actio Fabiana una omnino est reclusoria. T. 7. c. 811.
 Actio mixta personalem est perpetua. Tom. 7. c. 1360.
 Actio ante diem edita est. T. 7. c. 836.
 Actio ex potestate agitur statim nascitur. ibid.
 Actio incipit, cum ex per rem naturam praetor ponit. T. 7. c. 861. et cum operam offitantes sunt indicit. ibid.
 Actio iura lege datur, non mandatur. Tom. 7. c. 811.
 Actio legale Aquilae simpliciter, et praetoria in iura dicitur esse poenalis. T. 7. c. 806.
 Actio legale Aquilae an sit mixta. T. 7. c. 807.
 Actio si magis poenalis, quoniam conditio furiva. ibid.
 Actio omnia est in id, quod interest. T. 7. c. 913.
 Actio, quae cautione arbitri iudicis interponitur, conpuitur est an sit arbitraria. T. 7. c. 916.
 Actio arbitraria nulla est, quam non pendat ante ex arbitrio iudicis, ac certum. Tom. 7. c. 917.
 Actio, quae ex nulla poenali datur deinde nascitur, stricti jura actio est. T. 7. c. 916.
 Actio dote adveniens an sit communio patris, et filiae. T. 7. c. 1033.
 Actio publica non est analimoria. T. 7. c. 516.
 Actio de dolo, et in factum praetoria, sunt omnium extrinsecum. T. 7. c. 634.
 Actio civilis in factum an sit in ignorantem, etiam rei, et etiam in scientem sit actio in factum civilis. ibid.
 Actio de dolo cessat, ut potest esse actio in factum civilis. ibid.
 Actio de dolo si est in scientem, accessum est.

Actionem qui intendere non potest, esse fœderatam ad rem non habet. T. 5. c. 960.
 Actionem domini quod pariat. T. 5. c. 680.
 in Actionem reddituariam quod veniat. T. 5. c. 763.
 Actionem se habere minus sit, quam rem. T. 5. c. 159.
 Actionem commodati esse duplicem. T. 6. c. 372.
 Actionem realem in rem nemo pati compellitur. T. 6. c. 51.
 Actionem Favianam amittit, qui bonorum possessionem amittit. T. 5. c. 473.
 Actionem strictam nullatenus esse bonam fidei actionem contra Accursium et Fulgurium, quos ambobus de falsitate testat. T. 5. c. 260.
 in Actionem in factum, quam debitor in creditorem missum in possessionem habet, qui veniat. T. 5. c. 579.
 Actionem depositi parit adsumendo dolum. T. 4. c. 891.
 Actionem de improbitate consequi vel aliquis possit. T. 4. c. 943.
 qui actionem habet, an rem ipsam habere videatur. T. 4. c. 1060.
 in Actionem Fabianam utrum veniat ea, quam libertus doli malo auctori sit fecerit, vel frater patris aut, non etiam ea, quam non acquirit. T. 4. c. 919.
 Actionem qui demittit, et actionem compellere nullo magis. T. 4. c. 883.
 Actionem in duplum non connumerat actionem in rem, vel ad exhibendum. T. 3. c. 450.
 in Actionem si certum petatur quæ res veniat. T. 3. c. 457.
 Actionem non format pacta, quod sunt ex interdictis. T. 3. c. 113.
 Actionem edo, et litem contestari utrum prius sit. T. 3. c. 114.
 Actionem ius dicenti non obtemperare possunt, esse, nec dari in id, quod interest actus, et iuri iuris nonem. T. 3. c. 86. et c. 87. et c. 88. et c. 89.
 in Actionem non venire quod post litem contestatam accedit, an amper procedat. T. 3. c. 162.
 Actionem possum cum multis dictione male confundi. T. 3. c. 87.
 Actionem ejus potest agere, qui potest et dare. T. 4. c. 510. sic. 567. c. 630.
 Actionem habere minus est, quam rem. T. 4. c. 613.
 Actionem edendo spectat omnes actiones edere oportet. T. 4. c. 354.
 inter Actionem hypothecariam, et pignoratitiam tantum requiritur scilicet. T. 4. c. 466.
 Actionem in rem semper rei domino dari in quantumvis possessionem rei. T. 4. c. 251.
 Actionem an parit quilibet causa. T. 4. c. 310.
 Actionem fabianam verborum formula facit, aut et sententia formula. T. 4. c. 305.
 Actionem in rem ea procedit possessione esse. T. 4. c. 251. præsentis possessionis qui intelligitur. Ibidem.
 Actionem in rem possessionem adversari parere. Ibidem.
 Actionem hypothecariam ex ipsius Prætoris jurisdictione capere substantiam. T. 4. c. 1271.
 Actionem fœderis perpetuo dari. T. 7. c. 1278 non permi actionem fœderis, quæda fœderis vivit. Ibidem.
 Actionem scilicet ediam non posse mutari, vel emendari, sed perseverantem esse magis ad fœdem. T. 7. c. 796.
 Actionem personalem post litem contestatam, aliquam ad rem manuum iudicii accipere, an imitator ab utraque parte, et ab omnia obligatione iudiciali, quæta emissus sit, porrigi ad annos 40. T. 7. c. 1275.
 in Actionem pignoratitiam utrum veniat dolum, et culpa, et omne periculum. T. 7. c. 760.
 in Actionem ad venditum quæ res veniat. T. 7. c. 816.
 Actionem depositi directam, non contrariam esse fœderatam. T. 7. c. 796.
 Actionem si certum petatur non parit pactum eadem. T. 7. c. 721.
 in Actionem amplius aliquid venire rem incertam. T. 7. c. 128.
 Actionem pignoratitiam esse duplicem, directam, et contrariam. T. 7. c. 760.
 Actionem injuriarum iudiciali quæta iudiciali testamenti. T. 7. c. 633.

Actionem edere quid. T. 7. c. 711.
 Actionem personalem utrum nequam dari in hæredem. T. 7. c. 731.
 Actionem nonnuquam parit pactum eodem. T. 7. c. 610.
 Actionem completitiam sit. T. 7. c. 595.
 in Actionem ex empto quæ res veniat. T. 7. c. 617.
 Actionem vendi posse constat tam in rem, quam in personam. T. 7. c. 827.
 Actionem pignoris individuum esse quid sit. T. 7. c. 121.
 Actionem depositi dari in hæredibus non tantum si defunctus deposuerit, et et si servus hereditarius. T. 7. c. 796.
 Actionem confundi actione hereditaria, si creditor defuncti succedat. T. 7. c. 603.
 Actionem arbitrium non loci tenetur, sed et temporis in convulsione adjecti ratione dari existimat. Cuiuslibet. T. 1. c. 917.
 Actionem edere, et mandare, an sit idem. T. 7. c. 475.
 inter Actionem, et vindicationem differentia. T. 5. c. 365.
 Inter Actionem de dolo, et actionem quod metus causa, an sit differentia. T. 5. c. 61-63.
 Actionem iustitiam quæ tenetur, et unde id nominis habet. T. 6. c. 973.
 Actionem ex empto venditum tenetur, ut prestat habere licere. T. 8. c. 937.
 Actionem hereditaria prestat quæ continentur. T. 2. c. 380.
 Actionem notari in domibus nomina servi tenetur. T. 5. c. 97.
 Actionem de distrabenda rationibus in duplum tenetur. T. 6. c. 949.
 Actionem concepti, actionis ablati qui tenetur. Ibidem. 990.
 Actionem negotiorum gestorum qui tenetur. T. 5. c. 9-4.
 Actionem negotiorum gestorum quando amittit tenetur. T. 6. c. 104.
 Actionem notari qui tenetur, eo potest agere notari. T. 4. c. 405.
 in Actionem de peculio cui ante deducatur, quod dominus debetur. T. 2. c. 283.
 Actionem empti an tenetur emptor, qui manum tenetur. T. 5. c. 723.
 quæ Actionem qui tenetur potest minimalium servi. T. 5. c. 723.
 Actionem ad venditum an emptor cogatur solvere pretium venditoris. T. 5. c. 617.
 Actionem tutam qui non potest cum aliquo, nisi agatur totus. T. 5. c. 488.
 Actionem iustitiam conductum omnes obligationes. Tom. 5. c. 1163.
 in Actionem tenetur diuiviri. T. 5. c. 438.
 quæ Actionem tenetur diuiviri, cum eadem tenetur debetur la actione stipulatio. T. 5. c. 969.
 Actionem negotiorum gestorum tenetur tenetur creditoribus etiam mundum facta totale. T. 5. c. 500.
 utrum Actionem fœderis, vel mandati tenetur in, qui habet res quasdam incrimas in causam, ut ad alium perferat, ut omne partit, sed tenetur. T. 5. c. 846.
 Actionem directam quando tenetur tenetur, et quando utilit actionem. T. 5. c. 966.
 in Actionem ad venditum an solidum acti amittit actionem generalis, vel specialis comit. T. 5. c. 618.
 Actionem injuriarum in factum qui tenetur, an et contrahendum tenetur. T. 5. c. 381.
 in Actionem de moribus civium admittitur rempensatione criminum pariter, in actione de moribus criminali non admittitur. T. 5. c. 460.
 in Actionem de peculio non spectatur tempus iudicii inchoat, aut interdicti, sed iudicii. T. 5. c. 465.
 in Actionem utrum amittitur mutua delicta pari compensatione tenetur. T. 5. c. 464.
 in Actionem ad stipulatio, quæ dicitur sit non comit. T. 5. c. 464.
 Actionem fœderis debet in actione tutam. T. 5. c. 609.
 Actionem negotiorum gestorum qui potest adversus omne agere principaliter, non potest adversus alium agere actionem mandati. T. 5. c. 466.
 Actionem præscripta verba quando quæ tenetur, quando con. T. 5. c. 388.
 Actionem ad stipulatio debentia ab evictions, non deficit actio ex empto. T. 5. c. 750.

in Actionem arbitrarie arbitrium iudicii non est letissimum. T. 5. c. 454.
 Actionem iustitiam an potest tenetur, si proflito defuncti sit apud creditorem, qui proflito iustitiam maritum causa creditur. T. 5. c. 919.
 in Actionem personalem privilegia immittuntur ex causis debiti, in hypothecis aut tempore. T. 5. c. 111.
 Actionem iudicis an comit. Papili tenetur utrum tempore talium condempnat. T. 5. c. 971.
 ab Actionem pignoris non recedit invitus, quam habet in venditorem pignoris. T. 6. c. 907.
 Actionem de fideicommissu qui tenetur. T. 6. c. 714.
 Actionem ad exhibendum cur potest tenetur de rebus filii familias. T. 6. c. 193.
 de Actionem tutam. T. 6. c. 940.
 de Actionem utilit, qui arbitrarie vocatur. T. 6. c. 314.
 Actionem empti plurim accedat nemo qui potest, ut vicino proit. T. 6. c. 501.
 Actionem empti plurim accedat agere volens cum pluribus, quo modo cum illis agere debeat. T. 6. c. 508.
 Actionem empti plurim accedat de qua fœdem cum fœdem agrorum duplices sunt agere possit vicinus cum vicino. T. 6. c. 500.
 Actionem iugalis agitur non tenetur in duplam, qui comit. T. 6. c. 676.
 de Actionem in factum. T. 6. c. 173.
 Actionem de alienatione iudicii mandati causa qui tenetur, et qui minus. T. 6. c. 125.
 Actionem cautio, an omne debitoria vendit, quod venditor præstat tenetur. T. 5. c. 369.
 in Actionem consiliatoria spectatur tempus consiliorum. T. 6. c. 319.
 Actionem de in rem verso potest quando tenetur. T. 6. c. 737.
 Actionem sacrilegia, aut iustitiam in solidum convantus quo modo a sociis partes illorum recuperari possit. T. 6. c. 318.
 Actionem de dolo papillie etiam conveneri potest. T. 6. c. 123.
 Actionem de prelio an dominus agere possit, qui convantus cum socio servus habet. T. 6. c. 378.
 Actionem de constituta pœunia quis tenetur. T. 6. c. 315.
 in Actionem de peculio spectatur tempus rei iudicatis, id est, quantum eo tempore sit in periculo. T. 6. c. 319.
 in Actionem depositi pendens argentum vasis adijci aut periculum affert. T. 6. c. 967.
 Actionem de albo corrupto qui tenetur. T. 6. c. 38.
 Actionem fœderis qui agere non possit. T. 6. c. 445.
 Actionem iudicii mutandi causa qui tenetur. T. 6. c. 451. et c. 453.
 Actionem iudicii mutandi causa completa quo modo alienare rem liberetur. T. 6. c. 136.
 Actionem damni infecti quo tempore inchoat in possessionem tenetur sit ad aspectandum sit, dum factum sit. T. 6. c. 486.
 Actionem in factum de damno infecto quis tenetur. Ibidem.
 An excludatur hæc actio in factum in id tempus, qui damnum datur. Ibidem.
 in Actionem injuriarum privata, an publica actio agi debeat, ut aliter aliam tollat, aut periculum affert. T. 6. c. 967.
 Actionem injuriarum tenetur in, qui aliam patris tali sepulchro affligit non autem, sed eam scilicet occidit; non sepulchri violati. T. 6. c. 300.
 Actionem peculii, vel conditionis hoc pecuniam datur compellat, esse electa, aliter committit. T. 6. c. 116.
 Actionem præscripta verba tenetur an sit agere, quam mandati, aut negotiorum gestorum. T. 6. c. 114.
 in Actionem injuriarum agitur naturalis datur potest, quam subdita ius debet. T. 6. c. 134.
 Actionem ex empto, si servus post evictions melior factus sit sita post consecutus actor, quam pretium emptoria. T. 6. c. 763.
 Actionem in rem fœderis agitur. T. 6. c. 43.
 An perierit, an aperiens negotio actionem committit. Ibidem.
 Actionem populi quæta qui possit. T. 6. c. 26.
 Actionem populi pluribus agere conueniunt.

Actiones illius cui lra dicitur. T. 2. c. 307.
 Actiones utiles accommodari proprie dicuntur. T. 2. c. 304.
 Actiones utiles habet fides in debitoribus debitoris. T. 2. c. 182.
 Actiones utiles reuelantur, et restituantur. T. 2. c. 768 et c. 765.
 Actiones contractuum sunt civiles. T. 2. c. 711.
 Actiones ut dunt de usufructu, lra de jure praedictum. T. 2. c. 306.
 Actiones personae qui sint. T. 1. c. 159.
 Actiones populares, ut, et quibus datur. T. 2. c. 517.
 Actiones populares etiam publice dicuntur, quod omnino patet. T. 2. c. 781.
 Actiones privatae complerent praescriptiones 30. annorum excluduntur. T. 1. c. 97.
 Actiones, quae vindicant tantum praescriptionem habent. T. 1. c. 86.
 Actiones Calvisiana, quae datur liberi, sui peremptoria. T. 2. c. 24.
 Actiones legatarum personarum ignorantibus acquirit. T. 2. c. 836.
 Actiones directae quibus competunt. T. 1. c. 106 et c. 107.
 Actiones simpliciter. T. 2. c. 476.
 Actiones, quae in heredes, vel ad heredes transeunt. T. 2. c. 363.
 Actiones quaequidem per iudicium dupliciter. T. 2. c. 968.
 Actiones communes ex causa adventitia. T. 2. c. 170.
 Actiones ex pactis jure civili non dantur. T. 5. c. 107.
 Actiones strictae non sunt omnes eodem jure. T. 6. c. 312.
 Actiones de tam suis, quam civiles praeferunt. T. 2. c. 308.
 Actiones ecclesiarum, et civitatis competentes, quando tempore excluduntur. T. 1. c. 98.
 Actiones quando extinguntur. T. 2. c. 1196.
 Actiones famul. extinguntur, et communi dividendo quod habent competunt. T. 7. c. 470.
 Actiones vivere quid. T. 1. c. 379.
 Actiones temporales. T. 1. c. 378.
 Actiones negativae vel negativae. T. 2. c. 303.
 Actiones consensuales. T. 1. c. 150.
 Actiones Ecclesiasticae non tolluntur, nisi praescriptione 150. annorum. T. 7. c. 38.
 Actiones furti oblati. T. 2. c. 376.
 Actiones furti prohibiti. Ibid.
 Actiones furti concepti, et oblati, et prohibiti, nec non furti non exhibiti in deceptuolentum aliterunt. Ibid.
 Actiones, quae in bonam, et equam consuetudinem, quo sensu naturalis praescriptionem habere intelligitur. T. 1. c. 454.
 Actiones personae quatenus ex Praetoris jurisdictione. T. 2. c. 308.
 Actiones quatenus proprie praedictae appellentur. Ibid.
 Actiones personae in malicia, in heredes non competit exceptio injuriarum actione. T. 2. c. 333.
 Actiones praetorianae personae de eadem re concurrentes et aliquando invicem se consumunt. T. 1. c. 159.
 Actiones personae contentantur ab hereditas et ab hereditas datur, et contra heredes transmittit. T. 2. c. 333.
 Actiones in rem vindicationes, in personam cum conditionibus dicuntur. T. 2. c. 339.
 Actiones perpetuae quatenus esse dicuntur. T. 2. c. 331.
 Actiones praetoriae quodammodo lra annem vivunt, et quando perpetuae sint. Ibid.
 Actiones quatenus in rem causam obtinere videntur tam in rem, quam in personam. T. 2. c. 309.
 Actiones dunt ex verborum obligationibus, acellente conditio, vel ex stipulatio. T. 2. c. 333.
 Actiones omnes, vel in simplicem conceptus sunt, vel in duplam, vel in triplicem, vel in quadruplam. T. 1. c. 309.
 Actiones, quae subtrahunt appellationem, quatenus sint. T. 2. c. 300.
 Actiones de peculio servorum filiorumque familiarum, a quo propositae. T. 2. c. 277.
 Actiones, quae indicuntur depensatorum, quatenus sint. T. 2. c. 195.
 Actiones omnes ad bonum fidei sint, vel mali juri. T. 2. c. 300.

Actiones inter bonam fidei cum haec sint omnia, de praescriptis, vel ad ducit. T. 2. c. 307.
 Actiones omnes, quae jure civili hereditas, et in heredes transmittuntur, et servatam censulam dantur in fideicommissionem, et iustitiam Praetoris ad utilitatem dunt. T. 2. c. 173.
 Actiones noscitur proinde in malicia servorum T. 2. c. 355.
 Actiones noscitur constituitur sunt legibus, sunt ad ducit Praetoris. Ibid.
 Actiones noscitur in servatam tantum propositam. T. 2. c. 325.
 Actiones certae, solennesque, quatenus proprie appellantur. T. 2. c. 715.
 Actiones bonae fidei quod caementorum. T. 2. c. 307.
 Actiones populares sicut sunt, noscitur, sicut non item. T. 1. c. 458.
 Actiones in personam aliam civiles, sint praetoriae, aut ex legibus, vel constitutionibus. T. 7. c. 169.
 Actiones privatae sunt tantum civiles. T. 5. c. 817.
 Actiones utiles necessarii non sunt, cum directae competunt. T. 5. c. 121.
 Actiones, quae competunt societatis, voluntariae, et consensuales. T. 5. c. 324.
 Actiones, quae bene societatis competunt. Ibid. Mar. Tullius de utraque societate verba facit in Quinctiana. Ibid.
 Actiones personae legatarum etiam ignorantibus legatariis acquiritur. T. 2. c. 157.
 Actiones legatarum personarum ignorantibus, compensationem hodie patitur ipso jure. T. 5. c. 413.
 Actiones in rem, sunt quae in rem servatam sunt. T. 2. c. 459.
 Actiones factae sunt Publicanis actio, ut reuelantur actus. T. 2. c. 445.
 Actiones in rem sunt datur, quatenus non interierat, et contra. T. 5. c. 867.
 Actiones, aut bonae fidei sunt, aut strictae; aut arbitrae, aut iustitiae; aut arbitrae, aut iustitiae. Ibid.
 Actiones utiles occurrunt iniquitatis. T. 5. c. 506.
 Actiones, et obligationes activae, et passivae in praesentia, quod cum resistentur, in eum transeunt. T. 5. c. 614.
 Actiones ad hoc non restituantur. T. 2. c. 314.
 Actiones per procuratorem non scriptae solus acquiritur. T. 2. c. 497.
 Actiones legis specialiter oblati non possunt. T. 2. c. 274.
 Actiones arbitrae in iustitiam prius strictae actiones, quam actiones bonae fidei. T. 5. c. 681.
 Actiones petitionis hereditatis habent, et quae sint. T. 2. c. 439.
 Actiones ex stipulatione, ex mutuo, ex constituto pecunia, ex testamento sunt iudicis stricti iuris, quae magis frequentantur. T. 6. c. 311.
 Actiones directae in iure ceduntur; quod alio non 684, datur utilitas. T. 2. c. 309.
 Actiones de calumniosis famulis actiones actiones non consumuntur. T. 2. c. 118.
 Actiones quae sunt in factum. T. 6. c. 679.
 Actiones ad quod comparatur, et comparatur sunt. T. 6. c. 109.
 Actiones hereditariae. T. 6. c. 224.
 Actiones praescriptae verba sunt tantum sunt actiones, acellente noscitur, et ut, quae noscitur et praescriptione. T. 6. c. 315.
 Actiones praescriptae verba sunt actiones. Ibid.
 Actiones bonae fidei quod sunt annorum, eorumque enumeratio. Ibid. esse memorat nec oportet. Ibid.
 Actiones directae ad quod competunt, sunt quod persequuntur. T. 2. c. 192.
 Actiones exactiones, iustitiae, et tributariae in quibus conveniunt. T. 6. c. 330.
 Actiones hereditariae, vel possessionariae quae sint. T. 6. c. 477.
 Actiones hereditariae factae, ad quod non testatorum perveniunt, capere debet quasi sorores. T. 2. c. 423.
 Actiones in re scriptam in iustitiam quod vi, aut clam comprehensum. T. 6. c. 604.
 Actiones in re scriptae, et conditionis sunt, ut eas quae capere, vel intendere possunt. T. 2. c. 136.

Actiones strictae sunt omnes eodem jure sint. T. 6. c. 312.
 Actiones mandati, negotiorum gestorum, et pro socio, et ad bonam fidei. T. 6. c. 300.
 Actiones non ad ducit, quatenus praedictae possunt. T. 6. c. 517.
 Actiones stricti iudicii aut sint omnes eodem jure. T. 6. c. 311.
 Actiones praedictae quatenus sint, et quare sunt. Ibid. T. 6. c. 518.
 Actiones, quae sunt illam sint Actiones, quae ex iudicio esse possunt, praedictae aut sint. Ibid.
 Actiones pro socio, et communi dividendo in quo differunt. T. 6. c. 375.
 Actiones personae qui sunt. T. 6. c. 23.
 Actiones populares annorum, et perpetui qui differunt. T. 6. c. 36.
 Actiones populares ad quod datur T. 2. c. 1196.
 Actiones personae in rebus communibus, seu societate aut communicatio sunt sessiones. T. 6. c. 366-7.
 Actiones populares annorum sunt, et in heredes non datur. T. 6. c. 56.
 Actiones causa proxima, et prima, seu pristina quatenus differunt. T. 6. c. 763.
 Actiones personae qui, et quando in heredes datur. T. 6. c. 654.
 Actiones populares. T. 6. c. 465.
 Actiones, quae naturalis praescriptionem habent, et ex aquo, et bono datur, fidem emanant, non patri competunt. T. 6. c. 136.
 Actiones usado oritur. T. 6. c. 338.
 Actiones reales, et personales, quae inter presentes, et absentes datur, quando dorent. T. 6. c. 121.
 Actiones cum aut mandari possunt, smingitur. T. 6. c. 99.
 Actiones strictae sunt omnes eodem jure sunt. T. 6. c. 311.
 Actiones strictae alio strictiores sunt. Ibid.
 Actiones quatenus in collatione bonorum veniunt. T. 6. c. 454-5.
 Actiones specialiter, quatenus propriam sunt. T. 6. c. 1094, cum sit dicta tantum, Ibid.
 Actiones comparatae, et expressae sunt, et per eas consequuntur, quod contra interest. T. 6. c. 138.
 Actiones condictionis quatenus sint. T. 6. c. 912.
 Actiones factum, et tempus quatenus sint. T. 6. c. 901.
 Actiones, quae in heredes scriptae, et hereditas datur, restituta ab eis hereditas, et in rebus fideicommissionem, et iustitiam Praetoris ad utilitatem dunt, non hereditas, et in heredes; et datur hereditas, et in heredes, et sui summorum, et agnot, vel summorum actiones, et conservantur, exemptionem restitue hereditas. T. 6. c. 1016.
 Actiones in rebus communibus competunt, et quatenus sint. T. 4. c. 1001.
 Actiones societatis quatenus sint. T. 6. c. 916.
 Actiones trebellianicae quatenus competunt. T. 6. c. 1040.
 Actiones factum, et male appellatur iudicium, non actiones famulorum extinguntur, et communi dividendo, et cor. T. 6. c. 1092.
 Actiones comparatae sunt, aut per eas consequuntur, quod contra interest. T. 6. c. 136.
 Actiones ex actionibus, et utilitatis, et quae sint. T. 6. c. 618.
 Actiones aut eas directas, et in factum actiones, sive utilitatis, et quae sint. T. 6. c. 640.
 Actiones communes patri, et filio, item patri, et filio qui sint. T. 2. c. 410.
 Actiones quae filio famulorum datur, si pater agat; vel alio alio, qui pater agat agat. T. 3. c. 140.
 Actiones de omnibus rebus in consensu possunt. T. 3. c. 613.
 Actiones depensae, sive communes quae sint. T. 3. c. 71.
 Actiones duplices quae sint. T. 3. c. 74.
 Actiones extraordinariae, et utilitatis quae sint, et cor sit vocatur. T. 3. c. 110.
 Actiones in factum patrie sunt. T. 3. c. 614.
 Actiones in rebus praetorianis quatenus datur. T. 3. c. 612.
 Inter Actiones in rem corporalem quae differunt sint. T. 3. c. 334-5.

Actioes legis nec institui per procuratorem.

T. 3. c. 157.

Actioes multae quae sint. T. 3. c. 156.

Actioes multae an apud diversas iudices institui possint. T. 3. c. 156.

Actioes omnes apud magistratum recte instituantur, et eorum quodlibet eius jurisdictionem superat. T. 3. c. 73.

Actioes personales an sequatur legatum. T. 3. c. 1004.

Actioes principis verba de extinctione, et peremptione cor sint bonae fidei. T. 3. c. 208.

Actioes, quae exercentur nomine hereditariae, an post controversiam de hereditate differantur, et quae ille sint. T. 3. c. 165.

Actioes bonae fidei non eodem jure censentur, et aliae illas emptione fidei exigunt. T. 3. c. 167.

Actioes ubi omnes alii deficient, etio praetoris subsidiaria est. T. 3. c. 478.

Actioes, et obligationes veniunt in familiis ecclesiarum iudicio. T. 3. c. 366.

Actioes qui formatur ex persona actoris, et aliae illas emptione fidei exigunt. T. 3. c. 452.

Actioes, in quibus spectatur tempus rei iudicatio. Ibid.

Actioes qui formatur ex persona rei, in quibus spectatur tempus rei iudicatio. Ibid.

Actioes nominis omnes esse iudicatas. T. 3. c. 161.

Actioes qui filio familiae dantur. T. 3. c. 453.

Actioes qui redduntur inter pauciores heredes. T. 3. c. 393.

Actioes omnes mixtae constant ex re, et ex persona. T. 3. c. 412.

Actioes de pecunia cor plurius numero dicuntur. T. 3. c. 171.

Actioes quod jura cor plurius numero dicuntur. Ibid.

Actioes institutio cor plurius numero dicuntur. Ibid.

Actioes, qui reddi solent in litem, quales sint. T. 3. c. 359.

Actioes de universitate melius sunt. T. 3. c. 171.

Actioes duplices tres proponuntur. T. 3. c. 366.

Actioes mixtae qui dicuntur. T. 3. c. 366.

Actioes communi dividendo, et familiae agnoscendo dantur inter emphyteuticarios, vel superficarios, si sint plures quidem rei: hoc actioes non dantur ceteris conducticibus. T. 3. c. 329.

Actioes utiles introducere Praetor aliam est. T. 3. c. 445, et accommodare esse ad leges in casibus e-milibus. Ibid.

Actioes in rem dantur semper adversus eum, qui rem possidet: hoc et adversus eum, qui eam possidet. T. 3. c. 185.

Actioes in rem alius persequi, quem actioes in personam. T. 3. c. 331.

Actioes introducere dicuntur Praetores. T. 3. c. 445.

Actioes, quae filius fam. exercit, quales sint. T. 3. c. 473-4.

Actioes qui dantur inter volentes. T. 3. c. 359.

Actioes tempore, et bonorum possessione currunt inter adversa papilionem. T. 3. c. 152.

Actioes nullae dantur ad exemptionem vulgarium, nisi decursum. T. 3. c. 825.

Actioes utiles qui sint. T. 3. c. 618, proprium hominis qui habet, sed in factum consuevitur. Ibid.

Actioes arbitrarie quoniam appellatur. T. 3. c. 336, et c.

Actioes an sint tantum formae. T. 3. c. 215.

Actioes de pecunia et quo, et adversus quem comparatur. T. 3. c. 207.

Actioes mixtae quatenus obtinere videantur. T. 3. c. 259.

Actioes legis quoniam. T. 3. c. 393.

Actioes legis a quo dicitur, et quoniam sint. T. 3. c. 47.

Actioes perpetuae, sed temporis quoniam dicitur. T. 3. c. 331-2.

Actioes civiles, et utiles quoniam dicuntur. T. 3. c. 315.

Actioes illae esse in rem, alias personae: his personam, illae rem consequi: has personam sequi, illas rem: illas vindicationes appellari, has conductiones. T. 3. c. 314.

Actioes duas si admittit delicta dicitur ex nec facio casu, an utique actioes utendum sit. T. 3. c. 277.

Actioes ex contractibus defuncti, et rei videlicet actioes, ex diffinitione ab petitionem hereditaria. T. 3. c. 95.

Actioes ex delicto, vel quasi veniant, an debitor in heredes. T. 3. c. 375.

Actioes famam quoniam, et quando sint. T. 3. c. 360.

Actioes in personam, qui habet conditionem eorum, an damno irrogant infamiam. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam rei persequutionem habent, an sint perpetuae, et an in heredes dantur. T. 3. c. 263, et seq.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes in personam conditionis vocantur. Ibid.

Appellatio etiam condictio. Ibid.

Actioes appellatio ex prince mure dicitur. Ibid.

Actioes talia, et obligationes directae, et contrariae, ambo sunt bonae fidei. T. 3. c. 528.

Actioes, an quasi contractus. Ibid.

Actioes venientes et contractibus, vel quasi, an in heredes defuncti dantur in solutum. T. 3. c. 975.

Actioes contestatae ab heredibus contestantur, et in heredes qualescumque sint, nec personales, nec vindictae, nec personae causa dantur. T. 3. c. 738.

Actioes quoniam non sunt recipiunt a primis edictorum verbis, seu aliud nomen habent. T. 3. c. 1343.

Actioes multae marito suspectae ad retrahendum res donatas nati. T. 3. c. 876.

Actioes, quoniam non sunt, aut in personam sunt. T. 3. c. 688.

Actioes directae ex causis compellunt emptorem hereditaria. T. 3. c. 807.

Actioes doli recuperandi post dissolutionem matrimonii dom sunt. T. 3. c. 889.

Actioes vel in personam vel in personam. T. 3. c. 677, in rem tolluntur praescriptioe longi temporis, in personam esse tolluntur, etiam per tricenarium. Ibid.

Actioes nullae sunt perpetuae ex constitutione Theodosii. T. 3. c. 1194, 1195, 1196.

Actioes mixtae personales heredes dantur, et condictio futura, et rerum amotarum, qui sunt rei persequutionis, et in bonorum raporum, et legum aequum, qui est aera paralis. T. 3. c. 723.

Actioes temporales contestatione illis perpetuatur. T. 3. c. 728.

Actioes, qui ab herede inceptum sunt hereditaria, et legatorum actiones. T. 3. c. 731.

Actioes hypothecariae, et reales esse sunt hereditariae, nec personales, nisi heredes, aut in heredes dantur. T. 3. c. 1194.

Actioes personales, et hypothecariae in quo differunt. T. 3. c. 1367.

Actioes pignoratitiae, vel hypothecariae in quo differunt. T. 3. c. 728.

Actioes pro actibus. T. 3. c. 1473.

Actioes an stipulationes hereditariae, et edictis an transmittantur. T. 3. c. 809-800.

Actioes omnes petitionum non aboluntur, praeter iuramentum actionem, et quoniam laetificatio testamenti. T. 3. c. 633.

Actioes, qui persequuntur vindictam, non dantur pecuniariae, sed dolorem tantum immittunt honoris, lumnitiae etiammetatione, hoc heredi dantur, nec in heredes. T. 3. c. 896.

Actioes ut ab heredibus, et contra heredes incipiunt. T. 3. c. 726.

Actioes empti et venditi. T. 3. c. 727.

Actioes strictae non eodem omnes jure censentur. T. 3. c. 726.

Actioes qui dantur heredi, et in heredes, qui non. T. 3. c. 733, et seq.

Actioes legis. Vide, Leges actiones.

Actioes incertae. Vide, Certas actiones.

Actioes personales olim in provincia erant perpetuae. T. 3. c. 1277.

Actioes interdictoriae, qui praecedunt iudicium, solutio. T. 3. c. 679.

Actioes bonae fidei bonae fidei alii alii amplius eligunt. T. 3. c. 736.

Actioes hereditariae sunt personales actiones, qui heredes, aut in heredes successione jure compellunt. T. 3. c. 738.

Actioes sunt talia, exceptiones rerum clypei. T. 3. c. 1302.

Actioes vel sunt civiles, vel praetoriae, vel sa legibus vel ex constitutionibus. T. 3. c. 719.

Actioes, quibus transactio rescinditur, dom sunt. T. 3. c. 364.

Actioes hereditariae an later heredes dividi partitionibus hereditariae debeat. T. 3. c. 731.

Actioes praedictoriae. T. 3. c. 716.

Actioes civiles contestatae ab heredibus contestantur, et in heredes qualescumque sint, nec personales, nec vindictae, nec personae causa dantur. T. 3. c. 738.

Actioes famam quoniam, et quando sint. T. 3. c. 360.

Actioes in personam, qui habet conditionem eorum, an damno irrogant infamiam. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam rei persequutionem habent, an sint perpetuae, et an in heredes dantur. T. 3. c. 263, et seq.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes honorariae, quoniam persequutionem habent, quando dantur. Ibid.

Actioes hereditariae sunt personales, quae hereditas, vel in heredes iure successione dantur. T. 7. c. 731.

Actioes criminales contestatae ad heredes non transiunt, exceptis quondam. T. 7. c. 738.

Actioes ex perjurando. T. 7. c. 687 et seq.

Actioes, quae compellunt legatarius, et fidei commissarius. T. 7. c. 732.

Actioes militariae, vel militarium non pertinent ad res donatas. T. 7. c. 1371.

Actioes utiles dicuntur accommodari, non directae. T. 7. c. 1043.

Actioes esse non in actionem, alie morationes. T. 7. c. 619.

Actioes notales esse perpelas. T. 7. c. 779.

Actioes facti non manifesti, vel in bonorum rationem concernunt. T. 7. c. 1328.

Actioes strictae quae dicuntur. T. 7. c. 692, et seq.

Actioes quando incedunt. T. 7. c. 1277.

Actioes postestatis quae dicuntur. T. 7. c. 998.

Actioes fisci, et publicae, publicae sunt, et certum, et idem faciunt. T. 7. c. 1293.

Actioes directae commodati, regumilitum, et aliae habent commodator, debitor, depositor, venditor, domus negotiorum, pupillus. T. 7. c. 761. Vide, Contrares actioes commodati.

Actioes, quae utrumque persequuntur, in heredes non dantur, nisi in id quod eis non pervenit ex re, cuius persequitio actum inest. T. 7. c. 733.

Actioes rei persequendae heredes defuncti dantur. T. 7. c. 928.

Actioes tres praescriptis verbis sent bonae fidei, ceterae sunt strictae. T. 7. c. 1362.

Actioes in personam fore omnes sunt perpetuae. T. 7. c. 1260.

Actioes aliae in emptorem hereditatis creditoribus habentur. T. 7. c. 605.

Actioes quae repeli possent post rem iudicatam. T. 7. c. 633.

Actioes quae compellunt creditoribus hereditaria. T. 7. c. 682, et seq.

Actioes perjudiciales cor illa dicuntur. T. 7. c. 1229.

Actioes quendam esse, quae ex infidelitate erant in daplum. T. 7. c. 697.

Actioes hereditariae aliae sunt ex contrahitis, vel quasi-contrahitis, aliae ex delictis, vel quasi-delictis. T. 7. c. 732.

Actioes duae sunt, actiones, et institoriae, utrumque sargo comparatur. T. 7. c. 763. Ambae actiones dantur in solidum. Ibid.

Actioes saepe parari per totum in his, quae sunt per actionem. T. 7. c. 773.

Actioes lapsae infr. Itemque. T. 7. c. 603.

Actioes civiles non tempore finitur, alie perimuntur. T. 7. c. 637, et c. 638.

Actioes contrariae. T. 7. c. 761.

Actioes medium aut honorariae. T. 7. c. 836, et quomodo appellatur et emptio. Ibid.

Actioes cor alio bonae fidei, alie strictae, et nulla sunt infidelitatis bonae fidei. T. 7. c. 672.

Actioes quae ex infidelitate in daplum erant. T. 7. c. 700.

Actioes singulas habere suo tempore. T. 7. c. 1273.

Actioes additum. Vide, Editio actioes.

Actioes an vandi, et cedi possint. T. 7. c. 796.

Actioes factum quae dicuntur. T. 7. c. 994.

Actioes directae vocatur quasi principales. T. 7. c. 761.

Actioes hereditariae in denarios non competunt. T. 7. c. 731 non competunt in de heredes hereditarias. Ibidem dicuntur etiam in extraneos. Ibid.

Actioes ex emptio et venditio, quae formant. T. 7. c. 816.

Actioes ex delictis an dantur in heredes, unde an dantur heredi. T. 7. c. 733.

Actioes utiles compellunt in personam esse censent. T. 7. c. 847.

Actioes, quae Praetor pollicetur in patrem, vel dominum ex arguto gestio cum filiofamilias, vel servo, non ex delicto, sed ex poenitentia, quod iussu, de in rem verso. T. 7. c. 760.

Actioes, et institorum non edicunt. T. 7. c. 265, et seq.

Actioes mixtae iurium dici non possunt, quae nec simul iurata, et confundi possunt, neque ejusdem estimatiois sunt. T. 1. c. 878.

Actioes emptoriae, quae ad arbitrium referuntur. T. 1. c. 316.

Actioes omnes, quae in arbitrium iudicis conferuntur, a Cajo dicuntur arbitrarum. Ibidem.

Actioes omnes reales, et praeterea personales, quae dicuntur arbitrarie iudicis officio iniunguntur. T. 1. c. 316.

Ad actiones factas, vel ad personas an pertinet titulus digestorum de iure. Ibid.

Actioes omnes ex legitimis, vel edictis componuntur. T. 1. c. 1047.

Actioes exercitoriae dunt. T. 2. c. 556.

Actioes generales non dantur, nisi finito contractu. T. 2. c. 1047.

An actiones ex emptio pro ex venditio, ex vendito pro ex emptio, ex conducto pro ex locato, et ex locato pro ex conducto amittantur. T. 2. c. 1041.

Actioes de rationibus et permissione sunt bonae fidei. T. 2. c. 593.

Actioes quomodo dantur accommodari. T. 2. c. 1077.

Actioes strictae, aut arbitrarie per exceptionem doli, sunt bonae fidei. T. 2. c. 636.

Actioes ab heredibus, et contra heredes an recipiantur. T. 2. c. 618.

Actioes generales non dantur, nisi finito contractu. T. 2. c. 100.

Actioes quae civilibus, Ecclesiis, locis venerabilibus, etc. competunt, centum assensum capiunt. T. 2. c. 520.

Actioes personae in Italia praescriptibus anni utilis amittebantur. T. 2. c. 524.

Actioes, quae non incipiunt a defuncto, vel in defectum, an possint incipere a personae hereditas, vel contra heredes. T. 2. c. 533.

Actioes extraordinariae quomodo dantur in servum. T. 2. c. 801.

Actioes invenit post utilitatis causa. T. 2. c. 803.

Actioes duae ejusdem rei an uno possit sustinere. T. 2. c. 810.

Quantum actionibus venditor debet praestare emptori. T. 2. c. 816.

Actioes dupliae. T. 2. c. 206.

Actioes, quae sunt ex contractu, vel quasi-contratto, dicuntur esse ex negotio gestio. T. 2. c. 50.

Actioes decernales hodie sunt a magistratu peremptoriae. T. 2. c. 77.

Actioes quoniam quasi praedictales, et quasi de statu, et de ubi agitur. T. 2. c. 80.

Actioes quoniam solis domus dantur. T. 2. c. 134.

Actioes in personam. Ibid.

Actioes sociales dantur ex privata servorum delictis. T. 2. c. 97.

Actioes in personam conditionales, actiones, in rem vindicationis communis societas dantur. T. 2. c. 103.

Actioes institoriae, et exercitoriae an idem sicut. T. 2. c. 145.

Actioes contrariae non admittuntur pure, sed disjunctim. T. 2. c. 135.

Actioes in personam alie heretici, cui competunt, et ab eo non possunt ducere alia causae. T. 2. c. 132.

Actioes de delo major est ratio concordandae, quae est facta, quam bona actio, quae non est facta. T. 2. c. 579.

Actioem variis generis. T. 2. c. 773.

Actioem duo generis. T. 2. c. 140.

Actioem utrumque causa est equitatis ratio. T. 2. c. 29.

Actioem dunt, et aequilum aequilum de fidei, actura, et carner. T. 2. c. 712, et seq.

Actioem variis differentis, et natura. T. 2. c. 250, et seq.

Actioem praescriptum duo generis. T. 2. c. 803.

Actioem non in personam, sed in rem exemplis. T. 2. c. 263.

Actioem omnium in institoriam principium est in jus vocato. T. 2. c. 342.

Actioem tempore sacra locis competentium. T. 2. c. 723.

Actioem directarum, et utilium discrimen. T. 2. c. 257.

Actioem formulam committit ab interdictis. T. 2. c. 331.

Actioem praescriptam, et mixtaram conditio quae sit. T. 2. c. 120.

Actioem in factum esse aliquam fuisse similit. T. 2. c. 520 et c. 579.

Actioem in personam summa genera quae sint. T. 2. c. 555.

Actioem generis quae sint. T. 2. c. 253.

Actioem omnium mixtae est utilitas. T. 2. c. 234.

Actioem modus privatis in pactioibus non constituitur. T. 2. c. 484.

Actioem omnem in factum conditio. T. 2. c. 558.

Actioem species mixtae. T. 2. c. 105.

De Actioem conditionis. T. 2. c. 731.

Actioem formulam a Constantino sublatam. T. 2. c. 127.

Actioem edicti. T. 2. c. 565.

Actioem arbitrarium proposita definio. T. 2. c. 916.

Actioem arbitrarium duae sunt classis. Ibidem.

Actioem dunt restrictas, et bonae fidei, unde prius sit. T. 2. c. 1047.

Actioem popularium, et earum, quae ex privata delictis nascuntur, earum esse sunt notales, aliae non notales. T. 2. c. 801.

Actioem emptum iustum an a iusto de in jus vocato, vel a iusto de edendo praedicatur. T. 2. c. 48.

Actioem, quae olim postestabatur, erat sollemnis formula, quae quid dabantur vel syllaba, causa cadebat. T. 2. c. 77.

Actioem summa divisa. T. 2. c. 84 et c. 109.

Actioem ad delicta conveniunt obligatioibus non capite ambobus. T. 2. c. 107.

In actionibus mixtis, aut personalibus, quod non permittit post mortem, non liberat alium. T. 2. c. 733.

Actioem futurum tempore continetur, quoad rei pollicetur. T. 2. c. 978.

In actionibus bonae fidei vel in condemnatio. T. 2. c. 204.

In actionibus stricta condemnatio est stricta formula. Ibid.

De actionibus concurrentibus. T. 2. c. 150.

De actionibus edendis iudici. T. 2. c. 197.

Actioem bonae fidei vindicatur dote. T. 2. c. 553.

In actionibus arbitrarie namque datur cautio, sed tantum in bonae fidei actionibus. T. 2. c. 661.

Quae sunt in actionibus, petitionibus, persequendis, et in bonis commensuratur. T. 2. c. 129.

In actionibus arbitrarie cautio ante diem non stipitur. T. 2. c. 661, secus in bonae fidei iudicis cautio exigitur ante diem. Ibidem.

In actionibus bonae fidei an latissimum ad iudicis arbitrium. T. 2. c. 454.

In actionibus legitima nemo est iure Quiritium possessionem non vindicare auct, sed ad interdictum venit ut possideat, vel citri. T. 2. c. 716.

Actioem bonae fidei iust actio doli, exceptio doli, omnia exceptio. T. 2. c. 453.

Actioem arbitrarie cautio non exceptio, non empta emptior officio iudicis. T. 2. c. 661.

Actioem exercitoriae, institoriae, et tributoriae deficientibus, accedunt alie tres actiones de pecunia, de in rem verso, et quod iussu. T. 2. c. 326.

In actionibus civilibus quae condemnari possint. T. 2. c. 56.

In actionibus ad exhibendum, et in rem, ab initio in jus suum actor melior est persona esse, quid sit dominus rei, non quod in, unde petit, ad possessor. T. 2. c. 846.

In actionibus praescriptis habetur ratio dandi de non iuri intercepti. T. 2. c. 1403.

In actionibus in rem, sive vindicationibus, quod item est, in compositionis locum sit. T. 2. c. 809.

In actionibus duplium quid spectandum. T. 2. c. 16.

Actioem constitutio deficientibus, quae actiones dantur. T. 2. c. 633.

In actionibus omnibus mixtis et personalibus eduntur, quod signi in solidum tenentur. T. 2. c. 71.

De actionibus mixtis. T. 2. c. 346.

Actioem praescriptae concurrentibus praescriptis, an altere alterum consumat. T. 2. c. 261.

Actioem comparatur bonorum possessiones. T. 2. c. 138.

in Actionibus rebus aietis Infor rem ipsam restitui iubet cum fructibus. T. 7. c. 136.
 Actiones famosa, condenda et manente matrimonium, non agunt. T. 7. c. 929.
 Actionibus bonae fidei ipse iure accedunt eorum rei. T. 7. c. 668.
 Actiones rebus quando testator bonae fidei possessor sitis iuris. T. 7. c. 985.
 de Actionibus ac cause interdictorum. Vide, interdicta.
 in Actionibus debitorum missa pretoriorum pignora quomodo procedat. T. 7. c. 1396.
 in Actionibus centis, quibus certam summam rei rem certam persolvitur, et sit periculum plus petendi. T. 7. c. 909.
 in locutione Actionibus auium est periculum plus petendi. ibid.
 Actionibus pluribus non utitur actor. Tom. 7. c. 576.
 de Actionibus adititia. T. 7. c. 925.
 de Actionibus hereditaria. T. 7. c. 734.
 in Actionibus bonae fidei non semper est eadem aestimatio bonae fidei, aut acquiescit. T. 7. c. 809.
 in Actionibus praedictis quibus actus pariter fungitur. T. 7. c. 925.
 de Actionibus praedictis, quibus quia ex servitute aditit non, vel aditit liberali cause in libertatem, vel quibus quia ex possessione libertatis vindicatur in servitutem, vel ex ingenuitate in libertatis. Tom. 7. c. 1249, et seq.
 titulus de Actionibus, et titulus de iudiciis suis idem in Digesta. T. 7. c. 930.
 in Actionibus bonae fidei tempore rei iudicandis spectatur. T. 7. c. 907.
 titulus de Actionibus ambis seu complicitis omnes questiones parit. T. 7. c. 88.
 Actor litem contestatur facti, iudicium dicitur, reus accipit. T. 7. c. 175.
 Actor dicitur contestari litem cum reo, non tantum cum actore. ibid.
 Actor acquirit forum rei competens. Tom. 1. c. 320.
 Actor alim cavebat latitio litis, si viciat, reo ducimur praestitum lit. T. 7. c. 133.
 Actor municipi, vel Collegii est procurator, et defensor similis. T. 7. c. 276.
 Actor qui temere litem instituit in dreiman periculum litis, actiois calumniam olim tractatur. T. 7. c. 133.
 Actor major actio homo. T. 2. c. 329.
 Actor sequi debet forum, et domiciliu rei. T. 7. c. 505.
 Actor interduo necessario constituitur a tutore, et quando. T. 7. c. 871.
 Actor non tenetur agere, et reus. T. 5. c. 948.
 Actor non agere cum eo compellitur, qui defensionem liti se offert, non sibi. T. 5. c. 869. est Accusari sententis, et verissima, et cur. ibidem.
 Actor se aliena iactans forem laquei non debet, ne ex alieno incommodum nunt augere commodum. T. 5. c. 879.
 et Actor idem agit, et reus ex eadem causa, valere non potest. T. 5. c. 728.
 Actor satisfactio de rato, defensor satisfactio iudicium solvi. T. 8. c. 104.
 Actor si rei partes sustinet, Geri non potest. T. 8. c. 104.
 Actor instrumentis liti forem edere tenetur, non quidem ipse originalis, sed exemplum eorum. T. 6. c. 41.
 Actor, defensionibus probationibus, quo processu aliter adversus reum, ut absolvatur. T. 8. c. 453.
 Actor et defensor in actione damni inferri, et condone amissionis novi operis, qui sit, et quomodo differat. T. 6. c. 457.
 Actor quomodo instrui de iudicium dicitur. T. 6. c. 688.
 Actor contumax quomodo coercendus. Tom. 8. c. 776.
 Actor acquirit forum rei. T. 8. c. 765.
 Actor quando subscrit in crimen, et quae ob causas. T. 8. c. 941.
 Actor cum abest, et dimittit reus, et solvitur iustitia, et reo refundatur impensio. T. 4. c. 838.
 Actor, et reus non potest esse idem homo. T. 4. c. 1014.
 Actor eo in iudicium, et in iudicium iurato

pro affectione sua, et rem, quem pellet satimare, quanticumque solvitur, possit. T. 6. c. 871.
 Actor pro ratocatore, et disponsatore pecunia delinquit. T. 3. c. 367.
 Actor omnia omnia debet, si diacere omnia arguatur rei. T. 3. c. 442.
 Actor quando recte condemnatur a iudice compellente Iudice in eodem negotio. T. 3. c. 56.
 Actor si instatior relictis hereditibus, et usos eorum litem contemnit a defensione pergerit, et vicem, an omnibus emendandis vicerit. T. 3. c. 514.
 Actor si non probet, iudicatur absolvitur. T. 3. c. 637.
 Actor quae casu necessario constituenda. T. 5. c. 64.
 Actor, qui et adiutor dicitur. ibidem.
 Actor, si minus in intentione complexus fuerit, sine periculo agit. T. 2. c. 301.
 Actor abest, non reus condemnatur. Tom. 4. c. 554.
 Actor universitatis nominis fungitur et plurimum. T. 4. c. 368.
 Actor gestatus quia dicitur. T. 7. c. 842.
 Actor iudicem accipit adversus reum. T. 7. c. 638. licet facti. ibid.
 Actor. Vide, Reus.
 Actor non utitur pluribus actionibus, reus utitur pluribus defensionibus etiam diversa. T. 7. c. 478.
 Actor acquirit forum rei, regis quando locum ann habet. T. 7. c. 1457.
 Actor agit, qui ex servitute in libertatem agit. T. 7. c. 741.
 Actor, et quod ei incumbit. T. 7. c. 678.
 Actor cogitur reo exhibere suas rationes. T. 7. c. 739.
 Actor probare debet, non reus. T. 7. c. 625.
 Actor est, qui ex libertate in ingenuitatem, vel ex ingenuitate in libertatem agit. T. 7. c. 741.
 Actor qui contendit, se esse liberum. ibi.
 Actor dicitur fugare, reus fugere. T. 7. c. 624.
 Actor esse dicitur a tutore, vel curatore. T. 7. c. 967.
 Actor an possit fieri clericus. T. 2. c. 540.
 Actor an repetitur compellatur. T. 2. c. 601.
 Actor acquirit forum rei. T. 8. c. 40.
 Actor an cogatur post litem contestatam reo exhibere rationes suas, vel alia instrumenta, quibus reus possit institui defensionem suam. T. 8. c. 49.
 Actor qui actionem suam vel vendidit, vel donavit, vel cessit alteri, an jure sui actione cadat. T. 8. c. 73.
 Actor debet equi forum rei et in civili, et in criminali negotio. T. 8. c. 83.
 Actoris, et petitionis defensio. T. 1. c. 144.
 Actoris procurator verus satisfactio de rato, et subdator de mandato. T. 1. ibid.
 Actoris procurator absentem defendens, et rem ratam dominum huiusmodi satisfactio cogitur. T. 1. ibid.
 Actoris juramento iurari. T. 8. c. 621.
 Actoris partes an obtineat, qui prodest, et si defensionibus alit controversia. T. 2. c. 200.
 Actoris samsio ad duma et verumque aspectu. T. 8. c. 185.
 Actoris servi amissio pignus est causa avercutionis totius rei. T. 3. c. 908.
 Actorum non ita est necessaria praesentia, quam rei. T. 5. c. 120.
 Actoris est actio, quae iudicem agere velit, strictiore, an bona fidei. T. 6. c. 309.
 Actoris acti reo praestituri tempore, quo an iudicium erit. T. 8. c. 803.
 Actoris acti rei an haec verba sint communia agere, experiri, intendere. T. 4. c. 1047.
 Actoris Procurator ann auditur, nisi sustinet rem, cum de mandato ipse non constet, rem ratam habuitur dominum, et omnes, ad quos ea res pertinet. T. 4. c. 198.
 Actoris paria nomen quid ait. T. 3. c. 454.
 Actoris in potestate rei, quando agit. T. 3. c. 1045.
 Actoris iactantia si sit manifeste, possessionem titulum possessionis suae edere oportet. T. 4. c. 325.
 Actoris calumnia quomodo coercetur. Tom. 8. c. 361.

Actoris esse edere intentionem sams. T. 4. c. 366.
 Actoris, et rei communis nomen. T. 4. c. 429.
 Actoris petitio, etiam si sit incerta scriptis, laquei debet esse certa. T. 7. c. 1232.
 Actoris juramento iurari. T. 7. c. 691.
 Actoris incertum dari, et solvi. T. 6. c. 917.
 Actoris incertum probatio, reus defensio. T. 8. c. 605.
 Actoris licet, quod reo non permittitur. T. 8. c. 505.
 Actoris in brevitate petitionis omne incumbit probandi. T. 1. c. 141.
 Actoris maiori jure ingenuitatis subvenitur. T. 1. c. 594.
 Actoris rem sine juramento testamini fides non habetur. T. 5. c. 443.
 Actoris, si sine creditis, qui in conspectu praeviae contracte subli necant. T. 6. c. 317.
 Actoris ad exhibendum iurati quando, et quantum possuntur tractari. T. 6. c. 285.
 Actoris an, et cur sit commodum stricto iudicio agere, quam bonae fidei. T. 3. c. 741.
 Actoris quidam Actio bonae fidei dicitur. T. 3. ibidem.
 Actoris conjugatus est, quando Iudex esse perat. T. 3. c. 122.
 Actoris non licere, quod reo permittitur. T. 4. c. 559.
 Actoris olim dicitur harm ad eorum agendum debitor, reo reus. T. 4. c. 555.
 Actoribus pluribus non permittitur ut eodem de re. T. 4. c. 560.
 Actoris datur actio de evictione, vel ei, qui est similis emptori. T. 7. c. 1444.
 Actoris non cogitur edere rationes suas, vel Brevis contra ac. T. 7. c. 739.
 Actoris omne probare indubium falsae in confessionem debet. T. 7. c. 708.
 Actoris incertum omne probandi. T. 4. c. 718.
 Actoris ad civilem ad iudicem pupilli argumentum valci. T. 5. c. 536.
 Actoris mactatione ad tutorem valet argumentum. T. 5. c. 963.
 Actores, et rem iurata, et iura juramento standum ait. T. 6. c. 180.
 Actore non probante, absolvitur possessor, etiam non edat instrumentum satisfactionis. T. 7. c. 575. in criminibus gravibus quid. ibidem.
 de Actore, qui post litem contestatam abest, esse compem litem assensum. T. 7. c. 651.
 Ab Actore non semper angitur subscriptio in crimen. T. 7. c. 1453.
 Actore non potest institui ambiguit reos non statim absolvitur. T. 7. c. 694.
 de Actore a tutore, non curatore dando. T. 7. c. 967.
 de Actore, et rei, id est, qui debet absente adversario. T. 7. c. 653.
 de Actore, qui perit contumacia abest. ibid.
 de Actore, rem, et contumacia plura. T. 4. c. 398.
 Ab Actore an fideicommissum possit relinquere. T. 4. c. 633.
 Actorem non facit, qui ipse agere non potest. T. 5. c. 371. et c. 1190.
 Actorem non facit, qui ipse agere non potest; iudicem non facit, qui ipse iudicare non potest. T. 6. c. 871.
 Actorem semper probare, non reum, absolute statuitur non possumus. T. 3. c. 608.
 Actorem, et reum gravare differat. T. 4. c. 465.
 Actorem dari periculum totius absentis, vel subfuit. T. 7. c. 967.
 Actorem inter, et reum, potestatem sibi edi rationes actum, differant. T. 8. c. 45.
 Actorem reo perit ad satisfactionem communi compelli potest manu militari. T. 8. c. 702.
 Actores possessionum qui sint. T. 1. c. 125.
 Actores praedictorum fiscalium, et signum domum. T. 8. c. 339.
 Actores bonorum. T. 1. c. 381.
 Actores publici. T. 3. c. 664.
 Actores seu defensores, ad disponsatione electum quosque esse oportet. T. 8. c. 404.
 Actores, qui ad villas ducuntur, servi sunt perfecti rei rusticus et rationibus praedictorum. T. 5. c. 1031.
 Actores, siue arduum civitatem quales, et quomodo constituantur; quomodoque inter eos, et civitates, est universitates. T. 6. c. 403.
 Actores sunt servi, quibus domini summam

T. 0. e. 598. immiscere, et abstinere sunt verba juri praeiuncta. Ibid.
Adire hereditatem. Vide, hereditas.
Adire hereditatem an cogi quia possit. T. 6. e. 743.
Adire, et repudiare inter se verba juri ei-
us. T. 6. e. 1071.
Adire hereditatem quoadmodum heredes, et
parentes cogi possunt. T. 4. e. 1043. 1017. et c.
1048.
Adire et repudiare sunt verba juri civilia. T. 3. e. 773.
Adire hereditatem quid. T. 4. e. 538. nullo et
repudiare quibuscumque. Ibid. 475.
Adire his non potest, qui potest his heredes ex-
stiterit. T. 4. e. 143.
Adire, et repudiare sunt antitheta, sicut mi-
scere an, vel immiscere se, et abstinere se.
T. 7. e. 1195.
Adire hereditatem quae eas non cogatur ha-
erere. T. 1. e. 1042.
Adire an liceat acta apertas tabulas. T. 3. e. 619.
Adire hereditatem, vel ab alio postulare diversa
sunt. T. 4. e. 693.
Adire iudex quando dicatur. T. 3. e. 68.
Adire hereditatem per procuratorem fieri non
potest. T. 7. e. 303.
Adire hereditatem ari obligat eliam. T. 5. e. 72.
Adire iustitia, et iusticiae quo ait. Ibid.
Adire iudex habet pro mora. T. 5. e. 72.
Adire hereditatem ab agnitione bonorum pos-
sessionis distat. T. 5. e. 70.
Adire quid. T. 2. e. 142.
Adire non recta facta non obligat. T. 5. e. 22.
Adire solis voluntas necessaria, non etiam
aqua. T. 7. e. 303.
Adire alias per creationem, alias per actionem
simpliciter. Ibid.
Adire vindictam est. T. 1. e. 300.
Adire est modus acquirendae hereditatis. T. 5. e. 558.
Adire hereditatem retrotrahitur ad tempus mor-
tis testatoris; agnitione legatarii ad tempus ad-
itione hereditatis, non ultra. T. 5. e. 1256. do-
minium rerum legalium non oia actionibus
acquirunt. 1457.
Adire est iacta approbatio rerum, quam defec-
tus generat. T. 5. e. 323.
Adire hereditatem an sit in opere serviti. T. 6. e. 345.
Adire, vel immixtio, bonorumque agnitione quare
per contractum habetur. T. 6. e. 577.
Adire hereditatem per contractum habetur.
T. 4. e. 637.
Adire hereditatem. Vide, heredes.
Adire an substitutionem vulgarem extinguat.
T. 4. e. 931.
Adire an testamentum confirmet, in quo extra-
neus instituitur est. T. 4. e. 385.
Adire hereditatem an sit actus legitimus, et
solennis. T. 6. e. 896.
Adire heredes an retrotrahatur. T. 3. e. 890.
Adire hereditatem retrotrahatur. T. 3. e. 876.
Adire hereditatem non potest nisi, quam facit.
T. 4. e. 538. quia totus. Ibid.
Adire hereditatem non fit facile, et cur. T. 7. e. 135.
Adire non est administratio, sed admi-
nistratio potius, quam facti. T. 4. e. 538.
Adire non fit per procuratorem. T. 4. e. 538.
Adire scriptor per agnitionem bonorum pos-
sessionis. T. 4. e. 12.
Adire hereditatem est actus legitimus. T. 7. e. 941.
Adire extranea hereditas solia est necessa-
ria. T. 7. e. 1093. in hereditas necessaria, et
in sola hereditas hoc semper obstruit, ut
heredes existerent saltem a morte testato-
ris, aliam ante apertas tabulas. Ibid.
Adire hereditatem fiat in iure. T. 7. e. 1090.
Adire hereditatem non fit per procuratorem. T. 7. e. 800. et c. 1501.
Adire hereditatem non actus legitimus. T. 7. e. 941. et c. 1101. non struitur. Ibid.
Adire quid ait. T. 7. e. 1080.
Adire semel facta an sufficit aliam, cum po-
tione hereditatis aliis heredi accrevit. T. 1. e. 1073.
Adire non fit a filio sine jussu patris. T. 2. e. 619.

Adire necessaria, vel voluntaria. T. 4. e. 734.
Adire, et cretiois differentia. T. 1. e. 138.
Adire dies. T. 8. e. 1183.
Adire hereditatis dies. Vide, hereditas
dies.
Adire dies, et dies cretiois an idem. T. 4. e. 734.
Adire dies centesimas dies dicitur. T. 3. e. 670.
Adire nomen Tribonianus posuit loco, et
nomen cretiois. T. 7. e. 1048. effectus no-
minis cretiois remanet. Ibidem.
Adire hereditatem an confuso committatur.
T. 6. e. 743.
In Adire hereditatem quo tempore, et qui
ordo servandus. T. 8. e. 572. et c. 573.
Adire an acquiratur hereditas. T. 6. e. 963.
Adire hereditatem se legata debeatur. T. 3. e. 801.
Adire delinquit esse hereditas. T. 2. e. 635.
Adire quae rem remota, an remota et res-
titutionem; et qui hanc remota, an remota
aditionem. T. 1. e. 1042.
In Adire hereditatem pro symbolo fuerunt
personas figuratae. T. 5. e. 790.
Adire hereditas triplici via. T. 9. e. 303.
Adire iudex potest in iudicio familiaris
cretiois eandem rem pluribus in indiviso.
T. 3. e. 201.
Adire possunt, quam veniunt in actione
familiaris cretiois. T. 5. e. 322.
Adire quodammodo an fieri possit pluribus
in actionibus mixtis de quibus regenda, et
communi dividendo. T. 1. e. 478.
Adire rei alienae sit in tribus iudiciis. T. 3. e. 200. est veluti emptio quondam, sed co-
acta, non voluntaria. Ibid.
Adire, et adire idem ait. T. 3. e. 104.
Adire, et adire idem. T. 3. e. 557.
Adire anacronismum dominii, et inter
quos ipsa habet locum. T. 4. e. 1110.
Adire quomodo, et quodammodo
acquiruntur. Ibid.
Adire, et adire divisionem dominii mutatur,
non gignit. T. 3. e. 430.
Adire communem dividendo rem case
Omnium possessoribus agnitionis. T. 3. e. 475.
Adire rerum, quam sunt apodicticas.
T. 5. e. 292.
Adire quodammodo. T. 3. e. 358.
In Adire servitio per consilium.
T. 3. e. 201.
Adire quodammodo, vulgo Chaschira. T. 7. e. 1031.
Adire quodammodo. T. 8. e. 370.
Adire contrafactum, quam sunt. T. 7. e. 884.
Adire in testamento. T. 7. e. 746.
Adire circumstantia quae. T. 7. e. 672.
Adire potestatem non habere tutorem
vel curatorem legitimum, sui potestatem, et
datur sine inquisitione servitium, et mo-
rum nati per tutelam officio satisfecit. T. 7. e. 952.
Adire rerum ad civitatem pertinet. T. 7. e. 632.
Administratio mala per causationem est. T. 7. e. 953.
Administratio non est adeunda sine satisfecit.
T. 5. e. 952.
Administratio praesentium, et absentium an di-
vidi possit. T. 3. e. 114.
Administratio totalis, vel eum cum an est di-
visio inter tutorem, vel curatorem, ratione
dabit quodcumque per non gestum est. T. 7. e. 940.
Administratio totalis, vel eum. Vide, Tutela
administratio.
Administratio curae, vel tutelae partes habet la-
tuitas. T. 7. e. 943.
Administratio tutelae, vel eum non caretur ex
alia causa gravi, caretur, no tutorem, vel
curatorem dari publicum. T. 7. e. 950.
Administratio est datur potestas, et impen-
datur facere ad eum, et auctoritatem pre-
stare pupillo in rebus gerendis. T. 7. e. 943.
Administratio divisio an locum habeat inter
speces tutorem. T. 7. e. 948.
Administratio praeparatio pars est defensionis
pupillaris. T. 7. e. 946.
Administratio tres partes maxime. T. 7. e. 944.
Administratio ratio et redditor, quibus actio-
nis aegidum. T. 8. e. 82.

ad Administrationem tutelam qua petitiō. T. 7. e. 944. et seq.
ad Administrationem tutelam, vel eum, quae
pertinetur ibidem. 944. et seq.
de Administratione negotiorum alienorum ex
mandato, vel sine mandato. T. 4. e. 137.
Administratione fidei, ei, qui tutor sine de-
biti, non arbitrat recte, et qui aliquid
non liberatur. T. 6. e. 885.
Administratione fidei, usum computari de-
bet, quae in tutelam iudicio computatur.
T. 6. e. 1092.
de Administratione tutelae diviae. T. 7. e. 960.
de iudicio. Ibid.
de Administratione tutelae, vel curatorem, et
pupilli fidei, et deponenda. T. 7. e. 913. et seq.
cum Administratione tutelae, vel eum pericu-
lum semper ambulat. T. 7. e. 948. et c. 948.
Administrationem publicorum officiorum, aliquid
ai ex contractu per debitoribus, quibus pecu-
niam publicam crediderat, evasione eorum
facilitatis conveniunt, quo teneantur in
sortem totum, et aem in usuras. T. 6. e. 163.
Administrationem rerum civilium non potest in-
augere ambicione in fraude republica. T. 7. e. 900.
Administrationem alii proximi, alii admissioles.
T. 8. e. 384.
qui Admitti possunt ad bonorum possessionem,
et inter quos tempus. T. 7. e. 908. et c. 592.
et seq.
Administrationem verbum solum per contestationem
exsecutoris. T. 3. e. 257.
Administrationem occupat interceptum, itaque
interceptum, et protestatum publice fac-
ta, et interceptum pupilli, adveniens quem vi-
delit suscepit non erit. T. 6. e. 542.
Adveniens a capitulo fieri possunt. T. 8. e. 914.
Adveniens quid. T. 7. e. 1403.
Adveniens non importat bonorum publica-
tionem. Ibid.
Adveniens bonum absentis delati tutor non,
si alio annu non venerit. Ibid.
Adveniens sequitur publicatio. Ibid.
Adveniens reus requiritur obsequio bona.
T. 7. e. 446.
Adveniens intellectus est capax. T. 3. e. 892.
Adveniens. Vide, Minor. Vide, Pupillus.
Adveniens an possit sine iustis, et legitime
aliquid sine curatore, qui supplens, quod
eius statui deest. T. 6. e. 109.
Adveniens an cogitur ratam facere datorem
curatoris an absentis fectum. Ibid.
Adveniens non salvum fore. T. 3. e. 809.
Adveniens pecunia qui credit. Vide, Jus cre-
dit.
Adveniens actiois curatela non nocet. T. 5. e. 540.
Adveniens tutor, et furiosus quoniam dif-
ferentia. T. 4. e. 942.
In Adveniens dignitas interdum facit, et ma-
gistratus et bonorum officii indulget. T. 6. e. 848.
Adveniens 25. annis misera accusare posso.
T. 1. e. 307.
Adveniens quo tempore statim olim hominem in
genem peritiam, bellum aemum deponitur,
tamen viliem amperit, et in forum de-
ducti sint. T. 6. e. 120.
Adveniens annus perpetuus hominum agi-
tatione periturus. T. 3. e. 701.
Adveniens auctoritatem auctoritatem, et diligenter
circa mercedem actiois bonum delati iustici-
ai. T. 0. e. 318.
Adveniens actio in factum an datur, et
cur. Vide, Actio in factum.
Adveniens quodammodo in maculo, et femina
incipit, et tamolator. T. 3. e. 513.
Adveniens omnis ultimus, et quia quia. T. 5. e. 310.
Adveniens proxima quia videtur esse. T. 7. e. 651.
Adveniens decemionem in filium omni decurio-
nis suscepit. T. 6. e. 864.
Adveniens possunt apudones. T. 4. e. 1322. ca-
strati non possunt adoptari. Ibid.
Adveniens in locum optatus, aut propositus, ne-
pote, aut propositus, an licet. T. 3. e. 40.
Adveniens an compellatur servitus. T. 4. e. 103.
Adveniens bonorum possessione contra tabulas a

frustrum emancipatio ne acquiri, et contrahi possit. T. 5. c. 128.
de Adoptio extraneo. T. 4. c. 124. et si veniat ad bonorum possessionem. Ibid.
Adoptator, et adoptator superare debet matrem adoptati, vel adoptati. T. 4. c. 1232.
Adopterem, et successorem iura universi, et commoda sequuntur, et incommoda eius, quem adoptavit. T. 6. c. 958.
Adopterem in civilem, in qua vitam non accipit, non adoptio mutet eam civitatem, in qua vitam accipit, et cum alia civitate superetur. T. 5. c. 952.
Adopterem a senatore, vel decurione, licet origo eius humilis, et plebea sit, senatoris tamen, et decurionis iura esse intelligitur. T. 6. c. 960. cum illius privilegium, ac honore in peris evitanda frustur, quo senatoris filius naturalis. Ibidem. virum senatorem, vel decurionis filii bonum amittere possint et alieno diletto. Ibidem.
Adopterem an subditiarii ponere plebeiorum. Ibid.
Adopterem an morte adoptatoris desinat esse in aliena familia. T. 4. c. 30.
Adopterem, qui morte adoptatoris vel iura factus est, an admittat ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis. Ibid.
Adopterem adoptatoris originem acquirit. T. 2. c. 531.
Adopterem cum parentibus enim adoptiva quamvis cognatio sit. T. 6. c. 960.
Adopterem ad bonorum possessionem admittitur. T. 6. c. 958.
Adopterem duorum familiarum an esse, non videtur, vel fingi possint. T. 6. c. Ibid.
Adopterem an extraneo quomodo differant ab adoptatis ab avo, aut proavo. T. 4. c. 40.
Adopterem an excludatur a bonorum possessione contra tabulas patris naturalis. T. 4. c. 30.
Adopterem aut in aliena familia. Ibidem. habent pro extraneo. Ibidem. an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis. Ibid.
Adopterem debet adoptatoris esse adoptivi nepotis loco in iura civilia. T. 4. c. 124.
Adopterem, et emancipatorum differentia. T. 5. c. 65.
si Adoptorem ignobilem a nobili, an nobili fiat. T. 6. c. 952.
Adopterem quid. T. 2. c. 130.
Adopterem superius an impedit. T. 2. c. 31.
Adopterem quo sententia natus. T. 2. c. 40.
Adopterem quomodo modis fiat. T. 2. c. 32.
Adopterem duobus modis filius fiat. Ibid. c. 41.
Adopterem quibus permittitur, et apud quos magistratus fiat. T. 4. c. 1433.
Adopterem fortium remedium est. T. 2. c. 92.
Adopterem fit per Populum, vel per Praetorem vel Praesidem Provinciae. T. 4. c. 1433.
Adopterem per populum fuit iura Coriata. T. 1. c. 247.
Adopterem ius cognationis non adfert. T. 1. c. 131.
Adopterem ius non adfert sanguinis. T. 1. c. 616.
Adopterem an iura in testamento fiat. T. 1. c. 131.
Adopterem non fit ad tempus. T. 4. c. 125.
Adopterem non tantum ius agnitionis, sed et ius patronatus adfert. T. 1. c. 131.
Adopterem est iure naturae. T. 5. c. 1012.
Adopterem fructus careat debet. T. 5. c. 875.
Adopterem mutui statum hominis. T. 5. c. 921.
Adopterem genus non mutat, gentem mutat. Ibid.
Adopterem, qui fit in fraudem fideicommissarii, impeditur. T. 5. c. 1012.
Adopterem filiorum in Gallia non est frequens, et cui. T. 5. c. 698.
Adopterem sancta res est, quam beneficium naturae, et iura imitatur. T. 6. c. 1013.
Adopterem vel adoptio filii in Gallia bodie est in uso. T. 5. c. 698.
Adopterem est remedium fortunae, teste Seneca. Ibid.
Adopterem bonum habet in his, in quibus natus potest. Ibid.
Adopterem, et emancipatio est minime capitis diminutio. T. 4. c. 163.
omnis Adoptio est causa cognita, vel auctoritate Principis. T. 5. c. 698. olim auctoritate populi lege curata non licebat pueris adoptare. Ibid.
Adopterem, et origo fieri civem. T. 5. c. 873.
Adopterem est imago naturae, et imitator: imago

autem non potest naturam et veritatem calligant offendere. T. 5. c. 489.
Adopterem est ius civile, veritas est ius naturae. Ibid.
Adopterem, et adoptio in quo differunt. T. 7. c. 1437.
Adopterem debet imitari naturam. T. 4. c. 1322.
Adopterem est imago naturae. Ibid.
Adopterem nihil aliud est, quam fictio iuris. Ibid.
Adopterem est sui heredis aemulatio. Ibid.
Adopterem quoad successorem patris naturalis tendit nocet, quomodo quae in aliena familia est. T. 6. c. 456.
Adopterem non adfert nobis ius sanguinis, quod ius civile est, sed ius quatuordecim tantum, quod civile est. T. 6. c. 454.
Adopterem an praeterea in successione nocet. T. 6. c. 456.
Adopterem an inter quendam personam nuptias probat, et impedit. T. 6. c. 456 et c. 456.
Adopterem naturam imitatur. T. 5. c. 1012.
Adopterem an minuit, vel augere dignitatem. T. 6. c. 561.
Adopterem an faciat filios familias. T. 3. c. 102.
Adopterem ius agnitionis adfert, non ius cognationis. T. 3. c. 39.
Adopterem quid modis fiat. T. 2. c. 39.
Adopterem fructus an valet. T. 2. c. 44.
Adopterem an nocet scriptis in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 40.
Adopterem an nocet penitus in petenda bonorum possessione contra tabulas. Ibid.
Adopterem quae adest, et tria sit momenti. Ibid.
Adopterem quae exest libris in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 30.
Adopterem non fit per procuratorem. T. 4. c. 148.
Adopterem adfert ius agnitionis, non sanguinis. T. 4. c. 440.
Adopterem agnoscere tantum credit, non cognoscere. T. 4. c. 158.
Adopterem non facit fratres, et liberos tantum. T. 8. c. 906.
Adopterem quid. T. 7. c. 1437.
Adopterem quomodo fit bodie. T. 7. c. 1438.
Adopterem, et adoptio in quo differunt. T. 7. c. 1437.
Adopterem arri est actus legitimus. T. 7. c. 1201.
et c. 581.
Adopterem est actus legitimus. T. 7. c. 1202. et c. 1437.
Adopterem fit per procuratorem. Ibid.
Adopterem sancta res est. T. 7. c. 1440.
Adopterem non heredes facit. T. 7. c. 1438.
Adopterem non iure facta non confirmat a Principe, nisi necessitas sit, qui ardeat confirmatio adoptio. T. 8. c. 25.
Adopterem imperia an praestit adscribi in testamento pro condita, et eo non sequitur, an valet immediatis, et legali adempto. T. 4. c. 601.
Adopterem, et emancipatio differunt. T. 2. c. 694.
Adopterem effectus. T. 2. c. 39. quae etate fieri possit. T. 3. c. 14.
Adopterem iura quomodo fiunt. T. 4. c. 136.
iura naturae non sunt. Ibid.
Adopterem aemulatio quae. T. 7. c. 1437.
In Adoptorem an potestatem datus otiam praeterea admittit. T. 5. c. 66.
non per Adoptorem acquiritur nobilitas. T. 5. c. 143.
In Adoptorem datus si a patre naturali ab conditione scriptis alii heredes, alii committent contra tabulas edictum, an et ipse valet. T. 8. c. 458.
de In Adoptorem datus, ut succedat. T. 4. c. 125. et c.
In Adoptorem datus filius extraneo a patre naturali, et putrilis testamento patris naturalis, an habet quodammodo iura testamenti. T. 7. c. 1438.
In Adoptorem filius datus. Vide, Filius in adoptioem datus.
In Adoptorem vel iura patriam potestatem, non datus in fidem. T. 2. c. 607.
per Adoptorem an contrahatur agnatio, et cognationis. T. 4. c. 821.
per Adoptorem est quodammodo agnatio, quae propriis vocabulis dicitur agnatio. T. 4. c. 824.
In Adoptorem nulli existeret, nulla haec, nullus datus adferri debet. T. 5. c. 855.
Adopterem namque potest alii fructum facere. T. 5. c. 906.

Adopterem an bonorum possessione oeda ingratum potest perire. T. 4. c. 951. et c. 972.
Adopterem naturae an adoptivi nepos locum obstat. T. 4. c. 124.
Adopterem testamentum in ruptum. T. 3. c. 664.
Adopterem finit tutela. T. 7. c. 967. et c. 970.
Adopterem non acquiritur patris potestas duobus casibus. T. 7. c. 1435.
Adopterem quidem autem, qui sunt non mutata familia. T. 4. c. 30.
Adopterem an possit fieri apud magistratum municipale. T. 6. c. 48.
de Adoptore, et nobilitate emancipatio. T. 8. c. 1437.
de Adoptore. T. 7. c. 1437. et seq.
Adopterem quomodo admittatur ad bona patris naturalis. T. 2. c. 148.
Adopterem filii adoptatoris liberos an habent nomen, aut cum habuerint. T. 1. c. 131.
Adopterem, aut in potestate perierunt. T. 4. c. 1430.
Adopterem filii adoptatoris liberos bodie non habent. T. 4. c. 131.
Adopterem sunt liberi communitati. T. 6. c. 1413.
Adopterem patris filius potestatem nullum ac primo vestigium retinetur. T. 6. c. 822.
Adopterem, et naturae an differunt. T. 4. c. 124.
de Adoptore emancipatio. Ibid. et alii vultus ad bonorum possessionem. Ibidem.
Adopterem extraneo semper saltem habet quomodo. T. 3. c. 744.
Adopterem filius cur patris naturalis originem sequitur, ratio quae. T. 3. c. 955.
Adopterem filius enim, qui patris adoptivi uxore, vel maritum filii, ducere non potest, statim nobis emancipatio. T. 6. c. 416.
Adopterem pater quae etate procedere debeat cum, quem accipit in adoptioem. T. 3. c. 40.
Adopterem fateri est iura communitati, et iura communitati habet. T. 7. c. 1187.
Adopterem in feudum non succedere. T. 6. c. 64.
inter Adoptorem, et naturalem filium differentia. T. 3. c. 822.
Adopterem emancipatorum quodam ius. T. 6. c. 143 et c. 144.
Adopterem quomodo sit. T. 2. c. 63.
Adopterem, idem. Idem. Idem. T. 2. c. 914.
Adopterem an sint Idem. Idem. T. 2. c. 144.
Adopterem, et adoptivi in quo differunt. T. 2. c. 912.
Adopterem alteri potestatem, adoptivi: eos possunt. T. 7. c. 1432.
Adopterem nobis proprietatem non solum, sed etiam potestatem per eos, quos in potestate habemus. T. 2. c. 133.
Adopterem per iura, et servos alienos. Ibid. 114.
Adopterem per servum, in quo non fructum habemus. Ibidem. 113.
Adopterem quod mihi non possum, et eo possum. T. 1. c. 1007.
Adopterem nobis leges. T. 4. c. 1440.
per quos personae nobis adoptivi. Ibid.
Adopterem possit per extraneos personam. T. 2. c. 114.
Adopterem quibus et rebus ignorantibus potest, et his casibus alii casibus potest adoptivi. T. 2. c. 182.
Adopterem nobis per quos personae possit. T. 2. c. 113 et c.
Adopterem, et debet quodammodo ad iudicem. T. 4. c. 939.
Adopterem iudem modis, quibus amittimus possessionem. T. 4. c. 186.
In Adoptorem hereditatem cur iura auctoritas necesse sit. T. 4. c. 103.
de Adoptore, et reitendone, possessionis. T. 7. c. 1246. et seq.
Adopterem rerum alienarum quod sunt esse, sive utili. T. 4. c. 183.
Adopterem verbum generale est. T. 7. c. 303.
Adopterem longi temporis quae possessionis completa est. T. 4. c. 896.
Adopterem rerum per traditionem naturali iura. T. 2. c. 79.
Adopterem quibus et transmissionem est uti. T. 5. c. 87.
Adopterem longi temporis consummationem consumptionis. T. 1. c. 876.
Adopterem modis per quos accrescunt. T. 2. c. 107.

Ad negatum mittere quid sit, T. 1. c. 85.
Adriani epistolae scriptae de dejectionibus, T. 3. c. 988.
Adquisita peritior ad plures mandatos, T. 1. c. 122.
Adquisita constituta in edictum perperam transacta, T. 4. c. 974.
Adriani epistola, Vide, epistola.
Adriani edictum de non destruenda edifica promissa causa, T. 7. c. 1253.
Adrianum senatus consultum, Vide, Senatus consultum.
Adrotere summos quid, T. 4. c. 392.
Adrogatorum forma per Principem, T. 4. c. 1431.
Adrogare an possit tutor pupillum, T. 4. c. 58.
Adrogari possit a tutor pupillo, Ibid.
Adrogare olim perhibere citantia adrogantibus hodie non potest ex constitutione Clandii, T. 5. c. 782.
Adrogari impubes non potuit, ne causa quidem cognita, T. 4. c. 1222.
Adrogari qui possit, T. 3. c. 673.
Adrogari ea quae possit in locum cogniti, T. 4. c. 125.
Adrogari an possit impubes, T. 3. c. 668-673.
Adrogati bene esse excoisio cautions, et restituant, T. 3. c. 673.
De Adrogatis, T. 4. c. 954. et et venient ad hoc, postea, Ibid.
Adrogatio olim per populum fuit, hodie per Principem, et tribum magistratu, T. 1. c. 127.
Adrogatio impubis nisi decreto non fit, T. 2. c. 753.
Adrogatio Remi Iuliani, T. 4. c. 1430.
Adrogatio, peritior agitionem, T. 5. c. 743.
Adrogatio peritior ius legitimum hereditatis, mutat gentem, familiam, nomen, sacra, quam omnia tutoris auctoritas non tenere obiter debet, Ibid.
Adrogatio, Vide, Adoptio.
Adrogatio, et adoptio in qua differunt, Vide Adoptio.
Adrogatio alieni liberi non est admittenda, T. 4. c. 111.
Adrogatio ab adrogatore qua, et quomodo datur, T. 3. c. 673.
Adrogatio quodammodo permittitur, T. 2. c. 39-40.
Adrogatio alieni liberi non admittitur, T. 4. c. 111.
Adrogatio quid, T. 7. c. 1457.
Adrogatio, et adoptio in qua differunt, Ibid.
Adrogatio causa iurisdictionis, et probetum requirit liberos exiles, T. 7. c. 1458.
Adrogatio quomodo fit hodie, T. 7. c. 1457.
Adrogatio auctoritatis, qua, Ibid.
per Adrogationem obreptum, vel subreptum non fit legens, T. 3. c. 94.
Adrogatio non perit ius patronatus, T. 2. c. 714.
Adrogatio an finitio tutela, item subditio popularis, T. 3. c. 673.
Adrogatio an impubes transierit in potestatem auctoritatis, Ibid.
Adrogatio parentis non impedit peritiam, T. 4. c. 87.
Adrogatio qua debentur, et exheredatio ab eo adrogato, T. 4. c. 71.
Adrogator qua, et quibus rari debet, T. 3. c. 673. et T. 1. c. 39-40.
Adrogationem auctoritatis societas non transit, et rur, T. 4. c. 374.
Adrogatio situm mutat, ergo adrogatio restituitur non capis, T. 2. c. 753.
Adrogatio omnia sua bona universumque ius suum cum capis non transit in adrogationem, T. 3. c. 673.
Adrogatio si potest bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis, an quoniam actionem conferre debeat, T. 4. c. 73.
Iber bonus est verbum significativum, T. 4. c. 33.
Adrogatio summi praescriptio se iure adrogatorum demum videtur potest, T. 5. c. 315.
Adrogatio colona, T. 7. c. 1231.
Adrogatio, vel colona alioquin an quis in seum ius suscipere possit, T. 8. c. 315.
Adrogatio fugitivum qui secus suscepit, an eum reddat, et captivitatem sece percolat, T. 3. c. 115.

Tome 9.

Adscripsi tributorum, T. 4. c. 368.
Adscripsi fugitivi ad antiquas penes redire compellendi, Ibid.
Adscripsi qui dicitur, T. 7. c. 938.
Adscripsi coloni, T. 7. c. 1279.
Adscripsi capiteum dominus debet, T. 7. c. 935 et c. 944.
Adscripsi enim dominus actionem esse, T. 8. c. 317.
da Adscripsi, T. 8. c. 544.
Adscripsi arboris Gremio est suscipi, T. 1. c. 120.
Adscripsi prolem, id est, adoptare, Ibid.
Adscripsi in libertatem, T. 7. c. 1231. Vide, Liberos.
de Adscripsi inflexa, T. 7. c. 1232. et sequens actionem per se adscripsi, Ibid.
Adscripsi quid sit proprie, T. 7. c. 340.
Adscripsi non est hodie necessarius in causa liberali, T. 7. c. 1231.
Adscripsi, et procurator in quo differunt, Ibid.
per Adscripsi de statu non ligare, non per se, Ibid.
Adscripsi, et iudex in quo differunt magistratu, T. 6. c. 11.
Adscripsi pars est iurisdictionis, T. 3. c. 83.
Adscripsi qualem ius scientiam praestare debet, T. 3. c. 80.
Adscripsi quidam uniuscuiusque iudici videtur esse portio, T. 4. c. 84.
Adscripsi est pars Praevia, T. 8. c. 53.
Adscripsi, siue consilium impedit quoniam culpa accusatorum, et impetitorum, qui se ius perdit esse praefert, et an ponitur in persona magistratu, T. 6. c. 11.
Adscripsi imprudens quomodo praestit, T. 3. c. 83.
Adscripsi imprudentia si praesens in aliquo alteri dicitur, hoc adscripsi tenetur, non praesens, T. 3. c. 80. et c. 83.
in Adscripsi parvula Civilia, et adscripsi Principis differunt, et qui ejus ratio, T. 3. c. 541. quam rationem iniquitatis sequitur, Ibid.
Adscripsi dicitur comites principes consiliarii, consilium peritior consiliorum, T. 7. c. 86.
Adscripsi qui sit, Ibid.
Adscripsi ubi operari potest Praevia; Legatio autem datur adscripsi in senatu, T. 5. c. 809.
Adscripsi prole salaria fructuantur, T. 5. c. 915.
Adscripsi sunt quia quondam portio cuiusque iudicis, T. 3. c. 79.
Adscripsi quoniam sunt, T. 8. c. 44.
Adscripsi an sint iudices, hodie sine magistratu adscripsi an possint iudicare, Ibid.
Adscripsi prole salaria erant extrajudicia adversus suum, T. 5. c. 915.
Adscripsi iudex an salaria ex publico percipiat, T. 8. c. 45.
Adscripsi liber, T. 7. c. 86. Adscripsi pro consilio, Ibid.
Adscripsi non possunt in consilio magistratu, non iurisdictionis, et qui se iurisdictionis esse praestit, T. 2. c. 83.
Adscripsi libertum, T. 2. c. 108.
Adscripsi, et tridare idem, T. 1. c. 314.
Adscripsi et attribere idem est, T. 5. c. 121.
Adscripsi libertum simpliciter aliud est, aliud assignare alimentorum rana, Ibid.
Adscripsi est assignare obligatas res prole adversari, T. 5. c. 108. exempla quoniam de annu tridatione signatur, Ibid.
Adscripsi, et assignare an idem sit, T. 4. c. 1033.
Adscripsi liberi fiti quibuscumque verbis, T. 2. c. 82.
Adscripsi liberi invito non acquiritur, T. 2. c. 91.
Adscripsi liberi an testamentum, an sine testamentum fieri possit, T. 2. c. 318.
Adscripsi libertatem quoniam sicut, T. 2. c. 104.
Adscripsi qui dicitur, T. 4. c. 103.
Adscripsi, iniquitatis, respiciunt, representant, de aucto iniquitatis dicitur, T. 2. c. 945.
Adscripsi, Vide, Adoptio.

Adscripsi confestim dissensum erant, an rem adscripsi, et adscripsi de defendere debeat, T. 3. c. 115.

Adscripsi quia, T. 4. c. 107.
Adscripsi qui dicitur, T. 8. c. 179.
Adscripsi, et peritior heredes institui non possunt, T. 7. c. 104.
Adscripsi, et peritior non habent testamenti faciliorem, Ibid.
Adscripsi, et peritiorum bona vacantia, T. 7. c. 1129.
Adscripsi bona inter liberos conforuntur, T. 1. c. 71.
Adscripsi bona qua, T. 7. c. 325.
Adscripsi dos, Vide, Dos.
Adscripsi dos quid, T. 7. c. 899.
Adscripsi causa, T. 7. c. 1297.
Adscripsi sunt pactum amicum partium orationis, T. 5. c. 70.
Adscripsi valitudo sine sensu doloris esse potest, T. 5. c. 522.
Adscripsi approbatio plene est, quem solatio, T. 4. c. 1102.
Adscripsi nomen ad quem propria refertur, T. 7. c. 665.
Adscripsi nomen commune est actoris, et rei, T. 8. c. 75.
Adscripsi qui vocati in ius, non potest peritior, et solutio improba ius, T. 7. c. 343.
Adscripsi pro consilio, T. 4. c. 1441.
Adscripsi verum est iudex, non impedit verbum, T. 4. c. 904.
Adscripsi simplex et puerilis, T. 1. c. 117.
Adscripsi ab astruere accusari potestante factum divorcium, T. 7. c. 121.
Adscripsi mulier in monasterium detrahenda, T. 8. c. 422.
Adscripsi mulier constante matrimonio, non datur factio divorcium, a secundo accusari potest, nisi peritior ius maritus accusator, T. 7. c. 121.
Adscripsi inflexa crimen adulterii praescriptio se mensum utilium, T. 5. c. 1232.
Adscripsi mulier accusans praescriptio non est mensura, post quoniam adulterii aetate potest accusari, T. 7. c. 1231.
Adscripsi ut coheredat, T. 3. c. 518.
Adscripsi non possunt postea matrimonium contrahere, T. 8. c. 908. peritior tamen, et expato adulterio per consilium potest contrahere, Ibid. c. 909.
de Adscripsi Iulii a D. Ambrosia ad T. Augustino improbat ex iniquitatem, T. 7. c. 1232.
Adscripsi liberi a parentibus alieni, T. 8. c. 990. ius praescriptio, circa ius, Ibid.
de Adscripsi, vel adultera remaneat, et redeunda, T. 1. c. 118.
Adscripsi manifeste deatular non illum approbationis ab excommunicatione, T. 8. c. 904.
Adscripsi accusando legi ius praescriptio sunt 5. anni constanti, T. 7. c. 1231.
Adscripsi crimen quod obicitur, tollitur praescriptio quinquennii, Ibid.
Inter Adscripsi, et adultera differunt, T. 1. c. 407.
Adscripsi quia scilicet possit, T. 2. c. 770.
Inter Adscripsi, et adultera differentia quoniam est, T. 5. c. 1231.
ea hodie ex constitutione Imperatoris Constantini abrogata est, Ibid.
Adscripsi quem occidere marito licet, T. 5. c. 1272.
Adscripsi maritus filiusfamiliae incoisito potest, contra suum deprehensum iure occidere potest, T. 3. c. 316.
Adscripsi deprehensum cum adultera una ietu peritior est maritus occidit, T. 5. c. 829.
Adscripsi non potest accusari maritus, quoniam resisset maritus, T. 7. c. 1231.
Adscripsi deprehensum in acta licet occidere si 12. tab. T. 7. c. 542.
Adscripsi altera prolem est, T. 5. c. 1294.
Adscripsi vindictam in muliere est aucta, T. 7. c. 447.
Inter Adscripsi, et incestum differunt, T. 1. c. 407.
Adscripsi est crimen iure gentium, T. 5. c. 438.
Adscripsi, Vide, Raprum. Vide, Incestum.
Adscripsi eadit in puberem laetum, T. 5. c. 330.
Adscripsi non eadit in imberhem, Ibid.
Inter Adscripsi, et incestum differentia quoniam est, T. 5. c. 958.

Adulterium. Vide, lacerium.
 Inter Adulterium, et incestum in jure differen-
 tia quae est. T. 5. c. 1221.
 Adulterium est nomen generale, comprehen-
 dens stuprum, et incestum. T. 5. c. 1221.
 pro Adulterio in jure accipitur probum. T. 5.
 c. 1256.
 Adulterium, vel stuprum tantum, quod pascit
 sunt liberum mulieres, non quod ancillae sunt
 personae, lege Julia vindicatur. T. 5. c. 1253.
 Adulterium proprie committitur in stuprum,
 stuprum in virginem, ut videtur T. 5. c. 1253.
 Adulterium, et stuprum in quo differat. T. 5.
 c. 1253.
 Adulterium in sponsa committitur. T. 5. c. 905.
 Adulterium jure gentium, sive naturali probi-
 bitum. T. 5. c. 1119.
 Adulterium est sponsum matrimonium violare. T. 5.
 c. 994.
 Adulterium non dirimit matrimonium, sed cor-
 poris tantum conjugium separat. T. 5. c. 997.
 Adulterium jura ignorantia suo excusat possit.
 T. 5. c. 625.
 Adulterium ut commissum vindicatur lege Julia
 de vi publica. T. 5. c. 1537.
 Adulterium in uxore puniatur. T. 7. c. 1516.
 Leocodium in viro probatur. Id.
 Adulterium, ut raptus in quo differat. T. 7.
 c. 1525.
 Adulterium vindicatur in domina coeum. T. 7.
 c. 1526.
 Adulterium qui committatur, non solum punitur,
 sed etiam qui domum perfruat.
 T. 7. c. 1526.
 Adulterium, et stuprum in quo differat. T. 7.
 c. 1516.
 Adulterium vindicatur in concubina. T. 7.
 c. 1531.
 Adulterium capitale est crimen, et de eo pascit
 non licet, acut de aliis criminibus capitali-
 bus. T. 7. c. 1525.
 Adulterium mulieri quomodo preberi potest.
 T. 7. c. 1527. et c. 1516.
 Adulterium in meretrice non vindicatur. T. 7.
 c. 1531.
 Adulterium cum adultero, vel cum leocodio
 non competat, sed utrumque punitur. T. 7.
 c. 1516.
 Adulterium leges vindicant, et capitales affli-
 ciunt res pascit, quae in aliena concubina
 delicta iudicantur, sed leocodium ad arguendo
 grauius. T. 7. c. 1526.
 Adulterium posse accusari constanter matrimo-
 nio ab extraneo. T. 7. c. 1531.
 Adulterium pro stupro. T. 5. c. 683.
 Adulterium in non capitale, subinde capitale.
 T. 7. c. 1525.
 Adulterium capitali non punitur Constantini
 tempore. T. 7. c. 543.
 Adulterium in committitur cum uxore libera,
 quae diuina iuris marita. T. 5. c. 825.
 Adulterium committitur etiam stuprum intelligitur.
 T. 5. c. 519.
 Adulterium accusari non potest mulier post qui-
 quennium. T. 5. c. 85.
 In Adulterium criminis solus dilatus datur. T. 6.
 c. 998.
 Adulterium crimen, ubi dicitur est actio, morte non
 finitur. T. 5. c. 121.
 Adulterium crimen suum capitale est. T. 5. c. 762.
 Adulterium poena definita. T. 5. c. 517.
 Adulterium poena relegatio. T. 2. c. 639. et T. 1.
 c. 637.
 Adulterium accusat etiam bodio et publica so-
 latio matrimonio. T. 1. c. 811.
 Maritus aspectum adulterii uxorem accusare
 potest. Ibid.
 In Adulterium criminis servi torquentur in caput
 domini: non in crinem necit. T. 5. c. 908.
 et c. 1223.
 Adulterium venie fit tribus modis. T. 5. c. 1220.
 Adulterium in compressa mulier accusari sequit,
 nec stupri. Ibidem.
 Adulterium crimen adversus duos infans, ad-
 versus adulterum, et adulterum eodem tem-
 pore. T. 5. c. 1223. et seq.
 Adulterium, qui omnia iustitia accusationis ma-
 uis iudicem datus persequi, in admitti de-
 beat. T. 5. c. 1293.
 Adulterium crimen iudicatur praescriptum quin-
 quennium. T. 5. c. 908 et c. 1223.
 Adulterium accusari non solet viz. T. 5. c. 629. a

jure Codicis non potest, mulier potest. Jh.
 c. 811.
 ab Adulterio accensione maritus imponere non
 destitit. T. 5. c. 1225.
 Adulterium tantum ulciscendi causa, non stupri,
 sed Julia ferum dedit patris. T. 5. c. 1253.
 Adulterium accusari non potest, qui illius uxor
 fuit. T. 5. c. 998. vel qui leocodium prebuit.
 Ibid.
 Adulterium uxorem quondam accusare possit
 maritus jure mariti non periculo calumniae
 nec divorcium. T. 5. c. 851.
 Adulterium accusari non possit adulteri. T. 5. c. 1547.
 Adulterium accusatio est singularis constantia ma-
 trimonii. T. 7. c. 1511.
 Adulterium accusatio non patet omnibus, sed tan-
 tum certis personis. T. 7. c. 1535. quae sunt
 illae personae Ibid.
 Adulterium accusatio publica est eodem lege
 Julia. Ibid.
 Adulterium accusare aemio potest simul maritum
 adulterium, et Armoium adulterium. T. 7.
 c. 1527.
 Adulterium crimen adversus duos adulterum, et
 adulterum lege Julia jure publica, vel jure
 patris, aut mariti aemio latetur non pascit.
 T. 7. c. 1535.
 Adulterium mulier convicta dote tam amittit
 et dissolutionem propter nuptias. T. 7. c. 1536.
 Adulterium mulieris, et leocodium mariti eodem
 poena lege Julia constituta. T. 7. c. 1516.
 Adulterium iudicium ex lege Julia publicum est.
 T. 7. c. 1535.
 Adulterium pascit non fuisse capitale ex lege
 Julia. T. 7. c. 1517.
 Adulterium crimen accessari debet infra 60 dies.
 T. 7. c. 391.
 Adulterium res merita non primi questionem
 dicit. T. 7. c. 1528.
 Adulterium reus maritus non erat legibus Juliae,
 sed stupri. T. 7. c. 1516.
 Adulterium accusatoribus praescriptiones, an ex-
 ceptiones, qui solent obiri. T. 7. c. 1533.
 Adulterium accusatio facit quinquennium. T. 7.
 c. 1525.
 In Adulterium crimine pascit non licere. T. 7.
 c. 1526.
 In crimine Adulterium torquentur etiam statuli-
 bera. T. 1. c. 826.
 Adulterium damna in abalio possit duci. T. 2.
 c. 647.
 De Adulterio nec pascit licet, nec transgre-
 ri. T. 6. c. 908.
 In Adulterium iustitiam uxorem ut maritus oc-
 cidere potest. T. 6. c. 908.
 In Adulterium deprehensum uxorem qui non di-
 mit, reus leocodium pascitur Ibid.
 De Adulterio apomae suam uxorem jure mariti
 agere possit. T. 1. c. 119.
 Maritus uxorem suam de Adulterio, vel stupro,
 quod aut matrimonium committit, accusare
 non potest. T. 1. c. 467.
 Adulterium meretrix jure suum servit torquentur
 in caput domini. T. 5. c. 1223.
 Adulterium gravia est innotum. T. 5. c. 827.
 In Adulterio maritus, qui uxorem deprehensam
 occidit, levius punitur. T. 5. c. 918. et c. re-
 mittitur poena i. Cornelia. Ibidem.
 In Adulterio bonitas deprehensas quae occi-
 dere licet. T. 5. c. 336.
 pro Adulterio saepe accipitur in jure probum.
 T. 5. c. 658 et c. 925.
 In Adulterio deprehensam filium qui licet patri
 occidere, non mariti. T. 5. c. 825.
 ex Adulterio liberi procreati legitimum non pas-
 suat per subsequens matrimonium. T. 5.
 c. 1009.
 In Adulterio uxoria licet marito deprehensa
 occidere. T. 7. c. 1516.
 De Adulterio et lege Julia concubina, quod sit
 vice mariti, pascit adulteri. T. 7. c. 1517.
 De Adulterio vi commissio. T. 5. c. 1537. hoc casu
 jus est mariti occidere quoniam adulterium
 in ipso faciente aemio nulla distinctio.
 Ibid.
 De Adulterio est criminalis iudicium ex lege
 Julia, et ceteri qui agitur exceptis dote,
 sui interficienda. T. 7. c. 1548.
 In Adulterio deprehensam uxorem jure eodem
 viro sine iudicio iniqua actura. T. 7. c. 1618.
 In Adulterio deprehensa, ure damna, dam-
 nantur ipso jure non est infamia. T. 7. c. 1628.

De Adulterio pascit non licet. T. 7. c. 1224.
 Adulterium quinquennium. Ibid. est capitale crimen.
 Ibid.
 Adulterium mulieris quomodo pascitur. T. 5.
 c. 1528.
 Adulterium mulierum merces graviores tantum
 resalutatur. T. 7. c. 1536.
 Adulterium clericorum Alexander Pontifex au-
 maret inter minora delicta, quorum veniam
 dare potest clericus Episcopus post peractum
 praedictum, quod ab auctoribus hujus operis
 improbat. T. 7. c. 1530.
 De Adulterio in lege Julia insensum habebat ca-
 put. T. 7. c. 1505.
 De Adulterio in lege Julia. T. 7. c. 1516. et seq.
 Adulterium non nocet pacem contoria. T. 7. c. 633.
 Adulterium nam inordinate uxoris quibus
 poena subducitur. T. 5. c. 108.
 Adulterium dignitas. T. 5. c. 692.
 Adulterium sunt reges. T. 5. c. 695.
 Adulterium Caracalla. T. 5. c. 132.
 Adulterium quod olim fuerit. T. 5. c. 53.
 Adulterium quoniam capere non quod adque-
 rationem privilegia. T. 5. c. 507.
 Adulterium non pascit, si praedictum dedit
 sua conditione, an certi conditio est. T. 7.
 c. 716.
 Adulterium in patris sua in fangi licet. T. 5.
 c. 53.
 Adulterium praeparator propter ordinem ex-
 ercitur. T. 1. c. 858.
 Adulterium fieri esse non potest in ea provincia,
 in qua originem dicit. T. 6. c. 1046.
 Adulterium fieri ab Adriano primo institutum.
 T. 2. c. 879.
 Adulterium, et procurator in quo differat. T. 5.
 c. 915.
 Adulterium quantum differat a procuratore. Ibid.
 Adulterium, et decurio quod morat esse. T. 5.
 c. 385.
 Adulterium in quo casus qui fuit unus pars,
 antiquum fieri praetor, in ea jure dicitur per-
 tit. T. 5. c. 172.
 Adulterium siquis fuerit in causa uxoris uxor,
 antequam esset praetor, de ea post principum
 ius non dicit, sed mandavit autem prius
 etiam ad eam causam. Ibid.
 Adulterium fieri, qui sit de falso testamento
 fieri nomen, an regulatur a legato, et bono-
 moris propter contumeliam. T. 3. c. 1084.
 Adulterium an regulatur a testamento, quod
 ad adulationem impeditur item a successio-
 nis eius, cuius accusator adfuit. T. 3.
 c. 1085.
 Adulterium, qui adfuit ei, qui accusat libertum
 patris sui, an perdat bonorum possessionem
 contra tabulas. Ibid.
 Adulterium, qui adfuit adversum aliquem, an
 possit in eadem causa pro eodem adesse. T. 3.
 c. 619.
 Adulterium, qui legatum petenti adfuit, an re-
 pellatur a querela inofficij. T. 3. c. 1084.
 Adulterium, qui rem videlicet adfuit, an amittit
 suam actionem. T. 3. c. 146.
 Adulterium an possit testimonium dicere in ea
 causa, in qua operam suam interposuit. T. 3.
 c. 321.
 Adulterium quidem, qui de republica scriptis,
 male Cupione uicemem nostrum repuben-
 derat. T. 7. c. 1321.
 Adulterium non fuit tantum unus in una causa,
 sed plures. T. 7. c. 656.
 Adulterium fieri solus potest criminis agere,
 videlicet publici personae. T. 7. c. 1619.
 Adulterium non constituit dominum liti. T. 7.
 c. 620.
 Adulterium bonae comparat procurator. Ibid.
 Adulterium resalutatur a testamento, quod sua
 educatione impeditur. T. 7. c. 636.
 Adulterium fieri res omnibus oportet accu-
 sator. T. 5. c. 518.
 Adulterium fieri a quo institutum. Ibid.
 Inter Adulterium, et clericum, licet interveniat
 poena, non tamen dicitur esse locutio et
 conditio. T. 5. c. 599.
 Adulterium, qui nobis adest, testimonium non
 posse per nobis dicere, et adversum nos non
 posse cogi. T. 7. c. 735.
 De Adulterio non perpetuatur. T. 5. c. 336.
 Adulterium alii statuti, aut aspernuerunt. T. 5.
 c. 232.
 Adulterium fieri duo patrum. Ibid.

urbana praedia. T. 3. c. 353. Sententia Naratuli, qui solus separari loco urbana praedia a rusticis, et domum ruri edificatam appellat praedium rusticum, apud eam. Ibidem. Naratuli sententia extat in l. 2. de aed. ibid. non qua. Edificia demulsi possunt promeriti causa. prohibetur. T. 7. c. 1303.

Edificium. Vide, Aed. l. 1. c. 1303.

Edificium cui pars, Aed. l. 1. c. 1303.

Edificium quod differat domum. T. 6. c. 39.

Edificium consummatum quodam sit. T. 6. c. 37.

Edificium an solo cedat. T. 4. c. 1038.

Edificium credit solo semper. T. 3. c. 355.

Edificium sicut cat, sicut superius. T. 3. c. 395.

Edificium an liceat immensum habere super edificium vicini. T. 3. c. 311.

Edificium rusticum est villa. T. 3. v. 774.

Edificium rusticum constat solo, et superficie. Ibid.

Edificium aliquando pro superficie tantum accipitur. Ibid.

Edificium si villis in quo differat. Ibid.

Edificium inter, et domum differat. T. 4. c. 801.

Edificium iuxta altitatem seu litat nomen, vel sepulchrum adficere. T. 4. c. 809.

Edificium quod aiat partes. T. 6. c. 734.

Edificium alium villam actio. T. 5. c. 194.

Edificium appellatio inter est, quomodo adificia sunt alia urbana, alia rustica sunt; verum vero tantum praedia. T. 5. c. 439.

Edificium emptorem praedia sequi. T. 6. c. 573.

Edificium verbum ambiguum est. T. 3. c. 774.

In Edificium dubitatur, an ad villam, an superficie tantum extendo. Ibid.

Edificium exemplum videtur legationis posse arborem radicem sustinere. Ibid.

Edificium fructuaria causa quae conuenerat, seu pendunt testat. T. 8. c. 157.

De Edificia rusticum, vel incendio consumpta, quae domini rusticorum, et rusticorum negligunt. T. 7. c. 1365.

De Edificia privata. Vide, Interdictum. da. Edificio in feudo facio. T. 8. c. 661.

Edificium aedum adificium servitus imponi potest, et cur. T. 4. c. 982.

Edificium futuro an servitus imponi possit. T. 4. c. 1975.

Edificio futuro an servitus legari possit. T. 3. c. 1018.

Edificiorum leporum auri additio facio. T. 8. c. 1295.

Edificiorum praedictorum legitime intervalla. T. 4. c. 399.

De Edificiorum servitutibus. T. 7. c. 1367, et seq.

Edificiorum altitudo in orbe quo fuit. T. 7. c. 1363.

De Edificiorum praedictorum legitime intervalla. T. 7. c. 1367.

Edificiorum moles quae servandas. Ibid.

Inter Edificium plebis, et curiam non frumentarium, vel curiam frumentariam, quod sit differat. T. 5. c. 615.

Aediles. T. 8. c. 449.

Aediles curiales quomodo facti sint. T. 2. c. 721.

Aediles unde ita dicti, et ex quorum numero erant. Ibid.

Aediles plebei cereales undecum ita vocantur. T. 2. c. 721.

Aediles quomodo conveniri poterant. T. 3. c. 119.

Aediles imperium non habent. T. 3. c. 46.

Aediles an habent imperium mixtum. T. 2. c. 137.

Aediles, et curiales non frumentaria differant. T. 4. c. 44.

Aedili iurisdictioni cura verum retrocedendum. T. 7. c. 1363.

Aedilium plebis eiusmodi imperium fuerit. T. 3. c. 59.

Aedilium manus quae per portat. T. 2. c. 693.

Aedilibus maxime sunt rescripta. T. 7. c. 1363.

Aedilia actio. Vide, Aed. l. 1. c. 1303.

Aedilium stipulationes quomodo sint. T. 2. c. 142.

Aedilium actiones quod sunt. T. 7. c. 885, datur emptori ibidem. Vide, Actiones aedilium.

Aedilium stipulationes valent a iurisdictione. T. 2. c. 602.

Aedilium actiones temporales sunt. T. 7. c. 838.

Edilium actiones ubi competunt, competunt et ediles. T. 4. c. 812.

Edilium actiones quomodo alia. T. 5. c. 152.

Adilium actionibus in quibus venditionibus, et actionibus cumis fides non tenetur. T. 7. c. 619.

De Fabulibus actionibus. T. 7. c. 825, et seq.

Adilium ius praetori iura esse potestum. T. 1. c. 164.

Adilium edictum. Vide, Edictum aedilium.

Adilium edictum ad res venditas pertinet. T. 4. c. 1349.

Adilium, et adilium promissum scriptum videtur. T. 4. c. 808.

Adilium unde ita appellati. T. 1. c. 48.

Agrolas minime debito fungi intelligitur. T. 8. c. 915.

Agrolas, qui non est in potestate meorum esse, testamentum facere non potest. T. 6. c. 991.

Agrolas, domi solum inest spes est. T. 6. c. 433.

Agrolas propter opulentiorem et rerum novarum alioquin fructibus semper suspecta fuit. T. 1. c. 128.

Agrolas sexagesa non habet Provincias. T. 7. c. 108.

Agrolas, laves, mobilia, et semper rerum novorum cupidus. T. 8. c. 30.

Agrolas peritus admittibilis fuit. T. 1. c. 129.

Agrolas iura Agrolas semper fuit in via, et suspecta. T. 4. c. 48.

Agrolas, idem, ibidem. T. 2. c. 213.

Agrolas sententia lex quod iubet. T. 4. c. 1422.

Agrolas sententia lex. Vide, Lex Agrolas sententia.

Agrolas quae habetur. T. 9. c. 34.

Agrolas Marcianus quis. T. 3. c. 31.

Agrolas. T. 4. c. 38.

Agrolas Papianus alias vocatur, et Papianus maxime a Graecis. T. 5. c. 359, qui eius discipuli fuerunt. Ibid.

Agrolas Papianus praetor fuit Africani, teste Lampadio. Ibidem, alii volunt, Agrolasum Agrolas discipulum fuisse. Ibidem. Iulianus Papianus est antiquus. Ibid.

Agrolas Papianus. Vide, Papianus.

Agrolas Symposi de militia podagros. T. 1. c. 429.

Agrolas in iure quidem notanda. T. 5. c. 670.

Agrolas dicit, quod habere sua magnas. Ibidem.

Agrolas quod sit apud arithmeticos. T. 1. c. 927.

Agrolas, summa ratio. T. 5. c. 146.

Agrolas et paribus causa parie ius desiderat. T. 8. c. 442.

Agrolas imperium ius comprehensionis inducit. T. 5. c. 625.

Agrolas postulat, incidente aliquo caso agnitionem verborum augeri. T. 5. c. 631.

Agrolas summa est summa ratio. T. 5. c. 380.

Agrolas maior in Aedilem aquae pluviae accedens quantitas sit. T. 6. c. 309.

Agrolas paribus in causa parie ius desiderat. T. 8. c. 72.

Agrolas locat ipse per an. T. 2. c. 101.

Agrolas. T. 7. c. 645. Vide, Dicta.

Agrolas praetor scripto, et agnoscit ad iudice potius, quam ius scriptum. T. 7. c. 641.

Agrolas non est scripta, ius scriptum est scriptum. T. 7. c. 645, quomodo Graecus vocatur. Ibid.

Agrolas quod. Ibid.

Agrolas est flexibilis. T. 4. c. 806.

Agrolas paribus in causa parie ius desiderat. T. 7. c. 1151.

Agrolas et Aristoteles deffinitio. T. 8. c. 627.

Agrolas domi species. T. 5. c. 146.

Agrolas, et consuetudinis differantia. T. 5. c. 627-2.

Agrolas ratio diversae actionis species excludere non potest. T. 5. c. 925.

Agrolas ratio semper est certa. T. 5. c. 942.

Agrolas regis cur flexibilis dicitur. T. 8. c. 690.

Agrolas interpretationem plerumque non audet adhibere pro aemulati aduocare et videns scriptum, sed ipse esse rescriptum. T. 7. c. 646.

Agrolas conjuncta iurata. T. 7. c. 615.

Agrolas potius, quam ius scriptum, quomodo iudex speculare debet. T. 4. c. 627.

Agrolas diversae cur diversae species actionis excludit. T. 5. c. 925.

Agrolas an tollitur, quod perquam saturale est. T. 6. c. 69.

Agum seu esse hominem medicorem. T. 5. c. 168.

Aia, vel quae dicitur unus communis, et dominus, quomodo an. T. 2. c. 80.

Aiarum esse republicam nervos. T. 1. c. 121.

Aiarum, idem, accre laquiones. T. 8. c. 477.

Aiarum acrum seu venturum. T. 8. c. 218.

Aiarum. T. 5. c. 323.

Aiarum Principis est facies. T. 2. c. 106.

Aiarum acrum quomodo sit. T. 7. c. 498.

Aiarum, et facio differantia bodie colla est. T. 1. c. 131.

Aia alium quomodo dividitur inter coheredem. T. 5. c. 737.

Aia alium defuncti ex legibus 12, laborum debet dividi inter heredes pro hereditario potestibus. T. 3. c. 321.

Aia omne alium defuncti prius deducit debet, et alium in alio ratio legatorum, fideicommissorum, et legum fidei. T. 5. c. 1073.

Aia alium cum legum confundi uno debet. T. 5. c. 791, differantia legatum, et aia alium quam. Ibid.

Aia alium potius quomodo dicitur. T. 6. c. 168.

Aia alium an ante omnia deducatur ab bonis, cum deducitur fidei, et reliquum erogatur legatarii. T. 4. c. 927.

Aia alium omnis duo an sit. Ibidem.

Aia alium defuncti praedictum. Vide, Li.

Aia alium, quod debet soli alii, disolvitur de communis, statim fuerit debitum conditionale, et creditio extinguitur post divisionem societatis. T. 3. c. 437.

Aia alium an coheredem bonorum appellatorem, qui bonum suum usufructum legatarii. T. 3. c. 1048.

Aia, et lura quod in testamentis. T. 2. c. 977.

Aia alium victis ratione deducitur. T. 4. c. 553.

Aia alium quod. T. 4. c. 553.

Aia alium deducitur. T. 4. c. 430.

Aia alium hereditarium quomodo soli debet ab heredes. T. 7. c. 610.

Aia alium. T. 6. c. 636 dividitur aqua portione inter coheredes. Ibidem.

Aia, quod dividitur inter coheredes pro hereditario potestibus. Ibidem.

Aia alium. Ibidem.

Dividitur aqua portione inter coheredes. Ibidem.

Obis alium homines servare creduntur. T. 7. c. 715.

Aia alium sunt propterea, licet et auctoritatem. T. 1. c. 821.

Aia alium praetor a praetoribus. T. 7. c. 536.

Aia praetoribus dictum ab antiquis. T. 7. c. 1150.

Aia alium, an deducatur bona testatoris in potestate ratione legum fidei. T. 7. c. 1154.

Aia, quod debet heredi, quomodo deducatur in hereditate. Ibidem.

Aia ob alium liberos compelli servare creditur per sui potestatem. T. 8. c. 106.

Aia alium est quod fuit. T. 4. c. 727.

De Aia collatione. T. 8. c. 215.

Aia confessi non actus propria. T. 6. c. 909-70.

Aia vera significatio. T. 1. c. 144.

Aia alium hereditarii deinde quomodo inter coheredes fieri debet. T. 5. c. 415.

Aia alium omni an in hereditate in iure tamen ceteri pro suis portione obligatur. T. 5. c. 512.

Aia alium deductum semper procedit deductione fidei. T. 5. c. 615.

Aia alium hereditaria quae castro debet debet, ad solent. T. 5. c. 587.

Aia alium deductum an in dominibus inter viros licet habet. T. 3. c. 1009.

Aia appellatio quod significatur. T. 4. c. 472.

Aia alium plus est, quam in quibus. T. 5. c. 1047.

Aia alium deducto legatum esse debentur. T. 3. c. 625.

Aia alium, in quo continetur forma agrolas agrolas. T. 3. c. 546.

Aia alium agrolas. T. 3. c. 186.

Aia alium. Ibid. et T. 8. c. 215.

Aia alium. Ibid. T. 3. c. 512.

Aia alium per optima vendit, agrolas ad verum venditorem quantal inter. Ibid.

Aia alium. Ibid. T. 7. c. 1562.

Arrea insula vacator Cyprus insula, et cor. lib. d.
Arreator annis et utilitate, necessitate, voluptate. T. 3. c. 882.
Arreator res plene, quam commaniter, ex effectu. T. 3. c. 887.
Arreare aliquid preter aliud est, aliud affectu, vel utilitate propria. Ibid.
Arreari si det auri, qui crediti sunt, anation, vel deseri, eo pro eis quos reddi possunt. T. 3. c. 883.
Arreatio quorum rerum sit a iudice. T. 2. c. 970.
Arreatio pecuniarum una et certa est, ceterarum rerum varia, et multis. T. 3. c. 973.
Arreatio etiam de loci, et temporis, ibid.
Arreatio contra vel iura. T. 3. c. 989.
Arreatio ejus, quod interest, debet ad modum legitimum usurarum redigi. T. 1. c. 150.
Arreatio iudicia officio venit, et quasi de iure arreatio lib. T. 2. c. 984.
Arreatio doli vera est venditio. T. 1. c. 945.
Arreatio utilitatis cum iudicio est, et tantum spectatur, quod circa rem consistit, non ea, que extra rem est. T. 1. c. 180.
Arreatio non redolvitur ad tempus venditionis, ad semetipsum tempore evictionis. T. 5. c. 371.
Arreatio quis habere debet rerum in locis perarum. T. 6. c. 101 et seq.
Arreatio ejus, quod interest, eo dixi possit. T. 6. c. 504.
Arreatio nominata si in contractu mentali facta est vel decursu, vel assensu, quomodo tunc solvitur. T. 6. c. 304.
Arreatio diffinita, et iocosa. T. 6. c. 38.
Arreatio se fit per quantitas, non per qualitates evictas pariter, evicta pariter pro indiviso. T. 6. c. 684.
Arreatio utrum fiat pro bonitate, quam fiat evictio tempore, non venditionis, si agatur ex empto. Ibid.
Arreatio e- e- litterum hominum, ad vestimentorum, vel annulorum. T. 6. c. 408.
Arreatio, et petitiō an possint accipi pro eodem. T. 6. c. 384.
Arreatio litis de novis iudicio competens, cui quando, et quare praestet. T. 6. c. 88.
Arreatio litis, quomodo et quomodo evolvitur. Ibidem.
Arreatio quomodo venditio dicatur. T. 6. c. 664.
Arreatio ejus, quod interest, quomodo sit. T. 6. c. 705.
Arreatio merum quis debet esse. T. 6. c. 408.
Arreatio litis eo similis sit emptio. T. 6. c. 642.
Arreatio litis quomodo proprie sit. T. 4. c. 1034.
Arreatio litis ad est, rati, quo de agitur an similis sit emptio. T. 4. c. 914.
Arreatio plenam emptio venditio est. T. 4. c. 919.
Arreatio rati, quod post mortem debitoria pollet, quomodo laevata sit, et ad quod tempus reducatur. T. 4. c. 544.
Arreatio emptio venditio est. T. 3. c. 679.
Arreatio venditio est. T. 2. c. 1034.
Arreatio aequilam constituit inter eadem. T. 3. c. 1003.
Arreatio val petiti solvenda iudicis officio. T. 3. c. 560.
Arreatio est loco rati. T. 3. c. 194.
Arreatio vera capitis est. T. 7. c. 901.
Arreatio doli. T. 7. c. 923 ejus periculum ad quem pertinet. Ibidem. Vide, Doli arreatio.
Arreatio ejus, quod interest, si per varietate. T. 7. c. 1294.
Arreatio similis sit emptio. T. 7. c. 1146.
Arreatio iusta doli. T. 7. c. 1131.
Arreatio val timoria metis est. Vide, Venus timor.
Arreatio in vestit post mortem in coedictione erit. T. 1. c. 913.
Arreatio post mortem corat. Ibid.
Arreatio ejus, quod illicite relinquatur, nilo casu debetur. T. 4. c. 1018.
Arreatio eo debetur, si res aliene, cuius commercium legatarius non habet, ei, cui jus pignori non est, per fidem commisionem relinquatur. Ibid.
Arreatio variatur ex loco, et tempore. T. 2. c. 679.
Arreatio facili est possit dividi. T. 2. c. 860.

Arreatio potest dividi. T. 2. c. 862.
De Arreatione rerum singularium, quae sunt admodum inter alios. T. 4. c. 128.
De Arreatione litis praestata. T. 3. c. 139 et c. 2. et seq.
Arreationem recipiunt omnes res corporales per totum pecuniam numeratam. T. 3. c. 154.
Arreatio et aliter dicitur iustitiam esse debet, et dicit. T. 6. c. 711.
Arreatio ejus, quod interest, arpe sunt iudice. T. 7. c. 1294 et c. 1297.
Arreatio actio quod comprehendit. T. 6. c. 345.
Arreatio actio. Vide, Actio arreatoria.
Arreatio actio istamdem actionem habet redditorem actionem. T. 3. c. 541.
Arreatio actio est actio bonae fidei. T. 6. c. 346.
Actio Arreatoria quomodo sit. T. 8. c. 161.
Arreatio quod in iure significat. T. 4. c. 113.
Arreatio minor et minoribus personis non censetur. T. 6. c. 314.
Arreatio litis, integra, et perfecta. T. 5. c. 1082.
Arreatio litis. T. 2. c. 778 et c. 791.
Arreatio praestari, et accipi. T. 8. c. 1193.
Arreatio iudicia. T. 8. c. 1194.
Arreatio doli. T. 8. c. 1194.
Arreatio quomodo probatur. T. 8. c. 815.
Arreatio iusta status. T. 7. c. 311.
Arreatio in contrabitu assensu quo spectanda. T. 2. c. 33.
Arreatio annorum XXV. durior status. T. 2. c. 795.
Arreatio bonorum peremptio est obscura, et incerta. T. 5. c. 452.
Arreatio iusta, seu legitima, non est ante 25 annos nec in mare, nec in foveam. T. 6. c. 1137.
Arreatio pro quantitate accipitur a Latine. T. 5. c. 1091.
Arreatio quando doli corat et corat, cum colla metis iustitiam ab alia bonorum recipit. T. 6. c. 860.
Arreatio in eo non expectatur, qui fulget virtute, et moribus potest. T. 5. c. 809.
Arreatio 70. annorum utrum a numeris civilibus exeat, et a quibus. T. 5. c. 860.
Arreatio a quibus scribitur non. Ibidem.
Arreatio legitima dicitur post viginti annos tantum. T. 6. c. 972.
Arreatio legitima pro pubertate accipitur. T. 8. c. 974.
Arreatio ad defendendam causam reipublicae idonea quae. T. 4. c. 491.
Arreatio quomodo requiritur ad civem Romanum effundendum. T. 2. c. 26.
Arreatio nulla debetur est in sponsalibus. T. 7. c. 881.
Arreatio legitima dicitur est lego Latoria. T. 7. c. 1421.
Arreatio longeva quae est. T. 7. c. 970.
Arreatio a iustis, et coratibus, et ceteris moribus civilibus peractibus. Ibidem.
Arreatio mori probatur variis modis. T. 7. c. 740.
Arreatio probatur vel iustis, vel instrumentis, vel ex aspectu. T. 1. c. 671.
Arreatio brevis quomodo sit. Ibidem quomodo probatur. Ibidem.
Arreatio progressum aliquando expectari non oportere. T. 1. c. 124.
Arreatio vana expectare. T. 2. c. 791.
Arreatio firmata bona, et defuncta. T. 2. c. 815-d.
Arreatio in masculo mutato per septuaginta, in femina per annuum sit. T. 2. c. 814.
Arreatio miseratio quomodo iudicem perducit ad medicum pernam. T. 5. c. 611.
Arreatio vana mori ad solus Principis. T. 5. c. 967.
Arreatio progressus ab eximia astate expectari non debet. T. 5. c. 814.
Arreatio status quod sit. T. 3. c. 642.
Arreatio probatur quomodo oim fieri. T. 7. c. 628.
Arreatio astate sit in muliere per annuum, in viro per septuaginta. T. 7. c. 591.
Arreatio iusta et iudicium, et extrajudicium supplet. T. 8. c. 61. et c. 67.
Arreatio vana mori, quae a Principe impetraverit, an possit restitui. T. 8. c. 71.
Arreatio moris Romanus, quam libertas. T. 2. c. 797.
Arreatio in penalibus iudiciis accipi dicitur. T. 4. c. 113.

Astae qui se a moeribus civilibus excessus. T. 8. c. 51.
Astae sunt quibus quique probare possit. T. 3. c. 812.
Astae esse debent in stipula. T. 7. c. 851.
Astae supplet multa. T. 7. c. 823.
Astae sunt moer, qui doli male mentitur. Ibidem.
Astae pubertatis penitus quomodo iuris auctoritates metitur. T. 1. c. 1054.
Astae sunt quidam praestantes, et ceteri. T. 8. c. 70.
Astae hominis quaque, vel tres. T. 2. c. 845.
Astae et. 816.
Astae probatio contra regis aemulorum. T. 2. c. 802.
Astae. Vide, Libertas.
Astae in gestore, qui illam respicit, colla est. T. 4. c. 844.
Astae quae causam praebet uti actio. T. 6. c. 875.
Astae coeque in de iustitia reformat, et citr. T. 2. c. 815.
Astae rationem haberi verum non est. T. 1. c. 350.
Astae parentum erga liberos nulla major est. T. 5. c. 878.
Astae, seu omnis affectionibus parentum cor piae a iure scribitur tribuatur, quam filia. T. 6. c. 716.
Astae accipitur quomodo per beagle, et humani animi propositio erga aliquem. T. 6. c. 716.
Astae habet rati in bonis fidei iudiciis. T. 3. c. 547.
Astae, et officiorum obsequii de iustitia est. T. 6. c. 815.
Astae, et quo gradu defunctio sum cognoscitur, eodem sum affinis ejus affinis sit. T. 5. c. 918.
Astae affinis mei, seu meus affinis sit. T. 5. c. 770.
Astae, et cogniti non sunt utique semper, cum quibus matremque contrahere non possunt. T. 5. c. 919.
Astae a testamento an excedatur. T. 3. c. 870.
Astae in venient ad rem persequendum, quomodo testatur vel de nomine familia aliquid. T. 3. c. 792.
Astae qui dicuntur. T. 3. c. 312.
Inter Affines est actio bonae fidei reguorum. T. 3. c. 345.
Astae mariti. T. 4. c. 153.
Astae non est alia nisi nascitur. T. 4. c. 154.
Astae qui dicitur, et unde. T. 4. c. 163.
Astae qui sunt parentum, ut liberum locum. T. 4. c. 158. se inter eos interdicunt captivi. Ibidem.
Inter Affines ordo quis. T. 4. c. 155.
Astae in iustitia morum esse dicunt. T. 7. c. 715.
Astae, seu confinium demonstratio quid. T. 3. c. 337.
Astae dum licet recte constituuntur. T. 4. c. 157.
Astae singularium, et cognatorum propriis nominibus. T. 4. c. 114.
De Affinitate, et amicitia eorum. Ibid.
Astae a conjunctis et unam, et extraneis contrahitur. T. 3. c. 993.
Astae affinis ex stupro contrahitur. T. 8. c. 1002.
Astae usque ad quatuor gradum impedit matrimonium, et non ultra. Ibidem.
Astae quid. T. 8. c. 1000. unde dicitur. Ibidem et c. 1004.
Astae in stupro contrahitur. T. 8. c. 513.
Astae qui capitis dimissionem esse perimunt. T. 4. c. 156.
Astae proprie quid. Ibid.
Astae hereditatem, vel bonorum possessionem ab intestato non defert. T. 4. c. 152.
Astae contrahitur et iusta iustitia, non et iniuria. T. 4. c. 156. se ex sponsalibus utitur. Ibidem.
Astae non contrahitur ex contrahendo. Ibid.
Astae a contrahitur per adoptionem. Ibidem.
Astae contrahitur non ea sponsalibus, sed ea concubina. Ibid.
Astae argumentum non est solum pro prohibito. Ibid.
Astae defunctio. T. 2. c. 470.
Astae gradum effigies. T. 1. c. 150.

Affinitatis gradus nulli sunt proprie nomen rati-
di. T. 5. c. 927-8.
Affinitatis graues sunt tria. T. 5. c. 927. hec 3.
Graecia quemque dicitur. T. 5. libd.
Affinitatis gradus, et genera differunt. T. 5.
c. 1004.
Affinitatem, vel affinium adlii sunt gradus. T. 5.
c. 125.
Affinitatem Jore Civili nulli sunt gradus, secus
Jore Pontificio. T. 8. c. 1001.
Affirmatio, aut negatio in praesens aut praeteri-
tus tempore concepta, secundum Duacellu-
m vltimam veram, aut falsam est. T. 5. c. 1014.
Affirmatio majoris minime ad comprehendat
minorem. T. 6. c. 73.
Affuerit, pro affuerit. T. 4. c. 686.
Africana omnia nulla praecura, et vetula.
T. 8. c. 895.
Africanus urisconultus quis, et quantus vir
fuerit, et qui. Impore viatit. T. 1. c. 131.
Africanus Juliani discipulus. T. 5. c. 21.
Africaque in contrarietate leg. 36 § pro. mon-
dan, et si. et reser. communis. § quod veris,
de forti, diligenter non inspectis, quam Ae-
rurum. T. 6. c. 364.
Affixum ab Ulpiano dicitur. T. 1. c. 438.
Agatut veridico pigore. T. 7. c. 1409.
Agendi duo sunt forma. T. 1. c. 94.
Agendi totum est in ius vocatio. T. 2. c. 308.
Agendi omni nominatore major est ratio, quam
cum collega. T. 5. c. 829.
Agendi expeditio plenior est, quam sol-
vendi facultas. T. 7. c. 321.
Agendum id est ambigua, ut res valet potius,
quam perit. T. 3. c. 1072.
Agens actus populari in tenore republicum,
vel populi nomine, inconvenerit. T. 6. c. 1083.
Agens si quis iudicium sua plus complexus
sit. T. 2. c. 309.
Agens de dote, et agens cum parente, vel pa-
trone. T. 2. c. 367.
Agenti ex stipulatione certa nulla prohibitio
onus inveniunt. T. 4. c. 36.
Agenti omni probandi incumbit. T. 8. c. 803.
Agenti in rem resultat ius, de dolo malo
ad reprobata etiam debet. T. 4. c. 340.
Agentes in rebus necesse est sacre probatoris
recipiuntur. T. 8. c. 429.
Agentes in rebus singuli per singulas provin-
cias mittuntur. T. 3. c. 278.
Agentes in rebus quatuor sunt. T. 8. c. 31.
Agentes in rebus officium, et dignitas. T. 8.
c. 372 et seq.
de principibus agrestibus in rebus. T. 8. c. 374.
et seq.
Agere quid significat. T. 6. c. 963.
Agere plus est, quam iure. T. 5. c. 204.
Agere est communis verbum actoria, et rei.
T. 5. c. 886.
Agere ordine bodie, licet, vel extra ordinem,
quia amia iudicia bodie sunt extrajudicialia.
T. 5. c. 717.
Agere lege nemo potest alieno nomine. T. 5.
c. 779.
Agere est communis verbum actoria, et rei,
secus rei commune utriusque est. T. 5. c. 886.
Agere lege est communis reorum, et iudicum.
T. 5. c. 779.
Agere una tam est, quam exiger. T. 5. c. 210.
Agere sequit, actorem constituere non po-
test. T. 5. c. 1190.
Agere volenti omni manumisso, qui primus om-
nibus ejus actum facit, rei iudicium exceptio
inducit. T. 8. c. 765.
Agere quomodo videtur, qui exceptione
solvit. T. 1. c. 1097.
Agere, experiri, interdere an verbe nisi com-
munis actoria, et rei. ib.
Agere pro quo possimus. T. 2. c. 327.
Agere omni communis verbum actoria, et rei. T. 4.
c. 206.
Agere in forem extra ordinem agere est. T. 4.
c. 423.
Agere pro expicere. T. 7. c. 607.
si Agere per minorem, vel conveniri potius vult,
vel omnes ex pluribus iustis vel ratio-
ribus. T. 7. c. 949.
Agere vel conveniri quodam possunt minores
ex facto tutoris, vel curatoris iud.
Agere lege nemo potest alieno nomine. T. 7.
c. 1496.
quid sit Agere id est quod interest. T. 6. c. 963.

Agere id est quod interest, et agere de indem-
nitate, an sit una, eodemque actio. Ibidem.
Agere, et ferre in quo differunt. T. 3. c. 465.
Agere, et ferre Agit, provocat; et non latum actor
agit, sed et reus. T. 5. c. 468.
qui Agit in rem, quid et in rem. T. 3. c. 193.
et c. 125.
qui Agit, debet sibi parare victoriam cum
jore. T. 7. c. 678.
acmo Agit regulariter altero nomine suo man-
dato. T. 7. c. 125.
Agere vegetalis, et emphyteuticus. T. 7. c. 819.
Agere emphyteuticus, facit voluntatem, non
expressam intelligentiam, nisi adjectum vo-
cationali. T. 5. c. 311.
an Agit ex ea simplicitate potest, in quo dis-
tinctio est. An hic error simplicitatis vitiat.
T. 5. c. 306.
Agil quid vago solat, pro acto habetur. T. 5.
c. 929.
Agn, ut agas, enim genera actioes multa in
casibus dicitur. T. 4. c. 1005.
Agilior curulum circueamus quia dicitur. T. 6.
c. 702.
Agilior Nili, ebrietas, aut molestia. T. 7. c. 445.
Agilior sunt moles opposita. Ibidem. T. 7.
c. 547.
de Agilior Nili non rumpenda. T. 7. c. 1263.
Agere vegetalis, id est, emphyteuticus. T. 2.
c. 382.
Agere potius opposita monumentum. T. 1. c. 215.
Agere, sive quicunque sit res sit, an vindi-
cator, recta estiam in re nos presentia. T. 6.
c. 190.
Agere vegetalis, et fructus emphyteuticus in
idem Agit. T. 4. c. 1031.
idem Agit in Italia, et in quibusdam Aquila-
na sociis fore possit, vinum, succus, et fru-
mentum. T. 4. c. 1209.
Agere irrigatus aqua publica, non impetrat a
Principe venia, publicatur. T. 3. c. 214.
Agere vegetalis nihil aliud est in iure, quam
emphyteuticus. T. 3. c. 374.
Agere vegetalis an dicitur. T. 3. c. 431.
Agere proprie quia. T. 4. c. 369 epus differentia.
Ibid.
Agere, et fructus distant. T. 4. c. 443.
Agere vegetales. T. 1. c. 132.
Agere continet ab hominibus servit. T. 8. c. 307.
Agere in Italia in emphyteutis dicitur non revo-
catur. T. 8. c. 353.
Agere ex hostibus capti publicatur nec prebe
loco cedunt. T. 1. c. 365.
Agere limatrophis. T. 8. c. 396.
Agere, qui assignabatur militibus. T. 3. c. 306.
Agere finitum in maius varie pro consuetudine
regionum. T. 3. c. 353.
Agere publici locari solebant in quocunque
in hunc singula. T. 3. c. 279.
Agere suspendi an locabatur possessoribus.
T. 3. c. 280.
Agere vegetales. Vide Vegetales agri.
Agere locat, an spectetur si modus, quem
venditor dixit, in eo omni invenitur. T. 3.
c. 515.
Agere minorem modum si praestit venditor,
quem dicit, an tenetur ex empto. Ibid.
Agere qui datur in emphyteutem. T. 3. c. 373.
Agere vendit modum si minor sit, quam datur
venditor, locatur emptor quanto minorem.
T. 3. c. 509.
Agere modus censitibus. T. 7. c. 709.
Agere occupatoris. T. 7. c. 1247.
Agere pro incitis. T. 7. c. 1247. usocopi non po-
terat. Ibid.
Agere in modo, vel in qualitate an sit metulius
velut, multum interest. T. 4. c. 846.
Agere civitatem sunt vegetales agri. T. 1. c. 172.
In Agria divinis, et angustis octu fuit divi-
sionis locus. T. 3. c. 375.
Agere agri, qui vocantur. T. 6. c. 1012.
Agere vendit etiam emptori fructus tradi de-
bere. T. 3. c. 363.
Agere omnes usucapi non possunt. T. 1. c. 189.
Agere assignatorum certus est modus. Ibid.
Agere desertorum ius. T. 8. c. 372.
Agere contrivens pro menores dimen-
tibus. T. 4. c. 148.
Agere conditione unde dicitur. T. 6. c. 409.
Agere genera superficia dantur. T. 3. c. 323.
Agere heredes reddit in Egypto inundato
Nili. T. 7. c. 1281.

Agros petire quid sit. T. 7. c. 605.
Agros tributarios esse si vendit emptorem
celavit, quomodo ius tenetur. T. 3. c. 577.
Agros ius grammaticus recte inter com-
munitatem, vel mutuum distiguit. T. 6. c. 84.
Agros, inquit Maudius Felix, non est
dolum latere ejus. T. 2. c. 121.
Agricola, et pastor, quid differat. T. 4. c. 374.
de Agricola vultum alipari licet. T. 7. c. 790.
Agricola dicitur. T. 8. c. 332.
Agriculis cessit, sive adscriptis soli servi
condemnat. T. 7. c. 1394.
Agriculis variis condicibus. T. 8. c. 307.
Agriculis duo genera. T. 8. c. 341.
Agriculis capitulo ut ceteri debet. T. 8.
c. 369.
Agriculis ius. T. 8. c. 307.
Agriculis duo genera propositur. T. 7.
c. 836.
Agriculis duo genera. T. 7. c. 551.
de his, qui Agriculis possessionem erudunt. T. 8.
c. 490.
Agriculis qui usum assignatur. T. 7. c. 791.
Agriculis. T. 1. c. 289.
Agriculis si falsus in quodam dicitur. T. 8. c. 392.
Agriculis vocatur inquit. T. 6. c. 1067.
Agriculis equi. T. 6. c. 416.
Agriculis sunt heredes variis. T. 4. c. 1448.
Agriculis agnatis inquit an s. thares. T. 3. c. 632.
Agriculis adversus Agens non attit iure
hypothecae. T. 8. c. 657.
Agriculis et cognatis in quo differat. T. 5.
c. 1016.
Agriculis est frater, et tamen non est agnatus. T. 5.
c. 1012.
Agriculis vel est in transversa linea, vel in di-
recta. Ibid.
Agriculis est verbum civile, non actum. T. 6.
c. 133.
Agriculis vocatur filia abstinens. T. 4. c. 153.
Agriculis a filio in successione heredi differre.
T. 8. c. 673.
Agriculis non ita dicit, et an differat cognati-
lis, et cognatus. T. 2. c. 105.
Agriculis quid a cognatis differat. Ibid.
Agriculis ingreditur secundum pietate ratio-
nem. T. 4. c. 388.
Agriculis bonorum possessionem inter centum
dies petunt, patet ut liberi agni annu-
m. T. 4. c. 105.
Agriculis cognati sunt, contra cognati agni non
sunt. T. 6. c. 1129.
Agriculis ab intestato gradatim veniunt usque in
infinitum. T. 5. c. 1016.
Agriculis soli ejusdem nominis et familiae, et
eodem habent iustitiam, gentilis vero sunt
talem ejusdem nominis, sed diversae fami-
liae. Ibidem. unde Ulpianus, si agnatus oec
cicit, gentilis familia habet. Ibidem. bodie
iure gentilis in usu tuo sunt, sed tamen
iure agnatis. Ibid.
Agriculis soli sunt promissores, quam gentiles,
et ceteros. T. 5. c. 323.
qui Agriculis sunt, hi et cognati esse dicuntur,
et unque non omnes cognati, et agnati sunt.
T. 5. c. 1017.
Agriculis qui. T. 4. c. 370.
Agriculis sunt, etiam si ex eodem non sunt ag-
nati, vel familia. T. 4. c. 340.
Agriculis et cognati in quo differat. T. 4. c. 143.
Agriculis utriusque sexus bodie vivuntur ad suc-
cessionem. T. 4. c. 137.
Agriculis vocatur in infinitum ad bonorum pos-
sessionem, etiam si sint decimo, vel undeci-
mo, vel duodecimo gradu. T. 4. c. 143.
Agriculis et cognati sunt. T. 4. c. 141.
Agriculis dicitur legitimi. T. 4. c. 137.
Agriculis dicitur fratres, vel sorores ex eodem
Patre. T. 7. c. 1189.
Agriculis promissores dicuntur soli. T. 4. c. 924.
Agriculis utriusque sexus an sint legitimi.
Ibid. 525.
Agriculis quinquem sunt. T. 4. c. 823.
Agriculis qui sunt, sunt etiam cognati. Ibid.
Agriculis non attingunt proprias, quam ceteri gen-
tibus. T. 4. c. 823.
Agriculis differentibus, ad hereditatem vocantur
gentiles. T. 5. c. 1018.
Agriculis pluribus ejusdem gradus existuntibus,
qui totius fratres. T. 6. c. 440.
Agriculis defuncti bonorum possessionem. T. 4.
c. 137.

Alimen nomen sine mandato non agere possim. T. 3. c. 144.
 Alimentum factum in iustitiam promittitur. T. 3. c. 947.
 Alimentum in libris de divinatione apud Ciceronem, an sit nomen proprium. T. 3. c. 121.
 Alimentum verbum quid comprehendat. T. 7. c. 679.
 Alimentum libertas non possit pacto coerceri. T. 3. c. 150.
 de non Alimento fundo dotali. T. 7. c. 914.
 Idem de fundo donato non alimentum. T. 7. c. 915.
 Alimentum aliud est, aliud vendere. T. 7. c. 219.
 Alimentum quibus liberis, et quibus non non alioque. T. 3. c. 168. et c. 169. et seq.
 Alimento aut possit pupillus, vel pupilla sine tutoris auctoritate. T. 7. c. 109.
 Alimento res litigiosa. Vide, Litigiosa res.
 Alimentum est res hereditaria donatum in alium transferre. T. 6. c. 634.
 Alimento, an et quomodo lreant. T. 2. c. 87.
 Alimento quibus liberis, et quibus non. T. 3. c. 169. et seq.
 Alimento cum quo possit, poterit aliis consentire alimentum. T. 4. c. 441. et c. 526. et c. 5.
 Alimento, et non requirere differunt. T. 4. c. 369. et c. 47. et c. 639.
 Alimento, et mandatum in quo differunt. T. 7. c. 1137.
 Alimentum plus est, quam edimere. T. 6. c. 251.
 Alimento quid sit. T. 8. c. 935.
 Alimento plus est, quam pigorare. T. 8. c. 447.
 Alimento non possit pignus estimatum. T. 3. c. 140.
 an Alimento possint res minorum sine decreto, vel auctoritate magistratus. T. 7. c. 974. et seq.
 ad Alimenta in fraudem creditorum revocanda a debitoribus competunt. Pauliana. T. 3. c. 526.
 ad Alimenta in fraudem filiorum, vel parentum revocanda iura nulla actio competit, ibidem ratio diffinitur. Ibid.
 Alimenta in fraudem patris quam actionem revocant. T. 4. c. 903.
 Alimenta res extra familiam contra voluntatem testatoris, qui necesse est non persequenda. T. 3. c. 792.
 Alimenta in fraudem debent revocari. T. 7. c. 1333. et seq.
 Alimento rerum immobilium prohibetur. T. 8. c. 461.
 Alimento res litigiosa non valet. T. 8. c. 953.
 Alimenta fundi optima consequuntur hereditate. T. 8. c. 636.
 Alimento predii dotalis non valet. T. 8. c. 503.
 Alimento qui prohibetur, per beneficium dari non conceditur, nec in casu. T. 8. c. 631.
 Alimenta quid. T. 7. c. 123.
 Alimento prediorum dotatum, et populiarium. T. 1. c. 439.
 Alimento rerum Ecclesiasticarum prohibita. T. 8. c. 461.
 Alimento est donum mutui. T. 5. c. 1207.
 Alimento quid. T. 4. c. 1313.
 Alimenta ibi locum non habet, ubi emancipationem denegat centum est. T. 6. c. 560.
 Alimento in edicto de Alimento, pater, mater, etc. accipitur de alimentum inter vivos, non de alimentum causa mortis. T. 6. c. 136.
 Alimento res litigiosa iudicium non mutat, quod scriptum est cum alio. Ibid.
 Alimenta mutandi iudicii causa non nisi inter vivos committere potest. Ibid.
 Alimenta facta ab eo, cui bonis interdictum est, an valet. T. 3. c. 515.
 Alimento quando non valet. T. 4. c. 578-73.
 Alimento ut consistat, que exigantur. T. 4. c. 378.
 Alimento est omnia actio, per quam dominum transferunt. T. 7. c. 819.
 Alimento est, quod dominum mutat. T. 7. c. 915.
 Alimento, et obligatio fundi dotalis in quo differunt. T. 7. c. 914.
 Alimento facta contra prohibitionem an valet. T. 7. c. 710.
 Alimento a libertis facta in fraudem patris. T. 7. c. 902.
 Alimento quid. T. 7. c. 819.
 Alimenta in iure separantur a manumissione. T. 7. c. 804.
 Alimento res aliam valet, et parit obligationem

inter ipso contrahentes sine praedictis vari dominum. T. 7. c. 1303.
 Alimento in iudicio communis dividendum facta ab uno ex sociis, an valet. T. 7. c. 820.
 Alimento est omnia actio, ex qua dominum transferunt. T. 7. c. 463.
 Alimento est dominum, vel possessio cuius in alium transferunt. T. 8. c. 73.
 Alimento sine verbo, venditio, donatio, et permittit continetur. T. 8. c. 461.
 Alimenta verum quid comprehendat. T. 7. c. 221. et T. 1. c. 266.
 Alimenta species et sortitio. T. 5. c. 614.
 Alimenta verbi quid continetur. T. 8. c. 925.
 Alimenta causa quamvis sit. T. 4. c. 406.
 Alimenta verum an usucapionem continet. T. 4. c. 1073.
 Alimenta nulla esse species. T. 3. c. 951.
 Alimenta a prohibito testatore an sit fraudis creditibus, sed, item heredi, quoniam Fideicommissum debet. T. 3. c. 794.
 Alimenta prohibito an creditoribus fraudi esse possit. Ibid.
 Alimenta verbi. T. 1. c. 369.
 Alimenta definitio elegans, quam semper habere oportet in promptu, et quam est. T. 7. c. 930.
 Alimenta verba usucapio continetur. T. 7. c. 1231.
 Alimenta verbi interdum sola venditio continetur. T. 7. c. 465.
 Alimenta nomen quodlibet assuetum in iure. T. 8. c. 146.
 Alimenta bonorum tota, excipiuntur pignora, et veremur. T. 6. c. 162.
 de Alimenta iudicii mutandi causa facta. T. 4. c. 190.
 Alimenta, manumissione libertas revocatur, non hereditas. T. 4. c. 1447.
 Alimenta prohibita, videtur prohibita heredes institui. T. 3. c. 631.
 ad Alimenta iuri mutandi causa, maiores 25. annis restituantur in integrum sortiturum. T. 6. c. 136-37.
 de Alimenta prohibita. T. 3. c. 889.
 Alimenta prohibita, videtur etiam prohibita legatarius heredes et nepotes, nisi testator legatarius prohibitionem constituit ad tempora vitae heredes. T. 3. c. 1496.
 Alimenta rerum suarum rem alienam garuntibus non interdicunt. T. 7. c. 839.
 Alimenta non extingui causam pignoris. T. 7. c. 1141.
 de Alimenta rerum communium. T. 7. c. 820.
 de Alimenta rerum aliarum. T. 7. c. 819.
 de Alimenta facta contra conventionem, que sit contra legem, que ipso iure nulla est. T. 7. c. 714.
 de Alimenta prohibita. Ibid.
 de Alimenta iura amphyctylicis, et emancipationem, sine manumissione. T. 7. c. 846. et seq.
 Alimenta libertas revocatur, vel potius pro non facta habetur. T. 4. c. 911.
 Alimenta prohibita, vel testamentum, vel contractum, etiam intelligitur prohibita pignoris. T. 8. c. 144.
 Alimenta dotalis fundi voluntas confirmat mulieri. T. 3. c. 14.
 Alimenta factum sine decreto ratum habet maior factus. T. 7. c. 974.
 Alimenta omnium rerum nullius esse momenti. T. 7. c. 1441.
 Alimenta non rei alienae non esse in solidum alimentum. T. 7. c. 846.
 ubi Alimenta iudicii mutandi causa factum, an restituitur major. T. 8. c. 75.
 Alimenta etiam in fraudem patris facta ipso iure valet. T. 5. c. 24.
 Alimenta facta in fraudem creditorum, et patronum non revocantur. T. 4. c. 414.
 Alimenta, et manumissiones in quo differunt. T. 7. c. 1231.
 Alimenta facta post crimen non valet, an sequitur sit condemnatio, vivo reo. T. 7. c. 1245.
 Alimenta bonorum facta: prae crimine perditionis contractum, non valet. Ibid.
 Alimenta species copules sunt. T. 6. c. 37.
 ad Alimenta possit suos liberos emancipare et legem municipali. T. 1. c. 874.

Alimenta agenti petere non desaguntur. T. 6. c. 994.
 Alimenta legata. T. 2. c. 449.
 Alimenta contra quibus fructus pupilli deserunt. T. 1. c. 134.
 ad Alimenta liberorum etiam pecunia praecepta ab herede. T. 8. c. 1036.
 Alimenta gratum imperia esse pignus servum libertatem, que tardius praeferat est, servum manumissum debetur. T. 5. c. 1096.
 Alimenta liberti et adhibitor processu debentur. T. 8. c. 950.
 Alimenta deservuntur ad tempus aequum praedictum causa precepta. T. 4. c. 1273.
 Alimenta annua si testator libertis legaverit cum conditione, si cum matre sua morantur, an ea mortis liberti alimenta debentur deserviant. T. 3. c. 946.
 Alimenta cur, et ubi accipiuntur, sunt menstruum appellatio significatur. T. 3. c. 957.
 Alimenta illis qui piametur cum de herede testator debentur. T. 3. c. 781.
 Alimenta legata quando solvantur. T. 3. c. 947.
 Alimenta legata sunt quibus estimata, et eroganda sunt. T. 3. c. 951.
 Alimenta legata sub conditione an in perpetuum debentur. T. 3. c. 940.
 Alimenta semper accipiuntur cum solus legatarius. T. 3. c. 947.
 Alimenta legata statim debentur pro dignitate natalium, et generum liberorum. T. 3. c. 794.
 Alimenta posse relinquere a reo. T. 3. c. 794.
 Alimenta quibus legata sunt, quomodo an his praesententur. T. 3. c. 947.
 Alimenta propria legatis an debeantur. T. 3. c. 963.
 Alimenta si ab usufructuario legata sint, an eo mortuo, et illi usufructu cum proprietate confusa, aures alimenta prestare debet. T. 3. c. 965.
 Alimenta sunt eroganda pro dignitate personarum. T. 3. c. 961.
 Alimenta a testatore libertis legata quando debentur. T. 4. c. 169.
 Alimenta contra defuncti voluntatem an possint peti. Ibid.
 Alimenta decursum filio, qui dicitur majori et minori, remedia extraordinaria per magistratum. T. 7. c. 1454.
 Alimenta quomodo continentur pupillis. T. 7. c. 907.
 Alimenta cum simpliciter legata sunt, videtur legata liberis, veniarum, et disciplina. T. 7. c. 1111.
 Alimenta data etate parva praeteritis testamentis potius, quibus est constitutus status, nisi bonorum patrum. T. 7. c. 1011-13.
 Alimenta pupillis prebenda sine matre, sine concubina alia. T. 7. c. 967.
 Alimenta a patre filius possit extra ordinem. T. 3. c. 158.
 Alimenta an possint fideicommissi deportari. T. 4. c. 64.
 Alimenta quomodo legantur. T. 4. c. 602.
 Alimenta legatum morte legatarii solvantur. T. 3. c. 37.
 Alimenta transactio ut, et cujus auctoritate sit. T. 3. c. 263.
 Alimenta dispensator ab hereditate, vel iudicio electus. T. 5. c. 24.
 Alimenta causa est favore filii. T. 8. c. 516.
 quod Alimenta causa non relinquatur, sed annua non ad solutionem eius summa, sed duntaxat pensionibus exacti debet. T. 8. c. 1150.
 Alimenta causa pila causa adnumeratur, et quando. T. 3. c. 1078.
 Alimenta nomen annua relictis misericordiae causa relictis. T. 5. c. 1170.
 Alimenta nomen quid veniat. T. 5. c. 123.
 Alimenta causa annua debetur mulieri a marito. T. 4. c. 1298.
 Alimenta non favor quoniam otiosum. T. 3. c. 963.
 Alimenta fideicommissum a legatario, vel donatario mortis causa relictum, an debent legatario. T. 3. c. 969.
 Alimenta legatum a legato annuo Alimenta vice relicto quid dicitur. Ibidem.
 Alimenta vice legis annua, vel menstrua est, quando, et quibus personis relinquatur. T. 3. c. 956-57.

Alimentum vice in legalis snova relicta aut, eo de his transactio fieri possit, libet.

Alimentorum dispensator in cavere debet. Item ea de dispensatione legalium partes retinere possit. T. 3. c. 746.

Alimentorum legatorum dispensator et aliorum legatorum dispensator in quo differunt. T. 3. c. 938.

Alimentorum potius libertatem non esse redimendum. T. 3. c. 1067.

Alimentorum legatum, et quando ejus dies cedit, T. 3. c. 1103. Alimentarii mortis liber. lib. Alimentarium appellatioque quo coheretur. T. 7. c. 1111.

Alimentum amorum suavissimum est disciplinam. lib.

de Alimentis legalis. lib.

de Alimentis sub modo relicto an possit transigi. T. 4. c. 665.

Alimentum quis. T. 2. c. 782.

Alimentum maritum vel heredi legat snova, quod si heredes in legalis erant. T. 3. c. 1120-21. exemplum legatum hoc loco. lib.

Alimentarii mors est liberatio ejus a quo alimentum relinquitur. lib.

Alimentarii pueri. T. 4. c. 534.

Alimentorum tassatione pasci servos. T. 8. c. 160.

Alud pro alio solvi non potest. T. 3. c. 337.

Alud pro alio solvi potest volenti cedenti, item et coactis. T. 3. c. 365.

Alud est potestatem, aliud in possessione esse. T. 6. c. 337.

Alud dicitur duobus modis. T. 3. c. 163.

Alud facere, et plus facere, quam servituti impositum patitur, quomodo differunt. T. 3. c. 347.

per Alium nullo minus potest, quod quis per se suo nomine non potest. T. 6. c. 408.

Alia esse obligatio pro alio. T. 6. c. 64.

Alibi. T. 8. c. 820.

Allectus longioribus. T. 1. c. 232.

Allocazione quid sit. T. 1. c. 334.

Allegatio, et exceptio diversa sunt. T. 3. c. 803.

Allegatio locatilis onerat maritum, sed non coheredem suum; quodque uterque prout. T. 3. c. 829.

Allegatio solutionis. T. 7. c. 737.

Allegationis verbum esse probationem significat, vel exceptionem, vel definitionem, vel protestationem quambet, quae fit apud actum. T. 7. c. 625.

Alloquere quid significat. T. 7. c. 843, et c. 858.

Alloquium quid sit. T. 4. c. 610.

Alloquium est vox longioribus. lib.

Alloqui oportet fructum. libidem.

Alloqui necessest proprietati, non personis. T. 5. c. 76.

Alloqui, Circumlatum, Circumlatum. T. 7. c. 267.

Alloqui an sit aliquod accessorium. T. 4. c. 1204.

Alloqui quid sit. T. 3. c. 373, et c. 568-7. c. 1177, et c. 1289.

Alloqui, et Circumlatio in quo differunt. T. 7. c. 1282.

Alloqui dominium mutat. lib. est jus predicationis. lib.

Alloquies in quibus agitur locum habet. T. 3. c. 82.

Alloquies commodum se ad emptorem, vel ad venditorem peruenit. T. 3. c. 106.

Alloquies incassata, et inane. T. 3. c. 1282.

Alloquies in quo differunt. T. 7. c. 1282.

Alloqui ad dominium mutat. lib. est jus predicationis. lib.

Alloqui dominium mutat. lib. est jus predicationis. lib.

Alloqui dominium mutat. lib. est jus predicationis. lib.

Alloqui dominium mutat. lib. est jus predicationis. lib.

Alloqui dominium mutat. lib. est jus predicationis. lib.

Alloqui dominium mutat. lib. est jus predicationis. lib.

Alloqui dominium mutat. lib. est jus predicationis. lib.

Alloqui dominium mutat. lib. est jus predicationis. lib.

Alodium suum qui vendiderit, districtum, et jurisdictionem imperatoris venditor non potest. T. 6. c. 738.

Alodie doli Saxonicus roborata firmata. T. 8. c. 645.

Alodis lecto jure domus verborum sequitur. T. 3. c. 648.

In Alodis succedere filias. T. 3. c. 654.

In Alodis adoptivi succedere. T. 3. c. 654.

Alodius filiorum deorum, subditi, et et tempore fuerit destructa. T. 8. c. 30.

Alteratus est secundum quid mutatio. T. 3. c. 71.

Alteri locutur pascitur. T. 6. c. 69.

Alterum quod fiat, et ad dat insum, aliquid alteri cedere est. T. 3. c. 12-6.

Alterius potest esse proprietas, alterius possessionis. T. 6. c. 387.

Alterius ius non potest habere convectio. T. 7. c. 960.

Alternatio confessionum locum facit. T. 3. c. 878.

Alternatio, et distinctio idem est. T. 7. c. 1119.

de Alternatione rerum, et de alternatione possessionum. lib.

In quo differunt illae Alternationes. lib.

Alterum quod indit, potestatem, vel imperium esse licet, non concessione alteri. T. 8. c. 21.

de Alterum dicitur quando locum habet, et quando non. T. 3. c. 907.

de Alterum Prætoris edictum. T. 7. c. 892.

Altitudo Episcopi concessum fuit, et clericorum institutionum bona disceptare aut arbitrio. T. 3. c. 738.

Altitudo adificiorum licet certum modum legibus, aut moribus definitur. T. 7. c. 345.

Altius adeo tollere non esse jus ricko se ali actio confessoria, vel negatoria. T. 3. c. 334.

Altius tollere an possit heres hereditarias adde, et obsequere legat. T. 3. c. 203.

Altius tollere an possit heres hereditarias adde, et obsequere legat. T. 3. c. 203.

Altius tollere an quilibet modo esse possit. lib. et c. 304.

Altius tollendi jus, quod jure suo miles altius tollit, et possit modo in immensum tollere. T. 3. c. 301.

Altius non tollendi servitutem debet quomodo cavere debet. T. 3. c. 330.

Altius tollendi jus cui concessum est, se debet in refectione adum prout in formam sequi. T. 3. c. 305.

Altius non tollendi servitus non impositi possit. T. 3. c. 301.

Altius tollendi jus est libertatis, non servitutis, et unicuique suo jure competit. lib.

Altius non tollendi servitutem debet se supra adeo sua vindicta potest potest. T. 3. c. 308.

Altius non tollendi servitus qui sit. T. 3. c. 301.

Altius non tollendi jus habet vicinum adificium quomodo prohibere possit. T. 3. c. 237.

Altius tollendi jus vicinus ut concedat, exigatur. T. 3. c. 301.

Altius tollendi servitutem si quis concessit, et altitudinem se expressit, quod sit. T. 3. c. 701.

Altius tollit gola ades suos proprio jure, aut servitutis jure. lib.

Altius quod proprie. T. 3. c. 88.

Altius tollendi sacrum ducere licet. T. 7. c. 1199.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

Altius tollendi utrum predia legali demandat, an virilis potio debeat. T. 5. c. 330.

In Alodium educatores suo perinde affecti, ac partes. T. 3. c. 624.

Alodium sua ab intestato esse succedere educatores. T. 7. c. 1192.

Altyarchia, aut Asparhia. T. 3. c. 823.

Alumnenus servit. T. 6. c. 1012.

Ambigua oratio est, quod duobus modis accipi potest. T. 3. c. 320.

omnes Ambigua, aut obscure oratio laudanda est, que est, qui laudat, potius frangi esse debet. lib.

Ambigua oratio in emptione eadem occidit. T. 6. c. 285.

Ambigua oratio humorem interpretationem desiderat. T. 6. c. 315.

In re Ambigua dicitur litigiosa pasci, non credo, non perveniam habet. T. 4. c. 895.

In re Ambigua facillime admittitur creditum adhibere, quam inestabile. lib.

In Ambigua oratione actio, vel rei an ad acceptat, quod est commodum et utilitas est, quodque non ejus servet, non perdat. T. 4. c. 1087.

Ambigua separantur e perperam scriptis. T. 3. c. 1065.

Ambigua qui sint. lib.

Ambigua significat duo, vel plura. T. 3. c. 1066.

xx est in videtur locustor dixisse, quid servat. lib.

Ambigua latente admittit. T. 3. c. 844.

Ambigua obscure, et incertum intellectum habet. T. 2. c. 611.

Ambigua res presumptionibus justis explicatur. T. 3. c. 915.

Ambigua qui sequitur, in eo datus est, ut in eo, qui obacut. T. 5. c. 249.

Ambigua loquitor, qui si utrum dixerit, non apparet. lib.

Ambigua qui loquitor, in secundum cum fiat interpretatio in iudicio. T. 4. c. 1068.

In omni, qui Ambigua loquitor in contrariis. lib.

Ambigua est sermo, qui duo sensus habet, vel percipere potest. T. 4. c. 1269.

Ambigua, et dubia an idem sint, an vero differunt. T. 4. c. 1268.

Ambigua sermo in contrariis interpretatur contra sensum, qui eo sermone usus est. T. 4. c. 1085.

Ambigua, et obscure dicitur. T. 2. c. 707, et T. 4. c. 412.

In Ambigua sermone quatuor sententia amplectenda. T. 4. c. 1265.

In Ambigua si interpretatio contra sententiam. T. 3. c. 308.

Ambiguum est, si necessest utrum dictum sit, hoc, an illud. T. 4. c. 1088, et c. 1309.

Ambiguum se etiam obsequere sit. lib.

Ambiguum quo sensu sit verbum notetur. T. 4. c. 1210.

Ambiguum verbum est, appellat. T. 3. c. 114.

In Ambigua juris questionibus, in quibus de religione, vel de illis publicis utilitate qua vertitur, restricta ratio laico sapienti interpretari debet. T. 3. c. 368.

In re per sit potius causa prohibenda. lib.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

In Ambigua quod est commodum, an quodam erit. T. 5. c. 1032.

Ambiguitas quae tractatur in li. ff. de rebus dubis. T. 3. c. 1065. et seq.
 Ambiguitas quando solvatur. Ibid.
 Ambiguitas non tantum, quae in ultimis voluntatibus incidunt, sed etiam in contrariis in li. ff. de rebus dub. tractatur. Ibid.
 Ambiguitas variis modis solvatur. T. 2. c. 611.
 de Ambiguitate, quae occurrit in testamento. T. 4. c. 1065.
 Ambitio quid. T. 7. c. 1307.
 Ambitio Romanorum incredibilis. T. 7. c. 1353.
 Ambitiosa decreta, in bonorum correctione, ut sententia. T. 6. c. 247.
 Ambitiosa scripta in lite non sunt spectanda. T. 7. c. 637.
 Ambitus delictus, et solum. T. 2. c. 523. et c. 524.
 Ambitus praesens. T. 7. 1554.
 Ambitus qui dantur. T. 7. c. 1553. lege Julia de ambitu publica iudice coartatur. Ibid.
 Ambitus contemtor in municipia, vel in suis civitatibus, ubi creatur suffragio populi, vel decurionum. Ibid.
 Ambitus criminis quando tenetur. T. 7. c. 143.
 de Ambitu lex Julia. T. 7. c. 1553.
 de Ambitu lex Julia, quae olim observant in Urbem tantum, cum populi suffragia deferebantur honoris, et magistratus. Ibid.
 de Ambitu militis lege sunt iura. T. 7. c. 745.
 Ambus praesentia, id est, praesente ambobus, ut quiescent hinc est. T. 4. c. 354.
 Ambulatoria voluntas. Vide, Voluntas Ane, et Ane, ut scribitur solent Principes. T. 7. c. 1419.
 Amicus circumspiciat. T. 1. c. 202.
 Amicum si dieris, probi acia ipeitior. T. 1. c. 479.
 Amicus voluntarius qui est. T. 5. c. 133.
 Amicus amicus harenem instituit. T. 5. c. 829.
 Amici nostri quamvis vere ducatur, et amicit. T. 6. c. 731.
 Amici debita solutis famae esse conservanda gratis quomodo sumis repetere possit. T. 6. c. 578.
 Amici, dum remiser, riamque, multipliciter hoc dictum accipitur. T. 4. c. 723.
 Amici qui. T. 4. c. 636.
 Amico, qui alienis negotia gerendo ancepit, quomodo succurratur. T. 6. c. 166.
 Amicos non levi de causa conjugia dicimus. T. 4. c. 135.
 Amicos per legatarios testibus, et advocatis apud veteres accipit. T. 1. c. 186.
 Amicitia quid. T. 4. c. 636.
 Amicitia dissolvenda: modus olim quis. T. 3. c. 912.
 Amicus Episcopus omnia vasa aurea, et argentea Ecclesiae in redemptionem capivorum condidit. T. 8. c. 463.
 Amicos ex esse cor credentur, quae acta, et corrupta traduntur. T. 6. c. 90.
 Amicos civitate qui nudus assuit, quasi mortua, in liberetur ab actionibus in eum competentibus, et an utilis in cum actio restitui possit. T. 6. c. 131.
 Amicus servatorem pietatemque est causa erroris totius familiae. T. 5. c. 909.
 Amicus obographi, amicus apocryphus. Vide, Chirographi an satis. Vide, Apocryphus amicus. Amicus instrumentorum, et actuum probatorum. T. 7. c. 745.
 Amicus instrumentorum. Vide, instrumentorum an satis.
 Amicus instrumentum amphyctenon an corat. T. 7. c. 502.
 Amicus rei, vel causae ubi solus est, in eo redintegrationis non est opus. T. 8. c. 69.
 de Amicis instrumentorum. T. 7. c. 745.
 Amicus an non intelligitur, quod sibi oblatum non est. T. 5. c. 927.
 Amittendi species quot sunt. T. 3. c. 304.
 Amittendi causae rationes quotiens sunt, et quae. T. 3. c. 365.
 Amittit, et mittit differat. T. 2. c. 442. et c. 404.
 Amittit rem sicut est, et rem et non esse ablatam. T. 5. c. 801.
 Amittit sicut est, aliam mittit. T. 3. c. 822.
 Amittit, et sicut dicitur. T. 6. c. 107.
 quod non amittit, inutiliter repetitur. T. 5. c. 563.
 Amittit ratio an in constitutione servituti habeatur. T. 6. c. 604.

Amittit omnia, animumque, vel ex utilitate, vel ex necessitate vel ex voluptate. T. 5. c. 1083.
 Amicitia quid. T. 4. c. 140.
 Amicitia est agnata. T. 3. c. 309.
 Amici, vulgo amicit. T. 7. c. 1129.
 Amicitia uxorem ducere an liceat. T. 2. c. 34.
 Amicitia inter amicos. T. 1. c. 275.
 Amicitia quoniam proprie dicitur. T. 2. c. 312.
 Amicitia qui dantur. T. 7. c. 1193.
 Amicitia minus, et privignus ejusdem amicum conunguntur aut fratres. T. 1. c. 243.
 Amicitia fons. T. 1. c. 264.
 Amicitia. T. 6. c. 1065.
 Amicitia lex obliuio. T. 7. c. 1570.
 Amici paterni nullus est amicus, nullus major affectus. T. 5. c. 471.
 Amor parentum in filios qui. T. 6. c. 716.
 Amorem parentum antiquorem esse, quam liberos. Ibid.
 Amore termino, Judo, qui de crimine cognoscit, etiam de filiis cognoscere potest. T. 3. c. 354.
 Amorem rerum actio cum marito. T. 7. c. 917.
 Amorem rerum actio. Vide, Actio rerum similium.
 Amorem verborum utitur Praetor in edicto rerum similium non accipitur, et cur. T. 7. c. 917-8.
 Amorem aliquid ex iacento hereditas non est propria furi. T. 7. c. 739.
 Si quis Amorem vir uxori, aut duxit viri consensu, nullumque, ne non debet actio rerum similium. T. 6. c. 109.
 Amorem, non subripimus dicitur duxit. T. 7. c. 720.
 qui Amorem res aliqua fur est. T. 7. c. 927.
 Amorem quid. T. 4. c. 57.
 Amicitia. T. 1. c. 201.
 Amorem pro matrem potius accipitur, quam pro vero viro. T. 3. c. 1006.
 Amorem quid, et quantum constituit. T. 4. c. 351. et c. 402.
 Amorem viri legatius debetur. T. 1. c. 51.
 Amoremque viro. T. 3. c. 1066. Vide, Viro Angliam non nisi per actum, sed restrictio accipitur. T. 5. c. 1100.
 Amorem quid debet non licet sine lege. T. 5. c. 1100.
 Amorem inter iura servitutum praedictum accipitur. T. 3. c. 102.
 Amorem, et hoc amplius, hanc verba in iura habent magis vim, et magis morantur. T. 5. c. 1035.
 Amorem verbum in stipulatione fidei iura an comprehendit totum quod legatarius dicitur, et totum praedictum indubium fidei apparuerit. T. 4. c. 1030.
 Amorem, et pro verborum significatio. T. 4. c. 329.
 Amorem clara. T. 1. c. 191.
 Amorem et examen, ut levamentum. T. 5. c. 923.
 de pro eum. T. 1. c. 32.
 Amoremque. T. 7. c. 57.
 Amoremque septimum dantur. T. 8. c. 17.
 Amorem, et ubi differunt. T. 8. c. 169.
 Amorem fuit auctor praedictorum quod amorem. T. 7. c. 146.
 Amoremque amplexus. T. 7. c. 1461.
 Amoremque quid. T. 5. c. 705.
 Amoremque maior, quam ut amplexus sit coram. Ibid.
 Amoremque quoniam sit frater. T. 5. c. 58.
 Amoremque an veritas. T. 7. c. 1390.
 Amoremque sit revocatus uxorem. T. 7. c. 1309 sit duobus modis. Ibid.
 Amoremque olim erat permissio, hodie est prohibita. Ibid.
 Amoremque sit dat iudicio. Ibid.
 Amoremque est usus uxoris redire in actum. Ibid.
 Amoremque furtum sui furtum, et portum suum furtum facit. T. 5. c. 172.
 Amoremque, et portum suum intelligitur. T. 5. c. 1053.
 Amoremque utrum potest. T. 6. c. 1467.
 Amoremque permissio vendita, an portum nomine tractat competat. T. 6. c. 549.
 Amoremque sit macta civis portum sui. T. 5. c. 146.
 Amoremque per dilectionem productus videtur ad libertatem, si alimen'a ai quai

nutriti later vivos praesentia sint, vel per dilectionem relicta. T. 5. c. 333.
 Amoremque, et praesentia sa libera fiat. T. 3. c. 517.
 Amoremque non potest accipere longo tempore. T. 3. c. 274.
 Amoremque, an portum eius videtur emptus. T. 3. c. 771.
 Amoremque, quae mortis tempore est in fuga, an debet legatarius: utrumque portum agere, si in fuga pepercit. T. 3. c. 778.
 Amoremque unde dicitur. T. 4. c. 166.
 Amoremque si alienus sit, vel maior 10. annis, cuius portum vendit, venditor tantum ex empto. T. 3. c. 576.
 Amoremque non praestatur, est pactio, quam venditoribus matricum addidit. T. 7. c. 823.
 Amoremque si mulier libera, quae se, utiit vero alieno. T. 7. c. 1123.
 quod Amorem an sit concubium, aut concubus inest. T. 2. c. 611.
 Amoremque maximum, ut matricum na ex datur, contractus sit facit, ut dicitur. T. 7. c. 161.
 Amoremque, quae harenem lectum ascendit, non liberos, vel servos suscipit. T. 7. c. 169.
 Amoremque si vendit, an praestatur. T. 8. c. 115.
 Amoremque portum hodie non aut in fructu. T. 5. c. 945.
 Amoremque aut in bonis mariti dote canna. Ibid.
 Amoremque portum an sit in fructu. T. 6. c. 327.
 Amoremque opere an aut in fructu. Ibidem.
 Amoremque si vendit, an praestatur libertas dote, ne praestatur, an contra omnes emptores potest a persequenda libertas an servatur. T. 6. c. 313.
 Amoremque portum furtum usquequo casu procedat. T. 6. c. 346.
 Amoremque furtum usquequo, et concubina, et concubina an, et quando aperitur. Ibid.
 Amoremque furtum portum an sit furtum. T. 4. c. 1057.
 Amoremque si relicta sint alimenta, an videatur actio libertas relicta. T. 3. c. 617.
 Amoremque furtum portum an usquequo possit. T. 3. c. 271. et seq.
 Amoremque nomen est corporis solum. T. 7. c. 907.
 Amoremque pignori portum. Vide, Partum.
 Amoremque alienum virumque amorem qui corripit, portum legatarius instituit. T. 7. c. 963.
 Amoremque alienum qui corripit, aliam reformare cogendus est. T. 6. c. 961.
 de Amoremque virumque domo competere divitem actorem. T. 5. c. 184.
 Amoremque dolumque portum dicitur esse portum dote. T. 5. c. 1053.
 Amoremque portum in fructibus vel redditibus non computatur. T. 5. c. 1114.
 Amoremque portum argens famam. T. 4. c. 154.
 Amoremque portum non est in fructu. T. 7. c. 905. et in redditu. Ibid.
 Amoremque quodam Regi Anglorum subdit. T. 6. c. 969.
 Amoremque qui aut. T. 8. c. 288.
 Amoremque ab operis separatur. T. 8. c. 110.
 Amoremque perarguitur dicitur. T. 8. c. 110.
 Amoremque cogendum sumptum ratio. T. 8. c. 394.
 Amoremque cogendum monus. T. 8. c. 344.
 Amoremque praestations sunt regales. T. 8. c. 690.
 de Anglorum coloris non devotari posse. T. 8. c. 267.
 de Anglorum, et perarguitur. T. 8. c. 110.
 de Anglorum expeditionis tempore excusari neminem. T. 8. c. 251.
 Amoremque unde dicitur. T. 4. c. 387.
 Amoremque, et vide publicum idem sunt. T. 7. c. 1299.
 Amoremque olim multas habuit regulas. T. 8. c. 796.
 de Anglorum Pontificis tributum praestatur. T. 8. c. 1111.
 Anglia ex imperio perierit. T. 8. c. 108.
 Anglia Regem olim hanc Pontificis tributum. T. 8. c. 1111.
 Anglia Regem tributum. T. 8. c. 796.
 Anglia tempora impedit, et an praestetur an interpretatur, edictum quibus equum

maior. Praetor revocatus in integrum pol-
latur. T. 6. c. 137. d. 1.
Angustilavi, et laiciavi. T. 1. c. 160.
Angulus clarus. T. 4. c. 405.
Anticenis Episcopatus soli Summo Pontifici
subieci. T. 6. c. 853.
Antistes auctor constitutionis de haereticis
clericis non alio. T. 6. c. 891.
Antistes vel rusticorum iudicium quodam di-
citur. T. 6. c. 668.
Anima movet corpus. T. 1. c. 133.
Anima est causa vitae. T. 3. c. 707. et qua vi-
vimos. Ibid.
Anima in stato non semper est, etiam post-
quam corpore existit. Ibid. Verbo dicit Augu-
stinus quod ibi.
Anima est communis cum brutis, non animis.
Ibid.
Animas Christianorum omnibus vasa et instru-
menta sacris praefertur. T. 3. c. 108.
Animas habere id est, quod crescit, Pytha-
goram sententia. T. 6. c. 190.
Animas pars animal non est. T. 2. c. 703.
Animas functionis relictione in Civiles,
vel Provinciae potest. T. 3. c. 100.
de Animalis mortis post hanc constitutionem sine
doli et culpa possessoria. T. 3. c. 194.
Animas individua est, et a quibus prestanda.
T. 6. c. 120.
Animalia publica. Ibid. 419.
Animalium ferorum ludo domus sumus, quon-
dam ea incens habemus, aut manu-ficiat.
T. 4. c. 79.
Animalium, aut pecorum hereditarium in pe-
luntia hereditaria interitus sine morae an
a possessorio praestare debeat. T. 6. c. 218.
de Animalibus, quae auctoritate Iudicis necen-
tur. T. 7. c. 1372.
Annulli cibaria legata non debentur. T. 3
c. 965.
Annullatio major, et severior quae sit. T. 3.
c. 67-3.
Annullatio cum gratia est, remittit Praetor
Urbanus ponendus ad Praetorem Urbis. T. 2
c. 549.
Annullatio quia verbum. T. 3. c. 62.
Annullatio, coercere, vel atrociter verba-
re non nisi imperio. T. 2. c. 746.
Annullatio non jubet in aliquem, gladio po-
nere. T. 3. c. 178.
Annullatio quia dicitur. T. 4. c. 700.
Annullus, et annulus, sine animae promissa
dicitur veteres. T. 4. c. 1219.
Annulus ad animam in quo differunt. T. 5. c. 704.
Annulus, et voluntas in antiquis posses-
sionis requiratur. T. 6. c. 320.
Annulus quomodo corruptur. T. 6. c. 302.
Annona denotat in aliquando praesentem. T. 6.
c. 667.
Annona servi, aut filii familiae sui fuisse ge-
nerali agnitione patris, aut domini, principum
juris certissimum est, actum de in
ram vero patrem, aut dominum non tenet.
T. 6. c. 355.
Annona ad alios, et iudicium abest. T. 7. 723.
Annona destinatio quae agenda sunt, non nisi
vera et certa actum praestare possunt. T. 6.
c. 102.
Annona iudicium quod dicitur totius scientiae sup-
pletur. Ibid.
Annona iudicium, et consensus est id, quod
ignit naturalis obligatio. T. 2. c. 619.
Annona iudicium contra populum, et deinde natura-
liter non obligatur. T. 7. c. 533.
Annona solo non annuit dominus. T. 5. c. 696.
Annona actiones. T. 6. c. 1196. et seq.
Annona est interdictum quod vi aut clam. T. 5.
c. 547.
Annona exceptio Italiae contractus tollit.
T. 7. c. 1277. et seq.
Annona solutio. T. 6. c. 517.
Annona expeditionalis. Ibid.
de Annona populari, et militari. T. 7. c. 508.
Annona militaria. T. 7. c. 715.
Annona et pabuli differentia. T. 8. c. 190.
Annona in frumento, vino, oleo, carne, ut aliis
consistit. T. 8. c. 190.
Annona fraudat crimen laeae Jolia coarctatur.
T. 2. c. 321.
de Annona militaria erogatione. T. 8. c. 397.
Annona popularis modico dabatur invalida.
T. 8. c. 703.

Annona dicitur. T. 8. c. 102.
Annona publica ratio utilitatis privatae prefer-
bit. T. 5. c. 845.
Annona civiles non possunt alios. T. 7. c. 878.
Annona militaria. T. 7. c. 1261 et c. 1262.
Annona cura cum olim commissa. T. 8. c. 19.
Annona perfectus Ciceronem admodum.
T. 8. c. 37.
Annona perfecti quodam sit manna, et efflu-
cium. Ibid.
de Annona publice fraudat crime an co-
arctatur, et praenotat praefatus annos. T. 8.
c. 39.
Annona pro quibus sustinetur. T. 8. c. 35.
Annona inquit, et Bagellae. T. 4. c. 303.
Annona qui dicitur verax. Ibid.
In Annona militari admodum pretia fieri ac-
cedunt. T. 8. c. 195.
de Annona militaria exactione aliqui
translati. T. 8. c. 408.
Annona transactum ad limites, et man-
do saltem est. T. 8. c. 197.
Annona militaria in dies singulos accipiant. T. 8.
c. 390.
Annona quia solvere debet. T. 8. c. 190.
Annona species emet antiqua facit, laeae
etiam Praefatus. T. 8. c. 311.
pro Annona militaria non exagat pretia. T. 8.
c. 396.
de Annona militaria. T. 8. c. 503.
de Anno. T. 8. c. 1186 et seq.
Annona continua et acceps nulla. T. 2. c. 920.
et T. 4. c. 82.
Annona utilis quod constat diebus utilitatis. T. 8.
c. 1186.
Annona utilis hodie in quadrieculorum con-
tinuatur. T. 8. c. 1192.
Annona universaria. T. 8. c. 1186.
Annona vale compenditur pro subjecta materia,
et quando bod a annis locuti. T. 8. c. 106.
Annona dicitur quando incipit ex die traditionis,
et quando ex die nuptiarum. T. 5. c. 612.
Annona luctus. T. 5. c. 389.
Annona vacationis, qui datur abeptionis rep.
Causa, postquam reducti sunt, potest ad
annos tuleri. T. 5. c. 96.
Annona viginti quibus dicitur laeae, et acceps
utilitatis adolescentiae. T. 5. c. 310.
Annona quadraginta quibus dicitur gratia
sine auctoritate. Ibid.
Annona corruptus in populo completo habetur, si
propter unum vel alium legem, cum cri-
minum 11, lego. 10, T. 3. c. 740.
Annona civilis non compenditur ad tempore
memoria, sed ad dies vulgari mora. T. 4.
c. 325.
Annona quomodo compenditur, cum de divione
Principis apud annos, qui divione faciem
est, agitur. T. 4. c. 325.
Annona matrimonii legit ab eo manne, quo con-
tractum est. Ibid.
Annona matrimonii nullo casu retrocedit est.
Ibid.
Annona ab eo superasse non dicitur. T. 4. c. 323.
Annona singuli per singulos liberos remittuntur
legi Julia et Papia. T. 5. c. 306.
Annona tot diminutione legi accipitur, quoniam
habet liberos. Ibidem.
Annona principum olim a Paschate incipit. T. 8.
c. 781.
Annona singuli in meritis 25 singulis, singu-
lis liberos accipit. T. 4. c. 412.
Annona dies quot. T. 4. c. 404.
Annona remittitur beneficium Principia prosumere
liberorum. T. 2. c. 102.
Annona quinto, iudicium quanta, Paulus quinto
quod paria. T. 6. c. 350.
Annona hereditaria. T. 7. c. 1398.
Annona, bima, trima die. T. 4. c. 130.
Annona, quod alimentorum nomine reliquuntur,
mensurandi causa reliquuntur. T. 5. c. 1190.
Annona, quod alimentorum causa non relin-
quuntur, hereditas gratis ita reliquuntur, et
sunt diversis pensionibus non excedat. T. 5.
c. 120.

Annona civitatis relicta in perpetuum debetur.
T. 4. c. 1312. privato relicta annua morte le-
gataria succumbit. Ibidem.
Annona dies hodie est legitimus tempore re-
dende doli in rebus mobilibus constituitur.
T. 6. c. 334.
Annona dies. T. 4. c. 925.
Annona quod datur alimenterum causa mulieri
a marito. T. 4. c. 1298.
Annona legatis quomodo annis, et quando eorum
dies credit. T. 4. c. 1293-4.
Annona legatorum legatarii, vel hereditas causa,
quod interfecti. T. 5. c. 902.
Annona quomodoque pro laeae homini relicta morte
legataria datur. T. 3. c. 794.
Annona rapitum, vel curiam, vel templo relicta
quod datur. Ibid.
Annona si cum legatis sunt, quando petitiorem
eorum datur. T. 3. c. 904.
Annona legata quod rapit reliquuntur, vel Ec-
clesiae perpetua sunt. T. 7. c. 1180.
Annona, bima, trima dies quid. T. 7. c. 703.
Annona laeae. Vide, laeae annuaria,
Annona magistratus aut Praefatus. T. 7. c. 430
Annona praestatio sine species dea laeae dici po-
test. T. 4. c. 1298.
de Annona legatarii. T. 7. c. 1110, 1111, et seq.
Annona arae manne, in sponsalibus dari so-
litas. T. 6. c. 425.
Annona investiturum signum. T. 8. c. 830.
Annullus aureus, et Scepso est symbolum in-
vestiturum. T. 8. c. 834.
Annullus arae causa in venditione, et spon-
sionis causa dari solitus. T. 7. c. 827.
Annullus culpa inspectus in si fumen legatus
sit, quae actum tenatur inspectus. T. 3. c. 631.
Annullus dabatur aliquando loco arae. T. 3.
c. 838.
Annullus solitus fuit dari pro sponsalibus. Ibidem.
Annullus investiturum denotat. T. 8. c. 829.
Annullus promissus. T. 8. c. 834.
Annullus signatur in quem sunt ventus a
veteribus. T. 4. c. 394.
Annullus quod sponsores causa. T. 2. c. 591.
Annullus traditum. T. 5. c. 106.
Annullus morari non investitur, sed datus, traditum.
T. 8. c. 914.
Annullus traditio fuit praesumptio hereditas insti-
tuta. T. 3. c. 1065.
Annullus alieno an licet signare testamentum.
T. 2. c. 118.
Annullus auctoritas in a libertis imperatorum.
T. 5. c. 830.
Annullus aureorum ius. T. 2. c. 453. Vide
iura aureorum annuorum.
de Annullorum auctoritate. Vide, Aurei annuli.
Annullus alii quod sponsores causa acceptis, et
reddat victori, quae actum tenatur. T. 3.
c. 627.
Annullus in quo consistit. T. 4. c. 1351.
Annullus periculum scripti pro anno petito ali-
mentorum vide. T. 2. c. 465.
Annullus si alius relicta sit, non adquiret
certa quantitas, in laeae legatum sit quae
interfecti rei. Ibidem. quomodo radii possit ad
certam summam. Ibidem.
Annullus vel electum Praetoris. T. 4. c. 413.
Annullus legatarii, vel datus, interdictum ad ali-
mentum quod datur. T. 7. c. 1110.
Annullus legatum potest esse perpetuum. T. 7.
c. 1111.
Annullus si reliquatur certis personis, cum
personas extinguitur, si reliquatur Ecclesiae,
extinguitur. T. 8. c. 11.
Annullus vectus. T. 1. c. 282.
Annullus, et foveolam sunt impositionis
urbis Romae. T. 7. c. 408.
Annullus natura vide. T. 2. c. 75.
Antapocha datur creditori, ut ex ea probet ubi
soluitur assensum ventorem, vel canonem
annuum, vel usum, et si ad subiectam
prescriptionem tempus, vel quomodo aliam
defensionem ubi parat. T. 7. c. 708.
Antapocha quid. Ibid.
Antapocha est instrumentum privatum. T. 7.
c. 752.
Antapocha praepio quod dicitur. T. 7. c. 481.
Antapocha sunt professiones solam pernitit.
T. 7. c. 184.

Appellatio adversum placet, si eorum nomine non sint scripta in libello, an adversum omnes appellatio censetur. T. 4. c. 261.
 Appellatio est dictum condicere appellatorem exsequenda. T. 8. c. 865.
 Appellatio a sententia iudicis appellatur, et non a libello appellatur significaverit, a qua potest appellatio appellari. T. 4. c. 1418, et c. 1419.
 qui appellatio tenetur arbitrio iudicis multat. T. 7. c. 1318.
 de his, qui non appellaverunt propter melius iudicia. T. 7. c. 1319.
 Appellatio an liceat jure potestatis recte ad summum Pontificem. T. 1. c. 485.
 Appellatio an liceat iure regis in capitalibus causis recte ad Senatum. Ibid.
 Appellatio a quibus non licet. T. 2. c. 127.
 Appellatio licet ab omni causa. T. 7. c. 854.
 Appellatio cum non potest defensor, qui non appellavit, non censetur. T. 4. c. 854.
 Appellatio potest demittere pro serva demissa. T. 4. c. 1413.
 Appellatio, et committere in quo dicitur alio. T. 6. c. 346.
 Appellatio non licet a sententia correctionis. T. 4. c. 865.
 Appellatio non licet a sententia arbitri compromissarii. T. 8. c. 799.
 Appellatio non potest quia tria iudice aspernata est. T. 8. c. 832.
 Appellatio licet non tantum a gravamine, quod sustinuit, et tamen ab eo, quod imminet, quod veniunt. T. 8. c. 796.
 Appellatio a sententia ipso jure nulla non est necesse. T. 8. c. 856.
 Appellatio licet a sententia inter alios dicta in causa possessionis. T. 8. c. 861.
 an Appellatio licet a sententia interlocutoria. T. 8. c. 865.
 Appellatio non est contumacia. T. 8. c. 801.
 Appellatio ad Principem quando non licet. T. 7. c. 1320.
 Appellatio non potest, qui professus est apud actum non appellatum. T. 7. c. 619.
 Appellatio ab alio, quia legitima, non licet. T. 7. c. 619. In Gallia arbitrio licet appellare. Ibid.
 Appellatio non licet, si quia pergitur non ad adversarium, non potest appellari a sententia iudicis. T. 7. c. 619.
 Appellatio non licet a sententia dicta in contumaciam. T. 7. c. 654.
 Appellatio non licet ante litteras contestatas, vel a libello citacione, vel edicto preceptum, vel quia alia iuvenerit iudicis emissi ante contestationem litteris. T. 7. c. 660.
 Appellatio semel tantum licet. T. 7. c. 647.
 deinde constitutum fuit litteris a iudice iudice ad majorem, deinde ad Principem, et non licet tertium appellare. Ibid.
 Appellatio deherem a sententia non ab executione. T. 7. c. 1327, a iudice, non ab executione, nisi adnotat medium sententiam. Ibid.
 Appellatio olim in una eademque causa semel tantum licebat. T. 7. c. 1323 hodie secundo appellari licet. Ibid.
 Appellatio. Vide. Provocare.
 Appellatio non potest a contumacia damnetur, non item revocatur. T. 7. c. 1285.
 Appellatio a quatuordecim interlocutionibus licet jure canonico. T. 7. c. 1327 non ita de jure civili. Ibid.
 Appellatio an liceat, ne testamentum aperitur. T. 7. c. 622.
 Appellatio quid sit, et quantum necessaria ad appellatorem. T. 4. c. 261.
 Appellatio quibus causis non licet. T. 4. c. 266.
 Vide. Privilegium.
 Appellatio necesse potest, nisi ex ipsa litescat. T. 4. c. 266.
 Appellatio qui non potest, si quia bis provocaverit, tertio provocare non potest. Ibid.
 Appellatio quando non licet, prius supplicare an liceat. T. 4. c. 26.
 Appellatio potest ab his, qui necesse vice iudicant. T. 4. c. 327.
 Appellatio ab interlocutione perrito licet. T. 7. c. 373.
 Appellatio an possit a pona. T. 3. c. 85.
 Appellatio an possit ab interlocutione. T. 3. c. 104.
 Appellatio potest a Prefecto urbi. T. 7. c. 1318.
 Appellatio quando potest ab interlocutionibus.

T. 7. c. 1322. regulariter jure civili et interlocutionibus appellari non potest. Ibid.
 Appellatio iudicis potest a pona, cum olim non possit, et per. T. 7. c. 1312.
 Appellatio potest a iudice ante litteras contestatas, et post jura canonica. T. 7. c. 660.
 Appellatio potest Princeps esse Adversum. T. 7. c. 1319.
 Appellatio Princeps potest a sententia ante Adversum. T. 7. c. 1320.
 Appellatio non licet a sententia iudicis, si inter partes convenerit, ut licet appellare. T. 7. c. 1323.
 Appellatio non potest a Prefecto prioris assensu. T. 7. c. 1319.
 Appellatio olim potest ab omnibus iudicibus, excepto solo Prefecto prioris, et Scitis. T. 7. c. 1319.
 Appellatio non potest a Prefecto prioris. Ibid. c. 1318.
 Appellatio a quibus rebus potest. T. 4. c. 261.
 Appellatio qui non videtur a scripto Principis. T. 4. c. 243.
 Appellatio a nominationibus quo caso possit, vel non possit. T. 4. c. 244.
 Appellatio an possit a sententia dicta in absentem contumaciam. T. 4. c. 348-5.
 Appellatio non potest, si de momento iudicatum sit. T. 8. c. 80.
 an Appellatio a sententia Episcoporum. T. 7. c. 67.
 an Appellatio ante dictam sententiam. T. 1. c. 154.
 Appellatio Princeps dicta sententia a majore iudice. Ibidem.
 an Appellatio a sententia Prefecti prioris. T. 8. c. 529.
 an Appellatio a pona legitima. T. 7. c. 1312.
 an Appellatio ab interlocutione iudicis jure civili, jure canonico appellatur. T. 7. c. 1324.
 an Appellatio scripta de monasterio possessione. T. 7. c. 1325.
 Appellatio verbum ambiguum est. T. 3. c. 114.
 Appellatio quia, et quia appellatur. Ibidem.
 an Appellatio ab eo, qui mandata est iudicis, et ad eum, qui mandata est. T. 8. c. 127.
 Appellatio iudicatum revocandi, si recepta sit, an non. T. 8. c. 128.
 Appellatio moratoria quinam, et cur sit appellatur. Ibidem.
 Appellatio in causa communi sufficit. T. 6. c. 107.
 Appellatio quid. T. 2. c. 126, et T. 7. c. 373.
 Appellatio, et ratio differunt. T. 2. c. 320.
 Appellatio duplex quando necessaria. T. 6. c. 107.
 Appellatio aspernatio, superbia, moratoria. T. 7. c. 373.
 Appellatio ad illi latet act, quam adum' indicat enim alia urbana, alia rustica sunt, unde sunt tantum urbana prada. T. 8. c. 435.
 Appellatio monumenti variis est. T. 8. c. 442.
 Appellatio quid sit, et pro scriptura. Ibid.
 Appellatio quid sit, et pro scriptura. Ibid.
 Appellatio optima quomodo certis rei significativis est, nec inane, aut remissive, et boni appellatur, recipit. T. 6. c. 316.
 Appellatio boni an certis rei significativis sit. Ibidem.
 Appellatio omnia an illi querela, aut querela causa appellatur. T. 6. c. 445.
 Appellatio pradi et fundum complectitur, et ardea. T. 8. c. 423.
 Appellatio quid. T. 8. c. 854.
 Appellatio a Caeciliis frustra recipitur. T. 8. c. 871.
 Appellatio ab executione non valet. T. 8. c. 873.
 Appellatio jura publici iudicii, non infringendi gratia comparata. T. 8. c. 873.
 Appellatio a sententia excommunicationis iudicatum non extinguit. T. 8. c. 874.
 Appellatio de duobus modis. T. 8. c. 877.
 Appellatio ab interlocutione sua recipitur jure civili, nec jura potestatis. T. 8. c. 867.
 Appellatio a iudice a jurisdictione ajus, a quo appellatur. T. 8. c. 872.
 Appellatio intra annum, vel bivenum exsequi debet. T. 8. c. 106.
 Appellatio appellatio causa introducta est, sed non cancellari potest. T. 8. c. 872, re integra. Ibid. quodcumque moribus nostris. Ibidem.

Appellatio a fulero gra'mine valet. T. 8. c. 864.
 Appellatio qui corrigi non possit. T. 3. c. 55.
 Appellatio quid. T. 7. c. 444 et c. 1313.
 Appellatio non est a sententia Prefecto prioris. T. 7. c. 755.
 Appellatio interposita intra quod tempore introducta est in iudicium, et excoercit. T. 7. c. 1320, et ad.
 Appellatio moratoria, frustratoria, et importuna. T. 7. c. 1316.
 Appellatio superfluitas, superbus, et superflua causamatur. Ibid.
 Appellatio ante sententiam fieri non debet. T. 7. c. 604.
 Appellatio quando recipiendi est. T. 7. c. 1327.
 Appellatio, et retractio, si valet supplicare in quo diffinit. T. 7. c. 1322.
 Appellatio fit a peribis. T. 7. c. 1314.
 Appellatio, et restitutio in integrum quo differunt. T. 7. c. 1329.
 Appellatio, et formula, quo aliter is, ad quem appellatum est. T. 7. c. 1316.
 Appellatio fit ad illius, aut per libellum. T. 7. c. 1319.
 Appellatio intra quod tempore est interponenda. T. 7. c. 1320, et ad.
 Appellatio non est a lege. T. 7. c. 1312.
 Appellatio moratoria in quibus causis est. T. 7. c. 1327.
 Appellatio vim aciem adversus reoscriptura Principis. T. 7. c. 1314.
 Appellatio contra iudicatum potest esse, quam appellatio. T. 7. c. 1320.
 Appellatio non nisi post sententiam sit. T. 7. c. 1314.
 Appellatio est commisso remedium damnationis. Ibidem.
 Appellatio ad quid inventa. T. 7. c. 1323.
 Appellatio, et retractio in quo differunt, et in quo comparatur. T. 7. c. 606.
 Appellatio cat querele, non tamen omnes querele appellatiois iure legitime continentur. T. 4. c. 261.
 Appellatio quomodo fit. T. 4. c. 265.
 Appellatio una an sufficit, quoniam plures una condemnatur sententia. Ibid.
 Appellatio fit voca, et libello. Ibid.
 Appellatio annua in causa communi an proit cetera. T. 8. c. 27.
 quod Appellatio in scriptura prout, hoc restitutio in integrum beneficio saltem consequatur, si non appellatur. T. 8. c. 73.
 Appellatio accurata definitio, et de appellatibus damnationis. T. 8. c. 346-7.
 Appellatio, et ratio differunt. Ibid.
 Appellatio excoercit tempore. T. 8. c. 1183.
 Appellatio iudicium causa intra annum, vel saltem brevem peragenda. Ibid.
 Appellatio de herede pona. T. 8. c. 873 et seq.
 Appellatio remedium post vacationem ius suum impedit non potest. T. 8. c. 867, ante vacationem admittitur. Ibidem.
 Appellatio causa ab alio exponi, et probari debet. T. 8. c. 872.
 Appellatio merita, utrum per procuratorem reddi possit. T. 4. c. 1297.
 Appellatio an extitit cognitio, et auctoritas alii criminis moris rem. Ibid.
 Appellatio causam post ipsum omnem temporum causam non posse idest. T. 7. c. 1312, sed assequendum si valet prioris sententiam, perinde ac si appellatur si adque iurasset. Ibid.
 Appellatio diem quando antequam possumus. Vide. Antequam. T. 7. c. 1329.
 Appellatio auxilium adhibere potest privatum conventum. T. 7. c. 1329.
 Appellatio effectus quia. T. 7. c. 1314.
 Appellatio excoercit capto non saigenda. T. 7. c. 1317.
 Appellatio loco est retractio. T. 7. c. 785.
 Appellatio causa addere, vel proferre in pro. T. 7. c. 1329.
 Appellatio causa an per procuratorem possit agitari. T. 4. c. 267.
 Appellatio, vel restitutio in integrum petitionis tempore an aliquid possit innovari. T. 8. c. 73.
 Appellatio causa introducta potest ex una tantum parte absolvi. T. 8. c. 81.
 Appellatio rescripti, qui post appellatorem

eodem casum apud eundem iudicem agit. T. 8. c. 518.
 Appellationi introducenda sacra auditorium praestitit non tempore, non etiam finienda, et dirimenda. T. 2. c. 1324.
 ad Appellationem hanc, qui appellatur quomodocumque respondet. T. 1. c. 82.
 post Appellationem quod observandum. T. 2. c. 527.
 Appellationem non esse necessarium si servitute, quam iura retinebant. T. 2. c. 1325.
 ad Appellationem peragendam heredi non promittitur tempore. T. 7. c. 1378. sed huiusmodi heredis nova non promittitur tempore ad deliberandum. ibi.
 post Appellationem interpositam actio non revolutio praecedit, et litterae iudiciae, a qua appellatur est, quoad non debet. T. 7. c. 1373.
 Appellationem revocari posse intra triennium. T. 7. c. 1319.
 Appellationem frustratorem, et moraliorum recipere ignavia est. T. 7. c. 1328.
 Appellationem potest quis interponere nomine ejus, qui ad supplicium ducitur, eo servio. T. 7. c. 1319.
 Appellationem revocare non licet post redditam Appellationem summo Pontifici ex Cap. quatuor de electione, no. 6. et cur. ibid.
 Appellationem non esse recipiendam qui interponitur ab executione sententiae. T. 7. c. 1327.
 Appellationem appellatam, et supervacuum recipere veniens est. T. 7. c. 1328.
 ad Appellationem interponendam, et persequendam tempora quae serventur. T. 7. c. 1323. et seq.
 Appellationem inter, et quarelibet omniestonia in alio dicitur. T. 4. c. 392.
 Appellatione circumscripta, reddit causa ad condemnationem. T. 8. c. 519.
 Appellatione pendente si mora intervenit. T. 2. c. 529.
 ad Appellationem vir bonus offensionem non excusat. ibid.
 Appellatione rerum mobilium continetur etiam mortuae, quae per se moventur. T. 5. c. 603.
 Appellatione rei pars etiam constituitur. T. 8. c. 651.
 de Appellatione deserta. T. 8. c. 865.
 clausula Appellatione remittit quoad interpretationem. T. 8. c. 877. et c. 883.
 Appellatione ornamentum ad continetur vestes muliebres. T. 6. c. 910.
 Appellatione finis, et patris quoad praecise continetur. T. 8. c. 1361.
 ad Appellationem quantum alio in condemnationem deductum, non quantum debeatur, specialiter. T. 3. c. 78.
 si Appellatione pendente mora intervenit. T. 7. c. 1327.
 Appellatione huiusmodi qui constituitur. T. 7. c. 642.
 ad Appellationem longe distat recusatio. T. 7. c. 1330.
 Appellatione interposita qui sententiam dedit iudex, esse damni. T. 7. c. 1315.
 Appellatione interposita non aliquid possit innovari. T. 4. c. 243.
 Appellatione etiam interposita nihil est casus: cor possit magistratibus permittere relationem. ibidem. in Appellatione si quis erraverit, an ex nocet. T. 4. c. 294.
 Appellationes frustratorem quae dicuntur. T. 8. c. 759.
 Appellationes omnes hodie Principes referunt ad Senatum. T. 7. c. 1318.
 quorum Appellationes non recipiuntur. T. 7. c. 1326. et seq.
 Appellationes in Provincia latissimum plerumque deferuntur in urbem Romanam. T. 4. c. 830.
 Appellationem sacra iudicio. T. 8. c. 579.
 Appellationem casum an per alium reddi possunt. T. 2. c. 526.
 de Appellationum causis redditus. T. 6. c. 827. de Appellationum penis. T. 8. c. 1073.
 Appellationem in causis non spectari quantum debetur, sed quanti quis damnotus sit. T. 3. c. 56.
 Appellationem d'ee summi, et fales qui. T. 7. c. 1323.

Appellationem causae tempore praestituta. T. 7. c. 650.
 de Appellationum temporibus et reparationibus. T. 7. c. 1325. et seq.
 Appellationes duplices sunt tempore. T. 4. c. 581. et seq.
 de Appellationibus recipiendis, vel non. T. 2. c. 527.
 de Appellationibus quaeque prolatiorum. T. 8. de Appellationibus. T. 7. c. 1314. et seq.
 de Appellationibus hoc est assignare, et errorum causa qui possit uti tantum participare. T. 2. c. 627.
 de Appellationibus et relationibus. T. 4. c. 391.
 Appellatione summa victori reddit se quadruplum. T. 8. c. 1073.
 Appellatur, qui ad diem conductum non veniens, adversario suo victis, et huius sumptus tollere tenetur. T. 8. c. 810.
 Appellatore mortui, an ejus heredes appellatorem causas persequi, et ipsa merita persequi cogatur. T. 4. c. 831.
 ad Appellationem iudici convitium fieri non oportet. T. 6. c. 1077.
 Appendi quod tempore solchit pona. T. 6. c. 307.
 et care. ibid.
 Appellatur Claudius, an vero Tit. Claudius Caelianus aut Caelianus est appellatus. T. 8. c. 786.
 Apples Claudius quomodo facit omne, jusque miscuit. T. 2. c. 721.
 Apples summi viri, aniam Claudius iudicis, h. litteras invenit. T. 2. c. 785.
 Appollonia, Numerus Grammaticorum appellatur. T. 4. c. 902.
 Apponementum in dicitur. T. 7. c. 647.
 Apponit quod significet. T. 3. c. 876.
 Apponit, veliamus, an se magis sit facti, quam iuris. T. 6. c. 523.
 Apponitorem possessionis esse non fecit, et quid sit apud Plautum res voluntaria. ibid.
 Aqua iugis, vi. n. T. 4. c. 318.
 Aqua non profutura communi non est. T. 3. c. 80.
 Aqua benevola amittitur, et benevole concepitur. T. 2. c. 826.
 Aqua castellaris. T. 1. c. 70.
 Aqua sola iugi, et viva veteres in sacrificiis nisi mactetur. T. 1. c. 319.
 Aqua et igni accipitur quid. T. 1. c. 318.
 de Aqua per totam latitudinem. T. 1. c. 69.
 de Aqua quodvis, et materia interdictum. T. 3. c. 100.
 Aqua legale. T. 5. c. 663.
 Aqua, quae non sponte fluit, usurpari, et retineri potest. T. 6. c. 522.
 Aqua Joviana quae dicitur. T. 6. c. 409.
 de Aqua pluvia, quae ex fundo communi plurimum opere manifeste societ similis sit plurimum communi. T. 8. c. 527.
 de Aqua pluvia, quae ex fundo communi plurimum societ fundo, non, juxta communi, sed unius proprii. T. 6. c. 180.
 Aqua quocumque dividenda mensura. T. 4. c. 1282.
 de Aqua quodvis et materia. ib.
 Aqua servitutum societas non constituitur. T. 4. c. 1040.
 Aqua amara quae sit. T. 5. c. 323.
 Aqua cui debetur, an dato am in vivo posere possit. ibid.
 Aqua ita coactilis, ut alterius diobis integrum, vel octo tantum, vel duo tantum, vel alterius hora, vel hora tantum debeat, quod non utendo amittitur. T. 3. c. 346.
 Aqua legata alterius actus in amittitur non utendo. T. 6. c. 104.
 Aqua quotidiana quae sit. T. 5. c. 323.
 Aqua ut concessa, an alteri per eundem locum iter cedi possit. ibid.
 Aqua caduca quae sit, et ne duci possit. T. 3. c. 324.
 Aqua quomodo duceat sit. T. 3. c. 323.
 Aqua si ex sponte perfluit, nomen duceat, an non utendo amittitur. T. 3. c. 323.
 Aqua ita constituta, ut quis ex statuto tantum non, vel uno mense quatuor, an non utendo amittitur. T. 3. c. 346.
 Aqua secundum inventa, an recta constituitur iter aquae. T. 8. c. 323.
 Aqua pluvia si vicino nocet in urbe, quae actio datur. T. 3. c. 352.

Aqua non utenda an, et quando amittitur. T. 3. c. 102.
 Aqua mollescere forum. T. 7. c. 978.
 Aqua in Aegypto veniens sit. T. 4. c. 499.
 Aqua coactilis interdictum. T. 4. c. 104.
 Aqua pluvia ardens actio. T. 3. c. 476.
 Aqua veterem usum singulari civibus numerare, et non umbri. T. 8. c. 303.
 Aqua jusque impetravit, scriptum insensare debet interdictum prioris. ibid.
 Aqua jus est perenne. T. 3. c. 383.
 Aqua servitute loci venditionis an imponi possit fundo vendito. ibid.
 Aqua servitus constitui potest, aequae eundem tenenda, et rar. ibid.
 Aqua servitute ardens actio quando locum habet. T. 6. c. 346.
 in Aqua servitute acquirere vetustas requiritur. T. 6. c. 553.
 de Aqua pluvia servitutibus. T. 6. c. 505. et seq.
 Aqua digna. T. 6. c. 870.
 Aqua digna, et modus ut sit idem. T. 4. c. 1308.
 Aqua caput quod sit. T. 3. c. 381.
 Aqua duceat gratus famum alibus viris applicat, admodum deinde, quae actio sit. T. 3. c. 384. et seq.
 Aqua haerens per machinas ex propria fundo jus sit servitute, et an personam tribuat. T. 3. c. 385.
 Aqua haerens per machinas servitus an casu de improbo interdictum. ibid.
 Aqua haerens habens an habeat aditum ad bariendum, et contra. T. 3. c. 380.
 Aqua haerens habens, an certo tempore levis, nec aquam ducere, in casu amittit. T. 8. c. 344.
 Aqua haerens an sit summe publicum recte concedatur. T. 8. c. 380.
 Aqua haerens sit jus fructu, non personam. T. 3. c. 388.
 Aqua haerens quod sit jus personae. T. 3. c. 389.
 Aqua iter in via sit iudicio communi dividendo. T. 5. c. 380.
 Aqua jus an constituit, et acquiri possit, etiam si nobis aqua non sit utilis. T. 3. c. 385.
 Aqua pluvia ardens actio an sit de damno infecto. T. 4. c. 390.
 Aqua pluvia ardens actio an sit de damno infecto, et de quo inquirere debet. T. 8. c. 437.
 in Aqua pluvia ardens actio actus formatur ex persona rei. T. 3. c. 102.
 Aqua servitus. T. 3. c. 381.
 Aqua pluvia ardens actio. T. 8. c. 355.
 de Aqua haerens sit sit quodvis, sit de puteo. T. 3. c. 415.
 Aqua dander jus quibus olim concessum erat. T. 3. c. 384. soli Principi concessit. ibid.
 Aqua, vel viri servitus si legibus alterius esset, tamen usum esse legem. T. 3. c. 904.
 Aqua servitus ita constituitur, ut ducatur alterius annis, vel mensibus, an, et quando non utendo amittitur. T. 3. c. 346.
 Aqua si concessa qui aquam admittit, an servitutem amittit. T. 8. c. 367.
 Aqua, et ignis interdictum. T. 2. c. 53.
 Aqua servitus an acquiratur litante. T. 7. c. 470.
 Aqueductus est jus habendi rivum si sitent praedium. T. 8. c. 187.
 Aqueductus constituit esse siago non potest. T. 1. c. 318.
 Aqueductus 30. annis acquiritur. T. 1. c. 374.
 Aqueductus minoratur. T. 6. c. 370.
 Aqueductus, cui pona an sit sitent praedium per servitorem concessam astrui possit. T. 6. c. 507.
 Aqueductus quomodo constituitur. T. 8. c. 553.
 Aqueductus servitus an rusticus, et urbana sit. T. 4. c. 850.
 Aqueductus an sit, fundi vel personae. T. 8. c. 875.
 Aqueductus alius personae, alius realis servitus est. T. 3. c. 750.
 Aqueductus an, et quod sit jus personae, non praedicti. T. 8. c. 319.
 Aqueductus an per eundem locum pluribus concedi possit. T. 3. c. 323.
 Aqueductus in pluribus annis tandem diebus, et hora cedi possit. T. 3. c. 323.

Aqueductus an sit servitus, et an ejus causa sit perpetua. T. 3. c. 314.
 Aqueductus in fundo servatus an mutari, transferri, vel dirui possit. T. 3. c. 286.
 Aqueductus an cedat iustitiae loco publico intermitten. T. 3. c. 295.
 Aqueductus, vel aquae haustus ipsi iure quomodo censentur. T. 3. c. 281.
 Aqueductus an veniat in actionem communis dividendo. T. 3. c. 373.
 Aqueductus qualem non sit. T. 3. c. 92.
 Aqueductus non modo uno diuturno, sed et veteritate potest acquiri. T. 7. c. 470.
 Aqueductus indistinctum memoriam servitutis dare. T. 3. c. 291.
 Aqueductus qui huiusmodi usus non est, similis videtur. T. 3. c. 305.
 Aqueductum habens an possit in iure dicere per lapidem stratum. T. 3. c. 3. c. 6.
 Aqueductum non esse servitutem, si quomodoque daret possit, sed per personam datur. T. 3. c. 1919.
 de Aqua ductilis. T. 8. c. 202.
 Aquam non utendo amitti. T. 3. c. 286.
 Aquam censepi brenio. Ibid.
 Aquam in fundo alieno quærere si cessum nobis sit, an sit intentio ductoria, cedi possit. T. 3. c. 306.
 Aquam quotidianam qui habet, an hybernari, et meliorare aquam habet. T. 4. c. 1852.
 Aquam haurire ex flumine publico unicuique permittitur esse. T. 3. c. 324.
 Aquam ductam per plurimum predia an cui eorum ex rivo equae haustum largiri possit. T. 3. c. 326.
 Aquam ducere in medio mari quibusdam in locis esse. T. 3. c. 397.
 an Aquam ex flumine publico unicuique liceat. T. 3. c. 321.
 Aquam ne quis quareat in suo fundo an cessu bene valeat. T. 3. c. 295.
 Aquam quærere in suo fundo, et minorem quodam vicini an cuique liceat. T. 3. c. 301.
 Aquam quærere, et in locum ducere licet, sed vias constitui potest. T. 3. c. 321.
 Aquarum servitus. T. 3. c. 301.
 Aquae defluentes an, et quando inferior laedus de superiore recipere debeat. T. 8. c. 320.
 Aquarum avaritiam infames. T. 3. c. 404.
 Aquilae legis capiti argumenta. T. 2. c. 285. et seq.
 Aquila ex. Vide, Les Aquilae; aut vide, Actio legis Aquilae.
 Aquila lege quid agatur. T. 3. c. 54.
 Aquila stipulatio qualis. T. 3. c. 471.
 de lege Aquilae, et quare de illa tractatus in medio tractatu vindictionum interponitur. T. 5. c. 93.
 Aquilae legis actio utilis quando competat. T. 3. c. 309.
 Aquilae legis actio. T. 3. c. 375. et seq.
 Aquilae legis actionem esse directam et utilem. T. 3. c. 309.
 Aquilae legis directae actionem quando locum. Ibidem.
 Aquilae stipulatio novae praeem obligatioem. T. 7. c. 635.
 Aquilae significatio verbo intelligitur acceptis, quod ante statim subsequitur. T. 2. c. 552.
 Aquilae formula omnium militarium terroribus. T. 2. c. 779.
 Aquilae Gallus quantae eorum sitis non pedit. T. 3. c. 727.
 Aquilina Gallus cuius esset. Ibid.
 Aquilina quomodo aut sit. T. 1. c. 197.
 Aquilinae argentes in appetitu esse dicuntur. T. 1. c. 304.
 Aquilinarum argenteum. T. 1. c. 30.
 Aquila contractus. T. 3. c. 734.
 Ara Salicis quae sit. T. 8. c. 28.
 Ara dno Nativitatis, et Misericordiae. T. 7. c. 68.
 Ara dno moderatore. T. 8. c. 532.
 Arbores biva. Vide, Boves.
 Arbores qui dicuntur. T. 1. c. 378.
 Arbores honorarius iudex esse potest. T. 8. c. 415.
 Arbores arborum familiae plus quam semel dari non potest. T. 8. c. 966.
 Arbores nevis esse nequit, et cor. T. 6. c. 144-5.
 Arbores quod est. T. 8. c. 434.

Arbores secundum compremisum an editorum accipere egualer. T. 5. c. 334.
 Arbores, et bona viri idem est, et quia dicitur. T. 5. c. 487.
 Arbores non additor, sed amittit, cigitur, et ita recte arbores ex compremisum addit. T. 8. c. 316.
 Arbores in adjudicatione bonis sepi debet voluntatem patris. T. 4. c. 883. quoniam illa sit voluntas, et diviso patris, quam arbores, aut iudex familia ericandam sequi debet. Ibid. 583.
 Arbores an contumeliam litigatoris potest possit, et quomodo. T. 6. c. 158.
 Arbores an, et qui sententiam dicere cogitur. T. 6. c. 143.
 Arbores an cogit sententiam dicere, et quod intercalare debeat. T. 6. c. 150.
 Arbores boni viri officio fungi debet. T. 6. c. 742.
 Arbores quodammodo intelligitur non esse arbores, aut iudex compremisum. T. 4. c. 884.
 Arbores in quibusdam casibus dicitur proprie arbores, et ita quibusdam iudex. T. 4. c. 1966.
 Arbores fieri an aliquis possit involvi. T. 4. c. 884.
 Arbores quodammodo rursus arbitrium recipere cogit non potest. Ibid.
 Arbores an possit cogit sententiam dicere, et quod intercalare debeat bonis essent. T. 4. c. 880.
 Arbores an habere possit adesse litigatores, vel per autem, vel per apud. Ibid.
 Arbores compremisum si iubeat in locum aliquem laqueosum addere litigatores, imponere et non parcat. T. 8. c. 960.
 Arbores, et arbitrium de quibus dicantur. T. 2. c. 311.
 Arbores, et iudex in quo differunt. T. 7. c. 600.
 Arbores famam ericandam prout de causa generat et ingenuitatis cognoscere, si in incipit. Ibid.
 Arbores famam ericandam est iudex delegatus, qui totum tantum habet, an iudicet. Ibid.
 Arbores compremisum non potest esse iudex. T. 4. c. 525.
 Arbores a iudice quomodo differunt. T. 7. c. 472.
 Arbores additor actionibus bonae fidei, iudices actionibus stricta. T. 2. c. 303.
 Arbores sententiam rem iudicalem non facit. T. 6. c. 473.
 Arbores a iudice, an velis sententiam adducit, et per se committitur, an non parcat. T. 6. c. 155.
 Arbores sententiam pleam esse oportet. T. 6. c. 147.
 Arbores sententia non esset actio iudicialis, vel exceptio rei iudicialis. T. 6. c. 158.
 Arbores sententia confirmata actionem de ratione non parat adversam actionem suam, vel sententia iudicis. Ibidem.
 Arbores in quibus causa iura non sumunt, et in quibus per errorem sumpti voluntur a iudice sententiam dicere. Ibid. et seq.
 Arbores, et arbitratore eum, et quomodo differunt. T. 8. c. 731.
 Arbores, si iudex compremisum sententiam an abque discrimine obtineant. Ibid.
 Arbores sententia appellari non potest. Tom. 9. c. 799.
 Arbores peres numero, et diversae sententias dicuntur, nihil agitur. T. 8. c. 863-4.
 Arbores sententia, quae inter promissa dicenda est secundum compremisum, prout utroque qui heredes eorum, si aliter ex litigatores decedant, aut futuris capitis, qualis esse debeat. T. 4. c. 850.
 Arbores doctor de bonis reprobis, de hereditate dividenda, et de rebus communibus dividenda, et quomodo postulantur arbitri. T. 3. c. 324.
 Arbores quidam sunt compremisum, quidam autem compremisum. T. 7. c. 619.
 Arbores a iudice boni. Ibid.
 Arbores an compremisum. Ibid.
 Arbores compremisum an aut iudex, cum hoc iudicet, nec autem habeat. T. 2. c. 555.
 Arbores compremisum, vel exceptio quidam aut. T. 8. c. 78.
 de Arbores. T. 4. c. 1966.
 de Arbores an licet appellare. T. 8. c. 76.

de Arbores a facie deo descriptis probanda. T. 6. c. 645.
 Arbores nulla formula praecribitur. T. 8. c. 147.
 Arbores non genera. T. 4. c. 391.
 Arbores praesentia. T. 7. c. 678.
 Arbores praesentia et diversae genera. T. 8. c. 78.
 Arbores refugit bona pias in divisione patrimonii. T. 8. c. 885.
 Arbores in divisione patrimonii an et matrona censetur praesentia arbores curatibus inter divisione posse, quoniam aliter aliter aliter deo Praetoris in divisionem provocare inviti non possit. T. 6. c. 871.
 Arbores eligere cogitur, et apud nos litigare, qui recusat iudicem datur. T. 7. c. 661.
 Arbores mulieres esse possit. T. 4. c. 571.
 Arbores solus qui possit. T. 4. c. 584.
 verbo Arbores utatur valere testimonio dicenda. T. 2. c. 679.
 Arbores iudex. Vide, Iudex bonae fidei.
 Arbores est demonstratio quantitas actionis, an domus actionis. T. 6. c. 311.
 Arbores iudex qui ordinis pertractat. T. 6. c. 125.
 Arbores suat interdictio necesse. T. 8. c. 302.
 item interdictio eubiorum suat tributaris, et cur arbitria appellatur. Ibid.
 Arbores actio, quod dicitur habet clausulae. Ibidem.
 Arbores actio non sit nominata. T. 8. c. 84.
 Arbores actiones. Vide, Actiones arbitrarum.
 Arbores esse omnia actiones nomine. T. 3. c. 354.
 in Arbitrium iudicis iporum rerum habetur. T. 5. c. 39.
 in Arbitrium actionibus nonquam datur ratio, sed tantum in bonis dno actionibus. T. 3. c. 661.
 Arbitria iudicia quae actiones compremisum. T. 6. c. 689.
 Arbitria, an arbitrium dicendum est. T. 4. c. 215.
 Arbitria, et arbitrium, idem est. T. 2. c. 637.
 Arbitria duplex. T. 4. c. 606.
 Arbitrium, et arbitria pro eodem. T. 2. c. 968.
 Arbitrium vel boni ipsa est aquila. Ibidem.
 Arbitrium duplex. T. 1. c. 35.
 de Arbitrium, non iudicem transactionis finis nihil pertinet. T. 3. c. 885.
 Arbitrium iudex an sit iudicem in actione arbitria. T. 3. c. 474.
 Arbitrium boni viri stipulationis inseritur. T. 5. c. 942.
 Arbitrium recipere voluntatis est, consummare necessitas. T. 6. c. 143.
 Arbitrium a iudice ordinario quomodo differt. Ibidem.
 Arbitrium quid sit, et an arbitrium forma praecribitur. T. 6. c. 147.
 Arbitrium in locutione non ex domini, qui locavit acrias, voluntas, sed boni viri despectus. T. 6. c. 399.
 Arbitrium certum an sit. T. 6. c. 741.
 Arbitrium eum aliter accipitur. T. 6. c. 742.
 Arbitrium collatum in personam alterius an personam ejus agredi possit. Ibid.
 Arbitrium promissum an et si possit, stipendo. Ibidem.
 Arbitrium iudicem iudex corrigi. Ibid.
 Arbitrium non soluitur poena commissi. T. 4. c. 851.
 Arbitrium librum est mera voluntas. T. 3. c. 754.
 no in Arbitrium alterius legatum possit conferri. Ibid.
 Arbitrium potest potest legataria communis dividendo. T. 3. c. 434. arbitri constituit partem heredi, et legataria. Ibidem.
 Arbitrium dupliciter accipitur. T. 2. c. 857. meum persequitur aon agreditur. Ibidem.
 Arbitrium extrinsecus in legatis. T. 3. c. 738.
 Arbitrium brevedum, et legataria in legatis. Ibid.
 Arbitrium boni viri vinculo acquiescit contrahitur. Ibid.
 Arbitrium iudex. T. 7. c. 958. et seq.
 in Arbitrium iudex utitur oportet pecunia publica, quam inter in usus ante convertit, et sacra legibus. T. 7. c. 964.
 Arbitrium duplex. T. 4. c. 67.
 Arbitrium quomodo accipitur in contractibus bonae fidei. T. 4. c. 697.
 Arbitria bona viri qui via, et effectus. T. 8. c. 741.

Arbitrari impedimento quodlibet simi. T. 6. c. 145.
 Arbitrari iniqui corrigendi duo remedia esse, et quod sunt. T. 6. c. 645.
 Arbitrari promissum persequi constituitur obligatio. T. 6. c. 742.
 Arbitrari vocabulum in testamentis pro bono viri arbitrio accipitur. T. 3. c. 798.
 Arbitrio iudicia non omnia, quod in iudicia accedere potest, debetur, et est in obligatione. T. 5. c. 805-4.
 ab Arbitrio iudicio se appellari possit. T. 6. c. 645.
 Arbitrio an pona, et quando interveniat. T. 6. c. 751.
 Verbum Arbitrio accipitur non pro libero et dissoluto arbitrio hereditum, sed pro arbitrio boni viri. T. 6. c. 1-91.
 Arbitrio non stare non liberum est, sed in arbitrio consistit. T. 6. c. 324.
 Arbitrio mero qui admodumque. T. 6. c. 549.
 ab Arbitrio compromissum appellari non potest. T. 7. c. 901.
 arbitralibus regibus permittitur. Ibidem.
 Arbitrio iudicium pieternque periculis aut. T. 6. c. 176.
 Arbitria fuerunt unde dicuntur. T. 6. c. 751.
 Arbitrium quod sub iudicio nascitur. T. 6. c. 145.
 Arbor, quae in silvæ edes, vel in agrum vicini immolet, ut subiaceri potest. T. 6. c. 1019.
 Arbor origini cedit, non alimento. T. 7. c. 1346.
 Arbor quod iure retineri possit. T. 6. c. 96.
 Arbor convanguitatis, et error iudicium in pectus gradum. T. 7. c. 1167.
 Arbor vicini alii in vicium pradium radices porrexit, recidere eas vicino non licet. T. 7. c. 1316.
 Arbor vel legata est, an possit esse stipulatio. T. 3. c. 649.
 Arbor putat, si praeterita rami ictu hominem perierit, ut puniendus. T. 6. c. 1077.
 Arbores legatam in legatam radices exstirpare possit. T. 3. c. 774. an esse repulsi-entem vindicare possit. Ibidem.
 Arbores ad hunc in fundo fructuario puerit, an esse pones iure fructuario exstirpare possit. T. 3. c. 963.
 Arbores conanguitatis qui dicit, errat. T. 7. c. 1016.
 Arbor legata, an etiam videatur radices legatæ. T. 3. c. 774.
 de Arbore vis in arbo prope adias vicini, et de spatio intermedium. T. 7. c. 1340.
 de Arbore in confine, vel prope confinium possit. Ibidem.
 de Arbore vicini, quae fudit omnes radices suas in meum fundum. Ibidem.
 Arbores vicine an sint in fructu. T. 1. c. 477.
 Arbores qui cadunt, conercent si latrone. T. 1. c. 176.
 Arbores fructiferas qui ceciderunt, quibus poena efficiendi. T. 6. c. 1004.
 Arbores si per furum omnia sint, in dampnum agere vel summa reus conercent. T. 6. c. 992.
 Arbores an sint in fructu. T. 6. c. 446. in sylva deca in dotam hæc distinctio colatur, an sit rados, an non cadens. Ibidem.
 Arbores sunt superficies fundorum: hinc appellationis superficialis labor, quomodo eductus. T. 3. c. 414.
 Arbores propter umbram non acceduntur, sed subiecto iure; succeduntur tantum finem dirimendum causa. T. 3. c. 302.
 Arbores collicare quod sit. T. 3. c. 336.
 Arbores si venditur, dum hæc venditum tradit, succedunt, vel exstirpantur, emptori laetatur ex empto. T. 3. c. 545.
 Arbores ablucare quod sit. T. 3. c. 336.
 Arbores estantes quomodo sint. T. 6. c. 645.
 Arborum furum casum. T. 1. c. 470.
 Arborum furum casum interdictum. T. 3. c. 495 et c. 448.
 Arborum iuxta equoductus postlarum Jos. T. 6. c. 360.
 Arborum territorialium eversione ut puniendi. T. 6. c. 1006.
 Arborum furum casum actio. T. 3. c. 330.
 Arborum venditum ad oneracionem preli emptor dominus fit. T. 3. c. 1012.

Arborum viciorum rami quomodo supplicandi. T. 7. c. 1319.
 de Arbores furum casum. T. 4. c. 472.
 de Arbores cadendis interdictum quod, et, quando, et qui datur. T. 3. c. 336. duplex est ibi de Arbores admodum. T. 7. c. 1319 et scilicet de Arbores subiacens. Ibid. et seq. de Arbores cadendis, quomodo viciorum, interdictum. Ibid. et seq. de Arbores cadendis. Ibidem.
 Arca quæstiones. T. 6. c. 303.
 Arca viatica. T. 6. c. 167.
 Arca funeris. T. 1. c. 226.
 Arca profectura. T. 6. c. 203.
 Arcanum Imperatoris, qui Ecclesiarum mala valuerunt, cum ad Ecclesiam ipse confugisset, hactenus. T. 6. c. 21.
 Arcani qui sint. T. 6. c. 205.
 Arcani Ecclesiam quomodo sint. T. 6. c. 11.
 Arcanus. T. 4. c. 301.
 Arcere aquam est curare, ne fluit aqua instat torrens. T. 6. c. 503.
 Arces, an opes arcuatum quid dicatur. T. 6. c. 507.
 Arcum fabicum. T. 6. c. 514.
 Archæi qui sint, et eorum immoventes. T. 6. c. 314.
 Archæi quid accipere possent ab ægrotis. T. 6. c. 503.
 Archæi ab onere metationis excusantur. T. 6. c. 167.
 Archæi de fœturi qui in locum constituitur, et probandus. T. 6. c. 513.
 Archæi summi d. grilles. T. 6. c. 318.
 Archæi summi causas pertinet ad cognosciones Praefecti Praetoris. T. 7. c. 1161.
 Archidiaconatus dignitas tribuit iurisdictionem in quibusdam locis. T. 6. c. 513.
 Archidiaconus ut eligendus. T. 6. c. 513.
 Archidiaconus Virgatus est Episcopi in omni-bus. T. 6. c. 791.
 Archidiaconus major Archiepiscopo. T. 6. c. 797.
 Archidiaconi sunt Praetores. T. 6. c. 759.
 Archidiaconi in maiori Ecclesia non habent officiales. T. 6. c. 900.
 Archidiaconi dicuntur Archiepiscopi. T. 6. c. 41.
 ab Archidiacone non appellatur Episcopus, sed Archiepiscopus. T. 6. c. 900.
 ad Archidiaconum spectat omnis disciplina Clericorum post Episcopum. T. 6. c. 891.
 Archidiaconus qui sint. T. 6. c. 46.
 Archidiaconi se tractant iure militari. T. 6. c. 413.
 Archiepiscopus, et Patriarcha idem. T. 6. c. 466.
 Archiepiscopus Ecclesiam potest alii assignare, etiam si nulla causa revocandi primi possessoris. T. 6. c. 799.
 Archiepiscopus olim Metropolitano est superior. T. 6. c. 914.
 Archiepiscopus nullam habet potestatem in subditis aufferentem ejus, cui ad eum provocatum sit. T. 6. c. 872.
 Archiepiscopi Bithynica, et Archiepiscopi Nordgatesia controversa de primatu Aque-nalis. T. 6. c. 779. et c. 781.
 Archiepiscopus prefector curae triplicata. T. 6. c. 799.
 Archimandrita Monachorum perfectus. T. 6. c. 11.
 Archimandrita quomodo interbarum Praetores ibi. Archiepiscopi ab Archiepiscopo eliguntur, ab Episcopo confirmantur. T. 6. c. 904.
 Archiepiscopi subiectus Archiepiscopo. T. 6. c. 797.
 Archiepiscopo seminarum cura incumbit. T. 6. c. 901.
 in Archiepiscopo desideratur prudens. T. 6. c. 167.
 Archiepiscopus privilegium. T. 6. c. 203.
 Area est maxime pars domus, asperiticia vero minima, si cum solo conferat. T. 5. c. 424.
 Area silens vendita, non domus se venditor sumptus in edificium factos repere possit. T. 6. c. 753.
 Area est pradium urbanum; qui rursus dicitur ager, non area, nisi cum fructu frumentis. T. 4. c. 1176.
 Area si legatur, et postea imponatur edificium, quo legatum per hoc extinguatur. T. 3. c. 750.
 Area vendita, et inedificata ab emptore, postea sicla et deinde, an sumptus in edificatione ratio habeatur. T. 3. c. 593.

Area vendita certo pretio, et ut domum edificet, edificatorem domus partem ubi re-tinet, an ipsi possit ea vendit. T. 3. c. 507.
 Area novella pradium sit. T. 6. c. 14.
 Area quod modum accipitur. T. 3. c. 301.
 Area, de, et partem edificari area imponit ubi reitend, et tali contractu, qui nomine recto ceteri, an datur etiam praestantia verbi. T. 6. c. 879.
 Area novella. T. 1. c. 166.
 Area vacua occupare, et edificare olim certis casibus permittitur. T. 4. c. 291.
 Arelentum republica fuit celsior in Gallia ab Auenio altera Roma dicitur. T. 3. c. 1005.
 Arelentum lesa esse non possunt. T. 7. c. 740.
 Arelentum non iudicatur. T. 6. c. 553.
 Argentiaria, et lutea comparatur. T. 6. c. 901.
 Argentiaria taberna. T. 3. c. 615.
 Argentum aut regalis. T. 6. c. 606.
 Argenteus relictus quodmodum publice aut. T. 7. c. 568.
 Argenteus olim dicitur coactor. T. 6. c. 932.
 Argenteus publicus persona est. T. 6. c. 43.
 Argenteus quis dicitur. T. 7. c. 567.
 Argentiarii. T. 6. c. 361.
 Argentiarii minores qui dicuntur. T. 5. c. 199.
 Argentiarii et totius comparatur. T. 6. c. 901.
 Argentiarius struere aut publicum, et virile, ibi sentit.
 Argentiarii qui dicuntur. T. 5. c. 409. ibi erant rationatores optimi. Ibidem. quorum usus est necessarius, sed quandoque periculosus. Ibidem. verba Fenece de hunc. Ibid.
 Argentiarii officio qui incumbit. T. 5. c. 901 et seq.
 Argentiarii qui, et quod eorum exercitium, et officium fuerit. T. 6. c. 42.
 Argentiarii heredes. T. 3. c. 915.
 Argentiarii an, et quando, et ubi relictus suas redde cognant. T. 3. c. 111.
 Argentiarii, qui pro alia continentur, conser-vantur, et licentia reus. T. 7. c. 735.
 Argentiarii anque intermedium, et conser-vantur non facta aliena obligationes suscep-tant. T. 7. c. 735.
 Argentiarii. T. 7. c. 780.
 Argentiarii anque culgas edere debent. T. 7. c. 565.
 Argentiarii soli, qui ad se persequi aliena de-bita, an recepto obligantur. T. 7. c. 736.
 Argentiarii tenentur ad id, quod interest actione in factum. T. 7. c. 607.
 Argentiarii anque, formam conficere rationes contrahuntur. T. 6. c. 48.
 Argentiarii dicitur non datur ob causam per-tendendum rationem ea proposita olim ex justa causa. T. 5. c. 901.
 de Argenteo deoctoris, qui obiecta meas argentiarii fore dicit. T. 1. c. 1679.
 Argenteorum varia reus. T. 1. c. 703.
 Argenteorum officium. T. 6. c. 538.
 Argenteorum privilegium. T. 6. c. 861.
 de Argenteorum rationibus edicta. T. 1. c. 107.
 Argenteorum socii. T. 6. c. 915.
 Argentiarii, et licentia non necessarius propterea utilitatem publicam. Ibid.
 Argentiarii receptum etiam constitutum dicitur. T. 7. c. 721.
 apud Argentiarii in persona deposita quomodo ratio habetur eorum post privilegia, et quomodo an privilegia. T. 6. c. 410.
 Argentiarii anque adhibenda fuisse in recepto, et in constituto. T. 1. c. 735.
 de Argenteis iudicium. T. 6. c. 903.
 Argentiarii an dicitur ad retores conficienda debet. T. 6. c. 42.
 la Argentiarii singularis quidam, et quomodo sint. T. 6. c. 1682.
 de Argentiarii, qui mensas habent postea in fore permittantur pecuniam accipere collato. T. 7. c. 1300.
 quomodo Argentiarii semper intelligitur fœtus ta-citum contract. T. 1. c. 661.
 Argentiarii penitentiarius, penitentiarius, vel postu-latum. Argentiarii de corpore. T. 1. c. 417.
 Argentiarii, vel aurum mobilibus legatis non debetur. T. 6. c. 410.
 Argentiarii legatum an dividi possit. T. 3. c. 800.
 Argentiarii probum quod est. T. 7. c. 1251.
 Argentiarii penitentiarius quid sit. T. 6. c. 593.
 Argentiarii de corpore. T. 1. c. 475.
 Argentiarii facti, et soluti appellatione quomodo con-

audientem in quo aium habere Episcopum, et
Præbiterum, T. 8. c. 45.
Audire, et videre multum differunt. T. 8. c. 907.
Audire quæcumque auctoritates libertatis publicæ
liberari. T. 8. c. 191.
da Auditione testiumque ad satisfactionem fuisse
receptam. T. 1. c. 66.
Auditors Serviti unde ita dicitur. T. 8. c. 785.
Auditors Juriæ sunt Papasimiles deebantur,
cuius festum diem celebrabant. T. 8. c. 271.
ad Audiamus majus res transferat relatione,
et appellatione. T. 7. c. 138.
Audiamus habet Episcopum, sed non Jurisdic-
tionem, aut tribuunt, aut forum. T. 8. c. 15.
et Avera charta idem est, quod epistologramma.
T. 1. c. 156.
Averia. Ibidem.
Averio quid, et ejus effectus. T. 1. c. 254.
Averio quid. T. 7. c. 763.
Averio ann. 81. cum per partes venditor
singulis. T. 8. c. 900.
Averio qui venditio est contraria. T. 7.
c. 815.
Averio vendere, aut locare. T. 5. c. 172. et
T. 4. c. 156.
Averio venire quid. T. 7. c. 815.
Averio vendere, valgo in hoc, et in factis.
T. 7. c. 761.
Averio vendere, idem, alia. T. 2. c. 506.
Averio concurrens quid sit. T. 2. c. 591.
Averio emere quid sit. T. 8. c. 141.
Averio quid sit. T. 8. c. 418.
Averio. Idem. emere. T. 7. c. 831.
Aves que possideri a nobis possunt. T. 6. c. 538.
Iste asarboris evolere, et revolare an possen-
deat. Ibidem.
Aviam cantus dicitur ad evocandum sit. T. 8.
c. 1250.
Avibus legis, que contrahuntur. T. 4. c. 1032.
Avibus legis an debeat variari. T. 8. c. 701.
Avis, et movere differunt. T. 1. c. 790.
Avibus. Nomen, et Avibus Toces quædam
viri. T. 2. c. 770.
Angere, et producere vim, et significacionem
verborum legis est. T. 5. c. 894.
Aperi ad potest significacionem verborum. Vide,
Verbum significacionem.
Argumenta inveniuntur legum: detrimenta
falsis minoribus, quid hoc est. T. 5. c. 307.
de Argumento legati. T. 8. c. 810.
Argumentum recipit hereditas. Vide, Hære-
ditas.
Angusta non est solita legibus caducaria,
quamquam Principe et tribus eadem privile-
gia, que ipse habet. T. 7. c. 1045.
Angusta an sit solita legibus. Ibidem.
Angusta eadem privilegia utitur, quibus An-
gustus. T. 8. c. 87.
Angustus privilegia tribuunt, qui habet An-
gustus. T. 3. c. 869.
Angustus 12. libros de villa suo scriptis. T. 2.
c. 586.
Angustus Cæsar suorum fuit legis de divertis.
T. 5. c. 1278.
Angustus Imperator consuit de rebus, de na-
golia sententia controversas finitimas, et di-
rimendas eas esse Rhodorum Legibus. T. 8.
c. 469.
Angustus a Cæsar separatim tempore Trajan.
T. 7. c. 1627.
Angustus quare Pater Patriæ fuerit nominatus.
T. 7. c. 143.
Angustus, et Augusta totidem habent hypothe-
cam ex actis contrahunt. T. 4. c. 607.
Angusta matris recipit nepotes an filia autem,
patris nepotes an filio. T. 2. c. 688.
An potestas qui fuit, et nunquam fuit in
potestate patriæ aut, an in debet aliter, qui
fuit in potestate patriæ aut, bona propria con-
ferre. T. 8. c. 978.
An mater non cognoscit sui heredes futuri sicut.
T. 6. c. 412.
An acquiri potest hereditas per nepotes citra
jussu jure prætorio. T. 7. c. 673.
An mortui quando nepotes et succedunt. T. 8.
c. 829.
Autbori nomen scilicet omne deductum. T. 7.
c. 1046.
Autos Offitius J. C. quis. T. 3. c. 727.
Autos Offitius an promissæ arguunt de legibus
Veterum, de Jurisdictione. T. 3. c. 718.
Autos Cascellus J. C. qualis. Ibidem.

Aurargentum. T. 8. c. 368.
Aurarius acceptor quis sit, et ut creetur. T. 8.
c. 801. et ibid.
Aurarius functionis eius negotiorum olim erat
onus. T. 8. c. 14.
Aurarius Imperator multos a familia propria,
qui peccaverat, eduxit, et legibus publicis
puniendo dedit. T. 8. c. 97.
Aurea que dicuntur. T. 4. c. 219.
Aureus omnes pro quod essetis computatur. T. 3.
c. 216.
Aureus lionium, vulgo le coin. T. 6. c. 306 et
T. 7. c. 1551.
Aurei solarii, sive solutarii. T. 8. c. 365.
Aurei autarii. Vide, Autarii.
Aurei Justiniani autarii. T. 1. c. 394.
Aurei prima Justiniani autarii omnes certam
stipulam. Ibidem.
Aureum anationum jus. Vide, Jus aureum
anationum.
Aurorum potestas, sive facultas. T. 8. c. 306.
de Aurorum anationum jure libertas dato a
Principe. T. 3. c. 96.
Aurum aurumque quid sit. T. 7. c. 797.
de his, qui Aurum adroant, et de vultu Prin-
cipis surra imprimendo. T. 1. c. 308.
Aurei inter homines negiti, et res omnes agi
corpta ex constitucione Justiniani. T. 1. c. 394.
Aurum volvere testibus cum olim solbatur. T. 3.
c. 614.
Auri, vel argenti massam viaduculo. T. 8. c. 178.
Aurifices aut sunt, aut deauratores. T. 8. c. 267.
Aurificum Privilegia. T. 8. c. 261.
Auria memoria corroborata est. T. 2. c. 933.
Aurum lastrale quid sit. T. 8. c. 469.
Aurum iudicium. T. 8. c. 470.
Aurum globum, aurum oblativum, aurum cor-
rosivum. T. 8. c. 318.
Aurum publicum. T. 8. c. 180.
Aurum argenteum. T. 8. c. 271.
Aurum lastrale, vel infectum quid. T. 2. c. 450.
Aurum convarium. T. 8. c. 270.
Aurum, quod usum causa peritum est, vel
ita peritum erit, multum interesse, aurum ita
legitur. T. 3. c. 714.
Aurum legatum an dividit possit. T. 2. c. 860.
Aurum argentum. T. 2. c. 676.
Aurum negotiorum procuratorum. T. 7. c. 479.
Auri illorum. T. 8. c. 394.
Auri publici procuratores. T. 8. c. 260.
Auri quilibet delictum. T. 1. c. 218.
Auri facies, vel infectum quid. T. 2. c. 860.
Auri argenti facies aliam privatis posside-
re licere. T. 4. c. 318.
Auri porca quilibet, auri intelligitur puri. T. 8.
c. 723.
Auri sacra fama. T. 8. c. 460.
Auri libra, libra ferit erat. T. 7. c. 283.
Auri natura, sive substantia que, et qualis sit.
T. 6. c. 360.
Auri massa si legalis sit et eo posita sit po-
tulus, an legatum extinguatur. T. 3. c. 726.
Auri libra dicitur, non purior fuit, quam libra sa-
cræ. T. 7. c. 807.
Auri libra. T. 8. c. 491.
de Auri lastrale collatione. T. 7. c. 830.
Aurichalcum quidam sit, et quomodo scribi
debeat. T. 4. c. 921.
Auri facies, et auri infectum quid intelligendum
vult. T. 1. c. 308.
Auri legato quomodo cedunt. T. 6. c. 1614.
Auri legato, an auri debeatur imputari.
T. 1. c. 125.
Auri male accipi pro Auri. T. 1. c. 109.
Auri sit a non est. T. 8. c. 418.
Auri articulus disjunctivus, et subjunctivus
coniunctio. T. 4. c. 417.
Auri sumptus pro Auri, vel non. T. 2. c. 184.
Aurifices argenteorum continere debent dum,
et domus Consulit, et que sit causa tractat
sueti. ed. 10. cap. 14. T. 4. c. 43.
Aurifices officio Judicis, instrumenta adver-
sari. T. 7. c. 377.
Aurificum instrumentum, quid ejus vis, et
auctoritas. T. 8. c. 836.
Aurificum quia proprie dicitur. T. 1. c. 209.
Aurificum est constitutum. T. 4. c. 110.
Aurificum defuncti ab intestato præferri conso-
lario proximitate jure. T. 4. c. 120.
Auri materia recipit ejusdem ex filis estum.
T. 1. c. 187.
Auri, vel puri 510, quem ius potestate suo
habet, substituere potest. T. 3. c. 865.

Avis nepoti, quem in potestate habet, eo, si
quando potest substituere alterum nepotem,
quem in potestate non habet. Ibidem.
Avis, et avis in quo gradu cognationis. T. 8.
c. 309.
Avis nepoti impubere substituit filium, hoc
est, patrem cum nepotem, an patri substituit
deur avunculo ad deliberandum. T. 4. c. 618.
Avis maritus an sumat inter parentes.
T. 4. c. 604.
Auxilium commune quid sit. T. 8. c. 321.
Auxilium restitutionis non datur iuri fecendi
causa cum damno alterius. T. 8. c. 160.
Auxilium libertatis potestatem est, quam magis
injunctio. T. 8. c. 1138.
Auxilium municipis an ferendum, et quomodo.
T. 8. c. 710.
Auxilium restitutionis, quod conceditur bene-
ficio militis, est extrajudiciale. T. 8. c. 14
et c. 67.
Axi notatus. T. 3. c. 848.

B

Baccharum. T. 4. c. 820.
Baccharum les. T. 1. c. 137.
Baccharum. T. 1. c. 476.
Baccharum fabrum. T. 8. c. 514.
Baccharum. T. 8. c. 314.
Baccharum constat omnia. T. 8. c. 277.
Baccharum, que sunt in domo regia, an debeat
T. 5. c. 1002.
Baccharum an tunc a socio facere possit secundum
parietem communem. T. 3. c. 301.
Baccharum private an possit exigi per inferiores
Magistratus Judices a Provincialis, qui eos
accipiunt. T. 8. c. 48.
Baccharum fures qui dicuntur. T. 8. c. 518.
Baccharum fures non gravius coercetur, quam
alii. T. 4. c. 115.
Baccharum monopoliæ prohibita. T. 7. c. 877.
Baccharum concurrens. T. 7. c. 133.
Baccharum an debeatur, domo legati. T. 4. c. 728.
Baccharum tollitur petitio. T. 8. c. 407.
Baccharum publico privatis singulis in solidum ut
posse. T. 3. c. 985.
in Baccharum instruendo forma observanda que.
T. 7. c. 1333.
Baccharum, et spectulorum cura cum olim com-
munes. T. 8. c. 30.
in Baccharum vaporaria neque habet onerum
perpetuum in eis a deo recte servitio con-
sultantur. T. 2. c. 341.
Baccharum, non embargo quid sit. T. 1. c. 330.
Baccharum nisi regalia. T. 8. c. 683.
Baccharum tres requiruntur ad celebrationem na-
ptiarum. T. 8. c. 909. et Confilio Lateranensi.
Ibidem. que constituto originem duxit ex
Gastrum Kretia. Ibidem.
Baccharum idem, quod deontialis. T. 8. c. 969.
Baccharum definitio. T. 8. c. 512.
Baccharum, et Baccharum significat etiam potes
reducto non obtemperant, Ibidem.
Baccharum. T. 7. c. 907 et T. 8. c. 278.
Baccharum cognationis spiritus locum præbet.
T. 8. c. 923 et c. 924.
Baccharum Donatistarum legitimum erat, sed non
legitimum fuit. T. 8. c. 1112.
Baccharum Baptismi protestant, que pollitus deficit
et fide Christiana. T. 8. c. 18.
Baccharum alia ceremonie unde originem sumper-
unt. T. 8. c. 995.
de Baptismo parvulorum. T. 8. c. 963.
Baptismus in privata ecclesia fieri non debet.
T. 8. c. 508.
Baptismus sicilicet per se baptesis est. T. 8. c. 17.
in Baptismo conferendo necessaria scriptura
que exprimit nomen baptizati. T. 8. c. 770.
Baptismus locum non vitandus. T. 7. c. 996.
Baptismus. T. 8. c. 364.
Baptismus aut baptismi gentis homines. T. 7.
c. 497.
Baptismus quomodo habiti apud Romanos. T. 8.
c. 134.
Barbaria quædam mercis vendi prohibita. T. 7.
c. 892.
cum in barbaris an licitum fuerit cogitari. T. 8.
c. 169.

Herbaria aeterna fugiuntur praeterea fides
generi. T. 7. c. 1790.
Barca quid, et unde dicatur. T. 6. c. 973.
Bargem quomodo officia in Ecclesia. T. 8. c. 494.
Barones quidem illi diti sunt obditi pro
Regis ab Anglia capto. T. 7. c. 842.
Bartolus coactus. T. 7. c. 1406.
Bartoli errorum de definitione totius in re
minuta incurat auctor. T. 8. c. 439.
Basilica proinde sacra. T. 3. c. 870.
Basilica iuxta est omnia fidei, in qua versatur
negotiorum. T. 7. c. 4370.
Basilica quoniam, et quoniam nati. T. 2. c. 163.
Basilicam auctor Leo dicitur. T. 1. c. 115.
Basilicam loca perperam aliquando solari a
Graecis auctoribus. T. 1. c. 235.
Basilicorum libri quid continent. T. 1. c. 118.
Basilicis tyrannus creatus imperium invexit
sui. Zenove Imperatore. T. 1. c. 65.
Bastagari qui solit. T. 8. c. 179.
Bastagari ad dent armati milite nomen asse.
quam bastagum nomen imperatorum. T. 5.
c. 740.
Bastagum quoniam erant. T. 8. c. 32.
Bastardi filii degenere sunt ingratuli. T. 6. c. 477.
Bastardum caveri. T. 1. c. 126.
Bastardus de facie, Trebellianum. T. 1. c. 123.
Bella sunt jura quodam. T. 5. c. 740.
Bella sunt Proprietatem administrantur, unde
liberantur praeterea dictum. T. 8. c. 809.
Bellum aliud hostile, aliud civile. T. 8. c. 793.
an quo in bella parata resistent. Ibidem.
jus Belli ad Imperium, et tempus, pertinet.
T. 2. c. 530.
Bellum a postliminio jura separantur. T. 1. c. 82.
Bellum res non caput ejus auri. Ibidem.
in bello si quis ceciderit, et al corpus ejus in
compensa, an loquatur. T. 5. c. 973.
Bellum inter Pannos, et Lucenses. T. 8. c. 793.
Bellum. T. 1. c. 121.
Bellum vere testamentum est, quod non nra-
mento scripsum, sed sanguis, non in charta
sed in more. T. 3. c. 617.
Bella decessa quid. T. 3. c. 156.
de Bona decessa. Ibidem et seq.
Benedictio matrimonium facit. T. 8. c. 906.
Benedictio matrimonium perficit. T. 8. c. 906.
Benedictio Principum blasphemia interpretanda.
T. 1. c. 377.
Benedictio conditionalis quid. T. 8. c. 892.
Benedictio, quoniam datur, proprie non sunt
fructu. T. 8. c. 654.
Benedictio Principum non dicatur. T. 8. c. 294.
Benedictio jura mortuorum non impertuntur.
T. 5. c. 447.
Benedictio aliis tribuere in conjugum loquatur
mota non est. T. 5. c. 1325.
Benedictio alia secularis, quoniam regularis. T. 8.
c. 980.
Benedictio Ecclesiastica variis modis appellatur.
T. 8. c. 902.
Benedictio non possit jure sanguinis transmitti
in cognatos Civitatem. T. 8. c. 903.
Benedictio potestas conferat, et cum persona
interest. Ibidem.
Benedictio quomodo vacare dicatur. T. 8. c. 816.
Benedictio personalis, quod nobis inhiuntur, et
componit, an etiam potestatem ad defenso-
res auctor. T. 4. c. 901.
Benedictio personae non trahi in exemplum.
T. 7. c. 1063.
Benedictio Principum ante quam planissime in-
terpretanda. T. 7. c. 1190.
Benedictio Principum quoniam erant. T. 8. c. 29.
Benedictio, quod olim perit, bantur in bitis ma-
gistris militum, modo sub suis dispositione
quoniam. T. 8. c. 30.
Benedictio hospitalitatis studium debet. T. 8.
c. 907.
Benedictus, alia vasallus meliorem condi-
tionem facere potest, non deterorem. T. 7.
c. 106.
Benedictus. T. 4. c. 69.
Benedictus officiosus. T. 8. c. 219.
Benedictus dicitur qui pro beneficio obtine-
rent, praefectus, municipalis, praetor, a-
gentis. T. 7. c. 1155, oppositum illi,
qui dicitur minister. Ibidem.
Beneficium quid sit, et quibus modis amittitur.
T. 8. c. 649.
Beneficium duplex. T. 8. c. 485.

Beneficium, alia fructum quibus in rebus con-
sistat. T. 8. c. 638.
Beneficium absentis. T. 8. c. 1141.
Beneficium reportari. T. 2. c. 151.
Beneficium momenti. T. 1. c. 25.
Beneficium a vasallo in feudum dari posse.
T. 4. c. 608.
Beneficium an a principio uno, et aliquo mutata
sit debitum. T. 1. c. 434.
Beneficium D. Adriae epistolae ad pertinere ad
res debet. T. 1. c. 434.
Beneficium bonorum possessionis secundum ta-
bula omnia debet esse rationem. T. 5.
c. 314, etiam multiples. Ibidem.
Beneficium divisionis quid est. T. 5. c. 150.
Ibidem Beneficium divisionis, et divisionis differ-
entia quoniam est. T. 5. c. 156, hujus ratio qua-
libet.
Beneficium divisionis an habeat plures adjuva-
soria vel iura. T. 5. c. 447.
Beneficium divisionis in personam competit.
T. 5. c. 926.
Beneficium divisionis pergitur ad omnes, qui
pro alia peram an evolvunt. Ibidem.
Beneficium excusationis tantum tribuit illa,
qui iuxta munera civitatis accipiunt. T. 5.
c. 863.
Beneficium tricipite auctor in fructum publi-
cum explicari possit. T. 5. c. 967.
Beneficium propter liberalitatem non est facultas
necessaria. T. 5. c. 693.
Beneficium non est, nec liberalitas, quod ne-
cessitas sit. Ibidem.
Beneficium an cotulerit, qui auctor fructu li-
beritas an necessitate, non sit arbitrio. T. 6.
c. 80.
Beneficium separationis, compensationis vna-
rum, et plura quoniam locum habet.
T. 6. c. 764.
Beneficium datum conjugibus, an levatur
altera, quam facere possunt, in quibus ac-
tibus locum habet. T. 6. c. 435.
Beneficium in commodum qua ratione veritatis
in mutua praestantur. T. 8. c. 312.
Beneficium absentis dari potest. T. 8. c. 918.
Beneficium divisi non potest inter duo. T.
8. c. 918, quo casu servari possit. Ibidem.
Beneficium non conferatur, aut promittatur ante
quam vacet. T. 8. c. 910.
Beneficium quando vacet pro jure. T. 8. c. 941.
quo tempore incipit beneficium vacare. Ibidem.
Beneficium personae debitor datur. T. 4.
c. 157.
Beneficium an alit, quod acquirit aeterna do-
minio, vel necessitas iura, quam potestas
hereditas inducit. T. 4. c. 1274.
Beneficium an deinde incipit. Ibidem.
Beneficium Epistolae D. Adriae unde dicatur
beneficium divisionis. Vide, Epistolam D.
Adriae beneficium.
Beneficium socio datum an alit personae. Vide
Socius.
Beneficium dati, qui minimum dat. T. 3. c. 467.
Beneficium invito an datur. T. 4. c. 472 per-
sonae, quod datur, aut non datur, quoniam
unde oportet. T. 4. c. 471.
Beneficium momenti, quid. T. 7. c. 1315.
Beneficium plenum bene constitutum in adjuvorum
gratum. T. 7. c. 1326.
Beneficium redintegrandum possessionis nuda
durat. T. 7. c. 1319.
Beneficium momenti. T. 7. c. 1315 et c. 1329
et c. 1340.
Beneficium divisionis. T. 7. c. 1315.
Beneficium qui iuratus accipit, non accipere
ad pariter videtur. T. 7. c. 1167.
Beneficium excusationis. T. 7. c. 1326.
Beneficium involutionis. T. 7. c. 1068 et seq.
Beneficium momenti latius patet. T. 7. c. 1315.
Beneficium invito non datur. T. 7. c. 1462.
Beneficium a. C. Cod. de rebus, unde an etiam
pertinet ad emptorem. T. 1. c. 109.
Beneficium possessionis per alium acquiri potest.
T. 8. c. 910.
Beneficium si inter Romanum et vasallum
sit creatura. T. 8. c. 616.
Beneficium Praetoria an hoc concessi potest, et
intelligitur an tempore accipiendi im-
petravit. T. 5. c. 315.
Beneficium non adjuvum, non decipi oportet. T. 6.
c. 382.
Beneficium, an commodum an quicquid est possit,

quod pro se impetravit a Principe, vel ma-
gistratu. T. 4. c. 1078.
Beneficiorum pluralitas quod casu a Summo
Pontifice admittitur. T. 8. c. 911.
Beneficiorum Principis liber est in arario.
T. 8. c. 27.
Beneficium, et in ceteris contrahenda cur-
renter praescriptio. T. 8. c. 682.
Beneficium lex Conradi quoniam ait. T. 8. c. 666.
qui dicitur Beneficium potest, altero quo pro
privatim ex concilio Chalcedonensi. T. 8.
c. 561.
Beneficium qui hodie est, potest esse male-
meriti. T. 5. c. 1067.
Beneficium quibus modis dicitur. T. 8. c. 1067.
Beneficiorum colat. T. 1. c. 214.
Beneficium, et amittit de rebus. T. 4. c. 456.
Beneficium interpretari auctor scribit addenda
est an alia legibus. T. 5. c. 879.
quod Beneficium conceditur, non est trahendum
ad consequentiam. T. 3. c. 148.
Beneficium introducta possunt ampliari. T. 4.
c. 705.
Beneficium interpretatio est sequenda in rebus
dubias. T. 5. c. 946.
Beneficium responsum probet occasio, nam
capitulum. T. 5. c. 947.
Beneficium a Gallia sagittis significat. T. 5. c. 173.
Beneficium huius Genui Regis Navarrese
qui Richardi vocat. T. 8. c. 707.
Beneficium verum dicitur. T. 7. c. 987.
Ripsum matrem, et nutritorem legem appellari.
T. 8. c. 312.
De Beneficium metropoli. T. 8. c. 191.
Beneficium facere habere, qua velis licet sit.
prohibetur. T. 3. c. 965.
Beneficium feram qui irritaverit, eoque damnum
dedit, et eius dominum actio non datur.
Ibidem.
Beneficium quo contra statum dicatur. T. 4.
c. 377.
Beneficium abhinc quid. T. 2. c. 269.
Beneficium a quibusdam animalibus dicitur. T. 2.
c. 268.
Beneficium, et eorum numerus. T. 5. c. 372.
Beneficium a. C. c. 377.
Beneficium an debatur instructa domo legata,
et an contraeatur apotheca librorum, quoniam
ibi permittitur. T. 5. c. 1046.
Beneficium fidei iuncto instructo legato continetur.
T. 6. c. 1059.
Beneficium unde dicitur. T. 8. c. 985, per
librum investitur sit. Ibidem.
Beneficium a. C. de rebus, unde an sit. T. 8.
c. 310.
Beneficium pro uno die computatur. T. 8. c. 1177.
Beneficium, et de ejusdem jure. T. 8. c. 1188
et seq.
Beneficium finis criminalis casum. T. 2. c. 686.
Beneficium dicitur inchoatum causa appellationis,
eius casum inchoatum causa. T. 4. c. 282.
Beneficium habetur, qui vultum dunt axorem.
T. 8. c. 967, huius non recipitur in clerum.
Ibidem.
per Beneficium irregularitas contrahitur. T. 8.
c. 816.
Beneficium legatum quid continet. T. 3. c. 861.
Beneficium tempus. T. 8. c. 944.
Beneficium dies. T. 4. c. 915.
Beneficium die. T. 7. c. 901.
Beneficium. T. 1. c. 178.
Beneficium a duobus concessi potest, non ab
uno. T. 3. c. 186.
Beneficium concessi potest a duobus, modo
singulis coequaliter non nomine. Ibidem.
Beneficium an possit bene non acquiritur. T. 4.
c. 616.
Beneficium natum. T. 2. c. 792 et c. 897.
Beneficium liberum testandi facultatem habet,
excepta legibus. T. 4. c. 567.
Beneficium civitas unde dicitur. T. 8. c. 780.
Beneficium mores in emancipanda uxoriibus.
T. 4. c. 412.
Beneficium moribus qui excipit, de con eum de-
bita pecunia probare debet. T. 7. c. 678.
Beneficium qui auctor, et quid eorum munus.
T. 8. c. 510.
Beneficium a. C. c. 823.
Beneficium in Praetium non semper timere mu-
tari debet. T. 8. c. 25.
Beneficium maritales quomodo cohibetur. T. 5.
c. 1116.

Diaditias nos exscripsit, sed dolam malum. T. 7. c. 1096.
 Bistia purpurea genus. T. 8. c. 280.
 Bistum vestes. T. 7. c. 307.
 Bistum corporis appellati. T. 8. c. 288.
 Bistum qui aut. T. 6. c. 1066.
 Bistum. T. 8. c. 364.
 Bistum et tempore pedet. T. 8. c. 308.
 Bistum qui significat. T. 8. c. 19.
 Bistum qui dicitur. T. 7. c. 1378.
 Bistum, id est, lacus rotas. Ibid. inde pariter dicitur *Bistum*. *Bistum*. Ibid. hodie huiusmodi homines vulgo *Bistum* appellantur in lingua, vulgo *Bistum*. Ibid.
 Bistum vir qui dicitur. T. 1. c. 35.
 Bistum vir est verus animalis, et arbitri aequitatis. T. 6. c. 745 et *maister*, et *maister*. Ibidem. quia ita appellandus. Ibidem.
 Bistum vacatia qui sunt. T. 8. c. 167.
 Bistum vacatia peti non posse. T. 8. c. 194.
 Bistum vacatia sunt regalia. T. 8. c. 695 et seq.
 Bistum adventus, et bona profectus qui differunt. T. 7. c. 387.
 Bistum regalia qui sunt. T. 8. c. 195.
 Bistum ita et per consensum accipi aliquid. T. 1. c. 81.
 Bistum damnum non pati posse, ultra dari posse. T. 6. c. 193.
 Bistum Principia in fidei, et patrimonialis. T. 7. c. 78.
 Bistum in matrimonio quanta inter conjuges communis a Galia pignora loca. T. 8. c. 59.
 Bistum fides in quibus rursus et contractions exigitur. T. 5. c. 609.
 Bistum fides, et arbitrium boni viri idem est. T. 5. c. 638.
 Bistum fides possessionis exigitur in unapione. T. 5. c. 669.
 Bistum fides in omnibus contrationibus exigitur, et quando. Ibid. in quibus et venditionibus bona fides exigitur et contrationibus et tempore. Ibid. sententia Precedentem quia. Ibid. item et subalternam. c. 700.
 Bistum fides maxime desideratur in contrationibus bona fide. T. 5. c. 754.
 Bistum nullus desideratur qui recipit dolum, qui non infirmatur. Ibid.
 Bistum fides quod est. T. 8. c. 147.
 Bistum in bona milita, vel pagani, qui sibi torpor morum conservant, cum heredes habent, radices sunt. T. 8. c. 621.
 Bistum in bona propria quae in restitutionem fidei committunt veniunt. T. 8. c. 191.
 Bistum veteres, et novae in quo differunt. T. 5. c. 880.
 Bistum ejus, qui sibi mortem concevit, fidei vindicantur. T. 8. c. 1292.
 Bistum putes arbitria refugit etiam in divisione patrimonii. T. 5. c. 858.
 Bistum relegati ad tempus nulla ex parte publicari possunt. T. 5. c. 1211.
 Bistum vacatia qui sunt. T. 5. c. 1123.
 Bistum ejus qui reipublice case sine dolo male aliam, in peccatis et credulibus, ut vendi possint. T. 6. c. 673.
 Bistum sine eas debeat, fidei ex detrahente, et publicatione sequitur ideo pro. T. 8. c. 378.
 Bistum de totis qui ex raris creditoribus possidenda sunt. T. 8. c. 572.
 Bistum dicitur ubi venire debeat. T. 8. c. 576.
 Bistum de bonis quomodo vendi oim solus. T. 6. c. 581.
 Bistum fide qui ligant, etiam si vindicantur, non reddunt videri sumptus huius. T. 6. c. 637.
 Bistum fides non possit, ut quis rem habeat et amissionem rei. T. 8. c. 721.
 Bistum fide, et legitime a tutoris gratia, et aliam, utrum a populo rata habeatur aut. T. 6. c. 614.
 Bistum fides non patitur ut huius idem petatur. T. 8. c. 576.
 Bistum fides ex possit esse pro. T. 6. c. 647.
 Bistum communis utrum tamen intelligatur illa, qui deducto auctoritate superent. T. 6. c. 375.
 Bistum quomodo esse debeat in collatione curam. T. 8. c. 644.
 Bistum pagana quondam contrationes accrescere solent. T. 8. c. 749.
 Bistum privatorum an sub bonis municipiorum comprehendatur. T. 8. c. 498.
 Bistum pupilli, et cum eo contrarium ait, ubi manent, et quid aris aliam gratis esse accidet. T. 8. c. 574.

Bona Ecclesiastica alienari, vel pignori non potest. T. 8. c. 945.
 Bona Ecclesiastica a clericis possidentur usufructus, non proprietatis iure. T. 8. c. 903.
 Bona fides an prodesse possit, ubi lesio unapione. T. 6. c. 1067.
 Bona fides an loco domus esse possit. T. 4. c. 858.
 Bona fides an pati possit, et pona veniat in quam ex eas crevit actio, quam ab illis sumptus tantum erat. T. 8. c. 856.
 Bona fide qui hereditatem possidet, si leditum egerit, et postea conveniat positione hereditatis, petitori non restituitur indubito. Ibid.
 Bona defuncti et bona hereditas intra quinquaginta separatim a creditoribus defuncti. T. 8. c. 1077.
 Bona parapherna mulieris sunt ea, quae habent extra dolum. T. 8. c. 879.
 Bona vacatia in fidei conditio. T. 8. c. 1030.
 Bona fides et diligenter praesentia a venditore, etiam adjecta non aut. T. 3. c. 330.
 Bona contrationis a pagano separatim. T. 3. c. 324.
 Bona sine obligata pignori, an etiam futura pignora videantur. T. 3. c. 1039.
 Bona sine qui legavit, an etiam de fidei sensu videatur. Ibid.
 Bona vacatia intra quod tempus exquiri debeat. T. 2. c. 106.
 Bona fides an patri accipi non possunt. T. 8. c. 114.
 Bona in vi rapta quam dicuntur. T. 2. c. 93.
 Bona fides adveniens sic appellata. T. 2. c. 319.
 Bona adventus an liberi contraferre possint. T. 8. c. 71.
 Bona aliena ea quot, et quibus comae in fidei redigatur. T. 4. c. 394.
 Bona debitoris huius bono venditor sine infamia per caritatem. T. 8. c. 386.
 Bona dicitur arguuntur, evictis, et natus. T. 1. c. 24 et seq.
 Bona non solum ea, quae proprietate nostra sunt, sed ea, in quibus usufructum habemus. Ibid.
 Bona publica quae. T. 4. c. 308.
 Bona dupliciter accipiuntur. T. 4. c. 383.
 Bona fides subis vici parat actionem doli non parat. T. 4. c. 365 et locum habet. T. 4. c. 362.
 Bona, qui sint, et dicuntur naturaliter, et qui ex lege. T. 4. c. 10.
 Bona a possessori necant, et an vere sint bona. Ibid.
 Bona non conferantur. T. 4. c. 70.
 Bona quando acceptat pro hereditate. T. 4. c. 16.
 Bona sine condicione, an virilem detrahatur. T. 4. c. 64, 85.
 Bona fraterna, fratrimonis. T. 8. c. 471.
 Bona matera. Vide, Matera bona.
 Bona fides quod. T. 7. c. 1253.
 Bona mortuorum sine decreto, vel fuctoritate magistratus non alienanda, vel obliganda. T. 5. c. 923 et seq. quod non opus est decreto. Ibid. p. 923 et seq.
 Bona inter undum, et fuctorum et succedentibus ubi domus occupantur. T. 7. c. 1049.
 Ad bona vacatia venit fides, vel populus. T. 7. c. 1049.
 Bona vacatia populo deferrebat, hodie Principi. T. 7. c. 1179.
 Bona mortuorum quam vendi possunt sine decreto. T. 7. c. 945 et seq.
 Bona qui filius potest habere. T. 7. c. 1197.
 Bona creditoribus causa a debitorum non possunt inter creditoris pariri, sed ex venditione redolent pretium iser se paritunt. T. 7. c. 1231.
 Bona vacatia quae. T. 7. c. 1179.
 Bona qui obligantur agilio publico. T. 7. c. 1235.
 Bona mortuorum non possunt dici communia cum patre. T. 7. c. 913.
 Bona fides in contrationibus bonum fide maxime exigitur. T. 7. c. 723.
 Bona parapherna. T. 7. c. 885.
 Bona parapherna. Vide, fides bona.
 Bona in vi rapta quod male non debeat adici. T. 7. c. 929.
 Bona fides ab infirmitate possessionis praesens, quomodo fidei vindicatur. T. 7. c. 860.

Bona paterna et a fisco detrahantur, an a ditione administrativa possit ex eare, qui gerit officium. T. 8. c. 16.
 Bona intelligitur deducto aro alio. T. 8. c. 682.
 Bona fidei nomen completitur omnem causam. T. 8. c. 338.
 Bona fidei actionibus inest actio doli, exceptio doli, amisi receptio. T. 8. c. 879.
 In bona fidei actionibus tantum cautio datur, eorumque datur in actionibus hereditariis. T. 8. c. 601.
 Bona fidei actio. Vide, Actio bona fidei.
 In bona fidei contrationibus, vel quasi contrationibus ex more iuris debetur officio iudicis. T. 8. c. 594.
 In bona fidei iudicia tantum veniunt potestatem, fructus vero etiam ante moram. T. 8. c. 727.
 Bona fidei iudicia, et stricte in quo differunt. T. 8. c. 411.
 In bona fidei iudicia cautio exigitur ante diem. T. 8. c. 661.
 Bona fidei possessor, qui fidei servit, et antequam fructus perciperet, rogavit, fructum alienum esse, non perceptione fructus suos facit. T. 4. c. 859.
 Bona fidei iudicia. Vide, iudicia bona fidei.
 In bona fidei iudicia tantum veniunt officio iudicis ex suo iure. T. 8. c. 878 et notandum est in quo usum non veniunt. Ibid.
 Inter bona fidei, et mala fidei possessorum nulla differentia est potestatis item, necus vero ante litem contestationem. T. 8. c. 553.
 Bona fidei possessor ante litem contestatam culpa sua si rem amiserit, an culpam praestabit. T. 8. c. 143, si dolo male possidere dixerit post litem contestatam, an pro possessoribus habeatur. Ibid. quasi commensuratur. Ibid.
 Bona fidei possessor sententia auctoritate Adriano, quae loco, neque damno allicitor. T. 5. c. 747.
 Bona fidei possessor. Vide, Possessor.
 In bona fidei iudicia in tota in ea arbitrio iudicis dependit. T. 8. c. 357.
 Bona, et mala fidei possessor an a iudice inter item, et partem futurum faciat. T. 6. c. 548.
 Bona fidei possessor quatenus rex accipere non possit. T. 6. c. 554.
 Bona fidei possessor an possit actorem dominum facere. T. 8. c. 87.
 Bona fidei possessor serri, qui noxam committit, ejus servi nomine an noxali iudicio teneatur. Ibid.
 Bona fidei possessor an de damno infecto caveatur. T. 8. c. 167.
 Bona fidei nihil tam contraries, quam dola. T. 6. c. 713.
 In bona fidei iudicia an pacta inest, et ex quo parte. T. 6. c. 703.
 In bona fidei iudicia quanti res sit, rei iudicium tempus spectatur. T. 8. c. 218-19.
 In bona fidei iudicia an tantum officium iudicis valet, quantum in stipulationibus communiis fidei interrogatio rei. T. 8. c. 105.
 Bona fidei actio. Vide, Actio bona fidei.
 Bona fidei actionum formula virum ex bona fide omnem dolum et fraudem excludit. T. 4. c. 1809.
 Bona fidei emptor ex utroque pro emptore nuncupare possit id, qui servos cum a bona fidei possessor. quoniam dominum esse arbitrat. T. 8. c. 1477.
 Bona fidei emptor quomodo modo uscapit. T. 4. c. 107.
 Bona fidei emptor, qui aro aliena, quam ignorans emit non domino, iudicem imposuit eo tempore, quo iam sciebat aro alienam esse, impetere iudicem a domino rem vindicant retinere, et serrare posse, opposita exceptione doli mali. T. 4. c. 665.
 Bona fidei emptor, quod ad percipiendum fructus intelligi debet, quando civitas fundus non fuerit. T. 4. c. 839.
 In bona fidei emptore bona fides requiritur dola temporibus, emptoris, et traditionis, ut et compensatio actio in rem utile, et pretoria, id est, publiciana, an emissa possessionem respicit rei ante implem usucapionem. T. 1. bid.

in Bone fidei iudicio rei iudicatur tempus spectatur, nisi creditor in mora accipiendi fuerit. T. 1. c. 1069.
 Bone fidei iudicis laesae exceptiones quibuscumque exceptio doli mali concurrere potest. T. 1. c. 1012.
 Bone fidei possessor pios iuris habet in persequendis fructibus, quoque fructuaria. T. 1. c. 504.
 Bone fidei possessor, ut et coloni emphyteutici fructus sunt alium siue ab alio quocumque terra separati, nisi ibid.
 Bone fidei emptor qui sit. T. 3. c. 585.
 in Bone fidei contractibus quod agitur, pro cautio semper habetur. T. 3. c. 512.
 Bone fidei actio omnis an sit de dolo, et male fidei. T. 3. c. 561.
 Bone fidei actiones ipso iure in se continere exceptionem doli mali. T. 3. c. 379.
 Bone fidei actiones quales. T. 2. c. 319.
 Bone fidei vis. T. 3. c. 91.
 Bone fidei actus quid, et bone fidei iudicia. T. 2. c. 300.
 Bone fidei emptor potest sibi uauacura, quod venditor propter male fidem non potest. T. 1. c. 564. iudicia bone fidei a stricti iuris iudicia qua in re distant ibid. c. 513.
 Bone fidei emptor quis. T. 3. c. 510.
 Bone fidei possessor fructus ante hanc perceptionem non facit. T. 3. c. 1005.
 Bone fidei possessor clandestinis possessione, et quod vi occupata est, opponitur. T. 4. c. 195.
 Bone fidei debitor quis dicitur. T. 7. c. 721.
 Bone fidei rei coilei quis intendit. T. 7. c. 1143.
 Bone fidei nomen latissime mensuratur. T. 7. c. 1143. comprehendit omnes fructus rei, et omnem causam et usura, qua praestari solemus est. ibid.
 Bone fidei nihil magis continere, quam dolo malis. T. 7. c. 1140.
 Bone fidei possessor, aut dominum, qui est delicti auctori actione tenetur, atque contrarius potest, non potest diuitem sibi nomen ex actione capere, et contra eum, quomodo agi non potest nulli actione, posse ipsum agere ex actione. T. 7. c. 981 et seq.
 Bone fidei iudicium ita facit. T. 7. c. 692.
 Bone fidei possessor in quo differt a male fidei possessor. T. 4. c. 663.
 in Bone fidei iudicio non strictis inter litigantes stipulationes, a-d bonam fidem querunt iudices. T. 7. c. 1418.
 Bone fidei possessor impore apprehensam possessionem si res hereditaria vendiderit pro lium contestatum, quid sit iudicium de prelio. T. 7. c. 954 quod si minor vendiderit iusto pretio. ibid.
 in Bone fidei contractibus ea mora tenetur usura. T. 7. c. 723.
 Bone fidei possessor non tenetur de fructibus persequendi, nisi post litem. T. 7. c. 720.
 Bone fidei possessor, et male fidei possessor in quo differunt. T. 7. c. 1100.
 Bone fidei possessor auctoris prelii siue pecunie reditae ca venditione rerum hereditariam restituere non debetur. T. 7. c. 643.
 Bone fidei verbum non tantum auctori dolum, et etiam coligat. T. 7. c. 672.
 Bone fidei actionibus ipso iure succedunt agnoscitur rei. T. 7. c. 668.
 Bone fidei actio commensurata est incerta. T. 7. c. 692.
 Boni viri arbitratu ex bona propria confectus. T. 1. c. 465.
 Boni viri arbitratu defendi quid ait. T. 6. c. 572.
 Boni viri arbitrium viatico appetita confine tur. T. 4. c. 709.
 Bonam fidem in contractibus considerari inquit est. T. 7. c. 721.
 Bonum nomen quoddam, et quando dicitur. T. 6. c. 363.
 Bonorum possessio quid sit. T. 4. c. 46.
 Bonorum possessio et quo magistratu datur. T. 1. c. 44.
 Bonorum possessio quibus non competit. T. 1. c. 471.
 Bonorum possessio libertorum. T. 2. c. 467.
 Bonorum possessio secundum tabulas. T. 2. c. 465.
 Bonorum possessiones contra tabulas, et secundum tabulas duo sunt. T. 4. c. 1456.
 Bonorum possessio contra lignum. T. 1. c. 394.

de Bonorum possessionibus admittenda Constantia leges. T. 1. c. 302.
 Bonorum collatio quando, et ut sit. T. 2. c. 463.
 Bonorum possessio inter liberos collatio datur ibid.
 de Bonorum petitionibus subiecta. T. 8. c. 193.
 Bonorum emptor similis erat bonorum possessori. T. 2. c. 227.
 Bonorum adeptio an debitorum liberet. T. 1. c. 314.
 Bonorum divisio. T. 7. c. 395.
 Bonorum possessio Carboniarum non datur pueri, sed impuberi. T. 6. c. 995.
 Bonorum possessione petenda certum tempus praedictum. T. 2. c. 221.
 Bonorum in possessione petenda utrum diu sitis signi considerentur. ibid.
 Bonorum veri possessores quomodo sint. T. 2. c. 219.
 Bonorum possessione iustitiae datur per septem gradus. T. 4. c. 1457.
 Bonorum possessio cum re, aut sine re sit. T. 4. c. 1457.
 Bonorum possessio edictalis, et decretalis. T. 2. c. 221.
 Bonorum possessio laici quomodo tempore datur. T. 1. c. 221.
 Bonorum possessio in ediculis non continetur hereditaria appellatione. T. 2. c. 471.
 descriptio Bonorum possessoris facta quibus necet, vel prodest. T. 0. c. 496.
 Bonorum cessat. Vide, Cessat bonorum.
 Bonorum partis distinctio sub hacta praecurrit. Vide, distinctio bonorum.
 Bonorum possessio Carboniarum quibus datur. T. 5. c. 505.
 Bonorum possessio decretalis quomodo est. T. 5. c. 509.
 Bonorum possessio edictalis quomodo est. ibid.
 Bonorum possessio edictalis, et decretalis ibid.
 Bonorum possessio est ea edicto interdicta. T. 5. c. 509.
 Bonorum possessio contra tabulas an datur filio instituto ex muliere parte. T. 5. c. 527.
 in Bonorum possessio contra tabulas datur patre petenti, qui etiam eodem tractatu praeterea datur. T. 5. c. 512.
 Bonorum possessionem secundum tabulas an datur a patre instituta potest aliquando petere. T. 5. c. 507.
 Bonorum possessio contra tabulas quibus datur, et contra quos. T. 5. c. 506.
 Bonorum possessio unde legitur, habetur pro bonorum possessione contra tabulas. T. 5. c. 509.
 Eius a patre instituta potest aliquando petere. T. 5. c. 507.
 Bonorum possessio unde legitur, habetur pro bonorum possessione contra tabulas. T. 5. c. 509.
 Bonorum possessio contra tabulas, et querele iudicibus testamenti in quo differunt. T. 5. c. 509.
 Bonorum possessionem secundum tabulas beneficii tenent debet esse captiuus. T. 5. c. 504. et quae multiplex. ibid.
 Bonorum possessionem datur Praetor legum iudicandorum causa. T. 3. c. 1561.
 Bonorum possessionem an petere possint surdi, muli, caeci, et insipientes. T. 5. c. 537.
 in Bonorum possessione quid distat possessio rei. T. 5. c. 514. 515.
 Bonorum possessio. Vide, Possessio bonorum.
 Bonorum possessor loco heredis est. T. 5. c. 519.
 Bonorum possessionem facit Praetor a non heredi. T. 5. c. 595.
 in Bonorum possessione acquirenda ratio Falcidia redigitur ad tempus mortis. T. 5. c. 503.
 Bonorum separatio. Vide, Separatio bonorum.
 in Bonorum vocationum causa quadringentis numeratur, in eile causa vero vicenarius a die institutionis. T. 4. c. 1518.
 Bonorum restitutio. Vide, Restitutio bonorum.
 inter Bonorum possessionem edictalem, et decretalem differunt quomodo sunt. T. 5. c. 525.
 in Bonorum possessionem quomodo ordo servatur. T. 6. c. 573.
 in Bonorum collatione quomodo tempora spectantur. T. 5. c. 465.
 Bonorum appellatione in edicto de collatione bonorum qua res continentur. ibid. 465.
 Bonorum possessio, quo datur emancipatio, an semper habeat adiunctionem omnis collationis bonorum propriorum, concursibus suis hereditibus. T. 5. c. 465.
 Bonorum possessio, quomodo petita non est, si quod

et hereditas, quomodo sita non est, ad heredem non transmittitur. T. 5. c. 456.
 ad Bonorum possessionem contra tabulas an vocatur liber prioris eodem iure, atque contrarius, datur iudicatur ad successorem legitimum. T. 5. c. 458.
 Bonorum possessio quomodo olim petenda erat a Praetore. T. 5. c. 474.
 Bonorum possessio decretalis quomodo datur. T. 5. c. 456. edictalis quomodo sit. ibid. et c. 474.
 Bonorum possessio laici quomodo temporis spatium sit petenda. T. 5. c. 474.
 Bonorum possessio unde legitur quibuscumque ex eiusdem datur. T. ibid.
 Bonorum possessor an similis sit heredi. T. 5. c. 475.
 Bonorum possessio relictis petenti de pleno, an sine causa cognitione datur. T. 4. c. 456.
 Bonorum possessiones quatuordecim sunt. T. 6. c. 452.
 Bonorum possessio quomodo ex uno iure in aliud migrare dicitur. T. 6. c. 462.
 Bonorum possessio popularis quomodo nascitur datur. T. 6. c. 471.
 Bonorum possessio quomodo in tempore pubertatis transferatur. T. 6. c. 473.
 Bonorum possessio contra tabulas datur et, qui ante futurum erat: et ei, qui ante futurum non erat, non datur. T. 6. c. 474.
 Bonorum possessio edictalis in quo differt a bonorum possessione decretalis. T. 6. c. 474.
 Bonorum possessio ex aliquando rem secum trahit. T. 6. c. 461.
 Bonorum possessio quomodo sit filio. T. 6. c. 459.
 Bonorum possessio in possessione quo tempore petenda. T. 6. c. 473.
 Bonorum possessio secundum tabulas quibus, et quando competit. T. 6. c. 455.
 Bonorum possessio contra tabulas, et quando competit. T. 6. c. 453.
 Bonorum possessio de liberi prioris bonis competit, datur filio, si de patris patrisque sit, non in capite ab herede. T. 6. c. 473.
 Bonorum possessio unde legitur quibuscumque datur. T. 6. c. 474.
 Bonorum possessio secundum tabulas quomodo rescinditur bonorum possessione contra tabulas. T. 6. c. 475.
 Bonorum possessio libera, et per paribiles inter amicum, ceteris vero agnatis, cognatis contra centum dies petenda est. T. 6. c. 474.
 Bonorum possessionem non nisi ex secundo decreto Boni Aeneas asserit. T. 6. c. 454.
 Bonorum appellatione obligationes conat, et actiones continentur, tam actiue, quam passiue. T. 4. c. 926.
 de Bonorum collatione, quam emancipatio filii praeterea bonorum possessione contra tabulas petens, aliis liberis suis conferre debet. T. 4. c. 926.
 Bonorum defectus, et hereditas separatio. T. 4. c. 1077.
 Bonorum partes inter emancipatos liberos facienda. T. 4. c. 923.
 Bonorum possessio contra tabulas datur filio emancipato praeterea in testamento. T. 4. c. 949.
 Bonorum possessio fructus petitur, ubi tabulae non valent. T. 4. c. 950.
 Bonorum possessio secundum tabulas. T. 4. c. 949.
 Bonorum possessio datur impuberi contra tabulas. T. 4. c. 953.
 Bonorum possessio datur impuberi ex edicto perpetuo, ad exemplum, et similitudinem Carboniarum edicti. T. 4. c. 958.
 Bonorum possessio, quo datur emancipatio libera, datur etiam filio, qui nuptias in potestate patris fuerit. T. 4. c. 973.
 Bonorum possessionis ius cuius introductum a Praetore. T. 4. c. 919.
 Bonorum possessionem unde legitur non perire iustitia capitis diminutione, vel adoptione patris. T. 4. c. 971.
 Bonorum possessionem secundum tabulas Praetor datur tantum scriptis hereditibus, qui tabulas obligant non scriptum testium equis. T. 4. c. 955.
 de Bonorum possessione ex testamento militis. T. 4. c. 969 et 970.

- ait, et ad solitor tempore. Vide, Decretalis bonorum possessione.
- Bonorum possessio contra tabulas an testamentum rescindat. T. 4. c. 45.
- Bonorum possessio ecclesiastica quod distat a decretali. T. 4. c. 19. an solitor tempore. Ibid.
- Bonorum possessio contra tabulas an tribuat jus petendi hereditatis. T. 4. c. 43.
- Bonorum possessio contra tabulas an omnia ibi praeterita, iam testamentibus, quam adscripta detur. T. 4. c. 45.
- Bonorum possessio contra tabulas patris, vel avi, an aucto emancipato detur. T. 4. c. 90.
- Bonorum possessio contra tabulas an detur iam liberis suis, quam emancipati praeterita. T. 4. c. 51.
- Bonorum possessio contra tabulas an detur ei, qui iudicium defuncti agnovit. T. 4. c. 33. et c. 44.
- Bonorum possessio contra tabulas an detur iis, qui sui futuri sunt. T. 4. c. 37.
- Bonorum possessio contra tabulas an detur liberis adoptivis emancipatis. T. 4. c. 29. 30. an detur naturalibus emancipatis praeteritis. Ibidem.
- Bonorum possessio contra tabulas an sit necessaria in suo, vel in emancipato. T. 4. c. 30. an sit utilis in suo. Ibid.
- Bonorum possessio contra tabulas duplex est. T. 4. c. 31.
- Bonorum possessio intra quod tempus patenda sit. T. 4. c. 17.
- Bonorum possessio contra tabulas nonnullis est praeterita, et licet bonorum possessionis secundum tabulas. T. 4. c. 32.
- Bonorum possessio contra tabulas primum defertur, deinde secundum tabulas. T. 4. c. 105.
- Bonorum possessio contra tabulas quando praeterita non detur. T. 4. c. 50.
- Bonorum possessio contra tabulas in suo praeterita an, et quae re in utilis sit. T. 4. c. 26.
- Bonorum possessio contra tabulas liberorum emancipatorum an, et quando praeteritis detur. T. 4. c. 111.
- Bonorum possessio contra tabulas, quae detur liberis, contra testamentum datur, quae petentibus detur contra hereditatem datur. T. 4. c. 33.
- Bonorum possessio contra tabulas quibus detur. Ibid. an sit detur, qui nunquam fuerunt in potestate. Ibid.
- Bonorum possessio contra tabulas si patris ab, an legata, et quibus, et e quo praeteritur. T. 4. c. 60.
- Bonorum possessionem contra tabulas si praeteritis admittant, an scripti submoventur. T. 4. c. 105.
- Bonorum possessio contra tabulas ut competat, quomodo exquiratur. T. 4. c. 39.
- Bonorum possessio cui defertur, an ab eo exigatur sententia iura. T. 4. c. 15.
- Bonorum possessionis ecclesiastica patenda tempus quando cedat. T. 4. c. 98.
- Bonorum possessio ab intestato peti potest, etiam data bonorum possessione Carboniana. T. 4. c. 123.
- Bonorum possessio signata non est necessaria, cognata est necessaria. T. 4. c. 141.
- Bonorum possessio ab intestato an statim defertur, an scriptis bene repudiatis bonorum possessionem secundum tabulas, vel praeteritis bonorum possessionem contra tabulas infra annum, vel centum dies. T. 4. c. 121.
- Bonorum possessio non acquiescit defuncto, et transmittitur in heredem. T. 4. c. 13.
- Bonorum possessio non agitur a defuncto, an heredi ejus detur. Ibidem.
- Bonorum possessio prius datur, quam fiat collatio bonorum. T. 4. c. 61.
- Bonorum possessio, quae mandato nomine alius petitur, an acquiescit sine rebellionem. T. 4. c. 21.
- Bonorum possessio quando iuris, et civile non tenet sit, et quando sine ullo corpore constat. T. 4. c. 11.
- Bonorum possessio quod sit. T. 4. c. 10.
- Bonorum possessio quomodo separatur ab aditione hereditatis. T. 4. c. 16.
- Bonorum possessio quomodo defertur per gradus. T. 4. c. 17.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si volentes statet in charta. Ibidem.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur heredi instituto sub conditione. T. 4. c. 105.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si tabula non extiterit mortis tempore. T. 4. c. 32. an necesse sit, eas proferri. Ibidem.
- Bonorum possessio contra tabulas prior est, quam secundum tabulas. T. 4. c. 103.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur scriptis, priusquam finem acciperet contra tabulas. Ibidem.
- Bonorum possessio secundum tabulas ex quibus tabula detur. T. 4. c. 16.
- Bonorum possessio secundum tabulas ut competat, quae requirantur. T. 4. c. 103.
- Bonorum possessio secundum tabulas an capitula instituta detur. T. 4. c. 110.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si testator testamenti faciendi tempore factum ejus habuerit, postea mortis tempore non habuit. T. 4. c. 101.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur heredi non nominato, sed certa demonstratione significato. T. 4. c. 110.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur heredi scripto, cujus nomen in testamento defuncti sit. T. 4. c. 32.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si testator non habuerit testamenti factum. T. 4. c. 103.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur iaculo, vel caso aliquo scripto. T. 4. c. 108.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur ei, cujus nomen in testamento defuncti sit. Ibid.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, si heres testat, tabulas testamenti exstat. T. 4. c. 102.
- Bonorum possessio secundum tabulas an, et quomodo defertur per gradus hereditum. T. 4. c. 107.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur scriptis sub conditione pendente. T. 4. c. 32.
- Bonorum possessio unde legitimi tabulas an dari possit scriptis, si tabula testamenti exstat, et testamentum nullum sit. T. 4. c. 95.
- Bonorum possessio secundum tabulas an sit cum re. T. 4. c. 104.
- Bonorum possessio secundum tabulas an sub conditione scripta detur, pendente conditione. T. 4. c. 106.
- Bonorum possessio secundum tabulas si scriptis sub conditione accipitur, an ea deficiente repellatur. Ibid.
- Bonorum possessio secundum tabulas an detur, an accedat eis, si pluribus exemplaribus testamentum scriptum sit, omnes edices exstare. T. 4. c. 101.
- Bonorum possessio secundum tabulas quomodo cedat. T. 4. c. 105.
- Bonorum possessio an tabulum petita sit secundum, vel contra tabulas, an ipse liberi possint petere unde liberi, quasi ab intestato. Ibid.
- Bonorum possessio unde cognati an, quos, et quod gradus habent. T. 4. c. 17.
- Bonorum possessio unde legitimi quando competat. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi an detur recte matris. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi quibus detur. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi defertur legitimis proximicibus. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde legitimi quibus competit, an sit necessarium sit am petere. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio unde liberi quando, et quibus, vel contra tabulas, an ipse liberi possint petere unde liberi, quasi ab intestato. Ibid.
- Bonorum possessio unde vir ut detur, quae requiratur. Vide, Unde vir et uxor.
- Bonorum possessionem an agnosceri possint scripti et incerti partibus. T. 4. c. 108.
- Bonorum possessionem an filius emancipatus amittat, si post mortem patris arrogetur si dederit ante petitam bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 30.
- Bonorum possessionem an fructus per se, vel per alium acquirere possit. T. 4. c. 81.
- Bonorum possessionem an infans tutore sustineat petere possit. T. 4. c. 16.

- Bonorum possessionem contra tabulas an perdat, qui libertum patrem capta accessit. T. 3. c. 108.
- Bonorum possessionem an possit capere, qui non potest hereditatem capere. T. 4. c. 19.
- Bonorum possessionem an procurator possit repudiare. Vide, Procurator. Vide, Repudiare.
- Bonorum possessionem an populus tutore auctore petere possit. T. 4. c. 10.
- Bonorum possessionem an quia lex non cogitur petere, vel agnosceri. T. 4. c. 41.
- Bonorum possessionem an vadetur posterior agnovisse, aliter petiti, priusquam prior repudiavit. T. 4. c. 18.
- Bonorum possessionem contra tabulas an scriptis beneficio praeteritis petere possit. T. 4. c. 31.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, an repudiare a legato, vel mortis causa donationibus. T. 4. c. 51. an repudiare a donatione inter vivos. Ibid.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, quae legatis, et quibus praeterita debeat. T. 4. c. 10.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, non tantum sustineat legata, sed etiam repelli a substitutione pupillari. T. 4. c. 54.
- Bonorum possessionem qui agnovit, an dimittit fiat, et pro eo habeatur. T. 4. c. 12.
- Bonorum possessionem contra tabulas semper dari in suum. T. 3. c. 103.
- Bonorum possessionem contra tabulas qui petit, an potest vasa petere ab intestato. T. 4. c. 112.
- Bonorum possessionem contra tabulas si duo filii, nam tabulas ante praeteritis, petuntur, an, quomodo, et quibus legata praeterita detur. T. 4. c. 61.
- Bonorum possessionem ecclesiasticam qui agnovit, an detur ei etiam Carboniana, et contra. T. 4. c. 100. an utriusque possessionis annus simul cedat. Ibid.
- Bonorum possessionem etiam prior repudiatis infra tempora, sequenti non cedere tempora bonorum possessionis patenda. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessionem non dari nisi patrifamilias. Vide, Unde legitimi.
- Bonorum possessio non petatur portio an petentibus adretracta. T. 4. c. 100.
- Bonorum possessio contra tabulas si petentis possit. T. 4. c. 17.
- Bonorum possessionem qui petit alius nomine aucto mandato, an postquam furem corperit, petiti rata haberi possit. T. 4. c. 21.
- Bonorum possessio contra tabulas intestatum non finit, si adita sit hereditas. T. 4. c. 55.
- Bonorum possessionem an qui petiunt contra tabulas, ea habere viriles, et partes portiones, etiam si in testamento eis adscripta sint improprie portiones. T. 4. c. 40.
- Bonorum possessio si praeteritis praeterit, an, quomodo, et quibus, legatis tenetur. T. 4. c. 58.
- Bonorum possessionem contra tabulas si filius praeteritis petiit, an legata praestat. T. 4. c. 60. et 61.
- Bonorum possessio unde legitimi et quando et quibus detur. T. 4. c. 15.
- Bonorum possessionis Carbonianae effectus qui sol. T. 4. c. 94.
- Bonorum possessionis contra tabulas, si quereat iudicibus diffinitum qui sint. T. 4. c. 40.
- Bonorum possessionem una specie, vel fidei deficiente, an, et quando posteriori locum fiat. T. 4. c. 17. quando tempora a posteriori cedant. Ibid. 15.
- Bonorum possessionis petende secundum tabulas, vel contra tabulas tempus an cedat. T. 4. c. 100.
- Bonorum possessionis petende tempora non cedant ignorantibus. T. 4. c. 18.
- Bonorum possessionis petende tempora non cedant ignorantibus, si esse proximum cognatum. T. 4. c. 18.
- Bonorum possessionis petende quae tempora praeteritis cedat, et nec praestigia sint. Vide, Dies bonorum possessionis patenda.

Budae sabinomach. T. 1. c. 153. et seq.
Budeum non admodum iure peritum fuisse.
T. 1. c. 325.
Budeus notatus. T. 7. c. 709. habuit pro soti-
nomia, quam facit suus. T. 7. c. 718.
Bugei d'argent. T. 3. c. 800.
Buleatium ius. T. 8. c. 228.
Buprestis quid, et ejus nominis notata. T. 1.
c. 330.
Burd, sive burrius aut molli pueri. T. 3. c. 847.
Burdice, et burici, et burii. T. 1. c. 225.
Burdones qui sint. T. 3. c. 718.
Burdones sunt molli, qui joculariter carere,
vel rheda. T. 3. c. 847.
Burgarii, et burgarii qui sunt. T. 8. c. 378.
et c. 585.
Burgum unde. T. 8. c. 331.
Burius. T. 3. c. 847.
Burius. T. 1. c. 225.
Butia. T. 1. c. 178.

C

Tria CCC. in libro notarum iuris quid signi-
ficant. T. 7. c. 1315.
Cabalitatis ratio. T. 8. c. 400.
Cacaba conatorum instrumens. T. 1. c. 36.
Cacodaim appellatur arthodolia. T. 8. c. 18.
Cadaver posteriori se huiusmodi vocabulo
Principe. T. 2. c. 32.
Cadere in causam commaniam. T. 8. c. 100.
Cadi iure legato debetur. T. 4. c. 5.
Cadoqui quod sint, et eorum ius. T. 4. c. 1438.
1439.
Caduca bona Caesariani aue Principis auctori-
tate occupari non possunt. T. 8. c. 179.
Caduca quando rei privatae Principis addican-
tur. T. 8. c. 188.
Caduca possessione. Ibid.
Caduca per introducta. T. 7. c. 316.
Caduca uide. Ibid. et seq.
Caduca qui dicuntur. T. 8. c. 550.
Caduca fideicommissa. T. 8. c. 535.
Caduca hereditas. T. 8. c. 531.
Caduca fisco acquiritur. T. 6. c. 523.
Caduca eorumque vocatur. Ibid.
Cadura, et ea, quae sunt in causa caduci, se-
parantur ab his, quae pro non scripta habentur.
T. 4. c. 1518. quod sunt in causa caduci,
defectum vivo testatore. Ibid.
Caduca, vel quod sunt in causa caduci, relictum
in fisco an in legibus caducis, ut Julia et
Papia. Ibid.
Caduca fieri non possunt, quod repudiatur,
sed ea tantum, quae sunt in causa caduci, non
posse post mortem testatoris. Ibid.
Caduca ea tantum faciunt leges caducas, quae
defectum prius, quam deferatur. T. 4. c. 1208.
Caduca legatu quod dicuntur. T. 8. c. 828.
Caduca legata, quae sunt leges Papia. T. 3.
c. 834.
Caduca nullo iuramento fieri possunt, et
pro nec scripta habentur. T. 3. c. 776.
Caduca qui, et quod sint. T. 3. c. 1078. an
fisco vindicentur. Ibid.
Caduca ea tantum fieri, quod et indigna afe-
riuntur. T. 7. c. 1179. exceptis appellatur,
et cur. Ibid.
Caduca acquiruntur fisco sine possessione. T. 7.
c. 631.
Caduca filii hereditas, quae non adita est. T. 7.
c. 1099.
Caduca pecunia sit, si dupli sequitur fidei-
commissum. T. 7. c. 1179. exceptis appellatur,
et cur. Ibid.
Caduca bona, quod notandum delecta, aut acqui-
sit. T. 7. c. 1099.
Caduca quomodo dicuntur ab Ulpiano. T. 7.
c. 1136.
Caducaria lex est lex Julia. T. 4. c. 1036.
Caducaria leges odiosae. T. 3. c. 714.
Caducaria leges. Vide, Leges caducariae. Vide,
Leges Juliae et Papiae. Vide, Caduca.
Caducum hereditas fieri cum suo more de-
ducta. Ibid. quod huius scriptis detrahitur,
et bono more se gerunt. T. 7. c. 1097.
Caduci ius, ius novum est. T. 4. c. 1438.
in causa caduci quod alit. T. 4. c. 1438. 1439.
in Caduci causae quae legata sunt. Vide, Legata.

in Caduci causa dicuntur, quae post factum vivo
testatore deficiunt morte naturali heredes, vel
legatarii, aut defectu conditionis. T. 7. c. 1163.
Caduca, vel quasi an locum sit in testamento
milia. T. 3. c. 773.
de Caduca tollenda. T. 7. c. 1163. et T. 7.
c. 315. et sequentibus.
de Caduca titulum sustinet Justinianus, et pro
eo repetit Ulpianus de lege Caducaria. T. 2.
c. 610. et c. 1163.
Caducorum casus quinque. T. 7. c. 305.
Caducorum ratio et laboris spectator. T. 4.
c. 352.
Caducorum materiam, quam les Papa intro-
ducent, cum Justinianus tollendam esse du-
xerit. T. 7. c. 1163.
Caducorum introductorum casus leges Papiae
quod sunt. T. 7. c. 1163.
Caducorum quique casus. T. 7. c. 1156. hic
casus hereditatis, vel legati sunt caduca.
Ibid.
Caducorum materia, et argo unde exempta lege
Papiae. T. 7. c. 1163.
Caducum quando sit legatum, et quando non
sit caducum. T. 3. c. 869.
Caducum sit omne quodcumque cadit in fisco.
T. 7. c. 1099.
Caducum non sit fideicommissum. T. 7. c. 1161.
Cacitiae personarum excusae muneribus. T. 8.
c. 253.
Cacitiae morbi nomine significat. T. 7. c. 979.
Cacina scriptor, dictio, et iudex fieri poterat,
non tamen magistratus. T. 8. c. 219.
Cacina testamentum facere potest. T. 8. c. 558.
Cacina non fructum retinere potest. T. 8. c. 608.
Cacina an bonorum possessionem petere possit,
et an etiam deinde petenda possessione,
qua non tenet, quod agitur. T. 8. c. 528.
Cacina non potest facere testamentum nisi ad-
hibita aperi quodam solemnitate. Ibid.
Cacina cupisse contrahere potest. T. 8. c. 908.
Cacina an testamentum facere possit. T. 2.
c. 190.
Cacina pro alio postulare non potest, ut ad-
optare possit, et alibi procuratorem testatore.
T. 2. c. 538.
Cacina curator dari non potest. T. 6. c. 1034.
Cacina an possit facere testamentum. T. 7.
c. 1033.
Cacina quid concessum est, et quod non. T. 5.
c. 538.
Cacina quid proprie agitur. T. 1. c. 320.
Cacina in solo patris iudicatur. T. 8. c. 430.
Cacina servi debiti an recta vocetur mors. T. 3.
c. 634.
Cacina tempore si quia legat fuisse fuisse,
probat debet, et alibi fuisse. T. 3. c. 637.
Cacina iudicium rimet. T. 7. c. 1099.
Cacina mandator, et qui cadem factus est,
perinde periturus, ut hominem. T. 7. c. 1022.
Cacina interpretum qui promittit, ut qui cadem
factus est in alio casu ei, qui cadem fecit.
T. 7. c. 1022.
Cacina qui fieri mandaverit, ut homicida pu-
nitur. T. 6. c. 1067.
Cacina viro quod. T. 4. c. 373.
Cacina quod sit. T. 6. c. 448.
Cacina testamenti factio non habet. T. 4.
c. 825.
Cacina. T. 3. c. 420.
Cacina habitor, et quo aliquid deiecit,
vel effusum est, quomodo, et quo actione te-
natur. T. 4. c. 396.
Cacina in provincia sine mittit legatus, unde
legatum fidei, legatum. Logisusensis pro-
vinciae. T. 5. c. 838.
Cacina validiores, et fortiores provinciae in aeo
potestate relictas, potestates vero reliquit
senatus, et cur. Ibid.
Cacina ab Augusto separata tempore Traiani.
T. 7. c. 1567. Vide, Traiana.
Cacina et fidei appellatio promissa. T. 1. c. 423.
Cacina legati qui sunt. T. 5. c. 838.
Cacina actio. Vide, Actio Cacina.
Cacina procurator se possit fungi vice procu-
sulis. T. 1. c. 872. Vide, Procurator.
Cacina colitis enjare formulari, quem Deum,
Tertullianus dicitur. T. 7. c. 886.
Cacina Augusto esse valenti apparitorum. T. 7.
c. 1067.
Cacina metropolis Patensis primae, colonia
Vespasiana. T. 8. c. 522.

Cacina metropolis Cappadociae. T. 7. c. 1429.
Cacina, seu Catholicus qui. T. 8. c. 179.
Cacina fructibus sunt, et rapine infames.
T. 6. c. 850.
Cacina qui dicuntur. T. 7. c. 1575.
Cacina advocati quid dicitur. T. 7. c. 1429.
Cacina. T. 6. c. 850.
Cacina tutorum deficiente quod. T. 3. c. 449.
Cacina calidus adhibere dicitur. T. 4. c. 833.
Cacina bona, quae capere valent, extraneo
malo saltem, ut impore saltem extraneo
substantia. T. 6. c. 306.
Cacina articulus quid significat. T. 4. c. 452.
Cacina fuit leprosus adhibere. T. 2. c. 12.
Cacina Solus, Lacus Titus hic ambobus pro-
ducitur. T. 4. c. 39.
Cacina iurisdictionis quantum distendit et So-
lomonum, et Proculianorum sententia de
eius materia, ut specie an facit. T. 6.
c. 294.
Cacina gregem accumeret in rebus, quod numero
continetur, et modo gra ad numerum datus
sit. T. 6. c. 507.
Cacina tres libros de legatis scripserat. T. 3.
c. 819.
Cacina comen mercatoris est conventus commu-
nis. T. 8. c. 969.
Calamitas augurum quomodo. T. 1. c. 310.
et seq.
Calata comitia. T. 4. c. 878.
Calata vitem quod sit. T. 3. c. 183.
Calata pedibus agitur, necubi o serpentibus
mordetur. T. 1. c. 479.
Calata vitem propriam, et impropiam. T. 4. c. 438.
Calata coquenda, vel arena, vel erant fodiente
iure, an licet habere in gradio serviente ta-
guntur huius tempore. T. 3. c. 319.
Calatulae, quod sunt numerus datus, et
tota non liberatur. T. 2. c. 831.
Calatulae metrum eorum invenit invenit
non habent. T. 8. c. 254.
Calatula modistula. T. 8. c. 277.
Calatula quid. T. 7. c. 458.
Calatula. T. 7. c. 917.
Calatulae actio, et actio mutui differunt. T. 3.
c. 460.
Calatula obligatio contrahitur verbis. Ibid.
Calatulae numerus non deductum. T. 7. c. 1136.
Calatulae Procurator, qui dicitur. T. 7.
c. 460.
Calatula facere. T. 3. c. 936.
Calatula prima quomodo appellatur. T. 2.
c. 326. 327.
Calatulae iustitiae. T. 4. c. 463.
Calatulae Juliae alio arat aliosque pendendo
adum locum redit. T. 7. c. 838. item
et Martia calatula. Ibid.
Calatulae Martia locutione solentur fieri,
et possunt solvitur. T. 5. c. 215.
Calatula prima, vel proxima qui decem
appellatur, perinde haberi, ac si calatula
proxima dati stipulata esset. T. 4. c. 1097.
Calatulae aliumque in mare projecit, qui
sententia tenetur. T. 3. c. 625.
Calatula, et calatula militum. T. 2. c. 996.
Calatulae agitur magna, et videtur, aue agitur
de dolo, sive de cognitione praetoria. T. 7.
c. 792.
Calatula. T. 7. c. 127.
Calatulae actio. Vide, Actio.
Calatulae actio. Vide, Actio Calatula.
Calatula verbum quomodo a Cajo interpretatur.
T. 4. c. 463.
Calatula quid. T. 7. c. 451.
Calatula, et dilatoria jurandum. T. 4.
c. 408.
Calatulae alius in adoptione, aut frons, mul-
tus doli adhibere debet. T. 5. c. 856.
Calatulae adnotum Grammaticos quid proprie
significat. T. 6. c. 88.
Calatula duplex est. T. 6. c. 118.
Calatula substitui quod. T. 3. c. 808.
Calatula actio quomodo coarctatur. T. 2.
c. 311.
Calatulae iudicium. T. 7. c. 1571.
Calatulae iudicium, iudicium irritum deletionis
vocatur. T. 1. c. 90.
Calatulae demeritis notatur infamia. T. 5. c. 845.
Calatulae demeritis infames sunt. T. 5. c. 850.
Calatulae demeritis infames erunt, per alios
intendi non possunt. T. 5. c. 1230.
Calatulae jurandum. Vide, Jurandum.

Calumniam propositam omni ratio honesta est. T. 6. c. 116.
Calumniam specie in parente, aut patris personam non cadit. T. 6. c. 44.
Calumniam juramentum omnino desiderat prior in exceptione rationem arguentium. Ibid.
Calumniam crimine extraordinario iudicio considerari coartatur. T. 6. c. 116.
Calumniam crimine extraordinario iudicio considerari, vel actione publico i. *Coram de fide iudicio coartatur*. Ibid.
Calumniam, seu calumniam causa que actiones compellit. T. 6. c. 116.
Calumniam pro talis. T. 6. c. 454.
Calumniam jurandam. T. 6. c. 688. 689.
Calumniam damnata est infamia. T. 7. c. 746.
Calumniam iudicium an sit publicum. T. 7. c. 457.
De Calumniam variis ex causis jurandam datur. T. 8. c. 494.
De Calumniam contenta in iudicio publico non est publicum iudicium, sed infamiam arguit. T. 8. c. 1276.
ex Calumniam filiofamilias facta duplex ieiunium actio descendit. T. 6. c. 418.
Calumniam anima a lite desinitio quo edicto coarctatur. T. 3. c. 196.
Calumniam quid. T. 8. c. 795.
Calumniam legatum quid. T. 3. c. 808.
Calumniam, seu calumniam quia dicitur. T. 6. c. 903.
Calumniam filiofamilias negation facienda, cui, et que actione tenetur. T. 6. c. 118.
Calumniam quia dicitur. T. 6. c. 463.
Calumniam, et mandatoris in admodum pena, eadem infamia, acut mandatoris, et homicidii. T. 5. c. 185.
Calumniam extra ordinem poenitent. T. 6. c. 903.
Calumniam quia propter pietatem. T. 8. c. 1130.
Calumniam in fructibus notari solebat. T. 7. c. 1572.
Calumniam, qui in iudicio publico calumniati sunt, coarctat fidei. T. 6. c. 1176.
Calumniam quia dicitur. T. 6. c. 1571.
Calumniam in petitiis, et extraordinario iudicio pariter extra ordinem pro qualitate admittit. T. 9. c. 1572.
Calumniam in publica criminis iura ordinario poenitent. T. 8. c. 681-2. c. 686.
Calumniam non sit interdictum testimonium. T. 3. c. 196.
Calumniam quid. T. 6. c. 1074.
Calumniam non tenetur caput adit. T. 1. c. 90.
Calumniam facere. T. 6. c. 686.
Calumniam fedi. T. 8. c. 633.
Calumniam. T. 1. c. 169.
Calumniam qui tenetur non aut. T. 6. c. 1446.
Calumniam, idem, artem. T. 6. c. 629.
Calumniam ex flagitio, artem flagitio quid. T. 3. c. 309.
Calumniam quid sit, et quia species. Ibid.
Calumniam tres species, foris, testis, et homicidium. Ibid.
De Calumniam fraudem quando dandum sit. T. 8. c. 676.
Calumniam Romani Pontificis quid. T. 8. c. 854.
Calumniam quodam genus calumniam nominetur. T. 1. c. 445.
Calumniam an possit sit clerici sua permixta summi Pontificis. Ibid.
Calumniam viam. T. 3. c. 309.
Calumniam signum quid sit. T. 8. c. 95.
Calumniam ex quoque frugibus dat. T. 1. c. 492.
Calumniam quod genus potest. T. 1. c. 333.
Calumniam signum aut, tabi lectus, fidei pium. T. 3. c. 321.
Calumniam, testimonium tabulas quid sit. T. 6. c. 128.
Calumniam, id est, cella vicaria. T. 8. c. 629.
Calumniam est iudicium coarctat, armatum legum, ac thesaurus fidei publicum. T. 8. c. 119.
Calumniam est idem, qui quomodo Quator vocabatur. Ibid. et c. 314.
Calumniam node dictum. T. 8. c. 975.
Calumniam qui aut. T. 7. c. 72 et c. 86.
Calumniam Ecclesiam quomodo officium. T. 8. c. 678.
Calumniam officium plane spirituale est. T. 8. c. 975.
Calumniam, vide, Questores.
Calumniam dignitatem esse temporariam, asserit Cajetanus. T. 8. c. 31.

Calumniam iudicium quomodo aut. T. 8. c. 48.
Calumniam qui aut, et qui eorum usus. T. 1. c. 370.
Calumniam argentea olim in argenti erat, non in suppellectiliis. T. 3. c. 705. 709.
Calumniam argentea hodie in suppellectili consistit. Ibid.
Calumniam duples, et simplicis. T. 8. c. 389.
Calumniam inter milites ponatur. Ibid.
Calumniam Causae et Questorum summi in artem arant. T. 2. c. 363.
Calumniam dicuntur bonorum petitorum. T. 7. c. 1533.
Calumniam Principis T. 7. c. 663.
Calumniam Causae quia olim dicebatur. T. 8. c. 30.
Causa inter preces non aut. T. 8. c. 564.
Causa non continetur pecorum appellatione. T. 4. c. 700.
Causa facienda. T. 1. c. 94.
Causa postea. T. 1. c. 228.
Causa ad pauperem fecerit. T. 6. c. 964.
Causa quod vinoli geos. T. 1. c. 228.
Causa verbum ambiguum est. T. 3. c. 1056.
Causa quid proprie. T. 8. c. 197.
Causa intelligit. T. 8. c. 377.
Causa verbum mutuum. T. 8. c. 404-405.
Causa repudi. Constantiopolitani. T. 8. c. 291.
Causa legitimum finem. T. 8. c. 207.
Causa legitimum statim inferri debet proinde thesauri. T. 8. c. 108.
Causa publicus qui. T. 7. c. 808.
Causa omnia in Ecclesiam prelii verum pro constituit. T. 8. c. 463.
Causa pars tertia cui operi deputanda. T. 8. c. 337.
Causa verum, aut artem, seu mensa prelii prelii prelii inferri. T. 8. c. 103.
Causa omnia. T. 8. c. 353.
Causa non solutio conductus, proposita, et actores rei privatae manu militari compelli potest. T. 8. c. 302.
De Causis Ecclesiasticis. T. 8. c. 333.
Causam qui vocatur. T. 8. c. 513.
Causam civitatem, et quomodo sit eorum mutui. T. 1. c. 63.
De Causis. T. 8. c. 305.
Causam, et prebendam quomodo differt. T. 8. c. 303.
Causam alio prebendam esse non potest. T. 8. c. 919.
Causam mulieres. T. 8. c. 825.
Causam illationes. T. 8. c. 197.
Causam excommunicari non potest capitulum aie coarctat Episcopi. T. 8. c. 944.
Causam duo prebendas habere prohibetur. T. 8. c. 846.
Causam unde dicit. T. 8. c. 909-910.
Causam qui aut. T. 8. c. 844.
Causam ad Ecclesiam reparatorem contrahitur tenetur. T. 8. c. 914.
Causam regulares, qui regulam migraverit, Episcopo Episcopi coarctatur. T. 8. c. 872.
Causam eligendi ex clerico numero summo, non ex populo. T. 8. c. 916.
Causam duo generis. T. 8. c. 903.
Causam testimonium admittit in causa Capituli, ob incipiam probationem. T. 8. c. 819.
Causam regularium, et monachorum differt. T. 8. c. 907.
Causam. T. 8. c. 225.
Causam. Ibid.
Causam dicitur instrumentum causa quid sit. T. 1. c. 390.
Causam casuum cur alio vocatur. T. 8. c. 889.
Causam partis legati. T. 3. c. 833.
Capacitas in herede instituto tribus temporibus existit, testamenti, et mortis, et adit hereditatis. T. 4. c. 830.
De Capacitate heredi, et legatarii. T. 3. c. 804-805. et seq.
De Capacitate, quia habeo in finem. T. 7. c. 1338.
Capacitas nomen unde venit. Ibidem.
Capacitas, qui secundum legem benedictum addit, ab Episcopo mutatur. T. 8. c. 1123.
Capacitas verbum quid. T. 8. c. 383.
Capacitas, et accipere quatuor differt. Ibid.
Capacitas quid sit. Ibidem et 477.
Capacitas quod potest genus. T. 1. c. 270.
Capacitas mortis causa quid sit. T. 8. c. 474.

Capacitas mortis causa. T. 8. c. 4113.
Quod dicitur Caput per occasionem mortis alienum, mortis causa capio est. Ibid.
Capacitas mortis causa. Vide, Mortis causa capio.
Capacitas mortis causa accipit gerit, et specialiter. T. 3. c. 885.
Capacitas mortis causa continet et hereditatem, et legatum, et dispositionem causam mortis. T. 7. c. 1481.
Capacitas mortis causa appellatur quodcumque obvenit occasione mortis alterius, et vacat proprio nomine. Ibid.
Capacitas mortis causa dicitur, quia non habet aliud nomen. Ibid.
Capacitas est verbum consuetudinis rei iudicatur. T. 7. c. 1308.
Capacitas species non consuetudinis mortis causa capio nomen. T. 4. c. 679.
De Capacitate mortis causa. T. 4. c. 1294.
De Capacitate mortis causa fidei loca non est. T. 4. c. 1299.
De Capacitate pupilla. T. 7. c. 712.
Capacitas causa mortis, qui habet nomen proprium, et qui non habet. T. 3. c. 885.
Capacitas visum apud Catoem quomodo accipitur. T. 1. c. 476.
Capacitas mulieres prebendam aut fenum, et oleum. T. 8. c. 398.
Capacitas sunt tabula equorum, mulierum, camelorum. T. 7. c. 87.
Capacitas in speciebus prebentur. Ibid.
Capacitas, qui prebentur quodcumque officia, quoniam aut. T. 8. c. 85.
Capacitas an dicitur singulariter. T. 8. c. 46.
Capacitas verbum quid. T. 4. c. 407. quid dicitur. Ibid.
Capacitas crimen inferri pernam sanguinis. T. 7. c. 1214.
Capacitas causam tenentem innocentem comit, non totam criminalem compellerit. T. 8. c. 1210.
Capacitas incriminatus qui dicitur. T. 6. c. 92.
Capacitas incriminatus inter Bonifacium sanctorum seculi decretalis, et Philippum interum Regem Gallicis quid differt. T. 6. c. 194.
Capacitas incriminatus qui dicitur. T. 8. c. 1091.
Capacitas quid. T. 8. c. 401.
Capacitas grimo ad unum expositum pertinent. T. 8. c. 124.
Capacitas frans pro defuncto. T. 4. c. 472.
Capacitas rei dimittit an ad prohibita iura civilia capere hereditatem. T. 4. c. 80. an possit petere bonorum possessionem. Ibid.
In Capacitas non tantum absentia, sed et in iudicio per alium excusari potest. T. 5. c. 1210. incriminatus nomen causam capitalem tantum, non totam criminalem compellerit. Ibid.
Capacitas est appellatione. T. 8. c. 638.
Capacitas quodammodo invenitur. T. 8. c. 636.
Capacitas qui proprie hodie vocatur. T. 8. c. 840.
Capacitas anni 30 multatur libris. T. 8. c. 703.
Capacitas qui. T. 8. c. 461.
Capacitas tres ordines. T. 8. c. 596.
De Capacitate successione fedi. T. 8. c. 614.
Capacitas nomen aut generat, aut specialiter accipitur. T. 8. c. 630.
Capacitas non sit Princeps de aliquo investituris fedi, non sua capere devotum non potest. T. 8. c. 614.
Capacitas, gallice mudi. T. 8. c. 307.
Capacitas, idem, census capitis. T. 8. c. 316.
Capacitas agricolam ad censum debet. T. 8. c. 340.
Capacitas dicitur hic de pradiis, alia de tributo sicut non intelligitur. T. 5. c. 315.
Capacitas quid, et de quo dicitur. T. 8. c. 546.
Capacitas verbum ubi prebent non debet. T. 8. c. 319.
De Capacitate civium censibus eximendo. T. 8. c. 316.
Capacitas omnia quomodo sustinet colonos. T. 8. c. 313.
Capacitas qui sunt immunes, et qui non. T. 8. c. 94.
Capacitas in solui potest servus. T. 2. c. 61.
Capacitas immo qui datur. T. 2. c. 374.
Capacitas dimittit in conditione idonei habet. T. 3. c. 581.
De Capacitate mulieris, et qui veniat ad bonorum possessionem. T. 8. c. 125.

Carbunculorum qui petiti, an etur et necessaria sit etiam bonorum possessio. T. 1. c. 99.
Carbunculorum an iungenda admittit possit, ut debitorum actionem elidat. C. 104.
de Carbunculis bonorum possessione. T. 1. c. 99.
et seq.

Carbunculus edicti imperatoris datur bonorum possessio contra tabulas. T. 1. c. 99.
Carbunculus edicti decretum. T. 2. c. 464.
de Carbunculo edicto. T. 2. c. 1012.

Carbunculus edictum quando cessat. T. 2. c. 1015-1016.

Carbunculus appellatio. T. 1. c. 436.
Carbunculus, et salutaris quo differat. T. 2. c. 1010.

Carcer privatus libibetur. T. 2. c. 1011.
Carcer et vincula carceris differunt. Ibid.
Carcere infamatum quo ammendo. T. 2. c. 1013.

Carcer vultum eius est, alius femoris. Ibid.
Carcere infamatum an irritat. T. 2. c. 1013.

Carcere privatus deditum non facit, nisi corpori vincula addita sint. T. 2. c. 708.

Carcere propositus unus quo. T. 2. c. 1009.
Carcere in carcerem, an iustitiam. T. 2. c. 1010.

Carcere non minus dicitur cum, qui punit, quam qui conficit, et custodit. T. 2. c. 1010.
In Carcerem delictum alii dicitur, nisi bona eorum, hodie non dicitur, etiam bona eorum.

Carcere cur plerumque necarentur non capitis tantum, sed et res capitalium criminum. T. 2. c. 711.

Carcere detectus in vincula. T. 2. c. 1017.
In Carcere impropre parat, et supplicium. T. 2. c. 1004.

Carcere, et vincula publica. Ibid. et seq.
Carcere, dicitur adjuvandum, vel eis non iuvetur, post ea mores exire debet carceris, et non capitale sit crimen. T. 2. c. 1010.

Carcere quo tempore Episcopus, abiciatur. T. 2. c. 1010.

Carcere effluat extra aditum potest. T. 2. c. 515.

de Carceribus privatis libibendis. T. 2. c. 1011.
Carcere quoniam sint limitati species. T. 1. c. 1004.

Carcere non dicitur. T. 2. c. 991.
Carcere, nunc, et carcer, quid sint. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.
Carcere non dicitur, nisi in carcerem. T. 2. c. 1004.

Casta memoria quorum personarum colenda nobis ait. T. 2. c. 416.
Castalio fudum. Vide, Fudum.

Castelle, quibus aqua servatur, an reddi sint, et an emptorem sequatur. T. 2. c. 338, et c. 622, 624.

Castella pascuis aut agrorum concupiscula, ut quibus aqua deducitur. T. 2. c. 591.

Castellum militie. T. 2. c. 391.
Castellaria aqua. T. 1. c. 70.

Castellum, id est, parvulus burgus. T. 2. c. 338.
Castellum parvum quid sit. Ibidem.

Castellum quid sit, et quid sit. T. 2. c. 338.
Castellum in liberis hominibus quid, et quid sit. T. 2. c. 74.

Castellum moderata in iunioribus auctoribus propinquis permittitur. T. 2. c. 1041.

Castellum moderata domus permittitur. Ibidem.

Castro sunt regalia. T. 2. c. 695.
Castro adoptare non potest, et cor. T. 2. c. 1013.

Castro servus. T. 2. c. 1005. Vide, Servus castro.

Castro an possit adoptare. T. 2. c. 41.
Castro an possit permissum testamentum facio. T. 2. c. 1010.

Castro peculium quid sit. T. 2. c. 1006, et T. 2. c. 1006.

Castro peculium dicitur etiam quod profectus ad militiam datur, quoniam eodem relatis sit in cunctis numerum. Ibidem.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Castro peculium, vel quasi peculium ad proprium filii familiae patrimonium. T. 2. c. 1006.

Cassa, quando venditor intendit perire, et emptor, ut in fundo vendit. T. 2. c. 301.
Cassa, quod Accronis ad l. 2. §. Mula dicitur, et rebus creditis, alibi, expacitur. T. 2. c. 307.

Cassa, in quibus periculum pecunie, quo post dicitur constituitur, perit, ad eundem respectum, non ad debitum. T. 2. c. 307.

Cassa, quo filius, etiam: 100. dicitur, perit, bonorum possessionem perire potest. T. 2. c. 1006.

Cassa, ubi generi per speciem non derogatur. T. 2. c. 71.

Cassa, ubi solo solo solo possidere. T. 2. c. 534.

Cassa omnes stipulationes legibus, et Senatus consultis comprehendit. T. 2. c. 901.

Cassa fortitudo est interitum. T. 2. c. 408.

Cassa fortitudo prestat, nisi eadem coarctetur. T. 2. c. 483.

Cassa omnes mortem significat. T. 2. c. 817.

Cassa dicitur. Ibidem.

Cassa licet ex donatione propter nuptias. Ibidem.

Cassa militie. Ibidem.

Cassa quomodo definitur a Graeco. Ibidem.

Cassa major. T. 2. c. 833.

Cassa per fortis. T. 2. c. 1171.

Cassa certi qui dicitur. T. 2. c. 1196.

Cassa militie, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1009.

Cassa fortitudo non venit in commodum, nec in pigore. T. 2. c. 1009.

Cassa vacantur themata pro omnes casibus. T. 2. c. 1009.

Cassa militie, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1009.

Cassa plurimae quoniam completitur. T. 2. c. 808.

Cassa adversarii. T. 2. c. 1227.

Cassa fortitudo qui dicitur. T. 2. c. 833. T. 2. c. 1215.

Cassa, tantum fortitudo recte fortitudo testibus probatur. T. 2. c. 607.

Cassa fortis est, qui providet, col praeveneri, et reati non potest. T. 2. c. 499.

Cassa, et fortis, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1215.

Cassa, et fortis, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1215.

Cassa, et fortis, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1215.

Cassa, et fortis, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1215.

Cassa, et fortis, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1215.

Cassa, et fortis, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1215.

Cassa, et fortis, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1215.

Cassa, et fortis, et interitum, quo differunt. T. 2. c. 1215.

Cœliliae cur prohibita potere consolatam. T. 2. c. 493.
 Cato omnem iuris peritissimam am. misto. T. 2. c. 726.
 Catoenae regule an ad hereditates pertineat. T. 1. c. 79.
 Catoenae regule ad quæ legata pertinet. T. 5. c. 830 et c. 824.
 Catoenae regule sicut ad legata conditionalia non pertinet, ita non pertinet ad conditionales institutiones. T. 1. c. 80.
 Catoenae regule pertinet ad hereditates, non ad libertates. T. 4. c. 977.
 Catoenae regule ad quid pertinet. T. 2. c. 165.
 Catoenae regule. Vide, Regula Catoenae.
 Catoenae regule ad quam legata pertinet. T. 1. c. 834. an ad hereditates. Ibid.
 Catoenae regule attum ad anipulationes pertinet. T. 4. c. 977.
 Catoe animalis est posthumum corporis ex Tertuliano. T. 1. c. 908.
 Caudicari, deus, santon frumentarii. T. 8. c. 510.
 Caudicari in urbe Roma qui foret. T. 4. c. 12.
 Cavendum. T. 6. c. 869.
 Cavendum de rato iudato venditori. T. 4. c. 846.
 Caves, totam si non petitorum, partem ejus an petere possit. T. 6. c. 443. et seq.
 Caveri debet dominus, servum jureiurandi in causis criminalibus capitalibus alio vellet cum defendere. T. 4. c. 629.
 Caversi, aut stipulari an alius alteri possit. T. 3. c. 778.
 Caversi nulla de re, vel non caveri de omnibus, parvi sunt. T. 3. c. 754.
 Caversi recte quis dicitur. T. 4. c. 65.
 Caversi quid. T. 4. c. 348.
 Caversi choreographi, caversi emotionem. T. 7. c. 701.
 Caversi hodie operis, quod libet ex velari, iure ciuili de eis sibi cavissent contrabentes. T. 2. c. 671.
 Cavillatio unde. T. 4. c. 462.
 Cavillationes, id est, sophistice nature quas est. T. 4. c. 1510.
 Cavillationes genus Scipitis. T. 4. c. 429.
 Cavilli, aut canes, quilibet remittere potest. T. 5. c. 933.
 Cæpo sua, et quomodo legatarij, si in ejus causam fortum factum sit alia, qui in ea divaricaverit. T. 4. c. 940.
 Cæpionem nomen unde deducitur. T. 5. c. 1192.
 Cæpionem ministri adulterium, vel stuprum non vindicatur. T. 7. c. 1539. in causam dominæ ævus. Ibid.
 Cæpionem domus, et ministri in quo differunt. Ibidem.
 Cæpionem ex recepto custodiri plus locatur, quam depositarii. T. 2. c. 378.
 Cæsa quæ sit. *lit. de marit. T. 2. c. 416.*
 Cæsa pro vitio. T. 2. c. 826.
 Cæsa liberalis ordinata. T. 1. c. 371.
 Cæsa ætatis jurisjurandi finis præstiti inscriptionem de eorum reperiunt restantur eos potest. T. 4. c. 378.
 Cæsa quatuor modis radium. T. 6. c. 960.
 Cæsa liberalis. T. 3. c. 843.
 Cæsa falsum quomodo potest legatio. T. 2. c. 158.
 Cæsa quæstrum perforare. T. 4. c. 429.
 Cæsa aliud, est, aliud occasio. T. 5. c. 716.
 Cæsa falsa. Vide, Falsa cæsa.
 Cæsa filiorum le omni jure potior est ceteris. T. 3. c. 814.
 Cæsa, et fructus in quo differunt. T. 5. c. 1021.
 Cæsa quid sit, et quid fructus. Ibidem.
 Cæsa lapinata in legatu. T. 6. c. 1005.
 Cæsa lœvativa que sit. T. 6. c. 690.
 Cæsa lœvativa, et causæ onerosæ in eadem personam, ut in eadem rem concurrere possint. Ibidem.
 Cæsa onerosa que sit. Ibid.
 Cæsa constituit pecuniæ incipere debet ante legationem, et eo in ipsa legatione. T. 3. c. 316.
 Cæsa est omnia, quod duxerit esset habiturus,

al reus et satisfecit tempore litis contestate. T. 5. c. 346.
 Cæsa quo jure in actione in rem præstetur post litem contestatam. T. 5. c. 357.
 Cæsa et ergo constituit pecuniæ incipit debet. T. 5. c. 316.
 Cæsa, ex quo codicilli valent, est testamentum, et codicilli non possunt esse cæsa, ex quo testamentum valet. T. 5. c. 528.
 Cæsa possessoris in re puri melior est. T. 5. c. 121.
 Cæsa possessoris quando melior est, et quando durior, quam cæsa petitoris. T. 6. c. 457.
 Cæsa prohibentia melior, et potior est in re pari. T. 5. c. 374.
 Cæsa testati tribuit causam intestati, et e contra. T. 5. c. 510.
 Cæsa promissi que sit. T. 6. c. 355.
 Cæsa pecuniarum per aerum antrum, aut filium familias possessionem sibi ignoratibus inquiri. T. 6. c. 517.
 Cæsa possessionis quando mutatur. T. 6. c. 562.
 Cæsa testamenti præcedit causam intestati. T. 6. c. 573.
 Cæsa statulibet, et legatarij conditionales. Vide, Legatarius statulibet.
 Cæsa alienationis. T. 4. c. 895.
 Cæsa cogita soliditate debere iudicium solvi, pro quo jure est. T. 4. c. 808.
 Cæsa, vel in quo ordinari dicitur. T. 4. c. 407.
 Cæsa liberalis. Ibidem et seq.
 Cæsa quæ indivisa est. T. 4. c. 904.
 Cæsa quæ per alium agi non potest, an appellatio ejus per alium agi debeat. T. 4. c. 1297.
 Cæsa prout an sit individuum. T. 6. c. 883.
 Cæsa dehi, que præstatur fideicommissum, est falsa sit, non vitat fideicommissum. T. 6. c. 883.
 Cæsa dehi prout an sit, si ille pignorum. T. 4. c. 1406.
 Cæsa jura, et voluntas non mutatur ordine scripturæ. T. 4. c. 1042.
 Cæsa jura liti non contestantur. T. 4. c. 1283.
 Cæsa onerosum sicut et causæ pignori, an sit indivisa. T. 4. c. 1365.
 Cæsa lœvativa que vocetur. T. 4. c. 248. non lœvativa que sit. Ibidem.
 Cæsa communis cuiusque ciuili sua causa est. T. 4. c. 781.
 Cæsa criminalis. Vide, Criminalis.
 Cæsa retractari potest et indulgentia Principis. T. 7. c. 1334.
 Cæsa, et occasio in quo differunt. T. 2. c. 1542.
 Cæsa commodati, que sit ad tempus, sequit dominium mutat, neque possessionem. T. 7. c. 185-1.
 Cæsa ad principem nulla potest, nisi rite laudata, et perfecta. T. 7. c. 1255.
 Cæsa momentanea possessionis non semper consumitur gravibus causis, que erant inscriptionem actiois, et cognitionem Fraudis Provincie. T. 7. c. 1333.
 Cæsa lœvativa, et non lœvativa in quo differunt. T. 7. c. 1337.
 Cæsa quid significet. T. 7. c. 713.
 Cæsa proxima avocata que. T. 7. c. 671.
 Cæsa aliud, est, aliud occasio. T. 7. c. 1241.
 Cæsa testamenti omnia sit. T. 9. c. 924. et 925. et seq.
 Cæsa cum ex iniegit agitur, alius iudex danda. T. 7. c. 1263.
 Cæsa quæ inter repositiois disceptat est, ab eis, vel duobus anathematis, vel prociibus sacri veluti iacta benevolens locutionem, non introducit. T. 7. c. 1263.
 Cæsa statuta, et qui de ea cognoscere potest. T. 7. c. 648.
 Cæsa statuta, et agnitionis pertinet ad cognitionem Fraudis, sed potest defendi. T. 7. c. 694. quando incidit in questionem finium æriscandæ, arbitrio eis esse cognoscitur. Ibidem.
 Cæsa civilis peragenda est intra tribuam. T. 7. c. 1570.
 Cæsa civilis iniqua est infelix, quo possidemus. T. 7. c. 1534.
 Cæsa doli. Vide, Doli cæsa.
 Cæsa dandi. Vide, Dandi cæsa.
 Cæsa ad Principem non transmittitur, nisi ad plenum instructa. T. 7. c. 1577.
 Cæsa possessionis est possessio, cæsa doli

aut doli, cæsa venditionis est venditio, cæsa liti aut litem. T. 7. c. 1284.
 Cæsa passiva quislibet dicitur cæsa momenti. T. 7. c. 1253.
 Cæsa similiter alienando pro re. T. 2. c. 574.
 Cæsa ampliatione differtur. T. 7. c. 648.
 Cæsa cognita quamvis sit. T. 7. c. 626.
 Cæsa pro fine quidem similiter. T. 8. c. 103.
 Cæsa in se. T. 7. c. 139.
 Cæsa divisa quidem. Ibidem.
 Cæsa statuta. Vide, Statuta cæsa.
 Cæsa dum lœvativa in eadem rem concurrere non possunt, in eadem qualitate præstant. T. 1. c. 121.
 Cæsa ad publica munera pertinentes intra tres menses finienda. T. 8. c. 161.
 Cæsa dum lœvativa in eadem rem concurrere, eademque rem concurrere possunt. T. 2. c. 151. et T. 6. c. 1057.
 Cæsa Cæsa arpe est mala instantia. T. 5. c. 457.
 Cæsa Cæsa lœvativa in eadem personam, et in eadem rem concurrere non possunt. T. 5. c. 569 et c. 600.
 Cæsa, quibus in quo paraverit, vel patrum in ius vocaverit in ius Prætoris, absolvi debet edicti pona pecuniaria, vel pœnali, quæ sit. T. 6. c. 40.
 Cæsa cognitionem Prætoris, vel Prætoris magistratibus annuunt, dumvisit, aut privati etiam demandare potest. T. 6. c. 29.
 Cæsa, et quibus in ius vocari possunt, que sint, et quales. T. 6. c. 73.
 Cæsa mutandi, procuratoris quosam, et a quo solvitur. T. 6. c. 83.
 Cæsa possessionem quel, et que sint. T. 6. c. 539.
 Cæsa mutatio in possessionem boarum quod dicitur. T. 6. c. 491. et seq.
 Cæsa lœvativa in quo sit, et quibus in eadem rem concurrere possunt. T. 5. c. 569.
 Cæsa lœvativa. Vide, Lœvativa cæsa.
 Cæsa missio in possessionem. T. 3. c. 446. et 449.
 Cæsa lœvativa doli an sit in eadem rem concurrere possunt. T. 3. c. 713. et 602.
 Cæsa lœvativa que sint. T. 3. c. 777. et in eadem rem in eadem hominem concurrere possunt. Ibid.
 Cæsa lœvativa quando non sint hereditas, et doli. Ibid.
 Cæsa locatio siveque est, aut Prætor desiderat. T. 4. c. 508. et 510.
 Cæsa cognitionem quæ desiderat per libellum expediri non possunt. T. 4. c. 500.
 Cæsa cognitio aliud est, aliud decretum. T. 4. c. 173.
 Cæsa imperio contractus que sint. T. 7. c. 884.
 Cæsa certis separat ab incertis. T. 7. c. 1295.
 Cæsa civilis in ius tribuam proferri possunt. T. 7. c. 650.
 Cæsa que videretur desiderant. Ibid.
 Cæsa commissa est commissa, et pro principio agitur, et pro fine. T. 7. c. 713.
 Cæsa, in quibus non agitur, ut actor subscribat in crimen. T. 7. c. 1203.
 Cæsa quæ intra tres menses peragenda sunt. T. 7. c. 649.
 Cæsa cum non desiderant cognitionem Prætoris. T. 7. c. 1253.
 Cæsa continentia an dividitur. T. 7. c. 641.
 Cæsa, quibus agitur de honoribus, et muneribus, intra quod tempus peragenda. T. 7. c. 650.
 Cæsa cum non desiderant cognitionem Prætoris. T. 7. c. 1253.
 Cæsa appellationem tempora præstituta que. T. 7. c. 650.
 Cæsa lœvativa quid sit. T. 4. c. 125.
 Cæsa possessionis nemo sibi ipsi mutare potest. T. 6. c. 559. et 714.
 Cæsa cum quidem dicitur. T. 6. c. 724.
 Cæsa orare servo non licet. T. 7. c. 1253.
 Cæsa possessionis necesse sibi ipsi mutare potest. T. 7. c. 1253.
 Cæsa criminalis agi non possit per procuratorem, ne ex appellatione quidem. T. 7. c. 1337.
 Cæsa perferre quid sit. T. 7. c. 1101.
 Cæsa Cæsa datur, quod datur ob rem, id est, ob finem aliquem. T. 7. c. 713.

si Ceterum petatur, hoc verbe quid denotet, explicatur. T. 3. c. 457.
et Ceterum petatur de rebus creditis, quid hoc verbe agnoscitur. Ibid.

Ceterum condicere licet et omni contracte. T. 3. c. 458.

Ceterum adeo deducitur. T. 3. c. 459.
et Ceterum petatur de offitio. T. 7. c. 705.
Ceterum non est extra res aliquas, nec extra substantias. T. 2. c. 660.

Ceterum dicitur a ceterendo. T. 4. c. 610.
actio si Ceterum petatur, et conditio ceteri sit eadem sit. T. 1. c. 913.

actio si Ceterum petatur et actio non solum certa pecunia creditur, et numerata, sed etiam posibilitate rei creditur. T. 2. c. 350.
actio si Ceterum petatur, petitur etiam pecunia. T. 2. c. 575.

actio si Ceterum petatur et actio certa pecunia numerata, et traditur. T. 7. c. 631.
actio si Ceterum petatur et quibus datur. T. 8. c. 101.

Certus personarum quid sit. T. 6. c. 679.
Cervi manusque. T. 2. c. 73.

Cervorum natura. Ibid.

Cessare, et extinguere differt. T. 2. c. 929.

Cessare actionem est aspiri actionem, non extinguere. T. 3. c. 473.

Cessare a faciendo culpa est. T. 2. c. 983.

et Cessatione cessat. T. 7. c. 714.

Cessare iuratur. T. 1. c. 1412.

Cessare iuratur, cessare heredes, cessare tutela, cessare libertas, hereditas. V. ad infra sive locum.

Cessare heres. T. 3. c. 273.

Cessare bonorum. T. 7. c. 377. et seq.

Cessare se datus bonorum quid iuratur se differat. T. 1. c. 216-17.

Cessio in iure quid, et quomodo fit. T. 4. c. 1440.

Cessio bonorum non infamat, non caret tamen aliquam pugilationem. T. 8. c. 539.

Cessio, et delatio differunt. T. 2. c. 457-8.

Cessio illi Constantini Imperatoris Sylvesteri Pontifici facta servandam Bartolomeo valet: Nicolaus vero de Causa Cardinalis cum reprobat. T. 5. c. 838.

Augustinus Nicetas librum edidit, quo constaret peribere, differt tamen inter Imperatorem Constantinem esse verum. Ibid.

Cessio bonorum est beneficium legis Iulianae, quod debitoris liberat molestia creditorum. T. 3. c. 426.

Cessio actionis principalis ubi, et quando necessaria. T. 6. c. 356.

Cessio in actionibus desideratur. T. 9. c. 307.

Cessio bonorum ad quid actus sit. T. 6. c. 393.

Cessio bonorum quibus permittitur. T. 6. c. 1070.

Cessio bonorum ubi omnia, et ubi bodie fit. Ibid.

Cessio facta non admittitur. T. 8. c. 366.

Cessio actionis pro solutione est. T. 4. c. 1258.

Cessio sit mandatum esse. Ibid. T. 4. c. 999. revocari potest re integra. Ibid.

Cessio legatorum quomodo edictorum et Theophilus. T. 3. c. 820.

Cessio legatorum est transmissio in heredes. T. 3. c. 707.

Cessio bonorum non arguit infamiam. T. 7. c. 1339.

Cessio bonorum fit aut presentium, et futurorum bonorum. T. 7. c. 1332.

Cessio bonorum fit non tantum a patribus, sed etiam a filijs familias debitoribus, licet nihil proprii habeant. Ibid.

Cessio bonorum est remissio: ad evadendum carceris iuratum, vel infamiam presentemque bonorum. T. 7. c. 1331.

Cessio fit invito debitori. T. 7. c. 721.

Cessio non periculum solo, convenit. T. 7. c. 750.

Cessio actionis fitur de iure modis. T. 7. c. 721.

Conventio. Ibid. et morte mandatis. Ibid.

Cessio bonorum et quibus debitoribus fieri non potest. T. 7. c. 1331.

Cessio, vel datus in solutum solo irraditione peribet. T. 7. c. 1463.

Cessio omnino potest revocari re integra. T. 7. c. 937.

Cessio bonorum an infamat. T. 8. c. 46.

Cessio bonorum, vel actionis quibus conibet valet. T. 8. c. 126-27.

Cessatione beneficium, et beneficium divisionis in quo differunt. T. 5. c. 340.

Cessatione affectus dei est transmissio. T. 5. c. 1118.

Cessatione duo sunt effectus, et qui sunt. T. 6. c. 703.

Cessatione legatorum, et fideicommissorum effectus quid. T. 3. c. 820.

Cessatione bonorum debeat a lege Julia intelligi. T. 7. c. 1331.

Cessatione tempus in legatis spectatur. T. 4. c. 345.

Cessatione bonorum solennitas, non formula. T. 7. c. 1337.

Cessatione bonorum duo sunt comoda. T. 7. c. 1331, et et aliquid tertium commodum. Ibid.

Cessatione bonorum iuratur esse in causa criminalibus, si non licet iuratur pena poenitentia. T. 4. c. 1314.

si Cessatione scilicet actio creditur petuntur datur militi. T. 5. c. 894.

si Cessatione actionum bonorum non communicatur. T. 4. c. 982.

Cessatione bonorum solvitur compromissum. T. 4. c. 850.

Cessatione bonorum solvitur solitas. Ibid.

de Cessatione hereditatis. T. 3. c. 173.

de Cessatione actionum. T. 7. c. 721.

quid est in iure Cessio possit, vel non. T. 4. c. 1440.

qui Cessio bonis, de iure tegeret, et conveniri possit. T. 4. c. 850.

Cessatione diem quid dicimus. T. 4. c. 455.

de Cessatione iuratur. T. 7. c. 936.

Cessatione pro aliquo. T. 2. c. 750.

Chaldai mathematici. T. 7. c. 1443.

Chalcedoni sacri palatii Quamtor. T. 7. c. 1319.

Cheritas hominum gratulatio est. T. 6. c. 352.

Cheritas omnium peccatorum legemur. T. 8. c. 852.

Chironem scire. T. 5. c. 499.

Chironia libertas quis. T. 1. c. 67.

Chironia nova quis sit. T. 4. c. 105. de iure quid sit. Ibid.

Chironia nomine quid continetur. T. 4. c. 698.

Chironia legatio in libri continetur. T. 5. c. 1412.

Chironia legatio an debet fieri libri. T. 3. c. 709.

Chironia quid sit. T. 1. c. 66.

Chironia. T. 6. c. 368.

Chironia. T. 8. c. 290.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

Chironia. T. 7. c. 542.

errore suo, pœe Christianos deceat. T. 1. c. 28.
 Claudius Nero Imperator eunquem Divus factus est, et successit. T. 7. c. 153.
 Claudii edictum. Vide, Edictum Claudii.
 Clavarii, clavicularii. T. 8. c. 278.
 Clavicularii carceris. T. 7. c. 1540.
 Claviculariorum privilegia. T. 8. c. 281.
 Clavicularius quoniam sit. T. 8. c. 683 differt a commentariis. Ibid.
 Clavis et ambagum quid sit. T. 1. c. 285.
 Clavum domum redditorum traditio quid efficiat. T. 7. c. 1233.
 Clavum traditio est translatio possessionis. T. 7. c. 1052.
 Cleave tabulae seu dies legati cessare dicuntur. T. 6. c. 766.
 Clausula derogatoria. T. 1. c. 294.
 Clausula doli mali. T. 4. c. 297. quod clausula vocatur honestatis forma. Ibidem.
 Clausula quodammodo recipitur Principum iuramentum. T. 8. c. 21.
 Clavos inter vestimenta alius aut argutus, alius Latus. T. 1. c. 360.
 Clavatus fraudem mittit. T. 8. c. 688.
 Clavatus esse solvit patrem potestatem. T. 8. c. 835.
 Clavicus si fieri potest, qui virginem in ueroem ducatur. T. 8. c. 497.
 Clavicus non potest ordinari, nisi et adscribitur Ecclesie, ex ejus edito laico. T. 8. c. 899. idem hoc potest ad decem. Ibid.
 alius benedictio accipitur. Ibid.
 Clavicus suo privilegio renunciare non potest. T. 8. c. 765.
 Clavicus ob simulationem mittit clericatum. T. 8. c. 894.
 Clavicus quid simulet per irregularitatem. T. 8. c. 765. irregularis a suo Episcopo potest absolvi, nec iterum ab eo ordinari ad administrationem cedit, non ordinatio. Ibid. Clavicus, qui uorem, et benedictionem retinet, duplixi reo distribuitur, uorem, et Ecclesie. T. 8. c. 897.
 Clavicus super ab Episcopo alienatus. T. 8. c. 903. non aliter ordinatus, quam si titulo, vel benedictione donetur. Ibid.
 Clavicus postquam in ius vocatus est, aliter fieri esse coepit, iure revocare non potest. T. 8. c. 769.
 Clavicus non conobisarios possit sacra conferre. T. 8. c. 896.
 Clavicus ducens uorem, privator omni officio Ecclesiastico. T. 8. c. 897. omni privilegio clericatum. Ibid.
 Clavicus fideiobere non potest. T. 8. c. 915.
 Clavicus gradus Episcopii jurisdictioni subest. T. 8. c. 753.
 Clavicus, qui prohibetur conducere, prohibetur per alio fideiobere. T. 7. c. 501.
 Clavicus frudum pendere. T. 8. c. 655.
 Clavicus confensus de criminibus si fore iudicia secularia, qui et iudex incompetens, non haberi pro condemnato. T. 7. c. 429.
 Clavicus uorem dimittit sufficit indignitatem Episcopi. T. 8. c. 897. occasione indulgentia Summi Pontificis. Ibid.
 Clavicus agnatus omnes redditus Ecclesie debet. T. 8. c. 915.
 Clavicus delictum quis accedat. T. 8. c. 943.
 Clavicus omnes per Episcopum ordinandi certo numero. T. 8. c. 456.
 Clavicus et uos Ecclesie se aliam migrare non debet. T. 8. c. 456.
 Clavicus Ecclesiarum sumptibus alii debent. T. 8. c. 106.
 Clavicus quae mulieres secum habere possunt. T. 1. c. 47.
 Clavicus clerici deputantur Ecclesie. T. 8. c. 409.
 Clavicus, qui erodem suum dormerunt, et pueri. T. 8. c. 460.
 Clavicus quid quoniam in civilibus, vel criminibus causis conveniendi sunt. T. 8. c. 514.
 Clavicus non esse credendo sine auctororum idoneis collatione. T. 8. c. 456.
 Clavicus ut, et cor regnandi. T. 8. c. 401.
 Clavicus, et T. 7. c. 12.
 Clavicus ad testamentum facere possunt. T. 8. c. 942.

Clerici a laicis accusari non possunt. T. 8. c. 811. nisi certis causis. Ibid.
 Clerici inferioris ordinis. T. 8. c. 893.
 Clerici non sacerdotum. T. 8. c. 898.
 Clerici iurata non coguntur. T. 8. c. 777.
 Clerici, qui cum solo embolati, vel frange exarcent, excommunicandi. T. 8. c. 490.
 Clerici non habent alium domum, quam Deum. T. 8. c. 813.
 Clerici fidelitatem praestare non tenentur Laici. Ibid. nisi eis ab eis beati fuerint. Ibid.
 Clerici post coemptionem in clerum non possunt ducere uores. T. 8. c. 893.
 Clerici incontinentiae publicator. Ibid.
 Clerici per vim eripuntur, qui decessant ad supplicium. T. 7. c. 1319.
 Clerici apud suos Episcopos debent conveniri. T. 7. c. 457.
 Clerici quoniam sint. T. 8. c. 13.
 Clerici sunt, qui presbyteros sequuntur. Ibid.
 Clerici et monachorum differentia. T. 8. c. 458. 459.
 Clericorum numerus antiquus. T. 8. c. 470.
 Clericorum feudo prius accipietur parces, et extraneis. T. 8. c. 893.
 Clericorum accessores facti defunctorum non obligantur. T. 8. c. 621.
 Clericorum ordinis ius in laicorum numerum redigitur. T. 8. c. 893.
 Clericorum causae apud laicos non tractantur, ne quidem Episcopi consensu. T. 8. c. 868.
 Clericorum ordinis scriptis innotat. T. 8. c. 770.
 Clericorum romae cruceque amicum Christianorum. T. 8. c. 899. proprium est, quod divino cultu innotat religione impeditur. Ibid.
 Clericorum flores sunt gradus. T. 8. c. 891.
 Clericorum institutio ad Episcopos pertinet. Vide, Institutio clericorum.
 Clericorum abusu multis ex causis excusatur. Vide, Abusus.
 Clericorum bona pauperum sunt. T. 8. c. 894.
 Clericorum Romae praefectum bene sunt protectione Romani Pontificis. T. 8. c. 894.
 Clericorum Romae praefectum bene sunt protectione Romani Pontificis. T. 8. c. 894.
 Clericorum Romae praefectum bene sunt protectione Romani Pontificis. T. 8. c. 894.
 Clericorum sine Episcopi iurisdictione in Urbem non vocantur. T. 8. c. 515.
 Clerici mulierum interdicitur coeum. T. 8. c. 447.
 Clerici se matrimonium contrahere licet. T. 8. c. 447.
 Clerici agnati iuvenes. T. 8. c. 456.
 Clerici ingratulatio Novella Constitutio. T. 8. c. 514.
 Clerici subrogati. T. 8. c. 502.
 Clerici Constantinopolitani. T. 8. c. 858.
 Clerici extra diocesan, vel civitatem esse commodatibus literis ministerio Ecclesiastico fore non licet. T. 8. c. 900.
 Clerici se necessario causa absentibus distributione debent, victualis non item. T. 8. c. 901.
 Clerici laetificationibus, et impure pota indignantur. T. 8. c. 893.
 Clerici praesentibus licet perniciem non debent. T. 8. c. 889. nisi adorationis, et communione causis. Ibid.
 Clerici prohibetur mulierum cohabitatio. T. 8. c. 894.
 Clerici prohibetur commensatione, acutiles iudici, popinarum ingresses, et lervales habitus, et laicali. T. 8. c. 893. 894.
 Clibanorum fabrica. T. 8. c. 514.
 Clives associi. T. 8. c. 318.
 Clives, et vassallos dicuntur. T. 8. c. 509.
 Clivati debent se patronorum fidem. Ibid.
 Clives concepti. T. 8. c. 318.
 Clives ad arces patrum, et a contrario, ad testamentum dicere possunt. T. 8. c. 649.
 Clivibus causa militum adeo non est. T. 8. c. 509.
 Clivatus etiam feodi partem non domini voluntate alienare potest. T. 8. c. 813.
 Clivati reorum suae exceptiones, actiones tela. T. 7. c. 1305.
 Clives qui sint, et ejus mittenda ius in servitium. T. 8. c. 867.
 Clives mittenda ius ad servitium. T. 8. c. 497.

Clives ius est et urbana, et rustica servitium. T. 4. c. 1050.
 Clives mittenda ius habere quid possit. T. 8. c. 867. ad sit praesent, aut homines; rustici praesent, aut urbana. Ibid.
 Clivorum repurgatio. T. 8. c. 817.
 Clivorum. T. 8. c. 203.
 Clivorum quia praesent. T. 8. c. 760.
 Clivus lygaeus quando virilitatem puerorum exhibet. T. 8. c. 460.
 Clivus, vel clivus. T. 1. c. 48.
 Coeque voluntas, non est voluntas. T. 7. c. 1098.
 Coeque cum sint. T. 4. c. 100.
 Coeque argutarius. T. 8. c. 938.
 Coeque, aive collectarii argutarius qui sint. T. 8. c. 45.
 Coeque dicti sunt commoarii. T. 7. c. 567.
 Coeque abantur expeditum magnam augere vim. T. 1. c. 69.
 Coctatoria, vel coctatoria vasa. T. 1. c. 36.
 Coeque ad regem Principatum, aliam dignitatem apud Persas non admittebat. T. 8. c. 919.
 Coccus granum istorum. T. 7. c. 807.
 Coena. T. 1. c. 173.
 Coena et charta different. T. 7. c. 29.
 Coena Gregoriana, Hermogeniana, et Theodosiana. T. 1. c. 173.
 Coena prior a quo tempore valeat. T. 8. c. 12.
 Coena posterior a quo. Ibid.
 Codiciae nomen quod proprie significatur. T. 7. c. 10.
 Codiciae Justiniani edicto duplex. T. 7. c. 30.
 Codiciae editiones fuerunt duae. Primam Justinianus retractavit, et idem Codex repetitio Justiniani dicitur. In secunda editione addit 50. decreta. T. 7. c. 713.
 Codici Theodosiani, et Justiniani quod videri solet. T. 8. c. 37.
 Codicum suum linte loco recitare stragulam vel. T. 8. c. 110.
 Codicilli auctoritas. T. 7. c. 658.
 Codicilli ab intestato fieri potest. T. 8. c. 30.
 Codicilli rumpitur, si rumpitur testamentum. Ibid.
 Codicillus codicillo motetur, et suppletur. T. 7. c. 307.
 Codicilli sunt para, aive supplementum testamenti. T. 8. c. 305.
 Codicilli sunt suppletum testamenti. T. 7. c. 1036.
 Codicilli definitio. T. 8. c. 30.
 Codicilli, et testamenti differentia. T. 7. c. 307.
 Codicilli, siquid scriptum quando testator lege Cornelia. T. 4. c. 1208.
 Codicillo iugate, ibiherae, ac tuium dari, vel admi possunt, nec hereditas. T. 8. c. 30.
 Codicilli facti esse factum testamentum, speciali potest voluntate confirmari se debent. T. 8. c. 170.
 Codicilli, an plures fieri possint. Ibid.
 Codicilli, ut ratio indicet omnia, pagillares sunt. T. 8. c. 444.
 Codicilli verbo dunt, eussie formula, et eussie eussie verba sunt. T. 8. c. 30.
 Codicilli pro testamenti parte sunt. T. 8. c. 1035.
 Codicilli consilio dunt non valeat. T. 8. c. 868.
 Codicilli non testati, vel intestati voluntas minus valent. T. 8. c. 444.
 Codicilli ab intestato facti esse rumpitur agitione posthumum, vel posthumum. T. 8. c. 818.
 Codicilli ab intestato fieri possunt. Ibid.
 Codicilli pro parte testamenti habentur. T. 8. c. 1004 et 1013.
 Codicilli ut valeant, testamentum causa est; et codicilli non possunt esse causa, neque testamentum valeat. T. 8. c. 818.
 Codicilli sunt sequela testamenti, et ea se vires accipiunt, nec contra. Ibid.
 Codicilli nullum ordinem solemnitatem desiderant. T. 8. c. 1213.
 Codicilli se testamentum confirmant, et quo ratione. T. 8. c. 818.
 Codicilli facti ab intestato ut valeant. T. 8. c. 1033.
 Codicilli pubertate dissolvitur. T. 4. c. 1033.
 Codicilli militum ad ius singulare militum pertinent. T. 4. c. 970.
 Codicilli ab intestato non graecorum agitione vel heredes. T. 4. c. 1031.

Codicilli pura intelliguntur testamenti. T. 5. c. 313.

Codicilli sine rumpuntur agnitione potestati, testamentum rumpunt. T. 8. c. 997.

Codicilli scribitur ad heredes insulari epistola, preposita solutio. T. 3. c. 837.

Codicilli, et epistola in quo differat. Ibid.

Codicilli ante testamentum facti ad tacta per totum confirmantur. T. 3. c. 641.

Codicilli sola Theodosius imperatoris graeca leges scripti valebant, testamenta sola valebant. T. 3. c. 1029.

Codicilli suda volutate coactaverunt. T. 3. c. 707.

Codicilli ad testatorem ad tempus testamenti. T. 4. c. 1028.

Codicilli sunt ex scripto, vel sine scripto. T. 7. c. 944.

Codicilli, et fideicommissum, quare introducti. T. 8. c. 647.

Codicillorum introductionem ratio, et usus anteastruit. T. 3. c. 179.

Codicillorum jura ante Augusti tempora non fuit. Ibid.

Codicillorum jura tamen non potest testamentum, nisi exprimeret. T. 5. c. 999.

Codicillorum jura singulari esse in multis, et loqui maxime, non per parte testamenti habetur, et consequenter omnia quaecumque in codicillis scribitur, penitus habetur, ac si in testamento scripta essent. T. 4. c. 1028.

Codicillorum jura est extraordinarium. T. 3. c. 367.

Codicillorum ergo. T. 3. c. 705.

Codicillorum jura a quo tempore esse inciperit. T. 3. c. 1179. an testamentum facto possit quis codicillaria facere. Ibid.

ad hoc jura Codicillorum transire possit, quod exiit ex testamento de hereditate, et contra testamentum pronuntiatum sit. T. 7. c. 1496.

Codicilli qui occurrant, quibus saltem ponit. T. 6. c. 9025.

Codicilli plures potest quis facere, plura vero testamentum non item. T. 5. c. 9025.

per Codicillos non confirmari testamentum. T. 4. c. 945.

Codicillis ferre non potest furiosa. T. 6. c. 1028.

Codicillis in facere potest, qui testamentum. Ibid.

ad plures Codicillis idem facere possit. T. 3. c. 1179.

ex Codicillis, qui testamentum precedat, an possit fideicommissum peti. T. 1. ibid.

Codicilla directo heredi scribi non possunt. T. 3. c. 1180.

In Codicilla scripta perinde habere, atque si testamentum scripta essent. T. 3. c. 36.

Codicillis scripta verba directis non aliter valere, quam si specialiter testamentum confirmati sint. T. 1. c. 355.

Codicillis hereditas dari aequit verba directis, precarius potest. T. 5. c. 597-1028.

Codicillis nomen hereditas recte scribitur, heres vero non recte insinuat. T. 5. c. 567.

In Codicillis quosque testes requiruntur, et quosque in testamentis rusticorum. T. 5. c. 589-630.

Codicillis legata non dantur fideicommissa. T. 5. c. 1028.

Codicilla sine heres praeteriti aequi potest, aequi cum codicillis heres, neque exheres quicquam fieri potest. Ibid.

In Codicilla voluntas non est justa, et solemnitas. T. 3. c. 362.

Codicillis non possunt scribi heredes. T. 3. c. 671.

Codicilla hereditas dato ad debeatur. T. 3. c. 696.

Codicillis neque dari, aequi admi hereditas potest. Ibid.

Codicilla nisi testamentum confirmata legari non possunt. T. 3. c. 641.

Codicilla non solum directo haeredit. T. 3. c. 671.

ad hereditas Codicillis dari, vel admi possit. T. 2. c. 1179.

de Codicillis. T. 7. c. 1106. et seq.

de his, quae in Codicillis, vel in testamentis talia sunt, quae in utroque. T. 7. c. 1135. et seq.

Codicillis potest sine reliqui hereditas per fideicommissum verbis praecari. T. 7. c. 1105.

Codicillis legari non potest, nisi testamentum confirmata. T. 3. c. 636.

Cerellius Sextus J. C. an idem ac Africanus. T. 5. c. 15.

Cereus an possit per se, vel per alios honorum possessionem petere. T. 4. c. 23. an possit testamentum facere. Ibidem an non potest, an tempore excludatur. Ibid.

Cereus an possit legari in Senatus, et si sit senator ante cretum, an desinat esse Senator. T. 3. c. 101.

Cereus non potest capere magistratum, et magistratum retinet. T. 3. c. 532.

Cereus autem capere potest ex testamentis, nisi contra legatum testamentum. T. 3. c. 1496.

Cereus an a Christianis, an a Judaeis profecti. T. 8. c. 19.

Cereus, et orbitas praes. T. 7. c. 419.

Cereus Episcoporum. T. 8. c. 660.

Cereus praes major, quam orbitas. T. 7. c. 1499.

de Codicilla conditione consensit. T. 8. c. 1161.

de Codicilla clari scripti Ulpianus Episcopus Augustanus. T. 8. c. 947.

de Codicilla, et orbitas praes infirmatus. T. 7. c. 1499.

orb. Codicilla conditione fideicommissum, aut solum viro, aut mulieri relicto. T. 7. c. 1123.

an Codicilla, an orbis ex civium Romanorum testamentis capiat per legem Juliam. T. 4. c. 1436.

an Codicilla, et orbis copulantur. T. 8. c. 953.

Codicillorum actus quomodo sit. T. 8. c. 19.

an Orbis quod cadit, an habet perpetuum causam. T. 3. c. 314.

Codum quo jam est, eodem solum cat. T. 3. c. 306.

an Codicilla, et orbis erit solus, jura soli sequitur. T. 4. c. 1027.

ad Codicilla invitationem quomodo a Graeco vocatur. T. 7. c. 889.

Consuetudo an provincialis conferat militibus. T. 6. c. 398.

Copula. T. 8. c. 457.

Copula non videtur si quicquam, quod necesse habet ad restitutionem. T. 3. c. 1431.

Copula omnia. T. 4. c. 1431.

Copula quid. T. 8. c. 214.

Copulationem pro jugum, et caput summo autem. T. 5. c. 313.

In Copulatione speciem non excusat nemi liberat. T. 8. c. 214.

Copula modica est mixti Imperii, grava vero meli, nec quovis permittit. T. 3. c. 49-61.

Copula modica quae sit, et cui detur, et compendit. T. 3. c. 49 et c. 64.

Copula temporaria vinculorum, quod decessit ad sententia iudicis, penitus aboluit et post hanc temporaria. T. 4. c. 1430.

Copulationem modicam olim habuerunt magistratus municipales. T. 8. c. 45.

Copula, et proinde verba quid proprie significat. T. 4. c. 338.

Copula fructus plus est, quam perit. T. 3. c. 757.

Copula veritas quid. T. 3. c. 257.

Copula vera est promere ultra contra, et malitia. Ibid.

qui Cogitur, an velle videatur. T. 6. c. 344.

Cogitatio sola per se, solvitur foras consilium ferre non facit. T. 4. c. 942.

Cogitatio, et voluntas sola an jura civilia puniatur. T. 3. c. 82.

Cogitatio sceleris an debet puniri. T. 7. c. 1135.

Cogitationis potestas non esse. T. 4. c. 128.

Cognatus proximus quomodo possit sit. T. 2. c. 311.

Cognatus quidem nominis, et familia non est; agnatus vero est, sicut nominis, et familia est, et per. T. 5. c. 1017. ad quid differunt hi in successione. Ibidem.

Cognatus inferioris gradus an ad bonos cognati promeretur gradus admittitur ex edicto senatus. T. 5. c. 1017. successorio edicto dehereditas, deus vocatur. Ibidem.

Cognatus est jura naturae homo homini. T. 5. c. 445.

Cognatus quo gradu non defuncto, eodem cum agnatis ius utitur. T. 5. c. 938.

Cognatus an nomen vocabulum sit. T. 6. c. 133.

Cognatus proximus quomodo operatur, an

sequentes admittitur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximus si capius sit ab hostibus, an sequentes admittitur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximus si sit in utero, an sequentes admittitur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximus qui sit, quo tempore spectetur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognatus proximus quomodo operatur, non admittitur sequentes. T. 4. c. 324.

Cognatus qui sit, et agnatus differentia quare. T. 5. c. 1018.

Cognatus filius astra est vel tempore testamenti, vel tempore mortis, et legatum obtinet. T. 4. c. 385.

Cognatus qui sit, T. 2. c. 49.

Cognatus omnes vocatur simul cum agnatis. T. 2. c. 286.

Cognatus ad hereditatem non vocatur. T. 3. c. 178.

Cognatus ex transverso non sunt posteri. T. 8. c. 498.

Cognati viri tantum non affines sunt, non cognati uxoris, et vice versa. T. 5. c. 939.

Cognati legendo sunt secundum pietatis rationem. T. 4. c. 385.

Cognati parentum nomen arpe intelliguntur. T. 5. c. 503.

Cognati, et affines non sunt ulique semper, cum quibus matrimonio contrahere non possunt, et cur. T. 5. c. 939.

Cognati parentum agnati sunt. T. 5. c. 1017.

Cognati duo deinceps cognati jungi possunt. T. 5. c. 939.

Cognati agnati non sunt. T. 5. c. 1279.

Cognati et cognati sunt conjugata. T. 5. c. 1097.

Cognati quomodo dicuntur. T. 4. c. 414.

Cognati parentum nomen arpe intelliguntur. Vide, Parentes.

Cognati illi sunt ex transverso, illi recto linde. T. 4. c. 975.

Cognati an vocatur ad rem persequendum, quam testator veluit alienari de nomine famulatus. T. 3. c. 791.

Cognati an admittitur jura proximitatis. Vide, gradus affinitatis.

Cognati an possunt succedere ab intestato alio bonorum possessione. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati sunt agnati, et adoptivi. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati omnes eodem jure cognationis vocantur. Vide, gradus affinitatis.

Cognati qui dicuntur. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati quomodo vocantur ad hereditatem. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati tempora facti testamenti, non autem tempore mortis, ad legatum copiat. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati unde ad legatum ultra sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati an sint, qui post mortem contra copiantur. T. 4. c. 144.

Cognati qui dicuntur. T. 4. c. 140.

Cognati, et agnati in quibus differunt. T. 4. c. 143.

Cognati vocantur tantum ad bonorum possessionem, quae ad sextum gradum. Ibid. an agnati Justiniani in infirmum vocantur. Ibid.

Cognati, et familiares in quibus differunt. T. 3. c. 333.

Cognati per filios pluribus, quae simul natis. T. 4. c. 145.

Cognati apud Porphyrum, pro filio cognationis. Ibid.

Cognati non remouentur a successione, quod regimine accedunt, non sunt indigni. T. 4. c. 145.

Cognati vocantur usque ad sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.

Cognati dicuntur fratres uterini, non agnati. T. 7. c. 1184.

Cognati qui dicuntur. T. 7. c. 1010.

Cognati an sint legitimi. T. 4. c. 853.

Cognati sunt duplex modis. T. 4. c. 825.

Cognati an possunt quare, si sint exhereditati, vel praehereditati. T. 8. c. 89.

Cognatorum appellatio agnati etiam comprehenditur. T. 2. c. 196.

Cognatorum numerus. T. 3. c. 903.

Cognatorum certa filio est gradum, et certa gradum. T. 5. c. 780.

Cognatorum consensu in preliis acceptis collatione requiritur. T. 5. c. 978.
Cognatorum consensu quot gradus compellatur. T. 2. c. 216.
Cognatorum iura habent excepti post mortem nostram. Vide, Gradus affinitatis.
Cognatorum nomen naturale est. T. 4. c. 146.
Cognatorum nomen quomodo accipitur in iure. Ibid. c. 147.
de Cognatorum singularum, et officio proprii amicitiae. T. 4. c. 154.
Cognatorum nomen in servis usurari. T. 4. c. 158.
Cognatorum, et agnatorum differentia. T. 4. c. 177.
Cognatorum nomen quomodo accipiendum in iure. Unde cognati. T. 4. c. 825.
Cognatorum, et agnatorum differentia, quas actionem iura. T. 4. c. 823.
non solam contra agnosce, sed etiam contra Cognatos invitissimum non ducunt usque ad matrum gradum, qui cognationis linea, et quasi terminus fecit. T. 4. c. 1279.
Cognatus non credit adoptio, sed tantum agnatus. T. 4. c. 129.
Cognatus si habeat agniti. Vide, gradus affinitatis.
Cognatus prohibet non capite usque ad quem gradum. T. 4. c. 1017.
Cognatus alii legatum aut legatum valet: aliquid, qui erat cognatus testatus tempore, post cogniti esse decedunt ante mortem testatoris, an similiter ad legatum. T. 3. c. 109.
Cognatus si necessarius bonorum possessor. T. 4. c. 141.
Cognatus in iure agniti. T. 4. c. 140.
Cognatus alii legatum aut, an admittitur ad legatum, qui non fuerit cognatus testatus tempore, et mortis testatoris facti. Vide, gradus affinitatis.
Cognatus an sit successio. T. 4. c. 837.
Cognatus quid. T. 2. c. 470.
Cognatus est naturalis nomen. T. 5. c. 154.
Cognatus triplex. T. 4. c. 177.
Cognatus medius, et matris capite diminutione solvitur. T. 5. c. 69.
Cognatus quomodo generaliter accipitur. T. 8. c. 188.
Cognatus servilis nulla est. T. 6. c. 416.
Cognatus non amittit pacta. T. 6. c. 754.
Cognatus alii superior nominatur, et alii inferior, alii ex transverso. T. 2. c. 509.
Cognatus legitimus, et naturalis quomodo est. T. 2. c. 798.
Cognatus ad matrem gradum finitur lege Julia et Papia. T. 5. c. 1014.
Cognatus legitime est agnationis species. T. 5. c. 803.
Cognatus quomodo aut nobis, et consanguineo cum patre, libera, et parentibus eorum. T. 6. c. 115.
Cognatus in omnia recipitur. T. 6. c. 416.
Cognatus est nomen generale, quo continetur agnatus, et cognatus quomodo species adveniat. Ibid.
Cognatus an sit nomen generis. Ibid.
Cognatus, qui ex lege descendit, ad fratrem appellatur specialiter. T. 6. c. 29.
Cognatus spiritus alii matrem non lapidat. T. 5. c. 802, adprævisionem non dimitit.
Cognatus an tollitur capite diminutione. T. 2. c. 51.
Cognatus semel promissa, postea non recipitur matrem nomine. T. 4. c. 477, non tollitur minima capite diminutione. Ibid. tam civiliter, quam naturaliter amittitur.
Cognatus quod gradu terminatur. T. 4. c. 147, et c. 141.
Cognatus quid. T. 4. c. 126, et definitur. Ibid.
Cognatus sine Novellæ Justinianæ est circumscripta sexto gradu. T. 4. c. 143.
Cognatus an tollitur emancipatione. Vide, Gradus affinitatis.
Cognatus apud Romanos repulso gradu desinit. T. 2. c. 831.
Cognatus an amittitur capite diminutione. T. 2. c. 702.
Cognatus spiritualis est quem gradum nuptiae impedit. T. 7. c. 54.
Cognatus an tollitur emancipatione. T. 6. c. 823.
Cognatus servilis spectatur in matrimonium, necesse et in successione. Ibid.

Cognatio an acquiritur per adoptionem. T. 4. c. 823.
Cognatio gradus. T. 2. c. 470.
Cognationis ius ad formam refertur. T. 5. c. 1238.
Cognationis gradus quot, et qui. T. 2. c. 309.
Cognationis iura jure civili non possunt dividi. T. 4. c. 142.
Cognationis stemora. T. 4. c. 160.
Cognationis, et agnationis differentia sublesta. T. 4. c. 123.
Cognationis ius non ad adoptio, sed ius agnationis. T. 3. c. 92.
Cognationis gradus qui. T. 4. c. 147.
Cognationis gradus quot numerantur. T. 4. c. 17.
Cognationis gradus quot stat. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis ius an possit capite diminutione competere. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis ius duplex esse. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis nomen an sit proprium ultra sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis duo species. T. 7. c. 821.
Cognationis ius nulli non potest. T. 7. c. 1011.
Cognationis ius nullum est jure civili, est vero jure prætorio. T. 2. c. 606.
Cognationis, vel agnationis quidam gradus. T. 4. c. 823.
Cognationis, vel agnationis alii legatur, an refert aliqd. T. 3. c. 833.
Cognationem deportatus amittit. T. 4. c. 61.
Cognationem non recipit servus pater, an realiter. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationem an matremque recipiat, quem servitus esse amittat. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationem servilem an lex novit. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis servilis an optine sint impedimenta. T. 2. c. 38.
Cognationis nuptiae pinguuntur, si duo tunc gloriis. T. 5. c. 909.
Cognationes quomodo matrimonium impediunt. T. 2. c. 33, et seq.
Cognationis gradus quomodo numerandi. T. 2. c. 197.
Cognationis gradus. T. 4. c. 154.
Cognationis, id est, utraque pars præsentis. T. 7. c. 126.
Cognationis servilis non servatur leges, et edicta. T. 4. c. 154.
Cognatio prætoris, qui subvertit minibus, actione verbo continetur. T. 6. c. 97.
Cognatio rei futura non est certa in hominem natura, cognatio vero præsentis, vel prætoris rei causam hominum non superat. T. 5. c. 1243, quod in hominem naturam coram est, ut quomodo in rerum natura coram erit, sic vice versa. Ibid.
Cognatio de remotionis aspectu turbatur, qui prætoris, et prætoris tributor, et ius legum quoque non competit, nisi speciali mandato. T. 5. c. 274.
Cognatio servilis non est ante ætatem. T. 5. c. 248.
Cognatio prætoris. T. 3. c. 172.
Cognatio causæ quæ potissimum necessaria. T. 2. c. 28.
Cognatio magistratus quætoris generum. T. 4. c. 420.
ultima Cognatio, apponitur in divitiis. T. 7. c. 440.
Cognatio de liberali causa. T. 7. c. 1360.
Cognatio de statu homines impedit omnes alios servilis, vel de alimentis, vel de hereditatibus, vel de actione in rem, vel de criminibus. T. 7. c. 1229.
Cognatio de suspecto tutore non comprehendit mandata jurisdictionis. T. 2. c. 514.
Cognatio prætoris dicitur imaginem divinam continere. T. 7. c. 349.
Cognationis reatituta quæritur. Vide, Quæritur.
Cognationem dei magistratus, non mandat. T. 1. c. 571.
Cognationes verum, et extraordinarias. T. 7. c. 411.
Cognationes extraordinarias quæ sint, et a quo possint acceri. T. 3. c. 46.
Cognationes quæ. T. 4. c. 461.
Cognationes extraordinarias omnes leges sunt, non jurisdictionis. T. 3. c. 46.
Cognationes, id est, cognationes de statu, et conditione hominis. T. 7. c. 1229.

Cognationem illis quatuor summa genera. T. 7. c. 649.
In Cognationibus Principum ex appellations, vel relatione autem tribui partibus illam distinetur. T. 7. c. 1307.
Cognatio facta homini periti jura in facili, et prolici est. T. 5. c. 317.
Cognator in rem suam fieri potest, qui pro nomen postulat. T. 6. c. 953.
Cognitor in re suo nem potest esse, et alibi qui consilium præbere. T. 5. c. 214.
Cognitor vel dicitur. T. 6. c. 91.
Cognitor, id est, proceptor, et proprius pamentis dicitur, non absentis. Ibid. et 106.
Cognitor est actor præmissa nomine. T. 6. c. 55.
Cognitores iustitiam tempora sublesta. T. 6. c. 953.
Cognoscere idem, quod diligere. T. 4. c. 363.
Cohæres extraneus appellatur filio. T. 4. c. 927.
Cohæres rem, quam anam propriam esse contendit, non hereditatem, an non veniat in actionem familie eradicanda. T. 3. c. 394, 395, et seq.
Cohæres nomen jura rei, quam enim, an tenetur familie eradicanda iudicio. Ibid.
Cohæres cum erit a creditoribus fundum pignoratorem creditoris a defuncto, seu fundus venit in familiam eradicanda, vel communis dividenda. T. 3. c. 437.
Cohæres coheredes sublesta. T. 3. c. 195.
Cohæres si ex sua persona admittit non possit, coheredes vacare pars si non accrescere potest. T. 3. c. 681.
Cohæres an prætoris substituto, vacante aliquid parte. T. 3. c. 681.
Cohæres de defunctis portio coheredi accrescit. T. 3. c. 782.
Cohæres prætoris an prætoris defuncto esse alieni, et tributa. T. 3. c. 1004.
Cohæres qui sunt, et ex institutionibus tales sunt, et ex arbitrio. T. 1. c. 92.
Cohæres pater an possit cum aliis agere petitiones hereditatis, quæ rebus hereditatis peritiam confecti, quantum possidet. T. 3. c. 350.
Cohæres de rebus obligati sunt creditoribus periculi. T. 3. c. 380, 381.
Cohæres pater si situm contestati sint, an possit usque ex alio per sua parte agere, talique consensibus. T. 3. c. 114.
de Cohæredum portio alius consensibus. T. 8. c. 160.
de Cohæredum portio non contrahenda, etiamque portio legis. T. 1. c. 92.
Cohæredum imperia non mox formam jurisdictionis. T. 3. c. 285.
Cohæredum culpa, et dolus venit in actionem famulæ succedunt. T. 3. c. 399.
Inter Cohæredes deductione ius solvitur, qui servi dominum nequam nati anni. T. 4. c. 803.
Cohæres personæ non oon transire in hereditatem. T. 7. c. 1414.
Cohæres quod significat. T. 6. c. 17.
Cognomen Gallicum unde dicitur. T. 6. c. 881.
Cognomen, id est, nomen, quo formatur nomen. T. 7. c. 1504.
Cohæres officialis. T. 8. c. 369.
Cohæres magistratus nullum fieri non possunt. T. 8. c. 391.
Cohæres magistratus potestatis apparitiones cum funt. T. 8. c. 423.
Cohæres officialis gradum, vel consensum, vel correctorem. T. 8. c. 424.
Cohæres quomodo sint. T. 8. c. 85.
Cohæres legitimus missione missus per rescriptum iustitiam Principis. T. 8. c. 426.
de Cohæredum multum hereditatibus. T. 7. c. 1196, et seq.
Cohæretini. T. 8. c. 209.
Cohæretorum nomen singulorum Præsidum. T. 8. c. 426.
Cohæretorum non licet ad alium asperare militiam, vel dignitatem. Ibid.
Cohæres actor prætoris, et urbanus differentia. T. 2. c. 195.
Collatio quod videtur genus. T. 4. c. 228.
Collatio fundorum faciem civilium, vel templorum. T. 8. c. 340.
Collatio quid. T. 2. c. 463.
Collatio bonorum alio, dicitur alio. T. 2. c. 464.
Collatio monasterii, vel glabris sublesta. T. 8. c. 326.

Collatio data ad filia fieri debet, quae se bona paterna in locum, non conferat ad advenientia. T. 8. c. 130.

Collatio bonorum ad dolum, culpam, vim majorem praesertit. T. 8. c. 84.

Collatio bonorum ad pro numero bonorum, ad vero pro portione ratione, legitima dicitur. T. 8. c. 446.

Collatio bonorum non nisi deducto aere alieno fieri potest. T. 8. c. 464.

Collatio contributionis ad iactum, salva nave, fieri debet. T. 8. c. 466.

Collatio bonorum, aut res ipsa sit, aut castione interspecta tale pretium bonorum possessionem. T. 8. c. 467.

Collatio, et contributio quandoque fiat. T. 8. c. 467.

Collatio bonorum ad filios posthumos, vel exheredatam. T. 8. c. 465.

Collatio bonorum fit ex officio. T. 8. c. 465. potest etiam fieri re ipsa. Ibid.

Collatio fieri debet arbitrio boni viri. T. 8. c. 77.

Collatio fit castione data fidejussoribus. Ibid.

Collatio quod. T. 8. c. 464. quandoque fiat. Ibid.

Collatio sola ad filios, ad advenientia est testamentum, vel ad emancipationem. T. 8. c. 465.

Collatio quorum bonorum inter liberos datur. T. 8. c. 77.

Collatio fit inter fratres suos, et emancipatos ad intestatum. T. 7. 1019.

Collatio quid. Ibidem.

Collatio alim non fit inter alios, quam inter fratres. T. 7. c. 1020.

Collatio omnis publica dicitur in jure devota. T. 8. c. 166.

Collatione injugendum ratio. T. 7. c. 305.

Collatione commodum ad in heredes traheatur, si ante aditionem bonorum possessionem decesserit. T. 8. c. 74.

Collatione omnia transmittitur, ut emancipatio decessent patris contra tabulas possessione. Ibidem.

Collatio nisi stipulatio quando committitur. T. 8. c. 77.

Collationis introducere ratio quae est. T. 7. c. 1018.

Collationis ad bona aut ex testamento. T. 8. c. 66.

Collatione bonorum quando locum. T. 7. c. 1019.

Collatione quando non est locum. T. 7. c. 1020.

Collatione quam res veniunt. T. 8. c. 465.

Collationem per stipulationem fieri oportere arbitrio boni viri. T. 8. c. 905.

Collationem esse necessariam. T. 7. c. 1020.

Collationem quae bona veniunt, et quae non veniunt. T. 7. c. 1011. et seq.

Collationem, quae officio veniunt. T. 7. c. 1020. et quae non veniunt. Ibidem 1021.

Collatione bonorum. Vide, bonorum collatione. Collatione dicitur. T. 7. c. 1021. et seq.

Collatione donationis propter nuptias. T. 7. c. 1028.

Collatione bonorum. T. 7. c. 1026.

Collationem portiones quandoque fiat. T. 8. c. 66. et seq.

Collationis. T. 7. c. 1028.

Collatum videri ultimum vim tempus, quod ad conditione reuocatur. T. 8. c. 861.

Collectarum appellatione quae constituantur. T. 8. c. 336.

Collectarum. T. 8. c. 367.

Collectiva nomina, sive genera. T. 8. c. 1203.

Colligae ad locum dant, vel ad quod collegam amittunt possit. T. 8. c. 128.

Colligae prius conueneri non debet aut sum, qui rem male praesit. T. 8. c. 163.

Colligae. Vide, Fidejussor, Vide, Nominatores.

Colligae quis. T. 8. c. 427.

Colligae qualesque sit. T. 7. c. 585.

Colligae iurisdictione non est. T. 8. c. 128.

Inter Colligae, et fidejussorem aliquos quae prius conuenerit, colligae, ad fidejussorem. T. 8. c. 888.

pro Colligae suo quilibet aerum obligatur, quia licet duos, tamen unus est magistratus. Ibidem Colligae autem coram debent in munitione civitatis, necesse in magistratibus. T. 8. c. 964.

Colligae qui dicuntur. T. 8. c. 881.

Colligae in quo differunt a fidejussoribus. Ibidem.

Colligae qui dicuntur. T. 8. c. 76.

Colligae committit ad periculum, commissa officio. T. 8. c. 881.

Colligae singulos obligat individua, et communia obligatio. Ibidem.

Colligatarii habent inter se ius accrescendi. T. 8. c. 1015.

Colligatarii, et heredes in quo differunt. T. 7. 117.

Colligae sunt corpora incerta, et incerti aere possunt. T. 7. c. 1024.

Colligae incerta personis adnumerantur. T. 7. c. 1143.

Colligatarii. T. 8. c. 226.

Colligatarii, et decem qui monere longeantur. T. 7. c. 499.

Colligae officium, et privilegia. T. 8. c. 289.

unus Colligae varie a iure esse possunt. T. 8. c. 875.

Colligae Pontificum quae lege Numa instituta. T. 8. c. 718.

Colligae iurisdictionis qui cogunt, et exheredant extraneosque puniunt. T. 8. c. 347.

Colligae, aut corpus recommissionis non possunt. T. 8. c. 800.

Colligae Christianorum alim capere non possunt hereditatem, vel legato ex testamento alienum. T. 7. c. 1045.

Colligae Christianorum in legari possunt. T. 8. c. 744.

Colligae cultibus licito ad legari possunt. T. 8. c. 1067.

Colligae defuncti, colligae officia, et praesidia. T. 8. c. 145-3.

Colligae consue scelerumque suorum. T. 8. c. 825.

Colligae agri. T. 8. c. 306.

Colligatarii. T. 7. c. 567.

Colligae, et colligatarii. T. 8. c. 198.

Colligae quid. T. 7. c. 1203.

Colligatarii iurisdictionis in civitatibus, et extra sacris legibus reuocantur. T. 8. c. 787.

Colligae, id est, adiciere. T. 8. c. 803.

Colligae ad adiciere, quod in illorum extraneorum nostro est. T. 8. c. 904.

Colligae quod sit. T. 8. c. 1040. et T. 7. c. 1339.

de Colligae arboribus. T. 7. c. 1339.

Colligae quid, ac de eadem deinde. T. 8. c. 885.

Colligae, et corruptela procreationis. T. 8. c. 367.

de Colligae deinde. T. 7. c. 1236.

Colligatarii in bonis aut sit. T. 8. c. 617.

Colligatarii heredes. T. 8. c. 944.

Colligae, et clerici qui differunt. T. 8. c. 940.

Colligae, quae hominibus libero se iurati, cum malis ab eis reuocant. T. 8. c. 311.

Colligatarii ius. T. 8. c. 292.

Colligae quod sit. T. 8. c. 400.

Colligae alim iurisdictione, alim Provinciale. T. 8. c. 812.

Colligae. T. 8. c. 361.

Colligae pro loca. T. 8. c. 906.

Colligae domus non alii possidet fundum. T. 8. c. 899.

Colligae esse in possessione dicitur, non possidere. T. 8. c. 181.

Colligae non alii, sed domus fundi possidet. T. 8. c. 837.

Colligae, et inquilinus in quibus differunt. T. 8. c. 400.

Colligae quo casu remissionem mercedis petere possunt. T. 8. c. 920.

Colligae alio modo pona ob id fundum expelli ad possit, quod beneicio emittit in solutione possessione cessauerit. T. 8. c. 881.

Colligae, et amphitruas in ius habent in re, huius quod domini, ille ius pignoris. T. 8. c. 940.

Colligae an videtur reuocandus pro conductum tempus, et fructus, domus taceat. T. 8. c. 878.

Colligae, qui fundo vadit, quem conductum, possessione quae domini interuenerit, an taceat ad locum conductum. T. 8. c. 815.

Colligae ad fundum conductum alienari, vel vendit, in dominum possessione quae interuenerit. Ibidem.

Colligae qui dicuntur. T. 8. c. 218.

Colligae, qui res, cui locum fundum vendit, iubente locatore non admittit, sed prohibet fundum ingredi volentem, an taceat interdictum Unde vi. T. 8. c. 307.

Colligae rem naturaliter possidet. T. 7. c. 1247.

Colligae non cogitur satisfacere creditoribus locatori. T. 7. c. 722.

Colligae, et inquilinus dicitur. T. 8. c. 805.

Colligae culpa accidit, denumque coacti est, non domini. T. 8. c. 931.

Colligae facto domum non amittit possessionem. T. 7. c. 1156.

Colligae, ad legatum ratio matris conditionem accipit. T. 8. c. 936.

Colligae mortuo, per quem fundum possessionem, an interfectum possessione. T. 8. c. 119.

Colligae defuncti, domus conuenerit in amonem remanet. T. 8. c. 196.

Colligae interdictum possessionis remanet propter. T. 8. c. 914.

Colligae legato auferunt quid. T. 8. c. 1011.

Colligae non fiet longi temporis possessione. T. 8. c. 913.

Colligae patrimonium qui recepti, vel calat, ut possident. T. 8. c. 335.

Colligae rem possessionem praedictum, leuato vel inchoato domum, impuni non possit. T. 8. c. 311.

Colligae inter, et inquilinus differentia. T. 7. c. 340.

Colligae, et conductores quod inter se distat. T. 8. c. 331.

Colligae rei obligatur pignori. T. 8. c. 1000.

Colligae captiue non praesent. T. 8. c. 304.

Colligae rei priuata Principis alienam rem priuata non admittitur. T. 8. c. 326.

Colligae rei priuata ad honores non deueniunt. Ibidem.

Colligae inter praedictum non possit. T. 8. c. 909.

Colligae originarij esse privilegia nec dignitate, esse conditionis sui censu liberantur. T. 7. c. 310.

Colligae saepe vadit ad in libertatem. T. 8. c. 313.

Colligae non sunt tributarii. T. 8. c. 307.

Colligae Palmeti, ac Thraceni, qui aliet, et de eorum iure. T. 8. c. 317. atque de Illyricanis. Ibidem.

Colligae reuerti in quibus causa domus accusare possunt. T. 8. c. 316.

Colligae alim non admittit. T. 8. c. 398.

Colligae pecunia alienari prohibetur. T. 8. c. 441.

Colligae patrimoniales, qui ad alia loca diligenter sunt, reuocantur. T. 8. c. 312.

Colligae pro debitis fructibus non conuenerunt. T. 8. c. 314.

Colligae partituri unde dicitur. T. 8. c. 897.

Colligae qui dicuntur, et relique eorum quae sunt. T. 8. c. 1031. an relique reuocantur qualitate etiam pecunie, quae colligae sunt reliqui. Ibidem. sacra, et cuncta a reliquis separantur. Ibidem.

Colligae emptoribus, ut et bonis fidei possessione fructus sunt alim, atque ad alio quocunque terra separati sunt. T. 8. c. 836.

Colligae aut autem adscribitur, ut liberi. T. 7. c. 836.

Colligae, et emptores fructum in idem aliet. T. 8. c. 835.

Colligae partituri quoniam sunt. T. 8. c. 883.

Colligae quoniam dicuntur. T. 8. c. 723.

Colligae fugiuntur receptores non reddunt, et captiue non soluit. T. 8. c. 310.

Colligae rei priuata immunitas. T. 8. c. 336.

Colligae nulla licentia conuenerit fundum, ubi conuenerit, reliquendo. T. 7. c. 315.

Colligae recepta praetium vendi, donare non possit. T. 8. c. 308.

Colligae in pecunia est credita in rem domini, vel sit in rem domini vera est, an in dominum completi. T. 7. c. 874.

Colligae alim datum promittunt domos agri stipulati conductori praemittere se reddunt, tunc. T. 7. c. 604.

Colligae ad agrarias, sive eorum extraneis praeterea dantur non possit. T. 8. c. 307.

Colligae ad solima militem locum admittit. T. 8. c. 311.

de Colligae. T. 8. c. 307.

Colligae in vestibus vult. T. 8. c. 381.

Colligae an in actionem familiae actione veniunt. T. 8. c. 345.

Colligae, quae ex interdictis suis committit, et remouet autem, an possidentur. T. 8. c. 151.

Colligae interdictum quoniam sit. T. 8. c. 75.

Colligae dilectos. T. 8. c. 75.

elios Colomna se conuile quod ait. T. 1. c. 31.
Colpot quidam summe, alii colunt parte fru-
gum lussari dicta, unde colones perituri dicti.
T. 6. c. 897.
Columbum, vel columbum diuitem quod ait.
T. 6. c. 17.
Cometa meliores. T. 3. c. 857.
Comes rerum privatarum lo Provinciam saepe
maius Palatinus. T. 8. c. 360.
Comes cur ad appellatus. T. 7. c. 74. et T. 8.
c. 636.
Comes iudex est ordinarius. T. 8. c. 823.
Comes patrimonii, comes rei privatae, et comes
domorum Principis. T. 7. c. 76. et T. 8. c. 327.
Comes thesaurorum. T. 8. c. 307.
Comes ararii privati Caesaris, et comes sacre
curie largitionum, et privatorum. Ibid.
Comes stabuli, corrupta Commodatus. T. 8. c. 505.
Comes domorum, et sacre vestis. T. 8. c. 304.
Comes sacrarum largitionum. T. 7. c. 78.
Comes rerum privatarum, et comes sacri patri-
monii differtur. T. 7. c. 75.
Comes commerciorum. T. 7. c. 831.
Comes rerum privatarum gubernat res privatas
Principis. T. 7. c. 493.
Comes rerum privatarum quia ait. T. 7. c. 545.
Per quos gubernat res privatas Principis. Ib.
Comes domorum arat sub comite rerum pri-
vatarum. Ibidem. c. 546.
Comes rerum privatarum, Palatinus, et patronus
fisci, an rem fisci possit emare. T. 7. c. 650.
Comes sacrarum largitionum quia ait. T. 8. c. 31.
et seq.
Comes sacrarum largitionum, quos sub se ha-
bet dignitates, et minoris honoris func-
tiones. T. 8. c. 32.
Comes rerum privatarum quianus fuerit. Ibid.
Comes sacri patrimonii quia ait, et an ait alius
a comite rerum privatarum. Ibidem.
Comes Gracie quia ait, et aequalitas, et
quam latam jurisdictionem habet. T. 8.
c. 33.
Comes commerciorum. T. 8. c. 46, solus a bar-
baris comparandi series in usum Principis
habet, et potestatem. Ibid.
Comitis eudocima incorporatus. T. 8. c. 48.
Comitis thesaurorum, et rei privatae dignitas
T. 8. c. 305.
Comitia nomen quatuor potestatem. T. 8. c. 31-3.
de Comitis iturum. T. 8. c. 493.
Comites sunt regis apellati. T. 8. c. 829.
Comites consularum. T. 8. c. 375. et T. 1. c. 133.
Comitia sacri stabuli, qui gallico dicuntur.
Cucujra. T. 8. c. 358.
Comitas invincibilis. T. 8. c. 319.
Comites, id est, assessores Graeci quos vocat. T. 1.
c. 129.
Comites, et assessores Graeci quos vocat. T. 3.
c. 54.
Comitum rei militaris dignitas, et officium.
T. 8. c. 358.
Comitum scelerum dignitas. Ibidem.
Comitatus palatinus quid ait. T. 4. c. 490.
Comitatusne dignitas. T. 8. c. 365.
Comitatus aut regales. T. 8. c. 686.
Comitatus non dividendus. T. 8. c. 673-4.
Comitatus sacer. T. 1. c. 27.
Comitatus iuris in jure, qui est Princeps. T. 8.
c. 83.
de Comitatus investitura. T. 8. c. 618.
Comitatus qui ait. T. 8. c. 492.
Comitatus quid ait. T. 8. c. 367.
Comitatus, et emolumentum eo idem ait.
T. 8. c. 35.
Comitatus, et titulus verbis diversis erat, re
eadem. T. 8. c. 912.
Comitatus e Bonifacio improbatum. Ibidem.
Comitatus quid. T. 1. c. 12.
Comitatus rei deponere, quod iustum fuisse
ait. T. 1. c. 751.
Comitatus, deprivatus in comitatus. T. 8.
c. 413.
Comitatus corpus mortui terre est deponere.
Ib. elud est sepelire, elud comitatus. Ib.
Comitatus est deponere, laeta Pappiano. Ib.
Comitatus rei veniens in venditorem obli-
get. T. 3. c. 361.
Comitatus idem, quod deponere. T. 4. c. 443.
Comitatus elud est, elud mandare. T. 8.
c. 116.
Comitatus mortui non est iusta sepultura.
T. 8. c. 413.

Commodatus quilibet servi, vel illi non est
acripere pro iusto. T. 8. c. 118.
Commodationes, et concessiones non obli-
ant. T. 3. c. 94.
Commodatus sedo. T. 7. c. 759.
Commodatum Epistolae non obligat. T. 5.
c. 659.
Commodatum est depositum. T. 6. c. 975.
Commodatum. T. 7. c. 799.
Commodum aliud est, aliud mandatum. T. 6. c. 634.
Commodum verbum est ad praeparandum. Ibid.
Commodum non facit fidem commensum. Ibid.
Commodum, et reliqua ad hac verba fidem com-
mencium facient. T. 3. c. 884.
Commodum verbum quod significat. T. 3. c. 813.
Commodatio temporum plura legata fuit.
T. 5. c. 562.
Commodatio in uno instrumentum, seu chi-
rographo aliter instrumentum, seu chirographi
quam vim habet, quatuor fides facit. T. 7.
c. 177.
Commodaria ex parte. T. 8. c. 183.
Commodariae actiones. T. 8. c. 320.
Commodatarius iustitiae non ad obsequium
vocat. T. 8. c. 318.
Commodatarius. T. 8. c. 363.
Commodatarius carceris quia dicitur. T. 7.
c. 1508. rerum quodammodo habet. Ibid.
Commodatarius ibi sunt adpote. T. 8. c. 1013.
Commodum quoniam rerum fieri non potest.
T. 2. c. 409.
Commodum rei fiscalis est, rei privatae Prin-
cipis non est commercium. T. 5. c. 443.
Commodum rei religionem soluit. T. 8. c. 398.
Commodum quod ait proprie. T. 6. c. 354.
Commodum rei non esse, et commercium non
habere, diverse sunt et quid significant. T. 3.
c. 751.
Commodum certarum rerum quibusdam per-
sonis interdictione. T. 5. c. 862.
Commodum est iura communi, venditioque. Ib.
Commodum quod rei certis non habet, inopae
est et testamentum. Ibid.
Commodum quomodo accipiamus in illis,
quorum commercium non est. T. 3. c. 508.
Commodum quid. Ibid.
Commodum est permutatio, an quo originem
trahit emptio, et venditio. T. 8. c. 545.
Cuius rei commercium non est, non debet
matrimonium. T. 8. c. 864.
Commodum quid ait. T. 8. c. 158.
Commodatarius. T. 7. c. 323.
Commodum moneo generale. T. 3. c. 608.
Commodatarius lapsus qui dicitur. T. 3. c. 407.
Commodum hominum religio eximii loca aere.
T. 5. c. 441.
Commodum utilitas, et concessio ad facit,
et pupillis ad contractum cum inestibus ha-
bito tenetur. T. 6. c. 334.
Commodum comes quia dicitur. T. 7. c. 807.
Commodum comes quia, et quoniam eo dicit.
T. 8. c. 159.
Commodationes clericorum castigantur. T. 8.
c. 893. et popularium ingruunt. Ibid.
Commodatarius hereditas est in castris peculio
T. 8. c. 397.
Commodatarius. T. 6. c. 965.
Commodatio iudicis non est sententia. T. 7.
c. 1361. non habet vim rei iudicatae. Ibid.
Commodatio, quae habet formam decreti, et
cassa cognita interpretatur, est testatio, quia
est decretum, non commutatio propria. Ib. 1313.
Commodatio iudicis fit extra formam decreti per
intercessionem, vel de plene. Ibid. 1311.
Commodatarius iudicis rei iudicatae accepit
tam non habet. T. 8. c. 880.
Commodationes solutae non habere vim al-
tulationis nec vim acceptationis. T. 7. c. 1280.
et c. 1311.
Commodatarius quando rei privatae Principis ad-
iuvatur. T. 5. c. 182.
Commodatarius pene est, et quando vitari possit.
T. 6. c. 353.
Commodatarius pene dicitur etiam pene vigetate.
T. 8. c. 107.
Commodatarius appellatus. T. 8. c. 180.
Commodatarius omne est pene. T. 5. c. 126.
Commodatarius quid. T. 7. c. 320.
Commodatarius quid ait. T. 8. c. 156.
de Commodatarius, et veritabilis mercium, quo
Importatur, et exportatur. T. 7. c. 827.
et seq.

Commodatarius lex. T. 8. c. 895.
Commodatarius lex. T. 8. c. 895.
Commodatarius lex laqueus improbat. T. 8.
c. 935. et cor. ibidem.
Commodatarius lex qui ait. T. 3. c. 573.
Commodatarius lex. T. 7. c. 799. Vnde. Lex com-
modatarius.
Commodatarius lex est redditione. T. 7.
c. 794.
Commodatarius lex quidam ait. T. 8. c. 183. an
ait compass, vel velle. Ibid.
Lex Commodatarius non est lex populi Romani,
ad privatum contrahendum emptorem,
venditorem. T. 8. c. 189. de ea plura. Ibid.
et seq.
Lex Commodatarius olim valuit in pignoris. Ib.
Lex Commodatarius quod ait. Ibid.
de Commodatarius stipulatione pene. T. 7.
c. 1425. et seq.
Commodatarius non potest cuicumque ultra partem
damni, quod pene ait. T. 4. c. 128.
Commodatarius induci matrimonium praestant.
T. 8. c. 964.
Commodatarius fideiussio quae. T. 7. c. 1281.
de Commodatarius, et distributione portione
ejusdem hereditatis, et legatum non est per-
sonalis iudicium. T. 8. c. 1288.
Commodatarius cui adpote, videtur quoniam in-
commodatarius accipere ait. T. 8. c. 1110.
Commodatarius omnia, quae rei venditio accedit,
pertinet ad emptorem. T. 3. c. 532.
Commodatarius, et incommodatarius hereditas nomen
complectitur. T. 3. c. 508.
Commodatarius alio bonorum nomen complectitur,
quo autem incommodatarius. Ibidem.
Commodatarius omnia ad post mortem transmittitur
in heredes legatarii. T. 3. c. 719.
Commodatarius hominum tribus additae quan-
tate erant. T. 4. c. 663.
Commodatarius potest non solum domum verus,
sed etiam non dominus. T. 6. c. 323-3.
Commodatarius ad voluntatem aem, et officii ait,
quo necessitas. T. 8. c. 313.
Commodatarius est standum dare. T. 3. c. 630.
Commodatarius et quod proprie intelligitur. T. 2.
c. 130.
Commodatarius quoniam proprie intelligitur. Ib.
Commodatarius rei custodia praestande ait. T. 6.
c. 971.
Commodatarius rei periculum ad quem perire
debet. T. 4. c. 323.
Commodatarius utilitas solus est recipientis. T. 6.
c. 148.
Commodatarius, et locutionis comparatio. Ibid.
Commodatarius domum fidei non praestant com-
modatarius. T. 8. c. 971.
Commodatarius qui fides filii, non est infamia.
T. 5. c. 412.
Commodatarius duplex actio est, directa, et con-
traria. T. 6. c. 322.
Commodatarius actio iuris levisimum culpam praes-
tare cogit. T. 6. c. 323.
Commodatarius, et mutui differentia. T. 8. c. 365.
Commodatarius, et praecari differentia, quoniam auctori
non coimmodatarius. T. 6. c. 331.
Commodatarius actio quatuorplex. T. 6. c. 322.
Commodatarius actio directa quare laquei. Ib.
Commodatarius actio in inestibus adpote
interdictionis heredes per peritibus heredi-
tatis et pecto defertur. Ibid.
Commodatarius actio contraria. T. 6. c. 323.
Commodatarius actio non statim aere potest,
qui rem commodatarius. T. 8. c. 992.
Commodatarius causa. Vide. Causa commodatarius.
In Commodatarius actio an ait locus compensa-
tioni. T. 7. c. 757.
In Commodatarius actioem quid veniat, utrum
dona, an et culpa, et omnia periculum. Ib.
Commodatarius differentia. T. 8. c. 329.
Commodatarius actio duplex. T. 8. c. 113.
In Commodatarius actio an ait locus compensa-
tioni. T. 8. c. 121.
Actio Commodatarius semper datur in simplex, de-
positum, et consummum duplex. T. 8. c. 126.
Vide. Depositum. Ibidem.
In Commodatarius garibit aegrotum iavicum. T. 8.
c. 332.
In Commodatarius quomodo farum committitur.
T. 1. c. 879.
de Commodatarius contracto solus commodatarius
gratia. T. 7. c. 1279.

Comparatio rerum adiutorium omnem debitationem tollit. T. 5. c. 1041.
Comparatio legatorum, et alipulitatem est frequentissima. T. 5. c. 509.
Comparatio erum, quoniam casus, et ratio diversa est, cur iura existimetur. T. 5. c. 718.
Comparatio etiam similitudo omnia peritum elidit. T. 5. c. 188.
Comparatio scripturarum per se sola fidem non facit. T. 7. c. 188.
Comparatione interitus an fieri possint, tam ad testamentum, quam ad publicas actiones. T. 5. c. 773.
Comparatum, et plote semper oppositorum. T. 7. c. 343.
Comparationis quomodo contrahatur. T. R. c. 900. et c. 994.
Comparationis matrimonium impedit. T. 5. c. 1173.
Comparatio contractum non dimittit. Ibidem.
Comparatio qui duratur. T. 5. c. 964.
Comparatum filii nuptias contrahere possunt. Ibidem.
Comparatio quod differt ab eo, quod interest. T. 5. c. 1173.
Comparatio. T. 5. c. 553.
io Comparatio juris error feminis nocet. T. 5. c. 187.
io Comparatio, aere lura mulieri non procedit jura ignorantia. T. 5. c. 174.
Comparatio, etiam solutio, quod alit, et quomodo fiat. T. 3. c. 686.
Compensatur etiam tota, quae ponitur, numero, et memoria contrahit. T. 5. c. 784.
Compensari, et comparare quod inter se desoluit. T. 5. c. 181.
Compensatio, etiam creditur pensatore, quod alio debuit defacere. T. 5. c. 209.
Compensare, et impurare in quo differt. T. 5. c. 1143. et c. 1199.
Compensari aliud aut, aliud comparare. T. 5. c. 1143.
Compensare an actum possit procurator absentia, si convenerit ab proprio debitorum. T. 5. c. 911.
Compensare debitorum cum hereditate quo casu habetur. T. 5. c. 1437.
Compensare, et impurare differt in questione legis habetur. T. 7. c. 672.
an Compensari possit, quodcumque peti potest. T. 5. c. 672.
Compensari delictum naturale potest, non peti. T. 5. c. 85.
Compensari 14, quod pensator hereditatem de non creditibus hereditarius solvit. T. 7. c. 673.
Compensari non possunt quocumque, a iura recti non possunt. T. 5. c. 585.
Compensatio, etiam pensator hereditatem apud quocumque iustus amplius, quod facit de suo, propter eorum hereditatem. T. 7. c. 672.
Compensatio quod, et an quibus causis fiat. T. 5. c. 160.
Compensatio an possit opponi actioni remotionis actum immunitatis. T. 2. c. 307.
Compensatio an possit opponi actioni depositi. Ibidem. 300.
Compensatio crediti, et debiti ex causis diversis admittit. T. 5. c. 972.
Compensatio pensator hereditatem legata. T. 1. c. 209.
Compensatio de ligo jure deducto per acceptationem. T. 1. c. 156.
Compensatio non fit, nisi debiti liquidi confecti, et presentis. Ibidem.
Compensatio tollit, inricta actionem iure iure. T. 5. c. 85.
Compensatio in insula iudicis non debet iurare. T. 7. c. 191.
Compensationis potest opponi petitioni alimentorum. T. 5. c. 516.
Compensatio qui stat. T. 5. c. 330.
Compensatio vicem aditionis obinet. T. 5. c. 615.
Compensatio fit in Gallia ex rescripto Principis summorum. T. 5. c. 330.
Compensatio conditionis furtive opposita potest, compensatio potest fieri. T. 5. c. 1192.
Compensatio an compensatio vicem debiti quosdam. T. 5. c. 911.
Compensatio est imputatio voluntaria, et contra imputatio est compensatio necessaria. T. 5. c. 907.
Compensatio actioni in rem non obijcet. T. 5. c. 772. acque tota, Ibidem.

Compensatio non datur occupantibus perperam possessionem alienam. Ibid.

Compensatio criminum parum admittitur in actione de moribus civilibus, in actione de rebus criminalibus non admittitur. T. 5. c. 460.

Compensatio semper fit in eadem concurrentibus quantitatibus, parvis quantitatibus dantur. T. 5. c. 180.

Compensatio est debiti, et crediti contributio. T. 5. c. 330.

Compensatio generaliter fit ipso iure in omnibus iudiciis tam civilibus, quam bonae fidei. Ibid.

Compensatio fit non cupiebatur debitor, non incerti, non contrarius, sed liquidi confusali. Ibid.

Compensatio non opponitur in actionibus in rebus et actionibus in personam. T. 5. c. 271. secus hodie. T. 8. c. 772.

Compensatio obligatio non simulatur. T. 5. c. 330.

Compensatio quid. T. 6. c. 383.

Compensatio quomodo sit, et quando locum habeat. T. 6. c. 379.

Compensatio quando accidat, et quomodo verum sit. T. 8. c. 763.

Compensatio fit iuxta modum. T. 8. c. 771.

Compensatio dimittitur, et impensatur quando fieri debet. T. 8. c. 838.

Compensatio fit in personam. T. 8. c. 1096. fit officio iudicis in bonis fidei iudiciis, ibi hodie fit ex constituto ipso iure in omnibus. Ibid.

Compensatio pro solutione habetur. Ibid. c. 1270.

Compensatio fit parti percurva, vel pro modo compensantis habenda, valgo compensatio fit in quantum legitur d' une autre comme liquide. Ibidem.

Compensatio non fit in Gallia, nisi receptis Principis. T. 4. c. 1196.

Compensatio per exceptionem lo actionis iudicii obicitur. T. 4. c. 1196.

Compensatio debiti, quando fit ipso iure. T. 3. c. 890.

Compensatio quid sit. T. 4. c. 280.

Compensatio est quasi mutui petitio. T. 7. c. 784.

Compensatio impensurum cum fructibus. T. 7. c. 840.

Compensatio opponi potest actioni iudicati opposita exceptione docti mali. T. 7. c. 1303.

Compensatio quomodo fit. T. 7. c. 672.

Compensatio an doceat arat ob res amotas. T. 7. c. 927.

Compensatio non admittitur adversus fiscum. T. 7. c. 781.

Compensatio non admittitur, si quia sit civilis debitor. Ibidem.

Compensatio quia habetur in tradenda hereditate, quod lo in merita iudicialium, tamque amplexus fidei bona fide ex proprio testamento erogaas probaverit. T. 7. c. 672.

Compensatio legalis cum dote. T. 4. c. 985.

Compensatio quomodo vocatur a Gracis. T. 7. c. 927.

Compensatio an fiat ex causa part, aut dispersi. Ibid.

Compensatio fit ipso iure, et moribus Gallie non fit, nisi ex receptis Principis. Ibid.

Compensatio non fit admittitur in actione iudiciali, et in bonis fidei admittitur ipso iure, tamen ubique convenit inter Iura Consultos fieri ipso iure. T. 2. c. 585.

Compensatio obicitur per exceptionem in stricta iudicia. Ibid.

Compensatio an fiat ob res amotas. T. 7. c. 986.

Compensatio an possit opponi actioni commodati directi. T. 6. c. 116.

Compensatio quomodo olim fuit. T. 8. c. 121.

Compensatio quid sit. Ibidem.

Compensatio non fit in rebus et actionibus nostris, nisi ex receptis Principis. Ibid.

Compensatio quibus in rebus hodie admittitur. Ibid.

Compensatio in jus merum equitas induci. T. 5. c. 685.

Compensatio locus non est in violationibus. T. 5. c. 771.

Compensatio an locus sit in actione commodati. T. 7. c. 756.

Compensatio locum est in omnibus actionibus. Ibid. exceptis tunc rursus derogat. Ibid.

Compensatio non fit in rebus et actionibus exceptis. Ibid. quid sit. T. 8. c. 303.

Compenſationem non admitti in actioſe depoſiti. T. 8. c. 386.
Compenſationem etiam in iudiciis non fieri. T. 1. c. 367.
Compenſationem non admitti actio depoſiti. T. 5. c. 412 omnia alia actiones compenſari. Compenſationem fieri fieri. Ibidem.
In Compenſationem quidem tenet. T. 6. c. 346.
In Compenſationem non venit actio, per primam per exceptionem, at cur. T. 3. c. 40.
Compenſationem non fieri, ſiſt debuit aliquid. T. 7. c. 139.
Compenſationem fieri in omnibus iudiciis ipſo iure. Ibid.
Compenſationem laſer, at deductionem an poſſit hoc differre. T. 8. c. 131.
Compenſationem tollitur deſerta mutua in actioſe rerum amittunt. T. 8. c. 468.
In Compenſationem qui totum petit, male petit. T. 1. c. 310. quibus modis plus petit. Ibid.
Aliaque male. Ibid.
Compenſationem ad verſum ſine ſine probatur. T. 8. c. 367.
In Compenſationem iſta verſor, in deductionem fieri. T. 8. c. 131.
Compenſationem laſer introducti Juſtiniani. T. 1. c. 300.
Compenſationem non fieri ſa dote, quomodo recipit poſt divorcium. T. 7. c. 494. at ſequi de Compenſatione. T. 4. c. 472.
Concedendum pro compenſatione. T. 2. c. 336.
Competere actionem, dote, laſer, et reſtituti differre. T. 8. c. 141.
Competere et actionem ſuam. T. 8. c. 293.
Competere actionem alioſiſt, aliud dare, vel deſerere actionem. Ibid.
Competere et eadem dote. T. 7. c. 169. et debet. Ibid.
Competere et cur de aſuſine, et amodoſiſt, et pſuſide de Hore. T. 7. c. 1267.
Competere leges. Iura actiones. T. 8. c. 785.
Competere cum teſtibus, vultu conſentire. T. 7. c. 1563.
Competere et ſuſiſt. T. 3. c. 1004.
Compenſationem, et comenſationem incompenſationem neſciendiſa, quomodo par. T. 1. c. 143.
Compenſationem et ſimilitudinem iudiciorum reſecta agi, etiam privilegia ſuſtinet. T. 6. c. 38.
Compenſationem laſer. Vnde. Arſtuer.
Compenſationem arbitri ſemper ſumit preceſſu interpoſita et compenſatio. T. 3. c. 100.
Compenſationem arbitri non totum, nec iuramentum habet. Ibid.
Compenſationem iudicis. T. 7. c. 678.
Compenſationem pecuniam certis receptum. T. 1. c. 307.
Compenſationem quandoſum ſolvitur. T. 8. c. 178.
Compenſationem morte, at Sacroſancto finit. Ibid.
Compenſationem alii ſuſtinet, ut pſentate utroque, at hereditas error, arbitri ſententiam direct, et aliter et ligatiſtibus deſerant, aut hanc recipere, quomodo ſuſtinet. T. 4. c. 370.
Compenſationem ſolvitur ceſſatione bonorum. T. 4. c. 540.
Compenſationem omne intelligitur eſſe perſonale. Ibid.
Compenſationem iudicis comparatur. T. 7. c. 678.
Compenſationem pſentate. T. 8. c. 144.
Compenſationem diſt poſſit poſſit a conventionibus. T. 3. c. 334.
Compenſationem ſecundi arbitri auſpice cogatur arbitrorum. Ibid.
Compenſationem diſt a poſſit poſſit. T. 6. c. 146.
Compenſationem forma ſervanda, aliaſe ſententia nulla. T. 8. c. 856.
Compenſationem diem poſſit poſſit arbitri per ſententiam, vel per poſſit. T. 4. c. 840.
Compenſationem pſentate aſuſiſt poſſit, at quando committitur. T. 4. c. 352.
Compenſationem pſentate an poſſit poſſit, at arbitri compenſationem poſſentam certo dia deſerere, et ad ſuſtinet, non dabe poſſentam, poſſentam poſſentam. Ibid.
Compenſationem poſſentam poſſentam ordinarium. T. 8. c. 852.

in Compromissum facere quidem videtur. T. 6. c. 150.
 in Compromissum stipulatio strictius accipitur. T. 6. c. 810.
 eo Compromitti possit in femineum. T. 1. c. 276.
 Compromitti. T. 6. c. 150.
 Compulsor qui tempore iudicii post consensum missum. T. 6. c. 536.
 Computare aliud est, aliud computare. T. 5. c. 1005.
 Computat ut errorum calculi retractari non possit. T. 6. c. 177.
 Computatio repetita restituti non potest res iudicata. T. 7. c. 1305.
 Conatus. Vnde, Franciscus Conatus.
 Conatus semper in iura ponitur. T. 7. c. 863.
 Concomitationes quae sunt. T. 7. c. 1363.
 Concomitantium, flumen.
 Conceptus quid. T. 2. c. 429.
 Concedendi verba quid intelligatur. T. 8. c. 939.
 Concedere est verbum ambiguum. T. 6. c. 681.
 Concedere aliud est, aliud docere, aliud dare. Ibid.
 quod Conceditur benigno, non est trabendum ad consequentiam. T. 3. c. 419.
 Concepti par sua habentur. T. 6. c. 1358.
 Concepti, nendum nati, patri non prosumt ad occasionem totiusque, vel aliorum minorem avium. T. 6. c. 1253. nihil enim patri praesent. Ibid.
 Concepti post mortem testatoris non accedere possunt. T. 3. c. 131.
 Conceptus post mortem ejus, de cuius bona queritur, in proprio est cognatus. T. 6. c. 824.
 Conceptio strictior est in calumniam, quam in delictum. T. 2. c. 435.
 Conceptiois auctor fortiter quid spectetur. T. 6. c. 116.
 Conceptus nulli sunt arbitri. T. 3. c. 93.
 Conceptus, data, doctis distinguuntur. T. 3. c. 236.
 Conceptio quomodo et doctores differat. T. 8. c. 938.
 Conceptio pectili dicitur morte patri. T. 3. c. 915.
 Concepti inter potiora vasa numerantur. T. 6. c. 1690.
 Conceptus maris poma. T. 1. c. 103.
 Conceptum variis generis, et nominis. T. 8. c. 950.
 Conceptus-legituli, et non-legituli idem. Ibid.
 Conceptus-legituli alterius parentis natus, de legitime parentis conditionem sequitur. T. 5. c. 911.
 Conceptum Agatheos adversus presbyteros, qui ex redditibus Ecclesiae emunt suo nomine. T. 8. c. 916.
 Conceptum Aristoteles adversus clandestinos nuptias. T. 6. c. 974.
 Conceptum Lateranense. T. 8. c. 899.
 Conceptum Pictetense Clericis, qui armati incedunt, excommunicationis poenitentia. Vide, Cleric.
 Conceptum Rhomense de iis, qui ex clericali potestate emissa sunt, Ecclesiae conservandis. T. 8. c. 910.
 Conceptum Sorasensis habitum. T. 8. c. 778.
 Conceptum Tiberiacum de iudiciis ab Episcopo factis medium imponit. T. 8. c. 908.
 Conceptum Tiberiacense inter matrimonium contrahe. Inter eos, qui ante adulterio se contamineverunt. T. 8. c. 958.
 Conceptum Tiberiacense de cognitione spirituali multa profert. T. 8. c. 993. et seq.
 Conceptum Tiberiacense laico prohibet, ne com Clericis in ebrio sedant. T. 8. c. 809.
 Conceptum Tiberiacense de a. n. ardeunda praebenda. T. 8. c. 910.
 Conceptum abrogari potest et subsequenti Conceptu. T. 8. c. 918.
 Conceptum Episcopale quid. T. 8. c. 912-3.
 Conceptum Provincialia quid. T. 8. c. 912. singulis annis convocantur. Ibid.
 Concepti Provincialia decreta et solo summa Pontifice remitti, vel relaxari possunt. Ibid.
 in Conceptu Provinciali non solum vocandi Episcopi, sed etiam admittendi Canonici. T. 8. c. 923.
 Concepta aspernamentum habentur, ut praeterea constitutionibus renovetur, sive restaurantur. T. 8. c. 860.

Conceptus, et deinde casus in ultima et stabili differentia movetur, et creditur. T. 6. c. 995.
 Conceptus vera non semper elicitur ex omnibus veris. T. 6. c. 1325.
 Conceptus uxorem imitatur, ideo vicecomis appellatur. T. 6. c. 477.
 Conceptus maris familiae honestatem non habet, nisi patris conceptus sit. T. 4. c. 64-5. et c. 93.
 Conceptus non est scortum, nec adultera. Ibid.
 Conceptus ab uxore quomodo separatur. T. 8. c. 915.
 Conceptus de adulterio non accensetur iure maris. T. 4. c. 119.
 Conceptus ex equo, cui benigne fecit, testamentum rapere an aequid possit. T. 1. c. 96.
 Conceptus una est iusta. T. 8. c. 477.
 Conceptus in bonis restituentis capacitas non habet. T. 6. c. 476.
 Conceptus est legitime conjunctio. T. 7. c. 93.
 Conceptus non est uxor, sed eam imitatur. T. 5. c. 1090.
 Conceptus quid differt ab uxore. Ibid.
 Conceptus in quibus posuit est incipiens, quem instigandus. T. 6. c. 1181.
 Conceptus uxorem imitatur. T. 5. c. 1163. hinc ab uxore solo delecto separatur, et quasi uxor est, solo enim destinatione separatur. Ibid.
 Conceptus ab uxore separatur solo delecto. T. 5. c. 1182.
 Conceptus, et foras in quo differtur. T. 5. c. 847. et c. 818.
 Conceptus. Vide, Foras.
 Conceptus, et liberi naturales an in bonis esse intelliguntur. T. 6. c. 584.
 Conceptus olim iustum uxorem imitabatur. T. 5. c. 855.
 Conceptus et dignitatis, et matris familiae nomen habet. T. 8. c. 938.
 Conceptus ex capite suo est testamenti concubini. T. 3. c. 1088.
 Conceptus an retinet honestatem matris familiae. Ibid.
 Conceptus legitus probus est. Ibid.
 Conceptus in quo differt ab uxore. T. 2. c. 31.
 Conceptus uxorem iustum imitatur. T. 6. c. 1131. et c. 1132.
 Conceptus est nomen nonnullis dignitatis. T. 7. c. 944.
 Conceptus, qui ex vice uxoris, potest accusari lege iudi ad adulterio. T. 7. c. 1187.
 Conceptus uxorem imitatur. T. 7. c. 847. et c. 938. et c. 1032.
 Conceptus et uxor in quo differunt. T. 7. c. 931.
 Conceptus dicitur semimatrimonium. Ibid.
 Conceptus in possit capere ex testamento concubini. T. 2. c. 817.
 Conceptus, et amicus differunt. T. 6. c. 429.
 Conceptus cor datus licet, non uxori. T. 7. c. 919.
 Conceptus aemul non honestus, et legitimus, non facit nomen. Ibidem.
 Conceptus uxorem non est infans, et turpe, immo honestum, et legitimum. T. 7. c. 911.
 Conceptus an possit donari. T. 6. c. 697.
 Conceptus unus, non plures habere licet. T. 8. c. 477.
 in Conceptum donatio collata an postea sit irrita, si conceptus uxor datur. T. 6. c. 1181.
 Conceptum ex solo animi destinatione matrimonii oportet. T. 6. c. 928.
 cum Conceptus stuprum non committitur. T. 5. c. 1081. et T. 7. c. 1131. hoc est iura civilia intelligendo de carnis, qui habet Conceptum. Ibid.
 cum Conceptus an sit matrimonium. T. 2. c. 617.
 Conceptum quomodo sunt uxores verae. T. 8. c. 407.
 Conceptum quid. T. 6. c. 429.
 Conceptus olim docere in infensum licebat. T. 8. c. 476.
 in Conceptus quodam deinde non habet, nec divortii, nec rerum emolumentum. T. 7. c. 931. et c. 1132.
 in Conceptus viciatorem adulterium. T. 7. c. 1132.
 Conceptus cum stupro pugnat, et nullo loco vindicatur. T. 4. c. 94.
 Conceptus quibus cum mulieribus esse possit, et quibus non. Ibid.

Conceptus hodie non legitime conjunctio, sed scortatio deponitur. Ibid.
 Conceptus matrimonium imitatur, et est utique legitime conjunctio. T. 2. c. 482.
 Conceptus non est iusta conjunctio, et matrimonium. T. 8. c. 477.
 Conceptus abduci. T. 8. c. 467.
 Conceptus non est matrimonium, sed imitatio matrimonii. T. 5. c. 1081.
 Conceptus est legitime conjunctio. T. 7. c. 238.
 Conceptus supplex imitator, et honestus, et legitime coniunctus. T. 6. c. 1133.
 Conceptus erat olim legitime conjunctio. T. 6. c. 925.
 Conceptus species dicitur matrimonii. Ibid.
 Conceptus an sit natus, cum quo non est concubitus. T. 3. c. 1088.
 Conceptus pugnat cum stupro. Ibid.
 Conceptus est semimatrimonium. T. 7. c. 1186.
 Conceptus aequus causis laetatur. T. 7. c. 931.
 Conceptus non legitime conjunctio. T. 7. c. 1185-6.
 Conceptus dematur. T. 7. c. 931.
 Conceptus legitime quia dicitur. T. 7. c. 431.
 Conceptus impalo, sive impar conjugium datur. T. 7. c. 1186.
 Conceptus fuisse permittitur. T. 7. c. 863.
 Conceptus est species matrimonii. T. 7. c. 852.
 Conceptus auctoritate deponitur. T. 8. c. 618.
 Conceptus olim permixtus legibus. T. 6. c. 45.
 in Conceptu sit vitium aliquod, et liberi eo suscepti deprecantur. T. 8. c. 477.
 Conceptus aut liberi non sunt iusti, sed in potestate patris. Ibid.
 Conceptus auctor hodie Pyrenaei, et quidam nationes. T. 7. c. 1186.
 Conceptus res sunt collegium. T. 4. c. 841.
 Conceptus est periculum, commune officium. Ibid.
 Conceptus quid. T. 7. c. 786. et c. 734.
 Conceptus deinde, et ejusdem actio. T. 2. c. 314.
 Conceptus est perierrefacere. T. 7. c. 718.
 Conceptus qui potest, an idem abduci? quodam potestatem habet. T. 8. c. 163.
 Conceptus qui potest, idem etiam abolvere. T. 8. c. 490.
 Conceptus debet iudex in certam quantitatem, condemnationem facere laicis quantitatibus aut incerta petitis actionum. T. 7. c. 491. et c. 803.
 Conceptus qui potest, et qui minus. T. 6. c. 98.
 Conceptus, priusquam olim poras darent, duos menses erant in vinculis. T. 2. c. 651.
 Conceptus qui tempore datur ad solutionem. T. 7. c. 1205.
 de Conceptu una sententia. T. 7. c. 1310.
 de pleribus Conceptus una sententia. Ibid. et c. 1312.
 Conceptus est conjunctio an ius appellandi. Ibid. T. 5. c. 861.
 Conceptus dicitur, qui rite condemnatus est. T. 8. c. 435.
 Conceptus est condemnatus ex positae appellae. T. 3. c. 122.
 Conceptus ab eo non potest ex integro causam agere. T. 3. c. 87.
 Conceptus semper certa. T. 2. c. 973.
 Conceptus iudicis conventionis congruens est exequenda, et cor. T. 5. c. 883.
 Conceptus utrum sepi debet confessionem, etiam in iure factam. T. 5. c. 842. unde sententia iudicis. Ibidem.
 Conceptus qualis in actione de dolo sequatur. T. 8. c. 125.
 Conceptus, quia in actione quod metus causa sequatur. Ibid.
 Conceptus, et restituere ex reque et bonis in quibus rebus potestatem accedit. T. 8. c. 129.
 Conceptus maior pecuniam sit, si per primis aemul steterit, quoniam pecunia Roma, aut alio certe loco solvatur. T. 6. c. 311.
 Conceptus in communis, qui in totum corrigi, accessit est, et laetati sit quicquid prodest. T. 8. c. 349.
 Conceptus, vel absolutio iudicialis non in procuratore, sed in dominum datur. T. 6. c. 365.

Codectio empti, quod praestari possit, ut fiat. T. 6. c. 837.
 Codectio emptio. T. 6. c. 834. et seq.
 Codectio, quae ex causa publicae iudicii defunctum tenet, ut etiam locum hereditum. T. 8. c. 108.
 Codectio possessionis sequitur post item testamentum, in quo tempus usucapio anteferatur. T. 6. c. 361.
 Codectio elementum an habet defectum, qui in utrumque contrahit defectum. T. 7. c. 712. Vide, Ertio.
 Codectio chabiet acceptio perjudicialia. T. 5. c. 300.
 Codectio prae lingua est denunciatio. T. 3. c. 395.
 Codectio aere potest esse summa, nisi furi, et cur. T. 6. c. 486. et T. 3. c. 469.
 Codectio rem quid. T. 3. c. 458.
 Codectio rem nam quo casu quae possit. T. 3. c. 469. a quo ibidem.
 Codectio ex potest et directo, qui inalterio, vel exercitio actionis tenetur. T. 2. c. 323.
 Codectio ut situi potest, quod sine causa ad eum pervenit, vel iudicia causa, vel etiam quod reddi ad iustitiam causam. T. 6. c. 750.
 Codectio an possit ad causam iudicii solvitur. T. 6. c. 461.
 Codectio non posse solum ex causa iudicii. T. 7. c. 708.
 Codectio vero rem autem. T. 2. c. 395.
 Codectio possessionis incerti, et cur. T. 3. c. 478.
 Codectio, et modus differt. T. 5. c. 1137.
 Codectio possibilia, et impossibilia. T. 2. c. 965.
 Codectio videtur remitti solvitur, cum item habet. T. 7. c. 319.
 Codectio, et dies incertum differt. T. 1. c. 361.
 Codectio facta non perit legatum. T. 7. c. 313.
 Codectio erroris defectus potest impleri frustrari. T. 1. c. 261.
 Codectio, quae aius culpa deficit, in culpa personae impeditur et, pro impleta habetur. T. 6. c. 35.
 Codectio, cui debitor est impedimento, pro impleta habetur. Ibidem.
 Codectio ubi legatarii morte deficit ante apertas tabulas, hinc locum est. Ibidem.
 Codectio, cui citus est impedimento, pro impleta non habetur. Ibidem.
 Codectio impossibile non videtur institutionem, a quo videtur. T. 5. c. 935.
 Codectio apert fecit. T. 2. c. 968.
 Codectio mixta. T. 1. c. 252.
 Codectio impossibile stipulationem an videtur. T. 2. c. 332.
 Codectio difficile quantum dicitur et impossibile. T. 1. c. 437.
 Codectio quibus modis, et quibus rebus remittitur. Ibidem.
 Codectio hereditas institui se codicillis adici possit. T. 2. c. 179.
 Codectio impossibilis, vel quae pro impossibili habetur, cur pro non scripta habetur. T. 2. c. 133-4.
 Codectio institutionis et vera sit, exigimus, demonstratio ut vera sit, necesse non est. T. 3. c. 601.
 Codectio exigitur elementum T. 5. c. 72.
 Codectio inestiam institutionis barres scire debet. Ibidem.
 Codectioem voluntas facit, non sermo. T. 1. c. 233.
 da Codectioe catibetis consultatio. T. 8. c. 1159.
 Codectioem legatum relicum ut valeat. T. 3. c. 797. et seq.
 sub Codectioem mutuum contrahi potest. T. 3. c. 473.
 Codectioem promissum, et non promissum. T. 1. c. 382.
 Codectioem, quae praesens, vel praeteritum tempore feratur, etiam obligationem perimunt, est unumquodam non differt. T. 2. c. 965.
 Codectioem praedictam, quae sola dicitur tolli voluntas non valet. T. 8. c. 636.
 Codectioem contra legem, et contra fructum, vel hanc mora nullus sunt momenti. T. 6. c. 999.
 Codectioem et in aevum dicit collata, an unumquodam exspectandus sit. T. 3. c. 699.
 Codectioem duo genera. T. 6. c. 999.

Codectio certi quid. T. 6. c. 309.
 Codectio quid. T. 2. c. 392.
 Codectio crediti, et indebiti. Ibidem.
 Codectio ex mutuo. Ibidem.
 Codectio indebiti generalis est. T. 7. c. 168.
 Codectio ex lege. T. 5. c. 393.
 Codectio rerum futurarum alia est, alia raram amaturum. T. 2. c. 423.
 Codectio trinitate unde nomen sumpti. T. 5. c. 423.
 Codectio incerti ex causa furtive etiam non domino datur. T. 7. c. 168.
 Codectio ex causa furtive actioni in faciem ex causa doli emittit. T. 1. c. 278.
 Codectio et homicidii, mutuo, consumptionis, ac de bonis depens. T. 5. c. 113.
 Codectio ex consumptione quando, et quales datur. T. 1. c. 300.
 Codectio ex errore proprio necitur. Ibidem.
 Codectio certi est stricta, codectio trinitate est arbitraria. T. 5. c. 39.
 Codectio incerti datur ex contrariis incertis. T. 2. c. 415.
 Codectio crediti, vel debiti, alie est ex estimatione, alia ex consumptione. T. 2. c. 411.
 Codectio non domino datur, nisi ex causa furtiva. T. 2. c. 394.
 Codectio trinitate, et codectio certi, quo pacto differt. T. 2. c. 399.
 Codectio arbitraria. Ibidem.
 Codectio furtiva. T. 2. c. 298.
 Codectio est actio stricta. T. 5. c. 877.
 Codectio dicta datur. T. 3. c. 743.
 Codectio furtive datur creditarii adversa debitori. T. 5. c. 435. hanc et duplex. Ibidem et cui datur. Ibidem.
 Codectio furtiva est tantum de re nostra, et datur domino la non domino. T. 5. c. 418.
 Codectio furtive materia est quae negotiorum petitorum, et quae. T. 5. c. 499.
 Codectio furtiva aius domino competat iura domino, actio vero furti iura possessionis. Ibidem. furtum fit solus possessionem. Ibidem.
 Codectio furtiva tribus modis tollitur. T. 6. c. 435.
 Codectio indebiti quid est. T. 5. c. 743.
 Codectio indebiti datur tantum ignorantibus, et errantibus non scientibus. T. 5. c. 796. et c. 384. datur etiam ignorans. Ibidem.
 Codectio quid est. T. 5. c. 435-3.
 Codectio indebiti ex dolo, et bona est introducta, non lege et alia. T. 5. c. 361.
 Codectio indebiti tantum perperam solventi paratur. T. 6. c. 3-4.
 Codectio indebiti an et competat, qui debitor solvi per ignorantem iura. T. 5. c. 614.
 Codectio indebiti populo competit, cuius nomine tutor indebitum solvit. T. 5. c. 903.
 Codectio indebiti, vide, debetum.
 Codectio, quae repetitur, est codectio incerti. T. 5. c. 612.
 Codectio extero datur ob causam, causa non equita, non autem vindicta. T. 5. c. 449.
 Codectio tantum erenti datur, non donati. T. 5. c. 442.
 Codectio ex rem doli de re, qua nostra fuit, non est, ut et codectio indebiti hanc datur domino et non domino. T. 5. c. 499.
 Codectio iura cui competit. T. 5. c. 746.
 Codectio certi/Ponde necitur. T. 6. c. 392.
 Codectio trinitate cur ea omnia continet praeter pecuniam summatam. T. 5. c. 309.
 Codectio certi est, et ad quid datur. T. 6. c. 2-8.
 Codectio indebiti adversus creditorem non datur debitorum, et indebitum solvitur. T. 6. c. 365.
 Codectio furtiva enim competit. T. 5. c. 446-7.
 Codectio furtive est talis. T. 6. c. 772.
 Codectio indebiti cuiusdam datur. T. 5. c. 814.
 Codectio competit non adversus dominum, qui rem solutionem non fecit, sed adversus praestantem. T. 4. c. 1210.
 Codectio crediti pecunia duplex. T. 5. c. 896.
 Codectio furtiva soli domino competit, cui furtum fecit. T. 5. c. 9-9.
 Codectio indebiti quando non datur in aem, cui indebita pecunia soluta est. T. 5. c. 1212.
 Codectio indebiti propter ratihabitionem quando competit. T. 4. c. 840.
 Codectio indebiti solvitur et al, quem solutio non liberat: uno etiam et, quem solutio liberat. T. 4. c. 1213.

Codectio ex mutuo dicitur olem codectio de bene depens. Vide, Codectio ex mutuo, Codectio ob rem dati, re non equita, hereditas datur in liberum. T. 4. c. 674.
 Codectio propria est appellatio actionis ex mutuo. T. 5. c. 479.
 Codectio ut definitur a Graecis. Ibidem.
 Codectio acquiritur furiosus ex consumptione boni fide facti. T. 3. c. 417.
 Codectio de bene depens est arbitrio. Ibidem.
 Codectio de rebus creditis est rebus. Ibidem.
 Codectio trinitate. T. 5. c. 417. est arbitraria. Ibidem.
 Codectio certi competit, alium ex stipulatione praestantem est. T. 3. c. 475.
 Codectio certi quid. T. 5. c. 479.
 an Codectio pecuniae depens competit. Ibidem.
 Codectio furtiva, quam datur in hereditatem in solidum, non tollit actionem furtivam. T. 5. c. 448.
 Codectio de bene depens. T. 3. c. 456. bene depens quid. Ibidem.
 quibus datur Codectio de bene depens. Ibidem.
 Codectio certi. T. 3. c. 457.
 Codectio ex mutuo species est actionis alium petitorum. T. 3. c. 471.
 Codectio alia est certi, alia incerti. T. 3. c. 458.
 Codectio indebiti ex promissis est. T. 3. c. 452.
 Codectio ob rem dati est ex promissis. Ibidem.
 Codectio trinitate iustitia stricta est, alia iudicii arbitraria, et cur. T. 3. c. 501.
 Codectio certi, alia et certum petitorum actio quam lato patet. T. 3. c. 477.
 Codectio certi quid. T. 5. c. 398.
 Codectio incerti quid est. T. 3. c. 164.
 Codectio indebiti soluti est codectio certi, an indebiti promissio est codectio incerti. T. 3. c. 413.
 Codectio indebiti an ignorant, vel sciret datur. T. 3. c. 607.
 Codectio ob rem dati quando, et in quem competit. T. 3. c. 514.
 Codectio ob rem dati, re non equita, quando, et cui competit. T. 3. c. 616.
 Codectio omnia est certi, et incerti. T. 3. c. 398.
 Codectio petitorum datur ob rem, re non equita, quando, et in quem competit. T. 3. c. 614.
 Codectio sine causa quando competit. T. 3. c. 612.
 Codectio unde nascitur. T. 2. c. 332.
 Codectio trinitate ad quae extendit. Ibidem.
 Codectio quid sit. T. 5. c. 435.
 Codectio furtiva, quae datur in hereditatem in solidum, non tollit actionem furtivam. T. 4. c. 448.
 Codectio furtiva, an datur in paratum, vel paratum. T. 5. c. 905.
 Codectio furtiva, et codectio rerum amotarum, an erit famosa. Ibidem.
 Codectio furtiva non est penalis, et ideo hereditas, et in hereditatem datur, et est perpetua. T. 7. c. 719.
 Codectio indebiti quando denegata possessori hereditatis. T. 7. c. 673.
 Codectio indebiti non est adversus eum, qui eum recipit, licet, qui solvit, id oca debet. T. 7. c. 763.
 Codectio ob rem dati re non equita. T. 7. c. 825.
 Codectio rerum amotarum non est famosa, etiam nec codectio rerum furtivarum. T. 7. c. 798.
 nunc Codectio est famosa, licet petitor ex resea famosa. Ibidem.
 Codectio doli. T. 7. c. 713.
 Codectio, quae nascitur ex re, ideo, motu datione, an etiam nascitur ex egrapho, est egrapho. T. 7. c. 704.
 Codectio rerum amotarum quae. T. 7. c. 927.
 Codectio indebiti a possessione hereditatis, qui requirit, quod non amitte solvit creditores hereditatis, credenda petitori hereditatis. T. 7. c. 673.
 Codectio si certum petitor de suffragio. T. 7. c. 704.
 Codectio ex stipulatione. T. 7. c. 719.
 Codectio ex parte legitimo. Ibidem.
 Codectio possessionis est incerti. T. 7. c. 707.
 Codectio certi, et incerti. Ibidem.
 Codectio ob rem datam, quando, et cui competit. T. 7. c. 617.
 Codectio ob usum carnem. T. 7. c. 717.
 Codectio ob rem dati, quando locum habet. T. 7. c. 713.

Coactio ob turpem causam non datur, nisi solus accipiens turpitudinem veniat. T. 7. e. 717.

Coactio ex lege, quae datur adversus donatorem, ut impet. donatorum. T. 7. e. 612.

Coactio sine causa. T. 7. e. 715.

Coactio ob causam dati, quandoque locum habet in contrariis nemalis ibidem.

Coactio quando cessat. T. 7. e. 705.

Coactio ex pœnitentia. T. 7. e. 714.

Coactio furiva fructuum nomine. T. 7. e. 720.

Coactio ex resalutione. T. 7. e. 711.

Coactio ob eam dati. T. 7. e. 713. et seq.

Coactio actus pœnitentia verbi. T. 7. e. 908.

Coactio ex lege Julia. T. 7. e. 719.

Coactio ex Senatusconsulto. ibidem.

Coactio quae fit ex lege antiqua. ibidem.

Coactio soluti ex iusta causa. T. 7. e. 723.

Coactio ob causam dati. T. 7. e. 713. et seq.

Coactio soluti iusta causa, vel sine causa, quando competit. T. 7. e. 725.

Coactio iurur erroribus, et ignorantibus. T. 7. e. 712.

Coactio inerti. T. 7. e. 716.

Coactio ex iusta causa, vel ob causam iustam, quae est. T. 7. e. 720.

Coactio ob rem dati cessat causa non requirit, le coactione impossibili. T. 7. e. 716. coactio habetur pro non scripta. ibidem.

Coactio ob turpem causam quando locum habet. T. 7. e. 717.

Coactio ex lege de act. iur. generali, vel specialia. T. 1. e. 910. Datur tantum ex obligatione, non lex introducta nova. ibidem.

Coactio triticaria est actio generalis, vel specialia. ibidem.

Coactio triticaria concurrere potest cum coactionibus omnibus, et cum interdicto Lodo vi. ibidem.

Coactio ex lege nova concurrere potest cum veteri actione, si qui eadem res fuerit. ibid.

Coactio certis et quibus causa competat. ib.

Coactio certi, vel incerti non competit, ubi deficit actus specialis. ibidem.

Coactio triticaria est arbitraria actionibus enumeratur. T. 1. e. 912.

Coactio triticaria ad locum omnia potest. ibid. 912. ad onera. ibid.

Coactio certi non est generalis. T. 1. e. 910.

Coactio ex lege Julia est actio, de qua agitur in l. hoc actus, ad. matr. T. 1. e. 907.

Coactio inderbit est ex bono et equo, non ex contractu, non ex stricto jure. T. 2. e. 573. non datur, nisi iocetur qui accepit, factus est locupletior. ibid.

Coactio furiva rem persequitur non potest. T. 2. e. 577.

Coactio certi certum locum coactio. T. 2. e. 573. coactio triticaria etiam incertum. ib.

Coactio ex enumeratione, et ex assumptione. T. 2. e. 613.

Coactio concolori cum actionibus modali, et agnitionum gestorum. T. 2. e. 616.

Coactio furiva soli dominum datur. T. 2. e. 475.

Coactio furiva est in animo. T. 2. e. 477.

Coactio inderbit non competit, qui integram quantitatem solvit. T. 2. e. 485.

Coactio ubi est, eo semper cessat vindictio. T. 2. e. 539.

Coactio certi inderbit semper datur ei, qui erat iustus exceptioque dicit. T. 2. e. 509.

Coactio certi est coactio solutio, et coactio inderbit est coactio obligatoria. ib.

Coactio inderbit datur ex quasi ex contractu. T. 2. e. 102.

Coactio inderbit de quibus datur. ibid.

Coactio inderbit quibus datur. ibid.

Coactio inderbit malis conditionem agnoscit. ibid.

Coactio inderbit, et coactio casibus cessat. ibid.

Coactio furiva odio furum est comparata. T. 2. e. 104.

Coactio furiva formula. T. 2. e. 595.

Coactio inderbit, et coactio penam edicere aut ratio; aut mutui, et promissi. T. 2. e. 904.

Coactio certa, et petitionis hereditaria differentia. T. 2. e. 177.

Coactio certi, et coactio triticaria differentia. T. 2. e. 309.

Coactio certi, et inderbit distinctio, quatenus sit. T. 2. e. 350.

Coactio certi formulae quoniam. T. 2. e. 595.

Coactio incerti est obligatio. T. 2. e. 477.

Coactio ex conditionis causa debetur, si per se post mortem, aut culpam commissa a debitoribus, debitorum perit. T. 2. e. 471.

Coactio rerum amissionem, et bonorum rapinam, et pecuniarum ablationem eadem est ratio. T. 2. e. 477.

Coactio incerta restituatur ad tempus contractus. T. 2. e. 491.

Coactio incerti locus est ex omnibus causis, quod iure non effectum habuerunt, secus per errorem solutione. T. 2. e. 285.

Coactio furiva compensatio opponi potest. T. 2. e. 1122.

Coactio obstat presumptio transactionis. T. 2. e. 712.

Coactio in syngrapha opponi potest exceptio non exercitata peremptoria. T. 2. e. 704.

Coactio non ob rem dati locum esse, et si expressa coactio, vel si certe habetur per expressa, nec sequitur. T. 2. e. 717.

Coactio incerta causa, et iusta causa, quando sit locus. T. 2. e. 105.

Coactio incerta triticaria est omni causa dedit. T. 2. e. 329.

Coactio incerti inderbit parit actum ambiguum exceptio: alii summa ratione, id est, aequalitate rationis quae parit coactionem cum coactione inderbit repeti. T. 2. e. 381.

Coactio incerti furiva quid veniat. T. 2. e. 495.

Coactio incerta furiva tollit moram purgationis. T. 2. e. 432.

Coactio incerta pecuniam qui petit, a Promissor compellat accipere partem ubi statim, et reliquam distulit partem pecuniam persolvere. T. 2. e. 429.

Coactio incerta certi esse generaliter et iur. T. 2. e. 475.

Coactio incerta triticaria non valet rei omnia. ibidem.

Coactio incerta non locum est restitutorio, sed ex alia etiam causa dedit. T. 2. e. 477.

Coactio incerta ex consummatione pecuniae qual mutatur bonis sane mentis ignorantes quiritur. T. 2. e. 233.

Coactio incerta non habet, qui solvit, quod non agitur ad aliam debet. T. 2. e. 709.

Coactio incerti inderbit ubi dari adversus te, non tantum ab illo solvere, sed etiam si primario creditore tuo, te delegante. T. 2. e. 709.

Coactio incerti ab sem dati, re non sequitur, et ex re solvit. T. 2. e. 718.

Coactio incerti inderbit ubi casus habet malum fidei possessor. T. 2. e. 614.

Coactio incerta non tantum non rem dati, sed etiam ob rem promissam esse re non sequitur. T. 2. e. 718.

Coactio incerti inderbit dari debentibus, atque ignorantibus. T. 2. e. 712.

Coactio incerta esse legatorum, non fideicommissorum per errorem solutionum, vel perperam. T. 2. e. 711.

Coactio incerta furiva interdum dici actionem ferti. T. 2. e. 719.

Coactio incerti inderbit excludit petatam causam. T. 2. e. 109.

Coactio incerta inter furivum, et alia conditiones differentia. T. 2. e. 114.

Coactio incerta furiva. T. 2. e. 163.

Coactio incerti quae veniat. T. 2. e. 109.

Coactio incerti inderbit, et unde nascitur. T. 2. e. 300.

Coactio incerti agens probare debet, inderbit perperam fuisse. T. 2. e. 926.

Coactio incerta furiva, non fur tantum, sed etiam arrepti, qui actum vi bonorum ripiorum tenent, coactio posse, quod repuit. T. 2. e. 910.

Coactio incerti, et inderbit. T. 2. e. 1033.

Coactio incerti furiva. T. 2. e. 306.

Coactio incerti inderbit. ibidem.

Coactio incerta triticaria quae res petuntur. T. 2. e. 300.

Coactio incerta in certum petatur, quae non petuntur. ibid.

Coactio incerti rem suam accipere coactio. T. 2. e. 475.

Coactio incerti inderbit coactio. ibidem.

Coactio incerti proprio locatur. T. 2. e. 469.

Coactio incerti quid est recompendere. T. 2. e. 475.

Coactio incerti in certum petatur. T. 2. e. 509.

Coactio incerta triticaria. ibidem.

Coactio incerti, et coactio incerti. T. 2. e. 469. et seq.

Coactio incerti non incertum, qui mutuum accepit perperam suo, vel alio modo. T. 2. e. 703.

Coactio incerti ex lege sine causa, vel iusta causa. T. 2. e. 712.

Coactio incerti furiva. T. 2. e. 718. quando datur hic coactio. ibidem. 719.

Coactio incerti inderbit incumbere acriori non probandi inderbitum fuisse. T. 2. e. 704.

Coactio incerti inderbit. T. 2. e. 706.

Coactio incerti proprii sunt utraque, et iuris gentium. T. 2. e. 703.

Coactio incerti naturae quoniam. T. 2. e. 105.

Coactio incerti contra legem, et bona morem auliam ad momenta. T. 2. e. 104.

Coactio incerti in iura coactio actionis dicitur. T. 2. e. 915.

Coactio incerti quae actionem mutui imitantur. T. 2. e. 479.

Coactio incerti concurrere cum actionibus bonae fidei. T. 2. e. 317.

Coactio incerti ex lege cur sic dicitur. T. 2. e. 719.

Coactio incerti, et designationis aeternae futurum hodie non est in eo, nec tempore, quod post designationem utriusque parti debetur ad causam agendam. T. 2. e. 1342.

Coactio incerti non incertum, non bis causa rem petatur. T. 2. e. 719.

Coactio incerti, quae et infestatione in duplum crescit. T. 2. e. 709.

Coactio incerti ex iusta causa, vel sine causa cur datur. T. 2. e. 720.

Coactio incerti, aut designationis ubi sunt. T. 2. e. 1276.

Coactio incerti ex lege. T. 2. e. 105. et seq.

Coactio incerti quae coactio sit. T. 2. e. 427.

Coactio incerti aliquem in iurgum damno infamant. T. 2. e. 265.

Coactio incerti appellatio nuda profructuaria. T. 2. e. 254. quod ad nomen significatur. ibid.

Coactio incerti certi periculum incerti place petuntur. T. 2. e. 39.

Coactio incerti in lege. T. 2. e. 912.

Coactio incerti, et amodo a quoque collocum separatur. T. 2. e. 1831.

Coactio incerti. T. 2. e. 399.

Coactio impossibilis in totum pro non scripta habetur. T. 2. e. 360.

Coactio incerti, et amodo, et demonstratio in praesens tempore confertur. T. 1. e. 52.

Coactio incerti datur, substituto data non valetur. T. 2. e. 30.

Coactio legati quid. T. 2. e. 459.

Coactio agnitionis in offrendo rebus quare parit, vel dolatur. T. 2. e. 185.

Coactio quando est vera, aut falsa. T. 2. e. 1214.

Coactio liberorum hodie per est. T. 2. e. 501.

Coactio potestativa quae est. ibidem.

Coactio cessata quae est. ibidem.

Coactio mixta quae est. ibidem.

Coactio incerti, et amodo in quo differunt. T. 2. e. 920.

Coactio incerti femine deterior est, quam masculorum. T. 2. e. 811.

Coactio incerti non est coactio. T. 2. e. 742.

Coactio incerti inderbit non facit, sed ratio tantum valet, et institui torpore, et accens. T. 2. e. 819.

Coactio incerti per servum deterior heri non debet. T. 2. e. 910. et seq. 911.

Coactio incerti in quibus causis videtur melior esse. T. 2. e. 811.

Coactio incerti, quae probandum in iurgio, non est in amodo potestativa. T. 2. e. 313.

Coactio incerti est. T. 2. e. 780. eventus est, qui causa contingit. ibidem.

Coactio secundum bonorum quae est. ibidem.

Coactio incerti defecta non resumitur. T. 2. e. 605.

Coactio retardat usum servituti, cui fuit, modo vero ante retardat. T. 2. e. 304.

Coactio incerti inderbit est qui examine non perit. T. 2. e. 310.

Coactio incerti alteri per alterum inderbit non potest. T. 2. e. 350.

Coactio incerti in servitute spectari debet, non patet. T. 2. e. 1213. mater quoniam potest esse incerta. ibidem.

Condicio hodie non in omnibus retrotrahitur. T. 5. c. 699.
 Conditio tacita non efficit legatum condicioale. T. 5. c. 699.
 Conditio est dies incertus qui existat potest, vel non. T. 5. c. 820. non postulat in scriptis libelli. T. 5. c. 829.
 Conditio est dies incertus. T. 5. c. 756. et dies incerte est conditio, aut conditioe instar. Ibidem.
 Conditio est dies incertus. T. 5. c. 721. et c. 920.
 Conditio ejus, qui liber constitutus est, deterior non est, quod item constitutus est, sed peremptioe melior. T. 5. c. 877.
 Conditio emptoris melior est quam tanti creditoris. T. 5. c. 911.
 Conditio fiduciarum, qui armis exstitit, nonquam resumitur. T. 5. c. 1054.
 Conditio contrahentis in legatis, et fideicommissis pro non scripta habetur. T. 5. c. 1030.
 Conditio impossibilis ipso jure impleta videtur. Ibidem.
 Conditio legali armis defecta, vel impleta nonquam resumitur. T. 5. c. 1083.
 Conditio non eadem est calamitatis, et instigatoris. T. 5. c. 835.
 Conditio possessoris melior est, quam non possessoris. T. 5. c. 1006.
 Conditio potestatem obicit, cum in futurum constituit. T. 5. c. 1114.
 Conditio quid est. Ibidem.
 Conditio quando pro impleta habetur accendit jam commota. T. 5. c. 1048. et quando non. T. 5. c. 1125.
 Conditio, qui potestatem utitur sequebat, resumitur iure Julia quam Nerva dicitur. T. 5. c. 1258.
 Conditio semel defecta non resumitur. T. 5. c. 1070.
 Conditio si sine liberis decesserit, de quibus liberis est intelligenda. T. 5. c. 1011.
 Conditio suspendit institutionem, et potestatem, morte non exheredit. T. 5. c. 1257.
 Conditio transmissionis impedimento est, more non est. Ibidem.
 Conditio delationis impedimento est, more non obstat, si, vel ratione legati. Ibidem.
 Conditio Magistrate urbanorum in melior aut conditioe Prætoris Prætorum. T. 5. c. 30.
 Conditio procuratoris non debet durior fieri, quam est domini. T. 5. c. 94.
 Conditio mutui, et ius hoc est, ut idem genus, non aliud reddatur. T. 5. c. 361.
 Conditio peremptoris incertus, *Idem, de jure domini*. T. 5. c. 308.
 Conditio testamenti in pari causa melior est. T. 5. c. 365.
 Conditio scilicet fortis an spectetur. T. 5. c. 547.
 Conditio personarum, qui etiam admittit, egeat, et mutui potestatem. T. 5. c. 365.
 Conditio quando in testamento dari, et scribi debet. T. 5. c. 573.
 Conditio potestativa. T. 5. c. 813.
 Conditio quandoque impleta debetur. T. 5. c. 644.
 Conditio larga an intelligitur in nostra esse potestate. T. 5. c. 877.
 Conditio matrimonii an doli semper intaritur. T. 5. c. 830.
 Conditio eadem iudiciali exhibenda est aequi debet heredi. T. 5. c. 230-7.
 Conditio institutionis quodvis. T. 5. c. 796.
 Conditio quando obligationem ipso jure non resolvit. T. 5. c. 626.
 Conditio doli matrius melior, in vero deterior fieri potest. T. 5. c. 821.
 Conditio, qui quocumque tempore impleri potest. T. 5. c. 1200.
 Conditio institutio. T. 5. c. 948 et c. 981, et c. 985.
 Conditio facit est casualis, etque fortuita. T. 5. c. 980.
 Conditio jura que est. Ibidem.
 Conditio jurisjurandi in societate voluntatis resumitur sine fraude, damno, lesione conjugum. T. 5. c. 873.
 Conditio jurisjurandi. T. 5. c. 893.
 Conditio peremptoris potest preponi. Ibidem.
 Conditio legati. T. 5. c. 906.
 Conditio sine potestativa, alia casualis. T. 5. c. 919.

Conditio potestativa, quæ in dando, vel faciendo consistit, trahi potest in legem tempore potest. Ibidem.
 Conditio non eadem, aliamque scriptura spectatur in fideicommissariis libertatis. T. 5. c. 931.
 Conditio pro modo accipitur arripiente. T. 5. c. 1056 et c. 1233.
 Conditio occupantis melior est. T. 5. c. 892.
 Conditio subsecutoria. T. 5. c. 863.
 Conditio tacita. T. 5. c. 1066.
 Conditio licet impossibilis non vitiat legatum, qui pro non scripta habetur. T. 5. c. 236.
 Conditio adjuncta creditoris actum, quam in testamento scriptum est, se habetur pro scripta. T. 5. c. 609.
 Conditio contrahentibus in remissa possit. T. 5. c. 606.
 Conditio, hinc eam, si me heredem feceris, est capientis. T. 5. c. 609.
 Conditio impossibilis quod est. Ibidem. 606.
 Conditio impossibilis in quo constat. T. 5. c. 609.
 Conditio iniqua alteri per alterum non debet inferri. T. 5. c. 1083.
 Conditio in libertatis an resumitur hereditas. T. 5. c. 606.
 Conditio non facit aliquid, in quibus constat. T. 5. c. 613.
 Conditio nunc melior non deterior per filium familias fieri potest. T. 5. c. 83.
 Conditio proprie non dicitur dari, sed alteri. T. 5. c. 604. dicitur tamen semper dari. Ibidem.
 Conditio, qui tacite testis, et exprimitur, an ferat legatum condicioale. T. 5. c. 107.
 Conditio, si decem in mare proieceris, an etiam subdit. T. 5. c. 607.
 Conditio si deficiat, an damnum esse possit. T. 5. c. 113.
 Conditio, si sine liberis decesserit, quando restituit, et quando decessit videtur. T. 5. c. 794.
 Conditio, si servus hereditarium non alienaverit, qualis, et quid operetur. T. 5. c. 796.
 Conditio, si reliqua mea in mare proieceris, est implenda. Ibidem.
 Conditio, si sine liberis decesserit, an deficiat, si sine filio reitituit. T. 5. c. 791.
 Conditio sub jamento apposita, hereditas in remittit. T. 5. c. 606.
 Conditio sub remittitur, qui in non, faciendo constituit, remittitur etiam casus Mutianus. T. 5. c. 603.
 Conditio, si daretur se remitti possit. Ibidem.
 Conditio, et modus qui differant. T. 5. c. 548.
 Conditio impossibilis an vitiat contractum. T. 5. c. 1030.
 Conditio impossibilis an legatum vitiat. T. 5. c. 1030.
 Conditio legatoriscripta, non reddit legatarium incapax. T. 5. c. 802.
 Conditio in pacto, vel contractu an remitti possit. T. 5. c. 661.
 Conditio mixta que sit. T. 5. c. 697.
 Conditio falsas que. T. 5. c. 849. quando implietur. Ibidem.
 Conditio promissus que. Ibidem quando implietur. Ibidem.
 Conditio promissiva que. Ibidem quando implietur. Ibidem.
 Conditio efficax solum preponi non postpositi. T. 5. c. 912. instat postpositi. Ibidem.
 Conditio potestativa. T. 5. c. 110.
 Conditio casualis. Ibidem.
 Conditio rerum credendi que est. T. 5. c. 916. an Conditio pro impleta habetur, si per alium est, quoniam impieri. T. 5. c. 941.
 Conditio, et more que differant. T. 5. c. 814.
 Conditio etiam non ad arguenda, in pletaque tacite intelligitur. T. 5. c. 818.
 Conditio quid est. Ibidem.
 Conditio impossibilis quæ non sit. T. 5. c. 813.
 Conditio, si vulvere, an vitiat stipulationem. T. 5. c. 842.
 Conditio impossibilis stipulationem vitiat, legatum minime. T. 5. c. 541. neque non debet alteri per alterum inferri. T. 5. c. 504. et c. 525.
 Conditio casualis que. T. 5. c. 1004.
 Conditio domini an deterior fieri possit per servum. T. 5. c. 1256.
 Conditio data instituta, videtur obtem data ab-

stituto vulgari, non legatum datum ab instituto, videtur etiam datum a substituto vulgari. T. 5. c. 1001.
 Conditio conditionalis, que est contra bonos mores, inutilis est, et resumitur. T. 5. c. 1044.
 Conditio omnis est dies incertus. T. 5. c. 1175.
 Conditio casualis, potestativa, et mixta. T. 5. c. 1051.
 Conditio potestativa que. T. 5. c. 1104.
 Conditio jure impossibilis in conditione abrem doli quod. T. 5. c. 746.
 Conditio, et dies incertus in quod differant. T. 5. c. 1171.
 Conditio casualis quodlibet tempore impleri potest. T. 5. c. 1057.
 Conditio impossibilis. Vide, Impossibilis conditio.
 Conditio quando pro impleta habetur. T. 5. c. 1030.
 Conditio nonquam defert necesse, sed imponi, proponi, institui, iudici, adjecti, dari. T. 5. c. 604.
 Conditio quodlibet impossibilis vitiat contractum, legatum non vitiat. T. 5. c. 609.
 Conditio, si sine liberis decesserit, an vitiat in instituto testamento in Curiam, vel Monasterium. T. 5. c. 11.
 Conditio semel defecta non resumitur. T. 5. c. 1070.
 Conditio impossibilis vitiat stipulationem, non legatum, et fideicommissum. T. 5. c. 604.
 Conditio posita in repetitione legati, legatum pro parum facit condicioale. T. 5. c. 699.
 Conditio adjecta est tacita esthereditas. T. 5. c. 528.
 Conditio tempus tantum spectatur jure veteri, hodie vero tempus conceptionis liberis libertatis. T. 5. c. 1213. pupillorum est magnus. Ibidem. 1214.
 Conditio non implenda cave data, in filiam completitur. T. 5. c. 240.
 Conditio sine significata. T. 5. c. 161.
 Conditio sine tacita facit voluntas, sicut expressa. T. 5. c. 533.
 Conditio non determinat inviti facere potest, et quæ in meliorem. T. 5. c. 1172.
 Conditio quando factus dies incertus, et quando non. T. 5. c. 1172.
 Inter Conditioem, et moram quam adfert potestatem dei, quod fideicommissum solvatur, differant, quæ. T. 5. c. 1117.
 Conditioem parentis deterior sequitur solvi. T. 5. c. 1213.
 Conditioem in testamento facit dies incertus. T. 5. c. 819.
 Conditioem non facere meliorem aliud est, aliud ferre deteriorum. T. 5. c. 911.
 Inter Conditioem, et moram differre que. T. 5. c. 1172.
 Inter Conditioem, et modum, que differant. T. 5. c. 568.
 Conditioem si promissor impedierit, qui impleta habetur. T. 5. c. 614.
 Conditioem non recipi actus legitimus, et solentia. T. 5. c. 1060.
 Conditioem pro impleta haberi, cum per eam sit, qui, si impleta esset, debitor esset. T. 5. c. 1119.
 Conditioem, an diem non recipi emancipationem. T. 5. c. 1060.
 Conditioem an locum in herede hinc verba, in solvi, heres est. T. 5. c. 107.
 Conditioem an faciat verbe testatoris, si voluit per legem. T. 5. c. 697.
 Conditioem coactis adjecte, et sub conditioem non hereditatem ordinare non licet. T. 5. c. 699.
 Conditioem impleri, quando per eum sit, cuius interest non impleri. T. 5. c. 692.
 Conditioem verum modo meliorem an coactis facere potest. T. 5. c. 618.
 Conditioem meliorem ferre potest servi, filii familias, procuratoris, beneficiarii, viva vassalli, non autem deteriorum. T. 5. c. 591. et 592.
 Conditioem inter, et modum respectu fideicommissorum, vel legatorum, an sit differentia. T. 5. c. 606.
 sub Conditioem, sed non sub qualibet conditione filios familias a potestatem potest. T. 5. c. 531.
 Conditio pendente contractis recipit incre-

reddentes. T. 4. c. 879. ex hoc contractus datur actio praescriptis verbis, et cor. Ibid.

Contractus actus dicitur, qui proprium nomen habet. T. 3. c. 477. iocertus, qui nomen valet. Ibid.

Contractus qui continetur crediti appellatione. T. 3. c. 478.

Contractus, in quibus praesentibus locum est. T. 3. c. 497.

Contractus certi sunt, et incerti, et qui illi sunt. T. 3. c. 605.

Contractus incertus plures esse, quam certos. Ibid.

Contractus est, si prius consensus res subit, vel causa. T. 3. c. 622.

Contractus status quo sit. T. 3. c. 551.

Contractus proprii omnia errare ex eo, ut des, ferat, ut ferat. T. 3. c. 618.

Contractus quibus conventio est. T. 3. c. 617.

Contractus quibus ex parte alicuius summi autem ponantur. T. 3. c. 612.

Contractus sub conditione impossibilis an possit praesentia mendi anulari. T. 3. c. 721.

Contractus sursi, ut volunt, secretum possunt continere. T. 3. c. 581.

Contractus quibus alicuius delinquant, quandoque in heredes transcat. T. 3. c. 212.

Contractus an iuri possint cum ignorare. T. 4. c. 238.

Contractus an nullus, si in eo, qui non creditur subiacet, etiam si delinquantur. T. 3. c. 619.

Contractus an nullus sit, qui non habet in se consensus alicuiusque partis. Ibid.

Contractus si testamentum nullum dicitur. T. 4. c. 585. Eademque ratio constat. Ibid.

Contractus imaginarii descriptori nulli sunt. T. 4. c. 578. et c. 480.

Contractus quibus datus tantum recipiunt. T. 4. c. 588. et c. 588. et seq.

Contractus sunt potius facti, quam iuri. T. 4. c. 588.

Contractus imaginarii in emptioibus iura iuratum non obediunt. T. 2. c. 276. quodam dicitur. Ibid.

Contractus involuntarii est malus. T. 4. c. 216. maleficum est talis contractus. Ibid.

Contractus, qui re contrahuntur, an datione et alioque eorum iura. T. 4. c. 231.

Contractus, qui proprii, et improbi dicitur. T. 4. c. 233.

Contractus tempore in stipulationibus spectatur. T. 4. c. 76.

Contractus, vel delicti ratione non sortiuntur. T. 4. c. 524.

Contractus voluntarii est, contractum implere necessarii. T. 4. c. 324.

Contractus arrati. T. 7. c. 754.

Contractus qui non possunt resolvi. T. 7. c. 752.

Contractus libellariis quid. T. 7. c. 644.

Contractus bonae fidei. Vide, Bonae fidei.

Contractus causae temporariae. Vide, Causae temporariae.

Contractus voluntarii ex potestate facti sunt necessarii. T. 7. c. 721.

Contractus in quibus vult debet, et culpa. T. 7. c. 727. et in quibus non vult. Ibid.

Contractus aut est contractus iuris, aut est contractus, qui ex re vel verbis iurium obligatio praebet. T. 7. c. 612.

Contractus qui scriptura perficitur. T. 7. c. 701.

Contractus vestili. T. 7. c. 610. unde contractus. Ibid.

Contractus arrabendi. T. 7. c. 750.

Contractus est pignus. T. 7. c. 754.

Contractus quodam esse, qui ditionem exactionem ex parte. T. 7. c. 757. qui sunt illi Contractus. Ibidem.

Contractus strictus in quo difforat bonae fidei contractus. T. 7. c. 612.

Contractus, si pecti via non est eadem. T. 7. c. 610.

Contractus formae scilicet a pecti. T. 7. c. 916.

Contractus difforat deinde quae. T. 7. c. 585.

Contractus iurandi ratio servanda, non pervertenda est. T. 1. c. 510.

Contractus stricti iudicii, sui meto, vel doli causa non est ipso iure solutus, praeterquam si dos marito promissa sit. T. 4. c. 908.

Contractus est contractus, cui res accessit. T. 2. c. 480.

Contractus ut est verborum, si accipitur quod dicitur, et alioquin citius liberatur. T. 3. c. 676.

Contractus sub conditione impossibilis factus, sequi defendi colore mendi. T. 2. c. 609.

Contractus an possit resolvi, adversario non consentiente. T. 7. c. 476.

Contractus libellariis qui sit. T. 7. c. 701.

Contractus ratione quae sortitur forum. T. 4. c. 807.

Contractus omnis, sequi contractus est. T. 8. c. 58.

Contractus qui sit perfectus definitio. T. 8. c. 101.

Contractus habili in servitute pro nulla computatur. T. 8. c. 107.

Contractus bonae fidei habili diffidit est rescriptio. T. 8. c. 125.

Contractus, qui dolo male contrahitur, nullus est. T. 8. c. 109.

Contractus an possit fieri actu. T. 8. c. 666.

Contractus voluntatis custodire, necessarii implere. T. 7. c. 471.

ad Contractum predicta potum. T. 3. c. 479.

pro Contractum quicquid est, sit et solvi debet. T. 4. c. 905.

Contractum dicitur pignus etiam per epistolam quomodo sine die, et anno. T. 4. c. 1307.

Contractum quodlibet impossibile conditio an vitiet. T. 3. c. 731.

Contractum an villis impossibile conditio. T. 3. c. 103.

Contractum laetum esse, ex quo id agitur, ut non ei, qui iuratum dat contractus, obligatio accipitur, sed alteri euidem auctore. T. 4. c. 534.

Contractus alius esse, potum aliud. T. 4. c. 234.

Contractum esse rem consensus periclitum, unde metus nascitur obligatio. T. 4. c. 364.

Contractum reformari quid. T. 7. c. 191. et c. 594.

ex alterius Contractus nemo obligatur. T. 7. c. 171.

ex Contractu privati an fisco pena debetur. T. 4. c. 873.

In Contractu mutui si alii nomen reddit sit, sed ibidem contractus assiluntur, non si sine; ex obligatione contractus, sed si dissolutione obligatio. T. 6. c. 303.

ex Contractu non potest esse actio ex emptio vendito inter domum, et servum. T. 4. c. 877.

ex Contractu servi commensio ducunt, vel plurimum, periculum esse creditur, cum qui vult domum actione de pectio in solido expelli. T. 4. c. 840. et seq.

ex Contractu est actio pectio in defectum. T. 4. c. 588.

In Contractu praesentis auctori, vel alioque opus est. T. 4. c. 594.

ex Contractu habito inter fratres, vel inter consanguineos, obligatio naturalis patet, vel domino acquirunt naturalis, quomodo pater filio, et domino servo obligatur naturalis. T. 4. c. 1009.

In Contractu libellariis necessarii est scriptura. T. 7. c. 701.

ex Contractu alieno nemo obligatur. T. 8. c. 105.

ex Contractu alioque nemo obligatur. Ibid.

ex Contractu filium familia, et servum non est actio in solido, nisi solido sufficit periculum. T. 8. c. 117.

Contractum obligatio non est certis legibus iudicanda. T. 2. c. 741.

Contractum edictiones quae sunt. T. 1. c. 506.

Contractum certi forma non est. T. 2. c. 964.

Contractum leges sibi habent servae. T. 8. c. 129.

Contractum omnium prodest est stipulatio. T. 3. c. 533.

Contractum omnium libitum quantoque voluntarium esse oportet. T. 6. c. 312.

Contractum alia ratio, alia legatione. T. 4. c. 903.

Contractum, et actionum differentia. T. 4. c. 708.9.

Contractum enumeratio. T. 4. c. 689. c. 549.

Contractum, qui re contrahuntur, diviso quoque sit. T. 4. c. 531.

Contractum diviso. T. 2. c. 506.

Contractum omnium voluntarium est initium. T. 8. c. 181.

Inter Contractus et iudicia differentia non est. T. 5. c. 340.

Inter Contractus, et testamentum male Accursum differentia statuit. T. 4. c. 478. et c. 541.

In Contractibus, qui sunt consensus, alter alteri obligatur ad quod altum alteri, ex quo et bono praesentis spectat. T. 7. c. 535.

In Contractibus an ideo in scriptis, vel scriptum observetur. T. 2. c. 358.

In Contractibus strictis quomodocumque bonae fidei agitur. T. 1. c. 474.

de Contractibus Ecclesiasticis. T. 8. c. 539.

In Contractibus bonae fidei bona fides maxime desideratur. T. 6. c. 751.

In Contractibus omnibus agitur bonae fidei, et quodam. T. 5. c. 499.

ex In Contractibus observetur obligatio civilis, et naturalis, ex parte obligatio naturalis tantum. T. 6. c. 436.

ex Contractibus datur actio, ex parte vero non datur. T. 5. c. 760.

Contractibus conventio delicti. T. 3. c. 734.

ex ceteris Contractibus stipulatio in quo differat. T. 3. c. 444.

In quibus Contractibus diligenter, si levis, aut levissima culpa praestet. Vide, Diligenter, Culpae.

In Contractibus diligenter quid maxime sit spectandum. T. 6. c. 303.

In Contractibus quo locat iocem ex consensu. T. 4. c. 599.

In Contractibus spectatur tempus contractus. T. 4. c. 920.

In Contractibus ambigui sermone an fiat interpretatio contra illum, qui ex acrimonia usus est. T. 4. c. 400.

In Contractibus specialiter, quod contrahentium alterius sententia. Ibidem.

Contractibus qui dubitatione causa iocetur, ius commune non iudicat. T. 4. c. 444.

In Contractibus, si fuerit damnosa, nullus est contractus. T. 4. c. 380.

ex Contractibus actiones de dolo in heredes dantur in solido. T. 4. c. 548.

Contractibus bonae fidei exceptio pecti, vel doli ierit. T. 4. c. 271.

Contractibus privatorum immicere se non possunt Praetores Censorum. T. 7. c. 825.

In omni his Contractibus praesentis dolo, et lata culpa, in oculis praestatur periculum. T. 7. c. 702.

In Contractibus ultimum voluntatis valet. T. 7. c. 610. omnium voluntatis. Vide, Voluntas.

an in Contractibus aliquid iuris praesentis in conventionali fidei praesentis actionem. T. 1. c. 889.

ex Contractibus datur actio praesentis verbis si sint iocem contractus, etiam non ad actum certa legibus praesentis. T. 2. c. 195.

In Contractibus non tantum culpa, sed et potestas, nostra consensio; qui vero legat, autem legatarius spectat. T. 2. u. 661.

In Contractibus nominale non est locus conditioni, sed actus tantum in id, quod interest. T. 8. c. 161.

de Contractibus, et committendis stipulationibus. T. 7. c. 445. et seq.

Contractibus re, et verbis inter praesentis duo sunt genera. T. 2. c. 408. et T. 3. c. 480.

Contractibus inter praesentis quod modi sint. T. 4. c. 235. inter praesentis quod sint, Ibidem ad Contractum an aliquid praesentis possit. T. 4. c. 1058.

In Contractibus quod agitur pro casu bellici. T. 3. c. 460.

Contractus ubi a dolendo, et an eo loco, qui contraxit, debet. T. 3. c. 411.

Contractibus cum alio ditione in praesentis verum iniquum est. T. 6. c. 319. et c. 531.

Contractibus alia in materia dissonant, nulla est emptio. T. 4. c. 35.

Contractibus ut iudicio de pectio possit circumscribere. T. 2. c. 537.

Contractibus quomodo iudicem obligentur ex contractus emptio, et venditione. T. 5. c. 441.

Contractibus voluntatis potius, quam verbo in conventionibus spectari debet. T. 5. c. 659.

Contractibus mens verba potest esse. T. 5. c. 184.

Contractibus voluntas requirit, ut subtiliter verbum amittitur. Vide, Voluntas contractuum.

Convalescere an possit ex post facto, quod ab initio non valet. T. 6. c. 58. propter quod tempus defectibus ab hac regitur. *Ibidem*.

Conventi, ut lo summatim, ego memini. In sen, quo actus agitur. T. 6. c. 610.

Conventus ubi quis est. T. 3. c. 125.

Convenire alium non prohibetur, multo adversario, al postquam non convenerit, non datur exequi. T. 6. c. 84.

Convenire in manu viri quid sit. T. 6. c. 207.

Convenit inter me et te, ut ego accipiam et tu, et tu a meo detineas. Ego exequi, tu exequi, et ex actum mihi tenetur. T. 3. c. 611.

Conventi verbo recte significatur, non stipulatio. T. 3. c. 584.

Convenitur fari in manu. T. 6. c. 1831.

Convenit in manu, ut confiteatur, non confessionem. *Ibidem*.

Convenit recte qui, ubi contraxit. T. 8. c. 85.

Convenit, et pacta. T. 5. c. 130-6. actio utilis que est. *Ibidem*, c. 50.

Conventio alicuius, est Donalisterum de manu. T. 6. c. 421.

Conventio alicuius legibus reprobat. T. 8. c. 727.

Conventio omnia iura juris actum est. T. 3. c. 741.

Conventio in manu non fit ad tempus. T. 1. c. 118.

Conventio, quae fit, a tacito differt. T. 3. c. 739.

Convenio prius juri publico non derogat. T. 1. c. 141.

Conventio tacita est fides tacita. T. 8. c. 852.

Conventio est genus, ritus species dum sunt contractus, ut pacta. T. 6. c. 620.

Convenio legem dat contrahentibus. T. 5. c. 731.

Convenit precari pro traditione habetur, unde scriptum est. T. 6. c. 544.

Convenio ut alicuius non liberat. T. 8. c. 774.

Conventio modo non obligat, lex vero obligat. T. 5. c. 844.

Convenio iuxta an sit servanda, quae scilicet jura non improbat. T. 8. c. 812.

Convenit, vel obligat utrumque actionem habet forensis circa questionem servatam. T. 5. c. 843.

Convenio privata utrum juri publico aliunde derogat. T. 6. c. 421.

Convenio privatorum an de juriisdictionem conferat. T. 6. c. 16.

Convenio quomodo intelligitur, et inania dicitur. T. 6. c. 745.

Convenio quomodo fiat. T. 6. c. 50.

Conventio a parte in quo differt. *Ibidem*.

Convenit genus est, ritus species contractus, et pactum, ut pacta. *Ibidem*.

Conventio recte, et verba inter promittentes, et adfuentes. *Ibidem*.

Convenit genus est, sub quo duo species generum continentur, semper contractus, et pactum. T. 6. c. 16.

Conventio fit sub publico, aut privato. T. 6. c. 52. publice fit Conventio inter Duces illi. *Ibidem*.

Conventio, vel jurandorum sine causa non valet. T. 6. c. 873.

Conventio, quae contractus adfuit, ab initio format contractum, et actionem ex contractu. T. 6. c. 876.

Conventio an rescindat emptiorem, venditionem, vel liberalitatem aliquo caso, aliquo modo perit. T. 4. c. 306.

Conventio in proprium. *Vide*, Vacatio in jus. Conventio, licet nuda, contractus est, non pactum. T. 3. c. 613.

Conventio contrahentium legem dat contractui. T. 3. c. 854.

Conventio de futuro successione an valet. T. 3. c. 581.

Conventio ex re ipso summi effectum. T. 3. c. 77.

Conventio inter duos, si ut qui hereditas alterius obvenit, communis sit, an valet. T. 3. c. 581.

Conventio quibus contractus est. T. 3. c. 813.

Conventio, et reconventio. T. 3. c. 318.

Conventio omnia, ut contractus est, est pactum. T. 3. c. 476.

Conventio, ut deinde succederet venditioni fundi, an fuerit necessaria. T. 3. c. 828.

Conventio, quicquid ad se personis iure patrimoniali, restitutum iri, an valet. T. 3. c. 381.

Conventio litigatorum sequenda, modo non sit impossibilis. T. 4. c. 3-4.

Conventio a pactis in quo distat. T. 7. c. 582.

Conventio posterior quando non valet. T. 7. c. 620.

Conventio non potest laedere jus alterius. T. 7. c. 580.

Conventio in manu aliud est, aliud dotis datus. T. 1. c. 101.

Conventio in manu quid sit. *Ibidem*.

Conventio nuda praeficitur solo consensu. T. 8. c. 54.

Conventio, et heres succedit, in compromisso receptum. T. 6. c. 373.

Conventio minus successione licet, alioquin ratiocinatur. T. 4. c. 284.

Conventio non generaliter acceptum. T. 2. c. 740.

Conventio non publicum defunctio. *Ibidem*.

Conventio non nomen quia lata patet, ad quod continentur. T. 6. c. 736.

Conventio non nomen semper appetenda est ratio. T. 3. c. 618. nec appetitur ratio exple de fidei. *Ibidem*.

Conventio iuxta replicatio adversa receptionem facit, quando datur. T. 3. c. 77.

Conventio posterior per causas proferitur. T. 4. c. 470.

Conventio nomen emittentem pactum, et contractus. T. 8. c. 10.

Conventio congrua iudici condemnatio est sequenda. T. 5. c. 843.

Conventio iudici incompetenti adfuit an, quia stare cogitur. T. 3. c. 77.

Conventio iudicis semper appetenda est ratio. T. 3. c. 618. nec appetitur ratio exple de fidei. *Ibidem*.

Conventio privata iure male mutatur privatum jus. T. 5. c. 843.

Conventio an oritur mandati actio. T. 6. c. 843.

Conventio testimonium ex tacito, non est implerem. T. 3. c. 640.

Conventio iuramentum, ut contractus sunt, aut pacta. T. 3. c. 741.

Conventio, et pacta tacite, sine sermone alio fieri posse certum est. T. 6. c. 51.

Conventio, quae privata, licet, aut sola jura gentium, aut legum. T. 8. c. 82.

Conventio iuramentum quomodo sunt, et ubi enumerantur. *Ibidem*.

Conventio, quae sunt iura gentium, sunt contractus, non pacta. *Ibidem*.

Conventio legitime quomodo dicantur. *Ibidem*.

Conventio precaria. *Vide*, Verum convectiones.

Conventio testimonii et initio non est implerem. T. 3. c. 640.

Conventio vulgaris an nomen, solennitas convectiones pro interpositis habetur. T. 7. c. 1273.

Conventio species, et quomodo convectiones sunt. T. 3. c. 740.

Conventio formula est stipulatio. *Vide*, Stipulatio. In Convectionibus, vel testamentis quae abundant, ubi necesse, non prodesse magis. T. 5. c. 736.

In Convectionibus contrahentium voluntas patet, quoniam verba spectari debent. T. 8. c. 874.

In Convectionibus an possit conditio iuramentum remitti sine fraude ejus, cum quo conventio facta est, qui eo casu re opposit conditorem juramentum. T. 4. c. 874.

In Convectionibus novissimum voluntas spectatur. T. 7. c. 620.

In Convectionibus solent homines plerumque abusive loqui. T. 7. c. 857.

Convectiones antiquiores quae sint. T. 2. c. 241. quod circa genera. T. 3. c. 142.

Convectiones epistolae. T. 7. c. 1417.

Convento bo, qui dolo amittit possessionem, an liberum possessor. T. 5. c. 774.

Convento possessor liberat is, qui possessionem amittit. *Ibidem*.

De Convento negotiorum illi. T. 7. c. 847.

Conventum pactum quid. T. 1. c. 41.

Conventum verbo qui constituitur. T. 3. c. 825.

Conventum iudici qui ingesserit, infamia datur. T. 6. c. 1048.

Conventum ceterorum, vel conventum quid sit. T. 1. c. 126.

Conventio sola restant vieta. T. 1. c. 859.

Conventio an de consensu participibus, et mandatoribus quod possit. T. 6. c. 480.

Conventio quae non nisi scriptura, aut testibus potest. T. 6. c. 1044.

Conventum, et continentia a pluribus facit singulis interius; et graviter laedit bonos mores, quam si unus tantum conventum dicit. T. 6. c. 40.

Conventio fit iuribus. T. 7. c. 459.

Copiosa mensura grana fuisse. T. 3. c. 1061.

Copula instrumentorum. T. 7. c. 566.

Copula praesens. T. 4. c. 351.

Copula viciniae. T. 7. c. 753.

Copium debitor non sinitur compensatione. *Ibidem*.

Copula Papinianus vocat vivendi causam, copula viciniae. T. 3. c. 1192. unde non responso Vestri. *Ibidem*.

Copula esse amentia, et amensia. T. 7. c. 753.

Copula quid sit. *Vide*, T. 8. c. 470.

Copula curia proprie non sunt. T. 4. c. 456.

Copula, an deinde, certissimo ab episcopis ordinata. *Ibidem*.

Copula sunt fecerit, qui in copula ministerium praebent, vel in alio. T. 8. c. 877.

Copula ab amittit, vicia servanda agere habere vult. T. 1. c. 320.

Copula litigatorum quid. T. 4. c. 413.

Copula populo. *Ibidem*.

Copula Titia. *Ibidem*.

Copula iuribus species fuisse, Colomella ledest. T. 3. c. 1061.

Copula an generis fuisse, in lignum ferre possent. *Ibidem*, mensura grana fuisse. *Ibidem*.

Copula ubi potest, ut vicium continet. T. 1. c. 51.

Copula in structura Vitrovi quid sit. T. 5. c. 1024.

Copula lex. *Vide*, lex Cornelia.

Lex Cornelia duplex; una Nummaria, altera Testamentaria. T. 7. c. 534.

Lex Cornelia enumerat qui tenentur. *Ibidem*.

Copulari, et curia dicitur. T. 8. c. 264.

Copulari non patitur ad obsequium vocat. T. 8. c. 319.

Copulari quomodo sint. T. 8. c. 443.

Copulari non iuramentum. T. 8. c. 472.

Copulari non patitur adfuit adfuit in Principis, ut iudicia servatur. T. 8. c. 431.

Copula farum verbo potest contineri, et significari. T. 6. c. 307.

Copula civitatis grana. T. 4. c. 429.

Copula capiti imposita signum venationis. T. 8. c. 183.

Copula farum. T. 8. c. 884.

Corpus idem non recipit multiplicationem repleat quantitas. T. 1. c. 291.

Corpus multum in civitate inferri non licet, ut funiculum sacra civitatis. T. 6. c. 867.

Corpus adfuit dicitur seminum dignitatem. T. 6. c. 120.

Corpus petitur, aut repetitur ubi est, quantitas abfuit. T. 6. c. 313.

Corpus certe loco continetur. *Ibidem*.

Corpus quibuscumque sensibus percipitur. T. 6. c. 113.

Corpus ut republicis, municipiis, civibus, nationibus, civitatibus, etc. Syndicum quomodo eligere debeat ad apud, ad excipiendas actiones. T. 6. c. 1042.

Corpus certum quando legatum intelligitur. T. 3. c. 1167.

Corpus incertum, et corpus certum in quo differunt. T. 3. c. 814.

Corpus Homerii an sit ejus opera. T. 7. c. 880.

Corpus legum. *Ibidem*.

Corpus quomodo voluitur est, abfuit minus ingerit, et casus remanet amittit. T. 7. c. 542.

Corpora et quantitas differentia ad constitutionem Divi Pli. T. 1. c. 191.

Corporis Christi Sacra Communionem non fiat. T. 6. c. 508.

Corporis educationis prospectus verissime est, qui disciplinam animi prospectus. T. 3. c. 973.

Inter Corpora, et quantitates differentia quod. T. 5. c. 820.

Corpora an sit stipulatio, Sicut, et Pamphile in stipulationem, deducit. T. 1. c. 906.

Creditor, qui pacium esse se personam dicit, debitor debet. T. 3. c. 540.
 Creditor ad debitorum hereditatem aliam, ex consensu obligatorum stat. T. 3. c. 1097.
 Creditor si pecuniam non accipit periculum suscipit, ex eadem ratione si debitor usura ex parte. T. 3. c. 635.
 Creditor, non dicitur, nec per perie, ad eundem reverti possit pro altera parte. T. 3. c. 715.
 an Creditor pignus persequi possit. T. 3. c. 1097.
 Creditor quomodo electionem iure habet. T. 3. c. 559, qui rem occupavit tempore postoriora. T. 3. c. 553, quem receptum nihil potest fecit. T. 3. c. 120.
 Creditor est quilibet creditor. T. 3. c. 353.
 Creditor et debitor heredes legitur, et rogatus resultare hereditatem, ad aliosque contra obligatos confonditur. T. 3. c. 1097.
 Creditor an sit ille, qui pendente conditione, qui sub conditione legatum est. T. 3. c. 267.
 Creditor an sit pendente conditione, qui sub conditione stipulatus est. Ibid.
 Creditor pignus sui tradidit potest naturalem iure pignori. T. 3. c. 229.
 Creditor, quam diligentiorem in pignori servando premat debet. T. 3. c. 532.
 Creditor, qui re pignoris utilis, furti tenetur. T. 3. c. 231.
 Creditor, si debitorum, pecuniam presentem debitorum potest, et offerendum, iussu aut dante, ex pecunia soluta videtur. T. 3. c. 194.
 Creditor si rem datum se solum habere cupit ex causa hereditaria, non eam potest potest conditione creditorum. T. 3. c. 210.
 Creditor an possit convenire debitorum debitorum. T. 3. c. 728.
 Creditor non est quicumque agere potest. T. 3. c. 993.
 Creditor posterior quando potior. T. 3. c. 1269.
 Creditor quomodo ratione possidet rem pignori datam. T. 3. c. 1291.
 Creditor quem non potest actione hypothecaria rem mobilis persequi. T. 3. c. 1376.
 Creditor hereditarius, veluti unus defunctusque repetit debitor, agit in heredes, non in defuncti heredes. T. 3. c. 728.
 Creditor hypothecarius in pignoris persequutione potest habere. T. 3. c. 1294.
 Creditor posterior preferitur priori, si prior habet generalem hypothecam, posterior operalem ejus rei, quam debitor ex pecunia a posteriori creditore multo sumpta comparavit. T. 3. c. 1290.
 Creditor pignoratitius, qui ex lege conventionis sine iudicio actionis ingreditur per vim possessionem fundi pignori, vim facere non videtur, nec tenetur lege Julia de vi. T. 3. c. 1508.
 Creditor, qui distraxit pignus, de quo convexit inter eum, et debitorem, certe id adducere eum non potest, et rur. T. 3. c. 1407.
 an Creditor, qui pignus vendidit, inestor de eversione. T. 3. c. 1404.
 Creditor promittit, facit, et repugnat ad differant in electione cum debitorum. T. 3. c. 1277, si Creditor obligator pignus vendidit. T. 3. c. 1394.
 Creditor petiti debitoris decem, debitor effert quatuor, quantitas, non creditur, quando in quovis accipere, et reliqua persequi. T. 3. c. 645.
 Creditor remittens potest actuali. T. 3. c. 812.
 Creditor posterior hypothecarius preferitur priori creditori hypothecario multis casibus. T. 3. c. 1298, et seq.
 Creditor an possit furti agere in debitorum, re ab ipso debitor pignori data, deinde ipse debitor ab extraneo subrepta. T. 3. c. 976.
 Creditor palam, conjuges esse nocet, cum non exeat, an possit agere cum muliere in solidum. T. 3. c. 583, et c. 584.
 Creditor mittitur in possessionem rei conservandae causa, si debitor defunctus heredes non existat. T. 3. c. 612.
 Creditor pignus pignoratitium vendit dupliciter. T. 3. c. 914.
 Creditor, qui vendidit pignus iure creditaria, an teneatur ad pretium re evicta. Ibidem.
 Creditor si debitorum heredes existat, ex minor hereditas ad eum pervenire intelligitur. T. 3. c. 1154.

Creditor si debitor heredes existat, rur major heredes ad eum non venire intelligitur. Ibid.
 Creditor an possit convenire debitorum debitorum. T. 3. c. 107.
 Creditor, vel debitor hereditarius debitorum duobus modis. T. 3. c. 161.
 Creditor a debitorum ad fideicommissum possit revertere. T. 3. c. 654.
 Creditor an habet pignus in usu. T. 3. c. 701.
 Creditor definitus. T. 3. c. 112.
 Creditor iure possessionis. T. 3. c. 902.
 Creditor iure vendere quid sit. T. 3. c. 12.
 Creditores. T. 3. c. 1097.
 Creditores, ad republicam divites rallo est. T. 3. c. 851.
 Creditore le arbitrio est, quomodo esse prius, an cum debitorum principis, an cum fideiussoris, vel mandatoris, cuius mandato illi pecuniam credidit. T. 3. c. 228, quid iura habet. Ibidem.
 Creditore possessione an intersumat iure remanet a debitorum usucapionem. T. 3. c. 1014.
 Creditore consensu remanet pecuniam habet. T. 3. c. 983.
 Creditore pignoratitium concessus pro remissione pignoris. T. 3. c. 976.
 Creditore mora interveniente in accipienda re debita, quod tempus automatonis libere spectetur. T. 3. c. 344.
 Creditore pecunia nostrum quendam periculum est, maxime usura exiguatur ex pacto. T. 3. c. 655.
 Creditore significatio quam lata. T. 3. c. 231.
 Creditore arbitrio esse, quem valde conveniunt. Ibidem.
 Creditore interpretatio si non interveniat, an pons peti possit post diem solutionis constituitur. T. 3. c. 312.
 Creditore appellatio latissima potest. T. 3. c. 991.
 Creditore electione est, qui solutio prius expensis, actione personali cum debitorum, an hypothecaria cum possessione pignoris, an simul utriusque. T. 3. c. 1277, an ad illi electio cum fideiussore, vel mandatore, an cum utroque. Ibidem.
 Creditore ius non melius patet. T. 3. c. 615.
 Creditore rationes de mactare an scdm faciant. T. 3. c. 714.
 Creditore operum verorum petitis non competit. T. 3. c. 224.
 Creditore specialis magis nesa esse videtur, quam generalis. T. 3. c. 960, et c. 361.
 Creditore non competit conductio furtiva. T. 3. c. 1376.
 Creditore volenti aliud pro alio recte solvitur. T. 3. c. 981.
 Creditore debitor fore non legit id, quod debet. T. 3. c. 542.
 Creditore solvere est dare, solvere vero procurari debitorum ut facere. T. 3. c. 732.
 Creditore non imputatur culpa fornicis. T. 3. c. 1108, dolus, et culpe et imputantur. Ibidem.
 Creditore interio pro debitor solvere potest extraneo. T. 3. c. 844.
 Creditore levita aliud pro alio solvi esse potest. T. 3. c. 576.
 Creditore, decepto in contrahendo pignore, an debitor actio contraria in id, quod interest. T. 3. c. 341.
 Creditore quondam persequo pignora deperit. T. 3. c. 848.
 Creditore sol, et quando debitor ultimus legit id, quod ei debet. T. 3. c. 741.
 Creditore si quis legit, quod illi debet, an utile sit legatum. T. 3. c. 761.
 Creditore an accipit casus compensationis. T. 3. c. 852.
 Creditore an accipit commensuratio prioris debiti casus in nova cautione. T. 3. c. 1161.
 Creditore pignora, qui sub dote, vel obligato erat, soluta a fisco pecunia restituit. T. 3. c. 282.
 Creditore cur non deat interdictum de exhibendo debitorum, qui solutus apud aliquem, ille concia. T. 3. c. 1310.
 Creditore aliud pro alio non solvitur recte. T. 3. c. 1329.
 Creditore an deat actio furti, licet ei non sit tradidit pignus. T. 3. c. 598.
 Creditore deat pignora retentio. T. 3. c. 107.
 Creditore an aliquod solvitur indistincte, id primum imputatur in usura, deinde in sortibus. T. 3. c. 529.

Creditor quibus casibus licet mactum injicere in debitorum. T. 3. c. 131.
 Inter Creditorem concia, et ignorantem differentia. T. 3. c. 1013.
 Creditorem solvere quidam proprie est. T. 3. c. 842.
 Creditorem liberare quidam proprie est. Ibid.
 Creditorem potest quidam etiam proprie est. Ibidem.
 Inter Creditorem, conductorem, et commodatarium magis est differentia. T. 3. c. 161.
 Creditorem eversionem pignora non ducit. T. 3. c. 1155.
 Creditorem se distraxisse pignoris sticerit, et si non illud debere verum. T. 3. c. 1161.
 Creditorem, cum ex conventionis debitor promittit, non soluta ad diem pecunia, ingredi possessionem fundi pignori, non potest tamen an ingreditur sine auctoritate iudicis. T. 3. c. 1374.
 Creditorem iudicium non compelli agere de redditis pecuniae, ut scilicet ei pecunia solvatur petenti, si pignora liberantur, et usura non curant. T. 3. c. 1207.
 Creditorem conductorem, et hanc Titulum obligatus est in ejus locum succedere, vel pignus confirmare aut. T. 3. c. 1200.
 Creditorem, qui item est conductus cum omnibus fideiussoribus, datus actione, auctoritate sui eligenti usum ad fideiussorem in solidum, etiam ceteri non sunt solvendo. T. 3. c. 1133.
 Creditorem pignus, quod habet obligatum pignori obligatum potest creditore suo. T. 3. c. 1207.
 Creditorem habere electionem, qui potest actione appellar, principali, an accessoria. T. 3. c. 725.
 si advenit Creditorem pignoratitium appellar. T. 3. c. 1232.
 Creditorem inter conciam, et ignorantem, quod vendidit pignora, differentia. T. 3. c. 81.
 advenit Creditorem an requiritur minor. T. 3. c. 61.
 Creditore invito aliud pro alio solvi nequit. T. 3. c. 1197.
 Creditore fructus perceptos postquam ipso creditore perat in sortem. T. 3. c. 337.
 Creditore hereditario, qui heredi, cum tenent minor hereditatem ad rem, mandavit, ut suo periculo hereditatem adiret. T. 3. c. 1302.
 Creditore herede instituto a debitorum, an conventionis taliter potest solvitur. T. 3. c. 1097.
 Creditore herede instituto a debitorum, an debitor solvitur et solvitur videtur. Ibidem.
 Creditore pignoratitium rogat pignus vendere, et quod ex pretio amplius reddiderit, restitueret alia, fideicommissum ab herede restitutum videtur, non a creditore. T. 3. c. 1006.
 Creditore, qui pignus vendidit iure creditore, et pignoris lege, an tenetur de eversione. T. 3. c. 1144.
 Creditore, qui specialis hypotheca casus exenti ceteris bonis debitorum. T. 3. c. 1214.
 Creditore, qui sub specie recepti, vel precepti, qui jubetur non nisi debitum potius accipere, cum rem occupat actio legis ordinis. T. 3. c. 1261.
 Creditore quibus casibus in debitorum bonorum possessionem mittitur. T. 3. c. 211.
 Inter Creditorem patris, qui bona vendiderunt, et populum, triplex differentia. T. 3. c. 749.
 Creditore conditionales an in debitorum bonorum possessionem mitti possint. T. 3. c. 1190.
 Creditore quibus casibus preferri facilius. T. 3. c. 116.
 Creditore cur non esse debet. T. 3. c. 123.
 Creditore tutoris, et creditore heredis, de quo differunt. T. 3. c. 628.
 Creditore implere, est solvere creditibus. T. 3. c. 112.
 Creditore conditionales in possessionem bonorum debitorum mittitur. T. 3. c. 1180.
 Creditore chirographari, quando antiquiores, suos sunt potiores. T. 3. c. 1114.
 Creditore conditionales et in potestatem mittitur cum effectu. T. 3. c. 1189.
 Creditore non videtur amittere rem pignori datam, quando propria non fuit. T. 3. c. 1274.
 Creditore irregularis sunt potiores. T. 3. c. 625.
 Creditore quondam existit iura in possessionem bonorum mittitur. T. 3. c. 576.

Creditorum quomodo se la vendenda, et distracendi bonis debitorum gerere debeant. T. 6. c. 574.
 Creditores cum plures sint, an unus ex eis curat bonis debitorum possit. T. 6. c. ibid.
 Creditores plures an, et quando pro uno haberi possint. T. 6. c. 580.
 Creditores debitorum, intra quinquennium ab acta hereditate, separari desiderant bonis defuncti a bonis heredes. T. 4. c. 1077.
 Creditores bona defuncti, non quidem possunt, sed heredes eosdem vendere possunt. T. 3. c. 783.
 Creditores cum herede ubi agatur. T. 3. c. 116.
 Creditores meniores. T. 3. c. 915.
 Creditores eorum causa mitti in possessionem. T. 4. c. 3-7.
 Creditores qui ibidem. T. 3. c. 915.
 Creditores atque non dicuntur. T. 3. c. 359.
 Creditores duo si in eodem quibusdam eodem tempore concurrant, an alter alteri sit prior. T. 4. c. 386-7.
 Creditores privati an praefertur fidei in hypothecis. Ibid.
 Creditores qui dicuntur in maiestate in possessionem crediti servandi causa. T. 4. c. 264.
 Creditores, qui missi sunt in possessionem, an maritus. T. 4. c. 101.
 Creditores hypothecarii sua hypotheca praecipua fuerunt. T. 7. c. 131.
 Creditores posteriores hypothecariis in locum priorum ipso iure succedere, offerendo prius et solvendo pecuniam debitam, et usuras medii temporis. T. 7. c. 129.
 Creditores privilegiati. T. 7. c. 133, et c. 134.
 Creditores penales, et hypothecarii in quo differunt. T. 7. c. 139.
 Creditores an aortem amittant, quod contra legem siet usuras stipulas, vel exgerunt. T. 7. c. 701.
 Creditores hypothecarii, et chirographarii quomodo differunt, et quando non. T. 7. c. 143, et c. 144.
 Creditores olim militemus in possessionem omnium bonorum, et ex omnia distrabantur. T. 3. c. 644.
 Creditores quoniam propele dicuntur. T. 2. c. 103.
 Creditores pignus depositum possident pro alio, non pro suo. T. 7. c. 478.
 Creditorem, qui privilegium non habet, ratio in venditione rerum debitoris sit alienus sua hypotheca habent. T. 7. c. 1433.
 Creditorem privatorem, et fidei defensoris. T. 8. c. 161.
 Creditorem contra litem heredes, et fideicommissarium dividuntur. T. 8. c. 451.
 Creditorem omne omnes solum fideicommissarius. Ibidem.
 Creditorem contra. Vide, Contra creditorem.
 Creditorem appellatum quomodo lale potest. T. 6. c. 570.
 Creditorem quomodo condicio melior, et optima sit. T. 6. c. 576.
 Creditorem potius causa sit, quam legalis. T. 3. c. 622.
 Creditorem fraudato. T. 4. c. 396.
 Creditorem actiones an inhibentur, si fidei iudiciali hereditatem. T. 4. c. 98.
 In Creditorem fraudem an missum. T. 7. c. 123, et c. 124, et seq.
 Creditorem petio nec tolli, nec missi potest debitorum petitoribus. T. 7. c. 65.
 de sa, qui in Creditorem priorem locum succedunt. T. 7. c. 123, et seq.
 Creditorem appellatum quomodo continetur. T. 3. c. 68.
 Creditores postpositi potius fidei persequuntur. T. 8. c. 186.
 Creditores an de differente religione legaria aliterentur. T. 8. c. 104.
 Creditores defuncti an adhaerere possint legatari, et fideicommissari. T. 4. c. 1077.
 Creditores defuncti an prius satisfieri oportet, quam donarius mortis causa, vel legatarius. T. 4. c. 1079.
 Creditores defuncti an prius satisfaciendum ex donacione bonis, quam legatarius. T. 4. c. 1077.
 Creditores an duno revocati, et alii reus detentus, perpendendum sit circa tempus pignificationem. T. 3. c. 103.
 Creditores distrachendum, si velaret bona

a tenentibus vendi prohibita, an coactio petitis fideicommissariis. T. 3. c. 794.
 Creditores mixti se bonorum possessionem debitoris, permittit rationes debitoris inspicere, eorumque inventarium facere. T. 3. c. 790.
 Creditores omnibus an praefertur mulier in exagato dote. T. 4. c. 81.
 Creditores servare non coguntur debitoris impes. T. 7. c. 725.
 Creditores hereditatis quomodo actiones compellant. T. 7. c. 489.
 Creditores agnitionis, liberi, et parentes interrogari possunt intra annum, eo vellet eas habere, et ad bonorum possessionem remittere. T. 4. c. 827.
 Inter Creditores hypothecarios in exagato actione hypothecaria ordo temporis servatur. T. 3. c. 445.
 Inter Creditores, et legalis differentia quomodo. T. 5. c. 1100.
 De Creditibus, qui possessionem per vim occupaverunt aut crediti servandi causa. T. 7. c. 1337, et sequens lego Julia de vi. Ibidem.
 Creditum quod. T. 3. c. 395.
 Creditum quibus modis fit. T. 5. c. 419.
 Creditum euda potione contrahi. Ibidem.
 Creditum cum sat, nisi transferatur dominium. Ibidem.
 Creditum inter, et mutuum plures differentias. T. 3. c. 310, et seq.
 Creditum cum an sit mutuum, vel contra. Ibidem.
 Creditum, et mutuum in quo differunt. Ibidem.
 Creditum an contrahatur aliam, si alibi profectur, idem, etiam sine datione, sed facto soli, et ad dos promittitur. Ibidem et seq. ut Creditum sit, quod requiritur. Ibidem.
 Creditum a mutuo se eo differt, quo genus a specie. Ibidem.
 Creditum, et creditor quomodo plerumque accipiuntur. Ibidem.
 Creditum in quibusdam constat. Ibidem.
 Creditum quoniam proprium sit. Ibidem.
 Creditum an sit nomen generale, quo continetur omne negotium, ex quo recipitur autem. Ibidem.
 Creditum an mittitur, qui pecuniam crediti accipere luxurioso adolescenti, proxima secundo dictum. T. 4. c. 1577.
 Creditum est nomen generale. T. 3. c. 419, et seq. et genus, mutuum species. T. 3. c. 419, et c. 444.
 Creditum esse, etiam domini in motu. T. 3. c. 419.
 Creditum consueti extera esse res, quae possident, amare, mensurare continentur. T. 3. c. 404.
 Creditum est depositum, commodatum, pignus, precarium, et dos. Ibidem.
 Creditum et mutuum in quo differunt. Ibidem.
 Creditum a mutuo differt, quo genus a specie. Ibidem.
 Creditum genus est, mutuum species. Ibidem.
 Creditum v'go accipitur pro omni contractu. T. 3. c. 436.
 Creditum proprium mutuum est, vel promutuum. Ibidem.
 Creditum probatur agnitione. T. 7. c. 704.
 In Creditum vero id sit, mutuum contrahere. T. 3. c. 591.
 Creditum dicitur tripliciter. T. 3. c. 101.
 Creditum proprium quod sit. Ibidem.
 Non Creditum dicitur in re agitur. T. 4. c. 896.
 de his, qui pecuniam Creditum agnitione. T. 8. c. 420.
 Creari mihi permiserit eximere, deinde non pataria, quomodo tamen. T. 3. c. 686.
 Creum effodit si sicut permittitur, et hoc tam repellet extra, se fuisse non repellet, quomodo tamen. Ibid.
 Creum quod sit. T. 4. c. 1446, et c. 1447.
 Creio libera erit sic vocatur. T. 4. c. 679.
 Creio vulgaris, non continua. T. 4. c. 1446.
 Creio subula est. T. 4. c. 1447.
 Creio est, modus accipere hereditatem. T. 4. c. 614.
 Creio continua olim quae. T. 3. c. 700.
 Creio duplex, continens, et vulgaris. Ibidem.
 Creio potius ulum fieri testibus praesentibus. Ibidem.

Creio vulgaris olim quae. Ibidem.
 Creio quid dicitur. Ibidem.
 Creio erat duplex, et vulgaris, et continens; et quae vulgaris, et quae continens cretio. Ibidem.
 Creio quid, et quomodo sit. T. 2. c. 164.
 Creio, sine edito. T. 4. c. 171.
 Creio vulgaris, et cretio libera. Ibidem.
 Creio unde dicitur. T. 2. c. 1679.
 Creio in materia successionis aulata a Constantino. T. 7. c. 512.
 Creio, et aditionis differentia. T. 1. c. 138.
 Creio formae. T. 4. c. 146.
 Creio de qua quomodo. T. 4. c. 975, et c. 171.
 Creio non nomen unde. T. 4. c. 538.
 Creio de qua dicitur. T. 7. c. 1679.
 Creio non nomen obiter, et pro eo Tribonianus posuit nomen aditionis, vel agnitionis. T. 7. c. 1460.
 Creio quomodo sequitur hereditas. T. 4. c. 985.
 Creio nomen solenne quod. T. 7. c. 1090, remissa omnia hereditas. Ibidem.
 Creio cretum, nedom perfectum, etiam punit. T. 1. c. 189.
 Creio extraordinarium. T. 6. c. 1066.
 Creio, in quo alia dicitur, vel virtus reus sit, alius obiecto non prohibetur. T. 6. c. 80.
 Creio exasperatur in militum. T. 8. c. 491.
 Creio hinc constat etiam. T. 1. c. 410.
 Creio ad alteri tollitur praescriptio quinquenni, in eo alia dicitur, et venditoris, quomodo ab utroque defendi potest. Vide, Commune crimen.
 Creio extraordinarium quomodo est. T. 5. c. 847.
 Creio falsi. Vide, Falsi crimen.
 Creio morte reus ratificationis. T. 6. c. 1231.
 res ab alio apud eundem iudicem peraguntur. Ibidem an defuncto accusator et res, et reus apud eundem iudicem peraguntur. Ibidem.
 Creio pecunias lapsum incidunt in fura pecuniarum publicae. T. 5. c. 146.
 alii civitates loci privatorum habent, nec crimen pecuniarum tenent quia ab pecuniarum civitati subreptum. Ibidem.
 Creio Stellionatus quando est famosus, et quando non. T. 5. c. 167.
 Creio Stellionatus. Vide, Stellionatus.
 Creio turpis, argumetum est ut sequatur pena turpis. T. 6. c. 849.
 Creio, quod proprio nomine caret, dicitur stellionatus. T. 5. c. 369.
 Creio, quod dicitur, etiam plurimum est committitur, etiam in persona aliorum, non exagatur in persona aliorum. T. 8. c. 98.
 Creio, quod videtur, est tamen iudicium exspectat, per alios intendi non potest. T. 8. c. 123.
 Creio perfectum purgatur pena, non preiudicium. T. 6. c. 83.
 Creio an in ignorantem cadit. T. 6. c. 389.
 quem inhumanum esset crimen ignorantem perire affligi. Ibid.
 Creio facti, qui non prohibet cum prohibere possit. T. 8. c. 83.
 Creio persequendum, ubi admissionem. T. 6. c. 764.
 Crimen capitalis servi. Vide, Nova.
 Crimen se sit iudicium, appellations extat agnitione. T. 8. c. 137.
 Crimen furi iudicii publici crimen est. T. 6. c. 873.
 Crimen est publicum. T. 4. c. 83.
 Crimen extraordinarium est in Aegypto, si quis rupeis modis, vel aggeris obiectis Nilo. T. 7. c. 1518.
 Crimen maiestatis. Vide, Maiestas crimen.
 Crimen de vi publico, vel privato. T. 7. c. 1215.
 Crimen morte rei permi. T. 7. c. 1238.
 Crimen perfidiosis morte non extinguitur. T. 7. c. 1518.
 Crimen maiestatis ubi est, dignitas sit profectus. Ibid.
 Crimen prohibet, aut extorri testimonii. T. 7. c. 1097, et seq.
 Crimen maiestatis boni Principes non admittunt. T. 7. c. 1513.

Crimes laesa Majestas est summum crimen, non extinguatur morte rei. T. 7. c. 1562.
 Crimes se possit agnari per procuratores. T. 4. c. 827.
 Crimine ejusdem rei quod ordine suo studendi. T. 6. c. 1038.
 Crimine causa inapari debet, quoniam crimen facit famosum, vel non. T. 3. c. 138.
 Crimine sine dolo videtur, et duo supplicia esse non debent. T. 5. c. 1393.
 Crimine ratione tortorum fore. T. 5. c. 1227.
 Crimine poenae est duplex, una Canonica, altera vulgaris. T. 8. c. 816.
 Crimine coacti testis esse possunt. T. 8. c. 809.
 Crimine capitalis accusato servo in dominum ejus an competat etiam si quis noxius. T. 8. c. 829.
 ubi Crimine nomen definit, Stillestus obli-
 citur. T. 3. c. 439 et c. 440.
 Qui factus publici ab aliquo reus delatus, vel factus est, ab alio ejusdem criminis reum deferri non potest. T. 7. c. 1568.
 Crimine publici definitio. Ibid.
 Crimine reus. T. 7. c. 854. Vide, reus criminis.
 Crimine reus (ibi potest conserui, ubi crimen admiit. T. 8. c. 84.
 Crimine publici et causa servus furi reus po-
 test. T. 8. c. 97.
 post Crimine contractum reus alienare potest.
 T. 1. c. 152.
 inter Crimine adulterii, et crimine repetendum
 differentia quod est. T. 5. c. 830.
 ante Crimine perdelictum contractum denota-
 tio facta non valet. T. 5. c. 1185.
 in Crimine vocales priores honores retinet, co-
 vocari ante beatum item adimpli sequit. T. 5. c. 867.
 ante Crimine contractum et sint facti denota-
 tio, quid iuris. T. 5. c. 1185.
 in Crimine abscriptio, vide, abscriptio.
 ob idem Crimine, aurum non est, ut quis plu-
 ribus legibus tenetur publici. T. 7. c. 1562.
 in Crimine abscriptio necessaria ad accusandum
 iudicium publici, vel extraordinarii. T. 7. c. 1576.
 et seq.
 in Crimine abscriptio non semper exigitur ab
 auctore. T. 7. c. 1533.
 post Crimine perdelictum contractum aliena-
 tio honorum facta non valet. T. 7. c. 1565.
 in Crimine laesa Majestas incidit, qui habet
 privatum carcerem. T. 7. c. 1511.
 in Crimine laesa Majestas incidit, qui vocem
 impie jactet in Principem, vel in tempora.
 T. 7. c. 1513.
 ob Crimine condemnatus sit sententiam acquie-
 scit, an sines possit appellari. T. 8. c. 809.
 Crimine an transgredi, vel pacisci liceat.
 T. 1. c. 116, et c. 399.
 de Crimine laesa Majestas cum queritur, aule
 dignitas et terminis excipitur. T. 6. c. 1074.
 Crimine, aut potius res naturalis neminem exco-
 met, si crimen sit atrocitas. T. 5. c. 611.
 de Crimine fraudis velle quid statuit Pa-
 palianus. T. 6. c. 824.
 qui de Crimine cognoscimus habet iudex, an
 possit de re pecuniaria cognoscere. T. 3. c. 354.
 Crimine ab uno dicitur omnes. T. 7. c. 1518.
 de Crimine incestu. T. 7. c. 1524.
 de Crimine capitalis hereditas. T. 7. c. 1507.
 de Crimine stellationis. T. 7. c. 1509.
 de Crimine capitali peccati, et transgredi licet.
 T. 7. c. 1435. de non capitali non licet tran-
 sgrederi, et poenae per stipulationem. Ibid.
 de Crimine periculis. T. 7. c. 1505.
 in Crimine laesa Majestas ingens comparatur
 est, ut patrum aereae torreatur florum pu-
 niae, et cur. T. 7. c. 1535.
 Crimine, ac delicta longe differunt T. 8. c. 840.
 Crimine fere omnia 50. auctorit. prescriptio-
 bus. T. 1. c. 94.
 Crimine ab accusatoribus per libellum odatur.
 T. 6. c. 1061.
 Crimine omnia extra ordinem puniuntur, pro-
 bahaturque. T. 6. c. 955.
 Crimine extraordinarium. T. 8. c. 811.
 Crimine extinguuntur prescriptio 30. anno-
 rum. T. 5. c. 1522. post videtur cum ad-
 ditor accusator. Ibid.
 Crimine extraordinaria a Reblor in decla-
 rationibus dicitur crimine inscripta et cur.
 T. 8. c. 847.

Crimine morte extinguuntur. T. 5. c. 1192.
 Crimine inscripta quod sunt. T. 8. c. 817.
 Crimine extinguuntur prescriptio 30. anno-
 rum. T. 5. c. 1522. crimen edictorio complete
 in adulterio tollitur quinquaginta continet
 Ibidem in adultera praescriptione see en-
 casum ultimum. Ibid.
 Crimine privilegia. T. 8. c. 753.
 Crimine triplici, vel quadruplici via possunt in-
 terdici deduci. T. 8. c. 760.
 Crimine omnia videtur extinguuntur. T. 8. c. 965.
 Crimine, qui in heredem transmittitur bo-
 norum ratione. T. 3. c. 9078.
 Crimine puniuntur, non quod sint communes,
 sed ne deinceps peris crimines alios admittat,
 et committat non admittit. T. 8. c. 1498.
 Crimine extraordinarium inscriptionem exigat
 accusator. T. 7. c. 1504.
 Crimine omnia durat anni 50. nec tollitur,
 nisi prescriptio vicennal. T. 7. c. 1521.
 Crimine sacrilegii adjecta quod. T. 7. c. 1548.
 Crimine privata non sunt crimine legitime, et
 cur. T. 7. c. 1502.
 Crimine qui in heredem transmittit. T. 2. c. 63.
 Crimine omnia extra ordinem puniuntur, pro-
 bahaturque. T. 2. c. 886.
 Crimine purgat poenae, non poenientia. T. 8. c. 853.
 Crimine perjurandum varium consuetudines.
 T. 8. c. 602, et seq.
 Crimine admodum versio non est juridicalia.
 T. 4. c. 385.
 Crimine abolitiones. T. 8. c. 521.
 Crimine ab initio est temporaria. T. 4. c. 1396.
 Crimine ab initio datur, iudice sedente per
 arbitrium. T. 4. c. 673.
 Crimine causa legitime in una voce definitio.
 T. 7. c. 1342.
 Crimine cognitio, atque poenae sit iuradi-
 ctoria. T. 8. c. 42.
 de Crimine propter infamiam neminem cum ad-
 versario causae potest. T. 1. c. 141.
 Crimine iudex, quibusque liberatis est,
 ab eodem secusari iterum non potest. T. 6. c. 816.
 Crimine poenae non imponitur sebi iudice
 sed lege constatur. T. 8. c. 838.
 in Crimine omnia, et de quibus sit arbitrat,
 et arbitratum agi possit. T. 7. c. 1548.
 et civiliter, hoc potest uti prius iuratum;
 ut criminaliter, hoc potest uti publici di-
 sciplina. Ibid.
 de pluribus criminibus in eodem libello cum
 aliis aduersum eum et condici. T. 7. c. 1566.
 Crimine iudicium morte rei solvitur. T. 5. c. 972.
 Crimine iudicium qui elegit, consumit civile.
 T. 8. c. 860.
 Crimine furti iudicium a civili quoniam pacto
 differt. T. 8. c. 994.
 Crimine iudicium ex propositis petitioni
 hereditatis. T. 3. c. 166.
 in Crimine causa praesentis apud rei, et
 accusatoris, et testium. T. 8. c. 825.
 Crimine illa, querejunda non decidunt. T. 6. c. 809.
 Crimine causa infra annum fieri debet. T. 8. c. 865.
 Crimine, an civile questio major sit. T. 3. c. 415.
 Crimine causa peragendo est intra biennium.
 T. 7. c. 1570.
 Crimine causa praefertur civili. T. 7. c. 1539.
 Crimine causa. Vide, Causa criminalis.
 Crimine questio ut intra cortum tempus ter-
 mineatur. T. 7. c. 1570.
 Crimine exsequutio sit legitima, et ordi-
 naria, non tollit civilem actionem in duplum,
 vel quadruplum. T. 7. c. 982.
 Crimine causa potest agi per procurato-
 rem. T. 7. c. 1561. vix illustris possunt per
 procuratorem agere. Ibid.
 Crimine ratio de aliquo jure peragendo rei
 intra annum a die inscriptionis. T. 7. c. 871.
 Crimine causa praefertur civili in ratione ju-
 diciorum. T. 8. c. 95.
 Crimine causa terminanda tempore alio ju-
 dicio talem. T. 7. c. 1570.
 Crimine causa terminata fuit annos pene au-
 tem. T. 8. c. 1187.
 Crimine causa intra biennium finitur. Ibid.

Crimine actiones. Vide, Actiones crimi-
 nales.
 Crimine causa per procuratorem agit nemo.
 T. 8. c. 985.
 Crimine iudice. Vide, Iudicia criminalia.
 Crimine private iudice poenae non habent
 cortum, et arbitrium. T. 7. c. 1587.
 Crimine questio an agniti debet 40.
 tale iusque cessare debet. T. 8. c. 1181.
 Crimine iudicium cum annis praescriptis fuit.
 T. 4. c. 30.
 Crimine iudicium in causis publicorum iudiciorum
 praesentium annis accusatoris talem omnes
 existuntur. T. 6. c. 101.
 in Crimine iudicium qui elegit, sit alibi fo-
 re, ab eo exigitur probatio. T. 7. c. 1530.
 Crimine iudicium cum annis praescriptis fuit
 ibi habet hominibus. T. 7. c. 1503.
 Crimine iudicium, et publica cum concu-
 rant privata, et civilis iudicium ob idem factum,
 et utriusque experiri licet, nec alterum altero
 consumitur. T. 7. c. 1556.
 Crimine iudicium in causa illud est absolutum, et
 si accusator deficiat probationes, poenae
 reus absolvitur. T. 8. c. 49.
 Crimine iudicium agere, et videtur publicum per-
 equi solus fidei aduersus probat. T. 7. c. 1499.
 Crimine iudicium non agitur ab rem medicum. T. 7. c. 1507.
 Crimine iudicium caritativum poenae. T. 4. c. 439.
 Crimine iudicium. T. 1. c. 301.
 Crimine iudicium in signum postestem. T. 8. c. 798.
 de Crimine, et foras supplicio. T. 1. c. 327.
 Crimine supplicium a quo subitum. T. 6. c. 1602.
 in Crimine signum, vixit in nomine laborum ex
 auro, et lapidibus prima a Constantino
 transformatum. T. 8. c. 363.
 Crimine iudicium in purgationibus criminum.
 T. 8. c. 602.
 Crimine signum veris Crimine semper fuit san-
 ctum, et venerabile. T. 8. c. 16.
 Crimine signum in iudicio commendat. Ibid.
 Crimine, quibus sit moris puri ruber. T. 8. c. 852.
 Crimine semper sancta, et venerabilia. T. 7. c. 85.
 Culiculus si fiat iudex, desinit esse cubicularis,
 et non contra. T. 3. c. 715.
 Culiculus quoniam est. T. 4. c. 700.
 Culiculus Principis privilegia. T. 4. c. 367.
 et seq.
 Culiculus iudicium de iuribus. Ibidem.
 Culiculus auri Principis. Ibidem.
 Culiculus auri duplex. Ibid.
 Culiculus cum coenae. T. 4. c. 53.
 Culiculus, vel coenae. T. 4. c. 199.
 Culiculus tollit munda in titulo de superbia vio-
 latis. T. 5. c. 398.
 Culiculus facit, regulatorem creditorem habere
 electionem. T. 3. c. 465.
 Culiculus libro Questionum orditur ab invec-
 tatione dei. T. 5. c. 209.
 Culiculus bonae fidei tenet. T. 3. c. 1040.
 Culiculus loca fidei reddit, quod et sius ex-
 mit. T. 4. c. 857.
 Culiculus datur actio, et multo magis exceptio. T. 5. c. 682.
 Culiculus datur, et rogando obligari non potest.
 T. 5. c. 639.
 Culiculus nulla bona sunt, ejus, et animum tean-
 tum est. T. 3. c. 508.
 Culiculus nihil interest, actio ei non datur. T. 8. c. 867.
 Culiculus. T. 1. c. 302.
 Culiculus. T. 4. c. 452.
 Culiculus quidem est. T. 8. c. 37.
 Culiculus duplex. T. 2. c. 983.
 Culiculus est in faciendo, alio in non faciendo
 consistit. T. 2. c. 104.
 Culiculus, et coenae tenet, nulla est differentia
 inter purgationem, et commodati actionem.
 T. 4. c. 392.
 Culiculus in faciendo consistit. Ibidem.
 Culiculus a coenae differt. Ibidem.
 Culiculus non demittit, poenae perape talem.
 T. 2. c. 876.
 Culiculus accipitur non sicut res. T. 3. c. 933.
 Culiculus patet illud non docet. T. 8. c. 531.
 Culiculus impuiter creditori T. 5. c. 1103.
 Culiculus. Vide, Dilectio.
 Culiculus late an est dolus praesumptus T. 8. c. 115.
 Culiculus lata dote quam proxima est. Ibid.

Culpa ad carcer, si qui soluit, sed tamen prohibita non potuit. T. 3. c. 116.
 Culpa, ad dolus commedum venit in actionem feminis extendenda. T. 3. c. 309.
 Culpa lata dicitur quando comparatur. T. 3. c. 80.
 Culpa lata dolus est. T. 3. c. 611.
 Culpa ad alii immittere se rei, quia se non potuit. T. 4. c. 217.
 Culpa in faciendo, et non faciendo, consistit. T. 4. c. 483.
 Culpa, quae est in faciendo, obligatoria est. Ib.
 Culpa dolus. Ib. d.
 Culpa quod. T. 7. c. 767, et c. 701.
 Culpa levis, non levissima, ad dolus venit in pignoralium actionem. T. 7. c. 760.
 Culpa, et dolus in quibus contractibus venit, et in quibus non venit. T. 7. c. 707.
 Culpa levis, lata, levissima quae. T. 7. c. 815.
 Culpa levissima in quibus contractibus praestatur. T. 7. c. 707.
 Culpa lata, et dolus in omnibus contractibus praestatur. Ib. d.
 Culpa lata quae. T. 7. c. 802.
 Culpa duplex est, una in faciendo, altera in non faciendo. T. 7. c. 913.
 Culpa levissima venit in commedato. T. 7. c. 760.
 Culpa, et custodia in quod differunt. T. 7. c. 1378.
 Culpa quid sit. Ib. d. qui praestare testatur culpam. Ib. d.
 Culpa dissimulata, defaulta, et probatio est difficile. T. 3. c. 907.
 Culpa praestata ad adrem, vel abesse possit in contractu bonae fidei. T. 6. c. 312.
 Culpa in iudiciis, quod utique commune est. T. 4. c. 638.
 Culpa nomine coheredis alio alii tamen iudicio famulus ardeat. T. 3. c. 400.
 Culpa quoniam annuuntur in lego Aquila. T. 2. c. 285, et seq.
 Culpa et diligencia omnia gradus. T. 4. c. 453.
 Culpa, et negligencia nonne plerumque factum admodum. T. 7. c. 1276.
 Culpa gradus quod. T. 7. c. 727.
 Culpa, quousque ea coheredibus non praestare carere. T. 3. c. 640.
 Ictus Culpa, et dolus differentia quae est. T. 6. c. 466.
 Culpa purgat obligatio, veluti moram, sed non multatorem. T. 3. c. 432.
 Post Culpa a debitorum communi debitorum perit, et quod ea causa conditio debetur, si perit. T. 3. c. 471.
 Culpa socii venit in actionem communi dividendo. T. 3. c. 435.
 Culpa levissima in actionem pignoralium non valet. T. 7. c. 760.
 Culpa non negamus, periculum patitur coheredes ad inspectorem. T. 3. c. 358.
 In Culpa qui iungitur, in pena separari non debet, ut ait, D. Cyranus. T. 3. c. 834.
 Culpa, vel aliquid aliquid perit. Vide, Ferrin.
 Culpa, et aliquid gradus vari. T. 7. c. 737.
 Culpa pars alicuius. T. 5. c. 692.
 Culpa et oratus differentia. T. 6. c. 394.
 Qua artibus quae ratione conditio facit. T. 4. c. 911.
 Cum pater, dicit huius erant, clausula effectus. T. 4. c. 419.
 Consuetudo quid a sepe differt. T. 1. c. 335.
 Consuetudo. T. 6. c. 107.
 Cupiditas etiam impetum in fraudem inducit. T. 1. c. 919.
 Cupio est desiderium verbum. T. 5. c. 634.
 Cupio, volo, rogo, mando, et pro hac verba sunt praestita, non dicitur. T. 3. c. 619.
 Cupressus nemus venditor pro cetero, quomodo tenetur. T. 3. c. 577.
 Curiales dogmatibus per Aegyptum non ea accedenda, vel vendenda. T. 3. c. 312.
 Cura, et ceteris quod differunt. T. 4. c. 85.
 Cura, maior requiritur in re vestra aliena, quam in sua. T. 3. c. 603.
 Cura finit ante legem adolescentia. T. 7. c. 907.
 Cura duplex est alia legitima, alia deriva, vel testamentaria. T. 7. c. 974.
 Cura minor debetur, quam minor civilis, et publicum. T. 7. c. 909.
 Cura, ad totalem differentia. T. 2. c. 68.
 Ad Curam pium, cuius quae totalem administravit, sortitus vocari non potest. T. 6. c. 968.

ad Curam, vel taleum non vocatur cogniti. T. 5. c. 503.
 Curagrandi. T. 3. c. 376.
 Curagrandi quisque. T. 6. c. 31.
 Cura effectus significat, ut apud Tullium, curare pecuniam, vel summas. T. 3. c. 308.
 Curare quod modis accipitur. Ib. d.
 Curatio a nullo parente testamentum defertur. T. 2. c. 418.
 Curatio est virile officium. T. 3. c. 964.
 Curator furiosus dicitur agens, et gestibus. T. 4. c. 370.
 Curator causa qui tenetur. T. 3. c. 431.
 Curatoris finis est legitime ares. T. 5. c. 901.
 Curator reoritur. T. 3. c. 461.
 Curatoris finis est, ut agens, quam vir liberetur. T. 4. c. 61.
 Curatorum tria genera. T. 3. c. 619.
 Curator, et Procurator reipublicae idem. T. 6. c. 253.
 Curator an sororem furiosae mactare possit. T. 1. c. 790.
 Curator creatus appellatur. T. 2. c. 529.
 Curator datus ratione non datus. T. 2. c. 825.
 Curator creditorum gratia datur. T. 2. c. 403.
 Curatoris personam dari solet. T. 2. c. 1019.
 Curator ut confidamus. T. 2. c. 426.
 Curator, qui minorem fraudaverit, in duplum constituitur. T. 6. c. 980.
 Curator minorem solum laura annos 25. usum non potest ducere, nec agra filius. T. 6. c. 1192.
 Curator testamentum datus a Praetore confirmatur. T. 1. c. 131.
 Curator testamentum, vel codicillis iure non datur. T. 1. c. 49, et c. 131.
 Curator hodie non leges, sed per Praetorem datur. T. 2. c. 838.
 Curator si plus petierit, causa cadit. T. 2. c. 142.
 Curator operum periculo memoria trahitur. T. 6. c. 326.
 Curator si tutor est, quomodo autem tutor, qui consiliis, aut iuris. T. 6. c. 62.
 Curator an tutor talem habeat. T. 2. c. 81.
 Curator bonis datur. T. 3. c. 464.
 Curator iuvenilius alia iura. T. 2. c. 910.
 Curator aut legitimus, aut honorarius. T. 4. c. 1439.
 Curator civitatis. T. 1. c. 275.
 Curator fisci quibus ius datur, et quibus curator reipublicae. T. 5. c. 810.
 Curator furiosus potest bonorum possessionem, non quidem aditalem, sed decretalem, et hoc. T. 6. c. 319, quod, si curator furiosae decretalem non potest. Ib. d.
 Curator frumenti convalli. Vide, Procurator vel frumentarius.
 Curator rei frumentariae, si condemnatur, quasi agens pecuniam debitor, an potest opponere compositionem agens pecuniam, quem et loquens debet reipublicae, vel fisci. T. 6. c. 810.
 Curator reipublicae dicitur, et pater civitatis in iure. T. 5. c. 810.
 Curator reipublicae, seu debitor rei frumentariae an uti possit compensatione ejus pecuniam, quem sibi vicissim resp. debet. T. 6. c. 984.
 Curator reipublicae pro patre facto municipalia filius deprehendere non cogitur. T. 5. c. 565.
 Curator reipublicae an teneatur redditibus etiam post depositum officium. T. 6. c. 884.
 Curator reipublicae, et procurator fisci, vel Curator, qui differunt. T. 5. c. 690.
 Curator, vel tutor, qui curator non potest agere, quod expit, decessere, nec intermittere, alio non subrogato. T. 5. c. 962, et c. 914.
 Curator bonis non constituitur, nisi voluntaria. T. 5. c. 812, et nisi magna ex causa. T. 1. c. 790.
 Curator, et tutor, qui differunt. T. 5. c. 909.
 Curator, vel tutor, qui differunt. T. 5. c. 477.
 Curator, vel tutor, quando conveniri potest post depositum officium. T. 5. c. 870.
 Curator cur datur vobis, non tutor, ad edicto Praetoris. T. 5. c. 473.
 Curator est locus damni. T. 5. c. 810.
 Curator non datur testamentum, tutor datur. Ib. d.
 Curator cur datur, non tutor. Ib. d.
 Curator datur omnibus, qui suis rebus interesse nequeant. T. 5. c. 819.
 Curator. Vide, Minor, pater, pupillus.
 Curator bona cui datur. T. 6. c. 438.

Curator bonis debitorum datus, quomodo se gerere debet. T. 5. c. 541.
 Curator furiosus quondam societati recte reconstitui possit, dubitatum fuisse, Justiniano a. ult. p. pro a. ult. T. 6. c. 523.
 Curator instans ad dari possit. T. 6. c. 781.
 Curator, qui in negotio adolescentis errore deceptus sit, alioquin non bonis fide gestis, an damnus ad de re accipit. T. 6. c. 338.
 Curator cui non est, administratorem, et administrationem rerum avarum habere a censetur. T. 6. c. 559.
 Curator minoris avaris ad agra datur, et tutor. T. 6. c. 479.
 Curator, et tutor in quo differunt, et in quo non differunt. T. 4. c. 1231, et c. 1246.
 Curator furiosus an domini loco haberi debeat. T. 4. c. 442.
 Curator puerum, non legatum datur pro agra datur, sed etiam invidia facere, qui ad nuptias necessaria sunt. T. 4. c. 1316.
 Curator imperitiam datus quicumque causa pervenerit in diem pueritatis in eadem cura. T. 6. c. 909.
 Curator non potest aditalem, cuius agere gra, curator datur. T. 6. c. 804.
 Curator reipublicae an habeat actiones adversus coheredem. T. 4. c. 811.
 Curator constituitur a reipublicae ad aligenam commendam in non reipublicam. Ib. d.
 Curator constituit, et opera iura debet non animum pueritatem, et hoc corpus, et saltem huius. T. 4. c. 918.
 Curator an duri avarum sit pupillo, et tutor affert. T. 4. c. 996.
 Curator furiosus heredes instituti agere bonorum possessionem accedendum tubula decretalem, et furiosae bonis hereditariis. T. 3. c. 805, legata praestat. Ib. d.
 Curator reipublicae est tantum iudex, et reator rerum ad municipium pertinentem. T. 3. c. 101, et erat ex decretatione, vigilia locat, vix erat, causa reipublicae agens ad Praetorem vel Praetorem. Ib. d.
 Curator testamentum an datur. T. 3. c. 904.
 Curator cur potius non constituitur. T. 4. c. 378.
 Curator bonis cotestanda quando datur. T. 4. c. 541.
 Curator Curator, qui ex inspectione agitur, saltem. T. 7. c. 912.
 Curator nullum potestatem habet in puerum, aut imperitum. T. 7. c. 912.
 Curator, vel tutor praestat dolum, et culpam latam, et nullam in rebus suis diligenter. T. 7. c. 918.
 Curator datur rebus, tutor personis. T. 7. c. 941.
 Curator, et tutor in quo differunt. T. 7. c. 935.
 Curator, et tutor. T. 6. c. 928, et seq.
 Curator, vel tutor ad item datur ante illa constitutionem. T. 7. c. 1231.
 Curator bona datus deinde causam praestat. T. 7. c. 1109.
 Curator non potest ducere populum causam. T. 7. c. 803.
 Curator in quibus causibus datur curatore habenti. T. 7. c. 911.
 Curator non datur pateri testamentum. T. 7. c. 905.
 Curator, vel tutor non debet vigilia conducere. T. 7. c. 910.
 Curator furiosus, vel prodigi in quo differat a reator minoris vigiliaque sua. T. 1. c. 613.
 Curator reipublicae quomodo mueri fongebatur. T. 2. c. 547.
 Curator reipublicae an ius dicenda iura habeat. T. 3. c. 101.
 Curator reipublicae aut quod iudex, aut censor rerum, qui ad agra pertinet. T. 6. c. 619.
 Curator an possit repudiare bonorum possessionem datus adolescenti, cuius aut iure censor. T. 1. c. 828.
 Curator an interveniat an possit minor restituere adversa actionem. T. 6. c. 66.
 Curator an possit neri in adolescentia, vel furiosae vel prodigi. T. 6. c. 135.
 Curatoris reipublicae minus, et cura. T. 2. c. 533.
 Curatoris rei frumentariae, et Adilia differentia. T. 1. c. 44.
 Curatoris, et tutoris differentia. T. 1. c. 398.

Curatoris ex tutoris dato iuris est, non patrie potestate, vel jurisdictione. T. 1. c. 153.
 sine Curatore auctoritate potestas obligatur. T. 5. c. 140.
 Curatoris bonorum possessionem potestas facit scientia non nocet, tutoris vero scientia nocet pupillo. T. 5. c. 539.
 Curatoris datum testamentum non est patri. T. 5. c. 645.
 Curator pupilli non caput possidet. T. 5. c. 971.
 Curatoris pupilli non nocet adolescentuli. T. 5. c. 540.
 Curatoris reipublice officium quale. T. 5. c. 840.
 Curatoris potestas non nocet adueto. T. 7. c. 633.
 ex Curatore, vel tutore facto quando minores habere, vel eorumque potestas. T. 7. c. 945.
 Curatoris frons, aut ingenuitas, valet venturum, non perperita. T. 7. c. 953.
 Curatoris auctoritas quando est necessaria, et quando non sit necessaria. T. 7. c. 1629.
 Curatoris adolescentis nomina accusare licet. T. 6. c. 1055.
 Curatoris quicquid testamentis dari vetitum. T. 8. c. 1165.
 Curatoris pro curatore. T. 1. c. 60.
 Curatoris reipublicae adueto possit in consilium vir ejusdem civitatis. T. 5. c. 840. et c. 841.
 Curatoris iustitia in curae pupilli non defertur judicandum, et cur. T. 7. c. 873.
 Curatorum habent quibus causae curant datur. T. 2. c. 63.
 per Curatorem in hereditate acquirit possit. T. 1. c. 35.
 tutor Curatorem voluntarium, et coactum differantur. T. 5. c. 863.
 Curatorum habent in curatore potest dari. T. 4. c. 1347.
 Curatorum testamentis recte non dari. T. 3. c. 1008.
 Curatorem, vel tutorem habent in quibus causae tutor, vel curator datur. T. 7. c. 941.
 Curatorem, vel tutorem non tantum iurari ex administratione totius, sed etiam alicui, qui quasi tutor, vel curator aliquid administravit, cum non esset tutor, vel cura non posset. T. 7. c. 955.
 Curatorem habentis curator datur. T. 7. c. 941.
 Curatorem, et tutorem dare leges est, non jurisdictionem. T. 8. c. 44.
 in Curatore distinctio notanda. T. 5. c. 971.
 Curator colludente, alia quia minoris 25 annis in emenda circumveniretur ad adolescentum capituli cogitur. T. 5. c. 575.
 de Curatore furioso. T. 5. c. 877. plus impeditur, an repetat et hereditas. Ibid.
 de Curatore furioso, vel prodigi. T. 7. c. 971.
 de Curatore qui remouetur tanquam suspectus. T. 7. c. 932.
 de Curatore, vel tutore, qui actus non dedit. T. 7. c. 932.
 de Curatore, qui cum satietate debeat, non satisfacit. T. 7. c. 932.
 de Curatore, ad quem non omnium rerum popularium administratio pertinet, sed omne rei tantum, omnes huius defensione. T. 7. c. 953. et c. 954.
 de Curatore, vel tutore in illiis danda. Ibid. et seq.
 de Curatore furioso eodem questum. T. 4. c. 518.
 Curatoris modorum, et viarum publicorum nomen proprie dicitur. T. 1. c. 645.
 Curatoris reipublicae quales sint. Ibid.
 Curatores non accipiunt adolescentis iuvili. T. 2. c. 61.
 Curatorum viarum publicorum. T. 6. c. 1046.
 Curatores dativi. T. 2. c. 123.
 Curatores quibus ex causis nomina pupilli agere, vel conveniri possunt. T. 1. c. 430.
 Curatores in iudicialibus agent confirmationem, tutores non licet. T. 2. c. 926.
 Curatores quibus causa ad excusare possunt. T. 2. c. 431.
 Curatores qui sibi dari possunt. T. 2. c. 529.
 Curatores minorum res sine decreto alienare non possunt. T. 2. c. 524-5.
 Curatores non tenentur accipere minores, nisi certis ex causis. T. 2. c. 791.
 Curatores furiosi, vel prodigi datur. T. 7. c. 980.
 plures Curatores bonis constituantur, quidem rem defuncti eligunt, quidem non: quoniam, ex eorum credidore priore agere

cum illis, qui rem eligerunt, quam cum illis. T. 5. c. 963.
 Curatores ad denique publicorum. T. 5. c. 540.
 Curatores viarum. T. 6. c. 694.
 Curatores alii sunt plures, et agunt de summa administratione, minores sunt conveniendi apud eundem iudicem. T. 7. c. 948. et prius conveniunt, qui administrant, Ibid.
 Curatores quibusdam datur, et ad quem usque minores. T. 2. c. 91.
 Curatores utrumque publicorum reipublicae tenentur ab opere absolutio usque in senos 15. T. 7. c. 1309.
 Curatores qui potant. T. 7. c. 918.
 Curatores a quibus debentur. T. 7. c. 971.
 Curatores non debent dari publici, et cur. T. 7. c. 950.
 Curatores quando curatores possunt pro administratione coram. T. 7. c. 958. et seq.
 Curatores legitimi, aut potest, et dati sine inquisitione, non sunt iusti administratores sine satisfactione rem pupilli salvam fore. T. 7. c. 954.
 Curatores, vel tutores ex potestati subscribere in crimen facit. T. 7. c. 1194.
 Curatores vel tutores qui dare non possunt. T. 7. c. 930.
 Curatores, vel tutores qui dare possunt. Ibid.
 Curatores incipere debent a confectione inventarii, alii repertorii. T. 7. c. 944.
 Curatores cur decuit, et de quo testatur. T. 1. c. 813.
 Curatorum reipublicae an ius dicenda multis habeant. T. 7. c. 84.
 de Curatorum administratione, et periculo. T. 2. c. 430.
 Curatorum auctoritas. T. 2. c. 430.
 Curatorum, qui bonis datur, varia exempla. T. 4. c. 91.
 de Curatorum potestate in alienandis rebus habent. T. 7. c. 945. et seq.
 de Curatorum, vel tutorum administratione ex potestate pupillari facienda, et deponenda. T. 7. c. 943.
 de Curatorum, et tutorum periculo. T. 7. c. 947.
 Curatorum officium, et culpa. T. 8. c. 16.
 de Curatoribus furiosis iurandi perandi et reipublicae ordinis, quoniam, si unus in munere fraudulenter versatus sit, an aliter pro altero conveniri possit. T. 5. c. 863. qui rem male gessit, prius conveniatur, quam collega. Ibid.
 Curatoribus vel frumentariis data fuit potestas publicae omnibus la solida, quantum, an et data sit pro viribus portuorum, et separatim, non sit cura commune periculum, et quid dicendum. T. 5. c. 864.
 Curatoribus condemnatione, per quos res adolescentis servari possent, an etiam salvis ad adolescentem restitui in integrum adversus tutorem. T. 5. c. 884.
 de Curatoribus furiosis, et aliis extra minores datur. T. 2. c. 435.
 an Curatoribus olim potestas adrogatorum. T. 5. c. 792. hodie non potest ex constitutione Claudii. Ibid.
 de Curatoribus furiosis, vel decemti dale, et quidem sit eorum officium. T. 4. c. 936.
 de Curatoribus falsis. T. 7. c. 953.
 de Curatoribus, qui morum iudicia adferret. T. 7. c. 657.
 de Curatoribus, et tutoribus suspectis. T. 7. c. 929. et seq.
 de Curatoribus, vel tutoribus illis, vel clarissimum personarum. T. 7. c. 936.
 an Curatoribus, vel tutoribus pluribus, si omnes, vel uno agro pro minore, vel conveniri possent. T. 7. c. 949. et seq.
 de Curatoribus qui datur puberibus furiosis, et prodigiis. T. 7. c. 935.
 an alie Curatoribus sine potestati puberes et stipulandi eligant. T. 1. c. 867.
 Curum. T. 1. c. 794.
 Curia senatus significat, et duplex est. T. 8. c. 315.
 Curia aciemum est bonorum, et munerum. T. 8. c. 242.
 Curia non solvitur. T. 8. c. 226.
 an dignitas Curia solvatur. T. 8. c. 221.
 Curia minor senatus cur dicta, et decuriones minores Seniores appellati. T. 6. c. 104.

Curia erat instar senatus, et curiales dicebantur minores Seniores. T. 8. c. 47.
 Curiam ejusdem dignitatem, qui Seniores se esse putant habere, et filios familias, et domos, vel plures fratres. T. 6. c. 104.
 Curia ubi sedis non erat, ibi tantum erant decuriones, non magistratus municipales. T. 8. c. 47.
 Curia viris viris militibus sibi sit communes. T. 8. c. 130.
 Curiales conditionis quoniam apud Presidem aguntur, et iustia fere meos decidunt. T. 8. c. 224.
 Curiae vocatio ad tempus recte conceditur. T. 8. c. 245.
 Curia non erat curialis huius potestatis, curia debet vocari. T. 8. c. 240.
 Curiam patria forsitan nulli, et posthumi sequuntur. T. 8. c. 227.
 Curiam, et municipem pro eodem accipit. T. 8. c. 325-6.
 Curiales aut sub jurisdictione Praesidis. T. 8. c. 227.
 Curiales occupari non debent humilioribus officio. T. 8. c. 304.
 Curiales servus sine reipublicae, ac vicaria civitatum. T. 8. c. 218.
 Curiales pro republica subest minores, nec pro re privata. T. 8. c. 325.
 Curiales alia termino proprii civitatis alii habebant aut civitatis praesentiam. T. 8. c. 116.
 Curiales res immobiles, et mancipia realia venditi prohibentur sine interpositione decreti. T. 8. c. 329.
 Curiales non subiciuntur tormentis. T. 8. c. 384.
 Curiales ut militent. T. 8. c. 384.
 Curiales quoniam sint. T. 7. c. 503.
 Curiales an habent ius sedendi in Secretario Praesidis provinciae. T. 8. c. 39.
 Curiales ampe separantur ab honoribus. Ibid.
 Curiales descriptiones. T. 8. c. 306.
 Curiales legitimi. T. 8. c. 473.
 de Curialibus prodis sine decreto non alienandi. T. 8. c. 274.
 Curialibus iustitiorum, ex ruri habent. T. 8. c. 229.
 Curialibus profugis, et latro suam evocati redierint, sine venditi reddunt, postea aemum Curia adlocatur. T. 7. c. 427.
 Curia, an rector provinciae cum personae appellatur, consequens est, et provinciarum perennatum esse. T. 8. c. 801.
 Curiam decemto municipales creantur magistratus. T. 8. c. 514.
 Curiales ex aedilem agendum ius rebus militibus. T. 8. c. 377.
 Curial, et curagendi qui dicitur, et eorum officium. Ibid.
 Curiales ex reprobis in rebus creantur. Ibid.
 Curiales quoniam sint, et unde sic dicti. T. 8. c. 31.
 Curiales in eridire non eligunt. T. 5. c. 52.
 Curialitatem iura lo credituribus quando requiritur. Ibid.
 Curia quid sit. T. 1. c. 233.
 Curia quadraginta annis cedat legato, vel pare, vel excocto. T. 5. c. 317.
 Curia clabularia, et vehicularia. T. 8. c. 450.
 Curia publice non valet in querelam. T. 8. c. 419.
 Curia publice privata uti non licet. Ibid.
 Curia publice oblectat bobus, asinis, mulis. T. 8. c. 446.
 Curiam vendere aliud est, aliud vendere fructum. T. 8. c. 626.
 Curiam Ecclesiam alienam sequitur Vaselli. T. 8. c. 704.
 Curia equum. T. 8. c. 513.
 Curia a muneribus civilibus excoctatur. T. 8. c. 261.
 Curiares iurari qui. T. 8. c. 262.
 Curiares heredes. T. 7. c. 833.
 Curia publica an irrogat infamiam. T. 1. c. 367.
 Curiales diligens qui sit, et quod ejus ministerium. T. 1. c. 200.
 Curialis officii. T. 7. c. 414.
 Curialis elio est, aliud possidet. T. 5. c. 713.
 Curialis deponit pecuniam tantum est non usui. T. 5. c. 514.
 Curialis, et diligens idem est. T. 6. c. 324.

Custodia rei empti quantum complectitur. T. 6. c. 496.
Custodia, et diligencia an idem sint. T. 4. c. 393.
Custodia, idem, possessio. T. 4. c. 397.
Custodia quid. T. 4. c. 457.
Custodia a quo exigitur, in penam levem col-
pam. T. 4. c. 578.
Custodia rerum qualis esse debet. T. 7. c. 1567.
et c. 1569.
Custodia diligens an complectitur carcerem,
et vincula. T. 7. lib. 1.
Custodia plenissima. T. 7. c. 737.
Custodia quid sit. T. 7. c. 1578, quam custo-
diae quaeque praestare taceat. lib. 1.
Custodie rerum ad quae pertinet. T. 7. c. 1576.
Custodia privata illegitima, et illicita est. T. 7.
c. 1514.
Custodia quandoque est stadium, et accurate
boni, et diligencia patria familiae in re co-
sistendo. T. 7. c. 1581.
Custodia plenitudo significat publicum carcerem,
interdum rerum, qui delinquit in cus-
todiam. T. 7. c. 1566.
Custodia in deposito quomodo sit. T. 6. c. 153.
Custodium nemine publica custodia continetur.
T. 7. c. 414.
Custodiam depolitam. T. 7. c. 794. Vide Depo-
sitionem.
Custodie a domino amittuntur. T. 7. c. 1560.
Custodie verbo levissima culpa significatur.
T. 3. c. 596.
Custodiam, et diligenciam qui quae dicit pre-
stare, hic dicit ex opposito praestare omnem
curam, omnem diligentiam. T. 3. c. 601.
de Custodia rerum. T. 2. c. 818. et T. 7. c. 425.
et c. 1509.
pro Custodia rei alienae qui mercedem accepit,
in huius periculum custodiam praestat. T. 4.
c. 837.
de Custodia rerum, et observatione eorum,
qui rei potestatem, unde et iudicium habuit, et
de carcere, et vinculis publica. T. 7. c. 1508.
Custodia plenitudo nemine villarum in efflu-
entia sit, qui ob non praestantem rationem a
domino earum in possessionem adium vici-
narum missus est. T. 3. c. 25.
Cyclades insulae. T. 3. c. 491.
Cydonum quid sit, an vim appellatorem con-
tineat. T. 3. c. 1063.
Κυπρίων, vulgo Cypriana. T. 7. c. 153.
Cyprus aerea dicitur. Vide. Aerea Cyprus.
Cyprus aerea insula vocatur apud Ptolemaeum,
et cur. T. 7. c. 1539.
Cyrenica Syria pars proxima. T. 1. c. 118.
Cypriani operarii. T. 8. c. 309.

D

Dabo, ut des, est pactum eundem. T. 3. c. 607.
Dacia provinciae quinque. T. 8. c. 198.
Dacum conuoluto aere traditionem praedii
Eccliae donati. T. 1. c. 200.
Dacum Praeses cur Praefectus Augustalis ap-
pellatur. T. 8. c. 35.
Dacus, vel Damae, et Demetrius idem est,
et Neae, et Neodorus. T. 3. c. 906.
Dama post mortem testatoria illata sustinet
heredes, et eis locum. T. 5. c. 441. nec eis a
omnibus factis detrahuntur, sed a maioribus.
Ibidem ratio huius differentiae quoniam. Ibidem.
Dama illa an post mortem sustineat heredes. I-
dem.
Damo, et dare quoniam sequuntur, eundem
et emulatum sequi accessit est, et contra.
T. 6. c. 1110.
Dama fatalis ex imprudens accidit, nec ex
effugere est. T. 6. c. 1078.
Dama vitulique facta quomodo modo com-
pensatur. T. 4. c. 835.
Dammare ad ferrum est dammare ad gladium.
T. 5. c. 379.
Dammari adversarii arbitrio gravari est, quae
iudicia. T. 3. c. 145.
Dammari plus est, quam compelli. T. 3. c. 649.
Dammari quanti actor iuravit in idem plus
est, quam quanti actor interest. T. 3. c. 115.
Dammare le solidum cum, qui bonis eandem
est, lebanum est. T. 4. c. 578.
Dammari an opus possit in eo, quod facere non
possit. T. 4. c. 67.

Dammari consensum posse, absente actione,
vel actore. T. 7. c. 1531.
Dammari verbum quid significet. T. 7. c. 76.
Dammari in hacum vasaletum melior est con-
ditio, quam dammari ad bestias. T. 1. c. 260.
Dammari in perpetuum civitates amittunt, li-
bertatem recitant. T. 8. c. 1063.
Dammari iudicio publice testimonio iudicari,
vel testamentarii detestum non habet. T. 8.
c. 1977.
Dammari ad possum, quam capta minor, an
possit instituire actionem, vel delin-
quentem. T. 4. c. 321.
Dammari ex causa criminali an debeat easdem
deferre posuit. T. 4. c. 330.
Dammari in metallum an fiscales causas deferre
possit. Ibidem.
Dammari le metallum statum suum conditionem
permetit. T. 4. c. 125.
Dammari infecti causa qui mittitur in possessionem,
an possidet. T. 4. c. 197.
Dammari publice iudicio testes esse non pos-
sunt. T. 7. c. 745-6.
Dammari cum ad supplicium ducebatur, qui
observabatur. T. 7. c. 1573.
Dammari extremo supplicio ducebatur ad sup-
plicium ireturi laqueo, aut boie, in Aeri su-
er. T. 7. c. 1580.
Dammari ex crimine, et ex contumacia dif-
ferunt. T. 4. c. 288.
Dammari in opus publicum perpetuum quam
capita diminutionem patitur. T. 1. c. 993.
Dammari ad gladium, an dammari le solidum.
T. 4. c. 596 et c. 597.
Dammari in metallum esse sit ad tempora. T. 1.
c. 115.
Dammari sustineat provocacionem. T. 3. c. 70.
Dammari iudicia est, pona vero solius legis
iure iudicari. T. 8. c. 810.
Dammari le metallum est maxime capita di-
minutione, morti comparatur, pocius civitate,
et libertate. T. 8. c. 1054. dammari in met-
allum ius allegandi non habet, nec in depo-
sitione. Ibidem.
Dammari le metallum quare sit pona gravi-
tatis, et solus in illa graviter. T. 6. c. 163.
Dammari le metallum et dammari ad gladium
quod distat. T. 4. c. 1385. et c. 1386.
Dammari in metallum non extinguat omnia
iura, et tamen in omni iura comparatur
morti. T. 3. c. 907.
Dammari legatum quod est. T. 3. c. 409.
Dammari le legatum significatur. T. 3. c. 738.
Dammari legatum datur ab herede demor-
tuo. T. 3. c. 901.
per Dammatorem omnes res legari possunt.
T. 4. c. 1450.
per Dammatorem legatum. Vide, Legatum per
vindicacionem.
post Dammatorem causa retractari non potest.
T. 1. c. 963.
Dammari le iudicium sit testamentum, an vivus
testator dammari capite, et moriturus. T. 3.
c. 902.
in Dammatorem rerum qui observabatur.
T. 7. c. 1573.
Dammari res capitale bonorum possessio de-
negatur, nec ita iure legatum restituitur.
T. 5. c. 69.
de Dammati, qui beneficio, et indulgentia
Principis aperiit, vel generali revocatur
ab eodem, vel metali, et in integrum res-
tituitur. T. 7. c. 1570.
Dammari comparatur reus, qui fugit. T. 1. c. 139.
Dammari ex contumacia non esse ius ap-
pellandi, nec esse restitutionis potestatem, et
cur. T. 7. c. 1538.
et Dammati ad metallum an fideicommissum
relinquitur. T. 4. c. 613.
cum Dammati testamenti factio non est, ibid.
per Dammatorem legari possunt, et per
fideicommissum relinqui possunt. T. 5. c. 1082.
quem Urcus ademit, nullus est. Ibidem.
Dammari bona esse peti posse, ultra dari
posse. T. 8. c. 193.
de Dammatum bona. T. 2. c. 584.
Dammari iudicio publice testimonium qui
repperit propter infamiam. T. 3. c. 1276.
Dammari liberum an servator ius paterna-
lis, quod habuit, qui Dammati est capiti
iudicio. T. 4. c. 288.
Dammari sequitur infamia. T. 8. c. 850.

Dammari quia cui ex causa famae, aut non
famae. T. 5. c. 883.
Dammari res capitale quia dicitur. T. 5. c. 69.
Dammari ad legem in opus publicum, testa-
mentum facere potest. T. 6. c. 998.
Dammari depositi sit quidem infamia, sed et
testamentum non repperit. T. 5. c. 889.
Dammari in iure estimationem an a pos-
sessori traditio creditur possit. T. 6. c. 128.
Dammari in partem. T. 7. c. 924.
Dammari le solidum, ibidem.
Dammum, et iurum inter socios communio-
nator. T. 6. c. 978.
Dammum per iuriam datum. T. 3. c. 287.
Dammum qui in addidit datur, quibus pona
testator. T. 8. c. 1060.
Dammum, vel iurum quo ex erecto aolator.
T. 5. c. 137.
Dammum infectum. T. 2. c. 475.
Dammum fatalis. T. 8. c. 1116.
Dammum decidit aut pacati, quae pacati
actionem de furto perimit. T. 8. c. 438.
Dammum quod sit. T. 8. c. 191.
Dammum factum an videtur, qui occasione
dammus praebet. T. 6. c. 444.
Dammum in naufragio factum quondam ser-
vatur, quando non servatur. T. 6. c. 406-7.
Dammum quomodo intelligitur. T. 6. c. 391.
Dammum datum quondam vana. T. 6. c. 451.
Dammum iura quidem, ab alio datum an
pertinet ad eum, qui servandum aliquid
condidit, aut utendum accipit. T. 4. c. 837.
Dammum an duo dederit, an virgili pona
solius legi Aquili testatur in solidum.
T. 3. c. 71.
Dammum qui. T. 6. c. 393.
Dammum emergens, vel iurum creatum. T. 7.
c. 1265.
Dammum omne an veniat in estimationem.
T. 4. c. 805.
Dammum infecti omnino iura interperit decreta
Favorita. T. 3. c. 196. et seq.
Dammum infecti stuprator. T. 5. c. 190.
Dammum infecti cautio, ibidem.
Dammum infecti qui stipulari, et cui cautio fieri
possit. T. 6. c. 467.
Dammum, an iuri maxime sit. T. 4. c. 467.
Dammum infecti stipulatio. Vide, Stipulatio damni
laesi.
Dammum infecti an cesset, a promissa promissione
mandat mandatoribus. T. 6. c. 19.
Dammum occasio habetur pro causa, pro prin-
cipio, pro iudicio. T. 5. c. 992.
Dammum, per damnum scilicet quibus datur. T. 2.
c. 385.
Dammum infecti iuridicis ad quem magistra-
tum pertinet. T. 4. c. 354.
Dammum diti ratione quibus nostra interest,
aditum orationem. T. 4. c. 101.
de Damno qui certus, an possit sit eo, qui de
iure certat. T. 5. c. 1143.
de Damno, quod in contributionem venit. T. 6.
c. 406.
de Damno infectio edictum quantum differt ab
edicto de interrogatorio in iure faciendi.
T. 6. c. 493.
de Damno Uallo. Vide, Lex aquilia.
de Damno, et iure accuratius. T. 3. c. 427.
Dammum quomodo sit populi, si admi-
nistratio tantum non servatur. T. 6. c. 441.
Dammum nostra, et redditum aliena; damna li-
bertas, et redditus iudici. T. 4. c. 392.
Dammum ob causam, vel ob rem. T. 5. c. 607.
Dammum liberum. T. 7. c. 878.
Dammum verbum modo factum significat traditam
possessionem, modo effectum proprietatem.
T. 4. c. 738.
Dammum verbum po illam reddendi significa-
tionem habet, et contra verbum reddendi illam
dandi. T. 4. c. 863.
Dammum causa solitionis coheret. T. 7. c. 741.
Dammum causa donationis non coheret, ibidem.
Dammum obligat, et faciendi obligatio in
differt. T. 7. c. 443.
Dammum iurum non est ius, potestasque, nisi
salvo jure publico. T. 7. c. 1149.
In Danno conjuncta an videatur conjuncta in
admirando. T. 2. c. 622.
In stipulatione, qui in Danno constitit, dis-
sonant Sabasian, et Trovianae. T. 1.
c. 965.
Dammum liberatum an det beneficium. T. 5. c. 812.

Debitum est proprie, cum quo agi potest. T. 5. c. 706.
Debitur per creditorem possidet. T. 5. c. 507.
Debitur, qui ignorans solvit scienti et aum-
lantiæ, se esse procuratorem creditore, an
liberetur. T. 5. c. 123.
Debitur, qui agens contractat, vi hypothecæ
cum distrabit, furtoque facti naturalis pos-
sessionis. T. 5. c. 278.
Debitur ad fraudatorem causa latet, an in ius
vocatur, non defensor. T. 5. c. 589.
Debitur, adstratus fidei ad creditore, de an-
teposita adversum suum habet actionem. T.
5. c. 97.
Debitur olim, malis bonis cedens, in carcerem
distribuit. T. 5. c. 428.
Debitur uno casu per creditorem possidet. T. 5.
c. 119.
Debitur si a creditore, pignus vendente suo
iure, quædam res empta, quid. T. 5. c. 984.
Debitur si creditore, quam fraudare velit,
dimittit, et alio nomine, quam fraudare
noluit, cum in testamento libertatis dedit,
labore percipit, et eodem testamento ma-
nente decrevit, an propter suam creditore
iure liber sit. T. 5. c. 981-2. exceptum
ante causa. Ibidem.
Debitur scilicet pignori creditori condempnatio
appellat; nec transgrediuntur creditore de re-
mota pecunie pæni, hæc conditio, ut
si reliquam partem creditori non solveret
prestantur, etiam, solidam summam pre-
stantur, an pecunia condempnationem de-
dicta creditore, nec ne, quæstiones. Et. T. 5.
c. 543. et seq.
Debitur certis corporis liberatur auctorig, vel
incedendo, et quomodo. T. 5. c. 921.
Debitur creditore fructus legati vel, quod debet.
T. 5. c. 1055, et quænam nec procedit. Ibid.
plus in legato potest esse vel summa, vel
tempore, aut conditio. Ib.
Debitur liberatur vero procuratori solvens, nec
liberata condicio statit. T. 5. c. 1191.
Qui Debitur precipue dicit, et idcirco pro
suo iure non potest. T. 5. c. 728.
Debitur. Vide, Reus.
Quid Debitur per errorem solvit, se id condi-
cere possit. T. 5. c. 1174.
Omnia Debitur juris possessor est. T. 5. c. 368.
An Debitur pignus superari, et creditor cum
et creditore fructus conditionis servat, an
debitum impetit, quod per actionem percipit.
T. 5. c. 525.
Debitur aliis pro alio non solvit invitata. T. 5.
c. 581.
Debitur principalis refundere debet, quod man-
datum vel delegatum solvit. T. 5. c. 326.
Debitur ab incedendo an aliis non liberatur.
T. 5. c. 921.
Debitur nullius creditorem mutare non capit,
in malis aliis superfluum solvi a creditore.
T. 5. c. 907.
Debitur creditore iure suo legati id, quod debet.
T. 5. c. 922.
Debitur creditori a quo nomen, ante captionem
debitoris an recta pignoris oblige potest.
T. 5. c. 328.
Debitur scilicet non esse aliam, vel alii obliga-
tum, vel autem, quem pignori dedit, esse
non creditorem, qui solvit ante captionem
crime. Et Stillestano. Et. c. 344.
Debitur an solvens liberet, an potius, quam
liberetur a creditore, qui solutum accepit.
T. 5. c. 66.
Debitur qui distraxit, et quæstus eo recubantem
debitum dedit. T. 5. c. 578, non potest
aliud pro alio solvere tunc creditore, ibid.
Debitur principalis, antequam hypothecaria
agitur, executionis est. T. 5. c. 327.
Debitur ubi convenit debet. T. 5. c. 268.
Debitur qui ducitur. T. 5. c. 398.
Debitur qui solvit ante diem accipi-
endi creditore. T. 5. c. 317.
Debitur populi ad totum falso, vel partiali so-
verit, an, si quæstus tenetur. T. 5. c. 545.
Debitur, et dubium specialiter interdum ac-
cipitur. T. 5. c. 385.
Debitur, et quæstus pignoris ad secun-
dariam actionem hypothecariam procurator
adversus extraneum pignoris possessorem
dari an possit. T. 5. c. 95.
Debitur debitor, si solvitur creditore creditore

aul, tenetur exortione dei mali. T. 6. c. 328.

Debitor, qui cum rem sine alio pignori dedit, postea dominus eius rei habere videtur, et dominus qui rei, qui debitor, et qui res sua pignori accepit, habere videtur, in quo differt. T. 6. c. 1345.

Debitor ob non solummodo excommunicationem non potest. T. 6. c. 916.

Debitor, qui improbus molari solvit, quando laboratoris obligator. T. 6. c. 134.

Debitor si solvens vero promittit creditor, an liberatur. T. 6. c. 1341. an vero liberatur, si creditor ratum adiunctionem facit. Ibid.

Debitor, qui pignori tradidit creditoris surripit tale solutionem, an actore fore tenetur. T. 6. c. 1343.

Debitor an aliquo modo possit esse heres actus quando bonorum possessione contra tabulas dari potest. T. 6. c. 861.

si debitor debitoris non liberatur acceptatione, vel postea in fraudem creditorum, an actio pauliana creditoribus competat in debitoribus debitoribus, et respondeat se in primam obligationem. T. 6. c. 1065.

si debitor rem pignoriata a creditore redemerit, an quasi in suo aliam accepit actionem ex vendito tenetur. T. 6. c. 102.

Debitor, qui antea diem obligationis, factum committit, non autem creditor, qui sibi vigilat. T. 6. c. 675.

Debitor obliatus solvit, et utitur in venditionem revocare quare. T. 6. c. 205.

Debitor an possit levit aliquid alio loco solvere, quem pro se solummodo cavet. T. 6. c. 1273.

si debitor hereditarius solvens ei, qui hereditatem bona fide possidet, vel si male bona possidet hereditatem. an liberatur. T. 6. c. 1114.

Debitor an creditor legat utitur id, quod ei debet. T. 3. c. 741. facilius modis, et loca commodius legatur, an alio sit legatum. Ibid.

Debitor accepto liberatur, et non sequitur, quomodo responderet in valorem obligationem. T. 3. c. 102.

Debitor creditui fensia legit, quod debet. T. 3. c. 311.

Debitor an creditor suo utitur legat possit. T. 3. c. 774.

Debitor ante diem solvens an liberatur. T. 3. c. 101.

Debitor quod creditor legat, insolvit est, nisi quod amplius iussit. T. 3. c. 148.

Debitor stituta quia. T. 6. c. 308.

Debitor potest emere rem suam pignori datam per interpositam personam. T. 3. c. 531.

Debitor solvens ante diem et alio plus tempore solvens, an habet iudicii soluti custodiam. T. 3. c. 364.

Debitor solvens per errorem facti an condicere possit. T. 3. c. 81.

Debitor pro creditor. T. 3. c. 108.

Debitor creditor legat iussit, et insolvit, et non necessarium. T. 3. c. 929.

Debitor qui dicitur. T. 3. c. 331.

Debitor an possit herede interligi pignori, caput possessionem tenet creditor. T. 6. c. 108.

Debitor liberatur maxima rapina dominionis. T. 6. c. 354. si restitutor libertati, an creditoribus spectetur in eum actione secum extincta. Ibid.

Debitor, qui speciem in causa litante debet, an liberatur, cum se speres eo causa litante ad creditores pervenit. T. 6. c. 345.

Debitor si creditorem herede instituit, et rogaverit restituere, quod superavit se hereditate, an hic heres cogatur adire pecunia debita, vel causatione non recepta. T. 3. c. 1023.

Debitor quis. T. 6. c. 336.

Debitor ad diem, ante diem recte solvit. T. 6. c. 545. an chirographum creditoris surripuit, in quantum actus qui talis tenetur. Ibid. c. 540. quo casu sine exceptione liberatur. Ibid.

Debitor male fidel. Vide, Male fidelis debitor.

Debitor hereditatem ante quod possessor juris. T. 7. c. 1349.

Debitor, qui solvit vero promittit creditoribus, liberatur. T. 7. c. 741. quod si solvit falso promittit creditoribus. Ibid.

Debitor hereditarius videtur significare heredem. T. 7. c. 731.

Debitor non potest prohibere creditorem, quominus agat de credito pecunia, quominus repetat pecuniam suam sub specie. T. 7. c. 1379.

Debitor generaliter dicitur, cum quo agi potest. T. 7. c. 994.

Debitor cui debet prescriptio requiritur. T. 7. c. 312.

Debitor quando carere coarctetur. T. 7. c. 908.

Debitor morum levis non intelligitur, qui interpretatur est in non appetito loco et tempore. T. 7. c. 436. et c. 1304.

Debitor rem pignori dedit, qui ratione eam possidet creditor. T. 7. c. 1345.

Debitor liberatur, si abdicat, tamen si non desinit esse debitor, tamen in re eorum debeat debere. T. 6. c. 829.

Debitor et rei non solum facere, et fur esse potest. T. 6. c. 977.

Debitor quando cogatur adire, vel si apud actum, quomodo et de debito cavetur. T. 3. c. 627.

Debitor, qui bona cessat, qui exceptione non possit iuri. T. 6. c. 616.

Debitor delictis prior creditoris esse tenetur. T. 6. c. 873.

Debitor pecunia frumentaria non utitur compensatione. T. 7. c. 440.

Debitor si creditoribus bonas exat, quod debet an solummodo in bona testatoria. T. 7. c. 1114.

Debitor si possit uti cum iussu Principis exceptione debet. T. 6. c. 25.

Debitor proprie quis ait. T. 6. c. 101.

Debitoris capio perpetui obligationem. T. 6. c. 983.

et persona debitoris an eadem exceptione respondeat capio possit. T. 6. c. 1119.

Debitor existimatione quomodo consuitur. T. 6. c. 342.

de duobus debitoribus, quos creditor simul fecit procuratores omnium rerum et negotiorum in solidum, an aliter sit aliter, quod mandatum ei debet, exigere possit. T. 6. c. 1505. et c. 1506.

Debitoris heres, et fiduciarius esse fidei commissum potest, non creditor. T. 3. c. 761.

Debitoris potest morum amissionem in quomodo inquiri. T. 3. c. 543.

Debitoris auctor legatur an ubi. T. 3. c. 771.

Debitoris semper est electio in stipulatione. T. 3. c. 721.

Debitoris delegatus solo actu consistit. T. 6. c. 377.

Debitoris sub pignore si duo sint heredes, an singuli tenentur actione personam in solidum. T. 3. c. 1019.

Debitoris nihil si prior facit plures sint creditores, an facit eis preterit. T. 6. c. 321. an eis solummodo pecuniam solvere possit, et revocare. Ibid.

Debitoris verbum latius patet, quam creditoris. T. 7. c. 994.

Debitoris prohibito, ne pignori detraharer. T. 7. c. 1401.

Debitoris in mite nulli in possessionem bonorum legum solum erat, deinde succedere bona, vel distrabere non debet. T. 7. c. 929.

Debitoris an compellat actio ex stipulatione de reu, vel conditio indebiti, qui adversus procuratorem interpositus est. T. 6. c. 119.

Debitoris exemplum de non petende pecunia desit an aliam potest esse heredi. T. 3. c. 640.

Debitoris legat chirographo, quid legatum videatur. T. 3. c. 755.

Debitoris obligatio praestigi potest. T. 3. c. 1071.

Debitoris si summa solvitur, desit non compellat actio praestigi. T. 3. c. 104.

Debitoris perire, quod ex causa conditionis debetur, si potest post moram, aut culpam commissam a debitore. T. 3. c. 571.

Debitoris an integrum aut pecuniam offerre et solvendi refugere pecuniam semel commissam. T. 6. c. 823.

Debitoris an liberet bonorum redemptionem. T. 6. c. 321.

Debitoris populi tutor liberare potest, et quando. T. 6. c. 871. quod negotiorum gestor nequit. Ibid.

Debitoris creditor pecuniam cuius casus liberat. T. 6. c. 921.

Debitoris creditum pecunia non liberat aatragum. Ibid.

Debitoris delegat, cum pecunia dare intelligatur. T. 6. c. 994.

Debitoris non legat creditui. T. 3. c. 879.

Debitoris meum ad diem appellatione posuit, et si loco cessaret, portio iam. T. 7. c. 643.

contra Debitoris res idonea in causa proprietatis non necesse in causa pignoris in sequenti. T. 7. c. 1374.

Debitoris venditionem pignoris impedire non possit. T. 7. c. 1103.

Debitoris meum qui interpellat, obligationem mihi perpetuat. T. 6. c. 553.

Debitoris heres depositarius, an aliam deponatur eius liberatur, quem antea deponatur. dederat. T. 6. c. 431. verum hoc non semper evenit, et quare. Ibidem ibi, qui deponatur dedit, vel scripsit, quod respiciunt. Ibidem quibus remedia principis debitor liberatur, an citius iudex deponatur liberatur. Ibid.

pro Debitoris lavio extraneus solvere potest creditor. T. 6. c. 144. si quoque pro debitoris solvet creditor invito, et quomodo. Ibid.

Debitoris iudicium, fraudationis causa, si non defensor, an bono eius videri possit. T. 6. c. 380.

Debitoris morum faciente, quod terminus debili assumptionis spectetur. T. 3. c. 514.

de Debitoris regula deminuit, et de fiduciarius, qui pro se solvit. T. 7. c. 1413.

de Debitoris ascripto in iudicio proprietatis, an casu cognita, sed absente, et insolvit. T. 7. c. 1374.

de Debitoris, qui alienavit fundum, quam ante creditoris non solummodo puto obligaverit. T. 7. c. 1120.

cum Debitoris Debitoris sui facis semper potest utitur agere. T. 7. c. 474.

pro Debitoris pecunia creditus an possit conveniri, et ad quem se pervenit. T. 6. c. 106.

de Debitoris an fidei commissum possit relinquere. T. 6. c. 484.

Debitoris qui propria dicitur. T. 6. c. 478.

Debitoris confessi pro iudicatu tenetur. T. 6. c. 1044.

Debitoris civilis, anteaquam solverit, ad heredes vel alios an possit. T. 6. c. 896.

Debitoris idem civitatem an iustitiam in serie, qui usura perant quoniam. Ibid. 227.

Debitoris fisci ut conveniant. T. 6. c. 181.

Debitoris an liberatur aliquando vel ipso iure, vel op exceptione. T. 6. c. 346.

Debitoris hereditas quidam ipso iure liberatur. T. 6. c. 351.

Debitoris, qui non vero promittit creditoribus solvat, an liberatur. T. 6. c. 1214. et c. 1215.

Debitoris invito, et ignorans quando liberatur. T. 3. c. 146.

Debitoris vincere, et cedere ius erat. T. 6. c. 381.

Debitoris an conveniri possit, cum hereditate petite moveat. T. 6. c. 99.

Debitoris debitoris creditor possit convenire. T. 7. c. 721.

Debitoris incipit non cogitur servare creditoribus. T. 7. c. 725.

Debitoris aut confessor, aut infector: confessor condemnatur. T. 7. c. 101. infector non solum tenendi vi armata, et confessor, sed vel non absolvi, vel condemnari. Ibidem.

Debitoris enim tamquam servus habet in servum, iurente creditor. T. 7. c. 1512.

Debitoris qui possit in alia cedere, et qui non possit. T. 7. c. 1120.

Debitoris qui ducitur. T. 3. c. 876.

Debitoris liberi an cogatur servare creditoribus ob me alium. T. 6. c. 406.

Debitoris jam non possunt aucti, vel vinciri compendibus. Ibid.

Debitoris civitatem solutiones, et liberationes. T. 6. c. 380.

Debitoris reliquum ne a creditoribus solvantur. T. 7. c. 102.

in Debitoris actionibus missa preterit pignoris quomodo procedit. T. 7. c. 1305. et sequenti.

Debitoris, qui bona cessaret, qui actioe subreptus. T. 6. c. 573.

Debitoris de usurariis est, ut percent solutus. T. 7. c. 1375.

Decurio, ut advocatus quis poterat esse. T. 5. c. 285.

Decurio in crimen vocatus de notationibus honestatis notat, nec formatus, et piberum paria subijci potest. T. 5. c. 857.

Decurio ad factus filius familiae ut voluntate patris, an pater pro filio republice obligatur an nudo voluntate. T. 5. c. 818. et c. 813.

Decurio non semper infamia notatur ad totius metas, ut cur. T. 5. c. 810.

Decurio reprobata, qui ordino modis ad tempus se crumet aliquo, an reprobatio decurionum recipiatur. T. 5. c. 819. ratio quam ibidem.

Decurio an sem Civilitatis vigilantiis exercere prohibetur. T. 5. c. 819.

Decurio suscepto legalibus officio aemul perfunctus, an ultra promotioni perstitit compellitur non possit ad idem officium, in eadem causa, vel alia. T. 6. n. 963.

Decurio quo etiam non ad ramp. administrandum creati possit. T. 6. c. 863.

Decurio cur non possit bona sua vendere. T. 5. c. 817. quo ratione donec, non vendere possit. ibidem.

Decurio est Senator eundem civilitate. T. 5. c. 765.

Decurio si mortui intestato sine liberis, et perhibitis, sine agens, ut reprobatus, sine agere, curia sua et succedit, exclusio. T. 7. c. 1199.

Decurio filius subjectus est curiae. T. 5. c. 728.

Decurioni munera publicis relegendis, et si fuge revocato, quando restitutor bona, divendit ad fugam sine capiendo, et quomodo munera fugativa. T. 5. c. 127.

Decuriones exori, et decuriones esse differunt. T. 5. c. 850.

Decurionum adoptio in filium opera decurionis successione non videtur. T. 5. c. 864.

Decurionem non possit dari tabellionum. T. 7. c. 1168.

Decurione est indiguum tabellionum officium. T. 8. c. 723.

Decurione an qui natus est, et petro milite, an conditionem sequitur. T. 8. c. 223.

Decuriones adoptati plerumque. Vide, Adoptatus. Decuriones qui sunt, et quod eorum munus. T. 5. c. 812. et c. 813.

Decuriones quibus modis a fortune curiali liberentur. T. 8. c. 218.

Decuriones quia a senatoribus discrepat. T. 5. c. 815.

Decuriones sine decurio donare non prohibetur, sed videtur. T. 5. c. 492.

Decuriones Tabellionum officio pro dignitate fungi non possunt. T. 8. c. 220.

Decuriones piberum prona, tormentaria non adduntur. T. 5. c. 219.

Decuriones subsecrarius. Vide, Cubicularii.

Decuriones ne a ullis domus petronis trahantur. T. 8. c. 723.

Decuriones infamia esse requiritur, ut cur. T. 5. c. 818. accens in demeritis calumniam. ibidem.

Decuriones quo privilegia habent pro ceteris. T. 5. c. 973.

Decuriones nudi dicuntur. T. 5. c. 447.

Decuriones perpetuo officio erant emebant republice. T. 7. c. 1325.

Decuriones sunt minores Senatores. T. 7. c. 859.

Decuriones quomodo sunt. T. 7. c. 814. et c. 815.

Decuriones puniendi ad Praefectum praetorio, non ad Praefectum praetoriae mittuntur. T. 7. c. 326.

Decurionum agnati, eorum conditionem non aequant. T. 8. c. 217.

Decurionum privilegia. T. 8. c. 222.

Decurionum liberalitas. T. 8. c. 508.

Decurionum immunitas semel tribui potest. T. 8. c. 347.

Decurionum decreta super immunitate quidam concedenda. ibidem.

Decurionum bonis quando, et quibus debetur querela pars de modo distributionis eorum. T. 8. c. 815. et seq.

Decurionum immunitas, ac dignitas. T. 8. c. 309. et seq.

Decurionum hereditatibus. T. 7. c. 1199. et seq.

Decurionibus sordida munera non mandatur. T. 5. c. 854.

In Decuriones civitum magistratum jurisdictionis est. T. 8. c. 234.

In Decurionibus facultates spectantur magis, quam literarum eruditio. T. 8. c. 219.

Decurionibus constitutio novella. T. 8. c. 492.

Decurionibus hereditas. T. 8. c. 495.

An Decurionibus ad Praesidem appellandum, cum ad Praesidem misissent decuriones, et ad decuriones remittit Praeses, ut decurionem impetunt. T. 5. c. 384. et c. 882.

Decurionibus heredes admittunt infamia, et nota quibilibet. T. 8. c. 219.

Ad Decurionibus honorem esse non vocari videtur, qui LV. annis sunt majores. T. 8. c. 219.

Decurionibus bonis in quibus differt a censu bonorum. T. 5. c. 860.

Decurionibus qui agnovit, immunitatem militum. T. 5. c. 245.

Ad Decurionem non improbat esse causa ad mittantur, ad alios vero bonorum uos, ut cur. T. 5. c. 860.

A Decurionem quomodo alios accusat. ibid.

A Decurionem stratego ad alium honorem an aliquis esse intercepit. ibidem.

Decurionem scriberet, et librorum, et facilius, et censuum literarum hominum qualesnam fuerat. T. 1. c. 432.

Decurionem interduum per partem curiam, interdum pro vulgari genere. ibidem.

Decurionem in re Rome scribunt quifuerint. T. 4. c. 12.

Ordere in uos apud Festum. T. 2. c. 585.

Defectus interpretatur dare videtur. T. 6. c. 1305.

Defectus emptorem quid. T. 4. c. 295.

Defectus ad hoc impium curiam qui allegat, prolatum debet. T. 7. c. 475.

De defectu libertatis tollenda. T. 7. c. 1213. et seq.

Defectio exae sera est post sententiam iudicis. T. 8. c. 97.

Defectio casus fatalis, aive mutatio domus est. T. 8. c. 98.

Defectio libertas, est munus, vel inferior. T. 5. c. 215.

Defectio aequa ut servi, nequi ut liberi vivant, umbra tantum quidam libertatis utuntur. T. 1. c. 80.

Defectio desideria conditio erant, quam latet. T. 7. c. 1213.

Defectum numerum qui sunt. T. 5. c. 31. T. 6. c. 1422.

Defectum numerum heredes institui non potest, quia peregrinus est. T. 4. c. 1444.

Defectum, et latetiorum differentia. T. 4. c. 1425.

Defectum quomodo appellatur. T. 7. c. 1213.

An ad Deducta de peculio domus convolvit in quod servi committuntur obligati est, et eorum quod solvi per servo. T. 5. c. 881.

An Defectus domus convolvit de peculio, quod servus ac si a debitor domus sui, si modo domus ad ritum habet. ibidem.

De Deducta libertas. Vide, latetiorum.

Defectus, reputatur, et componere, in quo differunt hae verba. T. 5. c. 773.

Defectus est persequi ducentem. T. 7. c. 1260.

Defectus durum portionum. T. 5. c. 516.

Defectus in dotum viri, et censensu cupias facit. T. 5. c. 948.

Defectus aere alieni semper precedit deductionem. T. 5. c. 633.

Defectus partis fit ex singulis corporibus, nisi aliud convenit. T. 5. c. 96.

Sola deductio in dotum viri non facit duplam, nec sola deici promissio sponsalia. T. 5. c. 489.

Defectio domini ex peculio quod privilegium habet. T. 6. c. 734.

Deductio in dotum non non facit auctorem eam, qui iudicium auctorem non habet. T. 8. c. 732.

Deductio in peculio sola matrimonium non facit. T. 8. c. 965.

Deductio quomodo fiat in actione tributaria. T. 5. c. 886.

Deductio in solidum an fiat a domino convento actione de peculio. T. 4. c. 847.

Deductio in peculio quomodo fieri potest. T. 4. c. 882.

Deductio in pensarum cum fructibus. T. 7. c. 880.

Deductio fructibus fit ipso iure. T. 8. c. 181.

Deductio in qua quomodo accedat in actione de peculio. T. 5. c. 882.

Deductio in qua an accedat inter coheredes, et servi dominum nunquam nati sunt. ibidem.

Deductio annem, et retentionem boni fieri, et compensationis comparari. T. 4. c. 309.

Deductio inter, et compensationem magna alium differunt. T. 3. c. 121.

In quibus Deductiones idem esse omnia loquitur Deductiones, et dedecum. T. 1. c. 151.

Deductio pro legis honorat. T. 3. c. 966.

Deductio quae sunt as dote, quam mox repetit. T. 7. c. 391.

Defensor aut pro heredo item ambire. T. 5. c. 365.

Defensor se, vitare solem, et scilicet tenari provocato permittitur est. T. 5. c. 814.

Defensor domum in iudicio quid sit. T. 8. c. 85.

Defensor pro videtur. T. 3. c. 345.

Defensor qui non dicitur. T. 4. c. 403.

Defendi recte quis videtur. T. 3. c. 124.

Defendi quae debeat. T. 3. c. 111.

Defensio aucta sit. T. 8. c. 603.

Defensio an sit quomodo moderari, qui mandatur actio. T. 4. c. 103.

Defensio est iura naturalis. T. 5. c. 837.

Defensio culitum, aut strenuo, esse mandato permittitur. T. 4. c. 365.

Defensio, et propositio cum iure permittitur. T. 7. c. 1337.

Defensor casus popularis est principis para administratione. T. 7. c. 956.

Defensio pupilli in iudicio necessaria. T. 7. c. 944.

Defensio mandata praesumitur eumque mandata est actus. T. 4. c. 745.

Defensio, qui locum habet, defensio. T. 8. c. 602.

Defensio an sit contra iudicium solvi. T. 4. c. 1061.

Defensio an relinquit hereditas, qui secessione corrupti. T. 1. c. 953.

Defensio a iure naturali permittitur. T. 5. c. 814.

Defensio, aive exceptiones ad intercessionem extendi. T. 7. c. 1413.

Defensio, aive exceptiones extenditur ad defensionem, vel mandatorum, quibus res principis est munus, integro memento sit. T. 5. c. 515.

Defensio an sit contra iudicium solvi. T. 8. c. 603.

Defensio an sit contra iudicium solvi. T. 7. c. 876.

Defensor et a Promotor discrepat. T. 3. c. 373.

Defensor litis. Vide, Promotor.

Defensor non est idemque alium litis satisfactione iudicium solvi. T. 9. c. 944.

Defensor nemo est idemque alium satisfactione. T. 5. c. 478.

An Defensor ab eo sententia non appellaverit, et eorum culpa res non tenetur abenti iudicio negotiorum gestorum. T. 5. c. 868.

Defensor, qui non appellavit, non culpator, cum non potest appellare, et cur. ibidem.

Defensor, ultra vaneas post litem cum reo contestatus, an sit condemnandus. T. 8. c. 869.

Defensor satisfactio iudicium solvi, actor satisfactio de raro. T. 6. c. 401.

Defensor idemque in iudicio qui esse, vel non esse possit. T. 8. c. 572.

Defensor idemque litis, aive rei alienae an aliquis esse possit sine satisfactione iudicium solvi. T. 4. c. 878. et c. 1283.

Defensor non est, qui non satisfactio iudicium solvi. T. 4. c. 1077.

Defensor civitatis an supra modum jurisdictionis sui iura dicere possit. T. 3. c. 16.

Defensor plebis an iudicium dictionem habet. T. 8. c. 416.

Defensor idemque non est, qui non satisfactio secundum veterem regulam iuris. T. 8. c. 76.

Defensor idemque sententiam esse rei alienae sine satisfactione. T. 7. c. 941. hoc regule in tutoribus, vel contrahitis non valet. ibid.

Defensor civitatis, an plebs, qui, et quod eorum officium. T. 5. c. 409.

Defensor locum aere probatur esse lites in iis causis, quae ad Ecclesiam pertinent. T. 8. c. 800.

Defensor civitatis qui fuerat. T. 5. c. 66.

Defensor civitatis an possit aere confidere de eis, qui jurisdictionem desiderant. T. 3. c. 56.

Defensores civitatum iustar tribuorum plebis, et ceteris loco Seclatis. T. 3. c. 104.
 Defensores civitatum iustar aut tribuorum plebis. T. 7. c. 1043.
 Defensores civitatis sive ius dicendum iustis habent. T. 3. c. 520.
 Defensores civitatum quilibet sint, quod minus, et quem potestatem habent. T. 8. c. 47.
 Defensores civitatum sumuntur ex plebe. Id. Defensores civitatum iurisdictionis. T. 8. c. 340.
 de Defensoribus civitatum. T. 4. c. 64.
 Defensorum verbum aliquando. T. 7. c. 1109.
 Defensor minus est, quam agere. T. 3. c. 30.
 Defensor inter et modum iustis hereditarium intervallo quod sit. T. 3. c. 66.
 Defensor, et dum legum cedere omni idem est. T. 3. c. 476.
 Defensor inter res. Vide, Res, Accusator.
 Defensor dicitur ex hereditate, qui acquirit, vel repudiari potest. T. 5. c. 875. aut, et qui lib. quod Defensor apud Praetorem, sordum consulto iudicio defensor, et ex hoc nulla est propria actio. T. 3. c. 572.
 Defensor, proprius scilicet verbum, pro quo posuit. T. 7. c. 140.
 Defensor omnia periculis. T. 8. c. 371.
 Defensor, quod, quod iuratur, quem est. T. 6. c. 494.
 Defensor furti. T. 6. c. 711. verum mobilium furtum est, immobilium non. T. 3. c. 712.
 Veteris iuribus, istum rei immobilium furtum fieri, qui solentis hodie est totius, ibidem possessionem rei mobilis etiam ignorent. Ibidem furtum etiam sit ignorat. Ibidem defensori dispositi non est factum, sed contrarie. Ibidem.
 Defensor meri imperii. T. 3. c. 377. et c. 378.
 Defensor ius periculis est. T. 3. c. 1341.
 Defensor iuris civilis est a partem enumerationis. T. 5. c. 1100.
 Defensor iuris praetoris est ab effectu enumerationis. Ibidem.
 omnis Defensor in iure civili est periculis. T. 3. c. 645.
 Defensor urbis, et Romae, et maioris partis dicitur habere. T. 6. c. 27.
 Defensor, quod, quod interest, obscurus, et difficilis est. T. 4. c. 550.
 omnia Defensor iuris periculis est. T. 7. c. 1197.
 Defensorum leges applicatio. T. 3. c. 1124. et atque Defensorum, et solute rei, sive eorum, ius solentur, et ius suum eorum redditur. T. 3. c. 49.
 Defensoribus plures unus rei fieri possunt. T. 1. c. 361.
 Defensoribus, seu regulis Veterum praedictum huius libri defensorum proponitur. T. 5. c. 1341.
 Defensoribus non solum praedictum rationem, sed subiecta. T. 5. c. 1214. possessionis varietas, ac ius iuris quod divisionem voluntatis reducit, et quando non. Id.
 Defensoribus legibus, qui ex ratione, et responsa sunt huius loco. T. 5. c. 1231.
 Defensoribus regulis applicatio. T. 5. c. 37.
 Defensoribus variis unus rei tradi posse. T. 7. c. 1222.
 Defensoribus generalis Defensorum, qui sumuntur ex specie in disputato, ubi non pernegando, quod erat testam generaliter filias, specialiter verum. T. 7. c. 4540.
 de Defensoribus libris Papianus accretio interposita est variis regulis iuris antiqui. T. 3. c. 1231.
 Defensorum eorum saltem est, et res ipsa non vult expresse. T. 4. c. 210.
 Defensorum Necessarium. T. 3. c. 440.
 Defensorum ad secretorum dignitatem admitti prohibetur. T. 8. c. 395.
 Defensor an accipere possit pro recusare. T. 3. c. 1237.
 Defensor pro defensor autoritatem. T. 7. c. 1447.
 Defensor quid sit. T. 3. c. 401.
 Defensorum an vii appellatio continetur, et quid sit. T. 3. c. 1053.
 Defensor et haec, dum res, quae cogentur, et compellunt. T. 3. c. 891.
 Defensorum ius contrariis, ubi haec ejus, et ubi haec haec iustis convenit praesent. T. 5. c. 902.
 Defensor, et haec dicitur non prope modum persona. T. 3. c. 315.

Tomo 9.

Defensor voluntas legitima est favorabilis. T. 6. c. 1167.
 Defensori villa non excedit heredes ignorantiae sua. T. 5. c. 1257.
 Defensori omnia a viotis rata continentur, cum actus debet ad hoc heredes. T. 6. c. 986.
 Defensori voluntas in omnibus scripto patet est. T. 5. c. 1062.
 qui contra Defensori iudicium agit in iure, semper repellitur exceptionis doli mali. T. 5. c. 1283.
 Defensori libertas quomodo alio vocibus applicetur. T. 6. c. 297.
 Defensori voluntas ad interpretandum tota sonum. T. 5. c. 941. et c. 942.
 Defensori boni quomodo a bonis hereditate separari possit. T. 4. c. 1077.
 Defensori voluntas supremum suum maxime habere debet. T. 4. c. 1040.
 Defensori omnia sibi in certo loco consideratur. T. 3. c. 116.
 Defensori error, et imperitia an pias faciat. T. 3. c. 709.
 Defensori iuribus qui de iure, vel imperitia personam heredes ejus pertinet. T. 3. c. 66.
 Defensori sacra legationis serva omnia obligatur, sicut heres. T. 3. c. 369.
 Defensori status questio. T. 7. c. 1217.
 Defensori iudicium qui unquam, indignus est, qui ex eo quidquam relicto. T. 3. c. 615.
 Defensori dicto an credibile. T. 6. c. 111.
 Defensori infamum olim irrogabit traditio honorum. T. 3. c. 805.
 Defensori quod periculum sit, an heredes qui restitueri cogitur. T. 5. c. 926. differendum que. Ibidem.
 Defensori posthumum educatur, nascuntur, agnoscuntur. T. 1. c. 905.
 Defensorum solutio in hereditatem speciem, qui actione expensas in ius factae reperitur possit. T. 6. c. 237.
 Defensori solentur iudici veribus filius. T. 3. c. 872.
 Defensorum corpora qui iuribus efficiunt, et excedit. T. 6. c. 102.
 de Defensorum statu post quosque quomodo queri non potest. T. 8. c. 1120.
 de Defensorum statu et quid post quosque quomodo queritur. T. 7. c. 1217. et seq.
 Defensorum lites quomodo continentur, vel defensorum ius heredes. T. 8. c. 107.
 Defensori quod proprie conatetur, ubi ex idem est, quod de iure, et de iure. T. 4. c. 1283.
 Defensori quid sit. T. 3. c. 1037.
 Defensori et iurisdictionis. T. 6. c. 623.
 Defensori. T. 4. c. 170.
 Defensoribus, discipulis, et ceteris. T. 5. c. 361.
 Defensori si quid sit casus, pluribus in eo habitibus, an omnes taceant. T. 6. c. 197.
 de Defensori quid sit. T. 6. c. 511.
 Defensori repudiatur, non acquirit. T. 5. c. 1135.
 Defensori repudiatur, non acquirit. T. 3. c. 1032.
 Defensori facta a criminoso de eo quod non est, sed si ei etiam fama velgi accedat. T. 8. c. 802.
 Defensoris effectus. T. 3. c. 735.
 Defensoris premio an sit indignus, qui iudicium et iure sit relicto. T. 3. c. 1079.
 Defensoris premium quod digne suo est parati, sed merum. Ibidem.
 Defensoris rei factis ab eo pelli, et imperari possit. T. 6. c. 318.
 Defensoris libellus. T. 7. c. 1408.
 Defensoris procedunt de iurisdictione. T. 7. c. 1439.
 Defensor, seu pias pro doli domini servos, igitur commodus. T. 8. c. 150.
 Defensor in bonis causis tercio iurisdictione capite ponendum. Ibidem.
 Defensor qui est. T. 5. c. 1209.
 Defensor sive accusetur iustis esse potest. T. 8. c. 108.
 Defensori rei factis ex quibus causis possit obsequium defensoris pater. T. 4. c. 318.
 Defensor rei factis, si de iure sit, quomodo possit. T. 6. c. 1140.
 Defensor etiam calumniosus enim, et iuri capiti causae dicitur. T. 8. c. 55.
 Defensori nomen iuri est. T. 7. c. 587.
 Defensori, qui cum seiam monente in iudicium delitit, quod primum datur. T. 7. c. 1553.
 Defensorum operis probare, qui intendit. T. 8. c. 152.
 Defensorum iurisdictionis.

Defensorum iurisdictionis, et accusatorum differentia. T. 8. c. 53.
 Defensorum accipitur leges, damnoque defensorum. T. 1040.
 Defensor quod sit res. ubi dicitur. T. 8. c. 190.
 Defensoris quilibet sint. T. 2. c. 1031.
 Defensoris unde dicitur quadrupliciter. T. 2. c. 690.
 Defensoris rei factis ubi sita possent quomodo solentur. T. 8. c. 42.
 Defensoris infames sunt, et ceteris. T. 8. c. 120.
 Defensorum primum. T. 1. c. 142.
 Defensorum criminibus qui teneantur, et qui non. T. 8. c. 182.
 Defensoris ius ad defensori ius de iurisdictione huius est evellenda. Ibidem et c. 190.
 Defensor quod est, id demonstrat repudiatur. T. 3. c. 710.
 Defensori legem repudiari potest, equitatem ferendat aut potest. T. 4. c. 62.
 Defensor res ab aliquo, ab alio defensor non potest ejusdem criminis. T. 7. c. 1505. et seq.
 Defensoria sit dicitur, cum qui sit contestata. T. 7. c. 1500. notoria quod datus est libellus inscriptionis. Ibidem.
 Defensorum, et defensorum promissio Veterum scriptura. T. 3. c. 439.
 Inter Defensoris emptorem, et delegare, sive modum actionem in emptorem, dicitur que sit. T. 5. c. 907.
 Defensor verbum a Graecis quomodo accipitur. T. 5. c. 1140.
 Delegatus est ius defensorum nostrum, quod ante debet, expromitur. T. 5. c. 917.
 Delegatus est ius aut alium ius, sive defensorum creditori dare. T. 7. c. 558. huc ducatur sit ducatur. Ibidem.
 Delegatus est ius aliquo iuribus. T. 4. c. 731.
 ad propria Delegatus dicitur, quod ius proprie alium non competit. T. 5. c. 250.
 Delegatus officium non facit morte delegatus, si ius officium fuerit. T. 8. c. 813. et c. 814.
 Delegatus quid. T. 5. c. 275.
 Delegatus a Principe mandat, et insinuat apud eos Praetores. T. 8. c. 109.
 Delegatus praeparat per stipulationem. T. 5. c. 917.
 Delegatus est ab eo, et ius causam furtivam. T. 5. c. 432.
 Delegatus est modum, qui debet iudicari id, quod debet, ubi promittitur. Ibidem.
 Delegatus mandatum est. T. 6. c. 304.
 Delegatus, et novum, qui cum acquirit, eo pro solutione sit. T. 6. c. 1140.
 Delegatus delictum, vel non delictum quid sit. Ibidem.
 Delegatus ad promissionem facit. T. 3. c. 1028.
 Delegatus qui rationem sit. T. 3. c. 326.
 Delegatus novus, constituitur, non avertit. T. 7. c. 721.
 Delegatus quid sit. T. 7. c. 1438.
 Delegatus sit per stipulationem, et promissionem dicitur. T. 7. c. 731.
 Delegatus est rei, seu debitoris mortis. T. 7. c. 623.
 Delegatus, et novum priorem obligationem taliter. T. 7. c. 1437. et seq.
 Delegatus debitor. T. 7. c. 1439.
 Delegatus debitor. T. 7. c. 1140.
 Delegatus sit vel per stipulationem, vel per litem constitutum. T. 7. c. 595.
 Delegatus est modus tollendo obligationis. T. 7. c. 597.
 Delegatus, et novum ius quo differtur. T. 7. c. 598.
 Delegatus non sit ius debitor. T. 7. c. 721.
 Delegatus formula sive iudicium impia promittitur. T. 8. c. 304.
 Delegatus argo est mandatum. T. 7. c. 1438.
 Delegatus delegatio est stipulatio, et promissio novum etiam interpretis. Ibidem.
 Delegatus sequitur novum. T. 5. c. 578.
 per Delegatus quomodo sit expromissio. T. 5. c. 917.
 Delegatus per stipulationem perdit, et quo completi. T. 7. c. 1438.

12

Delegationem tollitur obligatio. T. 3. c. 649.
 Delegationem quoniam descriptio. T. 3. c. 197.
 Delegationem, vel delegatorum quod sint. T. 3. c. 46.
 Delegationibus interpretatur quomodo sit divinum,
 et quomodo non interpretatur delegationibus.
 T. 3. c. 833.
 Delegationibus, et novationibus. T. 7. c. 1437.
 Delegati iudices. T. 7. c. 626.
 Delegatos, ident, legatos. T. 3. c. 835.
 Delegatum quid. T. 3. c. 832.
 Delegatus iudex executionem suam autem
 non habet, sed tantum cognoscit, et
 edictum. T. 3. c. 833.
 Delegatus iudex subdelegare non potest. T. 3.
 c. 834.
 Delegatus iudex cognoscit iudicium habet,
 non jurisdiccionem. T. 7. c. 1439.
 Delegatus, vive datur iudex et iudice,
 dandi potestatem non habet. T. 7. c. 833.
 Delere, inducere, inserere, expungere
 differunt. T. 3. c. 439.
 Delicta, et inducta differunt. Ibidem.
 Delictum charta que. T. 4. c. 103.
 Delictum non est, et quibus vis misceatur.
 T. 1. c. 496.
 Deliberandi jure quomodo transferatur, et
 quomodo, et que datur. T. 3. c. 700.
 Deliberandi jure an sit appropinquatum. Ibidem
 et aut datum. Ibidem.
 ad Deliberandum datur dies vel a iustore,
 vel iudice, vel Princepe. T. 7. c. 363.
 ad Deliberandum quod tempus datur
 hereditas. T. 4. c. 820.
 Deliberatio de aduenda hereditate an habeat
 jus dominionis. T. 3. c. 700. et c. 701.
 Delictum est nomen ambiguum, quia et male-
 factum, et culpam, et aditum, segrega-
 tum, esse significat. T. 3. c. 432.
 Delictum commune est veluti adulterium, ste-
 pum, furtum, pignus. T. 5. c. 1205.
 Delictum militare est errorum abstinere,
 vel assidue turpi, seditione, contemptu dis-
 plicum militum, emendo, et sine similia. Ibid.
 Delictum procuratoris in domum Ecclesie
 non rediit. T. 3. c. 436.
 Delictum intelligitur alium de quibus delicto.
 T. 4. c. 556.
 Delictum est privatum. T. 4. c. 433.
 Delictum contractus est. T. 3. c. 67.
 Delictum auctori tantum nocet. T. 3. c. 446.
 Delicti tempus an spectetur. T. 1. c. 805.
 Delicti premissi animatum nunquam crescit ex
 post facto. T. 4. c. 519. et c. 620 et c. 625.
 Delicti premissi petri an tantum debet permitti,
 qui ipse in idem delictum, eandemque po-
 nem non incedit. T. 1. c. 974.
 Delicti servus obligatur civiliter, et natu-
 raliter. T. 4. c. 482.
 Delicti in pari delictor est causa petitorie,
 melior possessoris. T. 3. c. 974.
 ex Delicti vel quasi delicti non sunt proprie
 hereditarii actiones. T. 3. c. 169.
 actiones ex Delictis, quæ non inveniunt in
 hereditate nisi post damnationem, vel litem
 contestatam, nunquam sunt. Ibid.
 Delicta, et crimina inter se distant. T. 6. c. 958.
 Delicta privata. T. 7. c. 478.
 Delicta quando etiam involuntaria coerceri.
 T. 1. c. 386.
 Delicta alia contrahuntur per ignem, alia
 contra opera. T. 7. c. 114.
 Delicta peria multa compensatione tolluntur.
 T. 3. c. 409. et T. 3. c. 967.
 Delicta privata quoniam ratione et publice alio
 sepeant. T. 4. c. 839.
 Delicta certa sunt privata, certa publice, certa
 omnia ordinaria, certa omnia extraordinaria,
 quæ vel publice, vel private vicie sunt,
 et similia. T. 3. c. 478.
 Delicta duo et alia ex non facto, et dno admi-
 nistrati actiones, an omnesque utendum est. T. 3.
 c. 277. et c. 278.
 Delicta plura in utroque re plura admittit
 actiones. T. 3. c. 280.
 Delicta plura actiones plures pariunt. T. 4.
 c. 807.
 ob Delicta privata nemo carcerem patitur. T. 1.
 c. 876.
 quasi Delicta. T. 7. c. 733.
 Delicta dicuntur, metus, et dolus. Ibidem.
 Delicta privata non quatuor, ex quibus ordi-
 naria actiones dantur. Ibidem.

Delicta quomodo contrahuntur. T. 3. c. 67.
 Delictorum coercitio les est. T. 3. c. 432.
 Delictorum appellacione quæ comprehenduntur.
 T. 7. c. 732. et c. 733.
 In Delictorum causis differentia est inter do-
 minum, et extraneum. T. 7. c. 732.
 Delictorum divitiae. T. 4. c. 667.
 In Delictis atrocibus non datur in integrum
 restitutio minoribus.
 In Delictis atrocibus quilibet habet per
 iudicem, non pariter cogitur, et compellitur
 ad faciendum. T. 3. c. 832.
 ex Delictis actiones in hereditatem non dantur, nisi
 in id, quod pervenit, in aut actio mixta, vel
 rei persecutoria, exceptio conductioe fortis,
 que in hereditatem datur, aut tunc ad eum
 pervenit. T. 7. c. 732. et seq. item exceptio
 actionis rei bonorum rapitorum, quæ nulla modo
 datur, quævis aliquid pervenit. Ibid.
 In Delictis atrocibus voluntas puniunt. T. 7.
 c. 803.
 In Delictis gravioribus nihil datur actione et con-
 siliis, cessat, veluti in Delictis atrocibus.
 Delictum est dicitur familia. T. 1. c. 168.
 Inquisitio Allobrogum regis nostri filio metu
 majori delectatur. T. 3. c. 875.
 Delictum. T. 3. c. 25.
 Delictorum, id est, patronatus causarum. T. 7. c. 596.
 Delictum. T. 3. c. 25.
 Delictum. Ibidem.
 Delictum est delictum, et adfectum oblivisci.
 T. 3. c. 615.
 Delictum curatores quoniam esse debent. T. 4.
 c. 336. quoniam et precise adflicti con-
 demnati. Ibidem.
 Delictum, et defectum, et tritum strameum,
 in idem sint. T. 4. c. 1512.
 Delictoria est veluti, rem hereditariam
 pignori obligare, vel predio hereditario ser-
 vitutem impotere. T. 3. c. 648.
 Delictoria hereditatem cui non licet retinere
 fructus superfluos, quos ipse percipit. T. 3.
 c. 1147.
 Qui Delictoria licet hereditatem, fructus super-
 fluos retinere non licet. Ibidem.
 Delictoria non videtur, qui non alitur cer-
 tamen acquiritur. T. 4. c. 369.
 Delictoria capitis triplex. T. 1. c. 421.
 Delictoria capitis maxima, et media morti si-
 milia. T. 3. c. 58.
 Delictoria capitis minima post damnationem
 pignori obligari. T. 3. c. 70.
 Delictoria cum permittitur, et cui non. T. 3.
 c. 1147.
 Delictoria, quæ sit ipso jure, retentio, est.
 T. 3. c. 1033.
 Delictoria, quæ sit ex lege Falcidia, divisio
 est. T. 7. c. 1218.
 Delictoria capitis triplex. T. 4. c. 825.
 Delictoria verbum non continet occupationem.
 T. 3. c. 1073.
 magis capitis Delictoria appellacione con-
 tinetur maxima, et media. T. 1. c. 992.
 Delictoria capitis ad tempus non ferit.
 T. 1. c. 954.
 Delictoria capitis media, et maxima simile
 aut morti. T. 4. c. 825.
 Delictoria verbum, submittitur capillis. T. 1.
 c. 114.
 Delictoria. T. 3. c. 365.
 Delictoria crimine non omnia. T. 3. c. 81.
 Delictoria quid, et quomodo et condicione
 differt. T. 2. c. 403. et T. 4. c. 62.
 Delictoria in presentia, condicione in futurum
 tempus conferit. T. 2. c. 403. et T. 4. c. 62.
 Delictoria legiti quid est. T. 2. c. 432.
 Delictoria falsa non vitiat legatum. T. 3. c. 63.
 Delictoria falsa non extinguit legatum, nec
 facit. T. 3. c. 605.
 Delictoria quibus in causis vice nomina
 augustin. T. 6. c. 310.
 Delictoria falsa non vitiat privilegium. T. 3.
 c. 1360.
 Delictoria falsa, an perimit legatum. T. 3.
 c. 718.
 Delictoria est pro nomine, etque ideo onto-
 nomasum dicitur. T. 3. c. 478.
 Delictoria est nomine vice. T. 3. c. 129.
 Delictoria, et ostensio factum mali diffe-
 runt. Ibidem.
 Delictoria falsa legatum non vitiat. T. 3.
 c. 608. et c. 604.

Delictoria lesione officiali legito. T. 4. c. 683.
 Delictoria rem presentem, vel preteritam,
 condicione rem futuram degnat. T. 4. c. 702.
 Delictoria non est nisi successio esse verum,
 ut res debeat. T. 3. c. 619.
 Delictoria certa potest dari liberitas. T. 3.
 c. 478.
 Delictoria non in usu querunt. Ibid.
 Delictoria arboris quando cedit possent. T. 4.
 c. 312.
 Delictoria, et decem idem esse existunt. T. 3.
 c. 790.
 Delictoria, et decem in quo differunt. T. 4. c. 823.
 Delictoria quid. T. 3. c. 807.
 Delictoria homines qui. T. 1. c. 80.
 Delictoria sunt argenti summi. T. 4. c. 104.
 Delictoria S. Petri cum in Anglia Romano pos-
 sit debere. T. 3. c. 808.
 Delictoria quæ sit. T. 4. c. 569. et c. 587.
 Delictoria lesio quæ debeat. T. 3. c. 92.
 Delictoria deus aut auctor contentus. T. 7. c. 1208-9.
 Delictoria pro premo. T. 3. c. 417.
 Delictoria facta testamentis. T. 7. c. 802.
 Delictoria redditor, et illi ambulator, est
 laudator successus. T. 3. c. 92.
 Delictoria, et prohibita in quo differunt.
 T. 5. c. 359.
 Delictoria sit ante traditionem, prohibita vero
 ante traditionem. Ibidem.
 Delictoria non opera in processum, quæ sit
 ad quod debetur. T. 3. c. 339.
 Delictoria. Marco Tulio dicitur actio in au-
 tem presentem. T. 3. c. 612.
 Delictoria tria requiritur, etque quæ
 excommunicat, et cum. T. 3. c. 895.
 Delictoria quomodo differt ab accusacione.
 Vide, Accusacio.
 Delictoria quid. T. 3. c. 700.
 Delictoria testamenti quomodo fieri debeat.
 T. 4. c. 588.
 Delictoria testimonii. T. 4. c. 387.
 Delictoria non domini, vel creditoris hypo-
 theciari præscriptio non interrupt. T. 7.
 c. 1279.
 Delictoria præscripti ad faciendam litem abolita.
 T. 7. c. 650.
 Delictoria lapidaria. T. 7. c. 637. Item vera
 delictoria. Ibidem.
 Delictoria præcedere actionem actionem tam
 in personam, quam in rem. T. 3. c. 564.
 Delictoria non fecit rem litigiosam, et litem
 contestatam. T. 7. c. 532. an faciat pignus li-
 tigiosum. Ibid.
 Delictoria hodie nulla est, ut olim, sed in-
 script ad editionem, et vocacionem. T. 4. c. 50.
 Delictoria non possit fieri post litem con-
 testatam. T. 4. c. 675.
 Delictoria reparatio abolita. T. 7. c. 650.
 Delictoria acquiritur prætoris, aut Prætoris
 actionibus. T. 4. c. 1436.
 Delictoria sequitur actio in personam.
 T. 3. c. 306.
 Delictoria non est successus fieri abenti,
 qui in statu. T. 7. c. 586.
 post Delictoria non gestori factum, et cessat
 et gestione, cessat actio ungulorum ges-
 torum contraria. T. 3. c. 90.
 de Delictoria testimonii, et de delictoria-
 tionibus, quæ sunt ad domum. T. 1. c. 130.
 Delictoria, et conductus actiones do-
 minum, quæ olim debeat, hodie non sunt in
 usu. T. 7. c. 532.
 Delictoria, quoniam sunt per officium, si ve
 per executionem litem abentibus, ut veniant,
 et illi ambulator. T. 7. c. 651.
 Delictoria per officio, et executiones sunt.
 T. 7. c. 650.
 Delictoria redditor, Vnde, Vanditor.
 Delictoria est et. T. 2. c. 387.
 Delictoria nihil aliud, quam pactum. T. 1. c. 44.
 Delictoria quid est. T. 7. c. 588.
 Delictoria in iure quid est, et quilibet. T. 3. c. 62.
 Delictoria. T. 1. c. 301.
 Delictoria. T. 3. c. 446.
 Delictoria potest reperti non solent. T. 1. c. 165.
 Delictoria est indicacione crescit in duplum.
 T. 7. c. 697.
 de bene Delictoria conditio. Ibid.
 Delictoria, et delictoria quomodo differunt. T. 6.
 c. 104.
 Delictoria recipere, licet ab illo depre-
 hensa sint. Ibid.

Deposum est idem deus, quod interdictum sature esse debet: de-numerum vero, quod usucapionem est. T. 2. c. 1116.

Deposito an sit in usu. T. 2. c. 585.

Deposito est valde perire. T. 2. c. 608.

Depositor in ade astra apud arduum castra, laborem sustinet, instrumentum. T. 2. c. 597.

Depositor apud militum instrumentum, tabulam testamenti, emittit. T. 2. c. 607.

Depositoris sumptus pro passiva. T. 2. c. 641.

In verbo Deposito prepositio De an suggest. T. 2. c. 525.

Depositor et corpus mortali terrae commode. T. 2. c. 416.

Depositor an idem sit, quod credere. T. 2. c. 676.

Depositoris verbum levius est, quam relegatio. T. 2. c. 836.

Depositoris qui ius habent. T. 2. c. 867.

Depositoris proprium casum est, relegatio in propria. T. 2. c. 825 et c. 836.

Depositor est media capitis deminutio. T. 2. c. 441.

Depositoris an sit maxima capitis deminutio. T. 2. c. 441.

Depositoris ultimi supplicii appellatio non continetur. T. 1. c. 771.

Depositor non est ad tempus. T. 2. c. 953 et T. 1. c. 118.

Depositor hodie est loco aquae, et ignis interdictio. T. 2. c. 836, et T. 4. c. 130.

Depositor est liberatus, qui personam solvit, non rem. T. 2. c. 423.

Depositor est media capitis deminutio. T. 2. c. 441. *relegatio vero non est rapta deminutio.* Ibid. *Deus est veluti socius, ibid.*

Depositor in insulam est civitatis, et bonorum amissio, et morte civitas. T. 2. c. 972.

Depositor in insulam vadit in civem Romanum, relegio in servum. T. 2. c. 1184.

Depositor est perpetuus, sive temporarius. T. 2. c. 423.

Depositor liberat ab omni obligatione. T. 2. c. 441.

Depositor est quasi miles. Ibidem.

Depositor quanta pars capitis deminutio. T. 2. c. 977.

Depositor in quo specie non est similis morti. T. 2. c. 907.

Depositor quidem est, qui placet et civitate, et libertate. T. 2. c. 911.

Depositor facit peregrinum. Ibid.

Depositor solvit maximum. Ibid.

Depositoris, et relegationis differentia. T. 2. c. 992.

Depositoris formula. T. 2. c. 963.

Depositoris propria cura. T. 2. c. 431.

Depositoris vero amplius publicatio omnium bonorum continetur. T. 2. c. 508.

Depositoris verbum melius secum trahit. T. 2. c. 421.

Depositoris omnes bonorum spoliata est. T. 2. c. 585. *pura esset bona liberis.* Ibid. *sententia quam auctor ibidem.*

Depositoris ipsum nomen per se est publicatio omnium bonorum. T. 2. c. 1208.

Depositoris mariti casum noster iustus causam divertendi habet, potest eubere post annum. T. 7. c. 972.

Depositoris proventus in locum ignis, et aquae interdictio. T. 2. c. 49.

Depositoris tempore iuxta ad omnium bonorum publicatio. T. 7. c. 1208.

Depositoris sequitur bonorum publicatio. T. 7. c. 823.

Depositoris non solvitur matrimonium. T. 2. c. 441.

Depositoris, nec deminutione in metallum quinquam hodie servus efficitur. T. 7. c. 109.

Depositoris, et relegationis in quo differunt. T. 7. c. 912.

Depositoris quia dicitur. T. 2. c. 821.

Depositoris servus non fit, ut liber deinde fieri possit. T. 1. c. 61.

Depositoris pro mortuo non habetur. Ibid.

Depositoris emittit cognitionem. Ibid.

Depositoris an in omnibus causis mortuo comparet. T. 2. c. 1214.

Depositoris amittit saltem eo, quod sunt iuris, non eo, quod facti. T. 2. c. 1024.

Depositoris ius eligendi non amittit. Ibid.

Depositoris, et relegationis in quo differunt. T. 2. c. 441.

Depositor pro mortuo habetur. T. 2. c. 477.

Depositoris cum sit peregrinus facies, alium, quam faciem, heredem habere non potest. T. 2. c. 388.

Depositoris in insulam media capitis deminutio patitur. T. 2. c. 433.

Depositoris, et reitutio post apertum testamentum, an solvitur commissum pecore possit. T. 2. c. 917.

Depositoris an servum habere possit. T. 2. c. 722.

item an sit servus sui solvitur commissum acquiratur. Ibid.

Depositoris quia sit. T. 2. c. 706.

Depositoris h. codicillis, et solvitur commissum facies, an potius reitutio herede Principis, decessit codicillis relicta, an sit valent. Ibid. 707.

Depositoris an sit in potestate patris. T. 2. c. 44.

Depositoris an habeatur pro mortuo. T. 2. c. 27.

Depositoris ius civile emittit civitatem. Ibid.

qui depositor, deus in perpetuum esse civis. Ibid.

Depositoris est peregrinus. T. 2. c. 803. *est incipit legiti.* Ibidem.

Depositoris reitutio libertatem, id est, nec omnia alienantur iura. T. 2. c. 907.

Depositoris pro mortuo habetur, et facies pro servitute capis. T. 7. c. 1431.

si Depositoris vel in civitate, vel peregrine moratur, adversus quem committitur. T. 2. c. 685.

Depositoris heredem habere non potest. T. 2. c. 443.

Depositoris si restitutor, an cognitionem recipiat. T. 2. c. 825.

Depositoris, et interdictio an differant, et an possint facere testamentum. T. 2. c. 685.

Depositoris loco peregrini habetur. T. 2. c. 658.

an habet testamenti faciem. Ibidem.

Depositoris, et conditionis differentia. T. 2. c. 433.

Depositoris nec principalis an liberetur solvitur, pignora, corvosa. T. 2. c. 423.

Depositoris, qui post depotionem bona quidam acquirit, usum, et fructus eorum non tenet, quandoque sibi, sed eo mortuo socius est capis. T. 2. c. 396.

Depositoris restitutor bonis restitutoris omnes obligationes. T. 2. c. 365.

Depositoris an solvitur commissum, vel legatum reliquit possit. T. 2. c. 654. *an possit testari.* Ibidem.

Depositoris statum an voluntas capis mutet. T. 2. c. 863. et c. 993.

Depositoris qui ratione testamentum facere non possunt. T. 1. c. 235.

Depositoris negotia iuris gentium contrahere possunt. T. 1. c. 128.

Depositoris cum muliere. T. 2. c. 421.

Depositoris et relegatio melius distat. T. 2. c. 1336.

Depositoris an recte heredes instituantur. T. 2. c. 20. *an capere possint hereditatem, legatum, solvitur commissum.* Ibidem.

Depositoris quomodo restitutoris indegentis Principis. T. 7. c. 1775.

Depositoris, et relegationis differentia. T. 2. c. 573. et c. 525.

Depositoris civitatem emittit, non libertatem. T. 2. c. 992.

Depositoris nec hereditates, nec legata capere. Ibidem.

Depositoris comparatur, qui in apna publicum perpetuum damnatur. T. 1. c. 893.

In Depositi pecunia apud argentarios qui retia habetur norma post privilegia, et quae ante privilegia. T. 2. c. 416.

Depositoris an re incipit ut quis faciat, non acquirit. T. 2. c. 825.

In Depositi actione compescantur, deductio, aut retentio, doli exceptio locum non habent. T. 7. c. 706.

Depositi pecunie usum statim ex pacto modo deditur. T. 2. c. 419.

Depositi pecunie usus non est, et custodia tantum. T. 2. c. 411.

Depositi pecunie non debetur usura, nec depositum debetur. T. 2. c. 886.

Depositor rei furium fieri, si loco movetur. T. 2. c. 1028.

Depositi pecunie eo competet conditio. T. 2. c. 470.

Depositor rei periculum, ad quem pertinere debet. T. 2. c. 414.

Depositoris ob dolum tenetur, non ob culpam. T. 2. c. 413.

Depositoris esse in possessione dicitur, non autem possidere. T. 1. c. 181.

Depositoris an, et quando actione furti conveniri possit. T. 2. c. 413.

Depositoris, licet pecunia actus, si rem depositum vendit non emittit, et restitutor, furti reus esse non debet. T. 2. c. 545.

Depositoris an de deposito tenetur. T. 2. c. 189.

Depositoris de dolo tantum tenetur. T. 2. c. 927.

Depositoris si pecuniam depositum fenore neceperit, vel cum in usus eius convertit, usuras ejus an debeat. T. 2. c. 827.

Depositoris, qui rem depositum contractat, et servit furti faciendo gratia, quamvis an omnia depositoris tenetur, tamen ab alio sibi depositum eodem furti subrepta, non habet in posterum furti furti actionem. T. 2. c. 941.

Depositoris an dolus, vel latam culpam praestet. T. 2. c. 531.

Depositoris de restitutoris eo cavet. T. 2. c. 118.

Depositoris qui praestat. T. 2. c. 923. *quibus casibus culpa nomine tenetur.* Ibid.

Depositoris in servando deposito quam diligentiam praestare debet. T. 2. c. 232.

Depositoris, qui re deposita utitur, furti tenetur. T. 2. c. 531.

Depositoris, qui rem depositum furti animo contractat, an soli casum pecuniae mutet, et domino ius possessionis conservat. T. 2. c. 109.

Depositoris si rem alienaverit, an domine debeat possidere. T. 2. c. 314.

Depositoris si rem apud alium deposuerit, an dominus sit interdictum possessionis. Ibid.

Depositoris an rei depositum furtum habere videtur, si rapaciter domino non reddere soluerit. T. 2. c. 206. *an furti tenetur, si depositum abegit.* Ibidem.

Depositoris praestat dolum, et culpam latam. T. 2. c. 423.

Depositoris qui ratione rem praestet. T. 7. c. 1319.

Depositoris quando tenetur de conditione furti. T. 7. c. 794.

Depositoris pecuniam periculum non agnoscit. T. 7. c. 423.

Depositoris nulla est utilitas, qui accipit, ut illi custodia. T. 2. c. 55.

Depositoris heredes an conveniri possint, aliquid in servando re dolo male fecerit depositarius. T. 2. c. 423.

Depositoris levis culpa qui sit. T. 2. c. 483.

qui in Depositoris est lata culpa, in non est levis: qui est in dolo levis, in sociis est levis. T. 2. c. 586.

Depositoris, male inquit Accursius, precaria possidere. T. 1. c. 61. *qui depositarius nullas exhibet preces.* Ibid.

Depositoris quando habet privilegium executionis, et quando non. T. 2. c. 411.

Depositoris, qui causam accipit, quid differat ab his, qui non accipiunt. T. 2. c. 612.

Depositoris sit, qui pecuniam depositum accipit; depositoris vero, qui dederit. T. 2. c. 411. *Ulpianus interpretatus est depositarius esse depositoris.* Ibidem.

Depositoris actionis si fieri debeat. T. 2. c. 106.

Depositoris pecuniam significat sibi usum. T. 2. c. 886.

Depositor pro solutione est. Ibidem.

Depositor, et commodati actio an eam praestet deus. T. 2. c. 425.

Depositoris sole an liberat ab usura. T. 2. c. 470.

Depositoris, et consignationis solutio est, qui omnem obligationem perimit. T. 7. c. 1379.

Depositoris sole non sufficit. Ibidem.

Depositoris debiti, et ejus effectus qui. T. 2. c. 761. et c. 763.

Depositoris si sine scriptis. T. 2. c. 947.

Depositoris debiti in pigore solutio est. T. 2. c. 768.

In Depositoris quoque testes assignantur ad rem gratam fidem faciendam. T. 7. c. 747.

Depositor pro depositario possidet. T. 2. c. 907.

Depositor si iure, et pro certo potius vero depositi, est alicui rei, qui in potestatem

Detentio est usus dicti. T. 1. c. 113.
 Detentio hypothecarum an praescriptioem credi-
 toris adversus actum hypothecarum inter-
 rumpt. T. 1. c. 341.
 Detentor est conditio fructuarum, quam ma-
 gisterum. T. 1. c. 811.
 Detentio autem quod dicitur Ulpianus. T. 1. c. 473.
 Detentor quilibet verbum. T. 1. c. 378.
 Detentio quod. Ibid.
 Detentio vix possessionis est, absente po-
 ssessione. T. 1. c. 137.
 Detentio emptio est ab ea recedere, adire
 contractus emptioem aliquid de servituti-
 bus, de possessione emptioem pascit. T. 1.
 c. 438.
 Detrimenda fatialis mutare quid sit. T. 1.
 c. 1077.
 Detrimenda fatialis mutare quid sit. T. 1.
 c. 1077.
 cum detrimendo aliam esse debet aza com-
 moditate angere. T. 1. c. 763.
 le Detrimendo alterius aza potest mutare
 consilium. T. 1. c. 331.
 per Deum jurare. T. 1. c. 686.
 Deant, deant, et deant, et deant, et deant
 rei parte. T. 1. c. 133.
 Deant virginis quod. T. 1. c. 987.
 Deant quales omni apud Gallos homines. T. 1.
 c. 369.
 Deantorum vocat Justianum, cum quod de-
 bitum agnoscit, et non agnoscit, contra vocat
 iudicetorem. T. 1. c. 513.
 Deantum esse minus est, quam esse tributa-
 rium. T. 1. c. 119.
 Deat Salatus praeter praeter. T. 1. c. 333.
 Deantonomis libris vocat ab libris. T. 1.
 c. 930.
 Ibi heredes ad iudicium possent. T. 1. c. 1143.
 Deant utriusque aza. T. 1. c. 476.
 Deant eligant de se, quem iudicem an-
 gerit, et Archidiaconus vocat. T. 1. c. 531.
 Deant in illis tunc tunc, vel coram consue-
 pium. T. 1. c. 1184.
 Deant in illis fuerit eorum. T. 1. c. 531.
 Deant, et hypodant. T. 1. c. 13.
 Deantem. T. 1. c. 476.
 Deantem Sarracenum vocat. T. 1. c. 961.
 Deantem quia de se differt a Substantia. Ibid.
 Deant, et Dielarcha. T. 1. c. 113.
 Deant, et Zentari. T. 1. c. 1010.
 Deantem portuaria. T. 1. c. 39.
 Deantem sparsuaria vocat, et cur. T. 1.
 c. 1184.
 Deant, id est, Siolet. T. 1. c. 88.
 Deantem dicunt, fongi aza solutione ejusdem
 aza in dantem mutui, non individui. T. 1.
 c. 306.
 Deantem aza est, id quod dicitur, aut
 est verum, aut falsum. T. 1. c. 310.
 Deant quod. T. 1. c. 502.
 Deant, et rationes. T. 1. c. 509.
 Deantem, vel ebariorum nomine qui con-
 tuerat. T. 1. c. 321, et c. 239.
 Deantem, et proutem. T. 1. c. 388.
 Deantem. T. 1. c. 365.
 Deant idem, quod interstet. T. 1. c. 598.
 Deant pro condere, id est, deantem. T. 1.
 c. 129.
 Deantem dicit, et dictio dolo quos obliget.
 T. 1. c. 418.
 Deantem est lingua euturpae. T. 1. c. 374.
 Deantem verbum praeteritum est. T. 1. c. 1329.
 modo generaliter accipitur pro ius dicere,
 modo specialiter pro edicere, modo pro ius-
 dicere. Ibidem.
 Deantem quia quod. T. 1. c. 879, et T. 1. c. 409.
 Deant, est quod pro dictis habentur le con-
 tractus praesentis sunt. T. 1. c. 816.
 Deantem consule major fuit. T. 1. c. 78.
 Deantem utrumque quomodo intelligenda, etque
 explicanda. T. 1. c. 608.
 Deantem plus minus quoniam frequenter est in
 iure, et ambigua, et obscura. T. 1. c. 676.
 Deantem autem more fraudem potius distinguit, quam
 dissolvit. T. 1. c. 310.
 Deantem in modum significat, dictio Si condi-
 tionem. T. 1. c. 161.
 Deantem Si eorum significat accessionem. T. 1.
 c. 1041.
 Deantem dictio quasi oraculum. T. 1. c. 60.
 Deantem dote formula. Vide, Dos.
 Deantem cum conjugationem significare, non

tenent in hereditibus, vel legataris, sed
 etiam in rebus legatis. T. 1. c. 1011.
 Deantem quidem compendit pro literis. T. 1.
 c. 37.
 Deantem scriptum congruit. T. 1. c. 830.
 Deantem, id est, responsum. T. 1. c. 761.
 Deantem dictum, plus etiam intelligitur. T. 1.
 c. 945.
 Deantem, et interdictum idem est. T. 1. c. 1339.
 Deantem naturalis quod. T. 1. c. 1177.
 Deantem quod. Ibid.
 Deantem iuratus fecit conditionem. T. 1. c. 361.
 Deantem iuratus pro conditione habetur. T. 1. c. 1178.
 Deantem naturalis, ad dicitur civis. T. 1. c. 312, et
 c. 323.
 Deantem naturalis duodecim constat horis. T. 1.
 c. 1177.
 Deantem aza, bina, et trima. T. 1. c. 139.
 Deantem interdu pro momento amplius. T. 1.
 c. 807.
 Deantem iuratus est conditio, aut conditionis iuratus.
 T. 1. c. 754.
 Deantem compromissi proferri potest, eorum ex
 conventionem. T. 1. c. 334.
 Deantem iuratus credit ab aditis hereditate. T. 1.
 c. 532.
 Deantem legatum quando credit. T. 1. c. 1127.
 Deantem iuratus est conditio. T. 1. c. 737.
 et dicitur expressum non est, amittit intelligitur.
 T. 1. c. 306.
 Deantem bonae fidei solutio est. T. 1. c. 980.
 Deantem aditum, et dicitur petitionis hereditatis
 idem est quod initium, non quod finem
 azalet. T. 1. c. 314. dicitur aditum finitio
 dicitur, petitionis dies est perpetuus, hoc
 est, finitio 30. annis. Ibid.
 Deantem iuratus conditionem in testamento facit.
 T. 1. c. 819.
 Deantem iuratus dicitur conditio. Ibid.
 Deantem legatarius a morte testatoris, transmissus
 vero ab aditione hereditatis. T. 1. c. 607.
 Deantem iuratus quando facit conditionem, vel
 aza. T. 1. c. 810.
 Deantem libertatem testamento reliquitur quando
 credit. T. 1. c. 1027.
 Deantem legatarius quando credit. T. 1. c. 268.
 Deantem compromissi est possit proferri. T. 1. c. 145.
 Deantem legatum bonorum possessionis acientibus
 tenentur erit. T. 1. c. 475.
 Deantem libertatis quando credit. T. 1. c. 817.
 Deantem azalet dicitur. T. 1. c. 988.
 Deantem interpretat pro domo. T. 1. c. 926.
 Deantem si solus dicitur. T. 1. c. 968. etiam obligatorem
 non tollit. Ibid.
 Deantem relatus, vel praesentis qui dicitur. T. 1.
 c. 872.
 Deantem locutionibus facit, et possentibus ex-
 audivit solutio est Celsus Marti. T. 1. c. 315.
 Deantem legatum quando credit. Vide, Legatum.
 Deantem expressum pro completo in fi-
 gurando, et constituto obligatione. T. 1. c.
 361.
 Deantem etiam. T. 1. c. 171.
 Deantem corpus est debetur pro completo in omni-
 bus causis. T. 1. c. 241.
 Deantem si aliquid ad actum videtur pro pro-
 mittere. T. 1. c. 460.
 Deantem civilis quando incipit. T. 1. c. 360.
 Deantem expressum pro completo. T. 1. c. 464.
 Deantem intercalaris quando intercalat. T. 1.
 c. 466.
 Deantem naturalis quod bonorum. T. 1. c. 350.
 Deantem civilis, et conditio in quo differunt. T. 1.
 c. 1171.
 Deantem legatarius, et conditio in quo differunt. T. 1.
 c. 1180. et seq.
 Deantem iuratus an sit conditio. T. 1. c. 1171.
 Deantem aza, bina, trima quod. T. 1. c. 901.
 Deantem legatum non debetur solo operas ta-
 pita. T. 1. c. 153.
 Deantem iuratus quod. T. 1. c. 1401.
 Deantem summa in appellationibus quis. T. 1.
 c. 1292.
 Deantem temporis quis. T. 1. c. 1211.
 Deantem fatus quod. Ibid. et seq.
 Deantem coactus fatus dicitur. T. 1. c. 1223.
 Deantem, et coactus cum in testamento adhibet non
 erit, nihil nocet, quominus valeat testamen-
 tum. T. 1. c. 1094.
 Deantem non interpretat pro homine extra causam
 poales. T. 1. c. 1180.

Dia legatorum a testatore prerogative quomodo
 debeat intelligi. T. 1. c. 829.
 Dia civilis, seu Romane, et naturalis. T. 1.
 c. 550.
 Dia in illis obligatioem inseritur sententia, sui
 iudicis. T. 1. c. 408.
 Dia naturalis quod bonis semper constat. T. 1.
 c. 691.
 Dia totius nomine est testator, qui operas
 diurnas praestitit, et eorum aza non praestitit.
 T. 1. c. 54.
 Dia conditio dicitur conditio. T. 1. c. 736.
 Dia hora aza quod alia erat. T. 1. c. 965.
 Dia dimensio quod iura. T. 1. c. 352, et seq.
 Dia quod pars melior est. T. 1. c. 948.
 Dia major pars quod. Ibid. et T. 1. c. 354.
 Dia proferre, et referre quod. T. 1. c. 60.
 Dia diffinitio. T. 1. c. 249.
 Dia iudicis interdictum. Ibid.
 Dia legati cedere. T. 1. c. 264.
 Dia proprium non habet legatum parum, et
 conditioem vulgaris classis. T. 1. c. 738.
 Dia referre sententia, salvatorem
 jubendo, et partes se illam diem adit. T. 1.
 c. 249.
 Dia item certum aliquid stipulatioem est, etiam
 dies certum, sed etiam venit. T. 1. c. 1068.
 Dia cedere quod est. T. 1. c. 520.
 ad diem, et in diem obligationem contrahi idem
 est esse. T. 1. c. 638.
 Dia diem additio quidam praesentis est. T. 1.
 c. 903.
 Dia cedere quod est. T. 1. c. 707.
 Dia proferre quod est. T. 1. c. 648.
 Dia additio quomodo sit. T. 1. c. 136.
 Dia cedere, et diem venire in quo differunt.
 T. 1. c. 475.
 Dia item certum, et conditioem interpretare pro
 conditioem. T. 1. c. 1176.
 Dia cedere quod sit. T. 1. c. 1169.
 De in diem debita. Vide, De debita in diem.
 Dia unum praesentis oportet, antequam
 debetur quod ad diem praesentis est. T. 1.
 c. 1168.
 Dia adjectum officio, ut praesentis dia pe-
 cunia debetur, quo sensu intelligitur. T. 1.
 c. 561.
 quod ad diem debet, se interpretare debet. T. 1.
 c. 661.
 De in hereditate dicitur. T. 1. c. 29.
 De in quod sit, sit in diem. T. 1. c. 363.
 De in, aza tempore, quod inseritur obli-
 gatione. T. 1. c. 381.
 De in, vel ad diem quod sit. T. 1. c. 285.
 se, et quomodo et De interpretatio stipulationis
 opera certa in stipulationem deducta
 cedent. T. 1. c. 861.
 Dia per errorem amisso, an valeat stipulatio.
 T. 1. c. 633.
 De in solo posse committitur. T. 1. c. 661.
 De in solo esse. Ibid.
 Dia utilitas, et coactus. T. 1. c. 42, et seq.
 Dia acutum. T. 1. c. 1177, et T. 1. c. 142.
 Dia temporaria. T. 1. c. 1184.
 Dia fatales. T. 1. c. 381.
 Dia nefasti. T. 1. c. 947.
 Dia iusti et iudicis civilibus. T. 1. c. 371.
 Dia iusti. T. 1. c. 76.
 Dia, quibus tota servituti, pupillo cedere con-
 stat. T. 1. c. 385.
 Dia cedere quod est. T. 1. c. 538.
 Dia utilitas, et coactus quando cedunt. T. 1.
 c. 942.
 Dia annuum legatum quoniam cedunt.
 T. 1. c. 1174.
 Dia utilitas quoniam proprie applicantur. T. 1.
 c. 975.
 Dia petende bonorum possessionis distant
 dies et coactus, et in quo differunt. T. 1.
 c. 471.
 Dia utilitas, et dicitur coactus qui dicitur. Ibid.
 Dia utilitas, aza editio, modo sunt utilitas,
 modo continui. Ibid.
 Dia petende bonorum possessionis aza non
 sunt continui, sed sunt vix utilitas. Ibid.
 Dia continui qui dicitur in bonorum posses-
 sione. T. 1. c. 1174.
 Dia iusti qui dicitur. T. 1. c. 1306.
 Dia deliberandum quod datur. T. 1. c. 1079.
 Dia certum definit quod. Ibid.
 Dia fatales quomodo a Gracis appellatur.
 T. 1. c. 1323.

Dies ad appellationem interponendam, et persequendam introducti qui. T. 7. c. 431. et c. 431. et seq.

Dies solus, qui cerasior sit bonorum possessione, qui sint. T. 7. c. 99.

Dies utilis quoniam sint. T. 5. c. 63.

Dies ducunt septuaginta pro novem mensibus. T. 5. c. 633.

Dies, et consilii in testamento adscribi solebant. T. 7. c. 349.

Dierum iura computatio. T. 6. c. 497.

Dierum initium, et huius varie apud varias accipitur gentes. T. 1. c. 362. et c. 323.

Novem Dierum spatium lucus celebratur. T. 6. c. 258.

Diffamia. T. 7. c. 98.

Differre, ad proferre quod differunt. T. 1. c. 437.

Differentia actionis exprimit hae verba, *non constante matrimonio*. T. 5. c. 679.

Differentia, quae est inter sum, qui quasi curator est necessitate utendi ad alius seguis accedat, et amicum voluntarium, qui ultro auscipit aliena negotia gerenda. T. 5. c. 960.

Differentia Papianii inter expromissionem, quae fit servandi animo, vel per intercessionem, et inter eam, quod fit per delegationem. T. 5. c. 909.

Differentia, quodammodo Pegasus, et Sabini magna est, a Papianii composita. T. 8. c. 380.

Differentia, quam sutor facit inter divisionem, et partitionem, quam diversa sit a differentia Rhodorum, et Balacturum. T. 5. c. 976.

Differentia est inter iurum, quod amittitur cum damno, et inter illud, quod obvenit alium cum detrimento alieno. T. 6. c. 436.

Differentia inter questionem iuris, et questionem facti. T. 8. c. 873.

Differentia inter hereditatem institutionem, et legatum. T. 6. c. 901.

Differentia inter testamentum militum, et factum a militibus. T. 6. c. 398.

Differentia magna inter filium, et ceteros liberos. T. 3. c. 663.

Differentia inter actiones modestas, et duplices notanda. T. 3. c. 16.

Differentia quae sit inter modum, et conditionem. T. 3. c. 225. et c. 904.

Differentia inter modum, et potestatem qui sit. T. 3. c. 46.

Differentia quae sit inter questionem, et nodum interrogatorum. T. 3. c. 67.

Differentia inter sum, et extraneum heredem qui sit. T. 3. c. 697.

Differentia quae sit inter vires legatum, et vires venditum. T. 3. c. 406.

Differentia inter voluntarios, et necessarios heredem qui sit. T. 3. c. 406.

Differentia inter legem, et edictum qui sit. T. 3. c. 702.

Differentia, quae sit inter bonorum possessionem decretalem, et edictalem. T. 3. c. 713.

Differentia inter conditionem, et demonstrationem legati qui sit. T. 3. c. 714.

Differentia magna est inter datum ob causam, et datum ob rem. T. 3. c. 613.

Differentia an sit inter iudicem, et ius dicere. T. 3. c. 73.

Differentia inter emptorem, et venditorem qui sit. T. 3. c. 608.

Differentia inter gradum, et locum magna est. T. 3. c. 669.

Differentia quae fit inter hereditatem, et bona. T. 3. c. 758.

Differentia inter jurisdictionem contentiosam, et voluntariam qui sit. T. 3. c. 37.

Differentia quae sit inter legem optionis, et legem sub dispositione. T. 3. c. 710.

Differentia quae sit inter legatum fidei com instrumentum, et legatum fidei com instrumentum. T. 3. c. 1014.

Differentia an sit inter legatum aequilum, et datum. T. 3. c. 713.

Differentia inter legatum optionis, et legatum hominis qui sit. T. 3. c. 1003.

Differentia quae sit inter legatum optionis, et legatum generaliter relicto. T. 3. c. 710.

Differentia quae sit inter legatum in anno aliquo, et usufructum. T. 3. c. 955.

Differentia inter legem, et iudicem qui sit. T. 3. c. 13.

Differentia quae sit inter locum, et fudum. T. 4. c. 214.

Differentia quae sit inter mutuum, et alioque contractus, qui re contrahuntur. T. 4. c. 231.

Differentia quae sit inter exaro, et eodem loci obligationem. T. 4. c. 242.

Differentia quae sit inter incapaces, et indignos heredem. T. 4. c. 317.

Differentia inter usufructum, et possessionem qui sit. T. 4. c. 327.

Differentia quae sit inter bonorum possessionem contra tabulas, et quoniam iustitiam. T. 4. c. 40.

Differentia quae sit inter captivum, et deperitum. T. 4. c. 37.

Differentia inter ea, quae iuris sunt, et ea, quae iudicantia, quae sit. T. 3. c. 69.

Differentia quae sit inter dominium, et possessionem. T. 4. c. 308.

Differentia quae sit inter legatum usufructus aeri, et legatum operum aeri. T. 4. c. 71.

Differentia inter denunciationem, et accusationem. T. 4. c. 448.

Differentia inter legem legatam, et stipulationem. T. 4. c. 398. 460. et 544.

Differentia inter emptorem, et permutatorem tres esse, et quae illae sint. T. 3. c. 608.

Differentia inter panem, et modicum esse multas, et quae illae sint. T. 4. c. 482.

Difficile, et impossibile quod distat. T. 2. c. 1005.

Difficultas stipulationem non facit inutilem. ib.

Diffidere, et infringere quod distat. T. 1. c. 319.

Diffidere diem. ib.

Diffidi dies iudicii morbo dicitur. T. 4. c. 414.

Diffidens an idem sonet, quod reparet. T. 4. c. 415.

Dignitas per majores hoc alio ff. percuraverunt. T. 4. c. 563.

De dignitate generalis titulus nullus est, nisi sit in aliquo summi generis gaudio. T. 1. c. 910.

Dignorum appellatio. T. 2. c. 813.

Dignorum iura quidam permittunt, quae constitutis nobis notissima prohibentur. T. 6. c. 826.

Dignorum partes septem, et quae sint. T. 3. c. 99.

Dignorum tertio pars vocatur de rebus a primo titulo, non tam nota est de rebus. T. 7. c. 696.

Dignorum tres principes partes earum habent propriam appellationem, ceterae vero partes non habent propriam appellationem, sed singulis singulis duntaxat. T. 7. c. 697.

Dignorum pars secunda appellatur a Iustianio de iudicio, tertio de rebus. T. 4. c. 920.

Dignis Ministeri concessi. T. 1. c. 933.

Dignorum amputatione qui casus fupient. T. 1. c. 326.

Dignorum gestu quid solebat olim ostendi. T. 3. c. 475.

Dignorum aliquot alio quid sit. T. 7. c. 1484.

Dignorum Dignum eretico, qui statuit Episcopus, quid significatur. ibid.

Dignus sum. T. 6. c. 870.

Dignus quis. Vide, Aque.

Dignitas minusque quid significat in extensione dignitatis. T. 3. c. 476.

Dignitas quidem praestat, quantum proprium nomen. ibid.

Dignitas non potest emi. T. 5. c. 514.

Dignitas sua est ordinaria, alia honoraria. T. 5. c. 936.

Dignitas legitima est, quae in actione consistit, honoraria, quae nihil agit. ibid.

Dignitas ejus, qui nihil admittit, qui innocens est, qui patris non suo viro laborat, impediente non est. T. 5. c. 858.

Dignitas, et reverentia oris, voluit, iudicis aliquum interduum promovet ad honores. ibid.

Dignitas in adolescentem interdum facit, ut decurionis et honorem Principis indulget, et qui. ibid.

Dignitas stipulationem, aeri liberum qui alia, quae sum furor ob parte causam. T. 5. c. 954.

Dignitas postulationem tutoris neminem exstat. T. 5. c. 974 quoniam hic accipiantur. ibid.

Dignitas oris. T. 5. c. 858.

Dignitas non emittit, nisi militis, cum hoc non est armata, sed civilis, ad iudicium Quoniam. T. 5. c. 514.

Dignitas nulla est, cui onus non coheret. ib.

Dignitas separanda est a conditione personae. T. 5. c. 824.

Dignitas ad modum domicilii. T. 8. c. 468.

Dignitas consularis pro solidatione non accipitur. T. 8. c. 873.

Dignitas familiae, et facultates patris in funere filii familiae consideranda sunt. T. 8. c. 298.

Dignitas separatur a personam. T. 8. c. 798.

Dignitas per adoptionem auguit, et acquiritur. T. 8. c. 848.

Dignitas nulla exstat a tormentis in crimine usque majestatis. T. 7. c. 1068.

Dignitas spectatur ad rationes. T. 8. c. 676.

Dignitas, non restitutio oris definitio qui. T. 8. c. 848.

Dignitas status. Vide, Status.

Ad dignitatem seniorum quae personam admittit prohibetur. T. 8. c. 345.

Dignitatem non minus adoptio, sed aequit. T. 8. c. 861.

Dignitates quae sunt in officio iudicis civilis, aut militaris. T. 8. c. 345.

Dignitates tres inferiorum. T. 8. c. 508.

Dignitates ad extrinsecum quibusque personis exstat, et statuto non item. T. 8. c. 508.

Dignitates Ecclesiasticum permittit non gravant. T. 8. c. 906 qui sunt causae cognita ibidem.

Dignitates in Ecclesiam quoniam sint. T. 8. c. 903.

Dignitates quomodo a praebendis differant. ib.

Ad personalibus. ibid.

Dignitatem, id est, potestatem iura dicendi, vendi non potest. T. 3. c. 823.

Dignitates iustitiae quoniam sint. T. 8. c. 38.

Dignitatem gradus. T. 8. c. 384.

Dignitatem ad servandum. T. 8. c. 205. et seq.

Dignitatem privilegia publica criminosa observare non possunt. T. 8. c. 497.

Dignitatem tres tantum gradus in iure. T. 8. c. 139.

Dignitatem gradus non considerat iudicibus praecipuum est. T. 8. c. 42.

Quibus Dignitates qui sit iuris sine capitis dignitatem. T. 8. c. 163.

Dignitates summi fupientes sunt ad honores, aut spectabiles, aut clarissimi. T. 8. c. 33.

Dignitas quid. T. 7. c. 130.

Dignitas frustratur est mora solvendi, vel accipiendi. T. 8. c. 317.

Dignitas dicitur causa cognita pro tribunali, quod est legitimum arde iudicis. T. 8. c. 904.

Dignitas exigit causam cognitionem. T. 8. c. 573.

Dignitas legitima non sit frustratoria. T. 7. c. 425.

Dignitas nullum dandum locum relinquunt, qui veniunt parati, et omni ex parte instructa causa. T. 7. c. 1325.

Dignitates iustitiam. T. 7. c. 754.

Dignitates instrumentorum, aut personarum exhibendum gratia petuntur. T. 7. c. 430.

Dignitates non dantur in conspectu Principis. ibid.

Dignitates quae dantur accusatori, et reo. T. 7. c. 386.

Dignitates in libris quomodo dantur. T. 9. c. 81. 82.

Dignitates quae caso actori non dantur, reo dantur. T. 8. c. 82.

Dignitas acti opponi debet ante litem contestatam. T. 8. c. 418.

Dignitas exceptio quid sit. T. 8. c. 418.

Dignitas exceptio iuris litem opponi debet. T. 7. c. 741.

Dignitas exceptio an in litem litem litem necesse sit allegare. T. 7. c. 479.

Dignitas exceptiones quoniam dantur. T. 9. c. 335.

Dignitas exceptiones. T. 7. c. 141. Vide, Exceptiones dilatorie.

Dignitas. Vide, Delictum.

Dignitas militum. T. 1. c. 465. et 7. c. 718.

Dignitas custodia quid possit. T. 4. c. 366.

Dignitas, et coactio idem est. T. 4. c. 354.

Dignitas diligens patrafamilias respondit tempore levissimum. ibid.

Dignitas quanta retineatur in obsequio processore, vel ex mandato, vel alio mandato. T. 4. c. 847.

Discretio exactissime scrupulosa inquisitio est. T. 4. c. 453.
 Diligens vehementissima, vel quod diligenter redundantia, et delatoria curiositas T. 7. c. 707.
 Diligens gradus quod. Ibid.
 Diligentia, vel custodiam quod dicitur. hic dicitur pensare omnem culpam, omnem negligenciam. T. 5. c. 661.
 Digestum sacrum quodam contractus capere. T. 7. c. 707. quod aut illi contractus. Ibid.
 Digestator, iuratus, censor. T. 5. c. 53.
 Dignus, persequens. T. 4. c. 381.
 Disidia iusti prelii quomodo intelligenda. T. 3. c. 759.
 Disidium quod asperitas, pars rae negatur. T. 5. c. 990.
 Disidium quod sit. T. 1. c. 940.
 Dismissio capitis. T. 4. c. 139. Vide, Capitis dimissio.
 Dismissio capitis, quae afflictionem solvit. T. 4. c. 466.
 Dimissus, vel dimissio capitis maxima, vel media liberat omnes jure naturae, et civili. T. 7. 1413-1414.
 Dismissum capitis minimum qui patitur, liberatur jure civili, non jure naturali. Ibid.
 Dimissio, et augmentum accipit hereditas. T. 7. c. 678.
 Dimissio capitis reo principali liberato, decessum, aut mandator non liberatur. T. 7. c. 1438.
 Dimissum litterarum. T. 4. c. 469.
 Dimissum libelli, qui apostoli dicitur. T. 3. c. 538.
 Dimissum libelli. T. 7. c. 1318. dicitur apostoli. Ibid.
 Dimissum quid, et unde sit dictum. T. 3. c. 529.
 Dimissio in provincia, provincia in civitate dividitur. T. 6. c. 73.
 Discretus quoniam scilicet. Ibid.
 Discreta. T. 1. c. 338.
 Discreta tabellae, sunt epistolae. T. 1. c. 80.
 Directa conditio cui datur. T. 5. c. 746.
 Directa libertas quando dari videtur. T. 5. c. 1099.
 Directa, et imperativa verba quod sunt. T. 5. c. 619.
 Directa actio experi in malis uti, quem utilis. T. 6. c. 101.
 Directa in rem actio. Vide, Actio directa.
 Directa actio. T. 3. c. 193. Vide, actio directa.
 Directa actio principalis. T. 7. c. 766. cui competat. Ibidem.
 actio Directa in regulariter nobis per liberam personam acquiritur. T. 7. c. 770 et c. 771.
 Directum hereditas cedunt a morte testatoria, qui non etiam sedem committitur, et periculum. T. 5. c. 523.
 Directum actio in quo different ab utilibus. T. 4. c. 297.
 Directum libertas testamento relicta in quo different a fideicommissaria. T. 7. c. 1308.
 Directum actio vocatur quod principalis. T. 7. c. 707. 761.
 Directo, et principaliter idem significant. T. 1. c. 46.
 Directum ius. T. 3. c. 492.
 Directa cautio negatoria, est Tyberis. T. 5. c. 587.
 Directare est committere verbum reorum, et iudicium. T. 5. c. 777.
 Directio est causam esse aliqd fatum. T. 7. c. 131.
 Directio est clare. T. 4. c. 361.
 Directio est servitium alimentum nomen. T. 7. c. 111.
 Directum publicum in amandis possit, qui impetratus non potest. T. 3. c. 41.
 Directio est quibus personis iungi potest. T. 8. c. 215.
 Directum nemo facit, aliter quam ex iustione Principis, apostolus directio facit mentionem. T. 8. c. 117.
 Directum ius quod pias plectenda. T. 8. c. 215.
 Directum nemo Principem militat, sed ad Principem refertur. T. 5. c. 917.
 Directum in provincia non nulli sine eorumque Principis. T. 8. c. 218.

Dissensus in publico solus, et dissensus habere. Ibid.
 Dissensus ob culpam, vel gratiam fuit infamatus. T. 8. c. 323.
 Dissensus qui aut. T. 8. c. 216.
 Dissensus religiosus sacra data securitas. T. 8. c. 217.
 Dissensus aliquando pro conjunctis accipitur. T. 5. c. 708.
 Dissensus in jure pro conjunctis accipitur. T. 3. c. 806.
 Dissensus in formula actionis pro socio accipitur sunt pro conjunctis. T. 3. c. 421.
 Dissensus in jure frequentissime accipitur pro conjunctis, et retro conjuncta pro dissensus. T. 7. c. 1055.
 Dissensus, vel operum articulus quid significat. T. 7. c. 1173.
 Dissensus facti non dissensus, conjunctio facti non parat. T. 5. c. 131 et c. 743.
 Dissensus interdu pro conjunctis accipitur. T. 5. c. 1005.
 Dissensus pro conjunctis. T. 3. c. 816.
 Dissensus, et interdictum idem est. T. 7. c. 1119.
 Dissensus pro conjunctis. T. 2. c. 613.
 Dissensus, et conjunctio hereditas, aut legatum. T. 7. c. 1174.
 Dissensus ad conjuncta argumentum non valet. T. 1. c. 1027.
 Dissensus, et subdissensus quid dicitur. T. 4. c. 478.
 Dissens dictio dissimilis sententia. T. 1. c. 906.
 Dissens est causa, si actor de damno solutus sit, tunc de iure. T. 4. c. 491. et c. 509.
 Dissensus qui sequitur ex infidelibus matrimonialis. T. 7. c. 861.
 Dissensus morte sententia. T. 5. c. 161.
 Dissensus quando, et quomodo solatur. T. 5. c. 335.
 Dissensus de plenitudine potestatis originem dicit. T. 8. c. 917.
 Dissensus facultas sedis Apostolice in Concilio tribuitur, immo conservatur. T. 8. c. 918.
 Dissensus, et insinuat quid inter se distat. T. 5. c. 141.
 Dissensus via aut alia vicaria. T. 5. c. 124.
 Dissensus. Vide, Servus dissensus.
 Dissensus legatorum. T. 4. c. 1037.
 Dissensus legatum, et dissensus alimentum in quo different. T. 5. c. 918.
 Dissensus an numeratur inter urbana servos. T. 3. c. 982.
 Dissensus officium. T. 5. c. 146.
 Dissensus officium hereditas domus, non morte domini officium hereditas mortis facientis, aut mortis officium ecclesiae. T. 5. c. 908.
 Dissensus officium quodammodo sententia. T. 6. c. 339.
 Dissensus servus vicarius a quo conductus, et ad quid foret. T. 5. c. 877.
 Dissensus testatorum eas possunt clerici. T. 5. c. 1039.
 Dissensus rationes, mra. T. 5. c. 965.
 Dissensus, et asperitas quid different. T. 4. c. 365.
 pro Dissensus accipitur in jure verbum tractare. T. 5. c. 877.
 Dissensus 21 interrogacionibus, et responsionibus, quem imitator Socrates. T. 4. c. 1310.
 Dissensus propria Dissensionem est, qui conficilior ad interrogacionem, et responsione. T. 4. c. 1266.
 Dissensus, defectus, et probetur culpa est difficultas. T. 5. c. 907.
 Dissensus in materia vilium emptioem, non stipulationem. T. 3. c. 978.
 Dissensus. Vide, Consensus.
 Dissensus in sexu an vilium emptioem. T. 3. c. 511. et quid dissensus in qualitate. Ibid.
 Dissensus in bonitate auri, vel argenti, cum de materia coarctat, non vilium emptioem. T. 3. c. 512.
 Dissensus quomodo vilium emptioem. T. 3. c. 511.
 Dissensus in prolo quomodo vilium emptioem. Ibidem.
 Dissensus in emptioem, in corpore, in materia, quomodo vilium emptioem. Ibid.
 inter Dissensus, et consensus, taciturnitas medium est. T. 5. c. 372.
 Dissensus boni quoniam sit. T. 6. c. 513.
 Dissensus est quidem pura. T. 4. c. 806.

Dissimulatione vellet actio injuriarum. T. 7. c. 623.
 Dissimulatione per actionem tollit actio injuriarum. T. 7. c. 100. scilicet actio in jure, quam facilius aboleatur. Ibid.
 Dissimulatio director solita societas. T. 3. c. 587.
 Dissimulatio quod significat. Ibid.
 Dissimulatio domorum sedal coarctationes, communis verum recital lamones. T. 5. c. 1005.
 Dissimulatio Joannis in crimine stultitiae verum quod. T. 5. c. 817.
 Dissimulatio superbia, aut damnum qui ex causa famosa, aut non famosa. T. 5. c. 285.
 Dissimulatio Papianus inter petram, et barodem quod. T. 4. c. 727.
 Dissimulatio circumstantia quoniam, quando actio de consensu director. T. 5. c. 136.
 Dissimulatio verborum, dare, facere, solvere, premiare. T. 4. c. 404.
 ubi non Dissimulatio lex, nec non Dissimulatio debetur. T. 5. c. 689. ad scripto stare, nisi aliud mens legis vult. Ibid.
 Dissimulatio bonorum patris sub basta precepta dicitur a Proprietate, perire iuris. T. 5. c. 401.
 Dissimulatio, et prescriptio bonorum debitoris, sive judiciali, quam de sub basta. T. 7. c. 1331.
 Dissimulatio infamia ei, culpa societas. Ibid.
 Dissimulatio aut verbum executionis non jubetur. T. 7. c. 1308.
 Dissimulatio pigriora. Vide, Venditio pigriora.
 Dissimulatio, quod est exactionem boni debitoris latenter venditio, nudum bonum debitoris per debitorum ipsorum. T. 7. c. 1306.
 Dissimulatio pigriorum, non solvitur debitoris, est placitum extrema linea. T. 7. c. 1401.
 Dissimulatio pigriora impedit auda oblatio. T. 7. c. 1403.
 In Dissimulatio, et perscrutatio fandi Tusculani dubios obligat, an posteriori prior potest. T. 5. c. 1112.
 De dissimulatione pigriorum. T. 7. c. 1101. et seq.
 Dissimulatio rationes quid. T. 5. c. 989.
 Dissimulatio periculum praesens temporis augumentum habet. Ibidem.
 Distributio periculum quomodo latet creditoris servit, et dominum apud, inquit in servus debet domino, et alius creditoribus ea causa merita periculosa. T. 4. c. 108.
 Distributio debet inter liberabiles ea jasta, et necessaria causa; violat non item. T. 8. c. 901.
 Divaricat. T. 4. c. 64.
 Divergit. T. 3. c. 453.
 Divarsa sunt apud aliquem manus mittere, et consilium assumitur volens probare. T. 5. c. 275. quod de collega. Ibid.
 Diversa an quatuor inter se repugnant. T. 4. c. 1501.
 Diversa, et contraria quatuor a se invicem different. Ibid.
 Diversa, et contraria different apud Dialecticos. T. 7. c. 1255.
 Diversa tituli augumentum diversi juris praesent. T. 5. c. 539.
 Diversa domilia vicinia, villas adhibet, facta cautio damni infecti non onerat dominum viliorum edicium. T. 6. c. 32.
 de Diversis cum dices, omnes dices. T. 8. c. 46.
 Divis an possit, qui potest possidere. T. 4. c. 96.
 Divisus est in tres, in usufructum, inquit servitutes sunt individuum. T. 5. c. 335.
 Divisus recipit iudicium familiae eretundae. T. 3. c. 396.
 Divisus, et divisus different. Ibid.
 Divisum non recipit jure communi, nec cogitationem quidem in parte acti potest. T. 5. c. 873.
 Divisores, et qui non consulat, qui pona placendi. T. 6. c. 1085.
 Divisio est communi. T. 4. c. 405.
 Divis, et indivisus utrum veniat in petitionem hereditatis. T. 4. c. 863. an ea veniant in usum, et dividitur. Ibid.
 Divis non recipit iudicium familiae eretundae. T. 3. c. 396.
 Divisio facit inter tales an offere possit creditoribus, acquirere praesentibus. T. 7. c. 307.
 Divisio aliud, aliud placitum divisionis. T. 5. c. 756.
 Divisio dicitur vicium emptioem obtinere. T. 5. c. 87.

Dolla vasa viaria. T. 1. c. 61.
Dolla vasa in domo non sunt necesse moribus
admodum. T. 2. c. 62.
Dolla, vino legato, cur non debetur. T. 1. c. 61.
Dolla in hereditate excepta, si non sint nominati
in venditione excepta, horum venditioni
causae videtur. T. 1. c. 62.
Dolla, quae non sunt pars fidei, et instru-
mentum, emptorem non sequuntur. c. ibid.
Dolla accessoria venditioni fundi, ad integrum
valorem praestare debent. T. 3. c. 586.
Dolla ad emptorem domus, vel villae sequun-
tur. T. 3. c. 107.
Dolla ad sint in testamento fidei. T. 3. c. 174.
Dolla ad perpetuum usum olim defossa fuerit.
T. 3. c. 167.
Dolla ad legatum vineae debentur, vel conti-
nentur. T. 3. c. 168. in autem inter res mo-
biles. ibid.
Dolla quae dicuntur. ibid.
Dolla ad sint vasa viaria, et inter ea nume-
rantur. ibid.
Dolla ad sint pars praedii, et ad emptorem edi-
ficii, vel fundi sequuntur. T. 3. c. 574.
Dolla fundo accessoria, si venditor dicit, et in
eo sint, ad emptorem praestare debent.
T. 3. c. 583.
Dolla in hereditate, vel cella viaria defossa,
ad emptorem sequuntur. T. 3. c. 575.
Dolla vitinea quae locaverit in vineam adferunt
viti vasa ad teneatorem conductorem in id, quod
interest. T. 3. c. 169.
Dolla ad omnia venditioni fundi accessoria. T. 3.
c. 584.
Dolla cum sint centum, et assagalia tantum
vendita sunt, quoniam, ad venditoris aut
onem tribuere, quam veniat, ad emptoris
causam accipere, quod voluit. ibid.
Dolla accessoria emptori fundi. T. 3. c. 582.
Dolla quid. T. 3. c. 580.
Dollare vitium. T. 3. c. 54.
Dollare vitium quid. T. 3. c. 466. Vide, Viti-
um. Dollare vitium venditor quomodo teneat-
ur. T. 3. c. 580.
Dollor est locutus, vel amicae uxoris, vel amicae
viri. T. 3. c. 622.
Dollor corporis quid. T. 3. c. 623.
Dollor nasque quid. T. 3. c. 566.
Dolla pro possessione. T. 3. c. 377.
Nihil est tam bonum fidei contractum, quam dol-
lus, et malus. T. 2. c. 937.
Dollus stricte iudicio non videtur. T. 1. c. 1000.
Dolla venditor iudicio bonae fidei, non stricte.
ibid.
Dolla abesse debet, frans abesse non debet.
T. 3. c. 585.
Dolla malus, ratio velle decipiens alium. T. 3.
c. 376.
Dolla malus quid ait. T. 6. c. 968. et quia
actione doli tenetur. ibid.
Dolla pro fraude. T. 3. c. 907.
Dolla tutoris pupillo neque adest, neque pro-
dest. T. 3. c. 664. quando locus est huius re-
guli et quando non. ibid.
Dolla venditor actionibus bonae fidei. T. 3.
c. 453. actio bonae fidei quid ait. ibid.
Dolla creditori impunitus. T. 3. c. 1168.
Dolla tutoris pupillo nocet. T. 6. c. 529.
Dolla, et culpa in quo differunt. T. 5. c. 460.
Dolla est in eo, qui obsecrat loquitur, ut in
eo, qui ambigit. T. 5. c. 390.
Dolla pro possessione. T. 3. c. 878.
Dolla detrimenda aliter rem suam quomodo
procedenda. T. 6. c. 427.
Dolla propter et soli accet, qui dolo male
removendi societati, non ceteris. T. 6. c. 371.
Dolla in actionibus bonae fidei, non olim stricte
videtur. T. 6. c. 318.
Dolla, et culpa in commodato venit, in pre-
cario dolo tantum. T. 6. c. 319.
Dolla, aut malus qui causam praestitit con-
tractui bonae fidei. T. 6. c. 318.
Dolla procuratoris qui, a quo domo no-
ceat. T. 6. c. 419.
Dolla ruendo prohibet, et unde. T. 6. c. 627.
Dolla, et culpa in eo, quod ex allegato pre-
det, tam ab herede, quam heredi ad pre-
stari debent. T. 6. c. 374.
Dolla undecumque prohibet. T. 6. c. 123. 124.
Dolla malus registrarius passus, et impru-
dencia eius, vel imperitia non possuntur.
T. 6. c. 41.

Dolla procuratoris domus nocet. T. 6. c. 627.
Dolla actus ad perire possit actionem de-
biti. T. 6. c. 628.
Dolla ad alit iurum capere et demere altero.
T. 6. c. 606.
Dolla malus an abhorret a bona fide. T. 6.
c. 1008.
Dolla ad possessionem scripti possit. T. 6. c. 608.
Dolla quodammodo ab utraque parte com-
pensandus. T. 6. c. 838.
Dolla malus semper excipitur a generali ser-
vicio. T. 6. c. 590.
Dolla, et alia iactura locum facere.
T. 6. c. 873.
Dolla pro possessione. T. 3. c. 453.
Dolla, et ista culpa in omnibus contractibus
praestatur. T. 7. c. 707.
Dolla, et ista culpa in contractibus bonae fidei,
visit ipso iure contractum. T. 7. c. 609.
Dolla in quibus contractibus praestatur. T. 7.
c. 757.
Dolla delictum dicitur. T. 7. c. 739-743.
Dolla venditoris. T. 7. c. 615.
Dolla malitiam ex caliditate facti. T. 7. c. 810.
Dolla, et culpa in quibus contractibus venit.
T. 7. c. 757.
Dolla compositus. T. 7. c. 1307.
Dolla ad virtus quae in bonis requiritur. T. 7.
c. 1452.
Dolla, et culpa velunt in plerumque actioni-
bus. T. 7. c. 760.
Dolla malus, et permissus ad eas. T. 7.
c. 1025.
Dolla in pretio, non in scienda venditione
venatur. T. 1. c. 994.
Dolla venditoris, alius in eum incidit. T. 1.
c. 1000.
Dolla qui locum dat contractui, non potest
construere contractum bonae fidei. ibid.
Dolla, via, et metus coarctant, et vitiant
ipso iure contractum bonae fidei. T. 2. c. 556.
Dolla, dolo causam contractui bonae fidei,
ipsum vitiat. T. 3. c. 556.
Dolla causam contractui bonae fidei,
ipsum vitiat ipso iure. T. 3. c. 587.
Dolla ex perapicula iudicii docet debet. T. 2.
c. 656.
Dolla si causam dedit contractui stricte iura,
secessaria est doli exceptio, vel dolo actio.
T. 2. c. 656.
Dolla emptoris ex caliditate, et in laudis col-
ligitur. T. 7. c. 464.
Dolla non tantum est in eo, qui loquitur obsec-
rat, sed etiam in eo, qui obsecrat loquitur, ut in
eo, qui ambigit. T. 5. c. 390.
Dolla probatur ex laudis asperis. T. 6. c. 60.
Dolla auctor bonae fidei emptori non nocet.
T. 6. c. 140.
Dolla alit tantum nocere debet, qui eum admi-
ni. ibid.
Dolla est delictum. ibid.
Dolla, et fraudis differentia. T. 6. c. 35.
Dolla capaces an sint impuberes. T. 6. c. 122.
Dolla cum datur actio, si semper subintelligi-
tur, nisi alit ait actio. T. 3. c. 786.
Dolla clausula stipulationem facit bonae fidei
aut doli exceptio. T. 3. c. 993.
Dolla actio est arbitraria. T. 3. c. 786.
Dolla actionem semper oppositam bonae fidei
iudicio facit. T. 3. c. 64.
Dolla exceptio ratione iustitiae fieri possumus
quod ait in *l. Unum ex familia*, de
leg. 3. T. 1. c. 203.
Dolla post banatum non datur actio. T. 3. c. 786.
Dolla clausula stipulationis subiecti solit. T. 3.
c. 965.
Dolla actio originem ab antiquis formis trahit.
T. 2. c. 779.
Dolla mali nocens quem iure nocet. T. 6. c. 453.
Dolla exceptio bonae fidei iudicio facit. T. 3.
c. 307.
Dolla actio dicitur actio male fidei. T. 2. c. 779.
Dolla actio post banatum non datur. T. 3. c. 786.
Dolla temporaria. ibid.
Dolla actio de mala fide est actio in factum de
indemnitate. T. 3. c. 786.
Dolla exceptio iudicium stricte iuris facit bonae
fidei. T. 5. c. 453.
Dolla actio, Vide, Actio.
Dolla actio, aui de dolo datur et, culpa inter-
est, debetur alia actio, aliove remedio
iura. T. 6. c. 126.

Dolla mali argumentum est perfrusoria sermo.
T. 6. c. 734.
Dolla mali clausula, quam extreme loci allega-
tionis apponitur, qualis aequa debet. T. 6.
c. 917.
Dolla ut facienda causa utrum de dolo neces-
saria sit. T. 6. c. 128.
Dolla an capax sit, qui prope perfrusoria est.
T. 6. c. 944. qui doli, etiam culpa capax.
ibid.
Dolla potius non est infans. ibid.
Dolla exceptio bonae fidei iudicium. T. 3. c. 516.
Dolla exceptio omnibus bonae fidei actionibus
inest. T. 6. c. 70.
Dolla nomine iudis, quam laudis, aliquid datur.
T. 7. c. 1452.
Dolla exceptio stricte iuris actionem bonae fidei fa-
cit. T. 7. c. 780.
Dolla exceptio. Vide, Exceptio doli.
Dolla mali, forti, et iniuriarum non sunt verum ap-
petus. T. 1. c. 910.
Dolla exceptio ubi est, semper est exceptio in
factum. T. 2. c. 647.
Dolla exceptio in actionibus apponi de-
bet. T. 3. c. 674. an et in laudis. ibid.
Dolla exceptiones, vel in factum qui vitiat, et
improbit opus probandi. T. 7. c. 470.
Dolla semper acquiescent laudis. T. 5. c. 60.
Dolla verbum quod completatur. T. 6. c. 64.
Dolla facti, qui petit, quod non restituitur
est. T. 5. c. 116.
Dolla alterius qui quadrupes legatum dederit.
T. 2. c. 763.
Dolla malo alit hunc eorum legatum occidit, de
dolo non tenetur. ibid.
Dolla Dolo alter rapuit, in tenetur si bonorum
raptores, non furti. T. 6. c. 497.
Dolla malo qui possidere dedit, aliquid pos-
sidere intelligitur. T. 5. c. 878.
Dolla non facit, et dolo carere an idem. T. 6.
c. 115.
Dolla male an faciat, qui ex alius iudicio lo-
cum querit. T. 6. c. 32.
Dolla carere semper oportet in contractibus,
et actibus. T. 6. c. 317.
Dolla malo facit, qui petit, quod redditurus
est. T. 6. c. 747.
Dolla Dolo fecit, quomodo in iudicio alatur,
si solvendo non fuit, et si quidem alit adver-
sus ipsum rem restitutoriam actionem si-
lum habere. T. 6. c. 808.
Dolla male reprobatur an debet, et qui re-
stitutus pignori debitoris agere potest actione
T. 4. c. 510. unde etiam an reprobatur
debet, qui metum passus, agere quod
metus causa, restituit rem metu extortam. ibid.
Dolla facti, qui petit, quod redditurus est. T. 6.
c. 527. et c. 608. et c. 581.
Dolla malo videtur esse qui, ignorans cau-
sam, eum non debet petere. T. 4. c. 628. et
c. 690. et c. 647.
Dolla nullus videtur facere, qui suo iure uti-
tur. T. 4. c. 450. et c. 584. et c. 642. qui de-
vicit possidere, pro possidente datur.
T. 4. c. 518. et c. 596. et c. 634.
Dolla qui capax facit, actione facit, et ideo eget
restitutio. T. 7. c. 794.
Dolla male alit dno iudicium fecerit, an possit
aliter adversus alium agere de dolo. T. 1.
c. 978.
Dolla alit quid qui commissit, an hanc aui
tenetur de dolo. T. 3. c. 644.
Dolla ex iudicio perapicula reprobatur con-
vict. T. 7. c. 464. et c. 581.
Dolla proprium iure, et dolum definiti quom-
dam sit differentia, et an ab herede praes-
tatur. T. 6. c. 128.
Dolla abesse in bonis fidei iudicio semper
praestari oportet. T. 3. c. 607.
Dolla adversario qui obijcit, et locum habet
probatio. T. 3. c. 638.
Dolla argui ex conlata. ibid.
Dolla auctor non nocet hanc fidei emptori.
T. 3. c. 590.
Dolla iudicium perapicula probari convenit.
T. 3. c. 638. et T. 7. c. 464.
Dolla quia probare debet. T. 3. c. 638.
Dolla venditoris emptori non nocet, nec pro-
dest. T. 6. c. 455.
Dolla amplius ex caliditate ejus, et laudis
argui. T. 7. c. 1453.

Dolum qui obicit adversario, non probare debet. T. 3. c. 407.
 Dolum non ea hereditas promissoria faciente, ex omni tenetur. T. 3. c. 651.
 Dolum uero ex irreducibilibus patet, an omnes habent actionem ex stipulato. Ibidem.
 de Dolo ob modicum amicum non datur actio. T. 3. c. 754.
 de Dolo male causatoria formula. T. 3. c. 781.
 actio de Dolo ob rem minime non datur. T. 3. c. 766.
 de Dolo actio directa, ea iure antiquo bellis esse utilis, ex constitutione Constantini blasono confirmat. T. 3. c. 768.
 ex Dolo communi et quid petatur. Vide, Perire.
 ex Dolo alieno suum locum ferre possit reus. T. 3. c. 83.
 de Dolo male in reprobatione debet iuri, qui rem restituit agendi in rem. T. 3. c. 840.
 de Dolo actio. Vide, Actio de dolo.
 actio de Dolo ubi in generali, vel specialiter actio. T. 3. c. 910. quoniam ex agit, et quae ex causa. Ibidem.
 actio de Dolo est uxoria. T. 3. c. 580.
 actio de Dolo ubi in scientiam datur, in ignorantem datur actio in factum priora. T. 3. c. 597.
 de Dolo damnum ex prohibitorum testimonio ferre. T. 7. c. 457.
 actio de Dolo est temporaria, actio in factum perpetua est. T. 7. c. 458.
 actio de Dolo, de vi, sub meta, concurrent. T. 3. c. 479.
 actio de Dolo infamem condemnationem. T. 3. c. 64. ea ex possit agi in patrem, et patronum. Ibid.
 actio de Dolo omnis est furtiva, et larpis. T. 3. c. 96. et T. 4. c. 901.
 Domestice personae unde estimatur, et cognoscitur. T. 3. c. 104.
 Domestici rationes. Vide, Actiones domesticas.
 Domestici, ac domus appellatione quod significat. T. 3. c. 151.
 Domestici sunt, qui in eodem domo habitant. T. 3. c. 840. item qui domesticos etiam accipiunt per cognationem. Ibidem.
 Domestici, et protectores differunt. T. 3. c. 303.
 Domestici, pedones, vel equales. Ibidem.
 Domestici testis qui. T. 3. c. 813. aliter in libellum, et in testamentis accipiunt. Ibidem.
 Domestici testis cognati dicuntur. T. 3. c. 1116.
 Domestici testis quoniam dicuntur. T. 3. c. 1123. et T. 7. c. 744.
 Domestici testis, licet alii legem homines, non possunt non accusare. T. 7. c. 1100.
 Domestici testis. Vide, Testes domesticos.
 Domestici testis ac cogi possunt, ut in eo testimonium dicant. T. 7. c. 743.
 Domestici iudicium amittit ius, qui dicuntur in ante Principis domesticos protectores. T. 3. c. 85.
 Domestici iudicium eligebatur ex officio, vel ex officio numero. Ibidem.
 Domestici Principes dignitas, et immunitas. T. 3. c. 303.
 Domestici testimonio reprobat. T. 7. c. 744.
 Domestice confertur cum mulieris a. T. 3. c. 85.
 Domestici meriti, et malitiae idem est. T. 3. c. 343.
 Domestici incolas facit. T. 3. c. 341.
 Domestici ex factis solo domus possessio in aliena civitate comparatur. T. 3. c. 867.
 Domestici non fecit solo possessus domus, qui in aliena civitate comparatur. T. 3. c. 864.
 Domestici habere in antiquis possit, qui pluribus in locis aequaliter moratur, et negotiatur. T. 3. c. 878.
 Domestici ultimum haberi dicuntur. T. 3. c. 561.
 Domestici habere in possit, etiam pluribus locis, et plures patrias. T. 3. c. 458.
 Domestici pluribus in locis qui habere possunt. T. 3. c. 702.
 Domestici mutat mulier contracta uxore, et sequitur domum, et forum mariti. T. 3. c. 78.
 Domestici post mortem mariti, quando viros permittit, retinet mulier. Ibidem.
 Domestici ubi quis habet, defendi debet, et qui a regibus hoc excipiunt. T. 3. c. 111.

Domestici, et forum propter episcopale non tenent. T. 3. c. 407.
 Domestici, qui deus despiciunt, estque transferri iuribus. T. 7. c. 81.
 Domestici mariti non acquirit decessa, acquirit uxor. Ibidem.
 Domestici causas meritis publicis obligatur. T. 3. c. 341.
 Domestici, et Caeli omnes liberi est electio. T. 3. c. 456.
 Domestici patris in iure magis spectatur, quam originis. T. 3. c. 708.
 de Domestici in condendo testamento. T. 7. c. 1029.
 Domestici, et fore eodem, itemque hereditas sicut et item sacra utitur uxor cum marito. T. 3. c. 836.
 Domestici pro matrone. T. 3. c. 65.
 Domestici habet hereditatem Joana. T. 3. c. 897. et T. 7. c. 917.
 Domestici res qui dicuntur. T. 7. c. 977.
 Domesticiorum dorum vaseratio. T. 3. c. 730. quomodo celebrandi. Ibidem. a quibus abstinendum his debet. Ibidem.
 de rebus Domestici. T. 7. c. 1261.
 Domestici est ius corporis, non quod intelligatur etiam sine corpore, ut hereditas. T. 3. c. 71.
 Domestici nihil illud est, quam rei proprietatis. T. 1. c. 100.
 Domestici possessione, et domini proprietatis differunt. T. 3. c. 461.
 Domestici modo pectus non transferunt. T. 3. c. 889.
 Domestici quomodo deficiunt. T. 3. c. 483.
 Domestici servi et veteri domino in perpetuum recedunt. T. 1. c. 431.
 Domestici traditione, et mancipio transferunt. T. 3. c. 475.
 Domestici in per possessionem acquiritur. T. 3. c. 495.
 Domestici in solidum duorum esse non potest. T. 1. c. 223.
 Domestici rei usucapione mutatur, pignus, vel usufructus non mutatur, nec permittit. T. 3. c. 704.
 Domestici pignus bonis fidei possessoribus tribuitur. T. 3. c. 1140.
 Domestici mutare non solum loca. T. 3. c. 616.
 Domestici non amittit modo voluntas. T. 3. c. 407.
 Domestici rei motu pignus. T. 3. c. 765.
 Domestici, vel usufructus non mutatur rei domini. Ibidem.
 Domestici rem estimaturam, si deum daturam, etiam auctor est in non habet, marito perfectio acquiritur. T. 3. c. 951.
 Domestici, et possessio non differunt. T. 3. c. 365.
 Domestici non mutat pignoris causa. T. 3. c. 1168.
 Domestici tribuit possessionem bonorum. T. 3. c. 909.
 de Domestici traditione transferunt per indicium. T. 3. c. 377.
 rei Domestici mutatur usucapione. T. 3. c. 704.
 Domestici contributionem non impedit. T. 3. c. 741.
 Domestici ignorenti domino acquiritur per servum, possessio sciens, et volens acquiritur. T. 3. c. 691.
 Domestici non amittit solo animo. T. 3. c. 696.
 Domestici proposita cond. T. 3. c. 358.
 Domestici usufructus. Ibidem.
 Domestici possessionis. Ibidem.
 Domestici primum, seu pretissimum. Ibidem.
 Domestici quibus modis acquiritur, item etiam in coeternis acta amittit. T. 3. c. 601.
 Domestici obsequio traditionis as, et quibus ex causa acquiritur. T. 3. c. 195.
 Domestici an solutio causa crediti possit acquiritur. Ibidem.
 Domestici in quibus rebus ipso iure acquiritur sine possessione naturalis. T. 3. c. 522.
 Domestici an possit a non domino in emptorem transferri. T. 3. c. 512.
 Domestici an ex una testam causa contingere possit. T. 3. c. 533.
 Domestici rei quando, et quomodo transferuntur. T. 3. c. 345.
 Domestici an emittit solo animo, aut certe, et legitima modis. T. 3. c. 523.
 Domestici non conditione a aliam transferri posse, aut possessionem. T. 3. c. 1133.

Domestici quo transferunt, iuris sunt, non acti. T. 3. c. 828. inter alios. Ibidem.
 Domestici in potest pignus. T. 3. c. 856.
 Domestici, vel possessus an possit esse duorum communis, ita ut singuli sint domini, vel possessores in solidum. T. 3. c. 1113.
 Domestici mutatur, nisi sit ad admodum. T. 3. c. 921.
 Domestici abire. T. 3. c. 321.
 Domestici an sit causa sectionis in rom. T. 3. c. 185.
 Domestici et pignus sibi habet commune. T. 3. c. 130.
 Domestici petiti certi, non locuti conditione. T. 3. c. 458.
 Domestici amittit omnia decem inter praesentia, et veluti inter praesentia. T. 3. c. 374.
 Domestici mutatur religio. T. 3. c. 438.
 Domestici an transferuntur ex legali causa. T. 3. c. 702.
 Domestici in longi temporis possessione acquiritur. T. 3. c. 105.
 Domestici quid. T. 3. c. 458.
 Domestici acquiritur, et emittit usucapione. T. 3. c. 309.
 Domestici transferre facere est. T. 3. c. 459.
 Domestici ultimum solo voluntate transferre. T. 3. c. 478. modo traditione transferunt. Ibidem.
 Domestici rem hereditariam an adito hereditate in heredem transferunt. T. 3. c. 268.
 Domestici aliam rem an veniat sine possessione. T. 3. c. 175. an veniat sine possessione. Ibidem.
 Domestici an acquiritur per possessionem, quando ostendit nomina servus, aut sius apprehendit. T. 3. c. 179.
 Domestici an acquiritur per servum commune. T. 3. c. 190.
 Domestici an amittit solo animo, sine modo voluntate. T. 3. c. 173.
 Domestici in ignorantia, et luvio acquiritur. Ibidem.
 Domestici triples. T. 3. c. 257. et c. 367. et T. 7. c. 478. modo traditione transferunt. Ibidem.
 Domestici ex mutatur modo pacto, et an modo voluntate amittit possessionem. T. 3. c. 204.
 Domestici an nobis per procuratorem acquiritur. T. 3. c. 183.
 Domestici an solo animo, solo suspensio, vel quoniam amittit, aut possessionem. T. 3. c. 191.
 Domestici an transferunt in acceptum et datum motu. T. 3. c. 231.
 Domestici capiti et naturali possessionem. T. 3. c. 771.
 Domestici rem ex naturali possessione compositione. T. 7. c. 1347.
 Domestici non solum probatur instrumentum, non etiam alia probatione iudicium. T. 7. c. 733.
 Domestici possessionem, causa donationis. T. 7. c. 738.
 Domestici usufructus. Ibidem.
 Domestici quomodo nobis acquiritur. T. 7. c. 771.
 Domestici infortium est, quod per elivionem accidit, et eur. T. 7. c. 1191.
 Domestici rei alienae non potest transferri. T. 7. c. 819.
 Domestici acquiritur traditionibus, et auctoribus, et alia legitimis modis, non modo pectibus. T. 7. c. 618. et c. 621.
 Domestici per possessionem. T. 7. c. 873.
 Domestici acquiritur iure naturali per traditionem. T. 7. c. 631.
 Domestici non acquiritur per procuratorem citra possessionem. T. 7. c. 1147.
 Domestici per possessionem, causa donationis iura transferunt. T. 7. c. 632.
 Domestici acquiritur certa modis, non pectibus modo. T. 7. c. 619.
 Domestici rem omnium solo animo per licentiam personae, qui non est in astra potestatem, veluti per procuratorem, tutorem, curatorem, vel etiam per servum alienum. T. 7. c. 1150.
 Domestici acquiritur arrogatione. T. 7. c. 631.
 Domestici an fortis tempore. T. 7. c. 1115.
 Domestici acquiritur lege legitima. T. 7. c. 631.
 Domestici quid. Ibidem.
 Domestici dotis. Vide, Dola domini.
 Domestici servi, aut non cognoscit alterius rei, aut convectione nobis acquiritur. T. 3. c. 313.

Dominium et possessio, in quo differant, et in quo non differant. T. 7. c. 631.

Dominium ex auctoritate possessione nascitur. T. 7. c. 619.

Dominium acquiritur ignoranti. T. 7. c. 1450.

Dominium an probetur alio instrumentis. T. 7. c. 724.

Dominium ambitus donatione, alienatione, legato, et ceteris aliis modis, non de tempore soluit. T. 7. c. 1415.

Dominium est iura gentium. T. 1. c. 1004.

Dominium possessionis ab initio in jure reprobatur. T. 1. c. 1012.

Dominium possessionis iure, et dominium proprietatis an sit differentia. Ibid.

Dominium est genus: possessio, usufructus, proprietatis sunt species. Ibid.

Dominium recte molitur sine instrumento. T. 7. c. 629.

Dominium triplex: proprietatis, possessionis, et usufructus. Ibid.

Dominium mutuum est, re tradita, mutandi domini causa. T. 7. c. 604.

Dominium legatum tempore soluitur. T. 7. c. 513.

Dominium non recipitur in rem. T. 1. c. 104.

Dominium rerum quando committitur. T. 3. c. 130.

Dominium triplex. T. 6. c. 144.

Dominium et proprietatis differentia. Ibid.

Dominium an acquiratur per traditionem esse intelligi debet. T. 8. c. 135.

Dominium ius est perpetuum. T. 8. c. 336.

Dominium et possessio differunt. T. 8. c. 131.

Dominium quod sit gignat in iure, dominium proprietatis, usufructus, possessionis, et dominium plenum, non pariter. T. 5. c. 380.

Dominium acquiritur usufructum perimit. T. 6. c. 1260.

Dominium acquirendi alia est ratio, alia est possessio: et alia ratio amittendi domini, alia possessio. T. 5. c. 407.

Dominium exceptio oblati actioni Publiciana. T. 5. c. 359.

Dominium obligatum, et possessionis compariatur. T. 6. c. 604.

Dominium quod sit gignat in iure, dominium proprietatis, usufructus, possessionis, et dominium plenum, non pariter. T. 5. c. 380.

Dominium transferendi alio modo aliter tradita. T. 6. c. 125.

Dominium loco an sit bona fides. T. 4. c. 824.

Dominium quod sit gignat in iure, dominium proprietatis, usufructus, possessionis, et dominium plenum, non pariter. T. 5. c. 380.

Dominium et possessio eadem est ratio. T. 3. c. 168.

Dominium mutandi alio modo aliter tradita. T. 4. c. 278.

Dominium domus iuris patet, quam proprietatis. T. 4. c. 207.

Dominium et possessionis differentia. T. 4. c. 125.

Dominium genera aliquot. T. 4. c. 334.

Dominium tres species. T. 4. c. 207.

De dominium jure impetrando. T. 7. c. 1467.

Dominium an sit tam utilem esse. T. 7. c. 671.

Dominium acquirendi modo quod sit, in quibus non est pactio soluta. T. 7. c. 631.

Dominium vindicta. T. 7. c. 648.

Dominium appellatio quid comprehendit. T. 7. c. 985.

Dominium deus acquirendi quomodo alii causat. T. 2. c. 1012.

Dominium sit furtum. T. 2. c. 680.

Dominium jure quomodo vindicta, et oblietatur. T. 7. c. 385.

Dominium jura oblietatur, et ibi debet per retentionem possessionis. T. 7. c. 356.

Dominium possessionis an possit acquiri per procuratorem. T. 4. c. 119.

In dominium questione ille potest habere, qui possessione a domino tradita est, et cur. T. 5. c. 145.

Dominium nostro quomodo res sit oblietatur, et que non sint. T. 6. c. 27.

inter dominium, et possessionem differentia an sit. T. 7. c. 605, et c. 606.

In dominium debitoris semper manet pignus. T. 5. c. 906.

a domino qui dicit possessionem. T. 5. c. 1566.

Dominium singularum rerum nobis acquiratur

manipulatione, traditione, usceptione. T. 4. c. 1140.

Dominium rerum transferatur traditionibus, non modo pactis. T. 3. c. 1339.

De iura rerum acquiratur traditione, et usceptione, et quomodo. T. 5. c. 1345.

Dominium quibus pactis acquiratur. T. 2. c. 109.

Dominium rerum usceptionibus, et traditionibus, non modo pactis transferri. T. 7. c. 619, et c. 621, et seq.

Dominium distinctio nobis controversia, communitio vero auctoritate immensa. T. 5. c. 1065.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 115.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 115.

Dominium, qui servum possit, et quomodo dominium sit. T. 8. c. 301.

Dominium, heres, et pater familia in quo differant. T. 1. c. 190, et c. 100.

Dominium libertatis de civitate non tenetur. T. 6. c. 630.

Dominium, id est, bona fidei possessor. T. 2. c. 946.

Dominium procurator alii personam per iudicium solvi satisfactionem an soleat stipulatione firmare possit. T. 3. c. 329.

Dominium an sit possessor. T. 1. c. 446.

Dominium, vel potest quod tenetur de re rem versat. T. 6. c. 973.

Dominium est, qui non est possessor; et qui est possessor, non dominus est. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

Dominium sit ipso iure, et aliter. T. 5. c. 717.

tum servo delatum repudiare. Vide, Repudiare.

Dominium per servum quomodo iurem. T. 4. c. 337.

Dominium tradendo transferit dominium. T. 4. c. 363.

Dominium qui. T. 4. c. 447.

Dominium pro bono fidei possessor. T. 4. c. 140.

Dominium an per servum delatum bonorum possessionem repudiare possit. T. 4. c. 119.

Dominium illis qui dicuntur. T. 7. c. 1295.

Dominium acquiri, et fuit, non potest esse propter religionem, sed possum esse quasi dominum. T. 7. c. 1338.

Dominium, quando sit servum alienum bono fide possidet, quomodo tenetur sociali actione. T. 7. c. 585.

Dominium quando obligatur, et quando non obligatur. T. 7. c. 768.

Dominium ex delicto causa debet retentionem ad deductionem de pecunia. T. 7. c. 725.

Dominium servo obligatur extrahitur. T. 1. c. 1004.

Dominium an possit repudiare bonorum possessionem delatum servo instituto. T. 4. c. 338.

Dominium an pro colono possit obligari. T. 8. c. 106, et pro servo. Ibid.

Dominium finium committitur pena. T. 8. c. 674.

Dominium iure qui videtur. T. 2. c. 351.

Dominium conditio an per servum daturus heri possit. T. 5. c. 610.

Dominium solius est pignori habere, vendere non solius dominus est, sed etiam possessor. T. 5. c. 1116.

Dominium de iure quo actio in eum competit. T. 6. c. 127.

Dominium non potest referri modo ad personam, modo ad rationem, vel inquitum ad naturam, ad iustitiam ad beneficium, sive fructualem, et ad procuratorem sive defensionem. T. 4. c. 640.

Dominium loco habet hereditatem in pignore causis. T. 3. c. 865.

Dominium, et patria dignitas. T. 4. c. 140.

Dominium ignorantia conditionum an procurator retentionem facere possit. T. 4. c. 981.

Dominium quilibet accusa cum rem suam vendit, alius timere accipiendo non est. T. 8. c. 146.

Dominium vasallus contra omnes opem ferre debet, etiam contra fratrem, et filium suum, non contra patrem, nisi ratione. T. 4. c. 663.

Dominium non probatur, iure vasallus. T. 8. c. 694.

Dominium quando competit actio furti iure domini. T. 5. c. 494.

Dominium, vel iuri tributa instituit, et legatarii fideicommissarii potest, legatarii vero non. T. 5. c. 417.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

Dominium sit tantum competat actio directa, non dominium sit utilis. T. 4. c. 501.

inter Dominum, et extraneum est differentia in delictorum causa. T. 7. c. 729.
 Dominum, aut heredem sua facit Praetor. T. 3. c. 685.
 Dominum ac liberti non dedit, siquid ad sum et delicti esse peruenit. T. 5. c. 87.
 s. seu Dominus iustitiae relictio postulat. T. 3. c. 363.
 Dominus est cognator servus aut bonis conditionibus videretur. T. 3. c. 30.
 Dominus vocis rei duo, vel plures laudum, sive pro solido esse in potest. T. 5. c. 105.
 Domini iactantur merum quam actionem habent ad servos magistratui civilis. T. 6. c. 109.
 Domini alii plures sunt adim, quibus ad ea vici alii vicius inveniuntur, ac singuli de vicio stipulati debentur damni licet sine solutione paria. T. 6. c. 653.
 duo Domini esse possunt ejusdem rei, et quomodo. T. 3. c. 188.
 Domini non possunt esse servos criminis vendere, et cum bonis pagant. T. 3. c. 122.
 Domini rei ejusdem in parie, aliqui in solidum, non possunt. T. 4. c. 187.
 Domini non possunt in servos animadvertere, nisi causa laudis examinata. T. 3. c. 113.
 Domini quicquid. T. 7. c. 120.
 Domini possessionis usqueque reponitur in jure civili, licet operantur dominium possessionis. T. 4. c. 1012.
 Dominorum potestas in servos qua. T. 3. c. 29.
 Dominus non licet in servos suos supra modum servare. Ibid.
 Domus in servos supra modum, et sine causa legibus exceptis. servare non licet. T. 7. c. 105.
 s. non Domini maxime. T. 7. c. 1219.
 de Domini, qui manumittendo servos, liberos non facit. T. 7. c. 1216.
 Domus amittit Nomen. T. 7. c. 1211.
 Domus aliena est, aliud indicium. T. 1. c. 445.
 Domus pro domicilio, non pro cognitione. T. 3. c. 810.
 Domus est mancipii, et praedium urbanum. T. 1. c. 1109. et c. 1110.
 Domus una que sit. T. 2. c. 210.
 Domus domicilium. T. 3. c. 103.
 Domus meritoria sunt loca domus, quam particularum loca solent. T. 3. c. 1022.
 Domus meritoria, si velint sit, ac continetur instrumentum domus. T. 5. c. 1045.
 Domus inscriptur per quolibet habitationis. T. 5. c. 1287.
 Domus solo possesse, in aliena civitate comparata, ac domicilium fieri. T. 3. c. 854.
 Domus partes sunt, solum, et superficies. T. 3. c. 691.
 Domus instrumentum loci continetur mensura obsequit. item libri, quoniam habuit testator studiorum suorum causa. T. 4. c. 1047.
 Domus pars an sint aditus aditus. T. 3. c. 1045.
 Domus appellatione an laeta quaeque domus iniqua videatur. T. 3. c. 1072.
 Domus appellatione significat familiam, et potestatem, quem et accedat. T. 7. c. 1005.
 Domus instrumentum solo atque domus aditus continetur. T. 5. c. 1045.
 Domus cuiusque villamque refugium sique receptationem est. T. 6. c. 12.
 Domus una causa domo in jura olim extrahi potest. Ibid.
 Domus, in jure, vel laeta patre familias, an iustitiae possit, ut illa iudicium vocetur. Ibid.
 Domus appellatione an proprietatem significat. T. 6. c. 405.
 Domus iura quidam partes constituit. T. 5. c. 75.
 Domus refugium est ita sanctum omnibus, ut inde omnem abripi fas sit. T. 6. c. 12.
 Domus, et alimenta mulieri peraganti constituta post mortem mariti. T. 6. c. 409.
 Domus legata, quam prohibita est alienari extra familiam libertorum, alio jure alienari, alienae quo valet; sed alia coactum libertorum citare revocata sit, valet. T. 5. c. 358.
 Domus venditor, utqueque cum tradit, damni infecti stipulationem interponere debet. T. 5. c. 590.
 Domus villamque dominum quando demio soferatur, et ubi acquiritur. T. 3. c. 65.
 Domus usufructu legata, domo combusta, an area usufructu debeat. T. 3. c. 738.

Domus mariti est domicilium matrimonii. T. 3. c. 78.
 Domus in villamque materia, vel casei dici possunt. T. 3. c. 715.
 Domus annuum possessionem si venditor emptionis caverit, quomodo ipsi testatur. T. 3. c. 592.
 Domus conductor eam rurus per paries, vel per enacola locare potest alii. T. 3. c. 601.
 Domus generaliter relicta, et legata an debeat, alii testatur euliam domum relinquere. T. 3. c. 735.
 Domus, in qua falsa causa est mota, fecit venditor, etiam non sit ejus, qui motum dedit, modo dominus habuisset in valis. T. 3. c. 656.
 Domus legatum se augeri, vel minui possit. T. 3. c. 737.
 Domus esse est accessio fundi. T. 3. c. 1011.
 Domus si combusta sit, an in area legatum consistere possit. T. 3. c. 737.
 Domus legata, et relicta tota per paries ac menses legata. T. 3. c. 739.
 Domus nomen quid significat. T. 2. c. 167.
 Domus an vendi possit ad emolumentum negotiandi causa. T. 4. c. 291.
 Domus se vendi possit negotiandi causa. Ibid.
 Domus est res soli, cuius dum partes sint, solum, et superficies. T. 7. c. 915.
 Domus domicilia. T. 7. c. 1055. Vide, Domicilia domus.
 Domus divini fundi. T. 7. c. 1209.
 Domus dantur in hypothecam. T. 7. c. 501.
 Domus est apporia habitationis, etiam sine latetibus non habuerit. T. 3. c. 91.
 Domus partes quo eas possit legari. T. 4. c. 610.
 ad Domum aditum hominum alii paria ejusdem. T. 3. c. 1015. et an domus non aditum dicit instrumentum domus. Ibid.
 Domus, et solum una esse rem. T. 5. c. 150.
 qui Domum suam, ut in ea stuprum fieret, promittit, ut concubus criminis puniatur. T. 4. c. 1287.
 Domus restituere, et redire, in quo differt. T. 5. c. 112.
 Domus locata an alii locare possit. T. 6. c. 731.
 Domum, vel villam dicere, et ejus materiam negotiandi causa emere, vendere non licet. T. 3. c. 525.
 Domus non revocari jura habens, alii vocatus non venit, an actor mittatur in possessionem. T. 3. c. 105.
 Domum revocandi qui jura habet. T. 3. c. 101.
 Domum alii pater filius legavit, et ad eam transiit per domus hereditaria, an etiam per seipsum, vel pendit. T. 3. c. 1048. an filius maritus idem jura transmittit ad heredes. Ibid.
 Domum si quis vendiderit, et exspectat ubi habitationem, domus videretur, non pro eo debeat si aliquis unus, se primo ante habere, secundo ante deinde placere possit. T. 3. c. 716.
 Domum si quis vendiderit an lege, ut alia rediretur, an alii empti, et venditio. T. 3. c. 618.
 Domum si testator legaverit, et solum reliquerit, an legatum valet. T. 3. c. 175.
 Domum si vendiderit, excepta habitatione, aut pro eo quodammodo accessio domus, emptoris est sine, utrum praestare velit. T. 3. c. 576.
 Domum legatum alii testator ipse destruit, an area debeat. T. 3. c. 737.
 Domum legatum alii testator heres possidere, quomodo testatur legatum. T. 3. c. 760.
 Domum si quis reformare debet, non vicin nocet. T. 4. c. 567.
 Domum revocare quid sit. T. 3. c. 101.
 Domus legata instructa, quam continetur. T. 6. c. 1010.
 Domus instructa alii legata, exceptioque tantum tabuli rationem, et argumentum. T. 5. c. 1010.
 Domus instructa legata, an vendit etiam bibiotechna, et an continetur apotheca ibidem, quos ibi possit testator. T. 3. c. 1046.
 Domus legata an bonis vicinis debeat. T. 5. c. 1052.
 Domus legata, an etiam vicine laeta legata videatur. Ibidem.

Domus legata, an debet, que sunt in ea domo, quomodo debeat. Ibid.
 Domus legata cum suppellectile, an etiam ea suppellectile debeat. T. 5. c. 1056.
 Domus etiam privo, et alii alia domus rediretur, vendit, venditori an actio sit ea venditio. T. 3. c. 546.
 Domus legata, destructa, an destruat legatum, et an domo restituta restitutor. T. 3. c. 736.
 Domus legata, vel usufructu ejus, ac continetur omnia, que in ea sunt. T. 3. c. 1001.
 de Domus una causa domo arguitur; specialiter hoc modo, laetum domo ponde arguit. T. 7. c. 587. et c. 630.
 Domus generaliter legata alii electio, heredes, an legatarii. T. 3. c. 736.
 de Domus restituta actio incipit, cum tempore praetor, licet quod adducit potest. T. 1. c. 861.
 Domus domusque dicitur. T. 5. c. 352.
 Domus dei quomodo dicitur. T. 2. c. 87.
 Domus verbum est directum. T. 3. c. 444.
 Domus etiam an ferat pater, quoniam filii sine communi paria. T. 4. c. 71.
 Domus domus certa an lege Cincia. T. 7. c. 1208.
 de eo, qui Domus causa promittit de domo ponde an, vel argenti, nec alia expressit quomodo generaliter, vel specialiter; generaliter hoc modo, causa domus ponde arguit; specialiter hoc modo, laetum domo ponde arguit. T. 7. c. 1181.
 Domus mortis causa an possit alii hanc legem dicere, an donationem revocet. T. 3. c. 703.
 Domus esse est praesentanda. T. 4. c. 553.
 Domus possessionis, canonem debeat, et beneficium Principis. T. 5. c. 814.
 Domus in inditum possum alii, qui me laetatur, vel hostibus eripit. T. 6. c. 1003.
 Domus migratio in inditum an bene sit. T. 1. c. 145.
 Domus de alio, aut vovet licet mandatum, aut voluntate domus; testamentum laetum de bonis alienis non licet. T. 5. c. 521.
 Domus est omnia iura se alienare. T. 5. c. 610.
 Domus plus est, quam locum. Ibidem.
 Domus est omnia et solida, et legatum animi. T. 5. c. 307.
 Domus, et confirmare contradictionem implacit. T. 5. c. 828. et c. 829.
 Domus mortis causa quis possit. T. 3. c. 703.
 Domus mortis causa an possit qui testamentum non fecit. T. 6. c. 52.
 Domus non videri debitorum, qui solvit adiecto creditaria causa. T. 4. c. 544.
 Domus plus est, quam vendere, aut concedere. T. 4. c. 547.
 Domus an videtur is, qui solvit ante diem. T. 4. c. 544.
 Domus est perdere. T. 7. c. 147. et T. 6. c. 174.
 Domus scorta licet pater. T. 7. c. 919. non licet militibus. Ibidem.
 Domus licet concubine, non licet donare suori. Ibidem.
 Domus inter viva uxori jura civilia non potest, assignari tantum, qui cum eis necessaria sunt, possunt. T. 3. c. 38.
 Domus item bono non speret. T. 6. c. 1056.
 Domus an possit uxori, vel marito pro nuptiis contractas, aut dos coacti. T. 6. c. 398.
 Domus videtur, quod annis jure cogente conceditur. T. 5. c. 1129. et T. 6. c. 505. et c. 506. et c. 507.
 Domus non potest per legem conventionalem alienationis iudicium debeat. T. 7. c. 716. aliud donari plene jure. Ibidem.
 Domus quid proprie. T. 2. c. 87.
 Domus non videtur, qui ante diem solvit. T. 4. c. 544.
 Domus non potest necessitate rei familiaris, ut et se abolet, dum premittit. T. 5. c. 623.
 qui Domus extoris, etiam praeterea laetatur dicitur. T. 6. c. 908.
 Domus, qui solvit uxori, et annis solvendi necessitate obstrictus solvit. T. 6. c. 102.
 Domus, data, concessa distinguitur. T. 3. c. 935.
 Domus eripere conjugii defuncti videtur. T. 1. c. 395.
 Domus si donator an corporalis in solidum transferatur. T. 3. c. 643.

Donatum a marito rem ad usum civitatis possidat. T. 4. c. 176.

Donataria quia creditur an sit. T. 6. c. 823.

Donataria, ut emptor in quo differat. T. 4. c. 1260.

Donataria mortis causa ad palatium fidelium. T. 3. c. 968.

Donataria si mortis causa donatorem rogavit an ea rebus donatae alii annua alimentaria prestare, dimissa donatore per i. Felidum, an minister fideicommissum alioquin. Ibid.

Donataria causa mortis, si aperit de locoficatio, ad victus sit, an sentiat donatorem causa mortis. T. 3. c. 1166.

Donataria ut perinde donatoria accessione an sentiat. T. 1. c. 9. 2.

Donatarii legatidum. T. 7. c. 734.

Donatarii quomodo subitit possit. T. 7. c. 778.

Donatarii causa mortis potest fideicommissum retroqui. T. 3. c. 904.

Donatarii causa mortis potest subitit possit. T. 3. c. 774. ut c. 775.

adversus Donatarii ad prelii tantum conflictu sit. T. 4. c. 1261.

Donatarii causa mortis subitit potest. T. 3. c. 469.

apud Donatarii, non apud heredes possessione rerum donatarum per constituta est. T. 5. c. 1033.

Donati mortis causa repulsi est ex penitentia. T. 7. c. 1261.

Donatio quid proprie sit. T. 1. c. 478.

Donatio inter vivos, et uxorem non est iusta causa acquiescentium rerum. T. 3. c. 778.

Donatio quoniam modo perficitur. T. 7. c. 446.

Donatio, ac datum alii differat. T. 1. c. 120.

Donatio simplex neque est contractus, neque pactum. T. 5. c. 491. et c. 529.

Donatio ad habenti recte fieri possit. T. 4. c. 356.

Donatio sine acceptione non est. Ibid.

Donatio, quam sine scilicet filii, multo magis uxori assignationem. T. 1. c. 401.

Donatio inter conjuges personas non committitur. Ibid.

Donatio sub modo. T. 7. c. 417.

Donatio rei alienae, in marito licta uxori, valet. T. 1. c. 368.

Donatio revocatur quibusdam casibus. T. 7. c. 418.

Donatio causa mortis immutabilis non agit. Ibid.

Donatio causa mortis fit etiam a uno solo mortalitatis cogitatione. T. 8. c. 1148.

Donatio propter supplex. T. 7. c. 211.

Donatio inter maritus comparatur donationi causa mortis. T. 7. c. 422.

Donatio inter vivos, et uxorem non valet, nisi certa ex causa. T. 1. c. 1429.

Donatio inter filiam, et uxorem non valet, nisi motu quidem. T. 7. c. 252.

Donatio inter vivos, et uxorem non valet, nisi per interpositam personam. T. 8. c. 902.

Donatio rerum immobilium describitur interduerum, donatio causa mortis non item. T. 8. c. 515.

Donatio in Ecclesiam facta valet, etiam si perempta, et sine iuramentum, si modo non excedit 100. aureas. T. 7. c. 30.

Donatio inter vivos, et uxorem incommutabilis causa non est prohibita. T. 6. c. 984.

Donatio acceptione confirmatur. T. 8. c. 1163.

Donatio infidelitatis. T. 4. c. 161.

Donatio, et transactio posterior causam suam, non pacis. T. 3. c. 756.

Donatio rerum singularium, nominatim facta, rapta effectum. T. 6. c. 1139.

Donatio apudem rei, in duas collata, utri potius cedat. T. 6. c. 403.

Donatio in patrem collata valet. T. 8. c. 1163.

Donatio inter patrem, et filium morte non confirmatur. T. 2. c. 917.

Donatio a patre in filium familiam collata confirmari solent morte. T. 8. c. 1053.

Donatio inter vivos non naturalis, vel civilis sit acquiritur. T. 1. c. 209.

Donatio inter vivos peremptio non revocatur, nisi sit inter conjuges facta. T. 5. c. 135.

Donatio inter vivos septimum non gerit. T. 5. c. 199.

Donatio mortis causa quod a. T. 6. c. 984.

Donatio mortis causa quid a legato dicitur. T. 8. c. 36. ut T. 1. c. 209.

Donatio mortis causa legalis comparatur. T. 2. c. 478. ut T. 8. c. 515.

Donatio causa mortis, quando donator vivit, revocari potest, et quibus causis. T. 3. c. 36.

Donatio causa mortis, vel sub modo non est propria donatio. T. 3. c. 478.

Donatio causa mortis donatore morte confirmatur. T. 6. c. 1015.

Donatio propter supplex quoniam. T. 1. c. 97.

Donatio propter supplex specialis est contrarium. T. 8. c. 108.

Donatio an sit genus acquisitionis. T. 2. c. 105.

Donatio an possit ad exemplum legatorum per omnia redigi. Ibidem.

Donatio inter vivos quodammodo periclitatur. T. 1. c. 107.

Donatio propter supplex appellatur deti. T. 1. c. 97.

Donatio propter supplex a donatore, quae moribus nostris fit respectu matrimonii, et a diverso multum distat. T. Ibid.

Donatio propter supplex agere potest, ostentia matrimonii. T. 8. c. 485.

Donatio inter vivos, et uxorem iure civilis nulla, morte donatoris confirmatur. T. 6. c. 986.

Donatio inter vivos, et uxorem morte donatoris confirmatur ex Antonii oratione. T. 8. c. 418.

Donatio si inter vivos, an uxorem facta ferri, prius defuncto, qui donatum est, res ad eum redit, qui donaverat. T. 6. c. 983.

Donatio simplex inter vivos, et uxorem prohibita, non autem donatio propter supplex. T. 8. c. 493.

Donatio inter vivos, et uxorem incommutabilis causa, non est prohibita. T. 6. c. 983.

Donatio quocumque tempore contemplationis mortis inter vivos, et uxorem facta sit, morte acuta convalescit. Ibid.

Donatio sine supplex quae esse debeat. T. 2. c. 107.

Donatio dicitur hodie propter supplex. Ibid.

Donatio non signatur, nisi constitatur contractus matrimonialis. Ibidem.

Donatio inter vivos et uxorem constituto matrimonio non valet. T. 5. c. 928.

Donatio per identitatem, et rationem. Ibidem.

Donatio inter vivos quid distat a donatione mortis causa. T. 3. c. 1163.

Donatio mortis causa per se perficitur, nisi mora donat. inserta fuerit. T. 3. c. 509.

Donatio, quam obus in astrum committit, non potest revocari post liberam advenientiam. T. 8. c. 844.

Donatio in quo differat a precario. T. 5. c. 366.

Donatio non potest revocari. Ibidem.

Donatio nulla est inter vivos, et uxorem, nec proposita, nec possessionis, quibusdam casibus exceptis. T. 8. c. 448.

Donatio inter amicos permittitur. Ibidem.

Donatio collata in concubinam an potius sit irrita, ac concubina uxori datur. T. 5. c. 1141.

Donatio divortii causa facta non valet. T. 5. c. 931.

Donatio et precarium in quo differant. T. 5. c. 368.

Donatio simplex collata in filium familias, ad donatio divisionis causa facta in quo differant. T. 5. c. 846.

Donatio causa mortis fit tribus modis, ad quomodo. T. 5. c. 528. nec perhibetur revocari potest. Ibidem.

Donatio est contractus, qui pacto perficitur. T. 5. c. 441.

Donatio hodie quidem perficitur non coeconsensu. T. 5. c. 807.

Donatio, mortuo donatore, se retrahitur. T. 5. c. 808.

Donatio praeiorum pro fideicommissum habetur. T. 5. c. 637.

Donatio, quam vivo filius facit, et civilis sit an sit filius pro electione, an sit firma, et causa, quae nec revocari possit. T. 5. c. 1059.

Donatio causa mortis quae est. T. 3. c. 1194.

Donatio an valet, si secer mortis causa causa genere donaverit. T. 5. c. 958. et c. 951.

Donatio inter vivos, et uxorem, quae ius civile prohibet, efficere non potest, si potestatem quibus, sine iuramento, volens donatore non transcederet in donatarium. T. 6. c. 491.

Donatio apud apostas facta ad dominium in apostas transemit. T. 6. c. 494.

Donatio an, et quando divortio confirmetur. T. 6. c. 962.

Donatio inter apostas valet omnimodo. T. 6. c. 455.

Donatio inter vivos, an uxorem post nuptias contractas moribus improbat est. T. 6. c. 474.

Donatio inter parentes, et liberos quodammodo fit. T. 8. c. 819.

Donatio quae stat pro parte dimidia, et pro parte altera revolvitur. T. 4. c. 688.

Donatio a apostas apostas facta an, et quando repeti possit. Ibidem.

Donatio, et venditio in quo differat. T. 4. c. 1346. et seq.

Donatio, et nuptiae in quo differant. Ibid.

Donatio contractus est, si fiat sub conditione resolutoria. T. 8. c. 983.

Donatio facta inter conjuges, constante matrimonio, non revocari possit. T. 8. c. 1121.

Donatio per interpositam personam consumari potest. T. 8. c. 910.

Donatio rerum Ecclesiasticarum sine consensu Capituli non valet. T. 8. c. 931.

Donatio causa mortis revocatur penitentia, et convalescentia. T. 8. c. 805.

Donatio, et consensio quodammodo differat. T. 6. c. 929.

Donatio ex causa irregularitatis revocari potest. T. 8. c. 936.

Donatio ex aliis propriis liberalitas. T. 4. c. 921.

Donatio inter patrem, et filium an possit confirmari. T. 4. c. 1831. et c. 1228.

Donatio causa mortis an dicitur et constituitur etiam sub appellatione mortis causa capimus. T. 4. c. 1234.

Donatio propter inter parentes, et liberos nulla vincit alia traditione, sine materialitatem. T. 4. c. 1448.

Donatio an valet inter vivos, et uxorem, si quid uxori decesserit marito dignitate appropinquat. Ibid.

Donatio pro gratia habetur, et donatorem suum ad liberos pertinet, non quasi a causa fideicommissi, ex quo donatorem non transemit, sed possessionem tantum. T. 4. c. 1410.

Donatio sine testamentum collata in primum, immodica, et infidelitatis est: quae secundo promittit: causativa legitimam personam. T. 8. c. 915.

Donatio causa mortis, et legatum an differant. T. 4. c. 921.

Donatio precaria an quandoque revocari possit penitentia. T. 4. c. 973.

Donatio ob causam non integrat eam penitentia revocari possit. Ibidem.

Donatio conditionalis an statim faciat rem accipientem. T. 4. c. 921.

Donatio pura libet. Ibidem.

Donatio plena. Ibidem.

Donatio praesens. Ibidem.

Donatio inter vivos an statim donatario acquiritur. Ibid.

Donatio inter vivos facta uxori a marito an valet. T. 4. c. 920.

Donatio inter vivos separata res a testamento est. T. 4. c. 921.

Donatio directum. Ibidem.

Donatio simplex. Ibidem.

Donatio mortis. Ibidem.

Donatio inter vivos, et uxorem, quodammodo fit. Ibidem.

Donatio, et mutuum in quoniam differat. T. 4. c. 896.

Donatio si fiat datio irrevocabilis, an creditum insolubile. Ibidem.

Donatio causa mortis, et donatio sub modo, non autem mere donationes, et cur. T. 3. c. 408.

Donatio inter vivos, et uxorem iure civili prohibita est. T. 3. c. 451.

Donatio quando emulatur a se, vel mutuum. T. 3. c. 454. et c. 497.

Donatio, quod morte confirmatur, comparatur fideicommissum. T. 3. c. 885.

Donatio mortis causa obligat acceptantem, non quidem statim, sed postea et convenerit donator, vel etiam dum potest in convalescere potest. T. 3. c. 197.

Donatio conjugalis non in omnibus tangit peribiles edictum. T. 3. c. 193.

Donatio causa mortis potestatem adim, et revocari potest. T. 3. c. 195.

Donatio a patre in filium collata non valet. T. 3. c. 198.

Donatio eo utilis sit, cuius donataria non habet commercium. T. 3. c. 193.

Donatio causa mortis an sit legitima causa testamenti. T. 3. c. 193.

Donatio causa mortis an, et quando querantur infirmitates excludat. T. 3. c. 195.

Donatio causa mortis, et legatio an eundem habent effectum. T. 3. c. 195.

Donatio contractus non est, nec conventio. T. 3. c. 603.

Donatio quomodo perficitur. T. 3. c. 608.

Donatio inter vivos, et uxorem olim non valet, sed confirmatur. T. 3. c. 611.

Donatio inter vivos, et uxorem an valet. T. 3. c. 611.

Donatio inter vivos, et uxorem facta, se non donatoris confirmatur. T. 3. c. 611.

Donatio inter vivos, et uxorem legatitia valet, et si a sponsalibus facta valet. T. 3. c. 610.

Donatio inter vivos an, et quando querantur infirmitates excludat. T. 3. c. 195.

Donatio inter vivos indignus auctor. T. 3. c. 1078.

Donatio mortis causa inter vivos, et uxorem an valet. T. 3. c. 1083.

Donatio mortis causa potestatem an revocatur. T. 3. c. 703.

Donatio inter vivos, et uxorem confirmatur. T. 3. c. 611.

Donatio perficitur nudo consensu, non aucto patris. T. 3. c. 614.

Donatio quae inter conjuges prohibetur. T. 3. c. 611.

Donatio servi facta manumissionis gratia an inter vivos, et uxorem valet. Ibidem.

Donatio causa mortis quid. T. 3. c. 105.

Donatio quid est. T. 3. c. 105.

Donatio directa, et causa mortis donatio. T. 3. c. 302.

Donatio causa mortis an fieri possit, et nullo modo revocetur. T. 3. c. 51.

Donatio simplex numerata inter predicta. T. 3. c. 71.

Donatio eo possit fieri per apistolam, et an possit perici sine acceptatione. T. 3. c. 225.

Donatio an sit sine acceptatione. T. 3. c. 921.

Donatio causa mortis an inter meritis valet. T. 3. c. 923.

Donatio filio legitimus facta eo alieno, et morte patris confirmatur. T. 3. c. 82.

Donatio in filium collata an valet, et non sit confirmata suprema testatoris voluntate. T. 3. c. 83.

Donatio inter peritiam, et filium familias an valet. T. 3. c. 83.

Donatio inter vivos, et uxorem an alioquin proprietaria, vel possessionis sit. T. 3. c. 177.

Donatio inter vivos et uxorem an valet. T. 3. c. 176.

Donatio inter vivos, et uxorem in morte confirmatur. T. 3. c. 83.

Donatio inter vivos merito facta an valet. T. 3. c. 108.

Donatio rerum immobiliem in alienatione non indiget. T. 7. c. 178.

Donatio sub modo quomodo fit. T. 7. c. 1483.

Donatio, vel pactio, quae fit donandi animo pignus de pecunia, est remissio rei certis non obligat, non contrahitur. T. 7. c. 541.

Donatio sub conditione quomodo fit. T. 7. c. 1483.

Donatio est certe tempore quomodo fit. Ibidem.

Donatio mere non est contractus, sed ea, quae sunt contractus. T. 7. c. 590.

Donatio non perhibetur quolibet modo, sed traditione corporis, aut in acceptance solennem quae ferat certa verba in iure, liberando, et quibus testibus praestantibus. T. 7. c. 608.

Donatio rei generis remissionis. T. 7. c. 541.

Donatio iure per se retractat, et rescinditur actione ingratul. T. 7. c. 1484.

Donatio rei mobilis non perhibetur aucto con-

sensu, sed traditione corporali tantum. T. 7. c. 1478.

Donatio inter vivos multum dilata a donatore causa mortis, quae non inaleatur. T. 7. c. 1676.

Donatio an sit prohibita, ut alienatio. T. 7. c. 1308.

Donatio hereditatis. T. 7. c. 160.

Donatio, cui licet negatum, est contractus, qui non valet. Ibidem.

Donatio perperam, quod sit nullo potest acceptari, valet. T. 7. c. 1479.

Donatio quid sit. T. 7. c. 1479.

Donatio in filium familias, si in ea per se veritas patris decessit, confirmatur, non quo iure, sed familiae circumstantia iudicio. T. 7. c. 1033.

Donatio inter conjuges non est permissa. T. 7. c. 611.

Donatio in dolo perhibetur pacto. T. 7. c. 512. actio non datur eo ex pacto. Ibidem. sed datur conditio ex lege. Ibidem.

Donatio inter vivos, et uxorem quomodo confirmatur. T. 7. c. 611.

Donatio et tantum retractor a liberis postea accepta, quam mere est donatio. T. 7. c. 148.

Donatio inter vivos quomodo confirmatur. T. 7. c. 611.

Donatio servitus donatoris confirmatur. Ibidem. confirmatur etiam capivitis donatoris. Ibidem.

Donatio directa, quam non fit perperam optas, non imputatur in legitimam. T. 7. c. 911.

Donatio, quam fit lege aliqua, est contractus an valet. T. 7. c. 715.

Donatio, quae potestatem infirmatur. T. 7. c. 1194.

Donatio non est, nisi cui donator, concesserit. T. 7. c. 612.

Donatio, et precarium in quo differunt. T. 7. c. 1360.

Donatio duorum consensu perhibetur. T. 7. c. 612.

Donatio inter vivos et uxorem non valet. T. 7. c. 830.

Donatio et venditio, quae veteri in quo distat. T. 7. c. 633.

Donatio compensatur conditioni. Ibidem.

Donatio collata in filium emancipatum solus indiget confirmatione, et rescinditur, an sit infirmitas, non officio iudicis, sed per quod reus infirmatur donatio. T. 7. c. 1078.

Donatio rerum incorporalium perhibetur omnia actionibus. T. 7. c. 1478.

Donatio propter apstias specialis est contractus. T. 7. c. 835. hanc donatio non indiget inscriptione. Ibidem. indiget inscriptione. Ibidem.

Donatio causa mortis non indiget inscriptione. T. 7. c. 1489.

Donatio causa mortis et iura consistat, quibus leges requiruntur. Ibidem.

Donatio facta uxori, vel marito ante nuptias valet, non retracti potest, aut retracti, facta post nuptias non valet, et retracti potest. T. 7. c. 985. remedia, cum competunt marito ad revocandum donationem, quae non. Ibidem.

Donatio quomodo perhibetur. T. 7. c. 1479. et seq.

Donatio inter vivos conjugibus recta. T. 7. c. 1483.

Donatio, facta mulieri dote constituta causa, non inaleatur, licet excedat summam legitimam. T. 7. c. 884.

Donatio non est conventio. T. 7. c. 595.

Donatio, sicut emptio, perhibetur nudo consensu. T. 7. c. 598.

Donatio est inutilis, cum sit, cui donator, est interper. T. 7. c. 675.

Donatio sine traditione, vel mancipatione non perhibetur. Unde dicitur quasi doli datus, et apud Graecos. Ibidem. T. 3. c. 630.

Donatio nudo consensu perhibetur inter conjuges personas. Ibidem.

Donatio inter vivos, et uxorem quare prohibetur. T. 3. c. 641.

Donatio non fit solo consensu. T. 7. c. 490.

Donatio in praedicta civilibus non prohibetur, in praedicta Ecclesiis prohibetur. T. 7. c. 486.

Donatio propter nuptias recte iure citatur, et quandoque pacte recipit, quod duo ipsa. T. 7. c. 503.

Donatio propter nuptias sequitur pacta nuptialia. Ibidem.

Donatio rei corporis olim non valet, nisi intervenisset emancipatio solennis, et rei

incorporum, nisi intervenisset solennis esse in iure. T. 3. c. 51. et c. 512.

Donatio retractor et retractio. Ibidem.

Donatio infirmitas eo est, quod liberis portum debent auctori, aut minor. T. 3. c. 99.

Donatio causa mortis quomodo dicitur. T. 3. c. 115.

Donatio, quam promittit titulum conditionis, an parat actionem eo vendito. T. 3. c. 131.

Donatio manumissionis causa facta inter vivos, et uxorem an valet. T. 3. c. 651.

Donatio inter vivos, et uxorem quomodo confirmatur. T. 3. c. 611.

Donatio alioquin confirmata retractat, aut tempore facta donatio. Ibidem.

Donatio inter vivos non est ex hereditate. T. 3. c. 685.

Donatio inter vivos, et uxorem legibus valet, an possit permutari pietatis, et intervenient confirmari. T. 3. c. 694.

Donatio lege modus est constitutus. T. 3. c. 1053.

Donatio non potest per se solum non facit donationem, sed mens datus, et accipit. T. 3. c. 102.

Donatio propter nuptias praelia, non contrahitur quidem muliere, sicut. T. 3. c. 503. et seq.

Donatio, et certis modis est lege constitutus, certumque potest. T. 3. c. 1023.

Donatio infirmatur, quam testamentum causae. T. 3. c. 70.

Donatio improbanda causa quam sunt. T. 3. c. 101.

Donatio improbanda causam pro potestate praevalat. Ibidem.

Donatio in liberos causam pro praevalat. Ibidem.

Donatio inter vivos non corrumpit emancipationem. Ibidem.

Donatio causa mortis quod fundum alium excoli, autem retractorum propter impensas factas, qui domini rei ab eo imperio continuo efficit. T. 3. c. 923.

Donatio causa aliquid promittit, eo more non debet auctori, si quod promittit, equaliter in summo, prodest, vel mensura. Ibidem.

Donatio infirmitas in qua retractoribus apud Praefectum ab. T. 3. c. 1033.

Donatio inter vivos collata eo, et quando fit. T. 3. c. 105.

Donatio, vel morte tempus an implatur in morte causa donationis. T. 3. c. 1078.

Donatio, an legatitiam inter vivos donationem causa mortis obtinere oportet. T. 3. c. 54.

Donatio, et traditio in dote. T. 3. c. 302.

Donatio generis mulieris dominum, etiam traditione non auctori. T. 3. c. 547.

Donatio recessio imperantibus liberis. T. 7. c. 819.

Donatio pactio, et pollicitio in quo differunt. T. 7. c. 613.

Donatio retractor causa. T. 7. c. 1484.

Donatio propter nuptias collatione. T. 7. c. 1028. et 994.

Donatio simplici collatione. T. 7. c. 1030.

Donatio causa mortis an alium non pecuniam accipere, imperfecta est donatio, antequam accipit, perfecta, si accipit. T. 7. c. 724.

Donatio perhibenda ratio. T. 7. c. 1479.

Donatio legatum perhibetur laicum per actionem in personam. T. 7. c. 1112.

Donatio inaleatur quid. T. 7. c. 1478.

Donatio causa stipulatio omnia interposita quae causa recipit, vel non recipit inscriptionem. T. 7. c. 923.

Donatio species rei dote. T. 3. c. 90.

Donatio propter nuptias species quomodo inest contractus. T. 3. c. 983.

Donatio inter vivos quae legem modum imponit. T. 3. c. 703.

Donatio ejus rei, quam donator non potest, consensu non potest. T. 3. c. 148.

Donationem propter nuptias fratres inter se conferunt. T. 3. c. 71.

Donationem propter nuptias inter servos, et servas non esse. T. 3. c. 441.

Donationem propter nuptias inaleatur non auctori. T. 3. c. 528.

Donationem simplicem inaleatur esse. Ibidem.

Donatio, et mortis causa, et inter vivos donationem differre. T. 3. c. 920.

Donationem factam eo faciant fructus, et usure. T. 3. c. 1049.
 Donationem non facti modo ratio. T. 5. c. 807.
 Donationem penam non valere, quam maritus donavit uxori inter vivos. T. 4. c. 938, et c. 920. et namque ejus pecunia ad mulierem pertinet. Ibidem.
 Donationem inter vivos, et usorem non valere. T. 3. c. 915.
 Donationem ad conferat fratribus instituta. T. 3. c. 157.
 Donationem inter vivos, et dotis donationem ex querela officiorum compellitur, vel rescindat. T. 3. c. 147, et c. 114.
 Donationem maritus potest revocare penitentia. T. 3. c. 188.
 Donationem immoedum collatum in astruendum, libere potest suscepti revocari in solidum. T. 3. c. 950.
 Donationem collatum in liberos, libere potest etiam non revocari in solidum, sed pro ratum scilicet laetum. Ibidem.
 Donationem inter patrem, et filium, si filius familiae sua valere, ad conatusum caso potius, quam donationem. T. 3. c. 915.
 Donationem a patre in filios familiae collatam non valere, nec morte confirmari. T. 3. c. 367.
 Dotem confirmari morte. Ibidem.
 Donationem mortis causa, quam accepit, non potest petere contra tabulas. T. 4. c. 31.
 Donationem propter nuptias, a periculis profectam, et cumque libere libere sibi conferret. T. 4. c. 75.
 Donationem exemplum ad libere invicem conferat. Ibidem.
 Donationem simplicem an inaequale conferat. Ibidem.
 Donationem factam inter vivos, et usorem fungi peribus fideicommissi, vel donationis causa mortis, quia morte donatoria confirmatur. T. 7. c. 1243.
 Donationem omnem periculi suo consensu. T. 7. c. 1272.
 Donationem collatam in astruendum, et immoedum libere revocatur in totum. T. 3. c. 980.
 Donationem omnem valere inter vivos, et apertum. T. 7. c. 874.
 adveniens Donationem an detur restituito minori. T. 8. c. 40.
 ad conditionem perfectam quid sit opus. T. 8. c. 103.
 Donatione unius rei in duas facta, potest et ibi, cui res donata traditur. T. 8. c. 1032.
 de Donatione inter conjuges matrimonium consumptione facta evanescit. T. 8. c. 1135.
 in Donatione expressa sufficit voluntas. T. 6. c. 1019.
 de Donatione inter spositos. T. 6. c. 125.
 de Donatione mortis causa, quam recepta est inter conjuges. T. 4. c. 980.
 de Donatione mortis causa, et revocatione illius. T. 4. c. 1280, et seq.
 Donatione facta inter vivos, et usorem, si una moritur, an res donata reddatur, et cur. T. 3. c. 1070.
 in Donatione concurrere debet idem affectus et pars donati, et accipientis. T. 3. c. 149.
 de Donatione causa mortis, et de fidei committendo de donatione causa mortis. T. 3. c. 905.
 de Donatione sub modo. T. 3. c. 105.
 de Donatione propter nuptias qui agit, certis de locis advenit. T. 7. c. 1394, mulieri agenti de donatione propter nuptias non datur nisi privilegium temporis. Ibidem.
 de Donatione, quoniam sit ad incertum tempus. T. 7. c. 1484.
 Donationes directae. T. 3. c. 108.
 Donationes causa mortis inter vivos, et apertum recipiat ante. T. 4. c. 368.
 Donationes inter vivos fraudare potest de dote periculis. Ibidem.
 Donationes inter vivos, et usorem unde originem sua prohibetur. T. 3. c. 112.
 Donationes propter nuptias hodie non petuntur et non subiacent. T. 4. c. 97.
 Donationes causa mortis, et legata in quo differat. T. 5. c. 1003.

Donationes causa mortis legatis comparantur. T. 5. c. 1003.
 Donationes in factis nisi contra consuetudinem capitalem crimen, quod juris. T. 5. c. 1154, et c. 1185.
 Donationes in sposum suprema non secuta, an valent. T. 8. c. 605.
 Donationes in favorem ecclesiarum factae plene an sint interdictae. T. 8. c. 938.
 Donationes Episcoporum modum recipiunt a Concilio Tridentino. Vide, Concilium Tridentinum.
 Donationes jure civili strictius accipiendi. Ibidem. Institutiones indigne. Ibidem.
 Donationes Principum, et privatorum quomodo differat. Ibidem.
 Donationes, quae ab initio non valent, an confirmantur morte, et violenta restituta, an donatoris. T. 5. c. 114.
 Donationes causa mortis an legatorum inter obitum in donationibus inter vivos, et in inter vivos causa capionibus. T. 4. c. 125.
 Donationes causa mortis factae testibus quae. T. 4. c. 1345.
 Donationes mortis causa, quae legatorum inter obitum, an per se solum delictum possint inferri, aut minus. Ibidem.
 Donationes directae, et pure, quae sunt inter vivos, non mortis causa, utrum prohibita sint inter vivos et usorem, an inter sposos et sposas. T. 4. c. 921.
 Donationes inter vivos, et usorem complures sunt. Ibidem.
 Donationes, nem venditiones, traditiones, an ad tempus fieri possunt. T. 3. c. 706.
 Donationes mortis causa an legatis comparantur. T. 3. c. 702, et c. 703.
 Donationes, quae accipientem obligant, non sunt cum obligantibus. T. 3. c. 498.
 Donationes mortis causa extra codicillos fiunt. T. 3. c. 704.
 Donationes quibus an silentio, et morte confirmantur. T. 3. c. 787.
 Donationes in uxorem collatae, et morte donatoria confirmantur, an palatium fidei. T. 3. c. 1400.
 Donationes causa voluntate perfectae an necessitatem traditionis se habeant. T. 3. c. 429.
 Donationes an accipientem invitis. T. 4. c. 11.
 Donationes causa mortis an conditionem donatoris inferantur. T. 4. c. 58.
 Donationes causa mortis quibus persona conservatur, testamento recepto per bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 50.
 Donationes causa mortis si sunt legitime. T. 4. c. 53, in quibus differant. Ibidem.
 Donationes inter vivos an revocantur ab eo alienum donatoris. T. 4. c. 51.
 Donationes inter vivos an revocantur condemnatione donatoris. Ibidem.
 Donationes mortis causa in liberos et parentibus an ultra vivum conservantur, bonorum possessionem contra tabulas petita. T. 4. c. 53.
 Donationes mortis causa relictae libere, et per resibus an tunc sit, petita bonorum possessione contra tabulas. Ibidem.
 Donationes mortis causa an, in quibus persona conservatur, petitis bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 51.
 Donationes inter vivos, et usorem mortis causa si sunt legitime. T. 4. c. 148, et c. 551.
 Donationes mortis causa non inest. T. 4. c. 51.
 Donationes propter nuptias qui, et quibus conferat. T. 4. c. 78.
 Donationes quae apud acta habentur debent. T. 7. c. 790.
 Donationes quae revocantur libere asperitibus, sui superventibus. T. 7. c. 98, et c. 110.
 Donationes inestimationem augent apud acta, quod sua negotia non exigunt. T. 7. c. 1307.
 Donationes omnes an Regum Francorum constitutionibus inest. T. 7. c. 750.
 Donationes inter vivos, et usorem qui ab initio jure non valent, et indigne confirmantur. T. 7. c. 918.
 Donationes inter vivos conjuges cor non valent. Ibidem.
 Donationes inter vivos inter vivos, et usorem prohibentur. T. 7. c. 1344.

Donationes quae sine actis valent. T. 7. c. 750.
 Donationes causa mortis comparantur legatis. T. 7. c. 1003.
 Donationes factae a reo an valent. T. 7. c. 405.
 Donationes inter vivos, jure perfectum, proventibus colla modo revocantur. T. 7. c. 1487.
 Donationes propter nuptias quid. T. 7. c. 84.
 Donationes publicae. T. 7. c. 1048.
 Donationes propter nuptias, an ex coactis autem, non valent sine actum, an non monasteriorum publicorum institutione, et scriptura, nisi sint materibus illis. Ibidem.
 Donationes non inestimationem non confirmat factus casualium. T. 7. c. 980.
 Donationes inestimationem non desiderat octo causas. T. 7. c. 886, et c. 887.
 Donationes causa mortis non valent, et penitentia revocari possunt. T. 7. c. 1407.
 Donationes propter nuptias quae tempore in usu esse capiunt. T. 7. c. 803.
 Donationes causa mortis nominatim conferuntur in tempus mortis. T. 3. c. 625.
 Donationes causa mortis an, an inter legatorum, testamentis accipiunt fieri. T. 7. c. 539.
 Donationes in ecclesiam collatae valent, etiam factae propter nuptias. T. 8. c. 11, et c. 12. An valent non inestimationem. Ibidem.
 Donationes, si non accedat quinquagesimo a reo, valent, et si non sint repositi in acta, vel monasteriis. Ibidem.
 Donationes an possint suscipere Urbani magistratus. T. 8. c. 85.
 Donationes mortis causa contractibus comparantur. T. 4. c. 647, et legatis. Ibidem. 649.
 Donationes quo genere. T. 2. c. 105.
 de Donationum propter nuptias usufructu. T. 8. c. 84, et seq.
 Donationum propter nuptias institutione. T. 8. c. 523.
 Donationum testamentorum. T. 8. c. 470.
 de Donationum jure inter vivos, et uxorem. T. 4. c. 1449.
 Donationes causa mortis quomodo sint specie, et differunt. T. 4. c. 928, in hoc convenient, quod sunt revocabiles. Ibidem.
 Donationum genera quae sunt. T. 2. c. 105.
 Donationibus modum imposuit lex Cincia. T. 2. c. 404, et T. 4. c. 130, et T. 7. c. 601.
 Donationibus modum imposuit lex Cincia. T. 4. c. 133.
 ad Donationes moras tantum lex Cincia pertinet, non ad remuneraciones inestimationem beneficii. T. 5. c. 804.
 de Donationibus factis a Deo. T. 8. c. 545.
 de Donationibus inter vivos, vel propter nuptias, et sposas. T. 7. c. 241.
 de Donationibus sacra, factis, et de adscriptis. T. 8. c. 54.
 in Donationibus inter vivos cor capio. Ibidem. Non an sit locus. T. 1. c. 299.
 in Donationibus inter vivos contra personas verborum subditi an observantur. T. 6. c. 1019.
 de Donationibus inter vivos, et uxorem. T. 6. c. 98, et T. 8. c. 118, et T. 7. c. 84.
 de Donationibus inestimationem in liberos collata. T. 8. c. 514.
 de Donationibus immoedum, et officiosis. T. 1. c. 104.
 in Donationibus propter nuptias idem modus servatur, ac in dotibus. T. 5. c. 409.
 in Donationibus relictae usufructus habent per traditionem. T. 5. c. 807.
 in Donationibus mortis causa legi fidei committitur. T. 5. c. 1003.
 in Donationibus ab eodem ratio contrarium officii. T. 5. c. 954.
 in Donationibus causa mortis an in fidei committitur. T. 4. c. 1235.
 de Donationibus vel inter vivos, vel mortis causa factis. T. 4. c. 1314.
 in Donationibus an alienum etiam deducendum est. T. 4. c. 446.
 de Donationibus inestimationem. T. 8. c. 1137, et T. 7. c. 1477, et seq.
 de Donationibus, et fidei committibus titulus necessitatem huiusmodi. et cur. T. 7. c. 1303.
 de Donationibus inter vivos, et uxorem, et parentibus in liberos factis, et de subalternis. T. 7. c. 918, et c. 918.
 de Donationibus. T. 7. c. 805, et T. 8. c. 1155, et c. 1163, et T. 7. c. 816, et c. 1470.

Deo si in pecunia consistat, an minuat per impensas necessarias. T. 3. c. 1081.
 Deo, si uxor mortis mariti, an propter liberum retineri possit. T. 3. c. 1030.
 Deo uxor si praegrata sit, et simul cum marito interierit, an hereditas uxor reddenda sit. T. 3. c. 1071.
 Deo divisionem recipere potest. T. 3. c. 996.
 De filio proprio aut. T. 3. c. 1055.
 De heredi instituto et esse iudiciter legator. T. 3. c. 1038.
 De iurium uxor fratre legator. T. 3. c. 1019.
 De interdicto quasi iudicio auctor. T. 3. c. 1078.
 De iudicio rei uxoris quando redditor. T. 3. c. 1030.
 De legata si fiat caduca propter matrimonium illius. T. 3. c. 1079.
 De magna quae dicitur. T. 3. c. 81.
 De praegrata quando reddenda sit. T. 3. c. 1030.
 Deo, quam retinet maritus aut huius auge, uxor praegrata, an sit iudicio aduersum. T. 3. c. 1071.
 Deo quando videtur legata. T. 3. c. 1078.
 Deo quando uxor superuivida redditor an actione rei uxoris. T. 3. c. 905.
 Deo uxor legata an sit debitor integra sine deductione rerum donatarum. T. 3. c. 1028.
 Deo legata filio adheredo potest testamentum, quam ille a uxor accipit, an matrimonium diuortio solutum fuerit, an mulieri, vel viro debeat. T. 3. c. 1055.
 Deo filia familiae ab uxore data acquirat accipere per filium iure potestatem. T. 3. c. 1039.
 Deo, mortis uxoris in matrimonio, an apud virum remaneat. T. 3. c. 1061.
 Deo potest praegrata uxor suo institui. T. 3. c. 1071.
 Deo profectitia an mortis uxore apud virum remaneat. T. 3. c. 1060.
 Deo an fiat caduca, si maritus uxorem occiderit, vel decessit ejus uxor interierit. T. 3. c. 1081.
 Deo an fiat caduca, si mulier provinciali uxoris, vel si pro uxor officium gerit. T. 3. c. 1079.
 Deo an legator his verbis: uxor quid mihi debeat, et modo sentiat. T. 3. c. 1041.
 Deo an uxor accipit si filio adheredo legata sit, an ea, matrimonio diuortio soluto, mulieri, vel viro debeat. T. 3. c. 1035.
 Deo an ob more uxoris retineri possit ab herede, soluto matrimonio mortis mariti. T. 3. c. 1040.
 Deo an possit deduci in computationem hereditatis, et rationem facere. T. 3. c. 1028.
 Deo an restitutor uxori si communis liberi latuerint, vel huius conuerit, an restitutor uxori. T. 3. c. 1019.
 Deo an uxor si filio commisso hereditate filio marito herede instituto, sit regno hereditatem sui reuocare, uxor filii in matrimonio mariti. T. 3. c. 1028.
 Deo, aut para dotis, quam mulierem est, an pecto, vel testamentum inuestimenta fieri possit. T. 3. c. 1036.
 Deo, aut rei, quam legata est, an non esset, an legatum valeat. T. 3. c. 1028.
 Deo, et domus propter auptas an quoniam officiosae essent, an ea confessor. T. 3. c. 106.
 Deo, constant matrimonium, a marito an peti possit. T. 3. c. 1033.
 Deo a marito legari non potest, nisi ei, cui debet reddi. T. 3. c. 1040.
 Deo aduultu, mortis muliere pecto virum marit. T. 3. c. 691.
 Deo aduultu an mortis uxore apud virum remaneat. T. 3. c. 1069.
 Deo matris, an inuestimenta sit, quod interest. T. 3. c. 1043.
 Deo matris pecto fieri potest, etiam coeque matrimonium, inuestimenta, ibidem.
 Deo an sit reddenda uxor, sed mariti, an reliqua res uxoris. T. 3. c. 844.
 Deo constantia potest a pecunia. T. 3. c. 841.
 Deo receptitia est causa mortis capio, quam autem in eam maritus uxoris a marito stipulatur. T. 3. c. 885.
 Deo aduultu loco viri reddi. T. 3. c. 896.

Tomo 9.

Deo profectitia ad patrem reddit, mortis in matrimonio filia. T. 3. c. 878.
 Deo an ad patrem reddit. ibidem.
 Deo an reuocatur ad filium, si uxor marito filio uxoris uxoris heredes uxor. T. 3. c. 77.
 Deo iudicio uxoris reddenda, autem impensas habita ratione. T. 3. c. 389.
 Deo quod melior, sit fructuosior facta sit, an ea de re mulier marito coactor. T. 3. c. 80.
 Deo omnia an receptitia sit. T. 3. c. 301.
 Deo quae dicitur reliqua, vel praegrata. T. 3. c. 87.
 Deo si legator ei, quam dotem non habet, an sit legatum debeat, si petita sit bonorum possessione contra tabulas. T. 3. c. 61.
 Deo, matrimonio soluto, debeat, an auct. T. 3. c. 57.
 Deo an et quomodo confessor. T. 3. c. 78.
 Deo an confessor, ibidem.
 Deo an confessor, deducta impensa in non facta. T. 3. c. 80.
 Deo an mortis in matrimonio uxore, hereditas ejus restituitur. T. 3. c. 336.
 Deo an apud virum remaneat. ibidem.
 Deo an repeti possit, constantia matrimonium. T. 3. c. 61.
 Deo casus duo, qui repeli possit. ib. Deo a patre profectitia an propria sit filia. T. 3. c. 87.
 Deo prior praefertur oia dote. T. 3. c. 885.
 Deo aduultu. Vide, Deo profectitia.
 Deo constantia matrimonium soluta fuerit. T. 3. c. 924.
 Deo quando soluta repetitur sine deductione. T. 3. c. 896.
 Deo quandoquidem petatur, soluto matrimonio. T. 3. c. 922.
 Deo an sit, autem captum sequester. T. 3. c. 94.
 Deo magis est de bonis filii, quam peculium. T. 3. c. 910.
 Deo semel constituta filii non potest admitti. T. 3. c. 911.
 Deo post profectitia sit uxor, et propter matrimonium filii, adeo ut negatur esse in bonis patris. ibidem.
 Deo apud eam esse debeat, apud quam decoratur oia matrimonium. T. 3. c. 909.
 Deo profectitia, et de aduultu in quo differunt. T. 3. c. 912.
 Deo profectitia reddit ad patrem, an coactor, et remanet apud virum, mortis muliere. T. 3. c. 900.
 Deo quandoquidem remanet apud virum. T. 3. c. 889.
 Deo, et peculium in quo differunt. T. 3. c. 923.
 Deo arearum, et decrescere potest, constantia matrimonium. T. 3. c. 905.
 Deo de uxor coactoribus matrimonii, et nihil aliud esse, quam pensio uxoris. T. 3. c. 908.
 Deo an restitutor facilius, vel diuinitus. T. 3. c. 883.
 Deo tribus modis olim constabatur. T. 3. c. 881.
 Deo, constantia matrimonium, est in bonis mariti. T. 3. c. 727.
 Deo quibusmodi bodie constituitur. T. 3. c. 881.
 Deo aduultu pertinet ad patrem per solum usufructum. T. 3. c. 912.
 Deo bodie est filii propria iure domini. ibidem.
 Deo mortis uxoris in matrimonio, non reddit ad heredem ejus. T. 3. c. 894.
 Deo quod reddit. ibidem.
 Deo profectitia, et aduultu in quo differunt. T. 3. c. 913.
 Deo profectitia quae est. ibidem.
 Deo antiquior praefertur noui. T. 3. c. 438.
 Deo teneat ex civis muros mariti, perferat an leonator. T. 3. c. 727.
 Deo impulator in legitimum. T. 3. c. 911.
 Deo constitutor ex potestate sola, an sit et actus competit. T. 3. c. 618.
 Deo sola iudicio constituitur, an promissione. T. 3. c. 913.
 Deo non est, nisi traditur. ib. sola traditio constituitur. ibidem.
 Deo aut coactor. T. 3. c. 882.
 Deo incerta uxor sit. T. 3. c. 888.
 Deo non est nisi matrimonium. T. 3. c. 714.
 Deo inter duosque numeratur. T. 3. c. 1039.
 Deo iustitiam matrimonium certis an causis repeli possit. T. 3. c. 1039.
 Deo, quomodo sit in bonis mariti, mulieris tamen est effectus ipso. T. 3. c. 884.

Deo olim restitutor ob mores uxoris. T. 3. c. 921.
 Deo promissa aucta conuolunt, matrimonii contrahendi causa, non petitor, vel actione bonae fidei, vel actione rei uxoris. T. 3. c. 998.
 Deo est res uxoris, non maritus, constantia est matrimonium in bonis mariti est. T. 3. c. 1043.
 Deo mariti perfectio non est, quia ea causa si auctor potest, ibidem.
 Deo profectitia ad patrem reddit, aduultu pecto maritum remanet, mortis in matrimonio filii, debeat. T. 3. c. 1033.
 Deo quam mariti loco cedat, ob isuper habilem videtur circa uxor redigat in heredem. T. 3. c. 802.
 Deo profectitia an remanet apud virum uxoris mortis. T. 3. c. 942.
 Deo aduultu semper remanet apud maritum. ibidem.
 Deo si praegrata sit, an reddatur hereditas uxoris, quam simul petat cum marito. T. 3. c. 613.
 Deo quasi iudicio an infestior. T. 3. c. 615.
 Deo, quam tunc maritus, vel mariti heres, uxor promittit, an sit iudicio aduersum. ibidem.
 Deo an possit tunc filia, constantia matrimonium. T. 3. c. 877.
 Deo uxor praegrata an sit extra rationem legis. ibidem.
 Deo an fiat caduca, auptis contra inuestimenta coactor. T. 3. c. 504.
 Deo aduultu, mortis in matrimonio muliere, semper remanet pecto virum. T. 3. c. 1055.
 Deo, quam mulier petat an legat, cum, an possit retineri, veluti pigoris iura. T. 3. c. 414.
 Deo aduultu, praemissa marito, restitutor mulieri, et de profectitia eo reddit, quo profectitia est. T. 3. c. 659.
 Deo ante auptis dote, et post eadem aucta, an videtur donatio. ibidem.
 Deo redintegrator, coniugio redintegrato. ibidem.
 Deo an sit iudicio. T. 3. c. 666.
 Deo ut superius uxor loci aliter possit, an aliam uidet. T. 3. c. 235.
 Deo utrum aucta an mortis uxoris uxoris sit, legi Julia de adulteris coactor. T. 3. c. 500.
 Deo praeiudicium est, cuius dominum marito per traditionem est acquiritum. T. 3. c. 912.
 Deo utrum fundum sui dotales serui si receperit mulier, nihilominus apere potest de fructibus, et partibus, et pecto, et acquisitionibus seruum. T. 3. c. 395.
 Deo utrum rem si maritus cepit ex causa locativa, an integrat si alii actio an causa non locativa, videtur stipulatione dote. T. 3. c. 219.
 Deo utrum rem, quae doli peccata comparat auct. T. 3. c. 940.
 Deo res inuestimenta periculo mulieris deteriores fieri. T. 3. c. 1036.
 Deo res an inuestimenta fuerint, de in pecunia, non in rebus ipse auctoris consistit. T. 3. c. 1038.
 Deo res an inuestimenta sit, periculo mariti deteriores fieri. T. 3. c. 1036.
 Deo res uxoris a marito alienari possit. T. 3. c. 1036.
 Deo res uxoris. T. 3. c. 397.
 Deo res an possunt intelligi dotales ante traditionem. T. 3. c. 887.
 Deo res fundo non alienant. T. 3. c. 918.
 Deo res. ibidem.
 Deo res inuestimenta sit, vel alia, vel pigoris obligare non potest, an coactor. ibidem.
 Deo res uxoris aucta an mutatur per impensas necessarias factas. T. 3. c. 1038.
 Deo res praeiudicium an propter impensas decies aucta dote, vel an pro parte dote aucta mariti, debeat, debeat impensas redditor. T. 3. c. 1038.
 Deo res praeiudicium an mutatur corripit per impensas necessarias factas. ibidem.

44

de Dotulione pactis consensu. T. 3. c. 1863.
de Dotulione instrumenta Consensu Novella.
T. 3. c. 511.
in titula de Dotulione pactis consensu obser-
vata. T. 3. c. 523.
Dotulio fundi fructus, maritimo constans
lucro mariti cedat. T. 3. c. 961.
Dotulio fundi inhibitor alienatio, et acceptio.
T. 3. c. 906.
Dotulio fundi alienationem et pignorationem
prohiberi. T. 3. c. 183.
Dotulio predii alienatio, vel hypotheca non
valet. T. 3. c. 503.
Dotulio fundi alienatio alienationem non prohibet.
T. 3. c. 432.
Dotulio ante quando incipit. Vide, Aena do-
tulio.
Dotulio fundus. Vide, Fundus dotulio.
Dotulio res. Vide Res dotulio.
Dotulio obligati tenet heredem socii, qui e
nure dote accepit. T. 3. c. 170.
Dotulio predii iura redire prohibita aliena-
tio mariti. T. 3. c. 907.
Dotulio obligatio non sequitur dotem. T. 3.
c. 1023.
Dotulio fundus semel alienatus in posset rursus
dari dotulio. T. 3. c. 1013.
Dotulio fundus alienatus in posset necessarius
mixtur, et ex parte, vel in totum debeat
esse dotulio. T. 3. c. 1023.
Dotulio quid. T. 3. c. 1449.
Dotulio ex bonis mariti mulieri solvitur.
Ibid. et c. 974.
Dotulio, praemortis uxore, quod virum re-
manet. T. 3. c. 1120.
de Dotulione praemortis alienatione. T. 3. c. 1139.
Dotulio rerum usum auctoritate dominus est,
maritus tenet. T. 3. c. 1180.
Dotulio si non sit officium. T. 3. c. 655.
Dotulio, a Longobardis non recipitur. T. 3.
c. 677.
ex Dote retentionis sua est propter liberos,
et propter maritum, aut propter impensas,
et propter res dotales, aut propter res
amotas. T. 3. c. 1438.
de Dote non est maritus. T. 3. c. 573.
pro Dote res mobiles maritus accipere. T. 3.
c. 594.
in Dote facienda non est locus. T. 3. c. 34.
sine Dote potest collocari Armentum. T. 3.
c. 378.
de Dote edicta plebs in hunc consensu
quodam Gerdonem non vult. T. 3. c. 31.
tunc omni matrematur ubi sine Dote.
T. 3. c. 460. quoniam olim erat augere sine
Dote. Ibid.
in Dote petenda sibi obest mulieri ignorantia
iuris. T. 3. c. 613.
de Dote iudicium bonum dicitur. T. 3. c. 1207.
pro Dote in dubio praesumitur. T. 3. c.
708. et seq.
in Dote constituta alicuius plus possit ius
quam volentes mulieres praesentat. T. 3.
c. 421.
Dote date, virum pater, aut extraneus sibi
petitum, aut stipulatus de dote aliquod possit
esse volente muliere, cuius dos facit et
propter. T. 3. c. 412.
de Dote in quaestione maritus tenet. T. 3.
c. 633.
in Dote constituta consensu, vel conventu
parium servanda. T. 3. c. 976.
Dote praemissa a patre, vel ab extraneo pro
muliere, et per obligationem mariti accipit,
et si non possit accipere, vel extraneo re-
ducto ad stipulum extraneo, et ex res mariti
imputari possit, quod in tempore dote non
exigunt. T. 3. c. 916.
de Dote profectitia, divortio facta, patrem
agere videtur et volente filium familias, ut
oportet, al filium furiosum habet. T. 3. c.
1053.
in Dote exigenda quando est culpa et segre-
gatio mariti. T. 3. c. 1053.
de Dote praescripta. T. 3. c. 1038. et T. 3.
c. 1068.
de Dote, quam maritus tenet reddere mu-
lieri, divortio facta. T. 3. c. 1079.
de Dote data pater, in cuius potestate est ma-
ritus. T. 3. c. 927.
de Dote actio. Vide, Actio de dote.
Dote legata utrum praesenti die, in maritis

utrum remittere videatur impensas in res do-
tales factas. T. 3. c. 1033.
Dote non legata, in hanc dotem retinere
possit, donec impensas, in res dotales factas,
solvat. Ibid.
Dote obligati, ex hanc solvuntur et do-
tationes in mulierem factas nondum redditae,
vel ab impensas in res dotales factas differre
possit. Ibid.
Dote utrum legata in impensas in res dotales
factas remittat videatur. T. 3. c. 1033.
Dote utrum legata propter res aucti dotales,
nulla reventio sit ex dote, quia dote integram
legasse videtur, atque adeo confirmasse
dotationem. T. 3. c. 1036.
Dote relicta, alicuius legatum relictum pro dote
aucti heredes licet cedat. T. 3. c. 399.
pro Dote mulier non habet tacitam hypothe-
cam aucti Justinianum. T. 3. c. 209.
de Dote relicta. T. 3. c. 833.
pro Dote hypothecam tacitam habet mulier in
bonis mariti. T. 3. c. 833.
in Dote repetenda mulieri praefertur omnibus
creditoribus chirographariis, imo etiam hypo-
thecariis antiquioribus. T. 3. c. 833.
de Dote actiones. T. 3. c. 918. et seq.
sine Dote utrum constare possint. T. 3. c. 1301.
de Dote aut ex extraneo stipulatio facta. T. 3.
c. 918. et c. 916.
ex Dote propter liberos etiam retentio tacitam,
vel quantum, elektorum liberorum causa.
T. 3. c. 918.
sine Dote potest esse matrimonium. T. 3.
c. 923.
ex Dote, quam repetit mulier post divortium,
quod deditur non, seu compensatione suat.
T. 3. c. 928. et seq.
de Dote ab extraneo data. T. 3. c. 886.
de Dote caute, non numerata. T. 3. c. 918.
de Dote recuperanda actio ab stipulato, et ejus
jura explicatur. T. 3. c. 903. et seq.
Dote non apud filiam habetur. T. 3.
c. 911.
de Dote actio. T. 3. c. 808. et seq. et c. 808.
et seq. quia in l. 4. de Dote praescripta
vulgaria modus proferendi diem legitur. T. 3.
c. 809.
in Dote exigenda, et solvenda, quod commu-
nitas est patris et filii, ex utraque voluntas
exigatur. T. 3. c. 1033.
actio de Dote est bonae fidei. T. 3. c. 673.
ex Dote a marito perlegenti uxori ex deditur.
T. 3. c. 928.
Dotum inter servos, et servas non esse. T. 3.
c. 481.
Dotum, resolutio matrimonii sine voluntate
filii, pater repetere non potest. T. 3. c. 94.
Dotum adveniens, in matrimonio mortis
mulieris potest partum renascere. T. 3. c.
1458.
Dotum non facit casto uxor. T. 3. c. 322.
Dotum, a matre profectum, frater inter se
conferat. T. 3. c. 71.
Dotum pro muliere promissum, sub ex
conditione promittere videtur, al aucti acquiritur.
T. 3. c. 281.
in Dote data sylvia. Vide, Sylva.
Dotum al mulier intercedenti animo pro alia
muliere promissum, et forte res eius an
viro eo nomine obligaverit, ex hanc causa
non adjuvat Senatus-Consulto Valeriano.
T. 3. c. 941.
an Dote reddere filii actione ex stipulato
maritus capere, al divortio solvitur matrimo-
nium. T. 3. c. 4058.
Dotum filii debet pater tanquam sui alterum.
T. 3. c. 943.
in Dote quod filii datur, etiam filii proprius
alios potestatem. T. 3. c. 880.
in Dote Athenagoras dicitur debeat omnia
mulier antequam. T. 3. c. 160. Neant in
gratum Niponia quadraginta milia constituit
in dote. Ibidem.
Dotum quam pater omni filii familias con-
stituit, al aucti, vel minore non potest,
nisi non tam. T. 3. c. 526.
in Dote res mobilia filii alienari potest. T. 3.
c. 1207.
in Dote, vel peculium quicquid filii familias
datur, quod interit. T. 3. c. 880.
utrum Dotem mulier dedit, an extraneus pro
muliere, interest. T. 3. c. 936.

inter Dotem et muliere datam, et dotem ab
extraneo datam; differunt quoniam. Ibid.
Dotem qui viro promittit pro muliere, non promit-
tere quoniam uxorem, an uxorem doli viro
debetur. T. 3. c. 918.
inter Dotem et uxorem, et dote iustitia-
tam differunt quoniam. T. 3. c. 918.
Dotem filii constituit pietas patris nomine
exigit. T. 3. c. 823.
Dotem a nura acceptam pater in filio habere
reducit legat. T. 3. c. 901.
Dotem dare, vel promittere uxori potest,
1. Promittendo de iure dolum. T. 3. c. 205.
Dotem dicere pro promittit. Ibid.
Dotem dicere omnia non potest. Ibid.
Dotem dicere qui possit. Ibid.
Dotem dare, vel promittere, filio exherede-
dato, non aucti legat, an mulier adven-
torem maritum, qui exheredatus est, compescit
notio, quoniam vocatur dote repetitum. T. 3.
c. 1030.
Dotem qui iura maritus et uxor possideant.
T. 3. c. 901.
Dotem profectum ab patre reveri, mortis
in matrimonio filii. T. 3. c. 930.
Dotem filii familias constituit aut patrum
officium, seu maritum. T. 3. c. 915.
Dotem pater filii nomine constituit, et
eam aut nuptiae emancipat, non revo-
lutur promissum; nam et cum sola nuptiae
pater moratur, nihilominus heredes ejus
et promissionis obligati manebunt. T. 3.
c. 915.
Dotem, constata matrimonio, permittit posse
in utilitatem mulieris. T. 3. c. 919.
Dotem pater non iura repetit, nisi eo tempore,
quod item constatur filii consentat. T. 3.
c. 1015.
Dotem uxori fructus percipiendi aucti nuptiae,
non licet mariti cedat. T. 3. c. 925. Vide,
Servorum acquisitiones.
Dotem semper constituit omnia matrimonii.
T. 3. c. 915.
Dotem revolet aucti legatum dote eripit, quod
indignum. T. 3. c. 1019.
Dotem a socio qui accepit, eidem stipulanti
promittit, quam post mortem suam reddi, al
dolum non uxori legaverit, ex legatum valet.
T. 3. c. 1046.
Dotem ab uxore acceptam al filii familias mo-
riens illi legaverit, an legatum valet, al
filii patri heredes non exstiterit, cui deditur
fuit dos pro filium. T. 3. c. 1029.
Dotem in dolum facit impense necessaria
in res dotales factas. T. 3. c. 853.
Dotem mariti al revoletur aucti, dote soluta
mulieri, an legatum extinguatur. T. 3. c. 1013.
Dotem mariti, al aucti legaverit extraneo pro
dolum constituit, an ex eo legatum habere
faciam deducere possit. Ibid.
Dotem a nura acceptam, quam pater filio ex-
heredato legavit, al heres pro extraneo,
omnis cautio de adempta, acervi filii,
al soluta matrimonio, a muliere dote iudice
convenit possit. T. 3. c. 1036.
Dotem, quam aucti socio dedit, al mortis
aucti nura legaverit, an legatum valet.
T. 3. c. 901.
Dotem qui promittit a nura acceptam, al filio
exheredato legaverit, an legatum valet. T. 3.
c. 1013.
Dotem, quam ab uxore, vel pro uxore maritus
accipere, maritus mortis olim illi legatur.
T. 3. c. 1019.
Dotem qui legat, ius actionis de dote legit. Ibid.
Dotem ab extraneo aucti dedit, al stipu-
latus est, quam alii reddi, mariti in matrimo-
nium mariti; et extraneus, al maritus nura
petitor, an dos reddenda al heredi extranei.
T. 3. c. 1070.
Dotem aucti legaverit filii verbis, quanta po-
tens al filio de praesenti, aut pro-
pura est, etiam heres mariti uxori dote,
al alii perverit, ex legatum valet. Ibid.
T. 3. c. 1022.
Dotem mortis conservare filii, locat. T.
3. c. 1016.
Dotem a nura acceptam, patris testamento
filio aucti legatum ab eo non valet,
al ab herede socio petere possit. T. 3. c. 1023.
et c. 1021.
Dotem a nura acceptam al aucti filio exherede-

Duplex stipulatio duobus modis committitur. T. 4. c. 108.

Duplex, sive iuxta ut ab eo, quod majores accipere solet. T. 3. c. 18.

Dupli potes, et quando pro dupli potes quod ditionem exigitur. T. 4. c. 940.

Dupli ratio an servetur, et qui scilicet hominem, vel alienum rem dolo male ignorat vendiderit. T. 3. c. 104.

Dupli ratio in actionibus ejus, quod latoris, in quibus causa servetur. Ibid.

Dupli, sive in duplum actum qui. T. 1. c. 109.

Dupli ratio servanda tam in re, quam in personarum actionibus. T. 1. c. 376.

Dupli potes qui tenetur. T. 7. c. 1354.

Dupli fructus. T. 7. c. 1303.

Dupli quantitatem non potest excedere id, quod interest in certa cambus. T. 7. c. 1296.

Duplicationis formulae qui articuli servatur. T. 1. c. 100.

Duplices actiones. Vide, Actiones duplices.

Duplex actio sive. T. 1. c. 1001.

Duplex quidem sit. T. 1. c. 648.

Duplex actio potest fieri aet ab origine, non ad accedens. T. 1. c. 84.

In Duplex actio qui tenetur. T. 4. c. 561.

ultra Duplum venditorum non tenetur in id, quod interest. T. 7. c. 1296.

ultra Duplum ab actionem non tenetur venditor amitti actione in emptio. Ibid.

in Duplex qui actiones crescit. T. 7. c. 709.

Vide, Iohannis.

Duplex potes excedere sequi, aut usura. T. 7. c. 147.

Duplum est fidei usura. T. 8. c. 121.

Duplex actio, id est, persequi sumptus. T. 1. c. 967.

Duplicationem. T. 1. c. 114.

Durandi magistri antecessorem, et D. Thomae in secundo sententia, et eorum de matrimonio omnino contractum servetur, et quia dicuntur multas controversias, quae quod occurrunt, ostensa diligenter. T. 6. c. 83.

Durandi magistratus municipales dicitur. T. 8. c. 164.

Dumvir quando ad officio tenetur. T. 4. c. 354.

Dumvirus est annuus. T. 7. c. 1216.

Dumviri magistratus est municipalis. T. 6. c. 281.

Dumviri sunt magistratus municipales socii. T. 6. c. 321.

Dumviri omnino annui ad munera civis faciunt. T. 6. c. 219.

Dumviri sibi successores nominare solent. T. 4. c. 527.

Dumviri, et defensores. T. 7. c. 29.

Dumviri qui sunt, et unde. T. 5. c. 428. hi habent jus dandi tutorem. Ibidem, qui actionem tenentur dumviri. Ibid.

Dumviri, et magistratus municipales idem est, hi magistratus sunt annui. T. 5. c. 434.

Dumviri jus virgatum in servitia habebant. T. 6. c. 17.

Dumviri sive collegae. T. 4. c. 541. eorum commutatio est officium, commune periculum. Ibidem.

Dumviri loco Consules in ethiopia erant. T. 3. c. 104.

Dumviri an habeant, et quae magis sunt imperii, quam jurisdictionis. T. 3. c. 84.

Dumviri qui sunt defensores civitatum. T. 3. c. 86.

Dumviri qui fuerit. T. 3. c. 68.

Dumviri jubere possidere, item rem ad contumaciam adduci jubere non possunt. T. 3. c. 47.

Dumviri judicium publicum tenent. T. 4. c. 219.

Dumviri qui populo locum cruciaverunt, populo tenentur actione subdialia. T. 7. c. 785.

Dumviri auctoritate est decurionibus, cum a plebe. T. 7. c. 1235.

Dumviri jurisdictionem habent sine imperio. T. 7. c. 604.

Dumviri an possint multam dicere. T. 7. c. 460.

Dumviri similes duobus Consulibus populi Romani. T. 6. c. 47.

pro Dumviri reus obligatur. T. 5. c. 584.

unusquisque officium est individuum, et communis. Ibid.

Dumviro munus imponi non potest, et cor. T. 4. c. 1216.

Dumvirorum creatorum pro inditio commone periculum esse. T. 8. c. 229.

Dumviro, quemvis sint sine imperio habere latus coercionem notum, et cor. T. 3. c. 48.

Dux cuius appellatur. T. 8. c. 638.

Dymus octavo. T. 7. c. 1253.

E

Eborari et civitibus muneribus vacat. T. 8. c. 261.

Eborari quales fuerit. T. 8. c. 261.

Eborari necesse an continetur legatio domus instructa. T. 5. c. 1047.

Ebrini. T. 7. c. 827.

Ecclesia est immortalis, et militum inhabitata. T. 8. c. 608.

Ecclesia curiae, et aeternae iustitiae, non potest, contra iustitiam aliquid in se fieri, vel se alterum. T. 8. c. 613.

ut Ecclesia cum sola Principe praeiorum per mutationem fecit. T. 8. c. 501.

Ecclesia sive resurrectionis, ut domus dicitur potest. T. 8. c. 194.

Ecclesia proprie est Clericorum, non Monachorum. T. 8. c. 967.

Ecclesia quatuor quid. T. 8. c. 838.

Ecclesia adversus ecclesiam prohibetur. T. 8. c. 832.

Ecclesia minorum iure utilis. T. 8. c. 925.

Ecclesia ratur habere potest matrimonium, quod fortis contractum est. T. 8. c. 828.

Ecclesia sola arbitrio est matrimoniorum, vel sponsalium contrahendum, vel dissolvendum. T. 8. c. 975.

Ecclesia de dubio a Praefato extra causam ecclesiam contractum non tenetur. T. 8. c. 936.

Ecclesia nequeque veris mysteriis carit. T. 8. c. 11.

Ecclesia praeiudicia, vasa, et vestes pignori specialiter obligari non possunt. T. 8. c. 653.

de Ecclesia Constantinopolitana officia. T. 8. c. 414.

de Ecclesia Myrae relictis. T. 8. c. 505.

Ecclesiam consuetudo in ecclesiis contrahendis est acceptanda. T. 6. c. 83.

Ecclesiam potius Episcopatus significatur. T. 8. c. 414.

ad Ecclesiam restorationem contribuere debet quicquid Canonice cum Episcopo. T. 8. c. 928.

Ecclesiam praeiudicia locum in plures causas permittitur. T. 3. c. 470.

Ecclesiam causam ad aemulorum iudice debet iudicari. T. 8. c. 16.

Ecclesiam homine canonice evitandum causam abuti non licet. T. 8. c. 198.

Ecclesiae Constantinopolitanae, et Thessalonicae privilegia. T. 7. c. 30.

Ecclesiam adversus Ecclesiam necessariam est praescriptum 40. annorum. T. 8. c. 861.

Ecclesiam annuum quod ingatur, et sit perpetuum, et ad finem tempore. T. 3. c. 967.

Ecclesiam ut ingatur possit. T. 3. c. 1007.

Ecclesiam ne relictum esse videtur, quod ejus Episcopo relictum est. T. 3. c. 967.

Ecclesia certa ad ingatur possit ad divinationem clericorum. T. 3. c. 914.

Ecclesiam qui edificat, ordinat in ea clericos sectoriales Petrarque. T. 8. c. 502.

Ecclesiam ipso iure solum esse iurejurando fidelitatis. T. 8. c. 686.

Ecclesiam decet partem quendam fidei vastello amere sine domo. T. 8. c. 607.

ad Ecclesiam privilegia, quae quicquid clericis post clericatum acquirunt. T. 8. c. 946.

In Ecclesia edificanda quae, et quales exigi solent. T. 8. c. 602.

In Ecclesia olim quarta, et sexta fere fuit septuaginta. T. 7. c. 1509.

Ecclesiam qui est. T. 7. c. 36.

Ecclesiam a martyris separantur. Ibidem.

Ecclesiam ex praesentis praesentium, et secretarum ad eas conspectum. T. 8. c. 31.

Ecclesiam privilegia confirmata. T. 8. c. 491.

Ecclesiam quod vocat Justiniana. T. 8. c. 11.

de Ecclesia Africa. T. 8. c. 492.

Ecclesiam quoniam annorum sit data praescriptio. T. 7. c. 435.

Ecclesia sine bona vendere non potest Episcopatus sine consensu Capituli. T. 8. c. 921.

Ecclesiastica bona permitti possunt cum possessionibus laicorum, cum id utilitas publica exigit. T. 8. c. 501.

Ecclesia actio bona censetur, quae ex pecunia Ecclesiam comparata impuleris non confertur. Vide, Impubes.

Ecclesiastica actiones non perimuntur, nisi peremptoria centum annorum. T. 8. c. 12.

Ecclesiasticorum rerum locutiones ex eo, non accedunt. T. 8. c. 1192.

Ecclesiasticorum pignorum duo genera. T. 8. c. 494.

de Ecclesiasticorum rerum alienatione. T. 8. c. 1196.

Ecclesiasticorum rerum spoliatio quomodo puniuntur. T. 8. c. 764.

Ecclesiasticorum utrum in apostolice fidelitatem laicis praestare tenentur. T. 8. c. 843.

Ecclesiasticorum de possessione non iudicant in Gallia. T. 8. c. 1111.

de Ecclesiasticis canonibus. T. 8. c. 1335.

de Ecclesiasticis bonis. T. 8. c. 461.

de Ecclesiasticis praeiudiciis. T. 8. c. 384.

de Ecclesiasticis contrahendis. T. 8. c. 398.

Ecclesiasticum legatum est Ecclesiae debet. T. 3. c. 1037.

Ecclesiasticorum praeiorum venditio fieri non potest ab Episcopo sine consensu Capituli. T. 8. c. 921.

Ecclesi. verbum. T. 4. c. 400. ut accipitur in titulo de edendo. Ibid.

Edere, et exhibere rationes de iure promissas. T. 1. c. 199.

Edere latius patet, quam exhibere. Ibid.

Edere criminosi reus accusatores cogitur. T. 6. c. 1061. et T. 7. c. 91.

Edere actionem quid. T. 7. c. 91.

Edere rationes actionis, et exhibere librum rationum, totidem rationibus, et capitulum indubitanter praestare. T. 5. c. 901.

Edere ad libellum compelli, et dare. T. 5. c. 517.

Edere rationes, sive, vel brevia non cogitur contra se res retri. T. 7. c. 729.

Edere adversus alium rationes esse quo caso qui cogitur. T. 7. c. 460.

Edere quid sit. T. 8. c. 49.

Edere quid, et ad quod edenda proponatur. T. 1. c. 34.

Edenda sunt generalia leges, quae omnes populos, et provincias tenent. T. 7. c. 81.

Edicta de edendo rationibus, instrumentis litis, rationibus argumentorum. T. 1. c. 197.

Edicta quae sicut. T. 7. c. 81.

Edicta magistratuum sunt pars iuris civilis, Ulpiano auctor. T. 5. c. 1503.

Edicta de vi bonorum raptorum, et de turba, actiones famosas producat. T. 6. c. 90.

Edicta Principum plerumque S. C. quae idem censentur, non subsequuntur. T. 6. c. 383.

Edicta Praetorum leges annuae appellari. T. 8. c. 833.

Edicta penalis sunt tria de jurisdictione. T. 3. c. 98. et qui ille sit. Ibid. esse popularia. Ibid. et c. 89.

Edicta plerumque incipiunt et particula. Si. T. 4. c. 22.

Edicta, quae dunt abestibus, ut veniant, et illi emstant. T. 7. c. 601. publico loco addigatur. Ibid. non interponitur prece fidei incant. Ibid.

Edicta Principum plerumque subsecutorum Sententia-Consulta, quae idem decernunt, vel confirmant. T. 7. c. 1361. et c. 1364.

Edicta quae quae duntur. T. 3. c. 629.

Edicta quae publico loco addigatur. T. 7. c. 1281.

Edicta Imperatorum Sententia-Consulta sequentibus. T. 7. c. 555.

Edictalia bonorum possessio. Vide, Bonorum possessio.

Edictalia bonorum possessio. T. 6. c. 456. et c. 474.

Edictalia bonorum possessio defertur furioso, auctore recepto. T. 6. c. 460.

Edictalia bonorum possessio quomodo datur. T. 2. c. 184. et c. 712.

Edictalia bonorum possessio datur de pleco. T. 3. c. 713. et T. 4. c. 175.

Edictalia bonorum possessio quid. T. 4. c. 123.

Edictalia bonorum possessio aperiendo et decretali. T. 4. c. 174.

Edictalia, aut decretalia est bonorum possessione. T. 3. c. 11, quomodo deferatur. Ibid.

Edictalia bonorum possessione quomodo datur. T. 3. c. 713, et quando T. 3. c. 142, et seq.

Edictalia bonorum possessione quibus modis constituitur. T. 3. c. 110.

Edictalia bonorum possessione quomodo datur, et quo die. T. 3. c. 1013.

Edictalia bonorum possessione alio tempore datur, alio acquiritur, et alio tempore repudiari potest. T. 3. c. 631.

Edicti quod quisque rei domus sunt partes. T. 1. c. 534.

Edicti successores verbi eius sunt casu verba Senatorum Consilii Ordinali, et Tertuliani sunt aeterna. T. 5. c. 1018.

Edicti possessionis prima pars est. T. 3. c. 948.

Edicti perpetui quare supra iure non estio stat. T. 3. c. 69.

Edicti eorum verba edicti proponuntur. T. 4. c. 187.

Edicti qualitas per principia ostenditur. T. 1. c. 920.

Edictio ad exemplum actionis negotiorum gestorum actio iussoria comparata est. T. 5. c. 277.

Edictio Praetorum tacito pacta observantur. T. 5. c. 435.

Edictio Praetorum est idem est iudicium dabo et actio domus. T. 1. c. 921.

Edictio Praetoris ius venire praedictor, quam dicitur. T. 2. c. 345.

Edictio successores designat, secus vocatur. T. 5. c. 1017.

Edictio de ovis quae functiones consistit videtur advenire vicium, qui quid in suo molitur, quod vicio necit. T. 5. c. 331.

Edictio est quibus causis maiores, quibus subalternat. T. 6. c. 132.

Edictio de conjugenda sum amissionis liberis quod caveatur. T. 6. c. 417.

Edictio de custodiendo partem compositionem esse ad exemplum Carboniae edicti. T. 4. c. 908.

de Edicto Carboniae. T. 7. c. 1017.

de Edicto D. Adriani sollicito. T. 7. c. 1006, et seq.

Edictio vero quidem est, et quando non sit illius. T. 4. c. 630.

Edictum prout ad quem modum redegerit Justinianus. T. 3. c. 70.

Edictum perpetuum caput est edicti. T. 7. c. 91.

Edictum de altariis expellitur. T. 1. c. 63.

Edictum edictum ad locutiones pertinet. T. 1. c. 590.

Edictum successorum. T. 4. c. 1418.

Edictum Carbonianum de bonorum possessione decretali contra tabulas. T. 8. c. 164, et T. 5. c. 68.

Edictum Salvianum. T. 9. c. 164.

contra Edictum Edictum pasci est iuri publico derogare. T. 5. c. 281.

Edictum est quibus causis majores etc. tacito erit de civitate Romana, postea ad quascumque rivata constitutionibus correctum. T. 5. c. 187.

Edictum de alienatione quando locum habet, et quando non. T. 8. c. 187.

Edictum perpetuum male interpretatur, et intellectionem ad Accursio. T. 5. c. 1072.

Edictum Praetoris perpetuum fecit lites Commis. Ibidem.

Edictum prohibitorium est. T. 6. c. 78.

Edictum quod motus causa quibus causis cessare dicitur. T. 6. c. 121.

Edictum de matrimonio contractum prohibitionem est. T. 6. c. 96.

Edictum de calumniationibus quando cessat. T. 6. c. 121.

Edictum de ejecto, vel effuso, atque suspeso quatenus extendatur. T. 6. c. 189.

Edictum Carbonianum ad bonorum possessionem ad intentionem pertinet. T. 6. c. 470.

Edictum prohibitorium quod sit, et quibus competit. T. 8. c. 406.

Edictum prohibitorium de quibus agit personae. T. 6. c. 99, et c. 102.

Edictum peremptorium. T. 8. c. 779.

Edictum perpetuum ordinatum a Juliano Iureconsulto, tribusque distinctionem. T. 4. c. 838.

Edictum primum de bonorum possessionibus. T. 4. c. 908.

Edictum Clandii de servo pro derelicto habito, qui liber fit. T. 4. c. 939.

Edictum de bonorum possessione contra tabulas Praetoris positum est, et cur. T. 4. c. 949.

Edictum novum est aditum quo amissionis, vel in adoptionem dato consequatur liberi praetenti, relictis in familia in potestate legationis. T. 4. c. 950.

Edictum de custodiendo parte derogat Carboniae edicti. T. 3. c. 960.

Edictum Carbonianum. Vide, Carbonianum edictum.

Edictum de ventre inspicendo derogat Carboniae. T. 3. c. 152.

Edictum quod est. T. 3. c. 489.

Edictum de rei vindicationis facti de tota re, quo vindicator. T. 3. c. 244.

Edictum perpetuum. T. 4. c. 90.

Edictum est quilibet vox Praetoris. T. 3. c. 490.

Edictum dicitur quodcumque Praetor jubet, aut vult. Ibidem.

Edictum novum quod est. T. 4. c. 83.

Edictum novum a Juliano emendatum scriptoribus Adriani Imperatoris, et Senatorum. Ibidem.

Edictum de successione. T. 4. c. 146, et seq.

Edictum Praetoris vocatur lites exous, lites praetoris. T. 4. c. 143.

Edictum provocator. T. 4. c. 388.

Edictum D. Vespasiani de eo daturum aditionem praetoris causa. T. 7. c. 1003.

Edictum per voce interpretum est recte amatur. T. 3. c. 633.

Edictum quod iura referit tantum ad contractus, non ad liberationes. T. 3. c. 874, et c. 721.

Edictum peremptorium, et de eo. T. 4. c. 288.

Edictum peremptorium per mortem datur. T. 4. c. 289.

Edictum, et interdictionem esse sicut idem. T. 4. c. 721.

Edictum inter, et interdictionem de eorum operis ommissionem quamvis sicut differentia. T. 4. c. 722.

Edictio vocatio, seu vocatio editione prior sit, quo facili consilium potest. T. 7. c. 99.

Edictio actionis quod. Ibidem.

Edictio Praetorum Praetorianum aut divinum munus T. 5. c. 1207.

Edictio rationem ab argueria, et sumularia ex tempore, quo Praetor edicti, fieri debet. T. 6. c. 76.

Edictio operum pendet ex estimatione edicti. T. 4. c. 1316.

Edictio actio. Vide, Actio.

Edictio actio, et lites contestatio in quo differt. T. 7. c. 377.

Edictio actionum, et instrumentorum. T. 7. c. 365, et seq.

Edictio rescripti ad faciemdem litem solutio. T. 7. c. 630.

Edictio non comprehendit exhibitionem. T. 7. c. 568.

Edictio instrumentorum. T. 7. c. 665. Si sine subscriptione. Ibidem.

Edictio rationum. Ibidem.

Edictio in ius vocationem praecedat. T. 7. c. 565.

Edictio actionum committitur hodie vocationi in ius. T. 7. c. 577.

Edictio actio non ferit litem, aut iudicium, aut lites contestationem. T. 7. c. 440.

Edictio non ferit iuramentum. T. 8. c. 49.

Edictio est praeparatio, sive iudicium lites. Ibidem.

Edictio actionis est separata lites contestationem. Ibidem.

Edictio quod sit. Ibidem.

Edictio actio non minus post sequetur in ius vocationi. T. 7. c. 577.

Edictum verummodo modo fieri possit. T. 7. c. 565.

Edictum iuratum, et litem contestationem differentia. T. 8. c. 49.

Edictio iudicis a sententia ex licet appellare. T. 8. c. 16.

Edictio iudex quod dicitur. T. 5. c. 1233, quod datur a iudice delegato. Ibidem.

Edictio iudex quia. T. 7. c. 1232.

Edictio apud antiquos annuum vicebat. T. 4. c. 818.

Edictio, et edicti verba quod differant. T. 4. c. 392.

Edictio verbum quid compellitur. T. 7. c. 1912.

de Edictio liberorum divitio facto. T. 7. c. 639.

de Edictio populi, qui patrem non habet, vel qui in patria familia esse deservit. T. 7. c. 836.

Edictiores in domos eorum perinde effecti, et pariter. T. 8. c. 612.

Edictiores non civili, nec honorarie iure succedere possunt aliumque esse ad intestato. T. 7. c. 1912.

ed Edictiores omnes, et familiae sunt signati. T. 5. c. 345.

Edictio est res barbara. T. 8. c. 545.

Edictio nonne latitudo non est. T. 1. c. 268.

Edictio lites contestatio. T. 8. c. 498.

Edictio, lites etiam voluntas, cognitio, coactio in casu non praestatur. T. 3. c. 80, et c. 81.

Edictio rei incorporalis extorqueat in re corporali. T. 3. c. 150.

Edictio carcerum, vel domorum extra ordinem ponitur. T. 2. c. 513.

Edictio notitiae cur graviter connotat, quam dicitur. T. 1. c. 115.

de Edictio, et expiationibus. T. 1. c. 211.

Edictio non praestatur, nisi ex coactione. T. 3. c. 591.

Edictio non praestatur horreorum conductor, nisi convenit. T. 7. c. 813.

Edictio sanguinem, et suffragium. T. 7. c. 1331.

Edictio est plus est, quam pauperum. T. 4. c. 489.

Edictio quomodo cavet iudicio civilis. T. 6. c. 84.

Edictio saltem debet, non locuplet, cuius causa sufficit, idem, adeo repraesentatio non datur. Ibidem.

Edictio per auctorem apud Iudam. T. 1. c. 267, et c. 268.

Edictio, vel T. 4. c. 1233, paupertas quid, ibi.

Edictio, vel rursus fortitudo, in quem debitor iudicet, supra enim Principum ad concedendum quoddam tempore spatium, litem quod non possit exigi a creditori. T. 8. c. 32.

Edictio plus est, quam paupertas. T. 8. c. 123.

Edictio, vel T. 8. c. 388.

Edictio aliquem de possessione, et prohibere autem aditu, vestibulo quo parit aut. T. 6. c. 492.

Ejus, quod officio iudicis accedit, esse accessio nulla esse potest. T. 8. c. 876.

Ejusque interest debitoris. T. 5. c. 491, et c. 495.

Ejusque manum, aut digitum aliquot, quid est. T. 7. c. 1312.

in disjunctio Edictio est debitoria. T. 8. c. 967.

Edictio cursum sit, heredes, ad legatarii. T. 3. c. 765, et c. 710.

Edictio infirmum litem voluntate. T. 8. c. 872.

Edictio occurrere non est liberalitas. T. 5. c. 623.

Edictio praeparatio dicitur aut tacite, aut committitur. T. 8. c. 620.

Edictio quod sit. T. 8. c. 623.

Edictio heredis confirmatur morte alicui. T. 5. c. 621.

Edictio trilli, et domicilii cuiusque libera est. T. 5. c. 824.

Edictio ius actionis alicui non consumit actionem aptam rei, et completum proposito negotio. T. 5. c. 904.

Edictio in questionibus cupit est, et superio responsum, aut responsum cessat. T. 5. c. 401.

Edictio patris quodcumque pro satisfactione est. T. 5. c. 1110.

Edictio vel deter expressam, vel tacite. T. 4. c. 1345.

Edictio rei principalis non liberat delinquentem. T. 6. c. 346.

Emphyteusiarum domus non sunt ea jure Quiritium. T. 1. c. 121.
 Emphyteusiarum, et possessorum quo pacto differunt. T. 8. c. 338.
 Emphyteusiarum conductores, et perceptoris inter se differunt. T. 8. c. 338.
 Emphyteusiarum jura debent peremptionis, et peremptionis aeternitatem. T. 8. c. 331.
 Emphyteusiarum, et si quis plures, eodem rei, quo actio debetur laus esse. T. 3. c. 379.
 Emphyteusiarum conductores. T. 7. c. 837. et c. 839. et seq.
 Emphyteusiarum iure credit, et domania per legem moram facit in accipiendo casu. T. 7. c. 303.
 Emphyteusiarum, et asperitatem quo auctori vindictae datur. T. 3. c. 334.
 Emphyteusiarum eodem ratione eodemque nuntio, quo conceditur fructuaris. T. 8. c. 739.
 Emphyteusiarum quasi legationem esse. T. 8. c. 329.
 Emphyteusiarum jura potest vendi, donari, et legari ab emphyteutico. T. 3. c. 329.
 Inter Emphyteuticum, et domanium factio- nis laus super omnibus capitulis, et applicabilis ante casibus fortuitis, et aspera electionis. T. 7. c. 843.
 Inter Emphyteuticorum vectigile actio. T. 3. c. 431.
 Emphyteuticorum, et possessorum differen- tia. T. 8. c. 33.
 Emphyteuticorum fendorum peremptionem immunitas. T. 8. c. 332.
 Emphyteuticorum, qui emphyteusiam jura dantur, qui et patrimonium sunt. T. 8. c. 335.
 Emphyteuticorum limitatum. T. 8. c. 387.
 Emphyteuticorum predii jura. T. 8. c. 339. et c. 330. de Emphyteuticorum jura alienatione. T. 7. c. 846. et seq.
 Emphyteuticorum jura quid dicitur et contractio libellorum. T. 7. c. 844.
 De Emphyteuticorum fendorum collatione. T. 8. c. 332.
 Emphyteuticorum jura an alii donari possint, aut vendi salvo jure vectigilis. T. 5. c. 394.
 Emphyteuticorum jura an possint transferri in legatarios. Ibidem.
 Emphyteuticorum jura in quo differunt a superio- ribus. T. 5. c. 394. et c. 395.
 Emphyteuticorum jura. T. 3. c. 329.
 Emphyteuticorum alii quia ex pluribus heredis fecerit, emphyteuticorum actio quod fecerit, non la, cuius heredes fuerit. T. 1. c. 783.
 De Emphyteuticorum alienatione. T. 7. c. 846. et seq.
 Emphyteuticorum res, quae nominem empta est, et cui tradita, non ejus, qui pecuniam numeravit. T. 6. c. 990.
 De Empti, et venditi jura. T. 8. c. 978. et seq.
 Empti actio qui datur. T. 3. c. 539.
 In Empti actio omnia veniunt, quae contra hocem fidem sunt. T. 3. c. 540.
 Empti iudicio nisi magis est contrarium, quem dolus, et fraus. T. 3. c. 540.
 Empti venditi obligatio non datur, et quando concurrunt in eadem persona. T. 3. c. 550.
 Empti venditi obligatio an domitium vel venditorem transferat in emptorem, et prout in venditorem. T. 8. c. 535.
 Empti actionem, quam de evictione competit, non tollit praescriptio longi temporis. T. 7. c. 1420.
 In Empti actionem aliquando venire non licet. T. 7. c. 1498.
 Empti, et venditi actiones. T. 7. c. 816.
 Actio empti quando plura emiserit, vel quante actionis res valuerit, quo casu competit. T. 1. c. 994.
 In actionem Empti valent uxor et mora venditoris. T. 8. c. 113.
 Actio Empti cogit venditor caveri de iura, qui continetur edicta. Ibidem.
 Empti, et locitio nisi jura gentium. T. 3. c. 936.
 Empti nulla et contrahentes in materia dis- sentiant. T. 1. c. 35.
 Empti et venditio, locatio et conductio inter se familiaritatem habent. T. 1. c. 369.
 Empti, et venditio plena, et perfecta. T. 8. c. 307.
 Empti et venditio an peremptioem originem coepit. T. 3. c. 1441.
 Fene 8.

Emptio valet, etiam si error sit in qualitate rei. T. 8. c. 934.
 Emptio, etiam si error sit in materia, in dolo non valet. Ibidem.
 Emptio sub conditione facit, et pendente, non imperfecta. T. 3. c. 914.
 Emptio rescinditur si totum actionem reddidit. T. 8. c. 416.
 Emptio res cum qua valet. T. 3. c. 903.
 Emptio male fidei emptio non est. T. 1. c. 145.
 Emptio nuda consensus perficitur. T. 7. c. 309.
 Emptio, et venditio quodammodo contrahuntur. T. 2. c. 255.
 Emptio an esse possit sine pretio. Ibidem.
 Emptio an consistere debeat in nominata pecunia. Ibidem.
 Emptio an tam sub conditione, quam pure contrahatur. T. 1. c. 357.
 Emptio, vel venditio imaginaria non valet. T. 7. c. 309.
 Emptio solemniter, et jure facit laedere rescindi non debet. T. 4. c. 301.
 Emptio necessaria, et emptio voluntaria. T. 8. c. 1048.
 Emptio vel conductio rei sum, quando valet. T. 8. c. 905. error Glossae vulgari. Ibidem.
 Emptio empti contracta, domini acquirere causa, et emptio facta servandi sibi, et habendi pignoris causa motum differunt. T. 5. c. 369.
 Emptio non est artem, cum ades sacra coarctat. T. 5. c. 916.
 Empti, et venditio alio pretio non coarctat. T. 5. c. 297.
 Emptio emptio quomodo differat ab alia emptio. T. 5. c. 906.
 Emptio rei sum nulla est. T. 5. c. 918.
 Emptio empti alii, quid interest, an emptio doli causa. T. 5. c. 906.
 Emptio. Vide, Venditio.
 Emptio, et permutatio in quo differunt. T. 6. c. 381. et seq.
 Emptio an sit jura gentium. Ibidem. 382.
 Emptio omnia an pure sit, an conditionalis. T. 8. c. 381.
 Emptio quoniam, et quando perfecta dicitur. Ibidem.
 Emptio an sit perfecta, quando ejus conditio esse exalitur. T. 8. c. 381.
 Emptio, quoniam sub conditione, non certe lege facta est, quodammodo fructus emptori, et omnia accessoria empti acquirunt. T. 6. c. 557.
 Emptio perfecta est, si id, quod venierit, appareat quid quale, quantumve sit. T. 8. c. 387.
 Emptio sum rei quantum a reliquis emptio- num speciebus differat. T. 5. c. 387.
 Emptio nuda consensus perficitur, stilum atque de certa res, contraque pretio coarctatur videlicet si pure fuerit empti, vel cum condi- tione satvati, si fuerit conditionalis. Ibidem.
 Emptio, et traditio conditionalis si fuerit, an- tiquum conditio exstiterit, utemptio an locum habet. T. 6. c. 556. et procedat, si postea conditio exstiterit, et emptor ignoraverit, cum satvato. Ibidem.
 Emptio quodammodo actus pretio pro parte valet, pro parte non valet. T. 6. c. 385.
 Emptio venditio est, alio pro merce numeratam pecuniam quia accipit. T. 5. c. 303.
 Emptio, venditio an contrahi possit in lege, non post tempus eodem res venditur venditori, et remanet emptori. Ibidem.
 Emptio, venditio sub conditione fieri potest, ita et locatio. T. 5. c. 397.
 Emptio, venditio an et consensus contrahitur, alio aliam contrarius dissolvitur. Ibidem.
 Emptio consensu in persona veri emptoris, licet eodem solvitur pretium: mora enim in solvendo pretio non dissolvit emptorem jura perfectam. T. 8. c. 902.
 Emptio jura perfectum consensus nuda. Ibidem.
 Emptio rei sum non valet. T. 4. c. 1009.
 Emptio nuda conventio dissolvitur, si res actus non fuerit. T. 4. c. 905.
 Emptio, venditio nuda conventio, nudaque consensus contrahitur, perfectiorque. Ibidem. c. 906.
 Emptio, venditio sine pretio nulla est. T. 4. c. 1315.
 Emptio in partem laetum non potest consti- tuere. T. 3. c. 603.

Emptio nuda consensus perficitur, et obligatio- nem parit. T. 3. c. 608. et c. 615.
 Emptio, venditio, et permutatio quo pacto differat. Ibidem.
 Emptio, venditio nuda consensus perficitur. T. 3. c. 615. et c. 615.
 Emptio rei flagitiosa culpa est. T. 3. c. 549.
 Emptio numerum plurimum, dolo male contracta, nulla est. Ibidem.
 Emptio sine rei causa non valet. T. 3. c. 541.
 Emptio nulla, et imaginaria pro non facta est. T. 3. c. 326.
 Emptio, et permutatio quod differat. T. 3. c. 501.
 Emptio nulla quo act. T. 3. c. 501. imaginaria. Ibidem. admodum. Ibidem. armata. Ibidem.
 Emptio, et venditio quod differat. T. 3. c. 503.
 Emptio an fieri possit per sententiam, vel per apostolum. T. 3. c. 504.
 Emptio an consensu possit inter perem et fidem. Ibidem.
 Emptio quid. T. 3. c. 502. emptioem nomen generat. Ibidem.
 Emptio an sit conditionalis, an vero sit resolutio emptioem sub conditione. T. 3. c. 507.
 Emptio emptioem videtur dissolvere. T. 3. c. 511. et seq.
 Emptio contracta sub conditione, alio volens, nulla est; ab conditione vero, cum volens, nulla est. T. 3. c. 516.
 Emptio emptori contracta an valet, quod in sum causum honoris, cum servus erit. T. 3. c. 507.
 Emptio, et hereditas in quo differunt. T. 3. c. 541. aperi doli causa acquirere damnum. Ibidem.
 Emptio nulla est propter peritiam non idoneam. T. 3. c. 515.
 Emptio etiam sacrum, et publicum nulla est, etiam si fiat ab ignorantia. Ibidem.
 Emptio, et locatio quod differunt. T. 3. c. 544.
 Emptio fructuum, et partium laetum in valet. T. 3. c. 510.
 Emptio ubi est perfecta, periculum peritum ad emptorem. T. 3. c. 514.
 Emptio in parte mutata dicitur rescovi, et reformari. T. 3. c. 509.
 Emptio, et venditio quodammodo contrahuntur. T. 2. c. 255.
 Emptio bonum quomodo olim instituta. T. 2. c. 317.
 Emptio emptio an valet, alio consensu contentum in corpore, et in somnia dissolvitur. T. 4. c. 517.
 Emptio est vitia negotium. T. 7. c. 596.
 Emptio et locatio nulla est. T. 7. c. 667.
 Emptio aperi. T. 7. c. 1295.
 Emptio, et venditio aperi est. T. 7. c. 1285.
 Emptio simulata. T. 7. c. 736.
 Emptio quid sit. T. 7. c. 614. et T. 8. c. 131. et c. 152.
 Emptio, et permutatio in quo differunt. T. 7. c. 572.
 Emptio male fidei non est emptio. T. 7. c. 731. et T. 1. c. 54.
 Emptio dicitur laetum de ea, quoniam fit pretio numerato. T. 1. c. 331.
 Emptio quibus casibus potest a domino repro- bari, atque rescindi, nisi iam frans non sa- peret dimidium juxta pretii partem. T. 1. c. 994.
 Emptio male fidei non est emptio, sed stipulatio male fidei est stipulatio. Ibidem. et T. 7. c. 492.
 Emptio an nuda consensus interit praebe obli- gationem. T. 7. c. 493.
 Emptio non perficitur nuda pretio. T. 8. c. 109.
 Emptio an perficitur nuda consensus, sine in- strumentum. T. 8. c. 112.
 Emptio perfecta est, alio consensu de pretio, et de merca. T. 8. c. 131.
 Emptio simulata an reus contrahatur. Ibidem.
 Emptio nuda consensus contrahitur, consensu dissolvitur, non alteriter invalida. T. 8. c. 138.
 Emptioem definitio. T. 7. c. 369.
 Emptioem symbola. T. 2. c. 933.
 Emptioem, et venditioem, verbo veteres pro- missa uxor fuisse. T. 1. c. 171. et c. 172.
 Emptioem speciatim tempore perire. T. 2. c. 415.
 In Emptioem causa levit praesumptio, et quoniam libet emptioem non sufficit. T. 5. c. 131.
 Emptioem substantie est pretium. T. 3. c. 437.
 15

Equo in dco, vel pueri singuli in solidum
oti possint. T. 3. c. 960.
Equo legato, requiritur erementa. T. 3. c. 968.
Esquorum legati non inest factum. T. 3. c. 1354.
Esquorum pompa. T. 3. c. 91.
Esque curatiles qui in rebus converti solent, ut
molestias. T. 3. c. 300.
Esquum venalem si quis emptori expensum
dederit, et in interim eo quod emptor fecerit,
quod actione quoniam ab illo repetatur. T. 3.
c. 630.
Esque publicae. T. 3. c. 91.
Esquitas plus est, quam radicitas. T. 5. c. 1133.
Esquum quid sit proprie. T. 3. c. 306.
Esquendum estymos. Ibid.
Esquendum famulus qui agit, non confiditur,
advocatum esse sibi coheredem. T. 1. c. 163.
Esquendum famulus non nisi semel ag. possit.
T. 3. c. 966.
Esquendum est quomodo sententia sit emittit,
quibus mediis viis sequi amicum, et fa-
mulum sit. T. 3. c. 195.
Esquitas proprie qui sint. T. 3. c. 439.
Esquidit perne qua. T. 3. c. 601.
Esquidit damari, et in eadem sententia
damari paria sunt. T. 3. c. 797.
Esquidit quidem. T. 3. c. 158.
Esquidit quid. T. 3. c. 797, et c. 868.
T. 3. c. 308.
Esquidit, et valdissimum quo dissident.
T. 3. c. 797.
Esquidit, etore, vel reo obsecro, con-
trahitur. Ibid.
Esquidit contrahere qui dicitur. T. 3.
c. 122.
Esquidit quando contrahit actor. T. 3. c. 631.
Esquidit quando ab utroque parte con-
trahitur. T. 3. c. 633.
Esquidit quid. T. 3. c. 631. Iam nunc con-
fundunt valdissimum, et esquidit, et
idem contentum. Ibid.
Esquidit legata. T. 3. c. 439.
Esquidit legata quae dicitur. T. 3. c. 900.
Esquidit hereditates. Ibid.
Esquidit equitatem fisco sine possessione.
T. 3. c. 631.
Esquidit quid distat et caduca. T. 3. c. 615.
Esquidit quid. T. 3. c. 1415.
Esquidit quid sit. T. 3. c. 1078 quomodo
distat et caduca. Ibidem. sine fisco videtur.
Ibidem.
Esquidit quae dicitur. T. 3. c. 1099.
Esquidit appellatur caduca, quae ut indigne
auctoritate sit. T. 3. c. 1179.
Esquidit legata. T. 3. c. 1099.
Esquidit per colla meritis. T. 3. c. 1034.
Esquidit. T. 3. c. 927.
Esquidit equitatem redemptorem. T. 3. c. 977.
Esquidit, aut redemptorem libit. T. 1.
c. 181.
Esquidit inter, erifice, et architectos dif-
ferentia. T. 3. c. 155.
Esquidit. T. 3. c. 537.
Esquidit, et eripit quid dicitur. T. 3. c. 815.
Esquidit quid sit. T. 3. c. 658.
Esquidit, et rei eripit. T. 3. c. 418. ad preter-
itum tempus innotuit. Ibid. c. 417.
Esquidit non minus debet, quam iussit testator.
T. 3. c. 869, et c. 870. quid sit pila. Ibid.
Esquidit servandus qui. Ibid. de Esquidit
pecunie astante Joanne veteris glossatore
quo. Ibid.
Esquidit voluptuaria patri non impetatur.
T. 3. c. 267.
Esquidit iusta qua. Ibid.
Esquidit iurem non facit testatoris volun-
tatem. T. 3. c. 969.
Esquidit iurem non in rem paria con-
vertit pecuniam illius, quam patris inposuit
autem somptus, coeet actus quo iussit,
et compit de in rem verso le patrem. T. 3.
c. 767.
Esquidit in re, et orres in persone in quo dif-
ferunt. T. 3. c. 413.
Esquidit in suo statu fideicommissum se reli-
quere possit. T. 3. c. 704.
Esquidit non domini non emittit. T. 3.
c. 794.
Esquidit in causa tradidit dominum emittit. Ibid.
Esquidit in persone dominum non emittit. Ibid.
Esquidit in re ipsa, reire dominum, dominiem
non emittit. Ibid.

qui Errant, neque analesis, neque concessio
dicitur. T. 3. c. 836.
Errantes non potest videri sentire, est concessio.
T. 3. c. 76.
Errantes non consentiunt. T. 3. c. 76. etc. 100.
Errantia in comparatu, qui dubit. T. 3. c. 13.
Errantia in comparatu non dantur. T. 3. c. 143.
Errantia in facto venit datur. T. 3. c. 817.
Errantia, et ignorantia est iure causa quam
neque sit subveniri. T. 6. c. 381.
Errantia in re non datur communi dividendo
soluta. T. 3. c. 432.
Errantia sine signis non accet, neque subscrip-
tiones. T. 3. c. 145.
Errantibus in facto subvenitur, non ignorant.
T. 3. c. 517.
Errantibus in calculo an debet condicio. T. 7.
c. 711.
Errantia nulla est voluntas. T. 6. c. 683.
Errantia nullo est consensus. T. 3. c. 908.
Errare est esse turpe, sed in errore perseverare
turpissimum. T. 1. c. 591.
Errat qui non continet ius. T. 3. c. 1281.
Errat in iure, qui paratam quidem sententiam
sine iuris cognitione se habere auscit. T. 6.
c. 675.
Errat in facto, qui esset in quibus paratibus
natus sit. Ibid.
Errat qui Errat in re. T. 3. c. 412.
Errat in populi fugitive. T. 3. c. 353.
Error juris fecit. T. 1. c. 197.
Error juris unexceptionem impedit, facti error
unexceptionem parit. T. 3. c. 918.
Error juris non subdit, sed damno liberat.
T. 4. c. 111.
Error juris quoniam non subicit peam, neque
solutum. Ibid.
Error supina. T. 3. c. 973.
Error in nomine proprio est stipulationem viliat.
T. 3. c. 966.
Error in materia, vel in forme non viliat stipulationem.
T. 3. c. 961.
Error calculi non retrahitur possit. T. 3. c. 178.
Error facti, id est, rei gratie, excuset. T. 3. c. 83.
Error proprius est ignorantia facti. T. 3. c. 914.
Error facti, qui est in titulo de fideicommissis.
T. 3. c. 839.
Error facti legatum, aut fideicommissum locu-
tione. T. 3. c. 631.
Error facti non obstat unexceptioni. T. 3. c. 703.
Error facti non impedit. Ibid.
Error facti quando noret, et quando non nocet.
T. 3. c. 1157, et seq.
Error facti et nihil est magis contrarium con-
fessionis, quam error facti. T. 3. c. 844.
Error facti est merita quidem in damna, vel
compendio ubi. T. 3. c. 417.
Error falsae causae non parit unexceptionem, si
erroris traditio non secuta sit. T. 3. c. 703.
Error juris civile militum excusat. T. 3. c. 827.
Error juris quando locum habet, et excusat.
T. 3. c. 517.
Error juris condictionibus indebita soluta accet.
T. 3. c. 1244, qui conditio, quod soluti, ad
agit, ut acquirit, quod emittit, non ut quod
exuat sit, non emittit. Ibid.
Error juris in compendio, quodque iusticie
non nocet, maxime si iurisdictionis copiam
non habuerit. Ibid. sententia Menendi sit,
non licet ignorare legem naturam. Ibid. et
c. 1193.
Error juris quando nocet, et quando non
nocet. Error facti. T. 3. c. 1157, et seq.
Error juris quoniam non remittit. T. 3. c. 825.
Error juris nocet in compendii, non in damna
sit. T. 3. c. 1199.
Error juris. Vide, Juris error.
Error testatoris per legatum officit. T. 3. c. 633.
Error Tribonianus. T. 3. c. 412.
Error juris illius non prodest, ut error facti.
T. 3. c. 830.
Error, et ignorantia in modo per delegatio-
nem facti, et voluntatem, et liberationem
impedit. T. 3. c. 369.
Error juris, aut error facti est ad unexceptionem
gratias. T. 3. c. 560.
Error falsae causae non parit unexceptionem. T. 6.
c. 163.
Error in arbitrio eligendo cuius accet. T. 6.
c. 122.
Error iustus fecit, ut emptio, et traditio uni-

lem erroris et possessionis, et usucapionis
occasionaliter praebet. T. 3. c. 560.
Error juris non inducit condictionem, et tan-
tum error facti. T. 6. c. 706.
Error, vel ignorantia facti est nocet, T. 3.
c. 415.
Error non dat, vel prorogit iurisdictionem,
quia non emittit, qui error. T. 4. c. 836.
Error habet in se ignorantiam, quod est scien-
tia contraria. Ibidem.
Error testatoris est ius motus. T. 3. c. 930.
Error heredis est ius motus, qui error. T. 3.
c. 930.
Error gestoris in viliat, est mulet veritatem.
T. 4. c. 1363.
Error est voluntatis argumentum. T. 6. c. 901.
Error, et imperitia defecit ius fecit. T. 3.
c. 709.
Error in compendii, et in locis nocet, in
damna rei sum emittenda non nocet. T. 3.
c. 365.
Error in nomine non corrumpit legatum nec
aliquationem. T. 3. c. 143.
Error in materia in compendii venditione,
utrisque contrahentibus est viliat. T. 3.
c. 511.
Error a casu aliter succedentium acquiescen-
tiam, et solutionem, et qui de eo statim
scriptum. T. 4. c. 461.
Error juris in damna non accet. T. 3. c. 711.
Error Latine est dubitatio. T. 7. c. 711.
Error juris gentium omnino excusat, si ius-
tum communi iure gentium. T. 7. c. 861.
Error juris civile excusat. Ibidem.
Error facti in damna non differt ad erroris ju-
ris, in locis est differentia. T. 7. c. 631.
Error facti excusat omnes in compendii con-
trahentibus. T. 3. c. 581.
Error juris soliti nocet. T. 3. c. 630.
Error in materia ut viliat compendium. T. 3.
c. 634.
Error in substantia non viliat stipulationem.
T. 3. c. 655.
Error facti ad excusat. T. 3. c. 83.
Error juris ad nocet in damna. Ibid.
Erroris cognitio, et consensio motus quo opti-
mus peritiam potest. T. 3. c. 869.
Erroris juris plus videtur, quam rem ipsum,
et veritatem. T. 3. c. 906.
Erroris advocati non corrigere posse intra
triduum. T. 3. c. 1175.
Error in materia, et erroris in persone
differentia. T. 3. c. 635.
per Erroris quod soluti debet, ad id condi-
citur possit. T. 3. c. 1174.
per Erroris est quia plus, quam debet, sol-
vatur, in quoniam tunc solto compati,
quantitas. T. 3. c. 904.
per Erroris et qui procurator, emittit do-
mini, quasi debitas pecuniam domus, sol-
vatur, quid. Ibid.
Erroris falsae causae non parit unexceptionem.
T. 3. c. 1193.
per Erroris si debitor in disjunctiva soluti
otrumque, potest se utrumque debere
consequi, quantum, ut sicut habet soluti
vendi electionem, et non errant, habet
etiam condictionem, quem vult, electionem.
T. 7. c. 712, et c. 713.
Error iusto vassallum excuset, qui fideiussorem
non fecit. T. 3. c. 683.
Error soluti repetitio est, et consilio soluti
dono est, non repetitio. T. 3. c. 1263.
Error soluti repetitio non possit. T. 3. c. 612.
Error lapsi constitutum. T. 3. c. 391.
de Erroris juris. T. 3. c. 417.
Erroris qui redditit, vel promittit, quomodo se
liberat. T. 4. c. 808 et c. 809.
Erroris quidem soluti. T. 1. c. 143.
Erroris ex notis excusat. T. 1. c. 172.
Erroris Gregoriam in istud, qui potest in pipe. Ibid.
T. 1. c. 510.
Erroris quidam, qui in forum irreperant,
damna si Capito. T. 3. c. 115.
Erroris non eviti non potest: est enim habitus.
T. 1. c. 180.
Eschewia. T. 7. c. 1360.
Eschewia, et hoc, mora, hereditas. T. 1. c. 900.
Eschewia hereditas est. T. 7. c. 1172.
Eschewia. T. 7. c. 1509.
Eschewia apud Galfos, Latine dicitur Comites
sagri stabuli. T. 3. c. 358.
Eschewia, et qui videtur quotidiani esset,

Exceptio juratorum. T. 1. c. 335. et res judicata. Ibidem.

Exceptio quid est. T. 2. c. 500. et T. 5. c. 853. et T. 6. c. 945. et T. 7. c. 1149.

Exceptio parti tacite utrum credibilis obstat. T. 5. c. 844.

Exceptio temporis minoribus non nocet, sed ea, quae tempora ipso iure permut. T. 5. c. 843.

Exceptio est elypsis, atque est talum. T. 5. c. 1191. et T. 7. c. 1149.

Exceptio cui datur, non continet etiam ad datur soliti. T. 5. c. 612.

Exceptio doli mali appellatur improba petitioli. T. 5. c. 712.

si Exceptio facit, non licet, ibi necesse est licere, ubi non est exceptio. T. 5. c. 276.

Exceptio doli inest in actionibus arbitrariis, nec contra supplet officio iudicis. T. 5. c. 684.

Exceptio domini obstat actioni Publicianae. T. 5. c. 359.

Exceptio doli inest bonae fidei actionibus. T. 5. c. 433.

Exceptio iusti domini non datur temere, sed causa cognita, et bona peremptoria. T. 5. c. 1132.

Exceptio datur ea poena, non actio. T. 5. c. 1444.

Exceptio doli iudicium strictum facit bonae fidei. T. 5. c. 433.

Exceptio est defuncta iura opposita intentioni adversarii. T. 5. c. 900.

Exceptio est defuncta iura opposita intentioni adversarii, quo est vel perpetua, vel temporaria, vel ambigua. T. 5. c. 283.

Exceptio, et replicatio datur iure praetorio. T. 5. c. 436.

Exceptio pacti actioni bonae fidei inest. T. 5. c. 437. quo poena valent ad exceptionem, et non ad actionem. Idem Cyprianus censet, glossam accursii hic in verbo *non esse defendendam*. Idem interpretatio hic notanda. Idem Exceptio pacti adpotionem movet. T. 5. c. 435.

Exceptio datur et, et datur actio. T. 5. c. 1053.

Exceptio res competens, fiduciariorum prodest. T. 5. c. 755.

Exceptio exemplo actionis datur. T. 5. c. 612.

Exceptio quid quoniam ob causam infirmitatis. T. 5. c. 417.

Exceptio doli mali da dote quondam obijci possit. T. 6. c. 430.

Exceptio doli quoniam subsidio alii iuri civili deficienti, uti repugnanti, et quantum sit contraequa iniquitati naturali, et quam parum perquirat regule aequi iuris. T. 6. c. 68. et c. 69.

Exceptio doli an in heredes aeterni doli possit comparari. T. 6. c. 616. et c. 617.

Exceptio doli cur filio exheredato data sit. T. 6. c. 327.

Exceptio doli mali an sit subsidium exceptionis pacti. T. 6. c. 16.

Exceptio doli mali an naturalis iniquitate sitatur. T. 6. n. 58.

Exceptio quomodo fidet, et inefficace potest actionem, replicatio exceptionem. T. 6. c. 70.

Exceptio immo dicitur doctrina quoniam sit, et quondam locum habet. T. 6. c. 620.

Exceptio libertatis oneranda causa quoniam sit. T. 6. c. 654.

Exceptio interestis quoniam sit, et quo alio nomine denotari solent. T. 6. c. 613.

Exceptio iudicii instituti quondam obstat. T. 6. c. 293.

Exceptio an omnino dissolvat obligationem, et si legibus non sunt, et videlicet potestas tantum sit. T. 6. c. 69.

Exceptio omnia an sit praeterita. T. 6. c. 316.

Exceptio pacti, quae res producat, an praestitum adjuvenerit. Ibidem.

Exceptio pacti, quondam fiduciariorum non sufficit. T. 6. c. 61.

Exceptio pacti a debitoris facti data fiduciariorum an proficiat directo et principaliter, ibi. Exceptio praeterquam quod lege, vel sententia, auctoritate Principum concessum est, quondam iurum habet. T. 6. c. 199.

Exceptio doli propter quid datur. T. 6. c. 68.

Exceptio doli quomodo accomodatur omnibus negotiis, et iudiciis. T. 6. c. 68.

Exceptio doli an praestit filio exheredato. T. 6. c. 58.

Exceptio doli, pacti, libertatis oneranda causa,

et generaliter omnia exceptio, etiam si non opponitur nominatim, actionibus bonae fidei. T. 6. c. 318.

Exceptio doli cum exceptio pacti an semper occurrat. T. 6. c. 616.

Exceptio doli mali, ut et comae bonae fidei, quae lata mox. T. 6. c. 69.

Exceptio doli quomodo corpore. T. 6. c. 621.

Exceptio doli an sit generalis, et datur, ubique equitas defensionis arguit. T. 6. c. 49.

Exceptio doli mali quoniam iniquitate acquiescentia tacetur, et moderatur aequitate iuris civilis. T. 6. c. 616.

Exceptio doli in perpetua cum alit, res iudicata unde vi sit anorum. T. 6. c. 693.

Exceptio doli cum exceptio pacti an semper occurrat. T. 6. c. 620.

Exceptio quomodo elypsis sit, actio telum. T. 6. c. 68.

Exceptio pacti a debitoris facti data fiduciariorum, an debitoris proficiat directo et principaliter. T. 6. c. 61.

Exceptio doli mali an sit positus hoc su accomodatur. T. 6. c. 618.

Exceptio doli quomodo in strictis iudiciis inest. T. 6. c. 735.

Exceptio doli, et officium iudicis in quo differat, et quoniam diversa sint iuris remedia. T. 6. c. 233.

Exceptio doli quibusnam nocet. T. 6. c. 616.

Exceptio rei, aeterni. Ibidem.

Exceptio peremptoria quid. T. 6. c. 358.

Exceptio dilatoria quid. Ibidem quo tempore opponi possit. Ibidem.

Exceptio falsitatis est peremptoria. Ibidem.

Exceptio incommunicationis in quibuslibet parte ubi opponi potest. T. 6. c. 447.

Exceptio peremptoria quid. T. 6. c. 795.

Exceptio dilatoria quid. Ibidem.

Exceptio eadem rei prodest, et eadem vice minus nocere debet. T. 6. c. 1056.

Exceptio Exceptio recusatur est actionem instituit. T. 4. c. 1091.

Exceptio doli mali aut peremptoria, opponi potest quodcumque acto rem iudicatum. T. 4. c. 808.

Exceptio Epistola in Divi Adriani. T. 4. c. 1092.

Exceptio juratorum eadem est, quae parti contrari exceptio. T. 4. c. 678. et c. 873. hanc exceptio est perpetua. Ibidem.

Exceptio parti contrari. Ibidem.

Exceptio praedictorum. T. 4. c. 1088.

Exceptio rei non iudicatum. T. 4. c. 1109.

Exceptio rei iudicatum. T. 4. c. 1089. et seq.

Exceptio rei iudicatum quomodo prodest condemnato, et quando non prodest. T. 4. c. 1150.

Exceptio rei iudicatum, et actum quomodo prodest. Ibidem.

Exceptio rei iudicatum, quoniam venditori competit adversus Titium, eadem competit emptori. ibi. Exceptio Senatus-Consulti Velicani recusatio est alienae obligationis. T. 4. c. 6091.

Exceptio Trebellianii. T. 4. c. 1056.

Exceptio bonae fidei. T. 6. c. 321.

Exceptio rei iudicatum, si conator sit utatur, auctoritate replicatio quoniam, quod non colimus minoris tutor, aut magistratus condemnatur sit. T. 6. c. 857.

Exceptio doli mali inest bonae fidei iudiciis uti iure. T. 6. c. 379.

Exceptio da vero petenda perunia debitoris prodest, an etiam permittit ejus heredi. T. 3. c. 650.

Exceptio non est, nisi et actio sit. T. 3. c. 641.

Exceptio in conditum ab obiectis ab iniquitate arguitur. T. 7. c. 523.

Exceptio alia causa, et ibi dicitur, alia praescriptio. T. 4. c. 466.

Exceptio litigiosa. T. 4. c. 322.

Exceptio ubi a gaffier replicacionem. T. 4. c. 60.

Exceptio iusta quoniam. T. 4. c. 329.

Exceptio in praedicta causa videtur post litem contestatam. T. 4. c. 684.

Exceptio praecursoria negat iure datum pruratore. T. 7. c. 1304.

Exceptio vulgaris est exceptio rei iudicatum. T. 7. c. 646.

Exceptio non actum penam opponi potest apochi inter certa tempora. T. 7. c. 704.

Exceptio rei impedit actionem, et illis contestacionem. T. 7. c. 1302.

Exceptio rei iudicatum adversus quem competit. T. 7. c. 616.

Exceptio res iudicatum non nocet arbitribus. T. 7. c. 1311.

Exceptio litigiosa in quo consistit. T. 7. c. 1414. et seq.

Exceptio juratorum quomodo comparatur. T. 7. c. 680.

Exceptio litigiosa obstat scienti, et ignoranti. T. 7. c. 1415.

Exceptio doli est perpetua. T. 7. c. 1417.

Exceptio non numerat pecuniam. T. 7. c. 627.

Exceptio an numerat pecuniam opponi potest conductioni ac syngrapha litem binonem. T. 7. c. 704.

Exceptio, et praescriptio non differat. T. 7. c. 1405.

Exceptio rei iudicatum. T. 7. c. 508.

Exceptio contrarius actum verbo. T. 7. c. 1301.

Exceptio est actio, quo actio infragitur. T. 7. c. 1409.

si Exceptio praeter actionem doli non opponitur actum iudicatum, et generaliter quilibet peremptoria. T. 7. c. 712.

Exceptio non numerat pecuniam. T. 7. c. 729.

Exceptio doli strictum actionem bonae fidei facit. T. 7. c. 431.

Exceptio dilatoria, et peremptoria in quo differat. T. 7. c. 1411.

Exceptio ac lege Leteria. T. 7. c. 1411.

Exceptio quae est mera origo. T. 7. c. 737.

Exceptio non opponitur apochis rerum depositionum. T. 7. c. 740.

Exceptio an numerat pecuniam. T. 7. c. 737.

Exceptio non numerat pecuniam. T. 7. c. 779.

Exceptio peremptoria quid. T. 7. c. 747.

Exceptio dilatoria inest illi opponi debet. ibi. Exceptio, et praescriptio idem est. T. 7. c. 127.

Exceptio rei iudicatum. T. 7. c. 407.

Exceptio cessantia bonorum, quoniam debitori competit, an complet fiduciariorum. T. 7. c. 1414.

Exceptio pigriorum quoniam sit. T. 2. c. 160.

omnis Exceptio conditionum habet T. 2. c. 165.

Exceptio monitoria, siue dilatoria ac remitti possit. T. 7. c. 446. peremptoria an committit, vel relevari possit. Ibidem.

Exceptio est defunctio. T. 7. c. 519.

Exceptio non est, nisi sit actio. T. 7. c. 478.

Exceptio doli cum alia concurrat. T. 7. c. 445.

Exceptio an differt a praescriptio. T. 7. c. 531.

Exceptio doli perpetua est. Ibidem.

Exceptio peremptoria an recipit Principio possit contrari. T. 4. c. 21.

Exceptio pacti temporarii an possit remitti recipit Principio. Ibidem.

Exceptio infamiae hodie Requantur in advocat. T. 6. c. 55.

Exceptio propter reatum procuratoris recte opponitur. Ibidem.

Exceptio verbo replicatio significatur. T. 2. c. 745.

Exceptio doli mali via, et effectus. T. 6. c. 432.

Exceptio exemplum actionem non datur. T. 6. c. 643.

Exceptio doli mali quoniam via sit. T. 6. c. 18.

Exceptio omnia, quoniam non inest actum, an causae omnia sit. T. 6. c. 52.

Exceptio doli mali effectus quoniam actum sit. T. 6. c. 63. et c. 62.

Exceptio rei iudicatum formula. T. 4. c. 1080.

Exceptio doli. T. 7. c. 531.

Exceptio doli dantis quoniam locus est. T. 4. c. 1091.

Exceptio non tollit confusio, sed actum. T. 4. c. 813.

quo differat est inter Exceptioem perpetuam, et temporariam. T. 5. c. 341. et c. 361.

Exceptioem doli mali prodest edificat. T. 4. c. 866.

Exceptioem rei iudicatum obstat, quoniam eadem quoniam inter easdem personam revocatur. T. 4. c. 816.

contra Exceptioem rei iudicatum quoniam datur replicatio. T. 4. c. 869.

per Exceptioem plenam servatur, quoniam servari non possunt per actum. T. 4. c. 867.

quod Exceptioem habet iustam, nec ab iniquitate causam abhorrentem, debet esse desinit. T. 4. c. 1232.

Exceptioem et competere malum magis, et actum dantis. T. 4. c. 863.

Actum doli mali iudicium bonae fidei tenet. T. 7. c. 1416.

Exceptioem longi temporis habet illa, qui rem

aliam longe tempore possedit bona fide, et iusto titulo adversus dominum rem vindicatum, et creditorem hypothecarium T. 7. c. 1275.

Exceptionem dari occurrere cum exceptione in factum. T. 7. c. 737.

Exceptionem qui opposit, non videtur coexistere, nisi palam confitetur. Ibid.

Exceptionem pacti qui non apparet in stricto iudicio, demonstrat. T. 7. c. 562.

Exceptionem non datur rei obiecta repositae depositum, ius depositi non emittit. T. 7. c. 203.

Exceptiones doli opponit pro officio iudicis est. Ibidem. T. 7. c. 570.

qui Exceptione utilis, agere videtur. T. 4. c. 1087.

de Exceptione doli mali, quam obicitur heredi agenti contra voluntatem defuncti. T. 7. c. 1469.

de Exceptione rei iudicatis, qua repellitur in, qui iudicio est ascriptus, vel heres ejus, si rursus agat eadem de re. T. 7. c. 1610.

de Exceptione pacti, et doli mali. Ibidem.

de Exceptione litigiosa, qui actor eligitur vitiis litigiosis. T. 7. c. 1414.

de Exceptione antea iactis contractus tollenda, et de diversis temporibus, et exceptionibus, vel prescriptionibus, et interruptionibus eorum. T. 7. c. 1277. et seq.

de Exceptione juramenti. T. 7. c. 591.

de Exceptione quod vi metus causa factum est. T. 7. c. 1415. distal ab interdicto unde vi. Ibid.

In Exceptione reus pro scire habetur. T. 7. c. 738.

Exceptionem defendit adjecto, etiam in ea sententia dicitur. T. 8. c. 609.

Exceptiones ex pacto iure pratorio dantur. T. 5. c. 107.

Exceptiones peremptoriae qui possunt opponi post litem contestatam usque ad sententiam, vnde dicitur. T. 4. c. 377.

Exceptiones que reo competunt, aliquando non accommodantur defensori. T. 1. c. 291.

Exceptiones non comparantur. T. 3. c. 333.

Exceptiones ante et legibus, vel ex priora jurisdictione subiacent. T. 3. c. 331.

Exceptiones alim peremptoria, et peremptoriae sine temporibus, et dilatoriae, et ex rei dictis, Ibidem.

Exceptiones etiam procuratoribus propter infamiam vel dantur, vel ipsius procuratoris apprehendantur. Ibid.

Exceptiones in autem semper, sed intelliguntur actionibus bonae fidei, vel suppletur officio iudicis. T. 5. c. 661.

Exceptiones quidem non perperam, et quamcumque. T. 5. c. 361. quidem temporaria, et quae semel. Ibid. qui totus est acceptio temporis ante tempus solvens an repetere possit, ac conditionem indebiti habet. Ibid. quoniam Exceptiones sunt ambiguae. Ibid.

Exceptiones, seu exceptiones. eorum rerum, quorum actum procul ab actione, legibus datur. T. 5. c. 663.

Exceptiones quomodo in iudicia stricta accedunt non, et an aliqui iudex eorum rationem habebit. T. 8. c. 332.

Exceptiones duo, quibus potest de peculo familiaris, etiam pro eo pactus est, non tenentur. T. 6. c. 61.

Exceptiones quoniam pacta dicuntur. T. 8. c. 747.

Exceptiones prejudiciales in qua rem comparat. T. 7. c. 1304.

Exceptiones quae probantur alit. T. 3. c. 640.

Exceptiones quoniam, et ad quid comparantur. T. 3. c. 333.

Exceptioeae multo plures, quam actiones. T. 4. c. 381.

Exceptiones. T. 7. c. 597.

Exceptiones peremptoriae, et exceptiones dilatoria. T. 7. c. 1411.

Exceptiones praesentantur. Ibid.

Exceptiones peremptoriae, et exceptiones dilatoriae in quo differunt. T. 7. c. 1304.

Exceptiones peremptoriae sunt. Ibidem.

Exceptiones sunt manus solvere, actiones manus dextrum. Ibid.

Exceptiones temporales pro se odiosae esse. T. 7. c. 1279.

Exceptiones pacti conventi, vel doli, vel in legem concurrunt semper. T. 7. c. 567.

Exceptiones non an in iudicio pecunie. T. 7. c. 779.

Exceptiones sunt subdita rerum. T. 7. c. 1413.

Exceptiones dilatoriae quoniam sunt. T. 7. c. 1303.

Exceptiones dilatoriae in quo differunt et peremptoriae. T. 7. c. 1257.

Exceptiones prejudiciales. T. 7. c. 741.

Exceptiones distinctae opponendae ante litem contestatam. T. 7. c. 610.

Exceptiones, sine defensionis et alenduntur ad defensores, vel mandantes, quibus reus principia dei munus. T. 7. c. 1434. et c. 1435.

Exceptiones sunt elypei rerum, actiones teia. T. 7. c. 1304.

Exceptiones peremptoriae opponi possunt post litem contestatam. T. 7. c. 609.

Exceptiones, sine defensionibus extenduntur ad intercessores. T. 7. c. 1413.

Exceptiones testium. Gallus reprobat. T. 7. c. 1416.

Exceptiones dilatoriae ex persona decessit. T. 7. c. 606.

Exceptiones, quoniam sunt expungunt naturalem obligationem. T. 7. c. 599.

Exceptiones dilatoriae et peremptoriae, et subscriptiones. T. 2. c. 637.

Exceptiones dilatoriae, et peremptoriae probi debent, postquam actor probavit iuramentum suum. T. 7. c. 479.

Exceptiones dilatoriae, et peremptoriae quoniam sunt. T. 7. c. 531.

Exceptiones peremptoriae ante sententiam quoniam tempore opponi possunt ibi. quoniam Exceptiones debentur appeli ante litem contestatam. T. 8. c. 81.

Exceptiones dilatoriae, et diversae reus uti potest, actor non. T. 5. c. 457.

de Exceptionum formis. T. 1. c. 109.

Exceptionum duo genera esse, aliae tollunt naturalem obligationem, aliae non tollunt naturalem obligationem. T. 7. c. 783.

Exceptionum alim sunt peremptoriae, alim dilatoriae. T. 7. c. 782.

Exceptionum definitiones quoniam. T. 2. c. 643.

Exceptionum tempora, quoniam a defensione corporum, current adversus successores nonnulli. T. 7. c. 463.

de Exceptionibus, seu prescriptionibus, quoniam solent obici actoribus adit. T. 7. c. 1533.

de Exceptionibus, seu prescriptionibus. T. 7. c. 1107. et seq.

Exceptiones probantur corroborantibus rei, sine causis. T. 7. c. 1414.

de Exceptionibus. T. 4. c. 1087. et seq. usque ad c. 1089. et T. 7. c. 1277. et seq.

Exceptiones Praesentantur. T. 4. c. 415.

Exceptiones peculium habent castrense. T. 8. c. 297.

Exceptiones, quoniam defectus, gravior. T. 4. c. 550.

Exceptiones, et quod agere possit pro recipere. T. 7. c. 607.

Exceptiones in semper probantur debeat. T. 3. c. 640.

Exceptiones probantur debet actionem. Ibid.

Exortum unius quatuor est alterius positio. T. 6. c. 144.

Excommunicatione, forte et capitulo sine consensu Episcopi, non valet. T. 8. c. 614.

Excommunicatione non valet, nisi declaratione praesente. T. 8. c. 870.

Excommunicatione ob contumaciam fulminatur. T. 8. c. 774. et c. 775.

Excommunicatione accensum trahit excommunicationem. T. 8. c. 877. irregularis post abolutionem nullius est momenti. Ibid.

Excommunicatione est fulmen Pontificum. T. 8. c. 10.

Excommunicatione subtrahuntur redditus Ecclesiarum. T. 8. c. 758.

Excommunicatione peremptoriae defenit. T. 8. c. 847.

Excommunicatione non licet in iudicio exerceri sine auxilio, sine alieno nomine. T. 8. c. 808.

Excommunicatus in ius vocare non potest, conveniri tamen potest. T. 8. c. 754.

Excommunicatione quomodo differt ab eo, qui sceleris et communis. T. 8. c. 814.

Excommunicatus iudicia officio fungi non potest. T. 8. c. 863.

Excommunicatus procuratorio munere fungi non potest. T. 8. c. 863.

Ex comitatus non pro locatis, et vicisim emulatur. T. 6. c. 405.

Ex condicio se utiliter agit in, cui secundum conventionem non praesentatur, quam convenit. T. 8. c. 209.

Executio subdita. T. 3. c. 816.

Executio curae cui olim commissae. T. 8. c. 10. et c. 30.

Executio quid sit. T. 8. c. 82.

quod exequatur, quid habeat verba significat. T. 1. c. 31.

qui ex Executo et tutela numero liberorum. T. 7. c. 610.

Executio absentium, vulgo caver. T. 7. c. 1503.

Executio a decurionibus etiam 16. annorum, ab aliis honoribus suis esse censetur. T. 8. c. 800.

Executio, et vacatio numerum. T. 2. c. 312.

Executio et tutela quid. T. 2. c. 804.

Executio ab honoribus an sit. T. 5. c. 800.

Executio iudicis. T. 8. c. 874.

Executio quid sit. T. 7. c. 508.

Executio vera est post administrationem completam. Ibid.

Executio numerum. Vnde, Vacatio.

Executio, rei fore privilegium quod vires suae exerceat. T. 5. c. 613.

Executio in quo per procuratorem agi potest. T. 4. c. 573.

Executio tutela comae inter quatuor mentes peragitur. T. 7. c. 819.

Executio an honoribus qui habet, an etiam iudicis a munusculis excusetur. T. 4. c. 808.

Executio tutelae velacionem a tutela. T. 7. c. 970.

Executio tutela falsae an liberet coere iudicem. T. 3. c. 67.

Executio tutelae, et eorum. T. 2. c. 312.

Executio, quoniam arbitrium accipere impediunt, quam multum. T. 6. c. 145. et c. 146.

Executio tutelae, et eorum, quoniam, et quod. T. 2. c. 65.

Executio, et libri et Modestius scripti. T. 4. c. 813.

Executio vera genera. T. 2. c. 817.

Executio causa varie. T. 2. c. 608. et seq. de Executionibus numerum. T. 8. c. 291.

Executio tutelae, velacionem, vel eorum, et de temporibus etiam. T. 7. c. 968. et seq. si Executionis aliter, vel error falsae allegacionibus. T. 7. c. 909.

Executio beneficii tantum tribuitur illi, qui iustis modis civile suscepit. T. 8. c. 803.

Executio beneficii. T. 7. c. 1438.

Executio sententiae per officium, sine apparitionem. T. 7. c. 369.

Executio peram corporis ad Praetorem non pertinet. T. 2. c. 71.

Executio sententiae. Vnde, Sententia.

Executio actionis iudicia dicitur per iurisdictionem. T. 8. c. 272.

Executio sententiae iudicis dicitur ad quem pertinet. T. 7. c. 1304.

Executio incipit et rebus corporibus mobilibus primum, deinde immobilibus. T. 7. c. 1307.

Ex officio non servatur in Gallia, nisi cum minoribus iudicis sint. Ibid.

Executio quomodo sit. T. 7. c. 1306.

Executio non fit statim post rem iudicatum, sed post legatum tempus. Ibid.

Executio rei iudicis comprehendit tribus verba, *ripus, distringit, et adducit*. T. 7. c. 1308.

Executio rei iudicis ex causa pecuniae debita in tribus modis. T. 7. c. 1306.

Executio sententiae alit. T. 4. c. 286.

Executio est iurisdictionis. Ibid.

Executio rei iudicis aperiendi ad falsis instrumentum, vel inamulatum. T. 7. c. 1312.

de Executione rei iudicis. T. 7. c. 1306.

ab Executione sententiae appellare non debemus, nec a sententia. T. 7. c. 1327.

de Executione rerum iudicatum. T. 7. c. 1320.

ab Executione sententiae, et ab Executione rei iudicis an licet appellare. T. 4. c. 286.

ex Executor sit sole ius peram infamiam. T. 8. c. 871.

Executor quis in pena reprobationis, vel remotionis ab ordine, et cor. Ibid.

Executor sententiae neque iudex, neque arbitrius. T. 8. c. 870.

Executor erutus, et executor non erutus in quo differunt. T. 3. c. 419.

Executer habet tantum jus consequendi, non judicandi, aut retrahendi nec indicandi, imo nec interpretandi. T. 7. c. 136.
 Executor rei iudicatus auctoritate ejus, qui jus habet hoc principium, caput pignus ex bonis eadem. T. 7. c. 136.
 Executori non in heredes nulla est actio. T. 5. c. 1078.
 ab Executori mandatum appellare non licet, nisi modum executionis excedat. T. 5. c. 873.
 Executores testamentorum. T. 5. c. 33.
 Executores testamentorum esse possunt Clerici. T. 5. c. 1029.
 Executores quare modo illius, modo negotiorum dicuntur. Vido. N. 10.
 Executores sententia iustitiam sicut. T. 4. c. 266.
 Ex edicto Vespasiani eorum est, ut aspectus delictorum rubra rubea, non ligari possint, nam, quod edictum iuncta sunt. T. 5. c. 1179.
 hec Sententia Censorio constitutionis addiderunt, ut iuncta quoque delictis detineri non possent. Ibid.
 Eadem erant in criminibus addictis sedendi causa, capaces mulierum hominum colloqui, aut disputare rationem. T. 7. c. 1376.
 Exempla honorarum. T. 8. c. 459.
 Exempla authentica apud actuarum rraaest. T. 8. c. 807.
 Exemplar Florentinum, et Basilicum, ut rectum in. T. 5. c. 341.
 Exemplar, qui adrem, immetat, approbat. T. 6. c. 359.
 Exemplar, manu publice conscriptionis, sedem facit. T. 8. c. 337.
 Exemplar, et exemplum differunt. T. 3. c. 426.
 Exemplari ut licet deficiat authentico. T. 8. c. 877.
 Exemplum actionis datur capitulo. T. 5. c. 643.
 exemplum vero exceptionis actio non datur. Ibid.
 Exemplum consilii in Mustellaria Plauti, quod et copia dicitur. T. 8. c. 313.
 Exemplum ex. T. 13. de consensu primum, in quo qui in maiorem suamque per seipsum, ad pro alio se obligat, se in dividendum tantum ejus partem obligat. T. 6. c. 314, et c. 315.
 Exemplum, seu copia instrumentorum. T. 7. c. 55. et alia subseribuntur. Ibid.
 Exemplum sufficere ad instrumentum. Ibid.
 Exhebeti ab quibus causis praeda sua pignori obligari possunt. T. 8. c. 174.
 Exheredandi iudicati erant legitime bodin non exheredantur. T. 7. c. 130.
 Exheredandi iudicium officio iustitiae appellacionis, et cur. T. 5. c. 843.
 Exherere aereis aliis est, aliud locare. T. 5. c. 355.
 Exheredat aereis, copponit, ut stabili quodammodo lenienter ex quasi maleficio. T. 2. c. 293.
 Exheredit ovis quia, et quare sic dicitur. T. 6. c. 319.
 Exheredit, et exhereditio actio quid. T. 2. c. 331.
 an Exheredit actio exhereditio lenienter, si magister navis mutum puerum sumperit. T. 7. c. 763.
 Exheredit. Vido. Magister ovis.
 an Exheredit aeri domino qui quid surripit in navem, lenienter actio non vel in liberatorem aere dedendo servum. T. 7. c. 763.
 Exheredit non tantum ex contractu magistri, sed etiam ex ejus contractu, quem magister proponit, etiam prohibito alium per se posse lenienter. T. 7. c. 763.
 Exheredit an lenienter ex omni causa. T. 7. c. 764.
 Exheredit quia al. T. 9. c. 108 et T. 7. c. 764.
 in Exhereditio, quoniam denotat actionem. T. 7. c. 764.
 Exhereditio actio. T. 2. c. 404.
 actionibus Exhereditio, et actionibus qui lenienter. T. 2. c. 406. saepe comparantur hab actionem inter se. Ibid.
 tem Exhereditio, quam insellioe refruuntur ad quosque contractus. T. 3. c. 581. promittunt interdu dicitur per eodem ex. Ibid.
 Exhereditio actio quibus, in quo, et ex quibus datur. T. 8. c. 165.
 Exhereditio, et insellio actio in quibus conveniunt, et in quibus dantur. Ibid. et c. 165.
 Exhereditio paria ab omni periculo, ad protestationem immunes sunt. T. 8. c. 157.
 Exhereditio modi quam variis. T. 3. c. 145.
 Exhereditio nominum erat soli filii iura ci-

vili, ceteri liberi poterant exheredari inter ceteros. T. 4. c. 127.
 Exheredandus est filius, vel insellioendus, ut lenienter committat. T. 4. c. 948.
 Exhereditio silentio quibus possit, et qui non. T. 2. c. 431.
 Exhereditio est adimere hereditatem al., qui non sperat ex lege, vel edicto Praetoris. T. 5. c. 490.
 an liberi parentibus Exheredare. T. 2. c. 130.
 Exhereditio nominum quibus videtur. T. 2. c. 127.
 Exhereditio an possit filium inter ceteros. T. 4. c. 1155.
 an Exhereditio possit filium ex nuptiis ingratas, patris contrahere. T. 1. c. 58.
 Exhereditio filii an nominum debeat, qui in potestate sunt. T. 4. c. 415.
 quando Exhereditio potest posthumus. T. 5. c. 543.
 Exhereditio quibusque contingat. T. 2. c. 127. et seq.
 Exhereditio a patre nominatum debet filium si non instituitur heres; filius, nepos, nepotia, et reliqui liberi possunt exhereditari vel nominatum, vel inter ceteros. T. 7. c. 975.
 Exhereditio formis actus cum inter ceteros. Ibid.
 contra Exhereditum cum olim iudicabat, quomodo presentantur. T. 7. c. 631.
 Exhereditio in hereditate arripit rejecti locum non succedunt. T. 6. c. 406.
 Exhereditio qui, T. 7. c. 328.
 Exhereditio filii a patre, vel matre, non repraesentant vicem patris sui, vel matris in successione avi, vel avium. T. 1. c. 359.
 Exhereditio filii victoria in quibus inefficax testamentum ex heredi hereditatem scriptum, et quomodo. T. 5. c. 671.
 qui Exhereditio ratas, et parentis legat. T. 5. c. 398.
 Exhereditio quodammodo certum portorem, et petitionem transmittit ad liberos suos. T. 6. c. 406.
 Exhereditio an confertur, si oblatum in quipia. T. 4. c. 65.
 Exhereditio an potest possit honorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 37.
 Exhereditio vel potest, si filiolemuliam aliam dorem principem possit. T. 4. c. 62.
 Exhereditio an ratum est id, quod vivas patris mortis contemplatione dedit. Ibid.
 Exhereditio sui condicione habent bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 38.
 Exhereditio qui dicitur. T. 7. c. 467.
 Exhereditio indignatio. T. 7. c. 633.
 Exhereditio quantum caput iura legat, ut fiduciarii. T. 2. c. 675.
 Exhereditio filiorum aut institutionem scribi potest. T. 2. c. 845.
 Exhereditio nulla alio elegio. T. 2. c. 846.
 Exhereditio macula quodam est, et injuria. T. 8. c. 475.
 Exhereditio quorum aut personarum. T. 3. c. 180.
 Exhereditio, vel institutio liberorum. T. 3. c. 843.
 Exhereditio filii quando, et quomodo valet. T. 6. c. 56.
 Exhereditio est alienum matris, seu alienum patris. T. 6. c. 565.
 Exhereditio lenis est condicionalis adjectio. T. 5. c. 638.
 Exhereditio quando valet, et quando non valet. T. 5. c. 516.
 Exhereditio in patrem non valet. T. 8. c. 527.
 Exhereditio non valet, nisi sit instrumentum rite peracto. T. 8. c. 516.
 Exhereditio auctori ius, et nomen hereditis, et ius penult. T. 5. c. 905.
 Exhereditio non auctori omnia liberis. T. 5. c. 905.
 Exhereditio non auctori ius sepulchrorum. Ibid.
 Exhereditio non auctori adsignacionem liberorum. Ibid.
 Exhereditio non auctori ab intestato iura liberorum. Ibid.
 Exhereditio est infamia. Vido. Infamia.
 Exhereditio nepotia, quae non nota grata, sed alio consilio adjecta est, necesse est an possit, quousque contra tabulas habetur avi bonorum possessionem potest possit. T. 6. c. 902.
 an Exhereditio filii auctori potest ex eo nato, qui nepos a patre non suo exhereditus, et

est neque a filio patris. T. 4. c. 908.
 Exhereditio, qui sit post mortem, auct valet. T. 4. c. 977.
 Exhereditio est ingratia. T. 5. c. 139.
 Exhereditio arripit tantum in talia testamentum. T. 4. c. 127.
 Exhereditio facta ab uno ex institutis, cum alii plures, an valet. T. 4. c. 38.
 Exhereditio quando recte fiat, et quando non valet. Ibid. 37. 38.
 Exhereditio non admittit omnia. T. 7. c. 909.
 an admittit iura sepulchrorum. Ibid.
 Exhereditio quibus verba ferat. T. 7. c. 907.
 Exhereditio an potest adimere decem filium suum, quam pro ea dedit patris. T. 7. c. 909.
 Exhereditio probata est iura civilia. T. 7. c. 945.
 Exhereditio quibus bona exierit. T. 7. c. 941.
 non spoliat filium dote. Ibid.
 Exhereditio est ingratia, cum etiam quandoque fit cum convicio, cum elegio infamiae. T. 7. c. 404.
 Exhereditio, et abdicatio ut quae differunt. T. 7. c. 4455. et c. 1166. utraque est filium patrum. T. 7. c. 4455.
 Exhereditio a personis facta an valet. T. 4. c. 904. an quid sit a personis herede instituto, et c. persona. Ibid.
 Exhereditio, de qua tractatur in l. 8. de liber. et postum. quomodo intelligitur. Ibid. et seq.
 Exhereditio in verbis directis. T. 4. c. 102.
 codicillis scribi non potest. Ibid.
 Exhereditio infamia an valet. T. 7. c. 469.
 Exhereditio nulla est sine elegio. T. 7. c. 523.
 Exhereditio est filium patrum. T. 8. c. 16.
 Exhereditio causa rei nuptiarum. T. 2. c. 844.
 Exhereditio, et abdicatio differunt. T. 2. c. 844.
 Exhereditio iure forma constituitur, et quae filii. T. 5. c. 515.
 Exhereditio causa ubi definitur. T. 4. c. 10.
 Exhereditio liberorum olim duo erant certa causa. T. 7. c. 697.
 Exhereditio, et abdicatio communem nomen est. T. 7. c. 1455.
 Exhereditio persecutio, et nullo. T. 7. c. 633.
 Exhereditio vel potest, quomodo datur in extraneos. T. 4. c. 859.
 Exhereditio iure iurum allegatio quibus competat. T. 8. c. 89.
 Exhereditio in iuribus speciem esse. T. 1. c. 353.
 Exhereditio ab hereditate sui filii. T. 2. c. 859.
 de Exhereditio liberorum iuris antiqui reliqua. T. 4. c. 167.
 Exhereditio filii non auctori ius dote filii a patre datur. T. 5. c. 900.
 Exhereditio liberorum iuris antiqui reliqua. T. 4. c. 167.
 Exhereditio filii non auctori ius dote filii a patre datur. T. 5. c. 900.
 Exhereditio filii tabulis sui filii, alia ius non hereditas, ius vero potestas non tollitur. T. 5. c. 901.
 pro Exhereditio habetur praeiudicium. T. 5. c. 515.
 pro Exhereditio habetur attentum iudicium. T. 5. c. 1005.
 pro Exhereditio quando pertinetur habetur quando cos. T. 5. c. 978. et c. 1005.
 pro Exhereditio habetur posthumum praeiudicium. Ibid. 1005.
 Exhereditio quia desinit esse causa. T. 6. c. 510.
 pro Exhereditio non habet patris pagani attentum. T. 7. c. 1033. attentum matris, aut avi matris pro Exhereditio est. Ibid.
 Exhereditio potest adimere hereditatem, et ademptio valet, si non alio facto in fraudem iuris publici. T. 4. c. 953.
 Exhereditio non sunt adjectiva. T. 4. c. 978.
 Exhereditio non sunt adjectiva interpretacionis, ut in institutionibus, et ceteris. T. 7. c. 1075.
 Exhereditio ab ore matris, vel matris an, et quando querela inficionis datur. T. 3. c. 129.
 Exhereditio an, et quando querela inficionis datur. Ibid.
 Exhereditio licet amplexu quando datur petito filio commisso. T. 3. c. 794.
 Exhereditio alii legatit minoris quarta, unde se amplexat. T. 3. c. 1096. se amplexat et frothius patris relictum. Ibidem.
 de Exhereditio iure et praeiudicium. T. 7. c. 1074.
 ab Exhereditio filio testamentum matris praeiudicium inficionis, si non decessit filius, an pater agere possit querela inficionis testamentum. T. 5. c. 316.

de verbo *facere* ascribit Papinianus, eo significari non tantum factum, sed etiam *ius*. *ib.*
Facere est credere, *ib.*
Facere quomodo etiam non *facere* sit, *T. 3. c. 505.*
Facere interdum dedit significationem habere, *T. 3. c. 771.*
Facere contra voluntatem, notandum, *T. 4. c. 445.*
Facere est prohibere, *T. 6. c. 505.*
Facere est tradere possessionem, etiam si quis non sit dominus, *T. 4. c. 453.*
Facere interdum habet dedit significationem, *T. 4. c. 450.*
Facere verbum latius patet, quam dare, *ib.* etiam non *facere* *facere* est, *ibid.*
Facere trahit se non *facere*, *T. 7. c. 943.*
Facere conductionem pro obtinere conductionem, *T. 7. c. 576.*
Facere locorum interventus, et condendens, que actiones tenentur, *T. 4. c. 397.*
Facere verbum quid continet, *T. 4. c. 438.*
Facere obligatio, et dedit obligatio in que differtur, *T. 4. c. 4128.*
Facere verbum habet dedit significationem, *T. 3. c. 505.*
 in non *faciendo* culpa est, *T. 7. c. 943.* in faciendo aut nulla culpa, *ib.*
Facile sunt voluntates in rebus sua legenda, quam aliena compensanda, ostenditque hereditas ad emptorem rati, *T. 3. c. 633.*
Facile est retinere, quam constituisse servitutem, *T. 5. c. 394.* et retento factore est, quem acquiritur, *ib.*
 quod per *facere* consequitur, et movet, similis porro utroque continetur debet, *T. 5. c. 832.*
Facio, ut *factus* autem aequi civilis comparari potest, *T. 3. c. 614.* ac eo non dari actionem praeiudiciali, sit, *cur*, *ibid.* actio utilis in iure assumpit datur in eas dissimili, *ib.*
Facio, ut *factus* plures species recipit, *T. 3. c. 519.*
 et *facio*, ut *actio*, de deo datur, *T. 3. c. 511.* verbum *facio* sonum idem dedit locutioni, *T. 1. c. 827.*
 actio as *facio*, ut *facio*, eo sit bonum fidei, *T. 4. c. 1047.*
apud *facio*, ut *factus*, an aliquum rum contractibus sonum laborum similitudinem habet, *T. 3. c. 596.* an sit similia locutioni, *ib.*
Facio quomodo palam potest latere, et quomodo commissa, capta tenetur, *T. 8. c. 943.*
Facio non tantum, sed etiam voluntates coarctat, *T. 6. c. 1041.*
Facio alia sunt, que vel ostendere coherent, alia que personae tantum, *T. 5. c. 736.* cum quia *facio* videtur, verba non sunt curanda, *T. 5. c. 1191.*
Facio divisionem an recipiat, *T. 6. c. 648.*
Facio, et negotio in obscuro plurimum, *T. 6. c. 365.*
Facio retrahi, facta infecta fieri non possunt, *T. 6. c. 702.* et *T. 3. c. 531.*
Facio differtoria cor evasit ingibos, *T. 6. c. 774.*
Facio non individui, *T. 6. c. 506.* et, *c. 641.*
Facio in fraudem aliorum an semper reconditur, *T. 5. c. 233.*
Facio as locutus numerum, *T. 3. c. 477.* et *facio* tantum iura constituitur, non la *facio*, *T. 6. c. 477.*
Facio panditur contestatione litis, *T. 8. c. 39.*
Facio error loco actus, et damno liberat, *T. 1. c. 111.*
 de *facio* et *iuris* ignorantia, *ibid.*
 quod *facio* est, naturalis est, *T. 5. c. 648.* quod naturalis est, iure civili non permittit, *ibid.*
Facio species in *1. 81. D. de iuri*, *T. 8. c. 946.*
Facio error, *Vide*, *Error* facti.
Facio que sunt, vel vici exequi potest, *T. 4. c. 827.*
Facio et non sunt, quam domum transferret, sed *iuris*, *ibid.* 398, que facti sunt, ius non transferret, *idem*, domum, *ibid.*
Facio aliquid ignorantia as recipiat, et excuset, *T. 3. c. 501.*
Facio ignorantia, ut acquiram, ac prout; et non acquiram, ac nocet, *T. 3. c. 656.*
Facio ignorantia non nocet, *iuris* occurrat, *T. 3. c. 651.* et *c. 655.*

Facio proprii ignorantia non recipit, *T. 3. c. 651.*
Facio questionem nulla iuris regula, nota iurisperitorum tractatione, alia explicatione dedit potest, *T. 3. c. 978.*
Facio interpretatio plurimum professionalibus facit, *T. 4. c. 483.*
Facio que sunt, in iudicio arbitrio esse, *ibid.*
Facio iurium et animo probatur, *T. 4. c. 940.*
Facio facti sufficit, *ib.*
Facio ignorantia as nocet patrono, *T. 3. c. 998.* que *facio* sunt, et *iuris*, et vici differentia inter ea, *T. 7. c. 1427.*
Facio retento quam, *T. 7. c. 707.*
Facio proprii ignorantia interdum recipit, et parit conditionem indebiti, *T. 3. c. 693.*
Facio ignorantia, ut acquiram, prodest; et non acquiram, non nocet, *T. 3. c. 609.*
Facio silentio promissio nulla est, *T. 4. c. 813.*
Facio facti, *T. 4. c. 161.*
Facio iurium tantum non habens actionem facere, aut fiduciaria relinquere possit, *T. 3. c. 745.*
Facio iuris dedit, dationi non licet factum, *T. 4. c. 459.*
 de *facio* iura an aequi possit, *T. 6. c. 553.*
 in *facio* errant verba datur, *T. 5. c. 827.*
Facio debitorum an primum pignus possit, *T. 6. c. 315.*
 in *facio* ius est positum, *T. 4. c. 1233.*
 in *facio*, non la iure consuetudine quibus interest, *T. 4. c. 483.*
 et *facio* iurium, vel curatoris quando minores datur, vel coarctari possunt, *T. 7. c. 948.*
Facio iurium divinitus, *T. 5. c. 634.*
Facio res grata verbi, *T. 2. c. 742.*
Facio infirmum reddi non potest, *T. 5. c. 405.* qui factum non corrigi, in videtur iurium, *T. 5. c. 1292.*
Facio per *facio*, *T. 5. c. 529.*
 in *facio* appellatio est actionis, non solum actionis, *T. 5. c. 867.*
Facio hereditas coarctari non nocet, *T. 6. c. 1075.*
Facio patria filio nocere potest, *ib.*
Facio per facta non invito alio possit, *T. 8. c. 835.*
Facio pro re solvi non potest, nisi volenti, et consentienti, *T. 6. c. 307.*
 in *facio* actio, *T. 6. c. 309.*
Facio aliquid an inutiliter promittitur, *T. 4. c. 947.*
Facio uno eodemque die an discrimen ex tempore capere aliquo possit, *T. 6. c. 905.*
Facio cuique suum, non coheredi nocere debet, *T. 4. c. 1177.*
 in *facio* omnis actio, vel exceptio utilis est, *T. 4. c. 1075.*
Facio iudicium pro finis iudicio, non pro re iudicata, *T. 4. c. 408.* vulgo dicitur, quod acceptum, et incolumem est inter filiales lites contestata, etiam nondum factum aut sententia iudicis, *ibid.*
Facio testatoris pro facto heredis est, *T. 4. c. 905.*
Facio et iudice, quod ad officium ejus non pertinet, ration non est, *T. 4. c. 607.* cuique suum, non adversario nocere debet, *T. 4. c. 604.*
Facio et gentem quomodo differat, *T. 4. c. 377.*
Facio quod est, cum in obscuro sit, as affectum cuiusque caput interpretationem, *T. 4. c. 607.*
Facio aliquid inutiliter promittitur, *T. 7. c. 448.*
Facio pro contractu, sit delicta, *T. 7. c. 728.*
Facio inutiliter aliquando habet per utili, *T. 7. c. 898.*
 quod *facio* non sit, habet per facta, *ib.* actionem in *facio* divina, *T. 2. c. 395.* et seq. in *facio* veredus accipiam, si volo excipere, *T. 2. c. 647.*
Facio aliquid possit ab herede, valet stipulatio, *T. 7. c. 533.*
Facio aliquid, et facere an sint ajundem generis, *T. 5. c. 487.*
Facio necessaria alectione an sit beneficii proprii liberalitas, *T. 5. c. 633.*
Facio facta iuris iurium, qui talis gessit,

prae exstinguere sunt, quam honoris iuribus, *T. 5. c. 975.*
Facio canina, *T. 1. c. 94.*
Facio est bellum, sit inimicitia, *T. 4. c. 597.*
Facio obsequium, *T. 4. c. 577.* et seq.
Facio duplex, *T. 3. c. 454.*
Facio legata modum praescripi, porrigitur etiam ad donationes causa, mortis, *ib.*
Facio lege legata minus, *ibid.*
Facio testamentum antiquo jure vetari non potest, *T. 3. c. 452.*
Facio est contra voluntatem testatarii, *T. 2. c. 454.*
Facio in militatissimo locum non habet, *T. 3. c. 463.*
Facio ob contumaciam an admittit patres, *T. 8. c. 454.*
Facio a Justiano valde recita, *T. 1. c. 454.*
Facio immittitur valde per primam Notationem, *T. 8. c. 454.*
Facio a testatore prohiberi potest, *T. 2. c. 454.*
Facio quo tempore lata, *T. 7. c. 315.*
Facio lege usum fructus minuitur, *T. 3. c. 302.*
Facio et praeiudicat quomodo retinetur, *T. 3. c. 505.*
Facio non minuit legatum dotis, *T. 5. c. 905.*
Facio in que fiduciaria intervenit, at in que non intervenit, *T. 5. c. 1043.*
Facio que casu intervenit, as curia portio accedit heredi, *T. 5. c. 798.*
Facio iura debitorum, *T. 5. c. 905.* una *facio* servatur in tabula patris, et filii, *T. 5. c. 794.*
Facio detrahatur ex bona paternis, *T. 5. c. 395.*
Facio iura, *Vide*, *Facio*.
Facio dedit, esse commodum testamenti, *T. 5. c. 1156.*
Facio iure testamenti ratum dicitur, *T. 4. c. 1043.*
Facio non servatur in testamento militari, *T. 4. c. 967.*
 cum *facio* detrahatur, an aliquid deducendum non omnia, et reitum arguitur legatarum, *T. 4. c. 927.*
Facio minuit id, quod domino debetur, *T. 3. c. 142.*
Facio iura inter legatarios, etiam pertinetur, *T. 3. c. 714.*
Facio an Justianum fidei in retentione tantum, non petitione, *T. 3. c. 1035.*
Facio an contra testatoris voluntatem locum habet, *T. 3. c. 708.*
Facio an detrahatur ex legato dotis nudi relicto, *T. 3. c. 1026.*
Facio an locum habet in legato alimentorum, *T. 3. c. 947.*
Facio an minuit fiduciaria annuum, *T. 3. c. 905.*
Facio an possit detrahi ea eo, quod mulieri per deo legatum est, *T. 3. c. 1037.*
Facio est solum generalis, *T. 3. c. 908.* cum completatur, *ib.*
Facio et legitima, et fiduciaria quomodo servari possit, *T. 3. c. 704.*
Facio hereditas scripta non per filiam servari debet, *T. 3. c. 1029.*
Facio indigno aliam an fisco vindictor, *T. 3. c. 142.*
Facio lex an locum habet in legibus republicae ratiis, item in iis, que Deo requeuntur, *T. 3. c. 607.*
Facio an locum habet in donationibus inter vivos, *T. 3. c. 1049.*
Facio lex an pertinet ad legata, et ad fiduciarias, *T. 3. c. 703.*
Facio quomodo detrahatur ex legatis, et quomodo in eas completatur, *T. 3. c. 746.*
Facio ius quo minuit, *T. 3. c. 798.*
Facio lex quomodo dimittit, *T. 3. c. 700.*
Facio an locum habet, an testator cavere possit, *T. 3. c. 763.*
Facio omnia contra voluntatem testatarii, *T. 3. c. 956.*
Facio lex dupliciter, non repetitur, semel deducenda est, *T. 3. c. 716.*
Facio plena bonorum an debetur liberis, sit porro liberis hereditas intestata, usufructo omnium bonorum cor legat, *T. 3. c. 1009.*

Falsidie quæ sit, et quæ in eam computetur. T. 3. e. 740.
 Falsidie quæ partem de legata, et fideicommissis detrahatur. T. 3. e. 748.
 Falsidie an detrahatur ex donationibus causæ mortis. T. 4. e. 51.
 Falsidie an detrahatur ex fideicommissis ab intestato. Ibidem. 52.
 Falsidie an detrahatur ex mortis causæ donationibus ab intestato. Ibidem. 53.
 Falsidie lex an soluit, et minoratur legata liberæ, et parentibus relicta. T. 4. e. 54.
 Falsidie ex legatis detrahatur. T. 7. e. 1345.
 Falsidie an minuatur libertatem, et cur. T. 7. e. 1318.
 Falsidie leges iura minuunt legatum. T. 7. e. 728.
 Ius Falsidie unde sit dictum. T. 2. e. 520.
 Falsidie an possit prohiberi. T. 2. e. 612.
 Falsidie an possit servari et rebus donatis. T. 2. e. 643.
 Falsidie servatur esse tantum ex bonis mater-
 nis, sed et iis etiam, quæ a patre matris
 donata sunt. T. 7. e. 541.
 Falsidie antiquior est Senatus Consulto
 Trebellianico, et Pergineo. T. 3. e. 1147.
 Falsidie a quibus invenitur, et lato. T. 4. e. 1105.
 Falsidie porrecta ad fideicommissa tam uni-
 versitaria, quam specialia, et ad donationes
 causæ mortis, ibid. an perueniat ad dona-
 tiones inter vivos, et ad mortis causæ capio-
 nes. 1151.
 Falsidie divisionem inducit. T. 7. e. 1152.
 Falsidie an semper detrahatur ex aliqua cor-
 poribus, aut rebus legata. T. 7. e. 1483.
 Falsidie est nomen generale. T. 8. e. 89.
 omne quadam dicitur Falsidie. Ibidem.
 Falsidie in bona materis, non minus agitur,
 quam iuxta liberam. T. 8. e. 90.
 Falsidie an possit detrahi ex mortis causæ do-
 nationibus, quibus intentione decedat. T. 4.
 e. 645. an ex mortis causæ capione. Ibidem.
 Falsidie in dote, vel in empta, paritque
 nuptie causæ non est locus. T. 5. e. 34.
 Falsidie privata conventione derogari posse.
 T. 6. e. 452.
 Falsidie legis duo capite. T. 7. e. 315.
 Falsidie ratio, in quantitate bonorum equi-
 ducenda, redigatur ad tempus mortis. T. 3. e. 73.
 Falsidie anqueantur privilegiata. T. 5. e. 1202.
 Falsidie retentionem habent soli heredes, non
 legatarii. T. 5. e. 99.
 Falsidie legi fructus dñi, et heredi, si ius
 eorum dimittit. T. 6. e. 1103.
 Falsidie legi locus est in donationibus mortis
 causæ exemplo legatum. T. 6. e. 1002.
 de Falsidie exceptione, quam heredi præstat
 legatarius. T. 6. e. 114.
 Falsidie deductio cui debetur. T. 6. e. 290.
 Falsidie retentionem quomodo habetur. T. 4.
 e. 1047.
 Falsidie quodam locus est. T. 4. e. 1238.
 Falsidie non subjungitur penna. T. 4. e. 1255.
 Falsidie locus est in donatione causæ mortis,
 in mortis causæ capione non item. T. 4.
 e. 1299.
 Falsidie jura quando habet minor legatum,
 et legatarius minime potest fideicommissum,
 quod a se relatum est. T. 4. e. 1032.
 In Falsidie rebus interea mortis testatoris
 semper spectatur. T. 4. e. 973.
 Falsidie retentionem habet heres, non vici-
 nationem. T. 3. e. 438.
 Falsidie locus est, et testator expressè prohi-
 bere debet. T. 3. e. 735.
 Falsidie satisfactio an remittatur legatariis, vel
 fideicommissariis alimenterum. T. 8. e. 947.
 Legi Falsidie quodamque locus alii. T. 8. e. 979.
 quoque plectitur factum est. T. 2.
 e. 172.
 Falsidie retentionem heres olim tantum habuit.
 T. 7. e. 1345.
 Falsidie olim erat retentio, quo petito. T. 7.
 e. 809.
 Falsidie vindicatio quo casu heredi competi-
 tit. T. 7. e. 1345.
 Falsidie an sit locus, si pater dñi instituto
 rogatus sit hereditatem restituere. T. 7.
 e. 615.
 Legi Falsidie duo capite, et quid illa consti-
 tuat. T. 7. e. 1149. et seq.
 Legi Falsidie potestas unde a Justiniano re-
 vocata est. T. 4. e. 1151.

Falsidie ratio inducit commutationem in singu-
 lis corporibus legalis inter heredes, et le-
 gatarios. T. 7. e. 1153.
 Falsidie emittit coactus edire hereditatem.
 T. 4. 367.
 Falsidie amittit heres ab non confectum in-
 ventarium. T. 8. e. 401.
 Falsidie non amittit heres ab male fide in-
 ventarium confectum. Ibidem.
 Falsidie deductio facit onerem heredi, ut
 indiget. T. 8. e. 440.
 Falsidie non detrahatur fideicommissarius ge-
 neralis. T. 5. e. 418.
 In Falsidie est tantum impulator, qui jure
 hereditarii capitur, nisi testator aliud ex-
 presserit. T. 5. e. 584.
 In Falsidie an tantum impulator, qui jure
 hereditario capitur. T. 5. e. 626.
 In Falsidie impulator quomodoque jure here-
 ditarii capitur. T. 5. e. 640.
 In Falsidie an impulator fructus eadem tem-
 pore percepti ab hereditate. T. 5. e. 1086.
 In Falsidie impulator, quod statuitur de
 peculio dñi heredi. T. 5. e. 891.
 In Falsidie impulator est qui cumque jure
 hereditarii capitur. T. 5. e. 1086.
 In Falsidie impelatur. T. 5. e. 891.
 In Falsidie duobus modis aliquis impulator.
 Ibidem.
 In Falsidie an tantum impulator, qui ex-
 presserit ad iudicio testatoris. T. 5. e. 1176.
 Falsidie quæ, et quando perdat. T. 6. e. 337.
 In Falsidie an tantum impulator heres, qui
 jure hereditario capitur. T. 4. e. 1236.
 Falsidie an legatarius fideicommissario im-
 pulatore possit. T. 3. e. 965.
 Falsidie excoere heres potest, non legatari-
 us. Ibidem.
 Falsidie an fideicommissarius delicti reus
 deductum mulier revocare potest actione de
 dote. T. 3. e. 1024.
 Falsidie habet heres, qui inventarium fecit.
 T. 3. e. 750.
 Falsidie quibus modis consequatur heres.
 T. 3. e. 744.
 Falsidie non admittit dos. T. 7. e. 883.
 In Falsidie impotere quod significat. T. 3.
 e. 611.
 In Falsidie impotere quod modis dicitur. T. 3.
 e. 622.
 In Falsidie an tantum, qui cumque jure,
 et sine herede, impulator, non ceteri.
 T. 3. e. 523.
 Falsidie expressim prohiberi oportet. T. 7.
 e. 357.
 Falsidie an possit pater testatore extraneis
 hereditas. T. 7. e. 1159.
 Falsidie quomodoque jure patet. T. 7. e. 1159.
 et seq.
 Falsidie an patet, qui Deo relinquitur.
 T. 7. e. 1161.
 Inter Falsidie, quæ ex legatis deducitur, et
 eam, quæ ex fideicommissis hereditas, est
 sit differentia. T. 4. e. 657.
 In lege Falsidie, vel in computatione patri-
 monii, vel bonorum, semper deducitur ante
 omnia, quod impensus est in collectione
 inventarii. T. 5. e. 410. scriptis post mortem
 domini necessario sunt. Ibidem.
 Falsidie ut solius heredis est. T. 8. e. 410.
 Falsidie si heres utatur, an stipulatio perire
 committitur. T. 5. e. 1195.
 Falsidie ut non tantum est deducere quadra-
 tem, sed etiam an alium. T. 5. e. 555.
 de Falsidie deducenda de donatione causæ mor-
 tis. T. 3. e. 905.
 de Falsidie lege in re communi dividendo.
 T. 3. e. 614.
 Falsidie an utatur pater, qui scilicet rogatus
 est restituere hereditatem per filium quani-
 tatem. T. 3. e. 718.
 Falsidie ut quomodo sit, et qui possit. Ibidem.
 Falsidie lege quod caveatur. T. 3. e. 469.
 de Falsidie non queritur, neque fructus relictis
 reipublice quanti testator. T. 3. e. 623.
 Falsidie duobus jure Canonico citatur filius.
 T. 8. e. 1158.
 Falsidie quid, et quod a dolo dicitur. T. 3.
 e. 719.
 Falsidie, venia dignus est. T. 8. e. 378.
 Falsie resectione qui sit fuerint, ponuntur.
 T. 8. e. 961.

Falsa causa legatum non viliat. T. 5. e. 604.
 superfluitas quoque oneris. Ibidem.
 Falsa causa excepsum an official. T. 6. e. 709.
 Falsa demonstratio legatum non viliat. T. 5.
 e. 1050.
 Falsa demonstratio non exigitur legatum sed
 non etiam facit. T. 5. e. 606.
 de Falsa causa adjecta legato, vel fideicom-
 missum. T. 7. e. 1137. et seq.
 Falsa prælatus gale a Barbaro servit. T. 7.
 e. 1250.
 Falsa testamentum. Vide, Testamentum.
 de Falsa moneta. Vide, Moneta. Falsa causa
 an viliat legatum. T. 5. e. 829.
 Falsari quibus potest subijci. T. 6. e. 1069.
 et seq.
 Falsari lego Cornelia tenetur. Ibidem.
 Falsari ab omni officio, et beneficio aspec-
 duntur. T. 8. e. 815.
 Falsarii dignum inciduntur servi, vel
 prædibuntur manus. T. 1. e. 135.
 Falsarius quo est. T. 6. e. 408.
 Falsum expositionem aliam in reo recipitur.
 T. 8. e. 617.
 Falsum causæ error. Vide, Error falsæ causæ.
 Falsum mensura qui sum in iudicio detrahit,
 quo petium habet. T. 7. e. 1103.
 Falsi est pœna legitime, perjurii vero nulla.
 T. 8. e. 391.
 Inter Falsi, et officiosam questionem differentia
 quo est. T. 8. e. 397.
 Falsi pœna est legitima. T. 5. e. 391.
 Falsi crimine tenetur, si quis duobus eodem
 rebus in solidum vendiderit diversa contra-
 ctibus. T. 8. e. 389.
 Falsi quæsi veritatem persequitur. T. 8. e. 847.
 Falsi quæsi non nisi veritatem excluditur.
 T. 8. e. 803. ante, et post sententiam iusti-
 tiæ potest. Ibidem.
 Falsi crimen instrumentum plerumque probatur.
 T. 7. e. 744. falsi accusatio. T. 7. e. 743.
 de Falsi nominis aduersationis acceptio dolo
 malo. T. 7. e. 1053.
 Falsi species est medicamentum. T. 7. e. 901.
 In Falsi crimen an iudex, vel erroris sub-
 scribere possit. T. 7. e. 1494.
 Falsi, qui pœna tenetur scriptor alius testamenti,
 qui in eo sibi, aut illi, quæ habet in pote-
 state; aliquid adscribit, etiam id fecerit
 delictæ testatore. T. 7. e. 745.
 Falsi tenetur, qui durbus in solidum eodem
 rebus in diversa temporibus vendit. T. 8.
 e. 458.
 Falsis instrumentis, actis, et epistolis qui una
 fuerit, legi Cornelia tenetur. T. 6. e. 1071.
 In Falsis allegatibus secretis sit tenetur,
 vel curat. T. 7. e. 869.
 de Falsis lris Cornelia. T. 7. e. 1053. et seq.
 Falsis instrumentis quomodo dependuntur.
 T. 8. e. 928.
 Falsitatis acceptio est peremptoria. T. 8. e. 817.
 Falsi recipitur a Principe imperatoris uti
 licet. T. 6. e. 981.
 Falso qui sciens efficitur, rursus est falsi. T. 7.
 e. 1013.
 de Falso qui pœna, non tantum criminaliter
 publico iudicio, sed etiam civiliter privato
 iudicio, et altero iudicio alium non conuicti,
 utroque capere licet. T. 7. e. 1558.
 Falsum nomen qui esse imposuit, lege Cór-
 nelia corripitur. T. 8. e. 1471.
 Falsum qui allegari nactus, falsi pœna non
 tenetur. T. 8. e. 961.
 Falsum testamentum. Vide, Testamentum.
 Falsum iuramentum. Vide, Iuramentum falsu-
 m.
 Falsum esse initiari allicum chirographum,
 vel libellum, ut rationes sines in iudicio,
 ad describere. T. 7. e. 1547.
 Falsum instrumentum, quod scribitur sine dolo
 malo, non est crimen. T. 7. e. 1489.
 Falsum instrumentum. Vide, Instrumentum
 falsum.
 Falsum pro falsi an dici possit. T. 1. e. 805.
 Falsum quicquid est, id est et inferum. T. 8.
 e. 110.
 Falsum procurator qui dicitur. T. 5. e. 498.
 Falsa concessio pro admittit, non pro
 certa fides prohibetur. T. 6. e. 814.
 Feme non recipit probat. T. 8. e. 819.

Fama consensio ad presumptionem motus-
dum somnii facit. T. 8. c. 833.
Fama nihil laescentium, contra esse probatio
admittitur. T. 8. c. 950. Videtur esse consensio
communis civitatis. Ibidem.
Fama notorium non facit. T. 8. c. 896.
Fama an omnia divitia probat. T. 4. c. 510.
Fama, et civitas restituta alicui Principi
ait. T. 5. c. 1230.
Fama restituit Principi. T. 6. c. 849.
Fama restituit ad eamdem. Postulatum, vel
ad Principem pertinet. T. 6. c. 863.
Fama non est lemere credendum. T. 6. c. 906.
Fama non restituit tempus. T. 6. c. 849.
Fama restituit Principi ait. T. 7. c. 845.
Famula quid. T. 2. c. 512.
Famula curia est servum vel domos subje-
cturum. Ibidem.
et Famula de qua dicitur. T. 1. c. 158.
Famula que est, ejusque divitum. T. 5. c. 847.
qui in manerio esse dicitur. Ibidem.
Famula plerumque avitum amissionem
eccei actio. T. 5. c. 965.
Famula quasi eorum corpus, quod uno vineulo
potestate continetur, coarctat. T. 6. c. 36.
Famula quid. T. 4. c. 1254.
Famula non continetur verorum legato. Ibid.
si Famula furtem fecisse dicitur, quod agere-
tur. T. 4. c. 948. et c. 948.
Famula, agnatio, domus, stirps, genus, gens,
hinc vocabula promiscue utuntur. T. 3. c. 636.
Famula alicuius alicui legatum fecisse, an sit
sine factis, hoc agitur, hoc malitiosum legatum,
quod sit per se non verum. T. 3. c. 71.
Famula alicuius jam dante, an alicui sit,
a domo prelati, quod prelatum foret,
et id aucto dicitur. T. 3. c. 72.
Famula alicuius si furtem fecerit, an domus
teneatur pro singulis prestare. Ibidem.
Famula dante an dederit, injuria fecerit,
alium corripuit, an plura ait facta. Ibidem.
Famula furtem si fecerit, an eum fecit
esse intelligatur. Ibidem.
Famula legata suo vovum legatum ait. T. 3.
c. 100.
Famula urbana a rusticis quomodo distinguitur.
T. 3. c. 592.
Famula si alium corripuit ut plura sint facta.
T. 3. c. 72.
Famula si aucto dederit, sine alio corripuit,
sine injuria fecerit, an plura ait facta.
T. 3. c. 59.
Famula si furtem fecerit, an sit sit prelati,
quod prelatum foret, si aucto sit homo
fecerit. Ibidem.
Famula veluti domus corruptum alium pro-
prietatem, an videtur esse latum corruptum.
T. 3. c. 71.
Famula in Urbe, et in Urbis differunt. T. 4.
c. 833.
Famula quid significat. T. 4. c. 847.
Famula legata an dividi possit. T. 3. c. 900.
Famula gladiatorum, famula philosophorum,
famula jurisconsultorum, quomodo sunt se-
culi, Proculiacorum, et Sabiniarum. T. 7.
c. 1235.
Famula latronum, vulgo una bandi de latronum.
Ibidem.
Famula quid ait. T. 4. c. 861.
Famula si alium corripuit, si aucto domus
debetur deinde, quatenus teneatur. T. 4.
c. 801.
Famula si furtem fecerit, plura sunt facta, et
vovum furtem esse intelligitur. T. 3. c. 72.
Famula si injuriam privatis fecerit, an
ait sit injuriam, quod unum servit. T. 4.
c. 895.
Famula genus dandi Tribulationem prodi-
t, quod quae sit, scilicet intelligi possit. T. 6.
c. 723.
Famulae, et coarctat in quo differunt. T. 3.
c. 833.
Famulae a servis separantur. T. 7. c. 1230.
Famulae nostri sunt pessimi esse accusare.
Ibidem.
Famulae qui dicuntur. Ibidem.
Famulae somnia quid significat. T. 1. c. 349.
et T. 6. c. 49.
Famulae servum etiam duo servi continentur.
T. 6. c. 1047.
Famulae omnes qui vident. T. 6. c. 38
in Famulae omnes concedere initio como est

urgendum ad solitionem in solidum ex edicto
prioris. T. 6. c. 106.
Famulae Principis alicuius alicuius legatum fe-
ciendum in eodem familia esse debet, et
quo cum eadem familia. T. 6. c. 112.
Famula legata qui continentur. T. 4. c. 1254.
Famula mulatio capitis damnum est. T. 4.
c. 1211.
Famulae comitum quid intelligitur. T. 4. c. 918.
Famulae eriscendum judicio obligatur populus
an interpretatur factus ait. T. 4. c. 881. et
c. 842.
Famulae eriscendum actio in quo differat a po-
tione hereditaria. T. 4. c. 864. et c. 865.
Famulae eriscendum Judicium. Vide, Judicium
familiae eriscendum.
Famulae eriscendum actio rei de dividendo,
et dividendo hereditaria communi inter
coheredes, et communio de alicuius hereditario
judicio, hic et ex pluribus hereditibus
quippe partem suam habet, et pro diviso.
T. 4. c. 864.
Famulae eriscendum qui agit, fateri, adre-
mationem coheredem esse. Ibidem.
Famulae auctorem an emancipati amittant. T. 3.
c. 792.
Famulae auctorem an etiam emulatores afficiant,
non gerunt, non, et adempti. Ibidem.
Famulae auctorem an etiam emulatores cogunt.
Ibidem vel emancipati. Ibidem.
In Famulae eriscendum actio officium iudicis
quid. T. 3. c. 105.
Famulae eriscendum actio. T. 3. c. 358. Vide,
actio famulae eriscendum.
Famulae eriscendum actio unde proficiatur.
Ibidem.
In Famulae eriscendum iudicium quo res ve-
niant, et quo vult. T. 3. c. 363. et
c. 365. et seq.
Famulae eriscendum iudicium mistum dicitur,
et eor. T. 3. c. 392.
Famulae eriscendum, et communis dividendo
actio. T. 3. c. 351.
Famulae eriscendum titulus in quo differat a
vovum legatum. Ibidem.
Famulae eriscendum actio redditur inter cohe-
redes. T. 3. c. 421.
Famulae eriscendum actio, et actio communis
dividendo in quo differat. Ibidem.
Famulae eriscendum actio est bonae fidei. T. 3.
c. 351.
Famulae eriscendum actio locum habet inter
coheredes. T. 3. c. 244.
Famulae eriscendum actio inter petitio heredi-
taria. T. 3. c. 169.
Famulae eriscendum actio redditur inter pa-
tentes. T. 3. c. 363.
Famulae relictorum legatum. T. 3. c. 832.
Famulae eriscendum agi non potest, quia de
petitione hereditaria periculum ait. T. 3.
c. 360.
Famulae eriscendum actio datur inter volentes.
T. 3. c. 359.
Famulae eriscendum actio non potest iterari.
T. 3. c. 401. non est ut rem, quod in iudicio
remittit. Ibidem. de re, quod in iudicio
familiae eriscendum, an potest potest agi
communis dividendo. Ibidem.
Famulae eriscendum actio eor non iterari, pe-
tito tamam hereditaria iterari. Ibidem.
Famulae eriscendum iudex non cognoscit de
fudo cognoscit a legiti onsa. T. 3. c. 437.
In Famulae eriscendum actio nulla est con-
trahere hereditaria. T. 3. c. 344.
Famulae eriscendum actio dividit hereditatem,
sive defertur ex testamento, sive ab intestato.
T. 3. c. 364.
Famulae eriscendum actio quomodo distinguitur
a petitione hereditaria. T. 3. c. 429.
Famulae eriscendum actio non iterari. T. 3.
c. 358.
Famulae iura habere quid. T. 3. c. 636.
Famulae iudicium rationum. T. 3. c. 811.
Famulae auctorem quomodo accipiendum in le-
gato, et de iudicio. T. 7. c. 1121.
In Famulae eriscendum iudicium quo veniunt,
et quo non veniunt. T. 7. c. 1027. et c. 1028.
Famulae eriscendum actio an sit in rem, et in
personam. T. 3. c. 369.
Famulae auctorem an valet in actu unico. T. 3.
c. 697.
Famulae eriscendum actiones, et communis di-

videndo quomodo inter se differant. T. 8.
c. 94.
communis tam Famulae eriscendum, quam com-
munis dividendo. T. 8. c. 95.
Famulae eriscendum actio quibus, in quo, et
de quibus dicitur. T. 8. c. 94.
Famulae eriscendum actio uberior, et plentior
est, quam communis dividendo. Ibidem.
Famulae maiori adrogatio. Vide, Adrogatio.
Famulae duo utroque habere possit. T. 3. c. 96.
Famulae eriscendum. T. 8. c. 1043.
Famulae de actione, qui pascitur, quare se
reddat infamem. T. 8. c. 473.
Famulae iudicio confectio est, licet ex causa le-
mosa descendat, et quae sit huius rei ratio.
T. 6. c. 772.
Famulae iudicio quo sit, et quo sit. T. 4.
c. 1235.
Famulae actiones quatenus dicantur, et an den-
tur in factum. T. 6. c. 359.
Famulae actiones, et turpes quo sit. T. 4.
c. 901.
Famulae actiones infamia solent cum, quibus
actionibus convectus inter contestationem est,
et condemnatio cum eodem. Ibidem.
Famulae actiones. Vide, Actiones. Famulae, et
actio qui differant. T. 8. c. 241. et c. 244.
Famulae actiones etiam defensionibus quod pro-
mum legibus promissioni ait. T. 4. c. 317.
an Famulae causa solit agi in factum in po-
tente, et in potestate. T. 4. c. 901.
Famulae actionibus constantia, et materia ma-
teriam non agitur. T. 8. c. 918.
de Famulae libellum. T. 7. c. 1043.
Famulae libellum sit injuria. Ibidem.
Famulae iudicio dante ait sit infamia, duo
requiruntur. T. 6. c. 82.
et Famulae carmen dante ait infamem
Famulae iudicium an, et quando quia habet
aliove actionem, et infamem iudicium. T. 6.
c. 81. et seq.
Famulae nullam interdictionem est. T. 4. c. 901.
Famulae actiones operari iudicium quatenus
miseribus, an deabus abundantibus mitteri
quodque pro parte dimittit ejus merces. T. 3.
c. 907.
Famulae vocabulo pascem agnoscitur quia dicitur.
T. 6. c. 367.
Famulae actiones in meum quid ait. T. 6. c. 307.
et T. 3. c. 444.
Famulae iudicium, licet, libro pascit. T. 8. c. 307.
Famulae an habuerunt Praesides, de Consulibus
debitorum, an plura habuerunt. T. 6. c. 839.
Famulae, an bacilli Praesumitur praesentis soliti.
T. 6. c. 17.
Famulae consilium Alexanderis ingredi coe li-
cebat. T. 8. c. 33.
Famulae quando Praesentibus stantur, et
quando non. T. 8. c. 839. et c. 840.
Famulae an facta coarctant. T. 4. c. 330.
Famulae delictum iniquum quid ait. T. 5.
c. 1077.
Famulae damna ex improbo accidunt, nec ex
accidentis ait. Ibidem.
Famulae delictum de iudicio iudicium an misquit.
T. 4. c. 1218.
Famulae tempora quatenus ait. T. 4. c. 251.
Famulae dice cur sit dicitur. T. 7. c. 122.
Famulae das Graeci appellat passim.
T. 7. c. 122.
Famulae, an temporaria dicit. T. 8. c. 1144. et
T. 1. c. 341.
Famulae dice quia. T. 7. c. 1221. et seq.
Famulae certiorum non est obnoxia poena, sed con-
scientiae criminalis. T. 8. c. 812.
Famulae aliquod in causam disciplinalem. T. 8.
c. 1183.
Famulae. T. 7. c. 1221.
Famulae repelluntur auct rei potius, quam
licet in re obnoxia. T. 3. c. 1066.
plus Famulae non est, qui de damno vitando,
cum rei de lucro capiando venient.
T. 2. c. 700.
Famulae praesentis suffragium. T. 7. c. 472.
Famulae actione. Vide, actio.
Famulae actione revocatur, quod libellus lie-
ret in fraudem peroris. T. 4. c. 567.
Famulae actionem inter, et Calvisianam dif-
ferentia. T. 8. c. 630.
Favor est ampliandus. T. 3. c. 527.

in Feudum interpretatio duo procliviora vitia. T. 8. c. 561.
 Feudum libri piqueque absurdos continet. Ibid. 560.
 in Feudum ex quoniam contulerit haereditas Romanorum Jurisprudencia. T. 8. c. 564.
 Feudum ex sua diversitate a nostro Feudo. T. 8. c. 566.
 Feudum quod ostria libri describitur non aut apud Longobardos aut Gothos. T. 8. c. 568. non apud Italos. aut veteres Sordinas. T. 8. c. 569.
 Feudum origo, processus, et successio. T. 8. c. 561. et seq.
 Feudum jux antiquissimum. T. 8. c. 593.
 Feudum jux latum ex consuetudine manere. T. 8. c. 587.
 de Feudum consuetudine Mediolanensi. Ibid. de Feudum prima origine multiplex DD. opinio. T. 8. c. 594.
 Feudum quid. T. 8. c. 594.
 Feudum unde dictum. T. 8. c. 594. et c. 593.
 Feudum rectum quid dicitur. T. 8. c. 592.
 Feudum aut rectum est, aut gerarchicum. T. 8. c. 599.
 Feudum de camera. T. 8. c. 599. et c. 602.
 Feudum aliud aut, aliud emphiteusis, aliud liberale, aliud precarium, et aliud usufructus. T. 8. c. 618.
 Feudum appellatur beneficium, licet non sit gratulium. T. 8. c. 599.
 Feudum proprium est extra curiam, et in praedio consistit. T. 8. c. 594.
 Feudum ex ad certum servitium possit dari. T. 8. c. 576.
 Feudum jure in rebus consistit. T. 8. c. 598.
 Feudum regala jure successione acquirit. T. 8. c. 584.
 Feudum in curia domini. T. 8. c. 594.
 Feudum conditionale. T. 8. c. 604.
 Feudum sine investitura non censetur. T. 8. c. 612.
 Feudum quod modis acquiritur. T. 8. c. 604.
 Feudum novum investituram non acquirit. T. 8. c. 612.
 Feudum ex acquiritur praescriptione. T. 8. c. 602.
 Feudum facile conditionem sequi. Ibid.
 Feudum quando de camera dandum. T. 8. c. 576.
 Feudum ex conventionione legem accipit. T. 8. c. 597.
 Feudum qui dare possunt, et quomodo feudum acquiritur, et reuocatur. T. 8. c. 599.
 Feudum repetere vasallum, quod iudicatur. T. 8. c. 609.
 Feudum posse vasallum in alium actum legi transferre. T. 8. c. 608.
 Feudum vasallus alius sine fraude in feudum dare potest alio domini voluntate. T. 8. c. 607.
 Feudum vasallus alienare potest sine voluntate domini. T. 8. c. 601.
 Feudum vasallus Ecclesiae moribus nostris recte sine causa vendere potest. T. 8. c. 608.
 Feudum a vasallo in feudum dari potest. T. 8. c. 605.
 Feudum quando potest vasallus. T. 8. c. 607.
 Feudum quibus modo amittitur. T. 8. c. 605.
 Feudum amittit, qui Clericis affectus. T. 8. c. 605.
 Feudum non amittit miles, nisi ex certa culpa. T. 8. c. 609.
 Feudum amittit vasallus, qui infra annum et diem fidelitatem non fecit. T. 8. c. 604.
 Feudum pater non amittitur, qui alia dote exsolvit per suum in levellitatem petenda. T. 8. c. 604.
 Feudum amittente pater non succedere filius. T. 8. c. 604.
 Feudum ex amittit vasalli filius, vivo patre. T. 8. c. 605.
 Feudum non amittit vasallus ob servitium praestando cessatione. T. 8. c. 600.
 Feudum Imperatoris amittitur. T. 8. c. 605.
 Feudum concessum ad iura redit. T. 8. c. 602.
 Feudum delecto vasalli ad dominum redire. T. 8. c. 603.

Feudum quibus rebus vasallo admi possit. T. 8. c. 601. et c. 602.
 Feudum non traditur morte domini Clerici permi. T. 8. c. 612.
 si Feudum domus suo obligaverit militi. T. 8. c. 605.
 Feudum, quod habet Capitulum, vel Valvasor, est verum, et proprium feudum. T. 8. c. 605.
 Feudum quando alienatur licite. T. 8. c. 604.
 Feudum vendit aliud vendere coram. T. 8. c. 605.
 si Feudum quando esse succedunt filii. T. 8. c. 604. et c. 603.
 ad Feudum quando admittitur agnatus, vel excluditur. T. 8. c. 607.
 si Feudum ex succedunt firmam. T. 8. c. 597.
 in Feudum quibus filius, non frater succedit. T. 8. c. 604. et c. 603.
 in Feudum adoptivum non succedere. T. 8. c. 604.
 in Feudum succedere matri secundi tantum matris filio. T. 8. c. 605.
 in Feudum non succedere servus post delatum successione manumissus. T. 8. c. 607.
 Feudum guardum causae est, et quomodo datur. T. 8. c. 599.
 in Feudum quae regna habebat ab Imperio. T. 8. c. 599.
 Feudum proprium non esse, et jure frodi concessio datur, et *Tenches*, et *Tenar en fief*. T. 8. c. 591.
 Feudum amittit, qui feles agat, ex aere feudatarius, ex parte domini. T. 8. c. 578.
 Feudum moribus nostris potest alienari. T. 8. c. 589.
 Feudum gaudium, et gastaldum quid. T. 8. c. 602.
 Feudum gaudium quid significet. T. 8. c. 568.
 Ficta censu non admittitur. T. 8. c. 596.
 Ficta traditio admittitur. Ibidem.
 Ficta cognoscere non admittitur. Ibid.
 Ficta traditio in jura admittitur. Ibid.
 Ficta traditiones quando admittuntur. T. 8. c. 599.
 Ficta aliud est, quam praesumptio. T. 8. c. 776.
 Ficta jura pia potest, quam veritas. T. 8. c. 1132.
 Fictio legis Cornelii plenior est fictione posthumelli. T. 8. c. 706.
 Fictio legis Corneliae potestior est. T. 8. c. 806.
 Fictio jura est adoptio. T. 3. c. 1303.
 Fictio legis Corneliae. T. 4. c. 1259.
 Fictio legis Corneliae cum heredem annum fecit, qui in potestate mortuus non fuit. T. 4. c. 1033.
 Fictio jura recepta. T. 4. c. 883.
 Fictio legis Corneliae effectus quia. T. 4. c. 1033.
 Fictio legis Corneliae an eum heredem suum fecit, qui in potestate mortuus non fuit. T. 4. c. 1033.
 Fictio laetum p-let, quoniam veritas. T. 3. c. 569.
 Fictum quod valet non esse, valet etiam in altero. T. 3. c. 400.
 Fictum in jure scilicet, ad perila accepta tantum prodest, quantum veritas. T. 4. c. 579.
 Fictio postumina. T. 7. c. 1161.
 Fictio legis Corneliae. Ibid.
 Fictioes dum sunt, postumellii, ad legis Corneliae. T. 3. c. 706.
 Fictioes ad praescriptumque naturae consueverunt. T. 4. c. 1136. quae non congrunt, rejiciuntur, sicut et de confessionibus. Ibid. 1140.
 Fictioes jura, quae melius fieri potest, a natura recedens debent. T. 4. c. 1235.
 Fictioes multae sunt in jure, et legibus, et fictum etiam rationes multae, quae introductae oportuit, et admitti, rerum ut ratio petat, et antiquas expanderem gratia. T. 4. c. 1033.
 Fictio de patre ad filium valet in omnibus. T. 7. c. 1264.
 Fictus actio est actio Publiciana. Vide, Actio Publiciana.
 Fictus traditio. T. 3. c. 978.
 Fictus actio. T. 3. c. 978.
 Fictus actio non dicitur. T. 7. c. 998.
 Fictio filia. Vide, Fictio ficticia.
 Fictioes qui ante X. saeculum. T. 8. c. 571.

Fideicommissus ex coisum persona corporis. T. 2. c. 179.
 Fideicommissus prima temporibus quam infra. T. 2. c. 171.
 Fideicommissus ordinem ita fuerit appellatus. Ibid.
 Fideicommissus petitorius, legatus videretur. T. 8. c. 1029.
 Fideicommissus non petatur per formula, et legata. T. 4. c. 1433.
 Fideicommissus ejus aut juris. T. 3. c. 175.
 Fideicommissus et admittitur, vel transferatur. T. 2. c. 450.
 Fideicommissus quando redit. T. 2. c. 467.
 Fideicommissus tacita non ex causa defertur. T. 8. c. 189.
 Fideicommissus haereditas a seipso relinqui non possunt. T. 1. c. 360.
 Fideicommissus qui auctor vocat caduca. T. 5. c. 535.
 Fideicommissus legatus per omnia sunt excepta. T. 4. c. 591. et c. 1301.
 Fideicommissus, aut legatus contribuere est in rebus, legis legatum, servitus, ea communi vulgo subiecta. T. 8. c. 1033.
 Fideicommissus capitiaria. T. 5. c. 984.
 quibus Fideicommissus in codicillis relicta sunt a caeteris, ex his sola censuras et collatione transferuntur. T. 5. c. 1028.
 Fideicommissus boni aut religiosi homo, et auctor. T. 5. c. 1159. an peremptioe secunda fideicommissi petitorius primum a testamentis relicto. Ibidem.
 Fideicommissus an et jura civilia. T. 5. c. 1433.
 Fideicommissus ex parte curii non prohibetur, sed ex jura praetore. T. 4. c. 810.
 Fideicommissus codicillis ab intestato ius, quibus legitime haereditas praevenerit est. T. 4. c. 1075.
 Fideicommissus ab haereditate, eoqueque legatario relicta valet. T. 4. c. 1240.
 Fideicommissus relicta a subiectis haereditate, ejusdemque legatarii non valet. Ibidem.
 Fideicommissus per formula non giuntur, ut legatus, sed cognoscit etiam quidem Consuetudine, vel Praetore, qui fideicommissus vocatur, in provincia voco Praedium Provinciarum. T. 4. c. 1030.
 Fideicommissus conservat Praetor. T. 4. c. 967.
 Fideicommissus concilium ab intestato facit relicta dante a quocumque haereditas legitime, etiam testamento post factos codicillos. T. 4. c. 1075.
 Fideicommissus non tantum verba faciat, sed et sola voluntas. T. 4. c. 1386.
 Fideicommissus ab intestato datus an debeatur. T. 5. c. 945.
 Fideicommissus ante extrahendum jura. T. 8. c. 816.
 Fideicommissus datus conditioni implende causas an distanti. T. 4. c. 1067.
 Fideicommissus ab intestato relicto an etiam quocumque officio reuocetur. T. 3. c. 444.
 Fideicommissus an etiam reuocetur, si testamentum officiosum promittitur. Ibid.
 Fideicommissus qui coheredae iuribus potest, vel actione personali fideicommissum, vel actione Personali ardeat. T. 3. c. 365.
 Fideicommissus prohibet conjectura. T. 3. c. 873. institutiones non riam. Ibid.
 Fideicommissus ex oculo voluntas facit. T. 3. c. 1040.
 Fideicommissus ex postulatione qui ab intestato, et a posthume ab intestato. T. 3. c. 797.
 Fideicommissus plerumque comparari legatatione. T. 3. c. 748.
 Fideicommissus tacita ex heres praestare cogitur. T. 3. c. 748. et seq.
 Fideicommissus quid differat a legatario. T. 2. c. 163.
 Fideicommissus an liberis, et praetibus conservetur ultra vires, bonorum possessione contra tabulas petitorius. T. 4. c. 54.
 Fideicommissus ex causa violatae admittitur. T. 4. c. 105.
 Fideicommissus ex valet testamentum reuocatur per bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 48. an valet, et reuocatur per quoniam. Ibidem.
 Fideicommissus an iuribus reliquaest sub conditione impossibili. T. 5. c. 954.

Fideicommissarius qui sunt relicti, an valeatur praeterita. T. 4. c. 23.
Fideicommissarii aduocantur creditoribus hereditariis in actione bonorum defuncti, et heredes. T. 4. c. 267.
Inter Fideicommissarios, et legatos quae communio sit. T. 7. c. 1409, et c. 1412, et seq.
Fideicommissarius non sinit iura civilia. T. 7. c. 1408, quando iustitiam sperat. Ibid. 1409.
Fideicommissarius, vel legatus, qui sub modo relinquuntur. T. 7. c. 1437, et seq.
Fideicommissarius debet a possessore hereditatis soluta repulsiore potest hereditatem. T. 7. c. 674.
Fideicommissarius non sinit iura civilia. T. 7. c. 1421.
Praeter Fideicommissarios et testes. Ibidem.
Fideicommissarius, pendens iura hereditatis, peti possunt, casibus in fideicommissio dets. T. 7. c. 683, et seq.
Fideicommissarius, cui legatus est testamentum nihil non debetur, nisi deducto aere alieno. T. 7. c. 1039.
Fideicommissarius cedunt a morte testatoris. T. 7. c. 1161.
Fideicommissarius auctoribus hereditatem pupillorum relicta, et pupilla hereditas relicta videtur. T. 7. c. 690.
Fideicommissarius tacite loco viroclatorum. T. 3. c. 605.
Fideicommissarius non adest in non nisi legem Fideicommissarius. T. 7. c. 1120.
Fideicommissarius tacite non sinit iura civilia. T. 4. c. 685.
Fideicommissarius iure verba possunt relinquere. T. 4. c. 684.
Fideicommissarius ab intestato relicti an recedantur quae inoffensio testamenti. T. 4. c. 683, et seq. an valeat relicta testamentum imperfectum. Ibidem.
Fideicommissarius libertates. T. 6. c. 1034.
Fideicommissarius libertas sub conditione servo relicta. Vide, Jure Atoliturum.
Fideicommissarius libertas. T. 6. c. 303.
Fideicommissarius verba. T. 4. c. 1632.
Fideicommissarius libertas quando, et ubi potestur. T. 3. c. 79.
Fideicommissarius hereditas. T. 3. c. 161.
Fideicommissarius hereditas non restituitur et transmittitur ad heredem. T. 3. c. 719.
Fideicommissarius substitutionis imperia bonis ad contentum directi substitutionis constituitur. T. 3. c. 663.
Fideicommissarius libertas. T. 7. c. 1005.
Fideicommissarius hereditas petito. T. 3. c. 361.
Fideicommissarius hereditas, aequum est restitueretur, an aliquis sit actus. T. 3. c. 719.
Fideicommissarius libertas causa in manu missionem extinguitur. T. 3. c. 104.
Fideicommissarius obligatus non tolli, si debitor bonis est solutus. Fideicommissarius. T. 4. c. 308.
Fideicommissarius libertatem habens, non continet aliquid directionem. T. 6. c. 507.
Fideicommissarius libertatem qui accipit ab herede extraneo, an sinit iura civilia ad fideicommissum spectantur. T. 3. c. 732.
Fideicommissarius hereditas. T. 6. c. 408.
Fideicommissarius substitutionis. T. 6. c. 1164.
Fideicommissarius hereditas. Vide, Hereditas.
Fideicommissarius libertas. Vide, Libertas.
Fideicommissarius libertas praestatur. T. 7. c. 683. Libertas.
Fideicommissarius libertas in quo differat a directis. T. 7. c. 1469.
Fideicommissarius et in res hereditarias, et in propria hereditas induci potest. T. 6. c. 1030.
Fideicommissarius qui onere sustinet. T. 3. c. 173.
Fideicommissarius omnia creditorum subuenit onus. T. 8. c. 451.
Fideicommissarius incipit quando excluditur. T. 6. c. 25.
Fideicommissarius Trebellianus hereditas loco est, Perseus non item. T. 8. c. 456.
Fideicommissarius non aliquando hereditas, aliquando legatarii loco haberi possit. T. 3. c. 173.
Fideicommissarius Trebellianus. Vide, Trebellianus Fideicommissarius.
Fideicommissarius fideicommissum non excolet. T. 4. c. 679.

Fideicommissarius generalis an fideicommissum debeat. T. 3. c. 1418.
Fideicommissarius conuenit et perone hereditas, utitur Fideicommissarius, qui heres sit potest auct. Ibidem.
Fideicommissarius an periam estimationis pendere possit, an periam petiti, quod sit primum legatum. T. 5. c. 1093.
Fideicommissarius est, cui Fideicommissum relinquatur. T. 5. c. 941. accipitur quoque interdum pro herede, vel legatario. Ibidem.
Fideicommissarius qui actus non est constitutus. T. 6. c. 159.
Fideicommissarius Trebellianus. T. 6. c. 647. effectus quodammodo heres est. Ibidem.
Fideicommissarius non compellitur possit hereditatem accipere, ut adit hereditatem. T. 4. c. 1048.
Fideicommissarius, qui restituitur hereditas ex Senatus Consulto Trebelliano. T. 4. c. 1044. et seq.
Fideicommissarius abens non possit per procuratorem postulare secretum, et cogatur hereditatem adire, et restitueretur. T. 3. c. 1407.
Fideicommissarius an peractionem Fideicommissi amittit, si ejus venditioni quasi laesit adiut. T. 3. c. 781.
Fideicommissarius an pignus a creditore habere possit, an pignus possit, et an creditor pignoris satisfactionem habet. T. 3. c. 1407.
Fideicommissarius an utitur Fideicommissario. T. 3. c. 718.
Fideicommissarius an possit onere hereditatem, et hereditatem adire, et eam ubi restituitur. T. 3. c. 664.
Fideicommissarius Trebellianus an sit, et restitueretur superfluum hereditatis. T. 3. c. 1160.
Fideicommissarius praetor, item arbitri qui fuerunt. T. 3. c. 788.
Fideicommissarius hereditas loco, et intelligitur. T. 3. c. 107.
Fideicommissarius Pegasus imitatur legatum patrimonium, non hereditatem. Ibidem.
Fideicommissarius Trebellianus. T. 3. c. 140.
Fideicommissarius Trebellianus praetor est. T. 3. c. 105.
Fideicommissarius, qui hereditatem recipit, ex Senatus Consulto Trebelliano videtur contrahere. T. 7. c. 718.
Fideicommissarius Praetor, deinde salutandis facilius, si sit copia, debet arbitrium. T. 7. c. 1113.
Fideicommissarius vel fideicommissarius accipit ab herede, vel in rem mittitur. T. 2. c. 627.
Fideicommissarius an ad hereditatem Fideicommissum transmittit. T. 4. c. 696.
Fideicommissarius praesentis an sit necessarius in hereditatis restitutione. T. 5. c. 673.
Fideicommissarius, et legatarius sunt possessores per iuratum. T. 5. c. 1037.
Fideicommissarius fructus. Vide, Fructus.
Fideicommissarius hereditas loco et libertas agitur liber totus Responsorem. T. 5. c. 1057.
Fideicommissarius quod legem penatibus debet heredi arripit, aut quatenus que, an estimationem. T. 4. c. 1045.
Fideicommissarius sunt loco creditorum defuncti. T. 4. c. 1077.
Fideicommissarius an repellitur bonis ad delicta heredis publicis. T. 3. c. 794.
Fideicommissarius Trebellianus qui dicitur. T. 3. c. 363.
Fideicommissarius non sinit creditoribus hereditatem. T. 8. c. 104.
Fideicommissarius, et si fideicommissarium datur arripit. T. 4. c. 1407.
Fideicommissarius non praestatur fructus, nisi hi, qui post mortem eduntur. T. 5. c. 1132.
Fideicommissarius datus servatur, nec fidei credit. T. 5. c. 1066.
Praeterea est legatum salutandis et solo Fideicommissarius Trebellianus, non ab herede. T. 6. c. 137.
Fideicommissarius heres restituitur debet substitutionis commodum. T. 4. c. 1043.
Fideicommissarius an legatarius impuere possit Fideicommissum, quem ab herede passus est. T. 3. c. 103.
Fideicommissarius tacito aipsum deferretur datur demissa, heredi autem iura per bonorum. T. 5. c. 1078.

Fideicommissarius an accedet tempus testatoris. T. 4. c. 578.
Fideicommissarius an sinit sequatur, vel penatibus, quorum dies jam coacti viro testatoris. T. 5. c. 1105.
ad Fideicommissarium quando specialis lita penditur. T. 5. c. 664.
Fideicommissarius verbum obligat, et necessarium implet. T. 5. c. 1067.
in Fideicommissarium omnia legatum et hereditas restituitur. T. 5. c. 118.
in Fideicommissarium quoniam actioe competat. T. 5. c. 320.
Fideicommissarius non excludit liberi utraque. T. 7. c. 1050.
Fideicommissarius subditus potest. T. 8. c. 450.
in Fideicommissarius libertatis, et in legatis ultima voluntas, ultima scriptura spectatur. T. 4. c. 591.
Fideicommissarius datur actioe Trebellianum. T. 4. c. 1046.
Fideicommissarius, ad quos testator bona pervenire voluit, et alienare, in districto bonorum et creditoribus damno esse possit. T. 3. c. 794.
de Fideicommissariis hereditatibus. T. 7. c. 1165.
de Fideicommissariis coniunctis. T. 7. c. 1178.
Fideicommissarius qui coniunctus compellitur. T. 7. c. 687.
inter Fideicommissarios an sit jus accrescendi. T. 4. c. 693.
Fideicommissarius definit, ac de fideicommissorum iure. T. 4. c. 1453.
Fideicommissarius petito et si modo legat. T. 1. c. 230.
Fideicommissarius praetor est fideicommissarius non in hereditatem tantum, sed etiam in quibuslibet fundis possessionem. T. 5. c. 103.
omni ex Fideicommissariis modo petito non erit. T. 4. c. 783.
Fideicommissarius non in vindicatione, et in petitione constituit. T. 6. c. 1070.
Fideicommissarius, cui rei sinitu actio sola non est, nisi fides. T. 5. c. 1065.
ex Fideicommissariis petito competat his, qui sunt ex familia propria testatoris. T. 5. c. 114.
Fideicommissarius peractionem in competet familiarum, quod extra fundum non sustinetur. T. 5. c. 698.
ex Fideicommissariis causae an libertas vinclum heredis possit petere proprietatem fundi. T. 5. c. 636.
ex in Fideicommissariis restitutionem veniat bona propria. T. 3. c. 1190.
Fideicommissarius conditio, qui annis et mensibus, quoniam remittitur. T. 5. c. 1054.
Fideicommissarius qui optinuit per permutationem. T. 5. c. 1084.
Fideicommissarius verbum est modo. T. 5. c. 1033. et c. 1067.
Fideicommissarius verbum est modo praetoriam, et in iure. T. 5. c. 733.
ex Fideicommissariis causae an superfluum hereditatis restituitur, et in iure Trebellianus fideicommissarius. T. 5. c. 651.
Fideicommissarius verbum est modo. T. 4. c. 1037.
Fideicommissarius conditionis dicitur quando cedat. T. 3. c. 791.
Fideicommissarius in diem certum relicti nomine quomodo heres cautionem praestare debet. Ibidem.
Fideicommissarius maior quantitas quomodo accipi debet, et ad quod quem de ea agendum sit. T. 3. c. 78.
Fideicommissarius obligatio an possit per delegationem in alium deferri. T. 3. c. 1091.
Fideicommissarius peractionem qui sit, ut, in quem, et ex quo datur. T. 3. c. 788.
Fideicommissarius peractionem competet agitur, per prae voluntatem testatoris alienata extra familiam. T. 3. c. 791.
Fideicommissarius salutandis an filius a petre extorque possit. T. 3. c. 1100.
Fideicommissarius opes an patioe remitti possit. T. 3. c. 790.
Fideicommissarius sub conditione, et si sine libertate decedat relicti, peractionem in filio, si liberis, quae habent, vires amittit. T. 3. c. 730.
Fideicommissarius restitutio non per alium fieri possit. T. 4. c. 12.
Fideicommissarius restitutio non per alium agitur, vel equiri possit. Ibidem.

Fideicommissi dominium an transferatur. T. 3. c. 102.
 Fideicommissi fructus, ante moram percepti, an hereditas imputetur in fideicommissum. T. 3. c. 1005.
 Fideicommissi prelatio quando non retractatur venditio. T. 3. c. 994.
 Fideicommissum jure valet, quod non valet jure legati. T. 3. c. 836.
 Fideicommissum petitiu longo tempore non perimitur. T. 3. c. 947.
 Fideicommissi, vel legati dies quando cedat. T. 3. c. 1080.
 Fideicommissi fructus quando cedunt. T. 7. c. 906.
 Fideicommissi persecutio non est actio. T. 2. c. 602.
 Fideicommissum juxta omnia non in vindicatione, sed in petitione consistit. T. 2. c. 635.
 Fideicommissi taciti quamvis non sint relictus heredes. T. 7. c. 1153.
 Fideicommissum causa obnoxia disceptatur. T. 8. c. 81.
 Fideicommissi verba an eum, a quo, vel ad quem, cui relinquuntur, diriguntur. T. 4. c. 657.
 Fideicommissum ignorans accipere potest. T. 6. c. 1017.
 Fideicommissum extrinseci possunt ignorantes. T. 5. c. 1053.
 Fideicommissum onerari non potest doli portio. T. 5. c. 461.
 Fideicommissum onerari potest legatum patris relictum. Ibidem.
 Fideicommissum oneratum legatarius an detrahat fundum. T. 5. c. 419.
 pro Fideicommissum habetur donatio pro dolo. T. 5. c. 627.
 de Fideicommissum heredes detrahunt fideicommissum an Senatus Consulto Pegasiano. T. 5. c. 801.
 de Fideicommissum pretensio si legatarius non facit, an fideicommissum apud legatarium remaneat. T. 5. c. 420.
 de Fideicommissum singulari Fideidis non amplius, et semper intervenit; in fideicommissum hereditatis vero semper habet interventionem. T. 5. c. 1019.
 Fideicommissum an continetur actum domi, quam testator usque preceperit. T. 5. c. 1050.
 Fideicommissum non continetur fructus, quos ex bonis materiam patris magno tempore percepti. T. 5. c. 1019.
 an Fideicommissum onerari possit legatarius ultra vires legati. T. 4. c. 1033.
 Fideicommissum quousque coarctatur. Ibidem.
 cum Fideicommissum peculium non potest conferri libertas. Ibidem.
 de Fideicommissum Praetor non dat iudicium, sed de causa fideicommissi cognoscit extra ordinem. T. 4. c. 1020.
 Fideicommissum qui onerari non potest. T. 4. c. 1036.
 Fideicommissum an non libi obstringit usque, an plus det, quam accepit. T. 4. c. 1036.
 Fideicommissum onerari potest usque. T. 4. c. 885.
 de Fideicommissum famulio relictio. T. 3. c. 839. c. 941.
 de Fideicommissum an ex liberta relictio, vel legato per damnationem. T. 7. c. 818.
 de Fideicommissum fidei relictio usque an familia. T. 3. c. 881.
 de Fideicommissum hereditatis relictio. Ibidem.
 de Fideicommissum relictio a tutore, et curatore, qui nihil ex testamento accepit. T. 3. c. 998.
 Fideicommissum an onerari possit, qui solum libertatem in testamento concessit est. T. 3. c. 783.
 Fideicommissum an obligari possit legatarius ultra vires legati. Ibidem.
 de Fideicommissum an onerari possit creditor, cui debita sunt legata. T. 3. c. 784.
 item an legata sua subiacent fideicommissum. Ibidem.
 Fideicommissum an onerari possit, ad quos nihil pervenit. T. 3. c. 783.
 Fideicommissum hereditatis, quod pater a filio reliquit, qui contra testatorum. T. 5. c. 1028. ad dos, quam pater mortem patrie ex propria facultate filio esse videtur, continentur. Ibidem.
 Fideicommissum quando recipit per praesumptionem. T. 3. c. 1073.
 Fideicommissum qui, et in quoslibet onerari possit. T. 3. c. 783.

Fideicommissum quomodo deplectitur qui obli-
 gitur. T. 3. c. 718.
 de Fideicommissum, aut legato, viro, aut mulieri relicto sub conditione viduitatis, aut continentiae. T. 7. c. 1123.
 Fideicommissum nemo onerari potest ultra id, quod a testatore accepit. T. 7. c. 1067.
 de Fideicommissum sub conditione relicto. T. 7. c. 1064.
 Fideicommissum, vel legato facta causa adjuncta. T. 7. c. 1127.
 de Fideicommissum relicto ab herede sub conditione, an eius liberta decedat, et hereditas soluta accepta liberta devotus an in monachium, vel Clerum, an fideicommissum locus sit. T. 7. c. 1066. et c. 1073.
 Fideicommissum quando locus est. T. 7. c. 1055.
 quando non est locus. T. 7. c. 1057.
 Fideicommissum non potest gravari ecclesiae, cui bona eadem dedit. T. 4. c. 851.
 de Fideicommissum hereditatis dicta competentis fideicommissum rerum singularium. T. 4. c. 704.
 Fideicommissum verba solennia, et vulgaria. T. 4. c. 124.
 Fideicommissum eusmodi: an a de herede pendat. T. 2. c. 178.
 Fideicommissum, et legatum differentia subicit. T. 4. c. 144.
 Fideicommissum et legatum in quibus deductione per idem esse. T. 1. c. 151.
 Fideicommissum servandorum causa ut evetur. T. 2. c. 478.
 Fideicommissum antequam ratio leatur, prima esse an aliam defecti doli debet. T. 5. c. 1073.
 an Fideicommissum, vel legatum fructus praestetur an die mortis ante moram. T. 6. c. 357.
 Fideicommissum satisfactione. Vide, Capito Mutato.
 Fideicommissum verba propria quae sunt. T. 5. c. 639.
 de Fideicommissum stipulatione. T. 6. c. 647.
 Fideicommissum cognitio apud quem fuerit, et ubi petatur. T. 3. c. 77.
 Fideicommissum verba quae sint, et esse debeant. T. 3. c. 795.
 de Fideicommissum verba. T. 3. c. 866.
 Fideicommissum verba sunt precia. Ibidem.
 Fideicommissum usum, et fructus post moram percepti sit, et quando debeatur. T. 3. c. 795.
 Fideicommissum dies quando cedit. T. 3. c. 783.
 de Fideicommissum per errorem solutorum, vel perperam, conditionem esse. T. 7. c. 714.
 de Fideicommissum servandorum causa satisfactione. T. 7. c. 1181.
 Fideicommissum dies non ordo ante apertas labras. T. 7. c. 1083.
 de Fideicommissum, aut legatum usque, et scriptis. T. 7. c. 1111. et seq.
 Fideicommissum verba sunt precia directe ad eum, a quo fideicommissum reliquitur. T. 4. c. 663.
 Fideicommissi legale exquantur per omnia. T. 1. c. 42.
 de Fideicommissum compulsio. T. 5. c. 1146.
 de Fideicommissum rerum singularium aut totius libi omnia Responsum. T. 5. c. 1067. et seq.
 in Fideicommissum usum ex more debeatur. T. 5. c. 654.
 de Fideicommissum incertis personis relictis. T. 4. c. 1028.
 de Fideicommissum tacite, quae per omnia cadunt in faciem. T. 4. c. 1269.
 in Fideicommissum plus valet minus, scriptura plus valet in legatis. T. 3. c. 374.
 Fideicommissum anstringitur, si obligator legatarii etiam ignorans. T. 3. c. 906.
 de Fideicommissum cognoscere Consilia. T. 3. c. 887.
 Fideicommissi conditiones inserta. T. 7. c. 1129. et seq.
 de Fideicommissum. T. 7. c. 1128. et seq.
 de Fideicommissum datis incertis personis. T. 7. c. 1143. et seq.
 in Fideicommissum heres non praestat, aut dolum, et latam culpam. T. 2. c. 635.
 in Fideicommissum sufficit nova voluntas sine liberta, et verba. T. 1. c. 644.

Fideicommissum constitutenda, vel confirmanda quid sit opus. T. 4. c. 665.
 Fideicommissum quando praestari debet. T. 6. c. 1039.
 Fideicommissum a legatario, et fideicommissario reliqui potest. T. 3. c. 85.
 Fideicommissum codicillis testamento non confirmata dari potest. T. 6. c. 1019.
 per Fideicommissum quomodo res reliqui possent. Ibidem.
 per Fideicommissum an res singulae reliqui possint. T. 3. c. 177.
 per Fideicommissum an reliqui possit res hereditaria, aut legatarii, an fideicommissarii, aut alius cuiuslibet. Ibidem.
 per Fideicommissum an rei aliam relictis estimati solvenda sit, vel emptioem fieri necesse sit. Ibidem.
 Fideicommissum relinquere liberum est vel potest, vel sub conditione, vel ex die certo. T. 2. c. 173.
 Fideicommissum scilicet probare est onus deficiente. T. 5. c. 23. et c. 1210.
 Fideicommissum codicillis testamento verbis modalibus conceptis. T. 1. c. 250.
 Fideicommissum facit modum, conditionem non facit. Ibidem.
 Fideicommissum amplius appellatio legati significat. T. 1. c. 88.
 Fideicommissum peculiariter quid a fideicommissarii libertate discrepat. T. 1. c. 366.
 Fideicommissum quomodo caducum redigitur in faciem. T. 1. c. 215.
 Fideicommissum quibus causis extinguitur. T. 2. c. 1019.
 Fideicommissum graeco scriptum valet, non item legatum. T. 4. c. 1153.
 Fideicommissum tacitum. T. 4. c. 1154.
 Fideicommissum a debitori relictum potest. T. 5. c. 679.
 Fideicommissum ab herede testamentario relictum non videtur repetitum a legitimo herede. T. 4. c. 367.
 an Fideicommissum reliqui possit a patre, vel domino, qui hereditatem, vel legatum adipsos per hereditatem, vel per servum iure potestatis. T. 5. c. 419.
 Fideicommissum an patris debeatur, an nepos iura trigintum usum mata iura decem, relictis libertis, et patris superpetu. T. 5. c. 829.
 an Fideicommissum facit totum. T. 5. c. 639.
 Fideicommissum facit nuda voluntas, et tacta. Ibidem.
 Fideicommissum non tam verba facit, quam voluntas defensorum; siam nuda voluntas, et tacta fideicommissum facit. Ibidem.
 an de Fideicommissum facit testatoris scientia, opinio non. T. 5. c. 636.
 an de Fideicommissum videtur liberatum liberi. T. 5. c. 1070.
 Fideicommissum non facit verbum Commenda. T. 5. c. 618.
 Fideicommissum reliqui potest a legatario. T. 3. c. 666.
 legatum reliqui non potest. Ibidem.
 Fideicommissum non recipit incrementum fructuum perceptum pendente conditione, contracta vero recipit. T. 5. c. 1066.
 Fideicommissum libertatis scriptum in codicillis scripta tantum, et missa ad filium, an et a filio, et a filio peti possit. T. 5. c. 618.
 Fideicommissum quid sit. T. 5. c. 653.
 Fideicommissum facit iusculum. T. 5. c. 628.
 an Fideicommissum iudici potest ex illa verba, non dubio de libertate committitur dona reddendum. T. 5. c. 635.
 Fideicommissum non in petitione, non in vindicatione. T. 5. c. 601.
 Fideicommissum facit iusculum a legitimo herede reliqui potest, et a bonorum possessoribus, et ab alio quolibet successore. T. 5. c. 682.
 Fideicommissum intervenire quid sit. T. 5. c. 671.
 ad Fideicommissum an rector sit, quibus tacta relictis fideicommissarii libertatem ab herede extraxit. T. 5. c. 1060.
 an Fideicommissum tacite rectoris respectu in solidum heredi eripitur. T. 5. c. 635.
 Fideicommissum tacitum quid est. T. 5. c. 634.
 per Fideicommissum quomodo reliqui possit. T. 5. c. 1059.

Fideicommissum ab ignorantibus quoque relinqui potest. T. 3. c. 1013.
 Fideicommissum a legatario surdo, et muto relinqui potest. Ibidem.
 Fideicommissum ex constitutionibus Divi Pii et deinde quoque relinqui potest. T. 3. c. 1055.
 Fideicommissum necessitatem lajuncti. T. 3. c. 1121-2.
 Fideicommissum, quod propter relictum primo testamento incipit in fructum legem, ab herede ad hunc. T. 3. c. 1091.
 Fideicommissum rei propriae testis est. T. 3. c. 1094.
 Fideicommissum relinqui potest a donatario mortis causa. T. 3. c. 1098. secus a donatario inter vivos. Ib.
 Fideicommissum ex possit relinqui a legatario. T. 3. c. 1099.
 Fideicommissum quando nullus ditor ex co-dicillis, et ex testamento. T. 3. c. 1097.
 per Fideicommissum si aliter sit usufructus fundi relictus, et traditus ab herede, usufructus legitime ejus facies non est, sed. T. 3. c. 1096.
 Fideicommissum conservatur jurisdictione Praetoris. Ibidem.
 Fideicommissum a legatario relinqui potest, idemque in legatarii domo, vel patre. T. 3. c. 1095.
 per Fideicommissum liberis pro parte dari potest servo heredi. T. 3. c. 1091.
 Fideicommissum non tantum verba facit, sed et nota volens. T. 3. c. 1285.
 Fideicommissum necesse propter sine liberate datum non valet. T. 3. c. 1213.
 Fideicommissum tantum an sit, cum personae testator, cui res sita, testamento non significaverit. T. 3. c. 1216.
 Fideicommissum ante voluntas huius. T. 3. c. 1290.
 Fideicommissum relinqui potest mortis causa donatario. Ibidem.
 Fideicommissum minuit fidei detractionem. T. 3. c. 1218.
 Fideicommissum significat legandi verbum per se in libris de legat. T. 3. c. 294.
 Fideicommissum ab intestato a quibus relinqui possit. T. 3. c. 798. et c. 790.
 Fideicommissum a curatore testamenti dato relictum an valet. T. 3. c. 1096.
 Fideicommissum a corpore non jure dato relictum, ab adempto relictum videri, et valere. Ibidem.
 Fideicommissum a legatario relictum an heres praestare teneatur, legatario mortuo, vel intestato repudiante. T. 3. c. 995.
 Fideicommissum a filio intestato an relinqui possit, et quid sit relictum sit. T. 3. c. 661.
 Fideicommissum filii relictum an vires accipiat ex persona patris. T. 3. c. 713.
 Fideicommissum a legatario relictum si deficit mortis testatore, an remaneat apud legatarium. T. 3. c. 719.
 Fideicommissum a legatario si sit relictum extraneo, an id ex praestito dote conditione implenda causae compendatur. T. 3. c. 710.
 Fideicommissum a legato ius quo differt. T. 3. c. 702.
 Fideicommissum a quo relinqui possit. Ibidem. et c. 703.
 Fideicommissum a latore jure suo dare relictum an valet. T. 3. c. 1096.
 Fideicommissum ab usore, cui dea praestata est, relictum valet incommendo repraesentationis, et in eo, quod aere diti pumentem constitutum. T. 3. c. 1095.
 Fideicommissum non potest relictum, cui vir dotam praestaverat, an valet. Ibidem. 1097.
 Fideicommissum ab usore herede instituta relictum filio, an illi debeat cum fructibus. T. 3. c. 1093.
 Fideicommissum ante heredis institutionem relinqui potest. T. 3. c. 703.
 Fideicommissum a domino, vel patre heredis instituti relinqui potest. T. 3. c. 717.
 Fideicommissum a patre relinqui possit. T. 3. c. 719.
 Fideicommissum a patre relinqui possit. T. 3. c. 783. Item a filio, et a bonorum possessoribus. Ibidem. 720.
 Fideicommissum an ab intestato relinqui possit a legitima hereditibus. Ibidem. 720.
 Fideicommissum ex debetur non herede, si

testator nihil cum eo loquutus sit. T. 3. c. 770.
 Fideicommissum ex auctoritate liberio, si patrum suum, quasi liberio meritis negotiorum detulerit. T. 3. c. 1078. an legatarius patris testamento liberio exceptus. T. 3. c. 1079.
 Fideicommissum an etiam in persona creditoris consistere possit. T. 3. c. 761.
 Fideicommissum ex extinguatur, si testator parum legatum in alios omnia conservavit. T. 3. c. 785.
 Fideicommissum an faciat modos. T. 3. c. 996.
 Fideicommissum an incutit personam relinqui possit. T. 3. c. 1097.
 Fideicommissum ex legatariis virescedere possit. T. 3. c. 742.
 Fideicommissum an minuit hereditatem. T. 3. c. 702.
 Fideicommissum non nullum sit, si nomen fideicommissarii insertum non sit. T. 3. c. 1097.
 Fideicommissum an aut relinqui possit. T. 3. c. 708.
 Fideicommissum antiquum a legatario relictum non lex facit minuat. T. 3. c. 998.
 Fideicommissum an possit vindicari, sicut legatum. T. 3. c. 704.
 Fideicommissum an relinquitur possit, cui agere et agi interdum est, vel deponitur. T. 3. c. 706.
 Fideicommissum an relinquere possit et filii mei exhereditati herede legitimo. T. 3. c. 782.
 Fideicommissum an relinqui possit a bonorum possessoribus ab intestato. T. 3. c. 118. et c. 797.
 Fideicommissum si incipit relinquatur, secus de conditione non querit, nisi tempore mortis. T. 3. c. 1076.
 Fideicommissum si pater dissipat, an repraesentetur filio fideicommissario. T. 3. c. 1190.
 Fideicommissum si relictum in diem, diem spectat ex parte. T. 3. c. 1097.
 Fideicommissum tantum facit vindicari. T. 3. c. 637.
 Fideicommissum tantum quod sit. T. 3. c. 784.
 Fideicommissum tantum ex esse possit sine fructu. Ibidem.
 Fideicommissum tantum si testator priore testamento reliquerit, probare heres debet, id postulare existit, atque hoc facit vindicari. T. 3. c. 637.
 Fideicommissum vel testamento, vel codicillis relinqui. T. 3. c. 706.
 Fideicommissum, viro testatore defuncto morte fideicommissarii, transire ad hunc. T. 3. c. 784.
 Fideicommissum, ut ex redditibus penditur ad certam summam defuncti memorie hoc, vel illo genere spectatoli celebratur, eo debetur. T. 3. c. 998.
 Fideicommissum an utile sit, si quid sit relictum, quod jure suo habet, vel habetur est. T. 3. c. 992.
 Fideicommissum, incipit palam relictum, esse pro non scripto, et apud heredem manere, nec transire ad hunc. T. 3. c. 784.
 Fideicommissum incerte personae an relinqui possit. T. 3. c. 1067.
 Fideicommissum in quo consistit, et ex quo pendit. T. 3. c. 702.
 Fideicommissum latini ex parte possunt, ingratum non item. Ibidem. 701.
 Fideicommissum potest relinqui non tantum ab herede scripto, sed et ab intestato. T. 3. c. 791.
 Fideicommissum sub conditione relictum non repraesentatur possit etiam conditionem. T. 3. c. 790.
 Fideicommissum pubertate perimitur. T. 3. c. 782.
 Fideicommissum quando non ab herede, sed a legatario relictum videtur. T. 3. c. 1096.
 Fideicommissum quibus verbis relinquiatur. T. 3. c. 702.
 Fideicommissum si heres scriptus, quod non fuerat exhereditatus relictum solvit, an concedere possit. T. 3. c. 1031.
 Fideicommissum anti, et quo, et col relinquitur possit. T. 3. c. 706.
 Fideicommissum quo collinquitur possit. Ibidem.
 Fideicommissum, quod sit collatum in subitum herede, an valet. T. 3. c. 1069.
 Fideicommissum relictum a legatario non debetur, si legatum ad legatarium non pervenerit. T. 3. c. 773.

Fideicommissum relictum sub conditione an possit esse conditionem relictum. T. 3. c. 790.
 Fideicommissum si hereditas fieri per legem Fideicommissum tantum sit, an legatarius sit tantum fideicommissarius praestit. T. 3. c. 999.
 Fideicommissum an relinqui possit a substituto exhereditati legatarii. T. 3. c. 717.
 Fideicommissum an relinqui possit a viro, vel legatario a herede, item a filio impuberis herede. T. 3. c. 782.
 Fideicommissum an relinqui possit a muliere ab id, quod sit pro dato legatum est. T. 3. c. 1027.
 Fideicommissum an relinqui possit a patre, vel domino heredis testator, ut legatarii. T. 3. c. 717. Item ab herede heredis, vel herede legatarii, vel a legatario exhereditato. Ibidem.
 Fideicommissum an sit donatio testamento relicta. T. 3. c. 702.
 Fideicommissum an transmittitur ad heredem. T. 3. c. 719.
 Fideicommissum an valet, si per fideicommissarium a legatario relinquatur sine alieno, cujus legatarius commercium non habet. T. 3. c. 701.
 Fideicommissum an videtur tacite ademptum, etiam capitibus invidiis inter testatorem et legatarium. T. 3. c. 1096.
 Fideicommissum an utilis sit, si heres rogetur, ut aliquid det minorem pecuniam sub usum tutoribus. T. 3. c. 787.
 Fideicommissum codicillis testamento non confirmata relictum an valet. T. 3. c. 993. et c. 994.
 Fideicommissum conditione extraneo relictum, et ille pendente conditione morietur, ad quem illud pertinet. T. 3. c. 719.
 Fideicommissum filio relictum, si ille virum patre morietur, an pater ab eo retineat. Ibidem.
 Fideicommissum filiofamilias relictum pater esse repudiari possit. T. 3. c. 718.
 Fideicommissum Graeco scriptum an valet. T. 3. c. 701.
 Fideicommissum hereditatis quando facit vindicari. T. 3. c. 784.
 Fideicommissum, impuberi relictum a fratre auctore astu, quando debetur. T. 3. c. 1061.
 Fideicommissum relinqui possit a patre, vel domo heredis testator. T. 3. c. 874. legatum an relinqui possit. Ibidem.
 Fideicommissum an a legatario relinqui possit. T. 3. c. 891.
 Fideicommissum relictum a legatario si post testamentum defuncti, mortui fideicommissarii sine mortui testatoris, fideicommissum apud legatarium remaneat jure legati, ad heredem non redit. T. 3. c. 817.
 Fideicommissum omnesque appellatur legatum. T. 3. c. 845.
 Fideicommissum domino per servum acquiritur repudiari non potest, antea potest. T. 3. c. 819.
 Fideicommissum acquiritor duobus modis. Ib.
 Fideicommissum relictum a testatore, vel curatore, auctore jure datus non sit, vel etiam constitutus non sit a pupillo, vel minore, debetur quasi ab eo relictum. T. 3. c. 890.
 Fideicommissum potest relinqui non donatario morte mortis. T. 3. c. 804.
 Fideicommissum coeternis nota volentes. T. 3. c. 824.
 Fideicommissum Graeco, ad quatuordecim verborum relinqui potest. T. 3. c. 837.
 Fideicommissum non relinqui verbis etivibus, id est, directis, et legitimis. T. 3. c. 849.
 Fideicommissum ex utroque sit, cum legatus sit Cajo cum non omne fideicommissum, et an restitueret anellum testatario. T. 3. c. 912.
 Fideicommissum constitutum ante voluntas, etiam si videbatur. T. 3. c. 845.
 de rebus per fideicommissum relictis. T. 3. c. 127.
 Fideicommissum tantum qui facit defert, quam patrem ex eo praei loco fert. T. 3. c. 216.
 Fideicommissum an relinqui possit post mortem heredis. T. 3. c. 73.
 Fideicommissum ex solo nolo constat. T. 3. c. 827.
 Fideicommissum ademptum, et id quod est in causa deduci, in quo differtur. T. 7. c. 1466.

Fideicommissum conditionale quædò vires ac-
cipit. T. 7. c. 547.
Fideicommissum penam causæ relictum an va-
leat. T. 7. c. 1125.
Fideicommissum non fit caducum. T. 7. c. 1126.
Fideicommissum verbis precariis relinquatur.
T. 7. c. 1128.
Fideicommissum in quo dicitur a legato. T. 7.
c. 1129.
Fideicommissum mutuum inter fratres potest
remittere portionem. T. 7. c. 543.
Fideicommissum relictum cum sororibus heredes,
quando intelligitur relictum. T. 7. c. 545.
Fideicommissum est simile usufructui. T. 7.
c. 1130.
Fideicommissum tacitum. T. 7. c. 1135.
Fideicommissum, et legatum in quo differunt.
Ibid.
Fideicommissum ad certum tempus relictum
an debeat in intercepto, vel completa. T. 1.
c. 1059.
Fideicommissum utrum representetur statim
stipulis filius vita decessit, quasi ante curiam
habita per completa. T. 1. c. 1060.
Fideicommissum, quod incipit relinquatur, an
remaneat pædes heredes. T. 2. c. 618.
Fideicommissum quod viro testatore mortuo fi-
deicommissarii defuncti, est in causa eademi, et
facit vindictam. Ibid.
Fideicommissum conditionis implendum causæ
quod datur, imputatur la Trebellianum. T. 2.
c. 623.
Fideicommissum alia scriptura an sit restituen-
dum. T. 2. c. 641.
Fideicommissum jam debetis prestat. Frater.
T. 2. c. 643.
Fideicommissum a quibus, et quibus potest re-
linqui. T. 2. c. 647. et c. 649. et c. 650.
Fideicommissum triplex. T. 2. c. 649.
Fideicommissum an possit, vel debeat prestat
et eo, a quo non est relictum. Ibid.
Fideicommissum marito relinquere quod casibus
uxor possit. T. 2. c. 650.
Fideicommissum an possit relinquere ab eo, cui
liberatur pignus mortis causa. T. 2. c. 651.
Fideicommissum an semper relinquatur a de-
mum servi heredes instituti. T. 2. c. 653.
Fideicommissum quo casu a servo, et filio pos-
sit deberi. T. 2. c. 654.
Fideicommissum la cupio voluntatem confera-
tur. T. 2. c. 657.
Fideicommissum, quod priore testamento per-
fecto, et posteriore imperfecto relictum est,
an valet. T. 2. c. 664.
Fideicommissum eodem jure est, quo legatum
per damnationem. T. 2. c. 665.
Fideicommissum an possit relinquere a denario
causa mortis. T. 2. c. 665. et a denario
testis vivæ. Ibid.
Fideicommissum an quis reliquere voluntate sua,
quæ vires manent. T. 2. c. 666.
Fideicommissum an recipiat incrementum fru-
ctuum. T. 2. c. 669.
Fideicommissum conditionale in heredem non
transfertur. T. 2. c. 691.
Fideicommissum quibus verbis possumus. T. 6.
c. 1018.
Fideicommissum potest patri, vel dominæ heredes
institui, et legatariis. T. 6. c. 417. legari vero
non. Ibid.
an Fideicommissum possit a patre, vel dominæ
heredes. Ibid.
Fideicommissum quibus possit. T. 2. c. 476.
Fideicommissum an possit et, qui condum satis
est. T. 6. c. 656.
Fideicommissum quis. T. 2. c. 374.
de Fideicommissi verbo. T. 1. c. 517.
Fideiuber per depositum etiam depositi fi-
deiusor accipi potest. T. 1. c. 550.
Fideiuber per alio habet aduersum cum, pro
quo fideiusor, actionem mercedi. T. 1. c. 556.
Fideiuber quid sit. T. 2. c. 521.
Fideiuber non videtur vice mutus duo rei
deberi, cui id actum sit nominem. T. 2. c.
523.
Fideiuber qui mandat, an fideiusori mandare
intelligatur, et solvet. T. 2. c. 527.
si pro alio fideiusorini causa et familia, mea
in solidum tenetur, et si maior et minor
pro eis fideiusorini, maior non tenetur in
solidum. T. 2. c. 551.
an quis fideiusorini sub conditione pro eo, qui

in diem delat, vel ex die pecuniæ certam,
an obligetur ut fideiusor. T. 2. c. 1108.
Fideiusor non fit, nisi per stipulationem, et
quibus verbis. T. 2. c. 925.
Fideiusor non est semper intercessor. T. 2.
c. 911.
Fideiusor obligatus non averti. T. 2. c. 901.
Fideiusor institui, ut et iussum non valet. T. 6.
c. 76.
Fideiusor non nisi pro alio fit. T. 6. c. 313.
Fideiusor institui non iussum iure non valet.
T. 4. c. 905.
Fideiusor non obligatur ultra stipulationem. Ibid.
Fideiusor, et fideipromissor utrumque idem est.
T. 3. c. 710.
Fideiusor quibus verbis fit. T. 2. c. 513.
Fideiusor actualis inter eos qui alii. Ibid. civilis
quæ causam habet. T. 2. c. 523.
Fideiusor, et mandatum non tollit priorem
obligationem. T. 7. c. 1137.
Fideiusor non nisi per stipulationem fit. T. 1.
c. 655.
Fideiusorini verbo collatur expromissio. T. 1.
c. 578.
Fideiusorini scripta majus vinculum, quam
non scripta. T. 7. c. 1138.
Fideiusorini mutuum non inducit societatem.
T. 2. c. 53.
in Fideiusorini iudicare, et tunc esse, et periculo
suo, cum extraneo contractum est, esse
valere. T. 4. c. 906.
verbo Fideiusorini stipulatio significatur. T. 2.
c. 567.
quod fideiusorini est scripta, in perpetuum tenetur.
T. 7. c. 1134.
qui fideiusorini cum minore pro alio, quoniam
minor non tenetur cum effectu, an ipse tamen
in solidum. T. 7. c. 726. qui cum maiore
fideiusorini pro alio, an in solidum tenetur.
Ibid.
Fideiusor quid. T. 2. c. 508. et c. 507.
Fideiusor per expromissionem. T. 2. c. 755.
Fideiusor, fideipromissor, et sponsor. T. 2. c. 925.
Fideiusor dicitur prohiberi. T. 7. c. 555.
Fideiusor, et mandator differunt. T. 7. c. 404.
Fideiusor quid a cetero distat. T. 5. c. 52.
Fideiusor et contractus iura civilis obligatur.
T. 8. c. 438.
Fideiusor, antequam rous debeat, conveniri
non potest. T. 1. c. 309.
Fideiusor in tempore literato, non liberatur.
T. 8. c. 137.
Fideiusor quo casu liberatur, non reus. T. 2.
c. 758.
Fideiusor propriis accredit ad reum, quam nomi-
nator. T. 2. c. 528.
Fideiusor duobus casibus, non liberatur, obli-
gatus manet. T. 3. c. 136.
Fideiusor obligatus naturaliter, et civiliter occidere
potest. T. 3. c. 128.
Fideiusor et merces rei solvi datur. T. 8. c. 397.
Fideiusor quando habet actionem mandati. T. 1.
c. 529.
Fideiusor an liberator hodie, si creditor agat
cum reo. T. 8. c. 900.
Fideiusor non liberatur reum principalem. T. 8.
c. 451.
Fideiusor cum datæ rei accipitur? quid re-
spondet, qui fideiusorem dedit, alia acci-
piatur? T. 8. c. 425.
Fideiusor, est adpromissor, non expromissor,
reus respondens, alia restitutor pecuniarum
adpromissor, namque expromissor. T. 8. c. 383.
quod fideiusor, aut mandator solvit, debitor
principalem refundere debet. T. 6. c. 326.
Fideiusor eo contentus possit agere mandati
aduersum reum promittendi, quod mandatum
agere fideiusorini. T. 8. c. 384.
Fideiusor an in diem renadi liberatur, quibus
principalem debitor liberatur. T. 8. c. 425.
Fideiusor debitor an liberatur debitor libe-
ratoris deportatione, quem iniquum deportator,
dederat. Ibid.
Fideiusor, qui pro debitoris deportatione interces-
sit an causa præcedente deportationem, an
tenetur. T. 8. c. 411.
Fideiusor adhibitus reum obligatus, quem
fidei familiaris accepit, si post emancipetur
filius, et tunc ea obligatio sancti incipit, utri
tenetur, patri, an filio. Ibid.
Fideiusor, omnino, et solvens pro magi-
stratu municipaliter obligatur, siue dumviro,

ei quo ordine constituitur. T. 8. c. 418. et
seq.
an Fideiusor post deportationem datus a de-
portato ex causa, quæ decretationem præces-
sit, obligetur. T. 8. c. 422.
Fideiusor et reus in quo constituitur. T. 8. c. 768.
Fideiusor an liberatur, principali reo deportato.
T. 8. c. 423.
Fideiusor inopes reus recusat. T. 8. c. 354.
Fideiusor occiditur ex personis reiprincipali-
bus. T. 8. c. 809.
Fideiusor culpam quidem præstat, non etiam
causam fortuitam, et cur. T. 5. c. 900.
Fideiusor. Vide, Expromissor, Expromissor.
Fideiusor an aduersus condempnatores utilem
actionem habet. T. 5. c. 295.
Fideiusor an simul cum principali debitor libe-
ratur, indecens mercedi, et remedio. T. 5.
c. 422.
Fideiusor, qui periculum pecunie suo nomine
vel rei promittendi solvit, quod minus residui
divisione facit portionem iudicium scripti,
recusare non debet. T. 8. c. 905.
Fideiusor quando liberatur, non solum debitor.
T. 8. c. 757.
Fideiusor, qui potest fideiusorini pro eo, qui sub
condicione promittit, quælibet obligatur. T. 6.
c. 313.
Fideiusor si pro reo principali soluerit, quibus
actionibus eum repetit. T. 8. c. 350.
Fideiusor et in partem rei accipitur. T. 8. c. 39.
Fideiusor ad quid tenetur, et cui obligatur.
T. 8. c. 712.
Fideiusor quando obligatur pro eo, qui in
diem promittit. T. 8. c. 413.
Fideiusor quærum rerum utiliter datur. T. 6.
c. 434.
Fideiusor quilibetque scriptor sit in personæ,
quam cum veris fratris in ius vocatur,
et alius non nisi legatus, et assensus. T. 6.
c. 32.
Fideiusor an filiorum obligationis accipi possit.
T. 6. c. 814.
Fideiusor non potest. Monechus. T. 8.
c. 837.
Fideiusor debitor pecuniarum consequens tum
a debitor principali, tum ab eius heredes
compellitur. T. 8. c. 877.
Fideiusor et reus principali non ex mora rei
tenentur lo usura, non tam iure obligatio-
nis, quam officii iudicis. T. 6. c. 391.
Fideiusor conductus tenetur in actum, id est,
personæ nomine, non in causam. Ibid.
Fideiusor cetero constituitur, cui per stipula-
tionem. T. 5. c. 219.
Fideiusor an pigore restituere cogendus sit.
T. 4. c. 1507.
Fideiusor rei principalis locum obtinet. T. 4.
c. 1574.
Fideiusor non videtur acceptus in duriorum
causam. T. 6. c. 960.
Fideiusor intervenit per stipulationem semper
contra obligationem. T. 4. c. 1523.
Fideiusor quædam modo creditur est debitor
principali. Ibid.
Fideiusor cum pœnitor, non ab eo pecunia
petitur, et per imprudenter solvitur,
condemnat stipulator potest. T. 4. c. 874.
Fideiusor tenetur in solidum, quæ aut alii
volens intercedit. T. 4. c. 827.
Fideiusor an habet actionem aduersus confi-
dentem, si solidum creditori solvitur. T. 8.
c. 541.
Fideiusor an omni obligationi accedere possit.
T. 3. c. 331.
Fideiusor debitoris vel impetrantis, an debitor
suo aduersus se utatur exceptione, an etiam
contra se agere actione accipere sit possit. T. 3.
c. 85.
Fideiusor quis dicitur. T. 3. c. 459. et T. 4.
c. 354.
Fideiusor an credituri legaverit, quod reus
principalis debet, an debitor, rei creditor sit
legatus. T. 3. c. 789. an sit sit legatum.
Ibid. 789.
Fideiusor quomodo dominio possit obligari. T. 2.
c. 554.
an solus Fideiusor obligatur. T. 2. c. 351. an
præcedere obligationem, et accipi possit. Ibid.
Fideiusor qui datur. T. 4. c. 515.
Fideiusor qui datur. T. 4. c. 523. an ejus da-
tatio novet principalem obligationem. Ibidem.

quemodo in obligator. *Ibid.* an semper ex stipulatione tenetur. *Ibid.*
 Fidejussor, qui fidem dedit pro eo, qui merces certam in diem promiserit, an tunc demum, quanti fuit mora fidejussio temporis. *T. 5. c. 854.*
 Fidejussor quemodo suo, et quemodo alieno nomine obligatus dicitur. *T. 4. c. 323.*
 Fidejussor accedens potest naturali obligationi. *T. 7. c. 815.*
 Fidejussor, nisi mandator sit liberator, reo principalis libertas capitis diminutione. *T. 7. c. 1439.*
 Fidejussor, qui pro alio sibi iudicio promittit ex scriptis, sit fidejussor, qui ex non scriptis, in quo differunt. *T. 7. c. 1436.*
 Fidejussor datus, et fidejussor faciendi in quo differunt. *T. 7. c. 1438.*
 Fidejussor a servo datus iure non tenetur. *T. 7. c. 720.*
 Fidejussor su omeis liberator electo reo. *T. 7. c. 965.*
 Fidejussor. Vide, Causa iudicio sibi.
 Fidejussor, et pignus in quo differunt. *T. 7. c. 930.*
 Fidejussor omnes debitor pignus, et cur. *T. 7. c. 1439.*
 Fidejussor datus filio a patre an pignus tenetur, et pro eodem, et idem possit obligari. *T. 7. c. 1004.*
 Fidejussor quod per se non habet, per rem habet. *T. 2. c. 309.*
 Fidejussor tunc condiciti, cum suo nomine solvit. *T. 9. c. 876.*
 Fidejussor an cessante bonorum debitoris exceptione non possit toreri. *T. 2. c. 836.*
 Fidejussor an subditur obligationi sperem. *T. 2. c. 670.*
 Fidejussor si subditur obligationi operum, alienum factum promittit. *T. 8. c. 670 et 672.*
 Fidejussor, qui solvit anticum, an habet actionem adversus confidejussorem. *T. 2. c. 675.*
 Fidejussor quod per se non habet, id habet per rem. *T. 3. c. 677.*
 Fidejussor solvens an habet aliam actionem. *T. 7. c. 478.*
 Fidejussor quo locum loco capitis pro reponitur. *T. 7. c. 535.*
 Fidejussor accessitio loco intercedit. *Ibid.*
 Fidejussor sine nomine promittit, quoque omeis solvit. *Ibid.*
 Fidejussor de re tradenda a venditore datus. *T. 5. c. 143.*
 Fidejussor utilitatem appetit, alii creditur moram fecit. *T. 5. c. 40.*
 Fidejussor restitutio reum non liberat. *T. 8. c. 979.*
 Fidejussor obligatio su extinguatur confusione. *T. 5. c. 728.*
 Fidejussor cum reo constituit pecunie aere debitoris, eodem fere condilio est. *T. 6. c. 314.*
 Fidejussor conditio an durior fieri possit, quam reo principalis. *T. 5. c. 732.*
 Fidejussor alia causa est, alia pignorum. *T. 4. c. 1406, et pro eo, qui pure debet, sub condicione fidejussor certum est obligari cum. *T. 4. c. 1709.**
 Fidejussor pactum personale an proit debitori. *T. 4. c. 1004.*
 Fidejussor acceptatio an proit reo principalis. *Ibid.*
 Fidejussor definitio. *T. 2. c. 506.*
 Fidejussor pactum reo an proit. *T. 6. c. 874, et c. 875, et cur. *Ibid.**
 an Fidejussor interest potius liberari facto reo principalis, quam solvere creditori apud quem fidejussio. *T. 4. c. 1025.*
 Fidejussor obligatio condicio. *T. 4. c. 1306.*
 Fidejussor, et si principalis an eadem semper obligatio sit. *T. 4. c. 323, an eadem obligatio tenetur. *Ibid.**
 Fidejussor conditio miserabilis, maxime debitor principalis non exsente solvendo. *T. 7. c. 1435.*
 Fidejussor datus an liberat. *T. 5. c. 78.*
 Fidejussor rei necesse mora. *T. 8. c. 40.*
 Fidejussor venditio fieri dicitur iura necessitate, cum emittit anm aliter ab eo concessi non possit. *T. 5. c. 308.*
 Fidejussor adversus confidejussorem non datur actio utilis. *T. 5. c. 836, et cur non datur actio utilis. *Ibid.**

Fidejussor an proit exceptio reo competens. *T. 3. c. 735, et c. 736.*
 Fidejussor solidum solvendi cur actio utilis non datur adversus confidejussorem. *T. 8. c. 848, ratio differunt. *Ibid.**
 Fidejussor comparatur sociator. *T. 5. c. 250.*
 Fidejussor, qui solidum solvit creditori, an actio utilis sit adversus alium fidejussorem. *T. 5. c. 848.*
 Fidejussor, an reo pecunie creditor remittere possit. *T. 6. c. 723.*
 Fidejussor quando sit iuste ignorans. *T. 4. c. 401.*
 Fidejussor tempus datum ad exhibendum reum. *T. 7. c. 1436.*
 Fidejussor hoc tantum a Justiniano sit concessum, et reum excedit post diem avitit pecunie. *T. 2. c. 850.*
 Fidejussor minor viginti quaque annis, quibus casibus ejusdem minoris restitutio proit, vel non proit. *T. 8. c. 63.*
 An sicut in Fidejussore magistratus, qui gessit prima, redditur actio, quam in collegam, qui non gessit; sic etiam in nominatore magistratus, qui rem gessit, reddendo prima actio sit, quam in collegam, qui eam rem non gessit. *T. 8. c. 395.*
 Inter Fidejussorem, et collegam aliamque, qui prima coeventur, collegam, an fidejussor. *T. 5. c. 948.*
 Fidejussorem, et pignus qui accepit, quando pignus, et quando fidejussorem coeventur potest. *T. 5. c. 927.*
 In Fidejussorem actio quadradet. *T. 6. c. 1394.*
 Fidejussorem non tantum civili, sed etiam naturalis obligatio accedere possit, quod et de re constituit pecunie non prodicunt. *T. 4. c. 1007.*
 Fidejussorem frustra et inutiliter accipere adjectum solutiva gratia, cum in ejus pecunia non constat obligatio. *T. 4. c. 1406, et c. 1407.*
 Fidejussorem accedere posse obligationi naturali, qui naturaliter tantum debere potest, non civiliter. *T. 4. c. 1206.*
 Fidejussorem in duriorum casuum obligari non posse, quam obligari an reo principalis. *T. 4. c. 1207.*
 Fidejussorem incompertum qui non dat, non est vel iudicio sibi, et potest trahi in jus. *T. 7. c. 379, et qualem dederit paron, patronam sine, vel liberis, in ius vocari non tribetur. *Ibid.**

Fidejussorem dederit conjuges constantes qui trimonio non possunt. et cur. *T. 7. c. 926.*
 Fidejussorem dare mulieri marito, qui dotem accipit, non cogitur dotis servanda causa, si reddenda soluto matrimonio. *T. 7. c. 926, et seq.*
 Fidejussorem incompertum qui accepit, errat in facto, non in iure. *T. 2. c. 549.*
 sub Fidejussore homines facti dicuntur Greco more. *T. 1. c. 161.*
 de Fidejussore interiori, et quando pignus abstrahitur. *T. 4. c. 1374, quando convenci potest. *Ibid.**

de Fidejussore, qui solvit per fidejussorem, negotio beneficii episcopi Divi Adriani. *T. 7. c. 732, quoniam actioem habet ille fidejussor. *Ibid.**

de Fidejussore, qui pecuniam solvit per debitoris capitis diminutio. *T. 7. c. 1413.*
 Fidejussor solvens reum non liberat ipso iure. *T. 7. c. 732, liberat tamen pro exceptione. *Ibid.**

de Fidejussore evictionis, qui apud emptorem interest pro venditore. *T. 7. c. 1449.*
 Fidejussor procuratoris defuncti, vel apertor, an procurator tenetur solum fidejussorem dare. *T. 7. c. 1453.*
 Fidejussores magistratum. *T. 8. c. 590.*
 Fidejussores idonei dentur pro qualitate rei. *T. 2. c. 321.*
 Fidejussor a servo interessere datus se tenentur. *T. 1. c. 154.*
 Fidejussores cur non tenentur la specie 1.5, in prin. et leg. nova. et in specie 1.50. *ad. et. et. *Ibid.**
 Fidejussori duo sunt duo rei debendi. *T. 5. c. 200.*
 Fidejussore diversorum contractuum, quibus rei principales tenentur, confidejussore an sicut. *T. 4. c. 957.*

Fidejussore liberatoris novatione voluntaria, non etiam necessaria. *T. 5. c. 930.*
 Fidejussore beneficium divisionis habet ex apostole Divi Adriani, tunc quoque Tabellionibus notum. *T. 5. c. 850.*
 Fidejussore laetare omnibus facile an sit. *T. 8. c. 144.*
 Fidejussore an lidem se exceptionibus, quibus rem principalem, defendere possunt. *T. 6. c. 831, et locupletibus. *T. 8. c. 845.**

Fidejussore inventio sunt difficilissimi. *T. 8. c. 163.*
 Fidejussore esse prohibitor Clericos, et Monachos. *T. 8. c. 930, et c. 936.*
 Fidejussore an causa iudicii tantum tenetur pro viribus petitionis singuli, non in solidum. *T. 5. c. 877.*
 duo Fidejussores simul convenci iudicio sit stipulatio, et contentum anm, et causa iudicii singuli tenentur pro viribus petitionis totius, non in solidum, nisi in sententia sit expressum sit omnium. *Ibidem.*
 Fidejussore singuli quando in solidum tenentur, et quando non. *T. 4. c. 1206 et c. 1270.*
 Fidejussore in quo differunt a Collegis. *T. 4. c. 394.*
 Fidejussore singulis obligati propria obligatio. *Ibidem.*
 Fidejussore. Vide, Confidejussore.

Fidejussore qui, et in quibus obligationibus assumi possunt. *T. 2. c. 551.*
 Fidejussore si pignus sibi an tenentur in solidum. *Ibidem.* quomodo Graco accipitur. *Ibidem.*
 Fidejussore qui pignus habet, et usum ex casibus alienari, cum non possit datus iudicio ab alio reusum petere. *T. 7. c. 630.*
 Fidejussore ius locum actione an stipulatio. *T. 7. c. 965.*
 Fidejussore quos reo habent communes cum mandatoribus. *T. 7. c. 1434.*
 Fidejussore contrarius intervenire re causa civilibus, vel in criminalibus, qui pro reo cavet iudicio sibi, non de representando. *re. *T. 7. c. 1436.**

Fidejussore inventio sunt difficile, et molestum agere, et quomodoque consumitur. *T. 7. c. 82.*
 Fidejussore fidei facultatis facile possunt. *T. 2. c. 627.*
 Fidejussore qui, qui pro debitoris suo nomine promittit. *T. 7. c. 830.*
 Fidejussore cur sic dicuntur. *Ibid.*
 Fidejussore miseris. *T. 1. c. 397.*
 Fidejussorem quinquaginta locustis pro parte condemnatur, et in casu in solidum damari possit. *T. 5. c. 989.*
 Fidejussorem miserum subvenit benigna leges. *T. 7. c. 1435.*
 ad Fidejussorem extenditur defensione, et exceptiones. *T. 7. c. 1443.*
 Fidejussore inter quo pacto obligatio dividitur. *T. 6. c. 967.*
 ad Fidejussorem, vel mandatoris extenditur defensione, vel exceptiones, quibus reus principalem tenetur. *T. 7. c. 1434, et c. 1435.*
 Fidejussoria obligatio personalis est. *T. 3. c. 672.*
 Fidejussorem obligatorem quando acquirit servas communis. *T. 4. c. 1307.*
 de Fidejussoribus, et mandatoribus. *T. 2. c. 506.*
 de Fidejussoribus episcopi Divi Adriani scriptis. *T. 5. c. 915.*
 Fidejussoribus causam rei principalis, nam de acentis, non de debentibus qui parte ineam. *T. 5. c. 94.*
 de Fidejussoribus quibus datus errare iura subveneri oportet. *T. 3. c. 418.*
 Fidejussoribus accipitur, qui alio scriptis, et alio electione diti pro alio iudicio sibi promittantur. *T. 7. c. 1436.*
 de Fidejussoribus, et donatoribus titulos esse futurum hominem, et cur. *T. 7. c. 1442.*
 Fidejussoribus adducunt aut mandatores. *T. 7. c. 1434.*
 de Fidejussoribus totorum, vel curatorum. *T. 7. c. 958.*
 de Fidejussoribus, et mandatoribus. *T. 7. c. 1435.*
 Fidejussoribus, et mandatoribus leges varie modis applicatur. *T. 7. c. 1435.*
 de Fidei militis culpa, et successione. *T. 8. c. 617.*

Fiducia omnes filios fidelitatem facere debere. T. 6. c. 655.
 Fidelitas fendi ut, et per quod denda. T. 8. c. 633.
 Fidelitas laura eorum et diem fieri debet. T. 8. c. 663.
 Fidelitas laura eorum et per quod denda. T. 8. c. 657.
 Fidelitas debet in brevis. T. 8. c. 632.
 Fidelitas nomine juramentum eligendi dicitur. T. 8. c. 679.
 Fidelitate iure Ecclesie solutum esse. T. 8. c. 686.
 Fidelitas facienda forma. T. 8. c. 633.
 Fidelitas iuramentum prestatum potest pluribus. T. 8. c. 681.
 Fidelitatem omnes hominum genus Imperator debet. T. 8. c. 645.
 si qui Fidelitatem facere recusat, fidei levatorem fieri non debet. T. 8. c. 635.
 si Fidelitatem facere debentur, si piores alio duntaxat, vel vassalli. T. 8. c. 679.
 Fides iustitiam fundamentum, et fidei etymos ex Ciccone. T. 1. c. 327.
 Fides sua nemini periculis esse debet. T. 6. c. 930.
 Fides bona ab illis adeptus, et ab illis recuperari possessionem an exigitur. T. 8. c. 902.
 Fides bona quo casu exigitur. T. 8. c. 903.
 Fides mala incidens non interpellat occupationem legitimam. T. 8. c. 903.
 Fides defuncti male successores bonam fidei nocet. T. 8. c. 900.
 Fides mala non est rei aliena aciecia, sed in iure possessione aciecia. T. 8. c. 90.
 Fides in rebus contrahenda a servile, neque, et verborum an exigitur. T. 6. c. 129.
 Fides instrumentorum, ac testium. T. 8. c. 418.
 Fides, et ius hanc facit. T. 8. c. 183.
 Fides difformitas data fideicommissi petitionem ex parit. T. 6. c. 39.
 Fides laeta. T. 8. c. 143.
 Fides mensura arguetur, datus publicus est. T. 8. c. 901.
 Fides rei constituta non est casu frangenda. T. 8. c. 785.
 Fides in omnibus contrahendis exigitur eo tantummodo, et etiam frangenda. T. 6. c. 367.
 Fides bona contrarie ad fraudem, et dolo, ibid.
 Fides chirographi distinetur est, quem testium. T. 6. c. 77.
 Fides contractus agit, ut servum si quis suum crediderit. T. 6. c. 79.
 Fides, qui datur alteri, duobus modis dicitur. T. 8. c. 980.
 bona Fides sincera fides. T. 8. c. 854.
 Fides tempore non tollitur. T. 8. c. 918.
 Fides publica non tollitur. T. 7. c. 1366, non potest infirmari, nisi retractari. ibid.
 male Fidei possessor res, quas distraxit, ex ratione animationem, ac fructus restituere debet. T. 1. c. 393, et c. 364.
 Fides mala emptio non est, male fidei stipulatio est stipulatio. T. 1. c. 154.
 Fidei malum possessor eo civile debum deducere potest. T. 1. c. 309.
 Fidei confessio Imperatoris Iustitiam. T. 1. c. 153.
 Fidei bona etiam meadum complectitur. T. 8. c. 228.
 Fidem coactam quia, et quomodo implat. T. 6. c. 315.
 Fidem, qui vitem colunt, gravissime fallere in pecunia debet, quem in eo debita. T. 8. c. 313.
 Fidem frangenti fides frangitur. T. 8. c. 843.
 Fidem frangit qui nisi potest servare, qui fidem a se servat servare recusat. ibid.
 Fidem frangit qui non prestat, cum exigere non potest. T. 8. c. 635.
 Fidei mala possessor diu persequenda fugiendi semper tenetur. T. 8. c. 183.
 de Fide instrumentorum. T. 7. c. 740.
 Fidem non virgine, quibus in illa etiam distraxit, et tanguntur, ut fides reperitur. T. 7. c. 447.
 Fidemque. T. 8. c. 109, et T. 8. c. 975.
 Fidei etiam est, aliud pignus, aliud hipoteca, et aliud arguunt. T. 8. c. 618.

Fiducia distrahi potest, etiam contrahere, ne distrahat. T. 6. c. 976.
 Fiducia pignoris genus. T. 3. c. 461.
 Fiducia est pignus. T. 7. c. 758.
 Fides, vel additio diei emptioe les est. T. 7. c. 469.
 Fidem alio duples. T. 8. c. 877.
 Fidem, vel pignori dari non potest liber homo. T. 6. c. 187.
 Fidem debitor creditori vendere non potest, pignus potest. T. 8. c. 878.
 Fidem contrahere quid sit. Vide, Contrahere fidem. Negligentia magna est in culpa, et fere idem quod dicitur. T. 8. c. 381.
 Fidem emptio. T. 3. c. 189.
 Fidemque hereditas, id est, fideicommissaria. T. 3. c. 481.
 Fidemque hereditas quid proprie. ibid.
 Fidemque totius quoniam, et quare ex appellatione. T. 8. c. 15.
 Fidemque totius que dicitur. T. 7. c. 938.
 Fidemque pignus. T. 3. c. 469.
 Fidemque servus ac acquirat creditore. T. 6. c. 976.
 Fidemque pater. T. 3. c. 199.
 Fidemque pater qui dicitur. T. 7. c. 938.
 Fidemque emptor servi. T. 7. c. 923.
 Fieri, et esse in possessione, et possidere quomodo differat. T. 6. c. 544.
 Fieri eo possit remedium exceptionis, quod non fit pro iure. T. 6. c. 636.
 Fieri quod solit, pro facto, si est amicum, habebat. T. 8. c. 98.
 Fignum, seu dignum epus quid. T. 3. c. 309.
 Fignum iudicium, et amicum, quibus iurisdictionis signum est. T. 8. c. 124.
 Fidei pateris testamentum an infirmum. T. 8. c. 400.
 Fidei et in fidei succedit. T. 8. c. 445, et c. 616.
 Fidei, qui se bonis pateris miscet, ac confertur Fidei datus debet. T. 8. c. 520, et c. 531.
 Fidei fructus an datus conferre debet. T. 8. c. 980.
 Fidei Senatoria, quae libertas unius, an fiat iura eorum, ac potest pater ejus Senator esse dicitur. T. 8. c. 924.
 Fidei an ius fructibus etiam nulli possit in possessionem rerum hereditarium, quem generaliter de fideicommissi restitutione fructibus portionem eum hereditaria. T. 8. c. 1043, et c. 1044.
 Fidei non prestat obsequium matris, si per am 6at, quo minus consuevit nobis, ex capite hereditatem matris. T. 7. c. 1033.
 Fidei non erant familia patri sui. T. 8. c. 411.
 Fidei Senatoria si libertus nuptus, an capiam sine iure iustitiae. ibid.
 Fidei sui iuris affecta, patri ius ex datus esse de dote. T. 8. c. 131.
 Fidei emancipata, ad dote si a patre data ad patrem revertitur. T. 8. c. 840.
 Fidei an testator matrimonium actionem ex iurisdictione habet. T. 3. c. 770.
 Fidei coarctata fideicommissio hereditatem an possit deducere ex eo dote. T. 3. c. 1002, an fideicommissum debet. ibid.
 Fidei an dote conferat, si alius quidam alius negotium gerens dote stipulatus sit. T. 8. c. 78.
 Fidei eo dote conferat, potest hoc dote possessione. T. 8. c. 78.
 Fidei an dote conferat, si stipulatus sit dote sine matris reddi. T. 8. c. 79.
 Fidei an prater dote etiam dote dote post moram conferre debet. ibid.
 Fidei emancipata se conferat dote. T. 8. c. 78.
 Fidei filii in adoptionem dote se conferat. ibid.
 Fidei ab herede an prater legatum etiam dote promissum praecepto possit. T. 8. c. 82, et dote illam conferre debet. ibid.
 Fidei filium an possit agere de dote, ex parte patris. T. 8. c. 81, et dote conferat. ibid.
 Fidei familia an eum conditione ex parte institui possit. T. 8. c. 81.
 Fidei in adoptionem dote se possit petere contra tabulas. T. 8. c. 78, et dote conferat. ibid.

Filia, nepos, et ceteri liberi an possint institui sub omni conditione. T. 8. c. 39.
 Filia in matrimonio maritus, an dote profecticia redat ad patrem. T. 8. c. 77.
 Filia, quae est in potestate, an dote repetat a patre consensu. T. 8. c. 84.
 Filia, quae legationis agnoscit, an possit agere quereis infestis. T. 8. c. 82.
 Filia, quae non vult ad successionem patris, si est agnoscit, an conferat. ibid.
 Filia semper victor honoris matris. T. 8. c. 1070.
 Filia si se abstinuit a bonis patris, an dote fratre ab ea vindicare possit. T. 8. c. 82.
 Filia si emancipata, et prateritis cum adoptione dote, et legat; si agnoscit legatum, an etiam dote praecepti. T. 8. c. 82, et eum conferre debet. ibid.
 Filia sua an dote, et dote dote propter agnoscit conferat, et prateritis an, et potest contra tabulas. T. 8. c. 78.
 Filia sine liberis mortua, dote ad patrem redit. T. 8. c. 179.
 Filia sua praeiens an conferat dote, si amiserit contra tabulas, et miscerit se bonis ab intestato, vel si obdormit in quereis infestis testamenti. T. 8. c. 79.
 Filia sua si sit praeiens, an testamentum nullum sit. T. 8. c. 82.
 Filia si patre iure desponsa, destinata lator vult, testamentum dote. T. 7. c. 761.
 Filia patri orbi debet eubera lator auctore, et matre, et populo. T. 7. c. 817.
 Filia, quae heres instituitur sub conditione, si certis personis superstiti, vult Titio. T. 7. c. 1025, et seq.
 Filia si patri heres existat, dote suam repetit jure proprio, non jure hereditaria. T. 1. c. 940.
 Filia non nocet culpa patris. T. 8. c. 611.
 Filia quod in potestate, statim fit proprium ejus patrimonium. T. 5. c. 890.
 Filia familiae quid datur in dote, vel in periculum, quod interest. ibid.
 Filia exhereditis eo acceptio dote proposit. T. 6. c. 58.
 Filia repetitio dote post emancipationem, ac capite demulsum datur, non patri. T. 6. c. 134.
 Filia consensu eo dote dote requiritur. T. 3. c. 404.
 Filia an accetis testator. T. 3. c. 653.
 Filia rogata restituere hereditatem an fructus percipit impotens in fideicommissum, vel in dote. T. 3. c. 1090.
 Filia licet dote in consensu eo sponsalibus habetur. T. 3. c. 628.
 Filia omnes cum patre comparat, ea in divisione hereditatis filia ex capite titulo relictis. T. 8. c. 71.
 Filia emancipata an ex parte cesset de patris potestate. T. 3. c. 85.
 Filia impuberis acquirat hoc dote potestatem per matris petitionem. T. 8. c. 21.
 Filia minoris aetatis per matrem patris, ad iura effectum, an matris, et propiorum contentum sui successores ad contrahendum nuptias. T. 7. c. 84.
 Filia abdicare uocet dote, filios dote. T. 7. c. 1455.
 Filia occidit patrem curjone precipium habet non maritus. T. 6. c. 1280.
 De Filia herede scripta sub hac conditione, si aspergit. T. 7. c. 467.
 Filia item aetate, an, et quo caso patris possit dote minueri. T. 8. c. 940.
 Filia in matrimonio mortua, de adventitia, vel etiam profecticia, si mortua sit post patrem, quem olim iuratus remaneat apud maritum, hodie an remaneat apud eum, cum illa convenit. T. 7. c. 1403.
 Filiamque adoptionem in posthume constituit. T. 3. c. 131.
 Filiamque omnia etiam in posthume cadit. T. 8. c. 433.
 Filia, et posthume quo differunt. T. 8. c. 55.
 Filia scire non videtur, quod acit patris. T. 1. c. 501.
 Filia, et patris uocum, et etio quasi uocum. T. 1. c. 299.
 Filia patri se iure heres existit, matris uocum heres an sit dote stipulatus. T. 8. c. 1021.

Filius antiqui jure omnia acquiritur patri, si jure suo non item. T. 2. c. 113.
 Filius quibus modis a patre liberatur. T. 2. c. 733.
 Filius agere potest consensu patris. T. 2. c. 270.
 Filius pater debet institui, aut pater exheredare. T. 2. c. 813.
 Filius, qui non instituitur, in eo ambobus gradibus exheredatus est. T. 2. c. 86.
 Filius neque heres institutus, neque nominatus exheredatus esse potest valere testamentum. T. 4. c. 1448.
 Filius cum coherede heres institui potest. T. 2. c. 844.
 Filius nominatus exheredatus esse. Ibid. et quid est nominatus. Ibid.
 Filius et nepos in hereditatem non concurrere possunt. T. 2. c. 30.
 Filius filium pater jure legit. T. 2. c. 301.
 Filius quemodo aut jure fil. T. 2. c. 1431.
 Filius filius emancipatorum, vel tribus emancipatoribus suis jure fil. T. 2. c. 307.
 Filius filiusque filii fil. T. 2. c. 330.
 Filius ab hostibus captus patrem a mancipio peremptoribus suo accusat. T. 2. c. 294.
 Filius patrem in privata aegritudine judicem habere potest. T. 2. c. 73.
 Filius naturalis in bonis patris esse capacitate bonis a habet. T. 2. c. 876.
 Filius naturalis hodie a matre et aese heres esse institui potest. Ibid.
 Filius familias quibus de rebus testari potest. T. 4. c. 1443.
 Filius familias levius emancipari non cogitur. T. 2. c. 967.
 Filius familias jure patris maquilari potest, matrem non potest. T. 2. c. 962.
 Filius familias propter quicquam habere non potest. T. 2. c. 961.
 Filius familias non potest ultimum jure habere. T. 2. c. 77.
 Filius familias avara potest accipere potest, nec pro eo pater iustus obligatur. T. 2. c. 219.
 Filius familias et a voluntate quidem patris testamentum facere potest. T. 2. c. 835.
 Filius familias minor 25. annis eo rati a suo contractu non recipitur, et quo. T. 2. c. 783.
 Filius familias si pater fuerit institutus, patri ingratum datur actio. T. 2. c. 1041.
 Filius familias si legitimum aliquid gerat, in patrem testis datur. T. 2. c. 948.
 Filius familias auctoritate periculo contractu operum creatus. T. 2. c. 359.
 Filius familias in pecunie castrorum habet pro patre familias. T. 2. c. 307.
 Filius familias delatum sibi hereditatem in jure patri adire non potest. T. 2. c. 84.
 Filius heres institutus, aut exheredatus nominatus. T. 2. c. 127.
 Filius familias patri acquirit, esse sibi, sive patri, sive servae patri, aut fratri, aut imperatorem stipulatus sit. T. 2. c. 963.
 Filius familias testamentum facere potest de castrensi pecunia tantum communi, quod proprio jure. T. 2. c. 977.
 Filius quantum ad institutionem, vel exheredationem a ceteris differt. T. 2. c. 813. et c. 844.
 Filius, si pater in jure pro una persona habendus. T. 2. c. 807.
 Filius emancipatus non caret de confabendo, et patrem tamen appellat: vel etiam ea pro aut portione possidat, quid fil. T. 2. c. 329, hic distinguendum est, aut per inopiam carens de confabendo non potest, aut per commutationem soluit. Ibid.
 Filius familias a patre institui potest sub conditione, sed non sub qualibet conditione. T. 2. c. 841. ceteri liberi sub quibet conditione institui possunt. Ibid.
 Filius a patre exheredatus, quando repellitur a bono liberis, et quando non. T. 2. c. 809. idem dicendum de praetere a matre. Ibid.
 Filius est contubernio, et eo a carnalitate est naturalis; ex matrimonio est legitimus et naturalis; ex adoptione est legitimus, non naturalis; ex adoptione vero deceptus est legitimus, utque naturalis. T. 2. c. 719.
 Filius invito patre potestatem loquendi persequi. T. 2. c. 316. differentia est, utrum qui dicit officiosum testamentum, an falsum. T. 2. c. 347.

Filius recte agit de iustissimo patris testamentum, et contra patrem. T. 2. c. 815. causa filii et patris est eadem. Ibid.
 Filius recte sub conditione institui acquirit, sive vero, nepos, ceterique liberi possunt. T. 2. c. 301. cur filius a matre separatur. Ibidem hodie per est conditio uberrima. Ibid.
 Filius. Vide. Liber.
 Filius adoptivus. Vide. Adoptivus.
 Filius praetorius, seu exheredatus. Vide. Exheredatus.
 Filius emancipatus. Vide. Emancipatus.
 Filius a patre institutus possit aliquando potestatem bonorum possessionum secundum tabulas. T. 2. c. 197.
 Filius emancipatus, cui de patris innocentia certa constat, ad hereditatem ejus adire, aut possessionem bonorum acquirere possit. T. 2. c. 1008.
 Filius ab prius conveniri debet et sua persona ob rem male gestam, quam pater ex persona filii, qui in rem male gestam prius conveniatur. T. 2. c. 853.
 Filius familias ex patri quibus bona maiora plene jure acquirit. T. 2. c. 1014.
 Filius exheredatus, qui cum sit pupillus solus, ex eo litigare non potest sine tutore, utrum agat querela inofficij testamenti auctore latere testamentaria, an legitime. T. 2. c. 905.
 Filius emancipatus an cogatur cavere pro patre curatore republici, namque saltem fore. T. 2. c. 965.
 Filius ex iusta cupitis precepsus in conditionem patris sequitur. T. 2. c. 863.
 Filius patris, non matris familias sequitur. T. 2. c. 1013.
 Filius familias, qui volente patre decurrit letatus est, ex patre pro filio republici obligatur a iure voluntaria. T. 2. c. 863. et c. 864.
 Filius familias si pater sit solus, utrum pactum ejus patri prodest, nec ne. T. 2. c. 843.
 Filius solus filius personam in potestate esse dicitur, teste Leone Philosopho. T. 2. c. 1029.
 Filius a patre concessa pecunia nuptias si contrahat, an liberi, ex tali matrimonio nati, an et potestatem recedat, aut si agnoscatur. T. 2. c. 1413.
 Filius familias si pater fuerit, nec ne potest, esse prodest. T. 2. c. 80.
 Filius emancipatus, si per inopiam de confabendo cavere non possit, quid jure obliat. T. 2. c. 467.
 Filius non debet cogi legale praestare exceptio periculo, quod bonorum possessionem petat, cum et sine hac hereditatem habuitur ait vero jure. T. 2. c. 460.
 Filius sine praetorius, et filius emancipatus praetorius in quo differt. Ibid.
 Filius quia tenetur actione ad exhibendum. T. 2. c. 233.
 Filius familias, et pater, si duo, vel plures fratres, ex eo eadem Causa Decuriones, et Seniores esse possunt. T. 2. c. 104.
 Filius patrum, quem ob causam bonorum possessionem liberi petunt, et sic iustipatris amittit. T. 2. c. 478. et c. 473.
 Filius familias de re patris iudex, et arbiter compromissarius esse possit. T. 2. c. 31.
 Filius quando patris potestate subiectionis. T. 2. c. 1248.
 Filius fictitius est adoptivus. T. 2. c. 1232.
 Filius, et mater vocabulo sunt naturae. T. 2. c. 123. cognatus est etiam varum naturae, agnatus autem non est verbum sortem, sed civile. Ibid.
 Filius familias naturaliter tantum obligatur, civiliter propriis S. C. Macedoniam non potest. T. 2. c. 337.
 Filius praetorius a legato instituto relicta praestat. T. 2. c. 460.
 Filius familias quatuor, et de quatuor obligari potest a testatore, et quibus ex causis mittitur. T. 2. c. 337. et seq.
 Filius familias ex bonorum possessione contra tabulas omnino praestat legata. T. 2. c. 440.
 Filius, qui in potestate fuerit aut, rem saltem sine stipulatore, sequitur patri obligationem. T. 2. c. 440.
 Filius a potestate patri foris necitur, et emittit. Ibid.
 Filius familias, si dotem accepit in jure patri, quo actione tenetur. T. 2. c. 126. et seq.

Filius familias, et servus omnia jure, omnes actiones acquirit patri, et domino. T. 2. c. 319.
 Filius an testator ex contraria patris. T. 2. c. 926.
 Filius cum aliter a patre delegari potest, ut illi se obliget, quam si debitor patri fuerit, non autem si debitor patris vel. T. 2. c. 1231.
 Filius autem ma viro moritur, iam nepos ex eo pro mortem mortis vult heres esse. T. 2. c. 978.
 Filius emancipatus, qui obit interim diem suum, intelligitur bonorum possessionem accepisse, sed nupae cum non accepit. T. 2. c. 846.
 Filius emancipatus patri heres aut extraneus, et voluntarius. T. 2. c. 1021.
 Filius emancipatus. Vide. Emancipatus.
 Filius sine herede, qui via decemsi aese petitionem bonorum possessionem, non idem minus transmittit in herede sua hereditatem potestatem ex testamento, vel ab intestato. T. 2. c. 906.
 Filius, etiam ignotus mortem patri, ipso jure potest agere etiam heredes suum et testamentario: vel ab intestato, etiam ad eum, et circa bonorum possessionem. Ibidem.
 An filius sit heres institutus ab aese, idemque solutus fratri impuberi exheredatus potest se abstinere hereditate patris, et se substitutionis fratris internum hereditatem oblinere. T. 2. c. 966.
 Filius heres institutus sub conditione. T. 2. c. 979.
 An filius patris possit emittere hereditatem patris, et amplius hereditatem liberi potest. T. 2. c. 967.
 Filius familias impubes et paterfamilias institutus ab aese, beneficii Praetoris abstinuit ab bonis patris, contritum est, non possit conveniri a creditore patris. T. 2. c. 966.
 Filius familias civilis patri debitor esse non possit. T. 2. c. 1231.
 Filius familias videtur idem esse homo, qui et pater est. T. 2. c. 1034.
 Filius familias patri non acquirit. T. 2. c. 1043.
 Filius familias recte legibus publicis non locatur. T. 2. c. 82.
 Filius familias an causa cognita condemnari in id, quod facere potest ad edicto Praetoris. T. 2. c. 225.
 Filius familias vivo patre munera civilia, munera publica, et officia, utque honora accipere, et accipere potest. T. 2. c. 962.
 Filius familias ad eo reliqua, quae collegi sui contraxerat, post mortem patris sui recipiuntur tenetur. Ibidem.
 Filius si ad idoneus defensor patris absentis, et pater filii absentis sine satisfactione iudicatum solvi. T. 2. c. 866.
 Filius emancipatus si cum alieno filio, qui masculus in potestate patris, veli communis patri dividere hereditatem, debet in communem causam bonae fidei, quae acquiritur post mortem patris. T. 2. c. 961.
 Filius in legitum, quod pater si dedit, an petatur Falcidiam. T. 2. c. 254.
 Filius, a patre ex falso nuntio praetorius, an habet querelam inofficij. T. 2. c. 158.
 Filius abstinere se hereditate Praetoris ab hereditate patri, et filio sine jure civili est heres. T. 2. c. 643.
 Filius an deteriorum conditionem patri facere possit, ut servus domi. T. 2. c. 90.
 Filius an sit heres aese jure patri. T. 2. c. 161.
 Filius an possit institui sub conditione casuali. T. 2. c. 697.
 Filius an possit institui sub conditione potestativa, vel casuali, vel mixta. Ibidem.
 Filius an praedium in dotem a patre filio suo datum, et creditore obligatum, servum autem dotis illius continere iure, et liberum praestare debet. T. 2. c. 599.
 Filius an, quando, a quatuor testamentum facere possit. T. 2. c. 1235.
 Filius an recte cum coherede instituitur. T. 2. c. 794.
 Filius qui solido communio relicta est, an fructus per patrem consequatur. T. 2. c. 791.
 Filius emancipatus, et manumissus an idem sit. T. 2. c. 140.
 Filius emancipatus est patri heres extraneus. T. 2. c. 779.

Filius non potest omni ex ignorantia. T. 3. c. 698.
 Filius emancipatus, qui accepit item pro patre, et condemnatus est, solvitur ex causa iudiciali vivi, sed mortuo patre; queritur, cum apud heredes residat patri, adjectione coheredum, an possit a coherede, consequi pro patre, quod solvit quasi defensor patris. T. 3. c. 401.
 Filiusfamilias, alienus studiorum causa, si mortuo periculum accepit, caset sententia, an possit a coherede, consequi pro patre, aut de legationis causa. Ibidem.
 Filius, et ceteri liberi diffusi. T. 3. c. 663.
 Filiusfamilias quas actiones taceat. T. 3. c. 437. et 446.
 Filius, et maritus pro eadem in vi viem in ius vocare sua possunt sine velle. T. 3. c. 97.
 Filius exheredatus de inefficacio testamenti matris querendum perit. T. 3. c. 806.
 Filius emancipatus, si filius emancipatus, in quaestione supradictam quid differat. T. 3. c. 658.
 Filius emancipatus, et exheredatus a querela inefficacio testamenti an excludatur. T. 3. c. 117.
 Filius emancipatus ex parte heredes scriptus, repudiatur hereditate, an prohibetur legatum petere. T. 3. c. 740.
 Filius emancipatus praeteritis, si agat contra tabulas, non admittitur ad substitutionem pupillarem. T. 3. c. 676.
 Filius exheredatus, qui insistentem in querela. T. 3. c. 137.
 Filius exheredatus, qui legatum vel simile ex testamento accipit, an possit agere de inefficacio. T. 3. c. 146.
 Filiusfamilias in totum non optionis alio iure legatum implere possit. T. 3. c. 710. et c. 711.
 Filiusfamilias an, et quando eius patris sperari possit. T. 3. c. 110.
 Filiusfamilias an ex voluntate patris testamentum facere, aut vocem occupare possit. T. 3. c. 113.
 Filiusfamilias an ex voto obligetur. Ibidem.
 Filiusfamilias in adeo communi relinquoque possit. T. 3. c. 706.
 Filiusfamilias non debet recte pro patre. T. 3. c. 15.
 Filiusfamilias an in solidum ex delicto, et contractibus obligatur. T. 3. c. 133.
 Filiusfamilias an testamentum facere, vel donare mortis causa possit, permittitur. T. 3. c. 705. et c. 706.
 Filiusfamilias non communis absente patre, an agere possit. T. 3. c. 483.
 Filiusfamilias ex contractibus omnibus, et debitis tempus patris humilis an obligatur. T. 3. c. 445.
 Filiusfamilias an quibus casibus non obligatur. T. 3. c. 113.
 Filiusfamilias hereditatem pro creditore interpositum acquirere, olim cum acquireret patri. T. 3. c. 708.
 Filiusfamilias pecunia castrorum, vel quasi, vice patris familiae fugatur. T. 3. c. 423.
 Filiusfamilias si codicillis fecerit, et emancipatus ab eo mutaverit, an valent. T. 3. c. 707.
 Filius heredes sine re, quomodo sibi consulere possit. T. 3. c. 138. et c. 139.
 Filius in potestate patris a patre heredes an institui possit sub conditione in eventum colata. T. 3. c. 696.
 Filius institutus ex amicitia, et cum iustis relictis, quid detrahatur. T. 3. c. 141.
 Filius libertinus qui detrahit, et an vellet illi appellatione. T. 3. c. 701.
 Filius matri quomodo succedat. T. 3. c. 131.
 Filius naturalis, testamentis legitimis liberis, qualem an testamentis patris capere possit. T. 3. c. 686.
 Filius emancipatus etiam minor 35 annis an coheredum ducere possit ibique coheredes patris. T. 3. c. 688.
 Filius naturalis qui sit. T. 3. c. 697. et c. 613.
 Filius naturalis an exheredandus sit. T. 3. c. 684. et T. 3. c. 32.
 Filius, pater, et maritus, si eodem moriantur, an videatur filius supervivens. T. 3. c. 1071.
 Filius patris, et contra patris filio, an iudicetur possit. T. 3. c. 73.
 Filius praeteritis si accepit legatum, an possit postea agere de inefficacio. T. 3. c. 1052.

Filius quando de testamento petere queri non possit. T. 3. c. 138.
 Filius, qui in patris potestate se esse negat, probare debet. T. 3. c. 639.
 Filius, qui dicit, sum paterfamilias, si in potestate patris patris, passim implere potestiones debet. Ibidem.
 Filius rogatus restituere hereditatem, qui detrahit. T. 3. c. 137.
 Filius sciens si capiat ab herede, vel legatario mortis causa, an excludatur a querela inefficacio. T. 3. c. 116.
 Filius si dubitet, an paterfamilias vel filiusfamilias sit, an possit testamentum facere. T. 3. c. 705.
 Filius si sub conditione impossibili scriptus sit, an valent institui. T. 3. c. 691.
 Filius vivit patre honorum pateris dominus esse natiuitur. T. 3. c. 599.
 Filiusfamilias an testamentum facere possit. T. 3. c. 155.
 Filius an heredes scribi possit post mortem aom. T. 3. c. 72.
 Filius an patri ignorantem possessionem acquirere possit. T. 3. c. 177. et c. 178.
 Filius an possit institui sub conditione potestatis. T. 3. c. 105.
 Filius an possit institui sub omni conditione. T. 3. c. 28. an possit silentio subheredari. Ibidem.
 Filius a primo gradu praeteritis, a secundo exheredatus, an habet bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 35.
 Filius an aemper succedat nepotem ex se eorum. T. 3. c. 37.
 Filius captivus si faciat partem, an obstatu possit, quomodo excludatur in bonorum possessionem contra tabulas. Ibidem.
 Filius captivus an possit partem, facere. T. 3. c. 25.
 Filius cum nepote an, quando, et quomodo admittatur ad bonorum possessionem. T. 3. c. 34. an filius praeteritis optulit. Ibidem.
 Filius demones in metellum an faciat partem, et an abest nepoti in bonorum possessionem petenda contra tabulas. T. 3. c. 27.
 Filius emancipatus, adpatus in locum adoptiti, deinde deinde totum emancipatus, an obstat nepoti in petenda bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 37.
 Filius deceptoris an obstat nepoti in petenda bonorum possessionem contra tabulas. Ibidem.
 Filius emancipatus an amittit bonorum possessionem contra tabulas, si se in adoptionem dederit. T. 3. c. 46.
 Filius emancipatus an cum nepotibus ex se ante vocetur in usum pariem. T. 3. c. 83.
 Filius, qui sit in potestate, an institui possit sub omni conditione. T. 3. c. 690.
 Filius emancipatus an excludat nepotem ex se autem, petis bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 83.
 Filius emancipatus an excludat nepotem ex se autem. T. 3. c. 126.
 Filius ab intestato matri succedit, et scilicet matri agnos. T. 3. c. 441.
 Filiusfamilias dotare non potest. T. 3. c. 547.
 Filius Dei a Deo petre graue non letius, ex Davidis sermone factus non gerit. T. 3. c. 377.
 Filius filii mei est meus filius. T. 3. c. 369.
 Filius heredes proximis quomodo habet. T. 3. c. 391.
 Filius emancipatus heredes institutus an confertur auctoritatem. T. 3. c. 79.
 Filius coconceptus si ex vi, an bona collaturus, postea repudiavit bonorum possessionem, an eam se stipulato agi possit. T. 3. c. 76.
 Filius emancipatus si multos sumpsit in malitia fecerit, an imputet suis pecunia pagano, alio filio, et ut integrum pecunia pater sit. T. 3. c. 1009.
 Filius emancipatus si post mortem patris adrogandum se dederit aut petitum bonorum possessionem, an eam amittat. T. 3. c. 32.
 Filiusfamilias an ex causa crediti pecunia, vel causa voti conveniri possit. T. 3. c. 357.
 Filiusfamilias an ex amicitia contractibus, et delictis obligatur. Ibidem.

Filiusfamilias an ex omnibus causis obligatur taceat. Ibidem.
 Filiusfamilias an extra causam castrorum, vel quasi castrorum pecunia suo nomine actionem aliquam habet. T. 3. c. 142.
 Filiusfamilias an possit legatum. T. 3. c. 329.
 Filiusfamilias an possit bonorum possessionem agnoscere. T. 3. c. 35.
 Filiusfamilias an possit manumittere servos castrorum pecunia. T. 3. c. 117.
 Filiusfamilias an testari possit de pecunia pecunia. T. 3. c. 12.
 Filiusfamilias an testari possit de castrorum pecunia, vel quasi. Ibidem.
 Filiusfamilias iudas, qui per imprudenter item sum fecit, quomodo teneatur. T. 3. c. 159.
 Filiusfamilias, qui non est sub potestate, an aliqui possit sa sentibus causis. T. 3. c. 267.
 Filiusfamilias quibus actionibus an omnino experiri possit. T. 3. c. 212. et c. 213. an solum amicus agere possit. Ibidem.
 Filiusfamilias si stipulatus sit sub conditione, et ceteri condicio legalis post emancipationem, an actus legalis sit filio completi. T. 3. c. 159.
 Filiusfamilias si aeternis a patre barbaris, et quid ex caeculo eius deceptum sit, an tunc excludatur in patrem. T. 3. c. 210.
 Filiusfamilias veteranus qui praeteritis parentem, an agere possit pater querens in bona castrorum. T. 3. c. 113.
 Filius heredes scriptus, an commisso edicto accepit contra tabulas, an omnibus legatis prestare debet. T. 3. c. 19.
 Filius in pecunia castrorum paterfamilias cat. T. 3. c. 10.
 Filius praeteritis an pater possit contra tabulas. T. 3. c. 31.
 Filius praeteritis si admittit contra tabulas, an matri legatum servetur, et debeatur. T. 3. c. 59.
 Filius praeteritis si agnoscat iudicium patris, agere legato, an valent testamentum. T. 3. c. 33.
 Filius postmortem verum an condignatur patri conceptus in hereditate. T. 3. c. 81.
 Filius quod apprehendit ex causa pecunia a patre profecti, an agere possit contra patris ignorantem adquirat. T. 3. c. 194.
 Filius scriptus, qui non addit, an admittitur per testamentum ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 44.
 Filius accepit bonorum possessionem, deinde adstipulatus se per restitutionem, an mator admittatur. T. 3. c. 123.
 Filius si hereditatem matris admittit, et obstatu se per restitutionem in integrum, an agnati muliens admittatur. Ibidem.
 Filius, qui sit in potestate, instituit institutoris alicuius cum codicillis scriptis. T. 3. c. 696.
 Filius exheredatus an taceat actione de dote totum. T. 3. c. 1014.
 Filius si sit emancipatus, et aepos ex se sit potestate retentus, an filius filius nepoti in petenda bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 37.
 Filius si sit institutus, et aeternus scriptus, an excludatur debet ex parte filium, quod petat contra tabulas bonorum possessionem. T. 3. c. 14.
 Filius sine herede scriptus, si ab intestato eam vocatur, an ex causa heredis legat testamentum relicta. T. 3. c. 13.
 Filius sine praeteritis, petis bonorum possessionem contra tabulas, an praeteritis accepit pecunia personis. T. 3. c. 35.
 Filius heredes, et postmortem in quo differat. T. 3. c. 1077.
 Filius succedit matri ab intestato et Senatui Consulto Tertuliano. T. 3. c. 677.
 Filius matri captae natus mortuus, et de apud mortem natus accepto certo sustinet hereditatem quod legitimam addit, deinde in filius filius decessit: post mortem mortuus est apud hostem relicta filius heredes, qui si succedat juri praetorio. T. 3. c. 146.
 Filius non-natus consensu debet emancipationem, nisi illius sit. T. 3. c. 146.
 Filius non potest deferre iurisdictionem in re patris. T. 3. c. 600. nec la re pecuniari, nisi

habet liberam administrationem peculii. libidum.

Filius emancipatus, aut eadredulus an tenetur ob civita msona patri defuncti. T. 7. c. 27.

Filius, et pater videtur esse una persona. T. 7. c. 284.

Filius aliena noxar non fit omnino, et ceteris. T. 7. c. 741.

Filiusfamilias patri creditur meliorem conditionem facere possit, sed deteriorum. T. 7. c. 501.

Filius debet patri potestatem, et obsequium non officium. T. 7. c. 995.

an Filius post emancipationem, vel post mortem patris tenetur in aduam esse integrus, et condemnatur. T. 7. c. 766.

Filius, qui se abstinuit, pro eo esse, atque ad eum se abstinuit, et mox per suppositam personam querit bonae patriae. T. 7. c. 1002.

Filius an non institutus heres, debet adiutorem a patre habere: filius, enim, nepos, et reliqui liberi possunt eadredulus vel nominem, vel inter ceteros. T. 7. c. 1072.

Filius, et servus in quo differunt. T. 7. c. 730.

Filius an habeat liberam pecuniam administrationem, an potest rem pecuniarum pignori obligare patri ingenu. T. 7. c. 769.

Filius sub potestate iurisdictionem iustitiae habere potest, nisi institutus sub casu in defensionem eius nominem eadredulus. T. 7. c. 1076.

Filius cur non possit institui sub conditione casu. libid.

Filius emancipatus praeterea, et potest bonorum possessionem contra tabulas, et non, qui non fuit emancipatus, saluare debet. T. 7. c. 423.

Filius in adoptionem datus, mortuo patre patri adoptivo, de plane sui iura, nec redit in potestatem patris naturalis, qui cum in adoptionem dedit. T. 7. c. 767.

Filius patris obligationibus, an non sit heres, tutor. T. 7. c. 728.

Filius, nequius patris genera, non fecit inceptum, ob id patri filius naturaliter obligatur. T. 7. c. 767.

an Filius a patre naturalis datus in adoptionem extraneo, et praeterea testamentum patris naturalis, habet quarelam inofficium testamenti. T. 7. c. 419.

Filius a patre venditus. T. 7. c. 423.

Filiusfamilias ab auctoritate iurisdictionis legumum heredes non habet, non omnia cum bona patris, qui supervivit, occupat per peculii. T. 7. c. 419.

Filiusfamilias obligatur acrie patriae. T. 7. c. 86.

Filiusfamilias non facit conditionem patris deteriorum delinquenti. T. 7. c. 592.

Filiusfamilias Macedoniam exceptionem recusantem an possit. T. 7. c. 775.

Filiusfamilias iuxta patris recte manumittit auctorem patris. T. 7. c. 423.

Filius viro patre, bonorum paternorum quasi dominus est, sed dominus sine re. T. 7. c. 919.

Filius nata viro patre, an recte dicitur posthumus. T. 7. c. 914, et c. 925.

Filius si patri heres extiterit et servitus, obligatio naturalis, non patri testatore pro amissa, confidetur. T. 7. c. 1004.

Filius patri potestatem aditum ad causam. libid. qui vero patri ab alio acquirit, non prohibetur a patre ab acquirit naturaliter. libid.

Filius silentio eadredulus an auctoritate bonis liberorum paternorum. T. 7. c. 1066.

Filiusfamilias, qui male iudicavit, tenetur non in quantitate peculii, sed in solidum. T. 7. c. 850.

Filius an fit in potestate, necesse, disceptator extra ordinem cognitionis praeterea. T. 7. c. 606.

Filius patri sequitur, et non pater filio. T. 7. c. 153.

Filiusfamilias an omnino contractibus tenetur. T. 7. c. 810.

Filius minus patris praeterea nepoti alterius patris succummo liberorum, quod uno

servatur in successione ingenuorum. T. 7. c. 810, et aut filii et duobus patris, quid flet. libid.

Filius patri est agnatus. T. 7. c. 821.

Filiusfamilias an testatur, et intestatus esse possit. T. 7. c. 822.

Filius defuncti an hereditatem repudiaverit, an mater admittit. T. 7. c. 823, quid an aut restituit. libid.

Filius patri an heres sagat ipso iure. T. 7. c. 1031.

Filius ius quodam aut. T. 7. c. 849, et c. 810.

Filius appellatio omnino intelligitur liberi. T. 7. c. 819.

Filius eadredulus nulla, et elogium probetur. T. 7. c. 849.

Filius parentisque legitimi faciendi vetus ratio. T. 7. c. 379.

an Filius contractibus pater tenetur de peculio. T. 7. c. 963.

Filius communis cum agnatis matri committit, et a patre iungi possunt. T. 7. c. 870.

Filius impuberis nequius an mater geres possit ante patri consensum. libid.

Filius eadredulus victoris in quibus inofficium testatorum et auctoritas heredes scripturae. T. 7. c. 873, retrodifferunt ad reditor a Pupillam. libid.

Filiusfamilias in personam quo cadunt. T. 7. c. 423.

Filius hereditas patri mortuam praeterea dicitur pater defuncti. T. 7. c. 974.

Filius peculium est peculium patri, alio para aut patrisfamilias, honorumque omnium. T. 7. c. 814.

Ius Filius si non habet in bonis patri naturalis, nec in successum liberorum iure patri naturali computatur, qui alteri datur in adoptionem. T. 7. c. 918.

Filius, et pater appellatio quid continetur. T. 7. c. 1044.

Filiusfamilias bonorum possessione an datur. T. 7. c. 12, an datur ab intestato. libid.

Filiusfamilias in magistratu iniquum iudicem potest an ad patrem in actionibus per filium acquiritur pertinet. T. 7. c. 85.

Filiusfamilias iudicis iure an facit filius pater an de peculio tenetur. T. 7. c. 469.

Filiusfamilias an per se, vel per alium suo animo iudicis auctoritate exercere possunt. T. 7. c. 491.

Filiusfamilias testamentum an pater recedere possit. T. 7. c. 137.

Filiusfamilias ignorantem patri scienti prodece, item eius scientiam patri obesse in potestate bonorum possessione. T. 7. c. 612.

Filius iuratum an pater sine voluntate alius persequi possit. T. 7. c. 624.

Filius mortuus in patrem an sit uxoris actio. T. 7. c. 53.

Filius volentes an exagitor in actionibus per eum patri quovis. T. 7. c. 484.

Filiusfamilias bonae poss. an datur. T. 7. c. 12, an datur ab intestato. libid.

Filius appellatio an omnino intelligitur. T. 7. c. 814.

Filius iudicatio integra est patri, cum incensu patre ad devotum Moschimo. T. 7. c. 1400.

Filius nata suscipio servum liberum non facit. T. 7. c. 1132.

Filius male morigeri auctoritate quando patri permittit. T. 7. c. 1136.

Filius male morigeri auctoritate, et delato ad iudicem permissum Dei legi. T. 7. c. 1485 iudicem obducitur. libid.

Filius aut fructus non impugnat in fideiorem, et reliqui liberi impugnat. T. 7. c. 566.

Filius, qui liber homo est emptus an contrahit, non venditor patri, etiam si ignorans emat. T. 7. c. 420.

Filius appellatio continetur nepos emancipatus. T. 7. c. 827, et c. 604.

Filius instituto an minor parte an datur querela. T. 7. c. 1012.

Filius an nocet acria patri. T. 7. c. 215.

Filius eadredulus a primo gradu, praeterea a secundo, per eadem substitutionem aucti an filio, instituto ex modica parte, datur heredes possessionem contra tabulas. T. 7. c. 527.

Filius heredi instituto substituitur pater, nec

filium adire iubet, sed ipsam ex substitutione adest, an legata a filio reita praestabit. T. 7. c. 546.

Filius heredi instituto, qui hereditatem adit, accusatur potest aditum per eum per eum in praeterea. T. 7. c. 402.

Filiusfamilias an iudicandum deferri possit. T. 7. c. 173.

Filiusfamilias defuncti, datur actio funeraria extraneo adversus patrem, qui filio iusta non fecit. T. 7. c. 588.

Filiusfamilias legatum cum relicto fieri sub conditione cui casus ab herede praestato est pendente conditione, patris, an filiofamilias. T. 7. c. 719.

Filiusfamilias per eadem legatum negotium facienda, cui, et qui actum tenetur. T. 7. c. 118.

Filius emancipatus, silentio praeterea in testamento, datur bonorum possessio contra tabulas. T. 7. c. 901, et seq.

Filius, defuncti partibus fugatis, non tenetur omnia probandi status, vel iura non, quod habet in bonis quibus de agitur. T. 7. c. 344.

Filiusfamilias potest bonorum possessione adire liberi, vel contra tabulas datur, haec deum, si cuius minor non fuerit factus vero pater. T. 7. c. 902.

Filiusfamilias qui creditur pecuniam, an eius repetitionem habuit. T. 7. c. 634.

Filiusfamilias, qui in potestate patris est, si annos singulos an decem possit dari. T. 7. c. 974.

Filius impuberis, institutio est quarta debita portum, an possit substitui precursus verbi. T. 7. c. 112.

Filius impuberis an pater ius legem, cum erit 12 annorum, quando intelligitur esse 18, anemur, utrum non intelligit, an cum expleverit. T. 7. c. 760, item an annis corpus seu completum habuit. libid.

Filius in adoptionem datus, et eadredulus testamentum patri naturalis, an datur querela inofficium. T. 7. c. 160.

Filiusfamilias quo actioes dantur. T. 7. c. 402, et 574.

Filius an datur accedendum tabulas, an instituit institutus. T. 7. c. 405.

Filius defuncti se abstinuit hereditate paternam, an mater admittit. T. 7. c. 153.

Filius dominum hereditatis an pater admittit, vel repudiare possit alio coeasem. T. 7. c. 25.

Filius emancipatus, an nepos an eu videtur emancipatus. T. 7. c. 365.

Filius emancipatus, an nepos an ex rebus in potestate sit, et utriusque pater, utriusque datur bonorum possessio contra tabulas. T. 7. c. 470.

Filius emancipatus an tantum iungatur nepos in potestate sui relicto. T. 7. c. 426.

Filius emancipatus quod bonorum possessione contra tabulas dari possit. T. 7. c. 346.

Filiusfamilias an actiones adversus patrem competere possunt. T. 7. c. 742, an si actio adversus patrem dedit possit. libid.

Filiusfamilias an computat societatem quod vi, aut etiam. T. 7. c. 743.

Filius liberi se abstinuit, an admittit patris. T. 7. c. 153.

Filius emancipatus, an pater operas imponit. T. 7. c. 171.

Filius militis acria patri pecunia an conceditur. T. 7. c. 78.

Filius, sub conditione heredi instituto, an competit bonorum possessione accedendum tabulas. T. 7. c. 106, an defuncti conditione repellerit. libid.

Filiusfamilias minus mutui, aut foneri datur. T. 7. c. 772 et seq.

Filius praeterea jura ex filio, nullum est omnino testamentum. T. 7. c. 907.

Filius arto an eius heres agnoscitur. T. 7. c. 546.

Filiusfamilias minus viginti quinque annis an datur restitutio in integrum, an pater aut mortui. T. 7. c. 63.

Filius admodum, quem in potestate habet pater, interficere an possit. T. 7. c. 81.

inter Filium eadredulus, et heredem institutionem differentia iura. T. 7. c. 595.

inter filium emancipatum, et eum differantia
quæ. T. 3. c. 588.
Inter filium, et patrem in quæstione infamia
differantia quæ. T. 3. c. 584. et c. 585.
Inter filium, et avunculum in infamia differ-
entia. T. 3. c. 588.
Inter filium proteritum, et patrem pro-
teritum differantia quæ. T. 3. c. 490.
Filius ad patris hereditatem vocari commune
votum; patrem, vero ad filii bona tantum
misericordiam ratio, vel solati ratio. T. 3.
c. 585.
Inter filium, et filium differantia quæ iure
testari. T. 3. c. 1254.
Inter filium, filium, et ceteros liberos quæ
differantia fuerint etiam ante Iulianum.
T. 3. c. 908.
Ad filiamfamilias quem pater ex iure Quiritium
vindictoratus est, namque Agrippæ con-
stitutum leges ad exhibendum. T. 6. c. 293.
Filius inter, et filium differantia quod ex-
hereditationem quodammodo sit, et unde maneat.
T. 6. c. 58.
Ad filium in eum reuelatur, si aliena merito
filium emancipatum exhiberetur. T. 3.
c. 72.
Filius aut natum, aut adoptio facti. T. 3.
c. 642.
Filiæfamilias sequuntur omnia patrimonii,
petita potestatem solam. T. 3. c. 1050.
Filius si dicens, an, et quomodo id probare
debeat. T. 3. c. 643.
Filius an esse cogens, an id probare debeat.
Ibid.
Filius quem facient, et qui non. Ibid.
Filius omnia qui habet, minus sine liberis. T. 3.
c. 430.
Filius emancipatum jungi filia sola in pote-
state retulit in petenda bonorum possessione.
et. T. 4. c. 48.
Filius pro patre superavit, vel mortui non
beneri, si et bona non extiterit, excepta
causis principali. T. 7. c. 787.
In filium emancipatum, aut in adoptionem
ductum; actio restitutorum et edicta de capite
monstris; quæ sunt restitutionis, et cur. T. 7.
c. 767.
Filius occidere, et atrociter in eum animo
vertere patri non licet in dicta causa, et
sine iudice. T. 3. c. 1156.
Filius a matre degenitum quomodo filius esse
prehæderit Claudii Imperator. T. 8.
c. 118.
Filiæfamilias pater nec vaudere, nec pignora-
re potest. T. 8. c. 146.
Cum Filiæfamilias omnia actionem esse. T. 1.
c. 170.
De filio corrupto cor eulla sit actio proditi.
T. 1. c. 359.
Es et si filio, et si filia peti possit fideicommissum
libertatis scriptum in cunctis scriptis
tantum, et mixta ad filium. T. 6. c. 518.
De filio, filia corrupta quæ actio competit.
T. 6. c. 502.
De Filiæfamilias, aut liberto siono, quem quis
datur, quandem datur scire ad exhiben-
dum. T. 6. c. 503.
Cum Filiæfamilias an etiam ante causam co-
actum pecuniæ quælibet actio sit. Ibid.
De filia emancipata adoptio. T. 6. c. 1254.
Filio discessit, an apomalis ejus nomine
fieri possit. T. 3. c. 64.
Filiæfamilias a patre hereditatem esse uti-
liter legatur. T. 3. c. 739.
Filiæfamilias decessit, an patri auferatur ca-
stranea pecunia si daco. T. 3. c. 284.
Filiæfamilias instituit, uter potius cessaret
heres, filius, an pater. T. 3. c. 118.
Filiæfamilias post litem contestatam mortuo,
an iudicio transferatur in patrem. T. 3.
c. 153.
Fideicommissum an pater possit testamentum facere
per substitutionem. T. 3. c. 687.
Filio herede instituit, si pater rogatus sit ei-
dem filio undem hereditatem restitueret post
mortem suam, et filius vive patre mortuus,
se pater sibi hereditatem retinet. T. 3.
c. 719.
Filio herede instituit, et ei posthumum nomina-
tione substituit, an agnationis posthumum testa-
mentum ruptum. T. 3. c. 679.
Filio immortuo exhereditatio datur quæque in-

fecior, nulla sine actio, vel querela sit datur.
T. 3. c. 139.
Filio instituit, an pater statim facienda adven-
tione extraneum. T. 3. c. 718.
Filio instituit, si pater eidem ait rogatus re-
stituere hereditatem eandem, an Senatus
Consulto Trebelliano, et Falcidia sit locus.
T. 3. c. 718.
Filio instituit, si pater rogatus sit hereditatem
restituere extraneis post mortem suam, et
extraneis prædium conditione decesserit, an
pater fideicommissum retinet. T. 3. c. 720.
Filio instituit, uter aut heres, pater, an si-
lites. T. 3. c. 718.
De filio testamentum patri præterito. T. 4. c. 120.
Filio ab intestato vocari agnos. T. 6. c. 653.
Filio velutatis patri rem pecuniariam vendidit,
et tempore emptori proficere, quæ pater per
se, aut per filium possidet. T. 6. c. 503.
Pro filio matrem suo statui. T. 7. c. 727.
Filio stipulatum, dum pater sit decessit, an
reverso acquiratur actio. T. 2. c. 653.
Filiæfamilias an obligari possit sine. T. 2.
c. 583.
Filio sui delicta an conveniri possit. T. 2.
c. 336.
Filio iure civili abdicari nec potest. T. 2.
c. 999.
Filio, sed, filio qui citra penam consensum
matrimonii contraxerit, an exhiberi
possit. T. 8. c. 475.
Filio qui matris, non patris originem sequen-
tur. T. 8. c. 223.
Filio impuberes apud matrem, et si herem opes-
cent, nec odoriuntur. T. 8. c. 485.
Filio extraneis iuxta ameli emancipati non redi-
guntur in patriam potestatem. T. 1. c. 205.
Filio naturales, sive soliti, agniti, aut vulgo
queruntur non sol. T. 1. c. 98.
Filio naturales qui proprii sunt. T. 1. c. 205.
Filio amens naturales, qui sui soluti sunt, iure
præterito instituitur, vel exhibendi sunt.
T. 2. c. 853.
Filio vulgo querit accedunt matri iure legiti-
mo. T. 2. c. 1036.
Filio vulgo querit ad legitimam matris heredi-
tatem ad aspirare prohibentur. Ibid.
Filio iuxta in solis aut in potestate patris et patri
sequuntur. T. 2. c. 461.
Filio, exhereditatus a patre, restituitur quodam iure,
et non potest sine. T. 2. c. 298.
Filiæfamilias proprium habet pecuniam castren-
sem, vel quasi castrensem; Filiæfamilias vero
dotem etiam profectum. T. 3. c. 1104.
Filiæfamilias etiam in castrensibus per patræ
familia quibusdam casibus non habentur.
T. 3. c. 328.
Filiæfamilias decemores etiam duos potest in
carcerem. T. 6. c. 346.
Filiæfamilias quando non veniunt Senatus Con-
sultum Macedonianum. T. 4. c. 548.
Filio vulgo querit ab intestato non tamen suc-
cedat matri per bonorum possessionem unde
legitimi, sed etiam avio maternam. T. 4.
c. 1299.
Filio plures an possit generali sermone ex-
hiberi. T. 5. c. 904.
Filio apud quem moritur, tutorum est se-
medvertere. T. 3. c. 953.
Filiæfamilias an bona cedere possit. T. 3. c. 70.
Filiæfamilias si iudicatus non fecerit, in car-
cerem possit duci. Ibid.
Filiæfamilias an testamentum faciant, quod possit
imponi querela infamia. T. 3. c. 648.
Filio rogati restituere hereditatem, et overati
legiti, quomodo falcidia debeat, et an
fructus etiam impendant. T. 3. c. 141.
Filio rogati restituere hereditatem, fructibus an
fructus impendant in Falcidiam. T. 3. c. 1096.
Filio an arma, liberos, equos conferant. T. 4.
c. 72.
Filio iure iustitiam, inique advenit sit acquirat
patri. T. 4. c. 24.
Filio duo si sit, unus autem, alter emancipatus,
aut emancipatus sine nepote, quomodo fiat
partes hereditaria. T. 4. c. 81.
Filio iure iustitiam, an sit, et si filius plures
la potestatem retenti nepotes, an sint po-
tentes viri, et petiti bonorum possessionis
contra tabulas. Ibid.
Filio naturales qui ducuntur. T. 4. c. 612. an
pater succedat. Ibid.

Filio contubernio suscepti an patri succedat.
Ibid.
Filio quomodo per insigniam venditionem di-
mittatur. T. 4. c. 460.
Filiæfamilias quo nomine actiones eo habent.
T. 4. c. 282.
Filio an omnia quæ actiones extraneas possit.
Ibid. et seq.
Filio patrem non habent iure interitum ma-
ternorum. T. 4. c. 117.
Filio plures instituit, si per præteritum omnes
perierint contra tabulas, quæ promissæ legibus
ab uno ex relicta parentibus, et libera.
T. 4. c. 66.
Filio qui sunt in adoptiva familia, an habent
jura patronatus. T. 4. c. 117.
Filio rogati restituere apellatam, an fructus im-
pendant in Falcidiam. T. 3. c. 1096.
Filio qui an possit institui sine conditione. T. 4.
c. 32. an sit potestatem conditione decessit bono-
rum possessione contra tabulas. Ibid.
Filio vide, Libero.
Filio a patris vendi non debet. T. 7. c. 809.
Filio agnoscunt qui ducuntur. Ibidem vadi
potestatem a patribus. Ibid.
Filio an post iure vocetur ad legitimam heredi-
tatem matris intestatæ, extraneis omnibus
agnatis matris. T. 7. c. 418.
Filio quomodo exhereditatus. T. 7. c. 833.
Filio vadium potestatem patris exhibuit. T. 7.
c. 1503.
Filio accensum criminis perdulgentia non ta-
lent excluditur hereditate patris, cuius mori
tum damni bono occupat fisco; sed etiam
hereditate matris, et avi, et avium propi-
quorum, et aucti perpetuo infamæ, et in-
estabiles. T. 7. c. 1541.
Filio interitum sunt ingenti, non libertati.
T. 7. c. 197.
Filio, qui post mortem eorum nascuntur, no-
bis nascuntur. T. 8. c. 905.
Filio familia nascuntur in solidum an amobus
causis, excepta causa motori, et doli. T. 2.
c. 150.
Filio familia an admittatur ad conductionem
vegetalium. T. 2. c. 161.
Filio an pro patre debito adducatur credito-
ribus. T. 7. c. 476.
Filius naturalium, nec auctor definitus.
T. 1. c. 98.
Filio naturalium, et supranum diacrima.
T. 8. c. 477.
De Filiis naturalium successione. T. 8. c. 476.
Filius omnes an continuatur nepotes. T. 2.
c. 818.
Filius appellatorem continetur quoque filii
naturalis. T. 8. c. 4661.
Filius causa in omni iure potior est ceteris.
T. 8. c. 514.
Filiæfamilias et contrahitibus quot et qua-
nam actiones dunt. T. 8. c. 336.
Filius appellatorem in testamentum patronum
non iust latum, sed etiam naturales liberi
continetur. T. 5. c. 521.
Filius omnia iuxta scilicet patrem in crimi-
nis majestatis, et cur. T. 7. c. 514.
Filius appellatorem causa liberi continetur
in Senatus Consulto Macedonianum. T. 7. c. 772.
Filio heredes instituit, etiam abintestatus
an, an sit potestatem operum cum futurorum,
tum presentium. T. 3. c. 678.
Filio qui impunitus in portum heredita-
tiam, et quo non impunitus. T. 3. c. 389.
et seq.
Filio an sit potestatem præteritum cum de hereditate
debellatur. T. 3. c. 701.
Filio iure iustitiam an videtur relicta fideicom-
missaria libertas. T. 3. c. 795.
Filio sine an conjugatur in adoptionem danti
in petenda bonorum possessione contra tabu-
las. T. 4. c. 44.
Filio naturalis hodie nullus esse. T. 1. c. 98.
Filio naturales morte, et legitime fieri posse
per apellatorem aut dotibus instrumentis. T. 1.
c. 263.
Filio non esse in nostro patrimonio. T. 1. c. 350.
Filio hereditatis patris decedere, qui patris
interfecti necem non vindicet. T. 3. c. 1217.
Filio non vendebat omni patris, quos in po-
testate habebat. T. 4. c. 128.
Filio familia tabulas conferre non solent. T. 4.
c. 885.

Filiis servorum non agnosci ius civile. T. 3. c. 94.
 Filios in conditione positos, non esse in dispositione. T. 3. c. 673.
 Filios suos et testator ibi iussit esse, ubi mater velit, ad servandum est. T. 3. c. 904.
 Filios quid calat, non nos, a potestate patris. T. 3. c. 43.
 Filios vendere patri licebat propter familie necessitatem. T. 3. c. 1456.
 Filiosque etiam filios patris, sed nequam licet patris filii eripere libertatem. Ibid.
 Filios rerum potestatem non habuisse iura servitorum familiarum. T. 7. c. 1015.
 de Filiis naturalibus constitutio Novellarum.
 T. 5. c. 546.
 de Filiis et instrumentis dotalia notis. T. 4. c. 478.
 de Filiis non distribendis. T. 7. c. 908.
 Filium anorem in confinio velum, quædum sole coheret, et lapidem in confinio velum, non venire in settlemente communi dividendo. T. 3. c. 436.
 Filialis iurgi quantitas. T. 3. c. 549.
 Filius possessionem interdu perhibetur, et permutator possessionum arbitrio, et consensu. T. 5. c. 883.
 Filios loci sepulchri destinati qui sint. T. 6. c. 697.
 Fieri in venditione fundi demonstrari in occasione alii non solentur, vel adscriptor additis. T. 6. c. 870.
 Fines fundi a venditore emptori eo monstrandi sint. T. 3. c. 587.
 Fines in venditione fundi demonstrari oportet. T. 3. c. 593.
 Fines non possunt demonstrari non nominato vicino. Ibid.
 Fines ubi soli aut, hoc esse iudicium de finibus. T. 3. c. 334.
 Fines sacri erant intra quinquos pedes. T. 7. c. 1978.
 Fines agrosque quæ latitudinem habeant. T. 3. c. 683.
 Fingere id necesse non est, ubi suppletio non sit. T. 5. c. 376.
 Fingit aliquem possidere, qui possidere deest. T. 4. c. 6.
 Fingit autem fingit leges, quod rerum natura non fert. T. 7. c. 927.
 Fini quadrante et quædam fuerit dictura. T. 4. c. 444.
 Fini preculli. Ibid.
 Finitio iurum. Ibid. 445.
 Fini refectio pecuniarum. Ibid.
 Fini virilia portis. Ibid.
 Fini radibus. Ibid.
 Fini anorum infirmorum. Ibid.
 de Finibus regnum. T. 6. c. 963.
 de Finibus iudicium non est, ubi soli sint. T. 3. c. 335.
 de Finibus non est actio communi dividendo, sed finium regnum specialis. T. 3. c. 382.
 de Finibus intervalla observanda. T. 3. c. 358.
 Finit, et emitit qui differunt. T. 3. c. 774.
 Finit iudicium. T. 7. c. 607.
 Finita cæptis non possunt. T. 1. c. 188.
 Finitum ad initium aule est proprietas. T. 4. c. 396.
 Finitio fundi non est naturalis, sed positiva, et arbitria. T. 5. c. 943.
 Finitio mandati obligatio ad fallit. T. 5. c. 291.
 Finito magistrato an si stipes alii sit solidum. T. 5. c. 791.
 Finitum an sit occupatio, aut præscriptio. T. 1. c. 466.
 Finitum probationes non publicas incommensurabile agere actione. T. 3. c. 183.
 Finitum regnum duplex iudicium. T. 3. c. 803.
 de Finitum regnum iudicium, quæ duo habent controversiam. T. 3. c. 883.
 Finitum regnum duplex iudicium. T. 3. c. 803.
 Finitum regnum iudicium necesse, quævis socii communi dividendo agunt, vel alienant. Ibid. T. 3. c. 805.
 Finitum regnum actio. Vide, Actio.
 In Finitum causa probationes incommensurabile esse non debent. T. 3. c. 367.
 In Finitum causa quædam intervalla, et spatia observanda esse. T. 3. c. 358.

Finitum controversia aude an non pertinet ad venditorem. T. 3. c. 367.
 Finitum regnum sit iurgium appellatur, non sit. T. 3. c. 349.
 Finitum vindictio. T. 3. c. 169.
 Finitum regnum iudicium manet, quævis socii communi dividendo agunt, vel alienant. Ibid. T. 3. c. 805.
 Finitum regnum actio locum habet inter vicinas, id est, affines. T. 3. c. 345.
 Finitum regnum actio in personam est, licet per vindictionem rei est. T. 3. c. 340.
 Finitum regnum actio redditur inter personam. T. 3. c. 363.
 Finitum regnum actio datur inter vicinas. T. 3. c. 359.
 Finitum regnum actio est bonæ fidei. T. 3. c. 351.
 Finitum regnum actio pertinet ad prædium rusticum. T. 3. c. 352.
 Finitum regnum actio perimitur spatia 30. annorum. T. 7. c. 1276.
 Finitum regnum actio non tollitur præscriptione intercentis. T. 7. c. 1285.
 Finitum regnum actio, et actio in rem in quo differunt. T. 3. c. 1449.
 Finitum regnum quævis constituitur quinquos pedes. T. 7. c. 1278.
 Finitum regnum actio habet petitiones personales, licet rem vindict. T. 3. c. 567.
 Finitum actio non perimitur præscriptione longi temporis, et tantum longum. T. 7. c. 471.
 Finitum regnum actio. T. 3. c. 95. est mixta in rem, et personam, ibid. coheret præscriptio contravaria. Ibid.
 Finitum agri terminis varia pre consuetudine regionum. T. 3. c. 353.
 Finitum. Vide, stipulati.
 Finitum verbum, et ejus significatio. T. 7. c. 1414.
 Fiscalia jura privatorum pactis coarctari non possunt. T. 5. c. 289.
 Fiscalia officium an quis possit administrare in patriâ sui. T. 8. c. 36.
 Fiscalia pecunia qui subripitur, et poenitentia. T. 6. c. 1073.
 Fiscalia incensura an quis litibus cogatur deferre. T. 4. c. 30.
 Fiscalia causam delictum qui deseruit, an puniatur. Ibid.
 Fiscalia causam, quævis qui delictum, an litibus cogatur ea sequi, et impies. Ibid.
 Fiscalia remanet Seniores debere possunt. T. 4. c. 389.
 Fiscalia in rem actiones exclusi præscriptione. T. 6. c. 479.
 Fiscalia rationes publice interest non confundi, et stationes procuratorum Cæsarum. T. 3. c. 380.
 Fiscalia causam qui deferre non possunt. T. 4. c. 385.
 Fiscalia fundi. Vide, Fundi.
 Fiscalia actiones. T. 7. c. 782. Vide, Stationes.
 Fiscalia causam quævis est. T. 3. c. 87. apud quæ iudicia disceptantur. Ibid.
 re Fiscalia ab omni poenitentia, et præstatione immunes sunt. T. 6. c. 457.
 de Fiscalia, et de Incapacibus heredibus. T. 3. c. 885.
 Fiscalia proprio Principis esse intelligitur. T. 4. c. 327.
 Fiscalia jura quædam sint. T. 8. c. 685.
 Fiscalia prædium. Vide, Prædium.
 Fiscalia quædam proprio appellatur. T. 2. c. 91.
 Fiscalia an sint proprio Principis. T. 8. c. 32.
 Fiscalia potius perferri creditoribus. T. 8. c. 184.
 In Fiscalia causæ varie sunt placite Principum, et animi verbi. T. 1. c. 1039.
 Fiscalia causales tantum mensura præscripta. T. 7. c. 466.
 a Fiscalia multum distat res Principis. T. 7. c. 141.
 Fiscalia procurator quævis esse agunt in eo provincia, ex quo est actus. T. 6. c. 404.
 Fiscalia in intra res mensas terminas, licet reipublice inter incensum. T. 1. c. 41.
 Fiscalia actio quo, et quæ requiritur. T. 3. c. 184.
 Fiscalia potius præscriptio postpositur creditoribus. T. 5. c. 186.
 Fiscalia huius ius. T. 8. c. 153.
 Fiscalia potius est potius creditoribus. T. 5. c. 1143.

Fiscalia causa de huius vacantibus qui distat ab aliis fiscalibus causis. T. 5. c. 186.
 Fiscalia res. Vide, Res.
 Fiscalia causa intra quot menses finienda est. T. 6. c. 865.
 Fiscalia cæsus delatarum agere iudicem infame est. T. 4. c. 328.
 Fiscalia rei delator alii deest, et quomodo puniatur. T. 4. c. 358.
 Fiscalia rei delator alii non probaverit, an puniatur. T. 6. c. 328. an mandator ejus puniatur. Ibid.
 Fiscalia venditio. Vide, Venditio fiscalis.
 Fiscalia, intra quot menses terminanda. T. 7. c. 649.
 Fiscalia causa fidei debet intra res menses post item motum. T. 7. c. 350.
 Fiscalium rerum cum privatis communi vocatione. T. 3. c. 185.
 Fiscalium actiones. T. 8. c. 498.
 Fisci debitorum non ea iudicia, vel exemplo, sed ea subitaneis conveniendi sunt. T. 6. c. 1040.
 Fisci appellationes non coarctantur. T. 8. c. 177.
 Fisci syncretia. Ibid.
 Fisci et avari diffinitio hodie aule. T. 4. c. 431.
 Fisci et privatorum creditorum differentia. T. 8. c. 143.
 Fisci solus est titulus sine prædium imponere. T. 5. c. 188.
 Fisci melior conditio, quem reipublicam. T. 8. c. 183.
 Fisci res sunt propriæ, et privatis Principis. T. 2. c. 903.
 Fisci res usque non possunt. Ibidem.
 Fisci res per se non possunt. Ibidem.
 Fisci vocationum conductorum immunitates. T. 8. c. 157.
 Fisci debitorum uti conveniendi. T. 8. c. 181. et seq.
 Fisci iura sunt præscriptio temporis oblietor. T. 8. c. 179.
 Fisci stationes. T. 4. c. 54.
 Fisci jura. T. 2. c. 103.
 Fisci privilegium. T. 8. c. 1076.
 de jure Fisci Prædium constitutio. T. 8. c. 698.
 Fisci rationes. T. 8. c. 193.
 Fisci adiectus quadrat, et a quo primus institutus, et quod ejus officium. T. 8. c. 670.
 Fisci privilegium quævis est. T. 3. c. 177.
 Fisci conductor, et conductor veritatem civitatis in quo differunt. T. 5. c. 361.
 Fisci quando sunt potiores creditoris Chirographari. T. 5. c. 1143.
 Fisci favore quædam in locatione conductio observanda veniunt. T. 6. c. 428.
 Fisci privilegium quo anni. T. 4. c. 856.
 Fisci castri res an usque possunt. T. 3. c. 101.
 Fisci causam qui deferre prohibetur, an propriam deferre prohibetur. T. 4. c. 381.
 Fisci jura quævis sint, et dicitur. T. 4. c. 790. in quibus constituit. Ibid.
 Fisci causæ melior, quem reipublicam. T. 7. c. 649.
 Fisci privilegium esse totum creditoribus primum locum tenere. T. 7. c. 1334.
 Fisci privati actiones huius non faciunt. T. 7. c. 1293.
 Fisci actionem hypothecariam non præferri actionibus scilicet hypothecarum. T. 7. c. 1235.
 Fisci actiones, et reipublicam, publicæ aut, et certum, et huius faciunt. T. 7. c. 1293.
 de jure Fisci leges moderatas, et iudicium. T. 7. c. 1179.
 Fisci aut quævis est moderator, et arbitror. T. 1. c. 1069.
 Fisci quod via stetio distat, an potest alteri removere. T. 7. c. 488.
 Fisci debitor an possit facere cedere actionem suam adversus debitorem suum. T. 8. c. 54.
 Fisci est publicum jura, et quævis publica persona. T. 8. c. 133.
 Fisci conventio ubi prædes potest, privati res potest. Ibid.
 Fisci prædes, qui, prior est tempore in actione hypothecaria. T. 6. c. 1066.
 Fisci est condonationem mortuorum bene non iudicari. T. 3. c. 461.
 Fisci vindicator bona ejus, qui eibi mortem coarctavit. T. 5. c. 1232.

an Fisco eripiente hereditatem heredi scripta, debeantur legata. T. 5. c. 562. quibus casibus hereditas cum aere sit caduca. *Ibid.*
 Fisco, uti reipublice seu iam dicto, quam privatus. T. 5. c. 558.
 an Fisco potius debeat or contractu privati. T. 5. c. 573.
 Fisco an fraudi esse debeat alienatio bonorum a testatore prohibita. T. 4. c. 325.
 Fisco bona vindicant, an in possit vendere res pignori obligatas. T. 4. c. 323.
 Fisco deferre ius alienum, quasi ad eum pertinet, qui prohibentur. T. 4. c. 319.
 Fisco ad quibus, et quod causa auctorit aliquid ad eum pertinet. T. 4. c. 321.
 Fisco quando vindicatur hereditas aia, qui a familia occisa esse dicitur. T. 4. c. 317.
 Fisco si cedens bona defuncti addicatur, eo le eum legatorem attio datur. *Ib.*
 Fisco si nuntiatur quia aliena bona, quam partem praeiit loco ferat. *Ibid.* si incipit se delectat, quam partem ferat. *Ib.*
 Fisco qui bona vindicantur, an le eum transactio ab ipse velle nocere. *Ibid.*
 Fisco si qua hereditatem decessit itaque iudicia hereditas, quam partem eius habebit. T. 4. c. 318.
 Fisco pater viginti hereditatem debeat. T. 7. c. 1090.
 Fisco defensor bona vocatis et parati omnium. T. 7. c. 1170.
 Fisco debeat legatorem viginti, ab extraneis relictorum. T. 7. c. 977.
 Fisco petentia publica tributa, stipendia, annonas, compensationes non eligit. T. 7. c. 782. et c. 785.
 Fisco exceptio, hereditatis creditoribus ne utiles quidem actiones denier in emptorem. T. 7. c. 491.
 Fisco que sunt demona, an possint postulari a Principe. T. 5. c. 45.
 an Fisco separatur divisa domus, non ratio Caesaris. T. 7. c. 139.
 an Fisco qui emit, peca accutitae fruitor. T. 4. c. 855.
 an Fisco qui emittit aliquid ante Zenonem, convenit parat inter quinquagesim. T. 7. c. 590.
 an Fisco hereditatem qui aemul, convenit potest et creditoribus hereditatis. *Ibid.*
 an Fisco qui emit, non potest conveniri a creditoribus hereditatis. *Ibid.*
 an Fisco qui emit, peca accutitae fruitor. T. 7. c. 518. et c. 520.
 Fisco vendens hereditatem, actio decematur in emptorem, non le decem. T. 7. c. 526.
 an Fisco separatur domus Principis. T. 5. c. 97.
 Fisco retractata, quod aemul vendit equitatem ratio non patitur. T. 5. c. 185.
 in Fisco quorum hominum bona eoguntur. T. 6. c. 1054.
 inter Fisco, et hereditatem differentia. T. 5. c. 929. Cuiusque bonis differentiam partem admittit, et partem non admittit. *Ib.*
 contra Fisco in dubio melius est respondere. T. 4. c. 535.
 Fisco non esse per omnia heredis loco. T. 5. c. 927.
 per Fisco sicuti hereditate erepta, quod cum defuncti intellat relinquat, an le saltem eo actio sit restituenda, quam aditione quidem concessa est. T. 5. c. 1046. et c. 1048.
 le Fisco, non capere rem, quod iudicia eripuntur. T. 6. c. 782.
 Fisco successorem vine habet. T. 6. c. 375. contra Fisco respondere equum est in dubio. T. 4. c. 1058.
 in Fisco cadunt plerumque tacita fidelcommissa. T. 4. c. 1304.
 Fisco anem quomodo Principes appellent. T. 4. c. 290.
 Fisco vocat, et eomo sit bonorum possessor. T. 4. c. 108.
 le Fisco solent plerumque ab indigna legata, hereditatesque transferri. T. 3. c. 900. vel in alias personas. *Ibid.*
 in Fisco non recedunt, quod praesent scripta habentur. T. 7. c. 1161.
 in Fisco non capit legatum, quod aufertur, ad indigno, et, qui eadem testamentum in fraudem heredis. T. 7. c. 1113.
 Fisco debere compensationes. T. 7. c. 788.

Fisco inter, et mulierem bona multi persequenter servator addicere. T. 1. c. 1056. et 1027.
 in Fisco plerumque transant, quod indigna aufertur. T. 3. c. 915.
 adversus Fisco an possit minor restituat. T. 8. c. 67.
 adversus Fisco an datur compositio. T. 8. c. 114.
 Fisco an excludat substitutio. T. 8. c. 440.
 Fisco semper est locuplet, T. 4. c. 700.
 Fisco semper est solvendo. T. 2. c. 178.
 Fisco hypothecam semper habet. T. 4. c. 44.
 Fisco tacitum hypothecam habet. T. 2. c. 177.
 Fisco rector prioritar creditoribus chirographis, et obligatoribus, et omnibus privilegiis. T. 5. c. 1056.
 Fisco quando ab incolato heres. T. 6. c. 188.
 Fisco comendibus, substituique praefertur. T. 4. c. 979.
 Fisco an in gradu ad successorem vocatur. T. 5. c. 449.
 Fisco utile habet actiones in debitoribus debeat. T. 5. c. 182.
 Fisco venditionem resolvit, et emptori pretium restituit. T. 8. c. 174.
 Fisco solutum latro socio vendere potest. T. 8. c. 185.
 an Fisco non, quam vendit, evincat. *Ibid.*
 Fisco et si una calamitate lucrum non ferat. T. 8. c. 175.
 Fisco pecuniam exigit semper, in qua sunt positum imperti vires. T. 4. c. 463.
 Fisco, et reipublica in hypotheca differunt. T. 4. c. 44.
 Fisco in scilicet personam res persequenter servatoribus habet, in personis non item. T. 8. c. 180.
 Fisco in hypotheca habet ius commune, non proprium. T. 5. c. 1177.
 Fisco est relictus successor deportati cum acribus. T. 5. c. 441.
 Fisco quando privilegium exactoris habet. T. 4. c. 1143.
 an Fisco debet pensare praescripta heredi privilegia. T. 6. c. 553. quod estatura praescripta. *Ibid.* an heredi defertur hereditas et iudicio, quod aemul defuncti sita non sit, an privilegium praescribitur. *Ibid.*
 Fisco an possit pradium persequi actio hypothecaria, quam per donationem laicis non habet. T. 5. c. 1155.
 Fisco an veniat le bona militis et clauis agnita, et cognita. T. 6. c. 1215.
 Fisco in actione personali an primus locum obtineat inter omnes creditoribus chirographis, etiam antiquiores. T. 5. c. 1143.
 Fisco semper est solvendo, et locuplet. T. 5. c. 1149.
 Fisco semper habet ius pignoris, quomodo accipiendum est. T. 5. c. 1177.
 Fisco et bona agnovit, est vice heredis. T. 5. c. 929.
 Fisco succedit le locum in specie. T. 5. c. 1091.
 Fisco tacitum solvit filio, qui non habuit, quidem et indigno. T. 5. c. 956.
 Fisco est successor indignorum, et legatorem hereditum. T. 5. c. 1012.
 Fisco habet tacitum hypothecam in bonis debitoris. T. 5. c. 1143.
 Fisco loco heredis est. T. 5. c. 950.
 Fisco praefertur chirographis creditoribus, etiam antiquioribus. T. 5. c. 1177.
 Fisco, qui in ius privati succedit, iure privati tollit. T. 6. c. 925.
 Fisco quicquam accipit, quis semper est locuplet. T. 5. c. 1143.
 Fisco semper est solvendo, et solvissorem non det. T. 5. c. 925.
 Fisco est legitimus successor omnium auctoritatum. T. 5. c. 268.
 Fisco gravissimum est auctor. T. 6. c. 573.
 Fisco in universum ius deportati succedit. T. 6. c. 672.
 Fisco ex alieno naufragio, exstante; et infortuna lucrum facere non debet. T. 5. c. 410.
 Fisco, ad quem bona testatoris perveniunt, forte erepta hereditate quasi indigno, actione hereditaria, quasi successor accipere tenetur. T. 6. c. 1305.

Fisco, et mulier, alter alteri in pignore praefertur. T. 8. c. 719.
 Fisco si bona ob maximam, et aedium capitis diminutionem capta non defundat, multo creditor in possessionem eorum. T. 8. c. 131.
 Fisco heredis vice quando obtinet, legata, et decemissimas praestare debet. T. 4. c. 1036.
 vice heredis aufertur debet aemul onera hereditas. *Ibid.*
 Fisco in quo dicitur a privato, quia vendit hereditatem. T. 4. c. 835.
 Fisco statim atque hereditatem vendit, omnia res in bonis emptoris fieri, hoc traditum esse non vult. *Ibid.*
 Fisco cui heredi scripto bona impere potest. T. 4. c. 954.
 Fisco ad ex aule contractibus semper habet hypothecam tacitum in bonis debeatorem. T. 6. c. 1281.
 Fisco venditorem, quam fecit, infringere, et rescindere an possit intra certa tempora, alio majus offerente pretio. *Ibid.*
 Fisco unus est semper. T. 3. c. 439.
 Fisco non torquet legatarius, sed hereditas. T. 4. c. 720.
 Fisco vocatur ad successorem in dubio cum aere legatorem, et decemissimas. T. 4. c. 128.
 Fisco debet loquere de capacitate, et incapacitate heredis. T. 4. c. 430.
 Fisco an debet praestare legata, quae non sunt indicata. T. 4. c. 165.
 Fisco levatur ad successorem defunctibus gradibus. T. 4. c. 123.
 Fisco an admittit eum, qui ius causa donat deum, in periculum suo adversarii. T. 4. c. 313.
 Fisco an admittitur, si eomo sit ad quem hereditas pertinet. T. 4. c. 10.
 Fisco an habet privilegium in hypotheca, et an praefertur creditoribus privati. T. 4. c. 323.
 Fisco an habet privilegium exactoris inter omnes creditoribus. T. 4. c. 213.
 Fisco an habet privilegium in exigenda pecunia. T. 4. c. 319.
 Fisco an pecuniam creditoribus debitorum solvendo privilegium sui adferre potest. T. 8. c. 322.
 Fisco an praefertur creditoribus debitoris. *Ibid.*
 Fisco an praefertur privati creditoribus in hypotheca. T. 4. c. 326.
 Fisco an praefertur heredi indigno. T. 4. c. 291.
 Fisco ex quibus casibus admittitur bona aliena expere. T. 4. c. 894. et 895.
 Fisco reversa pecuniam creditoribus solutam, an possit eam eius pecunia usuras a creditore repetere. T. 4. c. 322.
 Fisco semper est hypothecarius, et tacitum hypothecam habet. T. 7. c. 1314.
 Fisco exigit tributum, vel e conductor, vel ab amphyletulo, vel a domo. T. 7. c. 843.
 Fisco in tributum causa habet electionem cum debitor. T. 7. c. 1377.
 Fisco semper coactor antiquior in hypotheca. T. 7. c. 806.
 Fisco est creditor privilegiarius. T. 7. c. 1333.
 Fisco in diversa provincia habet rem suam, committitur, et unaqueque provinciae statum dicitur. T. 7. c. 781.
 Fisco, et reipublica in quo differunt. T. 7. c. 649.
 Fisco semper habet tacitum hypothecam non item causa tributum aerum, et alium ex causa contractuum aerum. T. 7. c. 1281.
 Fisco hereditatem asert heredi scripto criminis iudici. T. 7. c. 1099.
 Fisco ex personis auctoribus prioritar creditoribus antiquioribus chirographis. T. 7. c. 531.
 Fisco, locussus principis debitor, non agit alium cum debitoribus debitor. T. 7. c. 723.
 Fisco electionem non habet, et ab eo auctoritatem prius actum personalem, quam hypothecariam. *Ibid.*
 Fisco potest condere decem personis, et quae sunt illis decem pecunia. T. 7. c. 862.

Fictus habet tacitam hypothecam in bonis deceptoris, habet privilegium, quo antepositur creditoribus eibigraphia, etiam antiquioribus, et hypothecariorum posterioribus. T. 7. c. 646.

Fictus est accesorius indignorum, et non tantum ab indignis, sed et auctor, et ab aliis accesorius. T. 7. c. 1099.

Fictus quia premissio repellit potest. T. 7. c. 1209.

Fictus eo possit rem communem cum privatis alienare, invito socio. T. 7. c. 820.

Fictus licet gratis, nullus est penitus liti solvit. T. 7. c. 1204.

Fictus quando praelevat tributum. T. 7. c. 841.

Fictus semper habet tacitam hypothecam. T. 7. c. 478.

Fictus tributa exigit, tam a domino, quam ab emptoribus. T. 7. c. 509.

Fictus in diversis provinciis habet Procuratorum eorum auctoritatem, et dicitur utiqueque poterat. Diano. T. 7. c. 465.

Fictus est utriusque, variis aut Stationes facit. Ibid.

Fictus sine reliquorum consensu vendit. T. 7. c. 404.

Fictus in rem alienam vendiderit, emptor eorum erit. T. 7. c. 406.

Fictus non profertur liti, qui tacitam hypothecam habent, nullis moribus, qui exprobrant. Ibid.

ut Fictus, et civitas habet veigilantia. T. 7. c. 494.

Fictus si vendiderit hereditatem quasi caducam, in eam quem perit heredes, an cum fidei, vel cum emptore agere debeat. T. 7. c. 500.

Fictus est usus, ad variis sunt fidei rationes. T. 7. c. 555.

Fictus semper jura habet pignoris, et hypothecae. T. 7. c. 841.

Fictus an procuratoribus liti alienum periculum privatorum possit suscipere. T. 8. c. 58.

Fictus vendit rem male venditam, statim etiam venditor ratam habuit, vel excoletur excoletur quoscunque. T. 8. c. 81.

Fictus an et abbas aut abbas transactorem auctoritatem, aliquid de re litigat. T. 8. c. 78.

Fictus an semper habet jura sacri pignoris. T. 8. c. 107.

Fictus non condicitor. T. 8. c. 122.

Fictus possit reddere rem totam communem cum alio. T. 8. c. 145, et c. 147.

Fictus semper habet tacitam, et generale hypothecam. T. 8. c. 708.

Fictus perpetuo potest in fidei esse, ad tempus potest reddere rem totam communem cum alio. T. 8. c. 678.

Fictus matricis. T. 8. c. 303.

Fictus modo et ruptis inveniunt periculum vicini, an la, et quomodo, agere possit. T. 3. c. 243.

Fictus hoc terram minus an sint in rebus casis, vel pro parte educe, et an emptorem sequantur. T. 3. c. 381.

quidquid fit, et die fit, et in dirim. T. 3. c. 363.

quod non fiant rite populum. Sicut rite per consequentiam, et tacita intellecta. T. 3. c. 415.

Flagitia in quoque irrogant. T. 6. c. 566.

Flagitia, et fustis in quoque diffundit. T. 6. c. 565, et 566.

Flagitia in libero homine iniurie est gravissima. T. 3. c. 91.

Flagitia contra liberos homines an gravissima iniuria sit. T. 3. c. 566.

Flagitia non conditor liberi homines, ad fustibus, sine virgibus. T. 3. c. 70.

Flagitiorum servi appellatione, et c. f. Ibidem.

Flagitiorum dialis in parentem potestatem esse demonstrat. T. 6. c. 1411.

Flare est eadere, confusa est recedere, et dissolvere, vulgo fudere. T. 7. c. 1263.

Flavus Princeps joracensis coloratissimus. T. 2. c. 747.

Flavium Pandecta. Vide, Pandectum Florentinum.

Florentiorum Pandectarum editio est divinum munus. T. 6. c. 1267.

Fluente sunt decursum aquarum. T. 7. c. 547.

Fluere est proprium fluminis. T. 3. c. 309.

Flumen quid. T. 2. c. 494.

Flumen est vel publicum jura gentium. T. 1. c. 358.

Flumen jure civili publicum, ripa privata. T. 2. c. 51.

Flumen publicum comes, aqua communis. T. 2. c. 86.

Flumen vicum. T. 1. c. 216.

Flumen alveum. T. 2. c. 404.

Flumen est navis locus. T. 3. c. 341.

Flumen quid. T. 3. c. 300, et in quo dicitur et silvificum. Ibidem. 314, et c. 300.

Flumen alveus occupant, an ejus loci possessione amittitur. T. 4. c. 213.

Flumen aversione mutato alveo opere modificato cum licet, mutato naturalis curso demum. T. 7. c. 1281.

Flumen publici eo possit esse servitus. T. 3. c. 300.

In Flumine publico sequitur stat. T. 2. c. 405.

In Flumine publico exhibet edificia licet. Ibid.

In Flumine edificia publica populo cedunt. T. 2. c. 81.

In Flumine publico, ripae ejus interdictio publica caret, de aqua pluvie erecta actio privata. T. 6. c. 403.

Et Flumine publico omnique permissione esse agere habet. T. 3. c. 314.

Flumines aquarum alios, demergi in flumen. T. 4. c. 109.

Flumina locustis. T. 2. c. 87.

Flumina navigabilia sunt regalia. T. 8. c. 605.

Flumina quidam privata esse. T. 3. c. 324.

Flumina quid dicitur et silvificum. T. 3. c. 314.

Flumina ut dividantur. T. 1. c. 431.

Fluminum proprietates sunt populi. T. 2. c. 86.

Fluminum, riparum, portuum usque publicus est jure gentium, proprietates publica jure civili. T. 6. c. 738.

In Fluminibus jura pignori est communis. T. 2. c. 910.

Focaria nec est uxor, nec concubina. T. 5. c. 1291.

Focaria quid differt et concubina. T. 5. c. 817.

Focaria quid sit et concubina, uxor, concubina, focaria, et meretrice Ibidem.

Focaria Vide, Concubina.

Focaria non est concubina, sed accortum. T. 7. c. 918.

Focaria quoniam et alio. T. 6. c. 1068.

Focaria non est concubina. T. 7. c. 919.

Focaria, qui in causione ministerium prebent, vel in stabulo, aut equi. T. 5. c. 817.

Focaria qui dicuntur. T. 7. c. 919.

Fodina erudi, et auri etiam privata possidere licet. T. 1. c. 216.

Fodum quid est. T. 6. c. 690.

Fodum qui, et quod eorum muco. T. 1. c. 519.

Foderet erant ex optionibus. T. 7. c. 839.

Foderet, Optima.

Fodina proprie sua est homo. T. 1. c. 122.

Fodina abesse an subere possit. T. 6. c. 914.

Vel abesse an uxorem ducere possit. Ibidem.

Fodina filii an imperbitis intra, aut extra esse debeat, nisi specialiter concessione et Principe imperata. T. 6. c. 870.

Fodina ea causa adfuerit neque possit, ex masculis. T. 6. c. 825.

fodina eos heredes habere non potest. T. 6. c. 853.

Fodina impati turpis se applicet, quem vir. T. 6. c. 413.

plures pignus est auri, quam famulum. Ibidem.

Fodina genere virum nobilitate non potest. Ibidem.

Fodina etiam potest, etiam festo et vota. T. 6. c. 973.

Fodina nunquam habet suum heredem. T. 3. c. 134.

Fodina an eili bonorum possessionem patere possit. T. 6. c. 31.

Fodina an pro alio postulare possit. Ibidem.

Fodina etiam est obsequi, marie imperare. T. 6. c. 811.

Fodina via non est via vitallis. T. 7. c. 1190.

Fodina an compromitti possit. T. 1. c. 270.

Fodina non excuset jura naturale eo minorem. Ibidem. T. 3. c. 611.

Fodina pro fodina, quam pro viro alio laudare honestas est. T. 8. c. 343.

Fodina aliove quadrante heredes laetiores non licet. T. 4. c. 816.

Fodina olim erat in partibus Italiae. T. 5. c. 477.

Fodina libere liberatur tota patrumque jura quatuor liberum eo legi fupis; qui hoc jure suo habebant, erant aut tatoribus. Ibidem.

Fodina virilibus officiis non fugatur, nec obligationibus obnoxio. T. 6. c. 452.

quod differat inter mulierem, et minorem, istem differunt, quod est. Ibidem c. 454.

Fodina. Vide, Mulieris.

Fodina quibus ex causis proceratorem esse potest. T. 6. c. 100.

Fodina cur viripotes dicantur, non puberes. T. 8. c. 972, et c. 973.

Fodina potest esse patrum Ecclesiarum. T. 8. c. 917.

Fodina an ex tunc intercessionem, aut civitatem, aut naturalem obligat. T. 6. c. 981.

Fodina eo possit pro alio agere, ad bonorum possessionem petere. T. 4. c. 81.

Fodina eo possit pro se postulare, vel in rem suam mandatum suscipere libidem in possit pro alio postulare, vel proceratorem operam suscipere. Ibid.

Fodina cur a voluntaria officio removere. T. 4. c. 535, cur iudice esse non possit. Ibidem.

Fodina, et pueri, qui ratione ab officio publica removere. Ibid.

Fodina non possit fugi officio argentario. Ibid.

Fodina non possit intercessionem, aut civitatem, aut naturalem obligat. T. 6. c. 981.

Fodina omnes in perpetua Italia erant, easqueque Italia, quod marito conveniant in mentem. T. 7. c. 936.

Fodina olim arrogari non poterat. T. 6. c. 545.

Fodina propter pudorem, et reverentiam suam, non cogitur prodire in publicum. T. 8. c. 714.

Fodina sunt lapides foderum. T. 4. c. 704.

Fodina confilio est detor, quem masculorum. T. 5. c. 811.

Fodina confilio in quibus consilio melior esse videtur. Ibidem.

Fodina detor plerumque confilio, quem masculorum. T. 5. c. 962.

Fodina intercessionem Seseoconsilio Vellegno improbat, et consequenter liberatorem process, etiam pignora dedit. T. 6. c. 925.

Fodina testimonio in plerisque casibus hodie admittit. T. 6. c. 536.

Fodina alicuius pro exheredatione est. T. 6. c. 31.

Fodina conditionem in multis articulis juris, alio particula juris detorrem esse, quem masculorum. T. 7. c. 388, quando est melior. Ibid.

Fodina non nocet juri error in compendit. T. 6. c. 1247.

Fodina compendit jura patronatus. T. 8. c. 819.

Fodina, et rusticis ignorantia juris an prosit, vel nocet. T. 3. c. 634.

Fodina privilegia quidam personales data non transire ad extraneos heredes, sed ad filios. T. 3. c. 1019.

Fodina quibus casibus licet jura ignorare. T. 3. c. 625.

Fodina majoribus facit facili datur restitutionem in integrum adversus praeceptionem. T. 7. c. 1265.

Fodina nulli erant olim consiliorum consilio. T. 3. c. 543.

In Fodina civis completur viget naturalis, etiam senectute, et etiam moritur, quem viri. T. 7. c. 509.

Fodina hereditatem, et legata quere cohercet ut Vocum. T. 7. c. 1149.

Fodina an licet suscipere arbitrum. T. 8. c. 76.

Fodina possessor. T. 8. c. 464.

Fodina potestatem qui ea privatis rationibus sumptis, in quadruplum tetetur. T. 8. c. 185.

sed est aequalis. Ibidem agere, vel est in
interesse liore, vel in directo, ibidem est
liberi defuncti excludant parentes defuncti.
Ibidem. 804.
Frater, et extraneus an differat quod con-
sanguineum. T. 5. c. 286.
Frater consanguineus in successione intestati
fratris consanguineus omnino preferatur matri
defuncti. T. 6. c. 475.
Frater consanguineus iure civili eo preferatur
matri ab intestato. T. 6. c. 906.
An frater super ab extraneo coherede suo
quodvisque frater fideicommissum petere possit.
T. 5. c. 310.
Frater an possit queri de inefficace testamento
fratris imperpetuum. T. 3. c. 120.
Frater si rogatus ab fratre restituere partem
hereditatis post mortem suam, et si fratrem
invenitque adjecto coherede, an idem minus
frater testatus possit petere fideicommissum.
T. 3. c. 296.
Frater consanguineus est agnatus. T. 6. c. 140.
Frater meus quomodo mihi cognatus est, et
agnatus. T. 6. c. 340.
Frater an praefatur matri in successione fra-
trerna. T. 4. c. 97.
Frater an frater testamentum pupillare ineffi-
cace queri possit. T. 3. c. 602.
Frater praefatus an cum fratre scripto admi-
tatur ad bonorum possessionem contra ta-
bula. T. 4. c. 35.
Frater patruelis quis dicitur. T. 7. c. 860.
Frater fratrem magni, et capitalis criminis jure
publico non facere non potest. T. 7. c. 1499.
quod frater fratri debet, patri acquiritur, in
suis ambo sunt potestates. T. 4. c. 1003.
Frater, qui a fratre pecuniam pecuniarum mu-
tuatus est, et si illi habuerit in pecunia, et
post mortem patris fratri pecuniam solvere
per errorem, an eam pecuniam condici per
patrem qui patri haec acceperat. T. 4. c. 1008.
Frater liberi ab intestato, et sine liberis mor-
tali, jure veteri, et novo an excludatur pa-
troneum, vel excludatur a patrone. T. 1.
c. 1055, et c. 1066.
Frater fratri an sit semper fideiarius tutor.
T. 3. c. 394.
Frater communis quis sit. T. 2. c. 631.
Frater an possit queri de inefficace testamento
fratris. T. 3. c. 89.
Fraternitas nominis quid significet. T. 7.
c. 123.
Frater est uxor fratris. T. 4. c. 120.
Frater nomen ut accipitur laici. T. 1. c. 231.
de Fratre filiorum successione. T. 6. c. 632.
Frater uxor dicitur fratris. T. 5. c. 907.
Fratria filiorum fratris an nocere possit. T. 6.
c. 477.
Fratria adoptio an valet. T. 2. c. 44.
cum fratre aore an sit connubium. T. 2.
c. 860.
Fratri, qui de inefficace matris testamento
agit, an frater, qui non obtinuit, sit non
agit, coheretur. T. 3. c. 154.
Frater an hereditatem de bonorum possessione
contra tabula per fratrem persequatur. T. 4.
c. 31.
Fratri mortuo frater haec a mortuo, dum
delibet de adenda hereditate fraterna, an
sine illius ad haec hereditatem administrat
quis legitime, vel quis agens. T. 4.
c. 827.
Fratri, substituto a patre alteri fratri, an da-
bitur auctus, vel centum dies ad delibera-
ndum. 815.
Frater coheredi an in communi, eademque causa
probit restituito laic. T. 6. c. 63.
Fraternitas verbo gratum significatur. T. 6.
c. 871.
Fraternitatem pro bona fraternitas. T. 2. c. 80.
Fraternitatem, id est, bona fraternitas. T. 5. c. 871.
Fraternitatem interitum quomodo modo videtur
posse agere agere. T. 5. c. 80.
Fraternitatem pro adoptionem facere non potest,
nec sororem. T. 8. c. 393.
Fraternitatem et, et adoptio facit. T. 7. c. 181.
Fraternitatem fratri in laicis, quod facere
potest, si frater eius frater agit. T. 6. c. 603.
Fraternitatem appellat iudex majorem minorem iudicem,
maior majorem aequum. T. 8. c. 42
a fratre meo rem ea pecunia, quam ei credidi,
alibi comparatam, non propterea esse mihi

lacie pignori obligam nomine credidi. T. 7.
c. 1578.
Frater inter se a matre profectum dolum,
vel donationem propter nuptias conferat. T. 4.
c. 71.
Frater cum praefertur parentibus. T. 8.
c. 588.
Frater coheredi quis sit. T. 2. c. 810.
Frater avales. T. 1. c. 110.
Frater germani, et consanguinei qui dicuntur
et quomodo differant. T. 6. c. 414.
Frater natus quomodo natus, et quomodo tantum
non existimetur. T. 6. c. 80.
Frater natus est duo, et interea exheredatus
extraneo scripto, et omni se fratribus adver-
sus extraneum agit, et in totum testamen-
tum rescindit, ne rescindatur et populari
substitutio. T. 3. c. 685.
Frater et uxor natus nobis esse cariores,
quem matre diversos. T. 3. c. 93.
Frater an contraest dolum, vel donationem
propter nuptias a patre, vel matre profectum.
T. 4. c. 71.
Frater simul succedente matri eo conferat
legem donationis impiorum a matre. Ibid.
Frater capio matri non sunt consanguinei,
est etiam frater otieri, et cor. T. 4. c. 137.
Frater germani sunt consanguinei, et sorores
germanae. Ibid.
Inter frater qui gradus observatur. T. 4.
c. 160.
Frater in jure consanguinei dicitur. T. 7.
c. 1344.
In fratre excludant matrem jure veteri. T. 7.
c. 268. an jure novo succedat cum fratri-
bus. Ibid.
Frater legem tenentem in id, quod facere po-
ssunt. T. 2. c. 585.
Frater vulgo quomodo inter se sunt cognati.
T. 4. c. 111.
Fraterque quis sit. T. 4. c. 120. et T. 4. c. 632.
Frater quomodo quomodo mecum agat
et s. quomodo. T. 1. c. 180.
Frater variis gradibus. Ibidem. 119.
Frater multiplex differat. T. 8. c. 511.
Frater soli fili sui a patre representant.
T. 8. c. 525.
Frater appellatio an etiam sorores contin-
geat. T. 5. c. 234.
de Fraudati vectigali criminis quid sit et
Papianorum. T. 5. c. 1201.
Fraudationis creditorum causa quo actio com-
petat. T. 6. c. 501.
Fraus, quae bona distraxit sunt, quod
habet privilegium. T. 4. c. 103.
Fraudatoria delictio. T. 1. c. 242.
Fraudatori an integratio nulla sit actio. Ibid.
Fraudatorium interdictum. Vide, interdictum
Fraudatorium.
non Fraudatorius quo, quod habet, non videtur
quia: nec etiam fraudatoris, quod non ha-
bet. T. 5. c. 813.
Fraudatorium interdictum quomodo dicitur.
T. 2. c. 314.
Fraus an uno dolo esse possit. T. 4. c. 745.
Fraus in pretio emptioem an infirmat. T. 2.
c. 937.
Fraus abesse non debet, dolo abesse debet.
T. 8. c. 521.
Fraus, id est, collusio. T. 8. c. 178.
Fraus in iudicio, quam in vendendo perperam
est venditor, emendator, non etiam eo,
quem perperam sit emptor. T. 1. c. 471.
Fraus commentum adoptionis admitti non debet.
T. 8. c. 850.
Fraus de legi Falcidia, cum heredi, si ius
suum dimittat. T. 5. c. 1103.
Fraus, et circumscriptio in contractibus, ultra
dimidium iusti pretii, aut mercedis fieri non
debet. T. 5. c. 396.
Fraus, et dolo quomodo, et unde exstat.
T. 4. c. 307.
Fraus, et dolo quomodo differat. Ibid.
Fraus in contractibus, si non sit in iudicio,
excoarctat est. T. 6. c. 390.
Fraus non fit legi Falcidia, et haec sunt
demonstrat, ut se non valet. T. 8. c. 390.
Fraus, quae dolum habet, non permissio.
T. 4. c. 528.
Fraus pro peccato an scribitur. T. 4. c. 422.
Fraus a peccato distinguitur. Ibidem.
Fraus quid, T. 4. c. 578.

Fraus etiam non operatur dimidium iusti pre-
tii, minor succurritur restitutione in integrum.
T. 7. c. 811.
Fraus in iura, vel curatoris vitio vertitur. T. 7.
c. 903.
Fraus semper excepta videtur in generali
transitorio. T. 7. c. 465.
Fraus, et doli differentia. T. 5. c. 35.
Fraus suspicio volorum facit, et in
eiusdem contrahenda intervallo. T. 5. c. 855.
Fraus suspicioem cessat in nepote adoptivo
in adoptiva familia et adoptivo filio. Ibidem.
Fraus cessat in iure non agni. T. 4. c. 841.
Fraus interpretatio quomodo in iure civili
consideratur. T. 4. c. 578.
Fraudem patris contra non est bonum, ne
post mortem quidem. T. 7. c. 1174.
In fraudem filiorum, vel parentum ad filios
revocando quis nulla actio competit. T. 5.
c. 1084.
In fraudem creditorum ad alienata revocanda
competit Pauliana. Ibid.
In fraudem creditorum data liberia ipso jure
lra est. T. 5. c. 1227.
In fraudem alienum quo casu quo consilium
maleri possit. T. 5. c. 205.
In fraudem creditorum alienata revocatur
actio Pauliana. T. 4. c. 909.
In fraudem patris alienata revocatur actio
Pauliana. Ibidem.
In fraudem creditorum libertas an datur.
T. 5. c. 1548.
In fraudem creditorum alienationes factae an
valent. Ibidem.
In fraudem patronorum alienata actio Calvi-
ana vel Faviana an revocetur. T. 4. c. 153.
In fraudem liberorum, et parentum alienata
an revocatur. Ibid. et c. 153.
si in fraudem patroni a liberis alienata facta
est. T. 7. c. 991.
In fraudem creditorum an manumittatur. T. 7.
c. 1250. et c. 1221. et c. 122.
In fraudem alienata an revocari debeat. T. 7.
c. 1336.
In fraudem creditorum libertas datur an va-
leat. T. 4. c. 578.
Fraudem consensu mala doli possessione
presumptio inducit. T. 8. c. 180.
Fritillus Indi species. T. 2. c. 392.
Fritius. Vide, Vase vide.
Fritula quomodo stat. T. 2. c. 578.
Fritularia nola, Fritularia risa. T. 5. c. 530.
Fritularium (lignum) est vicius coarctat,
et sunt mentis non stabile indicium. T. 5.
c. 1251.
Fritularium unde deductum. T. 5. c. 070.
Fritularium, jurgium, et dimidium conjugum
divortium non facit. T. 8. c. 423.
Fritulus. Vide, Fritulus. T. 8. c. 933.
Fritulus hereticorum non est fons. T. 8. c. 47.
Fritularium quid sit, an est et fructu-
sum. T. 4. c. 830.
Fritularia stipulatio. T. 6. c. 449. et c. 646.
Vide, Stipulatio fructuaria.
Fritularia caute. T. 6. c. 449. et c. 558.
Fritularia caute, quod proprietatem datur
ex edicto Praetoris. Vide, Caute fructu-
aria.
Fritularia la aetate et proprietaria adhibere
possunt, an actio recuperat. T. 2. c. 341.
Fritularia mater bonorum, quod habet a priore
merito, liberia aetate de rebus mobilibus.
T. 7. c. 826.
Fritularia aetate et proprietaria deponere,
vel incendere, quo actio laetatur. T. 3.
c. 54.
Fritularia, ac dominia quo pacto sibi invi-
cem obstat. T. 2. c. 82.
Fritularia pro dominis in multis causis ha-
betur. T. 5. c. 35.
Fritularia iura, et edicere ad, quod accipit,
potest, nihil autem potest facere. T. 1. c. 21.
Fritularia esse in possessione dicitur, non
posse. T. 4. c. 182.
Fritularia in quibus dicitur a domino. T. 5.
c. 467.
Fritularia an possit usufructum pignori
dare. T. 5. c. 178. in non sibi sit corpora,
quod et possit, in usufructu est commodum
fructum, qui corporales sunt. Ibidem.
Fritularia proprietaria de viro specie, quod
adicitur, forte caret. T. 6. c. 489.

Fructus non diligenter, et custodiam praestare debet. T. 6. c. 646.
 Fructus casum praestare debet. Ibidem.
 Fructus quomodo cavere debet. T. 6. c. 646.
 Fructus an possit conveniri notali iudicio et non servi fructus. T. 6. c. 653.
 Fructus, ut si venditor, sic et ab agri- coltura prohiberi nemine potest. T. 6. c. 648.
 Fructus an proprium quid de vino fundi praestari, cum commodato propter rufum- nem a proprietario et debitor sit possit. T. 6. c. 646.
 Fructus potest commodum fudi, et percipere fructum re solidum, vel pro parte acri dotati non concedere. T. 6. c. 610.
 Ad mortu fructuari finis usufructus etiam dotatium finit. Ibidem.
 Fructus, qui non videtur usufructui per modum, et tempus, usufructum amittit. T. 6. c. 660.
 Fructus non usufructum vindicare potest, non servitium ipsum, ibid.
 Fructus adversum rem agi confessoria, vel agere actionem. T. 6. c. 1032.
 Fructus an in percipienda fructus non tantum sui habet, quod bonae fidei possessor. T. 6. c. 629.
 Fructus usufructum per servum fructuarii adquiret et dominus tantum carnis, ex re sua, et ex opera servi. T. 6. c. 917.
 Fructus servi quando de pecunia alicui potest cum proprietario. T. 6. c. 865.
 Fructus. Vide, Casus.
 Fructus servi. Vide, Proprietarius servi.
 Fructus servi in quo differt a servo communi. T. 6. c. 905.
 Fructus an habet novi opera usufructum, item an vindicationem servitium abeat. T. 3. c. 107.
 Fructus non debet evanescere possit. T. 2. c. 205.
 An locum indubium potest locum, et locum. T. 3. c. 107.
 Fructus an domino edificatus possit annu- tiare novum opus. T. 3. c. 342.
 Fructus an habet habitationem de iure, actione privata. T. 3. c. 355.
 Fructus an iure colorem optetere possit. T. 3. c. 798.
 Fructus an possit habere iter ad fodum fructuarium, et an ibid iter sit servitus. T. 3. c. 329.
 Fructus an possit percipi in fundo habi- tate. T. 3. c. 1616.
 Fructus apud quem asperiri potest. T. 3. c. 218.
 Fructus an possit proprietario usufructu- ari opus. T. 3. c. 309.
 Fructus an possit usufructum vindicare ad dominum edificatus in area fructuaris. T. 3. c. 342.
 Fructus an vindicationem fudi habeat. T. 3. c. 377.
 Item usufructus. Ibidem.
 Fructus proprietario quomodo cavere de- bet. T. 3. c. 905.
 Fructus an usufructu vicino novum opus, an remissio valeat. T. 3. c. 397.
 Fructus non possit. T. 3. c. 316.
 Fructus in area habet sui fructus, ad se commoda. T. 4. c. 116.
 Fructus qualem se gerat in agra carcus. T. 4. c. 373.
 Fructus videtur naturaliter possidere. T. 4. c. 197.
 Usufructus quasi possidet ibidem.
 Fructus non potest vendi, vendit- autem potest committere. T. 4. c. 547.
 Fructus pater bonorum, qui habuit prius uxor, an agnatus ibidem. T. 7. c. 870.
 Fructus, ad quem pertinet pignoris usufructus, usufructu pignori an emittit usufructum. T. 7. c. 127.
 Fructus obligari usufructum pignori po- test, et aliam. T. 7. c. 873.
 Fructus an naturaliter possidet per utendi fructu. T. 7. c. 129.
 Fructus non potest servum manumittere, in quo habet usufructum. T. 7. c. 904.
 Maritus potest manumittere servum dotalem, an sit sordendo. Ibidem.
 Fructus vicini an possit novum opus con- strare. T. 7. c. 965.

Fructus praestari si pater heredes reli- quit, non ex hereditibus non restituta ei, quod superest ex fructibus, an certantur in solidum. T. 2. c. 652.
 Fructus an ab eo, cui legavit usufructum mortis causa fideicommissum relinquere possit. T. 4. c. 652.
 Fructus an possit denotare eorum opus. T. 4. c. 738.
 Fructus an habet sui viandandum ser- vitium. Ibidem.
 Fructus servus an duobus latum causa fructus adquiret, an refecturum, et ex sua opera. T. 4. c. 905.
 Fructus primus minus quod. T. 4. c. 373.
 Fructus adversus proprietarium quod actio dari potest. T. 6. c. 124.
 Fructus vendente usufructum quid transeat in emptorem. T. 6. c. 399.
 Fructus adquiret servus. T. 6. c. 917.
 Fructus competi interdictionem pignorum de iure, vel actio privata. T. 6. c. 1042.
 Fructus interdicta possessorum accommo- dat. T. 3. c. 210.
 Fructus an danda sit vindicta servitii, fundo fructuarii debet. T. 3. c. 305.
 Fructus casus, an boni viri arbitrio usum- ro, an testamento remitti possit. T. 3. c. 753.
 Fructus an de iure vindicta servitii. T. 3. c. 397.
 et c. 334.
 Fructus an de iure actio furti. T. 3. c. 688.
 Fructus an de iure tantum servi operis, item vindicta servitium. T. 3. c. 197.
 Fructus, qui praestatur via, personam servitii non accipit usufructus, qui si legatus est. T. 3. c. 366.
 Fructus qui licet pignori dare. T. 4. c. 442.
 Fructus in re datur actio heredi praeiuri- fructum a defuncto non percipitur. T. 1. c. 934.
 Fructus an servitium vindicta debeat. T. 1. c. 965.
 Fructus an de iure actio furti. T. 2. c. 598.
 Fructus non vindicta servitii fructus fructus debet, et vindicta fructus non habet, sed de usufructu confessorium legum actionem de usufructu novi operis. T. 4. c. 1044.
 Fructus casum facit, non debita. T. 3. c. 995.
 Fructus inter, et maritum an sit alioque fructus. T. 1. c. 934.
 Fructus non de modo utendi capto inter- dicti. T. 6. c. 1006.
 Fructus non tantum quod est fructus, sed et quod utilis, et commodum est, signifi- cat. T. 1. c. 880.
 Fructus nonne qui continetur. T. 2. c. 415.
 Fructus dividi potest, usus non item. T. 2. c. 974.
 Fructus eorum rerum, qui nobis tradita sunt, usque possunt. T. 2. c. 692.
 Fructus qui sunt pendentes, non solo separati. T. 6. c. 671.
 Fructus, quomodo suo loco hereditate, ludi casus. T. 5. c. 176.
 Fructus pendentes, et fundum omni casu rem- it. Ibidem.
 Fructus pendentes rei immobilia sunt para- Ibidem.
 Fructus, qui solo coherere mortis testatoris tempore, an ad legatum pertineat. T. 6. c. 1009.
 Fructus obsoletos non facere quid sit. T. 5. c. 117.
 Fructus an faciat auct bonum fidei possessor. Ibidem.
 Fructus sine semine, sine opera, et cultura proventus, non sunt bonae fidei pos- sessoris. Ibidem.
 Fructus generaliter praestati possessor non ab- ne ex eo tantum die, quo tenet iudicium deducto est. T. 1. c. 104.
 Fructus, de pignori peracti, in sortem im- pendi. T. 1. c. 833.
 Fructus per totum per item constatam etiam a bonae fidei possessor restituerentur, quamvis ex prius con fecit perceptorum. T. 5. c. 67.
 Fructus percepti, sumptibus deductis, reali iurandi. T. 5. c. 48.

Fructus male fidei possessor petitori re- pectus debet. T. 1. c. 107.
 Fructus praestati pendo ex eo die, quo rem alienam invenit. T. 1. c. 188.
 Fructus dupli reddit rei alienam possessor. T. 6. c. 1067.
 Fructus pendo qualem aiet, et quoniam illo habet. T. 2. c. 78.
 Fructus percepti an veniant in petitionem hereditatis, et in actionem rem spectali officio iudicis. T. 2. c. 344.
 Fructus an pro cultura, et cura haberi possint. T. 2. c. 78.
 Fructus alicui qualem aiet. T. 6. c. 494.
 Fructus delicti impense intelligitur. T. 7. c. 365.
 Fructus pendentes pars sunt rei immobilis. T. 5. c. 156.
 Fructus in stipulationibus strictis ex more su- veniunt. T. 8. c. 111.
 Fructus sine usu an possit esse. T. 6. c. 1006.
 Fructus maiores qui ant. T. 1. c. 105.
 Fructus a male fidei possessor condici pos- sunt, an tam quoque aucta veniunt. T. 5. c. 641.
 Fructus dividit inter proprietarium et fructuarium pro rata ejus anni, quo finit et usufructus. T. 5. c. 407.
 Fructus in quibus datur a domino. Ibidem.
 Fructus in usufructu actionibus an veniant an- cedunt, quod in strictis actionibus. T. 5. c. 641.
 Fructus inter dominum, et usufructum, quo- modo dividendi sunt, fundo communi, et apertis. T. 6. c. 467.
 Quomodo Fructus potestatem conventionis mulieri cedunt, quomodo maritus non percipit tempore divortii. Ibidem.
 Fructus asperiri a quo retineri possunt. T. 5. c. 417.
 Fructus fructus non aiet. T. 5. c. 1081.
 Fructus qui semel facti ad fideicommissari, sine ejus facto hereditate fieri sequuntur. T. 5. c. 1181.
 Fructus omnes restituit male fidei possessor. T. 5. c. 1209.
 Fructus rerum hereditarium, et hereditas dupli. T. 5. c. 1117.
 Fructus maturi, et immaturi distinctio. T. 5. c. 1018.
 Inter Fructus pendentes, et parvis ancillarem differentia Papiniani qua. T. 5. c. 642.
 Fructus recte et distinct pro fidei, vel post se- cundum. Ibidem.
 Fructus maiores dicuntur dupli fructus, qui in restitutionem veniunt. T. 6. c. 337.
 Fructus an certum corpus aucte intelligatur, et an corporis prius, et ipsi petiti intelli- guntur. T. 5. c. 877.
 Fructus ab usque in quo differant. T. 6. c. 337.
 Inter Fructus percepti aut petiti hereditatis, et inter fructus, qui post petitionem hereditatis percipiuntur, differentia qua. T. 5. c. 877.
 Rubus quoque differentia qualis. Ibidem.
 Fructus usque aucta dupli aut compensatur. T. 5. c. 880.
 Fructus ante mortem pignorumque veniunt in bonae fidei iudicis. T. 5. c. 659.
 Fructus nullo termino percepti ab hereditas ad fideicommissum constituitur. T. 5. c. 1065.
 an et in fidei iudicis imputatur. Ibidem. 1066.
 Fructus aut aucta fideicommissario non praestatur, aut hi, qui post mortem eduntur. T. 5. c. 1072.
 Fructus petiti pecunia usque est. T. 5. c. 877.
 An Fructus legatarius, vel fideicommissarius petentis ex die mortis ante mortem. T. 5. c. 337.
 an Fructus penitus in an computationem veniunt, aut illius anni. T. 5. c. 145.
 Fructus, et aucta ad heritatem donationem. T. 5. c. 1619.
 Usque non aut para, sed fructus dotis. T. 6. c. 1060.
 Fructus a fidei a viro bona fidei percepti, et quoniam in matrimoniali opera consumuntur, an do- mino aut restituantur. T. 5. c. 973.
 Fructus ex dote vindicantur, consumpti con- ducuntur. T. 5. c. 877.
 Fructus non hereditatis, sed rubus ipsius acce- pio fructus. T. 5. c. 1066.

Fructus percepti ante petitionem hereditariam, quomodo petiti intelliguntur. T. 5. c. 876. et c. 877.

Fructus percepti post petitionem hereditariam quomodo petiti intelliguntur. Ibid.

Fructus superflui exstantes in fideicommissis constituntur. T. 5. c. 1118.

Fructus meturi aut fundi petiti sunt. T. 5. c. 854. et hereditas impetitur. Ibidem.

Fructus non veniunt ante litem contestatam in actione in rem, in bonis fidei iudicis veniunt. Ibid. omnia autem morum non veniunt in bonis fidei iudicis, fructus veniunt. Ibidem.

Fructus pendentes sunt pars fundi. T. 5. c. 844.

Fructus pendentes rebus immobilibus non numerantur. Ibidem cum sint et pars rei immobilis ibidem.

Fructus percepti ante litem contestatam per le actione bonis fidei veniunt. T. 5. c. 357.

Fructus soluti pignori, quasi debiti, condici possunt ab eo, qui solvit. T. 5. c. 356.

Fructus, vel omnia regulariter in veniunt in fideicommissum hereditatis restitutionem. T. 5. c. 666.

Fructus, et accessiones quando emptori acquiritur. T. 5. c. 857.

Fructus in pignori loco pro penationibus dominum tenentur. T. 5. c. 406.

Fructus hominis defuncti qui ex opera percepti potuerunt, an ad petitionem, an vero ad possessionem pertineant. T. 5. c. 294.

Fructus a creditori perceptos esse impetitor dicitur penati in actionem, et omnes. T. 5. c. 327.

Fructus pendentes in pars fundi sint. T. 5. c. 853.

Fructus in petitionem venientes quomodo sint. T. 5. c. 233.

Fructus quomodo in restitutionem veniant. T. 5. c. 545.

Fructus et pignus in quo differant. Ibid.

Fructus rei pignoris, dum quibus nominatim esse convenit, aut pignori essent, a debito percepti, vel herede ejus, sacro jure pignori esse creditur. T. 5. c. 537.

Fructus acquiruntur a parte. T. 5. c. 537.

Fructus solo coherente, dicitur legati cedente, ad quem pertinet. T. 5. c. 533.

Fructus medi temporis, in emptione solentur, ad quem pertinet. T. 5. c. 313.

Fructus pecorum inter eos, qui diligantia, et opera domini prestantur recessant. T. 5. c. 545.

Fructus, percepti ante litem contestatam, et in petitionem hereditariam veniunt. T. 5. c. 310.

Fructus an semper intelligatur deducta expensis fructuum percipiendum causa fuit. T. 5. c. 836.

Fructus, quos creditori percepti a fundo pignori dati, an impetitor le sortem. T. 5. c. 933.

Fructus a bonis fidei emptore percepti. Vide, Bonis fidei emptor.

Fructus dotis id esse intelligitur, qui deductis necessarii impensis facie eorum fructuum quattuordecim, redigendum et conservandum causa impertit. T. 5. c. 865.

Fructus dotis pro coherente matrimonio pertinet ad maritum ex die contracti, et in diem dissolutionis matrimonii. T. 5. c. 927.

Fructus dotis ex pertinet ad maritum. T. 5. c. 935.

Fructus qui veniunt in rei vindicationem. T. 5. c. 858.

Fructus quos non facit male fidei possessor ex fundo alieno, etiam si res dominus non severit. Ibidem.

Fructus percepti domino acquiruntur, etiam si alius eos consecravit. Ibid.

Fructus alieni, et alieni in quo differunt. Ibidem.

Fructus solo cedunt ex semine. T. 5. c. 858.

Fructus, et opera le idem jure recidunt. Ibid.

Fructus quos causa restituitur non debentur emptoribus facie redigendum fructuum causa. T. 5. c. 865.

Fructus predictorum esse morum percepti an in restitutionem veniunt, cum per an excepti esse an iudicio testentur jure hereditario. T. 5. c. 918.

Fructus, qui ante diem fideicommissi cedent.

bon percepti ante, an fideicommissis constituntur. Ibid.

Fructus, qui hereditarie jure percepti sunt, an imputentur heredi in Falcidiam. Ibidem.

Fructus fundi dotis an soluti matrimonio dividiuntur inter virum et uxorem pro rata tempore, quo matrimonium statuit. T. 5. c. 1395.

Fructus pendentes an pars fundi esse censentur. Ibidem.

Fructus veniunt cum hereditate. T. 5. c. 671.

Fructus, qui non veniunt in restitutionem, an imputentur in Falcidiam. T. 5. c. 1095.

Fructus nonnulli comprehenduntur erendo, et cedendo viro. T. 5. c. 538.

Fructus a fructuaria solum percepti an heredi ejus debeantur. T. 5. c. 935.

Fructus annuus qui legat, an videatur usumfructu legare. T. 5. c. 1014.

Fructus in contestatione verbi, quomodo an hereditas ad le pertineat. T. 5. c. 4085.

Fructus ante moram an re legat percepti an debeantur. T. 5. c. 794.

Fructus ante anni, quo fructuarius decedit, an ad heredem ejus pertineant. T. 5. c. 935.

Fructus an pignori an rebus dicitur. T. 5. c. 1010.

Fructus etiam rebus dicitur. Ibidem.

Fructus futuri an possint legari per damnationem, aut per vindicationem. T. 5. c. 705.

Fructus, et rebus venditis perceptis ante traditionem, an venditor emptori etiam praeferat debeat. T. 5. c. 547.

Fructus legatorum ad additionem, et ad mortem an vindicentur. T. 5. c. 744.

Fructus, qui legantur in petitionem hereditatis, non feruntur etiam in actionem in rem specielem, et cur. T. 5. c. 319.

Fructus non statim veniunt in confessionem servitutis, sed tunc in confessionem usufructus. T. 5. c. 325.

Fructus autem percepti ante litem contestatam non omnia omnia veniunt. T. 5. c. 359. bonis fidei consumptis non restituantur, ceteris restituantur. Ibidem.

Fructus praeteritis temporis in actionibus bonis fidei, et arbitrarie veniunt, in arbitria non aut post litem contestatam percepti. Ibid. 314.

Fructus semper intelligi deductis sumptibus facie fructuum hereditarium colligendum. T. 5. c. 307.

Fructus percepti ante diem fideicommissi an veniunt in restitutionem. T. 5. c. 837.

Fructus pendentes pars fundi videtur. T. 5. c. 329.

Fructus pendentes esse, qui solo coheret. Ibidem.

Fructus pendentes immobilibus semper enumerantur ab interpretibus. Ibidem.

Fructus estimari non testem perceptos, sed etiam eos, qui percepti bonis potuerunt. T. 5. c. 935.

Fructus legatario ex die moris tantum debentur. T. 5. c. 818.

Fructus praeteritis in specielem actionem in rem non veniunt vi, sed potestate actionis. T. 5. c. 414.

Fructus duo significant, jure videlicet fructus et corpus. T. 5. c. 891.

Fructus majores qui dicuntur. T. 5. c. 455.

Fructus veniunt in actionibus personarum. Ibidem.

Fructus pendentes veliunt fundo petiti. T. 5. c. 310.

Fructus industriales possessor bonis fidei an facit suo pro cultura, et cur. T. 5. c. 930.

Fructus an rem suam. T. 5. c. 971.

Fructus sunt sine fructu, qui aut. T. 5. c. 918.

Fructus cogere, et fructus percipere quid aut. T. 5. c. 557.

Fructus an veniunt in fideicommissarie hereditatis restitutionem. T. 5. c. 674.

Fructus pars agri falsae, an ab eo plus agrum venisse videtur. T. 5. c. 564.

Fructus pendentes qui sint. T. 5. c. 583.

Fructus percepti ante hereditatis restitutionem an imputentur in Falcidiam, dotem, debitum. T. 5. c. 1095.

Fructus, qui non veniunt in restitutionem hereditatis, an imputentur in Falcidiam. T. 5. c. 1095.

Fructus, sive matimatio, et omnia id, quod

interest, veniunt ex more in bonis fidei tractantibus, nem in legatibus, et fideicommissis. T. 5. c. 960.

Fructus, vel qui pro fructibus habentur, an veniunt in hereditaria restitutionem. T. 5. c. 4054.

Fructus rei est, vel pignori dare herede. T. 5. c. 560. et c. 573. et c. 845.

Fructus appellati, et qui ab eo. T. 5. c. 396.

Fructus dupli. T. 5. c. 376.

Fructus natura proveniunt. T. 5. c. 418.

Fructus omnia Jurisconsulti glori. T. 5. c. 373.

Fructus pars non est rei. T. 5. c. 368.

Fructus consumpti ante fidei possessionem conceduntur. T. 5. c. 725. assantes videntur, non condiciuntur. Ibidem.

Fructus pignoris impugnat in sortem debent, vel uxores, alius debentur, non testem perceptos fructus, sed etiam percipiendum. T. 5. c. 726. si fructus superflui debentur, ut emptor reddat. Ibidem.

Fructus, et partus an veniant in rei vindicationem. T. 5. c. 907.

Fructus intelligi deductis iustis sumptibus. T. 5. c. 1393.

Fructus, et partus an veniant in hereditaria petitionem. T. 5. c. 907.

Fructus pignori an in debitum imputentur. T. 5. c. 726. et seq.

Fructus quando veniunt in actionibus bonis fidei. T. 5. c. 415.

Fructus qui veniunt in repetitionem dotis, et qui non veniunt. T. 5. c. 904. et seq.

Fructus manentur sumptibus. T. 5. c. 1393-4.

Fructus dupli, et simpli. T. 5. c. 4303.

Fructus majores dicuntur fructus dupli. Ibidem.

Fructus perceptos an reddere debeat emptor, an noni asperia, quod prelio deest. T. 5. c. 811.

Fructus percepti ante additionem hereditatis an sagati. T. 5. c. 807. et c. 508.

Fructus rerum immobilium, et mobilium male fidei possessorum. T. 5. c. 720.

Fructus consumptis ante litem an praeferat male fidei possessor. Ibidem. 721.

Fructus, partus, et reliquis an differant. T. 5. c. 594.

Fructus ante quatuordecim tempore percepti veniunt in petitionem hereditaria. T. 5. c. 668.

Fructus legati, si fideicommissi quando cedunt. T. 5. c. 906.

Fructus ex esse constat, qui superant deducte impensis. T. 5. c. 895. excepto non casu. Ibidem.

Fructus completi, et liquidi. Ibidem.

Fructus rei venditoris pertinent ad emptorem et contractus etiam rei vendite tradita non ferit. T. 5. c. 728.

Fructus quando compensatur cum usuria prelii. T. 5. c. 414.

Fructus a redemptor a male fidei possessor. T. 5. c. 4263.

Fructus in communis percipiendi qui. T. 5. c. 605. et seq.

Fructus futuri an possint emi. T. 5. c. 834.

Fructus cum percepti sunt, litem aut incipit de fructibus debita per applicationem. T. 5. c. 861.

Fructus naves cujusqueque generis statim acquiruntur bonis fidei possessori pioque jure, ita tamen ut quodque operi domino restitui tenetur restitueret, consumptis solum modo. T. 5. c. 875.

Fructus quomodo dividuntur inter virum, et mulierem, diversis facie. T. 5. c. 923.

Fructus quomodo acquiruntur usufructuario. T. 5. c. 923.

Fructus a solo separati, et ceteris, acquiri bonis fidei possessori ex restitutione soli domino. Ibidem.

Fructus fundi dotis, qui pendunt diversis temporibus, licet aspirantur mulieri, quomodo tamen merito restituendi sint. Ibidem.

Fructus regulariter non est sine usu, accidit tamen interdum, et alit sine usu. T. 5. c. 664.

Fructus majores quomodo sint. T. 5. c. 585.

Fructus percepti ex re propria hereditate legat, an imputentur in Falcidiam. T. 5. c. 654.

Fructus fideicommissi puri, sed legat ante mortem, vel additio percepti, an imputentur Falcidiam. Ibidem.

Fructus an imputentur in dotem. Ibidem.

Fructus ex impotentia in quartam naturam.

Ibidem.

Fructus inventi in hereditate se valent in repositionem. Ibidem. 685.

Fructus compensantur cum usuria pretii. T. 7. c. 193.

Fructus quem sit tecto pigrii obligati. T. 7. c. 187.

Fructus ex venientia in actione ex stipulata post item contestationem. T. 4. c. 107.

Fructus omnia post perfectam venditionem, etiam ante traditionem pertinent ad emptorem. T. 4. c. 116.

Fructus sunt ex re ipsa. Ibidem.

Fructus, quos ante traditionem perfectam emptor mala fide percipit ex re, quae postea sit vendita est, veniunt in actione venditi. T. 4. c. 141. et c. 142.

Fructus an lenator restitueret, qui regulas sine restitutioe quod ad eum pervenisset ex hereditate. T. 4. c. 688. et c. 690.

In fructu bono satis potest, ut cor. T. 5. c. 36.

In fructu qui numeratur. T. 4. c. 508. et 573.

Se fructu qui res veniunt, et qui non veniunt. T. 4. c. 904. et c. 905.

Inter fructum, et causam quae differunt. T. 5. c. 1011. et quod sit fructus, et quod causae exemplis declarat. Ibidem.

Fructuum accipiens non habet perceptio, consummat consumptio. T. 5. c. 117.

Fructuum consumptio conciliat anticipatorem, qui non fuerit satis perfectus. T. 5. c. 118.

Fructuum usum. Vide Usura.

Fructuum dividendum ratione, quod servatur inter virum, et uxorem, an ea quoque servatur inter fructuarias, et proprietarias. T. 5. c. 167.

Fructuum vicem obliquit usura, nec ab his recipere debet. T. 5. c. 629.

Fructuum perceptum incrementum, pendente conditione, contractus recipit, sed commissum vero non. T. 5. c. 1036.

Fructuum perceptum usum post item contestatorem utrum praestetur, et an hoc in utroque possessor tam boni, quam mali sed licet eadem habet. T. 5. c. 877.

Fructuum vicem usum obliquit potestate iura, non natura, et ex obligatione descendunt. T. 5. c. 1108.

Fructum divisio fundorum quomodo facienda post divortium. T. 5. c. 465.

Fructuum vicem obliquit usura. T. 5. c. 357.

De fructuum conditione. T. 3. c. 38.

Fructuum pendendum corpus non est separatim a fundo. T. 5. c. 320.

Fructuum conditio post quinquagesimum cessat. T. 3. c. 470.

Fructuum emptores qui sint, et dicuntur. T. 3. c. 907.

Fructuum perceptorem ratione ex qua delictum committitur operari possit. T. 3. c. 719.

Fructum verbo non iura, sed corpus significari. T. 3. c. 1011.

Fructum ratio, quod in actione Fabiae, et Calpurniae habetur. T. 4. c. 578.

In fructum restitutum cum causa ante peracta, aucte sint boni fidei, alia male fidei possessoria. T. 7. c. 1203.

Fructum quodlibet non fieri subiecta actione personali, vel hereditariae prescriptionis 30. vel 40. annis. T. 7. c. 1174.

Fructum usura. T. 3. c. 791.

Fructum perceptio quando per solutionem est. T. 7. c. 1376.

Fructuum vicem obliquit usura. T. 5. c. 905.

Fructum an sit item mutui perceptorem pretii, et usuras praestare debet male fidei possessor, post item non debet. T. 2. c. 161.

Fructuum perceptorem nomine ante item non praestantur. T. 2. c. 621.

De fructibus duplia iura Digestorum loci. T. 1. c. 104. et c. 105.

De fructibus illius auct, quod divortium factum est inter virum, et uxorem dividenda. T. 1. c. 325.

De fructibus percepta post item contestationem usum praestant ab utroque possessor; de percepta vero ante item contestationem aliquoties tantum. T. 5. c. 878. et c. 877.

a Fructibus separantur usum tribus casibus. T. 5. c. 608. et c. 660.

a Fructibus usum quid distat. T. 5. c. 357.

an pro fructibus accipiantur possessiones praediorum urbanorum. T. 5. c. 1100.

a Fructibus partem separari. T. 5. c. 356. et c. 345.

Fructibus percipiendi, et distrahendi qui praestantur, an sit plerumque villis. T. 5. c. 301.

In fructibus percipiendi boni fidei possessor item iura habet, quod dominus. T. 4. c. 578.

In fructibus percipiendi magis corpora soli iura, ex quo percipiuntur, quam semina, ex quo oriuntur, accipi. Ibid.

De fructibus maturis pendendis, quos res decerpit, vel decerit. T. 4. c. 1012.

De fructibus rei pigriorum. T. 3. c. 478.

De fructibus percipiendi post item contestationem quibuslibet possessorum tenent. T. 3. c. 120.

De fructibus ex re communi percepta in tenent communi. T. 3. c. 127.

De fructibus percepta, et percipiendi tenent possessor mali fidei. T. 3. c. 546. et seq.

De fructibus rei positum iudex in rem. T. 3. c. 125.

Fructibus augeret hereditas. T. 7. c. 668.

De fructibus si nihil promittitur iudex, iudex est victori actio de fructibus. T. 7. c. 1104.

De fructibus, et usura lapsum, et de subsecutorum. T. 7. c. 1141.

De fructibus, et librum expensis. T. 7. c. 1369.

In fructibus numeratur penusae praediorum urbanorum. T. 7. c. 905.

Fructus appellations quod continetur. T. 6. c. 1011.

Frugum duo prima genera, frumenta, et legumina. Ibid.

Frugum omnia genera a locustis, et muribus accidunt, et aridit. T. 4. c. 208.

Fructum semina qui veniunt. T. 4. c. 512.

Frugum appellations quod proprie continetur. T. 4. c. 398.

Frugum usum nudo pacto praestatur. T. 5. c. 123.

Fructus sit fructus percipio, quod res divisiorem recipit. T. 5. c. 361.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Fructus pro parte possimus, ut pro parte non possimus. Ibid. manifestum in fructu condicimus, et ut servitutes in studio. Ibid.

Frumentum sique permittit in suo fundo secerere, possit non patitur fructus metere, qui actione tenentur. T. 5. c. 628.

Frumentum percipere quod sit. T. 3. c. 367.

Frumentum admittitur, non appenditur. T. 3. c. 161.

Frumentum exceptum quodam intelligitur in iudi venditione. T. 4. c. 151.

Fructus sihil facit satius, nec homo prudens. T. 5. c. 448.

Frustulatio. T. 5. c. 868.

Frustatio aperi sub damno comprehenditur. T. 4. c. 291.

Frustum nihil est aliud, quam mora. T. 3. c. 435.

Frustulatio pro contumacia. T. 1. c. 154.

Frustator a Papalione dicitur contumax, et cur. T. 5. c. 646.

Frustator est, qui item, et iudicem, et adversarium frustatur. T. 7. c. 654.

Facere quod T. 6. c. 281.

De fiduciis juratores loci quidam adducit. T. 1. c. 30.

Fiducias juratoresque, etiam et quod facit. Ibid.

Qui ante in Fuga servi, etiam servus non sint, cur nec vendi, nec donari possunt. T. 1. c. 345.

Fuga servorum aperta est furti. T. 7. c. 285.

Fuga servorum sit casus, hoc culpa, et quod ratio sit. T. 6. c. 245.

Fuga servorum casibus fortis et numeratur. T. 6. c. 127.

Fuga servi damnosa esse non potest. T. 6. c. 643.

Fuga servorum casu fortis et numeratur. T. 6. c. 190.

Fuga servi an exscapeo interrumpatur. T. 6. c. 325.

Fuga servorum ut interrumpatur, extra domum possessorum eorum eripatur contra rationem iura auguria quidam concessa sunt. T. 6. c. 517.

Fuga servorum non potest dominus avertere possessorum sui, vel possessoris aliarum rerum. T. 6. c. 1009.

Fuga servorum dominus ante aucte ex causa potest esse damnosus. Ibidem.

Urgi proprium est servorum villam. T. 3. c. 591.

Fuga servorum species furti intelligitur. T. 7. c. 578.

Fuga, et forum servorum probris, villa conjuncta, et proxima. Ibid.

Fuga magis suspitionem facit. T. 7. c. 688.

In fuga servi cur nec vendi, nec donari possunt. T. 7. c. 970.

Fuga cui quasi fortis. T. 6. c. 28.

Fugis argumtum. T. 4. c. 138.

Fuga virum, non antiqua sit venditio, et responsa servi tormentis alioque expulsiorem est. T. 6. c. 677.

Fugientes vocantur rei. T. 7. c. 631.

Qui fugit, fero servum accusat. T. 7. c. 688.

Fugit, fero servum. Ibid.

Fugitivus quoniam videtur. T. 1. c. 99.

Fugitivus quoniam sit. T. 3. c. 591.

Fugitivi pedum amputatione carceri subiacent. T. 1. c. 135.

Fugitivi compungi solent nois, vel litera. Ibid.

Fugitivi an quere, et comprehendunt possint in fundis localibus. T. 1. c. 433.

Fugitivi non agnoscuntur officio conquirendi. Ibid.

Fugitivi servi non sunt in potestate domini. T. 6. c. 993.

Fugitivi, vel furie servi nomine an venditor actionem praestat. T. 3. c. 160.

Fugitivi an in numerum servorum adscribuntur. T. 2. c. 30.

De fugitivis aerva. T. 7. c. 976. et seq.

Fugitivorum totum, et supplicia. T. 1. c. 135.

Qui fugitivum colat, fur est. T. 7. c. 286. et c. 978.

Fugitivi qui colat, fur dicitur. T. 6. c. 360.

Fugitivum, vel furem servum an quae actionem vendat, quomodo emptori tractatur. T. 3. c. 563.

Fugitivum actionem solus non facit. T. 4. c. 460.

Fugitivus servus. Vide, Servus.

Fugitivus servus cur vendi possit. T. 3. c. 819.

Fugitivus servus. T. 3. c. 466. Vide, Servus fugitivus.

Fugitivus et ex saline, et ex facto incriminatus. T. 4. c. 169.

quod fuit elutus (loquit Varro de re rustica) ut id fiat meum, aliquid interveire accessit. T. 5. c. 1266.

Fugitivus Accusatus merito reprehenditur. T. 4. c. 136.

Fugitivus accusavit contra Barium, in disjunctiva obligatoribus non esse multiplicem, sed unum, et perpetuum. T. 4. c. 269.

Fugitivus notus. T. 4. c. 897.

Fugiti vestimenta mea sunt quia amittit. T. 7. c. 708.

Fulgores et muneribus civibus exsecrantur. T. 8. c. 261.

Fulgores officio. T. 2. c. 260.

Fulgores est curare, levare. T. 3. c. 631.

Fulmen patrum est eadem, et edictio. T. 7. c. 1435. Vide, Abdicatio.

Fulminis affectus varii. T. 4. c. 1368.

Fumus perat, qui fumus venditur. T. 3. c. 1501.

Fumus vendere. T. 1. c. 154.

Fumus vendere quis. T. 7. c. 705.

Functio delicti pateris matris non potest. T. 5. c. 382.

Functio, idem, crumenae. T. 1. c. 237.

Fundus, et locus differunt. T. 2. c. 102.

Fundus est nomen juris. T. 2. c. 909.

Fundus est nomen gentium. T. 1. c. 218.

Fundus prebicus quis dicitur. T. 4. c. 338.

Fundus vetricum. T. 2. c. 1141.

Fundus instructus quis. T. 2. c. 160.

Fundus inter socios via, ut semita non dividitur. T. 1. c. 267.

Fundus conficere debet, in quem domus aqua detur et ex aqua publica. T. 4. c. 304.

in Fundus communis, communis servare possit. T. 3. c. 366.

Fundus non est vices simpliciter, sed et erubescit. T. 5. c. 465.

Fundus sterilis fit arpe nostra industria fertilis. T. 5. c. 582.

Fundus in Italia est, qui fert et menses, et vindemias, poma, et cetera. T. 4. c. 465.

Fundus fundi instrumentum esse non potest, et cur. T. 3. c. 1045.

Fundus instructus legatus. Vide, Instrumentum. Vide, Legatum.

Fundus dotalis quis dicitur. T. 4. c. 421.

Fundus dotalis sub quo condicione datur. T. 4. c. 303.

Fundus corporalis possessione ut intelligitur, qui requiritur. T. 4. c. 532.

Fundus emphyteuticarius. Vide, Fundus vectigalis.

Fundus est totum; partes, vel quasi partes ejus dum, proprietate, et usufructu. T. 4. c. 1311.

Fundus vectigalis, et fundus emphyteuticarius. Vide, T. 4. c. 1039.

Fundus ille nihil est tempus, et T. 10. c. in partem, et in totum vendit constat. T. 3. c. 549.

Fundus esse venditur sub formula ut manum res, sive non, an liber proutendat. T. 3. c. 527. et c. 528.

Fundus an sit numerus aeris rerum, quibus plures aliquid in solidum uti non possunt. T. 3. c. 985.

Fundus communis quomodo dividitur certis regionibus inter socios. T. 3. c. 167. et ejusdem speciei. Ibidem.

Fundus dari vel videri ab eo, qui exipit usufructum. T. 3. c. 982.

Fundus domania si pluribus communis sit, in singula detur in solidum, et in unum videri ceteris. proxi. T. 3. c. 374.

Fundus dotalis an per partes detur esse dotalis. T. 3. c. 403.

Fundus est die relicto si sit, an dies expectatus sit. T. 3. c. 1267.

Fundus legatus si servat fundo heredis, an per edictum hereditatis servitus constituitur. T. 3. c. 747.

Fundus legatus si servat fundo legatarii, an agnito legato servitus constituitur. Ibidem.

Fundus modo accipitur pro jure ipsius fundi, modo pro corpore ipsius fundi. T. 3. c. 1022.

Fundus servitus si communis sit pluribus, an singuli conveniant in solidum. T. 3. c. 330.

Fundus servitus legatus eo liber proutendat. T. 3. c. 294.

Fundus si ille venditur, qui optimus maximus est, an sit ambigua creatio. T. 3. c. 647.

Fundus si legatus sit, ut legatarius heredi 10. daret, si huius illi 10. daret, ut legatarius accepit faceret, an videretur conditio impio. T. 3. c. 774.

Fundus si legatus sit, et alteri ejusdem fructi usufructus, an usufructus inter eos communetur. T. 3. c. 988.

Fundus si legatus sit, quid illi Falcidia subtrahit, an pro eo plus venditur melius, quia emptus sit in dote. T. 3. c. 1637.

Fundus si sit in dote, vel alia res corporea, an muneretur per impensa necessaria facias. T. 3. c. 813.

Fundus pro dote proprietate accipitur in senlentia, et adjuvantibus iudicis famam erigendum, et communis dividendo. T. 3. c. 371.

Fundus si in emphyteusim datus est inter privatos, an agi possit communis dividendo, vel familiis erigendum. T. 3. c. 431.

Fundus si sit in dote, an quomodo legari possit. T. 2. c. 155.

Fundus siticus bone fide emptus, cujus usufructus alienus est, eo usucapi possit. T. 4. c. 311. et c. 313.

Fundus siticus bone fide emptus ut usucapi possit. Ibidem.

Fundus bona fide emptus, venditoris eradicibus pigroratus an usucapi possit. Ibidem.

Fundus, et locus differunt. T. 4. c. 387.

Fundus non intelligitur in hereditate, nisi re vera sit. T. 5. c. 465.

Fundus quid. T. 4. c. 413. et T. 7. c. 916.

Fundus est res soli quibet. Ibidem.

Fundus quid proprie. T. 4. c. 387.

Fundus. Vide, Prædium.

Fundus vectigalis est emphyteuticarius. T. 7. c. 529.

Fundus dotalis non possit alienari. T. 7. c. 914.

Fundus est prædium rusticum. T. 7. c. 920.

Fundus, et locus in quo differunt. T. 7. c. 1362.

Fundus vendi, domus, in dote dari non possit, sive cano, vel relicto. T. 7. c. 411.

in Fundus fuit fructuosus aperti iudicis. T. 1. c. 886.

Fundus dicitur fructuosus pro fructuum modo. Ibidem.

Fundus fructuarius comparatur. T. 5. c. 627.

Fundus significat plenum jus. T. 2. c. 669.

Fundus est debet legatus. T. 4. c. 405.

Fundus dotalis an possit vendi, vel pignorari. T. 4. c. 144.

Fundus precarius quis dicitur. T. 5. c. 153.

Fundi appellatio plena significat proprietatem. T. 2. c. 919.

Fundi pars quilibet fundus est. T. 2. c. 913.

Fundi partes sunt legatarii. T. 3. c. 754.

Fundi instrumentum quis sit. T. 3. c. 1017.

Fundi ius, idem, servitus. T. 5. c. 969.

Fundi rei dominium. T. 4. c. 335.

Fundi perimoniales Principis in emphyteusim recte non duntur sine pigoribus. T. 4. c. 320.

Fundi limitotrichi. T. 4. c. 315.

Fundi per preceptum servituti. T. 3. c. 877.

Fundi perimoniales rei privatae Divinae domus. T. 4. c. 327.

Fundi moti quidem, qui quæstione fructus fuerunt, quidem vero, qui in se, quidem designati sunt, qui non quæstione, sed post aliquid auctoris fructus profuerunt, quomodo fructus dividuntur. T. 4. c. 466.

Fundi appellatio eo pleum domum significat. T. 3. c. 608.

Fundi reditus et merces creati. T. 5. c. 981.

Fundi stipulatio siue propria appellatio an commeter inter stipulationes utiles. T. 5. c. 913.

Fundi legatum. Vide, Legatum, Legare.

Fundi domus non facit locum religionem invidio, cujus proinde ille servit, vel inter creditur, cui pigori locus ille obligatus est. T. 4. c. 301.

Fundi venditionis an offensus et damnatus fuerit eo auctori de dolo tenetur. T. 4. c. 128.

Fundi pars est villa. T. 4. c. 991.

Fundi generaliter promissi omnia stipulatio est. T. 4. c. 1703.

Fundi appellatio plenum dominium significat, non nuda proprietatem. T. 4. c. 1094.

Fundi appellatio an pars constituitur. T. 3. c. 743.

Fundi causa parata, sed conditum imposita, an fundi emptorem sequatur. T. 3. c. 676.

Fundi communis pro indiviso pars si vendatur, an illa pro indiviso venditur intelligitur. T. 3. c. 564.

Fundi communis pro indiviso pars si assignetur, an postea, facta divisione, illa pro indiviso assignetur legatarii. T. 3. c. 567.

Fundi communis socius si legat usufructum patri sit, an legatarius computat usufructum in parte pro indiviso. Ibidem.

Fundi emptorem quo sequatur. T. 3. c. 573.

Fundi generaliter relictos legatum an valent. T. 3. c. 743.

Fundi legatum an minor, vel major possit. T. 3. c. 737.

Fundi appellatio significat plenum dominium. T. 3. c. 374.

Fundi communis plenum proprietatem significat, plenusque dominium. T. 3. c. 984.

Fundi pars siticus fundus dicitur. T. 3. c. 745.

Fundi reditus legatus, an in arbitrio heredis sit, utrum redditus, an mutationem prestare velit. T. 3. c. 1040.

Fundi reditus legatus, postea per heredem fundo vendito, eo legatus octo sequatur emptorem. Ibidem.

Fundi reditus ex rei legato, an heres compellatur fundum forte deteriorare factum redire. Ibidem.

Fundi reditus legatus, neque realis, neque personalis servitus constituitur. T. 3. c. 1010.

Fundi reditus si legatus legatarii, an videretur constituisse usufructum. T. 3. c. 569.

Fundi reditus usque legato quod vivit, et ille herede instituto, ejusque tutore dato, an tutor fundum locavit usque venditor possit. T. 3. c. 1010.

Fundi venditi evicta parte, bonitatis mutationem fieri, non le pariem pretii agri. T. 3. c. 579.

Fundi servitutum venditor emptorem et cessat, quomodo tenetur. T. 3. c. 584.

Fundi venditi etiam si damnus dederit, emptor cum venditore est emptus agere possit. T. 3. c. 673.

Fundi venditi possessiones coeones an non vendi sat. T. 3. c. 597.

Fundi venditi instrumenta authentica apud quem manere debent. Ibidem.

Fundi venditi emptorem eo emptorem sequatur. T. 3. c. 604.

Fundi appellatio quid significat. T. 3. c. 994.

Fundi usufructus legatum tacite sequitur vel ad fundum. T. 3. c. 1013.

Fundi non an perimoniales, et patio in eo casum. T. 3. c. 599.

Fundi nomen quid significat. T. 3. c. 167.

Fundi locati possessione an emptor mortuo solent. T. 4. c. 231.

Fundi meli parie etiam, ut vi occupata, an locum fidei possessionem emittat. T. 4. c. 205.

Fundi pars pro indiviso an tradi, possideri, vel usucapi possit. T. 4. c. 211.

Fundi plenum emptor pro indiviso, vel indiviso, an usucapere possit, si sciam alienum esse. T. 4. c. 222.

Fundi possessio eo solo animo emptor. T. 4. c. 224.

Fundi appellatio quid significat. T. 4. c. 156.

Fundi in emphyteusim quomodo duntur. T. 4. c. 479.

Fundi possessio in acquirentem, si cum legatario, vel et in dote an mente, si cum possidem. T. 4. c. 180.

Fundi possessio an acquirentem, si pars ejus, vel globa vel et mente obligatur, ut totus fundus possideatur. T. 4. c. 181.

Fundi possessio an corpore, vel animo acquirentur. T. 4. c. 218.

Fundi venditor si modaverit aliquid, ut emptor in possessionem mittatur, an emptor per

se sine voluntate procuratoris in possessionem venire possit. T. 4. c. 216.
 Fidei nomina quae intelliguntur. T. 7. c. 915.
 Fundi patrimoniales, fidei templorum, fundi agroschialis. T. 7. c. 1289.
 Fundi fiscales quomodo assignantur. T. 7. c. 839.
 Fundi dotales alienati, et obligati in qua differunt. T. 7. c. 914.
 Fundi domicii, feudum domus. T. 7. c. 1269.
 Fundi in solium dato speciem emptio habet. T. 6. c. 238.
 Fundi municipiorum erant olim fere omnes vectigales. T. 4. c. 695.
 Fundi appellationes confictor plene proprias. T. 4. c. 810.
 Fundi nomine an agatur actio in faciem. T. 4. c. 812.
 Fundi privatorum omnes debent censui fore, vel reipublicae, vel alicuius publici. T. 8. c. 129.
 Fundi sivei legatio per vindicationem nullum est. T. 4. c. 724.
 Fundus instructus legato quomodo continetur. T. 4. c. 1009.
 Fundus cum omni instrumento legato servitus debetur, et eiberis cultorum. Ibid. 1009.
 Fundus instructus a Thracia cedat. T. 5. c. 1046.
 Fundus pignori, fidei mutui causa vendit, an si quid demum pretium sit. T. 6. c. 504.
 Fundus hereditarius siquid per alienationem accrevit post litem contestatam, in eumdem familiam hereditatem venit. T. 3. c. 375.
 Fundus generaliter legato, legatum suo valet. T. 3. c. 827.
 Fundus, aut usufructus ejus legato, an eum legatum sit. T. 3. c. 716.
 Fundus consistens vinea, et prato, si plus sit in prato, et quoniam in vinea, an actio sit emptio complet. T. 3. c. 579.
 Fundus conjunctim in duobus legato, et tertio ejusdem fundi usufructu, quomodo fundus inter istos communetur. T. 3. c. 994.
 Fundus inter eos variis ius accrevit ibid.
 Fundus cum instructum legato, an usufructus debetur. T. 3. c. 1011.
 Fundus dotati uxori legato, an propter res dotatas retento fiat ex dote. T. 3. c. 1036.
 Fundus legato, an usufructus tradi debeat. T. 3. c. 779.
 Fundus legato, an villa, an superficies legis sit, quid intellat. T. 3. c. 774.
 Fundus legato sum domo, an fundus alienatus deum debeat. T. 3. c. 1011.
 Fundus legato sub conditione, et ad eum fundum via potest, si via utilis legat. T. 3. c. 1015.
 Fundus libero per errorem serto tradito, quid fiat. T. 3. c. 519.
 Fundus post decemum legato dies quando cedat. T. 3. c. 919.
 Fundus post decemum legato deducto usufructu, si pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiat usufructus, et post decemum heres habens legatario plenam proprietatem fundi dare teneatur. T. 3. c. 991.
 et seq.
 Fundus serto vendito, et libero per errorem tradito, an venditor adversus emptorem conditionem locuti habet. T. 8. c. 519.
 Fundus simpliciter legato, ejus sit electio, legatarii, an heredis. T. 3. c. 726.
 Fundus sub conditione legato, deducto usufructu, si pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiat usufructus, et post decemum heres habens legatario plenam proprietatem fundi legato dare teneatur. T. 3. c. 991.
 et seq.
 Fundus si venditor iter necessarium dixerit, locutus an emptio. T. 3. c. 548.
 Fundus vendito constituta vinea, et sylva, si plus sit in vinea, minus in sylva, vel e contra, an actio completat ex emptio. T. 3. c. 548.
 Fundus vendito cum delictis, si plura inveniantur, quomodo venditor dicit, an omnia, omnia integra emptori praeberi oportet. T. 3. c. 545.
 Fundus vendito ius, ut pretium solvatur certo tempore, si nos fiat, utrum emptor, vel venditor moram facere videatur. T. 3. c. 509.
 Fundus vendito, si in qualitate iugum capis est, an emptor iter actio. T. 3. c. 579.
 Fundus ubi legato, alteri usufructu ejusdem

fundi, an inter eos usufructus communetur. T. 3. c. 989.
 Fundus vendito, si pices, qui in stagno, vel piceis sive emptorem sequuntur. T. 4. c. 161.
 Fundus vendito, sed distincto usufructu nomine Titi, qui tamen non sit Titius, sed ad rem per se pertinet. Sempronius vendit ante qui sequitur. T. 4. c. 810.
 Fundus vendito an lege, et servituti venditor, quem venditor potest per errorem tradidit liberum, quid sequatur. Ibid.
 Fundus, quod post perfectam venditionem alienatio accedit, an debeatur emptori. T. 4. c. 836.
 Fundus instructo legato quomodo continetur. T. 4. c. 307.
 Fundus communis dicitur an usufructus debetur, et una tantum ex eis conveniatur, an in solidum reddendatur. T. 5. c. 362.
 Fundus communis inter duos ab uno et eodem pignori obligatus. T. 3. c. 430.
 Fundus communis. T. 3. c. 334.
 Fundus communis vel usufructus singulis sibi, si socii servitutum acciperit, an sibi sit exceptio. T. 3. c. 329.
 Fundus dotali non alienatus. T. 7. c. 914.
 et seq.
 Fundus dotali. T. 7. c. 939.
 Fundus instructo legato. T. 7. c. 1118.
 Fundus instructo, et metum in dote datus. T. 7. c. 617.
 Fundus non dicitur morari, sed fundum pendere in, cui fundus an causa emptiois iraditur est. T. 7. c. 908.
 Fundus in eodem potest esse emphiteuticus, et coloni conditionalis. T. 7. c. 501.
 Fundum, et profundum. T. 1. c. 307.
 Fundum in dote datum an maritus pignori obligari possit. T. 7. c. 915.
 Fundum de iure, et iure, et iure differentia quomodo. T. 5. c. 373.
 Fundum dotalem si maritus vendiderit, potest hoc venditio mulieri esse fraudis. T. 5. c. 1014.
 Fundum ad certum tempus locatum si quis vendiderit, ad quid emptori legatur. T. 6. c. 438.
 Fundum dotalem miles an legare possit. T. 6. c. 473.
 Fundum siquid si mihi vendiderit, et hoc ex causa locata meus factus sit, an nihilominus mihi adversus legatario actio complet. T. 3. c. 566.
 Fundum si obligatum siquis sciens vendiderit, an locatur emptori sit emptio, an fundus venditor. T. 3. c. 546.
 Fundum si mihi venditor deduxit usufructum, quomodo Titius esse dixit, an potius usufructum vivo Titio vindicetur. Ibid.
 Fundum si quis erat sibi, et alteri, utrum in totum, an in partem consistat emptio. T. 3. c. 319.
 Fundum siquis accepit, quasi per eum socium visum sit, et vinctum, quomodo actio si complet adversus venditorem. T. 3. c. 589.
 Fundum siquis legaverit liberis, et ut ex eo fundus heredi prestatetur 10 in senos singulos ex die mortis sui usque ad 35. annos, an heredes mortui intra 35. annos, heredi heredes residui tempore fiduciarius debeat. T. 3. c. 964.
 Fundum siquis ite vendiderit, an venditum causa videatur, quod utrumque ipse possidet, celans emptorem se latere ille potest, quomodo teneatur. T. 3. c. 521.
 Fundum si tibi ite vendidero, et eum condictionem habere, ex vendito an nomine mihi actio sit. T. 3. c. 578.
 Fundum siquis uxori legaverit huius verba, in eum fundus propter sibi an sit peremptio, an legatum valet, si demonstratio ea falsa sit. T. 3. c. 1021.
 Fundum sub conditione legato, an heres pendente conditione sub alia conditione alii legatus possit. T. 3. c. 773.
 Fundum sub conditione legato an heres alienare, vel religiosem facere possit. T. 3. c. 347.
 Fundum eum neque aliter, aut religiosem facit, an hac omnia valet. T. 3. c. 361.
 Fundum an heres vendere possit, cuius redditus est legatus est. T. 3. c. 304.
 Fundum defectu an heres possidet, autemque potestatem apprehenderit. T. 4. c. 213.

Fundum communem anem habens socius, actio divisionem habet in fundo partem pro indiviso. T. 6. c. 197.
 Fundum communem, post dictatum iudicium communi dividendo, an possidem. T. 3. c. 567.
 Fundum communem mariti habens socius, an partem suam alienare, vel pignori obligare possit. T. 3. c. 967.
 Fundum communem siquis legaverit, an pro parte tantum suo legatum consistat. T. 3. c. 711.
 Fundum communem siquis ite legaverit, fundum suum dicit, potest redempti partem sibi, an totum fundus debetur legatario. Ibid.
 Fundum cum domo qui legavit, an utrumque communem legasse videatur. T. 3. c. 1011.
 Fundum cum stipulatio continet, ut vacuo possessione tradatur, sed non fructus solus percipiat. T. 3. c. 562.
 Fundum unum communem habens socius, si totum fundum alienaverit, vendiderit, pignori obligaverit, vel legaverit, an pro parte tantum alienare, vendere, pignori, vel legatum debeat. T. 3. c. 507.
 Fundum non intelligi nisi villa. T. 3. c. 774.
 Fundum, an videtur legari villa. Ibidem an sit accessio villa. Ibid.
 Fundum si mihi venditor deduxit usufructum, quem Titius esse dixit, an sit legatum, vel usufructum, an vivo Titio ad se reverti possit. T. 3. c. 546.
 Fundus qui vendit, materia, vel immateria fructibus, an sit fructus venditio intelligatur. T. 3. c. 501.
 Fundum instructum qui legat, an legat sine instrumento. T. 2. c. 166.
 Fundum nilem qui bonis fide emit, si eandem an vero damno confusus, sit desinat cum possidere. T. 4. c. 836.
 Fundum per colorem possidere possit. T. 4. c. 813.
 Fundum veteris qui appellaverit. T. 4. c. 612.
 Fundum, et fundum privatus ante veteres. Ibid.
 Fundum hereditatem legari posse, in stipulatione deducere non potest. T. 4. c. 478.
 Fundum inter fructuosum, et fructuosum an sit differentia. T. 1. c. 380.
 Fundum, unde usufructum stipulatur, nihil agit. T. 3. c. 659.
 Fundum qui legat, an pignori pignoratium nequeat. T. 3. c. 579.
 Fundum dicitur vendit, si in uno aliquo dicit, in altero aliquo excedit, locum cum damno, excessum cum defectu sit compensandum. T. 3. c. 580.
 Fundum patrimonialis, et emphiteuticum colono. T. 7. c. 332.
 Fundum per fructus conductus. T. 8. c. 323.
 Fundum fructuum collatione. T. 8. c. 340.
 Fundus patrimonialis qui iure privato, vel emphiteutico succedere, eorum usufructu dominio, si colones permittatur. T. 8. c. 324.
 Fundus duo habens si quis legaverit, alterius usufructum alii legaverit, an fructus vestitus per fundum legatum debeat, si aliunde non potest. T. 3. c. 916.
 Fundus non ingere sibi non omnibus permittitur. T. 7. c. 1265.
 Funeraria vivat propter ea de dea dea. T. 7. c. 1293.
 Funeraria defuncti causa quod gestum est a tempore mortis, ad usum heredes pertinent, nisi ius heredes perierit. T. 8. c. 524.
 Funeraria qui aliquem prohibuit, lege Julia tenetur. T. 4. c. 1072.
 Funeraria defunctus plerumque, atque omnia illius an sibi heredes, aut iurisdictionis Paulus. T. 8. c. 297.
 Funeraria actio. Vide, Actio funeraria.
 Funeraria actio privilegia est. T. 6. c. 228.
 Funeraria actio datur adversus heredem, vel possessionem honorum sui similes successorem defuncti. T. 6. c. 228.
 Funeraria actio est in personam, non in rem. T. 4. c. 810.
 Funeraria actio, quibus, et quomodo datur. T. 8. c. 100.
 Funeraria mulierem suis sumptibus, non patris causa, si datur actio funeraria de rebus suis sumptibus in foveis mulieris facta. T. 5. c. 902.
 In Funere unus dies est sollemnis. T. 5. c. 228.

in Fures militis quid observator. T. 7. c. 1165.
Fures impensum esse, siquid ad commendandum corpus factum sit. T. 1. c. 321.
Fures sumptus, etiam, et aliorum. T. 1. c. 325.
Fures impensis verba Virgili. T. 5. c. 104.
Fures impensum esse aliorum dote. T. 5. c. 903.
Fures sumptus in modicum facies, idemque conquirat, quod impendere debuit, pro fructibus sciuit, et dignitas defuncti. T. 6. c. 286.
Fures impensa me aliorum dote est. T. 4. c. 870.
de Fures curator. T. 3. c. 927. quod de suo plus impendit in fure, vel monumento, se repetere possit ab heredibus. ib.
de Fures sumptibus. T. 5. c. 602.
Potesta familia heredis si sit, pargenda erit, et expende quod non sit sine luctu. T. 5. c. 307.
Fures est familia heredis ex tempore mortis. T. 4. c. 519.
Fungi pretia Pedius iuriscossus dicit. T. 6. c. 305.
Fungi munere praestati legiti, idem solvendi legiti; fungi munere collationi, id est conferre, phrases juris sunt. ib.
Fungi non mureto solvendi debiti in genere coacti, non in specie eodem. ib.
Fures ut dicitur licet, et de sumptibus furem. T. 2. c. 393.
in Fures quidquid exagrat later me aliorum primo loco deducit. T. 6. c. 908.
Fures vivo ducere, quod significat. T. 4. c. 101.
Fures filii an me aliorum patri sit. T. 4. c. 1330.
Fur quis sit, et quis ait fur manifestus. T. 6. c. 990.
Fur manifestus quandoque Graeci appellant. T. 2. c. 875.
Fur intellectus rei furtum non liberat. T. 5. c. 106.
Fur nocturnus, et fur diurnus quo ratione occidendo, et qua non. T. 1. c. 269.
Fur nocturnus quando occidit potest, diurnus non licet, nisi talis se defendat. ibid.
Fur quando furti agere potest. T. 1. c. 340.
Fur furti agi debet laetum casibus. T. 2. c. 361.
Fur quis dicitur. T. 5. c. 300, et T. 7. c. 978.
Fur manifestus, et improbus, et atrocis. Vide, Raptor.
Fur semper mortem ferre intellitur. T. 2. c. 183.
Fur furti actione non agit. T. 4. c. 943, excepti sunt duo casus, quibus Fur furti agit. ibid.
Fur, qui semel incidit in peccatum dupli, vel quadrupli ob rem Furto substat, necdum ea obligatione liberatus est, an deinde incidit in eandem obligationem ejusdem rei nomine; sique ita pro duplo quadruplo, pro quadruplo octuplum exagrat; quod multis casibus accidit. T. 4. c. 940.
Fur, qui furtum rem tenet, etque possessor accitit jussu, etque dominus est. T. 4. c. 953.
Fur quando solvitur conditioe furtiva. T. 7. c. 960.
Fur etiam effectus potiri non potest, an coercedus sit. T. 7. c. 979.
Fur, et latro differunt. T. 7. c. 1463.
Fur punitur, etiam rem non peregrit. T. 7. c. 863.
non omnia mala fidei possessor Fur est. T. 7. c. 786.
Fur qui est manifestus, qui non manifestus. T. 7. c. 1331, et c. 1302.
Fur est, qui re a fure aliena accepit. T. 7. c. 963.
Fur furti non agit, et cor. T. 7. c. 865.
Fur qui punit furti agere. T. 4. c. 974.
qui Fur non est, nuncius evocari, et furti tenetur. T. 1. c. 977.
Fur manifesti cur major poena, quam nec manifesti. T. 1. c. 387.
ob Fure comprehensum iudicium premium promissionem jure debetur. T. 6. c. 996.
Fur, et praedon quando honesta causa, et inhonesti sit. T. 6. c. 321.
Fura, et praedon honesta causa non est. ib.
Fur mortis se conducto furti statuit. T. 4. c. 330.

Fura mors quibus modis pergitur. T. 7. c. 719.
Furi, et praedon actio pignoratitia competit. T. 6. c. 321.
Furi, et praedon, qui rem furtivam emit aliquid deponit, actio deponit competit. ibidem.
Furi commodati, vel deponenti, aut oppignoratari rem furtivam ut eum, vindicta se debeat. ib.
Furi, et praedon, qui rem furto surreptam commodat, competit actio commodati. ib.
Furi, qui litis estimationem obtulit acti amice se possessione rei competit actio publiciana, quia iusto emptori. T. 4. c. 944.
Furi opem ferens cum actione tenetur. T. 3. c. 53, et T. 4. c. 371.
Fures autem occidere possit, clamor exigatur. T. 1. c. 138.
Inter Fures nocturnus, et diurnus, manifestus, et non manifestus, differentia. T. 1. c. 387.
Fures nocturnum occidere licet, et fur nocturnus pejus est, quam interdiarius. T. 5. c. 496.
bis a Cometo, Iosepho, Iosepho, dicitur demeritum. ib.
in Furem olim non fuisse actionem criminalem, sed civilem tantum. T. 4. c. 911. nonne la furem esse ordinem ad pignum agi. ibid.
Furi non facti soli coguntur per se, solummodo furem coguntur. T. 4. c. 943.
Fures de improbitate sua non consequi actionem. T. 3. c. 485.
Fures vocare furem improbum non est. T. 4. c. 340.
Fures celare aliquid est, aliud esse indicare. T. 7. c. 981.
in Furem nec manifestum praeter rei persagitationem, quam genere vindicta, et conditionis instauratur, dari actionem furti penalem in duplum est. Tabula. T. 7. c. 941.
Fures diurnus, vel nocturnus in urbe, vel in agris se impune licet occidere. T. 5. c. 88.
Fure maximam, etiam actio incipit esse directa, etiam actio transferitur in emptorem. T. 4. c. 950.
pro Fure decedere. T. 7. c. 601.
Fures in rem, vel ad subiectum in tenetur. T. 2. c. 398.
Fures nocturni atrociores, quam diurni. T. 1. c. 331.
pro Fure accipiendi. T. 6. c. 1060.
Fures nocturni graviter, quam diurni coarcentur, et cor. T. 1. c. 113.
Fures balnearii qui, et ut possunt. T. 6. c. 1040.
Fures duo pecuniam auferentes se quique eorum duplum, vel quadruplum ejus debent. T. 3. c. 71.
Fures Graeci qui. T. 2. c. 325.
quasi Fures qui sunt. T. 7. c. 790.
Fures varie genere. T. 1. c. 413.
Furibus proximi sunt infestissimi deponit. T. 6. c. 408.
Furibus proximi condicio inest obligat. ibid. non omnia, qui Furandi animum habet, furtum fecit. T. 4. c. 949.
Fures, et infestissimi different. T. 5. c. 450.
Fures quique solidos, aut vases, vel amplius, laqueo suspendendus. T. 8. c. 608.
Fures supplicium quando, et a quo introductum. T. 6. c. 1064.
Fures supplicium quandoque sit. T. 4. c. 19.
Furci proprii qui olim dicebantur. ibid.
Fures testamentaria dicitur minus quam perfecta. T. 4. c. 1421.
Fures testamentaria quare lata. T. 2. c. 630.
Fures cor non videtur peti. T. 4. c. 471.
Fures se auferre possit. T. 3. c. 891.
Fures se amere, et vendere possit. T. 6. c. 919.
Fures se testamentum facere possit. T. 4. c. 1043.
Furiosus testari non possit tempore internitii furoris. T. 5. c. 997.
Furiosus, et infans usque facere non possit. T. 6. c. 1031.
Furiosus an aliquid negotii gerere possit. T. 2. c. 343.
Furiosus in jure per omnia abest loco est, et ingratum. T. 6. c. 316.
se Furiosus etiam recte proceptor datur, quis abest. ibid.

Furiosus, sive aliputator, sive promittit, nihil agit. T. 6. c. 600. abest loco est, et soli praesentis rei contrahit stipulationem. ib.
Furiosus se matrimonium contrahere possit. T. 4. c. 961, et c. 674, et T. 8. c. 368.
Furiosus se omni jure abest loco habetur. T. 6. c. 91.
Furiosus quam actionem incidere possit. T. 6. c. 604.
Furiosus se possit obligari sine auctoritate curatoris. T. 4. c. 841.
Furiosus mortuus comparatur. T. 4. c. 1312. comparatur etiam dormiens. ib.
Furiosus se concessio substitutionis sine peire facit monere quantum possit. T. 3. c. 894.
Furiosus se potest iudicare, et si fure, postquam lectus est, conperit, se dimittatur. T. 3. c. 106.
Furiosus per omnia, et se omnibus abest loco habetur. T. 3. c. 848.
Furiosus qui non aliena possidebat, si eum pignoratit vel corruptit hoc impositum est. T. 3. c. 246.
Furiosus quare nullum negotium gerere possit. T. 3. c. 343.
Furiosus se possit esse tutor. T. 2. c. 40.
Furiosus se admittitur contra ducum, si nemo sit, ad quem heredes pervenit. T. 4. c. 15.
se si dicitur bonorum possessio. ib.
Furiosus an bonorum possessionem petere possit. T. 4. c. 33, et c. 34. se si eodem tempore petendo bonorum possessionem. ibid. 33.
Furiosus an immediatus, curator eorum, adire possit. T. 4. c. 34.
Furiosus an egeat consensu, et ejus causa obligari possit tutoris eorum. ibid.
Furiosus codicillis facere non potest. T. 4. c. 504.
Furiosus an supplex contractus retinet. T. 3. c. 608.
Furiosus an obligari se quasi contractus, sine curatoris auctoritate. T. 4. c. 374.
Furiosus cultum egeat consensu petere. T. 4. c. 610.
Furiosus an obligari sine curatoris auctoritate. T. 4. c. 373.
Furiosus an obligari se contractus, qui per ferit. ibid.
Furiosus an per se, vel per alium bonorum possessionem, vel hereditatem acquirere possit. T. 4. c. 34. se in incriminatus esse ad heredes. ibid. an ei addat tempore petendo bonorum possessionem. ibid.
Furiosus se tentare esse possit. T. 4. c. 139.
Furiosus, et pupillus saepe in jure comparatur. T. 4. c. 373.
Furiosus abest loco est. T. 4. c. 515, et c. 523.
Furiosus quomodo conceptus. ibid.
Furiosus non potest deferre iuramentum, nec pectus sine curatore. T. 7. c. 689. non potest iudicium accipere. ibid.
Furiosus in quibus similia sit, qui bonis interdum est. T. 1. c. 863.
Furiosus filius matrem locum conhabere an possit. T. 4. c. 371.
Furiosus an testamentum aliquid esse possit. T. 2. c. 440.
Furiosus curator. Vide, menter.
Furiosus filius. T. 6. c. 600. Vide, filius furiosus de stipulatione rem laque fore.
Furiosus nulla est voluntas. T. 6. c. 373, et T. 4. c. 495.
Furiosus et adolecentem differentia quare sit. T. 4. c. 949.
Furiosus curator. T. 4. c. 936. quodam curatore liberum sit officium. ibid.
Furiosus substitutio quando remittitur. T. 3. c. 608.
Furiosus heredis instituti curatorem agnovit bonorum possessionem secundum tabulas decretalem, et fructus bonis hereditaria. T. 4. c. 1043.
Furiosus filius an habere, an furiosus filius ex eorum ducere possit. T. 2. c. 33.
Furiosus curator si non accepit possessionem, se hoc vocabatur. T. 4. c. 34.
de Furiosis, vel prodigi curatore. T. 7. c. 974.
Furiosus sciens, et comato mori. T. 1. c. 646.
Furiosus jure minus facit, quam infans. T. 5. c. 991.
Furiosus se recte legatum habere heredes. T. 1. c. 146.

vivo furioso an in cunctorem, qui condemnatus est nomine furiosi, deat actio iudiciali. T. 3. c. 971. et multa alio est actio furiosa. Ibid.

Furiosus curat pater potest bonorum possessionum. T. 3. c. 329.

Furiosus acquirit condictionem ex consumptione bonis fide facta. T. 3. c. 487.

Furiosus datur bonorum possessio decretalis, et cur. T. 3. c. 713.

Furiosus quomodo subditi possit. T. 3. c. 776.

Furiosus non potest acquiri hereditatem per cunctorem. T. 4. c. 475.

Furiosus in compet conditio de bene sponsa. T. 4. c. 153.

Furiosus an datur bonorum possessio decretalis. T. 4. c. 19.

Furiosus an defertur bonorum possessio, vel hereditas. T. 4. c. 24. et in possit bonorum possessio per cunctorem pater. Ibid.

Furiosus an per cunctorem acquiritur possessio. T. 4. c. 153.

Furiosum solium negium agere possit, quod absens loco habetur. T. 4. c. 515 et c. 594.

De Furioso herede instituto, an sit defertur hereditas iure. T. 3. c. 860.

Si Furiosus quare ignorat furem, si quia rem ement, an valet emptio. T. 4. c. 971.

Furiosus nisi in tutela agatur. T. 2. c. 51.

Furiosus, prodigi, aucto, moli, etiam quomodo testimonium facere possit, vel non. T. 2. c. 125. et c. 125.

Furiosus loco absens habetur. T. 2. c. 120.

Furiosus qui in re pupilla comparatur. T. 1. c. 211.

Furiosus et infans iurati erantur. T. 3. c. 927.

Furiosus, et infans iurati erantur, non facere possunt. T. 6. c. 1041.

Furiosus pro absens habetur, sed cum cunctore auctoritate pro praesentibus habetur. T. 4. c. 120.

Furiosus quare testimonium facere non possit. T. 2. c. 125.

Furiosus in quorumdam cunctore sint. T. 2. c. 61.

Furiosus ex quibus causis actiones personales acquirit. T. 4. c. 153.

Furiosus exheredatus ex paratis substituitur possit. T. 6. c. 791.

Furiosus, infans, civilis iuris infans, et adveniens illos resolute in integrum datur. T. 6. c. 120.

Furiosus, et infans iurati acquiritur ex litem causis, quibus et ignorantibus. T. 4. c. 736.

Furiosus et testamentum, ita codicillos facere non possit. T. 4. c. 128.

Furiosus an socius habere possit secundum patrum communem. T. 3. c. 304.

Furor matrimonium contrahi non aiat, sed recta contractum non tollit. T. 5. c. 191.

Furor an iudicia officium abnegat. T. 6. c. 676.

Furor, post optatas superveniens, optatis non dirigit, neque dissolvit. T. 6. c. 413.

Furor patris non impedit, quomodo in ejus potestate filius nascatur. T. 6. c. 650.

Furor an magistratum praetori, aut praesidi abnegare possit. T. 6. c. 674.

Furor usucapionem intelli quod sit. T. 6. c. 360.

Furor superveniens non contracta infirmat sponsalia. T. 2. c. 610.

Furor superveniens alterutroque ex matrimonio dissolvit. T. 4. c. 720.

Furor superveniens an irritum fiat testamentum. T. 4. c. 104.

Furtum arboris cedit, quando, et que dicitur. T. 6. c. 448.

Furtum ut a sacringis differt. T. 4. c. 170.

Furtum qui fecit, si furti liber, et edicti, qui furtum facit. T. 1. c. 185.

Furtum cuius possessio sit. T. 2. c. 270. et T. 5. c. 500. et c. 710.

Furtum rei contra facere, non possumus. T. 6. c. 991.

Furtum sui auctore facere, sit furtum heritum fecit contractando. T. 5. c. 122.

Furtum si servus pignori delatus creditoris furti, an debitor teneatur. T. 5. c. 145.

Furtum si servus committit, vel et abieci fecerit, an sit in socium actio furti non sit. T. 5. c. 147.

Furtum si fecerit commodatarius servus commodatus commodator teneatur. T. 5. c. 145. et c. 146.

Furtum si familia fecisse dicitur. T. 2. c. 518.

Furtum rei hereditatem non sit. T. 2. c. 907. et T. 2. c. 714.

Furtum amittit quid. T. 2. c. 129.

Furtum rei pignoris debitoris modis fieri debitor. T. 2. c. 994.

Furtum nocte sit plerumque. T. 5. c. 121.

Furtum quid. T. 1. c. 170. et c. 616.

Furtum quo quis querit, et damnum iniuri debitor, qua actione teneatur. T. 4. c. 974.

Furtum an sit furti, vel loci. T. 2. c. 131.

Furtum rei autem an quis committat. T. 2. c. 127.

Furtum conceptum quomodo sit. T. 2. c. 127.

Furtum si effectus an constat. T. 4. c. 590.

Furtum quomodo fiat. T. 2. c. 127.

Furtum ante effectum furti, an committatur. T. 2. c. 101.

Furtum oblatum quomodo dicitur. T. 2. c. 126.

Furtum quid sit. T. 5. c. 712.

Furtum an sit casus fortuitus, aut damnum faciat. T. 5. c. 388. et qui differt ab abiectione, latrocinio, et praedatore. Ibid.

Furtum rei solius non sit. T. 5. c. 500.

Furtum est possessio iniuri, et sit soli possessor. T. 5. c. 468.

Furtum non sit, nisi res loco movetur. T. 5. c. 715.

Furtum sine possessore non sit. T. 5. c. 500.

Furtum faciens rector, debet per manifestum, et improbum. T. 5. c. 468.

Furtum est crimen iure gentium. T. 5. c. 476.

Furtum sit rerum mobilium, immobilium non. T. 5. c. 712.

Furtum Veteres atque rei immobili fieri volebant, quia res censuenda hodie sit. Ibid.

Furtum sine contractatione non sit. T. 5. c. 715.

Furtum cedit in impuberem, adulterium vero in puberem. T. 5. c. 333.

Furtum est crimen iure gentium, sic et adulterium. T. 5. c. 468.

Furtum rerum immobilium hodie non sit. T. 5. c. 715.

Furtum sit ignorat. T. 5. c. 712.

Furtum contrahitur re suo loco moto, solvitur et suo loco reposita. T. 6. c. 545.

Furtum culpa enumeratur, non casu fortuito. T. 6. c. 445.

Furtum facies videtur, qui famulum furtum facientem non prohibet. T. 6. c. 446.

Furtum rei furti non potest, quae semine possidet. T. 6. c. 443.

Furtum, et rapina quomodo differunt. Ibid.

Furtum naturalis iure prohibetur. T. 6. c. 444.

Furtum quid sit, et unde sit dicitur. T. 6. c. 443. et T. 2. c. 275.

Furtum quomodo committitur. T. 6. c. 443.

Furtum rei immobile non committitur. Ibid.

Furtum eum prestando rei dominus liberatur in actione furti, si familia, vel pluribus servis commisit. T. 6. c. 448.

Furtum an sit casus fortuitus. T. 4. c. 1290.

Furtum an faciat, qui ex bonis vivens, quem furti putat mortuum, pro herede fortis, quasi proximas agnos, res quomodo quasi hereditas apprehendit. T. 4. c. 137.

Furtum si fiat etiam libelli, vel epistole villenae. T. 4. c. 1377.

Furtum si familia facere dicitur, quid faciedum. T. 4. c. 914.

Furtum rei immobilis an fieri possit. T. 4. c. 4078.

Furtum rei hereditatem cuius fieri non possit ante aditum hereditatem. T. 4. c. 938. et c. 939.

Furtum rei autem eum regulariter facit, sed et casus, quod dominus rei non furtum fecit. T. 4. c. 941. et c. 1279.

Furtum facere non possit impubes, si iam doli capax sit. T. 4. c. 944.

Furtum cum sit, nisi sit persona, aut corpus, aut bono, qui sit. T. 4. c. 940.

Furtum an faciat servus, qui ipsemet aut quicumque aut per alium movet furti autem. T. 4. c. 942.

Furtum est servile probrem. T. 3. c. 961.

Furtum iuris ignorantia non excusat possit. T. 3. c. 941. et c. 1279.

Furtum solius possessionis est, et alius interterit. T. 3. c. 928.

Furtum, vel damnum a familia facit pro suo facto heredi, consummationem non item. T. 3. c. 73.

Furtum culpa adscribitur. T. 3. c. 440.

Furtum mortis. T. 3. c. 277.

Furtum, et ejus eum. T. 3. c. 340.

Furtum an datur quomodo sit. T. 6. c. 990.

Furtum conceptum, et oblatum. Ibid.

Furtum an sit iudicium rei depositi. Ibid.

Furtum quomodo fiat. Ibid.

Furtum facit impubes rem alienam emendo. T. 2. c. 279.

Furtum ejusdem rei fieri possit. T. 2. c. 261.

Furtum an sit rei immobilis. T. 4. c. 193.

Furtum an sit iudicium rei depositi. Ibid.

Furtum est possessio iniuri, et sit soli possessor. T. 4. c. 206.

Furtum sit contractatione. T. 4. c. 193. an sit verba, scriptura, animo, vel sola cogitatione. Ibid.

Furtum quid. T. 4. c. 200.

Furtum fieri dicitur, locum velis iuramentum, non dicitur hodie oblatum. T. 4. c. 387.

Furtum hereditatis iocenti non sit. T. 2. c. 972.

Furtum quomodo fiat rei non. T. 7. c. 166.

Furtum quomodo sit. Ibid.

Furtum plerumque enumeratur culpa, et negligitiae in non servando nostro. T. 7. c. 1379.

Furtum hereditatis non sit. T. 7. c. 728.

Furtum non facit casus, quod res maritio abestulit non sit. T. 7. c. 991.

Furtum hereditatis sit mortis Gallia, et car. T. 7. c. 120.

Furtum non semper appellatur furtum a Praetore. T. 7. c. 991.

Furtum casum publico coarctat lege Julia. T. 7. c. 455.

Furtum non enumeratur casibus fortuitis, latrocinium enumeratur. T. 7. c. 794.

Furtum sit modice inscriptione actio non sit. T. 7. c. 1383.

Furtum, si sita duo villa servorum propria. T. 7. c. 928.

Furtum an committat, qui re sua non sit rei faciendo casus. T. 7. c. 107.

Furtum non est casus fortuitus, et nec effectus. T. 7. c. 407.

Furtum qui casu sit imposita. T. 7. c. 99.

Furti actio impubes tenetur ex 18. Tabulis. T. 3. c. 281.

Furti damnum famose efficitur. T. 6. c. 991.

Furti actio dicitur. T. 3. c. 616.

Furti actio in scientem, non in ignorantem competit. T. 4. c. 786.

Furti sit rem modicum actio. T. 2. c. 784.

Furti actio adversus mutas, capientes, stabulatores. T. 2. c. 991.

Furti actio qui agere potest. T. 6. c. 990.

Furti actio in quadruplum, et meram promem coarctat. Ibid. 991.

Furti actiones hereditibus competunt, sed non in heredes. Ibid.

Furti tenetur debitor, qui rem pignoratam creditori subtrahit. T. 6. c. 991.

Furti tenetur, qui servum suum eum abducit. T. 5. c. 121.

Furti tenetur in culpa rei, sed consilio furtum facit. T. 6. c. 991.

Furti quomodo genere damnum famose efficitur. T. 6. c. 991. et T. 5. c. 1227.

Furti oblati proce sit tripli. Ibid.

Furti actiones tenentur qui, meretricem libidinis causam rapit, et colat. T. 6. c. 991.

Furti damnum incoarctat in sit infamia. T. 8. c. 1286.

Furti actio sit actio famosa. T. 5. c. 847.

Furti actio. Vide, Actio furti.

Furti actio dicitur, in cuius dolo rapit alter, et viobocum raptorum tenetur. T. 1. c. 447.

Furti actio sit famosa. T. 5. c. 1286.

Furti delictum quo. T. 5. c. 711.

Furti actio ad exhibendum datur vindicandi causa. Ibid.

Furti actio non creditur assidue contractatione. T. 6. c. 447.

Furti agi potest ex commodato etiam. T. 6. c. 445.

Furti non agitur, rem furto arripiente designare nomine, et specie sua destinare debet. T. 6. c. 88.

Furti actio an tollatur transactione. T. 6. c. 942.

Furti actio an venditori tenetur emptor, qui rem suam non sit vendidit, ad solutionem pretii rem venditam recipit. T. 4. c. 943.

Furti actio an tenetur debitor, qui pignus tradidit creditori arripit. Ibid.

Furti an tenentur possit infamia. T. 4. c. 944.

Furti non tenetur sit, qui pecuniam et dolum s

debiore Lucii Titii, ut eam ad Lucium Titium perferret, cuque solviret: eam tantum promitti et debere, non solvi ut eam, non ejus nomine, a quo eam accepit. *Ibid.*
 Furti esse agere potest ejus rei nomine, ejus lege per est. *Ibid.*
 Furti oblati ad laqueum etiam ignorare, furtum concepti. T. 1. c. 643. et c. 944.
 Furti ab innocentibus, qui eam gestandi causa commodum sibi, longinquum ducunt. T. 1. c. 875.
 Furti concepti pona quod fuit. T. 3. c. 431.
 Furti manifesti pona quod fuit. *Ibid.*
 Furti an teneant, si non permittit, ut tollant thesaurum meum, qui in fudo tuo. T. 3. c. 454.
 Furti actio datur eorum domo domo mutata. T. 3. c. 747.
 Furti actio cui datur. T. 3. c. 638.
 Furti manifesti pona quadrupli est. T. 3. c. 470. quomodo Furti teneri possit, qui fortum suo fecit. T. 3. c. 577.
 Furti actio rei concepti. *Ibid.*
 Furti actio compellat eam domo, ibi. *Ibid.*
 Furti compellat quando per solvit. T. 7. c. 980.
 Furti non manifesti actio perpetua est. T. 7. c. 1355.
 Furti actio non agitur domus cum servo, licet furtum fecerit. T. 7. c. 1236.
 Furti actio in parentes non est, etiam si nobis furtum fecerint. T. 7. c. 979.
 In Furti suspicionem datur sit. apud quem furtum conceptum, et levatum est, etiam edicti, vel edocet, a quo eam rem accepit. T. 7. c. 683.
 Furti actio est pennis. T. 7. c. 712.
 In Furti teneator emptor rei furtive. T. 1. c. 867.
 In Furti et iugularum sunt variae species. T. 1. c. 918.
 Qui Furti concepti teneator, furti oblati agit. T. 1. c. 974.
 Actio Furti quomodo, et eum compellat creditore si debitorum ob pignus ab eorumque igit debitor, qui primum accepit, exceptum. T. 1. c. 977.
 Furti in laqueum, qui non usus est aut loci causa. T. 2. c. 574. Item et qui calicem alienum in mare projecit quasi eum. *Ibid.*
 Furti actio sibi domo, sibi possessori datur. T. 1. c. 880.
 Furti qui sunt damni, et prohibeantur testimoniis ferre. T. 7. c. 457.
 Furti actio novaria est. T. 7. c. 477.
 Furti actum cum omnibus bonis fidei actionibus concurrat. T. 1. c. 187.
 Furti rem suscepit quomodo pupillus usucapere potest. T. 3. c. 894. et c. 893.
 Furti mobilia scripti, immobilia vi possideri possunt. T. 3. c. 885.
 de Furti, et iniuria transgredi licet. T. 6. c. 997.
 de Furti actio. T. 5. c. 436.
 de Furti lex 31. et lex 4. §. ult. *Id. ad leg. Jul. peculatus* plane diversa proponit, et oia contraria, et cur. T. 5. c. 846.
 Furti a familia factis non plura facit esse letalibatur. T. 3. c. 73.
 Furti facto, ego, vel consilio, quo actio tenetur alioque. T. 4. c. 371.
 de Furti esse plerumque agi criminalem, et extra edictum, cum edictum in dolum, vel quadruplum. T. 7. c. 983.
 Furti, cum vulgo repudiandum appellatur, ut coercere. T. 3. c. 531.
 Furtorum genera quatuor. T. 8. c. 930.
 Furtorum quatuor cum laqueo, et bene evaserunt. T. 8. c. 879.
 Furtorum genera quatuor. T. 2. c. 275.
 de Furti. T. 4. c. 938. et seq. et T. 7. c. 978.
 Furtive conductio. *Vide*, Conductio furtiva.
 Furtive res. *Vide*, Res furtive.
 Furtive res se dicunt esse furtive, si in domum potestatem redierit, eorum non eum esse. T. 4. c. 1074.
 Furtiva conductio esse datur in heredem furti. T. 4. c. 130.
 Furtiva conductio vellet si ad eum familiam arceat, et commentum dividendo. T. 3. c. 377.
 Furtiva res quatuordecim heri, et laqueo, quid sit. T. 3. c. 467.

Fortis res est vi, vel clam possessa et usurpata possit. T. 4. c. 193.
 Furtiva res an possit concepti. T. 1. c. 867.
 Actio Furtiva etiam, non autem conductio furtiva. T. 2. c. 577.
 Fortis et etiam etiam non domino datur furtiva conductio possessionis. T. 4. c. 163.
 Furtiva conductio compensatio apponi potest. T. 3. c. 1192.
 Furtiva rei vitium an purgari possit, si res adolecentia corrupta redierit in potestatem eorum. T. 4. c. 184.
 Furtiva rei exceptio an prohibita sit. *Ibid.*
 Furtiva rei exceptio an habita sit legi duodecim Tabularum. T. 4. c. 1067.
 Furtiva ancilla parvus an sit etiam furtivus. T. 4. c. 398.
 Furtiva res an exceptio possit. T. 3. c. 99. et c. 100.
 Furtiva rei peremptio conductio est. T. 8. c. 104.
 Furtive etiam quod si, vel occupatur, furtum est. T. 3. c. 121.
 In Furtivum conditionem quid velit. T. 5. c. 465.
 Furtivum rem qui sciens habet, per manifestum dicitur. T. 3. c. 53.
 Furtivum tignum. T. 3. c. 431. et T. 4. c. 369.
 Furti Cautio lex. *Vide*, Lex Furti Cautio.
 Furti lex iustitiam habet, et quid per eam illeget. T. 3. c. 30.
 Furti lex. *Vide*, Lex Furti.
 Furti, et Segula quomodo differant. T. 6. c. 565.
 Furti et infamiam irrogat. *Ibid.* 566.
 Furtum admodum est, Bagellorum eum castigat. *Ibid.*
 Furtibus qui subiei potest. T. 6. c. 565.
 Furtibus, aive virgine conductor liberi homines, non Bagellus, Bagri, iure. T. 3. c. 96.
 Furti hominibus incerta, et incognita. T. 3. c. 135.
 Furti lex eorum certa sunt. *Ibid.*
 Furti an legi possint, ut perit. T. 3. c. 723.
 Furti incerta sunt, promissa sunt certa. T. 3. c. 104.
 Furti non sunt certa le hominibus, remanque natura. T. 5. c. 1363.
 Furti hypotheca an datur possit. T. 4. c. 442.
 Furti rei cognitio non est certa in hominibus estura. T. 5. c. 1315.
 In Furti iustitiam nostram, non eorum naturam iustitiam. T. 2. c. 135.
 de Furti nonnequeque iustitiam constituit. T. 7. c. 637.
 de Furtorum revelatione. T. 8. c. 544.
 quod Furtorum est, accensio non est evocis. T. 4. c. 955.

G

Gabina Abbatisa Sancti Gordani, et Episcopi, Gabia S. Gabini, et Lucii. T. 8. c. 941.
 Gabia lex fuit de verba, cum de eorum. T. 8. c. 299.
 Gabia lex amplexat, an nomen uxoribus obstruunt, dum uxoribus comitibus. *Ibid.*
 Gabia legis moribus Socraticis sufficit deprehendit. T. 4. c. 411.
 Gabia quod, et quibusdam temporibus visceris. T. 2. c. 11.
 Gabia Socratica Pueri iustitiam discipulis fuerit. T. 2. c. 727.
 Gabia Cassius Longinus iustitiam et qua matre natus. T. 3. c. 723.
 Gabia Iuventutis quod, et quibus auctoritatis. T. 2. c. 747.
 Gabia Scipio Natica optimus a Senato appellatus. T. 3. c. 736.
 Gabia Papius an diversus a P. Papius. T. 2. c. 713.
 Gabi eorum cum servo instituit. T. 2. c. 12.
 Gabi Cassi comestores. *Ibid.*
 Gabia orationis iustitiam humanam societatem. T. 8. c. 548.
 In Gabia compensatio fides rescripto Principis instituit. T. 3. c. 380.
 In Gabia iustitia videtur, vel adrogatio filii est lex. T. 5. c. 698.
 In Gabia Boetii decretum, quod exat in

Cap. quoniam pariter, de iustitia, in 6. libro an servetur. T. 8. c. 298. an totus textus decretum in eadem repositus fuerit. *Ibid.*
 Gellius Rex. *Vide*, Rex.
 Gelliorum an sit fere estura. T. 2. c. 73.
 Gelliorum actus quomodo sit. *Ibid.*
 de Gellia, qui cum Alpes transgredi assent loca incolta per soliditatem Italiae, oppidum edificare compellunt, Senatus respondit, eos nec recte faciant, qui se alieno solo edificare conati essent ante permisso Romani Magistratus. T. 3. c. 855.
 Gellia fides. *Vide*, Fides.
 Gellum quid sit. T. 1. c. 169.
 Gellum exportari non debet. T. 7. c. 808.
 de Gestadum, et Gestadum fides. T. 6. c. 598.
 Gestadum quid proprie. T. 6. c. 599.
 Gestadum actor quid dicitur. T. 7. c. 842.
 Gestatio enervi, et pollicis uncinum. T. 8. c. 17.
 Genua credit equo. T. 8. c. 965.
 Genua, et lapilli supponit aiet. T. 1. c. 73.
 Genuum appellat iustitiam comprehendatur. T. 1. c. 372.
 Genuum quid sit. T. 1. c. 114.
 Genua quia dicitur. T. 1. c. 130.
 Genua. T. 4. c. 155.
 Genua pignoris alim tris orat. T. 8. c. 692.
 Genua dicitur, qui communi quodam ratione comprehenditur. T. 2. c. 905.
 Genua domus in iure quanto quod suet, et quomodo sit. T. 3. c. 380.
 Inter Genua legatorum alim sit differentia, et quomodo. T. 5. c. 554. hodie ea est soluta ex constitutione Iustiniani Imperatoris. *Ibid.*
 Genua alim esse prima, et antiquissima, et generalia. T. 5. c. 691.
 Genua eorum, aive titolorum, et possessionum distractionis sit sint, quot sint iustitiam eorum acquirere domini. T. 6. c. 339.
 Genua incerte res sunt, qui nec suet, et intelligitur esse. T. 6. c. 310.
 Genua vindictarum plura sunt. T. 6. c. 330.
 Genua apud Jurisconsultos quomodo, et quibus sitis apud Defectores. T. 4. c. 97.
 Genua, et species incerte res sunt. T. 3. c. 479.
 Genua innot species, et species generalis. T. 4. c. 140.
 Generalia iudicia socialia quod sit, et dicitur. T. 6. c. 369.
 Inter Generalia obligationem pignoris, et speciem differentia quod. T. 4. c. 114.
 In Generali hypotheca priora sunt specialia. T. 5. c. 519.
 Generali hypotheca, qui speciei subiectionis, semper innot iustitia, et specialia idem esse eorum sit. T. 5. c. 510.
 de Generali abolitione. T. 7. c. 1849.
 Generalia iudicia. *Vide*, Iudicia.
 Generalia obligatio quod est. T. 5. c. 1146. rei solutio pignoris non est, ejus vero amplius videtur sit. *Ibid.*
 Generalia sermo nullus adeo est, qui tacite quidem non excipitur ex mente loquentis. T. 3. c. 938.
 Generalia fideicommissaria sunt Fideicommissum de iustitia. T. 5. c. 118. excipitur quoniam casus. *Ibid.*
 Generalia sermo semper aliquis habet exceptio. T. 8. c. 584.
 Generalia certi conductio, qui certis rei, penebunt esse, stricti iudici apponitur. T. 8. c. 309.
 Generaliter plerumque sunt vera, qui sumpta specialiter falsa sunt, et contrari. T. 5. c. 574.
 Generaliter, et indistincte scripta cor falsas, specialiter scripta cor vere sunt. T. 6. c. 311.
 Generaliter positum est, cum servo soluta actionem esse. T. 6. c. 932.
 Generaliter si legatur, quid appendo. T. 2. c. 156. et c. 157.
 Generalis quilibet gradum facit. T. 4. c. 154. et c. 161.
 Generalis hominum, qui generalis eos possunt, quot species. T. 2. c. 846.
 Genua quodam, quemadmodum via verba utitur Jurisconsultis. T. 1. c. 41.
 In Genua libertatis est legatum. T. 5. c. 623.
 Genua communi continetur corpora communi, non species. T. 3. c. 161.
 Genua derogatur per speciem. T. 5. c. 818. po-

lor est in jure, qui ex speciali legato, quam qui ex generali non patitur. *Ibid.*
 Generi autem subest corpus. T. 5. c. 718.
 an Gener per speciem derogatur appellatelli legatis, vel instructio patris generaliter, si species quidem ejusdem recesserit. T. 5. c. 1038.
 Generi per speciem derogatur in toto jure. T. 5. c. 825. et c. 1271.
 Generi per speciem derogatur. T. 5. c. 969.
 Generi suppletio. Vide, *Suppletio*.
 Generis verbum legatum contrahit. T. 5. c. 548.
 Generis aliter est, cujus causa quod comparatur, quam aut id, quod ejus causa comparatur. T. 5. c. 1411.
 Generis, et generis differentia quae. T. 5. c. 313.
 Generis verbum contrahit legatum, verbum specie dividit, discluditque. T. 5. c. 1324.
 Generis comen est cognoscere. T. 5. c. 445.
 Generis genus est infinitum species esse possit. T. 5. c. 453.
 Genitorum stipulatio quoniam aut. T. 4. c. 947.
 Genosus liber vocatur ab *habeat* in principio. T. 1. c. 90.
 Genitrici. T. 5. c. 4543.
 Genitum, et factum inter se differunt. T. 4. c. 377.
 Genes, et genes in quo differunt. T. 5. c. 313.
 Gena est, quae ex multis familiis constat. T. 4. c. 824.
 de Gena et quoniam, utroque probare debet. T. 3. c. 637.
 Gentem nomen adrogatio. Vide, *Adrogatio*.
 Gentem plura stirpes concludit. T. 5. c. 323.
 Gentem habere quod aut. T. 3. c. 636.
 Gentem esse ubi dicitur. T. 4. c. 370.
 Gentem habere est jura gentilitatis sui familiae habere. T. 5. c. 605.
 Gentem quae dicitur. T. 5. c. 41.
 Gentiles ad hereditatem vocantur, deficientibus agnatis. T. 5. c. 1018.
 Gentiles qui dicuntur. *Ibid.*
 Gentiles qui sint, et dicuntur. T. 5. c. 583.
 Gentiles ab agnatis separandi. T. 4. c. 370.
 Gentiles qui. *Ibid.*
 Gentilibus quod hereditas defertur. T. 5. c. 1053.
 Gentilis quis dicitur. T. 5. c. 313.
 Gentilis autem similis. T. 3. c. 636. et c. 637.
 Gentilitas, et agnatio ad differunt. T. 5. c. 370.
 Gentilitas, quoniam jura. *Ibid.*
 Gentilitas similis capiti divisione. T. 3. c. 636. et c. 637. et T. 3. c. 704.
 Gentilitas jura habere quod. T. 3. c. 636.
 Gentilitas jura hodie in casu non aut. T. 5. c. 1016.
 Gentilibus nomina sunt civilia. T. 4. c. 144.
 Gentilium nomen refertur ad plures stirpes, quae ex eodem progente, agnatorum ad progente stirpem. T. 2. c. 701. et T. 3. c. 636.
 Gentilium nomen unde dicitur. T. 5. c. 20. et c. 11.
 Gentis, et gentis differentia quae. T. 5. c. 313.
 Genus Misericordiam consecrata. T. 2. c. 933.
 Genus patria mercatorum. T. 5. c. 1121.
 Genusque Meritatorum incolae. T. 5. c. 788.
 Genus commune est bonis, diversa species. T. 2. c. 965.
 Genus multa continet. T. 1. c. 392.
 Genus non dividitur, si commero. T. 2. c. 965.
 Genus est paribus stirpibus mens, agnatio est una stirps. T. 5. c. 323.
 Genus generale quod est, et quod differt a speciali. T. 4. c. 492. comen genus est locum. *Ibid.*
 Genus publicorum omnibus est inivum. T. 5. c. 544.
 Genus generale, vel genus speciale. T. 5. c. 873.
 Genus non derogat generi. T. 3. c. 818.
 Genus non derogat speciali. *Ibid.*
 Genus est una stirps mansi, genes est pluribus. T. 5. c. 323.
 qui Genus, vel gentem non habere dicit, comen probandi et incumbit. T. 5. c. 322.
 Genus, et totum in quo differunt. T. 5. c. 574.
 Genus, et genus in quo differunt. T. 5. c. 313. et T. 3. c. 636.
 Genus idem, similitudo materiam, non eandem in motu recipimus, nisi ita actum aut, pro auti mase perem auti mase, servata, si reddita eodem quaestione, natura, et hostitate. T. 5. c. 309. et c. 363.

Genus petitor, et repetitor, si pecunie certa petitor, nec corpus certum. T. 5. c. 313.
 et Genus alio recipimus, si pro tribus vocem, non est motum. T. 6. c. 308.
 Genus, vel gentem si quis dicitur habere, qui probare debet. T. 3. c. 636.
 Genus ad probandum speciem non valet. T. 3. c. 847.
 Genus idem est ex duobus causis locative peti possit. T. 1. c. 249.
 Genus esse ubi dicitur. T. 4. c. 370.
 Genus de omnibus, et de singulis speciebus dicitur. T. 1. c. 826.
 Genus, genus, agnatio, familia domus, stirps, idem in jure libis significat. T. 2. c. 708.
 Genus vocem esse nisi sementi divisionem recipiant. T. 2. c. 658.
 Genus si alius genus. T. 4. c. 696.
 Genus quibus immutabilibus gaudent. T. 5. c. 953.
 Geometria et talis excusatu. T. 1. c. 821. et c. 822.
 Geometriae proportio aritmetica in distributionibus. T. 5. c. 443.
 Geometriae proportio quae est. *Ibid.*
 Geometriae proportio a partibus hereditaria servanda. T. 4. c. 975.
 in Geometriae Semplici aliquid agnitionem quae Tibi gessit ignorare, quoniam, an Semplici locatur ista actione agnitionem gentium, non tantum Semplici, sed etiam Tibi gentis nomen. T. 5. c. 807.
 Geometriae rem alioquin non interdictum rerum aequum alienatione. T. 7. c. 820.
 Genere se pro herede est agnoscere hereditatem. T. 5. c. 1144.
 Germal fructus qui siet. T. 1. c. 119. et T. 5. c. 514.
 Germalia poellia sine dote collocabant. T. 5. c. 478.
 Germalia qui dicuntur. T. 7. c. 1187.
 Germania superior quae est. T. 5. c. 845.
 Germania inferior quae. *Ibid.*
 Germania inferioria, et superioria situs quia. *Ibid.*
 Gervatius. T. 7. c. 45.
 Ge. et Ge. T. 5. c. 528.
 si non Germalit talis. T. 7. c. 964.
 Gesta per vim, et metum irrita esse debent. T. 5. c. 1127.
 Gesta inter alios esse non nocere. T. 7. c. 1313.
 Gesta rerum veritas est vitulari erroribus. T. 4. c. 1158.
 Gesti appellatio latissime manet. T. 5. c. 857.
 Gesti pro herede est species acquiritur hereditatem. T. 5. c. 890.
 Gesti pro herede magis est comi, quam festi. T. 5. c. 347.
 Gesti pro herede in catraque, in suo herede est immittit. T. 5. c. 1134.
 Gesti, non gentile pro herede, non est tantum actus veritas, et metum. T. 5. c. 1008.
 Gesti in totum eo quasi contractus sit, et de in rem verso. T. 5. c. 800.
 Gesti negotiorum. Vide, *Negotiorum gestio*.
 Gesti pro herede quomodo fit. T. 2. c. 454.
 de Gesti, quae in publicis monumentis redacta aut, et quibus petitor idem rerum gentium, quibusque idem publice constat. T. 7. c. 1306.
 nalis ratione infirmat, aut retractari possunt. *Ibid.*
 Gesti ad stipulam. T. 5. c. 146.
 Gesti arguuntur rem eluere non potes. T. 5. c. 871.
 Gesti negotiorum. Vide, *Negotiorum gestio*.
 Gesti arguuntur quando non tantum praesent dolum, et culpam, sed etiam causam fortitum. T. 4. c. 843.
 Gesti, et procurator in quo differunt. T. 7. c. 800.
 Gesti negotiorum, etiam levissimum culpam praesent. *Ibid.* quando dicitur procurator. *Ibid.*
 Gesti roster si pecuniam motum superper, an est recte tenetur. T. 7. c. 770.
 Gesti rem domini esse velatur. T. 7. c. 812. et T. 4. c. 493.
 Gesti non repetit sumptus, nisi vice. T. 7. c. 480.
 Gesti quasi libertas agere negotio patroni, an possit repetere sumptus, quos fecit in administratione. T. 5. c. 59.

in Gesti effectus, contemplatio, et providentia quae illam respicit, nolle est. T. 4. c. 844.
 Gestores, et procuratores voluntarii quoniam aut. T. 5. c. 59.
 Gestoris error est vitiet, est mulet velietiam. T. 4. c. 1258.
 Gestoris committitur quae actione vindictor. T. 6. c. 375.
 non quod Gestor est, sed quod contentum aut, in mandato spectator. T. 5. c. 844.
 de eo, quod Gestor est aucto committitur, an datur actio committitur dividendo. T. 3. c. 477.
 Gestum est contracta, qui exigit diligenter executionem. T. 7. c. 707. in eo culpa levissimum praesent. *Ibid.*
 Gestor est pios, quam facit concessus. T. 3. c. 484.
 Gubelini qui. T. 5. c. 784.
 Gubator. T. 4. c. 940.
 Gubatorum poellia tollendi. T. 5. c. 306.
 Gubatorum poellia sublati. T. 1. c. 956.
 ad Gubatorum ludum damnet inter animum concessum. T. 7. c. 843.
 Gubator, etque Romae militariae Jura Praesent habuerunt. T. 5. c. 830.
 Gubator qui videtur Processus non habuerunt. *Ibid.*
 Gubator qui habet Consul, Jura vero delegandi non habet. T. 5. c. 379.
 Gubator qui est, etidem et animadversio in milites. T. 5. c. 829.
 Gubator Jura. Vide, *Jura Gubatorum*.
 Gubator poena gravior est, quam metali. T. 4. c. 1326.
 Gubator poena pro ludo gladiatorio. *Ibid.*
 Gubator poena metum imperium. T. 4. c. 500.
 Gubator poelliam alia datur como ad alium transferre potest. *Ibid.*
 Gubator poelliam est summa pars meri imperii. T. 3. c. 63.
 Gubator poelliam quod permittit, et qui datur sit. T. 3. c. 63.
 Gubator Jura quod dicitur. *Ibid.* 63.
 Gubator poelliam est accipitur. *Ibid.*
 Gubator Jura quodam aut. T. 5. c. 846.
 qui Gubator an scriptor, et omnes Praesentibus est. *Ibid.*
 qui Jura Gubator habet, stipem non habet Jura concessum, esse deprimendi. T. 5. c. 547.
 Gubator omnia animadversio est meri imperii. T. 4. c. 379.
 Gubator nobilitas est. T. 5. c. 49.
 Gubator Jura proprium est militis. T. 5. c. 406.
 Gubator poena Jura, qui in aliquem animadversio Jura. T. 5. c. 319.
 ad Gubator poelliam, anque vel statim concessum, vel inter animum concessum aut. T. 4. c. 368.
 ad Gubator poelliam. T. 5. c. 379.
 Gubator poelliam Romae Senatoribus quando libet. T. 5. c. 1006.
 ad Gubator poelliam. T. 4. c. 1326. Vide, *Demotus*.
 Gubator et alioque arbore le eum laudem cedentem, alioque mino pecore depascit, quomodo lanetur. T. 3. c. 454. et c. 618.
 Gubator nomine quod agnoscitur. T. 2. c. 498.
 Gubator appellatio in jura omnes fructuagium vestres continetur. T. 3. c. 520.
 Gubator appellatio omnes fructus agnoscitur continetur. T. 3. c. 507.
 Gubator nomine Gubator et dicitur Gubator, et Laute. T. 4. c. 373.
 Gubator coctus. T. 3. c. 454.
 Gubator coctus an peritum ad emptorem. T. 4. c. 1327.
 Gubator quod sit, et significat. T. 4. c. 511.
 Gubator, id est, gubatoris functio. T. 5. c. 348.
 Gubator Senatoris. *Ibid.*
 Gubator eorum. Vide, *Aurum gubator*.
 de Gubator lege. T. 1. c. 43.
 Gubator Jura. T. 3. c. 146.
 Gubator lege. Vide, *Quarta*.
 Gubator Accurrit delenda quae. T. 5. c. 476.
 Gubator in J. 21. §. *Pagulus*, ff. *manus* et *emittit*. T. 5. c. 360.
 Gubator non minus studiosum esse docet, quam ipso Testes, refert Cujacius. T. 5. c. 409.
 Gubator emendare absurdum non esse dicit Cujacius. *Ibid.*
 Gubator ad J. 8. de in diem addit. delendum esse docet dicitur. T. 6. c. 368.

habere verbum cum effectu decipit in stipulationibus pariter, et pro parte. T. 3. c. 108. et T. 4. c. 434.
habere nemo dicitur id, quod pecunia parati potest. T. 4. c. 400.
habere vel verbum proprium mutuality poses-
 sionis. T. 7. c. 124.
habere est verbum iuris. T. 3. c. 640.
habere, laesare, possidere non debent separari. T. 3. c. 626.
habere quid sit. T. 3. c. 20.
verbum habere imperialis dominium. T. 4. c. 1260.
habitu ius est prout conceditur, an veli-
 gatur esse commodum. T. 3. c. 613.
habitu habet pluribus in curaculo, unde quid
 ejectionis, vel ejectionis est, an singulari tenetur
 in solidum, et ab uno solvitur ceteri in-
 heretur. T. 3. c. 71.
habere an prohiberi possit ab herede in, cui
 annua us reditus fundi relicta sunt. T. 3.
 c. 909.
habitu non domus, sed ius habitandi signifi-
 cat. T. 2. c. 98. et c. 108.
habitu in facto potius, quam in iure consistit.
 Ibid.
habitu non mutatur. T. 2. c. 285.
habitu ut ab usufructu distat. T. 3. c. 99.
habitu pro legatum dicitur, morte legatarii
 finitur. T. 2. c. 436.
habitu potest alii locari, una vero non. T. 5.
 c. 630.
habitu non amittitur capitis mutatione. Ibid.
 quibus modo amittitur. Ibid.
habitu facti est, prout, quam iura. Ibid.
 capitis mutatione non perimitur. Ibid.
habitu est individuum, nec pro parte prestat
 potest. T. 5. c. 1075.
 cui habitu competit, se possit cum alii locare,
 unde etiam dicitur. T. 3. c. 610.
habitu facti nomen est, una vero non. Ibid.
 Ibid.
habitu cui legata est, se possit secum sine
 se sine conferre, sine dicitur. Ibid.
habitu quidem est. Ibid.
habitu, et, ut in qua differat. Ibid.
habitu. Vide. Usus.
habitu legatum non amittitur capitis dimi-
 nutione, vel non utendo. T. 4. c. 1351.
habitu est quod consistit. Ibid.
habitu bifurcum accipitur, namque pro servi-
 tute, et pro iure utendi. T. 4. c. 137.
habitu ab usu et usufructu idem quod di-
 stat. T. 3. c. 975.
habitu an capitis diminutione, vel non necesse
 amittitur. T. 3. c. 965.
habitu an etiam commodari possit. T. 3.
 c. 612.
habitu est individuum. T. 3. c. 957.
habitu lege venditionis habitatoribus an re-
 cepta est, an omnibus in ea habitantibus
 prout dominum recepti habitatio est. T. 3.
 c. 601.
habitu quid significat. T. 3. c. 612.
habitu non est species domus, aut para-
 T. 3. c. 1005.
habitu alii legatur inquilina, plebem con-
 ditioni liberationem et legatum videri. T. 3.
 c. 977.
habitu legata se alii usui, vel usufructui.
 T. 3. c. 977.
habitu se commodari possit. T. 3. c. 586.
habitu est nomen iuris, non tam in iure,
 quam in facto consistit. Ibid.
habitu non est finis, morte heretorum, an
 heres recipere ab emptore domum exire
 possit. T. 4. c. 917.
habitu legatum libertatis relicto quando
 finitur. Ibid.
habitu legatum. Vide. Legatum.
habitu legatum an finitur morte legatarii,
 et ipsa ante commodum, quo decessit, ad he-
 redem quo transmittitur. T. 3. c. 943.
habitu relinquit legatum an ab initio cum-
 que anni peti, et si heredes transmitti
 possit. Ibid.
habitu plus laesare videtur, quam quod iude.
 T. 4. c. 546.
habitu non depono plus est, quam locare. Ibid.
habitu legatum neque usum, neque
 usufructum videri, sed quasi proprium alio-
 quo esse ius agnoscitur ab usu, et usufructu.
 T. 3. c. 977.

habitu ius est testator legaverit liberti, quod
 conditionis designasset, nulla designata, an
 legatum solum sit. T. 3. c. 967. et c. 968.
habitu ius fructus, qui locat, potest perinde
 eodem. T. 3. c. 630.
habitu legatum an videatur domus legata,
 vel, prout. Ibid.
habitu legatum, de quo legatarius eodem
 an initio cumque anni. T. 3. c. 984. plus esse
 legatum, tempe quatuordecim legatarius videri,
 tot intelligitur esse legatum. Ibid.
habitu relinquit, quod vult legatarius, an
 usum legatum esse videtur, an repetitum
 intelligitur. Ibidem, et c. 985.
habitu aditum an ea, quae rebus aditum
 videri possit, ut vindicare finis condu-
 ctione. T. 3. c. 546.
habitu ius fructus, et quod quid delectum
 est, an omnes tenentur. T. 3. c. 53.
habitu omnia in iure qui intelligitur.
 T. 3. c. 601.
habitu omnia est servitus. T. 1. c. 186.
habitu fructus dupli. T. 6. c. 104.
habitu pro avito. T. 6. c. 928.
habitu, et Mater legatarius omnia semper
 confidetur. T. 7. c. 135.
habitu servitus. Servitus. Vide. Servitus
 consuetudinum.
 et iura: usucapio plerumque Apostata. T. 8.
 c. 17.
habitu qui. T. 2. c. 10.
habitu superstitio. T. 8. c. 227.
habitu non succedunt patri ab intestato, vel
 in testamentum. T. 8. c. 476.
habitu bonorum etiam omnium publicatione
 dantur. T. 1. c. 184.
habitu Coluthiani. T. 8. c. 911.
habitu an recte testimonium perhibere in
 testamentis, et contrariis. T. 2. c. 581.
habitu delinquitur. T. 8. c. 17.
habitu sunt Christiani: qui non sunt Chris-
 tiani, eorumque appellationes habetur. T. 8.
 c. 19.
habitu dignitates, et officia publicae petere
 non debent. T. 8. c. 492.
habitu militis quilibet, et curatio publica
 intelligitur. T. 3. c. 176.
 de heretico decurionibus. T. 8. c. 465.
habitu facio datur vena, et recipiunt.
 T. 8. c. 18.
 ab heretico nomina quidam usurpata. T. 8.
 c. 18.
habitu interdicta municipii christiani posses-
 sio. Ibid. 20.
habitu conventus domus. T. 8. c. 136.
habitu iurum iudiciale testimonium contra or-
 thodoxos non recipitur. T. 8. c. 480.
habitu iurum abjuratio scripto facienda. T. 8.
 c. 176.
habitu iurum quorundam mores erant, et ha-
 gitantes et Catholicis recipere. T. 8. c. 17.
habitu iurum nomen tribuitur sola Christianis.
 T. 8. c. 18.
habitu iurum legatum hereditatis, legatum, et fidei-
 committum. T. 8. c. 1125.
habitu ius quo, et quid sint bonae. T. 6.
 c. 466.
habitu, et vincula moneta. T. 2. c. 384.
habitu mutatio. T. 6. c. 790 et T. 7. c. 934.
habitu scriptura quo. T. 2. c. 1163.
habitu novus spe eliciendi aliud. T. 7.
 c. 717.
habitu, tempus de postula. T. 8. c. 1021.
habitu, vel utitur. T. 7. c. 834.
habitu ferre. T. 1. c. 375.
habitu centumviralis quantum appellat fuerit.
 T. 2. c. 723.
habitu quoniam dicta fuerit dominus. Ibid.
habitu signum rerum venalium. T. 8. c. 183.
 sub iura processu boeum distracta. Vide.
 Distractio.
habitu, sub quo vendebatur publice praedia,
 vocatur perita trita. T. 7. c. 1266.
habitu dominum facti eorum, et bona adhibetur.
 T. 2. c. 1307. dicitur dominus. Ibid.
 sub iura venire vulgo et plus agitur. T. 7.
 c. 910.
habitu fiscalis via, et fides. T. 8. c. 184.
habitu iudicium. T. 3. c. 386.
habitu fabricum. T. 8. c. 514.
habitu verbum et apud Ulpianum accipi-
 entur. T. 1. c. 40.

habitu vel scripturas hebraicas legat. T. 8.
 c. 548.
habitu quomodo vocant libros sacros. T. 7.
 c. 124.
habitu moderat. T. 8. c. 449.
habitu plurimum quid. T. 3. c. 339. species ca-
 sum. Ibid.
habitu Heli. Anglorum Rex vivo patre appella-
 tus. T. 8. c. 953.
habitu, idem, medium sequentes. T. 1.
 c. 190.
habitu hereditate pertinet. T. 8. c. 472.
habitu hereditaria servitus aspectus quo. T. 5. c. 890.
habitu hereditaria omnia omnia additio fidei iurata,
 heredes videri gerere. T. 4. c. 1038.
habitu hereditaria impensa, vel finibus an finit, dum
 de hereditate debetur. T. 3. c. 504.
habitu hereditaria para. T. 7. c. 731.
habitu hereditaria res finit non sit ante additionem
 hereditaria, et cur. T. 8. c. 928.
habitu hereditaria actiones qui heredi scripto de-
 gregentur tantum intelligitur. T. 8. c. 974.
habitu hereditaria pecunia, et rerum solum an ve-
 neat in pecunia hereditaria. T. 3. c. 1069.
habitu hereditaria rei servitium an possit re, cuius
 proprietatem addit hereditas. T. 3. c. 1090.
habitu hereditaria actiones, aut personales actiones,
 quo hereditas, vel si heredes successores
 iura competunt. T. 8. c. 479.
habitu hereditaria actiones quomodo sunt. T. 8. c. 107.
habitu hereditatem non qui accipit, non tenetur
 furti, sed tenetur extra ordinem actione
 capite hereditaria. T. 7. c. 729.
habitu hereditarium actionem bono legatario habetur.
 T. 4. c. 307.
habitu hereditarium rerum possessione quomodo acqui-
 ritur. T. 7. c. 1048.
habitu hereditaria actiones an iusti heredes cogantur
 calcare. T. 7. c. 461.
habitu hereditaria debitorum quando ipse iura libera-
 tur. T. 4. c. 854.
habitu hereditaria creditoris. T. 7. c. 604.
 de hereditaria actionibus. T. 7. c. 731. et seq.
 Vide. Actiones hereditarias.
habitu hereditario iure est iurum, cum capite,
 impetitur in fidei iurata. T. 7. c. 1132.
habitu hereditarium creditoris actiones an differant
 oblatu iudicii finit, vel jam excepti
 de hereditate. T. 3. c. 161.
habitu hereditaria servitio. Vide. Servitus hereditaria.
habitu hereditaria servitio qui dicitur. T. 8. c. 1066.
 et c. 958. et c. 968.
habitu hereditaria creditur. Vide. Creditor hereditaria.
habitu hereditaria servitio, qui et apud hostes, et
 actionem familiaris eremenda venit. T. 3.
 c. 398.
habitu hereditaria servitio sine domino, et nullius
 esse videtur. T. 3. c. 368.
habitu hereditaria servitio dicitur iacens hereditate,
 adite vero hereditate dicitur servitio hereditas.
 T. 3. c. 408.
habitu hereditaria debitor. Vide. Debitor hereditaria.
habitu hereditaria venditor. T. 7. c. 548. et seq.
habitu hereditas est nomen iuris, qui significat ius,
 non pecunia. T. 3. c. 60.
habitu hereditas est ius incorporatum. T. 5. c. 71.
habitu hereditas non potest dari, et successio. T. 2.
 c. 91.
habitu hereditas non potest dividi. T. 2. c. 369.
habitu hereditas ad duodecim partes semper revolvi-
 tur. T. 2. c. 874.
habitu hereditas fidei iurata, et fideicommissio quomodo
 differunt. T. 1. c. 518.
habitu hereditas quibus modis acquiritur. T. 4. c. 1447.
habitu hereditas in quomodo acquiritur ad heredem
 transmittitur. T. 3. c. 87.
habitu hereditas rei nunciari non potest. T. 2. c. 915.
habitu hereditas liberorum quibus defertur. T. 4.
 c. 1458.
habitu hereditas iacens quae sit. T. 5. c. 144.
habitu hereditas quomodo sit caduca. T. 6. c. 1055.
habitu hereditas quibus modis acquiritur. T. 4. c. 1447.
habitu hereditas, et fideicommissio. T. 6.
 c. 1021.
habitu hereditas non sit intentus ad quos pertinet. T. 4.
 c. 1458.
habitu hereditas ad verba directis, testamentum
 non codicillum. T. 5. c. 30.
habitu hereditas, qui deinde est hereditas non po-
 test esse legatum patris. T. 5. c. 64.

hereditas a familia sociali sola habetur quoniam adiri non potest. T. 3. e. 1001.
 Hereditas ex die expressum non datur. T. 3. e. 577.
 Hereditas pro eo interitur, cuiusmodi et pro curatorum adquiri possit. T. 3. e. 30.
 Hereditas extra dies centum adcedit. T. 3. e. 794.
 Hereditas si satisfactione non datur, in petitionem transferitur. T. 3. e. 960.
 Hereditas pro ea parte potest, pro qua ad nos pertinet. T. 3. e. 1159.
 Hereditas, et ejus aditio, agnitione repudiatio, recessio, et abstinatio quod est. T. 3. e. 332.
 Hereditas in iura civilia potest sola aditionem. T. 3. e. 316.
 Hereditas in xix. species dividitur. T. 3. e. 123.
 Hereditas condum edita defuncti vicem ea sustinet. Ibid.
 Hereditas quondam dividenda sit in capita, non in stirpes. T. 3. e. 193. et e. 168.
 Hereditas, vel pars hereditatis, vel ad, quod eadem hereditas est, adiri non potest per eorum hereditatem. T. 3. e. 439. et e. 346.
 Hereditas in codicillis datur, aut adiri potest directo. T. 3. e. 479.
 Hereditas in eam quocumque sola hereditas adquiratur. T. 3. e. 192.
 Hereditas per fideicommissum codicillis iure relinquatur. T. 3. e. 379.
 Hereditas in separata sit a legato. T. 3. e. 158.
 Hereditas personae defuncti vicem ea sustinet. T. 3. e. 379.
 Hereditas ex lege XII. Tabularum ad signum proximum pertinet. T. 3. e. 895.
 Hereditas alius, qui illa ex eo Principem heredem reliquit, in admittitur. T. 3. e. 142.
 Hereditas adiri non potest. T. 3. e. 854.
 Hereditas coactio. T. 3. e. 144.
 Hereditas non tantum verba, sed etiam res retransmittitur potest. T. 3. e. 1021.
 Hereditas in iure quodam potest. T. 3. e. 1440.
 Hereditas legitima in iura consanguinitatis gradum ad servitus pertinet. T. 3. e. 1535.
 Hereditas filii intestatus ad quos pertinet. Ibid.
 Hereditas liberorum in capita, non in stirpes dividitur. T. 3. e. 990.
 Hereditas coactio est, quoniam quoniam adiri non potest, vel bonorum possessione peti. T. 3. e. 1004.
 Hereditas ex 12. partibus revocari potest. T. 3. e. 874.
 Hereditas non adita non transmittitur. T. 3. e. 1000.
 Hereditas filii patri illa non debetur, et patri filio. T. 3. e. 915.
 Hereditas iure non habet possessorem. T. 3. e. 711.
 Hereditas non aditum non transmittitur. T. 3. e. 518. constitutione Theodosii recipitur. Ibid.
 Hereditas res est, quoniam non servitus precepit, sed quod intellectus abstrahitur, et apprehenditur. T. 3. e. 384.
 Hereditas non accipit non est. T. 3. e. 996.
 Hereditas verba civilibus testamentis datur, et defunctis non. T. 3. e. 567.
 Hereditas unius personae scindi non potest, et per partem habetur, pro parte non. T. 3. e. 383. et e. 326.
 Hereditas ex iure vocabulum, non corporis. T. 3. e. 409. passio vero est facti, et animi. Ibid.
 Hereditas non iure universum successione defuncti, vel successione iuris universi. T. 3. e. 384.
 Hereditas est eorum iuris universi defuncti. Ibid.
 Hereditas liberorum non pecunia, iuracommisio vel ius. Ibid.
 Hereditas vide, successio.
 omnia hereditas est incipit, quoniam habet hereditatem incipit. T. 3. e. 638.
 Hereditas legitima proprie rebus datur, quod ad eandem familiam retransmittitur. T. 3. e. 637. et e. 638.
 Hereditas alius est, alio fructu rerum hereditarium. T. 3. e. 1117.
 Hereditas nulla est sine acria. T. 3. e. 296.
 Hereditas eorum retransmittitur per nuntium, vel per epistolum. T. 3. e. 319.

Hereditas codicillis dari negat, verba directis, peracris potest. T. 3. e. 527. et e. 528.
 Hereditas si sub conditione relicta sit ab eodem herede, liberata vero per fideicommissum potest in universum, ratio differens: hec non est. T. 3. e. 477.
 Hereditas nulla est, antequam fidei bona agnoverit. T. 3. e. 970.
 Hereditas cu defuncti datur, non adiri, vel repudiari potest. T. 3. e. 875. exceptumque duo casus. Ibid.
 Quod hereditas reit, eo et tota pervenit. T. 3. e. 638.
 Hereditas nulla potest esse capite dimiuiti, quoniam pater vice fongitur. T. 3. e. 939.
 Hereditas quibus exatibus cum opere sit educe. T. 3. e. 101.
 Hereditas si heredi asseritur et indigo, qui eorum defuncti ultis non sit an paterfamilias prestatibus. Ibid.
 Hereditas tota an solentur per quosdam infestum testamentum. T. 3. e. 854.
 Hereditas est incerta, et incognita. T. 3. e. 468.
 Hereditas est ius successione. T. 3. e. 877.
 Hereditas est nomen iuris, quod intellectu rationis percipitur. Ibid.
 Hereditas hominis tantum non accipit, non autem fongitur defuncti. T. 3. e. 875.
 Hereditas accipit in iure contra personam vice fongitur. T. 3. e. 929.
 Hereditas non adita in heredem non transmittitur. T. 3. e. 1009.
 Hereditas per procuratorem adiri non potest. T. 3. e. 1005.
 Hereditas quando recte vocari solent. T. 3. e. 1136.
 Hereditas rebus datur non tantum ad agros, sed legatum, sed etiam ad eadem iure educevendi. T. 3. e. 1004.
 Hereditas si ad adiuta repudiari non potest. T. 3. e. 1135.
 Hereditas testamentum de sola voluntate non aditur, sed etiam testamentum solum. T. 3. e. 1012. secus de legato. Ibid.
 Hereditas est, quoniam iacet, substantia defuncti, non dum soluta, id est, ius universum, quod in re substatia defuncti. T. 3. e. 140.
 Hereditas adita quibus recipitur, et asseritur. T. 3. e. 477.
 Hereditas potest et voluntate fideicommissarii. T. 3. e. 679.
 Hereditas adquiri aditio, vel pro herede accipitur. T. 3. e. 1138.
 Hereditas accipit quod dominus esse intelligitur eorum hereditarium. T. 3. e. 113.
 Hereditas est res incorporata. T. 3. e. 75.
 Hereditas ea casibus pecunia filii familias quando caduca sit. T. 3. e. 581.
 Hereditas iure non accipitur per legittimum tantum. T. 3. e. 367.
 Hereditas an omnia cum tempore motu cunctator: quoniam potest aditorem. T. 3. e. 299.
 Hereditas quando adiri, aut etiam in possessionem possit. T. 3. e. 479.
 Hereditas quando adquiratur. T. 3. e. 611. an solo animo adquiratur sine ullo facto. Ibid.
 Hereditas quando caduca heri datur. T. 3. e. 117.
 Hereditas, quoniam solvendo est, si heredem invenit, qui eam adit, solvendo esse dicitur. T. 3. e. 362.
 Hereditas quibus modis obveniat. T. 3. e. 370. et e. 371.
 Hereditas quoniam, et quando obvenit dicitur. Ibid.
 Hereditas quid. T. 3. e. 296. et T. 3. e. 366. et seq. etc. 440. et e. 107.
 Hereditas per curatorem adiri non potest. T. 3. e. 100.
 Hereditas, et bonorum possessio in, et in quibus differat. Ibid.
 Hereditas iure non est possessio. T. 3. e. 939.
 Hereditas filii patri mactumque praeiuratio digne iure defertur. T. 3. e. 975.
 Hereditas pro testamentum, et testamentum pro hereditate. T. 3. e. 960. Vide, Testamentum, et hereditas.
 Hereditas esse intelligitur esse, quoniam asserit defecto vero alio, deductaque legatus. T. 3. e. 1540.
 Hereditas, quoniam pro non scripta non habetur,

non ad fideum, sed ad substitutum pertinet, et substitutum habet, vel ad heredem. T. 3. e. 1550.
 Hereditas equiditior oratione, si sine aditio, vel pro herede petatur. T. 3. e. 965.
 Hereditas alius iure eodem testimonio, quod datur est. T. 3. e. 977.
 Hereditas accepta pro spe futura hereditate. T. 3. e. 1023.
 Hereditas iure non potest videri, possideri. T. 3. e. 1071.
 Hereditas res incorporata est, quoniam intellectu abstrahitur, non sensu percipitur. T. 3. e. 835.
 Hereditas pro diviso non possidet. Ibid.
 Hereditas est nomen iuris, non corporis, et sine illo corpore hereditas esse intelligitur. Ibid.
 Hereditas non accipitur, quia est ius, non res, non incipitur, quia non individuum. Ibid.
 Hereditas nihil aliud est, quam accessio in subiectum ius, quod defuncti habet. Ibid.
 Hereditas cum ex Trebelliano Senatusconsulto restituta est, petitio hereditatis datur. Ibid.
 Hereditas delata in tempore legationis edita. T. 3. e. 817.
 Hereditas directe non potest dari codicillis, ne iure testamentum, et codicillis confidetur. T. 3. e. 1028.
 Hereditas testamentum inest datur, non potest codicillis, quoniam hereditas confirmari. Ibid.
 Quod hereditas, id est, quia directa hereditas, non fidei commissum. Ibid. e. 1028.
 Hereditas restituta ex Senatusconsulto Trebelliano. T. 3. e. 1044.
 Hereditas vivi iuris, nullus heres est. T. 3. e. 1043.
 Hereditas iure pro domina habetur. T. 3. e. 807.
 Hereditas non datur, si mortuus fuerit, qui heredem instituit. T. 3. e. 1023.
 Hereditas vindicari potest. T. 3. e. 1277.
 Hereditas vendita a socio, quoniam datur ad hereditatem vendit et privato. T. 3. e. 805.
 Hereditas iure autem vicem defuncti, non vicem heredis iure. T. 3. e. 805.
 Hereditas, et emptio in qua differat, quoniam sunt duo casus adquirendi dominum. T. 3. e. 241.
 Hereditas adiri non potest, per partem repudiari, pro parte agnoscere. T. 3. e. 1009.
 Hereditas accipit quando fit. T. 3. e. 856.
 Hereditas est nomen iuris. T. 3. e. 898.
 Hereditas accipit fructibus. T. 3. e. 219.
 Hereditas quibus defertur. T. 3. e. 362.
 Hereditas pro potestate, quoniam dividenda. T. 3. e. 251.
 Hereditas in qua differat a legato. T. 3. e. 865.
 Hereditas adiri, vel bonorum possessio in potest esse exemplo testamenti. T. 3. e. 618.
 Hereditas adiri per filium an exemplum patri adquiratur. T. 3. e. 718.
 Hereditas in adiutor, si testator heredem male de se meritum dicitur. T. 3. e. 1067.
 Hereditas obvenit, delata filio, ad adiutorem, patri. T. 3. e. 779.
 Hereditas an abest per procuratorem restitui possit. T. 3. e. 1091.
 Hereditas leg. XII. Tabularum testamentum scriptis hereditas defuncti, non codicillis. T. 3. e. 362.
 Hereditas an defuncti tacita voluntate. T. 3. e. 1067.
 Hereditas in adiutor, ortu capitalibus incipit inter testamentum, et heredem. Ibid.
 Hereditas an asseritur ei, ut indigo, quoniam testator cogit, ut se institueret, aut qui probatur, an testamentum fuerit. T. 3. e. 1009.
 an factum ejus cetera cunctibus accipit. Ibid.
 Hereditas an eufector ei, cuius culpa, vel exigentia testator instituit. T. 3. e. 1041.
 Hereditas delata tantum repudiatur. T. 3. e. 129.
 Hereditas an dominum possit, herede et delibet. T. 3. e. 700. et e. 701.
 Hereditas an in ultimam viam lampus conferri possit. T. 3. e. 192.
 Hereditas an peti possit, si scripta nisi cupit, ut vir heres instituit, aut mulier. T. 3. e. 1067.
 Hereditas iure pro domina est, defuncti loco oblati, quoniam delibet heres. T. 3. e. 808.

hereditas, et bona in quo differunt. T. 3. c. 108.
 hereditas est jura, non corpus. T. 3. c. 109.
 hereditas castrensis quod sit. T. 3. c. 106.
 hereditas codicillis nec dari, nec admi potest. T. 3. c. 606.
 hereditas cui datus est pater, libertas antea in diem, an possit heredes, cogere ante diem, ut adest. T. 3. c. 1091.
 hereditas fideicommissaria populo relicta, an tutor ejus recipiat possit. Ibid.
 hereditas jacens est domus. T. 3. c. 632.
 hereditas per latorem adquiri non potest, nisi populus infans sit. T. 3. c. 191.
 hereditas ignoranti an adquiratur. T. 3. c. 708.
 hereditas modo accipitur pro jura successione, modo pro pecunia hereditaria. T. 3. c. 1012.
 hereditas non adita, vel honorum possessio non agitur, an transmittitur in heredes. T. 3. c. 133.
 hereditas non agitur nec transmittitur ad heredem. T. 3. c. 718.
 hereditas non transmittitur, ergo nec tota ejus. T. 3. c. 132.
 hereditas pro procuratore non adquiri possit. T. 3. c. 150.
 hereditas qua, et quando locupletat dicebatur. T. 3. c. 700.
 hereditas quando operata est legis, locum est. T. 3. c. 637.
 hereditas quasi indigni quot, et quibus ex causa auferatur. T. 3. c. 1079.
 hereditas quomodo vindicatur. T. 3. c. 168.
 hereditas quorum dividit possit. T. 3. c. 151.
 hereditas si exhausta sit legatis, institutus habet fideicommissum, rogatus reatorem hereditatem habet Trebellianum quartum. T. 3. c. 144.
 hereditas tacite nunquam auferitur. T. 3. c. 695.
 hereditas in quot onibus dividit. T. 3. c. 153.
 hereditas quibus, et quot modis adquiratur. T. 2. c. 154.
 hereditas quibus, et quot modis amittitur. Ibid.
 hereditas in perierit causa habetur loco domus. T. 3. c. 104.
 hereditas pervenit eo, quo tota redit. T. 4. c. 104.
 hereditas quibus auferitur. T. 4. c. 178.
 hereditas ab intestato defertur proximo agnato. T. 4. c. 154.
 hereditas quae defertur. T. 4. c. 153.
 hereditas trinita, et locutiosa cur appellatur. T. 4. c. 125.
 hereditas ad quos pervenit deficientibus heredes, an admittere fidei. T. 4. c. 19.
 hereditas an defertur uxori. T. 4. c. 128.
 hereditas an defertur uxori. T. 4. c. 154.
 hereditas an heredi auferatur, si necem testatoris defuncti non vindicaverit. T. 4. c. 191.
 hereditas an magis debeat liberis, quam parentibus. T. 4. c. 152.
 hereditas an per alium adquiratur. T. 4. c. 13.
 hereditas ab intestato quibus verbis agnate proxima defertur. T. 4. c. 154.
 hereditas an per filium, vel servum adquiri possit. T. 4. c. 13.
 hereditas an possit adiri a morte testatoris, anodem apertis tabulis. T. 4. c. 16.
 hereditas ejus, qui a familia sociata esse dicitur, quando facit vindictor. T. 4. c. 317.
 hereditas legitima, seu testamentaria auferatur ei, veli indigni, qui testatur hereditatem, et caduca sit. T. 7. c. 1097.
 hereditas legitima dicitur debere non aliena, quam arie. T. 4. c. 123.
 hereditas in successione liberorum quomodo dividitur. T. 4. c. 123.
 hereditas quomodo defertur. T. 4. c. 430.
 hereditas excepti vicem non potest. T. 4. c. 366.
 hereditas defuncti vicem sustinet. T. 4. c. 519.
 legitima cur redire dicitur. T. 4. c. 373-4.
 tempore mortis constituitur. T. 4. c. 519 et c. 635.
 hereditas est nomen juris. T. 2. c. 219. et T. 4. c. 567.
 hereditas quomodo dividitur in successione legitimorum. T. 4. c. 123.
 hereditas non corpus, et jura significat. T. 3. c. 219. et T. 4. c. 567.
 hereditas adquiri potest an per nepotes ultra jussum jura pretorio. T. 7. c. 673.

hereditas caduca sit, quomodo adita est. T. 7. c. 1099.
 hereditas in hanc. T. 7. c. 1033.
 hereditas in jura edicti potest. T. 7. c. 1145.
 hereditas esse aliter in jura potest. T. 7. c. 936.
 hereditas auferitur, ut indigne, heredi, si non defenderit mortem defuncti. T. 7. c. 1099.
 hereditas, et tutela simul compensatur. T. 7. c. 1031.
 hereditas caduca sit cum suo onere. T. 7. c. 1097.
 hereditas auferitur omnibus hereditas, ut indigne, qui contra voluntatem testatoris facit, et adducit fides. T. 7. c. 1103. nisi fuerit testatoris voluntas intacta. Ibid.
 hereditas una est, quomodo datus sit per partes, non est scindenda. T. 7. c. 1084.
 hereditas non potest accipi ab ipso herede, non deinde est, partem probato, partem improbo honoris defuncti. Ibid.
 hereditas non adita non transmittitur, regula. T. 7. c. 1088. nec defunctus de se adenda, vel non secunda transmittitur. Ibid.
 hereditas est res incorporalis, res hereditaria aut corporalis. T. 7. c. 906.
 hereditas domini filii, id est, domus domus, fidei. T. 7. c. 1143.
 hereditas, et de his, quibus et indignis auferitur. T. 7. c. 1190.
 hereditas non totum deminutionem, sed et augmentum recipit. T. 7. c. 878.
 hereditas sit nomen jura universalis, quod recipi possit, et deminutionem, commoda, et incommoda omnia. T. 7. c. 907.
 hereditas multis datus, alia centesima, alia pagina. T. 7. c. 765.
 hereditas quando personam domus continet. T. 7. c. 794. c. 908. quibus hereditas non habetur pro domus. Ibid.
 hereditas jacens non intelligitur sine domino, sed vicem domini sustinet, exceptis tribus casibus. Ibid.
 hereditas perierit constitutionibus Gallica vocatur relictoria. T. 7. c. 1182.
 hereditas christi indivisa ad singulos pertinet an asso, non ea parte. T. 7. c. 1194.
 hereditas jacens etiam habetur pro domus, non tamen potest haberi pro possessione. T. 7. c. 927.
 hereditas venit multum interest, an certum corpus, curia res, vel species, aut plures res certe. T. 7. c. 943.
 hereditas romanis jura est, et qui hereditatem venit, non tenetur ullam rem tradere hereditatem, nisi quam habet in sua potestate. Ibid. jura incorporale venit, qui hereditatem vendit. Ibid.
 hereditas libertatium sua est, et illis ingenuorum. T. 7. c. 928.
 hereditas agitur fructibus. T. 7. c. 665.
 hereditas agitur per procuratorem non potest. T. 7. c. 800.
 hereditas acendi non potest. T. 7. c. 1175.
 hereditas non adita quomodo transmittitur ad heredes, et quando non. T. 7. c. 1167. et c. 1168.
 hereditas est universalis, seu universum jus. T. 7. c. 663.
 hereditas est res incorporalis, et inalienabilis. T. 7. c. 927.
 hereditas si neque ex testamento neque ab intestato auferatur. T. 7. c. 1107.
 hereditas codicillis potest alii reliqui per fideicommissum, verbis precariis atque etiam in apostata fideicommissaria. T. 7. c. 1165.
 hereditas an possit edimi. T. 4. c. 94.
 hereditas sola pagina non potest adiri, nisi sit, cui ad minor, coheredem, vel substitutum habet. Ibid.
 hereditas potest adiri solo existente subdito, vel coherede, sed non sola. T. 1. c. 913.
 hereditas pendit a solo testatore. T. 1. c. 908.
 hereditas codicillis hereditatem adiri, non potest videretur. T. 1. c. 1013.
 hereditas omnia plerumque piana est negotiorum. T. 4. c. 560.

hereditas an possit acquiri per procuratorem. T. 2. c. 623.
 hereditas, quam filius in jura patris adita, an acquiratur, si aditorem ratum pater habuerit. T. 2. c. 566.
 hereditas legitima non defertur, quomodo competat testamentaria. T. 4. c. 531.
 hereditas an possit dirigi. T. 4. c. 94.
 hereditas completitur commodis, et incommodis. T. 4. c. 108.
 hereditas codicillis dari, et edimi possit verbis testatoris. T. 4. c. 679 et quomodo dari, et edimi possit. Ibid.
 hereditas non adita in heredem non transmittitur. T. 4. c. 679.
 hereditas est nomen jura. T. 4. c. 562.
 hereditas, et legatum an possit edimi eodem testamento. T. 4. c. 665.
 hereditas dum petitur, petitur hereditaria omnia. T. 2. c. 618.
 hereditas an superior, quomodo quis testatorem cogit institui. Ibid.
 hereditas adita an possit haberi pro non adita. T. 2. c. 631.
 hereditas qua auctor auferatur heredi scripto, et facit vindictor. T. 4. c. 819.
 hereditas appellatione intelligitur etiam directum. T. 4. c. 603.
 hereditas estymon. T. 1. c. 160.
 hereditas nomen jura intellectum habet. T. 5. c. 169.
 in hereditate nomen amplius legum auctores errat cogniti. T. 4. c. 1417.
 hereditas verbum explicatur. T. 4. c. 496.
 hereditas explicat crimen. T. 2. c. 516.
 hereditas nomen non modo amolitur, sed etiam onere comprehendit. T. 4. c. 169.
 hereditas auferenda causa duplex. T. 5. c. 51.
 hereditas deinde dicitur aditorem non credit, et legiti codici a morte testatoris. T. 2. c. 134.
 hereditas in patrone an non probandi iuramentum accipi. T. 2. c. 141.
 hereditas petitio possessionis an sit perpetua. T. 2. c. 308.
 in hereditate petitio quomodo veniunt. T. 2. c. 963.
 hereditas petitio, et specialis in rem actio, tripliciter differunt. T. 1. c. 167.
 hereditas patet alii petitor, ad actionem Praetoris. T. 2. c. 398.
 hereditas petitio datur in eum, qui possidet. T. 2. c. 102.
 hereditas petitio, cujus defectus litem non erat constitutus, ad ad heredem transmittitur. T. 6. c. 903.
 hereditas petitio centumvirale iudicium est. T. 2. c. 116.
 hereditas editio est obligatio alieno. T. 5. c. 92.
 hereditas adito ab agnitione honorum possessionis multum distat. T. 5. c. 73.
 hereditas adito possessione bonorum contra tabulas defertur. T. 5. c. 65.
 hereditas aditorem jussum domini revocare potest. T. 5. c. 63.
 hereditas adito per procuratorem fieri non potest. T. 1. c. 512.
 hereditas possessio quid sit. T. 2. c. 561.
 hereditas possessionis, et fideicommissum petitio. T. 2. c. 381.
 hereditas possessionem, non bonorum possessionem dicitur Viceri. T. 1. c. 85.
 de hereditate an capiat, an vadit apostolus. T. 1. c. 47.
 hereditas acquiri non est tantum actio vivenda, et cum morietate. T. 5. c. 1008.
 hereditas datur in quo defertur a datione libertatis ad d. T. 5. c. 125.
 hereditas petitio. Vnde, Petitio hereditaria. hereditas petitio est actio bonae fidei. T. 5. c. 877.
 hereditas vocabulum jura est, non corporis. T. 5. c. 469.
 hereditas explicat crimen est famosum, et torpe. T. 2. c. 547.
 hereditas nomen est nomen jura, quo constituitur omnia jura, et actiones, commoda, et incommoda, quae omnia hereditaria. T. 5. c. 926.
 hereditas vires finitur ante in testamento adita, in pagini testamento dedita assit. T. 5. c. 752.

hereditas acquiritur modo hereditatis, credit, petitio bonorum possessionis. T. 3. c. 618.
 Hereditas loco est pretium. T. 3. c. 619.
 Hereditas fideicommissum. Vide, Fideicommissum hereditatis.
 Hereditatis eorum non coheret legatum. T. 6. c. 805.
 Hereditatis aditio retrotrahitur ad tempus mortis testatoris. T. 3. c. 1256.
 Hereditatis restitutione an sit necessaria praesentia fideicommissarii. T. 3. c. 673.
 An hereditas superius restituitur et causa fideicommissarii, an sit et Tabellionis fideicommissarii. T. 3. c. 674.
 Hereditatis dies aditionis, ad dies petitionis idem est quod actum, non quod ius in alio. T. 3. c. 345.
 Dies aditionis hereditatis datur centum diebus, petitorum dies est peremptorius, hoc est, datus 30. annis. Ibid.
 Hereditatis, et actus controversii aut sit, quo ius remittit et subvertitur. T. 3. c. 669.
 Hereditatis ius, et legatum quo sit differentia. T. 3. c. 367.
 Hereditatis ius et possessionem aut. T. 3. c. 663.
 Hereditatis, et potestati nomen est nomen iuris, non corporis, quo ius significatur, quo res. T. 3. c. 396.
 Hereditatis petitione qui tenetur. T. 6. c. 311.
 Hereditatis nomen est iuris, non corporis. T. 6. c. 396.
 Hereditatis nomen quasi universitatis, et ius commune, et singulorum, et dimissionem recipit. T. 6. c. 310.
 An hereditatis petitione aliquid reum post item constantem maerore, apud reum, qui iudicis dementis aut, ad quem periculum pertinet. T. 6. c. 316.
 Hereditatis, et libertatis differentia quo. T. 6. c. 317.
 Hereditatis in petitione an datus praetorius feriat. T. 6. c. 323.
 Hereditatis petitio quo tempore perimitur. T. 4. c. 156.
 Hereditatis editio an sit actus legitimus, et solemnis. T. 6. c. 396.
 An per hereditatis petitur, quomodo hoc intelligitur. T. 4. c. 364.
 Hereditatis emptorem vicem hereditatis obtinere quomodo videtur. T. 4. c. 99.
 Hereditatis relictae exceptio, an modis omnia personis iuxta decreta impetratur. T. 4. c. 931.
 Hereditatis aditio sit contractus. T. 4. c. 1203.
 Hereditatis hereditatis causa fideicommissarii, an sit actum, sed solum verbo. T. 4. c. 855.
 Hereditatis venditorum eorum emptori stipulationi solvere in hunc modum, quanta pecunia ex ea hereditate ad se pervenit, actum praestari. T. 4. c. 883.
 An hereditatis restitutione. T. 4. c. 145.
 Hereditatis causa quo ante. T. 3. c. 610.
 An hereditatis divisione. T. 3. c. 602.
 Hereditatis petitio. T. 3. c. 965. Vide, Petitio hereditatis.
 Hereditatis alii petitis iure, et commodum ad patrem an pertinet, dicit sit iuris facti. T. 3. c. 712.
 Hereditatis petitio an sit actus et datur, qui alioque nomine hunc est. T. 3. c. 101.
 Hereditatis petitio an adversus possidentem per heredem, vel pro possessore datur. T. 3. c. 161.
 Hereditatis petitio cum compellit, et compellit etiam actio famulatus eriscunda. Ibid. c. 161.
 An ius et contrarium. Ibid.
 Hereditatis petitio an variis causis datur. T. 3. c. 159.
 Hereditatis petitio alim erat stricta, hodie est bona fidei. T. 3. c. 695.
 An hereditatis petitionem fructus qui feruntur, non feruntur etiam in actionem in rem specialem, et in rem. T. 3. c. 319.
 Hereditatis petitio, quo non superat et una, exceptio rei in causa. T. 3. c. 142.
 Hereditatis petitionem an adrogatus habeat. T. 3. c. 161.
 Hereditatis petitionem exheredatam, vel praetoriam ad heredem in transmittit. T. 3. c. 120.
 Hereditatis petitiones quam variis. Ibid. T. 3. c. 160.

Hereditatis petitionis actio formosa et persona actoria, condempnatio est persona rei. T. 3. c. 161.
 An hereditatis petitionis praedictum an aliquid fieri possit. T. 3. c. 163.
 Hereditatis petitio an post item hereditatis actus exercere possit. Ibid.
 Hereditatis possessor quando iudicium veli subdet, et an potest es hereditatis domino sita possit. Ibid.
 Hereditatis possessio quando transferatur in actum. Ibid.
 Hereditatis possessor an post controversiam de hereditate agere possit omnibus actionibus. T. 3. c. 166.
 Hereditatis possessor an, et quando post controversiam de hereditate aliquid es et domino possit. T. 3. c. 163.
 Hereditatis possessor an etiam post item motum habeat exceptionem actionum hereditarium. Ibid.
 Hereditatis realitio facta fideicommissario heredem exonerat. T. 3. c. 1094.
 Hereditatis aditio an sit sine iussu patris. T. 3. c. 713.
 Hereditatis aditio semper praecedit optionem legatarii. T. 3. c. 1012.
 Hereditatis aditio an constructa se patri acquiritur. T. 3. c. 719.
 Hereditatis, atqueque an agnoscatur, an sicut alio. Ibid.
 Hereditatis emptor, heredis vicem obtinet. T. 3. c. 1054.
 Hereditatis emptor an datur scilicet petitio hereditatis. T. 3. c. 161.
 Hereditatis emptori divum potest ad ordinem familiam hereditariam, nec sibi via solum legatarii. T. 3. c. 1054.
 Hereditatis furium non sit. T. 3. c. 377.
 Hereditatis petitio mixta est. T. 3. c. 348.
 Hereditatis aditio retrotrahitur. T. 3. c. 170.
 Hereditatis eorum compactorum commoda, et incommoda. T. 3. c. 809.
 Hereditatis remota praesentia est, atqueque agi post familiam eriscunda actio. T. 3. c. 360.
 Hereditatis divisio an sit onerosa, arbitrio iudicis. T. 3. c. 410.
 Hereditatis petitionis modi sunt. T. 3. c. 171.
 Hereditatis acquiritur modo. T. 3. c. 158.
 An hereditatis restitutione iure tempore petendi bonorum possessionis, et iure tempore certum. T. 4. c. 144.
 Hereditatis gradus an melius sit ordine scriptum, vel personarum. T. 4. c. 107.
 Hereditatis petitio qua sit tribus bonorum possessionum. T. 4. c. 61.
 Hereditatis petitio se datur in eam, qui pro herede, vel pro possessore possident. T. 4. c. 161.
 Hereditatis petitio cum auctoritate, an creditore agere possit. T. 4. c. 98. et c. 99. et debitorum conveneri possit. Ibid.
 Hereditatis petitione an tenetur, qui hereditatem bona fide natam postea cognovit ad se esse pertineat. T. 4. c. 101.
 Hereditatis petitio et facta offert, se lo cum transferat possessione. T. 4. c. 102.
 Hereditatis petitio an sit bonum, quam legatarii. T. 4. c. 54.
 Hereditatis portio minui, cogere non potest.
 Hereditatis aditio an dimissionem rerum hereditarium in heredem transferat. T. 4. c. 304. an possessionem rerum rerum in eum transferat. Ibid.
 Hereditatis nomen sit iuris commune. T. 3. c. 396.
 Hereditatis verbum continet bonorum possessionem. T. 4. c. 101.
 Hereditatis acquiritur una. T. 4. c. 557.
 Hereditatis nomine coheret actum coere. T. 3. c. 805.
 Hereditatis nomen congruit iactum libero homini. T. 7. c. 1231.
 Hereditatis petitio quid. T. 7. c. 608.
 Hereditatis petitio, et rei vindictio in quo differt. T. 7. c. 907.
 Hereditatis dimissio, et venditio. T. 8. c. 849.
 Hereditatis nomine significatur ius. T. 7. c. 669.
 Hereditatis expellat solum cui datur. T. 7. c. 1027. et seq.

Hereditatis emptor. Vide, Emptor hereditatis.
 Hereditatis emptori praedictum Gari an oportet, aliquid de statu hominis. T. 7. c. 1202.
 Hereditatis aditio ius non circumvenitur tempore, sed et perpetuum. T. 7. c. 100.
 Hereditatis eorum testatoris mentem, comprehendit non tantum res hereditarias, et ad fructus, et causam omnem. T. 7. c. 1201.
 Hereditatis possessor quomodo ius amittit, quo fieri de suo preterea hereditaria, comparat. T. 7. c. 672.
 Hereditatis petitio tollitur praescriptione 30. annorum. T. 7. c. 1016.
 Hereditatis praesentia in Gallia nequaquam vacat, et idem ager fertur. Ibid. T. 7. c. 779.
 Hereditatis aditio est actus legitimus. T. 7. c. 941.
 Hereditatis emptor. T. 7. c. 589.
 Hereditatis spes an pacto remitti possit. T. 7. c. 589.
 Hereditatis ius nomen est legum, non iurisdictionis, aut imperii. T. 7. c. 304.
 Hereditatis venditorum, qui res hereditarias non tradidit, tenetur emptori actione in emptum, quo interest, et potest non aliquam es hereditatis alii venditori, et tradidit, rapta fide proinde venditione. T. 7. c. 808.
 Hereditatis expellat extra ordinem actum. T. 7. c. 729. et c. 1058.
 post Hereditatis immisionem, vel aditionem aera perennitas est. T. 7. c. 1088.
 Hereditatis possessor. Vide, Possessor hereditatis.
 Hereditatis expellat crimine quando locum habet. T. 7. c. 1208.
 Hereditatis petitionis forma quo. T. 7. c. 907.
 de Hereditatis portione legata. T. 7. c. 1112.
 de Hereditatis petitione. T. 7. c. 688.
 An hereditatis petitionem veniat petitor, et fructus. T. 7. c. 807.
 An per hereditatis vires tenetur heredes, qui omni beneficiis hereditatis. T. 7. c. 1084.
 Hereditatis expellat crimine. T. 7. c. 1057. et seq.
 Hereditatis petitio quomodo datur fideicommissario. T. 1. c. 1023. et c. 1024.
 Hereditatis fideicommissarii restitutio est quod successum. T. 3. c. 613.
 Hereditatis verbi est onera, et dicitur constituitur. T. 3. c. 701.
 Hereditatis possessionem discedit Valere pro bonorum possessione. T. 7. c. 321.
 de Hereditatis petitione obtinam agitur. T. 8. c. 85.
 Hereditatis nomina non significatur iactum tantum, et ad damnum. T. 8. c. 133.
 Hereditatis reportatio an auctoritate auctoritate vulgarem. T. 8. c. 677.
 Hereditatis appellatio bona legatum, neque fideicommissum continetur. T. 4. c. 180.
 Hereditatis ius iactum furum an sit. T. 2. c. 598.
 Hereditatis ius acquirat onera solum sequitur. T. 3. c. 618.
 Hereditatis cases an minor restituitur. T. 8. c. 64.
 Hereditatis semper inest praesentia. T. 6. c. 1007.
 Hereditatis furum non sit, et cur. T. 5. c. 500.
 Hereditatis iactum an possit legari. T. 3. c. 723.
 Hereditatis iactum furum non sit. T. 3. c. 618.
 Hereditatis iactum scriptum, quod servus legatus ante aditionem acquirat. T. 3. c. 849.
 Hereditatis emancipatus acquirat, approbatus defuncti iudicium aditum. T. 3. c. 64.
 Hereditatem non usurpat, nec pro diva possident. T. 6. c. 69.
 Hereditatem adit secundum constitutiones Justiniani tenetur. T. 8. c. 159.
 Hereditatem qui patitur, quid probare debeat. T. 1. c. 144.
 Hereditatem adire, et suscipere. T. 1. c. 138.
 Hereditatem adire populus per tutorem non potest. T. 8. c. 61.
 Hereditatem qui editi duobus casibus non carit et memento possessionis bonorum contra testatorem. T. 3. c. 65.
 Hereditatem qui recta semel adit, repudiat postea non potest. T. 8. c. 21.
 Hereditatem qui editi vult, quomodo seiro debeat. T. 6. c. 21.
 An hereditatem, coram de testamento, certo iudicio oportet accedere. T. 8. c. 62.

Hereditatem testator in quot vult unicus dividere potest. T. 4. a. 1060.
 ad Hereditatem non vocatur cognati. T. 2. a. 473.
 Hereditatem repudiatur minor qui adire velit, quod indiget beneficio. T. 2. a. 151.
 ad Hereditatem liberi proxima quisque vocatur. T. 2. a. 993.
 ad Hereditatem vocatur gentilis deficientibus agnatis. T. 5. a. 1016.
 Hereditatem restitutor rogatus qui amplior, an potest aliquid ex hereditate alienare. T. 5. a. 651.
 Hereditatem adire non potest mortuus. T. 5. a. 538.
 Hereditatem ea oblatum possit ex auctoritate tabularum, qui prima recusaverit. T. 5. a. 373.
 Hereditatem adire nequit auidus. T. 5. a. 538.
 Hereditatem coram quid. Vide Causae hereditatem.
 Hereditatem paternam qui omittit, ea omittit etiam debet legatum. T. 5. a. 583.
 an Hereditatem adire possit absum pro procuratore. T. 5. a. 673.
 Hereditatem cum demissione non licet, licet retineat fructus superfluos, quos ipse percipit. T. 5. a. 1117. cui vero demissionem licet, fructus superfluos retinere non licet. Ibid.
 agnata rogatus est Hereditatem restitutor, an possit aliquid ex hereditate alienare, vel demissionem. T. 5. a. 651.
 agnata Hereditatem adire poterit, non adit, nihil transmittit videtur. T. 5. a. 985. hanc regulam quibuscum casibus vitulari. Vide ad Hereditatem liberi proximum quemque vocari in eodem in aem. T. 4. a. 971.
 Hereditatem adire potest servus suae emptionis. T. 4. a. 981.
 Hereditatem restitutor potest potest hereditatem servum hereditariis manum. T. 4. a. 1070. servus potest an possit. Ibid.
 Hereditatem adire non possit compelli heres. T. 4. a. 1045. et a. 1046.
 Hereditatem directam nomenclatur, vel municipibus, aut reipublice, civitati, aut civibus dari non posse, et cur. T. 4. a. 1012.
 ad Hereditatem fideicommissariam civilibus restitui possit. Ibid.
 ad Hereditatem ingenui, ex transverso, alia a latere, vocatur agnatus proximior. T. 4. a. 973.
 Hereditatem ab intestato non vindicare possit is, qui legatum accepit. T. 3. a. 166.
 Hereditatem an adire possit debilis de suo iure. T. 3. a. 701.
 Hereditatem asserui heredi scripto, quasi indigito, an tamen defuncti non vindicat. T. 3. a. 703.
 Hereditatem exheredari quid sit. T. 3. a. 703.
 Hereditatem fideicommissariam debet pater an repudiare possit. T. 3. a. 712.
 Hereditatem omittens, an legatum habere possit. T. 3. a. 733.
 Hereditatem petere ab intestato an prohibitor is, qui potius valere testamento, sequitur aut iudicium defuncti. T. 3. a. 168.
 Hereditatem petere quid sit. T. 3. a. 160.
 Hereditatem post certum tempus regali restitutor, an fructus interemptos in Falcidiam impetret. T. 3. a. 1093.
 Hereditatem qui in potestate possit agere quereis iudicium. T. 3. a. 151.
 Hereditatem huius rei sciendum agere ad dividi, an defensor sit testamento, an ab intestato. T. 3. a. 363.
 Hereditatem qui repudiat, an videtur impingere iudicium defuncti, item an ingenui autem perdat. T. 3. a. 740.
 Hereditatem rogatus restitutor, an cogatur fructus restituere, item perdonare, et auras, et aliquid similis. T. 3. a. 1064.
 Hereditatem rogatus restituere, cum tunc potum restituit, an quo instituta est, non quam percipit fideicommissarius. T. 3. a. 970.
 Hereditatem rogatus restituere an cunctas adire, an carere Falcidia, et fructibus. T. 3. a. 1093.
 Hereditatem agnata rogatus qui restituitor, an sine illius decernit, an simul cum liberis mortuo, se fideicommissum asseruit quasi liberi asseruerit. T. 3. a. 1071.
 Hereditatem an furiosa per se, vel per alium acquirere possit. T. 3. a. 24.

Hereditatem possidendi an necessarium sit Carthaginiensium bonorum possessio, an sit satis contrarius. T. 4. a. 116.
 Hereditatem qui nominem capere prohibetur. T. 4. a. 118.
 Hereditatem qui non potest capere, an possit bonorum possessionem capere. Ibid.
 Hereditatem qui rogatus est restituere, an possit ex ea aliquid demittere, vel alienare. T. 3. a. 1093. et a. 1099.
 Hereditatem delatum qui acquirere possit, et qui acquirere non possit, et qui possit repudiare eam, vel non. T. 4. a. 148. et seq.
 ad Hereditatem adire, vel repudiandum, ad deliberandum, et consulendum, quod tempus hereditas datur. T. 4. a. 150.
 Hereditatem intestati confirmat lex Cornelia. T. 4. a. 138.
 Hereditatem qui ad alium transferre voluit, non vult esse heres. T. 4. a. 478. et a. 539. et a. 615.
 Hereditatem acquiri per servum bona fide possessionem. T. 4. a. 537. qui non fallens, adit, ubi vel domino hereditatem acquirat. Ibid.
 Hereditatem servus delatum an dominus agnoscere, vel repudiare possit. T. 4. a. 28.
 Hereditatem quibus agnata lex 12. Tabularum datur. T. 7. a. 1012.
 Hereditatem qui petit, petit aliam fructus. T. 7. a. 1393.
 Hereditatem asserit, et indigito, heredi scripto fructus criminali iudicio. T. 7. a. 1098.
 Hereditatem olim sapere non potuit, vel legat in testamentum agnata Collegium Christianorum, et cur. T. 7. a. 1045.
 Hereditatem primum capere, deliberare opus est. T. 7. a. 1051.
 Hereditatem non aditum accipit transmittit in heredes. T. 7. a. 1167. accipit unus eorum qui hereditas non adit transmittit. Ibid. 1168.
 Hereditatem scriptis dividere. T. 7. a. 1131.
 Hereditatem qui servus repudiavit, ad rem direm non potest. T. 7. a. 1000.
 ad Hereditatem natura intestata vocatur liberi tanquam legitimi. T. 7. a. 1183.
 omnes Hereditatem esse solvendo, quod heredes invenit. T. 7. a. 1098.
 ad Hereditatem transmittit ante apertam tabulam. T. 7. a. 1169.
 Hereditatem adire quibuscum casibus tantum heres exigit. T. 7. a. 1042.
 Hereditatem qui scriptis, an postea possit cum non agere. Ibid.
 Hereditatem qui omisit, hereditatem an non habet. T. 3. a. 647.
 Hereditatem quoties Lex, vel Senatusconsultum debet, competit iure legitima. T. 4. a. 632.
 Hereditatem possunt exheredari lege deinde Tabularum. T. 7. a. 1149.
 Hereditatem quo iura vindicat, qui ab ea rebus sit cunctas pro exheredatione. T. 8. a. 89.
 Hereditate post editorem esset, an debitor hereditarij liberetur. T. 4. a. 1440.
 Hereditate vendita non tenet venditor de auctore. T. 3. a. 609.
 ex Hereditate rem alienari non potest in arbitrio potiora emanat. T. 6. a. 103.
 in Hereditate legiti non est successio locum. T. 6. a. 1028.
 de Hereditate vel ex liberis restituenda constitutio. T. 8. a. 1198.
 de Hereditate fideicommissaria. T. 8. a. 492.
 Hereditas se ab intestato requirit, an eadem ac actio est restituenda, qua additio quidem confusa est. T. 5. a. 1010. quod distinctio hic notanda. Ibid. et a. 1011.
 Hereditas sequenda videtur mittione. T. 5. a. 1139.

Hereditate vel alieno onerata, an herede adire cum debitoris, quomodo latere creditoris auctoritas constituitur. T. 6. a. 105.
 de Hereditate evicta stipulatione. T. 6. a. 648.
 Hereditatem non adire currit omnia, qui in testamento scripta sunt. T. 4. a. 951.
 de Hereditate ingenui proximior agnatus citationem non accipit. T. 4. a. 972.
 de Hereditate fideicommissaria civilibus, vel civitati data. T. 4. a. 1042.
 Hereditas vendita, stipulatio minime interemptoria, et venditorum plerumque interemptoria. T. 4. a. 994.
 Hereditatem translati, an res aliquam perant actione in rem simpliciter. T. 3. a. 160.
 Hereditate jactans, an unicus culpa a defuncto compulsi. T. 4. a. 228.
 Hereditatem vendita, quae actiones competunt emptori, et quae in emptorem cessant. T. 7. a. 1054.
 cum de Hereditate scripta, dum sunt illae, una de profectione, altera de proprietate. T. 7. a. 677.
 de Hereditate aditanda, vel acquirenda, et de iure deliberandi. T. 7. a. 1079. et seq.
 de Hereditate restituta, vel abintestato. T. 7. a. 1020.
 de Hereditate vendita a fisco. T. 7. a. 808.
 de Hereditate litigat, qui pro herede, vel pro possessore possidet. T. 7. a. 673.
 de Hereditate, qui defertur iure civili. T. 7. a. 1152.
 in Hereditate tam legitima, habet testamentaria una adrecedendo locum habet. T. 7. a. 1001.
 in Hereditate restituenda cum potius in compensationem deducere id, quod de non bona esse impedit in defensori indifferenter, vel in solum heredi. T. 7. a. 672.
 de Hereditate vendita. T. 7. a. 805.
 Hereditate adempta heredi scripto ex auctore, qui in testamento datus non est, an tamen, qui in testamento aut, coram. T. 1. a. 964.
 Hereditates legitime omne capta demittunt non possunt, sed iura aliam, quae ex lege duodecim Tabularum deferuntur. T. 3. a. 916.
 Hereditates plerumque ad masculos confundere de iure. T. 3. a. 185.
 Hereditates intestatorum seu primum ad suos pertinent. T. 2. a. 181.
 Hereditates aliam auctorem, aliam cum ra. T. 2. a. 142.
 Hereditas, qui ab intestato deferuntur. T. 2. a. 181.
 Hereditates quae accipiunt potest, etiam mai condicione non imperantur. T. 1. a. 371.
 Hereditates intestatorum ingenuorum ad quos pertinent. T. 4. a. 1163.
 Hereditates agnatorum quomodo dividantur. Ibid.
 Hereditates decursum, articulationum, etc. T. 7. a. 328.
 Hereditates agnatorum in capita dividuntur. T. 4. a. 1450.
 Hereditatem directam edunt a morte testatoris, cur non aliam fideicommissariam, et precarium. T. 8. a. 532.
 Hereditates fideicommissarias. Vide, Fideicommissarias hereditates.
 dum Hereditates unius hominis non sunt. T. 5. a. 381.
 Hereditates ab hereditate scripta per fideicommissarium relicta. T. 4. a. 1054.
 Hereditates ex quo tempore deferuntur. T. 4. a. 124.
 Hereditas qui intestato quibus, et qui iure deferuntur. T. 3. a. 161.
 Hereditates delatum et testamentum iure deferuntur. Ibid.
 Hereditas si plures communes aut inter heredes, inter eos potest reddi iudicium familiaris et cunctas de suo tantum hereditate. T. 3. a. 913.
 Hereditates an utiliter relinquuntur sub conditione impossibili. T. 4. a. 256.
 Hereditates damnosae. T. 4. a. 567.
 Hereditate scriptis qui duntur. T. 3. a. 100.
 Hereditates aditae plerumque ab ingenuis in scriptum transferuntur. Ibidem. vel in alia personae. Ibid.
 Hereditates quibus census sunt caducae. T. 7. a. 1156. et seq.

Hereditas promissa est aut officia, non patrimonium. T. 7. c. 625.
 Hereditatem testamentum cohereditis hereditas. T. 7. c. 1199.
 Hereditatem condito quolibet. T. 2. c. 114.
 de Hereditatibus viginti. T. 6. c. 1023 et T. 1. c. 102.
 Hereditatem iura, et testamentum aut sint proprie etiam testamentum. T. 6. c. 891.
 Hereditatem viginti pro suo debet. T. 7. c. 196. quibus hereditas. Ibid. c. 497.
 de Hereditatibus petitionibus iudicantur. T. 7. c. 581.
 de Hereditatibus. T. 4. c. 976.
 de Hereditatibus mortis personae relicta. T. 1. c. 1036.
 de Hereditatibus legitima. T. 4. c. 1230.
 de Hereditatibus, quae iure civili defunctus est testamentum, velat testamentum. T. 7. c. 1078.
 de Hereditatibus testamentis non admittuntur. T. 7. c. 627.
 de Hereditatibus fideicommissariis. T. 7. c. 1143.
 de Hereditatibus datis incerta persona. T. 7. c. 1143.
 Haereditas tenetur et omni dolo defuncti. T. 2. c. 334.
 Haereditas in restituta hereditate heres permittit. T. 2. c. 473.
 Haereditas rogatus hereditatem restituit, quantum hereditatem portionem retinere possit. Ibid.
 Haereditas iure civili an mensat, qui se habet. T. 1. c. 460.
 Haereditas necessaria non alius servas aut. T. 7. c. 504.
 Haereditas extraneus testamentum institutus pro herede gerendo, aut nuda voluntas heres. T. 7. c. 150.
 Haereditas necessaria est alio appellatus aut. T. 2. c. 140.
 Haereditas extraneus, vel filius pater per fideicommissum abigari possit, ut hereditas eadem, vel partem restituit. T. 7. c. 129. et c. 140.
 Haereditas ex rogati possit de parte restituit. T. 2. c. 473.
 Haereditas dicitur quasi heres. T. 2. c. 152.
 Haereditas, dominus, et pater familias quod iure non dicitur. T. 4. c. 419. et c. 300.
 Haereditas aut, aut exalitur, et quibus media. T. 5. c. 57.
 Haereditas quid a legatario differt. T. 2. c. 900.
 Haereditas in parte, et sub conditione testis possit ex certa tempore, et ad certum tempus. T. 2. c. 132.
 Haereditas aut tenetur ad conductum, vel maritus pradium dotali locavit, ut pretiat frui iure. T. 1. c. 474.
 Haereditas in servare debet proprietatem locationem, ut usufructus. Ibid.
 Haereditas non desinit esse, qui semel exalitur. T. 2. c. 878.
 Haereditas ex die doli possit. T. 5. c. 10.
 Haereditas, et defunctus dum non quasi cognatus, et cognatus. T. 2. c. 894.
 Haereditas extraneus alius est capax, alius incapax. T. 3. c. 879.
 Haereditas instituit, non apparet institutione, non valet. T. 6. c. 1000.
 Haereditas instituit, habet arbitrium, alio de iudicio dicitur, nec obmittit, hereditas ad arbitrium pertinet. T. 5. c. 503.
 Haereditas necessaria iudicium magis, quam patrimonium consequitur. T. 7. c. 201.
 Haereditas instituit quia. T. 2. c. 479.
 Haereditas incerta persona institui non potest. T. 5. c. 61.
 Haereditas in possessionem mittitur, etiam iuratum aut testamentum. T. 5. c. 1003.
 Haereditas scripta in possessionem post annum non mittitur. Ibid.
 Haereditas quandoque heres fieri posse apparet, tamen agnatus non est locus. T. 4. c. 1125.
 Haereditas illegitimus voluntas defuncti impare non potest. T. 8. c. 140.
 Haereditas vero testatore conventionis alligari non potest. T. 8. c. 138.
 Haereditas post mortem non esse recte instituitur, cum mortuo, etiam sine. T. 1. c. 73.
 Haereditas solutio, qui ad delicto videtur esse, non tenetur. T. 1. c. 146.

Haereditas tamen dari potest, haereditas legari non potest. T. 2. c. 817.
 Haereditas duobus testamentis scripta, cum dubio, non potest fieri falsum aut, ex nostro consensu hereditatem adire potest. T. 5. c. 63.
 Haereditas et debitor hereditatem adsequens accipit, deinde hereditatem aut Testamentum restituit, adsequens, obsequat in suo statu mariti. T. 3. c. 177.
 Haereditas non potest, alii domum extrahi, aut ara alio non liberat. T. 6. c. 1004.
 Haereditas partem hereditatis adire, partem repudiare non potest. Ibid. c. 1005.
 Haereditas non causa quibus non tenetur. T. 2. c. 178.
 Haereditas conditio, testamentum confirmat, directo scribi non potest. T. 2. c. 180.
 Haereditas ex omni dolo defuncti an tenetur. T. 2. c. 334.
 Haereditas si non potest legitime voluntas testatoris, alii hereditas solutio quae indigno, et ad statum pertinet. T. 8. c. 102.
 Haereditas pro socio tenetur. T. 2. c. 993.
 Haereditas tenetur post condemnationem, vel post iura contestationem defuncti testatoris. T. 1. c. 146.
 Haereditas non tenetur ex parali causa. Ibid.
 Haereditas, qui hereditatem testamentum delatum amittit, ad quid tenetur. T. 3. c. 443.
 Haereditas in eorum rerum possessionem mittitur, quae mortis tempore possidet testator. T. 2. c. 1003.
 Haereditas cessat. T. 4. c. 1444.
 Haereditas in deliberatione, et ex hereditate differunt. T. 3. c. 706.
 Haereditas adire potest hereditatem, aliquam ex hereditate defuncti. T. 1. c. 364.
 Haereditas necessaria quia propria. T. 2. c. 878.
 Haereditas census quibus aut. T. 2. c. 473.
 Haereditas ex parte suo conditionem adire cogitur. T. 2. c. 675.
 Haereditas, a quo legatum est relictum, non conditum, alii mortuo est pendente, hereditatem summi, qui adiret, obligatum reliquit. T. 6. c. 754. aliter legatarius. Ibid.
 Haereditas extraneus quoque defunctum legare debet, a quo hereditas ad eum pervenit. T. 5. c. 184. legatarius hereditas fuisse debet, a tempore mortis. Ibidem.
 Haereditas institutus sub conditione, pendente, si iure civili hereditatem adire non potest, sed expectare debet conditionem. T. 5. c. 343.
 Haereditas legatario omnem culpam, et dolum praeter tenetur, excepto caso fortuito. T. 5. c. 601.
 Haereditas legatarius non potest supra dotem tenetur. T. 5. c. 571.
 Haereditas qui dicitur. T. 5. c. 418. ras non fecit hereditatem sed semper, si iudex hereditatem facit. Ibid.
 Haereditas solus exercet Falcidiam, non fideicommissarius ullus, aut legatarius. T. 5. c. 679.
 Haereditas legatarius non defuncti viti non excludit. T. 5. c. 1267.
 Haereditas omnia praestare debet, quod testamentum auctor exalatur. T. 5. c. 740.
 Haereditas non recte instituitur conditio, nomen vero hereditas recte scribitur. T. 5. c. 568.
 Haereditas qui semel est, est in perpetuum haereditas. T. 5. c. 934.
 Haereditas est auctor iuris, legatarius vero est successor rei. T. 5. c. 879.
 Haereditas, qui somat eandem, haereditas esse desinere aequit. T. 5. c. 935.
 Haereditas exopti conditionis explenda causa, non impeditur in quantum. T. 5. c. 892.
 Haereditas exopti quidem causa. Ibid.
 Haereditas instituit, alii in hereditatem in qua differunt. T. 5. c. 595.
 Haereditas sua. Vide: Non.
 Haereditas qui semel factus est, haereditas esse non potest. T. 5. c. 334.
 Haereditas Falcidia dicitur, si stipulis penalis committitur. T. 5. c. 1195.
 Haereditas, qui hereditatem non adit. Vide: Hereditas.
 Haereditas exopti tempore morum fideicommissarius fieri scripta, nullum interest scire. T. 5. c. 1093.
 Haereditas necessaria servas habet tamen nudum vocem hereditas, qui haereditas est alio re. T. 5. c. 695.

Haereditas. Vide: Extraneus.
 Haereditas semper est, qui semel est haereditas. Ibid.
 Haereditas defuncti non conveniri potest, ubi defunctus contrahit. T. 5. c. 964.
 Haereditas ex testamento ubi existit, ubi legitimum remittitur. T. 5. c. 965.
 Haereditas indignus. Vide: Indignus haereditas.
 Haereditas non est absentis an cogi possit adire. et restituere. T. 5. c. 674.
 Haereditas iustus, et legitimus in quo differunt secundum Aqueum. T. 5. c. 767.
 Haereditas, et pater in quo differunt. T. 5. c. 737.
 Haereditas alium si fideicommissum non potest ab eo, apud quem pecunia hereditas accepta est. T. 5. c. 1119.
 Haereditas de fideicommissum detrahit Falcidiam ex satisfactione legatum. T. 5. c. 891.
 Haereditas ipsa iura etiam ignorantia existit, et alio curatorem auctoritatem. T. 5. c. 878.
 Haereditas bonis quilibet republicis institui potest, quod olim non obtinebat. T. 5. c. 1094.
 Haereditas ab eo fideicommissum defuncti institui non potest. T. 6. c. 81.
 Haereditas ex auctoritate defuncti locum facere non debet. T. 5. c. 604.
 Haereditas furti ignorantia, an illam esse fecerim, an partem occupat. T. 6. c. 146.
 Haereditas propius accedit ad vicem defuncti, tam a: idem hunc esse dicitur. T. 6. c. 420.
 Haereditas in conditione non minus, quam in emptione convenitur. T. 6. c. 309.
 Haereditas ius defuncti percipit. T. 6. c. 44.
 Haereditas legitimus est, alii quando testamentario haereditas praefertur. T. 6. c. 810.
 Haereditas locutione qua aditione conveniri possit. T. 6. c. 426.
 Haereditas iustus a legitimo separatur. T. 6. c. 367.
 Haereditas effectus quodammodo est fideicommissarius Tribellianus. T. 6. c. 617.
 Haereditas locutione: fundi dotali servare non tenetur. T. 6. c. 430.
 Haereditas locutione proprietatis servare omnimodo tenetur. Ibidem.
 Haereditas mariti facere videtur, etiam absens, et ignorant. T. 6. c. 431.
 Haereditas in quantum conveniri possit. T. 6. c. 118.
 Haereditas pater si alio re non an, cuius sit damnum doli non causa. T. 6. c. 423.
 Haereditas post mortem quando, et quales et iudicio ad exhibendum absumitur, et quando condemnatur. T. 6. c. 396. et c. 307.
 Haereditas quando, et sui legatarii nomine cavere tenetur. T. 6. c. 431.
 Haereditas ubi quo nomine tenetur actione ad exhibendum incerti. T. 6. c. 391.
 Haereditas propius accedit ad vicem defuncti. T. 6. c. 170.
 Haereditas si mittit causam testamenti, et pro herede an ab intestato gerat ad quid tenetur. T. 6. c. 478.
 Haereditas scripta an aucto, et ea parte quando hereditatem patere possit. T. 6. c. 476.
 Haereditas si adire prius defuncti, qua actione, non alius testis, aut imbutus vicini efficit, prohiberi potest. T. 6. c. 443.
 Haereditas socii quando hereditas, et damnum ex societate defuncti capiat. T. 6. c. 309.
 Haereditas socii, licet socius non fuit, licet iames, et damni, quod tale minus defuncti foret, impediret, si socius, particeps foret potest. T. 6. c. 374.
 Haereditas socii replicare est, et perficere debet, quae a defuncto inchoata, et imperfecta sunt relicta. Ibid.
 Haereditas verum et falsum quando conveniri debent, et inter se tenentur. T. 6. c. 687.
 Haereditas ut possessionem a legatario recipiat, satisfacere ei cogitur. T. 6. c. 586.
 Haereditas ut societas accedat, licet officium, expressio fieri non potest et quare. T. 6. c. 368.
 Haereditas usufructuarius localitatem servare non adstringitur. T. 6. c. 428.
 Haereditas unus ex pluribus coheredibus delibet, et adire hereditatem si de suo infestio fideicommissum contrahit, an et ad quid tenetur adsequens. T. 5. c. 431. et c. 443.
 Haereditas ut in societate succedat, conventio efficit non potest. T. 6. c. 323.
 Haereditas venditionem factam a defuncto an rescindere possit. T. 6. c. 1406.

heres ausus an potius ignorans irrationabiliter hereditatem ad eum legavit. T. 3. c. 697.

Heres ausus instituit sub conditione potestatis, etiam implendo an fiat heres. Ibidem.

Heres ausus paratam hereditatem non accepit, sed retinuit, et continuat. T. 3. c. 699.

Heres testamentum damnatus aliquid vendere, an vendidit, an teneatur de reliquis emptiois actione ex emptio, vel ex testamentum. T. 3. c. 645.

Heres ubi iam legatum praestare debet. T. 3. c. 569.

Heres mariti an possit dotem legatam retinere an impensam, vel res donatas. T. 3. c. 1030.

Heres mariti mortui hereditatem ausu habet, aut e contra heres uxoris mortui coheredat ob mores mulieris. T. 3. c. 1030, et c. 1031.

Heres, mala quædam indicionalia, an pro sua parte heres auso debeat. T. 3. c. 615.

Heres operam dare debet, an etiam praestare legatum. T. 3. c. 118.

Heres parte bonorum extraneo legata, an remanens partes an actionem legatario praestare debeat. T. 3. c. 1004.

Heres, parte bonorum coheredis prælegata, an in ea pretentio possit deducere ex alienis, item libris. Ibidem.

Heres, pecuniam republicæ qui integram solvit, ignorans legæ falcidiam, an habet deductionem indoluit. T. 3. c. 657.

Heres pro aditionem an rei legatam fiat domino. T. 3. c. 717.

Heres per errorem si vendiderit, an teneatur ex emptio. T. 3. c. 548.

Heres plerumque successor est vitiorum, et virtutum. T. 3. c. 800.

Heres post mortem an periculum rei legatæ, et domus, et commodum legatarii præstat. T. 3. c. 714, modo mora fiat. Ibidem. 719.

Heres quando in solidum omnibus creditoribus respondere cogitur. T. 3. c. 700.

Heres qui via usquequirit, et ubi instrumenta habet. Ibidem.

Heres, qui abstinet se, an maneat heres. T. 3. c. 662.

Heres, qui adit ad instatuto, cum debeat ex testamento adire, an legatarius teneatur. T. 3. c. 1098.

Heres, quibus modis Falcidiam adequatur. T. 3. c. 704.

Heres qui est per filium, suo nomine heres est. T. 3. c. 101.

Heres, qui mansuetum facere rogatus est, et non fecit, quomodo teneatur. T. 3. c. 913.

Heres, qui per errorem se ex stipulatio obligavit, quomodo se defendere possit. T. 3. c. 518.

Heres, qui per errorem quid vendiderit, quomodo se adversus agentem ex emptio intet possit. Ibidem.

Heres, qui prælegato hereditatem exiit, utrum possit eligere rem, an abstinentiam nominatam dret. T. 3. c. 1004.

Heres, qui restituit hereditatem ante diem fideicommissi, an restituito per facta habetur. T. 3. c. 962.

Heres, qui rogatus est hereditatem restituere, an possit ex ea aliquid diminueré, vel auferre. T. 3. c. 1100.

Heres qui exiit, an possit de herede esse heres. T. 3. c. 668.

Heres quo iure accipit an, quæ a legatario ubi conditionis implenda causa datur. T. 3. c. 710, an imputator in Falcidiam. Ibidem.

Heres qui loco defuncti debet. T. 3. c. 106.

Heres quoscunque qui fiat. T. 3. c. 160.

Heres qui repudiata hereditate, an maneat heres. T. 3. c. 728.

Heres, repudiata hereditate, an legatarius maneat. Ibidem.

Heres rogatus restituere hereditatem, si coacti adferunt pretentio fideicommissarii, an possit detractore Falcidiam. T. 3. c. 8078.

Heres an in solidum teneatur ex delicto, vel quasi ex delicto defuncti. T. 3. c. 245.

Heres an in solidum teneatur ex contractibus, vel quasi ex contractibus quo delictum malum defuncti. Ibidem.

Heres an possit quod aibi ipi anabiti. T. 3. c. 985.

Heres an pro ea parte, pro qua scriptum est, bonorum possessionem secundum tabulas recipiat. T. 3.

ciptat. T. 3. c. 106, an el coheredis repudiatio, vel exactio portio accessat. Ibidem.

Heres an quia recte institutor post mortem suam. T. 3. c. 72.

Heres quis non potest bis exalere, eum potest bis adire. T. 3. c. 413.

An heres teneatur legatario, an exhibet voluntatem, quæ ignorans commiserit in fons. T. 3. c. 872.

An heres institutor legare possit sine libertate, sub ea conditione sub qua prior dominus et libertatem dedit. T. 3. c. 611.

Heres antequam decernat de hereditate, adire non potest. T. 3. c. 518, ejusdem potestatis est, cupis fieri defunctus. T. 3. c. 566, ex delicto defuncti potest actione non teneatur. T. 3. c. 657.

Heres an facere institui possit ex die. T. 3. c. 72.

Heres an restitutionem in integrum ex persona defuncti habet. T. 3. c. 15.

Heres an teneatur ob dolum, vel culpam defuncti. T. 3. c. 245, heres deliberans an partem faciat. T. 3. c. 106.

Heres an Titio, cui decem legata esset, hoc affecto, ut si factis ex perdisisset, non Titius et præstaretur, an sepius nam summam Titio defuncti, vel iure legatum accipere debet. T. 3. c. 919.

Heres sub conditione scriptus, an ea pendente partem faciat. T. 3. c. 106.

Heres scriptus an bonorum possessionem secundum legem petere possit, non exceptio prætorio. T. 3. c. 23.

Heres scriptus an debitor sit, quando bonorum possessionem contra tabulas peti possit. T. 3. c. 246.

Heres scriptus an ultra vires portionem legæ capere, vel habere possit. T. 3. c. 55.

Heres scriptus ex parte, an pro sua parte tantum bonorum possessionem admittat. T. 3. c. 106.

Heres scriptus, si filius sit prætoris, an possit petere bonorum possessionem secundum tabulas. T. 3. c. 36, an nulli in possessionem. Ibidem.

Heres scriptus si filius a quo negotiorum, an debitor Carboniarum bonorum possessionem. T. 3. c. 96.

Heres scriptus a quo, vel emancipatus si adierit, vel petierit bonorum possessionem secundum tabulas, an potest admittitur per prætorium ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 44, et c. 47.

Heres scriptus, qui adit, an admittitur per prætorium ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 44.

Heres, qui debet, ex quasi contractu teneatur. T. 3. c. 128.

Heres rogatus hereditatem restituere, an ex ea diminueré possit bona fidei, et ex justa causa. T. 3. c. 1099.

Heres rogatus restituere asperum hereditatem, quomodo fideicommissi sustinere debet. T. 3. c. 1100.

Heres rogatus restituere, quod ex hereditate accepit, an possit ex ea diminueré. Ibidem.

Heres, cui retinuit erat prælegatum, pretium accepti hereditatis a substituto, ut repudiaret hereditatem: in re ipsa non repudiavit, licet repudiavit, quia habet prætorium, et ideo si interitum prælegatum petat, repugnat. T. 3. c. 1110.

Heres scriptus missionem post annum impetrare non potest ex edicto D. Adriani. T. 3. c. 1006, constitutione Justiniani potest. Ibidem.

Heres servens ex edicto D. Adriani agitur post mortem testatoris, et post apertis, et reclusis tabulis testamenti, agiturque hereditatem mittitur in possessionem rerum hereditarium. T. 3. c. 1098.

Heres scriptus si repudiaverit hereditatem, vocatur legitimus. T. 3. c. 678.

Heres scriptus possessionem missionem non excludit, nisi præscriptio 30. annorum, vel eius usurpatione. T. 3. c. 1006.

Heres scriptus quomodo in possessionem mittitur. T. 3. c. 1070.

Heres ut successor iurum nomen defuncti, virtutum, et vitiorum. T. 3. c. 1206.

Heres interius non teneatur ex levi culpa defuncti. T. 3. c. 102.

Heres heredes non directi, et principaliter est

heres testatoris, sed per successionem, et per medium personam. T. 3. c. 1049.

Heres interius persona institui non potest. T. 3. c. 1045.

Heres, qui semel exiit, iure civili semper heres, nec Praetor efferre potest, ut desinat esse heres. T. 3. c. 1085.

Heres rursus potest institui sub conditione, alii certis personis superstiti, veluti Titio. T. 3. c. 1015.

Heres quando retinere potest, quod aibi defuncti debuit. T. 3. c. 732.

Heres non recte instituitur ex tempore. T. 3. c. 1115.

Heres hanc ex tertia parte instituit quid. T. 3. c. 1088, et c. 1089, et c. 91.

Heres obligatur, et alligatur acriis defuncti. T. 3. c. 816.

Heres, qui amittit beneficium inventarii, teneatur supra vires hereditatis. T. 3. c. 1088, et c. 1089, et c. 91.

Heres filius, et heres extraneus in quo differunt. T. 3. c. 902.

Heres heredes est heres testatoris. T. 3. c. 660.

Heres mulieris. T. 3. c. 803, et c. 804.

Heres defuncti interius institui latus ex dolo defuncti, vel lato culpa. T. 3. c. 962.

Heres imperio facti, qui non acquirit voluntati defuncti. T. 3. c. 1069.

Heres creditor hereditarius dici potest dupliciter. T. 3. c. 721.

Heres ex inventario non teneatur supra vires inventarii. T. 3. c. 1088.

Heres lacto inventarii non teneatur supra vires hereditatis. T. 3. c. 732.

Heres lacto repertorio omnium bonorum non teneatur creditoribus hereditariis supra vires hereditatis. T. 3. c. 608.

Heres nihil tantum habet retentionem Falcidiam. T. 3. c. 1355.

An heres ex parte institutus, et aliquid legatum est per præceptionem, si repudiaverit hereditatem, ex qua est institutus, possit vindicare prælegatum, alio præceptionem. T. 3. c. 1109.

Heres sepe scribitur ex parte, non adjecta coherede. T. 3. c. 531.

Heres scriptus an compellatur adire hereditatem. T. 3. c. 1081, et c. 1043.

Heres an sit legatus adire, ex quo fideicommissarii interat, fideicommissum non intrudendum, herede mortuo ante diem hereditatis. Ibidem.

Heres non tam fit, qui per filium fit heres, quam qui per so. T. 3. c. 601.

Heres an acquirit domum rei legatæ per aditionem. T. 3. c. 865.

Heres indignus est sine re, sine onere. T. 3. c. 618.

Heres absens an erga possit, ut hereditatem restituat. T. 3. c. 623, an possit et cogi, ut procuratoribus fideicommissarii restituat. Ibidem.

Heres an possit cogi adire hereditatem ante conditionem fideicommissi. T. 3. c. 621, et c. 625.

Heres solus, aut quasi heres deimbit Falcidiam. T. 3. c. 685.

Heres institutus ex testamento cogi possit, si adiat. T. 3. c. 628.

Heres debet cavere liti, quibus legatum est in diem. T. 3. c. 630.

Heres an possit ubi Falcidiam servare per errorem denotatum testamentum. T. 3. c. 643.

Heres stipulatoris agro potest pendente conditione. T. 3. c. 620.

Heres legitimus scripto interdum præteritur. T. 3. c. 619.

Heres institutus, qui tamen quia proximus testatoris successit ab intestato, an præstat legatam. T. 3. c. 628.

Heres qui exiit, qui semel non desinat esse heres. T. 3. c. 830.

Heres an possit partem hereditatis repudiare, partem agnoscere. T. 3. c. 1100.

Heres, qui solvit plena legatam, amissa ratione legis Falcidiam, an habet quasi indoluit conditionem. T. 3. c. 1151.

Heres cavens, se non osurum beneficium legis Falcidiam, an possit obviare confessionem suam. T. 3. c. 1151, et c. 1152.

Heres ex utraque deductione Falcidiam ex legatis,

vel fideicommissis testamentaria relicta, licet ab eo tacitum relictum sit fideicommissum. T. 7. c. 4152.

Haeres quibus ab rebus detrahitur Falcidium. T. 7. c. 4153.

Haeres creditor an in potestate ratione legatorum, crediti aut deductum habeat. T. 7. c. 4154.

Haeres rogatus servum manumittere, si istat, quid iuris. T. 7. c. 51.

Haeres scriptus ibi an decedat nulli in possessionem rerum hereditarium, sibi aut rebus hereditariis. T. 8. c. 45.

Haeres, si bonorum penitus exstinctior a rebus, ac ratione de alienis contractis obligari. T. 6. c. 107. et c. 108.

Haeres an rem legatam cogatur tradere, et an liberetur pretiatio id, quod interest. T. 7. c. 415.

an Haeres prohibitus alienare testamentum, possit vendere praedium, et dimittit creditum hereditarium. T. 8. c. 607.

Haeres ius an eo maximo tempore lapsionem, quo acquirat hereditatem. T. 7. c. 416.

Haeres institutus an sit capax, et fundamens testamenti. T. 3. c. 158.

Haeres, et defuncti eadem persona. T. 2. c. 103.

Haeres qualitas mutari potest, substantia non potest. T. 2. c. 672.

Haeres necessariis instituendi causa. T. 7. c. 304.

Haeres testibus formulat. T. 4. c. 1444.

Haeres institutus turpis non valet. T. 6. c. 77. sive Haeres defuncti. T. 8. c. 652.

Haeres optio opinionem defuncti non excludit. T. 1. c. 477.

Haeres armatus institutus. T. 9. c. 1155.

Haeres honestati conventus qualemque mortem testatoris intellam non pretermittit. T. 8. c. 1001.

Haeres ius plerumque temporarium sit. T. 3. c. 1111.

Haeres institutus sit bonor. T. 5. c. 492.

Haeres alia est natura certum pecuniam principio iuxta ad alimentum heritorum, et alia ceterum iuxta dividere legato testamentum relicta. T. 3. c. 1079.

Haeres interfecti defuncti voluntatem impleri. T. 5. c. 719.

Haeres loco est bonorum possessor. T. 4. c. 934.

Haeres aomen inducere plus est, quam dicere. T. 5. c. 559.

Haeres, et facti differentia. T. 5. c. 929.

Haeres electio infirmorum vnde volutate. T. 2. c. 632.

Haeres electio sola morte confirmator. T. 3. c. 631.

Haeres institutus, aut legatarius domus, vel patri fideicommissi potest. T. 5. c. 417. legatari vero non. Ibid.

Haeres aome accessores iuris significat. T. 5. c. 881.

Haeres solum aomen an testamentum corroboret. T. 5. c. 391.

Haeres sence quam late patet, et qui eo confirmatur. T. 8. c. 633.

Haeres institutionem alieno arbitrio permitti non posse. T. 8. c. 933.

Haeres, et successoris singularis differentia. T. 8. c. 705.

Haeres institutus citum etiam nocet. T. 3. c. 948.

sive Haeres agnatione, testamento praestitit, testamentum ruptum, non codicillis. T. 4. c. 1022.

Haeres bona quomodo separantur a bonis defuncti. T. 4. c. 1077.

Haeres an sit electio, si legatari per damnationem. T. 3. c. 788.

Haeres an sit electio in fideicommissis. Ibid.

Haeres an sit electio, cum reliquatur per fideicommissum. Ibid. sive Alia. Ibid.

Haeres repetitas in citum tempore exigitur, testamenti, et mortis. T. 3. c. 1076.

Haeres conditionem an possit defuncti deteriorare facere. T. 3. c. 80.

Haeres sit electio in legatis damnationis, licetque in fideicommissis. T. 3. c. 786.

Haeres haeres sive intelligat esse haeres testatoris. T. 3. c. 991.

Haeres haeres an obstringitur legatis, quae testator recipit. Ibid.

Haeres institutus tacite potest conferri in arbitrium altioris, expressum aut potest. T. 3. c. 991.

in Haeres arbitrium possunt conferri legatis, et hereditas. T. 3. c. 799.

Haeres aditus an relictus. T. 3. c. 869.

Haeres appellatione an omnes haeres contineatur. T. 3. c. 855.

Haeres interfecti conservari memoriam defuncti. T. 3. c. 986.

Haeres legatus victoria an successi status ille. T. 3. c. 702.

Haeres potius ad coheredem an pertinet, si substitutus apud, vel alio modo occidatur. T. 3. c. 814.

Haeres non an per fideicommissum reliquatur. T. 3. c. 794.

Haeres sive an possit legari. T. 3. c. 790.

Haeres servus an legatus sit, an haeres teneatur ad satisfactionem ejus, si cum manumiserit, vel vendiderit. T. 3. c. 794.

Haeres scripti nomen in testamento si delinquit, et in iudicio, an datur ei bonorum possessione secundum tabulas. T. 4. c. 31.

Haeres defuncti quid sit. T. 4. c. 11.

Haeres, et patris eadem ratio. T. 4. c. 566.

Haeres inquam recta via boni. T. 4. c. 541.

Haeres ex tempore mortis furens. T. 4. c. 519.

Haeres appellatio etiam refertur ad alterum heredem. T. 4. c. 200.

Haeres appellatio quid significat. T. 4. c. 372.

Haeres non est ostenditur in iudicio. T. 4. c. 461.

Haeres sence referri, ad proximum tacitum. T. 4. c. 391.

Haeres scripti portio an per admissionem possessionem contra tabulas augatur, vel minuitur. T. 4. c. 32 et c. 40.

Haeres scripti portio, qui adit, an minuat, vel augatur per petitionem contra tabulas. T. 4. c. 45.

Haeres institutus. Vide, institutus haeres.

Haeres institutione continetur etiam haeres heredes, et omnes accessores in infinium. T. 7. c. 1110. quod tamen locum non obstat in usufructu legato. Ibid.

Haeres nomen nunc conservat substitutionem suppleturam. T. 7. c. 1065.

Haeres institutus, qui per calumniam falsum testamentum dixit. T. 7. c. 1103.

Haeres institutus an portio, et repudiatus portio an accretas contra heredes. T. 2. c. 636.

in Haeres voluntatem quid, et quibus casibus fideicommissum relinquatur. T. 4. c. 658.

Haeres scripti ratiocinatur iurajurandi condicio. T. 8. c. 410.

Haeres haeres novo. nova deliberationis tempore non prorogatur. T. 8. c. 1144.

Haeres quomodo tempore datur ad defuncti voluntatem exsequendum. T. 8. c. 419.

Haeres continuata nihil nocet. Ibid.

Haeres extraneo datur iudici translatio. T. 5. c. 670.

Haeres si auctor haeres et indigeo, qui secum defuncti ultus non sit, an privilegium praestatur. T. 5. c. 553.

Haeres quid datur implenda conditione causa, non est fideicommissum, sed dicitur mortis causa capio, et quae ejus differentia. T. 6. c. 901.

Haeres sit perpetua voluntas eligendi, quando vivit. T. 6. c. 621.

Haeres quid dat substitui de pecunia, impetratur in Falcidium. T. 5. c. 891.

Haeres sit indigne an auctor pars fundi per legatum, quam ipso haereditate possidet videtur. T. 5. c. 1116.

Haeres fructus 66 non item Falcidiam, si ius suum dimittat. T. 5. c. 1301.

Haeres scripti qui potest auctori, an pro ea parte legatari teneatur. T. 3. c. 1074.

secunda Haeres consuetudine datur modo quod successorem. T. 5. c. 895.

Haeres indigne si fructus teneatur praestare privilegium et relicta. T. 5. c. 553.

Haeres modo an potius magis esse potest dari accepto pecuni, non doli. T. 5. c. 57.

Haeres, qui eorum defuncti non videlicet

rit, auctor haeres quasi indigne. T. 6. c. 474.

Haeres cur periculum in doli. T. 6. c. 522.

Haeres eo competi ingratum actio. T. 8. c. 805.

Haeres defuncti invito non defertur iurajurandum. T. 4. c. 823.

ut Haeres scripti in testamento, cuius deo magis fortis est, quomodo testator multat testamentum, dum non potuit, vel licet vel scriptum testamentum introire, ut an alium post adeum hereditatem et testamentum, vel pactum bonorum possessionem secundum tabulas, deorsum actiones hereditarias, et tamen indigne fructus eripiat bonis. T. 4. c. 614.

Haeres si legatari nisi decem ex rebus fundi le singulos annos et a maxima testatoris aequa ad 35. annos, an eo intra illud tempus moriens, haeres ejus haereditatem fideicommissum debeat. T. 3. c. 905.

Haeres an auctor quasi indigne res ab eo amoveat in fraudem legatarii. T. 3. c. 1065.

Haeres qui bonis magis legari potest. T. 3. c. 903.

Haeres, et in heredem actio ad subbeandum datur. T. 3. c. 905.

Haeres an datur per legatum potestatem eligendi, penam dari. T. 3. c. 819.

Haeres an substitui possit directe in successionem causam. T. 3. c. 776.

Haeres an legatari legatari legitur, a coherede substitui. T. 923. et c. 1009.

Haeres, qui auctor haeres et indigne, an restituitur obligationes per additionem confusam. T. 3. c. 1046.

Haeres dicitur jure conditionis implenda causa, an recte del pari haeres. T. 3. c. 716.

Haeres delibentis an concedatur testatoris rebus impingere, et arumpere levatantur fructus. T. 3. c. 700.

Haeres legitur legator a semetipso. T. 3. c. 790.

Haeres iurajuramentum an, et quando servetur. T. 3. c. 146.

Haeres, qui sciens esse defuncti eorum defuncti, an decesserit fructus eorum. T. 3. c. 1069.

Haeres, qui non vindicatur eorum defuncti, an haeres defuncti fructus interim percepti auctoritatur. T. 3. c. 1081.

Haeres, qui tacitum fidem accommodat, an auctor bonis, item fructus aote item motum percipit. T. 3. c. 1029.

Haeres ut indigne auctori haereditatem, an necesse defuncti necesse ab alio non vincatur. T. 4. c. 326.

Haeres institutus sub conditione an interim datur secundum tabulas bonorum possessionem. T. 4. c. 107.

Haeres interim actiones hereditarias competere, cum legatario non competit. T. 4. c. 105.

Haeres scripto an datur Carbolane bonorum possessionem. T. 4. c. 90.

Haeres si defunctus quid debuit, an venter eadem, nondum an eo nomine cautione praestetur. T. 3. c. 107.

Haeres, vel ab ipso haeres legatari acquiri non potest. T. 3. c. 950.

Haeres rogatoris hereditatem eo fructus percepti imputantur id, quod defunctus ipse debuit. T. 8. c. 406.

Haeres institutus testamentum non est vendere hereditatem, sed oia deo minus tenetur respondere legatariis, aut creditoribus hereditariis. T. 7. c. 1123.

Haeres scripti fructus auctori haereditatem, necesse institui. T. 7. c. 1095.

Haeres a semetipso nihil legari potest, nec adimi. T. 4. c. 601.

Haeres a seipso an legari possit. T. 3. c. 563.

Haeres, qui eorum defuncti oia vindicavit, etiam fructus auctori fructus. T. 2. c. 618.

Haeres quid datur a fideicommissario universalis, fideicommissarius vero, videtur easque et ipse rebus, qui restituitur. T. 2. c. 623.

Haeres in fideicommissum, qui exigit causam, ad eam restituitur. T. 2. c. 628.

Haeres an subvertatur si in capione inquit, ibid.

Haeres in quem casum possit substitui. T. 2. c. 635.

Haeres institutus a parte legata quae reliquatur, an potestur Falcidiam. T. 7. c. 1132.

Haeres in obsequia perit. T. 4. c. 566.

in heredem non transit bonorum publicatio
pote. T. 8. c. 181.
inter heredem, et legatarium quod differentia.
T. 5. c. 155.
quid si ipsum heredem vocem infundae
apparet. T. 5. c. 150.
inter heredem, et legatarium differentia quod
est quod legatum T. 5. c. 665, et c. 667.
in heredem nihil est actio eade sequatur.
T. 5. c. 1078.
heredem jubere stipulati dolum, quod nequeam
solum reliquitur, aliud est. T. 5. c. 1054. aliud
vero est jubere heredem dare aliqui certis
personis ab obitu suo. Ibidem. 1059.
heredem non facit Prior, sed bonorum pos-
sessorum. T. 5. c. 865.
in heredem non transit auctoritas. T. 8. c. 374.
heredem facere non potest Prior. T. 8. c. 1346.
heredem heredis esse heredem testatoris.
T. 4. c. 1341.
an in heredem qui possit ad contractu defuncti,
quantum in defunctum qui non potest.
T. 4. c. 804.
heredem institutum instituti substitui sibi
ipso, si per omnia ex parte substitutus institu-
tionalis sit. T. 4. c. 985.
heredem fideicommissarii restitueri debere
communi substitutione. T. 4. c. 1013.
heredem cum cogi posse et testamentum adire
hereditatem, et restitueri ex testamento non
hereditatem, quod testator rogavit hereditatem
suum totam, vel per parte restitueri.
T. 4. c. 1017.
heredem institutum a parte adiecta coheredi-
tibus, per parte coheredem non posse esse
rem, etiam sibi ipse causa possessionis
habere, possidendi pro herede, pro parte sua
posse. T. 4. c. 1015.
heredem solutorem pecuniae legatarii liberi, non
tantum alio legatario solvendi, vel alii voluntate
legatarii, sed et si alii solvendi voluntate, et
iussu testatoris. T. 3. c. 972.
heredem totum aequa litem scriptum dixerit,
nec tamen, an repulsiore a legato. T. 3.
c. 1052.
heredem actione legati sui liberari repudiatio
legati. T. 3. c. 963.
heredem qui se dicit, se domum dicti uni-
versari jure. T. 3. c. 105.
heredem qui non videtur necesse defuncti,
autem hereditatem. T. 3. c. 112.
heredem esse teneri et delicto defuncti. T. 4.
c. 985, et c. 964.
in heredem quando alius sit actus. T. 4. c. 140.
heredem aditione obstringi coheredem heredita-
ria. T. 3. c. 1091.
heredem qui non possunt dare, nec ejus herede
fideicommissum currere possunt. T. 3.
c. 720.
heredem facere an legis sit. T. 3. c. 682.
heredem scriptum commissio edita per alium,
notionemque sua inferre per bonorum pos-
sessorum contra tabulas, quam as institutione
tamen. T. 4. c. 39.
heredem Prior facere non potest. T. 7. c. 920.
heredem interdictio precaria, quatenus
ad eum pervenit. T. 8. c. 963.
heredem, qui maritus testamenti, quem inter-
dictum esse ait, non sequatur alii vindicta,
autem hereditatem, et perire ad eum.
T. 7. c. 1029.
heredem extraneum, si infans sit, non actum
hereditatem extranei transmittit in patrem
autem. T. 7. c. 1043. hoc testum dolum est
personam patris jure singulari, et filio testum
mortuo in infamia. Ibidem.
heredem se dolo, vel lata culpa tutori teneri
actione totum in solidum. T. 7. c. 962.
heredem emptorem teneri petitione infamia
nulli. T. 7. c. 678.
heredem se non esse, qui in iure confessus
est, pro eo habetur, ac si iudicatus esset
heres non esse. T. 7. c. 1080.
in heredem quod actio datur ex delicto,
et quod non datur. T. 7. c. 732, et c. 732,
et c. 801.
heredem, qui dominus fidei legis sit, pos-
sessorum facere jurisdictionem. T. 1. c. 1012.
heredem ex auctore scriptum an sequatur litem
nuptialis. T. 7. c. 565.
ad heredem heredem an sit fideicommissarius
petitio. T. 4. c. 695.

pro heredem suscepit verum heres. T. 2. c. 918.
pro herede gerere quis dicitur. T. 2. c. 1025.
et T. 2. c. 141d.
pro herede, vel pro possessore suscipere. T. 2.
c. 915.
ex herede, et ab herede idem significant. T. 2.
c. 145.
in suo herede quod sit impositio, in extraneo
est pro herede gestus. T. 3. c. 1129.
ab herede locus qui desideratur, in quibus
constat. T. 5. c. 985.
heredes sub conditione instituti, et hereditatem
in dubio existens, quod de bonis testatoris
aris alicui contractus fieri, et creditores
agere debent. T. 6. c. 573.
de herede instituto sub conditione. T. 6. c. 546.
de herede primo qui probatur, an in herede
heredis probatur ac hac substitutione pu-
pulari: quod mihi heres erit, idem filio
meo imitari heres esto. T. 6. c. 1342.
ab herede solo, non a legatario legari possit.
T. 6. c. 1000.
ab herede actio non incipit, quod defuncto
non compit. T. 6. c. 805.
pro herede suscepit ita, qui heres non est, alii
pro herede, et iussu testator hereditatem pos-
sedit. T. 4. c. 940.
ab herede conditionali non differt legatarii
conditio. T. 4. c. 1255.
herede necessario instituto, legatum servo
proprio relicto sicut hereditatem institui est.
T. 3. c. 1050, et c. 1004.
herede voluntario instituto, an legatum servo
proprio relicto sicut hereditatem institui est.
T. 3. c. 1050, et c. 1004.
herede voluntario instituto, an legatum servo
proprio relicto sicut hereditatem institui est.
T. 3. c. 1050, et c. 1004.
ab herede scripto sub conditione, si Titus
comitatus fuerit. T. 7. c. 1057, et c. 1057.
de herede, qui corpus hereditatis censui, vel
transiit in alium locum, ereditorem heredi-
tatem fructuandorum causa. T. 7. c. 1231.
pro herede nihil posse recipi, nisi hereditatem
extentibus, quid sit. T. 7. c. 1245.
pro herede possidet, qui potest se heredem
esse. T. 7. c. 607.
pro herede possidere. Ibidem.
ab herede legatarii an fideicommissum possit
relinqui. T. 4. c. 651.
ab herede legatarii legatum reliquitur tes-
tamentum. T. 4. c. 729.
pro herede pro dominis veteris dixerunt. T. 2.
c. 150.
heredes an fiant isolum per legem, vel sim-
lem iuris constitutionem. T. 3. c. 658.
heredes an sit secundus. T. 3. c. 148.
heredes in institutum facti an heredes. T. 2.
c. 132.
heredes nullis partibus nominatis an ex aequa
partibus sint. Ibidem.
heredes extranei appellati. T. 2. c. 149.
heredes instituti an possint testator, quod
consequuntur. T. 2. c. 134.
heredes aut instituti, aut substituti.
T. 4. c. 141d, et T. 4. c. 1000.
heredes instituti verba directa. T. 2. c. 628.
heredes duos aut pro herede gerentes, aut
eratores. T. 4. c. 1436.
heredes qui possint institui. T. 4. c. 1444.
heredes quemadmodum institui possint. Ibidem.
heredes quomodo, et quibus substitui possunt.
T. 7. c. 920.
heredes sui qui dicuntur. T. 2. c. 151.
heredes sui an recipiunt. Ibidem.
heredes non feminas nec habet. T. 4. c. 1015.
heredes legitimi qui dicuntur. T. 2. c. 199.
heredes legitimi ex quo vocatur, septimo
extrahi. T. 8. c. 449.
heredes necessarii, et heredes extranei. T. 4.
c. 1445-6.
heredes tutorem ubi originem, quod lata
culpa competeri possit, condemnari non oportet.
T. 1. c. 120.
heredes an alicuius defuncti agnoscat per
rationes jura hereditarii, non per rationes
preceptum. T. 2. c. 877.
heredes an plures defuncti fuerint, an alicuius
pro hereditaria portio presbatur. T. 8.
c. 199.
heredes sui, id est, liberi sui. T. 4. c. 1455.
heredes necessarii nequeam adiri dicuntur,
sed extranei, et habent jura hereditarii. T. 2.
c. 184.
heredes qui institui non possunt. T. 4. c. 293.
heredes iudicii. T. 7. c. 306.

heredes restituerit beneficio legis adver-
sus transactiones, et divisiones. T. 5. c. 883.
signum heredes pro quo parte aut, pro eodem
parte ex 12. Tabulis nisi alicui obligatur.
T. 5. c. 813.
heredes sint rei, et eum rei qui sint. T. 5. c. 1015.
heredes calumni. Vide, Extranei.
heredes sui habent retentionem Falcidia, non
legatarii. T. 5. c. 999.
heredes an restituerentur exagitur, quod defuncto
procurator sit. T. 5. c. 936.
heredes sui. T. 5. c. 802. Vide, Sui heredes.
heredes scripti liberi an dimidium dotis partem
retinere possint. T. 5. c. 944.
heredes necessarij qui sint. T. 5. c. 397.
heredes suus, qui, segrega nepos possit, an
aliam hereditatem nepos detrahatur, et ab
eis impetra repeteri possint. T. 8. c. 696.
heredes cum creditores defuncti ac, quod
de re pasci possint. T. 4. c. 688, et c. 100.
heredes ex feto proprio tenentur in solidum.
T. 4. c. 382.
heredes ex dolo defuncti tenentur. T. 6. c. 340.
heredes an fideicommissa testatoris sui mortuo
institui reliquitur, quod emittit. T. 6. c. 491.
heredes in potestatem non succedunt. T. 4.
c. 579.
heredes cum soli ac soli voluntarii. T. 6. c. 330.
heredes succedunt in omnia sua, hoc est, in
vita, et virtute, commodis, et incommodis
defuncti. T. 6. c. 546.
heredes gradum, seu invasoris in quodam
tenentur. T. 6. c. 600.
heredes sui non adire hereditatem, sed reti-
nere dicuntur. T. 6. c. 577.
heredes auctores hereditatis duo, sunt plures in
solidum esse ac possint. T. 6. c. 565.
heredes compelluntur ad obsequium supremam
voluntatis Pontificis auctoritate. T. 8. c. 941.
heredes patris propter munus publicum, quod
filius post mortem patris gessit, an conveniri
possint. T. 6. c. 985, quod si filius familia
voluntate patris datus factus sit, quod agendum
in hoc caso. Ibidem.
heredes in conditione an sint heredes in dis-
positione, sive institutione. T. 8. c. 243.
heredes primus testatoris institutio, et
deinde legatum substitutus. T. 4. c. 878.
heredes necessarii quos mihi heres possum,
et filio imputari, qui in me possumus et
me eodem modo necessarios heredes facere,
facti substitutus pupillari. T. 4. c. 969.
in heredes foris non datur solio fieri. T. 4.
c. 944.
heredes scripti, qui destituerunt testamentum.
T. 4. c. 854.
heredes an desint esse, bonis eis subitis, et
indignis. T. 3. c. 1000.
heredes an impulerit fractos perceptoris pen-
dente die, vel conditione in quantum Falcidia,
alii hereditatem rogati sint restitueri.
T. 3. c. 1096.
heredes debent se officio gerere in vindicando
defuncti. T. 3. c. 1000.
heredes mariti an datur actio rei uxoris.
T. 3. c. 389.
heredes institui an etiam possint illi, qui ab
instituto heredes futuri sunt. T. 3. c. 673.
heredes institui sui, primus heres aut, si
non erit primus, aut secundus, an rogatur
restituere hereditatem, et primus coactus
adest, an secundus adire possit. T. 3. c. 698.
et in presentem partem. Ibidem.
heredes institui et substitui in quomodo
venerit. Vide, Substitutus.
heredes in potestate ratione Falcidia esse pos-
sunt deducere, quod eis defunctus debuit.
T. 3. c. 794.
heredes legatarii an tenentur, si pecuniam
legatam sibi ejus nomine numeraverint, con-
tracta malitiose. T. 3. c. 971, et c. 972.
heredes necessarij qui sint. T. 3. c. 1050.
heredes necessarij aliam a morte testatoris
ipso jure heredes existant, autem iurati, et
ignotus. Ibidem.
heredes rogati restituere hereditatem an reti-
nere quantam. T. 3. c. 698.
heredes plures si institui: aut primo gradu,
quomodo ex substitutione impuberis bona
dividentur. Vide, Substitutus.
heredes quomodo quilibet hereditatem sine
motu adire possint. T. 3. c. 700.

Hominis meritis, ac servi in nava perditum primum pretium nullum est. T. 6. c. 410.
Hominis appellatio non indies continetur. T. 6. c. 726.
Hominis mortis pretium peli posse iuris regula multis verbis statuit, et reum, si ante mortem moriens sit, non teneri. T. 6. c. 318.
Hominis rustici, qui in ius vocat, quem de iure abluere vult vocare non potest, inserita non accusetur. T. 6. c. 33.
Hominis promissum, hominis mortuo, de constituta pecunia testatur, ut pretium eius solvat. T. 4. c. 826.
Hominis venditor. T. 4. c. 908. Vide, **Venditor hominis**.
Hominis appellatio non tantum qualitatem, sed et substantiam significat. T. 3. c. 478.
Hominis longum vita quam ait. T. 3. c. 901.
Hominis octavo patris esse 120. annos Tacitus scribit. Ibidem.
Hominis voluntatem non plus virum habere oportere, quam leges. T. 3. c. 755.
Hominis appellatio femina continetur. T. 4. c. 430.
Hominis appellatio generalis est. T. 3. c. 877. singulari hominem comprehendit. Ibidem.
Hominis matris quam. T. 7. c. 671.
Hominis emptio an possit per partem consistere. T. 2. c. 639.
Hominis suorum vitam longam pecuniam dedit auctore, nulla promissa dicit. T. 1. c. 827.
Hominis cuiusdam ad vivendum concessio esse 110. annos. Mathematici quidam judicaverunt. T. 3. c. 911.
Hominis ad vivendum datum esse 120. annos. T. 5. c. 111.
Hominis qui castravertit, ut immolevrit, quo affectum applicat. T. 6. c. 1007.
Hominis petitum mors subducit, nihilominus remanet actio propter fructus, et partem. T. 1. c. 318.
Hominem qui generaliter promittit, quodammodo sub disjunctis angulus homines, id est, servos promittit. T. 4. c. 875.
Hominem lego, hominem optato, diversa sunt. T. 3. c. 716.
Hominem qui promittit, ut legat, inserit legat. T. 3. c. 478.
Hominem inserit legat quidam. T. 3. c. 768. de homine aspo, qui index datur ex magistratu, an furere apprehensum iudicium solvatur. T. 3. c. 316. Item an furis recte ab hoste caedat. Ibidem.
Hominis in stipulationem dedecet, non in legato existere, quem, et ejus praesidio debeat. T. 6. c. 78. et c. 78.
Hominis mortui post mortem dabilior, debitor sua liberatur. T. 6. c. 318.
Hominis generaliter legat, ejus electio sit, legatarii, an heredes. T. 3. c. 776.
Hominis generaliter legat, optio relictur legat. T. 3. c. 716.
Hominis legat, an legatarii sit electio, et an querebunt, vel optatum eligere possit. T. 3. c. 726.
de homine mortuo post litem contestatam ante dolo, et culpa posteriora. T. 3. c. 199.
de homine generaliter legat. T. 3. c. 877.
Hominis legat. T. 3. c. 409.
Hominis generaliter legat, servus optimus debet, quousque pessimus, sed mediis generat. T. 3. c. 475.
de homine libero sabiendo. Vide, **Interdictum**.
Hominis omnes ab infans liberi auctoritatur. T. 2. c. 18.
Hominis de suis facultatibus amplius, quam in eis ait, sperant. T. 2. c. 26.
Hominis cum dirimus, genus dicimus, non species. T. 3. c. 906.
Hominis mortis appellatio non continetur. T. 3. c. 43.
Hominis semper appetunt omnia vel memoriam celebrari post mortem. T. 3. c. 987.
Hominis contineri rerum, et pecuniam appellatio. T. 3. c. 828.
Hominis. Vide, **Viri**.
Hominis integri libellulis addat ad laborem, quam fess. T. 2. c. 690.
Hominis necari proprie qui diruntur. T. 7. c. 483.
Hominis dirum demum quoniam simil. T. 8. c. 87. ab infans conveniantur. Ibidem.

Hominis an sint in instrumentalum. T. 4. c. 700.
Hominis genus quoddam modum, qui status liberi dicitur. T. 4. c. 151.
Hominis appellatio in iura feudum quid continetur. T. 8. c. 581. et T. 1. c. 155.
Hominis appellatio continetur procuratoris praedictorum, actores, cuncti, electores. T. 8. c. 515.
Hominis genera quod sint in iura feudum. T. 8. c. 535.
Hominis liberum instrumentalum non fit, sed vasallum instrumentalum, vel acquirunt. T. 8. c. 498.
Hominis, alve mancipium diviso commodum explicari non potest. T. 6. c. 274.
Hominis caritas, et amicitia gratia est. T. 6. c. 344.
Hominis diviso talis non fit, qualis pecoris. T. 7. c. 713.
Hominis generaliter legat, aut optio hominis data, an unum legatum sit, et an dividi possit. T. 3. c. 716.
Homo est species, vel genus speciale. T. 4. c. 992.
Homo genus est singulorum hominum, singuli autem homines sunt species. T. 3. c. 878.
Homo liber nullo matris pretio. T. 8. c. 1007.
Homo mediis actus quia appellatur. T. 2. c. 230. et c. 239.
Homo liber alicui insulterit omni. T. 3. c. 997.
Homo liber dicitur is, qui non sit obnoxius. T. 5. c. 935.
Homo homini est cognatus jure autem. T. 5. c. 435.
Homo in fructu esse non potest, et cor. T. 5. c. 358.
Homo prudens nil facit frustra, ut auctor. T. 5. c. 445.
Homo liber hominis liberi instrumentum esse non potest, et cor. T. 5. c. 1045.
Homo est species. T. 5. c. 673.
Homo liber. Vide, **Liberi homo**.
Homo certus promissus an recte pro parte solvi possit. T. 6. c. 443.
Homo liber non est in patrimonio, vel pecunia. T. 6. c. 992.
Homo diviserunt non recipit. T. 4. c. 874.
Homo non potest esse locutor, et conductor. T. 4. c. 153.
Homo item in duas scindi non potest. Ibidem.
Homo item amplior, et ventitoria officio legat non potest. T. 4. c. 901.
Homo hominem an accipiat. T. 3. c. 1011.
Homo genus est status hominum, vel naturalem facere, item an operas suas locus possit. T. 3. c. 978.
Homo an accedat rei minoris pretii. T. 3. c. 587. et an accedat fundo. Ibidem.
Homo non est in finis. T. 3. c. 838.
Homo non est in meris. Ibidem.
Homo, et ejus etymos. T. 3. c. 819.
Homo an generaliter legatissim, legatum valet, licet nullus sit homo in bona. T. 3. c. 877.
Homo genus est status hominum, illi autem accipiat. T. 3. c. 677.
Homo homini iudicari nefas. T. 4. c. 380.
Homo ideusque quoniam. Ibidem.
Homo suum mentis, et naturae, nihil frustra facit. T. 7. c. 1034.
Homo generaliter legatissim est an possit optatum eligere. T. 3. c. 554.
Homo homini antiquum accedit. T. 2. c. 585.
Homo cum generaliter debitor, an fieri possit solutus peritum in diversis. T. 2. c. 650.
Homo genus est status hominum, illi autem accipiat. T. 3. c. 658.
Homo non accedat conditioni rei, quam minoris sit, ideal, rei modico. T. 8. c. 153.
Homo non est in meris, et tamen ait loco meritis. T. 4. c. 701.
Homo genus est status hominum. T. 3. c. 499.
Homo de fide, **Homo** de pace, **Homo** de pluri, **Homo** de service. T. 8. c. 638.
Homo est ex causis data quibus actionibus recipitur. T. 8. c. 163.
Homo est pater, qui in amplius expectatus ait, facit, ut quodam mulieres ducere non possimus. T. 6. c. 415.
Homo publica semper in nuptias spectanda. T. 8. c. 198.
Homo est exceptio. T. 6. c. 982.
Homo est formula classica sic dicta. T. 4. c. 391.

Honesti comes, non inhonesti bona libera. T. 4. c. 538.
Honestiores plerumque jura civili maximiorum et facultatibus. T. 7. c. 74.
Honestiores plerumque maximiorum et facultatibus. T. 7. c. 479.
Honestus quod est, omnino aequum aut. T. 3. c. 73.
Honestum est saltem desperat hominis expedit. T. 3. c. 123.
Honestum non est emne, quod licet. T. 3. c. 73.
Honor quid. T. 3. c. 132.
Honor iniqua debetur patri, et matri. T. 2. c. 115.
Honor principis deferat floris militis pro amero. T. 8. c. 378.
Honor sacerdoti in provincia quis. T. 4. c. 800. et 861.
Honor est per procuratorem posse litigare. T. 6. c. 91.
Honor habendus petrone, al qual tutor, vel curator, vel defensor, vel actor intercalat patris. T. 3. c. 98.
Honor filius ille est, qui honor non est. T. 1. c. 865.
Honor ait, aliquem posse litigare per procuratorem, sed hoc bonis infamia est indignum. T. 6. c. 75.
Honor est voluntas recipi in testimonium. T. 4. c. 111.
Honoraria advocatorum ut non succedat centum aureis. T. 7. c. 716.
Honoraria advocatorum prestatio esse a clientibus, qui dare possunt, aliqui debent gratiam operam. T. 7. c. 656. et c. 107.
Honorarii tuncque qui sint. T. 8. c. 981.
Honorarii petito advocat. T. 3. c. 912.
Honorarii necessarios possidere quoniam. T. 3. c. 321.
Honorarium vinum est, quod honoraria causa offertur. T. 3. c. 305.
Honorarium advocatorum. T. 5. c. 912.
Honorarium dicitur salarium. Ibidem.
Honorarium jura dicitur Edictum pretorium. T. 3. c. 129.
Honorarium quodquidem appellatur. T. 2. c. 48.
Honorarium omne est modicum. T. 8. c. 138.
Honorarius tutor quis. T. 3. c. 990.
Honorarii quoniam sint. T. 7. c. 545. et T. 8. c. 39. et c. 83.
Honorarii an possint laudis capiam gratia causam suam agere. T. 1. c. 369.
Honorarii, qui aliquam litem habent, sedere non debent cum Judice liberos, vel temporibus, quibus eorum lites disceptantur. T. 8. c. 39. et c. 43.
Honorarii jura est datum coram, sive quodam, non in provincia laudum, sed et in urbe Ulgia. T. 8. c. 37. et c. 40.
Honorarium privilegia, et valuerit. T. 8. c. 291.
Honorarii ad eundem, vel alium honorem, quam vacante temporis requirunt. T. 3. c. 840.
In honore non adipiscendo quale tempus prescribitur. T. 5. c. 833.
qui honore semel sit functus aliquo mancipii, non cogitur iterum repetere intra certum tempus, et quodam illud tempus est. Ibidem.
pro honore turpe est ex professo dare pecuniam ei, qui honorem defert. T. 7. c. 765.
qui falsis honore laudat, honore non fungitur. T. 1. c. 863.
Honore materialis usus differt a concubina. T. 2. c. 635.
Honorem prodi, qui abulatur s. T. 8. c. 327.
Honorem debet parenti cum vivo, tum mortuo. T. 7. c. 995.
ad honorem iserendum aliquem promovet dignitas, et reverentia oris, valens, indolis. T. 5. c. 858.
Honores prisco vectus in crimen relinquit, necesse sunt finitum litem adipisci, nequit. T. 3. c. 837.
Honores, et amera non ordinatibus, sed pectoribus non in iungenda. T. 5. c. 961.
Honores an maritari liceat. T. 7. c. 740.
ad honorem non admittit migrare vultuque qui amas, nisi cogitur perire. T. 8. c. 556.
Honoris functus quoniam tempore vacante conceditur. T. 8. c. 863.
Honoris moribus, functus ad minores derogari non oportet. T. 5. c. 345.

de honoribus inter patrem, et filium non con-
tineantur, et eorum intervallo. T. 8. c. 245.
ob honoribus excoisio sit. T. 8. c. 260.
in honoribus contrarius quare observanda
veniant. T. 8. c. 833.
Honoribus et mulieribus. T. 7. c. 656.
quomodo hanc non eorum. T. 8. c. 1036.
honorem dicitur, et eorum, et quod sit
manus. T. 2. c. 536.
Honorem gradus. T. 8. c. 256.
Honorem et mulieribus est. Cura. T. 8. c. 142.
Honorem potestatem Penicillium in populum ero-
gant, contrariumque suffragium causa.
T. 7. c. 1523.
Homo derelictus in quibus differt a ceteris
hominibus. T. 8. c. 805.
Homo debet memoriam. T. 5. c. 1229.
Homo ut considerat. T. 8. c. 1177.
Homo capitulatus jungit boni moris, et retro.
T. 8. c. 804.
Homo dicit quibus officiis quos destituit apud
Romanos fuerit. T. 8. c. 87.
Homo dicit quare non erit. T. 8. c. 905.
Homo dicitur apud antiquos quando divites
fuerunt. T. 8. c. 27.
Homo non laetatur creditori potestatem, sed deo.
T. 2. c. 109.
Homo stymon. T. 4. c. 1425.
Homo matrem non debet a labore non alio-
rari. T. 5. c. 394.
Homo septem ab prima Romani liberos, et
orgulio preloque vacabant. T. 2. c. 605.
Homo publicus, et non in eis conditur. T. 8.
c. 510.
Homo prociatorem a promissis diligenter
inceptis. T. 8. c. 813.
Homo solent locum meriti reponendum
causa. T. 2. c. 448.
Honorarius quia dicitur. T. 8. c. 447.
Honorarius non possidet merces. T. 3. c. 446.
Honorarius non promittit. Ibid.
Honorarius. T. 7. c. 823.
Honorat species qui praesentat, in in-
solent deportati. T. 8. c. 211.
Honorat domus defuncti quos videatur, em-
taria in. in vendit. T. 4. c. 433.
Honorat locum. T. 7. c. 823.
Honorat locatorem conditio omnia prestat. Ibid.
Honorat conditio. Ibid.
Honorat a fundo, et domo differt. T. 4. c. 453.
Honorat viatorem. T. 7. c. 818.
Honorat in alio obsequio domus, et an sit
per ejusdem. T. 8. c. 1045.
Homo iudicia constituitur ubi praedio sunt.
T. 4. c. 856.
Homo iudicia. T. 8. c. 1405.
Homo vicinus an continetur iugata domus.
T. 5. c. 1033.
Hospitalis militis qui. T. 8. c. 792.
Hospitalis praedium tollit. T. 8. c. 467.
Homo iure belli cedit, et rapit. T. 4. c. 82.
Homo caput ponit subiectioni. T. 1. c. 223.
tot Homa, qui non servi. T. 5. c. 273.
Homo qui indicatur a populo lege lata, vel
sententia, capite minusculi, media
seculi. T. 6. c. 125.
apud Homa res quae sunt, possunt vendi
adjudicari, in stipulatum deduci. T. 8. c. 392.
in actioem famularem emendanda veniunt. Ibid.
Homo qui dicitur. T. 8. c. 415.
apud Homa qui non, an possit facere testa-
menta. T. 2. c. 695.
Homo res occupant edent, nec sunt publi-
ci. T. 4. c. 82.
Homo quid a transfuga differt. T. 4. c. 323.
Homo verbum dicit quid, et quid non deter-
det. T. 4. c. 463.
Homo impetor. T. 7. c. 760. Vide, impetor
hostium.
Impetor optio probatur. T. 8. c. 1477.
Homo generis sui dicitur praescriptio 30.
annorum. T. 7. c. 1490.
Homo legibus rerum mercede dimittere, con-
tra Crasem est. T. 6. c. 116.
Homo iustitia ratio exigit, non demeritis capitali
poena quidam alimena videantur. T. 6.
c. 805.
Homo iustitia lex quoniam. T. 7. c. 1716.
Homo iustitia gratia tempore indulgetur. T. 2.
c. 585.
Homo ius mos a Summo Pontifice improbat.
T. 8. c. 758.

Hyacinthi in eorum ornamenta prohibet.
T. 8. c. 256.
Hydraum qui sunt, et organum dicitur. T. 8.
c. 147.
Hydraum qui sunt, et a via saporem asse-
qui possit. T. 1. c. 492.
Hydraum verbum quid sit. T. 3. c. 1062.
Hydraum tempore navigio saepe periculosus est,
et alio quoque incerta. T. 8. c. 26.
Hydraum aqua pro vi saporis, sunt imbrum,
tunc quippe. T. 8. c. 881.
Hypercha quid sit. T. 1. c. 89.
Hypercha, id est, praevigilatio. T. 6. c. 923.
Hypercha quae dicitur. T. 7. c. 1363.
Hypercha dicitur latius supponi, ac cacher
in. in fine non dicitur. T. 8. c. 638.
Hypocritam quid sit. Ibid.
Hypocritam qui sunt proprie. T. 6. c. 401.
Hypocritam iurii nullum intalem, vel eorum
supplicia. T. 8. c. 1184.
Hypocritamographi. T. 8. c. 229.
Hypocritam et nomen honorarium. T. 2. c. 741.
Hypocritam pactum sit pignora. T. 2. c. 749.
Hypocritam quod sit, et ut contrahatur. T. 2.
c. 415. et c. 416.
Hypocritam vel manifestum, vel tacitum. T. 2. c. 614.
Hypocritam aliud est, aliud pignus aliud fiducia,
et aliud avigilatio. T. 8. c. 812.
Hypocritam parte contrahitur. T. 2. c. 749.
Hypocritam contrahitur. Ibid.
Hypocritam a debitori accepta usque non
potest, pignus potest. T. 2. c. 894.
Hypocritam remissa non remissa non videtur,
non contra. T. 2. c. 749.
Hypocritam amplius in iure generale est
hypocritam. T. 1. c. 157.
Hypocritam testamentum, vel nudo pacto con-
stitutum. T. 4. c. 914.
Hypocritam praedium detestum non valet. T. 8. c. 103.
Hypocritam cui aliam sentit est. Ibidem.
Hypocritam generalia bonorum omnia Ecclie-
siam non prohibetur. T. 8. c. 463.
Hypocritam quomodo contrahitur, et solvitur.
T. 2. c. 415. et c. 416. et c. 749.
Hypocritam tacita an etiam detor et, ruius pe-
taria domus, quam vilius facit, refuta
est. T. 5. c. 1321.
Hypocritam. Vide, Pignus.
Hypocritam, aut pignus testamentum potest con-
stitutum. T. 2. c. 399.
Hypocritam quomodo constituitur. T. 8. c. 465.
Hypocritam an contrahitur sine scriptura so-
lemni. T. 4. c. 234.
Hypocritam quae propria vocatur, ibid. an necesse
sit contrahi. Ibid.
Hypocritam tacita pro dotibus. T. 7. c. 785.
Hypocritam semel remissa antequam restituitur,
nisi novo pacto. T. 7. c. 1399.
Hypocritam tacita pro praescriptio. T. 7. c. 991.
et c. 992.
Hypocritam, vel pignus in quibus causis tacita
contrahitur. T. 7. c. 1381.
Hypocritam iure praetorio constituitur. T. 7. c. 758.
Hypocritam vel pignus, ad pactum, non contra-
hitur. Ibid.
Hypocritam conventionalis ubi est supervacua
est legitima. T. 7. c. 591.
Hypocritam, et pignus in quo differunt. T. 7.
c. 1440.
Hypocritam, et pignus quando non differunt.
T. 7. c. 1217.
Hypocritam duorum concessu perficitur. T. 7.
c. 612.
Hypocritam specialis debet prima accuti, quam
generalis. T. 7. c. 1372.
Hypocritam, et pignus nihil inter se differunt.
Ibid.
Hypocritam, quae pacto constituitur, et contra-
hitur de non potendo, non tollitur, nisi ap-
posita exceptione. T. 7. c. 611.
Hypocritam expressa, et tacita in quo differunt.
T. 7. c. 1377.
Hypocritam a pacto solvitur. T. 2. c. 674.
Hypocritam an sit personalia. T. 8. c. 115.
Hypocritam praedia, vasa, et vestes Ecclesiam
speciatim obligari non possunt. T. 8. c. 463.
Hypocritam definitio. T. 2. c. 413.
Hypocritam vindicta. T. 7. c. 648.
Hypocritam tacita privilegium est personalia.
T. 8. c. 147.
Hypocritam quae sit obligari non possunt. T. 2.
c. 415.

Hypocritam generali, quae speciali subijciatur,
semper incit tacita conditio, et specialis do-
nea non sit. T. 5. c. 930.
Hypocritam tacita beneficiis excluduntur ma-
lueris, quae ubi praesentant, et carum
iam speciali hypocritam. T. 7. c. 491.
Hypocritam generali quae conditio incit. T. 7.
c. 1378.
Hypocritam semper debet facere. T. 1. c. 4.
Hypocritam respiciens non habet, nisi ex pri-
vilegio. Ibid.
Hypocritam tacita in eis domo in ea habet,
cujus poena domus empti est. T. 5. c. 1133.
Hypocritam de pupilli pecunia. Ibid.
Hypocritam qui praescriptio, ipsa vi sortem
pellit. T. 6. c. 65.
Hypocritam tacita habet fides. Vide, Fides.
Hypocritam tacita habet mulier dotis nomi-
ne. T. 7. c. 1348.
Hypocritam tacita qui habet. T. 7. c. 1390.
Hypocritam tacita habet facies. T. 7. c. 1394.
Hypocritam tacita habet respublica. T. 7.
c. 619.
Hypocritam tacita debet mulier in omnibus
bonis mariti, dotis conservanda causa. T. 7.
c. 1372.
Hypocritam tacita non tantum mulier in
bonis mariti habet, sed et pro maritis in
bonis mariti, si potest dolo promissionis. T. 7.
c. 891.
Hypocritam tacita lex inducit, aut praesumit,
quasi de ea tacita contrahitur inter contrahen-
tes. T. 7. c. 1381.
Hypocritam tacita quando habet facies, et
quando non habet. Ibid.
Hypocritam tacita qui habet. Ibid.
Hypocritam tacita habet mulier in bonis
mariti. T. 7. c. 528.
de Hypocritam nemini consultatio. T. 8. c. 1142.
de Hypocritam controversa rem litigiosa non
facit. T. 8. c. 585.
in Hypocritam generali prior incit specialia.
T. 5. c. 919.
Hypocritam generali solent vulgo obligari
praesentia, et future bona. T. 7. c. 1361.
Hypocritam generali priores sunt, quae pignori
possumt specialiter. T. 7. c. 1396.
Hypocritam generali quae non constituitur. Ibid.
Hypocritam tacita generali non sunt pignori
nemini, etiam expressa, nisi non inquit, et
non. T. 7. c. 743.
de creditore, qui Hypocritam speciali omnia,
excutit contra bona debitoris. T. 7. c. 1372.
in Hypocritam semper cessat fides antiquior.
T. 7. c. 806.
Hypocritam quilibet contrahatur, ac de eorum
pacta. T. 2. c. 413.
Hypocritam, et pignus liberantur voluntaria
notione facta, non etiam necessaria. T. 5.
c. 930.
Hypocritam liberantur voluntaria notione
facta, acies necessaria. Ibid.
Hypocritam tacita introductum sunt legibus in
media casibus juris praesumptione. T. 7.
c. 990.
in Hypocritam causae priores creditores hypo-
thecari potiores habentur. T. 7. c. 724.
Hypocritam totum spiritus 10. annorum, quomodo
hoc intelligitur. Ibid.
in Hypocritam privilegia testamentum et tempo-
re, et personae actione et causae debet. T. 5.
c. 114.
in Hypocritam fides habet jus commune non
proponit. T. 6. c. 1177.
in Hypocritam fides non praefertur aliis credi-
toribus habentibus privilegia, vel tacita
hypocritam. T. 7. c. 1392.
de Hypocritam, et pignoris. T. 7. c. 1371.
et seq.
in Hypocritam neque fides, neque privata
sunt privilegia habet, nisi ex tempore
solitione. T. 7. c. 1443.
in Hypocritam neque fides, neque privata
praefertur antiquior creditor hypocritam.
T. 8. c. 147.
Hypocritam actio vocat possessionem. T. 5.
c. 196.
Hypocritam actio semel omnia ac res non
possit. T. 8. c. 1195.
Hypocritam actio sit sit personalia. T. 8.
c. 1147.
Hypocritam formula. T. 2. c. 413.

ignorantia juris mulieri non prodest to compendii, sive loca. T. 4. c. 178.
 ignorantia juris in lucro mulieri non prodest. T. 7. c. 140. Item nec rustico liteme profuerit, si jurisperitorum copiam habuerit. Ibidem.
 ignorantia juris excusat heredes 25. annis minores. T. 7. c. 110.
 ignorantia facti aliam non semper excusat. T. 2. c. 608. non amia ignorantia facti est excusa. Ibidem. omnia ignorantia juris est excusa. Ibidem.
 ignorantia juris rusticos, et litemis excusat a pena, dolo, et delicto. T. 2. c. 608. et 609.
 ignorantia patris an obstat filio, cui defertur processio, si ipse ignoravit. T. 2. c. 632.
 ignorantia unius an alteri scilicet prodest. T. 3. c. 639.
 ignorantia juris mulieres excusat, praeterea causas eorum in integrum restituendum. T. 8. c. 67.
 ignorantia juris praeterea non potest delere iustitiam, in quam quis incidit. T. 5. c. 614.
 ignorantia et actum distinctum. T. 4. c. 128.
 ignorantia iuris, et facti discriminis in successione quod ait. T. 3. c. 632.
 ignorantiam iustitiam causam qui habet. T. 4. c. 401.
 ignorantiam in litem delatit. T. 3. c. 326.
 ignorantiam facti non nocere, juris talem nocere. T. 3. c. 651.
 ignorantia iuris rusticos plerumque permissum est. T. 3. c. 134.
 ignoret nemo videtur, quod est publicum. T. 5. c. 611.
 ignorantia juris aemulacris aetate gerendis negotiis extra delicta. Ibidem.
 ignorantia suum potestibus oibis obest. T. 5. c. 613.
 ignorantia an, et quid adhaerent in contractibus. T. 6. c. 645.
 ignota res in stipulationem non deducitur, cum stipulationis inseritur arbitrium boni viri. T. 5. c. 942.
 illiusmodi privilegia. T. 1. c. 190.
 illata, et importata in fundum a domino locatorem, ab obligata aut domino mercedi, et pensioni nomine. T. 6. c. 460.
 illiusmodi locum religiosum facit; reliquias morum in alium locum transiunt, locus dei profectus. T. 5. c. 916. quia transiit a Principe impetrari debet. Ibidem.
 illius omnis est accipiens secundum propositionem praecedentem. T. 6. c. 101.
 illiusmodi Causae. T. 8. c. 197.
 illiusmodi variis titulis. T. 6. c. 303.
 illiusmodi venditor de eversione non tenetur. T. 7. c. 94.
 ille, aut illo laeser, liber esto. T. 4. c. 119.
 illiusmodi sapient quod sunt. T. 5. c. 436. ne legatitio, vel iuris factum care de bonis. T. 6. c. 559.
 illiusmodi optum. Vide, Naptum.
 illiusmodi quidem dicitur. T. 2. c. 28.
 illiusmodi negotiorum species a totius excusatur. T. 2. c. 625.
 illiusmodi sine instrumentis delictibus nuptias non contrahunt. T. 6. c. 479.
 illiusmodi a senilis vindicantur mulieribus. T. 8. c. 251.
 illiusmodi personam promissionis iuramento de damno infecto, et ovis opere. T. 6. c. 485. et c. 496.
 illiusmodi quidem iudici. T. 4. c. 232.
 illiusmodi iudices sunt auctor, non provinciales potestates. T. 8. c. 13.
 illiusmodi an possit per se ovis civiles agere. T. 7. c. 463.
 illiusmodi omnia qui coherant. T. 8. c. 343.
 illiusmodi privilegia. T. 8. c. 346. et c. 347.
 illiusmodi personarum locutores, vel curatores. T. 7. c. 928.
 illiusmodi duplex. T. 4. c. 198.
 illiusmodi venditio, quae de libertatis causa, hodie in Moscovia observatur. T. 4. c. 1343.
 illiusmodi venditio. T. 4. c. 1313.
 illiusmodi venditio quae, et T. 4. c. 479. quod modo dicitur. Ibidem et c. 583.
 illiusmodi epocha collusio monelli est. T. 4. c. 278. et c. 460.
 illiusmodi contractus in emptionibus. Ibidem.
 illiusmodi militis qui dicitur. T. 7. c. 1536.

illiusmodi serros. T. 4. c. 1342.
 illiusmodi imperatoris praefecti praesidi, et talionis causa. T. 1. c. 278.
 illiusmodi Placidia non licet adorare. T. 8. c. 24.
 illiusmodi Principum inter ornamenta demonstrare non inter similes. Ibidem.
 illiusmodi ceresae qui inveniunt, sunt vendendi. T. 7. c. 1343.
 illiusmodi omnia plerumque talium caput, et hominem representabat. T. 1. c. 429.
 illiusmodi non debet, sed potest naturae, et veritati rationem exhibere. T. 5. c. 499.
 illiusmodi loca quae. T. 4. c. 1353.
 illiusmodi eoque materia olim plerumque caput tantum in humeros exprimebat, sine reliquo corpore. T. 6. c. 607.
 illiusmodi virum, sique ostium extra muros minimum impedit, et dimittit. T. 8. c. 1006.
 illiusmodi vox pro qua posita. T. 1. c. 220.
 illiusmodi septem qui dicuntur. T. 7. c. 563. et c. 564.
 illiusmodi sponsalium. Ibidem.
 illiusmodi est quasi res iam sua effluere; pro herede ad gerere non acquirere hereditatem. T. 6. c. 397.
 illiusmodi se bonis hereditariis est rebus hereditariis tanquam dominum uti, vel abuti. Ibidem.
 illiusmodi se non dicunt extranei, sicut accesserit nequeam dicuntur se pro herede gerere, est idem, vel cernere hereditatem. Ibidem.
 illiusmodi, et obtinere sunt verba juris praetor. T. 5. c. 308. repudiare, et edite sunt verba juris civilis. Ibidem.
 illiusmodi se bona. T. 4. c. 1041.
 illiusmodi, et obtinere verba sunt juris praetor. T. 4. c. 1021.
 illiusmodi. T. 7. c. 158.
 illiusmodi se, qui ex hereditate aliquid, non amittit se, qui per hereditatem aliquid caput. T. 5. c. 398.
 illiusmodi qui sunt servitibus. T. 3. c. 320.
 illiusmodi quomodo fit, et specimen alit. T. 2. c. 155.
 illiusmodi quasi idem, quod projectio. T. 4. c. 358.
 illiusmodi est, non hereditas id quod in extremo est pro herede gerere. T. 5. c. 113.
 illiusmodi subditio necesse, abestote soli populo prodest. T. 5. c. 328.
 illiusmodi moris quod ait. T. 6. c. 216. et c. 214.
 illiusmodi qui dicuntur. T. 3. c. 312.
 illiusmodi res. Vide, Nae immobilia.
 illiusmodi res minorum, et iura, quod de his alienationis constitutum est. T. 7. c. 915.
 illiusmodi res percurrunt res mobiles admodum pretium. T. 7. c. 1354.
 illiusmodi si possideri, mobilia furto rapi possunt. T. 2. c. 495.
 illiusmodi rei fortium an sit. T. 4. c. 1072.
 illiusmodi res, et mobilia in quod differunt. T. 7. c. 1349.
 illiusmodi vasaquod hodie decernit iustitiam praesentem, siccione inter absoletos computat. T. 8. c. 1130.
 illiusmodi rerum possessio quomodo acquiritur praesentem longi temporis. T. 7. c. 1050. et c. 1057.
 illiusmodi, et mobilia pretiorum, eadem est conditio. T. 1. c. 937.
 illiusmodi donatio. T. 6. c. 619.
 illiusmodi hominem, quod supplicio placendo. T. 6. c. 164.
 illiusmodi est res inextinguibilis. T. 7. c. 1522.
 illiusmodi quid significat, et quod minus. T. 7. c. 830.
 illiusmodi aversus per. Quamvis. T. 1. c. 416.
 illiusmodi plene quae sit. T. 8. c. 264.
 illiusmodi decursum nemini tribui potest. T. 8. c. 247.
 illiusmodi omnia operat alia. T. 6. c. 197.
 illiusmodi. T. 4. c. 363.
 illiusmodi ab omnibus, et tribus quibus maxime debetur. T. 8. c. 11. et c. 12.
 illiusmodi graue, et ius. T. 2. c. 533.
 illiusmodi alioquin libet executionem. T. 8. c. 26.
 illiusmodi non habent iudicem. T. 8. c. 220.

illiusmodi emittit, qui decursum agnovit. T. 8. c. 245.
 illiusmodi legibus concessa corporalis iussum remittitur, non pecuniaria. T. 8. c. 323.
 illiusmodi nemini concedenda. T. 8. c. 210.
 illiusmodi Philosophorum. T. 8. c. 235.
 illiusmodi quibus personis ius datur. T. 2. c. 521. et c. 522.
 illiusmodi quomodo ratio servetur. T. 4. c. 499. 574.
 illiusmodi personae iustitiam quod sunt. T. 3. c. 603.
 illiusmodi, quae obstat iudicibus, quotuplex sunt. T. 3. c. 167. et c. 168.
 illiusmodi iustitiae causa, et necessitas rerum non accipitur restitutione in integrum solvantur. T. 6. c. 137.
 illiusmodi eorum iussum in plus, vel minus posuit. T. 8. c. 449.
 illiusmodi, idem, vocat. T. 4. c. 215.
 illiusmodi fuerit. Vide, Fides.
 illiusmodi fuerit est aut alium dote. T. 5. c. 503.
 illiusmodi vestis in facere se impletur. T. 3. c. 672.
 illiusmodi in negotio hereditario, licet repeli non possit rationem tamen et negotiorum gestore potest. T. 6. c. 116.
 illiusmodi fuerit res alienum dote est. T. 4. c. 475.
 illiusmodi facit in servitium commone non venit in actionibus communi dividendo. T. 3. c. 429.
 illiusmodi totorum publicorum. T. 8. c. 302.
 illiusmodi per doli et rapinam, non per accipere avaritiam. T. 2. c. 85.
 illiusmodi in res quasi dotalis a viro factum in praesentia quod dotalis, domine praesentia vindicant, an repari possent. T. 5. c. 952. et c. 953. et plus in fructibus, minus in ingenuis. Ibidem.
 illiusmodi necessarii doteum ipso jure minuit. Ibidem.
 illiusmodi dotes. Vide, Utroque impensae.
 illiusmodi, fructuum omnia facta, an detracti possunt. T. 6. c. 315.
 illiusmodi, fructum percipientem causa lacte, compensatur cum fructibus. T. 6. c. 463.
 illiusmodi, in rem hereditariam facta, quomodo repeli possunt. T. 6. c. 115.
 illiusmodi, in res dotalis facta, repulsi utique, etiam in res male, non erant praeter seque alter accedat. T. 6. c. 429.
 illiusmodi necessarii omnes, et voluptaria, quae actionem et actione, aut deductionem producant. Ibidem.
 illiusmodi, in res dotalis facta, quomodo, et a quo petuntur. T. 6. c. 425. et c. 426.
 illiusmodi necessarii minuit doteum. T. 6. c. 429.
 illiusmodi rerum dotalium duplices sunt, necessariae, et utiles. Ibidem.
 illiusmodi utiles non minuit doteum. Ibidem.
 illiusmodi ius veniunt in evaluationem eorum, quod interest. T. 6. c. 1214.
 illiusmodi quando refunduntur. T. 8. c. 438.
 illiusmodi addicendum avari possunt, non per actionem, sed per retentionem addicendum avari quod minus est, per exceptionem doli mali. T. 4. c. 407.
 illiusmodi. Vide, Excessus.
 illiusmodi, et necessarii ad doteum minuit. T. 3. c. 1027.
 illiusmodi. Vide, Sumptus.
 illiusmodi utiles quomodo non reputantur mulieribus. T. 3. c. 214.
 illiusmodi. T. 3. c. 220.
 illiusmodi necessarii doteum minuit ipso jure. T. 3. c. 533.
 illiusmodi impensae, factae in res dotalis, doteum non minuit. Ibidem.
 illiusmodi iura usque, vel necesse quales. T. 4. c. 297.
 illiusmodi iura. T. 7. c. 1303.
 illiusmodi, factae in minore in fundo dotali ante divortium, quomodo divortio facta deducuntur. T. 1. c. 623.
 illiusmodi tres species, et eorum descriptio. T. 4. c. 1325.
 illiusmodi deductionem mulieri addere non potest temporis rebus. T. 5. c. 461.
 illiusmodi necessarii, et utilium factae.

rum in fundo mortis cause donato, retentio. T. 3. c. 934.

de Impensarum retentione, seu deductione. T. 3. c. 438. Vide, Retentio.

Impensarum tria genera. T. 3. c. 80. et c. 297.

Impensarum refuso. T. 3. c. 634. et c. 635.

Impensarum deductio, et compensatio cum fructibus. T. 3. c. 189.

Impensarum tres sunt species. T. 3. c. 898.

Impensa necessaria si non fecerit maritus in rebus dotales, culpa totius damatur uxori. T. 3. c. 429.

Impensa necessaria non operis qui pensare non liceantur. T. 3. c. 497.

Impensa dante videtur, qui seculis eilem solum consensit. T. 3. c. 923.

Impensa fructuum causa laici compensari cum fructibus, nec utquam repeti a locatore. T. 3. c. 907.

Impensa necessaria per errorem qui solvitur, ac de debito solum condicioem habet. T. 3. c. 1033.

Impensa voluptuaria maritus non deducti. T. 3. c. 233.

de Impensa necessaria, et utilibus. T. 1. c. 187.

Impensa solus maritus est, Romanis obediens. T. 3. c. 811.

Impensaria, et directa verba quae sunt. T. 3. c. 619.

Impensarii exiles esse personae prius. T. 3. c. 902.

Impensarii temporis caput modum. T. 3. c. 719.

Impensarii ut, per quos, et quibus agitur, et confirmator solentibus. T. 3. c. 713. et c. 864.

Impensarii solus eorum aspergere potest. T. 3. c. 533.

Impensarii sollicitudines quot, et quantae. T. 3. c. 712.

Impensarii omnes homines gentes fidemulati debet, ipsi soli Deo, et humani Providenti. T. 3. c. 905.

Impensarii licet possessiones suas cum Ecclesiasticis premittat, ubi soli respublicae agitur. T. 3. c. 931.

argua Impensarii maledixit. T. 3. c. 881.

Impensarii legibus non esse subditi. T. 3. c. 335.

in Impensarii quod idem alii, quod in Camera legato. T. 3. c. 837.

Impensarii ecclesiasticos non appellare prius, solum, per, et arguere non debet. T. 3. c. 39.

Impensarii, et Arguere sic licet ut hinc experientiam. T. 3. c. 10.

Impensarii opera pro nihilo computatur. T. 3. c. 905.

in Impensarii scripturae ac debentur legatum. T. 3. c. 1056.

in Perfecti, et inchoati arguti non placeat eulius actio nulla est. T. 3. c. 113.

Impensarii testamento dicitur, quod non subscription, necque a testibus signatum est. T. 3. c. 1018.

Impensarii brevolentis proprium est subjectionem inter se commoda. T. 3. c. 612.

Impensarii culpa admodum. T. 3. c. 246.

Impensarii coheredum non mutat formam jurisdictionis. T. 3. c. 384.

Impensarii iurisdictioni ponitur. T. 3. c. 84.

Impensarii mulierum in quibus casibus vena datur. T. 3. c. 960.

Impensarii est, non prodo, id est, malum fidei generatur. T. 3. c. 900.

Impensarii non possunt auferri totum. T. 3. c. 1012.

Impensarii sunt jurisdictionis. T. 3. c. 710.

Impensarii in Basilica respectu a. x. sint. T. 3. c. 109.

Impensarii, potestates, et legiones quomodo differant. T. 3. c. 67.

Impensarii mixti quod dicitur, et idem est jurisdictionis, et contra. T. 3. c. 277.

Impensarii legibus. Vide, Insignia.

Impensarii mei, et mixti differentia quoniam. T. 3. c. 836.

Impensarii mixti pars est iudicio dendi licentia. T. 3. c. 833.

Impensarii duo esse genera. T. 3. c. 61.

Impensarii magna, quam jurisdictionis quoniam sint. T. 3. c. 94. et c. 19.

Impensarii meri dicitur Cujacii. T. 3. c. 63.

Impensarii meri dicitur. T. 3. c. 46.

Impensarii meri, et mixti dicitur. T. 3. c. 62.

Impensarii meri omnia quae sunt, non semper u quam potestatem concurrat, et cur. T. 3. c. 37.

Impensarii meri quoniam. T. 3. c. 49.

Impensarii meri auctoritas pars est gladii potestas. T. 3. c. 46.

Impensarii mixti differentia, et exempla. T. 3. c. 14.

Impensarii mixti dicitur. T. 3. c. 37.

Impensarii mixti, et jurisdictionis partes quoniam. T. 3. c. 63.

Impensarii mixti licet non quoniam. T. 3. c. 45.

Impensarii mixti nihil est, quod non est et jurisdictionis. T. 3. c. 63.

Impensarii mixti contra sunt. T. 3. c. 63.

Impensarii mixti quoniam sunt, et jurisdictionis, et contra. T. 3. c. 63.

Impensarii mixti quod est, dicitur jurisdictionis et contra. T. 3. c. 107.

Impensarii neque, neque jurisdictionis, sed juris quoniam sunt. T. 3. c. 109.

quoniam Impensarii sunt, atque in eandem personam omnia concurrunt. T. 3. c. 537.

Impensarii mixti pars principis est gladii. Ibidem.

Impensarii mixti quod dicitur, rite dicitur de jurisdictione, et vice versa, Ibidem.

pro Impensarii exercetur jurisdictionis. T. 3. c. 371.

ab Impensarii se separanda sicut insignia. T. 3. c. 830.

pro Impensarii magis, quam pro jurisdictionis quoniam sunt. T. 3. c. 347.

de Impensarii mixto, et mixto. T. 3. c. 284.

Impensarii mixtum, et merum quid. T. 3. c. 609.

Impensarii mixtum, et jurisdictionis res una, et eadem est. T. 3. c. 147.

Impensarii iudicium. T. 3. c. 830.

Impensarii in non potius quod obsequere non debet. T. 3. c. 831.

Impensarii quomodo deponit. P. vides prevocatur, et quando insignia sumunt. T. 3. c. 610.

Impensarii merum hodie quibus est, et cur. T. 3. c. 293.

quod olim fuit impensarii merum, hodie est impensarii mixtum. Ibidem.

Impensarii omne hodie est mixtum jurisdictionis. T. 3. c. 461.

Impensarii merum quod est. T. 3. c. 176. et c. 378.

Impensarii mixtum quod est. T. 3. c. 378.

Impensarii merum. Vide, Merum impensarii.

Impensarii merum est pro gladii, ius ferri, licet. T. 3. c. 270.

Impensarii quod jurisdictionis coheret, mandata jurisdictionis transit. T. 3. c. 378.

Impensarii est in servis, et sicut mandatum. T. 3. c. 844.

Impensarii a Gaietio quomodo interpretatur. T. 3. c. 91.

Impensarii mixtum quae appellatur. T. 3. c. 63.

Impensarii quibus competit. T. 3. c. 44.

Impensarii mixtum. T. 3. c. 91. et c. 91.

Impensarii eorum. Ibidem.

Impensarii mixtum non omnibus magistratibus, et quae ratio competit. T. 3. c. 44.

Impensarii merum quoniam appellatur. T. 3. c. 47.

Impensarii merum magistratibus lege datur. T. 3. c. 46.

Impensarii merum, et mixtum quare illi datur. T. 3. c. 107.

Impensarii merum quoniam competit. T. 3. c. 63.

Impensarii merum per emutationem potestas appellatur. T. 3. c. 75.

Impensarii merum quoniam completatur. T. 3. c. 40.

Impensarii merum quoniam continet. Ibidem.

Impensarii mixtum a jurisdictione quomodo accernitur. T. 3. c. 63.

Impensarii mixtum cur sic appellatur. T. 3. c. 59.

Impensarii mixtum, et jurisdictionis unum et idem sunt. T. 3. c. 62.

Impensarii mixtum jurisdictionis semper coheret. T. 3. c. 64.

Impensarii mixtum latius patet, quam officium pro dicitur. T. 3. c. 47.

Impensarii mixtum est mixtum jurisdictionis. Ibidem.

Impensarii mixtum potestas est. T. 3. c. 63.

Impensarii quomodo simpliciter potestas appellatur. Ibidem.

Impensarii mixtum solum magistratibus competit, sed non omnibus. T. 3. c. 49.

Impensarii mixtum solum completa magistratibus. T. 3. c. 37.

Impensarii sive jurisdictionis non esse potest,

jurisdictionis sive imperio esse potest, et quae ratio. T. 3. c. 49.

Impensarii mixtum, et jurisdictionis quoniam coeternae, quoniam late patet. T. 3. c. 47.

ad Impensarii quoniam plus accedit, quam ad jurisdictionem. T. 3. c. 44.

Impensarii duplex est merum, et mixtum. Ibidem.

Impensarii merum est gladii potestas. Ibidem.

Impensarii, et jurisdictionis omnibus tribuuntur, sed non omnibus omne impensarii. T. 3. c. 65.

Impensarii in quibus occultatur, et jurisdictionis in quibus apparet. Ibidem.

Impensarii merum non illi mandari potest. T. 3. c. 66. et c. 67.

Impensarii merum non privatus habere potest. T. 3. c. 61.

Impensarii merum est, quomodo, et quod iure datur. T. 3. c. 91.

Impensarii duplex. T. 3. c. 456.

Impensarii merum quid. T. 3. c. 90.

Impensarii mixtum quid. Ibidem.

Impensarii mixtum transit in eum, cui mandata est jurisdictionis. Ibidem.

Impensarii mixtum solum habuit Primates vigiliam. T. 3. c. 833.

Impensarii merum lege datur. T. 3. c. 537.

Impensarii mixtum non continet ea, quae sunt legis. Ibidem.

Impensarii mixtum est, quod non datur lege, sed iure magistratus competit. Ibidem.

ea nomen, quae jurisdictionis coheret. Ibidem.

Impensarii merum lege datur, et non competit pro magistratibus. Ibidem.

Impensarii datur inde, quod per se solum existit, et est impensarii a jurisdictione. Ibidem.

Impensarii merum est ius graviter admodum tendi, coercendi, verberandi. Ibidem.

Impensarii merum solum est jurisdictionis, sed legis. T. 3. c. 700.

Impensarii merum est ius irrogandi pro criminebus. T. 3. c. 446.

Impensarii merum lege datur, nec nisi quatenus lege datur, cuiusque competit. T. 3. c. 146.

Impensarii quid. T. 3. c. 901.

Impensarii licet potest, et qui modus est in precibus. T. 3. c. 849.

Impensarii a Principe, vel Magistrate non uti unicuique licet. T. 3. c. 6076.

Impensarii hominum est casus maior. T. 3. c. 280.

Impensarii actio. T. 3. c. 906.

Impensarii quid est. T. 3. c. 410.

Impensarii emptionem aliud est, aliud perferre. T. 3. c. 434.

Impensarii creditores est solvere creditoribus. T. 3. c. 532.

pro Impensarii quod creditio habetur. T. 3. c. 1058.

Impensarii appellatur. Vide, Appellatio.

Impensarii, Episcopus civilis Atellanum. T. 3. c. 941.

Impensarii iurisdictionis. T. 3. c. 918.

Impensarii quid sit, et ut accipiatur. T. 3. c. 943. et c. 944.

Impensarii potestatem ac lege. T. 2. c. 857.

Impensarii, ac difficile quod discrepat. T. 2. c. 1008.

Impensarii parte, vel stipulatione comprehendere non potest. T. 3. c. 954.

Impensarii conditionem villae contractum. T. 3. c. 718.

Impensarii solum alia ostendit, alia lege. T. 3. c. 907.

Impensarii conditio in legata, et Odeiconiensi pro non scripta habetur. T. 3. c. 1090.

Impensarii conditio quoniam iure completa videtur. Ibidem.

Impensarii illam quoniam dicitur conditio. T. 3. c. 23.

Impensarii conditio. T. 3. c. 718.

Impensarii villae stipulationem, use difficultas. T. 3. c. 602.

Impensarii nulla est obligatio. T. 3. c. 574. et c. 609.

Impensarii quid, et alius actio. T. 2. c. 516.

Impensarii potestas quoniam sunt, quae viz, non ut viz quoniam admittitur in iure. T. 3. c. 401.

Impensarii quoniam ista sunt, et elegata stipulationis reprobantur. Ibidem.

Impensarii potestas apparet exceptio doli. T. 3. c. 712.

Impensarii est voluntatem testatoris non sequi, quam et sedentia dicitur, et testamentum. Ibidem.

improbabilis in ignorantia inventi nulla potest. T. 8. c. 294.
 Improbabilis vasallus emittit fundum. T. 8. c. 605.
 Improbabilis, in furto proximam rem emere, aut vendere, quam acceperat alicuius. T. 8. c. 156.
 Improbabilis improbo quo actio tenetur. T. 6. c. 161.
 Improbabilis est, qui nullum iterum consequi, quod accepit. T. 6. c. 492.
 Improbabilis fidei non potest, qui ignoratum solvere debeat. T. 4. c. 300. et c. 597. et c. 619.
 Improbabilis recti nominis apud publicanos facit commissarius. T. 6. c. 619.
 Improbabilis quis dicitur. T. 8. c. 629.
 Improbabilis quid. T. 4. c. 350.
 Improbabilis culpa est, et in iudicio negotiorum gestorum non tantum dolo venit, sed etiam culpa, negligencia, improbus electio. T. 6. c. 114.
 Improbabilis iudicia, vel certe Imperitis magistratus quare non puniuntur; adesse autem ejus, aut consularis puniuntur. T. 6. c. 41.
 Improbabilis, et astutia est delictum patris, et occisoria est Imperitis ejus, qui se circumvenit, quia aliud patitur in fraudem suam. T. 6. c. 123.
 Improbabilis testamentum facere non potest. T. 1. c. 364.
 Improbabilis nec esse non potest possessor esse potest, si modo infans non sit. T. 1. c. 119.
 Improbabilis precibus pueritiam, non fieri obligari possit. T. 1. c. 379.
 Improbabilis procurator esse potest. T. 6. c. 100. et c. 130.
 Improbabilis institor alicuius mercis esse potest. T. 6. c. 130.
 Improbabilis adrogari non potest, ne casus quidem cogit. T. 4. c. 122.
 Improbabilis ad Ecclesiasticos beneficium non admittebatur. T. 5. c. 914.
 Improbabilis, culpe capax legis Aquilae actione tenetur. T. 2. c. 944.
 Improbabilis exheredatorem, omittens querelam, se facit paratum feriri. T. 3. c. 138.
 Improbabilis, si et contrarius sit, et in cavendi adversario de bonis restituendis, ne lunc solus possidet. T. 4. c. 101. et c. 511. et c. 512. et c. 513. et c. 514.
 Improbabilis, cui datus est Carbonem bonorum possessionem, in interim actione possessionis exercere possit. T. 4. c. 78.
 Improbabilis omnibus officiis abstinere debet. T. 4. c. 473. et c. 535. et c. 613. et c. 614.
 Improbabilis filius non tenetur naturamque vitæ, quam fecit ut accipiat. T. 7. c. 768.
 Improbabilis aulicum iudicium animi habet. T. 7. c. 1032. testamentum facere non potest. Ibidem.
 Improbabilis se possit iudex duci. T. 8. c. 826.
 Improbabilis tutela non vitio perimitur. T. 4. c. 130.
 Improbabilis ignorantia iuris se excuset. T. 4. c. 615.
 Improbabilis summe significat tantum statem, populi comes et ministri, et conditionem. T. 7. c. 957.
 Improbabilis emancipato pater frater suus, aut emancipatus tutor sed adveniens. T. 3. c. 42.
 Improbabilis nulla est voluntas, nulla scientia, nulla intelligentia. T. 8. c. 973. ejus iudicium supplet tutoris auctoritas, vel pater. Ibid.
 Improbabilis tutor bonorum possessione contra habetur. T. 4. c. 93.
 Improbabilis adrogatus, et tunc casus emancipato, cum Patricio complet. T. 3. c. 308.
 Improbabilis exhereditatio in querela datur. T. 3. c. 136.
 Improbabilis institutio quousque rebelliorum, ordo servorum non observatur, sed successione. T. 3. c. 666. et seq.
 Improbabilis substitutio facit. Ibidem.
 Improbabilis testamentum peremptum non fit contra-versum alicui, nisi post acceptum bonorum possessionem. T. 7. c. 1018.
 Improbabilis et possit ipse iure defuncti jurandam sine tutoris auctoritate. T. 2. c. 573.
 Improbabilis ex decreto adrogatus in datur restitutio aditus perentem adrogatorem. T. 7. c. 509.

Improbabilis institutio, et aliam exhereditatio in pater possit facere testamentum. T. 4. c. 728.
 Improbabilis esse non posse liberipendit. T. 1. c. 137.
 Improbabilis actio fieri tenetur. T. 4. c. 281.
 Improbabilis actio fieri tenetur. T. 3. c. 313.
 Improbabilis doli capax rem furum facere, et furti tenetur simul, ac conditione furtive, et criminis iudicio. T. 2. c. 914.
 Improbabilis doli capax esse, qui prope probationem est, ibidem de damno culpa dolo tenetur actione legis Aquilae. Ibid.
 Improbabilis a patre herede instituto. T. 7. c. 1058.
 Improbabilis apud alicuius, in iurium superari, non adscribitur. T. 8. c. 446.
 Improbabilis doli capax, vel incapax. T. 1. c. 112.
 Improbabilis civis Romanus certis de causis aliam habebat testamenti factionem. T. 4. c. 203.
 Improbabilis delegatus. T. 1. c. 119.
 Improbabilis non habuit aditum in ius sine tutoribus. T. 3. c. 647.
 Improbabilis testimonio prohibendi jus nulli in causa habet. T. 3. c. 1274.
 Improbabilis et casus ad corruptionem admittitur, non ad alium honorem. T. 3. c. 860.
 Improbabilis est criminis causa in iudicio de portari, et criminis iudicio accusari possunt. T. 6. c. 123.
 Improbabilis institutio fieri possunt. T. 6. c. 100.
 Improbabilis procurator ad administrationem, aut vero ad agendum, vel defendendum fieri possunt. Ibid.
 Improbabilis uxor ad quem tenetur. T. 2. c. 37.
 Improbabilis non semper removeri se officio possit. T. 4. c. 106.
 Improbabilis prohibetur esse testis. T. 7. c. 746.
 Improbabilis sine iusticia auctoritate non obligatur. T. 8. c. 973.
 Improbabilis, et alia substitutionibus. T. 7. c. 1029.
 Improbabilis, et compensare quid inter se distat. T. 1. c. 151.
 Improbabilis, et compensare differentia quod est. T. 3. c. 413.
 Improbabilis, et compensare differentia in questione legis Fulvii. T. 7. c. 672.
 Improbabilis in legitimum, et de ejusdem constitutione. T. 8. c. 1148.
 Improbabilis quomodo fit. T. 7. c. 672.
 Improbabilis in legitimum, et imputationes in legitimum. T. 3. c. 919. et seq.
 Improbabilis causam quid. T. 1. c. 123.
 Improbabilis. T. 4. c. 228.
 Improbabilis male confunditur cum indigno sed Accusatur. T. 8. c. 554. indignus capere potest, sed non retinere. Ibid. nec incipit. Ibid.
 Improbabilis, et indignus in quo differat. T. 3. c. 903.
 Improbabilis institutus, et rogatus resistere, se cogatur scire. T. 4. c. 54.
 Improbabilis et indignus in quo differat. T. 7. c. 1060.
 Improbabilis relicta legata pro non scriptis habentur. T. 3. c. 803.
 Improbabilis in recta dicitur, et legitur in tempore, et conditionem. T. 3. c. 635.
 Improbabilis legat in tempore. T. 3. c. 835.
 Improbabilis commercii qui sint. T. 3. c. 962.
 Improbabilis legatum qui dicitur. T. 3. c. 814. et adiungitur. Ibid.
 Improbabilis hereditatis. T. 4. c. 426.
 Improbabilis fortitudo modice venditur. T. 7. c. 1560.
 Improbabilis summo attolendi supplicio. T. 6. c. 1041.
 Improbabilis vivi exarator pro conventionis. T. 8. c. 1550.
 Improbabilis constitutio Friderici. T. 6. c. 700. et seq.
 Improbabilis qui in seditione ferat, lege Julia de vi tenetur. T. 6. c. 1072.
 Improbabilis una sine non liberat delictum. T. 7. c. 919.
 Improbabilis et casus maior. T. 7. c. 740.
 Improbabilis stipulatio. Vide, Stipulatio.
 Improbabilis pars fundi non possideri possit. T. 6. c. 538.
 Improbabilis pars fundi non dicitur. Ibidem.
 Improbabilis persona quoniam. T. 2. c. 157.
 Improbabilis res, vel estimatio in rebus in actionem certam. T. 1. c. 913.
 Improbabilis persona electio in societate, et testamentum non valet. T. 7. c. 655.

Improbabilis et certi delictio. T. 2. c. 975.
 Improbabilis conditioni quo accedit. T. 6. c. 350.
 Improbabilis conditionum valet omnes res certa. T. 6. c. 309.
 Improbabilis conditionum valet omnes res certa. T. 6. c. 309.
 Improbabilis actio regit. T. 7. c. 1133.
 Improbabilis conditio. T. 7. c. 716.
 Improbabilis cautio. T. 7. c. 797.
 Improbabilis conditio, et actio in id quod interest, incerta dicitur passim in iure, quomodo in ea causa agitur. T. 7. c. 1283. alius quod interest definit. Ibid. 1294.
 Improbabilis quomodo conditio. T. 4. c. 811.
 Improbabilis persona. T. 7. c. 311 et c. 1143.
 Improbabilis persona qui adsumitur. Ibid.
 Improbabilis adsumitur obligatio, cautio, auctoritas, auctoritas possessionis. T. 2. c. 861.
 Improbabilis actualis non procedit tempore bonorum possessionis, certe accessionis tantum tempore cedunt. T. 8. c. 503.
 Improbabilis periculum institutionem usu valet, incertum personarum institutionem valet. T. 2. c. 874.
 Improbabilis corpus utroque, sed possideri non potest. T. 6. c. 530.
 Improbabilis legat, qui bonum legat. T. 3. c. 474.
 Improbabilis legatum. T. 7. c. 1170. Vide, Legatum.
 Improbabilis doli conditionem in testamento facit. T. 1. c. 819.
 Improbabilis doli dicitur conditio. T. 6. c. 880.
 Improbabilis possessor. T. 4. c. 483.
 Improbabilis in doli possit tutor. T. 2. c. 157.
 Improbabilis dies in eis conditio. T. 7. c. 1171.
 Improbabilis expulsum indignitatem. T. 8. c. 536.
 Improbabilis expulsum bona quibus servatur. T. 5. c. 467.
 Improbabilis notitia qui contraxerunt ut possendi. Ibidem.
 Improbabilis notitia contrahentis pars. T. 2. c. 36.
 Improbabilis notitia contrahentis non valet. T. 6. c. 1294.
 Improbabilis notitia inter avocatum, et aliam auctoritatem. T. 6. c. 472.
 Improbabilis crimine adversus duo simul instatur potest. T. 8. c. 854.
 Improbabilis ad delictum differentia multa. Ibidem.
 Improbabilis persona. T. 5. c. 626.
 Improbabilis crimen non tollit, nisi prescriptione veniens. T. 8. c. 958.
 Improbabilis, et actio, et vita honesti sunt, ac servatur tunc boni subducitur. T. 8. c. 834.
 Improbabilis crimine communes adversus duos instatur potest, crimen adulteri non potest. T. 3. c. 1231 et quid ad adulterium incerto sit junctum, et sursum tergatur in caput domini. Ibidem.
 Improbabilis crimine. T. 7. c. 1259.
 Improbabilis crimine adulteri crimen obliuiscitur. T. 2. c. 860.
 Improbabilis non valet si non valet. T. 7. c. 542. et si incerto iure gentium solus exarator. T. 3. c. 1291.
 Improbabilis iure gentium minor non accusatur, ab incerto iure civili accusatur. T. 8. c. 67.
 Improbabilis porta. T. 8. c. 997.
 Improbabilis iure naturali torpore, licet Perale probetur. T. 2. c. 833.
 Improbabilis matrimonium. T. 4. c. 1427.
 Improbabilis quod est. T. 5. c. 826.
 Improbabilis quomodo committitur iure gentium, sine iure naturali. T. 5. c. 822. et seq. quando iure gentium. Ibidem.
 Improbabilis natura gravis non adulterii. T. 5. c. 67. in hoc crimine iure naturali adversus dominos non torquentur. Ibidem.
 Improbabilis, et adulterium in quo differat. T. 3. c. 1560.
 Improbabilis et contrarium, quo infertur sanguini, vel necessitudo per seculum, aut illicitum colunt. T. 3. c. 836.
 Improbabilis aliud est iure naturali, et iure gentium. T. 3. c. 656.
 Improbabilis, et adulterium in quo differat. T. 3. c. 1223.
 Improbabilis. Vide, Adulterium.
 Improbabilis, et quando male, et sexu accusatur. T. 3. c. 656.
 Improbabilis aut committitur iure civili, aut iure gentium. T. 7. c. 809.
 Improbabilis iure civili quando, et cum quibus personis committitur. Ibid.

Incrementum jure gentium quædam, et cum quibus personæ committitur. T. 7. c. 452 et 460.
Incrementum cultibus personis committitur. T. 8. c. 483.
Incrementum æquæ per rusticitatem commiserit, levitas facitque videtur, si modo errore computationis statim abstinuerit. Ibidem. 484.
Incrementum quomodo jura gentium, et quomodo jura civilia committitur. T. 8. c. 488.
Incrementum est naturæ raptores, et ioter quos committitur. T. 8. c. 466.
Incrementum naturæ primum est. T. 8. c. 467.
Incrementum crimine, non facere, agere, deferre, petere, postulare, referre, vel recipere ioter res. T. 1. c. 410.
Incrementum quædam, Vide, Quædam.
Incrementum aliquo esse, aquales postulat, æquales Occasionem verborum arguit. T. 5. c. 631.
Incrementum tabulis testamenti quid sit. T. 6. c. 428.
qui fecerit testamentum, a scriptis hereditibus velis indigne hereditatem auferri testator. Ibidem.
Incrementum alius quædam appellatur. T. 6. c. 477.
Incrementum quia dicitur. T. 6. c. 483.
Incrementum pro inequitate. T. 8. c. 246.
Incrementum qui sunt, quibus modo fiat, ac de se non jure. Ibidem.
Incrementum ad manerem civile vocatur. T. 8. c. 246.
Incrementum pro inequitate, est pro coadutoribus adiutus. T. 7. c. 245.
Incrementum quædam enim velis sola possidet. T. 6. c. 484.
Incrementum esse, est demeritum habere. T. 6. c. 478.
Incrementum ædium postulo facit. T. 4. c. 456.
Incrementum solis æquæ possessionis non facit. Ibidem.
Incrementum ædium, quæ cumque, reddunt. Ibidem.
Incrementum jure est ædium quæque. T. 8. c. 244.
Incrementum jure statutor, mutato demeritum. T. 6. c. 440.
Incrementum reventurari potest, origini non item. T. 8. c. 241.
Incrementum ad iniuncti accessit res, cui adiunctum commoda. T. 8. c. 1119.
Incrementum, et demeritum hereditatis nomen complectitur. T. 8. c. 409.
Incrementum aliusque iustus debet augere ad rem commoda. T. 8. c. 879.
Incrementum ædium temporis inter illem committitur, et rem iudicem damno ædium cedit, non venditioni. T. 6. c. 871.
Incrementum jure error societ, non in damna rei mar. T. 5. c. 1159, fratrum nomine et communis appetit, et æmulationi. T. 8. c. 460.
Incrementum iudex. Vide, Iudex Incompetens.
Incrementum iudex quia dicitur. Vide, Iudex Incompetens.
Incrementum multe esse in Pandectis, quæ obcurritatem perit. T. 3. c. 230.
Incrementum Caricorum damatur. T. 8. c. 893.
Incrementum res esse incompensat, esse possessionem recipitur. T. 8. c. 151.
Incrementum res quædam præprie stat. T. 2. c. 91.
Incrementum res se legari possunt. T. 8. c. 106.
Incrementum non interita. T. 7. c. 725.
Incrementum interitum non possunt. T. 8. c. 726.
Incrementum interitum potest, Ibidem.
Incrementum res non occupatur. T. 8. c. 348.
Incrementum non sit possessio, res est incerta. T. 8. c. 725.
Incrementum rei effectus est corporalis. T. 7. c. 1560.
Incrementum rerum proprium genus est. T. 8. c. 471.
Incrementum. T. 8. c. 187.
Incrementum esse est potestatem, sed æmulationem, qui malitiam præstat, quæ ne potest. T. 8. c. 569.
Incrementum non fructu, et iustitiam legere intelligitur. Ibidem.
Incrementum actus est usus. T. 5. c. 1076.
Incrementum fructum præceptionem pendente conditione contractus recipit, fiduciamque verum non. T. 5. c. 1098.
Incrementum res domini non recipit. T. 6. c. 615.
Incrementum, Incertum. T. 5. c. 453.
Incrementum potius est, quam multiplicare, quod sæpe in eodem scriptura scribitur. T. 3. c. 548.

Incrementum ad heredem non transmittitur. T. 8. c. 993.
Incrementum quædam concessio. T. 8. c. 103.
Incrementum promissa pecunia fiduciarum acceptis solvit, quæ condicio soluitur. T. 7. c. 710.
Incrementum solutio quasi promissum est, et veluti est mutuo datur conditio. T. 5. c. 351.
Incrementum conditio est solutio, et venit totum est æmulationi legem. Ibidem.
Incrementum conditionis, et æmulationi pecunie eodem est ratio. T. 5. c. 904.
Incrementum solutio est promissum, hoc est, quasi mutuo datur. Ibidem.
Incrementum conditio pupilli competit, cujus nomine inter indebitum solvit. T. 8. c. 903.
Incrementum conditio. Vide, Condicio indebiti.
Incrementum recipit ex sol, ut est vindicta. T. 6. c. 682.
Incrementum solutio quasi mutuo datur est. T. 6. c. 312.
Incrementum solutio promissum est. T. 6. c. 1023.
Incrementum conditio quando non datur in sum, vel indebitum pecunie solutio est. Vide, Condicio indebiti.
Incrementum conditio agere utrum ipse, ac vero le, cum quo agi, probare debeat. T. 3. c. 645.
Incrementum conditioem ac pecuniam ignorat. T. 3. c. 682.
Incrementum conditionis. T. 3. c. 300.
Incrementum solutio est distractus, quæ obligationem distraxit. T. 7. c. 707.
Incrementum conditionis. Ibidem, et seq.
Incrementum conditio. T. 6. c. 102, et c. 103.
Incrementum solutio per ignorantiam iuris non possit repeti conditioem indebiti. T. 6. c. 613.
Incrementum solutio per ignorantiam iuris, ac et competat conditio indebiti. Ibidem.
Incrementum dicitur, quod nullo jure debetur. T. 8. c. 914.
Incrementum quomodo, et quando peti possit. T. 8. c. 305-306.
Incrementum a libero solutum, quando a petroce revocari non possit. T. 8. c. 413.
Incrementum, quod petitor hereditatis solvit, reputatur petitori hereditatis. T. 7. c. 673.
Incrementum non videtur solvitur, qui pignus sedem defuncto præstat maluit. T. 7. c. 1151.
Incrementum qui accipit solvit, non conditio. T. 8. c. 1291.
Incrementum pro universali, et particulari. T. 8. c. 1291.
Incrementum, et quod dicitur per indebitum. T. 1. c. 100.
Incrementum esse est solutio scriptura brevis substantia quædam, non item, quod exemplum. Ibidem.
Incrementum, et exemplum an idem sit. T. 3. c. 648.
Incrementum accipitur esse non potest. T. 1. c. 123.
Incrementum quid sit. Ibidem.
Incrementum quid sit, quomodo sit, et an venditorum obligat. T. 3. c. 660.
Incrementum tenere facta nasci obligationem. T. 7. c. 1289.
Incrementum, ideal, nominatum. T. 1. c. 123.
Incrementum, et apte iure promissa debetur. T. 8. c. 992.
Incrementum pro nota. T. 8. c. 1128.
Incrementum accipitur an late sit. T. 3. c. 91.
Incrementum quid sint: promissa peti possunt. Ibidem.
Incrementum genus probationum aut. T. 7. c. 744.
Incrementum aut metaphysicam probationem. T. 7. c. 1511.
Incrementum necessarius, et non necessarius. T. 3. c. 606.
Incrementum genus dicitur. T. 3. c. 638.
Incrementum quomodo vocatur. T. 3. c. 562.
Incrementum mensis Septembris incipit. T. 8. c. 100.
Incrementum quæ aut. Ibidem.
Incrementum extrinsecum. T. 8. c. 344.
Incrementum non personæ, sed rebus idem solent. T. 8. c. 196.
Incrementum ordinarie, et temporarie ad usufructum pignus. T. 3. c. 935.
Incrementum solutio æmulationi, ac tributaria functione committitur. T. 8. c. 196.
Incrementum pro ex sol. T. 3. c. 874.
Incrementum de quo tempore intelligitur. T. 6. c. 316.
Incrementum est in eo, qui exhereditat, et in eo, qui non exhereditat. T. 7. c. 633.
Incrementum quibus hereditas auferitur. T. 7. c. 1099, et seq.
Incrementum quæ auferuntur, an transeunt in finem. T. 3. c. 1078.

Incrementum hereditas quibus ex causis auferatur. T. 3. c. 1078.
Incrementum quæ auferuntur. T. 3. c. 1078.
Incrementum auferuntur hereditas heredi, et non defendunt mortem defuncti. T. 7. c. 1099, et seq.
Incrementum auferuntur legatum et, qui ostendit testamentum in fraudem heredis accipi, et defuncti. T. 7. c. 1113, hoc legatum, quod auferunt, non cadit in finem. Ibidem.
Incrementum, et ingratorum hereditum successor est finem. T. 5. c. 1012.
Incrementum successor est finem, et non tantum ab indigna ædium dicitur, sed etiam emper. T. 7. c. 1005.
Incrementum, et incipit differunt. T. 7. c. 1009.
Incrementum heres quæ est. T. 8. c. 536, cado quædam. Ibidem, generaliter comprehendunt quæque erant, idem est, quæ sit in finem accipitur. Ibidem.
Incrementum heres, Vide, Heres, Vide, Incapax.
Incrementum est legatus, quæ testamentum impugnat. T. 8. c. 901.
Incrementum ab incapax quomodo distat. T. 3. c. 1078.
Incrementum, et incapax in quo differunt. T. 3. c. 103, et T. 7. c. 1009.
Incrementum quæ dicitur. Ibidem.
Incrementum qui sit. T. 3. c. 513.
Incrementum non est iustus. Ibidem.
Incrementum est causa æmulationi. T. 5. c. 872.
Incrementum aut libertas. T. 5. c. 618, pro parte præstari non potest. Ibidem.
Incrementum est causa pignoris. T. 5. c. 361.
Incrementum aut iustus. T. 3. c. 513.
Incrementum Dialectorum aut, species apud Jurisconsultos. T. 6. c. 302.
Incrementum non facit. T. 8. c. 106, et c. 662.
Incrementum est pignus causa. T. 8. c. 904 et T. 8. c. 885.
Incrementum apud Dialecticos aut, species apud Jurisconsultos. T. 8. c. 947.
Incrementum aut jura. T. 8. c. 855.
Incrementum obligatio aut venit in actionem familiæ erescunt. T. 3. c. 396.
Incrementum æmulationis præceptorum, non cogitationis. T. 8. c. 471.
Incrementum quæ proprie dicitur. Ibidem.
Incrementum non recipit iudicium familiæ æmulationis, iudicium recipit. T. 3. c. 396.
Incrementum aut iustus. T. 3. c. 513.
Incrementum est causa pignoris, et causa iustitiae. T. 8. c. 1080.
Incrementum esse pignoris causam quid sit. T. 7. c. 1371.
Incrementum aut libertas. T. 5. c. 1162.
Incrementum aut æmulationi. T. 5. c. 331, et c. 361.
Incrementum æmulationis sole est dicitur, Ibidem.
Incrementum rebus non semper necessitate ratione spectatur. T. 6. c. 810.
Incrementum libertas. T. 7. c. 1181.
Incrementum æmulationi esse jura communi. Ibidem.
Incrementum officium. T. 8. c. 348.
Incrementum est officium magistratus municipalis. T. 8. c. 102, et c. 523.
Incrementum est causa pignoris, et causa iustitiae. T. 8. c. 1365.
Incrementum veniunt in petitionem hereditatis, et in actionem familiæ æmulationis, sed diverso modo: i. hæc, ut dividatur, in illa, ut non dividatur. T. 3. c. 1065.
Incrementum sole dividitur accipitur. Ibidem.
Incrementum, et individua differunt. T. 3. c. 306.
Incrementum aliud est, aliud individuum. T. 8. c. 378.
Incrementum pro nota. T. 8. c. 1128.
Incrementum idem valit, quod Introduce. T. 3. c. 442.
Incrementum violatione violatur jura gentium. T. 3. c. 740.
Incrementum sunt jura gentium. Ibidem.
Incrementum, qui dicitur æmulationi, et veniunt, et sit iustus. T. 7. c. 813.
Incrementum aut, brevis, et quinquaginta solent receptio Principis petitionibus æmulationis debitorum deri. T. 7. c. 459.
Incrementum, et æmulationi quantum inter se differunt. T. 3. c. 869.
Incrementum in testamento, quædam æmulationi major via. T. 3. c. 868.
Incrementum generalis, et privata. T. 3. c. 858.

Indigentia summa que. T. 8. c. 201. et c. 202.
 Indigentia Principis reatuti. T. 7. c. 1573.
 et seq.
 Indignus, vel vigilans non debet persolvere
 pias deinde. T. 5. c. 145.
 Inequa actio frustra instituitur, et arpe efficit,
 et bona causa amittitur. T. 5. c. 1131.
 Inesse ex parte actus quid sit. T. 5. c. 104.
 Inexplicabilis regula iuris non adest. T. 5.
 c. 219.
 Inexplicabilis conditio est, quae existere non
 potest. Ib.
 In factum appellatio non est actionis nomen,
 sed appellatio. T. 5. c. 867.
 In factum actio praeiudicium actionum est
 extrema. T. 5. c. 403.
 Infamem non facit nasciturus conditio, sed
 laetum talis, et instaurati ratio turpis, et nociva.
 T. 5. c. 858.
 Infamem adulterium laetum marito occidere
 licet, non autem quoniam adulterum. T. 5.
 c. 1234.
 Infames an fieri possint cogitationes. T. 2. c. 326.
 Infames, et ignominiosi an quibundam iudiciis.
 T. 2. c. 341.
 Infames nec postulare, nec cognoscere esse pos-
 sunt, nec mandare dare. T. 2. c. 953.
 Infames personam civitatem numerum vacatio-
 nem non habent. T. 5. c. 238.
 Infames, sicut damni publici publici. T. 5.
 c. 1277.
 Infames sunt matres, qui matrimonium illicitum
 contraxerunt. T. 5. c. 1250.
 Infames, et mulieres adstantur in quoniam
 laetum Majestatis, alias ius occidendi
 non habent. T. 5. c. 1259.
 Infames feminis non testatur per legem Iuliam.
 T. 5. c. 1288.
 Infames fieri non possunt declarationes. T. 5. c. 100.
 Infames pro quibusdam personis postulare pos-
 sunt. T. 4. c. 685.
 Infames pro se, et certis personis postulare pos-
 sunt. T. 4. c. 82.
 Infames in perpetuum omni dignitate, omnique
 a quo perveitendi ad dignitatem privantur. T. 5.
 c. 40.
 Infames monere totum finis possunt, et sic
 etiam postulare. T. 5. c. 82.
 Infames, et ignominiosi, et non postulare, ita
 nec populi iudicio experiri possunt, et quare
 denegatum hoc illis sit. T. 5. c. 40.
 Infames cogitationes fieri non possunt, et tamen
 partes volunt. T. 5. c. 91.
 Infames an ius accedendi habeant. T. 4. c. 321.
 Infames qui. T. 4. c. 317.
 Infames accusare plerumque non possunt. T. 7.
 c. 1199.
 Infames in perpetuum omni honore, et digni-
 tate privantur. T. 7. c. 864.
 Infames severius puniuntur, quam integritatem
 homines. T. 7. c. 1540.
 Infames testes recte repelluntur. T. 7. c. 746.
 Infames an possint esse advocati. T. 8. c. 34.
 et c. 55.
 Infamia ab honoribus repellit. T. 8. c. 129.
 Infamia quibus de causis alius non irrogatur.
 T. 7. c. 98.
 Infamia quid. Ibid.
 Infamia demittit de electione in honorem. T. 8. c. 319.
 Infamia furis, et injuriarum transactione non
 evadit. T. 5. c. 867.
 Infamia a mulieribus vacillationem non tribuit.
 T. 8. c. 278.
 Infamia excludit honoribus, nec excusat on-
 ribus. Ib.
 Infamia solius legis infamia iuris est. T. 5.
 c. 854.
 Infamia est perpetua. T. 5. c. 285.
 Infamia an eadem sit mandatorum, et columen-
 toria, sicut maledictoria, et homicidia. T. 5.
 c. 845.
 Infamia est exhereditatio, quam ingenui ante ad
 puerum filii, non ante persequenda filio avito.
 T. 5. c. 335.
 Infamia beneficio Principis aboletur, non be-
 neficio temporis. T. 5. c. 819.
 Infamia demittit acquirere. T. 5. c. 850.
 Infamia est perpetua, et infamia non addita, nec
 reditio ad dignitatem parit. T. 5. c. 1233.
 Infamia testium corrupti testamatum. T. 5.
 c. 1475.
 cum infamia attentionem, quod irrogatur, quale.

T. 5. c. 885. attentionem, quod irrogatur sive
 infamia, quibus concessit. Ibidem.
 Infamia an laetetur, cui lex gravior per-
 nam infligit, et si iudex actus ordinem
 iurum pernam indit, et quomodo. T. 5.
 c. 850.
 Infamia solius reclusionis damnetur. T. 5. c. 845.
 Infamia non semper notatur de iure ad notat
 motus. T. 5. c. 840.
 Infamia citra actum, qui incidit in penam
 Senatus coelestis Turpitudinis, si demeruit in,
 qui accusationem extraordinariam deferit.
 T. 5. c. 820.
 Infamia notari qui dicuntur. T. 8. c. 81. et seq.
 Infamia notari media irrogari dicitur. T. 5. c. 81.
 Infamia non irrogatur ab ingenuis modum.
 T. 8. c. 853.
 Infamia, quae irrogatur famulis actionibus. T. 8.
 c. 901.
 Infamia, qui irrogatur, duplex est. Ib.
 Infamia, qui non irrogatur parentibus, vel
 patronis. Ibid.
 de infamia, et extinctione ad quem cogniti
 pertinet. T. 4. c. 420.
 Infamia, et dignitas idem. T. 4. c. 380.
 Infamia notari, qui alii aliis iure
 tempore laetis. T. 7. c. 805. et seq.
 Infamia alia iuris, alia facti infamia. T. 7.
 c. 1209.
 Infamia copulationem attingit. T. 7. c. 866.
 Infamia dignitate tantum arect, non militis,
 nec militis commodis, est praebita. T. 5.
 c. 1018.
 Infamia temere non est obolienda abrocat.
 T. 8. c. 35.
 Infamia, et quomodo potest obijci pro-
 secutori, et cognitori. Ib.
 Infamia an notari la, cuius bona ex edicto
 distracta sunt. Ibid.
 Infamia quid sit. Ibid.
 Infamia notari, qui somnia, et accensum
 aquam commodat libris, vel alia somnibus
 remedienda. T. 6. c. 57.
 Infamia delicta acta in factum eandem vim
 habet, quam acta de dolo. T. 8. c. 61.
 Infamia exigens descriptionem. T. 8. c. 373.
 Infamia pro qua exsequitur. T. 5. c. 554.
 Infamia effectus qui. T. 5. c. 819. et seq.
 Infamia irrogatio non pertinet ad maritum su-
 perum. T. 4. c. 572.
 Infamia iuris. T. 5. c. 269.
 Infamia de graeco. T. 4. c. 411.
 Infamia sunt bonorum damna. T. 7. c. 805.
 Infamia iura quoniam sint. T. 8. c. 355. et seq.
 propter infamiam de criminibus ante cum
 adversario pocius prestat. T. 4. c. 141.
 Infamia quomodo urget sententia dicitur, et
 quando non. T. 5. c. 1238.
 Infamia non potest delere praetextu ignoran-
 tia iuris, in qua quae incidit. T. 5. c. 614.
 Infamia an deficiat cum irrogatur bonorum res-
 titutio. T. 5. c. 895.
 Infamia irrogat proscriptio, distractioque bo-
 norum debitoris. T. 7. c. 1211.
 Infamia non irrogat res bonorum. Ib.
 Infamia non irrogat auctor. Ibid.
 Infamia omnes an sit interdictum testimo-
 nium. T. 5. c. 649.
 Infamia generaliter sumptus quis dicitur. T. 2.
 c. 323.
 Infamia omni honore, et dignitate laetum perpetuum
 privat. T. 5. c. 390.
 Infamia filii qui depositi delicti fallit, secus com-
 modati. T. 5. c. 412.
 Infamia accessoria non potest. T. 5. c. 286.
 nec iudex esse. Ibidem.
 Infamia aliquem nec publico iudicio accusare,
 nec populi actione agere potest. T. 5.
 c. 619.
 Infamia severius puniunt, quam homo non in-
 scriptis fronte. Ib.
 Infamia non fit, qui temerarius ob officio, et
 administratione intellexit demeritum, et im-
 punitatem, secus ob dolum. T. 5. c. 428.
 Infamia quando est demerita. T. 5. c. 1238.
 Infamia ipso iure non est in adulterio depre-
 hensio, nec demerita, demerita. T. 7.
 c. 1238.
 Infamia restitutio. T. 7. c. 865. Vide, fama.
 Infamia qui dicitur. T. 7. c. 866.
 Infamia severius puniunt, quam homo integritatem
 extinctionis. T. 8. c. 55.

Infamum numerum cur habetur, qui non elegit.
 T. 1. c. 433.
 Infamia quid dicitur. T. 8. c. 1190. et T. 8. c. 235.
 Infamia non additum est. T. 1. c. 112.
 Infamia loquitur, sed non intelligit quid loquar.
 T. 2. c. 303.
 Infamia hominis appellatio etiam continetur.
 T. 1. c. 122.
 Infamia, et infamia proxima quomodo disere-
 par. T. 2. c. 282.
 Infamia ut a pupillo differt. T. 5. c. 61.
 Infamia dicitur usque ad annum septimum. T. 2.
 c. 234.
 Infamia, vel infamia proxima doli non est capax.
 T. 2. c. 282.
 Infamia propter, quoniam distans actus non sit
 omnino dominus, quam iure quo sunt, nihil
 potest mente sapia. T. 5. c. 63.
 Infamia stipulationem contrahere non potest.
 T. 2. c. 908.
 Infamia per verum a iure adhibuit stipula-
 tionem adiungit. Ibid.
 Infamia adhiberi ius ordinem potest et casus.
 T. 8. c. 315.
 Infamia auctore tutore usurpare, et possidere
 potest. T. 2. c. 899.
 Infamia ne tutore quidem auctore hereditatem
 adire potest. Ib. et T. 5. c. 63.
 Infamia, expensis a domino, statim fit liber.
 T. 8. c. 542.
 Infamia, et furiosus hoc ignorat est. T. 8.
 c. 103.
 Infamia si furto corruptis, et amplexibus furia
 adhibetur, cuius actus mutatio est. T. 6.
 c. 419.
 Infamia possessionem acquirere potest auctore
 tutore. T. 8. c. 823.
 Infamia doli potest non est. T. 4. c. 994. et idem
 si rem actum amoverit, necque furti tenetur,
 nec condictionem fortiva. Ib.
 Infamia auctore tutore acquirere possessionem
 potest. T. 4. c. 215. et c. 138.
 Infamia rei auctore possessor si rem perdidit,
 vel corruptis, hoc inquitur est. T. 3.
 c. 246.
 Infamia non potest bonorum possessionem petere,
 vel hereditatem adire, et cur. T. 4.
 c. 149.
 Infamia in bonorum possessionem petere possit
 tutore auctore. T. 4. c. 16. an possit acquirere
 hereditatem, et an possit se pro herede
 gerere tutore auctore. Ibid.
 Infamia an possit per se bonorum possessionem
 petere, aut adire hereditatem, si tutore, vel
 propter auctore sit. T. 4. c. 23.
 Infamia quoniam sit. T. 4. c. 16. et T. 5. c. 266.
 et c. 670.
 Infamia etiam loqui possit, an intelligit quid
 loquitur. Ibidem.
 de laetate occiso. T. 1. c. 122.
 de infamia nullus est omnino consensus. T. 8.
 c. 971.
 Infamia recessa autem assignationis vacatur.
 T. 6. c. 1007. et T. 8. c. 512.
 Infamia usurpare possunt. T. 2. c. 900.
 Infamia, et furiosi injuriam pati, non facere
 possunt. T. 5. c. 1041.
 Infamia vulgari sermone accipitur pro notis.
 T. 5. c. 1077.
 Infamia expensis qui proprie dicuntur. T. 7.
 c. 1465.
 Infamia qui proprie dicuntur. T. 7. c. 1018.
 Infamia assignationis quid dicitur. T. 7. c. 1460.
 Infamia expensis ad curam Episcopalem perit.
 notis. T. 8. c. 15.
 Infamia senilis, et cessatio aetatis. T. 1. c. 286.
 Infamia plus ferretur, quam furiosus. T. 7. c. 801.
 an infamia temporis petenda bonorum posses-
 sionis cedat. T. 4. c. 91.
 Infamia an per tutorem acquirere possit.
 T. 4. c. 143.
 Infamia auctore prior est intelligentia. T. 4.
 c. 138. per tutorem acquirere hereditatem potest.
 Ibidem.
 Infamia alius, et alii infamia per servum aut tu-
 tore auctore, aut per tutorem an possit abli-
 gari. T. 2. c. 450.
 Infamia adstructis relictis quot annis finitur.
 T. 2. c. 612.
 Infamia est para postulat. T. 2. c. 815.
 Infamia quando proprie coeclidi videtur. T. 4.
 c. 215.

inferius parati aut cubabim. T. 6. c. 674.
Inferius proxima quatuor sit. T. 6. c. 1050.
de Infantibus expositis. T. 1. c. 213.
de Infantibus expositis, liberi, et servi, et
de his, qui admodum infirmis acci-
perunt. T. 7. c. 1460, et seq.
Infamia omnia sunt significatio. T. 6. c. 639.
Infamia iudicium supplet auctoritate iudicis.
T. 5. c. 873.
Infamia omnia significatur miles septuaginta,
non populus. T. 6. c. 539.
Infamia omnia potest solus accipere bonorum
possessorum potest, aut esse repudiari. T. 6.
c. 476.
Infamia opera quod, T. 6. c. 1304.
Infamia opera intelligitur legatur. Ibid.
Infamia nullum esse senatum. T. 3. c. 18.
Infamia nullus affectus, nulla voluntas. T. 7.
c. 1253.
Infecta materia. T. 3. c. 183.
Infecti damni ratio in quo differat a collusione
et novi operis notitiatione. T. 6. c. 495.
Inferius reddi non potest factum. T. 6. c. 450.
Inferius locus in quibus superiori servat. T. 6.
c. 497.
Inferius testamentum est per superius infirmum.
T. 6. c. 809.
Inferius in materia depositi, quid significat.
T. 6. c. 347.
Inferius quid. T. 6. c. 339. depositum non reddere.
Ibidem.
Inferius id quod intendi, rursus, contragere
causa depositum aut, potest majori dignum,
severioribus iudicio persequendum, et vin-
dicandum. T. 6. c. 347.
Inferius non videtur, qui rem depositam reddere
graviat, si, quoniam non videtur. Ibid.
et, qui ad infamia sit, potest constituta sit in
dignum. T. 7. c. 709.
Inferius convenit non potest, nisi instrumentum
aut testibus. T. 6. c. 1014.
Inferius depositi. Vide, Depositum.
Inferius sola aut sit fortum. T. 6. c. 318.
Inferius aut factum sit. T. 6. c. 519.
Inferius ante sit fortum. T. 6. c. 318.
Inferius prope factum est. T. 6. c. 518.
Inferius sola non factum fortum. T. 6. c. 121.
et infestatione, quod actio crescat in do-
plum. T. 7. c. 697.
Inferius omnia per naturam rerum non possunt
proberi. T. 3. c. 827, et T. 2. c. 696.
Inferius prope factum. T. 6. c. 518.
Inferius prope. T. 6. c. 140.
Inferius depositi proxime est factum. T. 6. c. 468.
Inferius in duplum damnum, et per se in-
ducatur sit. T. 6. c. 641.
Inferius in duplum tenetur. T. 6. c. 376.
Inferius rerum depositum quantitas aut.
T. 7. c. 710.
Inferius prope. T. 6. c. 478.
de Infamia pugna non fert. T. 6. c. 670.
Inferius est rerum numerum. Vide, Numerus.
Inferius, seu rumpere testamentum. T. 6.
c. 800.
Inferius confessions suspectas sententia facit.
T. 6. c. 1215.
Inferius perquam morbo dolorum est.
T. 6. c. 82.
Infia, et nota. T. 6. c. 163.
Infirmitas, seu interrumpere iudicii diem. T. 1.
c. 219.
Inferius quia in more ducere nequeat. T. 6.
c. 1439.
Inferius heredes. Vide, Heredes ingenui.
de Ingenuis quatuor sit. T. 6. c. 1050.
Inferius ad ius, qui existimant, aut fingunt se
esse dominos. T. 7. c. 1215.
Ingenui accretorios pro prima exceditur
inventum, servus datur. Ibidem. T. 7. c. 518.
Ingenui auri non praeferunt manumissis.
T. 6. c. 1038. descriptio ingenuorum inter fi-
scalem familiam. Ibidem. nec metus vel im-
peditio. Ibidem.
Ingenui causa retractari potest. Inter quoniam
quoniam, non post, et quomodo. T. 6.
c. 1184, 1189.
Ingenuorum species. T. 1. c. 60.
Ingenuorum appellatione qui comprehenditur. Ibid.
In ingenuorum successione quatuor gradus est
esse via et aut. T. 6. c. 839.
Ingenui, et civis Romanus esse potest
aut. T. 6. c. 370.

Ingenui non appellatur. T. 2. c. 21.
Ingenui accret, libertas et manumissio.
T. 6. c. 1069.
qui Ingenui pronuntiatus est, pro Ingenuo
habetur. Ibidem.
Ingenui quod dicatur. T. 2. c. 21.
Ingenui non sit per adrogationem obrepitiam,
vel substitutum. T. 3. c. 96.
Ingenuus afflictor, qui auctoritate restituitur.
Ibid.
Ingenuus quando habere potest patronum. Ibid.
Ingenuus quando nasci potest ac serva. T. 7.
c. 1187.
Ingenuus homo, qui operas suas locavit, mer-
cenarius fit, non servus. T. 7. c. 1215.
Ingenui actio vindictae potius, quam pecunie
persecutionem habet. T. 6. c. 809. Interdum non
compelli. Ibidem.
Ingenui actio ad eam potest per procurato-
rem. T. 6. c. 121.
Ingenui actio, vel querela ex quibus canalis
datur. T. 6. c. 114.
Ingenui actio. T. 7. c. 996. et c. 1189.
Ingenui, et gratia. T. 6. c. 163.
Ingenui vasallus amittit feudum. T. 6.
c. 605.
Ingenui emancipati recedunt. T. 7.
c. 1462.
Ingenui liberum liberum erga parentes mon-
strant. T. 1. c. 54.
Ingenui liberum liberum causae quot, et quom-
modum. T. 2. c. 845. et seq.
Ingenui vasallus qui prober testibus.
T. 6. c. 696. et c. 692.
Ingenui liberi contra patronum quomodo
ponitur. T. 6. c. 120.
Ingenui docentur. T. 7. c. 728.
Ingenui esse non potest, ubi non sit bene-
ficio. T. 7. c. 1461.
Ingenui libertas in servitute non revocari
possunt. T. 1. c. 515.
Ingenui in possessionem ad traditionem sit.
T. 3. c. 583.
Ingenui manum. T. 2. c. 1138.
Ingenui non, et quomodo accipit testem. T. 3.
c. 649.
Ingenui capitales quomodo aut. T. 2. c. 834. et
T. 6. c. 988.
Ingenui ut a tutela excedant. T. 6. c. 988.
Ingenui capitales quomodo dicatur. T. 2. c. 93.
Ingenui capitales inter Beneficium autem
auti decurionum, et Philippum Pichorum Re-
gum. T. 6. c. 92.
Ingenui argumentum est domo dimittere, vel
laserdum. T. 6. c. 251.
Ingenui capitales quomodo. T. 3. c. 1066.
propter Infestationem aique ad munera civilia
cruciat sit, ad auctoritatem habet. T. 6.
c. 943.
Ingenui condito alteri per alterum inferri non po-
test. T. 3. c. 580.
Ingenui contra filios familias patria potestate
liberum ad admittunt. T. 6. c. 337.
Ingenui occurrunt actiones utiles. T. 3. c. 309.
Ingenui quomodo non civilis sit. T. 5. c. 541.
Ingenui omnia debent esse bravia. T. 6. c. 716.
Ingenui ea, quod constituit, irrita sunt lo
quibus causis locus habet bene opus, et
in quibus eos. T. 5. c. 1161.
Ingenui ad iudicio iudicio sunt, videntur convales-
cere regula Canonica. T. 6. c. 1038.
Ingenui qui non valent, es postfacto non con-
valescent. T. 6. c. 457.
Ingenui, Ingenui non convalescit, nec es postfacto
convalescit. Ibid. et c. 589.
Ingenui legatum iudicio quod est, es postfacto
non convalescit. T. 6. c. 530.
Ingenui quid non valent, es postfacto non con-
valescent. T. 6. c. 1157.
Ingenui administratione agitorum populi, qui
apertare oportet. T. 6. c. 106.
Ingenui finit, et finit iudicio congruere debet.
T. 2. c. 529.
Ingenui alij non sit villosus, et finit villosus
est. Ibid.
Ingenui possessiones rei publicae rei villosus
dicatur esse. T. 6. c. 528.
Ingenui contractus, et in illis negotiis gerendis
spectandum. T. 6. c. 960.
Ingenui habetur pro legato. T. 3. c. 696.
Ingenui aucta alij auti aucta species legati.
Ibid. 967.

Injunctio pro legatis accipitur, etiam de-
tracta firma legat. Ibid. 966.
Injuria quibus modis inferitur. T. 6. c. 1041.
Injuria aucta quomodo accipitur. T. 6. c. 1042.
Injuria fit in corpus, aut exire corpus. T. 7.
c. 445.
Injuria quot, et quomodo variis modis accipitur.
T. 2. c. 299.
Injuria quodammodo committitur. Ibid.
Injuria autem estimatur vel ex facto, vel ex lo-
co, vel ex periculo. T. 6. c. 1200.
Injuria parca, vel se notoria ac aliter esti-
matur, aliter estimatur, et hominis. Ibid. 101.
Injuria de omni utrum agere possunt veliter,
vel criminiter. Ibid.
Injuria contra bonos mores ut sit. T. 6. c. 1053.
Injuria minor optanda duobus injuria propo-
sita. T. 6. c. 491.
Injuria filio familiae facta, potestas filius agere
injuriarum invito patre. T. 6. c. 346.
Injuria heredi servitio facta in legatario accit.
T. 6. c. 857. saepe bonum causam est male in-
stantia. Ibid.
Injuria, alijum quomodo differat. T. 6. c. 448.
Injuria facta filio familiae, vel mulieri septu-
vino, aut ad patrem, vel maritum vergat. T. 6.
c. 519.
Injuria quodammodo alijum facta dicatur. T. 6.
c. 126.
Injuria accipitur pro culpa in lege Aquilia. T. 6.
c. 1257.
Injuria. Vide, Les Aquilia.
Injuria non significat genus, sed speciem cer-
tam in injuriarum actione. T. 3. c. 144.
Injuria, et in praesentia. T. 3. c. 94.
Injuria loci gravior, quanto a pluribus admittit.
T. 3. c. 72.
Injuria quod generaliter dicatur. T. 2. c. 280.
Injuria quibus modis committitur. Ibid.
Injuria quibusmodum fieri possit. T. 3. c. 250.
Injuria sit in corpus, aut extra corpus. T. 7.
c. 442.
Injuria tanto gravior est, quanto a pluribus ad-
mittitur. T. 6. c. 503.
Injuria si sit facta Episcopo, vel Clerico, debet
esse criminis publicum. T. 6. c. 14.
Injuria si sit in corpus, aut extra corpus, ac-
cording gradum dignitatis. T. 2. c. 230.
Injuria in familia sit estimatur et persona
demus, in vero ex persona servit. T. 6. c. 479.
Injuria faciens servum quomodo ponitur. T. 6.
c. 1044.
Injuria quot modi potest dicatur. T. 2. c. 280.
Injuria in possit facere animal, quod secum
caret. T. 2. c. 827.
Injuria quomodo beneficia alijum tribuere
moris nostri non est. T. 6. c. 1235.
Injuria reformatione, sed non irritat infamiam.
T. 6. c. 1231.
Injuria non nisi praesentes accusare possunt.
T. 6. c. 1043.
Injuria actio magis conholamur, ac doloris,
quam pecunie persecutionem habet, tametsi
in pecunie maiorem. T. 1. c. 309.
Injuria actione inferitur, qui non probat in
meri plene auti ad ea sua. T. 6. c. 281.
Injuria actio famae est. T. 6. c. 1042.
Injuria actio sit per procuratorem tendi
potest. T. 6. c. 1043.
Injuria civilis actio, vel ex tradidit. T. 7.
c. 444.
Injuria actio exal omnia infra annum ac
reperi possit. T. 2. c. 804.
Injuria actio abolitur dissimulatione, et re-
novatione. T. 7. c. 444. et T. 1. c. 352.
Injuria agere in potest pro filio auctoritate
possit suo amicum. T. 6. c. 345. et c. 346.
Injuria actio. Vide, Actio injuriarum.
Injuria actio non dunt, aut, et competat.
T. 6. c. 118.
Injuria qui agit, in causam doloris, aut
amiae rei aut agat. T. 6. c. 846.
Injuria, et actio in delicto venientem
obligationes quomodo cum capite ambu-
lat. T. 6. c. 122.
Injuria actio ob infamiam, vel exaltem ac
non timore a reo, quod stat. T. 3. c. 83.
Injuria injuriarum quomodo, et ob quid competat
actio injuriarum. T. 6. c. 290.
Injuria injuriarum tenetur. Ibid. 291.
Injuria actio quomodo tollitur. T. 6. c. 294.
Injuria actio quomodo habetur. T. 2. c. 1437.

luprarium actioe in tenetore is, qui per jocum, aut per errorem aliquem percesserit. T. 4. c. 236.
 luprarium actio dicitur ex 19. Tabulis, vel ex edicto Praetoris, vel ex lege Cornelia. T. 7. c. 1561.
 luprarium et doli mali sunt variae species. T. 1. c. 918.
 luprarium actio famosa est. T. 2. c. 681.
 luprarium qui sunt damnati, non prohibetur iudicium ferre. T. 7. c. 457.
 luprarium actio novella est. T. 4. c. 802.
 Actio luprarium tacita dissimulatione aboletur. T. 8. c. 106.
 luprarium actio tollitur praeter, et jurejurando. Ibid.
 de injuria, et facta transagere licet. T. 6. c. 967.
 de injuria iudicium olim publicum, bodie privatum. T. 2. c. 513.
 de injuria non licet experiri civiliter, et armamentis sed altitudo dimittat modo. T. 6. c. 1293.
 de injuria civiliter agitur. T. 7. c. 1061.
 iniusta possessio. Vide, Possessio.
 iniustum pignus datur, quod cuiusque commune est. T. 4. c. 339.
 innocens furti damnatus non fiat infamis. T. 6. c. 1282.
 innocentes habentur li, quos absolute coheres pronunciari non possunt. T. 6. c. 1013.
 innocenti, et per alium in lrae quis actio- nis succurrit. T. 6. c. 117.
 innocens excusatio non regit. T. 6. c. 1061.
 innocenti, et absentis in capitalibus per alium accusari potest. T. 8. c. 1318.
 innocenti non indiget accusatore. T. 7. c. 1053.
 innocenti Pontifex juris permissus. T. 6. c. 775.
 innovari si aliquid possit appellatione interpo- latio. T. 4. c. 79.
 inefficax testamenti querela. Vide, Querela inefficax testamenti.
 inefficax actio quo tempore concluditur. T. 3. c. 164.
 inefficax querela actore Carbonio honorum processu datur. T. 6. c. 1013.
 inefficax querela agens, si seque debet forum rei. T. 3. c. 158.
 inefficax querela agens proderit, ne in iudicio asserat; habere debet contra, si obtinere velit. T. 3. c. 158.
 inefficax querela an rumpit testamentum. T. 3. c. 676.
 inefficax querela quando emittit infamet. T. 3. c. 158.
 inefficax querela qui agere, et qui non possit. T. 3. c. 154.
 inefficax querela qui non obtineat, eo repel- latur a legato si relicto. Ibid.
 inefficax actio est commissa patria, et filii, alio casu de dote. Ibid.
 inefficax testamenti actio agere quis possit. T. 2. c. 145.
 de inefficax testamento qui actum est, quid prius agere debeat. T. 4. c. 130.
 inefficax probator dicitur, qui actione lega- tum acceptat, et cor. T. 5. c. 347.
 in eum rem dandam esse cursum, quid ait. T. 6. c. 35.
 lapsa una copia litem actio oritur. T. 5. c. 446.
 lapsa, et defectus probatorum quomodo dis- sentiat. T. 6. c. 183.
 lapsa contributio, non collatioe non libet. T. 6. c. 410.
 lapsa repulsio subditiis oritur. T. 6. c. 393.
 lapsa dicitur, qui praemio non habet. T. 6. c. 183.
 lapsa adjuvator recte reconvocat. T. 5. c. 334.
 lapsa, vel non solvendo quis dicitur esse. T. 4. c. 81.
 lapsata causa, et lapsata fortuna in legis. T. 3. c. 125.
 lapsata querela quid significat. T. 3. c. 834.
 lapsator res iure pignoris tenetur. T. 2. c. 297.
 et c. 305.
 laqueus philosophorum qui vocatur. T. 1. c. 141.
 laqueus an possit legari sine praedictis, quibus adhaeret. T. 3. c. 789.
 laqueus qui vocatur foras. Ibid.
 laqueus si est legati alio praedictis, an debeatur estimatio. Ibid.

laqueus an domus conductum admodum con- venit damni inflicti. T. 6. c. 489.
 laqueorum repulsi obstat 30. annorum prescriptione. T. 8. c. 314.
 ad laqueum non peritiam vim majorem. T. 7. c. 836.
 laqueus quis proprie dicitur. T. 1. c. 141.
 laqueus quid a colore discrepet. T. 2. c. 906.
 laqueus assa in possessione dicitur, non pos- sessio. T. 1. c. 142.
 laqueus pro alieno possidet. T. 3. c. 669.
 laqueus admodum ad sua adiecti fenestras, vel ostia, quantos, apud coactionem an possit an evellere, vel vindicare. T. 3. c. 234. et seq.
 laqueus qui dicitur. T. 4. c. 318 et T. 7. c. 836.
 laqueus non est domesticus. T. 7. c. 714.
 laqueus, et Calceus in quo differunt. T. 7. c. 834.
 laqueus, et Calceus quomodo sint in l. ut. Cod. in quibus casibus pignus. T. 7. c. 587.
 laqueus per turbes de uno longero. T. 7. c. 1164.
 laqueus quid. T. 8. c. 760.
 laqueus totius, vel curiae, qui est. T. 7. c. 852.
 laqueus alij rei, qui in iudicio venit, sicut an debet. T. 7. c. 646.
 de laqueis plene procedit sectentiam, vel re- sponsionem, Ibidem.
 de laqueis vero qui agi, agit de periculo, sed non contra. T. 5. c. 419.
 in rem, aut personam actus, quidam obser- vare debeat. T. 6. c. 84.
 in rem testam assa quid, at quando dicitur. T. 6. c. 314.
 in rem nostram venti an videatur debitorum, quod jam ante in noniobus nostris fuit. T. 5. c. 126. 127.
 in rem pacts an omnibus prodest. T. 5. c. 60.
 in rem assa condicio alio actus, quam futiva an aliquis possit. T. 6. c. 317. et c. 348.
 formulae hujus actiois laqueum quomodo ait. Ibid.
 in re patria filiusfamilias iudex, et arbitri com- promissarius esse potest. T. 8. c. 21.
 insana nulla ratione regitur. T. 4. c. 1056.
 insana, et ignorantia falsa pondera commodas an ad factum impleat. T. 6. c. 126.
 inscripti malefici actus dicitur stemonium. T. 7. c. 646.
 inscripti in criminalibus exigitur. T. 2. c. 544.
 inscriptio quid sit. Ibid.
 inscriptio, et delatio accusatione, et lites con- testatione et vocatione in ius prior est. T. 7. c. 441.
 inscriptio exhibetioe prior. T. 7. c. 429.
 inscriptio praecedit laqueum criminalibus. T. 7. c. 571.
 inscriptio laqueum ab actore non semper exigitur. T. 7. c. 123.
 inscriptio actore in civilibus non est neces- saria, in criminalibus est necessaria. T. 7. c. 1067.
 inscriptio in crimen laqueum differat a lites con- testatione. T. 7. c. 640.
 inscriptio in crimen litem criminalis procedit. Ibid.
 inscriptio exhibetioe prior. T. 7. c. 429.
 inscriptio praecedit laqueum criminalibus. T. 7. c. 571.
 inscriptio laqueum ab actore non semper exigitur. T. 7. c. 123.
 inscriptio actore in civilibus non est neces- saria, in criminalibus est necessaria. T. 7. c. 1067.
 inscriptio in crimen laqueum differat a lites con- testatione. T. 7. c. 640.
 inscriptio in crimen litem criminalis procedit. Ibid.
 inscriptio in crimen ad accusandum iudicio publico, vel extraordinario necessaria est. T. 7. c. 1496. et seq.
 inscriptio laqueum est accusatioe promul- gatio. T. 7. c. 1509.
 inscriptio in crimen quomodo debet fieri. Ibid.
 inscriptio exigitur etiam a marito, et ex ea meritis non probata incidit in talionem. T. 7. c. 546.
 ab inscriptione inscripti annus laqueum criminalibus dirimendum. T. 7. c. 614.
 inscriptionem accusatoris saltem crimine extra- ordinaria. T. 7. c. 1561.
 inscriptionem edere, quae et subscriptio dicitur, aliud est, aliud non, qui postulat ut criminalis, recipere inseri rati. T. 7. c. 1464.
 inscriptiones sepulchrorum antiquae flosque quae. T. 5. c. 966.
 de inscriptionibus, et accusationibus. T. 7. c. 1509.
 inscriptionem, et intersecutionem apud Gallum quid ait. T. 4. c. 84.
 insulatus civilis, etiam non efficitur actus, per nos tamen legibus solvi; et praedictis patrie consilium, eorum est parvi. T. 7. c. 979.

lignae vestis aeniorum. T. 4. c. 406.
 lignis quibus auctor Praetoris, et imperium depravat. T. 5. c. 346.
 lignis depravari libet ab excessu, jubet imperio quibus abire. Ibid.
 lignis an reparentur ab imperio. Ibid.
 lignis segnas actus advenit, negat et im- perium. Ibid.
 lignis aliter ordio qui dicitur, ut po- test. T. 6. c. 1071.
 lignis imperii, et facibus quando uteba- tur Praetores. T. 5. c. 409.
 de inscriptione donationibus. T. 7. c. 1477.
 inscriptionibus ubi est necessaria, si fuerit amica, dicitur est iura vindictioe rei de qua, quibus dominus non amicus. T. 7. c. 1476.
 inscriptionum donationum propter nuptias quando solent. T. 7. c. 886. et seq.
 inscriptionum dicitur an fiat. Ibidem.
 inscriptionibus ubi non latetur, donator potest repetere res donatas. Ibid.
 inscriptionum dicitur quid. T. 7. c. 1476.
 inscriptionum debet fieri, ubi donatio celebratur, nec nisi res donata sunt sunt, et callide. Ibid.
 de inscriptione testamentorum. T. 7. c. 1093. et seq.
 inscriptionum non indiget donationem rem mobilium. T. 7. c. 1479.
 inscriptiones non indiget donatio causa mortis. T. 7. c. 1480.
 inscriptiones non indigent liberalitatem Principis. T. 7. c. 919.
 inscriptiones non desiderant donationem octo cubita. T. 7. c. 886.
 inscriptiones testamentorum ubi solent. T. 7. c. 1041. et c. 1043.
 de inscriptionibus necessitate, et ratione. T. 7. c. 1478. et c. 1477.
 non inscriptionum donatio facta mulieri, dicitur con- stitutum causa, licet excedat summam in- scriptum. T. 7. c. 886.
 inscriptiones mulieres quomodo potissimum faciant. T. 6. c. 296.
 insulae qui. T. 4. c. 413.
 insuper periculum, hoc est, capiam majorem non prestat tenetur. T. 5. c. 365.
 insuper rei ab eam si eam perdidit, an de- tum, vel culpam praestat, et quae actione te- neatur. T. 3. c. 627.
 insuper quis dicitur, et solum innotet. T. 6. c. 310.
 insuper aliud est aliud respicere. T. 5. c. 367.
 exemplum quod. Ibid.
 insuper verbum unde exemplum. T. 8. c. 908.
 insuper malis est ampe boni causa. T. 6. c. 637.
 insuper quid sit. T. 6. c. 410.
 insuper quomodo solvitur. T. 4. c. 836.
 insuper quomodo civitas permittit iura brianum, nec autem actus. T. 7. c. 595. Vide, Actio.
 insuper causa criminalis permittit iura tri- bunalium, non autem actus. Ibid. Vide, Actio.
 insuper actioe cum periti, non perit actus. T. 7. c. 595.
 insuper quid. Ibid.
 insuper qui remittit post litem contestatam, non videtur reconvocari. T. 7. c. 386.
 insuper qui remittit, verum non est reconvocari actus. T. 7. c. 595.
 insuper significat vim, et potestatem, non signum. T. 5. c. 825.
 insuper dicitur. Vide, Edes.
 insuper iustitiae, et munda differetia quae. T. 5. c. 415.
 insuper est auctoritas, non coloniali. Ibid.
 insuper de modo stipulatione dicitur. T. 1. c. 253.
 insuper latoribus erant vestimenta. T. 5. c. 253.
 insuper, non dispensat quid inter se distat. T. 6. c. 141.
 insuper dicitur. T. 7. c. 159.
 insuper aliquis an superari ab alia insuper- lori. T. 6. c. 904. verbo Horatii hoc loco quem. Ibid.
 insuper quomodo dicitur. T. 6. c. 331.
 insuper, et peritiam. T. 6. c. 443.
 insuper dicitur. T. 4. c. 417.
 in eum, qui insuperat praeparat, quot, et quomodo praeparat actio. T. 6. c. 334.
 insuper inter, et procurator differunt quae. T. 8. c. 391.

nom, et licitationem in familie eriscunde actio. T. 3. c. 366.

Instrumenta non veniunt in familie eriscunde iudicio. Ibid.

Instrumenta a re principali semper distat genere. T. 3. c. 168.

Instrumenta ubi datur. T. 3. c. 405.

Instrumenta et persona difficile est apera. Ibid.

Instrumenta publica sunt, quod sunt iocunda. T. 7. c. 577.

Instrumenta publica sunt, quod condonantur a Tabellionibus. T. 7. c. 1209.

Instrumenta aut sunt privata, aut sunt publica. T. 7. c. 753.

Instrumenta privata quod sunt. Ibid. quod publica. Ibid.

Instrumenta esse testimonia factorum, id est rerum generalium. T. 7. c. 1377.

Instrumenta quod habent executionem parant. T. 7. c. 13 d.

Instrumenta publica non agere testibus. T. 7. c. 745.

Instrumenta locatitia. T. 7. c. 1269. director anteposta. Ibid.

Instrumenta sine propria, quam non cogit reddere adversus mo ipsum, cogit edere adversus alium: excipitur fiscus, exceptum habet perceptor, in quo iurata testimonium dicitur esse cogit. T. 7. c. 577.

Instrumenta ante litam non producuntur, aut eae laeta. T. 7. c. 749.

Instrumenta geos probationem sunt. T. 7. c. 744.

Instrumenta litia. T. 7. c. 749.

Instrumenta communia re cogitur edere actor actio. T. 7. c. 569.

Instrumenta sua propria reus nulla setione cogit edere. Ibid.

Instrumenta ad sine suboptione. T. 7. c. 565.

Instrumenta litia edere debet, qui actus est, principem ad iudicem eatur. Ibid.

Instrumenta quibusdam casibus plus videntur valere, quam testes. T. 7. c. 744.

ob Instrumenta nova denota reportia de re iudicata in integrum restitui possit. T. 7. c. 1365.

Instrumenta litia quod ratione edere sunt. T. 7. c. 565.

Instrumenta privata fidei secreto inter privatos parietis. T. 7. c. 1290. ascribitur manu coheredum. Ibid. vel manu auctoris. Ibid.

Instrumenta quod plus valent, quam testis. T. 7. c. 744.

Instrumenta edimus adversario, authenticis iudici. T. 7. c. 577.

Instrumenta certia quibusdam casibus plus possunt, quam testes. T. 7. c. 440.

Instrumenta, vel Instrumentorum exempla, ad debent inseri libello precum Principi oblato. T. 8. c. 25-26.

Instrumenta omnia eodem faciant. T. 6. c. 111.

Instrumenta quare fiunt. T. 8. c. 113.

Instrumenti falsitas quomodo deprehendi possit. T. 8. c. 435. et seq.

Instrumenti auctoritatis traditione acquiritur possessio. T. 7. c. 123.

Instrumenta ut Imperatoris preponatur oman, et eorum tempore liti adoleat littere. T. 8. c. 440.

Instrumenti falsi qui una fuerit, lege Carolina tenetur. T. 6. c. 1071.

de Instrumentis dotalibus coactio. Norella. T. 6. c. 511.

de Instrumentis nova reperta. T. 1. c. 197.

Instrumentis de novo reperta non restatueret re iudicata, nisi ab eis appellatum sit. T. 8. c. 862.

de Instrumentis quod aspectu esse possit. T. 6. c. 82.

Instrumentis perique omnia sunt iocunda notia, licet presentia constarent. T. 7. c. 1429.

de Instrumentis periga producenda, et recipienda presentia utraque parte. T. 7. c. 758.

de Instrumentis, qui eduntur ante die ad Coesole. T. 7. c. 1099.

de Instrumentis falsis, vel testimonio suspenderi executione rei iudicium. T. 7. c. 1313.

de Instrumentis falsis rei iudicata ex iure iure qui potest. T. 7. c. 1305.

de Instrumentis quod non probatur, qui sine instrumentis non fiunt. T. 7. c. 735.

Instrumentum latens, et fandi quid collatur. T. 2. c. 448.

Instrumentum caupio legato quod debetur. T. 6. c. 1011.

Instrumentum fundi legato, debetur quoque pecora, stercorendi fandi causa parata. T. 3. c. 831.

Instrumentum fandi legato, an vultu cedat, et medicamentis. T. 5. c. 1007.

in Instrumento mandationis si error est in nomine mandantis, an status egra cedatur. T. 6. c. 312.

Instrumentum fandi legato, an debetur pecunia, que in eo fundo est. T. 5. c. 841. quando legato credit, et quando non. Ibid.

Instrumentum domus an statim domui affluat continetur. T. 5. c. 1045.

Instrumentum domus etiam continetur. T. 8. c. 16.

Instrumentum contractus potius credendum, quam testibus. T. 7. c. 744. nisi falsum dicatur instrumentum. Ibid.

Instrumentum non solum perceptor dominum, sed etiam alio probationem indicit. T. 7. c. 745.

in uso Instrumentum multum debita angustior propria compendi possit, sed cuius debet scilicet summi instrumentum tribui necesse est. T. 7. c. 702.

alio Instrumentum an recte pignus contrahatur. T. 7. c. 1046.

Instrumenti fandi legato an homines, et iumenta continetur. T. 3. c. 700.

Instrumentum appellatum quod continetur, ad de eorum fide. T. 2. c. 419.

Instrumentum digressum a re prodidit, quibus pignus adhibetur. T. 6. c. 1075. et c. 1071.

Instrumentum appellatum quod valet, et unde dicitur. T. 3. c. 419.

Instrumentum amissio probata. T. 7. c. 749.

et seq.

Instrumentum potestum potestum transacto non rescindit, et bona fide facta fuerit. T. 7. c. 1306.

Instrumentum, et testium vim esse eadem se habet. T. 7. c. 749.

Instrumentum totorum potestum liti datus non restitui. T. 7. c. 685.

Instrumentum amissionem, si alia probationibus re probari possit, an officere veritatem, ut creditori nisi esset amissio ebra-geat. T. 7. c. 748.

Instrumentum, et actioem editio. T. 7. c. 565.

Instrumentum alia publica, alia privata. T. 7. c. 441.

Instrumentum, vel actorem amissio ubi nihil nocet, non amissio est. T. 7. c. 480.

Instrumentum amissio, vel corruptio se potest possessori. T. 8. c. 112.

Instrumentum in vocale, semivocale, et mutum dividitur. T. 2. c. 419.

Instrumentum domini est suppellex, non autem domus instrumentum. T. 6. c. 1045.

Instrumentum instrumenti esse potest. Ibidem.

Instrumentum navis an sit excepta. Ibidem.

Instrumentum publicum est, quod tabellio con-ferit. T. 8. c. 830.

Instrumentum substatum quid. T. 8. c. 837.

Instrumentum litia patet instructo. T. 8. c. 911.

Instrumentum amissio an, et quando veritatem occidit. T. 3. c. 618.

Instrumentum legatum se dividi possit. T. 3. c. 799. et c. 108.

Instrumentum ex pignus prodidit, vultu et aliter, instrumentum adquisitioni auctoritate. T. 7. c. 1476. haec non cogit presentio legatario, aut fiduciarius instrumentum originis prodidit legatario, nisi auctoritas sit, nec. Ibidem.

Instrumentum falsum, quod scribitur sine solo malo, non est crimen. T. 7. c. 1429.

Instrumentum publicum plurimum valet in actionibus hypotecariis. T. 7. c. 1391.

Instrumentum privatum, quod habet subscipere iurum testium, per publico habetur. T. 7. c. 1390.

Instrumentum non cogitur quia illarum producere post sententiam appellatorem, vel retractationem superas. T. 7. c. 755.

Instrumentum, quod quia semel in iudicio approbat, si alterius rei se potest ab adversario quod falsum impugnari possit. Ibid.

Instrumentum alia, quod semel prodidit, dicat se amissio, quod fiet. Ibidem.

Instrumentum cum fide commune quod ratione exhibetur. T. 7. c. 576. et c. 577.

Instrumentum multiplicitas. T. 3. c. 700.

Instrumentum qui dicitur prodidit, dicit et prodidit. T. 4. c. 727.

Instrumentum in mari, vel finem ante coquam an, aut esse debet. T. 2. c. 76.

Instrumentum in domo publica nra, est publica. T. 1. c. 288.

Instrumentum iuncta an debetur domus appellatorem. T. 6. c. 1011.

Instrumentum quod dicitur. Ibidem 1029. domus legata, an etiam vultu tenet legata videtur. Ibidem.

Instrumentum quid sit. T. 3. c. 304.

Instrumentum in mari nota eorum sit. T. 2. c. 76.

Instrumentum defolatio. T. 1. c. 19.

Instrumentum maxima pars solum est. T. 2. c. 908.

Instrumentum moribus accersitur emptori, si dicit venditor, quantum emptori praestandum sit. T. 3. c. 606.

Instrumentum infuso legato, an insulae omnia plena proprietatis significat. T. 2. c. 1099. c. 1090.

Instrumentum litia potest ad forum Italian. T. 2. c. 553.

ex appellatione Instrumentum alia loco addicere, quando agi potest. T. 1. c. 84.

Instrumentum ubi vultu videtur, ut aliam reficiat, quod agi potest agere debet, ut aliam Instrumentum reficiat. T. 1. c. 808.

Instrumentum non tantum, quam sub se habet, potest assignare Primes provinciam. T. 4. c. 284.

Instrumentum quod non habet fides. T. 3. c. 419.

Instrumentum, et domum differentia. T. 4. c. 391.

Instrumentum adverbii notio, et significatio. T. 1. c. 67.

Instrumentum adverbium quod habet vim. Ibidem.

Instrumentum habere per scriptum. T. 5. c. 861.

Instrumentum habere quid dicitur. T. 3. c. 674.

Instrumentum habere an sit in uso apud pome, et tamen latinitatis auctoritas. T. 1. c. 1029.

Instrumentum habere apud Papianum non est una pars octidit, sed dom. Ibid.

Instrumentum quod sit. T. 7. c. 513. et c. 514.

Instrumentum perceptor. T. 2. c. 834.

Instrumentum non sit potest liti constatare. T. 6. c. 640.

Instrumentum terra quid. T. 1. c. 374.

Instrumentum in rebus. T. 1. c. 353.

Instrumentum pretii, quod a mandatorio sit, qui fundum vultu, vel minori pretio, quam ei mandatum fuerat, vendit, et ratum fiet venditionem. Ibidem.

Instrumentum restitutio. Vide, Restitutio.

Instrumentum quod non mutatur actioem post litem constitutam, nisi magna ex causa. T. 5. c. 849.

Instrumentum restituere. Vide, Restituere. Vide, Restitutio in integrum.

Instrumentum restituendum an sit annus 25. sonis, et locutionem, et occupatum hereditatem adit, cum eversa subito, et collapsa sit potest additum inferre, vel sacrogras, vel terra frange, vel fuge, vel morte nerorum. T. 4. c. 1978.

Instrumentum quod restitui non potest minor. T. 7. c. 628.

Instrumentum quod sit, cum Paulus Jurisconsultus ait, utilitatem petitori esse conservandam. T. 6. c. 594.

Instrumentum, repere, agere verbe sunt commuola. Ibidem, vel vel. T. 3. c. 1067.

Instrumentum dicitur per exceptionem. T. 2. c. 607.

Instrumentum, vel exceptionem probata, actor, vel reus non admittit ad aliam productionem testium, si priorem dicta approvat. T. 7. c. 429.

Instrumentum. T. 1. c. 328.

Instrumentum potestatem potest Potestates fidei. T. 4. c. 603.

Instrumentum auctoritas. T. 4. c. 409.

Instrumentum dicitur, qui fuerunt ante annum 25. in auctoritate aut computari debent. T. 4. c. 401.

Instrumentum mealis ab Julio Cesare sublatum. T. 2. c. 894.

Instrumentum dicitur. T. 4. c. 409.

Instrumentum dicitur quod non Instrumentum. Ibidem.

Instrumentum an aliquis sit decuratio assumptio ad alium bonorum. T. 4. c. 400.

Intercedere quid sit. T. 6. e. 974.
Intercedere quando mulier dicatur. T. 5. e. 50.
Intercedere alii quid sit. T. 6. e. 430.
Intercedere aliud est, aliud sodejebere. T. 5. e. 1566.
Intercedere est genus sodejebere, sodejebere ibidem.
Intercedere quid sit proprie, et quid non sit. T. 6. e. 314.
Intercedere est alienationis obligatioem sustinere. T. 4. e. 1691.
Intercessio manifestata. T. 5. e. 50.
Intercessio est munus variorum, non mulierum. T. 5. e. 451.
Intercessio obligatoria est, et ob potestatem rei familiaris formis interdicta. T. 6. e. 341.
Intercessio, et consensus expressus obligat. T. 5. e. 209.
Intercessio quod. T. 2. e. 506 et T. 7. e. 459 et e. 774.
per Intercessionem quando fit expressio. T. 5. e. 909, quando fit per delegationem. Ibidem.
Intercessores mulierum quibus casibus non reconduntur. T. 6. e. 315.
Intercessores mulierum improbandi Sententia consilio Villajano. T. 6. e. 909.
de Intercessoribus mulierum. T. 7. e. 774. et seq.
Intercessionem duo sunt genera, et quae. T. 5. e. 467.
Intercessionem hodie forma. T. 7. e. 774. Vide, Notandum Intercessio.
ad Intercessores extensionem defensionis, sine exceptionibus. T. 7. e. 1413.
Intercessores, qui et causatores. T. 7. e. 459.
Intercessorem appellationem quoniam continetur. T. 7. e. 578.
Intercessore est perperam accipere. T. 5. e. 408.
Intercessor est legationis, cui contrarius quis vocat. T. 6. e. 431.
Interd ad adventu et causa advocacionibus, et postulationibus est prohibere postulare p-o alius, et adesse litigatoribus. T. 5. e. 444. et e. 745.
Interdicti bonis per Praetorem. T. 6. e. 998.
Interdictum bonis auctori profum inhihiat, et prodigit. T. 5. e. 913.
Interdicta pari ratione tributum. T. 1. e. 103.
Interdicta unde ita appellata fuerunt. T. 2. e. 491.
Interdicta prohibitoria quoniam sunt. T. 2. e. 337.
Interdicta restitutoria. Ibidem.
Interdicta exhibitoria. Ibidem.
Interdicta actione verbo restitutor, et quid ab actionibus distat. Ibidem 316.
Interdicta duplicia adplicandam, et recipiendam possessionem. T. 4. e. 83.
Interdicta actionis aliam verbo constitutor. T. 4. e. 101.
Interdicta quorum honorum. T. 2. e. 492.
Interdicta restitutoria duobus modis dicuntur. T. 2. e. 494.
Interdicta non possidenda. T. 7. e. 367.
Interdicta casus ut personalia sunt. T. 1. e. 102.
Interdicta plerumque sunt de possessione, vel quasi, p-o de proprietate, et per T. 1. e. 104.
Interdicta prohibitoria sunt exhibitoria, vel restitutoria. T. 1. e. 83.
Interdicta etiam decreta veniunt. T. 1. e. 402.
Interdicta quodam rei familiaris causa prodita de proprietate. T. 1. e. 104.
Interdicta peremptoria sunt. T. 1. e. 339.
Interdicta possessoria pupilla sua quoniam causa, vel succum dantur. T. 5. e. 1391.
Interdicta quoniam sunt de possessione, quoniam de proprietate, vel quasi proprietate. T. 5. e. 269.
Interdicta, praesentationes, et actiones quomodo differant. T. 6. e. 394.
Interdicta utrum dicuntur pro libertate, ut aduersum libertatem. T. 6. e. 29.
Interdicta exceptionem ordinis Digitorum Ju- uli non conueniunt. T. 6. e. 619.
Interdicta peremptoria quoniam est causa competens. T. 6. e. 84.
Interdicta alia duplicia sunt, alia simplicia. T. 6. e. 598.
Interdicta quid sint. Ibidem.
Interdicta postulant eam perperam. T. 6. e. 56.
Interdicta omnia licet non ardeant in personam, vel tamen ipsa personam sunt. T. 5. e. 774.

Interdicta restitutoria. T. 3. e. 413.
Interdicta analia sunt arbitraria. T. 3. e. 122.
Interdicta laesa quae sunt, et cur sit dicuntur. T. 4. e. 336.
Interdicta momenta dicuntur, et cur. T. 7. e. 1378.
Interdicta nihil aliud sunt, quam decreta, quae prior facti, de possessore, vel quoniam possessionem rei controversam inter aliquos. T. 7. e. 1377.
Interdicta nulla sunt, quae possessionem reum non continent. T. 7. e. 1381.
Interdicta nomina sua, et qualitates accipiunt ab iure edicti, ut libri librorumque nomen assumat a prima verba, a quibus incipiunt. T. 7. e. 1313.
Interdicta exhibitoria sunt, vel restitutoria. T. 7. e. 1378.
Interdicta sunt iura ordinis, quo non utuntur. T. 7. e. 1385.
Interdicta unde sunt. T. 7. e. 1386.
Interdicta possessionis adplicanda non sunt in suo. T. 7. e. 1386, repetenda, et recipiendam possessionis sunt in suo. Ibidem.
Interdicta proprie dicuntur, quae prohibitoria sunt. T. 7. e. 1387.
Interdicta unde dicuntur. Ibidem.
Interdicta de operibus publicis. T. 7. e. 1309 et seq.
Interdicta causam proprietatem non faciunt, sed preparant. T. 7. e. 1375, sunt quoniam, sed adfinitas p-o, quae finem causam proprietatem. Ibidem.
Interdicta dici, quod interdicere ad deum, et prohibere. T. 7. e. 1373, quod inter dicuntur. Ibidem, aut quod interdicuntur. Ibidem.
Interdicta dicuntur, quae non perperam, sed ad tempus interim dicuntur. Ibidem.
Interdicta ut possidenda, et ut ubi in quo olim differant. T. 7. e. 1367, sublate casus differant. Ibidem.
Interdicta de auctori auctoritate tria sunt. T. 7. e. 1373, sunt de privata auctoritate. Ibidem.
Interdicta deservire esse in suo, et habere successum actionis in futurum. T. 6. e. 143.
Interdicta bona nulla sunt, sed interdictum loco datur actionem in futurum. T. 6. e. 147.
Interdicti formalis. T. 1. e. 102.
Interdicti similes relictis. T. 2. e. 314.
Interdicta inequitate afficere, ut etiam essent actio ad exhibendum, datur actio in futurum exhibitoria causa. T. 3. e. 415.
In interdictibus Sacrorum omnia Sacramenta cessant prae confessionem, et vltimum in extrema, et baptismum parvulorum. T. 8. e. 953.
de Interdicto. T. 1. e. 102, et seq. et T. 7. e. 1370, et seq. et T. 7. e. 1377, et seq.
Interdicta etiam non proprietate quoniam est, sed tantum possessionis, tamen non solum possessione non, sed etiam auctoritate possidere dicuntur. T. 5. e. 716.
de Interdicto recipiendam possessionem. T. 7. e. 1365, et e. 1386.
Interdicta hodie proprie non utuntur, et cur. T. 7. e. 1381.
de Interdictis adplicandam possessionem. T. 7. e. 1381, et seq.
Interdicta de auctori interdictum quod agit, an sit dominus, vel quod dominus eius loci, in quo constituit interire vult. T. 5. e. 340.
Interdictum quorum bonorum quoniam tenentur. T. 6. e. 321.
Interdicta unde vi aut tamen res venit, et citius ostendit, id est, quoniam interdictum. T. 8. e. 718.
In interdicto de iura queritur de uso, de possessione, de facto, an qui interdictum expetit, hoc anno iura usus sit. T. 4. e. 1087.
Interdictum ut possidenda, vel ut ubi, et ut vindicanda, possessionem accipere et petiendi potestatem, an quis simul uno tempore agere possit. T. 4. e. 198.
Interdicta precario hodie non tenentur, quoniam ad eum pervenit. T. 7. e. 913.
Interdicta unde vi non tantum tenentur prae, ut restituitur possessionem, et omnem suam, sed etiam p-o legitime legibus statuta. T. 7. e. 1384.
Interdicta restitutoria possessionem, quod mo-

mentum et monitionem possessionem appellatur, et cur. T. 7. e. 1352, et e. 1353.
et Interdictum non potest cognoscere Praes provinciae non, qui ejusdem provinciae non est. T. 7. e. 1384.
Interdictum quod vi, aut etiam appellatur, quod eodem interdictum dominum, qui prae suo titulum, vel signum, vel solentiam adesse debet, persequitur. T. 5. e. 158.
Interdictorum diffinitio, distictio, et singularum speciemus brevis expellitur. T. 2. e. 491.
Interdictorum ut possidenda, et ut ubi, et ut vindicanda, an quod ejusdem provinciae non est. T. 2. e. 339.
de Interdictorum executione. T. 1. e. 102.
Interdictorum omnium persequenda declaratio per successores definitionis et distributionis eorum. T. 8. e. 104.
de Interdictorum definitione, et differentia. T. 1. e. 310, et seq.
Interdictorum diffinitio, et distictio. T. 2. e. 337.
Interdictorum divisio. T. 7. e. 1387.
Interdictorum solennes declarationes, et constitutiones, quae citis observantur, sublate sunt. T. 7. e. 1381, et e. 1382.
Interdictum quod ab actione distat. T. 1. e. 102.
Interdictum unde dicuntur, et quod de proprietate interdictum, et quasi proprietate. Ibidem.
Interdictum ut possidenda ad rem non pertinet. T. 1. e. 346.
Interdictum de proprietate, et de asserit possessionem datur ad exemplum uti possidenda. Ibidem.
Interdictum monitionis possessionem. T. 1. e. 31.
Interdictum monitionis. Ibidem.
Interdictum ut possidenda. T. 1. e. 405.
Interdictum recuperandam possessionem. T. 2. e. 379, et T. 6. e. 104.
Interdictum adplicandam possessionem. T. 2. e. 379, et T. 7. e. 381.
Interdictum fraudulorum. T. 2. e. 491.
Interdictum de tabulis exhibenda auctoritas esse. T. 1. e. 339.
Interdictum de clandestinis possessionem. T. 2. e. 402.
Interdictum, quod precario appellatur, cui redditur. T. 1. e. 81.
Interdictum quod legitimum. T. 2. e. 402, et T. 1. e. 309.
Interdictum quod vi, aut etiam venditori, se emptori ius ad diem fundus solvitur est, compit. T. 1. e. 85.
Interdictum unde vi duplex. T. 1. e. 114.
Interdictum Salvianum a quo, et ad quid invenitur. T. 2. e. 550, et T. 1. e. 106.
Interdictum Salvianum de rebus ecclesiarum. T. 6. e. 103.
Interdictum quorum bonorum. T. 2. e. 338.
Interdictum recuperandam possessionem. T. 2. e. 379.
Interdictum unde vi. Ibidem, et T. 5. e. 1171, et T. 8. e. 747.
Interdictum fraudulorum in quo differat ab actione Pauliana. T. 5. e. 1174.
ad Interdictum de pretio hodie non est necesse ut, cum actio civilis ex praescriptis verbis supplet. T. 5. e. 610.
Interdictum de mortuo interdictum datur domino proprietate. T. 5. e. 379.
Interdictum quod vi, aut etiam est analia. T. 5. e. 107, hoc interdictum abest reprobis causa compere caput, nec tamen eo agit, vel per se, vel per procuratorem, quem constituit potest, an auctus utilis et computatur. Ibidem.
Interdictum uti possidenda, vel ut ubi ad possessionem non vindicandam. T. 3. e. 716.
Interdictum quod vi, aut etiam ad quid, et ad quem compit. T. 6. e. 594.
Interdictum adplicandam, vel adplicandam possessionem quoniam sit. T. 6. e. 596.
Interdictum quod vi, aut etiam per quae personae nobis acquirunt. T. 6. e. 613.
Interdictum de nocte operis annulationis an sit restitutor. T. 6. e. 199.
Interdictum de libero homine exhibendo se calvicia de populo compit. T. 6. e. 191.
Interdictum quorum bonorum, et prout habundant in quo differant. T. 6. e. 321.
Interdictum de vi non est forequum. T. 6. e. 600.

interdictum unde vi est annuum, exceptio de vi perpetua. T. 4. c. 672.
 Interdictum quod vi, aut clam actioibus in rem scripta constituitur. T. 2. c. 564.
 Interdictum de libero homine exhibendo quare sit perpetuum. T. 4. c. 30.
 Interdictum cui auctoritas est ad indicandum, petit a Praetore alii remitti constitutionem novi operis, ut ubi edificare licet. T. 4. c. 95.
 Interdictum est quibet interveniente cum vi, olim petiti remissionem auctoritatis inori capite, beneficium Praetoris domum amittere. Ibid. c. 96.
 Interdictum de proprietate nullum est. T. 4. c. 398.
 Interdictum momentaneum quid. T. 8. c. 784.
 Interdictum reintegrandum possessionem. T. 8. c. 785.
 Interdictum unde vi datur in quocumque possessionem etiam legatum veluti. T. 8. c. 782.
 Interdictum unde vi portale est. T. 8. c. 794.
 Interdictum unde vi in personam concipitur. T. 8. c. 792.
 Interdictum ubi possidetis quid. T. 8. c. 796.
 Interdictum nullum est famensum. T. 4. c. 961.
 Interdictum fraudatorium. Interdictum possessionis. Pauliana actio revocandorum. T. 4. c. 1081.
 Interdictum fraudatorium, quo creditores revocant possessionem, qui in eorum fraudem debitor alienavit. Ibid.
 Interdictum nequid in loco publico, quando competit. T. 4. c. 1081.
 omne interdictum personae est, in personam est, et non in rem. T. 4. c. 1086.
 Interdictum popolare. Vide. Actio popularis.
 Interdictum de precario. T. 4. c. 1083.
 Interdictum prohibitorium. T. 4. c. 1081. quando, et cui competit. Ibid.
 Interdictum quod vi, aut clam, vel interdictum de novi operis auctoritatem dominus competit. T. 4. c. 1084.
 Interdictum quod vi, aut clam cessante est. T. 4. c. 1082.
 Interdictum quorum bonorum quando competit. T. 4. c. 1081.
 Interdictum Salvianum, et quia fuerit auctor huius interdicti, cui competit. T. 4. c. 1086.
 Interdictum Salvianum directum detrahendum a serva colorem, non adversus extraneum possessionem pignorum obligatum pro personis fandi. Ibid.
 Interdictum Salvianum etiam utile datur adversus extraneum. Ibid.
 Interdictum Salvianum, et actio Serviana in qua differat. Ibid.
 Interdictum de tabulis exhibendis. T. 4. c. 1081.
 Interdictum de vi, et vi armata. T. 4. c. 1082.
 Interdictum unde vi, ipso iure non est famensum, attamen non datur libero in personam, vel libertas in patrem, et cur. T. 4. c. 501.
 Interdictum ubi possidetis, adversus quem datur. T. 3. c. 161.
 Interdictum utrobi adversus quem datur. Ibid.
 Interdictum quod legatum. T. 3. c. 360. et seq.
 Interdictum unde deducitur. T. 3. c. 360.
 Interdictum de libero homine exhibendo. T. 3. c. 172.
 Interdictum de vi armata est perpetuum. T. 3. c. 333.
 Interdictum de precario est perpetuum. Ibid.
 Interdictum unde vi est annuum. Ibid.
 Interdictum de clandestinis possessionibus. Ibid.
 Interdictum de libero, alicui reficiendo quid datur ab interdicto de itinere, atque privatis. T. 3. c. 337.
 Interdictum de tabulis exhibendis est ordinarium, Edictum quomodo modum testamenti iurisperit est extraordinarium. T. 3. c. 709.
 Interdictum quod legatum, quibus, et adversus quos datur. T. 3. c. 764.
 Interdictum quod vi, aut clam est restitutorium, non prohibitorium. T. 3. c. 337. quibus datur. Ibid. qui et tenentur. Ibid.
 Interdictum Salvianum ad quod comparatur. T. 3. c. 339.
 Interdictum fraudatorium quodam appellatur. T. 3. c. 341.
 Interdictum de vi quotidiana an famensum sit. T. 4. c. 965.
 Interdictum quod legatum, vel quod bonorum est de adipiscenda possessione. T. 4. c. 128.
 Interdictum unde vi, quando finitur. T. 4.

c. 363. an la heredes defuncti datur. Ibid. c. 364.
 Interdictum unde vi est de recuperanda amissa possessione. T. 4. c. 109.
 Interdictum ubi possidetis, et utrobi est de retinenda, et conservanda possessione sua. Ibid.
 Interdictum aquae plusve arcenda. T. 4. c. 393.
 Interdictum de tabulis exhibendis, et libertas exhibenda. T. 4. c. 389.
 Interdictum acquid fiat in mari. T. 4. c. 402.
 Interdictum acquid fiat in domus publico, ut parat. T. 4. c. 387.
 Interdictum quotidianum, et de vi armata. T. 4. c. 379.
 Interdictum ubi possidetis, et de vi, quid differant. T. 4. c. 411.
 Interdictum ubi possidetis quate. T. 4. c. 386.
 Interdictum unde vi datur in heredem, et iurum et antiquum. T. 4. c. 734.
 Interdictum restitutorium. T. 7. c. 1319.
 Interdictum de exhibitis libertas deducenda. T. 7. c. 1319.
 Interdictum de libero homine exhibendo est exhibitorium. Ibid. 1360 post datur de exhibendo filie emancipatae, mariti etiam de exhibendo filio, vel filia. Ibid.
 Interdictum exhibitorium, et actio exhibitoria, seu ad exhibendum, in qua differat. T. 7. c. 1320. dominica, et potestas differunt. Ibid.
 Interdictum quorum bonorum est restitutorium. Ibid. 1361.
 Interdictum ubi possidetis est prohibitorium. Ibid.
 Interdictum quorum bonorum non datur, nisi adversus eum, qui rem hereditariam possidet pro herede, vel pro possessore, et cur. T. 7. c. 1320.
 Interdictum de auctoribus credendis, quo vicinis accedit. T. 7. c. 1319. et seq.
 Interdictum ubi possidetis concipitur in praesentia temporis. T. 7. c. 1325.
 Interdictum quorum bonorum. T. 7. c. 1343. et seq.
 Interdictum quorum legatum. T. 7. c. 1345.
 Interdictum unde vi. T. 7. c. 1345. et seq.
 Interdictum si per vim, vel alio modo abeunte percurbat sit possessio. T. 7. c. 1353. et seq.
 Interdictum ubi possidetis. T. 7. c. 1357. et seq.
 Interdictum de tabulis exhibendis. T. 7. c. 1358. et seq.
 Interdictum de libertis exhibendis, a quo deducitur, et de libero homine exhibendo. T. 7. c. 1361. et seq.
 Interdictum de precario, et Salvianum. T. 7. c. 1370. et seq.
 Interdictum de iudicis privata. T. 7. c. 1363. et seq.
 Interdictum reintegrandum possessionem restitutorium. Ibid.
 Interdictum quorum legatum a primis verbis electi appellatur quod legatum. T. 7. c. 1345.
 Interdictum quorum bonorum, et petitio hereditatis in qua differant. Ibid. 1344.
 Interdictum restitutorium datur dominis, quibus obsequitur, et non consentientibus ab illis rem, qui ad eos pertinet, possessionem occupat est, cum vacat. T. 7. c. 1361.
 Interdictum de iudicis privata, et de quibus rebus agitur in hoc interdictum. T. 7. c. 1363.
 Interdictum de exhibendo debitor, qui tenet apud aliquem, creditori cur non datur. T. 7. c. 1362.
 Interdictum de libero homine exhibendo cui datur. Ibid.
 Interdictum precarium restitutorium est. Ibid.
 Interdictum Salvianum restitutorium est. Ibid.
 Interdictum quod vi, aut clam, seu precario. T. 7. c. 1346.
 Interdictum quod legatum hodie supervacuum est, et non est in usu, et cur. T. 7. c. 1345.
 Interdictum unde vi quae res veniunt. T. 7. c. 1345. et c. 1346.
 Interdictum de meritis inferendis la sepulchrum, quod est in finis mea. T. 7. c. 1348.
 Interdictum, et dictum idem est. T. 7. c. 1329.
 Interdictum ubi possidetis non pertinet ad mobilia. T. 7. c. 1348.
 Interdictum de vi armata cui datur. T. 7. c. 1346.

Interdictum quorum bonorum cur non datur in debitorum hereditariam, et datur tantum in possessorum corporum hereditariam. T. 7. c. 1344.
 Interdictum de exhibendis, a quo proferenda tabulis, quibus heredes competet, et eorum melius beneficium vocatur ab Amato. T. 7. c. 1345.
 Interdictum de libertis exhibendis competit parentibus, qui eos in potentatem habent, adversus eum, apud quem sunt, cum una aposte. T. 7. c. 1359.
 Interdictum unde vi, et reintegrandum possessionis in qua differat. T. 7. c. 1361.
 Interdictum de tabulis exhibendis datur adversus eum, apud quem sunt. T. 7. c. 1359.
 Interdictum unde vi non habet conductor expulsi, nisi emptor. T. 7. c. 814.
 Interdictum utrobi est de retinenda possessione rerum mobilium. T. 7. c. 1357.
 Interdictum unde vi, et interdictum de vi quotidiana in qua differat. T. 7. c. 1346.
 Interdictum de vi armata est perpetuum, non annuum. Ibid.
 Interdictum quorum bonorum, et petitio hereditatis simul concipiuntur. T. 7. c. 1344.
 Interdictum restitutorium possessionis est momentaneum. T. 7. c. 635.
 Interdictum de tollenda ruderibus arduum collapsarum in aliam artem. T. 7. c. 1363.
 Interdictum de vi quotidiana cui datur. T. 7. c. 1344.
 omne interdictum, quod de possessione est, momentaneum dicitur, et cor. T. 7. c. 1329.
 Interdictum quotidianum est annuum. T. 7. c. 1329.
 Interdictum ubi possidetis datur his omnibus, quibus quid in testamentis relictum est. T. 7. c. 524.
 Interdictum unde vi, quare actum. T. 7. c. 523.
 Interdictum nullum est famensum. T. 4. c. 965.
 Interdictum utrobi agit ad exhibendum. T. 1. c. 166.
 Interdictum quomodo estimari debeat. T. 6. c. 63. Id, quod interest, quid sit; ac de sententia de eo, quod interest. T. 6. c. 29. et T. 4. c. 146. Id, quod interest, estimatum ad modum legitimum usurarum redigitur. T. 6. c. 184.
 eum, quod interest, definitio quod T. 5. c. 195. Interest ejus principalis, cuius maxime interest. T. 5. c. 17.
 quod interest, quid proprie sit, et quid constituitur. T. 5. c. 89.
 eum, quod interest, estimationem non egredi duplam in casibus rebus, qui certam quantitatem habent, et usuram. T. 3. c. 374.
 Id, quod interest, quando venit et mora. T. 7. c. 1255.
 Id, quod interest, definitio qua. T. 7. c. 1255. et c. 1294.
 Id, quod interest, semper apud nos in re redigitur. T. 7. c. 1295. et c. 1296.
 In id, quod interest, spectatur veritas, non quantitas. T. 7. c. 1294.
 eum, quod interest, quando non habetur ratio. T. 7. c. 1294.
 Id, quod interest, in casibus incertis laetati officium iudicis. T. 7. c. 1297.
 eum, quod interest, in obsequio, et dubio iudicis magis sunt estimatores. T. 7. c. 1294.
 Id, quod interest incerta actio, et laetati concitio dicitur passim in iure, quocumque ea causa agatur. Ibid.
 a praestations ejus, quod interest, liberatur is, qui sitit post datum, ante licet contestatum lamen. T. 2. c. 55.
 quod interest, non equitur ad modum pretii, sed statuitur arbitrio iudicis. T. 7. c. 946.
 Id, quod interest, quid sit. T. 7. c. 946.
 Id, quod interest, an sit rei. Ibid. an sit rei pretium. Ibid.
 Id, quod interest, non a crediti pretio rei venditum. Ibid. an sit datum datum, vel iocum interruptum. Ibid.
 Id, quod interest, significat utilitatem. Ibid.
 Id, quod interest, an sit pretium damni. Ibid. vel luctu intercepti. Ibid. 905.
 quod interest, duplex est, extrinsecum, et intrinsecum. T. 7. c. 907.
 quod interest, divinum in communi, in singulare, et in conventum. T. 4. c. 109.

lavit in conditionem delictorum facere possit, et quando miliores. T. 5. c. 173.
 lavi plices regulariter dicitur. T. 6. c. 675.
 lavi factus, qui sunt maleficus, et quorum postea poenitet. T. 2. c. 684.
 lavius apogituri tunc, et minus elide. T. 5. c. 851.
 lavius abito etiam per servos accipitur pene in omnibus casibus. T. 4. c. 916.
 lavius qui alienare potest, multo magis ignorans. T. 4. c. 884, et c. 531, et c. 678.
 lavius abito in res contra hunc retinere possit. T. 6. c. 827.
 lavius libertas non datur filio, lavius servo datur. T. 2. c. 971, et c. 972.
 lavius non acquiritur hereditas, nec bonorum possessio, cum legatum, nec donatio. Ibid.
 lavius creditor aliud pro alio solvi in potest. T. 5. c. 365.
 lavius in possit apocrius annos heres. T. 6. c. 112.
 lavius beneficium non datur. T. 4. c. 112, et c. 535.
 lavius in quid culpam accipitur. T. 2. c. 659.
 lavius iudicium redhibetur. T. 4. c. 190d.
 inter lavius, et ignorantia differens quae. T. 5. c. 713.
 lavius minus omni agere, vel accusare quomodo intelligitur. T. 5. c. 54.
 lavius iudicium non peller, quomodo est in magistratu. T. 5. c. 173.
 lavius dicitur, qui palam contradicit, vel qui tacet, qui non palam consentit. T. 6. c. 161.
 lavius namque per se non cogitur. T. 5. c. 383.
 in lavius sit in qui praesens est, et taceat, dum servus in re communis facit aliquid. T. 5. c. 371.
 lavius namque aliter donat. T. 5. c. 185.
 lavius namque de domo sine astrali debet, vel in iure vocatur. T. 5. c. 1122.
 lavius quibus casibus quis amittit, cum semper et amittit ignorans. T. 5. c. 712.
 quis lavius quibus casibus accipit, et ignorans acquirit. Ibid.
 lavius debitor creditorem mutare non cogitur, si malit tibi speculum servit a creditore. T. 5. c. 907.
 lavius testimonium non dicit. T. 5. c. 1240.
 ne pupilla lavius testimonium denotari possit. Ibid. item nec patrona lavius. Ibid.
 lavius in victor frangit, qui non factum cognoscit. T. 5. c. 199.
 lavius namque recedit ab actione pignoris, quam habet in venditione pignoris. T. 5. c. 907.
 lavius absteat defendere non cogitur. T. 6. c. 191.
 lavius in iurare cogi possit. T. 5. c. 480.
 lavius, et non valens quomodo in iura differant. T. 3. c. 656.
 lavius qui intelligitur. T. 3. c. 114.
 lavius qui dicitur. T. 4. c. 537, et c. 809.
 lavius, qui beneficium accepit, non accipere, sed pariter videtur. T. 7. c. 1162.
 lavius dominus dicitur, qui prohibet, et palam contradicit. T. 7. c. 1707.
 lavius quo sit. T. 2. c. 565.
 lavius potest exheredari, sed non potest emancipari. T. 5. c. 667.
 lavius est is, qui non corrigat factum cum volens, qui non corrigat. T. 2. c. 684.
 lavius in emet, vel vendit. T. 5. c. 1291.
 lavius in demissa quomodo separatur. T. 5. c. 193.
 lavius quare non mutat fundi casum. T. 2. c. 581.
 quantum interit utrum lavius sit domo agrum occupaverit an locum alio modo mutare coepit. Ibid.
 lavius legatum. Vide, Legatum.
 lavius testamentum. Vide, Testamentum.
 lavius in vituper per utitur. T. 5. c. 1107.
 lavius an aliquando possit esse utilis. T. 7. c. 889.
 lavius servitutes quae. T. 5. c. 382. Vide, Servitus.
 lavius ab initio, postea non convalescere. T. 6. c. 1037.
 de lavius stipulationibus. T. 2. c. 241, et seq. et T. 7. c. 1120 et seq.
 lavius. T. 5. c. 183.
 lavius omnes an sit in usu. T. 1. c. 971.
 quid lavius erit, postea non convalescit. T. 5. c. 304.

lavius accipitur, quod non amittitur. T. 5. c. 163.
 lavius qui bus donatur iure elide. T. 5. c. 697.
 Joannes Comites Flavianus filius Eudonis VIII. T. 8. c. 917.
 Joannes victorialis foveo. T. 2. c. 199.
 Joannes Faber actus. T. 7. c. 1415.
 Iracundus calore quod fit, non est divertium. T. 4. c. 192, et c. 551.
 Iratus a furente tempore solum differt. T. 6. c. 451.
 Iracundiam stigma. T. 1. c. 50.
 Iracundiam minus. T. 8. c. 370.
 Iracundia cur, et unde sit vacat. T. 1. c. 30.
 Iracundia ut erantur. T. 8. c. 150 et c. 181.
 Irregularitas per bigamiam contrahitur. T. 8. c. 816.
 Irregularis parentibus, et patris ab initio in quibus, et quomodo ponitur. T. 8. c. 11.
 Irrum testimonium per omnia constituitur hereditate cum adita ab herede, qui in eo scriptus est. T. 5. c. 1253.
 Irrum iuramentum. T. 8. c. 1195.
 Irrum infamia laborant. T. 7. c. 468.
 Irruendi cur a numeris civilibus non accipiatur. T. 8. c. 310.
 Irrum scribit, firmitas esse, cum eo animo separatur, ut rursus ad se locum reverteretur. T. 5. c. 1253.
 Ita sit verba habet, cum sepe alii fuerint in multis casibus, modum, non conditionem facient. T. 5. c. 1124.
 Ita sit verba modum facient, eo conditionem. T. 4. c. 104.
 Itaque abunde sermone magis, quam pecora. T. 8. c. 67.
 Itaque regiones. T. 1. c. 41.
 Itaque forum agnoscit anobis. T. 3. c. 106.
 Iter quid sit. T. 2. c. 346.
 Iter, curia, et vis quid dicant. T. 2. c. 91, et c. 92.
 Iter fit plerumque, et voluntate. T. 1. c. 86.
 Iter non tantum est servitus praedium rusticorum, sed et urbanorum. T. 5. c. 1035, est quoque iter servitus personarum ante hominem. Ibid.
 Iter, actus, via quomodo inter se differant. T. 6. c. 232.
 Iter pars actus est. T. 4. c. 1211.
 Iter servitus delictum an sit pars servitii, an privili legum. T. 8. c. 360.
 Iter quid sit. T. 4. c. 1213.
 Iter servitus est et rusticorum, et urbanorum praedium. T. 4. c. 1050.
 Iter, quod plerumque servitutibus rusticis committitur, urbano praedi casu potest. T. 4. c. 1216.
 Iter ad diem publicum an non utendo amittitur. T. 3. c. 314.
 Iter ad diem publicum an eadem, et vindicari possit. T. 3. c. 319.
 Iter ad aqueductum an acquirit, vel concedi possit. T. 3. c. 324.
 Iter et aqueductum an amittitur non utendo. T. 3. c. 344.
 Iter sibi personalis, alias resita servitus est. T. 3. c. 74.
 Iter per aliquem an possit quidem, vel etiam facere aquam ducere gratis. T. 3. c. 321.
 Iter aliquando urbanus servitus est. T. 3. c. 331.
 Iter an actus sit. T. 3. c. 315.
 Iter an, et quando amittitur possit. T. 3. c. 323.
 Iter an peritum sit per personam, non praedium. T. 3. c. 319.
 Iter an sit urbana servitus. T. 3. c. 320.
 Iter est concessum est, an possit liti lapido storsore. T. 3. c. 343.
 Iter est cursum, vel legatum est, an possit equo facere iterum labendi casus. T. 3. c. 329.
 Iter qui debetur, an in possit lo co addicere. T. 3. c. 342.
 Iter, et actus inter quos differentis sit. T. 3. c. 321.
 Iter habens an postea facere possit, si locus sit palustris. T. 3. c. 340.
 Iter habens per praedium vicini an in praedium vicini gradus, vel civitas facere possit, item habendi casus. T. 3. c. 316.
 Iter habens quod facere possit. T. 3. c. 491.
 Iter habens sibi gratiam, nam equo vehi potest. T. 3. c. 331.

Iter quid sit. T. 3. c. 191.
 Iter, vel actum habet quod actus datur. T. 3. c. 333.
 Iter, et actus differant. T. 4. c. 416.
 Iter quo significatur. T. 4. c. 431.
 Iter litem utatque una potest, sed neque acquirit litem utatque praescriptio. T. 4. c. 95.
 Iteratio violata religio an sequat pernam accipere violata, licet scriptum merum in alioquin sepiorem, antequam cum aliquo accipere violati agatur, continetur. T. 6. c. 304.
 Iteratio, seu assumptio principii, figura inavixio. T. 4. c. 1312, et c. 1314.
 Iterum quid, et quae habet significationes. T. 6. c. 12.
 Iterum simplex. T. 7. c. 1303.
 De litem perinde interdictum. T. 2. c. 106.
 Iterum concessio, an sequatur, aut puta concessus videtur. T. 6. c. 507.
 Iterum, vel actus legat, non destinatus potest fundi, an iterum legat. T. 2. c. 342.
 Iterum per alioquin violam manum inavixio facto, sed licet arboris cedere, vel subverti. T. 3. c. 336.
 Iterum factum verba legis litem explicantur. T. 4. c. 351, et seq.
 Iterum ad iudicium, et actus, et iterum, quid sequitur. T. 4. c. 809, et c. 810.
 De iterum publicis interdictum. T. 2. c. 421.
 Iterum, actus, via discernit quomodo constituitur. T. 1. c. 44.
 Iterum legat litem quae, et a quo constitui debet. T. 3. c. 353.
 Iterum legat per fundum electio cuius sit, ibi. Iterum, via, actus, sequatur per fundum hereditarium annis, vel usufructu an legat, vel constitui possit. T. 3. c. 576.
 Iterum in iudicium. T. 8. c. 410.
 Iterum imperii, hostium impulsu. T. 6. c. 127.
 Iterum ab excessu insignis deponere, jobet imperio quomodo sibi. T. 5. c. 845.
 Iterum quae verbum, et quid significat. T. 3. c. 70.
 Iterum est verbum directum. T. 7. c. 1125.
 Iterum sita est praedium verbum, alias directum. T. 7. c. 514.
 Iterum, et volo idem sonat. T. 7. c. 135.
 Iterum plus est, quam imperat. T. 5. c. 634.
 Iterum est adulationis, non imperii verbum, et verbum praedium, non directum. T. 5. c. 905.
 Iterum, et hostium quomodo longe differant. T. 6. c. 127.
 Iterum, et eger quomodo differant. T. 6. c. 115.
 Iterum in iudicio quid iussu est periculo successu velis, quod cum fit, vel servo contractum est. T. 6. c. 946.
 Iterum cupit est, eius est et volere. T. 3. c. 107.
 Iterum est imperii mixti. Ibidem.
 Iterum, et curia nominat jurisdictioni vindicantur. T. 3. c. 65.
 Iterum non est verbum directum, sed magis praedium. T. 7. c. 1289.
 Iterum est verbum commune senectutis, et in iudicium. T. 7. c. 1123.
 Iterum est praedium verbum, et optatum, et monitorium. T. 7. c. 704.
 Iterum possidere aliud est, aliud in possessione casus. T. 3. c. 415.
 Iterum sursum. Vide, Annum.
 Iterum sursum ad iudicium. T. 1. c. 327.
 Iterum in ordinem decursum allegi possunt, monstra elide obire. T. 7. c. 37.
 Iterum elide naturalis heredes circumstantes, sit pueri. T. 8. c. 1068.
 Iterum Basso Francie expulsus a Philippo Augusto. T. 8. c. 471.
 Iterum an possit deferri de iudicium, vel alia munera publicis. T. 8. c. 19.
 Iterum interdicta municipii Christiani possessione. T. 8. c. 20.
 Iterum in eadem educe aliquos privilegia. T. 8. c. 31.
 Iterum si quis donaverit Christianum municipium, an utilis donatio sit. T. 3. c. 751.
 Iterum de Sabbatis non esse conveniendum. T. 8. c. 478.
 Iterum et tutela, et alia moneribus civilibus non accipiunt. T. 2. c. 830.

Judex raudite deterior, quam paganosum. T. 7. c. 59.
Judex testimonium non recipitur contra ostenditur. T. 8. c. 125.
Judex rapui formis qualisem fecit. T. 6. c. 451.
Judex acta non prohibetur. T. 7. c. 57.
Judex testimonium adversa Christianis ad ostenditur. T. 8. c. 812.
Judex collatus a legi possit. T. 8. c. 712.
Judex universitati a legi possit. T. 8. c. 12.
Judex acta non prohibet constitutionibus Imperatorum. T. 8. c. 19.
Judex acta sua sit legi prohibita. T. 8. c. 30.
Judex appellatio velis Prætor dicitur. T. 1. c. 118.
Judex de pateris a legi de futuro statui. T. 8. c. 179.
Judex datus quod etiam datus esse debet. T. 8. c. 1192.
Judex datus apparitionem propriam non habet. T. 1. c. 176.
Judex, qui litem sum facit, non proprie a iudicibus, sed quasi a malefactoribus. T. 2. c. 293.
Judex quandoque litem sum facit. Ib. 294.
Judex questionis quoniam appellatur. T. 8. c. 443.
Judex per Prætor acceptus. T. 2. c. 886.
Judex arbitrium arbitri sui de iura liberari non potest. T. 8. c. 230.
Judex a scripto recedere non potest. T. 8. c. 627.
Judex quando equitatem potius, quam ius arbitrium spectare debet. Ib.
Judex contra sententiam suam be legem recitat. T. 8. c. 513.
Judex in una causa iure non recusat. T. 2. c. 529.
Judex, qui Præceptum constitutionem negligit, lege Cornelia tenetur. T. 6. c. 1070.
Judex ex ad condempnandum, vel absolvendum rem non concessa constituta esse debet. T. 1. c. 249.
Judex si litem sum facit dicitur. T. 2. c. 135.
Judex, qui advocatum pectus absoluit, et paterit. T. 6. c. 1061.
Judex, qui a homine caput, et fortunas pecuniam accepit, et paterit. T. 8. c. 1007.
Judex questionis quia dicitur. T. 1. c. 286.
Judex delegatus esse Imperium, non jurisdictionem habet. T. 8. c. 740.
Judex ex parte arbitri honoratus. T. 8. c. 518.
Judex vir bonus discrepando rei causa datus. T. 2. c. 378.
Judex tutelam. T. 8. c. 1066.
Judex incompetentis. T. 7. c. 365.
Judex in ea causa datus, vel duri non potest. T. 7. c. 128.
Judex incompetentis litem contestationem citi competas. T. 7. c. 128.
Judex non omnia quod facere potest, etiam debet. T. 8. c. 338.
Judex ex suo officio fugi, et sententiam dicere possit aliquibus sententibus, ceteris preceptis. T. 5. c. 873.
Judex a edictis quid dicitur. T. 8. c. 1933. quid dicitur a iudice delegato. Ibidem.
Judex datus a Proconsule alius est, alius est legatus ab eodem datus. T. 5. c. 873.
Judex delegatus. Vide. Delegatus iudex.
Judex homo sanus, qui datur a magistratu, an forene supervisione iudicem solvitur. T. 5. c. 316. Item an fortis recte ab latio iudex datus. Ibidem.
Judex delegatus delegare non potest. T. 5. c. 273.
Judex gravem sententiam dato adversum obtemperantem non debet. T. 8. c. 869.
Judex penam legitimum nec augere, nec minui potest. T. 8. c. 850.
Judex datus alium iudicem dare sequit. T. 8. c. 273.
Judex litem estimat. Est. T. 8. c. 682.
Judex questionis non est magistratus, sicut nec iudex datus. T. 8. c. 276.
Judex, qui datus est alio auctoritate, aut ad iudicem pro socio, et qui condemnat eorum in usum præterit tempora in latio sententiam, an possit etiam socium cogere ad causam interponendo de præstanda iuris futura post tempora iudicis. T. 8. c. 301.

Judex, qui a magistratu datur, non tantum dari dicitur a Jurisconsultis, sed etiam reddi. T. 5. c. 316. Item addit. Ibidem.
Judex quod est. T. 8. c. 438.
Judex aliqui a iudicando adversa legem præceptum dolo male prætermiserit, legem offendit. T. 5. c. 346.
Judex quicquid facit, iure publico facit. T. 8. c. 171.
Judex ait datus a quo appellatum est, non tenet federe ad eum, qui dedit. T. 5. c. 833.
Judex an, et quando sumptus victo remittere possit. T. 6. c. 818.
Judex datus quodcumque pronuntiat, vel facit, iure communis iuris est, et ad officium, et cognitionem ajna non pertinet. T. 6. c. 18.
Judex competens quoniam dicitur. T. 8. c. 748.
Judex an per se dominum facere possit. T. 6. c. 681.
Judex sa possit reipse jurisdicendum ab uno a ligatorebus, et quando in omnibus etiam causis hoc observare debet, ne temere exigat jurisdicendum. T. 6. c. 103.
Judex an semper cogatur jurisdicendum actoris sequi. T. 6. c. 235. an non auctoritate condemnare, quam ab actoris juratum sit, non absolvere. Ibidem.
Judex qui, et quando ex conventionione litigantibus datur. T. 6. c. 683.
Judex se cogatur rationem loci, quo dari debet. T. 6. c. 731.
Judex, qui in eadem in quo differunt a magistratu. T. 6. c. 44.
Judex datus, et Vicarius inter se differunt. T. 8. c. 910.
Judex Ecclesie actum de hereditate cognoscere non potest, sed tantum de matrimonii causa. T. 8. c. 1009.
Judex recusari debet ab illis contestationem, alias non admittitur recusatio. Vide. Recusatio iudicis.
Judex qui de re non potest cognoscere præcipue alius potest cognoscere indeciderit. T. 6. c. 1111. alii quando præcipue quæstio civilis est, incidentia vero spiritualia, quo casu eundem iudicem haberi non possunt. Ibidem.
Judex extrajurisdictionis recusari potest. T. 8. c. 740. casus, in quo iudex recusari potest. Ibidem.
Judex la iustitiam vocatus non potest in ea causa esse iudex. T. 8. c. 819.
Judex, datus in certam locum, iudicem dare non potest; cognitio laetum, alia autem alii datur, et pronuntiat. T. 4. c. 818. iudex datus de quo re cognoverit, de eadem etiam pronuntiare potest, et debet. Ibidem.
Judex datus alium iudicem dare non potest. Ibidem.
Judex datus, et la, qui mandata est jurisdictionis, in quo differunt. Vide.
Judex, qui usque ad certam summam iudicare jussus est, etiam de re major iudicare potest, et inter litigantes convenit. Ibidem. c. 853.
Judex specialiter datus ad certam quantitatem ex causa litigantem, de majori summa jura dicere potest. Ibidem.
Judex datus quoniam cognitionem, et pronuntiationem habet, pronuntiationis tamen, et sententiam esse executionem non habet, et condempnatio tantum a magistratu, qui iudicem dedit. Ibidem. c. 852.
Judex compromissarius. Vide. Arbitr.
Judex, qui de crimine cognitionem habet, an possit alium de re pecuniaria cognoscere. T. 8. c. 84.
Judex a reclusus datur a magistratu ex conventionione partis alius compromissus. T. 8. c. 100.
Judex appellatur, quod sit. T. 3. c. 114.
Judex actor incurrens, tamen esse condemnare quando possit. T. 3. c. 16.
Judex datus a magistratu an iusto magistratu iudicare cogatur. T. 8. c. 419.
Judex datus a jurisdictionem habet. T. 3. c. 68.
Judex an dare possit tutorem per alium. T. 3. c. 37.
Judex an possit multatorem modum exordere. T. 3. c. 103.
Judex datus a Prætor non datur vice Prætoris iudicare. T. 3. c. 50.

Judex datus an alium iudicem facere possit. T. 3. c. 68.
Judex datus se acquiescentem cum sententia habet. T. 3. c. 68.
Judex an potest litem definitam augere, et tamen possit. T. 3. c. 104.
Judex aut absolvere, aut condemnare rem debet. T. 3. c. 104.
Judex datus sa, et quando cogatur iudicare. T. 3. c. 106.
Judex datus a fungatur vice ejus, qui dedit. T. 3. c. 105.
Judex datus cogitationem habet, executionem non sententiam non habet. T. 3. c. 50.
Judex datus de quo re cogatur, pronuntiare actum cogitur. T. 3. c. 75. et c. 136.
Judex datus, et la, qui mandata est jurisdictionis, quomodo la se distat. T. 3. c. 68.
Judex datus non jurisdictionem, sed causam tantum cognoscitur habet. T. 3. c. 61.
Judex datus a Prætor pro magistratu habetur. T. 3. c. 61.
Judex datus proprio iure cognitionem habet, non ex iussu solo. T. 3. c. 50.
Judex datus quando alium subdelegare possit. T. 3. c. 68.
Judex datus quod iudicem executionem habet. Ibidem.
Judex datus, alia delegatus nullam habet jurisdictionem, sed cognosci ex iussu. T. 3. c. 50.
Judex, datus, et la, qui mandata est jurisdictionis, quomodo intervallo inter se distat. T. 3. c. 68.
Judex specialiter datur, qui datur ad litem usum. Ibidem.
Judex de re re, quia iudex est, arbitrium a sumptibus possit. T. 3. c. 100.
Judex causa non desinit in, qui dedit, alii potest sit prius. T. 3. c. 57.
Judex ex consensu partium de majori summa cognoscitur, an etiam iudice requiritur consensu. T. 3. c. 100.
Judex litem sum facere quid præstat, et an infamiam fiat. T. 3. c. 108.
Judex a magistratu datus iudicem dare non potest. T. 3. c. 68.
Judex, multum transiente ad alium forum per multatorem, non desinit esse competens. T. 3. c. 78.
Judex ordinarius pro magistratu, et iudicem pro jurisdictionis ampe accipitur. T. 3. c. 47.
Judex quando, et quomodo legem offendit. T. 3. c. 117.
Judex la actione injuriarum quis non possit esse. T. 3. c. 127.
Judex datus a iudicem dare possit, etiam ait datus a Prætor. T. 3. c. 68.
Judex quomodo datur. Ibidem.
Judex incompetentis quia rite inter contestantes jura dicit. T. 3. c. 100.
Judex subditi quid dicitur, et an ad iudicandum eundem tempus præscriptum videatur, quod moritur. T. 3. c. 101.
Judex privilegatus, alii iudex extrajurisdictionis qui. T. 3. c. 224.
Judex la rei vindicationis dicitur declarare sua sententia, ejus rei viat. T. 3. c. 346.
Judex veritatem sequitur, non suum arbitrium. T. 4. c. 276.
Judex auctoritatem non cognoscit de fundo communi a legi causa. T. 3. c. 417.
Judex communi dividendo de proprietate bonis, qui non communi, non potest cognoscere. Ibidem.
Judex divanatus. T. 3. c. 591.
Judex quando litem sum facit, quomodo testatur, alii perperam judicaverit. T. 4. c. 219.
Judex edictum qua. T. 7. c. 1212.
Judex delegatus an differat ab eo, qui mandata est jurisdictionis. T. 3. c. 64.
Judex non debet esse militis legi. T. 7. c. 1220.
Judex statui de præstatis, lex de futuro. T. 7. c. 627.
Judex de quo re cognoverit, de eadem pronuntiare debet. T. 7. c. 64.
Judex delegatus, alii datus a iudice, iudex dandi privatum non habet. T. 7. c. 434.
Judex qua est in re sua duobus causis, et qui suat illi causa. T. 7. c. 1240.
Judex alius datus cum causa ex integro agitur. T. 7. c. 1243.

Judex infamiam praestitit aeternam malitiam non
 tollit ei, cujus interest, T. 2. c. 1301.
 Judex hereditatis cognoscit de incidente qua-
 estione status, T. 2. c. 673.
 Judex post ingratulationem, sed sententiam fert,
 est rem omnino ad Principem refoct, T. 2.
 c. 634.
 Judex, qui gratis, et arbitrate corruptus male
 judicat, deinceps nulli examinationis, et
 peritiam periculum sit ei, quem jure non
 casualiter, T. 2. c. 1302.
 Judex in quo distat a lege, T. 2. c. 1180.
 Judex datus scientiam esse executionem non
 habet, T. 2. c. 1308.
 Judex datus, et delegatus inter se diff. rant,
 T. 2. c. 614.
 Judex quomodo, et quando sententiam proferre
 debet personis paribus, vel una eadem.
 T. 2. c. 4. kl. et seq.
 Judex, ad quem appellatum est, sua sententia
 deinceps debet, j. am, nec ne ad appellatum,
 nec rursus sequenti remittere debet ad pro-
 prium iudicem, T. 2. c. 1337.
 Judex compellitur quod male judicavit, in quo
 jure nullum est, T. 2. c. 1301.
 Judex datus a Principe, in quo differt a ma-
 gistratu urbano, et provinciali, T. 2. c. 643.
 Judex datus habet tantum cognitionem, non
 executionem sententiam, sed qui dedit, ibid.
 Judex praesentiam demonstrat reus, vestem mu-
 tabat, praesentiam potest, T. 2. c. 1073.
 Judex est Princeps, T. 2. c. 577.
 Judex condemnare debet in reitam quanta-
 tam, etiam periculo aeterni sit incerta, vel
 si agitur de incerte quantitate, T. 2. c. 1223.
 et seq.
 Judex, et arbitri in quo differunt, T. 2. c. 690.
 Judex non latum hinc impensum condemnationem
 facere debet, sed etiam detractionem
 omne, T. 2. c. 1303.
 Judex alter major, esse minor, qui rem pro-
 teit ultra triennium, mulctatur, T. 2. c. 635.
 et etiam judex sumendus, ibidem, quod tam
 fiet, si forte ultra triennium motetur judex.
 Ibidem.
 Judex quando item sumi facit, T. 2. c. 716.
 Judex municipis an possit militare in posses-
 sionem, T. 2. c. 546.
 Judex datus non dicitur judicare vice Praetoris,
 sed sui, T. 2. c. 549.
 Judex an possit compromissum recipere, T. 2.
 c. 555.
 Judex compromissarius an possit mulctare, T. 2.
 c. 556.
 Judex fecit an possit minor viginti quinque an-
 nis, ibidem.
 Judex compellitur si ex consensu litigantium,
 qui ex ordine est incompetens, damnato
 judex sit, T. 2. c. 557.
 Judex compromissarius an possit mulctare, T. 2.
 c. 556.
 si Judex in eadem de pecunia, quam filius se-
 milis nomine instituit, male judicavit,
 quid fiet, T. 2. c. 559.
 Judex, qui contra legem judicat, item suam
 sententiam, ibid.
 Judex an possit fieri minor viginti quinque an-
 nis, T. 2. c. 556.
 Judex in re restituenda, exere jubet dolum
 malum abesse, T. 2. c. 601.
 Judex potestatem sententiam suam excoqui non
 potest, T. 2. c. 467.
 Judex an possit cognoscere de causa status,
 ibidem.
 Judex ab arbitrio quomodo differat, T. 2. c. 473.
 Judex, qui non recepit appellatorem, quo
 casu, in quo perire possunt, T. 2. c. 284.
 Judex curare debet, ne qui ab eo appellatus,
 custodiam militari tradatur, T. 2. c. 286.
 Judex datus de jure dubitans, debet rem, qui
 se dedit, consulere, T. 2. c. 285.
 Judex quare datur a lege datur, T. 2. c. 28.
 Judex ex inscriptione, quod qui electi abili-
 tati praesentia mandantibus, et falsis, an judex
 maneat, T. 2. c. 26. et c. 27.
 Judex minor solus referre, quod ab aliis litis
 emiserit dubitatio, ad majorem iudicem, T. 2.
 c. 42.
 Judex an possit mulctam dicere ad infamiam,
 T. 2. c. 46.
 Judex an possit remittere, vel moderari mul-
 ctam impetrem, ibid.

Judex saepe dicit advocatum non habent, T. 2.
 c. 12.
 Judex an possit supplere ea, quae deest ad-
 vocatus, vel peritus, T. 2. c. 54.
 Judex datus, vel delegatus non est arbitrum,
 T. 2. c. 73.
 Judex est juris disceptator, T. 2. c. 77.
 Judex datus a Principe an habet executionem
 sententiam, T. 2. c. 75.
 Judex non jure datur in re propria, ibid.
 Judex hunc institutus ab uno et litigantibus,
 hinc non datus morante, an judex remaneat,
 ibid.
 Judex an possit duas questiones simul, et eod-
 em judicio dirimere, T. 2. c. 80.
 Judex quos suspectus non potest recusari, nisi
 ante litem contestatum, T. 2. c. 81.
 Judex non erit legitime, nisi pro tribunali,
 ibid.
 Judex incompetens qui bus casibus sit compe-
 tens, T. 2. c. 82.
 Judex est interpres doli mali, et boni fidei,
 T. 2. c. 126.
 non qui vitem Judicet de eadem re, T. 2.
 c. 129.
 Judex officium est, et contra leges, sed mores
 jura datur, T. 2. c. 547.
 Judex delegati dicit sententiam, saltem officium,
 T. 2. c. 790.
 Judex arbitrio quod committit, necessitati
 non subiacet jura, T. 2. c. 43.
 Judex est in officio, ut hinc, ac temporis ha-
 beat rationem, T. 2. c. 28.
 Judex comminatio non est sententia, T. 2.
 c. 370.
 Judex, vel Praetor officium an sit merum,
 T. 2. c. 239. et seq.
 An in Judice potestate sit auctoritas juri, T. 2.
 c. 830.
 Judex non quodvis potestati permittitur, id
 subijcti juris necessitati, T. 2. c. 336.
 Judex officium tantum proficit, quantum ali-
 quatenus, T. 2. c. 412.
 Judex nullum est officium post condemnationem,
 T. 2. c. 628.
 Judex praesentia, vel sententia necessaria non
 est in addendo, T. 2. c. 318.
 Judex arbitrium, Vide, Arbitrium iudicis.
 Judex datus licentia est pars jurisdictionis,
 T. 2. c. 273.
 Judex officium licet quomodo conspiciatur, T. 2.
 c. 412.
 Judex an sit aliqua potestas in arbitrio iudicis,
 T. 2. c. 267.
 Judex pro tribunali sedente, et de place ad
 iudicium statim, quod differente, T. 2. c. 79.
 Judex sententia iudicandum sequi debet, T. 2.
 c. 127.
 Judex arbitri in actione de eo, quod certo lo-
 co, interdum vel plura, vel minoris cau-
 salur reus, T. 2. c. 391.
 Judex omnis testimonio fides non adhibenda,
 T. 2. c. 814.
 Judex ab Episcopo delegati appellatio ad ipsam
 Episcopum devolvitur, T. 2. c. 802.
 Judex secularis deinde causam transferri ad
 forum Ecclesiasticum, T. 2. c. 763.
 Judex dandi licentia pars est jurisdictionis,
 quo imperi mixti, quod si mandatum est,
 T. 2. c. 802.
 Judex potestati permittitur, quod et permitti-
 tur, litigator, T. 2. c. 835.
 non condidit Judex potestati permittitur, id
 subijcti juris necessitati, ibid.
 Judex adversi veri modi, T. 2. c. 68.
 Judex datus cognoscit an executionem habet,
 T. 2. c. 56.
 Judex datus ad quem pertinet, T. 2. c. 68.
 Judex datus potest est jurisdictionis urbanae,
 ibid.
 Judex imprudens quomodo puniatur, T. 2.
 c. 83.
 Judex incompetens consensus, ut loq. dicit, an
 exigitur, T. 2. c. 100.
 Judex datus loq. est ratio, quoniam ex man-
 dato jura decernit, T. 2. c. 88.
 Judex mens se potius spectatur, quam ver-
 bum, arbitria, et proprietates, T. 2. c. 908.
 Judex, si alii praescriptum terapis concessa
 partem praerogatum sit, an etiam in buca
 requatur concessa, T. 2. c. 101.
 de Judice officio, et adversus quem hinc actio

comperat, et quod pertinet ad officium iudicis,
 T. 2. c. 100. et c. 289.
 de Judice officio sententia generalis, T. 2.
 c. 401.
 de Judice officio in familie cretiscoda ratione,
 T. 2. c. 365.
 Judex dandi jura Praetor ab lege, non vi magi-
 stratus habet, T. 2. c. 47.
 Judex est statum, an sua sit jurisdictione, esse
 cum praescripto fieri oppositor, T. 2.
 c. 49.
 Judex mora, alia contestatio, T. 2. c. 454.
 Judex datus potestatem est potest jurisdictionis
 magistratus, T. 2. c. 1200.
 Judex programma, Vide, Programme.
 de hinc qui propter Judicem non appellat-
 verunt, T. 2. c. 430.
 Judex datus recusatur, T. 2. c. 1330.
 Judex recusatur, Vide, Recusatio.
 ad Judice officium peritiam explorare acta, per
 qui propter, quoniam sit in hinc, T. 2.
 c. 120.
 Judex quilibet vox, aut voluntas non est pro
 sententia, T. 2. c. 1311.
 de Judice posse, qui male judicavit, T. 2.
 c. 1301.
 Judex epistole non est sententia, Vide, Epi-
 stola.
 Judex vocem, pariter audientia, peritiam li-
 tem non posse, T. 2. c. 1269.
 Judex est advere, advocati stare, T. 2. c. 52.
 Judex datus unde comperat Legio Processus,
 T. 2. c. 872.
 Judex officium est operum dare, T. 2. c. 508.
 Judex officium servit actum, T. 2. c. 497.
 Judex nomen laici patet, ubi non sit, T. 2.
 c. 120.
 Judex ordinari adeo, et advocatos etiam
 an quis esse possit, T. 2. c. 39.
 Judex nomen sit generalis, T. 2. c. 44.
 Judex potestatem dandi licentia est pars jurisdi-
 ctionis, T. 2. c. 79.
 Judex officium qui completatur, T. 2. c. 41. et
 c. 83.
 Judex officium tantum potest in actionibus bon-
 nae, quantum stipulatio in actibus, T. 2.
 c. 100.
 Judex, a quo appellatur, qui convolvitur, infam-
 ia fit, T. 2. c. 101.
 an semper Judex tenetur injuriam in, qui
 evadent sententia eius vendicavit, T. 2.
 c. 40.
 Judex datus in litem certam non datur jurisdi-
 ctio, sed cognitio tantum, sine notio, T. 2.
 c. 834.
 non omne, qui Judex permittitur, Judex
 capere cogitur, T. 2. c. 835.
 Judex secundum an in magis tempore datur,
 quoniam iure praescripti datus iudex, T. 2.
 c. 101.
 Judex in fide testium examine, quod spe-
 ctanda, T. 2. c. 649.
 Judex peremptoria difficile est, T. 2. c. 643.
 Judex incompetens cum paria se abijctum,
 non est ejus iudice necessaria consensus,
 T. 2. c. 100.
 Judex an impedimentum offerat cunctas, T. 2.
 c. 101.
 Judex pater filium, et filius patrem in cog-
 nitione privare debet potest, T. 2. c. 37.
 Judex qui corripit, ostendit dicitur in-
 quisionem causam, T. 2. c. 117.
 Judex incompetens privatum consensus
 competentem facit, T. 2. c. 407.
 Judex datus posse habere sanorum 25. mi-
 norum, T. 2. c. 357.
 Ioter Judex, ad legem quod est discernim.
 T. 2. c. 191.
 Judex non fecit, qui se judicare non potest,
 T. 2. c. 871.
 an Judex, seu arbitrum re transactione finita
 nihil pertinet, T. 2. c. 865.
 Judex non fecit privatum consensus, T. 2.
 c. 853.
 ad Judicem olim iuxta repugnans, trebatatur,
 agnoscitur, T. 2. c. 1018.
 Judex adducere est dare, T. 2. c. 106.
 an Judicem consensu qui videntur, T. 2.
 c. 100.
 Judex dare, debet judicare, et judicare qui
 possit, T. 2. c. 75.
 Judex dare est jurisdictionis, T. 2. c. 107.

Judicem dare quis possit. *Ibid.*
 Judicem proceps qui dicitur. T. 3. c. 704.
 Inter Judicem datum, et eum, qui munda est
 jurisdiclio, quod differunt. T. 3. c. 107.
 Inter Judicem delegatum, et eum, qui mandata
 non jurisdiclio, differunt. *Ibid.* T. 3. c. 58.
 Judicem esse patris non licet in re illi, et quon-
 dam. T. 3. c. 73.
 Judicem competentem cum fieri et consensus
 litigantium, qui ex ordine est incompetens,
 dummodo jurisdictionem habeat. T. 3. c. 160.
 Judicem vitre ad, quod in judicium deductum
 est, potestatem suam exortens non posse.
 T. 3. c. 437.
 Judicem Proconsul lege det. T. 3. c. 47.
 Judicem qui corrumpit, vel adversarios eorum
 edicit. T. 3. c. 150.
 Judicem fuisse legem, aut magistratum, non
 privatorum hominum. T. 3. c. 1300.
 Judicem exceptis actibus adversus rem. T. 3.
 c. 628.
 Judicem non tantum de re principali, sed etiam
 de fructibus, et rei, et illius expensis sen-
 tentiam proferre debere. T. 3. c. 1462.
 Judicem alium quibus casibus sumi necesse
 est. T. 3. c. 605, et c. 656.
 De eo, qui judicium datus recusat corrupti, et
 perjuratur, ut collatoris causam agere,
 et se vincat potest. T. 3. c. 1301.
 Judicem dare jurisdictionem est. T. 3. c. 748.
 Judicem ad suspensionem adducere est non pro-
 bare arguendo. T. 3. c. 142.
 Judicem minores viis pro majori autori-
 tate, et ad nocet. T. 3. c. 283.
 Judicem dare non ad jurisdictionem. T. 3. c. 41.
 per Judicem filii honestus, quod pure suo potest
 fieri. T. 3. c. 58.
 Judicem potest maior indicia esse, qui lex gra-
 viorum potest. *Ibid.* T. 3. c. 850.
 a Judicem datus, qui dedit judicem, appellat.
 T. 3. c. 50.
 Judicem datus ex in litigantibus habere potestatem
 in eo, qui datus est. T. 3. c. 109.
 a Judicem, quem dedit iudex datus in Principe,
 ipso appellatur, non Principe. T. 3. c. 68.
 de Judice, qui morum iudicia adit, per quem
 filii, et causa civitatis inter transire non so-
 lent. T. 3. c. 603.
 a Judicem non competentem iudicatum esse dicitur.
 T. 3. c. 7199.
 a Judicem datus appellatur ad eum, qui dedit.
 T. 3. c. 689.
 a eo datus, qui appellatur, ad apod comodo
 iudicem eandem causam agere cogitur. T. 3.
 c. 830.
 a Judicem minori appellatur ad majorem, eum
 autem et pari ad parem. T. 3. c. 181.
 a Judicem datus appellatur, qui dedit. T. 3. c. 83.
 a Judicem datus ab eo, qui est delegatus a Pre-
 cepe, quoniam appellatur. T. 3. c. 79.
 Judicem ordinari qui dicit. T. 3. c. 379.
 Judicem civilem, et militare qui. T. 3. c. 82, et
 c. 83.
 Judicem compromissarii non sunt ordinari. T. 3.
 c. 112.
 Judicem compromissarii. T. 3. c. 377, et T. 3.
 c. 517.
 Judicem selecti quoniam dicitur. T. 3. c. 443.
 et c. 444.
 Judicem pedeser ut sic vocat. T. 3. c. 127.
 Judicem pedeser emolumentum tantum habent,
 non jurisdictionem. *Ibid.*
 Judicem pedeser et peritus corruptor, lege
 Julia reprobandum mandatur. T. 3. c. 1073.
 Judicem furis, et sceleribus coartari, ut potest.
 T. 3. c. 246.
 Judicem qui dicitur iudicem dare. T. 3. c. 169.
 Judicem adducit actionibus stratis, arbitri
 actionibus bonis fides. T. 3. c. 499.
 Judicem esse non posse feminam. T. 3. c. 171.
 Judicem rerum fiscalium dicitur Prædicti. *Ibid.*
 T. 3. c. 302.
 Judicem, qui debuit a Prætoribus, vel Prætoribus
 in gentibus causis, ex numero jurisprudentum
 erant. T. 3. c. 41.
 Judicem in omni rem qui, et quod dari possit
 T. 3. c. 467.
 Judicem quoniam dari non possent, et quoniam
 aut impedimentum. *Ibid.* et c. 168.

Judicem sunt quasi medi, et sequestrari, divi-
 duntur, et temperant. T. 3. c. 778.
 Judicem delegati a Principe subdelegare possunt;
 subdelegati vero subdelegare alios au-
 tem non possunt. T. 3. c. 831.
 Inter Judicem patrem, et si datus sententiam
 non ferunt, quoniam prevalens. T. 3. c. 864.
 Judicem, maxime clericum, gratia officii fungi de-
 bent. T. 3. c. 892.
 ad Judicem pertinet de causis matrimoniorum
 cognoscere, non ad arbitros compromissarios.
 T. 3. c. 1089.
 Judicem privati. T. 3. c. 479. Vide, Recuperato-
 res.
 Judicem pedeser datur a magistratibus. T. 3.
 c. 100. actionem habent, non jurisdictionem.
Ibid.
 Judicem ordinari qui dicitur. *Ibid.*
 Judicem ad potest sunt appellati. T. 3. c. 36.
 Judicem datus non jurisdictionem, sed cognosce-
 rent habet. T. 3. c. 10.
 Judicem datus later, et jurisdictionem modera-
 tem habentes est medium intervallo. T. 3.
 c. 69.
 Judicem olim in singulos annos sortito datus
 fuisse. T. 3. c. 1019.
 Judicem pedeser, et judicem delegati qui sint.
 T. 3. c. 69.
 Judicem qui dari, et qui non dari possent. T. 3.
 c. 107, et c. 108.
 Judicem delegati. T. 3. c. 628.
 Judicem ordinari qui dicitur. T. 3. c. 1287.
 Judicem delegati tenentur lege Julia de re-
 penda. T. 3. c. 1353.
 Judicem quomodo eliguntur. T. 3. c. 658.
 Judicem compromissarii. *Ibid.*
 Judicem apertus qui. T. 3. c. 661. quibus causis,
 et libitibus dantur. *Ibid.*
 Judicem majores retentiones illos terminare de-
 bent. T. 3. c. 647.
 Judicem in maiori potest. T. 3. c. 675.
 Judicem extrajudicium qui. T. 3. c. 654.
 Judicem delegati arbitrorum sententiam execu-
 tionem non habent. T. 3. c. 1356.
 Judicem de Provinciarum ordinari qui. T. 3. c. 1287.
 Judicem, qui aliquis leges confirmator. T. 3.
 c. 618.
 Judicem qui recusat non possunt. T. 3. c. 1093.
 Judicem delegati quod tempus habent ad iudi-
 candum. T. 3. c. 656.
 Judicem dati quod tempus habent ad iudica-
 dum. *Ibid.*
 Judicem, qui sententiam pronam sibi non ex-
 premeant, et cur. T. 3. c. 1573.
 Judicem ejusque ordinis dant Urbis ma-
 gistratus. T. 3. c. 659.
 Judicem sunt in actionibus stratis, arbitri in
 bonis fides. T. 3. c. 641.
 Judicem a litigantibus bona pomicidii non
 debent dari. T. 3. c. 664.
 Judicem datur a magistratibus. T. 3. c. 136.
 Judicem illi in potest alium iudicem dare. *Ibid.*
 Judicem ab interpretis in ius iuribus magistrum,
 qui ab Imperatoribus potestatem concedendi
 iuris acceperant, olim reuerentia non poterant.
 T. 3. c. 81.
 Judicem civiles quoniam sint. T. 3. c. 39.
 Judicem, qui tenet eduxerunt mulieres et do-
 mos, habent inter maxime res criminum
 capitulum. T. 3. c. 42.
 Judicem Provinciarum, ejusque ordinis sunt,
 potestatem in Provincia nihil debet compo-
 nere, et nisi sumptus habebunt interstruere
 contextu auctoritate, et celerrim. *Ibid.*
 Judicem magistratus perfuncti administratione
 certe in loca per quinqueque dies debent
 morari. T. 3. c. 43.
 Judicem sui capiam in publico debent ferre,
 et cum eis et civilibus capiendi facultas
 exhibet. *Ibid.*
 Judicem non modo, sed et decessores, et heredes,
 et domos eorum quinquaginta diebus de-
 bent removere in Provincia. *Ibid.*
 Judicem non possunt potestatem. T. 3. c. 98.
 Judicem illi non debuit tandem reddere ad-
 vocatus, etiam, vel criminaliter agrotibus
 causam alioquin. T. 3. c. 15.
 Judicem delegati non possunt subdelegare, et
 arbitres dare. T. 3. c. 76.
 Judicem romani juris discretores. T. 3. c. 77.
 Judicem datus esse forum, nec jurisdictionem ha-
 bent. T. 3. c. 83.

Judicem contrarios prohibiti. T. 3. c. 88.
 Judicem alii civiles, alii militares. T. 3. c. 82.
 Judicem eorum generale est. T. 3. c. 512, et
 T. 3. c. 99.
 Judicem, et arbitrum d ffectus. T. 3. c. 641.
 Judicem civilem divitum. T. 3. c. 39.
 de Judicem paribus sententiam. T. 3. c. 303.
 de Judicem refutatione. T. 3. c. 176.
 de Judicem diversis paribus, vel imparibus ac-
 tentia. T. 3. c. 147.
 Judicem, et iurorum commune est lege agere.
 T. 3. c. 279.
 Judicem, et rerum commune verbum est di-
 scere. T. 3. c. 777.
 Judicem factum. Vide, Factum Judicem.
 Judicem sui generis. T. 3. c. 843 ordinari, de-
 legati, et compromissarii. *Ibid.*
 Judicem appellacione continetur et illi, qui nec
 actionem, nec jurisdictionem habent, et com-
 promissarii arbitri. T. 3. c. 100.
 Judicem datus recte tribuitur mixto imperio.
 T. 3. c. 61.
 Judicem appellacione quod continetur. T. 3.
 c. 99.
 Judicem prorsus, qui morem iudicii asserant.
 T. 3. c. 653.
 de Judicem recusantibus. T. 3. c. 660, et seq.
 de Judicem preceptis, vel iudicibus iure as-
 serunt. T. 3. c. 1349.
 Judicem omnium inter civilium, quoniam milita-
 rum, quod sint commoda. T. 3. c. 40, et seq.
 Judicem sumuntur in praebentur maxime, et
 iudicem de publicis, et sa communiter referuntur
 in arbitrium, et secretum Principis.
 T. 3. c. 45.
 Judicem ut titulos assigne parat in fisco
 redit. T. 3. c. 17.
 Judicem vicinias expensis debentur. T. 3. c.
 892.
 Judicem delegati tempus preceptum nume-
 rat a die, quod mandatum acceperint. T. 3.
 c. 867, et c. 586.
 de Judicem preceptis, qui apostolice omnia non fa-
 ciant. T. 3. c. 1316.
 Judicem certis de libris confessor sine iuris
 Principis. T. 3. c. 1074.
 omnibus Judicem iuris iudicantio uragere
 non licet, etiam si per se legitime, et re-
 ceptum. *Ibid.*
 Judicem potestatem interdum permissum est
 maiorem dicere. T. 3. c. 54.
 Judicem datus ad ut si pigra capiendi.
 T. 3. c. 653, et c. 62.
 Judicem necessitatem quoniam tollant. T. 3.
 c. 674.
 Inducendi munus, munus publicum est. T. 3.
 c. 55.
 Inducendi potestatem habent, iudicem exentio-
 nem non habent. *Ibid.* et a iudicem po-
 test. *Ibid.*
 a Inducere vice Prætoris non appellatur Prætor,
 vel alius, qui magis imperium habet. T. 3.
 c. 50.
 Inducere militum. T. 3. c. 721.
 qui Inducere non potest Judicem non fecit. T. 3.
 c. 471.
 Inducere publicum munus est. T. 3. c. 75.
 Inducere munus publicum est, sicut et his di-
 cere. T. 3. c. 61.
 Inducere, vel qui dicitur ab eodem debet.
 Inducere quia habere possit, sicut, Inducere
 dare. T. 3. c. 107.
 Inducere qui habere possent, et qui iudicem da-
 tum habent optant dare. T. 3. c. 84, et
 c. 57.
 qui Inducere dicitur vice vera. T. 3. c. 1319.
 Inducere iura certum tempus si quis sit iudex,
 et perorare pueri, et etiam accedat iudicis
 consensus. T. 3. c. 507.
 Inducere res tantum inter presentes tenet. T. 3.
 c. 105.
 Inducere res inter alios, alius non prodest. T. 3.
 c. 574.
 Inducere res inter alios quod alio necet, et
 quando non. T. 3. c. 467.
 Inducere res ab Episcopis ad effectum potestati-
 onis a præsibus, et quoniam appropinquat.
 T. 3. c. 453.
 Inducere res. Vide, Res iudicia.
 res Inducere non tantum non est aliter, sed
 etiam non prodest. T. 3. c. 387.
 res Inducere quoniam dicitur. T. 3. c. 671.

rei iudicium exceptio. Vide, Exceptio rei iudicatae.
 Judicium rei an maior auctoritas sit, quam jurisperitorum. T. 6. c. 119.
 Judicium rem quatuor magistratus faciet. T. 6. c. 104.
 Judicium bene capi, et dilatare possunt. T. 6. c. 103.
 Judicium faciendi tempus 30 dies, hodie duo menses. T. 7. c. 130.
 Judicium actio est executio iudicati. T. 6. c. 802.
 Judicium causa olim indicacione creabatur in diplomate. T. 5. c. 1090.
 Judicium actio quomodo sit. T. 6. c. 1035.
 Judicium actio aique se litis aequum obicit, eamque exiit ante mandatum, datur in sum, qui defenditur. T. 6. c. 124.
 Judicium actio in condemnationem ex octavo prescriptum an, cui iudici adiacet. T. 3. c. 126. et c. 127.
 Judicium actio. Vide, Actio iudicati.
 An Judicium causa pignori non capientur aonae, militie et stipendii militum, et cur. T. 7. c. 1007.
 Judicium causa pignori capientur mobilia, tum immobilia, dante nomina. T. 7. c. 722.
 Judicium executioem contra legitimis hodie non observatur. T. 7. c. 1308.
 In Judicium causa si pignus capium sit. T. 7. c. 1308. et seq.
 Judicium, et confectio causa eadem est. T. 7. c. 1099.
 Judicium actione novator prior contractus, prior obligatio. T. 7. c. 646.
 In Judicium causa que res capi possunt. T. 7. c. 1307.
 Judicium, et confectio eadem tempore ad adveniens dari. T. 3. c. 112.
 pro Judicio est, quod est juratum. T. 4. c. 609.
 Judicium, et condonatio, non iudicio dari consuevit. T. 7. c. 109.
 Judicium non constituitur duo rei debendi, quia scientia accidit in personam. T. 7. c. 1310.
 Judicium litem fidei est. T. 2. c. 806.
 Judicium solvi satisfactionem. T. 1. c. 209.
 Judicium solvi. T. 3. c. 109.
 Judicium recessit appellatio. T. 2. c. 528.
 Judicium quomodo exequatur officio iudicis appellatio. T. 6. c. 843.
 Judicium rite capere presentiam omnium, ad quos res pertinet. T. 6. c. 823.
 Judicium est pars iura, et rhetores apud. T. 6. c. 526.
 Iudicium solvi satisfactio. Vide, Satisfactio.
 Judicium solvi casus qui est. T. 5. c. 291. et est res sit. Ibidem.
 Iudicium solvi stipulatio. Vide, Stipulatio iudicium solvi.
 Judicium adversus fidei iussorem exequendum. T. 6. c. 1212.
 Judicium solvi cautio. T. 4. c. 829. et seq. Vide, Satisfactio.
 Judicium solvi cautio debet causa cognita. T. 4. c. 868.
 Judicium solvi satisfactio. T. 4. c. 1177.
 Judicium solvi satisfactio quando, et a qua reari debet. T. 3. c. 104.
 Judicium solvi cautio a qua non primum debet. Ibidem.
 Judicium solvi quis satisfacit. T. 3. c. 126.
 Judicium solvi quis an ita clausula habeat. T. 4. c. 291.
 In Judicium esse dicitur a iudice non competentem. T. 7. c. 1229. et seq.
 Judicium inter alios an necesse. T. 4. c. 286.
 Judicia omnia utrum sint, aut esse debent absolutoria. T. 2. c. 353.
 Judicia publica capitalia, vel non capitalia. T. 2. c. 343.
 Judicia omnia hodie non extraordinaria. T. 3. 360.
 Judicia publica alia civilia, alia criminalia. T. 2. c. 345.
 Judicia publica non nomen habent. Ibidem.
 Judicia publica utrum alio more hodie instituantur, quam privato. T. 3. c. 347.
 Judicia privata apud eorum iudicem habere solent. T. 2. c. 291.
 Judicia civilia eduntur an inscriptione. T. 2. c. 348.
 Judicia stricta. T. 6. c. 411.
 Judicia contraria. T. 1. c. 106.

Judicia extraordinaria quid et privata distent. T. 1. c. 102.
 Judicia auctor appellatorem quomodo sint. T. 6. c. 679.
 Judicia extraordinaria cognoscunt ordinario iudicio deordinata. T. 4. c. 461.
 omnia Judicia sunt hodie extraordinaria. T. 5. c. 1238. non tamen ordinaria, solemnia, formularia aut auctorata. Ibidem.
 Inter Judicia bonae fidei, et stricta differentia quomodo sit. T. 6. c. 411. et c. 412. ratio differentia quomodo sit. Ibidem.
 Judicia, et contractus in quo differunt. T. 5. c. 340.
 Judicia aut monogeneralia, aut apud alia: apostolica, quibus agitur de re singulari, de bonis, de summa certa. T. 6. c. 461. generalia autem, in quibus vertitur universitas bonorum, et actio pro socio, aut negotiorum gestorum, actio inter alios. Ibidem.
 Judicia publica ex legibus veniunt, et quomodo iam sunt leges. T. 5. c. 817.
 Judicia bona fidei, et iudicia arbitraria in quo differunt. T. 5. c. 463.
 Judicia bona fidei. T. 5. c. 658.
 Judicia arbitraria. Ibidem.
 Judicia omnia sunt hodie extraordinaria. T. 5. c. 461. et T. 3. c. 104. et T. 7. c. 1292. et T. 2. c. 700.
 Judicia bona fidei. Vide, Bonae fidei iudicia.
 Judicia non capitalia quomodo sint. T. 6. c. 160.
 Judicia centumvitalia quomodo sint. T. 6. c. 670.
 Judicia recuperatoria quomodo sint. Ibidem.
 Judicia capitalia quomodo sint, et quare sic dicantur. T. 6. c. 166.
 Judicia redduntur in iudicium. T. 6. c. 636.
 Judicia publica, sub quibus crimen periclitatur, vel de vi publice constatur actio, an omnia sint famosa. T. 6. c. 300.
 Judicia, in quibus damni ratio habetur, ad quos pertinet. T. 6. c. 503.
 Judicia a quo tempore facta sunt extraordinaria. T. 6. c. 165.
 Judicia privata, et publica quando, et quomodo in ea causa communicantur. T. 6. c. 136.
 Judicia publica quomodo sint, et cur dicantur. T. 6. c. 78.
 Judicia famosa quomodo sint, et quomodo non sint. T. 6. c. 1233.
 Judicia summa exaltationis quomodo dicantur. Ibidem.
 Judicia redduntur in iudicium. T. 4. c. 1018.
 Judicia omnia extrajudicialia posita in arbitrio magistratum. T. 4. c. 833.
 Judicia, et contractus in quo differunt in oratione ambigua. T. 4. c. 1069.
 Judicia quomodo sit. T. 6. c. 754.
 Judicia bonae fidei generalia, et specialia quomodo sint. T. 3. c. 117.
 Judicia publica quomodo sint, et cur ita vocentur. T. 3. c. 104.
 Judicia liberalia quomodo sint, et quomodo differantur. T. 3. c. 121.
 Judicia quibus laesum recipiunt vindicationes, et recipiunt peractiones. T. 3. c. 507.
 Judicia vocentur discretionales, quomodo sunt apud iudices, et admodum introducta integritas, aut peractiones eorum. T. 3. c. 98.
 Judicia omnia sunt absolutoria, velente actore. T. 3. c. 421.
 Judicia incipiunt a contestatione litis, et durant usque ad sententiam. T. 3. c. 99.
 Judicio duplici, et quadruplici quid. T. 3. c. 86.
 Judicia publica per quomodo res ordinantur. T. 3. c. 343.
 Judicia famosa majora sunt non famosa, quam paria. T. 4. c. 510. et c. 568.
 Judicia majus quam sint. Ibidem.
 Judicia ambigua. T. 4. c. 1277.
 Judicia privata quomodo dicuntur. T. 7. c. 1557.
 Judicia centumvitalia sunt iudicia de petitione hereditatis. T. 7. c. 641.
 Judicia criminalia alim exercebantur solemniter, rite et eorum iudicium exercebantur non observantur. T. 7. c. 1342.
 Judicia pura cum inter duos contendantur, et vertuntur criminalia iudicium praeferit rivali, possessorum petitioni, major quatuor minori. T. 7. c. 1236.
 Judicia morientium ultima. Vide, Ultima iudicia.

Judicia civilia, et extraordinaria multum inter se differunt. T. 7. c. 1307.
 Judicia omnia hodie sunt extraordinaria. T. 7. c. 1341.
 Judicia privata unum plerumque habent iudicem sententia, et deinde formula. T. 7. c. 641.
 Judicia in aut discretionales iudiciorum, vel reorum, vel personarum. T. 1. c. 930.
 Judicia appellantur discretionales, quomodo sunt apud iudices, asserores introducta litigantibus. T. 2. c. 127.
 Judicia duplicia quomodo dicantur. T. 3. c. 569.
 Judicia simplicia quomodo sint, et alio passat case dicitur. Ibidem.
 Judicia omnia stricta prae iure non observantur. T. 3. c. 656.
 Judicia, et iuris discretionales in libris eadem sunt. T. 6. c. 77.
 Judicia an quibus constent. T. 6. c. 81.
 Judicia iustorum. T. 7. c. 685. Vide, Juris iudicium iudiciale.
 Judicia ipsorum aut. T. 2. c. 573.
 Judicia stipulationes quomodo sint. T. 2. c. 529. et c. 540.
 Judicia testamentaria. T. 7. c. 718. Vide, Testamentaria litem.
 Judicia acta quomodo sint. T. 3. c. 806.
 Judicia nuntium est contestatio litis, sine sententia. T. 3. c. 379.
 Judicia accepti tempus spectari, non delicti. T. 1. c. 205.
 Judicia acceptio-em etiam privato dari. T. 1. c. 326.
 In Judicia mutandi causa alienatione facta. T. 2. c. 377.
 Judicia mutatio non facit aliam causam. T. 6. c. 818.
 Judicia publici cognitio, questio, exercitio, et executio non est jurisdictionis. T. 1. c. 316.
 Judicia publica quomodo sit. T. 5. c. 783.
 Judicia iustitiae datur extraneo heredi. T. 5. c. 678.
 Judicia publici exercitio non est aliud morum imperium. T. 5. c. 570. et c. 576.
 In Judicia constitutione est forma quomodo, et forma iudicii. T. 4. c. 1041.
 Judicia dies differt morbo sunt. T. 4. c. 854.
 Judicia publica exercitio cum permittitur. T. 3. c. 67.
 Judicia bona, et extrema litem aut executio. T. 3. c. 74.
 Judicia non aut extrema litem aut sit. Ibidem.
 Judicia liberalia prerogativa quomodo. T. 7. c. 1255.
 Judicia in iure est litem contestatio sunt in iura vocatio. T. 7. c. 637.
 In Judicia observatione refertur res. T. 7. c. 657.
 Judicia nota est res iudicata. T. 7. c. 638. et seq. Ibidem.
 Judicia via pleior est, quomodo actio nomen sit. T. 1. c. 910.
 Judicia publici cognitio, et executio publice aut jurisdictionis. T. 1. c. 316.
 In Judicia arbitraria quomodo rerum habetur ratio. T. 5. c. 39.
 Judicia privata dirimenda cur longiora sint tempora praestantia, quam publica. T. 1. c. 375.
 In Judicia centumvitalibus. T. 4. c. 233.
 In Judicia omnibus. T. 6. c. 961.
 non omne, quod in Judicia accedere potest, arbitrio iudicis quomodo debetur, sit aut in Judicia bona fidei. T. 6. c. 396.
 In Judicia omnia est litem contestatio sit in iudicium, non in arbitrium. T. 6. c. 964.
 In Judicia bona fidei actio litem doli acceptio. T. 6. c. 444.
 In Judicia extrajudicialia formulae non observantur. T. 3. c. 129.
 In Judicia in communibus familiis exerceantur, et communis dividendi singuli coheredes quare praestantur dum tamen. T. 6. c. 98.
 In Judicia publica melior est conditio statutorum, quam avari. T. 4. c. 1056.
 In Judicia publica praeferuntur, et in iudicia familiaria arceantur, et communis dividendi utraque pars iura actoria, et rei habet. T. 4. c. 1059.
 In Judicia familiaria exerceantur, et communis dividendi utraque pars iura actoria, et rei habet. T. 4. c. 1059.
 In Judicia familiaria arceantur, et communis dividendi utraque pars iura actoria, et rei habet. T. 4. c. 1059.

in iudicio secundum eam sit interpretatio, qui ambigere loquitur. T. 4. c. 1068. in contrariis eorumque, qui ambigere loquitur. Ibid.

in iudicio stricte iudicis officium non est supplere omniaque diligencia, defensionem, et exceptiones. T. 4. c. 1002.

in iudicio personarum triplex ratio. T. 4. c. 751.

iudicium bonae fidei parte in contentum facta est, et quomodo nascitur. T. 4. c. 77.

iudicium stricti iuris bonae fidei iudicia distant. T. 4. c. 482. et c. 548.

iudicium in edicto Praetoris quidam scriptum putant fuisse de veritate, sed male. T. 4. c. 79.

iudicium publicum, et privatum. T. 7. c. 1066.

at seq. quod continet. Ibid.

iudicium privata, quae in iudicio oritur. T. 7. c. 1057. et seq.

iudicium exactionis bonae non observari sublimitatem Jurisconsultorum, praeque formae, sed primum, et actum ordinem legem. T. 7. c. 1234.

iudicium, in quoque de fraude agitur, quid maxime considerandum. T. 4. c. 872.

iudicium non cognoscitur quidam sit. T. 4. c. 897. et c. 906.

iudicium de iudicio in sit generalia. T. 4. c. 915.

iudicium bonae fidei est semper appetitur tempore rei iudicatae. T. 4. c. 578.

iudicium in iudicio est semper iudicium. Ibidem.

iudicium commutatum, et peremptorium vult quidem equum, sed non modo in utroque estimatur. T. 4. c. 579.

iudicium quatuordecim pias quantitates variantur, quod agendum. T. 4. c. 20.

iudicium Episcoporum. T. 4. c. 339.

iudicium autem causae est peremptoria. T. 5. c. 281.

iudicium communis quoniam res, et in impense quoque veniunt. T. 4. c. 683. et c. 695.

iudicium de peccato in episcopo dicitur. T. 4. c. 340.

iudicium mali per quod impediens quae possit. T. 4. c. 811.

iudicium, quod quia foret tempore instituit, secundum filio, etiam, et causam mutare se liceat. T. 4. c. 1253.

iudicium in iudicio exceptio per se. T. 6. c. 70.

iudicium communis dividendo qui recte sit positus. T. 6. c. 648.

iudicium de eo, qui iudicio nisi impediret. T. 6. c. 644.

iudicium commutatum quod dicitur, et de causis latius, quoniam potest sit efficiendum. T. 4. c. 42.

iudicium se sistere aliqui agunt, quod quoniam testis fieri debeat. T. 4. c. 95. et c. 95.

iudicium liberali sit aliquod prejudicium accedere possit post iudicium contestatum. T. 6. c. 817.

iudicium contumacia dicitur. T. 4. c. 1088.

iudicium publice servus accusatus. T. 4. c. 819.

iudicium loterie, commode dividendo, et familiae eriscendum obligatur populum, in completum factus est. T. 4. c. 842.

iudicium triplici superius non potest emptio appellari. T. 8. c. 882.

iudicium semel accepto alio est preceptum fore. T. 3. c. 164.

iudicium abestante non defensi bono quod edicto praesideri iubentur. T. 3. c. 111.

iudicium alio alio si quidem impediunt, quae actio est. T. 4. c. 71.

iudicium petitorium. T. 7. c. 1237.

iudicium totum. T. 7. c. 396.

iudicium possessorem. T. 7. c. 1237.

iudicium totum iudicium. T. 7. c. 965. et seq.

iudicium mali stipulatio. Vide, Stipulatio iudicii mali.

iudicium inter contrarios, quod totum in populum dicitur bonae fidei. T. 7. c. 963.

iudicium civili servus conuocatur, et conuocari possit. T. 7. c. 895.

iudicium bonae fidei sicut est licentia iudicia. T. 7. c. 1145. Vide, Bonae fidei iudicia.

iudicium stricte iuris, vel recte admodum est, licentia iudicia. Ibidem.

iudicium contrarium. T. 7. c. 620.

iudicium non fit coram, sed iudicium. Ibidem.

iudicium dividit, et subdividit. T. 6. c. 291.

iudicium, quoniam in deficiet exonerat, differentia. T. 4. c. 163.

iudicium publicum dividit. T. 2. c. 345.

iudicium publicum leges quae. T. 5. c. 847.

iudicium privatum, aut publicum paucis ex multis originibus quibus est. Ibidem.

iudicium semina, et capitalis divisio quoniam. T. 6. c. 105.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium semina aut aptus quae. T. 7. c. 123.

iudicium semina aut aptus quae. T. 7. c. 123.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

iudicium strictum iuris contentum. T. 5. c. 776.

Juris ignorantie ex accusat minoris 30. anat. ibid.
 Juris ignorantia ex parat conditionem inedit. T. 3. c. 637.
 Juris commo unde deducitur. T. 3. c. 10. et seq.
 Juris duas esse positiones, publicum, et privatum. T. 3. c. 18.
 Juris civilis debetur. T. 3. c. 21. et c. 35. et c. 36.
 Juris civilis partes quatuor. T. 3. c. 30. et seq.
 Juris ignorantia neminem excusat. T. 3. c. 227.
 Juris naturalis ignorantia neminem excusat. T. 3. c. 23.
 Juris sententia pœnitenti capere. T. 3. c. 103.
 Juris divinus in significatione positus, et cui multiplex. T. 3. c. 19.
 Juris divinus in speciebus positus. ibid.
 Juris civilis origo. T. 3. c. 16.
 Juris precepta quatuor sunt. T. 3. c. 13.
 Juris doctrina nulla est perpetua. T. 3. c. 208.
 Regula cum periculo suscipitur. ibid.
 ex Juris regna quæque argumenta deducuntur. Ibid. 238.
 Juris quatuordecim sunt generaliter, sed specialiter tractantur. T. 3. c. 42.
 Juris ignorantia ex delicto alio, cui facit est nonnulla pericula. T. 3. c. 46.
 Juris sententia preceptorum esse in rem, quam auctorem in debentem, quem in culpam: in liberationem, quam in obligatorem. T. 3. c. 274.
 Juris ignorantia, et juris secretis quando exigitur, et quando non exigitur. T. 3. c. 172. et seq.
 Juris regum constitutor ex his, qui sepe sunt. T. 3. c. 139.
 Juris gentium error neminem excusat, si tantum commiserit. T. 3. c. 104. Juris civilis error excusat. ibid.
 Juris scripti vis est in mente accepta, non in litteris. T. 3. c. 440.
 Juris patronatus paries. T. 3. c. 970.
 Quam juris sententia, et facti, et verbi differentia inter ea. T. 3. c. 1427.
 Prose juris nomen potest et alium transferre, quam ipse habet. T. 3. c. 827. et c. 873.
 Juris plerumque voces, qui quod sint male ab interpretibus accipiunt, accipiunt et male a fore. T. 3. c. 791.
 Juris tres partes fecit Cicero. T. 3. c. 648.
 Juris nomenclatura non debet abuti ad injuriam. T. 3. c. 1349.
 Juris scientia quæ. T. 3. c. 707.
 Casualium Juris principia eodem verbo posse conscribi. T. 3. c. 647.
 Juris vastitudo nectitur qualem sent. T. 3. c. 880.
 Juris ignorantia quibus casibus formis, et rebus proest, ut in damnum recidat. T. 3. c. 694. et c. 695. Vide, ignorantia.
 Juris gentium ignorantia neminem excusat, libere agnoscitur, et juris cognitionis varie appellatur. T. 3. c. 924.
 Juris novi condendi ordi præscriptus et Justianus. T. 3. c. 24.
 Juris totius partes exarant. ibid.
 Juris nomen quod completatur. ibid.
 Juris ignorantia an excuset. ibid.
 Juris ignorantia neminem iure afficit, sed præsumit, sed non exstat, quem damno. ibid.
 Jurisconsulti omnes rebus restant ad duodecim partes. T. 3. c. 874.
 Jurisconsulti a Seneca imbuti, qui in duodecim omnium originibus nimis sunt inerti. T. 3. c. 926. et c. 927.
 Jurisconsulti est secundum iudicium verborum significacionem accipere, augere, et producere. T. 3. c. 1979.
 Jurisconsulti, et juris studiosi idem est. T. 3. c. 935.
 Jurisconsulti est augere significacionem verborum pro loco, et tempore. T. 3. c. 631.
 Jurisconsulti non appetat ea, quæ non eveniunt. T. 3. c. 544.
 Jurisconsulti, committunt non eadem re, pro solutorem ejusdem gratie in mutua, statuerunt, non ejusdem societate. T. 3. c. 305.
 Jurisconsulti imitantur Stoicos, qui placebant alio non in quædam satisfactionis hominum varis, sed tantum tantum, aliqua concordia. T. 3. c. 307.
 Jurisconsulti substatum fabricandi materiam appellat. T. 3. c. 203.

Jurisconsulti nostri non sunt diligentes in perscrutando constitutionum juris rationibus, quæ a majoribus per manus acceptæ. T. 3. c. 1817.
 Jurisconsulti quid comparent et Silesia. T. 3. c. 147.
 Jurisconsulti imbuti Silesia in deducendo enuntiantur. T. 3. c. 140.
 Jurisconsulti, qui dictum formula stipulationis, dicuntur modis, et causis adnotat. T. 3. c. 879.
 Jurisconsulti imitantur Stoicos, dum exprunt argues nomen. T. 3. c. 19.
 Jurisconsulti quoniam in proprio alii appellati. T. 3. c. 16.
 Jurisconsulti verborum significacionem augere solent. T. 3. c. 87.
 Jurisconsulti sunt veritatis verborum, quam Grammatici. T. 3. c. 119.
 Jurisconsulti adhibentur in lite ordinando. T. 7. c. 1211.
 Jurisconsulti notati dicuntur, et cur. T. 7. c. 901.
 Jurisconsulti multi alicui Imperatorum dicuntur. T. 7. c. 500.
 Jurisconsulti omnia juris vocabula intellectum habent. T. 3. c. 631.
 Jurisconsulti alia loci augere significacionem verborum. T. 3. c. 631.
 Alia Jurisconsulti milia quosque modo testamentum facit, valet. T. 7. c. 1039.
 Jurisconsultum responsa valent, si alius ratio reddi non possit. T. 1. c. 134.
 Jurisconsultum proprium nomen. T. 2. c. 855.
 Jurisconsultum doctrine singularis, eo prope divinis. T. 1. c. 128.
 Jurisconsultum appellationes verum. T. 1. c. 140.
 Jurisconsultorum nomenclaturæ. T. 5. c. 531. Vide, Opuscula Jurisconsultorum.
 Alia Jurisconsultorum sententia, et auctoritas sententiam constitutionem habent in medium optime præcipue. ibid.
 Jurisconsultorum plerique filios suos doctrinam juris instituerunt. T. 3. c. 830.
 Jurisconsultorum catenæ quæ sunt. T. 3. c. 891.
 Jurisconsultorum verba cominus. T. 4. c. 34.
 Jurisconsultorum veterum esse aliam eodem ecclesiæ in Pandectis. ibid.
 Jurisconsultorum erat propria dignitas magistratuum officiorum. T. 7. c. 31.
 Jurisconsultus quid. T. 3. c. 387. et c. 334.
 Jurisconsultus alius esse cret, qui ignoscitur jura Pandectarum. T. 3. c. 378.
 Jurisconsulti quod proprii aut. T. 3. c. 367.
 Jurisconsulti voluntaria, aut contestatio. T. 5. c. 973.
 Jurisconsulti contestatio quæ est. ibid.
 Jurisconsulti contestationis ubique exercetur. ibid.
 Jurisconsulti consensu proprio mandata dicuntur. T. 3. c. 973.
 Jurisconsulti aut voluntaria, aut contestatio. T. 5. c. 973.
 Jurisconsulti consensu nunc est imperio, et alia imperio nulla est Jurisconsulti, aut aque est, si alia sententia est. T. 5. c. 971.
 Jurisconsulti aut mandata sunt, Jurisconsultum habent, non aut quidem jura, sed elevo. T. 5. c. 973.
 Jurisconsulti exercebant per imperio. T. 5. c. 971.
 Jurisconsulti est duplex. T. 5. c. 973.
 Jurisconsulti voluntaria quando exerceatur, et latur quæ. T. 5. c. 973. Item ibi. ibid.
 Jurisconsulti mandata est, qui dicitur ab eo, qui juxta datur. T. 5. c. 971.
 Jurisconsulti aut a magistrato mandatur, in la non constituitur ab eo, ut ea externali, qui alia iure magistratus compungunt. T. 5. c. 973.
 Jurisconsulti mandata aut, nam Jurisconsultum fuisse alii mandare non potest, qui ibid.
 Jurisconsulti quando legitime mandatur. T. 5. c. 973.
 Jurisconsulti cui mandata est, fugitur vice ejus, qui mandavit, non aut. T. 5. c. 971.
 Jurisconsulti iudicia, la possessionem rei servandam esse militante, quæ ea debet. T. 5. c. 161.
 Jurisconsulti damnationem, alia magistratum municipalem Urbem angustia non committitur, neque territorii proprium civile. T. 5. c. 30.
 Jurisconsulti damnationem, sive magistratum

municipalem arcta etiamdam, et exigens res est. T. 5. c. 19. et c. 30.
 Jurisconsulti aut contestatio, aut voluntaria est. T. 5. c. 581.
 Jurisconsulti contestatio in quæ datur. ibid.
 Jurisconsulti, qui de mandata est, certum est, nam alii mandare verum non posse. T. 5. c. 30.
 Jurisconsulti contestationis, qui reddere latur in vitæ laturis et eam laturum, in quæ datur a voluntaria, qui exerceat latur voluntaria. T. 5. c. 16.
 Jurisconsulti cui mandata est, la eibit proprii habet, sed ejus, qui mandavit, Jurisconsultio utitur. T. 5. c. 30.
 Jurisconsulti sua correctione collis est. T. 5. c. 560.
 Jurisconsulti Ecclesiasticæ et Seculari distinguntur. T. 5. c. 1111.
 Jurisconsulti Episcopi nulla tempore laturidit. T. 5. c. 833.
 Jurisconsulti non datur iudici datur la item certum, sed cognitio laturum, aut notio. T. 5. c. 832.
 Jurisconsulti criminum lege data, legata dicitur. T. 3. c. 92.
 Jurisconsulti cui data est, an alii mittam imperio daturum videatur. T. 3. c. 61.
 Jurisconsulti cui data est, an alii eadem imperio data esse videatur. T. 3. c. 62.
 Jurisconsulti cui data est, an quocumque concessa esse videatur, alia quibus ea explicari non possit. T. 3. c. 61.
 Jurisconsulti cui mandata est, vice mandantis, non ea sua dicit. T. 3. c. 61.
 Jurisconsulti cui mandata est, an ea data est directio. T. 3. c. 61.
 Jurisconsulti cui mandata est, qui jure sam habet, et alii am rursus mandare possit. T. 3. c. 61. quando ea sentit. ibid.
 Jurisconsulti cui mandata est, an ab eo appellatur, qui mandavit. T. 3. c. 105.
 Jurisconsulti cui principialis data est, qui concessa videatur. T. 3. c. 61.
 Jurisconsulti generaliter quomodo, et quomodo appellatur accipitur. T. 3. c. 60.
 Jurisconsulti magistratus infulcrum, non Principi. T. 3. c. 61.
 Jurisconsulti la majorem, vel majorem magistratum, item in concessione an esse possit. T. 3. c. 68.
 Jurisconsulti mandata diti potest delegata. T. 3. c. 62.
 Jurisconsulti mandata an re ad hoc legare, mortis mandata solent. T. 3. c. 67.
 Jurisconsulti mandata qui est. T. 3. c. 68.
 Jurisconsulti mitti qui est. T. 3. c. 49.
 Jurisconsulti non tam est la, quam Judicis officium. T. 3. c. 60.
 Jurisconsulti nullo est, si sine ejus imperio mitti. T. 3. c. 62.
 Jurisconsulti nulla est alia imperio alio, quo exerceatur, et ad amicum non perducatur. ibid.
 Jurisconsulti nunquam accipitur pro cognitione predicti dati, nec omnino laturum utrumque completi. T. 3. c. 10.
 Jurisconsulti per ea officii jura dicentia. T. 3. c. 60.
 Jurisconsulti perpetui, et edictum perpetuum, idem sunt. T. 3. c. 69.
 Jurisconsulti privatus homini mendi potest. T. 3. c. 61.
 Jurisconsulti quando est, qui nullius momenti. T. 3. c. 61.
 Jurisconsulti quomodo videatur contempe. T. 3. c. 61.
 Jurisconsulti simpliciter accipitur et iudice datur. T. 3. c. 68.
 Jurisconsulti sine quibus expediri non possit, et qui ea sunt. T. 3. c. 61. et c. 63.
 Jurisconsulti vicarii qui est. T. 3. c. 68.
 Jurisconsulti voluntaria magistratui propria jura, et factiva, quem contestationis competit. T. 3. c. 60.

- Jus gladii quid est. T. 5. c. 279.
Jus gladii comprehendit etiam jus belli gerendi, et administrandi. Ibid.
Jus monumenti omnem heredem aequatur, nisi aliter defectus caveat. T. 5. c. 349.
Jus usufructu arborum casum frumae, aut pomae, et criminis et atrocit. T. 5. c. 411, secus frumae casum, nec minorem 25. annis. Ibid.
Jus pignoris non potest quæri usceptione, nec jus usufructus, nec jus servitutis, nec jus hereditatis, et rer. T. 5. c. 703.
Jus positivum dicitur ad differentiam juris naturalis, quod est authenticum. T. 5. c. 457.
Jus pretorium mutius est jure civili. T. 5. c. 160.
Jus privatum facile privatorum conventionio mutatur. T. 5. c. 152.
Jus publicum in jure est triplex. Ibid. hoc jus privis conventionis mutari non potest. Ibid.
Jus publicum privatorum pactis mutari non potest. Ibid.
Jus a constitutibus est separandum. T. 5. c. 347.
Jus auctorum antiorum quibus etiam dubitari. T. 5. c. 416, verba Arrabii, et Sotomai de auctoritate annua que. Ibid.
Jus cognationis ad feminas refertur, jus agnationis ad masculos. T. 5. c. 123.
Jus communis conventionio restringitur, et coarctatur. T. 5. c. 914.
Jus commune dividuum esse acquirit, nec cogitatione quidem in partes scindi potest. T. 5. c. 878.
Jus civile, et pretorium a jure plurimum differunt latere se. T. 5. c. 120.
Jus civile quod est. T. 5. c. 1880 habet definitio conferta est per partitionem. T. 5. c. 12. 9.
Jus civile vigilantes scriptum est, non illa, qui aliam dicunt. T. 5. c. 1070.
Jus dedit filia a patre dedit non sufficit asseruendum. T. 5. c. 880.
Jus electionis subitum est Novella Justiniani. T. 5. c. 914.
Jus filii, si jure hereditate exheredatione tollitur, jus vero potestatis non item. T. 5. c. 951.
Jus novellæ constitutionis est generale in quædam inefficax testamenti. T. 5. c. 974.
Jus patris, quod est, jus fructu, mutui est, quem jus novelli fideicommissi. T. 5. c. 1115.
Jus patris est perpetuum, jus vero hereditatis plerumque imperpetuum. Ibidem.
Jus persone potest esse quilibet servitus. T. 5. c. 893.
Jus pignoris in fundo finitius est, quam in fructibus. T. 5. c. 1150. Accursum duas questiones hoc loco proponit, et quæsum sunt. Ibidem.
Jus potestatis causam improbande donationis præstat. T. 5. c. 918.
Jus pretiatis causam inhihenda donationis præstat. Ibidem.
Jus potestatis exheredatione non tollitur, sed jus filii tantum. Ibidem.
Jus potestatis, seu vinculum potestatis omnem personam facit patris et filii, vel filium. T. 5. c. 900.
Jus privilegiæ ejusque conditio que est. T. 5. c. 1901. privilegia Falcidia subijciuntur. Ibidem.
Jus pretorium quid est. T. 5. c. 1900. quod est honorarium dicitur. T. 5. c. 1901.
Jus singulari tenere procedendum non est ad alias species a lege singulari. T. 5. c. 1100.
Jus strictum humanitati oppositur. T. 5. c. 9007.
Jus pretorium. Vide, Pretorium jus.
Jus pretorium mutius est jure civili. T. 5. c. 360, hoc jus non transmittitur ad filium suum, quem superstitem reliquit illa, quæ per appellationem judicium extinguit, demum suum dicitur in negotio obit. T. 5. c. 513. an idem jus in dñm suum transmittit. Ibid. devertitur D. Marci de transsumptione. Ibid. et c. 514.
Jus signatum non procedit usceptione. T. 5. c. 912.
Jus sto ante aditum, alius gladii Prætoris habuerunt. T. 5. c. 603.
Jus individuum est. T. 5. c. 872.
Jus ingenuorum exheredatio non sufficit. T. 5. c. 900.
Jus ingenuitatis subterfugit alet muneribus, sed non in iura. T. 5. c. 812.
Jus ingenuitas, et jus commens in quo differunt. T. 5. c. 1125.
Jus emphiteuticum an sibi donari possit, aut vendi salvo jure vectigali. T. 5. c. 614.
Jus emphiteuticum an transferri possit in legatum. Ibidem.
Jus patronatus an servatur liberis demanatorum, quod habuit, qui demanatus est capitali judicio. T. 5. c. 305.
Jus accrescendi valet inter solos coheredes. T. 5. c. 312.
Jus civilis per partitionem dividitur a Cicerone. T. 5. c. 1160.
Jus pignoris, vel aliud jus rei coherens quomodo est assequetur a jure domini. T. 5. c. 1140.
Jus dedit ad officium an pertinet aliam esse, que non potest imperi, neque jurisdictionis. T. 5. c. 810.
Jus summum est jus strictum. T. 5. c. 360.
Jus consensationis. Vide, Jus accrescendi.
Jus summum. Vide, Summum jus, mutui alet, illa et romana. T. 5. c. 361.
Jus annuum restrictionis est accipiendum, non ampliatum. T. 5. c. 1190.
Jus crediti utitur erudit, qui bonis fidei erudit pecuniarum forentes ignorans. T. 5. c. 765 qui vero scietis forte jusverum adieciunt.
Jus commune ubi servatur, ubi nullum est privilegium. T. 5. c. 993.
Jus gentium est, inquit M. Tullius, at jus civile esse debet. T. 5. c. 1900.
Jus est individuum. T. 5. c. 871.
Jus legitimum successione. Vide, Successio.
Jus gladii quid est, et ad quemadmodum est mutius, et quænamque ordinis ita sit. T. 5. c. 830.
Jus publicum pactis privatorum mutari nequit. T. 5. c. 347.
Jus pretorium. Vide, Pretorium jus.
Jus plerumque rusticis ignorare permittitur est. T. 5. c. 814.
Jus, si non servitus, sicut esse non potest, obit fundum vicinus habet. T. 5. c. 881.
Jus liberi quid. T. 5. c. 951.
Jus dicere quondam in iure, et arvis sit. T. 5. c. 79.
Jus in vicare est juris experiri causis vocare. Ibidem.
Jus vocatum an statim in iure, quo aditum vocatur coheredit. T. 5. c. 24.
Jus vocatus est quæcumque causa venire debet. Ibidem.
Jus vocatus varie, et multipliciter esse causas. T. 5. c. 79.
Jus canonicum nomen simpliciter. T. 5. c. 130.
Jus semel quantum fidelissimè, et pacto potest adhibito sufficit non potest. T. 5. c. 71.
Jus gladii quibus mutari, et ad delictum possit. T. 5. c. 30. et seq.
Jus communi, et pretoribus in quo differunt. T. 5. c. 320.
Jus accrescendi an in paginis filii familias, et mutius bonis locum habet. T. 5. c. 681. et seq.
Jus accrescendi ex diversis causis non obstat. T. 5. c. 474.
Jus accrescendi inter quo versatur, et locum habet. Ibidem.
Jus accrescendi quibus debetur. Ibidem.
Jus civilis vultu præcipio, obtineoque per hoc dat. T. 5. c. 735.
Jus communi, id quod est non solutum canonicum, seu vectigal emphiteuticum mutui, quod in actione pignoratitia spectatur. T. 5. c. 325.
Jus crediti quod, et quando amittitur. T. 5. c. 612.
Jus pretorium, et jus constitutum, est jus legitimum, ismen longe datus ab eo, quod per emptionem jus legitimum dicitur. T. 5. c. 611.
Jus eorum, et filium cui facta actum iocoria, et iactura sunt. T. 5. c. 773.
Jus ejuerit commune est verbum scilicet, et rei. T. 5. c. 79.
Jus emphiteuticum quid. T. 5. c. 325.
Jus emphiteuticum, vel superficium prosumum quomodo est. Ibidem.
Jus praetorium. T. 5. c. 336.
Jus in vocare quid sit. T. 5. c. 79.
Jus ignorare quibus permittitur sit. T. 5. c. 794.
Jus lingui quomodo crescere dicitur. T. 5. c. 780.
Jus nec patitur, et in collatione bonorum facienda minus conferatur, plus inferatur. T. 5. c. 408.
Jus patrum potestatis non spectatur in iis, que ad causam, jure publicum pertinet. T. 5. c. 109.
Jus potestatis inextimabile est. T. 5. c. 702.
Jus positivum quomodo effectum habeat. T. 5. c. 408.
Jus publicum perpetuum cur dicitur, et que ejus effectus. T. 5. c. 510.
Jus perpetuum pro jure summo, jure directo. Ibidem.
Jus, qui sapientia vocatur inter certas personas mortuos, qui statim jure intestatorem est. T. 5. c. 410.
Jus, quod defunctus habuit, locatur, quod saltem cum animo ejus interit. T. 5. c. 138.
Jus abentis si interverit, aut res ejus usceptione habuit, emendatur per institutionem in integrum, edicta a quibus causis mutatur. T. 5. c. 137.
Jus servitus est, quod quis in alieno fundo habet, non paret fieri, seu proprietate. T. 5. c. 21.
Jus singulari quid sit, et dicitur. T. 5. c. 325.
Jus in rem liberorum quod sit, et quando accusetur. T. 5. c. 781.
Jus vetus, quod nuptias cum sororis filio conceditur, jure novissimum marito abrogatum est. T. 5. c. 417.
Jus positivum, et jus civile in quo differunt. T. 5. c. 831.
Jus nihil habet commune cum possessione. Vide, Possessio.
Jus Pretorium a jure civili differt asper momentum apud eum. T. 5. c. 1007.
Jus summum in quo consistit. T. 5. c. 800.
Jus Pretorium a jure civili differt quod definitum gradus. T. 5. c. 1000. et c. 1005.
Jus accrescendi inter quo versatur. T. 5. c. 1005.
Jus accrescendi. Vide, Accrescendi jus.
Jus civile et urbanum, et rusticum servitus. T. 5. c. 1000.
Jus filii qui suo habet. T. 5. c. 914.
Jus positum est in facta. T. 5. c. 1233.
Jus in rem servitus. Vide, Vinctio.
Jus singulari proprium adversum est pari communi. T. 5. c. 970.
Jus usufructum, et jus emphiteuticum prædii sapie in jure consociatur. T. 5. c. 1008.
Jus legum dicitur jus personarum, non privatum, an baset ad hereditatem ejus, cui usus aquæ concessus est. T. 5. c. 810.
Jus ordinum quod est. T. 5. c. 916.
Jus ingenui longis possessionibus non tribuitur, et, qui jure non computat. T. 5. c. 1408.
Jus pretorium semper benignius est jure civili. T. 5. c. 31.
Jus civile spectum est. Ibidem.
Jus civile filios accipit non agnecit. T. 5. c. 911.
Jus accrescendi inter quo statum est, qui re compuncti sunt, et concupis parca sciunt. T. 5. c. 1317.
Jus verum, vel iniquum sibi postulat, et obtinet, eodem ipse ubi debet in quibuslibet causis pari. T. 5. c. 80.
Jus publicum, quo esse mutare possit. T. 5. c. 265.
Jus sum scientia, id non amittitur, licet aliud jus erigat. T. 5. c. 151.
Jus dei brandi qui datur. T. 5. c. 690.
Jus delictorum, jure civili sum sit datur, jure pignoratitia datur. Ibidem. auctoris utroque Ibidem.
Jus delictorum an datur hereditibus omnibus. Ibidem.
Jus decem re mandata homine alieno jus dicitur. T. 5. c. 58.
Jus dicuntur ante territorium non paretur. T. 5. c. 18.
Jus dicunt non obtemperare qui dicuntur, si quomodo præstantur. T. 5. c. 47. et c. 80.
Jus dicunt non obtemperare qui sit in edictis illa dicitur. T. 5. c. 88. et c. 89. et qui illud fecerit. Ibidem.
Jus dicunt non obtemperare actio quare, et

quomodo censurarum penalis, cui, et in quem datur, T. 3. e. 87.
 Jus decemio delictus malos quomodo poenatur, T. 3. e. 83.
 Jus decemio extra territorium jurisdictionis solis est, T. 3. e. 78. et e. 79.
 Jus decemio majestas contempta quomodo vindicatur, T. 3. e. 74. et e. 75.
 Jus decemio officium a jurisdictione quomodo differt, T. 3. e. 56.
 Jus decemio officium iudicatum est, ibidem, 56.
 Jus decemio officium qui completur, an ea iure jurisdictionis dominetur, ibidem, 59.
 Jus dicere quid sit, T. 3. e. 55.
 Jus dicere an quis possit in ea causa, in qua adversatur alicui, T. 3. e. 51.
 Jus dicere, ut testimonium an quis possit in ea re, in qua adversus fuerit, et an in consilio Jus dicere et diti se esse possit, T. 3. e. 57.
 Jus dicere quantum doli a iudicare, T. 3. e. 54.
 Jus dicere, jus alacris, jus reddere, iustitiam exhibere, item valet, T. 3. e. 49.
 Jus dicere puer filio suu, et quando possit, et contra, T. 3. e. 47.
 Jus dicere pater cui, quum iudicatur, T. 3. e. 54.
 Jus gladii dicitur gladii potestas, et ius ferri, T. 3. e. 47.
 Jus gladii quo iure competat, ibidem.
 Jus in corpore loci, ius in iure loci qui habere debet, T. 3. e. 47.
 Jus iniquum dicitur, vel impetratum, tum in actualibus, quia habet, tum in futuris, poenam pati debere, T. 3. e. 86.
 Jus iniquum magistratus consilio assessoris si dicatur, uter eorum decoretur, T. 3. e. 83.
 Jus iniquum poenatur, et impetratur, quando, et quo edicto liceatur, T. 3. e. 81.
 Jus iniquum, quod quis dicit alicui, eadem patere debet, T. 3. e. 82.
 Jus novum alicui dicere, eodem ipse uti debet, T. 3. e. 79.
 Jus novum dicitur, et illud poenatur, utriusque eadem est poena, T. 3. e. 81.
 Jus novum, et antiquum a magistratu poenatur, quo edicto liceatur, ibidem.
 Jus novum, et antiquum alicui dicere quo edicto liceatur, ibidem.
 Jus novum quod dicitur, est contrarii possit, T. 3. e. 127. et e. 128.
 Jus accrescendi ad ad substantiam transmittitur, T. 3. e. 866.
 Jus coloratum, T. 3. e. 283.
 Jus rectorum, not consensum dandi quibus actionibus Praetores non spectant, sed utilitatem, T. 3. e. 193.
 Jus libellorum quod est, T. 3. e. 283.
 Jus aquae damna quibus olim coarctatum erat, T. 3. e. 328. sed Principi hodie competat, ibidem.
 Jus salutare an prius fuisse ius gentium, T. 3. e. 21.
 Jus sacrum est ius civile, sive publicum, T. 3. e. 29.
 Jus female quod, ibidem.
 Jus regium quod, ibidem.
 Jus iacuum quod sit, T. 3. e. 380.
 Jus praetorium an possit vocari ius civile, T. 3. e. 36.
 Jus pignoris quo eas remisset creditor iudicium, T. 3. e. 450.
 Jus civile detrahunt quomodo a iure naturali, vel gentium, T. 3. e. 21.
 Jus quibus modis accipitur, T. 3. e. 10 et seq. Jus nunciandi, T. 3. e. 415. Vide, Nunciandi ius.
 Jus gentium divina providentia statutum est, T. 3. e. 29.
 Jus civile vocat est Praetor, T. 3. e. 20.
 Jus civile Praetor obsequitur, T. 3. e. 258.
 Jus civile, et ius praetorium a differant, T. 3. e. 28, et e. 39, 46.
 Jus gentium introducit servitutem, T. 3. e. 21.
 Jus civile non est idem ubique gentium, T. 3. e. 23.
 Jus non potest possideri pro diviso, nec dividi, T. 3. e. 199. pro indiviso potest possideri, ibidem.

Jus gentium quid, T. 3. e. 24. et e. 28.
 Jus naturale quid tribuit omnibus passim, T. 3. e. 19.
 Jus quid, T. 3. e. 45.
 Jus gentium est divinum ius, T. 3. e. 25.
 Jus publicum non mutat testamenti preceptum, T. 3. e. 358.
 Jus civile detrahunt a potius commutatione, T. 3. e. 35.
 Jus civile quod, T. 3. e. 15. et e. 35.
 Jus honorarium quid, T. 3. e. 13.
 Jus civile ut distinguitur a iure gentium, et ut sit iudicium, T. 3. e. 41.
 Jus civile quodammodo mutas Praetor est, T. 3. e. 8.
 Jus dicitur locus, quo ius redditur, T. 3. e. 11.
 Jus praetorium adjuvat ius civile, T. 3. e. 28.
 Jus amplexum, ibidem, T. 3. e. 278.
 Jus consanguinitatis est fraternitas, T. 3. e. 340.
 Jus testamentum quid, T. 3. e. 26.
 Jus civile papae utilitas, T. 3. e. 12.
 Jus vocari qui non possunt, vel non debet, T. 3. e. 90. et e. 91.
 In alterius Jus qui succedit, ejus iure uti debet, T. 3. e. 86.
 In Jus qui vocari possunt, vocari sequuntur, et ducuntur; vel si non sequuntur, perhibentur, et inveniuntur in ius, T. 3. e. 90.
 In Jus qui vocari non possunt, neque sequuntur, neque ducuntur, neque sequuntur imponere, ibidem.
 In Jus vocare verbum est Tabularum, ibidem.
 Jus expectari quid sit, ibidem.
 In Jus est aliquod ordo commune combratis, T. 3. e. 18.
 In Jus an permixta mea, an qua vocat, quid ius verba sonant, T. 3. e. 98.
 In Jus vocare potest singulis impare libertas civilis, vel universalia, non solum criminalia, sed universalia, T. 3. e. 96.
 In Jus vocare quid sit, T. 3. e. 90. Vide, Vocare in Jus.
 In Jus vocare potest velator liberi, T. 3. e. 90. et e. 94.
 In Jus vocari non possunt patroni, T. 3. e. 94.
 In Jus antriquum qui vocatur, praeterea debet demonstrare, vel edicto actionis, T. 3. e. 28. contra jus gentium est velle iudicem, violare legatum, ibidem.
 Jus iudicium quibus rebus constat, T. 3. e. 15.
 Jus iudicium quomodo sit, ibidem.
 Jus duplex, aliterum proprium, alterum commune, T. 3. e. 38.
 Jus accrescendi quid sit, T. 3. e. 110.
 In Jus vocare quid sit, T. 3. e. 34.
 Jus civile, vel gentium quomodo dividitur, T. 3. e. 15. quare an appellatur, ibidem.
 Jus petiti quod sit, T. 3. e. 200.
 Jus pignus quod est, T. 3. e. 173.
 Jus honoratum in pignus sit, quomodo emptio, T. 3. e. 200.
 Jus honoratum in acquirendo, et restituendo, nec conservando, et amittendo, T. 3. e. 173.
 Jus civile an efficere possit, ut qui possidet, vel potest, non intelligatur possidere, T. 3. e. 177.
 Jus civile an rem faciem inflectam facere possit, ibidem.
 Jus dicitur an impetiti culpa varietur, T. 3. e. 210.
 Jus Fendele, quo potissimum artificio ius Romanum in illud tractatum sit, T. 3. e. 576.
 Jus Fendele notrum scriptum a quo initium habuerit, T. 3. e. 568.
 Jus fidei quod, sit et dicatur, T. 3. e. 290. in quibus consistat, ibidem.
 Jus hominis quam completatur, T. 3. e. 473.
 Jus agnitionis civile est, et ideo facile corrupti potest, T. 3. e. 510.
 Jus civile non potest corrumpere per naturalem, ibidem.
 Jus accrescendi successio non est, T. 3. e. 187.
 Jus agnitionis ius civile dicitur, T. 3. e. 112.
 Jus civile, et ius praetorium in quo differunt, T. 3. e. 171.
 Jus civile est vera, ut amplius velentis, et cer, T. 3. e. 134.
 In Jus, dominumque alterius qui succedit, ius ejus uti debet, T. 3. e. 518 et e. 608. et e. 611.
 An antiquum quod vocatur, T. 3. e. 471. et

e. 553. et e. 134. cur ex regula non sit considerandum, T. 3. e. 162.
 Jus civile non potest per actus, exemplum, T. 3. e. 150.
 Jus accrescendi inter quos, T. 3. e. 489.
 Jus civile vagum, et incertum, T. 3. e. 380.
 Jus vagum, T. 3. e. 467.
 Jus petendi, ibidem.
 Jus sumitur latissime, T. 3. e. 374.
 Jus est sententia lata significatio, sed non vera, ut amplius, T. 3. e. 134.
 Jus novum extensio non licet, T. 7. e. 144.
 Jus commune, T. 3. e. 447.
 Jus praetorium, ibidem.
 Jus sedentia, non retractat, ibidem.
 Jus accrescendi non ubi ius ius, T. 7. e. 100.
 In Jus qui vocari, non potest praetor, et ab alterius improbo ius, T. 7. e. 100.
 Jus accrescendi est scriptum, T. 7. e. 645.
 Jus scriptum quomodo a Graecis vocatur, ibidem.
 Jus superfluum, et eademque in quo differunt, T. 7. e. 840.
 Jus publicum, ius privatum nec potest mutari, T. 7. e. 602.
 Jus scriptum omnino aequum, T. 7. e. 646.
 Jus civile in quibus verbis docetur, T. 7. e. 718.
 Jus civile, et ius praetorium in quo differunt, T. 7. e. 994. et e. 999.
 Jus offerendi, vide, Offerendi.
 Jus accrescendi unde originis amputat, T. 7. e. 1001. inter quos est, ibidem, e. 1002.
 Nullum Jus esse, quod non permat continuum alicuius 100 annorum, quomodo intelligitur nec est, T. 7. e. 1475.
 In Jus vocari non sit iudicium iudicis, sed illis constat, T. 7. e. 637.
 In Jus vocari non dimitatur, nisi vel eorum iudicio sit, vel de re transierit, T. 7. e. 568.
 In Jus qui vocatur, neque compellitur, T. 7. e. 107.
 Jus civile vigilantibus scriptum est, T. 7. e. 797.
 de in Jus vocandi illius emine permat ad eos, qui vocatur ad magistratum; nihil ad eos qui vocatur ad iudicem permat, T. 7. e. 578.
 Jus non sit iudicium, T. 7. e. 638.
 Jus perpetuum quid, T. 7. e. 767.
 Jus naturale telli non potest, T. 7. e. 1001.
 Jus maris, vel palus est privilegium, et eo iure praetoratus iudicis, vel per actus accusatoribus, qui accusare volunt adnotatum, T. 7. e. 1025.
 Jus potest quod est, ibidem.
 Jus accrescendi in hereditate, iam legitima, quam testamentaria locum habet, T. 7. e. 410.
 In Jus accrem possessionem locum habet ius, et eodem iure ad omnia possessionem instituitur, Praetor beneficium, ibidem.
 Jus esse, et potest, quam non in contrarium, praetor decet, et quo amittit, vel ea causa pignora accipit, vel ea causa iudicium, neminem potest per sua parte implere intentionem suam, T. 7. e. 993.
 Jus successione actus hereditarias completitur, T. 7. e. 731.
 Jus veto potestatem dedicare melius est, T. 7. e. 731.
 Jus nullum delictum ante conditionem; et qui respondet ante conditionem, et sit agit, T. 7. e. 881.
 Jus accrescendi, et ius substitutionis in quo differunt, T. 7. e. 1008.
 In Jus vocare ad Praetorem, vel ad eum, qui iudicium vocat, T. 7. e. 577.
 In Jus qui personae non vocatur, nec docetur sine primario Principis, T. 7. e. 578.
 Jus legitimum est ius scriptum, T. 7. e. 649.
 Jus gentium commune est, et aequum molat, T. 7. e. 160.
 Jus promereri, T. 7. e. 1436.
 Jus civile soli potest, T. 7. e. 1001.
 Jus consensum est ius non scriptum, T. 7. e. 645.
 Jus representationis, T. 7. e. 878.
 Jus gentium aequum molat, et aequum est omnia, T. 7. e. 961.
 Jus gentium, et naturale idem est, T. 7. e. 108.
 Jus novum ultra sua fines extendere non licet, T. 7. e. 1076.

Jus Pontificum est jus extraordinarium. T. 7. c. 1. 83.
 Jus Romanum quo potissimum utitur in jus Feudale traditum sit. T. 8. c. 576.
 Jus dei dicitur, dicitur edicere. T. 2. c. 546.
 Jus civile in contrario jure civili habetur. T. 1. c. 819.
 Jus dicitur officium dicitur etiam jurisdictionem officium. T. 2. c. 16. nec esse officium jurisdictionem. Ibidem. quomodo differat a jurisdictione. Ibidem. quid continent. Ibid.
 Jus dicitur, vel jus dicitur assidue, vel testimonium dicere an quis possit in ea causa, in qua advocatus fuit. T. 2. c. 149.
 Jus in quo vocatus est, ante litteras contestationem, obsequium militis, ut possit mutare forum. T. 2. c. 23.
 Jus ignorantia an tempora potestatem bonorum possessionis curant. T. 2. c. 608.
 Jus omnibus potest. Ibid.
 Jus quorundam habet magistratum dicitur honorarium, utraque potestatem. T. 2. c. 612.
 Jus quodlibet aliud, aliud angustia potestatis. T. 7. c. 406.
 Jus ignorantia tempora procedunt. Ibid.
 Jus optimum quodcumque sit. T. 7. c. 496.
 Jus patrum minus est dominum. T. 7. c. 543.
 Jus directum appellatur perpetuum jus. T. 1. c. 601.
 Jus publicum in quo consistit. T. 8. c. 21.
 Jus veteris quomodo vocatum a Justiniano. T. 8. c. 24.
 Jus dicitur extra ordinem quantum magistratus dicitur. T. 8. c. 37.
 Jus in quo vocatus est. T. 8. c. 10.
 Jus commune, et jus publicum pro eodem sumuntur. T. 8. c. 64.
 Jus dicitur piam est, quam possidet. T. 8. c. 78.
 Jus minus ipsa quo casu possidet. T. 8. c. 38.
 Jus ignorantia conditio iudicabit an datur. T. 8. c. 101.
 Jus significatur hereditatis, et actionis appellatur. T. 7. c. 121.
 Jus scriptum litteris solvere, quam passivo. T. 1. c. 62.
 Jurisprudencia quomodo ponitur. T. 1. c. 42. et c. 43.
 Jurisprudencia estiam voluntatis argumentum. T. 8. c. 498.
 Jurisprudencia in litteris. T. 7. c. 121.
 Jurisprudencia calumniam arguitur. T. 7. c. 125.
 Jurisprudencia quod. T. 7. c. 127.
 Jurisprudencia quasi jus sacrum. Ibidem.
 Jurisprudencia quod sit, et jurisprudentia generis. T. 8. c. 708.
 Jurisprudencia est maximum, et optimum remedium in idem expeditur. T. 7. c. 509.
 Jurisprudencia quibus deferri potest, et quibus non. Ibid.
 Jurisprudencia eodem. T. 1. c. 80.
 Jurisprudencia cui remittitur. T. 8. c. 908.
 Inter Jurisprudencia, et eundem sermonem quaerit sit in acria litteris dicitur. T. 1. c. 452.
 Jurisprudencia an pro potest. Ibid.
 Jurisprudencia dari posse per procuratorem. T. 8. c. 621.
 Jurisprudencia in litteris quod. T. 2. c. 397.
 Jurisprudencia domino deferitur agniti vassalli, nec probante. T. 8. c. 666.
 Jurisprudencia de calumnia variis ea casus datur. T. 8. c. 494.
 Jurisprudencia inter. T. 1. c. 812.
 Jurisprudencia res dicitur, est regula. T. 8. c. 671.
 Jurisprudencia controversas an dicitur. T. 8. c. 739.
 Jurisprudencia qui adversario deferri, iust, ut ad eum auctorem calumniam deferre. T. 8. c. 495.
 Jurisprudencia transactionis continet speciem. T. 8. c. 729.
 Jurisprudencia, res iudicate, et confessio sunt potest. T. 8. c. 516. et c. 517.
 Jurisprudencia contra bonos mores nullus est augmentum. T. 8. c. 498.
 Jurisprudencia, de rebus per probationibus, res regulariter datur. T. 8. c. 423. et c. 689.
 Jurisprudencia ex pactione venit. T. 8. c. 358.
 Jurisprudencia quodlibet postulatur, appellatur. T. 8. c. 1075.
 Jurisprudencia actio in, se res competat. T. 8. c. 909.
 Jurisprudencia deferitur ultro, referitur vero coactio. T. 8. c. 385.

Jurisprudencia quodlibet quodlibet naturam obligatoriam. T. 8. c. 704.
 Jurisprudencia calumnia remittit potest ex causis partium. T. 8. c. 384.
 Jurisprudencia sequi debet sententia iudicis, quod parti iudex dedit. T. 8. c. 455.
 Jurisprudencia iudicis an alteri possit. T. 8. c. 173.
 Jurisprudencia actio, officio iudicis remittitur potest, ut videlicet in certam summam jurisprudentiam. T. 8. c. 185.
 Jurisprudencia an, et quando vim potestatis, vel litteris, continet obstat. T. 8. c. 176.
 Jurisprudencia per omnia notatorem compo, nec item delegatorem, aut iudicem. T. 8. c. 177.
 Jurisprudencia rei aequi solet sententia iudicis. T. 8. c. 127.
 Jurisprudencia an jurisprudentiam. T. 8. c. 181.
 Jurisprudencia an rei iudicata vim suscipiat. T. 8. c. 614.
 Jurisprudencia, et res iudicata quomodo differunt. T. 8. c. 172.
 Jurisprudencia deferre quando delegandum. T. 8. c. 183.
 Jurisprudencia de calumnia quando parati, vel patrone esse remittitur. T. 8. c. 48.
 Jurisprudencia de iurisdictione res esse profect. T. 8. c. 177.
 Jurisprudencia qui deferri potest, an etiam referre possit. T. 8. c. 176.
 Jurisprudencia specie pactionis habet. T. 8. c. 55.
 Jurisprudencia iudiciale, quod in dubio casus jurisprudentia exigitur. T. 8. c. 173.
 Jurisprudencia acceptationi esse similia. T. 8. c. 177.
 Jurisprudencia, et pactum quomodo differunt. T. 8. c. 478.
 Jurisprudencia est iustitiam iudicis accepti. T. 8. c. 176.
 Jurisprudencia, quod tutor dedit, an rationem haberi debet. T. 8. c. 182.
 Jurisprudencia an Clericus remittitur. T. 8. c. 173.
 Jurisprudencia voluntarium an referri possit. Ibid.
 Jurisprudencia calumnia quibus remittitur. T. 8. c. 181.
 Jurisprudencia, et pactum in quo differunt. T. 8. c. 68.
 Jurisprudencia filii an patri parati. T. 8. c. 622.
 Jurisprudencia pro potest. Ibid.
 Jurisprudencia, de iurisdictione quando res principalis parati. T. 8. c. 68.
 Jurisprudencia calumnia non exigitur jura canonica, jura civilia requiritur. T. 8. c. 773.
 Jurisprudencia de non accusanda uxore est iudicium. T. 8. c. 812.
 Jurisprudencia clericis interdictionem. T. 7. c. 777.
 Jurisprudencia probatum moschaedonici S. Benedicti. T. 8. c. 818.
 Jurisprudencia interpretari Pontificum est. T. 8. c. 813.
 Jurisprudencia deferri deficientibus probationibus. T. 8. c. 976.
 Jurisprudencia pro publico derogare non potest. T. 8. c. 850.
 Jurisprudencia condicionalis est imperfectum. T. 8. c. 816.
 Jurisprudencia in causa matrimonii iudicium facit. T. 8. c. 1808.
 Jurisprudencia non potestur ad ea, de quibus dicitur, vel regulam non est. T. 8. c. 431.
 Jurisprudencia motu calumnia obligat. T. 8. c. 836.
 Jurisprudencia absolventis solvit. Ibid.
 Jurisprudencia inter Christianos ubi magis optet, quam ubi parati. T. 8. c. 927.
 Jurisprudencia non temporaria datur. T. 8. c. 921.
 Jurisprudencia in idem rei estimanda: causa agitur deferri a iudice ex occasione parati. T. 8. c. 871.
 Jurisprudencia a debitorum ratiuncie efficit, et pignus liberatur. T. 8. c. 931.
 Jurisprudencia est acceptationi simile. Ibid.
 Jurisprudencia potestatem exceptionem parati. Ibid.
 Jurisprudencia delictum adversarius a Procuratore in idem aliam datur, cum specialiter dimittit non mandatur, non ex illis. T. 8. c. 873.
 Jurisprudencia est bonis omnis controversia. T. 1. c. 891.
 Jurisprudencia in locum saltem accedit. Ibid.
 Jurisprudencia, quod in una causa iurati, non potest nisi proderit in alia. T. 8. c. 866.
 Jurisprudencia parati actionem, si libertas causa libertas patrone iuraverit, ut datum opera quascunque petemus indicem. T. 1. c. 943.

Jurisprudencia non deferri tiori, et curatori iuxta in causa pupilli, vel adolescentis, nec heredi defuncti. T. 1. c. 873.
 Jurisprudencia, vel conventio sine causa non valet. T. 1. c. 873.
 Jurisprudencia vicem rei iudicatae obstat. T. 4. c. 901.
 Jurisprudencia ab adversario delictum an sequi debeat sententia. T. 3. c. 647.
 Jurisprudencia est etiam probatum. T. 3. c. 639.
 Jurisprudencia in litteris quod sit, et in quibus rebus datur. T. 3. c. 455.
 Jurisprudencia, et res iudicata in quo differunt. T. 3. c. 94.
 Jurisprudencia calumnia parati, patrone remittitur. T. 4. c. 355.
 Jurisprudencia calumnia ab arguitur adversarius, rationes edicere postulat, arguitur. Ibid.
 Jurisprudencia de re principalis aliud, aliud de calumnia. Ibid.
 Jurisprudencia in idem, quod tutor propter consensum adversarii. T. 4. c. 445.
 Jurisprudencia deferri sententia iudicis in bonis fidei iudicis, etiam invito utroque litigatore. T. 7. c. 693.
 Jurisprudencia, quod item finit, aut est voluntarium an necessarium, aut iudiciale. T. 7. c. 685.
 Jurisprudencia in idem an deferatur in tutorem an locum culpam. T. 7. c. 912.
 Jurisprudencia iudiciale exigi in dubio casus. T. 7. c. 684.
 Jurisprudencia iudiciale quod. T. 7. c. 685.
 Jurisprudencia laboratorum. Ibid.
 Jurisprudencia, quod pactum obstat, servandum. T. 7. c. 618.
 Jurisprudencia deferri in iudicio, vel in iure. T. 7. c. 691.
 Jurisprudencia res delictum quando referri non potest. T. 7. c. 692.
 Jurisprudencia deferri in actione depositi inopia probaturum. T. 7. c. 693.
 Jurisprudencia delictum in iudicio an possit referri. T. 7. c. 691.
 Jurisprudencia qui deferri, prior debet iurare de calumnia. T. 7. c. 693.
 Jurisprudencia calumnia. Ibid.
 Jurisprudencia voluntarium quod. T. 7. c. 685.
 Jurisprudencia ex conventione. Ibidem.
 Jurisprudencia Christianorum quale erit alim. Ibid.
 Jurisprudencia qui petit, debet prius iurare de calumnia. T. 7. c. 693.
 Jurisprudencia actio, et rei. T. 7. c. 691. et seq.
 Jurisprudencia deferendum ab eodem locum moveri iudicem. T. 7. c. 686.
 Jurisprudencia voluntarium. T. 7. c. 685.
 Jurisprudencia necessarium. Ibid.
 Jurisprudencia ex pactione deferri dicitur, cum rem iurat, volente, et delevante actore. T. 7. c. 691. et c. 692.
 Jurisprudencia libere obstat patrone sua valet. T. 7. c. 613.
 Jurisprudencia loco solutis erit. T. 7. c. 1478.
 Jurisprudencia de litem. T. 7. c. 754.
 Jurisprudencia non refertur inter modos tollendum obligationem. T. 7. c. 754.
 Jurisprudencia voluntarium. T. 7. c. 684.
 Jurisprudencia dicere. T. 7. c. 688. et c. 689.
 Jurisprudencia punitur non vocata parte altera. T. 7. c. 693.
 Jurisprudencia debet exigi confestim, et cor. T. 7. c. 695.
 Jurisprudencia an deferre possit servi, et filii familias, in re domini, et patris, et in re pignori. T. 7. c. 690.
 Jurisprudencia, quod quis fecit in litteris. T. 7. c. 754.
 Jurisprudencia deferri una potest in ea, cui mandata est recta, vel defunctio. T. 7. c. 623.
 Jurisprudencia falsum, quod iudex acquiescit est. T. 7. c. 1212.
 Jurisprudencia deferre non potest prodigus, nec furiosus sine curatore. T. 7. c. 689.
 Jurisprudencia deferri actio permittitur lege Cornelia. T. 8. c. 631.
 Jurisprudencia non potest deferre pupillus sine tutore auctoritate. T. 7. c. 689.
 Jurisprudencia iudicis, et advocatorum. T. 7. c. 689.
 Jurisprudencia de calumnia primo iudicis iudicium. T. 8. c. 568.

Jurajurandum deferitur tunc in iudicio, aut in foro. T. 2. c. 673.

Jurajurandum, appellatur hoc iudicio ab adversario deferitur, appellari non potest. T. 2. c. 680.

Jurajurandum est definitio lile, qua fit cum oblatione divini. T. 2. c. 471.

Jurajurandum deferitur iudice in bono fidei iudicio, etiam in iure iurisque litigatorum. T. 2. c. 478.

Jurajurandum quod dicitur, non potest revocari. Id. Jurajurandum premissum accusacionem facit ab eo, qui perit, instrumentum iterum exhiberi. T. 2. c. 481.

Jurajurandum est Liberio emptatorem etiam alieni, et Paculo mortis, quo quotidianum non oblatorem. T. 2. c. 77.

Jurajurandum quid sit. T. 2. c. 169.

Jurajurandum cui debeat, et unde sic dicatur. Ibidem.

Jurajurandum est debet annuere inter solennem, et legitime prohibitionem generis. T. 2. c. 111.

Jurajurandum qui debet, debet prius iurare de calumnia. T. 2. c. 736.

princeps Jurajurandi gratiam faciebat. T. 2. c. 499.

Jurajurandi in factum actio. Vide, Actio Jurajurandi.

Jurajurandi an maior vis sit, quam pacti. T. 2. c. 177.

Jurajurandi varie genera. T. 2. c. 684. voluntarii adversarii, iudicis.

Jurajurandi forma, quod iuratur, qui compellatur fieri potest. T. 2. c. 729.

Jurajurandi activa forma. T. 2. c. 25. et c. 26.

Jurajurandi verba solennia. T. 2. c. 26. et T. 2. c. 672.

Jurajurandi duo genera. T. 2. c. 665. et T. 2. c. 688.

de Jurajurandi condicione. T. 2. c. 96.

Jurajurandi iura major, quam pacti. T. 2. c. 750.

Jurajurandi condicio, cur in libertatis non remittitur. T. 2. c. 274.

Jurajurandi condicio heredi est edicte Prætoris remittitur. T. 2. c. 440.

Jurajurandi electio datur domino in feudum canonicis. T. 2. c. 630.

Jurajurandi contempna religio satis Deum ultorem habet. T. 2. c. 42.

Jurajurandi quid sit, et officio. T. 2. c. 628.

Jurajurandi major in iure vis non est, quam pacti. T. 2. c. 23.

Jurajurandi, et pacti par causa est. T. 2. c. 56.

Jurajurandi vis major, quam fidei iudicis. T. 2. c. 836.

Jurajurandi definitio. T. 2. c. 842.

Jurajurandi formæ Episcopis tradita. T. 2. c. 106.

Jurajurandi tria genera. T. 2. c. 778.

Jurajurandi exceptio eorum est, nam pecti conventi exceptio. T. 2. c. 872. et 873. hanc exceptio est periculum. Ibidem.

Jurajurandi condicio. T. 2. c. 909.

et Jurajurandi causa potestatis. T. 2. c. 632.

Jurajurandi condicio an remitti possit. T. 2. c. 740.

Jurajurandi revocatione. T. 2. c. 695. et seq. de Jurajurandi revocatione. Ibidem, et seq.

Jurajurandi revocatio non permittitur favore fideicommissarii. T. 2. c. 695.

Jurajurandi exceptio quorum comparata. T. 2. c. 689. de qua est actio Jurajurandi, recte constituitur. T. 2. c. 678.

Jurajurandi revocandi ius quidem causam. T. 2. c. 672.

Jurajurandi dandi duo genera. T. 2. c. 67.

Jurajurandi non potest esse imperialis actus memoratum. T. 2. c. 353.

Jurajurandi agendi verborum sigillatorem. T. 2. c. 399.

Jurajuramentum minus, ac digitoles. T. 2. c. 369.

verhorum, quæ sunt in legibus, senatusconsultis, responsis, edictis. T. 2. c. 154.

Jurajuramentum a magistrato esse exigitur. T. 2. c. 82.

Jurajuramentum quid. T. 2. c. 11.

Jurajuramentum exigitur in adsecuribus, quæ non augitur in magistratibus, quibus adsecuris. T. 2. c. 44.

Jurajuramentum proprium. T. 2. c. 13.

Jurajuramentum differentia. T. 2. c. 100.

Jurajuramentum, quod inest idemque, longe aliud est, quam ius, et quod inest actio quod ius. T. 2. c. 902. et c. 108.

Jurajuramentum citre extraneum obligat potest, vel dominum. Ibidem.

de Jurajuramentis sacris Constantino Novella. T. 2. c. 125.

Jurajuramentum quando ratum compertur. T. 2. c. 835.

et Jurajuramentum pater, vel dominus obligatur. T. 2. c. 873.

Jurajuramentum qui stipulid facit, non videtur dolo malo facere, quia parare necesse habet. T. 2. c. 142.

et Jurajuramentum pater, vel dominus tenetur, non extraneus. T. 2. c. 76.

quod Jurajuramentum qui habet. T. 2. c. 767. et c. 768.

quod Jurajuramentum. Vide, Actio quod ius, et Jurajuramentum obligatur pater, vel dominus. T. 2. c. 760.

actio quod ius datur pro modo ius. T. 2. c. 118. hanc actioem quo casu fit locum. Ibidem.

non pertinet ad extraneum personam. Ibidem.

Jurajuramentum domini imperium est, iussum non domini mandatum, sive preces. T. 2. c. 948.

Jurajuramentum, et mandatum in quo differunt. T. 2. c. 764.

Jurajuramentum voluntatis. T. 2. c. 26.

Jurajuramentum domini pro seniore est. T. 2. c. 536.

Jurajuramentum, sive legitimum non est ante 25. annum, nec in mare, oco in feminam. T. 2. c. 1137.

Jurajuramentum an sit servandum, quæ aciliter pater non improbat. T. 2. c. 842.

Jurajuramentum defecit. T. 2. c. 287.

Jurajuramentum capitur. T. 2. c. 412.

Jurajuramentum, et modicum intervallum moram extrahit. T. 2. c. 410.

Jurajuramentum speculatorum tabularum popularium quo est. T. 2. c. 478.

Jurajuramentum locustoris expellendi coloni quo est. T. 2. c. 402.

Jurajuramentum, et probabili colonum, vel habitacionem defendendi causa quæ sit, et dicatur. T. 2. c. 401.

Jurajuramentum. Vide, Possessio.

Jurajuramentum bella esse oportet. T. 2. c. 28. et seq. quomodo gerenda. Ibidem, c. 29.

Jurajuramentum exceptio. Vide, Exceptio ius.

Jurajuramentum servituti quo. T. 2. c. 1210.

non ius libertatis quo est. T. 2. c. 1225.

non ius servituti quo est. Ibidem.

Jurajuramentum recusatantia in integrum mandatum quo sit, et ubi evenerit. T. 2. c. 381.

Jurajuramentum causam possidendi qui habet. T. 2. c. 432.

et Jurajuramentum nuptias quo requiritur. T. 2. c. 410. et c. 411.

Jurajuramentum, cur sic appellatur. T. 2. c. 76.

Jurajuramentum liberi qui dicatur, et qui non amittit ius. T. 2. c. 910.

Jurajuramentum sumptus fuoris qui eximuntur. T. 2. c. 871.

Jurajuramentum dimidium quando fraud superat. T. 2. c. 810. et c. 811.

Jurajuramentum qui dicatur. T. 2. c. 1205.

Jurajuramentum patri. T. 2. c. 469.

Jurajuramentum, de quo. pre. et Pauli sententiam probavit. T. 2. c. 115.

Jurajuramentum erroris causa quo dicatur. T. 2. c. 103.

Jurajuramentum quid. T. 2. c. 43. et c. 387. et T. 2. c. 8. et c. 11. et c. 11.

Jurajuramentum quilibet pater iustitiam, et pateris equitatem. T. 2. c. 9.

Jurajuramentum amplexus. T. 2. c. 655.

Jurajuramentum fundamentum est fides. T. 2. c. 237.

Jurajuramentum casus est Quæstor. T. 2. c. 11. et T. 2. c. 159.

Jurajuramentum nuptiarum privatorum. T. 2. c. 613.

Jurajuramentum ratio non est quæsitio, sed est sua requiritur ascriptum debet. T. 2. c. 867.

Jurajuramentum descriptum. T. 2. c. 13.

Jurajuramentum, et legimum heredem, Apulei differentia quo. T. 2. c. 767.

Jurajuramentum, et legimum in quo differunt. T. 2. c. 600.

Jurajuramentum precatum. Vide, Pactum.

Jurajuramentum quo. T. 2. c. 13.

Jurajuramentum hanc separat et legitimum ab Apulei, et argute. T. 2. c. 307.

Jurajuramentum accusator ius est sui, postea inquit in alium. T. 2. c. 1130.

Jurajuramentum ius occupacionis est pro amptore, vel transacione. T. 2. c. 1340. et seq.

Jurajuramentum ius occupacionis pro decto. T. 2. c. 1213. et seq.

Jurajuramentum ius occupacionis pro decto. T. 2. c. 1243.

Jurajuramentum ius occupacionis pro herede. Ibidem, et seq.

Jurajuramentum dicitur, non fuit est ubiqueque manet, verum non est. T. 2. c. 410.

Jurajuramentum a clericali separandi. T. 2. c. 456.

Jurajuramentum quomodo dicatur. T. 2. c. 669.

Jurajuramentum, qui adolescentiam antea excausat, inter seniores numerari possit. T. 2. c. 311.

Jurajuramentum pro adolescentia. T. 2. c. 815.

Jurajuramentum quando incipit. T. 2. c. 210.

Jurajuramentum quid. T. 2. c. 231.

In Jurajuramentum nonne exceptio, multiplexque potestates. T. 2. c. 216.

Jurajuramentum pro ius in latu legi Falcidia. T. 2. c. 1149.

K

Kalendarium Julii erat olim æqueque solentia personarum. T. 2. c. 606.

Kalendarium artis. T. 2. c. 413.

Kalendarium dispensator, propositus, iustitior. T. 2. c. 141.

Kalendarium, quid sit. T. 2. c. 140.

Kalendarium qui caret, Kalendarium dispensatorum propositus vellet. T. 2. c. 140.

Kalendarium quid significat. T. 2. c. 482. et c. 694.

Kalendarium Januarius appellacionis quid intelligitur. T. 2. c. 961.

Kalendarium ante diem decimum quid significat. T. 2. c. 700.

Kalendarium Julii locutionis inchoanda, et mercedibus exsolvendis anno solentior. T. 2. c. 170.

Kalendarium Januarius æquum largitionis habet. T. 2. c. 907.

Kalendarium, et eto Kalendarium. T. 2. c. 946.

L

Labrum, sive ishorum quid sit. T. 2. c. 226.

Labrum velum in eructa effugit a Constantino, et in lapidibus prætoris transformatum. T. 2. c. 363.

Labrum quid proprie. T. 2. c. 321.

Labrum pro ruina. T. 2. c. 173.

Labri, errare buccasum est. T. 2. c. 601.

Labrum, id est, eructum ab ære. T. 2. c. 372.

Labrum statim acquiritur bona fidei emptori, etiam si pseud infertur apud furem. T. 2. c. 576.

Locutionum privilegia. T. 2. c. 251.

Locus, id est, locus. T. 2. c. 193.

Lacinia quid sit. T. 2. c. 253.

bero sub ea conditione, sub qua prior dominus alibi libertatem dedit. T. 3. c. 811.
Legare ultra deductionem est hereditatem ordinare. T. 3. c. 709.
Legare ad aliam potest futura corpora. T. 3. c. 319.
Legari non potest sola hereditas institutio. T. 3. c. 1003.
Legari incerta persona non potest. T. 6. c. 1005. at T. 5. c. 81.
Legari utiliter sine libertate ad proprio aervo possit. T. 3. c. 76.
Legari potest le tempus mortis hereditas. T. 6. c. 1009.
Legari ad possit res aliena. T. 3. c. 158.
Legari ad possit res tam incorporales quam corporales. T. 3. c. 156.
Legari hereditas a quo ratione legitima possit. T. 3. c. 158.
Legari ad possit debitor legatarius. T. 3. c. 155.
Legari, vel fideicommissum ad possit incerta persona. T. 3. c. 157.
Legari ad possit certa persona. T. 6. c. 1005. quod res Legari possunt auctori modo. Ibid.
Legari optima. T. 4. c. 1550.
Legari non potest a legatario. Ibidem.
Legari potest necum omnino usufructus. T. 6. c. 1005.
Legari aervo hereditas proprio non potest sine libertate fideicommissaria. T. 3. c. 158.
Legari donatio res sua non potest. T. 3. c. 155.
Legari non potest post mortem hereditas. T. 4. c. 1450 at T. 6. c. 1004.
Legari potest cum alicuius mediam hereditatem institutionem. T. 6. c. 1003.
quod res Legari non possunt, ut quibus modis Legari non possit. T. 4. c. 1449. at seq.
Legari res singulis possit, et universarum summa. T. 4. c. 1451.
Legari hereditas non potest. Ibidem.
quod Legari possunt per donationem. T. 4. c. 1088.
Legari non potest a patre, vel domo hereditas. T. 3. c. 417.
Legari potest per damnationem res alienas, con per vindicationem. T. 5. c. 630.
Legari non potest domus, vel pair hereditas institui, ut legatarius. T. 5. c. 417. fideicommissum vero potest legatarius. Ibidem.
Legari certum numerum numerorum aliud est, aliud certum auctoris, qui aut le liti arca. T. 5. c. 337.
Legari potest ad herede solo, non a legatario. T. 3. c. 1008.
Legari potest alicui res hereditas. T. 4. c. 1008.
Legari fructus ultra usufructus auctoris rerum, quod utendo deperat. T. 4. c. 1017.
Legari a legatario ad possit. T. 3. c. 709.
Legari ad possit res incorporales, et summa, et servitutis. T. 3. c. 752.
Legari ad possit res pignori obligata. T. 3. c. 766 at legatarius, vel heres aut iure debeat. T. 3. c. 767.
Legari ad possit utiliter aervo proprio, alicui legatario. T. 3. c. 405.
Legari an uni ex hereditas a coherede possit. T. 3. c. 734.
Legari, et decari ad possit incorporari in tempus, et in conditionem. T. 3. c. 4670.
Legari possunt ea, quod pendunt, numero, mensura, cubitoque etiam nihil eorum in bona reliqua testator. T. 3. c. 1005.
Legari quando, et le quibus rebus intelligatur quantitas, con corpus. T. 3. c. 725.
Legari quantum possit lege Falcidia. T. 3. c. 705.
Legari quomodo possit res aliena. T. 3. c. 745.
Legari quod non potest domus, aervo alicuius legatario, et contra. T. 3. c. 311.
Legari ad possit a legatario. T. 3. c. 691.
Legari an possit a subditio alicui. Ibidem.
Legari an possit civitatis partem, certis viciis, item collegia. T. 3. c. 742.
Legari an possit civitatis. Ibidem.
Legari an possit alii, cupia in potestate est hereditas scripta. T. 3. c. 726. Item et, qui est le potestate hereditas scripta. Ibidem.
Legari an possit id, quod apud hostes est. T. 3. c. 716.
Legari ad possit id, quod auctori est in eorum nature, ut fructus futuri, aut fidei. T. 3. c. 728.

Legari ad possit municipia. T. 3. c. 190.
Legari ad possit in fraudem creditorum. T. 3. c. 736.
Legari ad possit res aliena per vindicationem. T. 3. c. 1077.
Legari ad possit res aliena, vel hostia. T. 3. c. 716.
Legari ad possit causa, vel usufructus eorum, quod le bona mortis sunt. T. 3. c. 970.
Legari ad possit ad per vindicationem, quod le bona testatoria sunt, testamenti, et mortis tempore. T. 3. c. 1050.
Legari ad possit futura. T. 3. c. 722.
Legari ad aliena potest per damnationem, per vindicationem vero non. T. 3. c. 736.
Legari an possit non adscriptis qualitate, numero, pondere, vel mensura in res, quod illis constat. T. 3. c. 1051.
Legari an possit opere liberi hominis. T. 3. c. 978.
Legari an possit res corpore, vel species, si nota talia corpora testator reliquit. T. 3. c. 1055.
Legari an possit res dotis nemine obligata. T. 3. c. 1040.
Legari non possit aervo alicui, alii et domino ejus legari possit. T. 3. c. 630.
Legari non potest alicui a domino sive hereditas institui, per quam domus acquirat hereditas, eodem aervo. T. 3. c. 815.
Legari potest per damnationem ad, quod futura sunt, ut quod ex Pamphila testator. T. 3. c. 893.
Legari possit aervo hereditario. T. 3. c. 895. ad res alienas Legari possit. T. 3. c. 158.
ad duplex ad rem res Legari possit, ibi 156. ad fundus alienus, ad res sua, ad res legatarii, etc. Ibidem.
quibusque personae Legari possit. T. 3. c. 157.
Legari an alicui possit post mortem qua. T. 4. c. 72.
Legari ad possit post mortem hereditas, vel ab herede. Ibidem.
Legari potest ad post mortem hereditas. T. 4. c. 458.
Legari an possit quod non possit avelli ex adhibet. T. 4. c. 659.
Legari personae ad possit Legari. T. 3. c. 618.
Legari ad, et quomodo possit res demorant, et futura. T. 4. c. 664.
Legari domo non recte rem, vel ius hereditas vel. T. 3. c. 483.
Legari potest debitor creditor id, quod ei debet. T. 5. c. 408.
Legari hominem, incertum legatario. T. 3. c. 478.
Legari non iura aervo. T. 7. c. 645.
Legari conditio dari, vel admi possit. T. 6. c. 1015.
Legari a tutela differunt. T. 3. c. 817.
Legari quid a donationibus quas mortis distant. T. 5. c. 36.
Legari plerumque praestatur, non competet. T. 1. c. 478.
Legari quia consequi poterit, etiam conditionem non implevit. T. 1. c. 271.
Legari minus per legem Falcidiam. T. 1. c. 140.
Legari minora efficit compensatio. T. 1. c. 300.
Legari incapabibus relicta ad eum prius. T. 1. c. 144.
Legari personae res eadem casus est. T. 4. c. 1450.
Legari pura quando cadunt legatarii. T. 3. c. 161.
Legari, quod hereditatem onerat, et quod hereditatem cahoriet. T. 6. c. 1010.
Legari an in alicuius voluntatem conferri possit. T. 4. c. 24.
Legari domo instructa, quod ostendatur. T. 4. c. 1010.
Legari informari eodem velocitate. T. 6. c. 1171.
Legari ut onerat, aut debent, ut exhereditari hereditatem. T. 6. c. 1086. et T. 3. c. 1445.
Legari vindicamus, fideicommissum, aervo praerogativa. T. 6. c. 1080.
Legari ereptis, et quod ut indigna aervo. T. 3. c. 435.
Legari an quando cadunt. T. 7. c. 323.
Legari quando dicant onerare, exhereditari, et debere hereditatem. T. 2. c. 171. at T. 6. c. 1010.
Legari omnia fideicommissa exequi ad possit. T. 3. c. 153. et c. 154.

Legari incerta persona relicta, et per errorem solute, ad possit repeli. T. 3. c. 437.
Legari alii ex testamentis quo valet. T. 4. c. 175.
Legari, quod iure coe debet, solvi. Ibidem.
Legari, et fideicommissa differunt. T. 2. c. 160.
Legari minusque Novella Iulianae, pioque legem Falcidia. T. 3. c. 474.
Legari ut admodum, vel transfertur. T. 2. c. 169 et c. 470.
Legari aervo, et mensura qua alicui. T. 2. c. 445.
Legari, quod reliquosque penae causa. T. 3. c. 158. et c. 471.
Legari quod in illis dicitur, et quod pro con scripsi habentur. T. 3. c. 452.
Legari ab herede profectus. T. 3. c. 817.
Legari, ac iurem quo differunt. Ibidem.
Legari penae causa relicta quo valet, hodie valet. alii libere, vel proinde, vel impossibile alicui. T. 4. c. 151. et T. 5. c. 76.
Legari reliquosque verba dicitur. T. 3. c. 829.
Legari conditionali stipulationibus multum distant. T. 3. c. 574.
Legari conditionali stipulationibus multum distant. T. 3. c. 574.
Legari, et stipulationes quo differunt. T. 2. c. 37.
Legari incerta quod auct. T. 3. c. 35.
Legari, bonorum possessionem contra tabulas petita, non praestatur omnibus. T. 5. c. 82.
Legari, et stipulationes quo differunt. T. 2. c. 37.
Legari comparatur bonis fidei contractibus. T. 3. c. 411.
Legari quando cadunt. T. 3. c. 457. at c. 458.
Legari per omnia fideicommissa exempta. T. 1. c. 115.
Legari solvi, etiam testamentum dicitur falcidia. T. 3. c. 177.
Legari aervo hereditas pure relicta sine libertate fideicommissaria non valet. T. 1. c. 190.
Legari suppellectile quid continetur. T. 4. c. 198.
Legari domus instructa, vel, domus legatario, aut Legari est habitatio, an possit auctori, sive alii concedere, an decari. T. 3. c. 610.
Legari habitatio, an videtur domus legatario, et alii, propterea. T. 5. c. 610. et c. 611.
Legari pura simpliciter, et bono legatario simpliciter la quo differunt. T. 5. c. 571.
Legari, ut vendit liberos negotiorum, an merces legatario, ut venditione contentantur. T. 6. c. 1063.
Legari certa pecunia, non corpora eorumque appetatur, sed quantitas. T. 5. c. 400.
Legari domo, ad balneo, quod auct le casu quoque debeatur. T. 5. c. 1012.
Legari domo non suppellectile, quod ea etiam suppellectile debetur, quod domo transacta est in herede ad tempus. T. 5. c. 1056.
Legari domo instructa, an vici legatario videtur. Ibidem.
Legari suppellectile, non appetatur materia, sed saltem species. T. 5. c. 1038.
Legari conditionali saltem eodem conditione exspectat. T. 5. c. 131. cur institutio est, legatario mortis edicti, con edictio. Ibidem.
Legari, quod emine extitit auct, pro praestantibus habentur. T. 5. c. 1570.
Legari, quod reliquosque sub conditione dandi, vel faciendo, alicui rem capere possit, antequam conditio sit impleta; quod vero reliquosque sub conditione non fieri ad, rapit possit remedi stipulationis Mutiae. Ibidem.
Legari capientia. T. 5. c. 944.
Legari, et non alicuius lo quo differunt. T. 3. c. 791.
Legari quod auct le causae redolent. T. 5. c. 806.
Legari non debetur, nisi deducto res aliena. T. 3. c. 425. creditoris legatario non praestatur, et potest. Ibidem.
Legari non debetur, alicui ex testamentis. T. 5. c. 732.
Legari, et donationes casus mortis differunt. T. 5. c. 1063.
Legari, et stipulationes differunt, ejusque ratio qua. T. 5. c. 597. an oblati cautio Mutiana, legatario consequatur legatum. Ibidem. T. 5. c. 598.
Legari conditionali non fecit, quod tacita iocet. T. 5. c. 610.

Legata suppellectile, an vase argenteis quoque debeatur. T. 3. c. 460.
 Inter legata, et stipulationes differentia quaeritur. T. 3. c. 107.
 Legata. Vide, Regula Cautela.
 Legata conditionis ea post facta confirmantur, pura vero legata non. T. 3. c. 533.
 Legata conditionalis, vel in demeritum relictas non debentur, nisi testatoris, aut conditoris existens post mortem testatoris. T. 3. c. 331.
 Legata plura facili commemoratio temporum. T. 3. c. 552.
 Legata tota sunt, quod res. T. 3. c. 106.
 Legata si sine relictis an prestantur potest substatuere illo heredi instituto, an filium adire non jubet an institutione, sed ipsamque suo nomine an substitutione adeat. T. 3. c. 546.
 Legata non debentur, nisi deducto ere alieno. T. 3. c. 1190.
 Legata si morte testatoris cedunt. T. 3. c. 530.
 Legata plura dicuntur esse certa, quod adscrip-ta est dies certa, non incerta, quod ad casum attinet: non hanc aliam cedunt si morte testatoris. Ibidem.
 Legata omnia non sequitur, nisi nominatim dicatur. T. 3. c. 144.
 Legata, aut fideicommissa contribuere est, in ratione legis Falcidis: nequaquam, ad communi exequio percipere. T. 3. c. 1163.
 Legata an debentur, si qua suspensa hereditatem heredi scripta. T. 3. c. 352.
 Legata amplius res eadem, etiam tantum debetur. T. 3. c. 569.
 Legata, et fideicommissa non debentur, nisi deducto ere alieno. T. 3. c. 675.
 Legata fideicommissa per omnia successores quaeritur. T. 3. c. 1092 et c. 1202.
 Legata nulla voluntate relictas in testamento rupto non valent, ere debentur. T. 3. c. 906.
 An peti possint beneficio exceptionis doli mali. Ibidem, quando hac exceptio locum non habet. Ibidem, c. 1066.
 Legata prius non debentur, quam satisfactum sit creditoribus defuncti. T. 3. c. 1180. quid minui legata. Ibidem.
 Legata per parte valent. T. 3. c. 104.
 Legata sunt relictas, si re revocanda ad impropiam causam, novam, et incognitam causam, et incognitam fortunam. T. 3. c. 1007.
 Legata, quam ab initio non valent, ea postfacto non confirmantur. T. 3. c. 1217.
 Legata annua quibus reperiuntur. T. 3. c. 847.
 Legata debentur hereditatem. T. 3. c. 842.
 Legata ex intestamento militis nonnulli deducere alio alieno, debentur. T. 3. c. 472.
 Legata, et fideicommissa liberis, et parentibus relictis, itemque legatum, quod uxori, vel nati testamento doli nomine relictum est, conservatur a Praetore bonorum possessione contra tabulas. T. 3. c. 459.
 Legata primo denotata gradu praestantur. Ibidem.
 Legata quae prior loco praestanda veniunt. T. 3. c. 842.
 Legata quando sunt plura, et quodque eorum tantum est legatum. T. 3. c. 1203.
 Legata habitatione. T. 3. c. 1251.
 Legata an, et quoniam in heredes transmittuntur. T. 3. c. 586, et c. 587.
 Legata in diem, et legata sub conditione in quo differunt. Ibidem.
 Legata plura sunt, quod alias nominatim plures res in legato exprimitur. T. 3. c. 647.
 Legata ob plures sunt, tota sunt necessarii stipulationes, quot sunt legata. Ibidem.
 Legata, et stipulationes in quo differunt. T. 3. c. 455.
 Legata conditionalis non transmittuntur in heredes, et cur. T. 3. c. 606.
 Legata sub conditione. T. 3. c. 643.
 Legata inter, et stipulationes differentia notanda. T. 3. c. 107.
 Legata conservat Praetor. T. 3. c. 907.
 Legata omnia iustitia quam. T. 3. c. 1248.
 Legata, aut fideicommissa relictas et substituta ahereditas, et quodammodo legatariis non valent. T. 3. c. 1184.
 Legata dat testator, huc autem ea praestat. T. 3. c. 1238.
 Legata duo, vel plura dividi possunt, ut alia aegroscentur, alia repudiatur. T. 3. c. 990.

Legata sub conditione quando percipiuntur. T. 3. c. 1037.
 Legata conditionalis non transmittit ad heredes legatarii, et praestatio conditione legatarii vasa decemur. T. 3. c. 1029.
 Legata non debentur, nisi deducto ere alieno deducti, aliquid superest. T. 3. c. 1029.
 Legata infanter per res alienam definiti, aut minusculi. Ibidem.
 Legata quando non debentur, testillaque funt. T. 3. c. 931.
 Legata certa summa in singulis annis, plura sunt legata: quot anni, tot legata. T. 3. c. 849.
 Legata dicuntur relictas ab herede, et quodammodo. T. 3. c. 907.
 Legata quod testator confavet, et in massam redeunt, vel si ex massa legata pecunia fecerit, vel ex lege legata in ventum fecerit, an videtur edomisse legatum, qui multum formam legati, sive speciem. T. 3. c. 999.
 Legata ex quo tempore deferantur. T. 3. c. 1254.
 Legata testator donatorum causa mortis obvenit. T. 3. c. 1035.
 Legata quae iustitia dicuntur. Ibidem.
 Legata, et stipulationes multum differunt. T. 3. c. 107.
 Legata non debentur, nisi deducto ere alieno, quod ipse defunctus contraxit. T. 3. c. 1077.
 Legata non debentur, nisi ex eo, quod superest deducto ere alieno. T. 3. c. 1248.
 Legata plura sunt, et tot sunt, quod habitatione gratulatur annis, et quodquodvis legati cedere iustitia contraque aetate, et ad heredes legatarii transmitti ejus tantum anni obtemperat. T. 3. c. 1273, et c. 1274.
 Legata non debentur, nisi deducto ere alieno. T. 3. c. 1201.
 Legata ex hereditate sunt, sive deliberatione hereditatis. T. 3. c. 1041.
 Legata non dantur codicillis. T. 3. c. 1038.
 Legata si substituta relictas quomodo, et quando solvuntur. T. 3. c. 105.
 Legata relictas si dolo impendere ahereditas, vel a substitutione ahereditas non valent. T. 3. c. 1140.
 Legata omnia an solus filius de portione sua praestat. T. 3. c. 1282.
 Legata iustitia sunt iura ordinarii. T. 3. c. 916.
 Legata videtur actio, aliquid autem legat, quod aliter ab herede. T. 3. c. 771.
 Legata ubi res sua pro non scripto an habentur. T. 3. c. 728.
 Legata si aut alium summa, hoc adjecto, et alia foris esse perdidit, mox totidem et praestatur, an amplius et legatum resarcendum, an amplius perdidit. T. 3. c. 910.
 Legata si aut eadem res duobus disjunctis, an singulis annis perdidit, vel perire viriles habeatur. T. 3. c. 713.
 Legata si aut eadem res a diversis heredibus eodem testamento, an aequali domatui debentur. T. 3. c. 714.
 Legata si aut eadem res non pure, aliter sub conditione, an legatarii sunt res conjuncti. T. 3. c. 1066.
 Legata si aut illi res mea, et ad post testamentum non esse trahitur, an per hoc convalescat legatum. T. 3. c. 750.
 Legata si mihi res substituta pupilli, et cum a pupillo ante conditionem emere, an existens conditione subrestitutione legatum petere possim. T. 3. c. 757.
 Legata si aut amplius eodem quantitas, an amplius debetur, et multiplicitatem recipiat. T. 3. c. 714.
 Legata si aut uno res ex duobus, nec apparent quae, cuius electio sit. T. 3. c. 727.
 Legata si aut unum eodem res duorum testamentum, an amplius, vel semel rem, vel melius legatarij ejus petere possit. T. 3. c. 744.
 Legata si aut unum res eodem scripta, an amplius debetur. Ibidem.
 Legata electione, si lege electioni solius aut, an legatum valet. T. 3. c. 1014.
 Legata res ubi, et dandi pars quae aliter legatarij ejus petere possit. T. 3. c. 744.
 Legata res quando acquiratur heredi. T. 3. c. 747.
 Legata res si perierit, vel non comparuit quo-

modo, et ubi ab herede praestanda sit. T. 3. c. 750.
 Legata res sub conditione, an alienari possit. T. 3. c. 776.
 Legata res ubi an hereditas, et ad iudicium debet. T. 3. c. 768.
 Legata res ubi actio dat, quae actio agitur. T. 3. c. 758.
 Legata, et aliena, an aliquid debetur. T. 3. c. 750.
 Legata res aliena, et quae commercium non est, an aliquid debetur. Ibidem.
 Legata res aliena per damnationem, an brevis annus rem a domino redire debet, vel ut sita quae debetur restituere. T. 3. c. 745.
 Legata res duobus disjunctis per damnationem, an aliquid debetur alicui. T. 3. c. 743.
 Legata res eadem alia pluribus conjunctis, alia disjunctis quomodo inter eos legatum dividatur. Ibidem, 744.
 Legata res eadem pluribus conjunctis per damnationem, an singuli habeant partes viriles. T. 3. c. 753.
 Legata res eadem pluribus conjunctis per vindicationem, an inter singulos solidum, concurren partes habeant. Ibidem.
 Legata una res duobus conjunctis, altero mortuo, alteri legatum est sua causa repudiare, et ex hereditaria causa potest amplius, vel contra. T. 3. c. 740.
 Legata si alia area, et si imposuisti aut edificium, an utrumque debetur legatario. T. 3. c. 757.
 Legata certa res ubi an hereditas, an in solam, vel quam partem ejus res capiat. T. 3. c. 738.
 Legata certa res ubi praestanda. T. 3. c. 740.
 Legata perierit, videlicet alia perierit sine dolo, et culpa heredis. Ibidem.
 Legata parte bonorum, an continuatur nomina debitorum, et an aliam. T. 3. c. 1001.
 Legata parte bonorum, quid debetur, an res ipsa, vel ipsorum matrem. T. 3. c. 738.
 Legata parte bonorum, an deducitur ere alienum, et tributa. T. 3. c. 1003.
 Legata rem, an legatario cedat fructus praemercalia. T. 3. c. 1001.
 Legata laeta, an postea facia est an venia debetur. T. 3. c. 755.
 Legata nominatim conferri in tempore mortis. Ibidem, c. 755.
 Legata laeta minor, cuius alia electio, et quae debetur. T. 3. c. 727.
 Legata optio an per electionem illegitime factam conservatur. T. 3. c. 1018.
 Legata optioe electio rei, quomodo ex legatione rei possit. Ibidem.
 Legata optio, an optio aequali tantum fieri possit. Ibidem.
 Legata sunt area, vivas testator aream laudat, quoniam, an legatario utrumque debetur. T. 3. c. 850.
 Res legata sub conditione venit in actionem familiam errantem. T. 3. c. 371.
 Legata agnitione acquiruntur. T. 3. c. 746.
 Legata, donationes, fideicommissa mihi invito acquiruntur per servum, aut filium, etiam ignorantem. T. 3. c. 11.
 Legata an cum ere fideicommissa apud heredes remanent, legatario repudiante. T. 3. c. 965.
 Legata an debentur ante deductum ere alienum. T. 3. c. 936, et c. 1004.
 Legata an omnia an comparantur fideicommissa. T. 3. c. 703.
 Legata an excepta personis ultra virilem conservantur, bonorum possessione contra tabulas petita. T. 3. c. 64.
 Legata an perierit ex institutione heredis. T. 3. c. 762.
 Legata an praestantur, deducto ere alieno. T. 3. c. 1009.
 Legata an possint esse damnata. T. 3. c. 788.
 Legata deservunt ad actionem hereditatis. T. 3. c. 744.
 Legata an relictas sint, cum moritur heres, an post mortem heredis, quid interest. T. 3. c. 703.
 Legata an sint reducenda ad rationem hereditatis, et testator plus legaverit, quam in bono habuit. T. 3. c. 773. quomodo Falcidia detrahenda. Ibidem.
 Legata an sint separanda a stipulationibus. T. 3. c. 395.

Legata ex rebus, nisi si, qui heres scripsit est, heres existit. T. 3. c. 782.

Legata an valent, et contra testamentum promissoria. T. 3. c. 114.

Legata adest an defuncti morte legatarii. T. 3. c. 900.

Legata adest, si vel remaneant causa relicta, an debentur, et fallit fides. T. 3. c. 907.

Legata adest, ubi remaneant causa relicta, an labor finit, vel dimittitur, et etiam finitur, et dimittitur. T. 3. c. 906. et c. 907.

Legata adest non alimentorum vice relicta, quando finitur. T. 3. c. 908. constituitur etiam. Ibid. quid ab usufructu distinet. Ibid.

Legata adest quando datur. T. 3. c. 944.

Legata adest quibus relicta sunt, etiam alimentorum nomine relinquuntur, hia fideius ad solvendo non remittitur. T. 3. c. 947.

Legata adest, vel adestur an heredes intelligantur. T. 3. c. 948.

Legata adest, vel monstra heredes exonerandi gratia, unum est legatum, non plura. T. 3. c. 947.

Legata adest, vel mensura si testatore relinquatur, an intelligatur, quando legatarii vivunt. T. 3. c. 948.

Legata adest, vel mensura, vice alimentorum relicta, an morte alimentarii finitur. Ibid.

Legata a pupillo instituto sub conditione relicta, et a substituto eius repetita, an debentur. T. 3. c. 734.

Legata a quibus praestantur. T. 3. c. 704.

Legata a quibus relinquuntur. T. 3. c. 702.

Legata a stipulationibus que in re differunt. T. 3. c. 316.

Legata ab initio totius per repetitionem constituntur. T. 3. c. 734.

Legata ab institutione, et substitutione relicta, non praestantur, testamentum per bonorum possessionem contra tabulas rascio. T. 3. c. 676.

Legata ab institute, et a substituto non modo praestantur, et quomodo ratio fidei commissi habenda. T. 3. c. 688.

Legata ab institute relicta, et a substituto ejus videantur repetita. T. 3. c. 712.

Legata conditionalia an onerantur. T. 3. c. 776.

Legata conditionalia an transmittuntur ad heredem. T. 3. c. 1033.

Legata conditionalia eodem, merita legatarii, alio condicio impleretur ex morante. T. 3. c. 788.

Legata cum simili caparibus, et locupletibus relicta sunt, an locupletibus relicta pro suo scripta habeantur. T. 3. c. 901. et c. 902.

Legata demotionem an heredi acquiritur per additionem. T. 3. c. 747.

Legata, et donationes causa mortis non debent, nisi petenti legitime portio deducta. T. 3. c. 618.

Legata, et fideicommissa an in invita legatarii differant. T. 3. c. 131.

Legata, et fideicommissa an in ultimum vitam tempore conferri possint. T. 3. c. 691.

Legata, et fideicommissa an infirmorum, petita bonorum possessione contra tabulas. T. 3. c. 1025.

Legata, et fideicommissa in multa causa sunt aequalia. T. 3. c. 703.

Legata, et libertates quando per queream non competant. T. 3. c. 119.

Legata et stipulationes in persequi per jure esse. T. 3. c. 909. ab illa argumenta duci ad illa, et contra. Ibid.

Legata hereditarium actionem loco habeantur. T. 3. c. 907.

Legata inerte re, vel reus, cuius affectu sit. T. 3. c. 795.

Legata in debita soluta quando, et e quo codicilator. T. 3. c. 144.

Legata in singulis annis relicta pro rata aequa anni, quo legatarii vice decedat, ad heredes transmittitur. T. 3. c. 940.

Legata testis ab initio, in potest confirmari possint. T. 3. c. 736.

Legata testatarii data an, et quomodo confirmantur. T. 3. c. 688.

Legata testatarii data per repetitionem confirmantur. T. 3. c. 736. quo modo ex repetitis fiat. Ibid.

Legata optione an transferantur ad legatarii heredem. T. 3. c. 710.

Legata plura alii relicta sunt, et eadem adiutor, nec apparet quid, quid fiat. T. 3. c. 787.

Legata posthumum libera an serventur, testamentum rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 80.

Legata, praesenti die relicta, an praesentis possint. T. 3. c. 1029. et c. 1030.

Legata praesenti die relicta, nullo modo retineantur primo, sed confirmantur praesentis oportere. T. 3. c. 1030.

Legata turpis pro non scripta esse. T. 3. c. 879.

Legata per vindictam et legata per demonstrationem distinguuntur voluntate. T. 3. c. 803.

Legata stipulationibus commenda. Ibidem.

Legata praestare cupias sit. T. 3. c. 146.

Legata quando, in testamentis alii sit deducta, an ex apud heredem remaneant. T. 3. c. 1007.

Legata, qui debentur vivo testatore, an in fidei commissum recedant cum morte fidei commissi. T. 3. c. 905.

Legata qui, et quibus praestantur, petita bonorum possessione contra tabulas. T. 3. c. 59.

Legata qui vocentur copulata. T. 3. c. 734.

Legata quando cedunt sunt. T. 3. c. 27.

Legata quando conservantur rebus, bonorum possessione contra tabulas petita. T. 3. c. 54.

Legata quibus petito conserventur, testamentum rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 19.

Legata, relicta a populo, an ex auctoritate debent ex suo persono. T. 3. c. 704.

Legata relicta a substituto vulgari cedere a morte testatoris. T. 3. c. 785.

Legata relicta a substituto pupillari cedere a morte testatoris, quasi pura. Ibid.

Legata relicta ab institute, an substituto ejus debent ex, nisi repetantur. T. 3. c. 741. quibus verbis ex repetitis fiat. Ibid.

Legata si sint avari contenti, quam merito deditur in dolo, an non dedit, an nihilominus debentur. T. 3. c. 1092.

Legata sunt in vindictam, fideicommissum in petitione, et restitutione. T. 3. c. 740.

Legata ubi praestari debent. T. 3. c. 110.

Legata ubi sint ab eis separata, postea testator an impugnetur, an per hoc legatum annulatur. T. 3. c. 735.

Legata ubi sint alieni in omnia singula dies, nec quo loco dentur, adscriptum sit, ubi peti possint, nisi et dari debeant. T. 3. c. 947.

Legata ubi sint doli, quam continetur legatio.

Legata vindicta quando legatarii acquiritur. T. 3. c. 747.

Legata, qui dicuntur esse in causa cedunt, quo sunt. T. 3. c. 827.

Legata cupis qui dicuntur. Ibid.

Legata plura fecit enumerationem plurimum, conjunctivo modo comprehensa. T. 3. c. 907.

Legata non facit plura enumeratio, disjunctivo modo comprehensa. Ibid.

Legata heredi relicta an separantur a retentionibus, praepositionibus, deductionibus, exceptionibus. T. 3. c. 903.

Legata fideicommissa an parata. T. 3. c. 871.

Legata adest constituto similis esse, et lamen ab eo mollius distat. T. 3. c. 935.

Legata in specie relicta pro non scripta habeantur. T. 3. c. 903.

Legata qui non capunt ex testamentis. T. 3. c. 802.

Legata, relicta sub conditione non faciendi, quando implicantur. T. 3. c. 901.

Legata qui data cedunt. T. 3. c. 899.

Legata, qui data cedunt legatarii in illis legatarii, autem debentur. Ibid.

Legata an relinquuntur verba dicta. T. 3. c. 837.

Legata si menta aliam debentur per digulata notatum. T. 3. c. 794.

Legata sunt alienantur ab indignis in fidei commissum transferri. T. 3. c. 940.

Legata pecuniaria et solvantur annos, bimo, trimo die. T. 3. c. 894.

Legata qui dicuntur. T. 3. c. 847.

Legata an debetur ultra vires patrimonii. T. 3. c. 813.

Legata eo qua die incipiunt, et valent. T. 3. c. 785.

Legata ignorantes acquirit legatarii. T. 3. c. 906.

Legata conditionalia que dicuntur. T. 3. c. 831.

Legata erepta que dicuntur. T. 3. c. 838.

Legata rerum singularium non praestantur, nisi deducta onerata. T. 3. c. 899.

Legata eodem, quam fidei legatarii. T. 3. c. 832.

Legata, et fideicommissa per omnia, et in omnibus sequuntur Justinianum. T. 3. c. 845.

Legata, qui pro non scriptis dicuntur. T. 3. c. 828.

Legata pro qua parte heredes debentur, pro virili, an pro hereditaria, an aequi in solidum. T. 3. c. 833.

Legata non videtur numerorum corpora, sed quantitas. T. 3. c. 842.

Legata quando adiutor ab ipso testatore. T. 3. c. 848.

Legata qui differunt a fideicommissis. T. 2. c. 163.

Legata an ante differant hereditatem cedant. T. 3. c. 167.

Legata res si sine facto hereditas perierit. T. 2. c. 156.

Legata, conditione pendente, si heres vita decesserit, an ad heredem hereditas transferatur. T. 3. c. 267. et c. 305.

Legata an conservantur liberis, petitis bonorum possessione contra tabulas. T. 3. c. 13.

Legata an conservantur patris primario petita contra tabulas liberis. T. 3. c. 62.

Legata an debentur, nisi deducto uno alieno. T. 3. c. 51.

Legata an debentur, si petita ab bonorum possessione contra tabulas. T. 3. c. 56. et quoniam dantur, vel praestantur. Ibid.

Legata an liberis, et parentibus conserventur ultra virum, bonorum possessione contra tabulas petita. T. 3. c. 13.

Legata an sine voluntate adiutoris. T. 3. c. 105.

Legata an praestant ante praestantur, alii petant contra tabulas bonorum possessionem. T. 3. c. 40.

Legata an transferantur in praetorium, alii petant bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 62.

Legata an valent, testamentum rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 48. an valent, quo rescisso per queream. Ibid. c. 50.

Legata an valent relinquuntur sub conditione impossibili. T. 3. c. 24.

Legata adest non alimentorum causa alii relicta sunt, an de illa transactio fieri possit. T. 3. c. 947.

Legata ab uno ex illis institute relicta paratibus, et liberis, alii onnes filii per praetorium petuntur contra tabulas, qui eorum praestant. T. 3. c. 60.

Legata ab herede non praestantur, nisi deducto uno alieno. T. 3. c. 379.

Legata non cedunt a morte testatoris, sed ex auctoritate tabula. T. 3. c. 553.

Legata, et stipulationes magis differunt. T. 3. c. 480.

Legata repugnant. T. 3. c. 308.

Legata distat, propter arbitrium, et non differeant. T. 3. c. 100.

Legata cui ante relicta, an videantur praestantur. T. 3. c. 32. alii agnovit, an admittitur ad bonorum possessionem contra tabulas.

Legata quia, et quibus praestantur, alii petant bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 60.

Legata quomodo praestantur doli filii, quae in soluto, alter praestantur, si ambo, vel alter bonorum possessionem contra tabulas petunt. T. 3. c. 61.

Legata relicta utro, vel anni doli causa, an conservantur, alii petant ab bonorum possessione contra tabulas. T. 3. c. 57.

Legata si abstant hereditatem, an fidei commissum locum sit. T. 3. c. 54.

Legata tabulis per scriptis relicta, an firma manent, testamentum principis, nec pater rescisso. T. 3. c. 52.

Legata ultra vires, an heres scriptis capere possit. T. 3. c. 55.

Legata ex parte in testamentis libris non admittuntur. T. 3. c. 103.

Legata in debita, a possessoribus hereditatis soluta, reputantur petiti hereditaria. T. 3. c. 673.

Legata, praedicta lita hereditaria, praestantur conditione, aut de iurisdictione data. T. 7. c. 628. et seq.

Legata non debetur, nisi deducto meo alieno. T. 7. c. 1303.

Legata, aut fideicommissaria ex testamento militis non debentur, nisi deducto meo alieno. T. 7. c. 1034.

Legata pura, aut legata conditionalia in quo differunt. T. 7. c. 1170 et c. 1171.

Legata conditionalia, conditiones, et stipulationes in quo differunt. T. 7. c. 1171.

Legata sub conditione relicta non statim a morte testatoris sed cum casu sit conditio, debent impendi. Ibid.

Legata, vel fideicommissaria, quae ab modo requiruntur. T. 7. c. 1137, et seq.

Legata quando acquiruntur. T. 7. c. 1160. et c. 1161.

Legata quibus casibus sunt caduca. T. 7. c. 1156.

Inter Legata, et fideicommissaria communia quae sunt. T. 7. c. 1153 et c. 1155, et seq.

Legata praestanda ab herede ex testamento, deducto meo alieno. T. 7. c. 1039.

Legata restitutio non omni sua causa, acta hereditaria. T. 7. c. 1109.

Legata soluta, etiam indebita, quae redditui non possunt. T. 7. c. 711, et seq.

Legata relicta quibuscumque inertia personis, aut corporibus iure, et collegio relicta, et postea non valent. T. 7. c. 1148.

Legata, quae pro non scripta habentur, in finem non accidunt. T. 7. c. 1164.

Legata, quae non cedunt, nisi ab adita hereditate. T. 7. c. 1169.

Legata olim relicta inactis personis non valent, nec potest potestatem, licet tamen non potest conditio. T. 7. c. 711.

Legata per damnationem. Ibidem.

Legata fideicommissaria per omnia case acquiritur. T. 7. c. 514, et c. 1255.

Legata servitute personalis. T. 7. c. 1169, et seq. Vnde, servitus personalis.

Legata alia diem suum habent, alia non habent. T. 1. c. 809.

Legata inter, et stipulationes quae sit differentia. T. 1. c. 1002.

Legata ex futuro non ex praesenti vires accipiunt. Ibid.

Legata inter, et donationes causa mortis differentia. T. 3. c. 495.

Legata a testatore ex corporalis transferantur. T. 2. c. 643.

Legata inter, et stipulationes conditionales differentia. T. 3. c. 703.

Legata olim nominata relicta ab instituto substituto non debent, nisi ab eo finientis reprobis specialiter, vel generaliter. T. 7. c. 1155.

Legata ad fundum non possunt relinqui. T. 4. c. 945.

Legata non possunt auctoritate adiudicari, nec auferre supra doctrinam. T. 7. c. 1149.

Legata relicta testamentum milia in quo differunt a legatis relicta testamentum pignori. T. 7. c. 1155.

Legata solida quando alimen solvunt, et aut externa regulari debent. T. 7. c. 1134.

Legata relicta in alimenta perorantur an pariantur Falcidianum. T. 7. c. 1158.

Legata ad aliam amentem fideicommissaria per omnia, et in omnibus. T. 3. c. 53.

Legata fideicommissaria iura contra campanarum. T. 4. c. 64.

Legata aervo, constitutio ad custodiam Ecclesiae, an debetur ante constructionem Ecclesiae. Ibid.

Legata quibus verbis possunt relinqui. T. 4. c. 650.

Legata conditionalia, vel fideicommissaria non transferuntur in heredem, si pendente conditione fideicommissaria decedat. T. 4. c. 658.

Legata duobus separatim, vel conjunctim per damnationem, vel per vindicationem an satis sit, melius interest. (Nota inferius an satis per disjunctum repromissionem conjunctum). T. 4. c. 661.

Legata pluribus res una quomodo dividitur. T. 4. c. 662.

Legata si satis perat usura causa, an veniant res instituta in dotem. T. 4. c. 697.

Legata an remanent apud heredem cum coherede. T. 4. c. 730.

Legata, et praestata sunt ab hereditate. T. 4. c. 720.

Legata, et liberata an permittitur, si per legatum heredes scribitur alio. T. 4. c. 730, et c. 731.

Legata ex testamento. T. 3. c. 907.

Legatum sub conditione rei quia dominus sit. T. 3. c. 831.

Legatum personam solutionem heredem liberari, non tantum si legatarius solvere, vel si voluntas legatarii, sed et si alii solvere voluntate, aut iussu testatoris. T. 3. c. 912.

Legatum rei dominum legatarius acquiritur videtur a morte testatoris tempore. T. 3. c. 1037.

Legatum rei dominum in rebus vi transactis a testatore aut legatario. Ibid.

Legatum rei dominum ante, et post aliam hereditatem ad quem pertinet. T. 3. c. 713.

Legatum rei dominum quo tempore videtur esse hereditas. T. 3. c. 757.

Legatum rei potest acquirere ex causa lucrativa, partem ex non lucrativa, an actu ex testamento cingatur. T. 3. c. 777.

Legatum non acquiratur ignorantis, et cur. T. 3. c. 901.

Legatum si sit obligatio viginti, quia exigitur an legatum valeat, si non ea dote missa, vivo patre, uxore fecerit. T. 3. c. 1054.

Legatum si sit res non iuncta adhibet, an legatum extinguatur, si vivo testatore iungatur adhibet. T. 3. c. 752.

An res Legatum aut rebus per fideicommissum speciebus, vel per fideicommissum universaliter, possit alienari, vel pignori, vel servi manumitti ab alio, a quibus relicta, vel relicta sunt. T. 7. c. 1136, et c. 1137.

rei Legatum dominum a rebus vi transactis ad legatarium nec possit alio maneat case apud heredem. T. 3. c. 1054.

Legatum rem utrum testator vendiderit, an donaverit, si vendiderit, quia distinctio notanda. T. 3. c. 623.

Legatum rei sub conditione fructus alienari. T. 3. c. 776.

Legatum rem si emere, antequam dote legali eaderet, an cingatur actus a testamento. T. 3. c. 777.

Legatum rem si testator alienaverit, an legatum rei. T. 3. c. 769.

Legatum rem sub conditione an heres alienare, legare, pignori obligare, etque servitutum imponere possit. T. 3. c. 773.

Legatum domum si heres potest possideri, quando legatarius tenetur. T. 3. c. 760.

Legatum aervo, aut domum si testator destruit, an promittatur mutuae voluntatem. T. 3. c. 770.

Legatum mihi rem sub conditione si ignoras ab herede emere, an penum ab illo, passentia conditione, actio ex emptio consequitur. T. 3. c. 585.

Legatum rem qui accepit, an eam ex causa emptio, vel dote promissam potest possidere. T. 4. c. 549.

Legatum rem si mihi domum donaverit, vivo testatore, an post mortem testatoris eam rem, vel institutionem sua potest possidere. T. 4. c. 118.

Legatum rem, quae dote scripti heredes potest, an potest potest potest cogitur, si petuntur heredes possessionem contra tabulas. T. 4. c. 61.

Legatarii si plures sint heredes, ut eos pro legatis convenire possunt. T. 4. c. 33.

Legatarii conditionalia, et creditoris conditionalia dirimunt. T. 1. c. 214.

Legatarii post Trebellianum fideicommissarium veniunt. T. 4. c. 145.

Legatarii et praestigatarii ad aliam aliam solutionem cogendi non sunt. T. 2. c. 592.

Legatarii mortis si debent conditio ante apertas tabulas, heredes loci rei. T. 5. c. 35.

Legatarii, et fideicommissarii sunt possessores rei hereditariae. T. 4. c. 1037.

Legatarii consumuntur creditoribus hereditariis in causa separationis bonorum. T. 5. c. 599.

Legatarii non habent retentionem Falcidianam. T. 5. c. 599.

Legatarii ad hereditatem instituti domino, vel patre, fideicommissarii potest. T. 4. c. 417, legatarii vero non. Ibid.

Legatarii in quo differant a creditoribus. T. 5. c. 1190.

Legatarii agnitione retrotrahitur ad tempus aditam hereditatem, an aliter. T. 5. c. 1204.

Legatarii conditionalia causa longa divina est a causa statim. T. 4. c. 1138, et seq.

Legatarii alioquin quando est. T. 4. c. 1001.

Legatarii an creditoribus debentur adcommodantur. T. 4. c. 1077.

Legatarii adcommodantur creditoribus hereditariis in separatione bonorum defuncti, et hereditas. T. 4. c. 507.

Legatarii an cum singulis hereditibus, vel cum dispensatione in singulis legatum nomen agere possint. T. 3. c. 799.

Legatarii an possint vindicare fructus ab adita hereditate. T. 3. c. 799.

Legatarii an alii electio, ut val agat ad institutionem, vel ad rem, si servus hereditas et legatum fuerit, ab herede cum manumittitur, vel venditur. T. 3. c. 799.

Legatarii capacitas an exigitur utrumque tempore, testamenti, et mortis. T. 3. c. 1078.

Legatarii conjuncti rei et verba qui alio. T. 3. c. 832.

Legatarii conjuncti rei et verba, vel verba tantum, vel rei tantum, an habent ius accipiendi, et ut utriusque praedat. T. 3. c. 790.

Legatarii, et fideicommissarii an dominum, et vindicationem acquirant ab adita hereditate. T. 3. c. 747.

Legatarii nomen si testamentum, vel codicilla comprehendunt non sit, an legatum nullum sit. T. 3. c. 1007.

Legatarii per damnationem. T. 3. c. 839.

Legatarii si sint plures rei et verba conjuncti, ab utro ex eis deficiat, cui ab illis res potest accipi. T. 3. c. 731.

Legatarii, vel fideicommissarii ubi agunt. T. 3. c. 116.

Legatarii, vel hereditas electio an sit. T. 3. c. 710.

Legatarii an habent tacitam hypothecam in hereditariis bonis legatorum nomen. T. 3. c. 904.

Legatarii an in possessionem rerum hereditariam, legatarius serventur causa, nihil possit. T. 3. c. 918.

Legatarii res an eadem legatarii possit. T. 3. c. 1050.

Legatarii antequam conferant. T. 4. c. 82.

Legatarii parentis, et liberi an refugiat ad veritatem, si petita sit honorum potestate contra tabulas. T. 4. c. 67.

Legatarii qui sit, quibus non defertur contra tabulas. Ibidem.

Legatarii omnes rei per vindicationem ab latitibus habent totam, contra partes. T. 4. c. 41.

Legatarii an conferant ad aliam aliam solutionem, ad Falcidianam conferunt. T. 7. c. 697, et c. 694.

An Legatarii merentur ante apertas tabulas, ex lege Papia non transmittunt legata ad heredes suos, sed reducere debent. T. 7. c. 1169.

Legatarii an sit electio, ut val agat ad institutionem, vel ad rem, si servus hereditas et legatum fuerit, ab herede cum manumittitur, vel venditur. T. 3. c. 799.

Legatarii omnes, et fideicommissarii hodie ex constitutione Justiniani acquirunt dominum, et vindicationem ab adita hereditate, si non repudiaverint. T. 2. c. 565.

Legatarii non sunt credidores, aut debitoribus legatarii. T. 4. c. 110.

Legatarii testibus citantur in testimonio. T. 1. c. 146.

Legatarii subacti non potest. T. 5. c. 410.

Legatarii potiores sunt creditoribus. T. 5. c. 625.

An Legatarii necesse injuriis heredi scripto facti. T. 4. c. 627.

An Legatarii conjuncti. T. 4. c. 173.

Legatarii non minus, quam heredes abstinere possunt. T. 3. c. 617.

Legatarii a testatore constituto specialiter pignori legatarius dominus non est, possit in eum legatarii taciti pignoris a servo. T. 3. c. 956.

Legatarii actio in unam rem contententibus, an singuli soluti petitionem habent. T. 3. c. 743.

Legatarii an accipiunt sententia dicta adversus heredes scriptum. T. 7. c. 78.

Legatarii an accipiunt, an heredi scripta hereditas auferatur. Ibidem.

Legatarii ceteris non concurrentibus, solus,

qui soporet, solidi petitionem an habet. *Ibid.*
 Legatilia, et totoribus quando, et quomodo subhibere possimus. T. 3. c. 669.
 de Legatis conjuncta. T. 3. c. 834. et seq.
 de Legatis quae capacitas requiritur. T. 3. c. 895.
 Legatarius subditus potestas data. T. 3. c. 740.
 Legatarius fideicommissum relinquere possit. T. 3. c. 894.
 Legatarius an testator, qui ex testamento emittit, et ab intestato succeditur. T. 3. c. 740.
 Legatarius subditus potest. T. 3. c. 807.
 de Legatis, aut hereditibus conjuncta, aut disjuncta. T. 7. c. 1172.
 Legatarius quae actiones competunt. T. 7. c. 688.
 Legatarius, et mandatum ad necem injuria facta scripto. T. 4. c. 730.
 Legatus defuncti mala fides non nocet, sed heredi. T. 3. c. 900.
 Legatario legari non possit. T. 4. c. 1434.
 Legatario quando pallio legatarii recipitur. T. 3. c. 1057. et c. 1058.
 Legatario heres omnem culpam, et dolum praestestatur, excepto casu fortuito. T. 5. c. 691.
 Legatario legatum relinquere non potest, fideicommissum relinquere potest. T. 6. c. 668.
 Legatarius an subditus possit. T. 4. c. 714.
 de Legatis, qui non accipit legatum. T. 3. c. 891. et c. 892.
 an Legatario heres testator, et exhibet vestimentum, quod ignota consumitur in furtum. T. 3. c. 872.
 Legatarius utrum quina, aut quinque debeatur. T. 3. c. 857.
 de Legatis incepta in totum. T. 3. c. 883. pro parte. *Ibid.*
 de Legatis ex parte pro parte legati. *Ibid.*
 Legatarius ingrossus, an vindictam impunitur. T. 3. c. 737.
 Legatario exco impositum, an repudiante, an in heredem transieratur. T. 3. c. 772.
 Legatario quando opus datur. T. 3. c. 1041. quando electio. *Ibid.*
 Legatario qui adlocutus affuit, an querit locutionis auctoritatem. T. 3. c. 114.
 Legatario quomodo substitui possit. T. 3. c. 776.
 Legatario si banca repromissaria, et praestiterit pecuniam ante diem, an liberetur. T. 3. c. 961.
 Legatario, vivo testatore mortuo, an legatarius ejus apud heredem, et an cum obero fideicommissum remaneat. T. 3. c. 981.
 Legatario vivo merita, vivo testatore, an ejus pars sit caduca, vel ad quem pertinet. T. 3. c. 775.
 Legatario ex vivo victo, an hoc alia nocet. T. 3. c. 115.
 Legatario mortuo ante diem legatarii condicem, legatum non transmittit in heredem legatarii. T. 3. c. 849.
 Legatario an de iure actio fuit. T. 3. c. 747.
 Legatario an nocet injuria facta scripto heredi. T. 3. c. 765.
 Legatario, aut heredi necessitas probandi an incumbit. T. 3. c. 842.
 Legatario conditio impedit ab inutilitate, an conditione legatarii videtur imposita et substitutio. T. 3. c. 733.
 Legatario heres rem legatum immensum su praestare debet. T. 3. c. 706.
 Legatario an accedit tempus, quo testator posuerit. T. 4. c. 705. an tempus, quo post iustitiam heres possidet. *Ibid.*
 Legatario multo pendente conditione, an legatum ad heredem ejus transieratur. T. 4. c. 904.
 Legatario an tempore testatoris prodens possit. T. 4. c. 802.
 de Legatis, qui si servus fuit. T. 7. c. 1163.
 de Legatis conjuncta, et disjuncta. T. 7. c. 1173.
 in Legatis, et herede capere aliquid utroque tempore, tam testamentum, quam mortis. T. 3. c. 614.
 Legatario in quibus casibus an possit subalternari. T. 1. c. 635.
 Legatario succedere in legato, quod ad alium est, aut potest eandem rem duplici actione. T. 4. c. 811.

Legatarius an semper fideicommissum possit relinquere. T. 4. c. 631.
 Legatarius fideicommissum an possit. T. 4. c. 634. et c. 635.
 Legatario pari ratione fideicommissum, non legatum potest relinquere. T. 4. c. 633.
 Legatario cum conjunctum alii sunt conjuncti non et variis, aut re testator. T. 3. c. 852.
 quomodo differunt inter se. *Ibid.* et c. 853.
 inter Legatarios disjunctos qui accrescendi non est. T. 4. c. 990.
 Legatarios ingrossos etiam fideicommissum adscribi, et obligari. T. 3. c. 906. ingrossos sequitur legatarius. *Ibid.*
 Legatario agnoscere non obligat. T. 6. c. 55.
 Legatario inter, et astatulibero differentia. T. 5. c. 483.
 Legatario cum pertinet illis periculum, an dolo ejus, aut culpa ille perimit. T. 6. c. 665.
 inter Legatarium, et astatulibero quod est differentia. T. 5. c. 683. et c. 694.
 Legatario calumniam quid sit. T. 6. c. 808.
 Legatario inceptum cum fidei conditio legatarii. T. 3. c. 882.
 Legatario accipit tantum optare, optante legatario. T. 3. c. 1033.
 Legatario si falcidia ad personam hereditatis. T. 3. c. 969.
 an Legatario an tunc transmittit. T. 3. c. 896.
 Legatario inter, et creditorem differentia. T. 3. c. 142.
 Legatario fideicommissum relinquere potest. T. 6. c. 668.
 Legatario ut legatum eligat, aut omittat. *Ibid.*
 Legatarius inceptus quando auctoritatem. T. 5. c. 13.
 Legatarius partem legatarii repudiare non potest. T. 6. c. 1103.
 Legatarius quando heredi scripto praefertur. T. 3. c. 718.
 Legatario si accipit locaverit, heredi qui autem est, quamvis sit servi dominus. T. 1. c. 205.
 Legatarius, a quo fideicommissum solutum est, fideicommissum delictum post mortem testamenti, heredi scripto praefertur. T. 1. c. 216.
 Legatarius antepositor fidei. *Ibid.*
 Legatarius solum agnoscit proprie dici non potest gassum cum herede, vel defuncto. T. 2. c. 258.
 Legatarius partiaris. T. 3. c. 142.
 Legatarius, cujus legatum inutili, cogitur restituere partem, et qui potest amitti luncus est. T. 5. c. 126.
 an Legatarius universus fideicommissum deest falcidiam. T. 6. c. 418.
 an Legatarius quoque acrio obligatur. T. 5. c. 806.
 Legatarius Falcidiam non accipit. T. 6. c. 678.
 Legatarius, obia cautio Numa, antepositor consequtur. T. 5. c. 589.
 Legatarius est successor rei, heres vero est successor juris. T. 4. c. 894.
 Legatarius, a quo fideicommissum relictum est, quatenus fideicommissario tenetur. T. 6. c. 665. et c. 666.
 Legatarius, et heres in quo differunt. T. 5. c. 667.
 Legatarius si moram facit in praestando fideicommissum, an fideicommissum apud legatarium remanet. T. 5. c. 420.
 Legatarius non habet petitionem rerum legatum, quae intus est. T. 5. c. 1133.
 Legatarius qui actione adversus heredem, unde legatus aliquid tollit violentem, agere possit. T. 6. c. 483.
 Legatarius con est successor universalis. T. 6. c. 425.
 Legatario conditionalis recte militior lo possessorum bonorum. T. 6. c. 693.
 Legatario conditionalis non est creditor, et cor. *Ibid.*
 Legatarius an teneatur de locatione a testatore facta. T. 6. c. 429.
 Legatarius minuire potest fideicommissum, quod ex relictum est, quando heres auiat legatum pure falcidiam. T. 6. c. 1053.
 Legatarius, qui per vindictam legatum relictum est, potest agere rei vindicationem, vel in personam actionem ex testamento. T. 4. c. 1005.

Legatarius repellit a se legatum, quod repodiat. T. 4. c. 1212.
 Legatarius conditionalis non differt ab herede conditionali. T. 4. c. 1253.
 Legatarius, pendente conditione defunctus, nihil in heredem suum transmittit. T. 4. c. 968.
 Legatarius an ultra vires legati fideicommissum operari possit. T. 4. c. 1035.
 Legatarius agit in heredem, ut heres agat in promissionem. T. 4. c. 1005.
 Legatarius an possit capellam ingrossum. T. 3. c. 795.
 Legatarius an possit falcidiam inducere in fideicommissum acrio a se relictum. T. 3. c. 969.
 Legatarius an praefertur heredi in perpetuum ex mercede, quae servus operas acrio legatus alii locaverit. T. 3. c. 977.
 Legatarius an legatum dominus alii ante aditum hereditatis. T. 3. c. 1047.
 Legatarius an amplexus refectiois medius legatum heredi relictore debeat. T. 3. c. 767.
 Legatarius an tantum rei, vel etiam juris, et actionis successor sit. T. 3. c. 747.
 Legatarius an transmittit legatum ad heredem suum. T. 3. c. 707.
 Legatarius an ultra vires legati fideicommissum obligatur. T. 3. c. 792.
 Legatarius an utitur falcidia. T. 3. c. 718.
 Legatarius, cui legatum suum operis, et monetur, an legatum operis transmittit ad heredem suum. T. 3. c. 977. et c. 978.
 Legatarius, cui opus datus est, quando, et quibus praestantibus optare debet. T. 3. c. 719.
 Legatarius, cui pars honorum legata est, an ex angulis rebus partem accipere possit, vel debet. T. 3. c. 734.
 Legatarius, cui usufructus legatus est, et partem ejus alii cedat, an peritum sumpsum necessarium, quos fecit, per ratum suum fideicommissum sibi servare, vel a fideicommissario repellere possit. T. 3. c. 1001. et c. 1002.
 Legatarius cum morietur, usufructus illius inter legatum, servum non item. T. 3. c. 979.
 Legatarius, defunctus capellam legasse, probare debet. T. 3. c. 614.
 Legatarius factus an possit accipere relictum. T. 3. c. 796.
 Legatarius in actione fidei an emittit legatum. T. 3. c. 165.
 Legatarius in perpetuum legatus, sub modo relicto, quomodo capere. T. 3. c. 971.
 Legatarius in petendo legatus ad debet praestare vulgum. T. 3. c. 747.
 Legatarius usufructus omnium bonorum an ejus erit sicut agere debeat. T. 3. c. 1009.
 Legatarius partiaris an habeatur pro herede. T. 3. c. 695.
 Legatarius partiaris quomodo qui vocatur. T. 3. c. 808.
 Legatarius partiaris quis ducatur. *Ibid.*
 Legatarius, per quem stat, quatenus fideicommissum praestit, an perdat legatum. T. 3. c. 781.
 Legatarius quomodo auctor legatarii dominium acquiritur. T. 3. c. 746. et c. 747.
 Legatarius, qui heredi rem legatum per vim extorsit, quomodo legatum. T. 3. c. 704.
 Legatarius quomodo legatum acquirit. T. 3. c. 497.
 Legatarius rei in verbis obsequens an praefertur rei conjuncto in pure accrescendi. T. 3. c. 734.
 Legatarius rei tantum conjunctus an praefertur caeteris legatariis apodem rei in pure accrescendi, an causa ex non defuit. *Ibid.*
 Legatarius rem in causa lucrativa sit auctus, utam retinere non possit, ex amata, actione an testamentum cum potest potest. T. 3. c. 777.
 Legatarius rem sibi sub conditione legatum an amittit, et reus amittit, an ex conditione conditione rei, vel petium ejus potest potest. T. 3. c. 707.
 Legatarius servum pure legatum rogatus manducare, an possit alio fideicommissum extorci. T. 3. c. 781.
 Legatarius si arbitrio accident, et ex emittit radice solutus, an ex aliam pertinent ad legatum. T. 3. c. 774.
 Legatarius si scriptum eligat, vel electione data, sub electio consumatur. T. 3. c. 1042.

Legatorum genus quod optimum fuerit. T. 4. c. 41.
 Legatorum moras in quibus consistit. T. 3. c. 29.
 Legatorum nomine sui pignus testamenti constitui potest. T. 3. c. 95.
 Legatorum nomine sui varia actiones dantur. T. 3. c. 20.
 Legatorum nomine cautio in testamento debita remitti potest. T. 3. c. 765.
 Legatorum obligatio se differt potest. Ibid.
 Legatorum opera solus fideicommissarius agnoscit. T. 3. c. 101.
 Legatorum repetitio in populi substituta facta ea valet, si populus heres substituit. T. 3. c. 764.
 Legatorum, vel fideicommissariorum actiones ad differtur obitu iudicii de hereditate. T. 2. c. 165.
 Legatorum, vel fideicommissariorum causa cautio ubi exigitur. T. 3. c. 117.
 Legatorum verba formula sua subiecta sunt. T. 3. c. 765.
 In Legatorum actione usum veniat ut mora adhibeatur. T. 3. c. 478.
 Legatorum erant curae fidei, hodie auditae sunt. T. 3. c. 354.
 Legatorum coe. Vide, Cassio legatorum.
 Legatorum omnium hodie una est sententia. T. 3. c. 401.
 Legatorum formulae quaedam, et ceterae. T. 3. c. 445.
 Legatorum delatio. Vide, Delatio legatorum.
 Legatorum dies quando cedat. T. 3. c. 765.
 Legatorum, vel fideicommissariorum praesentationem mora quando fit. T. 3. c. 953.
 Quod Legatorum genera. T. 3. c. 153.
 Legatorum differentia quod, et quae. T. 3. c. 162. et seq.
 Legatorum diversa genera. T. 2. c. 167.
 Legatorum conservandorum causa missio in possessionem ad dicatur bonorum possessio. T. 3. c. 88.
 Legatorum actionem ignorari acquirit. T. 4. c. 543. eorum nomine non potest legatarius veli variis actionibus. Ibid. c. 560.
 de Legatorum causa. T. 3. c. 137. et seq. de morte. Ibidem c. 1128. et seq. de conditione. Ibidem c. 1139. et seq.
 de Legatorum, vel fideicommissariorum iuris, et fructibus. T. 3. c. 1141. et seq.
 Legatorum quorundam dies non cedere a morte testatoris, sed ab adiutor hereditatis. T. 7. c. 1169.
 Legatorum formulae velut. T. 7. c. 1449.
 Legatorum plenum per errorem solutorum bonorum non est conditio. T. 7. c. 765.
 Legatorum dies non cedebat sole sperata tributa. T. 7. c. 1081.
 Legatorum per errorem solutorum, vel perperam, conditione esse. T. 7. c. 711.
 de Legatorum servandorum causa solidatione. T. 2. c. 1181. et seq.
 Legatorum dies non cedere, neque transmitti, vivo testatore. T. 7. c. 1167.
 Legatorum dies a testatoris proposita quomodo debet intelligi. T. 1. c. 979.
 Legatorum genera Legatorum, et actiones differentia. T. 3. c. 353.
 In actione Legatorum, quomodo non sit bonae fidei, generatim est constitutum, usque valeat a morte heredis. T. 3. c. 22.
 Legatorum dies cedit a morte testatoris. T. 3. c. 478.
 Legatorum divisio an possit negari. T. 4. c. 696.
 Legatorum varia genera iura veteri, et novo. T. 4. c. 769.
 Legatorum usum debentur a morte. T. 4. c. 795.
 Legatos mitti Caesar in provinciam. T. 1. c. 828.
 Legatorum quid. T. 1. c. 1149. s. fideicommissum accerit. T. 3. c. 444.
 Legatorum quod a donatione mortis causa dicitur. T. 3. c. 309.
 Legatorum a testamento non separari, non alium oneri, quam heredes. T. 3. c. 445.
 Legatorum conditionis cum edit, utaqueque assistit conditio. T. 2. c. 968.
 Legatorum rei peculiaris non valet, serva relictum ab extraneo. T. 4. c. 344.

Legatorum pars non singulas continet partes. T. 1. c. 292.
 Legatorum, defuncto relictum in tempore liberorum, ad posthumum transmittitur. T. 4. c. 818.
 Legatorum velut in arbitrium legatarii collata conditio. T. 2. c. 949.
 Legatorum ut se reconstituit, quae solvi potest. T. 1. c. 592.
 si, quod est Legatorum est, plurimum interest, an omnes sint legatarii, emulabique legatarii competat petitio. T. 1. c. 295.
 Legatorum fideicommissum habere propriam jurisdictionem. T. 1. c. 139.
 Legatorum solvenda heredes populi fieri, et prodigo liberatur. T. 1. c. 146.
 Legatorum delegatum, et legatorum acquiritur legatariis inter se distat. T. 1. c. 61.
 Legatorum utque relictum per non scriptum est. T. 8. c. 135.
 Legatorum, et stipulatio non potest mutari. T. 9. c. 949.
 Legatorum extraneo tantum dari potest. T. 4. c. 131.
 Legatorum quomodo adiri potest. Ibid.
 Legatorum, alii rei coacti, et ad certam personam deferatur, nullius momenti est. T. 6. c. 1005.
 Legatorum nulla snipa heredis interdicti. T. 5. c. 1049.
 Legatorum secundo et cedendum. T. 5. c. 1055.
 Legatorum per codicillos sine testamento diminutum non valet. T. 8. c. 1130.
 Legatorum instructi et instrumendi. T. 3. c. 448.
 Legatorum alium non onerat, quam heredem. T. 2. c. 445.
 Legatorum velut, in arbitrium legatarii collata conditio. T. 2. c. 949.
 Legatorum, quod in plenum heredis arbitrium confertur, non valet. Ibid.
 Legatorum invicem non acquiritur, nisi uno, vel necessario, et heredes, nec bonorum possessio, nec adscriptio liberti, quod quodammodo quasi legatorum est liberti. T. 2. c. 971.
 Legatorum s. memoriorum morte legatarii sentit. T. 5. c. 37.
 Legatorum inutilis de iure rationis. T. 5. c. 48.
 Legatorum qui alibi adscriptus, legis Corneliae pona tenetur. T. 5. c. 44.
 Legatorum infirmi utilis dato liberatur. T. 5. c. 82.
 Legatorum omnium apud heredem remanet aut non fideicommissum. T. 5. c. 85.
 Legatorum causa, pome una cum iura votum valet. T. 5. c. 77.
 Legatorum portum, et legatorum praesens differentia. T. 1. c. 86.
 Legatorum demonstratio falsa non valet. T. 5. c. 83.
 Legatorum nullum huius qualitas sine subiecta facit. T. 5. c. 83.
 Legatorum hominis, orationis compendio, antiquos contrahebant. T. 1. c. 592.
 Legatorum hominis valet, etiam nulli sint in hereditate servi. T. 5. c. 81.
 Legatorum domus, vel fundi non valet, si nulla domus, vel cultus fundus in hereditate sit. Ibidem.
 Legatorum morte sentit. T. 5. c. 446.
 Legatorum pome causa. T. 7. c. 316.
 Legatorum inspecti relictum differt ab eo, quod indignum relinquatur. T. 5. c. 462.
 Legatorum augustin, vel minoris huius verba, hoc augustin. T. 1. c. 184.
 Legatorum prope relictum sub appellatione liberti non valet, hereditas valet. T. 1. c. 364.
 Legatorum quid sit. T. 5. c. 523.
 Legatorum est, subiecta hereditatis testatoris, de re bona aliena. T. 1. c. 1104.
 Legatorum habitatioque liberti relictum saltem morte eorum, et cor. T. 5. c. 917.
 Legatorum instructi plerumque est, quem instrumendi. T. 3. c. 1044.
 Legatorum libertatibus acceptionibus perimitur. T. 5. c. 1027.

Legatorum conditiones non transmittitur. T. 5. c. 755.
 Legatorum dotis Falcidia non minuitur. T. 5. c. 505.
 Legatorum est delictio hereditatis. T. 5. c. 531.
 Legatorum est in genere liberalitatis. T. 5. c. 623.
 necessaria electio non est liberalitatis. Ibid.
 Legatorum est mutui. si debitor legat, quod dicitur, etiam pignus a legato, quoniam est debitor sit. T. 5. c. 569.
 Legatorum est locum, quod alteri alienum damno obnoxio, usquepote vane cum damno alienum. T. 5. c. 436.
 Legatorum habitatio in facto magis, quam in iure consistit. T. 5. c. 610.
 Legatorum in die certum non habetur per puro, et cor. T. 5. c. 530.
 Legatorum non est, quod accusatus relinquatur. T. 5. c. 623.
 Legatorum postea relictum fideicommissum onerari potest. T. 5. c. 491. est distinguendum. Ibidem.
 Legatorum, quod ab invito initium est, as postestio non convalescit. T. 5. c. 530.
 Legatorum, vel modo relictum, purum est. T. 5. c. 1025.
 Legatorum qui aliena accepit, prohibetur infiduciarum dicere, et cor. T. 5. c. 347.
 Legatorum pecum propriam dum non habet, et coactum relictum dicitur, legatorum praesens propriam dicitur habet, et eo coactum veluturi clausum. T. 5. c. 728.
 Legatorum non extinguuntur demonstratione, nec facit. T. 5. c. 606.
 Legatorum an a antiquis manumissionem servi, ad manumissionem legato antiquior. T. 5. c. 1077. quae hoc est Accursii distinctio. Ibidem.
 Legatorum an ex imperfectis scriptis debetur. T. 5. c. 1066.
 Legatorum a legatario reliquum non potest. T. 5. c. 596.
 Legatorum cum valetur falsa demonstratione. T. 5. c. 403.
 Legatorum an debet excludere, qui omittit hereditatem paternam. T. 5. c. 588.
 Legatorum servituti quibus casibus interdicti. si filius nulli servituti eadem. T. 5. c. 1074.
 Legatorum conditionis non obest testis conditio. T. 5. c. 609.
 Legatorum omnes est umbra, eorum dies legatarii vivo non cadit. T. 5. c. 519.
 Legatorum non valet falsa causa. T. 5. c. 604.
 Legatorum licet inutilis error. T. 5. c. 638.
 Legatorum, et stipulatio in quo differunt. T. 5. c. 549.
 Legatorum contrahit generis verbum. T. 5. c. 746.
 Legatorum, siue coram rei sit, nullius est momenti. T. 5. c. 1075.
 Legatorum non constituit omnes hereditatis. T. 5. c. 594.
 Legatorum praei facillime admittit, quam legatorum pecuniam. T. 5. c. 1097. pecunia semper implet hereditatem. Ibid. non quidem coram specie pecuniam, sed quantitas pecuniae, et omnia, potestas, sequitur. Ibidem.
 Legatorum praei instructum. Vide, instructum praei legatum.
 Inter Legatorum eorum, et legatorum equitum differentia quae est. T. 5. c. 1012. ratio huius differentia quod ibi sit inter legatorum eorum, et legatorum equitum quod dicitur. Ibidem.
 Inter Legatorum, et libertatem differentia quae est. T. 5. c. 693.
 Legatorum usufructus videtur esse in causa cedendi. T. 5. c. 106.
 Legatorum usus. Vide usus.
 Legatorum equitum, qui familiae usum est legatorum, quod acidi non potest. T. 4. c. 1354.
 Legatorum pome causa relictum non valet. T. 4. c. 1348.
 Legatorum contrahit generis verbum, dividit, dicitur quae verbum specie. T. 4. c. 4354.
 Vide, Genus.
 Legatorum annuum quando perimitur, et quando non perimitur. T. 4. c. 1351.
 Legatorum usufructus in quo distat a legatario relictum in genere, et ut mensura sit. Ibidem.
 Legatorum et substitutio in quo differunt. T. 4. c. 1320.
 Legatorum a debitoris ad quod debet, crediti debet, et sit validum. T. 6. c. 806.
 Legatorum annuum quando conditionis finit. T. 6. c. 846.

Legatum conditionale remedia cautionis. Mutatio repraesentatio, antequam conditio salutarit. T. 3. c. 975.

Legatum conditionale, vel in diem incertum ante conditionem, vel diem repudiari utiliter esse potest. T. 3. c. 1002.

Legatum constitutum potius causa, quam honoris relictum, an valeat, et pro scripto habetur. T. 3. c. 764.

Legatum corporis soli potest. T. 3. c. 967.

Legatum integrum apud auctorem, qui vult decessit, an, cui quid legatum est in senis singulis, et ad heredem apud peritum. T. 3. c. 885.

Legatum, cuius heres non habet commercium, an valeat. T. 3. c. 754.

Legatum, cuius legatarius non habet commercium, an utile sit. Ibid.

Legatum damnationis an accrescere possit cetero. T. 3. c. 729.

Legatum delatum potest repudiari, acquisitionem non potest repudiari. T. 3. c. 713.

Legatum communis in aere non constituit, si communis sit. T. 3. c. 757.

Legatum de iure continet. T. 3. c. 1009.

Legatum de iure acceptum, filio asheredito relictum, an et quando utile sit, et valeat. T. 3. c. 1004.

Legatum Ecclesiasticum, an Ecclesiam debeat. T. 3. c. 1007.

Legatum est hereditas solius delibata. T. 3. c. 702.

Legatum est honor sicut hereditas. T. 3. c. 764.

Legatum, si fidelicommissum, et legationis causa mortis honores sunt. T. 3. c. 136.

Legatum, cuius legatum modum accipit. T. 3. c. 703.

Legatum et institutionis linteae, an et substitutione valere possit. T. 3. c. 736.

Legatum et testamentum agnoscere an possit agere quicquid sufficiens. T. 3. c. 154.

Legatum filiius relictum, an solum posthumum relictum videatur. T. 3. c. 723.

Legatum filio relictum quando non acquiritur patri. T. 3. c. 1063.

Legatum si generaliter relictum sit, an electio sit legatarii. T. 3. c. 725.

Legatum generaliter relictum an sit purum. T. 3. c. 710. Item an transferatur ad heredes. Ibidem.

Legatum generaliter relictum an comparatur legato optionis. Ibidem.

Legatum generaliter relictum an sit conditionale, si servus legatarius generaliter et filius mortis legatarius, antequam eligatur, legatum transiit ad heredem. T. 3. c. 1042.

Legatum graue scriptum an valeat. T. 3. c. 702.

Legatum gregis an superius conditione aptum. T. 3. c. 727. An mutatur morte velorum. Ibid. si gregis ad annum brevem redierit, an vindicari possit. Ibid.

Legatum heres non perdat, si ante eum item de inefficacia a defuncto iacobovici, et non obcurrit. T. 3. c. 154. et c. 155.

Legatum heredes heredi an debere possit. T. 3. c. 74.

Legatum hominis an transmittitur ad heredem. T. 3. c. 1053.

Legatum hominis generaliter relictum an valeat. T. 3. c. 725.

Legatum item homo dare, et accipere non potest. T. 3. c. 1050.

Legatum illud, ut filius a fratre eligeret, an transmittitur ad heredem legatarii. T. 3. c. 1045.

Legatum illud, ut filius a fratre eligeret, an transmittitur ad heredem legatarii. Ibidem.

Legatum in annis singulis, alimentorum vice relictum, quando finitur. T. 3. c. 954. alimn esse usufructum. Ibidem.

Legatum in annis singulis quando cedit. T. 3. c. 955.

Legatum in annis singulis an iustat capitis diminutionis. Ibid. an magna equalitas in facto, quam in iure. Ibidem.

Legatum in annis singulis an repudiari possit. Ibid.

Legatum in annis singulis Ecclesiae, civilibus, vel collegio relictum, internum et compertum est. Ibid.

Legatum in senis singulis, si legatarius vivo testatore decesserit, an sit in causa caduci, et ad filium pertineat. Ibidem.

Legatum in usufructu hereditas postum an valeat. T. 3. c. 960.

Legatum incerti hominis an valeat. T. 3. c. 725.

Legatum, siue certo rei sit, nullius momenti est. Ibid.

Legatum incertum rei, vel quantitatis non valeat. T. 3. c. 957.

Legatum incertis personis an relinquere possit. T. 3. c. 1007.

Legatum in diem certum relictum an a conditionali legato distat. T. 3. c. 993.

Legatum indigno auctor, et si facio vindicare, et quia censetur indignus. T. 3. c. 112. et c. 143.

Legatum in quo constituit, et as quo pendet. T. 3. c. 702.

Legatum inter, et potestatem an distinctio sit. T. 3. c. 63.

Legatum non defertur, nisi ea die adit hereditas. T. 3. c. 1045.

Legatum novissima primam conditionem confirmat. T. 3. c. 323.

Legatum octo lectionariorum, aut pro his rebus summa, an auctum legatum sit, an divisi possit, an partem et lectionariorum, partem et summa summa possit. T. 3. c. 745. et c. 716.

Legatum optionis an repudiari possit. T. 3. c. 1002.

Legatum optionis an transmittitur ad heredem. Ibid. c. 1003.

Legatum optionis conditionalis an habeatur pro puro. T. 3. c. 694.

Legatum optionis semper fuit conditionale ante Justinianum. T. 3. c. 1040.

Legatum optionis servi an committat electio domini, cui pro servum acquisita est. T. 3. c. 1046.

Legatum optionis aere an perimatur delictis satisfactis. T. 3. c. 1045.

Legatum optionis non sit conditionale. T. 3. c. 1048.

Legatum paribus, vel liberi relictum an debeat, si mortis tempore testatoris paribus, aut liberi non fuerint. T. 3. c. 1070.

Legatum patris filio herede instituto relictum, an impositum in Falcidiam. T. 3. 729.

Legatum patris qui adit advocatus, an repellat a querela. T. 3. c. 1044.

Legatum purum an distinctio, et signum non recipiat. T. 3. c. 719.

Legatum quando post testamentum et mortem, si auctori potest. T. 3. c. 712 ad diminutionem, et augmentum recipit. Ibidem.

Legatum pro damnatione an valeat, si res legata mortis tempore testatoris alienata fuerit. T. 3. c. 711.

Legatum pro vindicationem, an valeat, si res legata mortis tempore testatoris alienata fuerit. Ibidem.

Legatum potest debet ubi major pars hereditatis sit. T. 3. c. 116.

Legatum post testamentum ante mortem testatoris an et mortem, et auctori possit. T. 3. c. 712.

Legatum pro relictum servo proprio, data libertate sub conditione, an utile sit, et valeat. T. 3. c. 1051.

Legatum quando acquiritur. T. 3. c. 713.

Legatum quando sit corpus, quando quantitas, diligenter considerandum. T. 3. c. 745.

Legatum quando pro actione in personam deferatur actione in rem. T. 3. c. 1036.

Legatum quasi debitum relictum, an sit inutile. T. 3. c. 646.

Legatum quasi proprium, si non proprium sit, an debeat. Ibid.

Legatum qui accipit, an possit agere de intestamento facto, vel iurata. T. 3. c. 146.

Legatum qui accipit, an repellat ab accusatio fidei. T. 3. c. 1092.

Legatum qui accipit, an possit se accusare a tutela, si postea testamentum inefficuum dicit. T. 3. c. 1081. et c. 1082.

Legatum qui accipit, an possit falsum probare testamentum. T. 3. c. 84.

Legatum qui accipit, an prohibetur potest testamentum inipsum dicit. T. 3. c. 1082.

Legatum qui accipit, an repellat a bonorum possessione. Ibid.

Legatum qui accipit, et postea testamentum falsum, an iudicium dicit, an relictum legatum. T. 3. c. 1003.

Legatum qui accipit, ignorans testamentum falsum, an possit postea testamentum falsum dicit. T. 3. c. 1081.

Legatum qui accipit nomine defuncti, cui heres saluti sit, an possit postea suo nomine agere de institutione. T. 3. c. 1054.

Legatum qui accipit, ut id alii restitueret, an potest la possit suo nomine agere de institutione. T. 3. c. 146.

Legatum quibus verbis relinquitur. T. 3. c. 702.

Legatum quod alii, et si alii restitueret, Ibidem.

Legatum quomodo ab uno et hereditas animalem, vel ab omnibus hereditas, nativa nomine expresso, relinquitur. T. 3. c. 703.

Legatum quomodo expresso dicitur. T. 3. c. 702.

Legatum, quod auctor vel tutor, quia indignus, an applicetur fidei. T. 3. c. 1078.

Legatum, quod fuit ab initio summe, an ea postea convalescat. T. 3. c. 728.

Legatum, quod legatario, qui relictus testamento in fratribus heredem, auctor, an remaneat apud heredem. T. 3. c. 1078.

Legatum, quod mortis delictum non est, instituitur repudiato. T. 3. c. 1002.

Legatum, quod morte legatarii, vivo testatore deficit, in fructu videtur. T. 3. c. 723.

Legatum, quod tutor excommunicatus auctor, an remaneat apud heredem. T. 3. c. 1078.

Legatum redditus quid dicitur a legato manifestum. T. 3. c. 1040.

Legatum rei alienae an valeat. T. 3. c. 778.

Legatum rei pignori obligatus. Ibid.

Legatum rei meo an convalescat, si postea mea esse decessit. T. 3. c. 740.

Legatum relictum illis, qui testamentum alii gesserunt, an utile sit. T. 3. c. 1075.

Legatum relictum omni familia, an in nam inventum, qui fuerit ex nomine mortis tempore testatoris. T. 3. c. 1076.

Legatum, relictum servo legato, cedere alii non hereditate extraneo scripto, aut a morte testatoris non scripto. T. 3. c. 786.

Legatum relictum auctori ex hereditas praestari officio iudicis familiae excursum. T. 3. c. 715.

Legatum secundum legem Falcidiam an non sit. T. 3. c. 702.

Legatum semper incertum a suo. T. 3. c. 705.

Legatum relictum servo alieno an possit adire ejus domum. T. 3. c. 712.

Legatum semper incertum a suo. T. 3. c. 705.

Legatum semper incertum a suo. T. 3. c. 705.

Legatum, servo alieno relictum, ut valeat, quo requiritur. T. 3. c. 722.

Legatum, servo legato relictum, non cedit a morte, sed ab alia hereditate. T. 3. c. 788.

Legatum, servo legato relictum, non cedit a morte, sed ab alia hereditate. T. 3. c. 788.

Legatum, servo relictum, dominus an possit repudiare. T. 3. c. 712 ad domini repudiatio an servo auctori. Ibid.

Legatum, servo proprio relictum sine libertate, an valeat. T. 3. c. 1047.

Legatum servo relictum non valeat ex personae domini, sed servi. T. 3. c. 722.

Legatum si aliquid sit testamentum, et codicillis, an videatur duplicatum legatum. T. 3. c. 641.

Legatum si deat, deinde adimatur, pro non dato haberi. T. 3. c. 723.

Legatum si dator, vel adimatur ab diversis conditionibus, eorum novissima accipienda. Ibid.

Legatum si legatarius repudiaverit, in quem transiit. T. 3. c. 775.

Legatum siquis servo commau adscriptum, quomodo, cui debeat. T. 3. c. 729.

Legatum si sit ab improbo sub conditione, si pure sit ab integro ejus, an hinc repudiet et persona subactio valeat. T. 3. c. 764.

Legatum si sit alieni in singulis auctori, pura legato esse, et primi anni purum, septimum conditionale. T. 3. c. 900.

Legatum si sit domino, et sit legata servum committitur, et accusaverit testamentum, an ejus factum nocet auctori. T. 3. c. 1003.

Legatum si sit debeat, servum novum, ac alterum mortuum, totum ad ascriptum pertinet. T. 3. c. 775. et c. 776.

Legatum si sit matri, si a liberis non decesserit, an locus sit eundem Mutianus. T. 3. c. 693.

Legatum si sit servo committitur, nec legatum habetur pro non scripto, nisi non eo dominus repudiatio, aliter domo non letum accrescat. T. 3. c. 729.

Legatum si sit vel et eodem genus, postea appareat, an species deroget generi. T. 3. c. 1065.
 Legatum si sit sui generis, sicuti species, tunc species derogat generi. Ibid.
 Legatum specie sua, et quando deroget generali. T. 3. c. 746.
 Legatum, cum conditione an faciendo aliquid relicto, quando, si quo cautio praescribitur. T. 3. c. 694.
 Legatum laicis admi posse. T. 3. c. 680.
 Legatum tacite sequi iura, siue quibus filius nisi eas non possit. T. 3. c. 1013.
 Legatum tacite ad relictum conditioni quod non possit capere, quod praemium datur. T. 3. c. 1079.
 Legatum testamento mihi relictum an perdam, si iura hereditaria contum a filio exheredatulo item et infelicis casuque iura fore. T. 3. c. 184.
 Legatum testamento relictum an perdat, si de infelicis in totum, vel pro parte agit, nec obtineat. T. 3. c. 182.
 Legatum tutum ademptum an applicetur fisco, vel remaneat apud pupillum. T. 3. c. 748.
 Legatum ubi, et quo loco heres praestare debet. T. 3. c. 725. et seq.
 Legatum, vel fideicommissum ex a subditio exheredatuli reliqui possit. T. 3. c. 661.
 Legatum, vel fideicommissum ubi peti oportet. T. 3. c. 186.
 Legatum vel testamento, vel codicillis relinqui. T. 3. c. 706.
 Legatum vindicationis peti actione in rem, fideicommissum praescriptum in personam. T. 3. c. 1013.
 Legatum uni, et alteri, qui non est laicum ratione, relictum, an locum non debeat. T. 3. c. 719.
 Legatum eorum pro parte acquirit, et pro parte repudiari non potest. T. 3. c. 715.
 Legatum eorum an sit, al legator filius, aut filius. Ibid.
 Legatum eorum quando videtur esse relictum. T. 3. c. 902.
 Legatum usufructus a proprietate legato quomodo distat. T. 3. c. 737.
 Legatum usufructus ab usufructuario an valeat peti. T. 3. c. 728.
 Legatum usufructus fundi sequitur via ad feudum. T. 3. c. 1013.
 Legatum, quod legatarius repudiavit id videtur hereditas factum retro additum. T. 3. c. 831.
 Legatum per vindicationem, et per damnationem, ut in re necessario separari debet. T. 3. c. 912.
 Legatum damnationis, et vindicationis in quo differunt. Ibid.
 Legatum est de iure testamento relictum. T. 3. c. 847. est libertatis defuncti mora. Ibid.
 Legatum aliud est, aliud legatum. Ibid.
 Legatum legator scindi non posse. T. 3. c. 871.
 Legatum legator solus augere potest, ut in morte, et extensum, vel in locum admittere. T. 3. c. 859.
 Legatum, quod repudiatur, apud heredem remanet alio casu fideicommissarius libertatis. T. 3. c. 801.
 Legatum, quod repudiatur, al legatum, quod videtur pro non scripto, in quo distat. Ibid.
 Legatum relinquatur aut per vindicationem, aut per damnationem. Ibid. aut de iure modo, aut per prescriptionem, aut per fideicommissum. Ibid.
 Legatum violare est contra iustitiam. T. 3. c. 82.
 Legatum quando non transmittitur heredi. T. 3. c. 819.
 Legatum quando sit caducum. Ibid. quando non sit caducum. Ibid.
 Legatum tutori testamento dolo, relictum quando a tutore amittitur. T. 3. c. 908.
 Legatum tutoris repudiari, antequam dolo sit. T. 3. c. 4015.
 Legatum vindicationis, et legatum damnationis in quo differunt. T. 3. c. 901.
 Legatum unum scindi non potest. Ibid.
 Legatum quatenus relictum non valet. T. 3. c. 478.
 Legatum graue relictum non poterat. T. 3. c. 837.
 Legatum filia relictum, al filibus debetur. T. 3. c. 838.
 Legatum rei alienae consistit in corpore potius, quam in actione. T. 3. c. 835.

Legatum quibus verbis praeparetur. T. 3. c. 905.
 Legatum non esse esse damnatum. T. 3. c. 915.
 Legatum quod in re relictum ad exemplum fideicommissi. T. 3. c. 813.
 Legatum an reliqui possit a patre, vel domino hereditas institui. T. 3. c. 871.
 Legatum unum pro parte scindi non potest, nec divisionem admittit. T. 3. c. 900. an licet partem repudiare, partem agnoscere. Ibid.
 Legatum unde est, cum non est adscripta certe summa. T. 3. c. 829.
 Legatum per vindicationem unde hoc nomen habet. T. 3. c. 169.
 Legatum relinquatur verbis directis, id est, imperativis, et indirectis, et legitimis. T. 3. c. 848.
 Legatum acquiritur hereditati, quasi personae defuncti. T. 3. c. 860.
 Legatum partitionis. T. 3. c. 898.
 Legatum caducum quando sit. T. 3. c. 458.
 Legatum non corruptum error in nomine. T. 3. c. 584.
 Legatum sub conditione, vel in diem eorum, sola conditionem, vel esse diem repudiari non potest. T. 3. c. 858.
 Legatum pecuniam valere, etiam si pecunia eo sit in hereditate. T. 3. c. 823.
 Legatum filia continet actionem de dote. T. 3. c. 853.
 Legatum an argatur adjectione. T. 3. c. 940.
 Legatum quilibet debet. Filia, quod relictum non est: nam dicit, an legatum. T. 3. c. 830.
 Legatum usufructus. T. 3. c. 828. redit ad heredem. Ibid.
 Legatum rei alienae, et legatum rei hereditariae non differunt. T. 3. c. 863.
 Legatum non valet ea iuncta voluntate. T. 3. c. 351.
 Legatum transmittitur ad heredem, etiam si conditum agatur, sed modo legatarius decesserit, post diem legati desinit. T. 3. c. 895.
 Legatum libertatis datique comparatur. T. 3. c. 904. et c. 905.
 Legatum quando scindi potest propter fideicommissum. T. 3. c. 891.
 Legatum an possit conferri in arbitrium alterius. T. 3. c. 737.
 Legatum, delatum servit, dominum repudiare posse. T. 3. c. 839.
 Legatum duplex est, conditionale, et perum. T. 3. c. 819.
 Legatum quando unum sit, et quando aut per hoc, aut legum familia perit. T. 3. c. 820.
 Legatum quando non debetur. T. 3. c. 836.
 Legatum an fidei committatur permutat. T. 2. c. 457.
 Legatum quid sit. T. 2. c. 153.
 Legatum an videtur falsa causa, vel demonstratum. T. 4. c. 61.
 Legatum operum servi quando finitur. T. 4. c. 74.
 Legatum quando non conservetur libera, et parentibus, testamento recano per bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 52.
 Legatum qui agnovit, an possit se casuare a tutela. T. 4. c. 115.
 Legatum qui accepti, an possit petere bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 54.
 Legatum qui accepti, potest falsum probare testamentum. Ibid.
 Legatum al sit alieni sub conditione 10. dardum, an petita sit bonorum possessio, an heredi scripta, vel praeterita, an 10. debeat. T. 4. c. 64.
 Legatum laici, et aliquoties conditionem differentis quod casuarius dicitur. T. 4. c. 420.
 Legatum, et venditio quod vase vinaria differunt. T. 4. c. 420.
 Legatum an videtur capere la, qui secum alii amittitur. T. 4. c. 442.
 Legatum apud an conservetur, al praeiungatur quare filius emancipatus heredi, et bonorum possessionem contra tabulas potest. T. 4. c. 50.
 Legatum ex lege Papia, quod iure antiqua habetur pro non scripto, eadem sit. T. 7. c. 1114.
 Legatum scindi non potest. T. 7. c. 1176.
 Legatum quomodo petebatur. T. 7. c. 1123.
 Legatum in quo distat a fideicommissum. T. 7. c. 1112.

Legatum annuum, et legatum usufructus in quo differunt. T. 7. c. 1111. et seq.
 Legatum annuum pretulit interitus continuo, in futurum etiam pretulit debet praestari. T. 7. c. 727.
 Legatum non agitur transmittit in hereditatem, modo dicitur esse censetur. T. 7. c. 1180.
 Legatum est imperativa voluntas, directa voluta. T. 7. c. 1108.
 Legatum relictum post mortem hereditas, vel legatarii, aut prius, quam moreretur heres, vel legatarius, non valet. T. 7. c. 1439.
 Legatum varie defertur. T. 7. c. 1222.
 Legatum mortuo relictum pro non scripto est. T. 7. c. 1163. in causa caduca non est. Ibid.
 Legatum inane est, al fructus legator sine usu. T. 7. c. 710.
 Legatum exceptum. T. 7. c. 1009.
 Legatum per vindicationem transmittit ad heredem legatarii, etiam si legatarius non dedit constituit ad se pertinet. T. 7. c. 1165.
 Legatum capitarium. T. 7. c. 1113.
 Legatum duntaxat potestur tantum per actionem in personam. T. 7. c. 1112.
 Legatum unum scindi non potest. T. 7. c. 1091.
 Legatum usufructus fideicommissum, qui rogatus est restituere, accipi potest. Ibid.
 Legatum per vindicationem, et legatum per damnationem in quo differunt. T. 7. c. 1179.
 Legatum incertum facit incerta conditio, vel dies. Ibid.
 Legatum est heres. T. 7. c. 1071.
 Legatum praestatur ab herede testatulo, qui adit hereditatem. T. 7. c. 1109.
 Legatum annuum est simile usufructui. T. 7. c. 1110.
 Legatum, relictum in annua decem, non debet illis rursus accipi, sed servitio die annuorum decem. T. 7. c. 1180.
 Legatum rei filioque magis in actionem, quam in corpore censetur. T. 7. c. 1145.
 Legatum usufructus fideicommissum in quo differunt. T. 7. c. 1185. et seq. et in quo conveniunt. Ibid. et seq.
 Legatum non potest olim relinqui ad tempus. T. 7. c. 1115. cur. Ibid.
 Legatum optine comparatur legato hereditatis dote servit. T. 7. c. 1194.
 Legatum scindi non potest. T. 7. c. 1091. et hoc defuncti est. Ibid.
 Legatum conditionale statim vires non accipit, sed postquam conditio existit. T. 7. c. 1077.
 Legatum potest causas relictum si valet. T. 7. c. 1125.
 Legatum filibus testamento relictum, an etiam posthumum relictum videtur. T. 3. c. 908.
 Legatum vero posthumum relictum, an relictus filibus relictum videtur. Ibid.
 Legatum, quod non est relictum dote hominis, an impletur in dote. T. 4. c. 946.
 Legatum, filia relictum dote amine, an possit conferri fratribus. T. 4. c. 949.
 Legatum, in quo non potest est, quam in dote, filium licet an possit accipere. Ibid.
 Legatum, militis an servo licet reliquitur. T. 1. c. 1058.
 Legatum an valet ex persona posthumorum, al libero heredi huiusmodi possessore res sua legatur. T. 1. c. 1052.
 Legatum, in quo non potest, et res ad ea principia reducere potest. T. 2. c. 164.
 Legatum usufructus potest accipi al certum, vel incertum. Ibid. c. 564.
 Legatum conditionis an sit certum, vel incertum. Ibid.
 Legatum admittit testator, legatarius repodiat. T. 2. c. 610.
 Legatum relictum nomine famulii filii soli vocatur, qui sunt ex ejus nomine mortui tempore. T. 2. c. 618.
 Legatum est assidue, si voluntas defuncti voluit argumentis demonstrat. Ibid.
 Legatum qui talis dicit, an repodiat a legato. T. 2. c. 610.
 Legatum qui accipit, si post id tempus non fecerit, distat testamentum, an adit. Ibid.
 Legatum qui petit, defuncti omnia, an esse prohibetur petere. Ibid.
 Legatum ut debeat, conditionem impleri accipere aut. T. 2. c. 619.
 Legatum in totum an videtur, quod superest,

deducto eo, quod legatarius dedit conditionem implende causae. T. 2. c. 632.
 Legatum est, si retinere, praecipere, deducere jubetur heres. T. 2. c. 633.
 Legatum quoniam illud relictum an recte comparetur legatum quodam. T. 2. c. 634.
 Legatum relictum sub conditione impossibili an valet. T. 2. c. 635.
 Legatum utilis est, si legatarius habet contrarium. T. 2. c. 636.
 Legatum potest transadiri in legatum pium. T. 2. c. 637.
 Legatum inter, et stipulationem an sit differentia. T. 2. c. 638.
 Legatum an requiritur aliam ad edicta herede. T. 2. c. 639.
 Legatum non sustinet vicem defectus nec est nomen pura. T. 2. c. 640.
 Legatum a cuius sit emptum, quam capere possit, quid sit. T. 2. c. 641.
 Legatum quomodo dat caducum. T. 2. c. 642.
 Legatum, ut fideicommissum, quod quod nullum in redemptionem capivimus, quod defert, an debet fideicommissum. T. 2. c. 643.
 Legatum an testamentum, an codicilli dari possit. T. 2. c. 644.
 Legatum, et fideicommissum idem sequi potest. T. 2. c. 645.
 Legatum an sub conditione stipulationis relictum est, ut non educta, praeter legatum adveniens debetur. T. 2. c. 646.
 Legatum an possit poni in alio voluntate. T. 2. c. 647.
 Legatum an eadem voluntate adimatur. T. 2. c. 648.
 Legatum per dampnationem, et vindicationem. T. 2. c. 649.
 Legatum an sit amplius sit, an modum, vel potius sit legatum. T. 2. c. 650.
 Legatum, per conjunctionem disjunctivam expressam, quae coexistit. T. 2. c. 651.
 Legatum aliam in testamentum factum non revocatur per legatum patri factum in codicillis. T. 2. c. 652.
 Legatum an tempore petiti factum valet. T. 2. c. 653.
 Legatum quomodo transmittitur in heredes. T. 2. c. 654.
 Legatum an possit esse detrimeturum. T. 2. c. 655.
 Legatum speciale an minus generale. T. 2. c. 656.
 Legatum interitum relinquatur ab auctoritate, nec fideicommissum. T. 2. c. 657.
 Legatum omne, quod ad minimum quod reddi potest, nullum est. T. 2. c. 658.
 Legatum duo familiae relictum cum eis iure est, an valet. T. 2. c. 659.
 Legatum in eorum rei non valet. T. 2. c. 660.
 Legatum viciis accedi debet, nec pro parte repudiari. T. 2. c. 661.
 per Legatum, et per fideicommissum quod relinquere fideicommissum, et per id heres. T. 2. c. 662.
 Legatum an interitum relinquatur ab auctoritate. T. 2. c. 663.
 Legatum an valet, si legatarius sit illegitimus. T. 2. c. 664.
 Legatum interitum post mortem legatarii, aut heredis. T. 2. c. 665.
 Legatum interitum post mortem alicuius. T. 2. c. 666.
 Legatum utilis usufructus infantis, furoris, vel agrotantis, et infans erexit, furor non valet, vel agrotans coarctatus. T. 2. c. 667.
 Legatum interitum servum valet. T. 2. c. 668.
 cur non Legatum recte servo alieno vadit fideicommissum. T. 2. c. 669.
 si inter Legatum res mea, Legatum est interitum, aliquando utilis est. T. 2. c. 670.
 Legatum fructus, quod rei pars debetur, quod vero sub conditione debetur, recte legatur. T. 2. c. 671.
 non Legatum usufructus testamentorum, acut pecunia. T. 2. c. 672.
 Legatum interitum demum res sua. T. 2. c. 673.
 utrum Legatum specie certis, an corpore certis, eorum usufructus, an generis. T. 2. c. 674.
 Legatum interitum servo alicui libertate. T. 2. c. 675.
 Legatum interitum sine libertate servo proprio. T. 2. c. 676.

Legatum interitum incertum personam. T. 2. c. 677.
 Legatum sub conditione valet. T. 2. c. 678.
 Legatum interitum demum res sua, an servus apud recte legatur. T. 2. c. 679.
 quando interitum Legatur. T. 2. c. 680.
 Legatum Proconsulis proprium habet jurisdictionem. T. 2. c. 681.
 Legatum servus periculo heredis et vivit, et decurrit ad, et heres morum fecerit. T. 2. c. 682.
 Legatum Caesaris quia. T. 2. c. 683.
 Legatum fundus usufructus iure potest, quam instrumentum legatum. T. 2. c. 684.
 Legatum Proconsulis. T. 2. c. 685. Vide, Proconsulis.
 Legatum Proconsulis tutorem dare potest, an ad maiorem, sed specialiter an ostendit. T. 2. c. 686.
 Legatum Proconsulis voluntariam jurisdictionem an habet, et cur. T. 2. c. 687.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 688.
 Legatum relictum causa an eum eorum amari gerat. T. 2. c. 689.
 Legatum an omnes actiones iuribus suscipere cogatur. T. 2. c. 690.
 Legatum usufructus an videtur, annuo legato an fructus prodi. T. 2. c. 691.
 Legatum an adire hereditatem suspectam cogatur. T. 2. c. 692.
 Legatum an decurrit testimonium dicere. T. 2. c. 693.
 Legatum an lege propriam jurisdictionem habet. T. 2. c. 694.
 Legatum nihil proprium habet, nisi maiorem jurisdictionem. T. 2. c. 695.
 Legatum Proconsulis an propriam potestatem habet. T. 2. c. 696.
 Legatum Proconsulis quoniam jurisdictionem habet. T. 2. c. 697.
 Legatum Proconsulis quando de suscepto tutore cognoscere potest. T. 2. c. 698.
 Legatum Proconsulis non habet maiorem, quam et propriam jurisdictionem habet. T. 2. c. 699.
 Legatum Proconsulis quoniam jurisdictionem gerit. T. 2. c. 700.
 Legatum tempore legationis an, et quando conveniunt. T. 2. c. 701.
 Legatum tempore legationis hereditatem an advenit, an hereditatem actio debetur. T. 2. c. 702.
 Legatum tempore legationis an, et quando conveniunt, et eo tempore an solvitur conventionem, an demum revocatur potest. T. 2. c. 703.
 Legatum tempore legationis an consistere potest. T. 2. c. 704.
 Legatum homo generatorem an recte solvitur voluntate, aut reprobatione legatarii. T. 2. c. 705.
 Legatum loci hominis fuisse, et per legatarium ostendit, quo minus huiusmodi, cum heres iudex voluit, occuparet, mortui huiusmodi, exceptio illi mori heredi proderit. T. 2. c. 706.
 Legatum si sit servus servus, et demum an alicuius moris heredis masculini, an servus debetur. T. 2. c. 707.
 Legatum si sit fundus demum, an imponitur ad servitium ab herede in legatarii gratiam. T. 2. c. 708.
 Legatum si sit homo, an legatum valet, an nullam familiam testator reliquit. T. 2. c. 709.
 Legatum si sit bonum pure, et generaliter, an legatum sit alicui. T. 2. c. 710.
 Legatum si sit partus faturo alicuius, et legatarius emat, et quod cum eo pariter, an partus ad eum valetur periculis an causa luctuosa, et an ideo person sit an testamentum. T. 2. c. 711.
 Legatum si sit servus alienus, et alicuius mortui mortui sit, an aliquid debetur. T. 2. c. 712.
 Legatum usufructus in annos decem quando debetur. T. 2. c. 713.
 Legatum Proconsulis an aliquid proprium habet. T. 2. c. 714.
 Legatum Proconsulis an quidem iure potest, quam iure Proconsulis ius dicit. T. 2. c. 715.
 Legatum an habet jurisdictionem propriam, an eorum an manderit. T. 2. c. 716.

Legatum Proconsulis an maiorem auctoritatem habet. T. 2. c. 717.
 Legatum Caesaris et Praefecti Provinciae. T. 2. c. 718.
 Legatum Proconsulis non magis erimimus remittit ad Proconsulem. T. 2. c. 719.
 Legatum ad hostes missus an possit testari. T. 2. c. 720.
 si Legatum sit testamentum illi, sit fundum, et quidem fundi usufructum eo, iure, non possit testari et fundum, et usufructum vendicare. T. 2. c. 721.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 722.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 723.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 724.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 725.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 726.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 727.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 728.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 729.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 730.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 731.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 732.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 733.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 734.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 735.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 736.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 737.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 738.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 739.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 740.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 741.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 742.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 743.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 744.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 745.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 746.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 747.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 748.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 749.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 750.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 751.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 752.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 753.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 754.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 755.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 756.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 757.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 758.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 759.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 760.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 761.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 762.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 763.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 764.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 765.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 766.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 767.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 768.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 769.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 770.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 771.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 772.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 773.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 774.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 775.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 776.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 777.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 778.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 779.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 780.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 781.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 782.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 783.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 784.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 785.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 786.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 787.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 788.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 789.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 790.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 791.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 792.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 793.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 794.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 795.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 796.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 797.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 798.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 799.
 Legatum aliam sit a Proconsule, aliam datus est eo, qui dedit. T. 2. c. 800.

Legem sum rei dicere quilibet potest. T. 6. c. 332.
ad L. 17. de pactis auctor difficultas quæstiosem ducunt. T. 6. c. 333. et c. 334.
Legem hinc de rei pacti difficultatem, ab interpretibus maxime habuerunt, quam explicatam, dicitur auctor, et declarat. T. 6. c. 169.
ad Legem 1. de sepulchris, respondetur ex L. 1. ad leg. de pœt. et c. 334. al leg. Jul. de rei pacti. T. 6. c. 334.
Legem dicere in plus aut, quam in paucis. T. 6. c. 375.
Legem dicam interpretat-one molliore solus est Princeps. T. 6. c. 383.
Legem hinc confunderi, committere, et offendere aut corrigere. T. 6. c. 336.
ad Legem Fabiam de plagiariis. T. 7. c. 1034. et seq.
ad Legem Juliam de vi publica, non privata. T. 7. c. 1037.
ad Legem Juliam majestatis. T. 7. c. 1043. et seq.
ad Legem Juliam de adulterio, et alia. T. 7. c. 1043. et seq.
ad Legem Juliam de ambitu. T. 7. c. 1053.
circa Legem Papam Senatusconsulti facta. T. 7. c. 1051. et seq.
ad Legem Cornelianam de avaritiis. T. 7. c. 1054. et seq.
Ieter Legem 14. de leg. 3. et L. 22. de iur. et iur. quoniam alii dividunt. T. 1. c. 316.
Legem qui consuet. Princeps et iudiciis perscrutatur, quon reddunt. T. 1. c. 32.
Legem an possit viciare consuetudo. T. 1. c. 746.
de Lege Cornelia de falsis, et de S. C. Libaniano. T. 2. c. 140.
de Lege Fabia de plagiariis. T. 2. c. 322.
de Lege Julia antiochis. Ibid. c. 321.
de Lege Pompeia de iurisdic. T. 2. c. 530.
de Lege Cornelianæ. T. 2. c. 101.
de Lege Falcidia patrimonii quantitas mortis tempore spectatur. T. 2. c. 170.
In Lege Falcidia utrum ex alieno auct. deducatur, quon fuerit veniens, et prelia servorum manumissorum. Ibid.
Legem Cornelia testamentaria qui testator. T. 6. c. 169.
de Lege Julia repetundarum. T. 2. c. 531.
Legem Julia de senatu qui testatur. Ibid.
Legem obiter non laudem non, qui contra, sed et qui accendunt legem principum fecit. T. 1. c. 351.
de Lege Glia. T. 1. c. 44.
sine Legem non licet nobis quod ampliare, vel proferre. T. 6. c. 1163.
Legem agere non communis rerum, et iudicium. T. 6. c. 779.
Legem Julia, et Papam aliqui anal per singulos liberos remittunt. T. 6. c. 53.
Legem Julia erunt aduiter capitalis non fuit. T. 6. c. 1592. postea constitutionibus novis, deinde Theodosiana Codicis de eum factum fuit capitalis hoc crimine. Ibidem.
Legem Julia de adulterio cavetur, ne dotalia predium maritus invia usque alienat. T. 6. c. 1255.
Legem Cornelia de falsis quomodo quis testatur. T. 6. c. 1253.
Legem qui dantur, ea mandata iurisdictione non continet. T. 6. c. 376.
Legem qui nominatim datur, mandari non possunt. T. 6. c. 373.
Legem Vocem masculinum hereditas iure agnitione non potest ad feminam ultra eamque transmissionem. T. 6. c. 811. item hoc legem Vocem non hoc feminam hereditatem semina, ad illam quidem usque. Ibidem.
Legem Julia repetundarum qui res cauteque præbeantur. T. 6. c. 352.
Legem non reflagant pignori dare quid alii. T. 6. c. 321.
Legem Vocem mulierum hereditates coarctant. T. 6. c. 296.
In L. 22. de pact. multa, ac varia, et explicata difficultas proponitur, quam adversari videbitur, et notitia notitia et causibus interpretibus exhibenti. T. 6. c. 65.
Legem Alia Senia eorum, ut qui aliter non est, non possit in suo testamento, nisi usum ex eritis manumittere, simul et heredes

instituire, qui necessarius heres et existat, et erodentibus respondet. T. 4. c. 1257.
de Lege Aquilia. T. 4. c. 1261.
de Lege Cornelia de falsis, et qui ea legem tenetur. T. 4. c. 1568.
Legem Cornelia pater Angulus via decemans, antequam posthumus auctor. T. 6. c. 1246.
Legem Julia, et Papam remittit videtur condictio. T. 4. c. 116.
Legem Cornelia, qui sunt ex libris donationum, non sunt regum, et nota prima ad regulas, vel amplificationes, vel exceptiones. T. 5. c. 1242. explicat definitionis legis. Ibid.
Legem Papam quantum facio ea hereditate vindicatur. T. 7. c. 1161.
Legem promissa necesse tabularum debitorum esse decessit. T. 3. c. 598.
ad Legem qui hibernis, non mandamus, quon iure nostro habemus, quod sumus magistratus, ea recte mandamus. T. 3. c. 94.
Legem qui dantur, in a lum n-e transferri. T. 4. c. 116.
In Lege Aquilia qui continetur, et qui SC. Sullanum. T. 4. c. 94.
de Lege Fama Causa tollenda. T. 7. c. 1208. et seq.
Legem agitur in nova violente manumittenda. T. 7. c. 1205.
ex Lege Litoris acceptio. T. 7. c. 1414.
Legem Rhenia calamitatoris puniuntur. T. 7. c. 152.
Legem agere non potest alio nomine. T. 7. c. 1204.
de Lege Julia miscella tollenda. T. 7. c. 1168. et seq.
de Lege commissoria impignationis rescindenda, et de pactis pignorum. T. 7. c. 1014. et seq.
de Lege Latoris dicti est etas legumina. T. 7. c. 142.
Legem datur et cogit, et eadem vero publici iurium. T. 6. c. 44.
Legem educare educat. T. 1. c. 321.
Legem iudicia a Rhetorica dicuntur. T. 6. c. 978.
Legem edictis, generalis, rescriptis generalis.
Legem testamentaria plures. T. 2. c. 533.
Legem publice, id est, iudicio publica. T. 1. c. 162.
Legem fugitivum multum sunt in Libia a Justinian collecta. T. 1. c. 73.
Legem stratus. T. 8. c. 713.
Legem Julia iudicium ab Angulo iam sua, quas et ridia Macrobia vocat. T. 1. c. 187.
Legem non dicimus, per emendationem dandam Tabularum dicimus. T. 6. c. 412.
Legem, Ficticia, Senatusconsulti, Edicta, Constitutiones aliis non habent, quon commune nomen. T. 2. c. 916.
Legem in tabulis abscissa, per scripta prostrata. T. 2. c. 714.
Legem plures iam de Consulatu imperio. T. 2. c. 718.
Legem de singulis an in personis tempus ferri possent. T. 1. c. 367.
Legem quoniam ad præterita trahitur. T. 6. c. 475.
contra Legem poeta conventa non valeat. T. 6. c. 553.
Legem mulierem non potest privati bonis velut. T. 5. c. 581.
Legem attine ignorare non habet. T. 5. c. 1249.
Legem caducum an item habet in usufructu legat. T. 5. c. 558.
Legem caducum non pertinet ad libertates. T. 6. c. 626. 61.
Legem non tantum contractus servant, sed et leges contrarium. T. 4. c. 436.
Legem posthumum iudicium quon. T. 5. c. 517.
Legem Romanam sancit paterna hereditate dare eos, qui in iudicio necesse non videntur, quod et in Italia receptum est. T. 5. c. 1247.
Legem de negotiis rusticis latæ complere, et illam verissimam non solum, sed et notam quidem. T. 6. c. 401.

Legem discripare videtur, nec tamem contra contraria. T. 6. c. 719.
Legem poetas possunt, quem per caput, fortissimum, sed etiam tacito consensu constant per decessum, et consensum contrarium. T. 3. c. 1272.
Legem nunciam a civitate libidinali primum repetitum aut. T. 6. c. 434.
Legem qui fortiores sint. T. 6. c. 730.
Legem abrogare non laudem suffragio legalis, sed etiam tacito consensu constant per decessum, et consensum contrarium. T. 3. c. 1272.
Legem caducum qui accedens abrogaverit, aut facit vocat ad postrema vacat. T. 2. c. 375.
Legem accedi, disceptante illis, sub eius nomine sponte fieri non permittit. T. 5. c. 368.
Legem præterea plerumque trahuntur ad præterea. T. 6. c. 922.
ad Legem nonne autem remem de excessione, quoniam actores non sunt. T. 6. c. 874.
Legem caducum. Vile, Codicis.
Legem generalis conscribi solent. T. 4. c. 1270.
Legem Junia, et Papam, qui sunt leges edictales, abrogant qui accedens, aut facit vocat in postrema vacantes. T. 5. c. 971.
Legem canonem appellatur edicte Praetoris. T. 4. c. 375.
Legem nihil introducit alia ratione eliqua. T. 4. c. 119.
qui contra Legem mercator, male fide emit. T. 3. c. 377.
Legem sancta sunt, non amari, sed qui pena aliquam exerceat sunt. T. 3. c. 13.
Legem qui sanctum dicuntur, libidem.
Legem non sanctum qui dicuntur, libidem.
Legem alim specialiter sacre, sacralium, sacrum decedunt duobus motis. T. 3. c. 18.
Legem non sunt privata, sed communes. T. 3. c. 72.
Legem caducum qui accedens, T. 6. c. 438.
Legem novam Julia, et Papam. T. 4. c. 474.
Legem plerumque aliqui inter se aptas, et colligunt. T. 4. c. 387.
Legem boni auctus, quon sceleris voluntatem puniat. T. 6. c. 469.
Legem testamentaria. T. 4. c. 446.
Legem de iure dicti, et populi. T. 7. c. 1170.
Legem appetendum in lite. T. 7. c. 697.
Legem moribus causa permittit, quon vi ventum, et cur. T. 7. c. 1186.
Legem quoniam fecit, quod res natorum non fecit. T. 7. c. 927.
Legem, et de pactis, quon sunt eorum legem. T. 7. c. 369. quon sunt. Ibidem.
Legem, quon dant, vel quon agant iudicium indubii, quomodo accipimus auct. T. 7. c. 674.
Legem mortari, abolere, et abrogare per decessum dicunt. T. 7. c. 1409.
Legem non possunt omnia exprimere, plerumque amplius solum relligunt ad alia legem. T. 7. c. 889.
Legem Papam cur eum numero plurimum dicuntur. T. 6. c. 1160.
Legem decemre dicuntur, cum exalatione interpret. T. 7. c. 1591.
Legem Juliam aut multos constitutionibus. T. 7. c. 1525. et c. 1546.
Legem præterea dicuntur trinitatem. T. 7. c. 1701.
Legem mittunt Princeps ad summa magistratus, quon respondet quonlibet, potestati, interregum, constitutionibus, constitutionibus advocatorum. T. 7. c. 1629.
Legem et horum quilibet appellare nomen accipere solent. T. 4. c. 915.
Legem novam quoniam aut appellat, L. ut. de leg. Corn. T. 1. c. 816.
Legem ignorare nulli Romanorum nunc licet, et perhibetur, qui per ignorantiam iura peccant. T. 2. c. 548.
Legem, et more bono legem iudiciis faciant, non certa naturalis ratio. T. 2. c. 104.
Legem, quon aut de conditione indubii, exigit errorem facti. T. 2. c. 809.
Legem non solum iurum captantibus, sed etiam dandam vitantibus. T. 4. c. 811.
Legem publice, et generalis quoniam sint. T. 5. c. 51.
Legem principum an sint generales. Ibid.
Legem generales quoniam sint. Ibidem. c. 21.
Legem notissimum emendat legem variatiles. Ibid.

Liberalitas amaro exigendus non est. T. 4. c. 772.
 Liberalitas est perpetua benignitas concessa. T. 4. c. 367.
 Liberalitas gravis est, et continet sub se legatum. T. 4. c. 523.
 Liberalitas non est largitio, quae fit de alieno.
 Liberalitas non est necessaria electio. Ibid.
 Liberalitas non est, nec beneficium, quod concessit filii. Ibid.
 Liberalitas, vel affectio propensionis in eorum, quam in aliorum, eorumque veli debet. T. 4. c. 1093.
 Liberalitas non est vitium, sed culpa. Ibid.
 Liberalitas, quae dicitur dicitur. T. 4. c. 921.
 Liberalitas, quae fita conjugibus filios habentibus, dum iterum subest. T. 7. c. 509.
 Liberalitas non quae dantur ferre sodebit. T. 6. c. 1033.
 Liberalitates principales. T. 3. c. 533.
 Liberalitates Principia institutionis non indigent. T. 7. c. 919.
 Liberalitas imperialis auctoritate sine brevissecessit. T. 5. c. 195.
 Liberalitas generalis est legatum. T. 5. c. 623.
 Liberalitas modus ad adolescentiam bona in adolescentia, non in tutore voluntate positus est. T. 6. c. 431.
 Liberalitas personam quo casu acquiritur. T. 5. c. 145.
 Liberalitas per liberam personam acquiritur alicuius motu, et promissione. T. 7. c. 574.
 Liberaliter per pactum iure praeiudicium. T. 7. c. 994.
 Liberaliter solutio iure civili. Ibid.
 Liberaliter verbum esse semper jure significat. T. 9. c. 629. et c. 674.
 ad Liberandum sumus proleculari. T. 1. c. 676.
 Liberum assempsum summo potest, sine consensu creditur. T. 7. c. 150.
 Liberum ipso jure, vel exceptione quod sit, et expliciter modis largitus, et exemplis. T. 6. c. 316.
 Liberatio ex resolutione contingit. T. 3. c. 505.
 Liberatio est contrarium ad solutionem, in non habet conditionem indebiti. T. 4. c. 34.
 Liberatio est aut non incorporatur, ut incerta. T. 6. c. 300.
 Liberatio non est liberatio personam. T. 4. c. 900.
 Liberatio nulla est contingit, ubi indebiti autem respectu est, et conditionis. T. 4. c. 1417.
 Liberatio. Vide, Solutio.
 Liberatio non potest relinquere ad tempus, etal legatur ad tempus, legatarius non liberatur. T. 3. c. 635.
 Liberatio in quibus casibus esse contingit. T. 4. c. 318.
 Liberatio an possit legari debitor. T. 2. c. 455.
 Liberatio ex solutione sequitur. T. 7. c. 1479.
 Liberatio est iure, solutio est facti. Ibid.
 Liberatio, et solutio in quo differunt. Ibid.
 Liberatio legalis, utrum agatur bene debitorum. T. 6. c. 512.
 de Liberatione legata. T. 3. c. 515.
 Liberationem partem res reddit, sine data parit obligatorem. T. 5. c. 901.
 Liberationes interini condicuntur. T. 3. c. 546.
 Liberationibus, et solutionibus. T. 7. c. 1439. et seq.
 Liberationis verbum ad obligationem inferitur. T. 8. c. 309.
 Liberationis legalis effectus. T. 3. c. 505.
 Liberationis argumentum est chirographi redditio. T. 4. c. 1063.
 Liberationem duo sunt generis. T. 4. c. 422.
 Liberationem liberatur, recte solvi. T. 5. c. 354.
 Liberatur, qui recte solvi. T. 4. c. 1096.
 Liberatus accepto, ut debitorum non male daleget, et fidem contractus non implet, quomodo tenetur. T. 3. c. 512.
 Liberatio quis sit, cum queritur, iurisdictionis debet fieri, esse ad liberationem. T. 4. c. 374.
 Liberatio aut vel legatur, aut liberatur. T. 2. c. 19.
 Liberatio cum acquirere patri sine ulla distinctione. T. 3. c. 113.
 Liberatio quomodo aut in potestate parentum. T. 4. c. 31.
 Liberatio an agatur de officioso testamento. T. 2. c. 146.

Liberi ad bona matrum intestatarum admittuntur. Senatusconsultum Orphanotum. T. 2. c. 305.
 Liberi vulgo quoniam ad matris hereditatem ex Senatusconsultum Orphanotum admittuntur. Ibid.
 Liberi iustitiam aulo tempore, acquirunt. T. 2. c. 90.
 Liberi naturales a apud differunt. T. 7. c. 505.
 Liberi naturales qui. Ibid.
 Liberi ad obsequia paterna meritis provocandi, non potestibus adstringendi. T. 2. c. 1013.
 Liberi in conditione positi, videtur esse in dispositione, ex opinione doctorum. T. 6. c. 1155.
 Liberi, et posthumus heredes instituantur, vel exheredentur. T. 4. c. 847.
 Liberi ut instituantur, vel exheredentur. Ibid.
 Liberi contra applicationem filiorum intelliguntur. T. 3. c. 818.
 Liberi, qui alioque manumissionem fieri. T. 2. c. 482.
 Liberi non sunt, qui contra humani generis formam procreantur. T. 8. c. 1079.
 Liberi aut in potestate, aut emancipati sunt. T. 1. c. 12.
 Liberi, qui non sunt aut, nec sunt agnati. T. 1. c. 31.
 Liberi ex concubinato cum aut, et legitimi sunt. T. 8. c. 1006.
 Liberi ad testamentum legari debent. T. 5. c. 298.
 Liberi homines nulla est estimatio. T. 5. c. 740.
 Liberi in bello amitti quando pro appetitibus habentur. T. 5. c. 860.
 Liberi naturales ad commissarium quandoque cadunt. T. 5. c. 1100.
 Liberi ingenui sunt secundum pietatis rationem. T. 3. c. 244.
 Liberi defuncti cadunt parentem, et cor. T. 5. c. 803. et c. 804.
 Liberi, et parentes potestatem possessionem bonorum infra nonem, agnati infra centum dies. T. 5. c. 531.
 Liberi illegitimi temere non sunt faciendo legitimi. T. 5. c. 1296.
 Liberi, qui potestatem habent cum autem, et cor. T. 5. c. 288. tempus iuris quod. Ibid.
 Liberi heredes scripti an dimidia dote partem possint possidere, quoniam. T. 6. c. 844.
 Liberi libertatem an ad commissarium vocantur. T. 5. c. 1076.
 Liberi non debent exaequari conditionis, quam liberorum liberi. T. 5. c. 1100.
 Liberi communitati aut adoptivi. T. 5. c. 1013.
 Liberi in conditione positi, non sunt in dispositione. T. 5. c. 1003.
 Liberi sunt necesse inter virum, et uxorem. T. 5. c. 1251.
 Liberi. Vide, Filii.
 Liberi homines eorum futuram ad servitium capere nefas est. T. 6. c. 386. et c. 387.
 Liberi sunt obere matrimonii, qui sustinet patrem, seu matrem. T. 6. c. 606.
 Liberi, et ex parte ad alio filio, quibus portionibus veniant ad hereditatem aive ad bonorum possessionem. T. 6. c. 658 et c. 659.
 Liberi an prohiberi possint, ne dos profecticia redeat ad patrem. T. 6. c. 695.
 Liberi arguti famulans morant, et in arrogatiam potestatem transeunt. T. 2. c. 428.
 Liberi homines rei possunt in quo differunt a servis rei postulati. T. 4. c. 1343. et seq.
 Liberi ad adiutorium procreant a parentibus alieni.
 Liberi procreantur et clandestini, ut filio matrimonii non illegitimi, nec casuorum propter ignorantiam parentum. T. 6. c. 980. a quo, et clandestinum matrimonium non fuerit. Ibid.
 Liberi an matris conditionem sequatur. T. 8. c. 992.
 Liberi ex adulterio accepti non sunt legitimi per subsequens matrimonium. T. 6. c. 1009.
 Liberi ex solenni matrimonio emancipi legitimi sunt, iure postea per rursus cognationem, vel alioque casum idem solent sit matrimonium. Ibid.
 Liberi homines nulla possessione civilis est. T. 4. c. 1005.
 Liberi accepti ex concubinato an legitimantur per subsequens matrimonium. T. 6. c. 988.
 Liberi alieni exheredati patris militis testamenti, ac repelluntur a paterna boia. T. 4. c. 603.
 Liberi, quibus substituitur, an sint in potestate tempore mortis, et facti testamenti. T. 3. c. 623.
 Liberi, qui sunt in conditione, non sunt in dispositione. T. 6. c. 791.
 Liberi rogati hereditatem suppellectilium fratribus aca restituerent. T. 3. c. 1100.
 Liberi, rogati restituere, an cavere debeant de edicto communi. Ibidem.
 Liberi an hereditatem rogati sint restituere, et facienda non sufficit, vel donationis propter nuptias, an potest ad filio commissio supplere. T. 3. c. 1099.
 Liberi autem auctus ab aucto liberi, possunt venire ad unde legitimi, et hac parte neglecta apparent eis unde cognati. T. 3. c. 131.
 Liberi an sint, an emancipati, an auctus aliquid. T. 3. c. 435. in successionem, et potestatem hereditatis. Ibidem.
 Liberi cum emancipato patre quomodo conjugantur in successionem aive, item in querela de institutione. Ibid.
 Liberi exheredati quomodo patrem capiant iure legat, vel adcommittunt. T. 3. c. 1096.
 Liberi in querela institutionis quomodo cum patre emancipato concurrant. T. 3. c. 105.
 Liberi instituti quomodo patrem capiant iure testamenti ex lego Falcidia. T. 3. c. 1096. in non partem an heredes et quomodo capiant. Ibid.
 Liberi, parvuli, fratres quando querela institutionis exheredantur. T. 3. c. 126.
 Liberi patronorum quomodo iure patronatus amittunt. T. 3. c. 97.
 Liberi patronorum, et alieni in quo distat. Ibid.
 Liberi homines non conditor dagellus, loria, sed fratribus, aive virgibus. T. 3. c. 96.
 Liberi velantur parentem, in quorum potestate sunt, in ius vocare. T. 3. c. 63.
 vide Liberi. T. 4. c. 111. et seq.
 an Liberi homines vindictam possint. T. 3. c. 471.
 Liberi cetari, et filius differunt. T. 3. c. 663.
 Liberi homines vindictam quod sit. T. 3. c. 471.
 Liberi naturales patroni, quomodo patronus dicitur in adoptionem. et liberti patrem in ius vocari non possunt. T. 3. c. 97.
 Liberi in adoptionem dati in eorumque liberorum patri naturali non comparantur. Ibid.
 Liberi, auctus bonorum commensatione unde liberi, ac possunt tunc ex inferioribus partibus. T. 4. c. 134.
 Liberi an auctus legitimi. T. 4. c. 137.
 Liberi quibus modis desinant esse in potestate parentum. T. 2. c. 41. et seq.
 an Liberi naturales possint cognoscere parentes de sua potestate an dimittere. T. 3. c. 44.
 Liberi an acquirentur auctus possint. T. 3. c. 413.
 Liberi an inter se differant. T. 3. c. 19.
 Liberi non aliam filii, sed et nepotes, et alii dicitur. T. 4. c. 408.
 Liberi, qui repudiaverunt, vel omiserunt bonorum possessionem contra tabulas, ac partem faciet alia penitus. T. 4. c. 41.
 Liberi qui veniant ex parte unde legitimi. T. 4. c. 101.
 Liberi, sub conditione instituti, an ex defectu admittantur ad successionem. T. 6. c. 33.
 Liberi adoptivi, in adoptionem rursus dati, an habent bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 30.
 Liberi adoptivi praeteriti an patrem possint bonorum possessionem contra tabulas. Ibid.
 Liberi adoptivi, rescissa adoptione per emancipationem, an etiam admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas patri naturali. T. 4. c. 30.
 Liberi an admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas feneratorum. T. 4. c. 33.
 Liberi an conferant an, quomodo patres defuncti adpationem dignitatem. T. 4. c. 71.
 Liberi an in iussum conferant donationem simplicem. Ibid.
 Liberi cum casu possint agere actione famosa to parentem. T. 4. c. 111.
 Liberi an partem dicitur, alii c. legata, vel adcommittuntur relicta sint. T. 4. c. 25.
 Liberi an alii nominant exheredandi. T. 4. c. 32 an possint alioque exheredandi. Ibid.
 Liberi cetari, et puro jure aut exheredandi. T. 4. c. 28.
 Liberi emancipati an emancipati conferant bona profecticia. T. 4. c. 71.

Liberi emancipati ingratii an redigantur in potestatem patris. T. 1. c. 413.
 Liberi emancipati qui bene confectis patris bonorum possessionibus. T. 1. c. 78.
 Liberi exheredati an per pretoris admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 31.
 Liberi in adoptionem dati quomodo conferantur. T. 4. c. 70.
 Liberi, in adoptionem dati, an admittantur contra tabulas patris naturalis. Ibid.
 Liberi in adoptionem dati retinentur argentei naturalis, quantum ad bonorum, et manent. T. 4. c. 30.
 Liberi liberi an excludant patrem ab hereditate liberi. T. 4. c. 118.
 Liberi liberi an patrem excludant a bonorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 119.
 Liberi milites an obsequia debeant parentibus utriusque sexus. T. 4. c. 121.
 Liberi naturales an petere possint bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 39.
 Liberi naturales emancipati qui esse desunt, sed non liberi. T. 4. c. 32, an eis detur bonorum possessio contra tabulas. Ibidem.
 Liberi parentis quando dicantur. T. 4. c. 21.
 Liberi parentis, qui actus sunt, an possint testari in integrum. T. 4. c. 105, et si autem testati an scripti rem habent. Ibidem.
 Liberi qui bene confecti. T. 4. c. 75.
 Liberi qui testantur heredes jure non possunt contra tabulas. T. 4. c. 31.
 Liberi, qui non possunt labore contra tabulas, an parente faciant. T. 4. c. 41.
 Liberi, quibus bonorum possessio non competit, et quibus competit. T. 4. c. 142.
 Liberi defuncti parentibus defuncti omnimodo, et non jure preferuntur. T. 4. c. 135.
 Liberi, qui compem fuerint in familia, paterfamilias habet bonorum possessionem contra tabulas, et ab intestato unde liberi. T. 4. c. 131, et c. 132.
 Liberi, qui non sunt in nostra potestate, non possunt vocari parentes in jure. T. 4. c. 578.
 Liberi quod modo essent potestati parentum. T. 4. c. 170.
 Liberi emancipati non sunt legitimi accessores. T. 7. c. 1001.
 Liberi, et postumi in quo differant. T. 7. c. 1054, et seq.
 Liberi emancipati, si necesse non conferunt, cum alium veniunt ad bona intestati patris. T. 7. c. 1025.
 Liberi colpe alii sunt, alii servi colpe. T. 7. c. 1122.
 Liberi sequuntur matrem. T. 7. c. 931.
 Liberi non debent alienari a patribus quoriam modo. T. 7. c. 809.
 Liberi parentis qui dicuntur. T. 7. c. 1073.
 Liberi apud quem morantur, vel edendi debent, divitiis facti. T. 7. c. 930, et seq.
 Liberi dicuntur filii, utrum non sint eo simpliciter. T. 7. c. 1117.
 Liberi naturales qui dicuntur. T. 2. c. 951.
 Liberi pro omnibus descendens. T. 7. c. 1006.
 Liberi. Vide. Fili.
 Liberi homines simpliciter contrahunt, si ab ignorantia cauti. T. 8. c. 135.
 Liberi non sunt, etiam non sunt. T. 1. c. 892.
 Liberi libertorum an sibi invicem succedant, patre excluso. T. 4. c. 1075.
 Liberi sibi liberi item sunt, necesse non est, sunt tutores legitimi agnatorum patris. T. 7. c. 531.
 Liberi exheredati an excludantur in bonorum possessione potestate. T. 4. c. 820.
 Liberi vulgi quoniam aut matrem an succedant. T. 4. c. 931.
 Liberi facili rationibus adversus matrem, et secundae nuptiae contrahunt. T. 8. c. 70.
 Liberi benivolentiam non eliciunt. T. 8. c. 86.
 Liberi, et postumi heredes intestati, in iudicio, vel exheredati. T. 2. c. 427, et c. 413, et seq.
 Liberi, qui in potestate nostra sunt, si fas injuria, nostra interest vindicare. T. 4. c. 1041.
 Liberi agnatorum. T. 8. c. 995.
 Liberi, naturalibus consilio. T. 8. c. 1168.
 Liberi dignitas integra manet, etiam patre, a quo eam dignitatem habuit, et servus excedit. T. 5. c. 825.
 Liberi ditionum an servatorum patris

quod habuit, qui demittas est capitalis iudicio. T. 4. c. 296.
 In Liberi hominibus precum interpretationem multando sunt, in servis caspandae. T. 5. c. 123.
 Liberi, etiam, id est, emancipati cor actio utilis an stipulatione, quam parentis pro illis fecerunt, detur. T. 8. c. 18.
 Liberi in quoniam casum, et quomodo subalternos possunt. T. 3. c. 662.
 Liberi emancipati parentis ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 578.
 Liberi in adoptionem dati, et postuli an dantur bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 63.
 Liberi in potestate Carthaginiensis bonorum possessionem quod tempore detur. T. 4. c. 960.
 Liberi naturalibus emancipati an detur bonorum possessio contra tabulas. T. 4. c. 25.
 Liberi parentis an possint bonorum contra tabulas testamenti detur. T. 4. c. 21.
 Liberi parentis an detur quoriam contra intestati non milita. T. 4. c. 15.
 Liberi omnes an detur unde liberi. T. 4. c. 102.
 Liberi omnibus in iudicio non omni dantur bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 103.
 Liberi parentis quomodo subalternat. T. 4. c. 662.
 Liberi qui adoptio necesse in potestate bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 30.
 Liberi, qui petunt bonorum possessionem contra tabulas, an continentur legiti. T. 4. c. 53, an adstantur deinde manent. Ibidem.
 Liberi quibuslibet an detur unde liberi. T. 4. c. 132.
 Liberi quod tempore praestantur si petunt bonorum possessionem. T. 4. c. 17.
 Liberi parentis an detur bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 53, et c. 31.
 Liberi scripti hereditas an detur bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 31.
 Liberi scriptis an detur possessio bonorum contra tabulas per generationem. Ibidem.
 Liberi scriptis sub conditione an detur bonorum possessionem contra tabulas. Ibidem.
 Liberi autem non intestum dari ab intestato unde liberi, sed et non legitimi. T. 4. c. 101, an omnes non succedant et altera. Ibidem.
 Liberi petuntur bonorum possessionem intestatam quod tempore detur. T. 4. c. 99.
 Liberi adoptivi emancipati an detur bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 35.
 Liberi an detur bonorum possessionem contra tabulas, si nullus heres exstat. T. 4. c. 15.
 Liberi an magis heredes desunt, quam parentibus. T. 4. c. 135.
 Liberi in adoptionem dati an detur bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 30.
 Liberi tunc parentis iam adoptivi, quam naturalibus bonorum possessionem contra tabulas detur. Ibidem.
 Liberi defuncti datur bonorum possessionem in prima parte edicti de successione ab intestato. T. 4. c. 121.
 Liberi liberti. T. 7. c. 930, et seq.
 Liberi hominibus, qui quantum libenter possunt vel non. T. 7. c. 666, et seq.
 Liberi naturalibus, et matris aequum, et ea quibus omnia iusti officiorum. T. 7. c. 931, et seq.
 Liberi de hereditate. Vide. Intestatum.
 Liberi exheredati. Vide. Intestatum.
 Liberi natura non tamen certum partem. T. 2. c. 635.
 Liberi decibus emancipatis, uno parentis, liberi exheredati quod sit. T. 4. c. 820.
 Liberi potius debentur parentum hereditas, quam liberum parentis. T. 4. c. 821.
 Liberi, et parentibus, nec non et ceteris omnibus quodam tempore detur ad petendam bonorum possessionem. T. 4. c. 87.
 Intestatum de Liberi aheredis an preparatum intestati de Liberi ducenda. T. 8. c. 99.

de Liberi homine habendo intestatum exhibitorum. T. 2. c. 429.
 Liberi homines, sique Romanos libera est testamenti factio. T. 5. c. 1007.
 Liberi homines an possint legari via ad fundum a iure. T. 5. c. 518, testamento factio separanda est a iure singulari. Ibidem.
 Liberi homines non tamene vincula implicantur. Vide. Vincula.
 de Liberi homine venditio. T. 4. c. 1231.
 de Liberi homine exhibendo intestatum. T. 3. c. 171.
 de Liberi homine habendo. Vide. Intestatum.
 Liberi homines numerus exactus. T. 2. c. 67.
 Liberi homines qui significatur. T. 2. c. 438.
 Liberi homines et auctorale, auctorale iuris. T. 2. c. 449.
 Liberi homines ab omnibus non exactus. T. 8. c. 23.
 Liberi homines alii patris familias, alii filii familias. T. 2. c. 260.
 Liberi homines nepotes comprehendit. T. 8. c. 1191, et c. 1162.
 Liberi homines an habent mater. T. 6. c. 1029.
 Liberi homines inter filios, vel exheredatos magna differentia inter filios, et filiam, ceterosque liberos. T. 2. c. 843.
 de Liberi homine sinita novella constitutio. T. 8. c. 164.
 Liberi loco quo personae habeantur in jure. T. 4. c. 173.
 Liberi appellatio an naturalis continetur. T. 5. c. 1061, et est quoniam voluntas, et facti, non iuris, qui in assimilatione iuribus est, non iuribus; in acquisitione iuribus, non iuribus. Ibidem.
 Liberi homines an exacti a numeribus exhibitis. T. 5. c. 860.
 Liberi homines unum exacti a Sacerdotum principibus. Ibidem.
 Liberi homines, qui quodammodo an ius, et quodammodo exacti a iure. T. 6. c. 781.
 Liberi homines, qui anamorem liberos hominum an fiat intestatum. T. 6. c. 408.
 Liberi homines conservantur, etiam matrimonium incestum committunt iuribus. T. 8. c. 980.
 Liberi homines sibi legitimi necesse, alii legitimi sunt, et quomodo. T. 8. c. 1069.
 Liberi homines locum an aliamque aliam. T. 8. c. 101.
 Liberi homines appellatio an continetur naturalis. T. 3. c. 913.
 Liberi homines custodia est a iure naturali. T. 3. c. 21.
 Liberi homines qui defuncti. T. 2. c. 208.
 Liberi homines appellatio, qui continetur. T. 4. c. 283, et c. 408.
 In Liberi homines eadem jura continentur adoptivi, et naturales. T. 4. c. 155.
 Liberi homines appellatio an continetur descendentes continetur. T. 4. c. 408.
 Liberi homines appellatio an sufficit, nec necesse est singulis nominibus alii. Ibidem.
 Liberi homines genera duo. T. 4. c. 112.
 Liberi homines sinita iuris acceptio. T. 4. c. 383.
 Liberi homines nomine premis. T. 4. c. 112.
 In Liberi homines duo vocabula observantur, et quoniam. T. 2. c. 1183.
 de Liberi hominibus. T. 7. c. 1440.
 Liberi homines necesse comprehendit etiam nepotes. T. 8. c. 1161, et c. 1162.
 Liberi homines in jure. T. 7. c. 1191.
 Liberi homines in iure primus non excludit ultimum. T. 8. c. 823.
 Liberi, morte patris, sui iuris dant sine capitis diminutione. T. 2. c. 42.
 Liberi non pertinet nota patris aspera. T. 6. c. 926.
 Inter Liberi filios, et filiam qui differentia fierent alii ante Institutionem. T. 5. c. 908.
 Inter Liberi singulos remittitur singuli sui ex lege Julia et Papia. T. 6. c. 504.
 Inter Liberi homines, et servos quod crimen additur. T. 1. c. Julia differentia quod. T. 6. c. 1951.
 per Liberi remittitur anni an lege Papia. T. 5. c. 818.
 Liberi quod nota habet, testatum legi anone demittitur anni. Ibidem.
 Liberi homines, an ingenuos flagellare differre flagellare, quanta sit injuria. T. 6. c. 566.

Liberos legitimos facit variis, see permixto
Revelatio T. 4. c. 1113.
Libera facta, seu manumissio error desig-
natio possidet. T. 4. c. 1063.
per Liberos homines bona fide possessione acqui-
sita omni ex causa, iudem aliis in de-
quibus per servos natos acquiritur. T. 4.
c. 1074.
erga Liberos parentum affectio nulla maior
est. T. 0. c. 878.
Liberos dicitur iura antea numero placit,
et cum de eo tantum loquatur. T. 4. c. 215.
erga Liberos pietas, educatio, cura est ex iura
naturali. T. 3. c. 83.
inter Liberos non venditur alienigeni, et ado-
plati. T. 4. c. 126.
Liberos offitio non suo, qui tamen ad factum
erant, persequitur utriusque ad hunc pos-
sessionem contra liberam, vel ab intestato
unde liberi. T. 4. c. 131. et c. 132.
ubi Liberos ante divortium paraverunt quodi-
bri. T. 7. c. 599.
Liberos dei utique ad interpositos. T. 7. c. 574.
propter Liberos est tentatio uxoris, vel
quatuordecim de die aliorum liberorum causa.
T. 7. c. 930.
de his, qui Liberos, vel parentes occidunt.
T. 7. c. 1047.
Libera homines sine compelli, quasi principa-
les debitorum, servare creditumibus ea ma-
ximam. T. 7. c. 725.
Libertas caput qui dicitur. T. 5. c. 675.
Librum esse, et in libertate esse diversas aui.
T. 4. c. 107.
Libera hominem an aientes possideri possi-
mus. T. 4. c. 249. et c. 213.
Librum facit nuda voluntas principis. T. 7.
c. 1209.
qui Librum eo esse contentus, actor est. T. 7.
c. 141.
Liberta exor patris, si ab eo invito decesse-
rit, an possit alii subere. T. 3. c. 1059. an
possit ea alium concubinatum dare. Ibidem.
Libera filios in vocatur ad rem persequen-
dam, quoniam testatur virum aliter de co-
mune familia. T. 3. c. 792.
Libertas iure naturali constituitur. T. 2. c. 19.
Libertas quid. Ibidem.
Libertas est inamutabilis. T. 5. c. 107.
Libertas non datur ad tempus. T. 1. c. 128.
Libertas per patri arquis non potest. T. 3.
c. 1023.
Libertas parit non acquiri, neque servitus
remitti pro parte potest. T. 5. c. 96.
Libertas si testamentum relinquatur. T. 6. c. 1035.
Libertas testamenti datus non adim potest. T. 2.
c. 870. et T. 5. c. 84.
Libertas ex testamenti falso representata, vel
probita non revocatur. T. 1. c. 179.
Libertas laudat inactionem non videt. T. 2.
c. 879.
Libertas pecunia reparari non potest. T. 2.
c. 129.
Libertas, quam semel competit, restitui, repeti,
et revocari non potest, nec ne petrum quidem
ejus quoniam inamutabilis res est. T. 1. c. 229.
Libertas detecto non potest. T. 4. c. 1812.
Libertas per fiduciam non datur potest. Ibidem.
Libertas, fiduciam data, facto herede non
mutatur. T. 6. c. 1013.
Libertas fiduciam data est quasi ad soluturam.
T. 4. c. 309.
Libertas in iure reddi potest, quod est ius in-
competitum. T. 4. c. 1440.
Libertas iusta est iuxta Romanam. T. 6. c. 1033.
Libertas dari, si admi potest testamento, et
codicillis. T. 4. c. 1425.
Libertas cessat qui est. T. 6. c. 1029.
Libertas publicum intermedium. T. 4. c. 1441.
Libertas quibus modo datur. T. 4. c. 1117.
Libertas alienatione revocatur, inactione
continetur. 1. 2. c. 874.
Libertas consuetudine non recipitur. T. 3. c. 939.
Libertas invito non datur libito servo
datur. T. 2. c. 971. et c. 972.
Libertas est admi potest. T. 2. c. 870. et T. 5.
c. 82.
Libertas alieno servo legata nullus est mo-
mentum. T. 3. c. 82.
Libertas iusta testamento dari potest. T. 4.
c. 1412.

Libertas fiduciam data testamento relicta a
minore 25. ann. valet. T. 7. c. 331. directa
non valet. Ibidem.
Libertas fiduciam data, an directa compelli,
aut debitor servo proprio totius dolo filio
impeditur sine libertate. T. 1. c. 384.
Libertas iusta non statuitur iusta adoptio non
statuitur, et generaliter aetus legum non
statuitur, valuti admi, et servi optio. T. 1.
c. 123.
Libertas per speciem fiduciam data relicta quae-
dam datur. T. 2. c. 225.
Libertas servo per fiduciam data an dari pos-
sit. T. 2. c. 177.
Libertas quondam directo dari videtur. T. 2.
c. 178.
Libertas potest non dari an possit. T. 2.
c. 179.
Libertas inamutabilis. T. 2. c. 27.
Libertas causa potest non recedere, nec admi-
nistrari. T. 5. c. 77.
Libertas in fiduciam potestum servitutum non
recipitur. T. 6. c. 303.
Libertas data servo fiduciam data valet, legato
non item. T. 8. c. 1011.
Libertas efficitur est legato. T. 5. c. 507.
Libertas est iudicium datur, nec pro parte prae-
sari. T. 5. c. 648.
Libertas data in haereditatem creditum ipso iure
valet. T. 5. c. 1007.
Libertas directa quondam dari videtur. T. 5.
c. 1009.
Libertas an sit servo representanda ea causa
fiduciam data ex parte custodit maleficio.
T. 5. c. 1112.
Libertas sciri non potest, et est individua.
T. 5. c. 1113.
Libertas nulla est cum servo. T. 5. c. 573.
Libertas sit admi quondam datur. Ibidem.
T. 5. c. 303.
Libertas fiduciam data. Ibidem.
Libertas, et legatum in quo differunt. T. 5.
c. 604.
Libertas ordinem publicae res datur, et liber-
tatis publica iuris. T. 6. c. 124.
Libertas res inamutabilis, et sine patre pre-
tore. T. 6. c. 28.
Libertas servitutum urbanarum cur uterque
possit, rusticarum vero non item. T. 6. c. 584.
Libertas an sit tempus dari potest. T. 6. c. 610.
Libertas directa, et fiduciam data in qua-
busdam differunt, et in aliquo utroque
aut alterutra dari possit. T. 6. c. 612.
Libertas an pro parte potest. T. 6.
c. 610.
Libertas in quo dicitur ab hereditate. T. 6. c. 617.
Libertas non constituitur relicta. T. 4. c. 999.
Libertas an admi potest eodem testamento,
non datur est. T. 4. c. 107.
Libertas iusta, et piam quae est. T. 4. c. 1061.
Libertas, qui ante vindicta per filium inposita
est servo, nullius momenti est. T. 4. c. 1033.
Libertas datus codicillis data. T. 4. c. 1028.
Libertas potest dari potest servo heredi per fi-
duciam. T. 4. c. 1011.
Libertas testat data non potest revocari, nec
petrum qui tamen quod eodem est, libertas
autem est res inamutabilis. T. 4. c. 1060.
Libertas, quam semel competit, per testamen-
tum in iure revocari non potest. T. 4.
c. 819.
Libertas quod nullius momenti est. T. 4.
c. 1045.
Libertas res est inamutabilis, res alia pre-
tore, ad rem fiduciam data, nec computatione
subiecta est. T. 4. c. 1011. non potest co-
ferri libertas cum fide commisso pecuniario.
Ibidem.
Libertas non valet, qui testamento data est,
ex quo non huius astitit. T. 4. c. 961.
Libertas alieno servo an dari potest. T. 3.
c. 1007.
Libertas an datur a testamento. T. 3. c. 724.
Libertas an fiduciam data an dari potest. T. 3.
c. 783.
Libertas non videtur relicta, si alieno an-
te legat est. T. 3. c. 647.
Libertas data servo a ditione facit in frandem
sui an valet. T. 3. c. 1072.
Libertas data servo, pendente condicio fidei-
commis, an valet. T. 3. c. 1009.

Libertas data testamento admi an possit. T. 3.
c. 746.
Libertas fiduciam data, an relicta possit a
servi legati dominus admi servo. T. 3. c. 1003.
Libertas in frandem auctoritatem data valet.
T. 3. c. 726.
Libertas in obnoxia valet, cum legatum, ibid.
Libertas in quibus causis plus valet legato.
T. 3. c. 673.
Libertas semel coacta non revocari possit. T. 3.
c. 716.
Libertas servitutum quomodo recipitur. T. 3.
c. 104.
Libertas est ex iure naturali. T. 3. c. 29.
Libertas iure naturali est. T. 3. c. 507.
Libertas an possit dari sub demonstratione crea-
ta. T. 3. c. 974.
Libertas an datur ab herede. T. 3. c. 840.
Libertas dari quando non potest servo alieno di-
recta valet, an praeiur potest. T. 3. c. 806.
Libertas an data sit, an credit a morte, vel ab
alio hereditate. T. 3. c. 1077.
Libertas si data sit sub diversis conditionibus,
non novissimum. sed levissimum spectari.
T. 3. c. 723.
Libertas si datur servo per legatum, vel fidei-
commis, ex causa scriptura, an servi sit
relicta, quae valet. Ibidem.
Libertas si dicitur data sit, an utrumque tem-
pus testamenti, et aditionis spectetur. T. 3.
c. 1007.
Libertas status an primatur conditione servi.
T. 3. c. 809.
Libertas sub conditione non facit aliqd an
relinquitur possit. T. 3. c. 691.
Libertas an per fiduciam data an dari pos-
sit. T. 2. c. 177.
Libertas an servo admi possit. T. 2. c. 135.
Libertas an admi quae post manumissionem valet
sit. Ibidem. c. 136.
Libertas in diem metis legata an valet. T. 4.
c. 72.
Libertas de pleno datur ambobus Praetore,
T. 4. c. 574.
Libertas conditio rebus favorabilior. T. 4. c. 544.
Libertas an datur est. Ibidem. c. 612.
Libertas res inamutabilis est. T. 4. c. 510. et
c. 588. et c. 610.
Libertas data in haereditatem eula. T. 4.
c. 358.
Libertas data non revocatur. T. 7. c. 817.
Libertas praeterea conquisitator. T. 7.
c. 824.
Libertas publice data pro praemio iudicis. T. 7.
c. 1213.
Libertas data quando non valet. T. 7. c. 1215.
et seq.
Libertas, quam semel competit admi hereditate,
vel non herede existente, statim ipso iure
morte testatoris, qui libertas alium com-
mittit statim, non revocatur. T. 7. c. 1207.
Libertas probatum iuramentum. T. 7. c. 1430.
Libertas testandi. T. 7. c. 984. Vide, testandi
libertas.
Libertas vindicta data a dominis admi non po-
test, nisi ex causa legationis. T. 7. c. 1207.
Libertas non praescribitur. T. 7. c. 1207.
Libertas cum data testamento ab ipso testatore
admi an potest. T. 7. c. 1207.
Libertas non potest quae est. T. 7. c. 1215.
Libertas an invito dari possit. T. 7. c. 1208.
Libertas directa, et fiduciam data in qua
differunt. T. 7. c. 1206.
Libertas, et tutela in quo differunt. T. 7. c. 933.
Libertas, et mors admi differunt revocatur,
quoniam est. T. 7. c. 1207.
Libertas potest esse legato. T. 1. c. 818.
quibus Libertas fiduciam data debetur, an
possunt torqueri. T. 1. c. 826.
Libertas relicta servo, qui heres scriptus non
est, an possit admi. T. 1. c. 951.
Libertas an admi a coherede. T. 1. c. 959.
Libertas quomodo datur a testatoribus, ha-
quoniam, cum resenti minoris 20. ann. circa
Romanis fieri cupiebatur. T. 2. c. 564.
Libertas fiduciam data in quo an directa,
quomodo competit secundum Graecos. T. 2.
c. 625.
Libertas comparatur legato. T. 2. c. 637.
Libertas compelli potest praesentem, si compul-
sit a venditor decederat sine herede. T. 2.
c. 638.

Libertas nominata relinquenda erat ex lege Plesia. T. 7. c. 517.
 Libertas olim triplex. T. 8. c. 91.
 Libertas aemul data a alia causa revocari non potest. T. 8. c. 142.
 Libertatis causa potior est, quam fidei. T. 3. c. 127.
 Libertatis causae commodum pecuniariae ex praefatione. T. 2. c. 125.
 Libertatis datus per Praetorem fieri non potest. T. 1. c. 317.
 De Libertatis adoptione. T. 2. c. 581.
 In Libertatis nomine legum auctoritas amplius errare conligit. T. 4. c. 1437.
 Libertatis dies credit ab edita hereditate. T. 5. c. 532.
 Libertatis favore iura veluti tempus aditionis tantum spectatur, bodi vero tempus conceptionis. T. 5. c. 1213.
 Obiitiam auxilium potentissimè est, quam manus iniectionis. T. 5. c. 1138.
 Libertatis fideicommissum. Vide, Fideicommissum.
 Libertatis ex die dato in quo differat aditione hereditatis. T. 5. c. 1214.
 Libertatis causa publica est. T. 8. c. 478.
 Libertatis gratia quodvis actio injuriarum competit. T. 8. c. 97.
 Libertatis, et maiusculatibz dies non credit esse editam hereditatem. T. 4. c. 995.
 Libertatis cum nomine libertas directa intelligitur. T. 4. c. 1029.
 Libertatis publica latata est. T. 4. c. 1228.
 Libertatis exceptio est ad conditiones. T. 3. c. 304.
 Libertatis utiutqueque coniecti tempore inter emptorem, et venditorem. T. 3. c. 315.
 Libertatis datus ab legato infirmat. T. 3. c. 756. quando nulla est. Ibid.
 Libertatis dationem in conditio impossibilis impedit. T. 3. c. 741.
 Libertatis in possessione qui est, non probat; qui cum petiti, in cujus possessione non est, probat. T. 3. c. 629.
 Libertatis iudicium, lise contestata de iactatione, ad differat. T. 3. c. 163.
 Libertatis pore datus dies quando cadit. T. 3. c. 1045.
 Libertatis attitudo dies quando credit. Ibid.
 Libertatis causae cum additi bonis possunt. T. 3. c. 225.
 Libertatis et necessitudinis infinita est estimatio. T. 4. c. 584. et c. 585. et c. 608. et c. 641.
 Libertatis quoties dubis interpretatio est, quomodo respondendum. T. 4. c. 491. et c. 495. et c. 617.
 Libertatis adsertio quid. T. 7. c. 1232.
 Libertatis etipendium filius nupquam jura habebunt patris. T. 7. c. 1456. filios occidit licet, libertatem eis erigere non licet. Ibid.
 Libertatis actus trahit ad se omnia servituta. T. 7. c. 739.
 Libertatis publica est totalis, et publica causa. T. 2. c. 1466.
 Libertatis auctor est Adriano. T. 7. c. 697.
 Libertatis favor asperat favorem matris. T. 8. c. 64.
 Libertatis datus praematurus non facit legatum mortis. T. 4. c. 475.
 Libertatis, et legatum servis relictorum dies credit ab edita hereditate. T. 4. c. 678.
 Libertatis media tempora non nocent. T. 6. c. 984.
 Libertatis plus fovetur, quam status. T. 7. c. 1456.
 Libertatis favore cur sumo prohibebatur alia. T. 6. c. 329.
 Libertatis favendum in obscuro voluisti. T. 3. c. 1066.
 Libertatis non aut similes servitutes praedictum legatè testamento. T. 3. c. 996.
 ut Libertatis praefata praecipio legi tempore, quo requiritur. T. 7. c. 1214.
 Libertatis maiores plurimum fassae, et plus libertati perperae, quam viti. T. 7. c. 1456.
 Libertatis fideicommissum a summa, directum non abegit. T. 1. c. 304.
 ad Libertatis quibus proclamare non licet. T. 2. c. 484.
 Libertatis reliquo in perpetuum datur, et censetur smittit. T. 8. c. 1062.
 contra Libertatis dare quid est. T. 1. c. 125.
 Libertatis fideicommissum qui obnot, non continuo abovere directam. T. 5. c. 937.

In Libertatis qui aliquem vindictoribus est, an et dato actus ad exhibendum. T. 6. c. 129.
 Libertatem defendere quare maxime cuiuslibet sit concessum. T. 8. c. 854.
 Libertatem adipisci potest servus de prebzo suo. T. 4. c. 1050.
 Libertatis recte dari sub conditione. T. 4. c. 1050.
 Libertatem signis testamento acceptari sub conditione, al ratione reddiderit, debet per hereditatem parte hereditatis reliquo auctor, etiam si minus quondam hereditas sitis in conditione posita. T. 3. c. 863.
 Libertatem an suscipere possit is, qui precario ius imperavit. T. 3. c. 318.
 Libertatis probare debet, qui se iam assensu velis. T. 3. c. 639.
 Libertatis non aut reddendum proinde alimmentum. T. 7. c. 1167.
 In Libertatem adsertio licetari potest. T. 7. c. 1211.
 ad Libertatem qui non possunt pervenire. T. 7. c. 1212. al seq.
 Libertatem auferri non posse. T. 7. c. 1069.
 qui Libertatem meruit, et de ejus periculo. T. 7. c. 1218.
 ad Libertatem proclamaio nullo tempore extinguitur. Ibid.
 Libertatem quibus proclamari non licet, et de rebus eorum, qui ab libertatem proclamare non prohibetur. T. 7. r. 1213. et seq.
 Libertatem pro quibus causis servi in premium recipiunt. T. 7. c. 1213. al seq.
 Libertatem competere quid sit. T. 7. c. 1169.
 adversus Libertatem minor an possit restitui. T. 8. c. 65.
 Libertatis pene civis Romani fructores. T. 1. c. 80.
 de Libertatis data servo communi ab uso et dominio sub conditione, al id dedit, non adjecto, quo dedit. T. 4. c. 1038. et seq.
 Libertatis ancillam legata, si primum manum perperit, assensum et dominum perperit licetum est, user prior status sit. T. 3. c. 1073.
 de Libertatis fideicommissum. T. 3. c. 997.
 pro Libertatis praecipio legi tempore plurimum facit. T. 7. c. 1213.
 de Libertatis deditis tollenda. T. 7. c. 1213. et seq.
 de Libertatis lata tollenda, et per certos modos in civitatem Romanam translati. T. 7. c. 991. et seq.
 Libertatis emptio, an et hereditas emptio videtur. T. 1. c. 912.
 pro Libertatis lata sententia eo semper privatur. T. 4. c. 176.
 Libertatis datae sunt societas. T. 5. c. 82.
 Libertatis datae in fraudem patroni ipso jure editae sunt. T. 1. c. 162.
 Libertatis relinquatur verba directa. T. 3. c. 929.
 Libertatis fideicommissum. T. 3. c. 981.
 Libertatis ab edita hereditate cedunt. T. 1. c. 10.
 Libertatis in fraudem datus tollit aut. T. 1. c. 162.
 Libertatis in fraudem patroni, vel creditorum facta non valent. T. 3. c. 15.
 Libertatis quando sunt irriti, quando non. T. 5. c. 991. et c. 992.
 Libertatis, qui acria testamento materia datae sunt, an irrita constituantur. T. 5. c. 1028.
 Libertatis fideicommissum. Vide, Fideicommissum.
 Libertatis cedunt ab edita hereditate, regula vero Catoe non pertinet tantum ad ea, quae a morte testatoris cedunt. T. 5. c. 1037.
 Libertatis directae a testatore dantur: legata vero praestantur ab herede. T. 5. c. 976. ratio quo est. Ibid.
 Libertatis testamento datae an etiam post aditam hereditatem suspendantur. T. 5. c. 1028.
 Libertatis. Vide, Regula Catoeana.
 Libertatis datae in fraudem suum aut. T. 6. c. 153.
 Libertatis confirmat testamentum populiare. T. 4. c. 966.
 Libertatis testamenti iurisdictionis conservat Praetor. T. 4. c. 967.
 Libertatis servitutum. Vide, Servitus.
 Libertatis fideicommissum iustitiae quae. T. 4. c. 1248.

Libertatis directio datus in fraudem creditorum suus casu. Ibid.
 Libertatis. Vide, Manumissio.
 Libertatis directae, seu fideicommissum male fide datae, revocatur a creditoribus actione Plesia. T. 4. c. 1078. et c. 1084.
 Libertatis fideicommissum infirmatur per se alienum, quorum praestatio heredi incumbit, eo ad cum adigit, alicuius periculum sit omne alicuius delictum. T. 4. c. 1085.
 Libertatis directae non infirmatur per se alienum defuncti, sed competet status aliqui edita est hereditas ipso jure, nisi testator, cum ea dedit, consilium iurum fraudandorum creditorum, quo casu infirmatur. Ibid.
 Libertatis in priori institutione utriusque, et eodem testamento directae datum stilum competit. T. 4. c. 1227.
 Libertatis directae non praestatur ab herede, sed a testatore auto. Ibid.
 Libertatis competit, legata praestantur. Ibid.
 Libertatis non datur in fraudem creditorum, vel patronum. T. 4. c. 1287.
 Libertatis ex testamento datum an competit, si fideicommissum debeatur. T. 4. c. 1289.
 Libertatis a diti ad edita hereditate denuum vires accipiunt. T. 3. c. 1047.
 Libertatis datus in fraudem patroni suum aut. T. 3. c. 155.
 Libertatis ex falsis officiiis praestatio non revocatur. T. 3. c. 145.
 Libertatis redemptio praeciae an valens, testamento per quorundam iustitiae rescissio.
 Libertatis infirmare quid. T. 3. c. 896.
 Libertatis testamentum relictum cedunt ab edita hereditate. T. 3. c. 109.
 Libertatis dare, aut relinquere qui non possunt. T. 5. c. 125. et seq.
 Libertatis datus in fraudem creditorum colla sunt. T. 4. c. 127.
 Libertatis, et legati d. f. f. f. T. 4. c. 106.
 Libertatis ab edita hereditate eo competit, al relictum an bonorum p. a. s. s. s. T. 4. c. 14.
 Libertatis an competit, al quorundam iustitiae rescissio. Ibid.
 Libertatis an valens, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 49 an valens, eo rescisso per quorundam iustitiae.
 Libertatis non completur, pendente lise hereditate. T. 7. c. 653. al seq.
 Libertatis fideicommissum, et directum testamento relictum in quo d. f. f. f. T. 3. c. 1169.
 Libertatis datae in fraudem creditorum ab eo, qui testator non est, vel in fraudem patronum a liberis, aniles esse. T. 7. c. 1229.
 Libertatis directum competit ipso jure. T. 7. c. 633. fideicommissum Libertatis praestatur, et debet dicuntur. Ibid.
 Libertatis directum post alicuius competit. Ibid.
 Libertatis quando competit. T. 7. c. 1169.
 Libertatis quare causa relictis an valens. T. 7. c. 1125.
 ad Libertatis fideicommissum an pertinet leg Plesia Catoeana. T. 7. c. 1258.
 Libertatis minuit argumentum portionem libertatis, et patroni. T. 7. c. 991. et c. 992.
 Libertatis directae, et fideicommissum, et ea, quae sunt, communia inter eas. T. 7. c. 1211.
 Libertatis cedunt ab edita hereditate, sine a morte. T. 3. c. 614.
 Libertatis an supponitur a legata. T. 1. c. 818.
 Libertatis quibus temporibus cadunt. T. 2. c. 618.
 Libertatis an valens, ubi agitur est testamentum. T. 3. c. 86.
 Libertatis testamentum relictum datus quando credit. T. 5. c. 1077.
 In Libertatis dationem datione levisima conditio spectatur. T. 4. c. 911.
 In Libertatis pro Nucum cautioni non 64 tora. T. 1. c. 799.
 In Libertatis cur non remittitur iurisjurandi conditio. T. 1. c. 317.
 In Libertatis non potest intervenire Falcidia. T. 8. c. 977.
 In Libertatis an locus habet regula Catoeana, quo veluti convenerit ea, quae ab initio iurata sunt. T. 5. c. 1037.
 In Libertatis fideicommissum ultima scriptura spectatur. T. 4. c. 811.

Libertatibus conditione iocetur. T. 7. c. 1139 et seq.
de Libertatibus fideicommissariis. T. 7. c. 1139. et seq.
de Libertatibus dote incerta persona. T. 7. c. 1143. et seq.
de Libertatibus concordandi. T. 7. c. 1207.
Libertatis in fideicommissis non valet semper specialis scriptura. T. 2. c. 636.
Libertatis directi pars faveat, quoniam fideicommissaria. Ibid.
Liberti adlegatio nisi quibuscumque verbis. T. 2. c. 635.
Liberti in decurionum ordinem conscribi non possunt, nisi impetito iure antea non essent. T. 5. c. 233.
Liberti adlegatio non recipitur invito. T. 2. c. 971.
In bonis liberti quae prius est iure. T. 6. c. 995.
Liberti natalibus nomen ipso iure restituitur. T. 8. c. 233.
Liberti in decurionum ordinem conscribi non possunt, libertatibus filii potest. Ibid.
Liberti non venientes ad iuramentum adversus patronum, vel patronorum liberorum. T. 5. c. 1380.
Liberti ut ingenti, et detestati extra ordinem coarcentur. T. 6. c. 100.
Liberti, qui natalibus restituti sunt, pressus ingenti sunt, non si, qui aucto tantum sunt, aut factu sunt, gentiliis non desunt aucti. Ibid. diffinitio temporis legenti, quam liberti. Ibidem.
Liberti omni quoniam dicuntur. T. 5. c. 240.
ad Liberti hereditatem proximam vocari in solidum, in aemum. T. 4. c. 974.
Liberti filius suus, vel emancipatus praefertur patrono. T. 4. c. 904.
Liberti patroni necessarii debent honorem, reverentiam, pietatem, obsequium. T. 6. c. 215.
Liberti an sint et nomine, et familia patroni. T. 3. c. 784.
Liberti libertorum an etiam ad fideicommissum agnitionem vocantur. Ibidem.
Liberti si invicem in legato substituti sint, illorumque coarcentio mortui alius substituti sint, fideicommissum cum ab herede, sed a libertis restitui videtur. Ibid.
ea Liberti bonis patrono debent trans. T. 3. c. 885.
Liberti praestant liberti potestatem, aut parentibus legatis, aut fideicommissis supra semetipsos. Ibidem.
Liberti an possint agere actione famose in patronos. T. 4. c. 121.
Liberti centurarii qui mori. T. 4. c. 116.
Liberti successorem qui operi, ejusdem impuberis tutam gerit. T. 5. c. 485.
Liberti ingenti an redigantur in servitutem. T. 4. c. 114. et c. 110.
Liberti milites ad caelestia debent patronis. T. 6. c. 121.
Liberti appellatio. T. 4. c. 437.
Liberti patronos accusare non possunt, nec eorum heredes. T. 7. c. 1000.
Liberti assumuntur nomen patroni. T. 4. c. 1218.
ad Liberti bona qui non potest venire ut patronus, an possit tenere ut patroni filius. T. 1. c. 1016.
Liberti an possint interlegari in patronorum filios, vel nepotes. T. 7. c. 1005.
Liberti ingenti etiam si militent, in servitutem revocantur. T. 7. c. 109.
ad Liberti patroni successorem quoniam vocatur. T. 4. c. 620.
Liberti de quibus obligantur et iurejurando. T. 6. c. 100.
Liberti latini funiunt. T. 7. c. 1210.
Liberti contractus non potest esse velatus, quam operam. T. 8. c. 107.
Liberti adlegatio valet sine testibus. T. 4. c. 635.
Liberti verum quoniam sint. T. 4. c. 638.
Libertatis conditione miles. T. 6. c. 528.
Libertatis Senatus in uocare ducere sequuntur. T. 4. c. 1436.
Liberti sunt manumissiones. T. 6. c. 108.
Liberti omnes Romani etiam in subiectis tribus refulcentur. T. 1. c. 126.
Liberti quam proprio sint. T. 3. c. 23.
Liberti parricari longinquat, non tantum casu torqueri possunt. T. 5. c. 481.
Liberti sine emancipulo aut conditione insti-

tole, patronus quando si praefertur. T. 4. c. 974.
Liberti dicuntur nati, et cur. T. 3. c. 24.
Liberti quoniam proprie aut. T. 2. c. 23.
an Liberti manumissionem efficitur, qui ex legatis servitute manumissus aut. T. 2. c. 21.
Liberti, et ingenti in quo differunt in accensum. T. 4. c. 112.
Liberti non habent cognatos, et agnatos. Ibid.
Liberti qui dicuntur. T. 7. c. 992. et c. 994.
Liberti plurimum habent nomen a municipio manumissi. T. 7. c. 1214.
Liberti qui a principe testibus restituti sunt, obsequia non debent. T. 7. c. 997.
Liberti omnes ingenti sunt hodie. T. 7. c. 1227.
Liberti patris potestas in filios eadem est, quam potestas pater in ingenti. T. 5. c. 1107.
Liberti ingenti alia patronum quomodo possunt. T. 4. c. 517.
de Libertis, qui se gerunt pro ingenti. T. 7. c. 1145.
Libertis etiam libet causa egeri. T. 8. c. 13.
In Libertis etiam videtur, qui deo male se gerit pro ingenti. T. 7. c. 781.
Libertorum etiam quodlibet. T. 2. c. 13.
Libertorum genera quod. T. 1. c. 49.
de Libertorum conditione subita. Ibidem.
Libertorum successores pro aut jure patronatus suorum maxime, et operam quoniam libertorum efficitur. T. 4. c. 992.
Libertorum status alim tripertitus. T. 2. c. 23.
ad Libertorum successorem qui vocatur. T. 4. c. 123.
In Libertorum successione legitimi, et cognati vocantur etiam ad tantum gradum. Ibid.
Libertorum filii sint ingenti, non liberti. T. 7. c. 997.
Libertis nonnulli in equestrem locum redigi. T. 1. c. 120.
Libertorum filii manumissi. T. 5. c. 1099.
Liberti hominem natalibus non restituit Princeps, servitute patrono. T. 7. c. 997.
Libertis praesentibus pro seris. T. 5. c. 1174.
Libertis propter patronum a manibus non excusantur et libris. T. 5. c. 215.
Libertis et manumissionem. T. 5. c. 1080.
Libertis filius qui dicitur. T. 3. c. 791. et c. 792.
Libertis imaginis, non status ingentitatis habet. T. 7. c. 998.
de Libertis unanimitatem. T. 2. c. 107.
Liberti qui in testator reliquit angula annuum denarium 12. sub hac conditione, si ad eorum suae lateris non reciderint, an fideicommissum non debentur, si iusta causa recedat. T. 4. c. 100.
de Libertis, et eorum liberis. T. 7. c. 996.
de Libertis civitatem, quoniam ardeat, et operis republicae utetur. Ibid.
a Libertis alienis facta in fraudem patroni. T. 7. c. 994.
Liberti an liceat patronum suum testamento punire. T. 2. c. 215.
Liberti patroni famam laedere non temere conceditur. T. 5. c. 829.
Liberti patris quod. T. 5. c. 832.
Liberti, quoniam dicitur a patre manumissi, privationem civitatis aufertur. T. 5. c. 100.
de Liberto alieno, quem quia delinquit, quoniam actio competat. T. 6. c. 293.
Liberti, qui promittit, diurnas operas et aera hodie tantum antea diurnas praesto fuit, vel potestatem, in Libertis coarcentur. T. 3. c. 94.
Liberti quomodo patronus succedit. T. 3. c. 638.
Liberto centenario mortuo, qui para bonorum quam patronus debetur. T. 4. c. 56. et c. 118.
Liberto qui exheredat actione ingenti. T. 4. c. 114.
Liberto sine liberis, si ab intestato mortuo, an frater, an patronus succedat. T. 1. c. 1026.
Liberto semper sancta, si honesta videri debet persona patroni. T. 8. c. 70.
Libertorum possessiones excluduntur iteri capitulatione. T. 5. c. 98.
Libertorum successio quomodo dividitur inter plures patronos. T. 4. c. 417.
Libertorum tria genera. T. 4. c. 1429.
Libertorum hereditas in capite, non in alioque dividitur. T. 4. c. 930.

Libertorum filii clarissimam adpici dignitatem non prohibentur. T. 6. c. 243.
Libertorum passus. T. 2. c. 407.
Libertorum operam. T. 2. c. 446.
Libertorum successio, et adlegatio. T. 2. c. 215 et c. 217.
Libertorum ius quod. T. 5. c. 485.
Libertorum liberi an ad fideicommissum vocantur. T. 5. c. 1078.
Libertorum operam officiales nisi para jura patronatus. T. 4. c. 948.
Libertorum, et libertorum totius ad quae pertinet. T. 5. c. 53.
Libertorum successiones. T. 2. c. 215. et adlegatio. T. 2. c. 217.
Libertorum appellatio quoniam continetur. T. 4. c. 408.
Libertorum appellatio quoniam continetur, valde iustat secus. T. 4. c. 309.
de Libertorum bonis. T. 7. c. 999.
de Libertorum obsequiis, et eorum liberis. T. 7. c. 995.
de Libertorum operam. T. 7. c. 987. et seq.
Libertorum appellatio quoniam continetur liberti libertorum. T. 4. c. 507.
Libertis facti manumissi. T. 8. c. 408.
Libertis etiam verba appellari. T. 1. c. 500.
Libertis ingenti in servitutem non revocari possunt. T. 1. c. 217.
per Libertum debet libellum Principi. T. 1. c. 400.
per Libertum rei defensionem mittent, aut recusat. Ibid.
per Libertum heredes testamenta restituit. Ibid.
Libertis adlegare amplius et alius est, et ad assignare alioquin causa. T. 5. c. 1211.
Libertum qui acquiritur, locupletior non est factus. T. 3. c. 1088.
Libertum perducere quid sit. T. 3. c. 26.
Libertis liberti in venditionem non compellere potest repudiatio. T. 3. c. 503.
inter Libertum, et patronum differentia. T. 7. c. 780.
Libertis Chironiae quoniam forme distos fecit a Thronio. T. 4. c. 1485.
Libertis ingenti tenetur patroni. T. 5. c. 240.
Libertis patroni, patronum liberti esse cogit. T. 6. c. 919.
Libertis, qui patronum, filiumve patroni ducunt usque, metum pater coarcentur. T. 6. c. 991.
Libertis de deditione numero solius certis evasit civis est. T. 4. c. 804.
Libertis, qui aemulorum ius obiciunt, pro ingenuo habetur. T. 2. c. 813.
Libertis quoniam patronum alere cogitur. T. 6. c. 991.
Libertis Orestis. T. 2. c. 178. et T. 5. c. 199. et T. 6. c. 872. et T. 4. c. 991. et T. 3. c. 1074. et T. 4. c. 1081. et c. 1070. et c. 1206.
Libertis Caeroniana. T. 4. c. 1430. et T. 7. c. 1056.
Libertis dicitur coarcentur patroni liberti. T. 1. c. 417.
Libertis an possit patronum jure maritali accusare. T. 5. c. 829.
Libertis an liberti testis iustitiam habet. T. 5. c. 121.
Libertis etiam dicitur liberti familiae, non est libertus heredis, non est libertus defuncti. T. 5. c. 840.
Libertis patroni obligat ad praestanda opera. T. 5. c. 396. invicem non debet opera. Ibid.
Libertis patronum praestare non potest. T. 2. c. 821. et juri quod derogatur, si patronus liberti liberum testandi facultatem concedat. Ibidem.
Libertis Orestis aut liberti familiae cullus accensum, sine Potestas libertis. T. 5. c. 303. et c. 304.
Libertis an nrgere possit patronum adversus libertum, accensumque institutionem ad crimen exequatur. T. 5. c. 841.
an Libertum minus exprobat in extinctionem an Libertum verba heredis possit potest proprietatem fundi ex causa fideicommissi. T. 5. c. 631.
Libertis Orestis solutio. T. 5. c. 1088.
Libertis, qui sine venia edicti praefati patro-

Li meta inter Hypocorism Parientem, et Abba-
bates S. Genesii de Parochiam S. Stephani
de Mont. T. 8. c. 792.

Li in causa quando ordinari dicitur. T. 4.
c. 1058.

Li in doli materia litis, exceptio insolita
in eis de doli, paritatem in causa solutione,
vel restitutione, redigatur ad paritatem, quam
non offertur. T. 4. c. 1060.

Li ubi non est, nec necessitas. T. 3. c. 160.

Li in quibus iudicis estimatur in simplicem.
T. 3. c. 377.

Li quando mortis est, et quando mortis non
est. T. 3. c. 192.

Li in iactura in muliere ante nuptias apud com-
petentem iudicem, an transferatur in forum
viri. T. 3. c. 58.

Li inter perem, et alium ne quando, et in
quibus causis esse possit. T. 3. c. 165.

Li in acta contestationem non est. T. 4. c. 376.

Li in propria de pecuniis actionibus. Ibid. 377.

Li in sententia, si appellatio suspensa
non sit, vel retractatio. T. 7. c. 735.

Li de statu periti litari. T. 7. c. 1277.

Li quando intelligitur facta transactio. T. 7.
c. 633.

Li cum olim in iudicatore ex scripto aliquo
Principis, debebat intervenire adveniens da-
mnicus, si editis scriptis, dabaturque
certa temporis deservitendum. T. 7. c. 630.

Li precepto non est, nisi qui contestatio est.
T. 7. c. 571.

Li non meretur mortis eo, qui appellavit.
T. 7. c. 1285.

Li de causis criminalibus dicitur. T. 7. c. 571.

Li in eis lites omittit. T. 7. c. 637.

Li in iure iure peragendo in biennium a die
litis contestatio. T. 7. c. 571.

Li in civilis quo tempore finitur, si perimitor.
T. 7. c. 647.

Li in contestata, et vadimonia, et emendatione
a multis conclusantur. T. 7. c. 652.

Li in actio in iudicium veniat cum est,
sed controversa. T. 7. c. 685.

Li recepta post triennium ea possit pro-
curator contemni. T. 7. c. 630.

Li in causa deserti videtur. T. 7. c. 1277.

Li in contestata aliud est, aliud vadimonia.
T. 7. c. 628.

Li in causa quando finitur. T. 7. c. 598.

Li, et res in quo differunt. T. 7. c. 709.

Li in quibus personis ordinatur. T. 7. c. 634.

Li in doli, nisi sit contestatio. T. 7. c. 630.

Li in res in iudicium deducta. T. 7. c. 571.

Li in acceptis pro actione. Ibidem. In quo differat
ab actione. Ibid.

Li in mortis nulla res est. T. 7. c. 670.

Li in mortis quando dicitur. T. 7. c. 1281.

Li in nulla est cum est, qui est in nostra po-
estate. T. 7. c. 675.

Li in ordinatio quando dicitur. T. 7. c. 1290.

Li in libaribus causis quando ordinatur. Ibid.

Li non est, anque contestator, sed con-
troversia. T. 7. c. 685.

Li in lites iurejuramentum in peritum praeiuri
retractari possit. T. 7. c. 685.

Li in alius trileonem proferri possit. T. 7.
c. 680.

Li quando finitur. T. 7. c. 633.

Li in lites perem, et in lites iurejuramentum
nulla est, extra ordinem sive sit. T. 7.
c. 636.

Li non retractatur, neque de provocazione
penultimatus sit. T. 7. c. 642.

Li in actio in simplex postulatione ce-
lebrata sit. T. 7. c. 571.

Li in actio est, vel actio, quam non indicat pro-
batione. T. 7. c. 610.

Li in finem accipit, et iudicet, et in transactione
iure. T. 7. c. 1291.

Li in extinguendo, nec potest reviviscere, quoniam
sententia dicitur ad edicto preceptum. T. 4.
c. 790.

Li non est sine adversario. T. 7. c. 106.

Li in contestatio est iudicium iudicet. T. 7. c. 370.

Li in iudicet, est, quoniam hereditatis causa.
T. 7. c. 1184.

Li in causa Imperatorum heredem in lites in-
viduolum est. T. d. c. 1068.

Li in lites in iure sacra sunt. T. 7. c.
635.

Li in contestatio quid. T. 7. c. 130. et T. 1.
c. 175.

Li in lites capibus dividenda constituitur. T. 1.
c. 241.

Li in lites instrumentis edicta. T. 1. c. 107.

Li in lites, vel commissio rem litigiosam
non facit. T. 8. c. 535.

Li in contestatione perpetua. T. 1. c. 373.

Li in alienum nemo est idoneus defensor sine
satisfactio iudicem solvi. T. 5. c. 107.

Li in lites eorum quique fecit, ejus aliam
eventum accipit. T. 5. c. 805.

Li in lites non est iudex. T. 5. c. 182.

Li in contestatione damno exceptum. T. 5. c. 868.

Li in contestatione electio committitur, et cur.
T. 5. c. 390.

Li in contestatio, et petitio idem est in iure.
Ibid.

Li in periculum legationem non perit, nisi
dolo eque, aut culpa in perit. T. 5. c. 668.

Li in vero dolo, et culpa abest, periculum lites
ad fidem committitur spectat. Ibidem.

Li in estimationem abstinere quid est. T. 5.
c. 573.

Li in procuratorem tutor facere non potest ante
litem contestatam. T. 5. c. 871.

Li in estimatio est similis venditionis emptio.
T. 5. c. 1186.

Li in estimationem a possessore dominus lites
colat, ne suscepit imperi possit. T. 6. c. 161.

Li in contestatione quasi emptio, et post
litem contestatam quasi ex contractu trans-
fertur iudicium in heredem in solidum. T. 6.
c. 518.

Li in contestatio omnia, que post eam sequen-
tur, conservat. T. 6. c. 663.

Li in estimatio est similis emptio, et post
litem contestatam. T. 6. c. 546.

Li in estimatio in parca an dividi possit. T. 6.
c. 585.

Li in contestatio in quibus a contione eori
aperis diffinit. T. 6. c. 195.

Li in contestatio obligat. T. 6. c. 344.

Li in contestatione procurator dominus lites fa-
ciat. T. 6. c. 84. et c. 105.

Li in, si re estimatio emptio similis est.
T. 6. c. 162.

Li in contestatio iudicium iudicet. T. 6. c. 776.

Li in contestatio quomodo sit. T. 6. c. 773.

Li in contestatio in causa legat sit apud iudi-
cem datum, non apud Praetorem. T. 6. c. 916.

Li in contestatio non interrumpit usucapio.
T. 4. c. 837.

Li in contestatio. Vide, Contestatio lites.

Li in contestatione aliam parvella actio trans-
mittitur ad heredem. T. 4. c. 829.

Li in impens. T. 4. c. 1231. Vide, Impens
lites.

Li in ordinatio sequitur lites contestationem.
T. 4. c. 109.

Li in ordinatio lites preparatio est. Ibid. post
litem contestatam in restitutionem ventris
lites fodi petiti, vel petitiu servituti, vel
casualis, vel preceptis, vel amon, si in
eade petitur, aut malum fides possessor. T. 4.
c. 1187.

Li in contestatio tempus in quibus iudicet ac-
ceptat. T. 3. c. 444.

Li in contestationem interitum morari, et
emendari actio potest. T. 3. c. 184.

Li in contestatio et iudicet idem tempus non
est. T. 3. c. 438.

Li in lites contestatio. T. 3. c. 109, de re pe-
lita, que suo facto interit post litem con-
testatam sine dolo, et culpa possessoris, vel
qui interit dolo, vel culpa possessoris. Ibid.
et seq.

Li in contestatione causa nostra deterior est
re. T. 4. c. 582.

Li in contestatio lites, et actiones quo tempore
et morte perent, in heredem transmittit-
ur. Ibid.

Li in causa donate an fides admittit. T. 4.
c. 323.

Li in contestatio quid. T. 7. c. 637.

Li in summa genera quatuor. T. 7. c. 640.

Li in contestatio, et editio in quo differunt.
T. 7. c. 637.

Li in summa debet aliquid stare iudex,
aut ubi statuerit, quid fiat. T. 7. c. 1704.

Li in Imperatorum eodem modo fieri non
talem debet iudex, sed etiam detrimentum
omne. T. 7. c. 1703.

Li in contestatio de sorte non perimit, nec con-
sumit item de morte. T. 7. c. 638.

Li in contestatione actio temporaria perpetua-
ter. T. 7. c. 630. Interrumpit preceptum,
et usucapio, aut Julianianus, non usucapio
vatus. Ibid.

Li in contestatio quoniam, et quando est. T. 7.
c. 571.

Li in contestationem quo procedunt. T. 7.
c. 648.

Li in dominos qui dicitur. T. 7. c. 1289.

Li in instrumenta edicta debet, qui acturus est,
primusque ad iudicem eatur. T. 7. c. 565.

Li in instrumenta. T. 7. c. 719.

Li in contestatione videtur res variari. T. 7.
c. 634.

Li in lites sors est, et controversia potentio-
rum distinct. T. 7. c. 1136.

Li in contestatio, et in scripto in primis ha-
que differunt. T. 3. c. 698. et c. 640.

Li in testimonio. T. 7. c. 718. et c. 719. Vide,
Testimonia lites.

Li in contestatio, et editio actionis in quo dif-
ferunt. T. 7. c. 571.

Li in futura conditiones, et de conditionibus so-
lutionis. Vide, Conditiones.

Li in contestatio est principium iudicii, non in
ius vocatio. T. 7. c. 577.

Li in contestatio perpetua actionem tempora-
riam, aut quo morte rei erat peritura. T. 8.
c. 90.

Li in contestatione quando habetur libelli
Principi olivis. Ibid.

Li in contestatio nihil aliud est, quam facto-
rum narratio. T. 8. c. 39.

Li in moyens quo olim erat ambiguo. T. 8.
c. 40.

Li in comotes quoniam alit. T. 8. c. 96.

Li in contestatio, quo inest defunctum an te-
neat heredem. T. 8. c. 108.

Li in contestatio quid alit. T. 8. c. 875.

Li in contestatione initiator deestitue, et
controversia. T. 8. c. 773.

Li in actio est ab actui, quasi possessor, si condem-
natus sit, et lites actionem premititur,
an alia sit actio adversus verum possessor-
em. T. 8. c. 165.

Li in actio quoniam videtur. T. 8. c. 185.

Li in removere quando videtur melior. T. 8. c. 504.

Li in qui renuntiat, tacite pactus videtur, ne
amplius ex genera actionis exoptetur. Ibid.

Li in offera quoniam alit. T. 8. c. 641.

Li in alium edere, et alium non agere,
appellare an possit, ius, cuius interest. T. 8.
c. 70.

Li in periculum privatorum factis potest non
apparet. T. d. c. 1650.

Li in lites cum reo contestatam defensor in-
tervenire solet, an non commendandus. T. 5.
c. 869.

Li in lites sumptus facti. Vide, Sumptus in lites.

Li in edictis praemissibus ambobus. T. 5.
c. 873.

Li in lites contestatam nulla differentia est in-
ter bonum fidei, et malum fidei possessor-
em, nec vero nisi lites contestatam. T. 5.
c. 352. et c. 358.

Li in lites contestatam parca possessoris est.
T. 5. c. 356.

Li in lites contestatam integram non est mo-
taria actio, nisi arguas ea casus. T. 5.
c. 109.

Li in lites contestatam incipit omnia mala
fidei possessoris esse, etiam qui ab initio
bona fide possederunt. T. 5. c. 877.

Li in qui convenerit, damnum solvi. T. 5.
c. 108.

Li in contestari pro alio, est solvendum accipi-
ere pro alio, si quia expromittit, expromi-
tere vero debet damnum suscipere pro alio.
T. 5. c. 430.

Li in lites preparare, et ordinare parca sunt. T. 6.
c. 547.

Li in lites in iudicio testamento, alit regulari-
ter postea non premititur ad interduca ean-
dem litem, admittit litem ex iusta causa.
T. 6. c. 160.

Li in contestari cum reo, et adversario non
quilibet potest, qui modo ius speciale ro-
candi domum non habet. T. 5. c. 365.

Li in lites contestatam rursus premit dolum, et
culpam. T. 1. c. 542.

post litem contestatam multum interest, utrum
quid dolo, aut culpa possideri desierit rem,
de qua agere velit. T. 3. c. 244.
Litem contestari qui uox cogitur, nec fore
cogitur. T. 3. c. 101, et c. 102.
Litem doctam an sacra incipiat. T. 4. c. 323.
et c. 324.
Litem suam fecere quid sit. T. 3. c. 63.
Litem contestatione perpetuari quid sit. T. 7.
c. 1231.
Litem qui deserit, et is, qui illi non adfuit,
differtur. T. 7. c. 125.
ad litem datur tutor, vel curator ad defenden-
dum puberem, vel impuberem. T. 7. c. 903.
et seq.
Litem non perire post preemptionem instanti.
T. 7. c. 886.
Litem criminalem premedit inscripta. T. 7.
c. 371.
Litem premedit conventio, et adcoitio extra-
judicialis. Ibid.
de litem dando iudice, vel curatore. T. 7.
c. 903, et seq.
Litem suam facere iudice dicitur, qui ad ad-
versario in eam vertitur iura. T. 2. c. 638.
Litem sumo inuictus subit ac pacto, et ac stu-
pore iuratus quia nobis litem. T. 7. c. 532.
Litem inter, et controversiam differentia. T. 8.
c. 54.
Litem alienam non potest accipere, qui est in
reata. T. 8. c. 55.
Litem mandat actor procuratori, non dat. T. 8.
c. 76.
Litem dat iudex. Ibid.
Litem qui caput, cum debet peragere, nisi velit
licetere in rationibus. T. 8. c. 80.
Litem perficit contestatio. T. 6. c. 131.
ante litem contestatam non veniunt fructus
consumpti. T. 1. c. 773.
Litem inter contestatam, et actionem differen-
tia. T. 7. c. 405.
Litem contestata, utrum ab actione discorde li-
cet. T. 5. c. 240.
Litem praedat, utrum an pignus, qui agerebat
familiam criminalem, vel communis dividuo,
vel famam rapendoque contestat, et pignus
hereditatis relictus, an actio iudicis in
numera litigantibus. T. 3. c. 415.
Litem ambigua scriptis non sunt spectanda,
sed spectanda leges, spectandi more. T. 7.
c. 947.
Litem non desinit, qui differt. T. 7. c. 586.
Litem, quam intendit tutor, vel curator mi-
noris hominis, an condempnari, minorem con-
veniri actione iudicis, an iudicem, vel co-
ructorem. T. 7. c. 944.
Litem contestata de sortis tantum, an superat
petitio usurarum. T. 7. c. 568.
Litem pendente, vel post definitum reatitum
an licet Imperatori supplicare. T. 8. c. 36.
Litem certa, an valet transactio. T. 8. c. 54.
Litem translata in potentorem, potestor, et qui
et cessit, pignus. T. 8. c. 54, et c. 57, ad
Praviam Provinciam hinc causa reuocatur,
ibidem.
Lites ad publica munera pertinetesse iure lres
measce faliditas. T. 8. c. 131.
Litem multo plures sunt iure comores, quam
inter discorde, et cur. T. 5. c. 1005.
Litem breuiter terminanda. T. 7. c. 547.
Litem sarge iacobatur ex recepto Principis
extra ordinem, vel ex sententia, ieterloco-
tione, vel communiore iudicia. T. 7. c. 1345.
Litem criminale quo tempore daturur. T. 7.
c. 947.
Litem duo anni, com de hereditate agitur.
T. 7. c. 677.
Lites faciles intra quod tempus terminandae.
T. 7. c. 947, et iure intra quod tempus. Ibidem.
Litem prolatore quid. T. 7. c. 547.
Litem facit contraque iudicia. T. 7. c. 655.
Litem factas non restitui praestatu novorum
instrumentorum. Ibidem.
de litem fubus. T. 8. c. 1044.
Litem conciliatoria, et iudice iudice. T. 1. c. 94.
Litem conciliatoria iure generis. T. 8. c. 315.
de litem aspectu constitutio Zenonis. T. 1.
c. 229.
Litem fuit iudicatum. T. 3. c. 806.
Litem Procurator. Vide, Procurator.
de litem asperna. T. 7. c. 1201.
Litem redemptores. T. 7. c. 307.

de litem astutium aut lege Papiniana Tribuni
plebis deponere certum aonatum assium.
T. 3. c. 887.
Litem alius. T. 6. c. 531.
Litem alius paces publicae. T. 8. c. 47.
Litem quid. T. 8. c. 860.
Litem et Equitio quod ieter se disadesset.
T. 2. c. 411.
Litem Tabellionia ipso defuncto comprehendit.
T. 8. c. 497.
Litem Caecuribus competatur com bonorum
comestum. T. 6. c. 435.
Litem an sust autem apud omnes. T. 3.
c. 708.
Litem, et epistola in qua different. T. 3. c. 827.
Litem singularis. T. 7. c. 1314.
Litem dimissio. T. 7. c. 1316.
Litem, qui mittitur a iudice absensibus, ut
veniat, et ibi absoluitur. T. 7. c. 651.
Litem, qui frontibus calumulatorum iuribus
banus. T. 7. c. 1072.
Litemum obligatio quoniam sit. T. 2. c. 553.
Litemum transpositum in venditio Florentia
uile. T. 2. c. 782, et T. 3. c. 435.
Litemum comparationis. Vide, Comparationes
litemum. Vide, Collationes scripturarum.
Litemum transpositum frequentissimum in Pan-
dictis Florentina. T. 7. c. 1170.
Litemum obligatio unde exorditur. T. 7. c. 440.
Litemum collationis qui arant. T. 7. c. 754.
Litem variis ac causis ordinari, et loquendi
facilitatem amittunt. T. 3. c. 127.
Litemum privilegium. T. 8. c. 911.
Litemum omnium vortum maxime. T. 8.
c. 432.
de litem dimissio. T. 5. c. 4075.
Litem una contrahitur stipulatio. T. 5. c. 837.
Litem iuraria multa pae scripta in Pan-
dictis. T. 2. c. 282.
Litem breuiter descripta testata an valet.
T. 8. c. 769.
Litem gratia privilegium quibus datum. T. 3.
c. 81, et c. 82.
Litem iudicem dare iure jurisdictionis.
T. 3. c. 40.
Litem legatum comatos sum heri iudicem
competitum, qui ex ordine est incompetus,
dimisso jurisdictionem habuit. T. 3. c. 100.
Litem iure iura pona quoniam sit. T. 3.
c. 341.
Litem iuramentis quomodo comoreo a
Litem. T. 7. c. 1704.
Litem iuramentum quid sit. T. 6. c. 663.
Litem volit, et sub quo iudice iure prius
sit. T. 3. c. 113.
Litem temperantia an, et quando comode-
tur acceptum nonne. T. 3. c. 12.
Litem legitimum qui sit. T. 8. c. 79.
Litem officio prius que. T. 6. c. 663.
Litem unius absentia Dei prematua sup-
pletur. T. 7. c. 604.
Litem iuramentum potius admitti appellatio-
nem, quam relationem mitti. T. 2. c. 253.
Litem legitimum, et iudicem legitimum
esse oportet, et late valet sententia. T. 8.
c. 79.
Litem iuramentum qui sint, et quod eorum officium.
T. 8. c. 968.
Litem iuramentum iuramentum. T. 6. c. 531.
Litem voluitas an possit efficere, ut iudex
litem proferat ultra triennium. T. 7. c. 658.
Litem voluntaria Praetore, vel Praetore
in datur iudex, quem volunt. T. 3. c. 774.
Litem res qua datur. T. 7. c. 101.
Litem res an detur potest transactionis, vel
divisio causa, vel in causam doli, aut
apostatum. T. 8. c. 525.
Litem recte reuocatur in testamento,
vel codicillis. T. 7. c. 1415.
Litem recte reuocatur in testamento, et
transactionis, et divisionis rerum heredi-
tarium factae inter coheredes. Ibid.
Litem an possit donari, vendi, pignori.
T. 8. c. 565, et c. 544.
Litem res apud quam deponitur, in com
datur actio deponit. T. 8. c. 102.
Litem res nec vadi, nec pignori potest.
T. 8. c. 116.
Litem res alienata, vel pignori non va-
let. T. 8. c. 325.
Litem res rei dedicatio non fit inania. Ibid.
Litem rei emptio nulla est. T. 7. c. 667.

Litem res sola deualatio non facit. T. 8.
c. 325.
Litem res non valet alienari, alia
est perfecta, alia infirma. T. 8. c. 370.
Litem res non valet alienari, in datur
in potest alioquin, ignorans non iure. T. 3.
c. 459.
Litem in litem in alium transferri posse ex
dolo causa, vel donationis propter nuptias.
T. 7. c. 1415.
Litem exceptio. Vide, Exceptio litigat.
Litem qui non valet. T. 7. c. 1415.
Litem iuramentum. T. 8. c. 410.
Litem iuramentum, quomodo accipiendum.
T. 8. c. 101.
Litemum usum comoreta, sicut maria. T. 2.
c. 80.
Litemum usum publicus cui, et iura gestum.
T. 2. c. 71.
Litem an debet in modum agri computari.
T. 3. c. 101, et an videatur accedere fundo.
Ibidem.
Litem acti, qui fructus an sinit. T. 2. c. 699.
Litem acti. T. 8. c. 404.
Litem iura religio commercio hominum an sit.
T. 5. c. 431.
Litem religio in iudicem non deducitur.
T. 4. c. 1373.
Litem sacra, et religio pertinet ad religionem.
T. 3. c. 106.
Litem sagari res sacra. Ibidem, esse possunt
legari in dispositionem deduci. Ibid. non
possunt emi. Ibid.
Litem sacra, et religio, an publica, et liberi
homines, an fuerint venditi, et possunt
accipere emptio. Ibid.
Litem sacra, religio, publica, liberis homines
an quia comoreta, et iuramentum non tenent,
ex emptio tamen actio comoreta. Ibid.
Litem videri quoniam an sit. T. 2. c. 319.
Litem iuramentum, et iura religio in iura an comoreta
pro eadem amittit. T. 4. c. 102.
Litem iuramentum, quoniam an sit aliqua. T. 3. c. 633.
Litem iuramentum. T. 3. c. 124.
Litem avaritia. Ibid.
Litem avaritia an sit alio de sacro. T. 5.
c. 355.
Litem idem, quod ad Armeniam datur. T. 8. c. 850.
Litem in plures an possit praedat Ecclesiae per-
mittitur. T. 3. c. 670.
Litem in plures an sit, id est, in plures, quam
in quinquaginta. Ibid.
Litem non auctor, sed peribis quid sit. T. 2.
c. 813.
Litemum. T. 1. c. 541.
Litem, fructus habitationis percipiendi mer-
cedem. T. 5. c. 410.
Litem qui non valet. T. 1. c. 560.
Litem quid. T. 2. c. 360, et T. 7. c. 325.
Litem, et conductio proxime emptio, et ven-
ditio. T. 3. c. 329.
Litem, et conductio quoniam familiaritatem
inter se habent. Ibid.
Litem, et conductio comoreta, an merces
comoreta sit. Ibid.
Litem, et conductio non iura gestum. T. 2.
c. 902.
Litem, et conductio, emptio, et venditio iuramentum
an familiaritatem habent. T. 1. c. 360.
Litem, et conductio proxime emptio, et ven-
ditio. T. 1. c. 171.
Litem, et conductio an negatum avaritia
emptio, et venditio. T. 3. c. 410.
Litem res non valet. T. 2. c. 903.
Litem res privata Principis Palatina heri an
datur. T. 8. c. 340.
Litem quilibet sit ad tempus. T. 1. c. 305.
Litem, et conductio proxime emptio, et ven-
ditio. T. 3. c. 329.
Litem praedat civilium, vel fiscalium. T. 8.
c. 567.
Litem sine cario pretio nulla est. T. 2. c. 962.

Locatio est, si interueniat merces, et pretium operis. T. 3. c. 913.
 Locatio dominiū mixta non solet. T. 3. c. 616.
 Locatio est, si interueniat merces, et pretium operis, non si interueniat modicum salariū honoris gratis. T. 3. c. 813.
 Locatio fit ad tempus, seruicia uero con-
 T. 3. c. 453.
 Locatio, et conductio aliae pecuniae ementis esse conuincit. T. 3. c. 397.
 Locatio non est sine pretio certo, depositi uero subiecta sine estimatione conuincit. T. 3. c. 448.
 Locatio conductio quid sit, quomodo contrahatur, et eius iuris esse dicitur. T. 3. c. 388.
 Locatio est semper mutui dominiū. T. 3. c. 263.
 Locatio in quinquagesimo ad sitientio. T. 6 c. 488.
 Locatio rei alienae an possit fieri bona fide. T. 3. c. 391.
 Locatio sine traslatio heredes locatorie. T. 3. c. 429.
 Locatio quid sit donatio differat. T. 3. c. 397.
 Locatio conductio dominiū non solet mutare. T. 3. c. 394.
 Locatio conductio quomodo classificari dicitur. T. 3. c. 397.
 Locatio conductio sine certa conditione, sicut et depositum, et commodatum, et summi fieri conuincit. T. 3. c. 304.
 Locatio dominiū non probat. T. 3. c. 823, nec eorum possessionem. Ibid.
 Locatio, et conductio uulgaris molium quā tribui conductio in rem spem, parit tantum confationi actiōnis in personam. T. 3. c. 379.
 Locatio, et conductio simpliciter sine estimatio-
 Ibidem.
 Locatio cum paritio colono non contrahitur, sed societas. T. 3. c. 615.
 Locatio, et conductio oritur ex de, et facies. T. 3. c. 810.
 Locatio mercede, non parit ius. T. 3. c. 624.
 Locatio praeiudicium publicorum debet in quinquagesimo. T. 3. c. 470.
 Locatio conductio est species commercii. T. 3. c. 33.
 Locatio quomodo contrahatur. T. 2 c. 263.
 Locatio conductio. T. 3. c. 351.
 Locatio uertigallium. T. 3. c. 450.
 Locatio conductio an ualeat, siue praeiudicium rogauerit acta, deinde conductus. T. 3. c. 197.
 Locatio duntaxat emptio. T. 7. c. 865. affinis est locatio. Ibidem.
 Locatio operum ad certum tempus. T. 7. c. 837.
 Locatio, et emptio ius quo differat. T. 7. c. 840.
 Locatio quasi emptio est. T. 7. c. 811.
 Locatio sine scriptis facta ualeat. T. 7. c. 837.
 Locatio quomodo rescindi, et quando non possit. T. 7. c. 811.
 Locatio horreorum. T. 7. c. 833.
 Locatio quid. T. 7. c. 812. et c. 786. et T. 3. c. 161.
 Locatio omnia incipit a verbo de, non a verbo facio. T. 1. c. 826.
 Locatio dominiū non mutui, id est, locatio non transfert dominiū in conductorem. Ibid.
 Locatio est, quod si aliquid faciemus datur. Ibid. 837.
 Locatio, et conductio an sint eus, uel plures contractus. T. 1. c. 810.
 Locatio contrahitur non testum certo pecunia numero, sed et rerum rerum, quā potest fieri, et mensura certa conuincit. T. 3. c. 191.
 Locatio contrahitur non testum certo pecunia numero, sed et rerum rerum, quā potest fieri, et mensura certa. T. 7. c. 560.
 Locatio, et emptio aliquando ceditur. T. 3. c. 161.
 Locatio dominiū omne implet. T. 3. c. 701.
 Locatio, et conductio differat. et ius. T. 3. c. 350. et seq.
 Locatio, et fonsus differat. T. 1. c. 171.
 Locatio, et vinculum est acta. T. 4. c. 335.
 Locatio, et commodati comparatio. T. 3. c. 448.
 Locatio contractus locatore uenditionem appellamus, et conductorem emptorem. T. 3. c. 943.
 Locatio, et conductio uicinalis an promiscue sit licet. T. 1. c. 808.
 de Locatio, et conductio contractibus. T. 3. c. 161.

Locatio recte comparari negotium de officias. T. 3. c. 610.
 Locatio uenditione an, at quando emptor atare teneatur. T. 3. c. 563.
 Locatio uenditionem appellari. T. 1. c. 178.
 Locatio factio non uideatur, aut uideri potest emptor, et mulier, et locatarius, et proprietarius, et eorum plerumque interest non seruari locatorem a uenditore, uel maris, uel testatore, uel usufructuario factum. T. 6. c. 429.
 Locatio uenditionis an heres locatorem seruari cum iudicio teneatur. T. 3. c. 428.
 Locatio uenditionis uocabatur uenditionem. T. 3. c. 942.
 Locatio uenditionem appellasse uenditionem, et conductorem emptorem. T. 3. c. 967.
 Locatio uenditionem quidam esse, et error interuenit. T. 4. c. 379.
 Locatio uenditionis cum iudicio haberi inter duos tonis. T. 4. c. 197.
 Locatio uenditionem, et emptorem differentia. T. 3. c. 161.
 Locatio uenditionis non interuenit. T. 1. c. 83.
 Locatio in quinquagesimo facta, et conductio colono, uel adus conductus dicitur potest autem quinquaginta, et quā adus. T. 3. c. 301.
 Locatio an arbitrium proficium, aut arbitrium an equo requiritur. T. 3. c. 399.
 Locatio, et conductio promiscue omnes emptio uerbo. T. 3. c. 942.
 Locatio uenditionis contractus maxime seruandus. T. 7. c. 837.
 Locatio uenditionis constituitur plures rei debendi. Ibid.
 Locatio an sit restitutio, et in uenditione. T. 7. c. 811.
 Locatio, et conductio quomodo sit locus legi 2. C. de rescindendo uend. T. 1. c. 942.
 Locatio uenditionis, et adus redditor, contractus finis non redditor eadem. T. 3. c. 603. et c. 601.
 Locatio uenditionis alius dicitur uenditionem. T. 1. c. 172. et c. 834. et T. 3. c. 606.
 Locatio in iustum debet. T. 3. c. 365. et c. 368.
 Locatio uenditionis aditus additum pertinet. T. 1. c. 860.
 Locatio uenditionis Ecclesiasticarum annos 30. non excedit. T. 3. c. 1192.
 Locatio omnes quinquagesimo per singula iura, id est, per quinquagesimo facit. T. 6. c. 428.
 Locatio, quae sunt in modicum tempus, et haec, quae sunt in longum tempus, quā sunt. T. 3. c. 379.
 Locatio uenditionis fieri in quinquagesimo. Ibid.
 Locatio uenditionis publicorum uenditionem debet omnia quinquagesimo a Censoribus, hodie in trienis. T. 7. c. 828.
 Locatio uenditionis publicorum opem quid obseruatur, uel tacite aliam. T. 6. c. 269.
 Locatio uenditionis in quinquagesimo. T. 3. c. 400.
 Locatio uenditionis, et uenditionis an facies, et repositio differat. T. 6. c. 365.
 de Locatio, et conductio. T. 6. c. 968. et T. 7. c. 811. et seq.
 Locatio uenditionis conductio ad datur ex parte locatorem, an ea parte conductorem. T. 1. c. 810.
 Locatio, et actio in conductio sarpes ad-
 moneatur ualuit per altera. T. 4. c. 817.
 Locatio, et conductio quid. T. 3. c. 410.
 Locatio, uel is, cui locatio restitui potest, si conductorem locatorem locatorem fuit probat, hoc caso qui actio conductorem datur. T. 3. c. 171. et c. 172.
 Locatio, et alius sine dolo, uel culpa sine dolo ex acta sit, quid prestare conductori teneatur. T. 3. c. 173.
 Locatio modo dat pretium, modo conductio. T. 1. c. 88.
 Locatio, qui demum demulitue est reficiendi causa, si quid conductorem teneatur. T. 3. c. 173.
 Locatio est, si quis dedit aliquid fructum, uel fructum, etque definitio Cuius. T. 3. c. 366.
 Locatio est, si quis mercedem accipit, ut domus aduocum, et res locatorem. Ibid.
 Locatio quomodo demerit in solidum sine qua deductio interuenit. T. 6. c. 401. et c. 403.

Locatio et colono usufructum fundi legere-
 rit, quomodo actio ut possit conuincit. T. 6. c. 403.
 Locatio quibus causis conductorem aspicere possit aut emptorem tempus conductio-
 T. 3. c. 391.
 Locatio, et emptor quid differat. T. 3. c. 343.
 Locatio an possit per emptorem qui adus sit populi, et conduat sine tutoris auctoritate. T. 4. c. 315.
 Locatio quomodo sit. T. 6. c. 398. et T. 1. c. 837. et T. 3. c. 161.
 Locatio quid conductori prestare debet, et rem aliam locatorem, et ea exiit ad domum, et actus locatorem. T. 7. c. 336.
 Locatio postquam praestitit conductori, ut fundo inuenit, si fundus perierit causa maiore, an teneatur ad conductorem mercedem remittere, et quā prouidetur reddere. T. 1. c. 810.
 Locatio actum domini habet, nec possessionem. T. 3. c. 443.
 Locatio, et emptio Ecclesiasticarum post biennium cessationem a canonis solutione potest aspicere. T. 7. c. 101.
 Locatio, et conductio amicum differentia. T. 1. c. 40.
 Locatio est facta, conductio accipere. T. 5. c. 380. exemplum habet in magistro nauis, et domus neui. Ibid.
 Locatio, et conductio definitio sine quare multum ualuit. T. 3. c. 398.
 Locatio, et conductio sit, et quomodo aduocatur. T. 1. c. 942.
 Locatio, non conductio datur restitutio. T. 3. c. 161.
 Locatio emptor prestare conductori frui licet. T. 5. c. 172.
 Locatio, et emptio est adiectio. T. 1. c. 390.
 de Locatio uenditionis. T. 1. c. 61.
 Locatio, et emptio quid emptio omnia est, et cur. T. 3. c. 314.
 Locatio, et emptio sit uenditio. Ibid.
 Locatio publici quā actus investigat esse dominiū. T. 3. c. 330.
 Locatio, quā mare, aut flumen occupat, an possit aduocatur. T. 6. c. 539.
 Locatio corpus an sit dominiū ipsius, cui seruicia debetur. T. 3. c. 335.
 Locatio, uel publicis uenditis, deupus a uenditore an debet conductori an empto. T. 3. c. 373.
 de Locatio, et itineribus publicis interdictum. T. 2. c. 497.
 de Locatio religio. T. 7. c. 293.
 Locatio tempus. T. 5. c. 39.
 de Locatio, quā quis soluit se obligat. T. 1. c. 178.
 Locatio secundo scriptis eadem est. T. 3. c. 858.
 de Locatio quomodo. T. 3. c. 310.
 Locatio non iudicatur res, quomodo est con-
 testata. T. 3. c. 807.
 de Locatio quid queritur, non distinguatur inter locum, quā res conuincit, et ubi la iudicatur. T. 2. c. 560.
 Locum interuallum quomodo metitur Græci, Latini, Itali. T. 3. c. 354.
 Locum amicum amicum ordinem occu-
 pationis. T. 3. c. 619.
 Locum sacrum qui fert, an sit ellare locum dicitur. T. 3. c. 574.
 Locum religionis quā peracem facere non possunt. T. 5. c. 379.
 Locum in institutione quomodo accipi oportet. T. 3. c. 619.
 Locum religionis, uel sacrum an scientes possidere possunt. T. 4. c. 313.
 Locum qui sit proprius, et qui relicto careere debeat. T. 6. c. 84.
 Locum an ualeat. T. 7. c. 493.
 Locum factus uidetur, qui rem, quā habet, in pecunia, aliam rem conuincit, licet rem rem, uel pecuniam postea disperdant. T. 4. c. 127.
 Locum conuincit an prestat. T. 7. c. 653.
 Locum qui sit res res in quomodo natura non est. T. 3. c. 36.
 Locum, et assidui, qui possident bona im-
 mobilia, non saluati. T. 4. c. 808.
 Locum, et assidui. T. 7. c. 643.
 Locum qui dicitur. Ibid.
 Locum factus non est, qui libertas equi-

sicri. T. 6. c. 1088. et T. 4. c. 585. et c. 586. et c. 633.
 Locupletior qui remel factus est ante litam contestatam, an videtur cessasse locupletior esse. T. 4. c. 547.
 Locupletissimum quisque eo semper locupletior satis videtur. T. 6. c. 495.
 Locum publicus quis. T. 3. c. 493.
 Locum satis honoratur. T. 7. c. 339.
 Locum sacer, esse desinit victoria non rebus antedictis, sedque profana victoria. T. 4. c. 916.
 quod Marcus Tullius barba de signis, et Virgilius 13. Aeneid. testatur. Ibid.
 Locum Locum esse est iuridico testatore. T. 5. c. 449.
 Locum non occupatur religiosus. T. 4. c. 840.
 summum ius est ius seniorum, et summa iustitia est summa ratio. ibid. qui ratio et duobus summa, rationibus videtur potior. Ibidem.
 Locum parus quis est, item religiosus locum quis. T. 6. c. 379. et c. 389.
 Locum sacer, aut religiosus ac transferatur per venditionem la emptio. T. 6. c. 441. loci credio potius la modum agri. Ibid.
 Locum religiosus. Vide, Sepulchrum.
 Locum, et species certa loci, val rei iudicium utatur eo expressi debet. T. 6. c. 83. et c. 89.
 Locum monumenti perquisit quae vendi possit. T. 6. c. 301.
 Locum vulnera an possit supere atrocitatem delicti. T. 6. c. 567.
 Locum parus quisque dicitur proprie. T. 6. c. 301.
 Locum religiosus. T. 6. c. 696.
 Locum religiosus quomodo sit. T. 6. c. 667.
 Locum pedana quando dicitur. Ibid.
 Locum an possit facere iustitiorum. T. 6. c. 391.
 Locum religiosus, licet solus spectetur vendi non possit, etiam universitate factum, cum fuisse totum vendi potest. T. 6. c. 1373.
 Locum non facit periculum urbium. T. 3. c. 333.
 Locum sacer, et religiosus non vendi possit. T. 3. c. 508.
 Locum publicus quis sit. T. 3. c. 294.
 Locum publicus. T. 4. c. 501. et seq.
 Locum quis. T. 4. c. 397.
 Locum illatione meritis religiosus sit. T. 4. c. 213.
 Locum, et tempore pretii varietatem adfertur. T. 4. c. 807.
 Locum summa iustitia inter septimum calendas sumatur. T. 4. c. 301.
 Locum uti edicite, aut preciales e Plinio vocatur ira Dei. T. 7. p. 506.
 Loculicula. T. 4. c. 268.
 Locum curatores solum, et patres reipublice. T. 4. c. 294.
 Locographi qui sint, et quae eorum privilegia. Ibid.
 Locotheta quis dicitur. T. 6. c. 539.
 Locum praestatio lactam patetione indicit. T. 3. c. 784.
 Locum est Locum conestudo. T. 7. c. 1467. et seq.
 Locum pro sena, aedem mortui. T. 4. c. 960.
 Locum tempora praescriptio quomodo continetur. T. 6. c. 608. et c. 609.
 Longi temporis potestas. Vide, Potestas.
 Longi temporis definitio quis. T. 7. c. 974.
 Longi temporis praescriptio. Vide, Praescriptio.
 Longi temporis quomodo definitio. T. 4. c. 465.
 Longum tempus, longae conestudo quomodo tempore restituerit. T. 6. c. 599.
 Longum tempus quis. T. 6. c. 793.
 Longum tempus dicitur 30. annis. T. 7. c. 1467.
 qui Longi aperiunt potestatem, non longi autem, hi desipere veluturi. T. 5. c. 339.
 Longior obscura, qui quod dicitur non apparet; ambiguit loquitor, qui si verum loquitor, non apparet. Ibid.
 Longior obscurus, in eo dubia est, et in eo, qui ambiguit loquitor. Ibid.
 Longior perferat, qui rem totam non aperit, sed recipit aliqd. Ibid.
 Longi quod potestatem. T. 6. c. 213.
 Longiora iusticia. T. 3. c. 516.
 Longi, Singulis, Baptis non cedunt liberi homines, et fustibus, sive virgulis. T. 3. c. 98.
 Longi, et vincti. T. 7. c. 447.
 Longi Pausa erratum, et iteriorum amatoria ingratia. T. 6. c. 383.
 Longi Saeculocentis et plurimum veteris. T. 6. c. 694.

Lucius Lucius Iuriconstitutus primis codicibus introductus. T. 2. c. 179.
 Lucius vir asperus, Christianus rapente factus. T. 4. c. 39.
 Lucius, et dantes post mortem testatoris illa sustinet verba. T. 5. c. 404. secus si dominus facit deterioribus, nec melioribus.
 Ibidem.
 Lucius qui obligatus post mortem, ad solum heredem pertinet. Ibidem.
 Lucius primarius nuptiarum liberia primi matrimonii, licet secundarium nuptiarum liberia secundi matrimonii itaque patet servatur. T. 7. c. 869.
 Lucius nuptialis servatur liberia copuloseque matrimonii. Ibid.
 Lucius primarius nuptiarum viduitatem servante matre, servatur et liberia post mortem matris. Ita secundum nuptiarum lucus, viduitatem servante matre, nec adspiciendo ad tertiam, cedunt solis liberia secundarium nuptiarum. T. 7. c. 870.
 Lucius nuptialis. T. 7. c. 869. et seq.
 Lucius opera, et solvibile utrum et la rem nostram verbi proprio dicitur. T. 6. c. 117.
 Lucius impensis, et adventitia in bonis nostris. Ibidem.
 Lucrative, et obsequia causa. Vide, Causa obsequia.
 Lucrative non est causa delicti. T. 4. c. 156.
 Lucrative non est causa amplexus, aut causa crediti. Ibidem.
 Lucrative causa cum non lucrative occurrere potest. Ibidem.
 Lucrative causa cum alia lucrative causa concurrere non potest. Ibidem.
 Lucrative est causa consolidationis. T. 4. c. 998.
 Lucrative causa, et non lucrative quae differunt. T. 7. c. 1294. et c. 1296.
 Quasi qui sperat, et habet et Lucrative causa, est. T. 7. c. 1445.
 Lucrative causa qui rem habet, etatur accione temporis, qui possidet auctor solus. T. 7. c. 1450.
 Lucrative causa dum in eandem rem concurrere non possunt, in eandem quantitate possunt. T. 4. c. 391.
 Lucrative dum causa in eandem rem, et personam eandem concurrere non possunt. T. 6. c. 569.
 Lucrative dum causa in eandem hominem, et eandem rem concurrere non possunt. T. 6. c. 1037.
 Lucrative dum res in eandem personam, et in eandem rem, concurrere non possunt. T. 5. c. 696.
 Lucrative dum causa concurrere possunt in eandem hominem, et duos diversas res. T. 4. c. 999.
 Lucrative causa dum in eandem rem, et eandem hominem concurrere non possunt. T. 6. c. 1037.
 Lucrative causa dum an in eandem rem concurrere possunt. T. 3. c. 784.
 Lucrative dum res in eandem rem concurrere non possunt. T. 3. c. 893.
 Lucrative dum causa in eandem personam, et in eandem rem an possunt concurrere. T. 4. c. 611.
 Lucrative duas causas la eandem rem, et la eandem hominem concurrere non possunt. T. 6. c. 997. la quibus lucum habet. Ibid.
 Lucrative causas duas in eandem personam concurrere non possunt. T. 3. c. 777.
 Lucrative tituli. T. 8. c. 329.
 Lucrative tituli qui sunt. T. 4. c. 997.
 Lucrative causas duas. T. 4. c. 1256.
 Lucrative causas duas. T. 6. c. 229.
 Lucrative descriptio innumeros esse Ecclesias, quod sit. T. 6. c. 11.
 Lucrative intercepti in iudicio arbitraria habetur ratio. T. 3. c. 39.
 Lucrative species est usurpationis. Vide, Usurpationis.
 Lucrative facienda causa cum damno alterius annullum restitutionis quo datur. T. 6. c. 500.
 Lucrative, et damno compensatio quando, et in quo locum habet. T. 6. c. 691.

Lucris creditaria, et debitoria norma quando, et quomodo statuitur. T. 4. c. 699.
 Lucrative, vel accessionis species est, al non decessit, quod decessit potest. T. 3. c. 1037.
 Lucrative causa utraque quomodo restituitur, in praesentibus est, cuius la lucrum causa tempore precedit. T. 4. c. 555. et c. 556. et c. 619.
 Lucrative error juris non prodest. T. 3. c. 1249.
 Lucrative non macula, nec feminis ius ingratissimum accipitur, la damna vero accipitur. T. 5. c. 614.
 Lucrative non solut abesse. T. 5. c. 612.
 Lucrative, sive compendia mulieri non prodest iuris ignorantia. T. 4. c. 172.
 Lucrative intercepta, quomodo astra interest, interpretatur affirmative. T. 4. c. 804.
 De Lucro qui certat, an sit sit es, qui de damno certat. T. 4. c. 1143.
 De Lucro, et damno societatis. T. 3. c. 477.
 De Lucro datur cum queritur, potest esse passivum. T. 4. c. 586.
 De Lucro cum queritur datur, melior est causa venditoris. T. 4. c. 457. et c. 555.
 De Lucro via alii quomodo audivitur; qui contemperat iuriconstitutum. T. 7. c. 1040.
 Lucrum duo sunt generis, unum, quod abique damno alterius; alterum, quod cum damno alterius abest. T. 6. c. 134.
 Lucrum quid. T. 6. c. 163. et c. 612. et T. 4. c. 666.
 Lucrum sit pietas ac sine sumptibus facere. T. 4. c. 166.
 Lucrum, vel damnum aut est eventus notatur. T. 3. c. 157.
 Lucrum, et damnum inter socios communicatur. T. 6. c. 979.
 Lucrum alii parva aut brevis species non est innoxia. T. 6. c. 161.
 Lucrum ex dante. T. 4. c. 171.
 Lucrum alii est, quod interest, apparet. Ibid.
 Lucrum magnum fere, qui magnum alii periculum. T. 6. c. 123.
 Lucrum armo facere debet et alia fectura. T. 6. c. 979.
 Lucrum sit dare beneficium amico, lae praedium alterum, gerere aliquo aliena. T. 6. c. 145.
 Lucrum est, quod et aliam mibi abest ano alio utere meo. T. 6. c. 612.
 Lucrum inderunt petitori restitui se nequit. T. 4. c. 819.
 Lucrum interceptum damni species quomodo est. T. 6. c. 651.
 Lucrum, et quatuor an conjugende alii in contractu societatis. T. 6. c. 317.
 Lucrum capere et damno alii deo est. T. 6. c. 309.
 Lucrum est donatio, qui extrinsecus accedit. T. 3. c. 1071.
 Lucrum omne sollicitudo esse possessoris sive bonis fidei, sive malis fidei. T. 3. c. 124.
 Lucrum est quo personam quis rapit, qui lucum praestare debet. T. 4. c. 532. et c. 603. et c. 636.
 Lucrum cessans, vel damnum emergens. T. 7. c. 1295.
 Lucrum lucrosius quale. T. 7. c. 876. brie. Ibidem. dicitur fortasse solutio. Ibidem.
 Lucrum quo casu in venditione fidei committitur cum damno. T. 4. c. 696.
 Lucrum omne eo venit ut actio sit emptio. T. 4. c. 707.
 Lucrum, et quatuor, quod etiam ad innocentes est aliam accipere perit. T. 4. c. 109.
 Lucrum non facere in re lucrative non venit in evaluationem ejus, quod interest. T. 4. c. 675.
 Lucrum, vel furtum qui mortui alii consuevit, an res tantummodo valeat. T. 4. c. 921.
 Lucrum quis potest praescribere. T. 5. c. 209.
 De Lucro pudentis, et liberum, et recognitionem, et se legere debent. T. 6. c. 91.
 Lucro indigi quomodo meriti, et qui sunt. T. 7. c. 993.
 Lucrum praegranda delictum decem menses mulietibus. T. 4. c. 1182.
 Lucrum feneceum quomodo primis astra definit. T. 1. c. 616.
 Lucrum praegranda familia alii constituitur decem menses. T. 7. c. 595.
 Lucrosa, et trinitate barbae cum esse appellata. Tom. 4. c. 135.

Magistratus sapienter ab his, qui extra ordinem sua dicunt. T. 2. c. 364.
 Magistratus, qui appellacionem accipit, vel tenent, legit iura de vi domoedana. T. 6. c. 1071. et c. 1072.
 Magistratus est, qui jurisdictionem habet. T. 5. c. 585.
 Magistratus Princeps non est, nec jurisdictionem habet, sed cognitionem extrajudicariam. T. 5. c. 588.
 Magistratus totum dare non potest, nisi lege summatim, excoedente. T. 6. c. 274.
 Magistratus, cui nihil committitur de iure, cuius habet. T. 5. c. 277.
 Magistratus, et rursus lege agere dicuntur. T. 5. c. 279. Vide, Legi agere.
 Magistratus bodie a Principe creator. T. 5. c. 279.
 Magistratus quinquennialis fuit in Urbe Censor. T. 5. c. 564.
 Magistratus non est iudex questionis, alio iudex datus. T. 5. c. 573.
 Magistratus municipalis quod est. T. 4. c. 292.
 Magistratus quis municipalis pro quo peris conveniatur, et quo ordine. T. 5. c. 293.
 Magistratus municipalis annuus est. T. 5. 292.
 Magistratus municipalis. Vide, Municipalia.
 Magistratus legitimus abdicare non valet. T. 5. c. 587.
 Magistratus municipalis officium est iudicium, commune, et mutuum. T. 5. c. 292. et c. 293.
 Magistratus, et Pastor Urbis, et Provincie, in quomodo differant. T. 6. c. 358.
 Magistratus jurisdictionem peragat. T. 6. c. 18.
 Magistratus municipalis quid ex officio prestat, et quid minus prestat possit. T. 6. c. 19.
 Magistratus municipalis in administratione reipublice levare onus prestat. T. 6. c. 23.
 Magistratus municipalis non de quacunque re, vel summa jura dicere poterat, sed tantum de minori. T. 6. c. 18.
 Magistratus, qui potestatem suam non defendit, immittit magistratus, veluti mandatoris rursus. T. 6. c. 24.
 Magistratus, non iudex, et addebor la quo differat. T. 6. c. 44.
 Magistratus municipalis non potest restitueri in integrum. T. 6. c. 19. non reservat majorem potestatem. Id.
 Magistratus municipalis non potest mitti in possessionem ejus rei, ex qua damnum, timetur. Ibidem.
 Magistratus ubi, et cur iurisdictionem comparat. T. 6. c. 44.
 Magistratus, ex injuria sibi factam ulcisci possit. T. 6. c. 70.
 Magistratus, qui de incidente questione cognovit, de qua principaliter cognoscere non potest, de ea summam, et ad spectat proventus non debet. T. 6. c. 84.
 Magistratus suum iurisdictionem, non potest, sed rursus dicere. T. 5. c. 58.
 Magistratus cui deferatur, suum etiam deferat omnia jurisdictionem. T. 5. c. 58.
 Magistratus ad ea, que privatis futuris est, in iudicium dare possit. T. 5. c. 67.
 Magistratus aa, que sunt imperii, quo jure habet. T. 5. c. 59.
 Magistratus cognoscit suo jure. T. 5. c. 59.
 Magistratus in majus, aut per imperium habet. T. 5. c. 76.
 Magistratus jurisdictionem habet, iudex non item. T. 5. c. 127.
 Magistratus jura iurisdictionis dicens et qui iurisdictionem imperatoris, eo inest in edictum. T. 5. c. 86.
 Magistratus jura iniquum angustatione assequitur si dixit, nisi coram iudice. T. 5. c. 83.
 Magistratus magis reum in facere possit. T. 5. c. 66.
 Magistratus municipalis in assequi possit ea, que magis sunt imperii, quam jurisdictionis. T. 5. c. 66.
 Magistratus municipalis ex merum imperium habet. T. 5. c. 74.
 Magistratus municipalis aa, quando, et que actiones in ipso magistratu conveniri possit. Ibidem.
 Magistratus municipalis, et omnes, quibus po-

lice jurisdictionis est, male dictioem habet. T. 5. c. 49.
 Magistratus municipalis habet jurisdictionem ampliam, et que ex alio. T. 5. c. 49.
 Magistratus municipalis agere expulsum, et iurisdictionem in habet. T. 5. c. 51.
 Magistratus municipalis quando tenet la. Aquila, et cur. T. 5. c. 49.
 Magistratus municipalis qui habet merum imperium, et que sunt, et cur. Ibidem.
 Magistratus non jurisdictionem, sed iudicium dare cogitur. T. 5. c. 60.
 Magistratus potest habere, iudicare non, qui minus imperium habet. T. 5. c. 75.
 Magistratus quo lege specialiter, et non jure non cognoscit abbas. T. 5. c. 66.
 Magistratus qui non habet proprio jure, sed specialis legis indulgentia, non potest transgredi, excepta exactione de aspectu totoribus. T. 5. c. 51.
 Magistratus quid sit. T. 5. c. 72.
 Magistratus quomodo, et quomodo in jure dicendum non extendit. T. 5. c. 79.
 Magistratus quod lege specialiter concessum abbas, suum mandare possit. T. 5. c. 66.
 Magistratus si dolo, vel culpa fecerit, et passio minus obesse caveatur, quomodo tenetur. T. 5. c. 54.
 Magistratus vel omnia jurisdictionem, vel omnia rem tantum alii mandare potest. T. 5. c. 77.
 Magistratus ad jurisdictionem suam etiam mandare possit, quo jure comparatur alii. T. 5. c. 77.
 Magistratus quilibet potestibus potest crimino repetendum. T. 5. c. 119.
 Magistratus ad ea, que legunt. T. 5. c. 121.
 Magistratus a male iudicaverit, in levatur, et qui item perditur. T. 5. c. 58.
 Magistratus municipalis nominator vocatur, et cur. T. 5. c. 126.
 Magistratus municipalis jura coercendi inobedientes, et contumaces habet ex parte pignoris. Ibidem.
 Magistratus, qui merum imperium non habet, nec patet iurisdictionem potest. T. 5. c. 120.
 Magistratus militaria non habet potestatem iudicis dandi, nisi labor militis, vel actum privatum, et rem militum. T. 5. c. 136.
 Magistratus non legi euliam potestem id gere potest. T. 5. c. 60.
 Magistratus competens, et quis incompetent. T. 5. c. 129.
 Magistratus est, qui jurisdictionem habet. T. 5. c. 53.
 Magistratus subreus, et privatus, et iudex datus a Principe in quo differat. Ibidem.
 Magistratus a tota summa turpiter mutuum pecuniam. T. 5. c. 69.
 Magistratus mandat jurisdictionem, non dat. T. 5. c. 87.
 Magistratus cognitionem vero dat, sua mandata. Ibidem.
 Magistratus municipalis, alio et non paratur, quia capere potest. T. 5. c. 57.
 Magistratus urbanus iudices dare quo sensu dicitur. T. 5. c. 54.
 Magistratus nundina se possit manducare, iudiciumque addere. T. 5. c. 56.
 Magistratus non coela habet se, qui sunt iusti imperii. T. 5. c. 60.
 Magistratus quo casu cogitur opinione non assumptum iudicium exponere. T. 5. c. 83.
 Magistratus ad ea, que reipublice gerenda committitur. T. 5. c. 43.
 Magistratus municipalis in cognoscere de restitutione in integrum. T. 5. c. 78.
 Magistratus, qui de iudice, est iudex competent. T. 5. c. 77.
 Magistratus commensuratum quomodo actor datur. Vide, Nominatur. Vide, Collega, Fidei-jur.
 Magistratus fidei-jur, nominatur. Vide, Fidei-jur.
 Magistratus fidei-jur, datur. Vide, Fidei-jur.
 Magistratus annui sunt Provinciales. T. 5. c. 83.
 Magistratus proprium est intelligere, se gerere personam civitatis. T. 5. c. 24.
 Magistratus imperium non possit, addebor ejus, et consilium possit, et cur. T. 5. c. 64.
 Magistratus jura quomodoque competunt, mandari possunt. T. 5. c. 64.

Magistratus officium male confundi cum jurisdictione. Ibidem.
 Magistratus officium semper jurisdictionis sumitur agi fecit. T. 5. c. 14.
 Magistratus qualis vult grabatari. T. 5. c. 53.
 Magistratus vices quo sunt. T. 5. c. 51.
 Magistratus via annua composita est ex jurisdictione, et imperio. T. 5. c. 63.
 Magistratus via propria, composita, est ex imperio, et jurisdictione. T. 5. c. 44.
 Magistratus est, datus, an sua jurisdictione, cum pueris propter ejus. T. 5. c. 130.
 Magistratus jurisdictionis per se iudice dandi potestas. Ibidem.
 Magistratus ad iudicem facere, non privatorum communis. Ibidem.
 Magistratus quando angustia tenetur la solidum. T. 5. c. 63.
 Magistratus municipales, qui totum, vel curatorem dederunt, vel commiserunt, missa commissa ad Præsidem, est actio illius in locum. T. 5. c. 73.
 Magistratus potestis in quo consistit. T. 5. c. 51.
 Magistratus competens, aut quo jure magistratus competens, qui ad diviso potest. T. 5. c. 51.
 Magistratus qui solidum solvit, cum duo essent magistratus, datur actio ultra adversum collegem, pro quo solvit. T. 5. c. 295.
 Magistratus, reipublice causas abstanti, actiones latentes omnes iure non restituitur. T. 5. c. 127.
 Magistratus municipalis munus imponi non potest. T. 5. c. 136.
 Magistratus adversus magistratum eadem actio datur. T. 5. c. 94.
 Magistratus extra territorium, et de re, vel quantitate majori, quam et lege licet, jura dolo non obtemperare in penam. T. 5. c. 79.
 Magistratus jurisdictionem suam defendere potest iudex in locum. T. 5. c. 61.
 Magistratus modica cavigatio non excoedenda. T. 5. c. 74. et tamen ubi liberat alii. Ibidem.
 Magistratus municipalis extra territorium, et ultra modum in territorio jura dicendi se prestat. T. 5. c. 54.
 Magistratus qui concessa videtur. T. 5. c. 60.
 Magistratus quo proprio jure competens. T. 5. c. 50.
 Magistratus municipalis nullo in possessionem non competit sine mandato. T. 5. c. 87.
 Magistratus si non obtemperat, deditque cogitationem potest iudex, et non competit si proprio jurisdictionem suam, et jurisdictionis suam, sed lege benedictio, etiam de sortis ducem ex lege. T. 5. c. 55.
 Magistratus datus, et non imperii impulator. T. 5. c. 41.
 Magistratus qui empti comitis ambiant, in unum deponendi. T. 6. c. 193.
 Magistratus municipalis, et provinciales quod discriminis. T. 5. c. 43.
 Magistratus quo partem, et seperat, et rebus, quo sunt Principis. T. 5. c. 83.
 Magistratus municipalis in duobus viris gerens iurisdictionem, in ceteris omnibus causis pro potest familias habet, et tenetur se solidum. T. 5. c. 23.
 Magistratus esse plus est, quam iudicem, et cur. T. 5. c. 127.
 Magistratus facere quod ait, et quis possit. T. 5. c. 60.
 Magistratus quo dicere, non iudicare, iudices datus et cur. T. 5. c. 78.
 Magistratus municipalis habere jurisdictionem unum ad certam summam. T. 5. c. 42.
 Magistratus municipalis quo viti, necesse non habere. T. 5. c. 74.
 Magistratus non potest in jura vocari, et magistratus in magistratum non possit jura dici diverse sunt. T. 5. c. 57.
 Magistratus non amem de qualibet summa, et quantitate jura dicere prestat. T. 5. c. 73.
 Magistratus olim iudicare jura et extraordinarii. T. 5. c. 78.
 Magistratus non potest in ea, invitatus iudicem non possit. T. 5. c. 73.
 Magistratus qui de iudice, certaque pignora dedit, quo actione la conveniri possit. T. 5. c. 60.

Mandatorio quid imputatur. T. 7. c. 800.
Mandatorius consequitur cibaria empti servi. T. 6. c. 364.
Mandatorius cibaria, et mercedem doctrinae actione mandati contraria consequitur. Ib.
Mandatorius aliam levissimam culpam praestare debet. T. 3. c. 980.
Mandatorius quod gerit post tantum demum, an solum habetur. T. 4. c. 246.
Mandatorius agere potest ante solutionem, si mandator laborator fabrilibus. T. 6. c. 606.
Mandatorius mortis casibus adversaria mandatorum agere potest, antequam quodcumque praestiterit. Ibidem.
Mandatorius qui dicitur. Ibidem.
Mandatorius, vel procurator, qui quod solvit a mandante, id repetit contraria actione mandati. Ibidem.
Mandatorius pecuniam periculum non agnoscit. T. 7. c. 793.
Mandatorius mercenarius esse non potest, salarius esse potest. T. 3. c. 640.
Mandatorius an omnibus casibus agit mandati, antequam quicquam praestiterit. T. 3. c. 367.
Mandati obligatio quibus casibus renuntiari potest. T. 6. c. 978.
Mandati forma servanda. T. 1. c. 265.
Mandati vis non minor est, quam ratihabitatio. T. 6. c. 279.
Mandati casus nihil commune habet cum casu salarii. T. 4. c. 913.
ca Mandati causa eorum peioratur. T. 6. c. 931.
Mandati actio. Vnde. Actio mandati.
Mandati tacti minor vis non est quam expressi. T. 6. c. 538.
Mandati actio inter praesentia et plurimum accedit. T. 6. c. 360. et seq.
Mandati fines temere agendi non licet. T. 6. c. 354.
Mandati actione. T. 6. c. 493.
Mandati actio non nascitur in negotio gestis. T. 4. c. 515.
Mandati actio. T. 4. c. 199.
Mandati actio et mutuo consensus erit, et ex conventionibus. T. 6. c. 848.
Mandati mutui non est. T. 3. c. 612.
Mandati fines diligenter considerandi. T. 3. c. 545.
Mandati actus quondam sit. T. 2. c. 308.
Mandati, vel contra, T. 3. c. 797. significatur duplicem esse actionem, contrariam, quam dator procurator, et directam, quam dator mandatorius. Ibidem.
Mandati aliam ingratulam non potest obtinere, qui ex mandato agit. T. 2. c. 583.
actiones Mandati, et negotiorum gestorum amplius de eadem re dantur. T. 2. c. 646.
Mandati, aut negotiorum gestorum actiones amplius eadem dantur, ne sit ut arbitria aetoria, quae experiri vult. T. 2. c. 704.
Mandati damnati an prohibeantur testimonium ferre. T. 7. c. 477.
Mandati genus duo. T. 6. c. 127.
Mandati morte soluta, duobus casibus datur actio mandati. T. 5. c. 162.
Mandato facto obligatio non solatur. T. 6. c. 281.
Mandato comparator ratihabito. T. 5. c. 499.
Mandato contrahitur procurator. T. 6. c. 913.
Mandato illicito qui obtemperare non tenetur. T. 3. c. 710.
Mandato facto morte mandatarii, qui vendendi non habet non habet. T. 6. c. 1131.
Mandato quo aut contrarius. T. 6. c. 351-2.
Mandato qui minus conveniat. T. 6. c. 351.
de Mandato generali, et de mandato speciali. T. 4. c. 1327.
Mandato comparator ratihabito. T. 4. c. 1111.
Mandato non semper comparator ratihabito. T. 6. c. 616.
Mandato generali an comprehendat transactionem. T. 7. c. 609.
an sicut Mandato possit agere magistratus municipis. T. 1. c. 871.
Mandato factis, an procurator causas appellatim egerit persequi, an vero iudicium transgesserit in domain verum. T. 6. c. 287.
qui sine Mandato ad circumnegium accedit, non ante contrahitur sine vinculo, quam genere recipit. T. 6. c. 19.
sine Mandato an possit qui agere sileio nomine. T. 6. c. 97.
Mandator obligatur ad contractum juris gentium. T. 6. c. 438.

Mandator quid. T. 2. c. 566.
Mandator a creditore convenitur non habet actionem propriam. T. 2. c. 710.
quod Mandator, aut delegator solvit, debitor principalis refundere debet. T. 6. c. 333. et c. 338.
Mandator homicidii a quo, ac percussor punitur. T. 6. c. 490.
Mandator cunctis, et qui eandem fecit, perinde punitur, ut homicidii. T. 7. c. 1505.
Mandator, qui solvit, an habet actionem ad verum commendatorem. T. 2. c. 673.
Mandator mercedem ante recipit, vel quodcumque mercedis loco, salarium tamen recipit. T. 7. c. 489.
Mandator an possit appellari ab eo, cui mandata est jurisdictio. T. 4. c. 293.
Ibidem, et mandatarius quoniam sint. T. 6. c. 56.
Mandatoris restitutio an reum liberet. T. 6. c. 509.
Mandatoris opera non fragiliter, qui auctoritur. T. 5. c. 815.
Mandatoris, et calumulatoris an eadem sit poena, antequam infamia, aut mandatoris, et homicidii. Ibidem.
Mandatoris res acquiritur ex voluntate cunctis, et venditis. T. 6. c. 111.
Mandatorum non est qui dedit, sed pignora, et minora distribuit, an possit reliquum quod creditore dedit, a mandatore petere. T. 5. c. 914.
Mandator dare mollet maritus, qui dotem accipit, non cogitur dotis servandae causa, et reddenda sibi matrimonium. T. 7. c. 1790. et seq.
Mandatoris cunctis, perinde ut homicidii, punitur. T. 6. c. 1057.
inter Mandatores, quo pacto obligatio dividitur. T. 6. c. 967.
Mandatores singuli in solidum tenentur, non per partes portiones. T. 5. c. 965.
Mandatores liberantur novatione voluntatis, non solum necessaria. T. 6. c. 930.
Mandatores alii sunt filiojussoribus. T. 7. c. 1435.
Mandatores quod si habent communem esse delegatorem. T. 7. c. 1474. et seq.
de Mandatoribus, vel filiojussoribus extenuantur defensionibus, vel exceptionibus, quibus sua praescriptio est mollitas. T. 7. c. 1434. et c. 1435.
Mandatoris auctor, quoniam mandato qui processum credit, aut fidejubeat. T. 7. c. 535.
de Mandatorum jure. T. 6. c. 978.
de Mandatoribus. T. 6. c. 437.
Mandatoribus, et filiojussoribus leges varias media applicatur. T. 7. c. 1435.
de Mandatoribus et filiojussoribus. T. 2. c. 505.
Mandatoris condicio aliquando melior fieri potest. T. 6. c. 272.
Mandati legati Caesaris, qui jura dicit, quo nomine appellatur. T. 6. c. 31.
Mandati si cujus aliquid, licet iniquum, postulat an magistratus, an exsecratur, et quare. T. 3. c. 89.
Mandati alijusque majestatem jura dicentis contemneret, aut vim feriens, aut hominem occidens, an exsecratur. Ibidem.
Mandatum quid sit. T. 2. c. 261.
Mandatum, et jussum in quo discrepant. T. 6. c. 109.
Mandatum quot modis contrahitur. T. 3. c. 365.
Mandatum contra bonam mores an possit esse obligatorium. Ibidem.
Mandatum quot, et quibus modis possit rescindi. Ibidem. c. 316.
Mandatum non suscipere an oneribus liberum sit, vel non sit. T. 2. c. 206.
Mandatum in diem differt, et sub conditione fieri potest. Ibidem.
Mandatum an debet esse gratuitum, vel in alium negotii formam cadere. Ib.
Mandatum perficitur hac duobus verbis, *rogo, et recipere*, cum stipulationem. T. 7. c. 205. et T. 6. c. 301.
Mandatum cum amicitia contrahitur. T. 6. c. 99.
Mandatum hereditatis adveniens animum est. T. 5. c. 63.
Mandatum quibus modis rescinditur, et finitur. T. 5. c. 128. et T. 1. c. 88.
Mandatum esse potest sine finitur. T. 5. c. 112.
Mandatum extinguatur voluntate finis. Ib.

Mandatum mandatoris morte solatur. T. 5. c. 38. et c. 161.
Mandatum, nisi gratuitum, est nullum. T. 5. c. 913. et T. 6. c. 370.
Mandatum omnia mandatorum morte mandatarii, re integra. T. 6. c. 375.
Mandatum quareque mariti an pater filii debet, et hie opaverit, atque hie pater filii debet, an opaverit, an opulenta consensu pater videtur. T. 6. c. 938.
Mandatum finitur morte mandati. T. 5. c. 1056. sic jussum morte jubente. Ibidem, et cunctis talis morte exstinguit. Ibidem.
Mandatum etiam tacito consensu contrahitur. T. 6. c. 538.
Mandatum jurisdictioem finitur morte mandati, secus in datione iudicia, sed ex datur. T. 6. c. 923.
Mandatum quare et hie verbis, *rogo, et mando*. T. 5. c. 322. et c. 323.
Mandatum suscipere est voluntatis, consummare, seu exple necessitate. T. 6. c. 376.
Mandatum quibus verbis perficitur. T. 5. c. 923.
Mandatum, Vnde verbum *oro*, vel *rogo*.
Mandatum quodcumque licet intervenire, actionem tamen non producit. T. 6. c. 303.
Mandatum quibus conditionibus contrahitur. T. 6. c. 334.
Mandatum quomodo perficitur. Ib.
Mandatum originem esse officio, et amicitia tribuit. Ibidem.
Mandatum autem consistit in rem propriam mandataria. T. 6. c. 377.
Mandatum est contractus bonae fidei. T. 6. c. 738.
Mandatum salarium, an bonarum recipi; utrumque non prout opem non recipit. T. 6. c. 332.
Mandatum an morte domini solatur, et quando. T. 6. c. 30.
Mandatum solatur, re integra, morte mandatoris, qui obijt non solum in mandatis negotii cujusque, sed etiam in mandato jurisdictionis. Ibidem.
Mandatum minimum qui excedit, alio agere videtur. T. 6. c. 372.
Mandatum rei turpi nullum est. T. 6. c. 358.
Mandatum aliquando est nullum. T. 6. c. 353.
Mandatum quomodo contrahitur. T. 6. c. 361.
Mandatum quomodo fit, et inter quos. Ibidem.
Mandatum revocari potest re integra. T. 6. c. 984.
Mandatum facit verbum *oro*, vel *rogo*. T. 6. c. 1218.
Mandatum morte mandatoris finis non potest, quod mandator consilii in tempore mortis sive. T. 6. c. 1235.
Mandatum finitur morte mandati. T. 4. c. 1054.
Mandatum, quod creditur in servum auctorum, aut in eum, quem maxime esse servum auctorum, non est proprie mandatum, sed imperium. T. 4. c. 844.
quid Mandatum non est precarium. Ibidem.
Mandatum non cessante aniam nisi abdest per eundem, vel per aliosque contrahitur. T. 6. c. 334.
Mandatum alium an quis esseque debet suis emptibus. T. 3. c. 683.
Mandatum an debet esse gratuitum. Ibidem.
Mandatum aliquando est nullum. T. 3. c. 919.
Mandatum rei baptizati animum est. T. 3. c. 619.
Mandatum ex officio originem trahit. T. 3. c. 530.
Mandatum ex parte auctorem an non nihil mutare possit. Ibidem.
Mandatum ex parte auctorem potest deponi, et condicio legem. Ibidem.
Mandatum, quod fit mercedis loco, et licet recipi. T. 3. c. 618. salarium tamen, et remunerationem recipit. Ib.
Mandatum quicquid sit, et finitur. T. 6. c. 611.
Mandatum autem morte mandatoris re integra, quando obijcit. T. 3. c. 68.
Mandatum voluntate mandatoris, re integra, an finitur. T. 3. c. 61.
Mandatum quibus, et quod modis contrahitur. T. 2. c. 265. et c. 261.
Mandatum an finitur furore. T. 4. c. 21.
Mandatum animum aut rei turpi. T. 6. c. 381.
Mandatum quando valet, et quando est irritum. T. 7. c. 801.
Mandatum jurisdictioem quando finitur. T. 7. c. 729.

Mendacium suscipere est voluntas, necessitas explere. T. 7. c. 723 de contractuum resolutione. Ibid. et seq.

Mendatum petium non recipit. T. 7. c. 791. primum, vel salarium recipit. Ibid.

Mendatum fructus voluntas suscipere, seu remunerare. T. 7. c. 799.

Mendatum generalis quid. T. 7. c. 608.

Mendatum, et fiduciam non tollunt priorem obligationem. T. 7. c. 1637.

Mendatum, et iussum in quo differunt. T. 7. c. 706.

Mendatum est origo delegationis. T. 7. c. 1438.

Mendatum expulsi et recepti, non apponitur remissioni. T. 7. c. 793.

Mendatum morte mandatoris finitum esse videtur. T. 7. c. 722. non finitur, si heredem reliquerit, qui actum exequi potuit. Ibid.

Mendatum servi, qui se emi mandavit, se valet. T. 7. c. 341.

Mendatum salarium recipit, non mercedem. T. 7. c. 798.

Mendatum inter, et iussum se aliquod interest. T. 7. c. 672.

Mendatum p. gratia est liberis universorum, sive omnium bonorum, et negotiorum procuratio, et administratio. T. 2. c. 553.

in Mandatum contrahitur, etiam intervenisse salarium. T. 2. c. 545.

Mendatum fructus mortis, non actio mendati. T. 2. c. 592.

Mendatum sollemnem contrahitur. T. 2. c. 595.

Mendatum morte dissolvitur. T. 2. c. 670.

Mendatum non finitur, donec post item contractum deficiat. T. 7. c. 363.

Mendatum non contrahitur cum advocato. T. 8. c. 56.

Mendatum actio quid sit. Ibid.

Mendatum suscipere beneficii est, et porro voluntas, acceptum adimplere necessitas. T. 8. c. 58.

Mendatum quomodo contrahitur, et quid sit. T. 8. c. 125.

in Mandatum recipiente procuratoris solium viget. T. 8. c. 126.

Mendatum est gratulatio, sicut, deponitur. Ibid.

qui Mandatum accipiens servit, se non recipit petium. T. 7. c. 799.

Mand. verbum est procreatum. T. 7. c. 900 et T. 3. c. 919.

Mand. est verbum fidei commissi non directum. T. 8. c. 352.

Mand. rogo, volo, cupio, et peto, hanc verba aut precaria, non directa. T. 5. c. 418.

Mand. aliud sit, aliud commensio. T. 5. c. 638.

Mand. est verbum fidei commissi, et precarium. T. 5. c. 667. est quoque commensio, et consensio, et Edictum mittitur, et procuratorum constitutio. Ibid.

Mand. idem est, quod rogo. T. 8. c. 841.

Mand. quid significat. T. 8. c. 125.

Mandones non mercedem, sed venaliciorum applicari. T. 7. c. 827.

Mandones qui deponitur. T. 3. c. 632.

Mandones non mercedem, et qui. T. 8. c. 392.

Mandones. T. 7. c. 827.

Manichaei. T. 7. c. 51.

Manichaei quae actionem injuriarum non habent. T. 6. c. 596.

Manichaei inagreges heretici. T. 8. c. 17.

Manipularia quia dicitur. T. 7. c. 1234.

Meliora Papirius Hes. Barroem primus post Reges exactos. T. 3. c. 713.

Menti quoniam finitur amittit. T. 1. c. 225.

Mentolenti. T. 6. c. 604.

Mensura, id est diversae, Gallie mensurae. T. 8. c. 797.

Mensuras diversas, in quibus officio fiscale consistit. T. 7. c. 782.

Mensurari. T. 7. c. 604.

Mensura. T. 3. c. 827.

Mensura quid. T. 8. c. 604.

Mentularii quia vocantur. T. 8. c. 415-6.

Mensura. T. 8. c. 807.

Mensura iura. T. 1. c. 116.

Mensur. cur dicitur oppositum, et legibus. T. 3. c. 713.

Mensur. quia lupi vocabitur. T. 1. c. 375.

Mensur. injectio. T. 5. c. 1138.

Mensur. injectio quid. T. 5. c. 750.

Mensur. injectio in servum venditum eo, et cui competat. Ibid. c. 749.

Mensur. et actioes atque pluviam arrendo pro operis ministerio mittitur. T. 8. c. 507.

Mensur. lavare, et effere quid sit. T. 7. c. 1454.

Mensur. elatio, aut digitorum aliquot quid sit. Ibid.

Mensur. injectio quid, et quomodo sit. T. 7. c. 823. et c. 825.

in quibus Mensur. possit testamentum fecisse. T. 1. c. 847.

Mensur. pro ar. T. 2. c. 691.

Mensur. injectio quibus, et in quae detur. T. 2. c. 643. et T. 8. c. 159.

in Mensur. non potest quisque alium quemvis recipere, qui ipse in alio mensur. sit. T. 5. c. 1284.

in Mensur. viri contrahere quid sit. T. 6. c. 707.

Mensur. injecere aut verbum iura. T. 6. c. 750.

in Mensur. contrahere. T. 3. c. 864.

Mensur. qui confertur ex jure, non videtur vim facere. T. 4. c. 761.

Mensur. apponere quid sit. T. 4. c. 733.

Mensur. consensu in re civili quid sit. T. 8. c. 81. et c. 92.

Mensur. consensu ex jure quid sit. T. 6. c. 600.

Mensur. qui est, ex habet perpetuum censum. T. 3. c. 314.

Mensur. ista an sint fructus. T. 4. c. 791.

Mensur. quandoque subire potest. T. 5. c. 417.

Mensur. non est capitis diminutio. T. 1. c. 100.

Mensur. si inter vivos, vel causa mortis. T. 7. c. 329.

Mensur. p. v. videtur. T. 1. c. 440. et T. 7. c. 329.

Mensur. vindicta legis actio est. Ibid.

Mensur. est factio libertas. T. 1. c. 32.

Mensur. testamentaria an differt ab eo, quod per vindictam fit. T. 7. c. 334.

Mensur. multis modis procedit. T. 2. c. 32.

Mensur. servi inter vivos differt a testamentaria. T. 7. c. 342. et c. 344.

Mensur. quid a tale dicitur. T. 1. c. 128.

Mensur. morti comparatur. T. 2. c. 903.

Mensur. ingenuum non facit, realitate tamen fecit. T. 6. c. 1128.

Mensur. sola ingenuus facit. T. 8. c. 511.

Mensur. per procuratorem non fit. T. 1. c. 128.

Mensur. per vindictam, et apud legem. T. 1. c. 17.

Mensur. quibus personae prohibita. T. 1. c. 80.

Mensur. apud Praetorem alim, et ubi facit. T. 1. c. 80.

Mensur. quot, et quibus modis procedat. T. 2. c. 32.

Mensur. servi legiti sive sit antiquior legiti. T. 6. c. 1077.

Mensur. quae natus dies, quem concepit, non civilem facit. T. 5. c. 359.

Mensur. libertatem facit. T. 6. c. 900.

Mensur. similis est morti, et cur. T. 6. c. 628.

Mensur. contrarius est, si talis sub conditione resolutionis. T. 8. c. 983.

Mensur. per apostolum fieri potest. T. 8. c. 992.

Mensur. fidei per apostolum, libet etiam inter amicos, vel convivi additione, sive per manum. T. 6. c. 1066.

Mensur. directa est. T. 3. c. 848.

Mensur. quid. T. 3. c. 86.

Mensur. an fiat per procuratorem. T. 3. c. 107. et T. 4. c. 148.

Mensur. licet non solet. T. 3. c. 618.

Mensur. revocari non solet. T. 3. c. 621.

Mensur. servi alieni nihil valet. T. 3. c. 587.

Mensur. quid, et quomodo administratur. T. 8. c. 38. quod, et quibus modis mensur. procedat. Ibid. a quibus mensur. solent servi. Ibid.

Mensur. non restituit legem. T. 1. c. 477.

in omnia Mensur. libertatem facit. T. 7. c. 1127.

Mensur. non potest ferri per procuratorem. T. 7. c. 1201.

Mensur. quomodo fit, et quibus modis. Ibid.

Mensur. facta a fratre cunctis membris erit. T. 4. c. 1288.

Mensur. servi jura est solus legitimus. T. 7. c. 941.

Mensur. servi alieni ipso jure non valet. T. 7. c. 1303.

Mensur. quae fit apud Consulem, vel aliam magistratum, in qua differt ab eo, quae fit apud Principem. Ibid.

Mensur. vindicta nunc est legis actio. T. 7. c. 1303.

Mensur. est legis actio, sive legitima sectio. T. 7. c. 1304. peragitur solemnibus verbis. Ibid. non iterum. Ibid.

Mensur. servi alieni nullam constituit obligationem, quod facta est directio. T. 7. c. 1449.

Mensur. quae fit a non dominis, nullius est momenti. T. 1. c. 1002.

Mensur. quandoque comparatur morti. T. 2. c. 628.

Mensur. similis est morti. T. 8. c. 157.

Mensur. definitio. T. 1. c. 440.

Mensur. formula in lege incipit. T. 3. c. 344.

Mensur. et ad plura differtur. T. 2. c. 664.

Mensur. etymon, et notitia. T. 1. c. 101.

in Mensur. instrumentum si error est in nomine mensur. an status quo indistat. T. 1. c. 312.

Mensur. iussum causa quoniam stat. T. 2. c. 71.

Mensur. Gratianum privilegium Consuletum concessit. T. 8. c. 21.

Mensur. servi impeditur p. p. quod habet tacitum hypothecum. T. 7. c. 1317.

Mensur. servi non impeditur tacita hypothecum. Ibid.

Mensur. fieri videtur apud Consulem Principis, fieri etiam apud Consulem. T. 7. c. 1403.

Mensur. soli liberti. T. 1. c. 648.

Mensur. servus sicut habere caput. T. 5. c. 67.

Mensur. rescripti plenior. T. 5. c. 70.

Mensur. separari personas, siquid dicitur. T. 1. c. 168.

de Mensur. per censum. T. 4. c. 1421.

Mensur. finitur officium servi dispensatoris. T. 5. c. 908. officium vero laiciorum non. Ibid.

Mensur. sola vice iustitiae esse non desinit. Ibid.

Mensur. inter vivos peracta, an actiones contra debitorum peculiares eam possit. T. 6. c. 811.

Mensur. non perimitur naturalis obligatio. T. 6. c. 110.

Mensur. dominus, et servus domus personae constituitur. T. 3. c. 1046.

de Mensur. testamentaria. T. 7. c. 1305.

Mensur. apud Consulem. T. 7. c. 1301.

Mensur. apud quos magistratus fieri debent. T. 6. c. 967.

Mensur. ipso jure solus sunt, quae fecerit sui consilio fructuorum creditorum. T. 4. c. 1318.

Mensur. iura. Vide, Libertate.

Mensur. ex jure gentium. T. 3. c. 25.

Mensur. quot in emancipationibus, et quot in adoptionibus constituitur. T. 2. c. 48.

Mensur. et, attentiones in quo differt. T. 7. c. 1811.

Mensur. servorum a reo an valet. T. 7. c. 1415.

Mensur. an fiat apud legatum Procon. sive in mandam jurisdictione. T. 1. c. 877.

Mensur. an possit fieri apud magistratum. T. 1. c. 44.

Mensur. an symboli. T. 1. c. 933. et c. 938.

Mensur. iura. T. 6. c. 1078.

Mensur. solemnibus, et mensur. servorum viginti. T. 1. c. 101.

in Mensur. expressa, integra, et libera sicut voluit. T. 1. c. 316.

de Mensur. Nova constitutio. T. 8. c. 511.

Mensur. modum imponit fer. Casti. T. 2. c. 444.

in Mensur. symbolum est alleg. T. 5. c. 780.

de Mensur. commensio. T. 7. c. 1227.

Mensur. inter amicos. T. 1. c. 370.

Mensur. instrumentum post legatarios, et fidei commissarios veniunt. T. 8. c. 449.

Mensur. patrum originem agnoscit. T. 2. c. 537.

Manumissus de iure, et chartarum qui sint. T. 1. c. 30.
 Manumissus testamento iure testari, qui minor 30. annis erant, fideiussat Latii, non civis Romani. T. 1. c. 1001.
 Manumissus testamento non accipiebant nomen heredes, sed testator. T. 1. c. 913.
 Manumissus a non domino. T. 7. c. 1719.
 Manumissus inter amicos, manumissus per epistolam, et manumissus per manum. T. 7. c. 1310.
 Manumissus omnes bonis legem sunt. T. 7. c. 1237.
 Manumissus in testamento dicitur pater situm autem, ad fideiussat procedit solent. T. 7. c. 117.
 de Manumissus ingenuis. T. 7. c. 1225.
 qui non Manumissus quibus casibus per se habetur. T. 7. c. 85.
 qui Manumissus, quando per patrem non habetur, ibi.
 qui Manumissus excois, non intelligit voluisse manumittere. T. 7. c. 1094.
 Manumissus servus, legatum pecuni non accipit. T. 1. c. 1017.
 de Manumissus servus pignori datus. T. 7. c. 1216.
 de Manumissus communi servo. T. 7. c. 1215.
 Manumissus servus quilibet, an hereditas est dominus, hoc non queritur. T. 2. c. 24.
 Manumissus pater. Vide, Pater.
 Manumissus manumissum, quam fecit, accedente iure domini, quod non habet, cum manumitteret, revocare non potest, sicut nec venditor venditorem. T. 4. c. 1406.
 Manumissus patris alii sunt alii patris non manumissus. T. 4. c. 1317.
 Manumissus qui reverentia debebat. T. 5. c. 80.
 Manumissus vindicta in servitium nonquam revocari posse. T. 1. c. 311.
 Manumissus recipere cognationem. T. 1. c. 80.
 Manumissus ius, et habetur quia libet. T. 1. c. 296.
 Manumissus quodam esse, qui dicitur et voluntate domini in libertate morari. T. 7. c. 1210.
 inter Manumissum inter vivos, et manumissum testamento, que est differentia. T. 5. c. 1036.
 ratio huius differentia quae. Ibid.
 Manumissum cum sequitur pecuniis. T. 3. c. 300.
 Manumissum extraneis lateri actione furti est adversus Manumissum servum an nulla sit reitutio in telegram. T. 1. c. 1001.
 quo casu in Manumissum servum competit soto in dolo. T. 1. c. 1004. et c. 1001.
 in Manumissum nulla est manus iniectione. T. 4. c. 151.
 Manumissum testamento, et manumissum inter vivos an potestum sequitur. T. 4. c. 697.
 Manumissus directo ex testamento an sit testator libertus. T. 5. c. 836.
 Manumissus vindicta servus minor 30. annorum non sit civis romanus, nisi apud Concilio casu probata. T. 4. c. 1423.
 Manumissus patroni originem sequitur. T. 8. c. 540.
 Manumissus ex causa fideicommissi, cuius originem sequitur, testatoris an testem libertatem relinquenda, an heredes, vel legatarii, qui manumittit. T. 5. c. 855.
 Manumissus an post praestitam libertatem heredes operae permittere cogatur, et testator. T. 5. c. 1212.
 Manumissus ex bona fide testator de quo, quod generat tempore servitutis. T. 6. c. 110.
 Manumissus minor 30. annis subest Latens. T. 3. c. 1077. major 30. annis subest Latens. Ibid.
 Manumissus servus a proprietario iure testari non valebat ex libertatem, sed servus remanebat sine domino. T. 7. c. 1237. et c. 1235.
 Manumissus sub conditione, vel in diem, est stabiliter. T. 7. c. 1206.
 Manumissus testamento, et vindicta, et minor 30. annis, esse Romanus non subest. T. 2. c. 568.
 Manumissus an recipit cognationem, quam servitutis casu emittit. T. 1. c. 834.
 ne Manumittere in fraudem creditorum. T. 7. c. 1230. et seq.

de Manumittendis servis reipublice. T. 7. c. 1218.
 Manumittens servum hereditarium, an domum adita hereditate, et si nihil agat, an adita hereditate libertas convalescat. T. 3. c. 696.
 Manumittens faciem representatorem conditionem potest. T. 1. c. 153.
 Manumittere potest filius familias iussu patris, matris non potest. T. 4. c. 93.
 Manumittere minorem 20. annis, etiam lex Aelia T. 2. c. 142.
 an Manumittere servum populi tutor possit. Ibid. c. 320.
 Manumittere quando potest mulier aine testatoris auctoritate, et quando non. T. 1. c. 370.
 Manumittere in fraudem creditorum quia dicitur. T. 2. c. 25.
 Manumittere an possit minor 30. annis, nisi manifestum iura casu sit aia. T. 2. c. 25.
 Manumittere non potest pupillus, populi, et mulier, qui est in tutela. T. 1. c. 142.
 Manumittere non potest pupillus cuius fideicommissum aie testatoris auctoritate. T. 6. 104.
 Manumittere apud aliquem, et eamdem manumittere vocari prebere, diversa aut. T. 1. c. 275.
 Manumittere non potest quia apud collegam. Ibid.
 Manumittere apud quem posuerit. T. 6. c. 344.
 Manumittere potest minor 30. annis vobis bene, et filio servum causa concilio approbata. T. 2. c. 104.
 Manumittere in fraudem creditorum velum est. T. 3. c. 129.
 Manumittere an concurrens volens fecit. T. 2. c. 25. in fraudem creditorum Manumittere quoniam videtur. Ibid.
 domino minori viginti annis quomodo Manumittere licet. Ibid. 26.
 qui Manumittere non possunt. T. 7. c. 1220 et c. 1221.
 Manumittere, et alienare in quo differentia. T. 7. c. 1127.
 Manumittere servum an possit minor 20. annis. T. 2. c. 660.
 Manumitti censu, vindicta, testamento. T. 4. c. 1013.
 Manumitti testamento manumissum servi possunt. T. 6. c. 1013.
 Manumitti ex iure domini servum nona deditum. T. 1. c. 295.
 Manumitti an apud collegam possit. T. 1. c. 198.
 Manumitti an possit, potest nona deditum casu manifestum. T. 7. c. 1223.
 quos Manumittimus, eos desuimus posuere, etiam manumissum iure non valet. T. 4. c. 1055. et c. 1060.
 Manumittere celus verorum numeris per legem Fustian Censum. T. 4. c. 1035.
 Manus pretium, ejusque lectura. T. 4. c. 360.
 Manu qui, vel manui, vel manui. T. 8. c. 1415.
 Manu, et impio. T. 1. c. 109.
 Manu auri per libris accipit. T. 8. c. 703.
 Marcellus fuit in consilio Antonii Pil. T. 2. c. 830.
 Marcus Juliano fuit adversarius accorimus. T. 3. c. 853.
 Marcius non dividenda. T. 8. c. 691. et c. 691.
 Marcius piumque iura mere possit. T. 3. c. 638.
 Marcius ante reges. T. 8. c. 695.
 de Marci investitura. T. 5. c. 614.
 Marcius qui aut. et si dicit, et quod non. T. 8. c. 695.
 Marcius ante Regis Capituli. T. 8. c. 695.
 D. Narn Evangeliae prima apud Alexandriam Ecclesia. T. 5. c. 476.
 D. Marii constitutio quomodo loca est. T. 3. c. 1122. quando huius constitutio cessat. Ibid.
 M. Tullii dictum, nihil tunc a iure dei potest, quod non deat a quibus Philosophum, idem merito de D.D. dici possit. T. 3. c. 902.
 Marcus Tullius loqui, etiam debet iure, qui erat in officio sui, apud eum debet. Siquis depositum pecuniam alicuius accepit. T. 4. c. 940.
 Marcus Philosophus Imperator vocat quoniam iuri reddendo manibus aie, exemplo Agnati, et Tiberni, aliorumque Imperatorum. T. 4. c. 104. inde Senatus dicti aut, libris, et veluti codex Marceus. Ibid.

Marcus Tullius. Vide, Cicero.
 Marcus Antonius adit post Philosophum operam dedit, et anno 12. Philosophus habuisse sumptus. T. 3. c. 922.
 Marcus Perpetua perperam pro civis Romano ad hominem consilium evectus fuit. T. 7. c. 1290.
 Marcus Philosophus debet operam iuri dicens ad metibus quoniam. T. 8. c. 123.
 Marcus tribui de diem sui praevalat ad apparere, non ab adversario. T. 4. c. 382.
 Marcus a feminis quo distinguat lex Falidia, qui de libertate potestatem quibusque pecuniis suas, utque res legant. T. 7. c. 1113.
 Margarita matmata aqua vendenda debet, et non personalis aie venditionem, quoniam, cuius detrimentum perierat. T. 3. c. 617.
 Margarita anod Plinium crassus fuit in robis maris. T. 1. c. 937.
 Margarita an aponat ornamentis prohibita. T. 8. c. 266. et seq.
 Margarita upes Oracula amat. T. 0. c. 697.
 Margarita amantem aqua alicui dedit, ut vendat, et pretium alicui restitueret, an sit locatus conductus, vel vendit. T. 3. c. 626.
 Margaritum recte dicitur, quam margarita. Ibid.
 in Mari qui ma ante ades suas piscari praeberet, actione sentit injuriam. T. 1. c. 241.
 in Mari cuiuslibet alicuius fuit. T. 3. c. 494.
 in Mari, vel qui iudicet, vel vendit. T. 3. c. 626.
 in Mari aqua valet adflicere, an sit ius constitutionis. T. 4. c. 718.
 S. Maria aia. T. 8. c. 697.
 de Maria prospectu regis generalis. T. 8. c. 501.
 Maria natura est imperare feminis ubique. T. 5. c. 811.
 Maria, et feminis conjunctio est iuris naturalis. T. 4. c. 105.
 Maritibus honor, et affectio fuit sapientia. T. 8. c. 479.
 Meit ab uterbo domini appellatur. T. 1. c. 63.
 Meriti dictum taciturnitas est pactio tacita. T. 5. c. 945.
 Meriti ius, vide, ius.
 Meriti de uxore uxoris lecta est. T. 6. c. 81.
 Meriti abesse, quoniamlibet dictum, scilicet mulieris non absolvit. T. 8. c. 907. circa nuptia opus est. Ibid.
 Meriti ius domitium est matrimonium. T. 8. c. 941.
 Meriti periculum est, dum conductor in exigenda dolo. T. 4. c. 946.
 Meriti culpa divorcio facto, propter liberos, pacto non posse divorcium fieri conditionem dolo. T. 3. c. 1028.
 Meriti culpa an doli ratio debetur in iudicio dolo. T. 3. c. 1040.
 Meriti iure an credit dolo, mortis in matrimonio lecto. T. 3. c. 1028.
 Meriti patri doli debetur, quia sustinet necro filii, et auras. T. 3. c. 1028.
 Meriti ducem sororum non aie offere. T. 4. c. 156.
 Meriti mora in reddendo dolo. T. 7. c. 992.
 Meriti qui sunt eligendi, et non sunt eligendi. T. 7. c. 992.
 Meriti civilis aia nona doli fecit tenet, et constantem matrimonium ea fructu facit, quoniam marita. T. 7. c. 727.
 Meriti quod iure doli. T. 7. c. 848.
 Meriti ius quod est. T. 7. c. 727.
 Meriti bona per doli mulieris non debet addici. T. 7. c. 929. et seq.
 Meriti licet doli doli deprehensam in adulterio occidere, non Marito. T. 5. c. 828. permissum est Marito deprehensam occidere si aia que alicuius non ideo. Ibid.
 Merito postpositus pater in accusatione adulterii. T. 5. c. 1285.
 Merito non omnes adulterum occidere licet, quoniam in ipso doli deprehensam, sed infamem tenent. T. 5. c. 1285.
 Merito licet occidere doli liberum hominem in adulterio uxoris deprehensam. T. 5. c. 1273.
 Merito homo, teste Pauli, pater, vel fidem dari non potest. Ibid.
 a Marito facit locutionem an mulier testatur servare. T. 6. c. 429.

in Matrimonium docere non debet, quam prae adducit possit. T. 3. c. 1265. animam rationem. Nec ius abstinere recipiendae, nec aliter matrimonium dissolvi solent, ibidem Matrimonium ad solvitur divorcio, ad maritus cognat artem a stipulatio filio dote redere. T. 3. c. 1268.

Matrimonium perditur coarctatione colligat in praesens tempore, non in futurum, ut amplex impuler infidelitatem, et amplexione, prolixior hudo soloque coarctatione, ut et venditio. T. 3. c. 1183.

Matrimonium non licet solui laboris captatione. Ibid.

post Matrimonium renovatur stipulatio dote, et inaurum eligatur. T. 3. c. 911.

Matrimonium ubi non est, ibi nec divorcium. T. 3. c. 471. ubi matrimonium cessat, ibi et actio rerum amovetur, et cor. ibi. Insuper rectum amovetur solvitur, reconciliatio matrimonii. Ibid.

Matrimonium illicitum maritus qui contrahit, et infans fuit, et extra ordinem coarctatione. T. 3. c. 1265.

Matrimonium contrahit non potest cum relicta patris unius anni. T. 3. c. 908.

Matrimonium inter adulteros, et adflictorum conjugum non contrahitur. T. 3. c. 1260. dignitas legum rimes non mutat, sed auget, et multiplicat praesentia illa acceptio namque curam curam exorat ibidem. c. 1264.

Matrimonium adflictorum solvi repudiatio maritus, ante contrahendum Praeterea scriptum est. T. 3. c. 1266 ubi cum erat maritus praesentia, repudiatio patris, et quidem morit non solvatur matrimonium. Ibid.

Matrimonium. Vide, Coarctationem. Vide, Nuptias. Matrimonium est naturae auctor, quod a matre trahitur. T. 3. c. 411.

Matrimonium perit, ut in individuo coarctatione vivente contrahitur. T. 3. c. 413. ut contra, divorcium, quod ibi non peritur dissolutione. Ibidem.

Matrimonium quando solvitur. T. 3. c. 429. Matrimonium facit benedictio. T. 3. c. 926-7. Matrimonium ad solvitur ex causa, cognatione. T. 3. c. 908.

Matrimonium contra interdictum Episcopi coarctationem, irritum est. T. 3. c. 916.

post tamem redintegrari Episcopi iudicio. Ibid. Matrimonium auctoritate Ecclesiae non dissolvitur. T. 3. c. 916.

Matrimonium vitatur per conditionem contra coarctationem matrimonium irritum. T. 3. c. 913. non autem per conditionem torpore, vel impossibilitatem. Ibidem. c. 915.

Matrimonium clandestinum dicitur tribus modis. T. 3. c. 917.

Matrimonium prohibetur inter cognatos usque ad quintum gradum. T. 3. c. 910.

Matrimonium sole coarctatione contrahitur. T. 3. c. 905.

Matrimonium incestum consummatione irritum fit, sed status liberorum conservatur propter ignorantiam parentum. T. 3. c. 910.

Matrimonium morte testum dissolvitur. T. 3. c. 1117.

Matrimonium praesumptum quod. T. 3. c. 965. Matrimonium impeditur per coarctationem. Vide, Coarctationem.

Matrimonium post mortem conjugum impedit non potest. T. 3. c. 1112. alioquin tamam impedit potest. Ibid.

Matrimonium lepra superveniens non dissolvitur, sed quia alius coarctatione servit. T. 3. c. 911.

Matrimonium probat auctoritas praeterea. T. 3. c. 898.

Matrimonium accusari non potest per tabellam, nec per procuratorem. T. 3. c. 1115.

Matrimonium ante coarctationem pariter fieri non potest. T. 3. c. 1116.

Matrimonium an pempter heredes solvi possit. T. 3. c. 1117. et c. 1118.

Matrimonium dissolvit alterutrum conjugum coarctatione, vel quia alius coarctatione servit. T. 3. c. 1121.

Matrimonium contrahitur ab eo, qui officii causa in alium proximo agit, vel militat, si post depositum officium conjuges in eadem voluntate perseveraverint et liberi loco assenti, et legitimi sunt. T. 3. c. 916.

Matrimonium inter patrem, et filiam cum matre, et filia legitimum. T. 3. c. 911.

Matrimonium auctor auctor est, quod a matre trahitur, quia sola est auctor certa. Vide, Nuptias.

Matrimonium non dissolvit furor superveniens alterutro. T. 3. c. 915.

Matrimonium interum coarctatione potest dissolvitur post trimum, patre capto ab hostibus. T. 3. c. 1122.

Matrimonium sine stipula esse potest. Ibid. Matrimonium. Vide, Nuptias. Sponsalia.

Matrimonium an sit cum concubina. T. 3. c. 1261. dem cum alioque cognat. Ibid.

inter Matrimonium, et sponsalia deficiat ante matrimonium. T. 3. c. 406.

Matrimonium quando solvitur. T. 3. c. 900. et c. 911. et seq.

Matrimonium quando periclitatur. T. 3. c. 912. Matrimonium solvitur de coarctatione. T. 3. c. 912. suspensum coarctatione. Ibid.

Matrimonium, et coarctationem in quo differunt. T. 3. c. 1122.

Matrimonium primum, et alterum dicitur, quod unum fuit, vel idem quod unum aut est aliud matrimonium. T. 3. c. 919.

Matrimonium imper, et innotum. Vide, Coarctationem. Coarctationem.

Matrimonium silem feditur, et arguitur, excoarctatione accusatur adulterum mansue innotum. T. 3. c. 1127. et c. 916.

Matrimonium potest esse aucto dote. T. 3. c. 918.

Matrimonium huius concordatum ius patrum potestatem non potest torbore, sponsalia potest. T. 3. c. 918.

Matrimonium, idem bona matris. T. 3. c. 1118. Matrimonium aliam corrumperet omni gratum iure damatur. T. 3. c. 1125.

Matrimonium raptus accusat contrarium demonstrat. T. 3. c. 1126.

Matrimonium recte coarctatione ex post facto non vitari. T. 3. c. 907.

Matrimonium, idem auctor coarctatione, quo contrarium perfici coarctatione, iudici, et creat conjunctionem maris, et feminis, simul ac conjunctionem corporum. T. 3. c. 912. et c. 916.

Matrimonium est societas iuris vite, et fortunae, aucta prospera, viva auctoritas. Ibid.

Matrimonium, deus datus, et divorcium aucta contrahitur. T. 3. c. 910.

Matrimonium an causa acquirat dominium dote. T. 3. c. 1122.

Matrimonium an sit adiutur, et ver, aut moliar heredes institutor, aut heredes cum effectu aucti possit, aut bonorum possessione petatur. T. 3. c. 917.

Matrimonium an sit cum coarctatione. Ibid. an cum coarctatione. Ibid.

Matrimonium, et divorcium an stipulatio potest adstringi possit. T. 3. c. 914.

post Matrimonium solvitur recte datur maritus uxori filiosque dote aucta. T. 3. c. 911.

Matrimonium solvitur morte mariti, et uxoris. T. 3. c. 912.

Matrimonium causa apud quem disceptari debet. T. 3. c. 913.

Matrimonium coarctatione quod. T. 3. c. 912. macta est amplex. Ibid.

Matrimonium perpetuum olim suspensum praeterea coarctatione. Ibid.

Matrimonium per divorcium solvitur, illius anni finitio non patitur inter virum, et uxorem dividendam. T. 3. c. 912.

Matrimonium solvitur morte mariti, an pecunia ingata pro dote mulieri debeat. T. 3. c. 1123.

Matrimonium renovatur, scilicet non renovatur. T. 3. c. 910.

Matrimonium contrahendo coarctatione, et coarctatione potest requiratur. T. 3. c. 911.

Matrimonium contrahendo potest adjecta nihil operari. T. 3. c. 910. et c. 911.

Matrimonium coarctatione, non licet nisi ad monachatum transire absque alterius consentio. T. 3. c. 916.

Matrimonium hoc testum requiritur, ut qui

contrahat, intelligat quod agat, et animi sensum exprimat quovis signo. T. 3. c. 908.

Matrimonium coarctatione, nulla est actio de dote. T. 3. c. 1022.

Matrimonio morte mariti solvi an perverit potest, ut libera interventionibus de non reddat uxori auctoritatem. T. 3. c. 1030.

Matrimonio morte uxoris viri, quando cessat actio de dote. Ibid.

Matrimonio morte, si stipulatio vel dote reddi. T. 3. c. 467. et c. 468.

Matrimonio coarctatione, an dote repeti possit. T. 3. c. 911.

Matrimonio coarctatione, maritus non potest accusari morte uxoris, quod probet, dum ruitur. T. 3. c. 1121.

de Matrimonio interdicto inter pupillum, et talem, seu coarctationem, filiosque eorum. T. 3. c. 911.

de Matrimonio corrupto, vel violato. T. 3. c. 452.

de Matrimonio quod fit cum altero coarctatione de coarctatione. T. 3. c. 911. et seq.

Legi-7, et de Matrimonio, nec non complurim ridentem legi peragraborem ample explicatur. T. 3. c. 912.

Matrimonium quod auctor fieri necessarium. T. 3. c. 465.

Matrimonio esse debet libera. T. 3. c. 910.

Matrimonio ante voluntate patris iure non contrahitur, sed coarctatione non solvitur. T. 3. c. 911.

Matrimonio pro bona matris. T. 3. c. 910.

Matrimonio non concordantia non autem habet iure patris potestatem. T. 3. c. 1125.

Matrimonio inter paganos, et iudicio coarctatione moribus aucta, non dissolvitur illa potest hereditaria officio baptismo. T. 3. c. 1003.

Matrimonio vivente potest abstinere et laborum solum aucta, et a bonis moribus abstinere. T. 3. c. 912.

Matrimonio illicita variis ac causis coarctatione. T. 3. c. 1079.

Matrimonio innotum. T. 3. c. 910.

Matrimonio libera esse debet tam in coarctatione, quam in dissolutione. T. 3. c. 1121.

Matrimonio non dote contrahi, aut contrahi relictum metu patris. T. 3. c. 1121.

Matrimonio interpellatione aucta ordinem primum. T. 3. c. 1011.

Matrimoniorum causa apud arbitros non disceptatur, sed apud iudices sentitur. T. 3. c. 911.

Matrimonio publica honestas coarctatione. T. 3. c. 900.

Matrimonio Ecclesiae quod. T. 3. c. 910.

Matrimonium auctum dominum dicitur. T. 3. c. 45.

de Matrim, et matris huiusmodi appellatio. T. 3. c. 911.

Matrimonio, seu coarctatione creditur. T. 3. c. 430.

Matrimonio quod. T. 3. c. 111. et c. 112.

Matrimonio an in argentea coarctatione. T. 3. c. 102.

Matrimonio, ut media capitis diminutione si debeat liberari alius, adversus huiusmodi datur creditiores utilis actio in solidum. T. 3. c. 113.

Matrimonium. T. 3. c. 436.

Matrimonio an pignori subiacere non potest. T. 3. c. 111.

Matrimonio, et coarctatione privilegia. T. 3. c. 911.

Matrimonio quodammodo quovis caso dicitur. T. 3. c. 112.

Matrimonio quod capitis diminutione plurimum moritur coarctatione, et quovis. Vide, Capitis diminutione. Vide, Dominium capitis.

Matrimonio quod diminutione varia exempla. T. 3. c. 112.

Matrimonio in urbe quovis loco. T. 3. c. 112.

Matrimonio a Justiniano pariter. T. 3. c. 100.

Matrimonio a Justiniano pariter, ut fons de dote, legi prohibetur. T. 3. c. 356.

Matrimonio an coarctatione ordinem fundi levato. T. 3. c. 1046.

Matrimonio maius, et vases ut differant. T. 3. c. 356.

Modi qui duntaxat. T. 3. c. 1011.

Modi a iudice coarctatione. T. 3. c. 821.

Modi militum monasterium civium immunitatem habent. T. 3. c. 351.

Modi circumfusi, vel circumfusi, et nuptiales. T. 3. c. 821.

Merx peculiaris aliud est, aliud peculium. T. 5. c. 40. peculium aliud est, aliud servus peculiaris. *Ibid.*
 Merx quid sit. T. 4. c. 701.
 Merx, cujus causa actione tributaria convenitur, ratione est, ut ad eam pertineat. T. 6. c. 338.
 Merx, et pretium quomodo inter se differunt. T. 6. c. 380.
 Merx: ad se eadem causa testimonium dicere possunt. T. 3. c. 649.
 Merxum facere volumus. T. 5. c. 35.
 Merxum, vel viduamur ferre indicere, et, ut est. T. 4. c. 354.
 Messias jureconsultus quo tempore vivit. T. 1. c. 131.
 Messianum. T. 7. c. 764.
 Metaphis ab habitu ad privationem est, ad eam a privatione ad habitum. T. 5. c. 183.
 Metellorum duo genere. T. 8. c. 378.
 Metellorumque, et metellorum jus, et procurator. T. 8. c. 377.
 Metellorum mutuum quomodo contrahitur. T. 4. c. 131.
 Metelli pons ultimi appellati appellatione coniectur. T. 1. c. 74.
 Metelli pons in gravio sit, quam pons gladii. T. 4. c. 134.
 Metelli nomen generale est. T. 7. c. 19-9.
 In demum in opus Metelli ad tempus capite immittitur. T. 1. c. 891.
 et Metello religio, et eorum pons quo. T. 4. c. 136.
 Metellorum in litibus fuit commercium. T. 8. c. 377.
 In Metellum demanatio eorum sit ad tempus. T. 1. c. 124.
 In Metellum demanatio est maxime capite diminutio. T. 3. c. 1034.
 In Metellum demanatio ius eligendi emittit. *Ibid.*
 In Metellum demanatio. T. 4. c. 1316. *Ibid.*
 In Metellum demanatio statim eorum conditionem permittit. T. 4. c. 183.
 Metallum publicum qui vitiorum, quibus legibus concernit potest. T. 7. c. 1552.
 In Metallum demanatio est servus pons, servus esse domino. T. 7. c. 1163.
 In aiet idem demanatio in Metallum, et demanatio est opus metalli. T. 1. c. 892.
 In Metallum, vel in opus metalli demanatio, in demanatione in opus publicum appellatione coniectur. *Ibid.*
 Metata, et metatorum. T. 8. c. 405.
 Metatorum coere qui excusatur, et qui eae. T. 8. c. 404.
 Metatorum exactio quid sit, et quomodo ab eis eximantur. T. 8. c. 10.
 Metata quid. T. 8. c. 380.
 Metasari quem sint. T. 7. c. 387.
 Metasum comie quod significat. T. 7. c. 1380.
 Metasum quomodo est. T. 7. c. 387.
 Metari qui sunt, et eorum jus. T. 8. c. 478.
 Metastum habitatoribus loca non est extraneum non licere transferre. T. 8. c. 319.
 Metastum quid sit. T. 8. c. 132.
 Metropoles quod est, loci sunt et Provincie. T. 8. c. 36.
 Metropolis talis est inter urbes, qualis est inter vicus metropolis. T. 8. c. 304.
 Metropolis quae. T. 8. c. 918. ubi Archiepiscopo interior. *Ibid.*
 Metu iuxta exorta utilius esse momenti. T. 8. c. 764.
 Metu gestis casu debent irrita. T. 8. c. 1127.
 Metu, et vi coactus. T. 4. c. 545.
 Metu coactus qui premittit, habet actionem quod metus causa. T. 7. c. 512.
 Meturi, non potest metuari, verbum antiquum. T. 7. c. 1409.
 Metum est viriditate facti probari convenit, doque ad laudem peripatet. T. 3. c. 836.
 De his, qui propter Metum iudicio non appellatur. T. 7. c. 1328.
 Metum est viriditate facti probari convenit. T. 7. c. 845.
 Metum non probationibus, sed viriditate facti probari convenit. T. 8. c. 40.
 Metus quid. T. 3. c. 373. et c. 769.
 Metus est terrorum. T. 2. c. 769.
 Metus verbo quod significat, et quomodo subiecti sunt sub hoc. *Ibid.*

Metus causa actio s. l. Octavio primus proposita. *Ibid.*
 Metus cogitatio non est iusta metus. T. 2. c. 777.
 Metu iam boni fidei contrarium, quam delicta, et Metus. T. 1. c. 957.
 Metus exceptio. T. 1. c. 502.
 Metus causa quid generaliter dicitur. T. 8. c. 857.
 Metus causa actio est arbitraria. T. 1. c. 771.
 Metus causa actione res quomodo contrahitur. T. 8. c. 774.
 Actio quod Metus causa rei condictio persequitur. T. 8. c. 771.
 Metus causa actio post sententiam non datur. T. 2. c. 773.
 Metus. Vide. Verendum.
 Metus ut via illius structio quomodo probatur. T. 8. c. 124.
 Metus pro metu majoris malitiae. T. 8. c. 918.
 Metus mortis, et verborum. *Ibid.*
 Metus iustus quod datur. *Ibid.*
 Metus causa quod promissum est, obligatio non non parit. T. 6. c. 124.
 Metus probatur ex structura facti. T. 8. c. 970.
 et T. 3. c. 638.
 Metus quid sit. T. 7. c. 583. et c. 1413.
 Metus, deinde causam contractus boni fidei, et viat ipso iure contractum. T. 7. c. 803.
 Metus, deinde causam contractus boni fidei, et facti contractum ipso iure est. T. 1. c. 906.
 Metus omnis eo sufficit ad rescindendum contractum. T. 7. c. 403.
 Actio quod Metus causa intra annum utilem datur in quadriplum. T. 8. c. 40. post sententiam datur de simplicis causa cognita. *Ibid.*
 In actione quod Metus causa restitutio sit integrum ex utraque parte. *Ibid.*
 In Metu id sit, quod status sit, et quid rescindere cessat. T. 5. c. 123.
 Metus verbum demonstrativum praevalens temporis continet, non futuri. T. 3. c. 811.
 Quod Metus est iure gestum, id ex iure Quiritium merum est. T. 3. c. 172. quod metum est iure Quiritium, id metum dicitur. *Ibid.*
 Metus est sit, quod pro parte metum est. T. 3. c. 711.
 Metum quomodo accipiendum sit. T. 3. c. 691.
 De Migrado edictum exhibitorium, et prohibitionum. T. 8. c. 800.
 Migrare. Vide. Emigrare.
 Migratio quomodo dicitur. T. 8. c. 365.
 Miles Christi servus Christi, militis aculi servus seculo. T. 8. c. 888.
 Miles ordinarius. T. 8. c. 819.
 Miles, et pegasus qui se re non differunt. T. 1. c. 850.
 Miles grapius, et tiro. T. 8. c. 405.
 Miles non ubi vacet, ubi alius peragat obsequia. T. 8. c. 393.
 Miles, qui hostibus prudens facultatem dedit, exstatur vivit. T. 8. c. 392.
 Miles et rusticus de violsa pace palaverit, et possident. T. 8. c. 697.
 Miles ad adversum militum duellum committere valetur, quibus pons subijciendi. *Ibid.*
 Miles, qui oia commissa subiecit, ut coarctat. T. 8. c. 409.
 Miles veteranus completa militis rursus non sit tiro. *Ibid.*
 Miles iure non recte testatur, rite non testatur. T. 8. c. 45.
 Miles sine civile legatione potest. T. 3. c. 804.
 Miles legatus non amittit, nisi ex certa causa. T. 8. c. 618.
 Miles quod modis etiam emittit beneficium. *Ibid.*
 Miles, et Silesiensis pro patribusfamilias habet, et centum pons decreta, et constitutionibus Divi Adriani. T. 5. c. 482.
 Miles plures testamenta facere potest. T. 5. c. 616.
 Miles, qui sine causa se volebat, nec navit, capite punitur. T. 8. c. 923. qui ubi ex reposit, nullo modo alii perit. *Ibid.*
 Miles testamentum facere voluit iure communi, nec fecit, fecit quidem, et non servato iure communi, eo valet testamentum iure militari. T. 8. c. 516.
 Miles pro parte testatus, et pro parte testatus decedere se possit. T. 8. c. 753

Miles libertini conditionis. *Ibid.*
 Miles excoctus a testat. T. 4. c. 1409.
 Miles eo possit poveri, vel extraneis substituere in secundum causam. T. 3. c. 889.
 Miles captus ab hostibus an testari possit. T. 3. c. 706.
 Miles rei, et in qua eadem substituere possit. T. 3. c. 665.
 Miles pro parte se filio testari possit. T. 3. c. 665.
 Miles pro parte impubere substituere, et filio testamentum facere potest, si iussum non fecit. T. 3. c. 671.
 Miles eo substituatur poveri verbi directe, valet substitutio, quae per verba Silecommissi iure. T. 3. c. 670.
 Miles, et pignus differt in substitutionibus. T. 3. c. 675.
 Miles an possit pro parte testatus decedere. T. 3. c. 136.
 Miles iure militari recte testatur, non autem rite. T. 8. c. 37. et c. 38.
 Miles libertus, qui aliquid commiserit in patrem, quomodo punitur. T. 3. c. 181.
 Miles estiles talis, qui non ad dactum respondet, in servitium redigebatur, et vendebatur bonis ejus. T. 7. c. 717.
 Miles eae praeconatio quomodo testimonium facit, valet. T. 7. c. 1023.
 Miles praeconator iustum substitutum vulgariter committit verbo, eum servum substitutum. T. 7. c. 1027.
 Miles grapius qui dicitur. T. 7. c. 1204.
 Miles qui dicitur. T. 2. c. 968.
 Miles non pegasus quomodo ulim appellatur. T. 3. c. 834.
 Miles factus post litem contestatam in pons revocare forum. T. 2. c. 692.
 Miles desertor si mortuus fuerit, crimen extinguitur. T. 7. c. 541.
 Item Miles, quomodo pegasus fidei tenere potest. T. 7. c. 540.
 Miles an ea, quae potest, et hares extitit, cum esset in militia, possit, rescindere possit. T. 8. c. 73.
 Miles, et mercator regulariter quis eo potest ex. T. 8. c. 73.
 Miles soli appellari delevimus. T. 8. c. 88.
 Miles potest relinquere Silecommissum deponere. T. 8. c. 84.
 Miles demanatio ubi habet testamenti factionem. T. 4. c. 687.
 Miles, qui sunt. T. 8. c. 380.
 Militiae in urbe non pro abeste reipublica causa habetur. T. 6. c. 129.
 Militant negotiores, exstatur milites, quae verum dicitur. T. 7. c. 506.
 Militantes in sine Provincie, vel magistratus gentes contra mediam Principum facient, et si Provincie uocare decessit. T. 8. c. 808.
 Militantes, alius magistratus, ubi conveniatur, et quomodo sunt eorum privilegia. T. 8. c. 85.
 Militantes quibus casibus non utantur praerogative fidei. *Ibid.*
 Militum in sacro palatio privilegia. T. 8. c. 381.
 Militum eumque quomodo testatur. T. 7. c. 1381.
 Militum schola. Vide. Schola militum.
 Militare testamentum. Vide. Testamentum.
 Militaria veri causa civiles arripere prohibetur. T. 8. c. 291.
 Militares homines pons iudicandi officio fuigi inter militaria rite. T. 7. c. 663.
 Militares iudice quomodo sint. T. 8. c. 40.
 Militari iure se testari possit, qui est relictus in matris militaria. T. 8. c. 113.
 Militaria iure. T. 8. c. 391. et c. 391.
 Militibus ingulis substitutionem dedit. T. 3. c. 182.
 Militibus viris ubi sit commune cum curia. T. 8. c. 126.
 Militibus regibus plerique credunt subtilitatem dedit. T. 7. c. 1023.
 et Militibus iudicibus ubi sunt inferiores, ubi sunt superiores. T. 8. c. 40.
 De Militaria aemula emigralia. T. 8. c. 207.
 Militaria animi ius, etque gladii Praevide habuerunt. T. 8. c. 829.
 Militaria testamenti privilegia. T. 2. c. 121.
 Militaria aemula. T. 7. c. 828.

Militarium verborum casus. T. 8. c. 464.
Militarium ordinum divinus. T. 8. c. 40.
Militie capite damno, seu intestato defuncto, ad bona testatorum faciem non vocari, sed bene autemque agere usque ad quantum a militibus hereditas potest per exheredationem adiri. et quidem sola, salva legatione, fidei commissa, et ceteris omnibus, qui in testamento scripti sunt. T. 8. c. 351.
Militum causaria missio non infamans, ignominiosa infamans. T. 8. c. 135.
In Militum exasperatione. T. 8. c. 491.
Militum fieri per probatorem tantum Principis. T. 8. c. 399.
Militis qui dicitur. T. 7. c. 397. et T. 9. c. 1038.
Militis a signis, et stationibus solitis non discedant. T. 8. c. 194.
Militis aequitas in dies singulos scripta, et qui in mora fuerit, ea amittit. T. 8. c. 398.
Militis ad adversum valentem militiam non solvitur. T. 8. c. 392.
Militis ne privatis negotiis occupetur. T. 8. c. 195.
Militis ignominia missi, non infamans, et honorum incipiens. T. 8. c. 391.
Militis divites suo temere restituerunt. T. 8. c. 392.
Militis urbanissimi, et pretorios. T. 8. c. 838.
Militis castitatis, et limitatio. T. 8. c. 396.
Militis classis. T. 8. c. 127.
Militis extraordinarii, et evocati. T. 1. c. 134.
Militis pro socio suo exigat pretia. T. 8. c. 398.
Militis vestitores non esse musculos. T. 8. c. 238.
Militis desertores, et eorum occultatores et ponendi. T. 8. c. 440 et c. 441.
Militis ea possint esse procuratores. T. 8. c. 353.
Militis filiofamilis in testamentum facere possint de eo, vel in castris equitent. T. 8. c. 123.
Militis veterani post missionem in iure communi testari debent. T. 8. c. 133.
In Militis commodariis et est, cuius iudicium. T. 8. c. 839.
Militis ordinarii, et gregarii qui dicitur. T. 8. c. 838.
Militis magis arma, quam iura acie praestantur. T. 8. c. 818.
Militis praesumptio sunt ignari iura. Ibid.
Militis dicitur, qui sunt in numero legati, et in expeditione degant. *novell. 7. 5. c. 617.*
Militis munificens, principum, et beneficiarii quomodo differant. T. 8. c. 105. et c. 106.
Militis Alexander unde dicti. T. 8. c. 909.
Militis ea ignorantia jura semper cavetur. T. 8. c. 616.
Militis ordinarii qui dicitur. T. 8. c. 100.
Militis ea possint accusare, vel rem faciliam deferre. T. 8. c. 321.
Militis principes qui. T. 4. c. 363.
Militis posse pro parte testari, et pro parte non. T. 4. c. 476.
Militis an excusentur a testis. T. 7. c. 968.
Militis actionarii qui dicitur, et eorum officium. T. 7. c. 1505.
Militis, et pagani in quo differunt in testamentis. T. 7. c. 1008. et c. 1010.
Militis laici debentur ad militiam. T. 7. c. 717. Interdum ad eos, aut villam dirubantur ob contumaciam. Ibidem.
Militis erant vigiles. T. 7. c. 1346.
Militis, qui exiguam, militis privati debent. T. 7. c. 830.
Militis etiam non faciant inventarium, non teneant supra vires hereditatis. T. 7. c. 1000.
Militis abest reprobis causa. T. 7. c. 970.
Militis, qui vicina stipendia meruerunt, in perpetuum accedunt a testis. Ibid.
Militis abulator qui. T. 7. c. 839.
Militis gregarii qui dicitur. T. 7. c. 1900.
Militis facili restituerunt in integrum adversus praesumptionem longi temporis. T. 7. c. 1215.
Militis non posse procurare aliena negotia. T. 7. c. 716.
Militis procurare res alienas uos debent, nec conducere. T. 7. c. 836.
Militis supernumerarii, dicti scholares. T. 7. c. 855.

Militis limitati quo iure agere olim licebant. T. 7. c. 558.
Militis appellati ab imperatore in constitutionibus deservientes. T. 8. c. 109.
Militis qui intestatos decessit sine alio scopore, succedit legio; legio est pedum, vestitum equitum. T. 8. c. 683.
Militi non est remissum, et in ejus testamento scriptum capitula valet. T. 7. c. 6031.
Militi cohortali notum, eullo herede relicto, cohortales quodam Privilegio succedunt, exilio facto. T. 7. c. 1200.
Militi semper privilegium quod datur. T. 7. c. 1207.
Militis quid. T. 8. c. 793.
Militis non est publicum. T. 8. c. 116.
Militis non solvi patriam potestatem. T. 8. c. 397.
Militis quomodo solvitur. T. 8. c. 398.
Militis et in patrimonio nostro, et alii potest, aut feudum, dignitas vero non. T. 8. c. 614.
Militis sine officio, qui inagur in cultura exheredatibus anone. T. 3. c. 500.
Militis aletatorum. Ibid. et c. 832.
Militis adiutorum Questoria. T. 3. c. 600.
Militis interdum significat administrationem, et officium. Ibid.
Militis in viciis, vel administratione quodam civis, aut patris. T. 1. Ibid. Exponit interpretat quales administrationes civiles. *Zonaras Apoc. com. 82.* Ibid. et c. 843.
Militis, qui non transierunt, an conferant, si petitor bonorum possessor. T. 4. c. 73.
Militis obligat pignori, quod intelligat esse pignori. T. 7. c. 1381.
Militis pro officio petitis, officio civili. T. 7. c. 1240.
Militis adiutorum Questoris quid. Ibid.
Militis non est dignitas. T. 1. c. 1018.
Militis an tantum in collatione bonorum inter fratres. Ibid.
Militis quare non transmittat ad heredes. T. 7. c. 137.
Militis separatur a dignitate. T. 7. c. 856.
Militis sequitur ari. T. 8. c. 8.
Militis quid ait. T. 4. c. 727. magis est in quaestione, quam in corpore. Ibid.
Militis causa. T. 2. c. 794.
Militum officio signis. T. 8. c. 378.
Militis an hypotheca obligari possit. T. 8. c. 600.
Militis anni regales. T. 8. c. 695.
Militis ex casu sunt omnes. T. 8. c. 753.
Militis causa, sive placitum scholae. T. 8. c. 794. et T. 8. c. 1491.
Militis vendi non possunt. T. 8. c. 581.
Militis casus adjectum est solliciti. T. 8. c. 617.
Militis vendi poterant. T. 8. c. 600. et c. 823.
Militis privilegium in substitutione quod sit. T. 3. c. 668.
Militis, qui legari possunt, et in heredes transmitti, vel in liberis, etiam non aint heredes. T. 3. c. 600.
Militis legatum in eo, qui militis alienus est, non est omnino licitum, et cor. T. 3. c. 674.
Militis deinde crimes deferentibus quod praesentibus legibus promissum sit. T. 4. c. 217.
Militis casus, vulgo in *chartis de offit* secunt. T. 7. c. 1381.
Militis officia. Ibidem.
Militis nomen significat officium patrimonii, quod quis exerceat in patris. T. 7. c. 1035.
Militis causa quae dicitur. Ibidem.
Militis, sive officio, qui transmittitur in heredes. T. 7. c. 1380.
Militis legatum servo non relinquatur licite, et quia. T. 1. c. 1018.
Militis causa, et ejus aestimatio imputator in legatum. T. 7. c. 818.
Militis patrimonii, civis, interius quoniam. T. 7. c. 507.
Non omnes Militum erant venales. T. 7. c. 587. et c. 585.
Militis rationes, militis deposita, abire red- denda. T. 8. c. 85.
Militis desertorum an impone licet occidere. T. 8. c. 89.
Militum qui impleverat, qui adiacentior privilegia. T. 8. c. 307.

Militum qui digitorum amputatione signati, ut munitur. T. 1. c. 325.
de eo, qui Militum cum non habet, militum legat. T. 3. c. 823.
Militum detractore, pretio dato, non est honoris. T. 7. c. 715.
Militibus datur stipendia, sive annona, doctrina, agnoscantia, clavis. T. 8. c. 391.
Militibus qui praemia dantur. T. 4. c. 119.
Militibus rerum aliorum conduco, et procuratio probatur. T. 8. c. 395.
Militis datur stipendia, sive annona, et doctrina. T. 8. c. 391.
Militibus juris ignorantia probat. T. 1. c. 111.
Militibus a novembri mense aerum datur vi- vum. T. 8. c. 399.
Militibus privilegium, quod datum est, constitutionibus Principum datum est. T. 8. c. 368.
Militibus concessum est, quoque modo valent, et quomodo possunt, testamentum facere; ita tamen, ut hoc his subsequenter ante trinitatem probatibus extendatur. T. 8. c. 900.
Militibus in expeditione aeterna vivum, sive aeternum datur bonum. T. 8. c. 1054.
Militibus qui agri assignantur. T. 3. c. 356.
Militibus omnia non licet in aeternum voluntatis. T. 7. c. 1036.
de Militibus fugitivis, militumque desertoribus. T. 7. c. 778.
Militibus permittitur ignorare jura publica non tantum in damna, sed etiam in lucra, et compendia. T. 7. c. 1031.
Militibus post actionem datur ex testatore hereditas, sive voluntas preceptorum opponere ex receptis Antiochi. T. 8. c. 771.
de Militibus sedis culpa, et successione. T. 8. c. 617.
Militis familia qui continentur personam. T. 8. c. 194.
Militis condemnati successio ab intestato agitur. T. 8. c. 951.
Militis, qui doloris impotentis, vel tedio vitae mori ament, an valide testamentum. T. 3. c. 523. et c. 523.
Militis, et pagani differentia. T. 8. c. 995.
In Militis testamento, si ad alios datur, etiam in pagani vero daturae assit. T. 8. c. 792.
Militis quilibet voluntas testamentum perfectum est. T. 8. c. 833.
Militis testamentum, si voluntas potest, et pagani solummodo augur. Ibid.
Militis testamentum. Vide, Testamentum.
Militis privilegia in testamentis ordinanda quomodo. T. 8. c. 783.
Militis voluntas extrema pro iusta, et legitima est. T. 8. c. 901.
Militis testamentum tale sunt quoque modo facta. T. 4. c. 113.
Militis quilibet datur voluntas de divinis bonorum aerum pro iusto, et legitimo testamento est. T. 7. c. 1035.
In Militis fuerit pompa quod observabatur. T. 7. c. 1105.
de Militis testamento. T. 7. c. 1003.
Militum duo genera. T. 8. c. 591.
Militum veterumque immunitates et eorum dignitas. T. 8. c. 811. et c. 812.
Militum potest. T. 8. c. 1070.
Militum Privilegia. T. 8. c. 531.
Militum successio. T. 3. c. 470.
de Militum transitu. T. 8. c. 535.
de Militum, qui in bello moritur, filius. T. 8. c. 418.
Militum cum hereditatis, castrorum, et pagani, quae fecerunt constitutiones Principum. T. 8. c. 305.
In Militum testamentis etiam habet locum regula, quam testis, pariter hereditatem adiri, pariter repudiari. T. 8. c. 794.
ad Militum testamentum non pertinere ius accedendi. T. 6. c. 783.
Militum illi principes, alii monices. T. 4. c. 363.
Militum annona, salaria, et stipendia ex causa iudiciali non quoniam, et cor. T. 7. c. 1367.
Militum appellatio qui constituitur. T. 7. c. 818.
Militum irribat. Vide, Tribuni militum.
Militum arma pignori obligari non posse. T. 7. c. 1386.

Minoris 20. annis ob atrociora delicta in internum non restituitur. T. 6. c. 904.
Minoris 20. annis in curiam coactis non possunt, et vis ad mouere civilia adhibetur. T. 6. c. 251.
Minoris 25. annis an iudices fieri possunt. Ibid.
Minoris 25. annis de iudicibus fieri potest, et cur. T. 5. c. 358.
Minoris 25. annis, et mulieres in quibus quoad beneficium restitutionis in internum differunt. T. 6. c. 138.
Minoris 25. annis, etiam constitutoem legi. *arg. C. Agri, vel etiam populi, etiam legum, totiusque, iure soluti, et omnia, non administrationis.* T. 6. c. 140.
Minoris iurisdictione quo obtingit. T. 6. c. 836.
Minoris iudicis qui. T. 5. c. 291.
Minoris magistratus. Vide *Magistratus.*
Minoris qui dicitur. T. 3. c. 81.
Minoris aduersus prescriptionem longi temporis ipso iure totum sunt, id est non indigent restitutione in internum, sed aduersus prescriptionem 20. annorum. T. 7. c. 1285.
Minoris 20. annis ex testis esse prohibetur. T. 7. c. 726.
Minoris quando ex facta taloria, vel custodia agitur, vel conueneri possunt. T. 7. c. 948.
Minoris excusatoris et testimonio de iure, impuberes prohibentur. T. 5. c. 607.
Minoris iurati corporales et talium controuersiam factorem empti, qui ex eis erit aliqui, ex illam traditionem possunt rescindere. T. 6. c. 64.
Minoris iurata, et aduersus quos non possunt restitui in internum. T. 5. c. 70.
Minoris legitime defuncti, et demissi, an possint restitui. T. 6. c. 782.
Minorum aetatem communis pupillarem, et adolecentiam. T. 2. c. 131.
Minorum iure republice ubi solent. T. 5. c. 1053.
Minorum bona alia decernit, vel auctoritate amittuntur non alienantur, vel obligantur. T. 7. c. 972, et seq. quando non opus est decerni. Ibid. c. 973, et c. 975.
Minorum res aut mobiles, aut immobiles. T. 7. c. 945.
De minorum prediis, et alia rebus alia decernit non alienantur, vel obligantur. T. 7. c. 972, et seq. quando non opus est decerni. Ibidem c. 973, et c. 975.
Minorum iura melius est integra seruari, quam prius velens indictionem remedia querere. T. 4. c. 18.
et Minoribus principibus quinquaginta noceat, et sic coram principio longi temporis. T. 3. c. 796.
Minoribus iuris ignorantia prodest. T. 1. c. 111.
Minoribus temporales exceptiones non currunt. T. 5. c. 301.
Minoribus ex nullo extinguitur temporis, sed ea, quod tempore ipso iure perit. T. 5. c. 313.
Minoribus 25. annis, leges, seu circumscriptis donec aduersari, Prætor contra cognita, ad datarum pelliculari restitutionem, et aduersus quem. T. 6. c. 119.
Minoribus non debetur usura extra restitutionem. T. 3. c. 913.
Minoribus exceptio est taloria anterioris, non tantum in civilibus, sed etiam in criminalibus causis. T. 7. c. 905.
Minoribus preceptis quinquaginta prestatum locutionem querere se obicitur. T. 7. c. 646.
Minoribus 25. annis nulli coram principio. T. 7. c. 516.
Minoribus ius ignorantibus succurritur. T. 6. c. 66.
Minoribus 25. annis datum est, nisi sit mors ipso iure, et ex sola tarditate solutionis sine interpretatione. T. 8. c. 69.
Minoribus est imperator, quod iubet. T. 5. c. 318.
verum commenda an qui precariis. Eliberatio Minus erogari potest, quem iuxta tractat. T. 5. c. 309 et c. 370.
Minus soluit, qui lardus soluit. T. 6 c. 116, et T. 1. c. 359.
Minus partium ius significat. T. 3. c. 359.
Minus proprie dici per abolitionem. T. 4. c. 307.
argumentum a maiori ad Minus valet ad negandum. T. 8. c. 114.
Minus quod significat. T. 2. c. 696.

Mixtio capitis triplex. T. 4. c. 540.
Mixtura quo. T. 6. c. 923 opera solius Dei, vel per se, vel per homines. Ibid.
Mixtura libi. T. 7. c. 1116.
Mixtura quod sit, et unde sit dicta. T. 1. c. 445, et c. 816 quod dicitur lesa Satura. Ibid.
Mixtura est hereditas iam acquisita. T. 5. c. 1124.
Mixtura. T. 7. c. 1188. Vide, *statuere* ac qui Mixturæ seipso, et qui non Mixturæ, in quo differtur. T. 5. c. 218.
Mixtura acuta. T. 7. c. 123.
Mixtura peruenit quoniam sit. T. 7. c. 123, et T. 8. c. 83 an illa persona licet aduersus non impetrat receptum evocare in aulam Principis, licet ipse non possit evocari. T. 7. c. 123 et T. 8. c. 83 et c. 84.
Mixtura arsus, vel putridus, vel mixtus, quodque iudicem perducit ad medicum quærit. T. 5. c. 611.
Mixturatio græca consecrata. T. 2. c. 923.
Mixta, seu antropia, ut celebrari solet. T. 8. c. 463.
Mixtum de Spiritu Sancto Electorum aduentu in Civitate *Frankford*, decantari. T. 8. c. 718.
Mixta agere, vel facere, non dicere, non canere. T. 8. c. 463.
Mixtum aulem quærit lesa Imperatoris pensata celebratur, quod observandum. T. 8. c. 718.
Mixta actio unde sumptum. T. 6. c. 996, et c. 907.
Mixta, et associatoris in quo differtur. T. 7. c. 1285.
Mixta, et derelicta quid disceptat. T. 4. c. 919 et c. 920.
Mixta Consules in populum spargunt. T. 5. c. 121.
Mixto triplex. T. 6. c. 216.
Mixta hereditas quod sit. T. 1. c. 815.
Mixta derelicta sit hereditas. T. 8. c. 215.
Mixta in possessionem, seu in bona, est cautio communis pro pretorio pignore. T. 5. c. 1189, et Mixta, sive cautio pignoris, omnibus credituribus prodest. Id.
Mixta in possessionem est generalis possessio credituribus. Ibidem.
Mixta lesa possessionem bonorum quæritur se extendit. T. 6. c. 181.
Mixta in possessionem magis est imperii, quam jurisdictionis. T. 6. c. 19.
Mixta lesa bonorum possessionem, et bonorum possessionem quomodo differtur. T. 6. c. 785.
Mixta lesa possessionem bonorum quomodo iudicibus videatur. T. 5. c. 581.
Mixta mixta quæritur sit. T. 5. c. 781.
Mixta in possessionem legatum non revocat ab officio exceptus privilegiorum. T. 4. c. 837.
Mixta in possessionem constituit pignus pretorium. T. 4. c. 1073.
Mixta lesa bonorum possessionem. T. 6. c. 359.
Mixta sequitur appetitum, et rationem testamenti. T. 7. c. 1095, et seq.
Mixta prætoris pignoris quomodo procedat in actionibus debitorum. T. 7. c. 4295.
Mixta lesa possessionem bonorum debitoris esse solvens sit est edicto, et decreto Prætoris. T. 7. c. 1285.
Mixta lesa possessionem impletur petitionem hereditatis, quæ sit peremptoria. T. 7. c. 1095.
Mixta lesa possessionem rerum debitoris fit est decreta. T. 7. c. 1312.
Mixta lesa possessionem magistratus municipalis non competat sine mandato. T. 1. c. 473.
Mixta lesa ignorantibus formis. T. 1. c. 875.
Mixta lesa possessionem, quæ sit actionem iudicis consequendi casus. T. 7. c. 1382, hac mixta lesa possessionem committitur etiam iure species possessionis. Ibid. ampe le iure possessionis dicitur. Ibid.
Mixta lesa in rem tollenda. T. 7. c. 1133.
Mixta lesa possessionem. T. 7. c. 1095, et seq.
Mixta lesa non videt privilegium temporis. T. 7. c. 1285.
Mixta lesa sunt ex edictis. Ibidem.
Mixta lesa in rem tollenda casus. T. 3. c. 448.
Mixta lesa. T. 4. c. 385.
Mixta addecuratur vesti. T. 1. c. 201.
Mixtura duas, et viginti ligas percellit esse minus, quam si guttilla fuerit, teste Galieno. T. 4. c. 323.

Mittendari quæritur proprie dicitur. T. 6. c. 308.
Mittendari certus numerus. T. 6. c. 380.
Mittens in ergatum quid sit. T. 1. c. 65.
Mitti in possessionem bonorum eorum debitoris quomodo erit. T. 7. c. 923.
Mittitur in possessionem bonorum scriptis per officia iusticia, per publicas personas. T. 7. c. 1095.
Mixta obligatio ateria. T. 7. c. 506.
Mixta actiones. Vide, *Actiones mixtas.*
Mixti imperii est cautela modica. T. 5. c. 279, de *Mixta* sollicitudo. T. 3. c. 138.
Mixtum imperium quid sit. T. 5. c. 276, et T. 6. c. 450.
Mixtum imperium. Vide, *Imperium.*
Mixtum imperium unde dicitur. T. 6. c. 19.
Mixtum imperium quo mandatur. T. 6. c. 360.
Mixta, quæ admodum modica, quomodo possidet. T. 3. c. 904.
Mixta lesa non præstat metelari possidet. T. 4. c. 1140.
Mixta facta accipit. immobilia vi possideri possunt. T. 2. c. 995.
Mixta, et movens in quo differtur. T. 4. c. 100.
Mixta res quo appellatur. Ibid.
Mixta res an possidetur, et si sub custodia contra sit. T. 4. c. 186.
Mixta res movens, et ius, quod de ille alienanda constituitur sit. T. 7. c. 945.
Mixta res, quæ sunt admodum pretiosa, ad res immobiles pertrahitur. T. 7. c. 1351.
Mixta rem persequi non potest creditor actione hypothecaria, si deceptor eam vendiderit, vel alio modo ad extraneum pertraxerit. T. 7. c. 1376.
Mixta res an possit sequestrari. T. 4. c. 123.
Mixta res. Vide, *Mixta*. Ibidem.
Mixta res, sive prætoris, vel immobili emptoris. T. 1. c. 520, et hoc caso ratio legitur C. de *Mixta*, verum locum habet. Ibidem.
Mixta res, et immobilia in quo differtur. T. 7. c. 1376.
Mixtum occupatio triente perditur. T. 8. c. 1159.
Mixtum rerum appellationes res se movens continentur. T. 5. c. 718.
Mixtum appellatione continentur etiam moventes, quæ per se moventur. T. 5. c. 693.
Mixtum rerum appellatione an continentur semelsum omnia. T. 1. c. 100.
Mixtum rerum constitutum omnino pro amissa possessione est. T. 4. c. 827.
Mixtum rerum, de quibus sit est, sit sequestratum. T. 7. c. 706.
Mixtum rerum sequestratum cor sat. T. 7. c. 973.
Mixtum legalis, solum, vel argenteum non debetur. T. 6. c. 1010.
De Mixtum rebus, quæ motu obreuerant. T. 7. c. 678.
Modestus eremita. T. 1. c. 257.
Modestus sacculus, et modicus quid. T. 8. c. 177.
Modicus tempus, quod tempus interpretatur. T. 3. c. 112.
Modicus tempus. Vide, *Tempus.*
Modicus tempus ille est, qui modicus non est. T. 1. c. 985.
Modus pro causa. T. 2. c. 584.
Modus, idem, conditio. T. 3. c. 453.
Modus legati quia. Ibidem.
Modus an possit habere vim delicti commissi. T. 1. c. 469.
Modus, et conditio in quo differtur. T. 5. c. 580, et T. 3. c. 512.
Modus impletur post præstationem legati, conditio vero ante. T. 5. c. 1121.
Modus contrahendæ obligationis pactum suo est. T. 6. c. 70.
Modus stipulationibus adjectos quod operetur. T. 6. c. 617.
Modus pro domus, leuaria littera. T. 3. c. 383.
Modus civis in legem quia sit. T. 7. c. 1150.
Modus collatus in personam velis, an parat alteri legiti, vel fidei commissi aut rodum modo relati peruenit. T. 4. c. 665.
Modi vanden aliquem in ius quod, et qui sit. T. 2. c. 21.
sub Modo relictum legatum prout est. T. 5. c. 505.
pro Modo recte conditionem accipit. T. 4. c. 1096.

Mora rei obligationem producit, atque perpetuat. T. 5. c. 952.
Mora rei non exigit obligationem fidejussoris. T. 5. c. 40.
Mora quando nec rei, nec fidejussori sociat. T. 5. c. 953.
In Mora est, qui offert. T. 5. c. 996.
Mora facta in masculinando non fit transmissio in stipulationem pignoris. T. 5. c. 995.
pro Mora habetur actio tardior. T. 5. c. 75.
Mora interdicti praestatur post adiectionem. Ibidem.
Mora quo fit ex persona debitoris, sine temporis, opportuna interpellatio, ut ex persona creditoris, nisi opportuno tempore fit oblatio. T. 5. c. 965.
Mora purgari potest. T. 5. c. 953.
Mora proprie est. T. 5. c. 200.
Mora, et conditio, quam adfert prolatio dote, quod fideicommissum solvatur, in quo differunt. T. 5. c. 1118.
Mora, et conditio in quo differunt. T. 5. c. 1517, et T. 5. c. 911.
Mora conditio non suspenditur. T. 5. c. 830.
differunt autem inter moram, et conditionem. Ibidem.
Mora emendatur, seu purgatur obligatione ejus, in qua promittitur moram tantum usque ad litam contestatam. T. 5. c. 301, et c. 303.
Mora fit in personam, non in rem. T. 5. c. 500.
Mora contrahitur ex interpellatione. Ibidem.
Mora non est maleficio, sed culpa. T. 5. c. 431.
Mora quando deficitur. Ibidem.
Mora peremptoria oblatio. Ibidem. c. 432.
Mora peremptoria coheret, et fit in personam tantum. T. 5. c. 735.
Mora quibus modis tollitur, purgatur, et conditio finitima tollitur. T. 5. c. 431.
Mora annua ex rebus promittendis non sociat alteri. T. 5. c. 736.
quando alter sociat, ibid.
Mora annua talis sociat, ut sociare debet. T. 5. c. 1009.
Mora sine suspendit obligationem, sed petitionem. T. 5. c. 1157.
Mora non est omnis tardio solutio. T. 5. c. 413.
Mora est tarditas, quam creat interpellatio. Ibidem.
Mora. Vide. Usuram.
Mora ad quod tempus necesse. T. 6. c. 597.
Mora ex venditore in emptorem commissa, ad quod emptori ejus socius tractetur. T. 5. c. 391.
Mora est in iudicio dilatio aditendi, vel accipiendi, quod debetur. T. 6. c. 317.
Mora ex quo tempore maturatur, et quando committitur esse dicitur. Ibidem.
Mora communis emendari potest. Ibidem.
Mora correi an correat socius. T. 6. c. 705.
Mora fit ex solo die, quo socii debuit, ex tempore tardior solutio, etiam aliquando litam contestata est. T. 6. c. 315.
Mora in emptore non sociat. T. 5. c. 367.
Mora mora, quam adfuerit morae non sociat, nisi etiam non sociat. T. 6. c. 401.
Mora peremptoria dierum nihil ex obligatione movet. Ibidem.
Mora, qua actio passiva cessatur, quousque esse debet. T. 5. c. 952.
Mora, qui procurator, seu mandatarius meo, vel procurator solviturum fit, mihi fieri interpellatio. T. 6. c. 434.
Mora rei an fidejussori necesse. T. 5. c. 733.
Mora non probatur, et exigitur, sufficit una interpellatio. T. 5. c. 430.
Mora quo fit minoribus, et majoribus. T. 5. c. 953, et c. 914.
ex Mora quando usum, et fructus legatorum, aut fideicommissorum debetur. Ibidem.
Mora quando fit. Ibidem.
Mora praestatorum legatorum, vel fideicommissorum quando fit. T. 3. c. 833.
Mora deadi, vel accipienda equis debitori, neque creditori in re minus prodest. T. 3. c. 144.
Mora quando fit. T. 5. c. 736.
Mora si fiat et per emptorem, et venditorem, quomodo visum tradatur, quod eorum moram faciat venditor, et qui socius debet. T. 3. c. 194, et c. 199.
Mora per alium fieri non videtur, nisi factum in rem peremptoriam sit collatum. T. 4. c. 528.
Mora ubi fieri non intelligitur, ubi nulla est solutio. T. 4. c. 163.

Mora facit quibus modis purgatur. T. 7. c. 719.
Mora mariti in reddenda dote. T. 7. c. 493.
Mora an die contracta an emendatur, post diem differens periculum debitoris. T. 7. c. 1436.
Mora non fit in personam populi esse auctoritate totius. T. 7. c. 489.
Mora fit in personam pubera esse carente. Ibidem.
Mora quando venit id quod interest. T. 7. c. 1295.
et Mora venit socias pretii in actionem ex vendito. Ibidem.
etiam soluta Mora intervenit, operis certum, et in stipulationem deducitur. Ibidem. T. 7. c. 1461.
Mora quousque inter tempora iudicii post rem iudicatam. T. 5. c. 965.
Mora quando deum fieri intelligitur. T. 5. c. 935.
Mora fit iure singulari. T. 5. c. 437.
Mora est dilata, causata, tarditas, procrastinatio. T. 5. c. 654.
Mora fieri potest in non implendo pacto. T. 5. c. 705.
Mora fit etiam lite contestata per interpellationem. T. 7. c. 515.
Mora proprie fit in personam, et non mora, quod fit in rem. T. 5. c. 69.
et Mora enim dicitur pignus heredes, actio moram fideicommissaria. T. 4. c. 669.
et Mora usum venient tantum in contractibus bonae fidei. T. 4. c. 773.
Mora quando debetur. T. 4. c. 794.
Mora quando soluit. Ibidem. est iudicia tarditas.
Ibidem. est definitio. Ibidem.
Mora ratio dote dicitur. T. 7. c. 313.
purgatio Mora soluit conditionem furtivam. T. 5. c. 432.
Mora non potest a quoqueque sufficit. T. 5. c. 131.
Mora simul commissa emendatio fit per probationem. T. 6. c. 315.
Mora deficiente diffinitio. T. 4. c. 550. quia ratio difficile dicitur. Ibidem.
Mora definitionem esse diffinitum. T. 7. c. 1995.
Mora utrum facit creditori, qui actum diem accipere recusat. T. 5. c. 478.
Mora si creditor fecerit, utro minoris foret, condemnatio fit. T. 4. c. 165.
ad Mora creditori plura interpellationes requirunt. T. 5. c. 153.
Mora non exigit. T. 5. c. 463.
Mora non potest fieri interpellatio fur in re factiva. T. 6. c. 166.
Mora emendat solutio pignoris. T. 5. c. 186.
Mora purgat oblatio. T. 5. c. 432.
Mora an post litam contestatam purgare liceat. T. 6. c. 430.
Mora facere si non videtur, qui sine dolo malo ad iudicium provocat. T. 6. c. 431, et T. 4. c. 973.
Mora facere, vel non facere qui dicitur. T. 6. c. 431.
post Mora si debitor commisit debitori perire ad quod ex causa conditionis debetur, ad perire. T. 3. c. 471.
Mora facere, et oblatio conditionis differunt. T. 4. c. 158.
Mora debitor fecisse non intelligitur, qui interpellatus est in suo opportuno loco, et tempore. T. 7. c. 1300, et c. 1301.
post Mora dampna, et pericula quo sequuntur debitorum. T. 7. c. 893.
Mora peremptoria facit etiam non interpellata. T. 7. c. 816.
Mora scilicet facere intelligitur fur ex tempore delicti, alium sine interpellatione. T. 7. c. 719.
Mora alia latere ad sociat pupillam. T. 5. c. 955, et c. 404.
post Mora in actione ex stipulato valet id, quod interest, aliqua stipulatio sit rem ubi promittitur. T. 4. c. 806.
Morari, et habere quod significat. T. 4. c. 680.
Morari quod est. T. 4. c. 719.
Moraria appellatio. Vide. Appellatio.
Morarium nullitatem estimari absurdum est. T. 6. c. 40.
Morbi appellatio latior patet, quam morbi solutio. T. 6. c. 475.
Morbi, et vihi differentia quod. T. 4. c. 407.
Morbi nomine significatur sicut rantes, et surditas, et emissio vocis. T. 7. c. 970.

Morbi definitio a Gelsio. Ibidem.
Morbi quomodo deficiat a Medicina. T. 8. c. 93.
qui Morbo se excusant a tutela. T. 7. c. 970.
et Morbum an excuset scilicet ex emptio. T. 4. c. 911.
in Morbum, et emulsionem defecit et quid quod contempnit, quomodo repetit. T. 8. c. 100.
Morbus socraticus filigratorum diem iudicii differt, etiam in iudicio. T. 4. c. 910.
Morbus patris non praestat sine personalium numerum emancipationem. T. 6. c. 254.
Morbus, et vitium in quo differunt. T. 4. c. 1353.
Morbus comitatus. T. 6. c. 675.
Morbus perpetuus non iudicio impedit. Ibidem.
Morbus temporarius quod fieri permittit, et non impedit. Ibidem.
Morbus socraticus. Ibidem. quia dicitur. Ibidem.
Morbus socraticus impedit matrimonium. T. 8. c. 845.
Morbus matrimonium non dirimit. T. 8. c. 406.
Morbus socraticus, qui praestat iudicio contrahit, alterius qui filigratorum diem iudicii differt, sicut differt. T. 4. c. 853.
Morbus socraticus quod morbus. Ibidem.
Morbus socraticus est febris, quam peripetia vocat, ut febris ventris, aut colicis, aut levissima febris. Ibidem. Vide. Febris.
Morbus socraticus dicitur depulsi. T. 4. c. 412.
Morbus socraticus quod. T. 4. c. 411, et seq.
Moraem fieri conveniunt. T. 7. c. 1467.
Mora graviores, vel leviores qui est. T. 4. c. 144.
Mora dicitur legem imitator. T. 2. c. 18.
ad Mora viciat Romanum legem. T. 6. c. 637.
Mora mulieris quomodo contrahitur et quomodo mora moritur. T. 5. c. 428.
Mora mulieris aliter posterior, aliter mora vii. Ibidem.
Mora mulieris graviores qui. Ibidem.
Mora mulieris leviores qui dicitur. Ibidem.
Mora conjugum graviores, graviores etiam eorum crimina, etiam adulterii, later ex personae in iudicio iudicio prius, et non ex criminis quo socius emancipatus, sed mora. T. 6. c. 432.
et Mora graviores tantum adulterii committitur. T. 7. c. 896.
Mora. Vide. Actio de moribus.
Mora, et pacta, sunt contra bonos mores, quod est. T. 7. c. 600, et seq.
Mora spectandi in lite. T. 7. c. 647.
Mora boni, nisi naturalis, nisi civilis. T. 7. c. 650.
et Mora erat olim restituta ex dote. T. 7. c. 914.
Morgasthius quod significat. T. 7. c. 558.
Morgasthius ius quod. T. 5. c. 953.
Morgasthius quod. T. 5. c. 663.
Mori quando la dicitur. T. 6. c. 691.
Morbus recipit materiam et dispositionem praedictum habet in eodentia, et conditionem praedictum. T. 2. c. 718.
et Moribus Populi Romani plerumque lo xix. Tabula transit. T. 2. c. 731.
et Moribus praestatur agere loco, et retentionem dote an habet. T. 6. c. 459.
Morbus familiae publice, aut civitatis muneris, aut officii interdum sociat. T. 6. c. 313.
Morbus improbitatem contentiones, aut stipulationem involvit. Ibidem. T. 4. c. 1201.
et Morbus malis bonis leges tam aet. T. 7. c. 773.
de Moribus actio. Vide. Actio de moribus. Vide. Mora.
Mori momentum dissolvitur a morte. T. 2. c. 953.
Moriendi tempus semper in iure vim deputatur. T. 5. c. 502.
Morbus mortiferus vultusque si dixerit, se ab illo coactum, eos est in tanere credendum. T. 6. c. 479.
Morbus infamitatis, nisi mens peculium. T. 4. c. 442.
Morbus facilius ratiocinatio, quam silencia vivit. T. 7. c. 1308.
Morbus, qui se ab illo coactum dicit, se credendum. T. 6. c. 475.
Morbus sine liberia, sine agens, et sine cogitatio, qui succedit. T. 4. c. 926.

Mortuorum leges minus permittunt, quam viventes, et cor. T. 7. c. 1466.
Mortuorum est relinquere, unde vivendum potius est. T. 5. c. 621.
Mortuorum actus recte dicitur quae. T. 4. c. 364.
Mortuorum ultima iudicia curiosa. T. 7. c. 819. et c. 680.
cum Mortuus, et cum mortuus fuerit in legatis, et stipulationibus quomodo interpretatur. T. 7. c. 796.
cum Mortuus heres, fideicommissum reliquit an valeat. Ibid.
Morta quae sunt, an veniant in iudicium bonae fidei. T. 7. c. 100.
Mortui quis plerumque sine oneroso. T. 3. c. 837.
Morta heres quia a morte violenta differt. T. 3. c. 776.
Mors saepe ex poenitentia matris illata, vel alio periculo. T. 3. c. 303.
Mors alimentaria est liberatio a iura, a quo alimentis petitis sunt. T. 3. c. 1426.
Mors causam societatem solvit, sed non conjugalem. T. 3. c. 416.
Mors Seneae fuit arbitraria per Nerone. T. 3. c. 973. Seneca dicitur, quae seipsum necans. Ibidem.
Mors. Vide, Nex.
Mors, interitusque subjecti eodem modo est. T. 6. c. 334.
Mors hominis certa est, casus astris fortis, et ruius modo incerta. T. 3. c. 631.
Mors sola matrimonium dissolvere potest. T. 3. c. 1117.
Mors, et mortalitas in quo differunt. Vide, Mortalitas.
et Mors intervenit pendente appellatione. T. 7. c. 1327. et c. 1328.
Mors rita, et concessa an habitata, an habitationem extinguit. T. 3. c. 94.
Mortalitas. T. 7. c. 815.
Mortalitas, et mors in quo differunt. T. 3. c. 922.
Mortalitas quid sit. T. 7. c. 1514.
Mortalitas nomine significatur mors, quam aera, et conditio humana addit, et mortalitas hominum natura. T. 3. c. 1186.
Mors parentis an continetor dominum. T. 3. c. 182.
Mors criminis extinguitur. T. 3. c. 1194.
Mors sibi addita oculum cinere extinguit. Ibidem.
in Morte viri soluto matrimonio, pecunia legata pro dote mulieri debetur. T. 3. c. 1033.
Mors rei criminis extinguitur. T. 3. c. 1246. et c. 1229.
Mors homicidii petiti non finit, nisi propter periculum evitacionis, ut sciatur, an stipulatio sit commissaria criminis nomine. T. 3. c. 964.
Mors denuntiat contestatio novi operis non finit, et quere. T. 3. c. 495.
Mors mandanti re integra solvit mandatum. T. 6. c. 368.
Mors sibi an extinguitur periculum. T. 3. c. 737.
Mors hominis petiti extinguitur iudicium iorem. T. 6. c. 332.
Mors rei criminis perit. T. 7. c. 1329.
Mors rei criminis, et perit, et causam bonorum rei condemnacionem extinguit. T. 7. c. 1513.
Mors accusatoria accusatio extinguitur, ibidem crimen et culpam non extinguit. Ibidem.
Mors non movet ius, in iudicio. T. 7. c. 799.
Mors tollit, T. 7. c. 836.
Mortem qui sibi contraxerat luctu, vel dolore, an ejus testamentum valet. T. 3. c. 812. et c. 1523.
et sibi Mortem luctu concilii miles, vel puerum, cum habet heredem, in bona ejus cadere debet. T. 3. c. 823.
Mortem auctore potius quis debet, quam auctorem dicitur committere. T. 3. c. 823.
Mortem defuncti heres, qui non videtur, amittit hereditatem. T. 3. c. 415.
post Mortem arguitur de iure, et vi parentis, aut patris non potestatem. T. 7. c. 986.
de bona eorum, qui Mortem sibi contraxerunt. T. 7. c. 1573.
Mortis manumissio similis est. T. 6. c. 638.
Mortis comparatur scriptis bonorum debitoris. T. 7. c. 1321.
Mortis casus ad deportationem casum non trahitur. T. 3. c. 991.

Mortis causa capio non imputatur heredi in Falcidia. T. 5. c. 1491. hoc verba quomodo accipiunt. Ibidem duobus modis aliquid imputatur in Falcidia dicitur. Ibidem.
Mortis causa capio quid sit. T. 5. c. 378. in mortis causa capionibus in Falcidia non habet locum. Ibidem.
Mortis causa capio quid sit, et dicitur. T. 6. c. 463.
Mortis causa capio non est legatum. T. 6. c. 479.
Mortis causa capio latius patet, quam mortis causa donatio. T. 4. c. 1234.
Mortis causa capionem non iustit legatum obtinent, et donationes causa mortis. T. 6. c. 1238.
Mortis instantia tempus peremptum spatium in Falcidia relinquit. T. 4. c. 893.
Mortis causa capio. Vide, Capio.
Mortis causa capio accipitur generaliter, et specialiter. T. 3. c. 804.
Mortis causa capio in impetitor in quantum legit Falcidia, vel legit Glicia, vel in Trebellianum. T. 3. c. 140.
Mortis causa capio committitur evenit est. T. 6. c. 1067. legata, et fideicommissa continent. Ibidem.
Mortis causa capio quomodo accipitur, et in quomodo officio testamento accipitur, et quando. T. 3. c. 140.
Mortis causa donationem an agens de inoffensio amittit. T. 3. c. 142.
Mortis causa capio quid dicitur. T. 4. c. 61.
Mortis causa capio an sit legatum, fideicommissum, vel hereditas. Ibidem.
Mortis causa capionem quibus conservatur, et patet an bonorum possessione contra tabulas a praeteritis. T. 3. c. 63.
Mortis causa quod capitor capitorum auctore. T. 3. c. 81.
Mortis nullum aliud solutum esse videtur, quam voluntas auctoris mortis. T. 7. c. 1045.
Mortis causa capio continet et hereditatem, et legatum, et donationem causa mortis. T. 7. c. 1484.
de Mortis causa donationibus. T. 7. c. 1487.
Mortis causa donationem ab intestato an sit iustit legatum. T. 3. c. 635.
casus Mortis an trahatur ad casum deportationis. T. 3. c. 635.
Mortis causa capio, quibus sit, et prope. T. 7. c. 464.
et Mortis causa capionibus in subdoleat Falcidia. T. 7. c. 1151.
Mortis causa capio an accipitur fideicommissum, vel Falcidia. T. 3. c. 460.
Mortis causa trahitur ad casum emancipationis. T. 4. c. 694.
Mortis in matrimonio filia des potestatem ad patrem redit. T. 6. c. 410.
Mortis in quando dicitur. T. 7. c. 610. et c. 1231.
Mortis res. T. 7. c. 610.
Mortis filio locum religionis facit, religionem mortui in alium locum translatum non facit locum religionis. T. 5. c. 916.
Mortui corpus commendare terram est deposcere. T. 5. c. 415.
Mortui auctore defuncto est. T. 3. c. 125.
Mortui nati, nati non videntur. T. 3. c. 422.
Mortui auctorem, obdum, et pollicentem parari. T. 4. c. 226.
Mortui duobus pariter, an videtur alter alteri superstitis. T. 3. c. 4074.
Mortui non male dicendum. T. 7. c. 996.
De mortui inferendo. T. 3. c. 394.
De mortui inferendo interdictum. Vide, Interdictum.
de Mortui inferendo interdictum dicitur domino proprietatis. T. 3. c. 379.
Mortui bone, qui legatus est, neque coram, neque caro debetur. T. 3. c. 980. nec debetur estimatio animae. Ibidem.
de Mortui bone, vel animal post litem contestatum sine dolo, et culpa possessoris. T. 3. c. 138.
Mortui eo, qui appellatur a sententia in negotio civilis, in quo mortui, et transactor in heredem. T. 7. c. 1328.
de Mortui inferendo, et sepelire adificando. T. 3. c. 570.
Mortuorum bona variata ut ad locum transferuntur. T. 6. c. 138.

Mortuorum demum bona non honeste peculator. T. 3. c. 123.
Mortuorum auctore condemnationem bona facio non videntur. T. 3. c. 181.
Mortuorum corpora qui impuris efficiunt, ut iuniorum. T. 3. c. 563.
Mortuorum intra urbes aspicere vult Divus Atrianus. T. 3. c. 1121.
Mortuorum in arbo aspicere lege vetitur. T. 4. c. 323.
Mortuorum in locum purum inferere non a sumere som, aut pretium loci prestare actione in factum funeris compellitur. T. 6. c. 299.
Mortuorum inferre locum parum an iura ex sociis invito alteri possit. T. 3. c. 304.
Mortuorum qui inferi in alium locum, non hoc locum religionis, et tenetur actione in factum. T. 3. c. 410. qui in communem locum inferi mortuorum quo actione tenetur. Ibidem.
Mortuorum, et mortui ossa, et cineres quomodo intelliguntur. T. 6. c. 296.
Mortuorum praeteritis qui aspicere, anquam intelligitur rebus humanis fuisse. T. 3. c. 1274.
Mortuorum obligationum in heredem an transmittit. T. 3. c. 126.
et Mortuorum heredes, vel accusator. T. 7. c. 1327.
Mortuorum an recte condemnentur lite contestata. T. 4. c. 783.
Mortuorum praesumptio dicitur ex contraria vita. T. 3. c. 831.
Mortuorum praesumptio corripit ad maritum pertinet, non ad ejus heredes. T. 7. c. 896.
Mortuorum praesumptio corripit ad potestatem patris pertinet. T. 7. c. 896.
Mortuorum priores habentur origine. T. 3. c. 688.
Mortuorum inveniuntur consuetudinem fecit. Ibidem.
Mortuorum tabularum mortuorum qui. T. 6. c. 728.
Mors extorquendi incivile in metu spectatur. T. 6. c. 119.
Mors, et consuetudo an differt. T. 3. c. 38.
Mors. Ibidem.
et Mors sit scriptum. T. 7. c. 445.
Mors iudicium, an sit iudicium. T. 7. c. 624.
Mors, idem indicat. T. 3. c. 724.
Mors unde recuperari potest, nisi quis in agna locum interim adhibeat sit. T. 3. c. 870.
Mors corporis, et ejus defunctus. T. 3. c. 843.
Mortuus, et mobilis in quo differunt. T. 3. c. 1004. et c. 190.
Mortuus proprie accipi per animalibus. T. 3. c. 1004.
Mortuus qui dicitur. Ibidem.
Mortuus. Vide, Mobilis.
Mortuus, idem agere. T. 3. c. 303.
Mortuus cautio, et Quinto Nuncio Severa composita, quamvis est. T. 5. c. 1029 continetur.
Mortuus legatum quomodo evenit. Ibidem.
Mortuus cautio in quibus locum habet, et in quibus non. T. 5. c. 1012.
Mortuus cautio. T. 3. c. 961. Vide, Cautio Mortuus.
Mors, auctore expensae dote, et intra diem experimentum latorum generalis, cunctis sit destinatum. T. 3. c. 630.
Mors auctore aut expensae dote, ut sit dupliciter, in dies singulos certam mercedem pro suo usum praestaret, an sit locatio. Ibidem.
Mors iniqui extra ordinem. T. 5. c. 461.
Mors et rursus in quo differunt. T. 5. c. 977. et c. 978.
Mors qui interpretatur. T. 6. c. 46.
Mors ut aviator, fideiussor iudicii sibi dandus est. Ibidem. c. 125.
Mors maritum auctore totum, et publicationem, auctore confesso, auctore adificando. T. 6. c. 296.
Mors cautio potest, et non contra. T. 3. c. 104.
Mors pecuniaria est, et arbitraria. Ibidem.
Mors per iudicium. T. 3. c. 173.
Mors an rursus sit. T. 3. c. 472. et c. 423.
Mors, et penna differt. Ibidem.
Mors per iudicium quid sit. T. 4. c. 281.
Mors interdictum appellacionis elicit iure antiquo quibus debetur. T. 3. c. 15.
Mors per iudicium accedit fisco. T. 3. c. 44.
Mors an infans. Ibidem.
Mors proprie quid sit. Ibidem.
Mors, qui scilicet irritata est, potest abru-

Mulier nec dotis domina. T. 7. c. 882. et c. 884.
 Mulier plus commode heredes suo reliquit,
 quam ipsa heredit. T. 7. c. 891. ipsa suo
 potest maritum convensum aliter, quam facere
 possit, nec heredes ejus. Ibid.
 Mulier res adultuli facit post divortium sacro
 mancipiorum non potest littera accegnate dies.
 T. 7. c. 1533.
 Mulier, adulteri corvicia, hodie lotum dotem
 amittit, et donatorem propter nuptias. Ibid.
 c. 1530.
 Mulier in actionibus personarum perferitur
 alie fratribus mariti, etiam antiquioribus.
 T. 7. c. 883.
 Mulier, cujus culpa divortium fit, mulctator
 dotis lata, et littera nuptiarum. T. 7. c. 890.
 Mulier causa dotis quod privilegium habet. T. 7.
 c. 1391.
 Mulier ingenua, qui conjugis se serva alieni.
 T. 7. c. 784.
 Mulier jura familiaria, ut suum heredem habere
 non potest. T. 7. c. 1438.
 si Mulier libera contra deumetiam non
 marital se servo suo, serva 91 mea, et bona
 omnia ejus cum capto in me transferuntur
 genere quodam successione. T. 7. c. 1192.
 si Mulier stipulata est a marito periculum dimi-
 nutionis dotis reddi ei, cui ipsa vellet mulierare.
 T. 7. c. 1419.
 si Mulier habet totam hypothecam dotis no-
 mina. T. 7. c. 1530.
 Mulier. Vide. Item.
 Mulier ca- legio patria tacitum conseruata,
 quoniam si dote nomine debet a marito,
 qui patri dotis solvit, an aliquo diei facit.
 T. 1. c. 918.
 Mulier an sit domina rerum dotalium, et ma-
 ritus. T. 1. c. 1432. 1912.
 Mulier, qui suo dotis conservanda causa bona
 mariti persequitur jura tacite hypothecae, an
 perferatur prioribus omnibus conditionibus
 hypothecarum, cum expremat, et manifeste
 sit potestas habentibus. T. 1. c. 1026.
 Mulier olim non habebat, nisi asponsum hypo-
 thecam in bona mariti. T. 1. c. 1627.
 Mulier concurrens cum privato antiquior vincit,
 concurrens cum facto antiquior vincit. Ibid.
 Mulier an in gratiam dote perferatur facto, si
 prius sit antiquior facto, et muliere; si
 facta antiquior muliere, eo quod mulier pre-
 feratur privato, cum sedet agitur de bonis
 mariti distrahenda. Ibid.
 Mulier concurrens cum privato, et facto anti-
 quioribus, quomodo, cum agitur de dote re-
 ceptura in bona mariti, vocat utrumque.
 Ibidem.
 Mulier quo esso, et qua conditione possit re-
 casare. T. 2. c. 686.
 Mulier quomodo se psumat a dejectione. T. 7.
 c. 427.
 Mulier quo privilegio gaudeat in rebus mariti
 adversus creditores. T. 7. c. 506.
 Mulier an omnia sua bona possit dare in dote.
 T. 8. c. 66.
 Mulier virginitas an requirit in suam tutelam.
 T. 4. c. 688.
 Mulier an possit nuntiare. T. 4. c. 719.
 Mulier si dote promissari suo stipuletur ma-
 rito. T. 4. c. 771.
 Mulier ebrietas habere potest, mulier ebrietas
 habere non potest. T. 9. c. 991.
 Mulieris prudens coloris est corrus. T. 8.
 c. 71.
 Mulieris venter per quinque inspectus obsta-
 tiones. T. 6. c. 966.
 Mulieris mores quando coercentur, et quo-
 modo mariti. T. 5. c. 478. et c. 479.
 Mulieris mores aliter puniuntur, et mores
 viri. Vide. Mores.
 Mulieris obligatio. Vide Obligatio.
 Mulieris patrimonium est dote. T. 9. c. 298.
 Mulieris legatus, proprietarius, et imperialis causa
 eadem est puerili, et tutore causa differt in
 locutione servanda a venditore, vel marito,
 vel testatore, vel usufructuario facto. T. 6.
 c. 128.
 Mulier et imperialis in quibus casibus tenet dote.
 T. 4. c. 960.
 Mulieris culpa directio facta, jure mulctator
 dote mulier. T. 3. c. 1019.
 Mulieris morte soluto matrimonio, an maritus
 ex pacto dotelem integram retinere possit. Ibid.

Mulieris proprium est in domo se continere.
 T. 4. c. 473.
 Mulieris mors crimine exagitur. T. 7. c. 1336.
 pro Mulieris dote in se mariti non debent addi.
 T. 7. c. 923. et seq.
 Mulieris privilegium a repetitionibus dote. T. 7.
 c. 881. et seq.
 Mulieris dotelem repetitionis privilegium. T. 7.
 c. 1291. et seq.
 Mulieris expromissio an tollatur naturalis
 obligatio, et signa remota. T. 2. c. 384.
 Mulieris intercessione reatiosa, creditor tamen
 actio resistit. T. 8. c. 73.
 Mulier ignorans jura agnoscit. T. 1. c. 302.
 Mulier quomodo actio dote recuperanda amittit,
 et quando non. T. 5. c. 153 quid statuit
 per Arceus. Ibid. Item Joannes Glossator.
 Ibid. c. 534.
 Mulier vetustas temporis deducit locum impen-
 sationis venditori non potest. T. 3. c. 144.
 Mulier in iurisdicte dote nil sibi agnoscit
 jura. T. 5. c. 813.
 Mulier, et mortui quodam, et quibus casibus
 succurritur. T. 6. c. 103. et c. 104.
 Mulier, de frigida vii conseruit, fides
 adducitur. T. 6. c. 1000. et c. 1007.
 Mulier prohibetur inter conpium elitis con-
 sultare, et aliter servare, prebiteri faciente
 sacra. T. 8. c. 894.
 Mulier, qui pro alio intercessit solvo novendi,
 non tantum se servatorem Vellegio sub-
 vult, sed etiam dejectionis mulieris. T. 4.
 c. 1307.
 Mulier an facile et obligat res mariti pro
 pauperibus. T. 2. c. 916.
 Mulier quomodo lege Vocacione relinquere po-
 test. T. 3. c. 73.
 Mulier si legata sit 150. donec aliter, an in
 singulis tantis 50. relicta esse videtur, et
 debeatur, donec arbit. T. 3. c. 167. et c. 163.
 Mulier non potest ignorare jura in com-
 pendio, via lictis. T. 4. c. 174.
 Mulier non potest amissionem bonorum relinquere
 non potest lege Vocacione. T. 7. c. 1440.
 Mulier aule ex causa licet a viro distare,
 viro licet. T. 7. c. 1546.
 Mulier dante actio rei usoria, non casuosa
 T. 7. c. 910.
 Mulier si causa procedit 910. T. 7. c. 918.
 Mulier cum antiquior, quod bona mariti
 distrahenda, quomodo creditor antepositor.
 T. 1. c. 1027.
 Mulier factum ignorat non jus, an detur pe-
 titio hereditatis, et legatum acceptum. T. 2.
 c. 685.
 Mulier, et pro dote bonis interdicitur. T. 2.
 c. 623.
 L. Mulier, de causis, et de causis, expulsa. T. 4.
 c. 708.
 in Mulierem an compromitti possit. T. 4.
 c. 271.
 Mulierem an excois jura naturalia ignorat.
 T. 5. c. 1891.
 adversus mulierem Procurator agendo mandat,
 an mulieris oppositio exceptioem Senatu-
 consulti Vellegio, an possit se bene repeli-
 catione dote. T. 5. c. 104.
 qui Mulierem funerari suis sumptibus, non
 pietatis causa, et dote actio funeraria de re-
 cuperanda sumptibus in bonis mulieris fa-
 cilit. T. 5. c. 901. hanc actio est puerila, an
 privilegio, et quando dote. Ibid.
 Mulierem post quinquagesimum annum cum
 genere, Plinius, et Aristoteles affirmant. T. 6.
 c. 393.
 Mulierem pro dote actio Justinianum non ha-
 bet. T. 6. c. 290.
 Mulierem in adulterio deprehensam ipso facto
 infamia notari. T. 4. c. 377.
 Mulierem, et maritus rerum quarundam eorum
 plenum proprietatem dedit, vel donavit,
 vel reliquit, et prius maritus in secundo
 matrimonio conveniens, mulieris eorum
 rerum eandem proprietatem, et usufructum
 solum eorum rerum retinere, proprietatem
 statim et die secundo matrimonio exilis li-
 beris primo matrimonio. T. 7. c. 960.
 Mulierem jura quoniam accusat. T. 2. c. 686.
 de Muliere, qui, cum adulterio, abactum
 vivum vita esse foetum, et tunc nuptiis,
 quid sit standum, et prior factu reatus, so
 legatur Lege Julia. T. 3. c. 1290.

si Mulieris dote dos, et des ab castraco dote in
 quo differt. T. 3. c. 954.
 de Muliere, qui convertitur a marito ex pro-
 mulieris dote. T. 7. c. 1319.
 de Muliere cum marito de dote agente, ibi.
 Muliere opte, qui virgo putatur, an redi-
 bitus locus est. T. 3. c. 103.
 de Muliere, qui stuprum committit cum servo
 proprio. T. 7. c. 1544.
 de Muliere, qui suo casu legitime diversit
 mariti. T. 7. c. 1535.
 de Muliere, qui beneficio Principis aliquem
 eduxerit. T. 7. c. 1538.
 de Muliere libera, qui contra deumetiam
 dedit se jussu servo servat, capite man-
 titur, et si servus ejus, quia servus nat. T. 7.
 c. 1539.
 Mulieris an matrimonium mortuus, de patre pro-
 fectis, an pater non sit, quod maritum in re-
 mensat. T. 4. c. 1631.
 Mulieris qui Prolele, in qua qua offi-
 cium gerit, an et concubum, vel concu-
 busat. T. 2. c. 618.
 Mulierem jura naturalia respectu dote sunt
 dote, et soluto matrimonio, ut scilicet viro-
 rum coniugium, jura civilia respectu hypo-
 thecae, et si dote persequatur. T. 7. c. 529.
 Mulieris, honore, et genere meritorium obli-
 vitionis. T. 7. c. 332.
 Mulieris arbitria esse posse, iudices non posse.
 T. 1. c. 211.
 Mulieris instrumentum libris mensoribus conseru-
 atum. T. 4. c. 250.
 Mulieris quod modis sunt impedire. T. 8.
 c. 438.
 Mulieris pugnantes neque torqueri, neque
 damari possunt. T. 6. c. 918.
 Mulieris exactione, pueritiam dicitur, qui sunt.
 T. 1. c. 146.
 Mulieris persequenda quomodo monere subire co-
 quatur. T. 8. c. 233.
 Mulierem an ad actionem suspecti admittantur.
 T. 1. c. 146.
 Mulieris excois in quonibus libris Ma-
 joribus, aliter jura accusandi non habentis. T. 5.
 c. 1020.
 Mulieris libidinem hodie magis maritum, imo
 furem, quem visum servat. T. 5. c. 1386.
 Mulieris alio suo dotebus fateretur,
 etiam si bona haberet. T. 5. c. 903.
 Mulieris quomodo utatur beneficio Senatu-
 consulti Vellegio, et quando non. T. 5. c. 910.
 Mulieris quod non hodie post mortem viri ar-
 bitrio quibus duntaxat. T. 3. c. 512.
 Mulieris Viri Feminae.
 Mulieris ceteri extra matrem parvi sunt. T. 6.
 c. 667.
 Mulieris omnia in bonis pater dote non ha-
 bebent, an inoleverunt. T. 6. c. 936.
 Mulieris infans esse Paulus praesensum
 affirmat, si non cingens maritum tempore la-
 gime. T. 6. c. 538.
 Mulieris alim distrahe non habet, et inoleverunt.
 T. 6. c. 938.
 Mulieris, qui nobis liberarum locum est, va-
 re de re non possunt. T. 6. c. 517.
 Mulieris etiam publica erat in perpetuo to-
 tela. T. 4. c. 1357.
 Mulieris olim viri appellati. T. 4. c. 134.
 Mulieris in Ecclesia ordinari non possunt, sicut
 mulier. T. 6. c. 945.
 Mulieris testes adhiberi possunt adversus cri-
 micos. T. 6. c. 809.
 Mulieris solent pecuniam sumere ex arte ma-
 riti, lascio mariti. T. 5. c. 326.
 Mulieris decessit in perpetuo tutela asso ca-
 ledi Claude. T. 6. c. 908.
 Mulieris olim erant in perpetuo tutela. T. 4.
 c. 1065.
 Mulieris quinquaginta, et novem partem ha-
 bere possunt suo viro. T. 6. c. 1255.
 Mulieris dotelem esse repulsum interit. T. 3.
 c. 1036.
 Mulieris an ab accusatione prohibentur. T. 6.
 c. 319. et c. 320.
 Mulieris an facere decessit jura alienum,
 quam ad dotelem potest. Ibid.
 Mulieris etiam suo alio, se tunc decessit po-
 test. T. 4. c. 319.
 Mulieris non possunt adhibere constituto ex-
 promittit. T. 4. c. 473.
 Mulieris non possunt fungi officio argosterio-

rum. Ibid. ubi non nos accepit. Ibid. remouetur ab officio publico. Ibid.
Mulieres per cuius auariciam non poterat. T. 4. c. 736.
Mulieres humiles, shetiae, et famosae quae conueniunt. T. 7. c. 853.
Mulieres, quae transgredient in aliam familiam, obliuiscuntur liberi gratia maritum. T. 7. c. 868.
Mulieres veneficae, vel adulterae dote exigere licuit viri, liberi de suo substantia clauibus quae adempta. T. 7. c. 1316.
Mulieres ubi habitant in urbe Roma praeter dictum, paraphrasin periculis. T. 7. c. 1392.
Mulieres dantur in opus autem et tempore, ac retineant libertatem. T. 1. c. 192.
Mulieres quae caui, et quae summe bonorum ecclesiarum haereticis instanti non poterat. T. 2. c. 628.
Mulieres ad accusandum in re aecoris admittit Praetores auctoritas. T. 8. c. 37.
Mulieres ad remouendam ab officio mense anpliam. T. 8. c. 110.
Mulierum intercessionem prohibetur. T. 6. c. 94. et duobus casibus ubi puer nullae aut. Ibid.
ad Mulierum factu. T. 1. c. 127.
Mulierum patronum olim conserbat in doctibus. T. 5. c. 903.
Mulierum heredes in lege Voconia coartati aut. T. 6. c. 298.
Mulierum legatum virginis contineri. T. 4. c. 154.
Mulierum intercessionem. T. 8. c. 343. Vide, intercessionem.
Mulierum intercessionem improbatum Senatucensu Velleiano. T. 3. c. 89.
Mulierum intercessionem infirmis Senatucensu Velleiano. T. 4. c. 101.
Mulierum iudicium non sequitur sine lequidatione. T. 4. c. 906.
Mulierum officium est demum curare, et liberum. T. 4. c. 574. et c. 516.
Mulierum intercessionem quibus casibus non valet. T. 7. c. 774. et c. 774.
Mulierum lectu licet praecipuum actum tempore. T. 7. c. 863.
Mulierum aures praeterea qui. T. 7. c. 896.
Mulieribus totius auctoritas necessaria. T. 1. c. 125.
Mulieribus, quae pro his interessunt, accedunt exceptionibus, replicationibus, et conditionibus. T. 1. c. 5. et c. 45.
Mulieribus legatibus viris decem fenes datur. Vide, locutus, et legere.
de Mulieribus scilicet. T. 8. c. 408.
Mulieribus intercessionibus in rem aum non accedunt. T. 5. c. 911.
Mulieribus quoque legatibus aduenientia solet, sed non in locis. T. 5. c. 612. aliquando etiam aduenientia solet rusticis non habebat easque iurisdictionem, quoniam consilium. Ibid.
Mulieribus in quibus casibus, et quomodo cum eam restituit in integrum debetur. T. 6. n. 188.
Mulieribus teste auctoritatem, cum de fructibus, non ut facilius calumnietur. T. 6. c. 87.
Mulieribus, quae contrahunt secundum cupias, antequam potiores verum sicutum, pome indicem. T. 7. c. 983. et c. 564.
de Mulieribus liberi, quae se serva alia conueniant, Senatucensu Velleiano. T. 7. c. 1531.
de Mulieribus testibus prior. T. 2. c. 620. et seq.
Mulierum mutacionibus deputatum qui solliciti, vel receptati, ut coheredus. T. 8. c. 419.
Mulierum, et iustores serva urbana continetur. T. 6. c. 912.
Mulierum intercessionem. T. 8. c. 298.
Mulierum verbum est ambiguum, nam et mulier et verbo significari possunt. T. 4. c. 1310.
Mulierum, vel mulierum per se legator, nihil interest, an duo muli, sed duo mulier. T. 3. c. 151.
Mulierum, et mulierum se per ordem a iurisdictione habentur. T. 1. c. 492.
Mulierum quomodo fiat. T. 3. c. 1062. an vini nomen continetur. Ibid.
Multa quid. T. 7. c. 85.
Mulier minor ex matre filii fuit, hodie aetiam decem. T. 1. c. 211.

Multa in iure facile licet, quae expressae non licent. T. 5. c. 211. autem potestatem intendi non debet, nec privatus debet. Ibid.
Multa licet multiter aemulatio, quae verba argunt, ubi non sunt. T. 3. c. 717.
Multa dicuntur, et pignoris capientes habent, qui iudicantibus habent. T. 2. c. 84.
Multa ut dicitur. T. 1. c. 321.
Multa cum compa aut regalia. T. 8. c. 675.
Multa cum esse dicitur Societas. T. 7. c. 129.
Munda ubi unde dicitur. T. 8. c. 1061.
Munda mulierem legatum admodum. T. 1. c. 201.
Munda mulierem legatum quoniam. T. 6. c. 1014.
Munda mulieribus, et senatus mulieribus dicitur. Ibid.
Munda ab ornamentis apparatus. T. 6. c. 1014.
Munda virginitas nulla est. T. 4. c. 727.
Munda exilio, seu publica iustitia leguntur. T. 3. c. 75.
Munda per communicare. T. 1. c. 177.
Municipales magistratus. Vide, Magistratus municipales.
Municipales magistratus autem. T. 5. c. 548.
Municipales magistratus dicitur duntaxat. T. 7. c. 129.
Municipales admodum autem. T. 8. c. 315.
Municipales magistratus in hebraeos ius dandi tutoris. T. 6. c. 474.
Municipales magistratus habuit iurisdictionem usque ad certam summam. T. 3. c. 49.
Municipales magistratus quoque habet dicitur mulier. T. 4. c. 923.
Municipalia res. Vide, Lex municipales.
Municipia qui dicitur. T. 5. c. 834.
Municipium nunc proprie facit. T. 5. c. 834. et T. 8. c. 241.
Municipium, et iurisdictionem pro eodem accipi. T. 6. c. 325. et c. 325.
Municipium origo, maxime, adeptus, aut adfectum facit. T. 4. c. 161.
Municipes quibus modis fiat. T. 4. c. 131. et c. 131.
Municipes tria tenent. T. 8. c. 310.
Municipes qui proprie vocantur. T. 2. c. 538.
Municipes originem, et voluntatem. T. 8. c. 740.
Municipes intelligunt scire, quod scire habet, quibus est auctoritas republicae commissa. T. 1. c. 191.
Municipes ad per servum suo nomine acquirere possunt. T. 6. c. 590.
Municipes heredes iustitiae non possunt, et eor. Ibid.
Municipes, et municipia, civis, et civitates ad per se possessionem apprehendere possunt. Ibid.
Municipes quibus modis utuntur, ad nullo modo possidere dicuntur. Ibid.
Municipes qui aut, et dicitur. T. 8. c. 105.
Municipes an per se, vel per alios, et per quos personas, et quid sibi acquirere possint. T. 3. c. 290.
Municipes, quibus non solvitur vectigal, idem emphyteuta, ut habent rem quasi sibi committam. T. 3. c. 281.
Municipes iustitiam actione ad subbidum. T. 3. c. 878.
Municipes iustitiam corpus est, et universum non idem semper. Ibid.
Municipes hodie iustitiam heredes possunt, olim non poterat et eor. T. 3. c. 878.
Municipes non obligantur legibus Romanorum. T. 4. c. 263.
Municipes proprio qui sint. T. 4. c. 341.
Municipes qui sint. et c. 263.
Municipes unde dicitur. Ibid.
Municipes an per se possidere possint. T. 4. c. 189. an per alios possint. Ibidem.
Municipes an heredes iustitiam possint, et ad succedere possint. T. 4. c. 18. an et legari possint. Ibidem.
Municipes, et municipes eor intercedere iustitiam non possunt. T. 4. c. 1314.
Municipes hodie loci privatorum habentur. T. 6. c. 906.
Municipes qui sint proprie. Ibid.
Municipes olim non poterant iustitiam heredes a Senatucensu. T. 3. c. 878.
Municipes possidere per administratores licet, per se possidere non possunt. T. 3. c. 260.

Municipia iustitiam personae admodum. T. 7. c. 1184.
Municipia quid conueniant et quid non. T. 6. c. 538.
cum Municipibus testamenti factum olim conuenit. T. 3. c. 452.
Municipiorum Municipia qui. T. 4. c. 436.
Municipiorum bona privatorum esse intelliguntur. T. 4. c. 408.
Municipiorum auctoritatem autem magistratus municipales. T. 2. c. 548.
Municipiorum titulus conuenit. T. 1. c. 163.
Municipiorum fieri quid sit, et signum. T. 6. c. 519.
Municipes quomodo graue quidam interpretari solent. T. 6. c. 106.
Municipes qui dicitur. T. 7. c. 454.
Municipia. T. 6. c. 548.
Municipium, ad idem, vectigal obnoxium. Ibid.
Municipes an pueri et viri torquentur aequum asper est. T. 6. c. 502.
Municipes res, idem, conuenit. T. 7. c. 830.
Municipes qui agnoscit, et quid immunitas. Ibid.
Municipes qui. T. 8. c. 241.
Municipes personae non hoc dicitur. T. 6. c. 294. et T. 4. c. 1338.
Municipes publicum, et ius civile. T. 8. c. 893.
Municipes regnum arguntur. T. 8. c. 241.
Municipes domum, et aedem dicitur. T. 1. c. 149.
Municipes publicum, et ius civile in iustitia, quae prius conuenient. T. 8. c. 294.
Municipes patrimonium, et munus possessionis idem est. T. 5. c. 953.
Municipes aliquid quomodo munus, ita peragunt solent. T. 5. c. 837.
Municipes legendi tribus patrimonialis est, et eor. T. 5. c. 834.
Municipes osendi tribus eum habetur inter heredes munus. Ibid.
Municipes hodie ius munus dicitur. Ibid.
Municipes et hodie in quo differant. T. 4. c. 1330.
Municipes iustitiam hodie deferat possit. Ibid.
Municipes publicum est ius. T. 8. c. 833.
Municipes scire quod est. T. 6. c. 145. et c. 863.
Municipes publicum ad arbitrio impeditur esse possit. T. 6. c. 145.
Municipes quod modis dicitur. T. 6. c. 105.
Municipes fructus comparati de personis publicis personale est, non patrimoniale. T. 6. c. 863.
Municipes interpretatur domum, et legationem; munus iudicium, venationem. T. 3. c. 829.
Municipes possessionem, domum voluerunt quod proprio. T. 4. c. 146.
Municipes publicum quid. T. 4. c. 535.
Municipes tribus modis dicitur. T. 4. c. 263.
Municipes quodque dicitur deus non dicitur. T. 4. c. 146.
Municipes hamulum, vacuum, quo eligendi nuncius. T. 7. c. 717.
Municipes patrimoniale quid sit. T. 4. c. 863.
Municipes publici variis. T. 8. c. 246.
Municipes in iunctis sumptis ad omnes pertinet collegia. T. 8. c. 199.
Municipes aut specie, quod munus exequitur, aemo dicitur iustitiam munus auctoritatem relevat. T. 8. c. 13.
Municipes civilis qui facit, et certi temporis vacatorem habet. T. 8. c. 210.
de Munere gratuito non est iudicandum. T. 7. c. 1371.
Munera hamula, et violeta. T. 8. c. 881.
ad Munera personalem qui, et quales sint commissi. T. 8. c. 263.
ad Munera civilis conuenientia ut fieri debent. T. 8. c. 218.
Munera civilia inter patrem, et filium familia ius aduicia. T. 8. c. 219.
Munera civilia per ordem per fortissimum modo conuenient. T. 8. c. 83.
Munera civilia iustitiam, vel conuenient aemo cogitur. T. 8. c. 234.
ad Munera civilia munus. T. 8. c. 151.
Munera publicum qui aut. T. 8. c. 884.
Munera, quae patrimonialis auctoritatem publice graue indicant, ab omnibus subuevenda sunt. T. 8. c. 241.
Munera patrimoniorum mulieres etiam sustinere debent. T. 8. c. 144.
Munera civilis quomodo dicitur. Ibid.
Munera corporalia, et pecunia quando restituntur. T. 8. c. 213.

Mutus si stipulationem contrahere non
 potest, per *actorem* accipitur posit. *Id.*
 Mutus emere, et vendere potest, non autem
 facere *formam* T. 6. §. 939.
 Mutus in locupletate testis esse non potest.
 T. 3. §. 1442.
 Mutus, et sordidus olim famuli in emptoria fieri
 non poterat. T. 2. §. 873.
 Mutus, et sordidus accipere manusmittere possunt
 habere auctores, vel per stipulationem. T. 6. §. 1832.
 Mutus si fructum retinere possit. T. 3. §. 64.
 Mutus, et sordidus locutione praesentatione
 potest acceptum, et ad eius debitorum pro-
 pessionis cedant. T. 5. §. 437. et §. 538.
 Quod de ractu, ibid. quid emia concensus
 est, et quid non. *Ibid.* de municipibus quo-
 seniendum. *Ibid.*
 Mutus, et sordidus per auctoribus, et ignoscen-
 tibus potest. T. 5. §. 4053.
 Mutus hereditatem adire non potest, et quaere.
 T. 5. §. 538.
 Mutus, et sordidus ab auctoribus excusator, non
 a minoribus. T. 4. §. 1537.
 Mutus non potest esse procurator. T. 4. §. 1238.
 Vide. *Procurator*.
 Mutus, et sordidus, ut matrimonium contrahere
 possint, alii procuratores dant, et quid ratio-
 hoc illic concensus. T. 6. §. 99.
 Mutus si praesens de dei possit. T. 6. §. 685.
 Mutus si per auctoribus, et sordidus, per
 traditionem auctorit, vel emancipationem, vel
 concensum iure, non per stipulationem.
 T. 4. §. 1780.
 Mutus quae res possit stipulari, nec promitte-
 re. T. 1. §. 241.
 Mutus si ad hoc concensum relinquere possit.
 T. 3. §. 705.
 Mutus ad intervallum possit hic contractibus
 perficienda, qui aucto concensus peribuntur
 T. 4. §. 275. ad in contractibus, qui verba
 habent, non intervallum possit. *Id.*
 Mutus an obligatorum, vel stipulationem con-
 trahere possit. T. 4. §. 234.
 Mutus an tutor esse possit. T. 4. §. 275.
 Mutus an in emancipibus, traditionibus, et si-
 milibus contractibus obligari possit. T. 4.
 Mutus, et sordidus quomodo possint obligari.
 T. 2. §. 676.
 Mutus est juris gentium. T. 2. §. 15.
 Mutus esse contractus. T. 6. §. 308.
 Mutus esse auctoritatem. T. 6. §. 307.
 Mutus si ad auctoritatem dant. T. 3. §. 437.
 Mutus quibus in rebus consistat, et quibus
 non. T. 4. §. 236.
 Mutus non contrahit aliter pecunia de-
 bitum. *Id.*
 Mutus tacitum quid. T. 6. §. 189.
 Mutus conciliare aucto concensum bene de-
 berit. T. 6. §. 141. et §. 161.
 Mutus endem in appellationem. T. 3. §. 229.
 Mutus quid est. T. 5. §. 301.
 Mutus quid est commodum ad absumi
 T. 3. §. 4047.
 Mutus est species alienationis. T. 6. §. 593.
 Mutus cum populo abque tolera contrahit
 contractum non consistit. T. 6. §. 310.
 Mutus est quodcumque habemus ad tempus
 T. 6. §. 303.
 Mutus datur, non ut eundem species credi-
 tor, quem dedit, ibidem, cujus dominum ac-
 ceperit fides, recipiat, sed aliam ejusdem
 generis. T. 6. §. 303.
 Mutus est credendum specie. T. 6. §. 307.
 Mutus si ad hoc recipiat, esse non in alio
 consensu prestat. T. 6. §. 302.
 Mutus est, quod conditoris datur in antecur-
 sum. T. 6. §. 301.
 Mutus non est, si genus aliud recipiat, ut
 per *grivum*. T. 6. §. 302.
 Mutus, et creditum, in quo differat. T. 6.
 §. 304.
 Mutus in quibus rebus consistit. T. 6. §. 304.
 Mutus quibus appellat praetium. *Id.*
 Mutus per commodum scilicet, et commodum
 per commodum. *Id.*
 Mutus esse extractionem. T. 6. §. 304.
 Mutus, et promissum certi conditionem
 speciale contract. *Id.*
 Mutus est quod commodatum est absumi.
 T. 6. §. 304.
 Mutus si auctoritatem conciliat. T. 6. §. 739.

Mutuum est in ceteris rebus, quoniam non in numero, pondere, vel mensura consistit, et antequam, et corpore suo constent, non consideratur, rationem redditus autem problematum T. 4. c. 305.
 Mutuum in rebus istis similibus, non dissimiliter consistit, Ibid.
 Mutuum non est, nisi alienum sit. T. 4. c. 372.
 Mutuum est creditum solutum, quod reddi, et resolvi oportet. T. 4. c. 386.
 Mutuum transumptum conuincit, quod proprium dicitur, contra-bonum sit initio non fuit mutuum. Ib.
 Mutuum et denatio non differunt. Ib.
 Mutuum alium prout consistit. T. 4. c. 430.
 Mutuum datus non recipi eandem pecuniam, sed rem tantum. T. 4. c. 460.
 Mutuum non dicitur, nisi demum solatur. T. 3. c. 465.
 Mutuum eodem genere reddi oportere, quod datum est. T. 3. c. 466.
 Mutuum eodem bono reddendum, quod datum est. T. 3. c. 467.
 Mutuum contrahitur est. Ibid.
 Mutuum re contrahitur. T. 3. c. 470.
 Mutuum quod T. 3. c. 470 prope datur ad aliam rem, Ibidem, commodatum ad eundem. Ibidem.
 Mutuum et pecunia reddenda genus. T. 3. c. 474.
 Mutuum voluntas non est effectus. T. 3. c. 484.
 Mutuum se contrahi possit sub conditione. T. 3. c. 470.
 Mutuum se ad verbum Sicilum, in Lallionem. T. 3. c. 485.
 Mutuum conditionale. T. 3. c. 467.
 Mutuum aliud est, aliud est fructus. T. 3. c. 460.
 Mutuum a mutatione eorum habet. Ibid.
 Mutuum, et depositum differunt. T. 4. c. 11.
 T. 4. c. 443.
 Mutuum in quibus rebus consistit. T. 3. c. 464.
 Mutuum, et sic dicitur. T. 3. c. 460. et solatur gratulatio. Ibid.
 Mutuum quomodo soluitur esse, val denatio. T. 3. c. 491. et c. 495. 497.
 Mutuum, et creditum non differunt. T. 3. c. 464.
 Mutuum est contrarium fieri possit. Ibid.
 Mutuum consistit. T. 3. c. 432.
 Mutuum non contrahitur nisi conuentione, nec traditione prout pecunie. T. 3. c. 430.
 Mutuum nomen in appo prout e omni contrahitur. Ibid.
 Mutuum est contrarium fieri possit. Ibid.
 Mutuum ad alia contrahitur. T. 3. c. 220.
 Mutuum non ad idem uocatur. T. 4. c. 446.
 Mutuum uel, nisi, fructum, quomodo contrahitur. T. 3. c. 431.
 Mutuum ad alia contrahitur, qui re contrahitur, in bonis differunt, Ibid.
 Mutuum est alienationis species. Ibid. ad contrahitur datione rei solente. Ibid.
 Mutuum in quibus consistit, an ex re datur ad aliam. Ibid.
 Mutuum fidem contrahitur inter faures potest recipi pecunia. T. 7. c. 598.
 qui Mutuum dicit, rem siue utramque dei. T. 7. c. 746.
 Mutuum est contrarius. T. 7. c. 704.
 Mutuum est contrarius pecunie alienae datione. T. 7. c. 698.
 ut Mutuum contrahitur, quod requiritur. T. 7. c. 1251.
 Mutuum quod T. 7. c. 642. et T. 8. c. 113.
 Mutuum non consistit de re aliena. T. 7. c. 571.
 Mutuum ad datione pecunie contrahitur. T. 7. c. 603.
 Mutuum verum in quibus consistit. T. 8. c. 113.
 Mutuum ad dationem essentia. T. 8. c. 126.
 Mutuum se idem, quod fructus. T. 4. c. 799.
 Mutuum est contrarius pecunie. T. 4. c. 629.
 Mutuum aliud est, aliud proutum. T. 4. c. 621.
 Mutuum est contrarius, proutum, commercium. T. 3. c. 393.
 Myrrina vase. T. 6. c. 1041.
 Myrrina vase situm contra Ecclesiam, non est. Ecclesiis. T. 8. c. 115.

N

Nam pro ind. T. 2. c. 91.
Nascent verbum quid significet, T. 1. c. 125.
Narbonensis provincie Gothia olim vocabatur.
T. 2. c. 91.

Natus Prætor. T. 8. c. 151.
Narratio, quæ 61. annis continetur, quid sit,
et qualem esse debeat. T. 8. c. 81.
Nascenti condita infamum quæ laci, et ratio
tenetur, et instituti esse tarpis, et uocens. T.
6. c. 858.
Nati, quæ 90. annis abestit. T. 6. c. 469.
Nati possunt quicquam, verum, et novem post-
humi uno utero. T. 4. c. 1197.
qui Nati reperiunt, pro superstitibus habentur.
T. 4. c. 1252.
Natus dicitur, qui in Christi nomine linguis
sunt. T. 2. c. 74.
Nati dicitur, qui in adoptatis in alienam fami-
liam ibi.
Nati dicuntur, qui per Christo patiuntur, et as-
sue vite migrant. Ibid.
Natus dicitur, qui coæculatus adipiscitur. Ibid.
Natus dicitur, qui ab aliis revertitur. Ibid.
Nascenti variis modis, et qui sunt illi nascenti
moli, et quæqueque. Ibid.
non omnis Nascenti, qui utero exit. T. 6. c. 645.
Nati quando plures habent, quous testes. T. 7.
c. 744.
Natalibus omnes liberti ipso jure restituntur.
T. 8. c. 213.
Natalibus restituti nec obsequium, sed hono-
rem debet, nec quasi ingratum accusari potest.
T. 8. c. 214.
Natalibus restituti iudicare sunt condicione, quam
anno domini. T. 8. c. 213.
de Natalibus restitutorum. T. 2. c. 483 et T. 7.
c. 997. et seq.
Natalibus non dicitur manumissio, nec fuisse in
servitum. T. 2. c. 21.
Natalibus restitutus libertus a Principe. T. 3.
c. 96.
Natalibus libertum non restituit Princeps, le-
gis patet. T. 2. c. 997.
Nati non restitui sunt a Principe, obsequia
non debent. Ibid.
Natalis dies adoptionis. T. 3. c. 24.
Natalis dies imperii. Ibid.
Natalis dies Sacrorum, qui dicitur. Ibid.
Natalis Natalis Jovis natalis a temporibus Tra-
iani. T. 4. c. 14.
Natalis. T. 7. c. 445.
Natalis germs quo sit. Ibidem.
Natalium, quod est motus, dicitur quidem
diem. T. 4. c. 446.
Natalium dicitur dies, dicitur autem Sed mens.
T. 4. c. 725.
Natalium dicitur semel liberti quæque, eis e-
jus assebit ob potius causa. T. 6. c. 934.
Natalium quæque ad forum Ecclesiasticum per-
tinet. T. 3. c. 783.
Natalium spiritus. Ibid. T. 8. c. 1111.
Natalium restitutio juris patronatus plenissima
est abditio. T. 7. c. 997.
Natalium restitutio juris ingenuitatis restitutio.
Ibidem. libertum unimodo ingenuum facit,
et non obsequia manumissio debet. Ibid.
Nati non videantur, qui mortui nascentur. T. 7.
c. 1029.
Nati sequuntur deteriorum condicione parcen-
tis. T. 5. c. 1213.
pro Natis infans vulgari sermone accipitur.
T. 5. c. 1077.
de his, qui Nati obis extranei heredes intum
sunt et edite Prætoris, non jure civili. T. 4.
c. 1252.
Nati post capitalium, patri mortuo post ho-
santem non heredes ad lege Corsetia. T. 4.
c. 151.
pro Nati habentur, qui concepti sunt. T. 4.
c. 1252.
Nati postquam confecti bonis possunt, non natu-
os possunt. T. 6. c. 468.
Nati debent in jure, qui le utero est
quando per nato suo habetur. Ibidem.
Natum, et posthumorum differentia. T. 4.
c. 155.
Natus maris est imperare, ferrius obsequi.
T. 5. c. 41. in quibus causa melior conditio
est ferrius et non habetur. Ibidem.
Natus non patitur, ut idem sit actor, et reus
ex eadem causa. T. 5. c. 731.
Natus nihil facit frustra, nec hominem proferens.
T. 5. c. 468.
Natus non nascitur, non facit auri, Cicer-
onis de Aluis. ut. T. 6. c. 306.

Necessarium hunc qui sit, et quid in solutione
reus sit domini propriate debeat. T. 6
c. 174.

Necesse aures habere quinquedecim. T. 2. c. 119.
Necesse non est id fingere, ubi suppliciorum not
est acut. T. 3. c. 376.

Negotium peculiale est negotium patris, vel domus. T. 4. c. 344.
 Negotium facio, ut des, nullam habere similitudinem cum negotio civibus, idcirco ea quae non datur actio principis verba. T. 3. c. 610.
 Negotium gerere non est maleficio exhibere. T. 4. c. 877.
 qui negotium pro tutore gerit. T. 7. c. 955.
 Negotium bonae fidei solvo, et fraude committam, an alii ipso iure nullum. T. 1. c. 199.
 Negotium pro lite sumitur. T. 1. c. 358.
 Nemo a seculo. T. 8. c. 20.
 Nemo, si metas qui signifiarent. T. 2. c. 635.
 Nemo a seculo. T. 1. c. 128.
 Nominem aut idoneum defensorum sive salutatorum. T. 4. c. 130.
 Nominis ubi qui canonem, id est, fulmen praesentis mutare possit, certissima iura regula est. T. 6. c. 329.
 Nominem sibi ipsi causam, an et titulum possessionis mutare possit. T. 4. c. 1067.
 Nominem esse idcirco defensorum rei alienam sine utilitate. T. 6. c. 306.
 Nominem rem suam condicere, alii fuit, regula iura est. T. 3. c. 4. et c. 106.
 Nominem domum dati, ingratum facit, qui iure publico videtur. T. 3. c. 488.
 Nominis res sua servare potest. T. 1. c. 221.
 Nemo in patria sua Proculus adire potest, et cur. T. 3. c. 830. et c. 541. verba Cassiodori quod hic, ibid.
 Nemo iustus aliter donat. T. 5. c. 1205.
 Nemo iustitia deinde sua excludi debet, ut in sua veritate, ubi est, desiniturque fieri ad domum. T. 5. c. 1222.
 Nemo potest obligare non alienam, in qua nihil iuris habet. T. 1. c. 1144.
 Nemo rem, vel hereditatem sui non recte legat. T. 5. c. 1103.
 Nemo sub specie materia, quod minus exequi, aliter minus coarctatus relevat debet. T. 5. c. 362.
 Nemo aliter utiliter possidet, nisi ei, in cuius potestate est. T. 5. c. 344.
 Nemo aliter utiliter stipulatur potest, quomodo hoc sit intelligendum. T. 5. c. 1183.
 Nemo est aliena iactura incum facere debet. T. 5. c. 879.
 Nemo ex causa iustitiae obligatur et adione, quae ex mutuo est. T. 1. c. 399.
 Nemo famulus personae credere debet incertum animi mulieris. T. 5. c. 910.
 Nemo idoneus videtur esse defensor litis alienae sine salutatore. T. 5. c. 1165.
 Nemo actum legitimum aliter non exequi, aut peragere potest. T. 5. c. 837.
 Nemo alienus rei incipiens, et idoneus defensor aliquid satisfactionem intelligitur. T. 6. c. 493.
 Nemo rem suam futuram in eam causam, quo sua sit, utiliter stipulatur. T. 6. c. 644.
 Nemo rem suam sibi doli pure stipulatur recipere, et cur. ibidem.
 Nemo debet cedere supervacua cautela. T. 6. c. 486.
 Nemo cogitur id bene, quae effectus nulla futura est. T. 6. c. 145.
 Nemo facit pro eo debet, qui vergit ad incipit. T. 6. c. 355.
 Nemo se habere potest suo nomine. T. 6. c. 319.
 Nemo idem debitas separatim solvere compellitur. T. 6. c. 498.
 Nemo iustus emancipatur. T. 6. c. 328.
 Nemo iustus rem alienam defendere cogitur. T. 6. c. 62.
 Nemo iustus utilis iudicium patitur. T. 6. c. 504.
 Nemo, nisi miles sit, potest mori, et pro parte testatur, pro parte intestatus exstat. T. 6. c. 679.
 Nemo prohibendus est libertati favere. T. 6. c. 394.
 Nemo prohibetur, quod exadit, alii locare. T. 6. c. 406.
 Nemo, quod suum est, uncapit. T. 6. c. 546.
 Nemo rem suam uncapit. T. 6. c. 562.
 Nemo sicut promittitur iudicium solvere, sicut nec promittitur remo constituitur, quod suum est. T. 6. c. 754.
 Nemo ab eo, qui se republicae munus edito-

rum pollicetur est, obligatur ad editum munus, qui apud rem publicam ipsam fieri pollicetur debet. T. 4. c. 1407.
 Nemo, alioquin animae, lege agere potest. T. 3. c. 52.
 Nemo plus iuris in alium transferat, quam ipse habet. T. 3. c. 536 et c. 517.
 Nemo Opter quos apud veteres dicebatur. T. 3. c. 151.
 Nemo et filius in hereditatem concurrere non possunt. T. 3. c. 30.
 Nemo iure civili aheredari potest. T. 3. c. 883.
 Nemo, si filius praedat, non est suus, sed agnatus. T. 3. c. 304.
 Nemo ex filio adoptivo natus, in hereditate agnati non agitur, utrum aut agnatus originem agatur, queritur. T. 3. c. 853.
 si Nemo intra triginta annorum aetate iura decipit, relicta libera, et patris superest, an patrum fiduciam committitur debet. T. 5. c. 1097.
 Nemo emancipatus, si filio emancipato procul, ubi relictus a bonis propriis, sed omnia emendat. T. 6. c. 466.
 Nemo, qui aheredat filio vocatur ad hereditatem avi, et testamentum ejusdem avi, avo aut, et testamentum huius exstat. T. 4. c. 308.
 Nemo ex eo quomodo succedit. T. 3. c. 431.
 Nemo cum patre quomodo avo succedit. T. 3. c. 157.
 Nemo aheredatus impubis ad praesente lite infilicis aliter et hereditas, ibid.
 Nemo iustitiam utitur cum emancipato filio conjungatur. T. 3. c. 150.
 Nemo an conjungatur patri, vel emancipato, vel in adoptionem filio in hereditate avi. T. 4. c. 83.
 Nemo ex filio emancipato conceptus, si sit praesentem, an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 33.
 Nemo ex suo filio, an simul cum patre admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 31.
 Nemo emancipatus ad adoptivo avo an admittatur contra tabulas avi naturalis. T. 4. c. 63.
 Nemo emancipatus an jungatur patri cum emancipato filio petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 37.
 Nemo filii emancipati, qui dedit se arrogatum, an admittatur contra tabulas avi naturalis. T. 4. c. 16.
 Nemo in adoptionem datus, vel susceptus in adoptiva familia, an jungatur patri cum emancipato in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 63.
 Nemo in adoptionem datus, vel emancipatus, et scriptor, an conjungatur patri, qui in potestate emancipatus est. T. 4. c. 43.
 Nemo in potestate praesentis, an excludat filium emancipatum, petens bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 33.
 Nemo institutus sub conditione casu, an possit esse potestatem bonorum possessionem contra tabulas. T. 4. c. 31.
 Nemo an conjungatur patri emancipato in petenda contra tabulas, quae ex lege praesentis. T. 4. c. 85.
 Nemo susceptus in adoptiva familia, an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas avi naturalis. T. 4. c. 37.
 Nemo ex eo possit esse sub herede avo. T. 4. c. 84.
 Nemo praesentis quomodo testamentum rumptat. T. 3. c. 664.
 Nemo bonorum possessione unde liberi datur. T. 1. c. 81.
 Nemo aheredatus an deat quorvis adherens patrum. T. 3. c. 157.
 Nemo impuberi aheredatus, an deat Carboliana bonorum possessionem, ibid.
 Nemo nomine liberorum comprehendit. T. 6. c. 1188.
 Nemo filii nomine significat. T. 4. c. 1165.
 Nemo ex filio avo succedunt in aliter. T. 3. c. 137.
 Nemo si, aut, et patrum, quomodo sibi invicem conferunt. T. 4. c. 79 et c. 80.
 Nemo ex eo patre emancipato ad bonorum possessionem, et an perire virilis fiant. T. 4. c. 96.

Nepotes ex filia an avo materno succedunt cum avunculis, et materibus. T. 4. c. 80.
 Nepotes ex filia an patruo dote conferre debent, item avunculis. ibidem.
 Nepotes si pater aut et filio emancipato, an filius videtur. T. 5. c. 83.
 Nepotes ex filio quomodo succedunt avo materno cum avunculis. T. 4. c. 80. ad dote conferant. ibid.
 per Nepotes avo acquiri potest hereditas extra iussum patris primis. T. 7. c. 673.
 Nepotes aheredati an conjungantur cum emancipato. T. 4. c. 830.
 Nepotes appellations an connotantur propositis, consultat. T. 4. c. 1161.
 Nepotes, et ceteri in patrum potestatem non recurrunt utiliter an substitui possunt. T. 3. c. 663.
 de Nepotibus ex filio aheredatario venientibus. T. 7. c. 1182. et seq.
 Nepotes utrum ducere an liceat. T. 4. c. 33.
 Nepotes an filio, vel filio, an conferant dote, vel dotebus propter opus matris aetate. T. 3. c. 34.
 Nepotes Praetor sententia de causis Mutinae composita habet constitutionem filii. Pri. T. 3. c. 383. item sententia de vendenda bona quae, qui libelli, et veris actum in rem. ibid.
 Nepotes sententia de praedia rusticis explorat. T. 3. c. 353.
 Nepotes Praetor qui fuerit. T. 4. c. 1215.
 Nepotes Romae Trajan temporibus. T. 3. c. 983.
 Nepotes an filii filii filii traditis in disciplinam Annona Severi. T. 3. c. 972.
 Nepotes Imperator, Vile, Claudius Nero, in Nervum, et in composita praesentis et hereditatis duntaxat. T. 4. c. 387. et c. 388.
 in Nervum deo con ceteris. ibidem.
 in Nervum filii filii filii, tanquam servi jubente creditore. T. 7. c. 1312.
 Nepotes carcer. T. 4. c. 384.
 Nepotes id quod omnes scunt, est tota culpa, magis negligens. T. 5. c. 611.
 Nepotes, quod alius omnes, omnia negligentia est. T. 4. c. 456.
 Nepotes, alve bimentalis. T. 5. c. 9.
 Nepotes vero dicitur, quod non suum ait, quod qui alii non mancipat. T. 6. c. 307.
 Nepotes, qui emancipat, vel emancipat. T. 7. c. 317.
 Nepotes quid ait. T. 7. c. 1215.
 Nepotes Bithyniae metropolis. T. 5. c. 338.
 Nepotes non restituitur. T. 4. c. 31.
 Nepotes, Mass, sive modo. T. 1. c. 913.
 Nepotes acire est plane necesse factum. T. 5. c. 933.
 Nepotes non est accipiens alii pro nullo modo. T. 3. c. 693 et c. 694.
 Nepotes non habet quid ait. T. 4. c. 465.
 Nepotes, qui ducit. T. 7. c. 1263.
 Nepotes innotat agros feraciores facit. T. 4. c. 1281.
 Nepotes agros non impendit. T. 7. c. 1263.
 Nepotes Agri Deum suum ducit, et colit emulatum. T. 7. c. 147.
 Nepotes, qui facit. T. 4. c. 1285.
 Nepotes non Egyptum semel in anno innotat, et oblat. T. 7. c. 547.
 Nepotes corrigi. T. 4. c. 942.
 Nepotes, qui ducit. T. 7. c. 760.
 Nepotes qui ducit. T. 6. c. 679.
 Nepotes sunt filii et patre non filii, et matre plebeas. T. 5. c. 463.
 Nepotes qui sunt. T. 5. c. 817. quod ex eis ad comparandum nihilum. ibid.
 Nepotes, et Principes prius, et in Galias Pannoniae provinciam, arma magis, quam iura tractare solent. T. 6. c. 41.
 Nepotes, et Principes civitatum, ex militibus viris in magistratum admittuntur. ibid.
 Nepotes non sunt milites, aut quomodo in expeditione sunt occupati, et testamentum eorum ad privilegium nullum non pertinet. T. 7. c. 1014.
 Nepotes natalibus non puto arrogationem excoere. T. 7. c. 630.
 Nepotes de eo an in adoptionem pater, an dicitur esse solus, an mulier gress. T. 5. c. 645.

en Nobilis sit ignobilis, qui adeptus a nobili.
T. 5. c. 522.
Nobilissimus, vel Caesar appellatio libe-
ri eius Principis honestatis. T. 5. c. 57.
Nobilitas est generis dignitas vel veritas.
T. 5. c. 117.
Nobilitas ut per adoptionem acquiratur. T. 5.
c. 633.
Nobilitas est viris generis. T. 5. c. 641.
Nobilitati adiunctum est omne militia. T. 5.
c. 617.
Nobilitati adesse est omne militia. T. 7.
c. 103.
Nobilitatem extinguit infamia. T. 7. c. 96.
Nobilitatem est proprium donare. T. 5. c. 937.
Nobis non licet sine iure quo ampliare, vel
producere. T. 5. c. 1103.
Nocentem qui subditi pocius, iudex ut po-
nendus. T. 5. c. 1061.
Nocentes pocius publica utilitas exigit. T. 5.
c. 671.
Nocentem peccata ovis esse oportet. T. 4.
c. 380.
Nocent, et non prodesset diversae sunt. T. 1.
c. 111.
Nocens debet unicuique more suo. T. 5. c. 1099.
Nocere non debet alteri unus cunctis. T. 5.
c. 280.
Nocere, et nocere per se tractum de aqua
pluvia arcedat. peria sunt. T. 5. c. 609.
Nocere bifariam accipitur, et quomodo. T. 3.
c. 654.
Nocera proprie quod sit. T. 2. c. 618.
Nocere non debet alteri, quod inter alios actum
est. T. 4. c. 747.
Nocet unicuique more suo. T. 5. c. 1099.
Nocendi dicitur Jurisconsulti, et cur. T. 3.
c. 618.
Nocendi Jurisconsulti cor suo appellati. T. 7.
c. 934.
Nocere in modo solitius, quo necesse est. T. 5.
c. 67.
Nolle est hujus, qui potest velle. T. 1. c. 318.
Nolle, et non velle diversa sunt. T. 4. c. 141.
Nolle qui potest, ejus est non velle. T. 3.
c. 303.
Nolle dicitur ejus, qui potest velle. Ibidem.
Nomen adit. T. 1. c. 138.
Nomen falsum qui ubi imponitur, lego
Cornelia coherens. T. 5. c. 1071.
Nomen non ideum hereditatem augere
ex credit. T. 5. c. 403.
Nomen mutui adrogatio. Vnde. Adrogatio.
Nomen bonum facit creditor. T. 5. c. 302.
Nomen idemque, et bonum. T. 5. c. 430.
Nomen est, id est obligatio, actio. T. 5. c. 98.
Nomen ut in iure illud adiunctum sit, non
solum publice iudicio locum est, sed etiam
privatam causam iure agere potest, et iuri-
diciam utat. T. 6. c. 507.
Nomen bonorum mutui autem peracorum,
vel mutui talia. T. 5. c. 907.
Nomen debitoris et a novissimo curatore pro-
bitum est, fuisse tutor de eo convenerit.
T. 4. c. 1101.
Nomen est obligatio. T. 4. c. 1099.
Nomen gentium talis est quam signatorum.
T. 3. c. 636.
Nomen non potuit legari, nisi per demonstrationem.
T. 3. c. 814.
Nomen est generale verbum. T. 4. c. 254.
Nomen patris assumebat liberi. T. 7. c. 1128.
Nomen servus assumebat servi. T. 5. c. 1128.
De his, qui ubi Nomen mutant, unicuique
sibi nomen imponit dolo malo, quo quod
aliquem interpretat, vel possident. T. 7.
c. 1353.
Nomen patris parvula imponi solent neco-
dit. T. 7. c. 1191.
Nomen actus Principis operi publico ut pre-
scribitur, vel quis, quibus pecunia factum est.
T. 7. c. 1369.
Nomen alioquin talis venditio loci loci
frequenter. T. 5. c. 141.
Nomen qui ligat, legat ius. T. 4. c. 618.
Nomen qui legat, obligacionem talium legat,
non summam. T. 4. c. 691.
Nomen hodie non sunt in eos. T. 2. c. 283.
Nomen significandum hominum gentis re-
perit sunt. T. 2. c. 157.
Nomen in iure sua sunt naturalia, alia civilia.
T. 5. c. 154.

Tom. 9.

Nomen plerumque etymologum non habet pro-
prietatem. T. 4. c. 527.
Nomen taliter solent ita, et ius. T. 5. c. 383.
Nomen probare est periculum eorum agnoscere
T. 5. c. 303.
Nomen ut accipiant tam pro veris, quam
pro falsis. T. 5. c. 1109.
Nomen conditionale venit in collectionem.
T. 6. c. 465.
Nomen conditionis, nomen pars. Ibidem.
Nomen, et obligationes in iure, non in co-
muni continentur. T. 6. c. 35.
Nomen debitorum sub generali hypotheca debito-
rum continentur. T. 5. c. 306.
Nomen bonorum, aut rerum aliquodendum
eius reperta sunt. T. 5. c. 310.
Nomen collectivae, et generalis. T. 4. c. 1383.
Nomen non cum oblatione sine censu acclui-
mus. T. 4. c. 882.
Nomen continentium rerum appellationes. T. 3.
c. 363.
Nomen non venit in familia ecclesiarum iudi-
cium. T. 5. c. 366.
Nomen sunt cautiones. Ibidem.
Nomen impenditur maribus ovis die, for-
misi relatio; praeiunctio alio die, maribus
compta lege vult, id est, anno ff. sumptu
tirologio, formisi contractus supit. T. 3.
c. 86.
Nomen iuter ecclesiam, et ecclesie ipso iure
divisus sunt. T. 3. c. 425.
Nomen non sunt res corporales. Ibidem.
Nomen qui dicitur. T. 3. c. 363.
Nomen divina sunt pro hereditaria portio-
nis. Ibidem.
Nomen certa cum dicitur. T. 3. c. 574.
Nomen ad quod reperit sunt. T. 3. c. 157.
Nomen gradum sunt naturalia, quidem civilia.
T. 4. c. 141.
Nomen sequitur a rebus mobilibus, seu mo-
ventibus, et ab immobilibus. T. 4. c. 404.
Nomen non sunt in potestate servorum, et
liberorum non oem. T. 5. c. 1533.
Nomen bonorum, omnia substantiae non sunt
tenere commutata. T. 7. c. 1521.
Nomen Casarum, et Augusti quo tempore di-
visus fuerunt. T. 7. c. 1534.
Nomen, valgo obligationes actio, et passio.
T. 7. c. 1109.
Nomen patris, et patris sunt sancta. T. 7.
c. 996. collata religio nulla. Ibidem.
Nomen certa, et incerta quae. T. 7. c. 773.
Nomen ut instrumentis plerumque inscribi so-
lent, licet revera ipsi sint, qui praesentia con-
trahunt. T. 7. c. 1459.
Nomen de legione militia. T. 7. c. 1554.
Nomen in capite est causa iudicii. T. 7.
c. 234.
Nomen sunt tutiones. T. 7. c. 947.
Nomen arpe iuter se commutatur. T. 5. c. 604.
Nomen sua plerumque nomen publicari. T. 7. c. 405.
Nomen non communicatur inter socios, donec
iure iuratum. T. 5. c. 124.
Nomen inter, et corporalis dicitur differentia.
T. 4. c. 709.
Nomen quid. T. 7. c. 1591. dies lestricus.
Ibidem.
Nomen, et creare idem est. T. 7. c. 1591.
Nomen quod exprimi requiritur. T. 6.
c. 310.
Nominatim, et specialiter nomen non valet,
quo utitur facile sunt. T. 4. c. 802.
Nominatim quid quodque significat. T. 3.
c. 678.
Nominatim, creatio, datio, ordinatio, ius iudicium
est. T. 5. c. 914.
Nominatio ius passio dicitur creatio, et
nominatim dicitur creator. T. 5. c. 294.
Nominatio per collationem accipitur. T. 5. c. 913.
Nominatim, et census. T. 7. c. 741.
Nominatio, imo non accusatio, non facit, ut
magis pro confesso habetur, qui accusato-
rum corrupti. T. 1. c. 902.
Nominatio, et census servum liberum cre-
at. T. 7. c. 741. Sicut alius coeter non sit co-
munitas, et census. Ibidem.
Nominatorem ad autem etiam Duomviri fa-
ciunt. T. 8. c. 219.
Nominatorem oportet confirmari iudicio praesentis.
Ibidem.
Nominatorem ad munera civilia et fieri debent
sine decreto publico. T. 8. c. 236.

Nominatimque in possit appellari. T. 4.
c. 201.
Nominatimque forma vacillare non debet. T. 5.
c. 275.
Nominatim, et falsius quid dicitur. T. 8.
c. 298.
Nominatim, id est creator. Ibidem.
Nominatim falsius comparatur duplici ratio-
ne. T. 5. c. 295.
Nominatim magistratus, qui alium pro no-
minatim solvi, sicut actum non habet ad-
versum totum collegium, qui eundem etiam
—agaturum obtineat. Ibidem.
Nominatim est quid debitorum. T. 5. c. 293.
sunt quidem, qui retro de dicitur. Ibidem. c. 294.
Nominatim coexistit post de dicitur. T. 5.
c. 344.
Nominatim ratione sua fidei quomodo lenetur,
et quomodo colligit. Ibidem.
Nominatim ad falsius comparatur. Ibidem.
Nominatim. Vide, Collega.
Nominatim vocatur magistratus municipalis, et
cur. T. 7. c. 1578. et c. 1577.
Nominatim solvitur non datur actio
utilis adversum eum collegium. et quare. T. 5.
c. 548.
cum Nominatim major est ratio agendi, quomodo
cum collega quodam. T. 5. c. 194.
in Nominatimque magistratus quomodo actio
datur, et in non laudat idcirco, et quomodo
talis conveniendus. T. 5. c. 546. et arq.
in Nominatimque episcopi, qui rem peccat, prius
detur actio, quam in collegium, qui non peccat.
T. 5. c. 293.
in Nominatimque magistratus, qui gentis rem
reddidit prius actio est, quam in collegium,
qui eam rem non gentis. Ibidem.
in Nominatimque qui agit, rem persequitur: qui
in collegium, peccat magistratus eum, et cui-
dem. T. 5. c. 294.
Nominatimque sunt iudices. T. 4. c. 423.
Nominatimque, vel falsius quomodo sunt prius
conveniendus, et accedendi, quomodo rei princi-
pales. T. 5. c. 541.
Nominatimque magistratus, qui successores
suo periculo nominant, respondere intelligi-
tur. T. 5. c. 557. unde Gellius. *Et respondere, si hoc bona per se* Ibidem.
Nominatim in habent ius pignoris calcedi
T. 7. c. 756.
Nominatimque creator dicitur. Ibidem.
de Nominatimque perculit. T. 5. c. 297.
Nominatimque magistratus prius conveniendus est,
quod nominatim. T. 5. c. 533.
Nominatim in habetur processio T. 1. c. 562,
qui Nominatim, non fidei ratio coexistit.
T. 5. c. 548.
Nominatim loco est demonstratio certa. T. 5. c. 61.
Nominatim error est socius. T. 5. c. 966.
Nominatim mutuo prohibita. T. 7. c. 438.
Nominatim usque non debetur, nisi in cautione,
licet stipulationis. T. 5. c. 507.
Nominatim venditor quid dicitur. T. 6. c. 747.
et c. 748.
Nominatim definitio. T. 3. c. 10.
Nominatim appellatione etiam re significatur. T. 4.
c. 303.
de Nominatim mutatione. T. 7. c. 1553.
de Nominatim paternis, quod observandum. T. 5.
c. 969.
de Nominatim lo famibus ecclesiarum actio-
ne agitur. T. 3. c. 363.
de Nominatim gradum, et affilium. T. 4. c. 114.
Nominatim pro bonis arpe et litteris cre-
atum. T. 7. c. 773.
Nominatim alioque legere agere non potest. T. 5.
c. 273. et T. 3. c. 507.
Nominatim ab eo cogi possit bene edire, et
resolvi. T. 5. c. 873.
de Nominatim inter duo questio ob hereditatem
et testamentum delatum. T. 5. c. 519.
Nominatim evictio cautio quomodo praesari
debet. T. 6. c. 383.
Nominatim debitor venditio, quod debitor esse
debet. T. 5. c. 809.
Nominatim, quod est, non potest aliquid quic-
quam. T. 3. c. 66.
pro Nominatim demonstratio est. T. 3. c. 475.
de Nominatim legat dicitur de dicitur. T. 3.
c. 814.
Nominatim proprie ubi rebus rei demonstratur,
non obsequio. T. 3. c. 475. ad digne. Ibidem.

32

de Nomine legato. T. 3. c. 863.
 de Nomine debitoris legato. T. 3. c. 869.
 de Nomine argumenti docuit Jurisconsulti. T. 3. c. 10.
 Nominum periculum in jure perit ad eum, qui fecit, et de non nisi idoneis, vel et cuius ejus facta sint deteriora, dum non alia more interpellavit. T. 3. c. 302, et c. 303. novus tutor et nomine auspicio regitur a prioris tutoris, vel curatoris, etiam si nomine impletur, sed non regitur ex probare. Ibid.
 Nominum periculum ad quem proprie pertinet. T. 3. c. 1167.
 Nominum numerus est finitus, rerum infinitus. T. 3. c. 394.
 Nominum susceptione inter heredes, vel legatarios, vel fideicommissarios apud patres facit. T. 3. c. 310.
 la Nominum primum ad dandam Stoli licentia, et itaque fuit. T. 3. c. 140.
 Nominum duo esse genera, et quae ille aut. T. 3. c. 798.
 Nominum divisio non fit per judicium communi dividendo. T. 3. c. 425.
 Nominum hereditarium ut divisio fit ipso jure, non per arbitrium, et itam nomen communi pro jura. Ibid.
 Nominum divisio. T. 3. c. 140.
 Nominum divisio est jura. T. 3. c. 507.
 Notarij, sive notae. T. 3. c. 987.
 Non datur quae dicatur. T. 3. c. 350.
 Non jam, vel jam non aut possit per non-
 tam. T. 3. c. 628.
 Non jure aliquid fieri, et non fieri paria sunt. T. 3. c. 418.
 Non gestorum appellatio quae. T. 1. c. 444.
 Non omne quod licet, honestum est. T. 1. c. 483.
 Non omnia, quod statim debetur, et peti statim potest. T. 3. c. 1502.
 Non omnia fidejussio, aut exprobatum est inter-
 tectano, et quare. T. 5. c. 911.
 Non omne voluntarium est. T. 7. c. 1540.
 pro virginitate accipitur. Ibid.
 Non est solvendo, qui per non est solido sol-
 vendo. T. 4. c. 118, et c. 413.
 Non nisi causa cognita aliquid elici perire
 quid aut. T. 1. c. 44.
 Nascomi qui siet. T. 7. c. 42, et T. 8. c. 18.
 Non solvendo bona daturatur, et possiden-
 tur a creditore sine debito. T. 4. c. 113.
 quod Notum est, amplius notum fieri non
 potest. T. 5. c. 699.
 Note patri aspersa non pertingit liberos. T. 3. c. 100.
 Notum liberum singularium Notorum anti-
 quorum. T. 1. c. 362.
 Notae non sunt inter, et quodam dictatione
 compendit. T. 1. c. 57.
 Notum dicitur formula scripti litteris singu-
 laribus. T. 3. c. 900.
 Notae non sunt litterae, licet secundum casum Pri-
 mo non dat bonorum possessionem secundum
 tabulas. Ibid.
 Notum quid sint. T. 4. c. 16.
 Notae epistolares sunt aliquid tempore Juu-
 liani. Ibid.
 Notarii curae dicuntur. T. 1. c. 362.
 Notarii secretorum. T. 3. c. 354.
 Notarii, et librarii. T. 2. c. 821.
 Notarii et omnia propria manu scribunt.
 T. 3. c. 838.
 Notarii nomen est servile, etiam, et mousa
 servi privati hominis. T. 7. c. 1390.
 Notarii quoniam siet. T. 7. c. 528.
 Notarius inter, et singularis differentia. T. 8. c. 45.
 Notarii, et famuli quid leiter se discrepent. T. 3. c. 243.
 Notii illi apud, qui vulgo legitime quoniam
 non sunt. T. 4. c. 1419.
 Notii quid jura habent le peronum bona.
 T. 1. c. 98.
 Notii non possunt capere ex testamento, et ab-
 testato. T. 3. c. 1083. ex alia sumentur de-
 bentur. Ibid.
 Notii qui dicuntur. T. 7. c. 911.
 Notitia non datur bonorum possessione renis
 tabulis, nec unde liberi, et cur. T. 4. c. 113.
 datur unde legimus in successione matris.
 Ibid.
 Notitia quod datur, nulli datum videtur, et
 Quare. T. 3. c. 618.

Notorum definitio. T. 1. c. 98.
 Notorum nomen latine capimur signifi. T. 3. c. 167.
 Notorum, et spiorum discrimen. Ibid.
 Notus loke nullus erat. T. 1. c. 16.
 Notus quid sit, et significet. T. 3. c. 60.
 Notus est genus, jurisdictio species. T. 3. c. 405.
 Notus quid comprehendat. T. 3. c. 63.
 Notus nomen latine patet, quoniam jurisdictio-
 nis. T. 3. c. 56, et T. 2. c. 541.
 Notus nomen quomodo accipiendum. T. 3. c. 50.
 Notitia verbum latine patet, quoniam jurisdictio-
 nis. T. 1. c. 405.
 Notus verbum generaliter accipitur, et com-
 prehendit tam jurisdictioem, quam pro ma-
 gistratu competit, quam ergationem, quam
 iudicibus data sole competit. Ibid.
 Notitia auctum quid completatur. T. 3. c. 60, et T. 2. c. 699.
 Notitia non est natura, et nomina sunt ab in-
 stituta hominum. T. 3. c. 704.
 Notitia maxime potest constare jura forum
 ante Constantinum. T. 4. c. 785.
 Notitia pro inventario. T. 3. c. 188.
 Notitia indicem huius, vaigo expolire
 de curia de re nota. T. 3. c. 367.
 Notitia quid. T. 1. c. 57.
 In la, quae Notitia sunt, nec rigor, vel ordo
 jura observatur, nec probatio, vel accusatio
 necessaria est. T. 3. c. 877.
 Notitia prohibenda non requiritur. T. 8. c. 826.
 Notum, sive notarius quae dicitur. T. 7. c. 1502.
 Notum proxima, et effluens sunt accusatio-
 nis. Ibid.
 Notum appellatio non admittitur. T. 3. c. 986.
 de Notis, sive notarii apparerunt Pama-
 previncit. T. 7. c. 1502.
 Notorum probatio non indiget. T. 3. c. 917.
 Notus jura semper restrictio accipitur. T. 7. c. 1432.
 Notum si factum sit ex alia, et alius fundus
 esse intelligatur. T. 3. c. 613.
 Notus quid. T. 3. c. 101.
 Notus ad Ecclesiam pertinet. T. 3. c. 926, et c. 946.
 Notus est emphiteusis dari possunt. T. 3. c. 125.
 Notus terra quid. T. 3. c. 374.
 Notus ager quae dicitur. Ibid.
 Notus ager quae dicitur. Ibid.
 Notus ager qui stipulatur sub conditione,
 non fit novatio statum, sed tunc demum, cum
 conditio casu terri. T. 3. c. 1090.
 Notus qui possit. T. 3. c. 628. pupillus, quam-
 vis paterfamilias sit, ante tutorem auctoritate
 non potest novare obligationem. Ibid.
 Notus solent obligari, vel in verborum obli-
 gationem, vel in obligationem communi. T. 3. c. 507.
 Notus res videtur lita contestatione. T. 7. c. 638.
 Notum tabularum lege promulgata, omnia
 esse citio solvatur. T. 3. c. 598.
 non Novat obligationem fidejussio. T. 5. c. 864.
 Novata prius obligatione per rem judicatum
 non novari hypothecam, non fidejussorem,
 non novum, quoniam in iudicio non vegetat,
 et cur. T. 7. c. 528.
 Novatio quid. T. 2. c. 505, et T. 5. c. 405.
 Novatio civilis est. T. 3. c. 372.
 Novatio, et delegatio priorum obligationem per-
 mittit. T. 7. c. 464, et c. 465.
 Novatio voluntaria est stipulatio vera, vel
 altera obligatione veteris in novam stipula-
 tionem translatione, aliter novatio. T. 7. c. 405.
 Novatio per quae fit. T. 3. c. 1091.
 Novatio legitime modis obligationem solven-
 di. T. 3. c. 754.
 Novatio quomodo fit. T. 2. c. 755.
 Novatio, et delegatio per stipulationem fit, et
 voluntaria est, et cur. T. 7. c. 405.
 Novatio obligatio est extinguere fructum
 persequutionem. T. 4. c. 363.
 Novatio necessaria, et voluntaria. T. 7. c. 405.
 Novatio voluntaria quomodo fit. T. 7. c. 406, et c. 1438.
 Novatio, ut acceptatio, et similia solutione est.
 T. 1. c. 453.

Novatio quomodo dicitur fieri. T. 2. c. 271.
 Novatio non extinguere fructum persequutionem,
 qui etiam sunt, vel postea percipi, novam
 vero persequutionem extinguere, et cur. T. 1. c. 368, et T. 3. c. 127.
 Novatio fit duobus modis. T. 5. c. 311.
 Novatio est alia necessaria, alia voluntaria. T. 5. c. 405.
 Novatio est in aliud nomen, et aliam statum
 prioris obligationis translatio. T. 5. c. 412.
 Novatio est expressio, non fidejussio.
 T. 3. c. 451.
 Novatio vero est expressio. T. 5. c. 412.
 Novatio, et obligatio auctum in quo differunt. T. 5. c. 428.
 Novatio quomodo, et per quae personas perfi-
 citur. T. 5. c. 431.
 Novatio aut voluntaria, aut necessaria est. T. 5. c. 576.
 Novatio proprie non fit, nisi exstante condi-
 tione posterioris stipulationis. T. 4. c. 1103.
 Nulla novatio hodie fit, nisi id dicitur ad no-
 minatum, et novatio est et coactionis Jus-
 titiani. T. 4. c. 1094.
 Novatio quomodo debet inter veteres. T. 2. c. 372.
 Novatio non fit, nec recepte, nec constituto.
 T. 3. c. 738.
 Novatio obligatio. T. 7. c. 709.
 Novatio, et delegatio in quo differunt. T. 7. c. 589.
 Novatio voluntaria quid. T. 7. c. 1437.
 Novatio, et obligatio tollunt priorem obliga-
 tionem. Ibid.
 Novatio voluntaria principii obligationis novae
 accessionem amica, novatio necessaria
 non novat. T. 7. c. 631.
 Novatio necessaria non permittit pigram. T. 7. c. 1400, cur dicitur necessario auctum. Ibid.
 Novatio voluntaria, et novatio necessaria in
 quo differunt. Ibid.
 Novatio non fit pendente iudicio, sive sit. T. 7. c. 638.
 Novatio fit iudicio, iudicio non fit coactio.
 Ibid.
 Novatio, et lita contestatio differunt. T. 7. c. 638.
 Novatio est modus tollendi obligationis. T. 7. c. 357.
 Novatio est iudicio demum debetur. T. 7. c. 1209.
 Novatio extinguit priorem obligationem. T. 7. c. 1209.
 Novatio est modus tollendi, vel causam de-
 bendi. T. 7. c. 631.
 Novatio non fit inter vivos. T. 3. c. 551.
 Novatio cum est sola morte contractualis fi-
 citur. T. 3. c. 629.
 Novatio ut fiat per servum, aut filiumfamilias,
 pupillum, vel tributum patria, vel domum sig-
 nificat. T. 2. c. 673.
 Novatio quomodo fit, et quae differat a dele-
 gatione. T. 7. c. 537.
 Novatio ex causa lucrativa fit, in non lucrativa
 non fit. T. 4. c. 818.
 Novationem tempore usum currere desineat.
 T. 5. c. 127.
 Novationis auctum affectus est, ut priorem
 obligationem perimat, et posteriorem intro-
 ducat. T. 4. c. 1211.
 Novationis facilius sufficit aliquid vel solus em-
 pteus, et lita voluntas, nec est opus vo-
 luntate expressa; hodie tamen ex consti-
 tutione Justiniani Imperatoris accessit ad ex-
 pressum operantur, et novatio novationem
 esse stipulationem posteriorem interpretari. Ib.
 post stipulationem obligatio usum non cur-
 rap. T. 5. c. 930.
 Inter Novationem, et obligationem differentia quae.
 T. 3. c. 432.
 Inter Novationem voluntariam, et necessariam
 differentia quae est. T. 5. c. 405, et T. 6. c. 576, et T. 7. c. 1209, et c. 1400.
 Novationem fieri iudicio, et coactione, et
 coactione. T. 7. c. 639.
 Novationem non facit mutatio rei. T. 7. c. 633.
 Novatione voluntaria permittit stipulationem pen-
 nam, et ex causa necessaria. T. 5. c. 930.
 Non aliter voluntaria liberatur stipulatio, et by-
 potheca, non etiam necessaria. Ibid.
 Novatione voluntaria fidejussorem liberatur,
 non etiam necessaria. Ibid.

Novatione voluntaria mandatorum liberatio
aut autem necessaria. Ibid.

Novissimo facta non omnino praeiudicat obli-
gationi. Ibid.

Novissima facta non praeiudicat legatum libera-
tioni. Ibid.

Novissima facta in creditor obligationem non
tota cogatur. T. 5. c. 809.

Novissima tollit obligatio. T. 5. c. 785.

Novissime facta ante constitutionem Jus-
tiniani solas sufficiens novae estimat.
T. 5. c. 809.

De Novissimis a legatorio facta cum herede.
T. 3. c. 169.

Novatione voluntaria facta per stipulationem
tacite et pignora, et detrahentes liberatio.
T. 5. c. 1309.

Novus error, re principali tacito
dictis, esse pictura, est falsificatione libe-
rari. Ibid.

Novatione facta usura non currit. T. 7. c. 638.

Novatione volentibus pigra, quod prius debi-
tor emerit, esse repetitionem est, prior. T. 7.
c. 1400.

Novatione tollitur obligatio. T. 5. c. 649.

Novatione facta usura non currit, nisi con-
tactata currit. T. 2. c. 662.

De Novationibus, et derogationibus. T. 2. c. 567.
et de iur. T. 2. c. 1437.

Novationis constitutiones per sic appellati, et
quando edict. T. 6. c. 145.

Novelle 9. de Fructibus sensus qui. T. 6. c. 783.

Novellae. Vide, Constitutiones eorundem.

Novellam quam Justinianus Bartolos maluit
ad d. l. 1. §. 6. c. 387.

Novellarum sententia maius pandectarum Tribonianus
relatus. T. 2. c. 11.

De Novellarum Justinianorum interprete vateri.
T. 2. c. 166.

Novellam insolentem usura inde. T. 6. c. 443.
et seq.

Novellas Justinianus, quae esset fautores, et co-
positores, Accretoris semper nominat sover-
tente, et fergunt, non novellas. T. 2. c. 878.

Novellis Accretoris cum citis, seeprius intelli-
gitur de iur. T. 2. c. 1437.

Novellae Justiniani latine, et brevitatis exponitis, ibid.,
de Novellis Laetio Philopoli, et ad easdem
emendationes quaeritur. T. 1. c. 356.

Aveniens pro sovem diebus super Latere La-
tis. T. 6. c. 1179.

Marmeladebrebis ad Adriano in honoram
Plantiae vocare Trajano. T. 3. c. 809. et
c. 870.

Nocturna quia causa habetur loco parentis. T. 1.
c. 173.

Nocturni audit parvi mox fundum in dotem ac-
cepto, ut ipsi eruditioribus suis, quibus fun-
dus sit simul, et omnis praedia pignori obli-
gata esset, solverant usuras. T. 2. c. 617.

Nocturnum usuram ducere se licet. T. 7. c. 834.

Nocturnum ducere potest. T. 7. c. 834.

Noti etiam denotari, sive denotavit, Vnde
Noctivus. Vide, Denotatio.

Noti opera evanescunt. T. 1. c. 1051.

Noti opera evanescentia similis est vindicatione
re corporalis. T. 3. c. 338.

Noti opera evanescentia, sive denotavit, quibus, et ad
versus quos competat. Ibid.

Novissimum conditionis. Vide, Conditiones.

Novum seu restrictum est accipendum, non
simpliciter. T. 5. c. 1196.

Novum non est, et quod siquis servit, alioce re-
petit. T. 5. c. 1068.

Novum edicium. Vide, Edicium eorum.

Novum opus qui nuntius ponit. T. 3. c. 244.

Novum opus, quod Prater facies probibit, qui
fecit, tenetur restituere, quod adversum con-
tractum est. T. 8. c. 480.

Novum aliquid tunc fasces extendere non licet.
T. 3. c. 1656.

Nox naturalem quot horis continet. T. 8. c. 1177.

Nox amica furibus, inimica piscibus. T. 6.
c. 443.

Noxa quid. T. 2. c. 336.

Noxae pro peccato. Ibid.

Noxae caput sequitur. T. 6. c. 83. et 900 et T. 7.
c. 789. et T. 8. c. 107.

Noxae est, quoniam est unius servi. T. 6.
c. 697.

Noxae pro peccato servum bello domino man-
mitti. T. 3. c. 365.

Nomis dectio liberum hominem non capit iure
 pignoris, sed fiduciae. T. 5. c. 1472.
 Nomis dectio iussus est, quod actorem domo-
 num faciat. T. 6. c. 87.
 Nomis si dominus servum alii ex postulatione
 necesse dectio, hoc facio non liberari servum
 non potest, non potest nec dectio nisi propter
 causam, alii pignori ex eo offeratur animatio
 damni. T. 6. c. 83.
 Nomis dedit, vel damnum aurea. T. 3. c. 437.
 Nomis, etia sciam quoniam nomen est. T. 3.
 c. 428.
 Nomis separatur a capitalibus erantibus. Ibid.
 Nomis debitor stipulatur. T. 7. c. 592.
 Nomis non dedebatur liberi homines, et ser-
 vus. Ibid.
 Nomis dectio nonnulli iudicium est. T. 5.
 c. 97.
 Nomis actiones nuda prodierit. T. 3. c. 385.
 Nomis turbos recte constituit. Ibid.
 Nomis actiores esse perpetuas. T. 7. c. 770.
 Nomis actiones sciam capit sequuntur. T. 7.
 c. 385. et c. 577. et T. 7. c. 752.
 Nomis actiores nuda, et ad eam in
 rem, vel per personam. T. 8. c. 97.
 Nomis actiones quo casu dectur, et quo casu
 cessat in dominum. Ibid.
 Nomis actiores agere non potest, qui insecut
 actionem. Ibid.
 Nomis actiores servi dominus dectio. T. 5. c. 329.
 Nomis actiores servi dominus dectio agere ad
 avocationem damni, datur actio ad exhiben-
 dum. T. 6. c. 294.
 Nomis iudicio actore datur actio ad exhiben-
 dum servum, solutio est. T. 3. c. 406.
 Nomis actiores agere non potest, qui non agunt,
 a domino dectio est. T. 3. c. 375.
 Nomis actio recte extinguatur. T. 2. c. 387.
 Nomis actio posterior perimatur, etiam si ce-
 terorum, qui ante egerunt, vel agere pote-
 rant. Ibid.
 Nomis actio, et actio posterior, agere hinc
 est, quo differtur. T. 6. c. 187.
 Nomis actio perimatur tantum ad actiones priva-
 tas. T. 4. c. 820.
 Nomis actio est dectio infamilias nulla est
 in familia. Ibid.
 Nomis actio que est, T. 4. c. 887. ex vel actio
 civilis, quo proprie nomis appellatur, vel
 sacrodotis, sive hinc, qui omnis actio
 precedens est. Ibid.
 Nomis actio, vide, Actio nomis.
 Nomis actio, vel compellit in liberis homi-
 nibus. T. 7. c. 194.
 Nomis deditur quod. T. 3. c. 387.
 Nomis secere quid. Ibid.
 Nomis fructuaria. T. 3. c. 9-6
 Nomis in dectio nomen, quod dect, et quid sit.
 T. 2. c. 355.
 Nomis privatus sunt quatuor. T. 3. c. 437.
 Nomis appellatio est omnis dectio contraria.
 T. 4. c. 466. et T. 2. c. 326.
 Nomis in dectio ad supplicium dectetur. T. 3.
 c. 110.
 Nomis servus si venditus sit, ad quid vendi-
 tor emptori tenetur. T. 6. c. 491.
 Nubere videtur inter amicum iuncti, infamia est.
 Itaque is, qui cum sciens duxit. T. 3. c.
 470.
 Nubetor, etia premissum concessum, non exha-
 redari potest. T. 3. c. 470.
 Nubetor mulieris intra tempus locuti potest
 quique. T. 7. c. 803.
 de secundo Nubetum est, et accessio
 facit, etiam de dectio de dectio
 propter actum, et alia capitula. T. 3.
 c. 453 et seq.
 Nubere melius est, quam ori. T. 4. c. 996.
 Nuclei, etiam comburendi rami habentur,
 etiam dectio lignorum appellatio. T. 5.
 c. 672.
 Nuda pacti obligatio non tollere, nec mutare
 nec potest. T. 6. c. 730.
 Nuda ratio non facit dectorem. T. 3. c. 807.
 Nuda proprietas, vel piceo redit ad flicem ex
 mutis. T. 3. c. 730.
 Nuda dectio testamento irritum non facit.
 T. 3. c. 1003.
 Nuda voluntas non pericit testamentum, nec
 extinguit. Ibid.
 Nuda voluntas, et actio dectio non facit.
 T. 3. c. 659.

Nuda obligatio aeternitas. T. 7. c. 598.
 Nuda pollicitatio dicitur. T. 7. c. 599.
 Nodus annus heredes an testamentum corroboret. T. 5. c. 334.
 Nodus praecipuum aulicus est momani. T. 5. c. 538.
 Nodus pactum. T. 7. c. 182. eod. definitio. Ibid.
 Nodum pecuniam. Vide, Pactum.
 Nodus contractus obligacionem parit, irritum exequitur, et cor. T. 6. c. 490.
 Nodus praepositoris fuerit, locum cum feudum namque non videtur, etiam si feudum alicuius alicuius sit. T. 4. c. 367.
 Nodus consensu. T. 7. c. 347.
 Nugas, et ongas promissae dicuntur velle. T. 4. c. 123.
 Numeri et viginti pensionem possit adipsi, aut concuatur corpus, et animus, ad apti, apprehensio rei, et officio possidendi rei. T. 5. c. 605.
 Numerus rei nulli debitor est. T. 7. c. 1099.
 Quod Numerus est, an possit sumpt. T. 7. c. 548.
 Anque articulo ad recepti accepit quemque. T. 7. c. 1273.
 Numerari sunt officiales, qui numero agunt. T. 5. c. 307.
 Numerari quae a tabularum destruit. T. 5. c. 368.
 Numerari sunt in officio Praedicti, et Consulari, conditionalis sunt. T. 7. c. 412.
 Numerari, qui rectoribus parit, tricenales suos. T. 5. c. 416.
 Numerari et rationes sed obsequium vocant. T. 5. c. 319.
 Numerari et acturia, et tabularum, et adipsos, scribenas, et acceptoribus sedis et ecclesiarum, et ceterorum iudicium cum civilium, etiam criminum. T. 5. c. 412. et seq.
 Nos numerum pensionum exactionem, vel reparationem obtinere non tenent chirographi crediti praesentis, sed etiam censuales, vel donationis pignora. T. 7. c. 1806.
 Numeratio esse tantum credum, sed solum significat. T. 5. c. 767.
 An numerus Numeratio confusio obligacionem si Numeratio pecuniam aequa non fuerit conventionalis pignora. T. 7. c. 1806.
 Numeratio non debet excedere mandatum. T. 7. c. 536.
 Numerus non verbo multum significatur. T. 5. c. 476. si abili numeratio, neque potest, neque sub conditione autem coarctatur. Ibi Numerationis est obligacionis substantia. T. 6. c. 712.
 Quod Numeratio datur et numeratio solvi debet, non datur in specie, sed in eorum numeris generis datur. T. 6. c. 307.
 Numeri, id est, taxaciones a legibus separantur. T. 5. c. 257.
 Numeri Pythagore cum vi habebant. T. 5. c. 1620.
 Numeri proportionales. T. 5. c. 928.
 Numeri sunt multum. T. 5. c. 756.
 Sub Numero praesentis, si a se liberis, testatur etiam singularem comprehendit. T. 5. c. 1073.
 Numerum appellatio. T. 5. c. 257.
 Numerus est numerus. Item, quod ad Aldeum. Ibi, enumeratio. T. 5. c. 33.
 Numerum omnia facile corruptor. T. 4. c. 1456.
 Numerum liber vocatur ab Hebraeo Loquax est. T. 7. c. 940.
 Numerum dicitur non haberi Latini, plerumque per duos est. T. 4. c. 1066.
 Numerum perficere vel. T. 7. c. 1511.
 Numerus error est iniuncta, somnium vero dicitur. T. 5. c. 366. plura sunt septia, quomodo. T. 5. c. 1620.
 Numerus auctoribus ab optimis ideis non exigitur. T. 5. c. 850.
 Numerus quoque liberorum, ex exactis numeribus civilibus, et quomodo. T. 5. c. 860.
 Numerus quoque liberorum utrum accuset a numeris. T. 5. c. 860.
 Numerus enumerum in solutione faciendo uti non est, sed qualitas prius spectanda est. T. 5. c. 365.
 Numerus liberorum et tutela excoat. T. 4. c. 106.
 Numerus singularis re reddens non potest ad numerum multitudinis. T. 4. c. 80.

Nuptiae secunda de dupliciter dicuntur. T. 8. c. 488.
Nuptiae secunda ut solit possunt. T. 8. c. 450.
Nuptiae factive, et clandestinae dicuntur.
T. 1. c. 121.
Nuptiae per se contrahi non possunt. T. 2. c. 845.
Nuptiae licitae sunt, quae natura prohibita sunt. T. 2. c. 334 et T. 8. c. 466.
Nuptiae a solo rursus prohibentur. T. 7. c. 252.
Nuptiae per commutationem corporum, vel carnalitate, vel festivitate, ibidem.
Nuptiae quidem hodie permittunt, quae olim prohibita sunt. Ibidem.
Nuptiae impurae. T. 2. c. 333.
Nuptiae serviliae. Ibidem.
Nuptiae ex recepto prohibita. T. 7. c. 246.
Nuptiae ex consensu solum ex recepto permittuntur. Ibidem.
Nuptiae secunda quasi illicitae sunt. T. 2. c. 347.
Nuptiae iuxta quoniam propria dicuntur. T. 2. c. 33.
Nuptiae immaturoe. T. 8. c. 488.
Nuptiae contra mandata contradicuntur. T. 8. c. 466.
Nuptiae vanae, vel permittuntur. T. 7. c. 43.
Nuptiae fieri potest testa potius debet. T. 1. c. 131.
Nuptiae transverso limine quoniam prohibentur. T. 8. c. 937. nec potest quae ad quoniam gradum prohibita extenditur. Ibidem.
Nuptiae inter se confirmari non solent. T. 8. c. 467.
Nuptiae hodie decreto laicorum in primo tantum genere definitur prohibentur, non in secundo vel tertio. T. 8. c. 937. etiam filiales generis sunt. Ibidem.
Nuptiae an incantata sint, quae sunt leviter peccata. T. 8. c. 446.
Nuptiae, quae generata sunt, sunt in potestate est vir, aut mulier, filia, non sunt iuxta. Ibidem.
Nuptiae non sunt iuxta, nisi neque dea. Ibidem.
Nuptiae ex consensu iure civili licitae sunt. T. 8. c. 1023.
Nuptiae inter infirmos, et pupillos prohibentur. T. 8. c. 1249.
Nuptiae. Vide. Matrimonium.
Nuptiae consistere non possunt nisi consensu, et in qui consensu, et in, in quoniam potestate sunt qui nuptiae contrahuntur. T. 6. c. 410.
Nuptiae inter adoptivos prohibentur sunt. T. 6. c. 410. et c. 412.
Nuptiae nulla voluntate prohibentur, consensu. Ibidem.
Nuptiae inter adoptivos prohibentur. T. 6. c. 410.
Nuptiae inter adoptivos prohibentur pro sponsalibus. T. 6. c. 78.
Nuptiae non recte contractae an dissolvantur, et quae non possunt. T. 8. c. 411.
Nuptiae solus aut notorialis inter se potest, et nuptiae ex altera filia contrahi possunt. T. 6. c. 412.
Nuptiae, et sponsalia in qua differunt. T. 4. c. 1232. et seq. multa inter se communia habent. Ibidem.
Nuptiae non valent quae. T. 8. c. 1232.
Nuptiae possunt contrahi inter gradus prohibitos ex indulgentia Summi Pontificis. T. 8. c. 1009.
Nuptiae non voluntate, vel rationabiliter contrahuntur. T. 8. c. 976.
Nuptiae secundae permittuntur potius, quam prohibentur. T. 8. c. 1125. idem sine benedictione celebrantur. Ibidem.
Nuptiae sine quolibet anni tempore celebrantur, nec consensum. T. 8. c. 781.
Nuptiae inter filios ducum consensum an consistere possint. T. 8. c. 964.
Nuptiae inter filios sunt. T. 8. c. 967. et consensum sine consensu, vel tacite. Ibidem.
Nuptiae sponsalium perficitur est. T. 8. c. 956.
Nuptiae iuxta difficultas, et incertae sunt patris. T. 8. c. 961.
Nuptiae iuxta non sunt cum minore aetate. Ibidem.
Nuptiae non est iuxta ad nuptias contrahendas. T. 8. c. 935.
Nuptiae sine consensu patris contrahi iniuste dicuntur, sed laesae non dissolvuntur. T. 8. c. 950.
Nuptiae sine matrimonio esse non possunt. T. 8. c. 1242. Vide Matrimonium.
Nuptiae et consensum civilis sunt omnia, et iuxta illa, ut non est nuptiae civilis iure, ut tamen matrimonium iure est. Ibidem.
Nuptiae iuxta quae dicuntur, et quae iniuste. T. 8. c. 910.

Nuptiae iuxta quae. T. 2. c. 18.
Nuptiae an possunt inter abentes contrahi. T. 3. c. 684.
Nuptiae dimissae a marito aetate an interdicuntur, et quoniam maritus suspectum habuit. T. 3. c. 1008.
Nuptiae iuxta non sunt, alii sunt liberorum propter contrarium causa. T. 3. c. 577.
Nuptiae si stat sollicitas, an donata, legata, et de qua non indigna auferuntur. T. 3. c. 569. et c. 1000.
Nuptiae quod. T. 2. c. 33. inter quos contrahebunt. Ibidem et seq.
Nuptiae an possunt inter abentes contrahi. T. 3. c. 684.
Nuptiae quibus gradibus prohibentur. T. 4. c. 159 et seq.
Nuptiae factae jure gentium cum de potestate, vel de potestate contra, et vel. T. 7. c. 923 et c. 922.
Nuptiae immaturoe quibus potest prohibentur. T. 7. c. 84 et seq.
Nuptiae prohibentur supra sunt, non nuptiae, et nuptiae multi effectus. T. 7. c. 837.
Nuptiae quibus persona, et cum quibus persona prohibita sunt. Ibidem.
Nuptiae quae sunt permittuntur, et quae prohibentur. T. 7. c. 856. et seq.
Nuptiae in se rescripte Principis potest. T. 7. c. 863.
Nuptiae perferuntur a solo consensu, implentur consensu. T. 7. c. 1471.
Nuptiae iuxta quae sunt. T. 7. c. 850.
Nuptiae, aut sponsalia, hodie modo consensu contrahuntur. T. 7. c. 846.
Nuptiae incantata, et incantata quae sunt. T. 2. c. 808. et seq.
Nuptiae permittuntur cum consensu. T. 7. c. 848. permittuntur etiam inter disparos ordinis, dignitatis, honestatis quae persona. Ibidem.
Nuptiae consistere possunt sine dote. T. 7. c. 1291.
Nuptiae nefariae quae. T. 7. c. 859.
Nuptiae, et sponsalia in qua differunt. T. 7. c. 850.
Nuptiae inter quos possunt contrahi. T. 7. c. 850.
Nuptiae incantata quae dicuntur. T. 7. c. 854.
Nuptiae nefariae sunt, quae incantata sunt jure gentium. T. 7. c. 859.
Nuptiae turpes. Ibidem.
Nuptiae quae prohibentur rationes potestates. T. 7. c. 847.
Nuptiae in Orientis prohibita fuerunt inquit ad sextum gradum. T. 7. c. 1003.
Nuptiae non possunt contrahi, vel reconciliari sine consensu patris, et auctoritate. T. 7. c. 867. non possunt solo consensu patris dissolvi, sponsalia possunt. Ibidem c. 868.
Nuptiae quid. T. 2. c. 548. et c. 861.
Nuptiae an possunt inter abentes contrahi. T. 3. c. 594. et c. 810.
Nuptiae quomodo Clerici alii velint, et quomodo consensu. T. 8. c. 15.
Nuptiarum vinculum est aeternum. T. 1. c. 238.
Nuptiarum talia vincula. T. 8. c. 121.
Nuptiarum secundum multitudine rationes. T. 8. c. 469.
Nuptiarum incantatum potest. T. 8. c. 467.
Nuptiarum diffinitio. T. 8. c. 462.
Nuptiarum incantatum indiguitate. T. 8. c. 529.
Nuptiarum incantatum quae sit potest. T. 8. c. 467. et seq.
Nuptiarum silescum sollicitudine extra ordinem potest. T. 6. c. 1014.
Nuptiarum iuxta. T. 6. c. 961. et c. 982.
Nuptiarum solutio. T. 8. c. 479.
Nuptiarum prohibita latere potest jure civili, quam pontificia. T. 5. c. 937. et c. 938.
Nuptiarum prohibita est extendenda potest, quam consensu. T. 5. c. 923.
Nuptiarum potest omnia in patre est, qui cum, servae in potestate habet. T. 8. c. 411.
Nuptiarum prohibita ex causa affinitatis usque ad quartum gradum extenditur. T. 8. c. 1009.
Nuptiarum fidem facit instrumentum publicum. T. 8. c. 104.
Nuptiarum testimonium de additione recipitur. T. 8. c. 1116. ergo, et officio adduntur. Ibidem.
Nuptiarum non omnia potestas in patre est. T. 8. c. 960.
Nuptiarum prohibita non est argumentum affinitatis. T. 4. c. 156.

Nuptiarum aeternales et potest. T. 7. c. 857.
Nuptiarum interdictum, non consistit. T. 7. c. 854. Vide Praesentia.
Nuptiarum secundum vana vel vacatio debet consensu, et fœderis, quae elipere debent virum, virum permittuntur spatio anni. T. 7. c. 1490.
Nuptiarum nullum casum. T. 7. c. 849.
Nuptiarum silescum consensu, et auctoritate quomodo potest, etiam effectus potest non potest. T. 7. c. 861.
Nuptiarum diffinitio. T. 7. c. 848.
Nuptiae secundae potest ad potest, quam probat in Ecclesia. T. 8. c. 453.
Nuptiae sine consensu patris contrahi non licet. T. 8. c. 961.
Nuptiae an facit tabula. T. 1. c. 450.
Nuptiae incantata hodie quidem abhorrent. T. 8. c. 466.
Nuptiae incantata contrahendum bona sunt facit. T. 8. c. 466.
Nuptiae sollicitas etiam contrahi graviter est, quam patris. T. 8. c. 450.
Nuptiae silescum usque appere turpe. T. 8. c. 848.
Nuptiae facit mentalis honor, et affectio. T. 8. c. 479.
Nuptiae non contrahi silescum viri sine dotibus instrumentis. Ibidem.
Nuptiae inter vivos, et silescum non esse, sed consensum. T. 8. c. 441.
Nuptiae facit solus consensu, et deductio in domum viri. T. 8. c. 942.
Nuptiae solus annus facit, impiorum concubitus. T. 8. c. 1123.
Nuptiae iuxta an velint inter se contrahi possunt. T. 8. c. 238.
Nuptiae non facit sola defectio in domum mariti, nec solo dote promissio sponsalia. T. 8. c. 444.
Nuptiae cum aetate filia contrahat vel virum, jure notissimum marito abrogatum est. T. 6. c. 817.
ad Nuptias iuxta quae requiritur. T. 6. c. 110. et seq.
Nuptiae contrahi possunt auri, muli, et ceteris. T. 4. c. 908.
Nuptiae a patre facta non valent, dissonantia filialis. T. 4. c. 910.
Nuptiae bona quae eodem tempore contrahuntur habent infamia mulieris. T. 3. c. 686.
Nuptiae non verba ut accipitur. T. 3. c. 464.
ad Nuptias contrahendas tutore auctoritate necessaria. T. 7. c. 857.
ad Nuptias contrahendas liberum habent tutor dari potest. T. 4. c. 999.
de Nuptiis secundum. T. 7. c. 247. et T. 8. c. 479. a quorum Nuptiis absteruntur. T. 2. c. 33. de incantata Nuptiis. T. 1. c. 160.
in Nuptiis jure gentium potestatem spectari. T. 8. c. 451.
de Nuptiis contra mandata contracta. T. 8. c. 21.
de Nuptiis perinde inquisitio contracta. T. 8. c. 78.
de Nuptiis novelle Constitutio. T. 8. c. 109. et seq.
Nuptiae iunguntur cum cognatione, aut duo iuxta. T. 3. c. 909.
de Nuptiis prohibitis affinitatis, agit in 15. de rebus nuptiis. T. 6. c. 937.
Nuptiae an videtur consensu patris, qui dedit filium nuptiarum quoniam mariti. T. 5. c. 938.
in Nuptiis aetate, et patientia patris eligitur. T. 5. c. 446.
in Nuptiis contrahendis jure naturae impellitur, quod est jure gentium. T. 3. c. 1560.
in Nuptiis contrahendis non tam spectatur, quod licet, quam quod dicit. T. 8. c. 938.
in Nuptiis aetate jure, et potest inspicere debet, et vel solo consensu ratio est idem secundum consensum Cujacium. Ibidem.
in Nuptiis contrahendis consensu, et auctoritate patris requiritur. T. 8. c. 146.
in Nuptiis, et sponsalia contrahendum patris potestas non omnia potest, nec sola sufficit. T. 4. c. 910. an auctoritate liberum pro silescum sit. Ibidem.
Nuptiae non sequitur, silescum vel in domum dandi potest omnia, etiam est, qui percepti sunt ante hunc contractum. T. 4. c. 912.

sine Nuptiis das esse non potest. T. 6. c. 1597.
Nuptiis improbatas, de videlicet improbatas
apponitis. T. 6. c. 1600.
Nuptiis contrahenda quod anni sint constituti.
T. 6. c. 37.
De Nuptiis. T. 6. c. 31. et seq. et T. 6. c. 961.
et T. 7. c. 143. 568. 826.
De secundis Nuptiis. T. 6. c. 853. et seq.
In Nuptiis definitum esse statum. T. 6. c. 851.
In Nuptiis non sanguinis distantia instrumentis,
neque ritus sollemnes, nisi legitime praevisa
illustret. T. 6. c. 850.
De Nuptiis secundum ordinem Francisci II Gallie
Regis quae corrector libertatis commiserat,
et virum ibidem habentem, in secundas
nuptias coactum. T. 7. c. 873. et seq.
De Nuptiis in quibusdam affinitatibus gradibus
ratas. T. 7. c. 1604.
In Nuptiis mos quidam olim observatus. T. 7.
c. 563.
Nuptiales tabulae. Vide, Tabulae nuptiales.
Nuptialis iura quandoque parva sibi esse potest.
T. 6. c. 451.
Nuptialis mancipia, an nuptiales aperturas luter
matris, aut sororis populi mortui sine tenentur.
T. 6. c. 441.
Nuptialis iura per presumptionem ad filias
pertinere licet heredes non existerint. T. 2.
c. 1072.
Nuptialis apertura. T. 6. c. 445.
De Nuptiabus iura novella constitutio. T. 6.
c. 521.
Nurus coorem docere an liceat. T. 2. c. 74.
Nurus per eos doceri matrem suam. T. 2. c. 8. 9.
Nurus appellatur quae est contrahens. T. 6. c. 57.
et c. 284. Vide, Gaudere effinitate.
Nurus. T. 6. c. 156.
Nurus ante tempore non agit contra socerum
in solidum. T. 4. c. 770.
Nutricem totiens matrem dixerunt. T. 6. c. 1620.
Nata solo puerperae consistit. T. 3. c. 935.
Nata constituit pacta, et contraria, qui sola
commens contrahitur. T. 2. c. 619.
Nota reliqua de leucomissum quodam intel-
ligendum. T. 6. c. 451.
Nota quandoque relinquatur de leucomissum.
T. 6. c. 666.
Notas significatio est voluntatis. T. 2. c. 935.
Natus an fideicommissum faciat commendo tem-
pore mortis. T. 3. c. 639.
Natus per accipiam. T. 6. c. 277.
Natus est plus, quam tacitus consensus. T. 3.
c. 441.
Nyctastegos, vel Nycteparus quis, et
quod epes afflicto. T. 6. c. 478.
Nyctima vult adici puerum, in quibus re-
sistent omnes qui adhibere curam ad rhoeas
capitibus. T. 8. c. 303.

O

Ovis duo frons. T. 1. c. 162.
Ovis iuveni rubiculis, et musco, mortis cau-
sam hominibus deferentibus, indicat. Ibidem.
Ovis pro ad, et pro circum. T. 1. c. 136.
Ovis, vel ovis quod. T. 1. c. 121.
Ob causam quando datur, et competat actio.
T. 6. c. 724. et c. 725.
Ob causam datur quid dicamus. T. 3. c. 612. ob
rem datur quid sit. Ibidem.
Ob dolum estimatio ipsius actio etiam la-
teat immensum concessa. T. 6. c. 437.
Obiecto Accurati ad l. 1. § in prae, de mi-
serando contra l. 14. § si domus, soluti.
T. 6. c. 100.
Obiecto Accurati ad l. 2. Cod. de bon. proce. ad
l. 12. § si quis mendat, dilator. T. 6. c. 358.
Obiecto Accurati ad l. 3. § ad in rub. con-
fessionis, de bon. proce. cum rub. ad l. 18. cod.
de dilator. T. 6. c. 459.
Obiecto Accurati ad l. 2. Cod. de accip. de rep.
geni. contra § penult. l. 22. de mancipiis. T. 6.
c. 361.
Obiecto Accurati ad l. 1. § de curat. bon. dand.
contra § pen. l. 25. mandati constituit. T. 6.
c. 360.
Obiecto Accurati ad l. 1. § de obligat. de pro-
curat. contra l. 25. mandati soluti. T. 6.
c. 356.

Obiecto, ad responsio ad dubium de vocabulo
Obiecto, et opus est. T. 6. c. 310.
Obiecto Accurati ad l. 1. § si quis, de rep. gen. de
contra l. 19. § ult. de rep. gen. soluti. T. 6.
c. 113.
Obiecto ad l. 1. C. de furi. contra l. 22. § qui
dicit, mandati perperam. T. 6. c. 129.
Obiecto ad l. 3. § si quis datur, de adim. iud.
contra l. 1. § furi. de reb. dub. dilator, et
explicat. T. 6. c. 774.
Obiecto ad l. 3. quando in bono, pro. acc. contra
l. 7. § ult. de bon. proce. soluti. T. 6. c. 454.
Obiecto ad l. 1. C. de pen. ad l. 5. § penult.
de adim. Accurati contra l. 4. in melioribus
autem non puer, et restituit. T. 6. c. 611.
Obiecto ad l. 4. Cod. de contrah. emp. dissolvi-
tur. T. 6. c. 331.
Obiecto ad l. 5. de accept. d. di contra l. 1. pen-
ult. de rep. et conciliat. et locum tenet
explicat. T. 6. c. 618.
Obiecto ad l. 5. et l. 7. de exco. furi. expli-
cat. T. 6. c. 435.
Obiecto ad l. cum quibus, de uxor contra l. 40.
§ de rep. penult. explicat. T. 6. c. 669.
Obiecto ad l. 5. de rep. et conciliat. cum in
quo facta sunt interpretatio commiserunt,
habetur resoluti et explicat. T. 6. c. 935.
Obiecto ad l. 10. de cond. et. omni. dei. contra
l. 43. de fur. d. i. resoluti, et explicat. T. 6.
c. 449.
Obiecto ad l. 1. de iudic. et curat. dei. contra
l. 15. de iudic. et curat. dei. relexit. T. 6. c. 38.
Obiecto ad l. 13. § si Stichus, de acceptat.
soluti. T. 6. c. 74.
Obiecto ad l. 25. § si quis querit, de donat.
infirmit. contra l. 9. § ult. cod. tollitur. T. 6.
c. 485.
Obiecto ad l. 27. de poci. et l. si rem. § in du-
de, et in l. in du. de rep. et l. si in du-
de, de iur. resoluti, leges propositi expli-
cat, et ad idem constituit acculem.
T. 6. c. 45.
Obiecto ex l. 20. de penult. soluti. T. 6. c. 330.
Obiecto ad l. 1. § penult. § ult. de uxor. et
uncep. explicat. T. 6. c. 573.
Obiecto ex l. in rem § l. de comp. et. contra
l. 36. § si quis, qui. T. 6. c. 363.
Obiecto ad l. Julionis, qui quis coact. cum test.
soluti. T. 6. c. 442.
Obiecto ad l. si quis 19. cum vir, de rep. gen.
contra l. 1. § iudic. et § arg. pro emptor. T. 6.
c. 338.
Obiecto ex l. si opera, de dol. accip. expli-
cat. T. 6. c. 741.
Obiecto ad l. 20. de do. dilator. T. 6. c. 342.
Obiecto ad l. 2. de fideiur. et § in in populi-
um, l. 3. de pen. et l. 1. § ult. committit
soluti. T. 6. c. 382.
Obiecto ad l. 35. § ult. de procurat. contra l. 43.
§ ult. cod. constituit. T. 6. c. 101.
Obiecto ad l. si domus, de don. inter vir. et
uor. explicat. T. 6. c. 237.
Obiecto ex l. si arceus, de exco. et l. si quis iudi-
cat, de ad. dilator, et expiat. T. 6. c. 214.
Obiecto ad l. iudi. § si in prae, de accip. et
omni. penult. constituit. T. 6. c. 547.
Obiecto ad l. hunc, § ult. de penult. heredit.
contra l. 66. de rep. fur. relexit. T. 6. c. 796.
Obiecto ad l. 12. mandati contra l. 26. § ult.
et in soluti. T. 6. c. 363.
Obiecto ad l. si mandati, in fac. mandati re-
soluti. T. 6. c. 97.
Obiecto ad l. non potest, de iudic. relexit. T.
6. c. 493.
Obiecto ad l. 1. iudic. de curat. l. 9. § pen. de
heret. et l. 1. C. de penult. iud. relexit. T.
6. c. 100.
Obiecto ad l. si quis stipulatus, de obliq. et
actio. explicat, et tollitur. T. 6. c. 509.
Obiecto ad l. si furius, § in rei, de pignus.
contra l. 18. § pen. cod. ad soluti, et con-
ciliat. T. 6. c. 377.
Obiecto l. ult. Cod. de accip. et l. si fiam, de MB.
con. hunc explicat, et varias eius accipit.
T. 6. c. 711.
Obiecto ad l. et quod non datur. § l. de pign.
explicat. T. 6. c. 745.
Obiecto ad l. datur, de fidei. comm. explicat. T.
6. c. 170.
Obiecto ad l. iudic. Nervae. § si do, ad l. Aquil-
iam soluti. T. 6. c. 436.

Obiecto ad l. si quis minor, Cod. de transact.
perpetuo explicat, et resoluti. T. 6. c.
665.
Obiecto ex l. inter stipulatum, § et stipulatum
de verborum obligat. dissolvi. T. 6.
c. 630.
Obiecto ad l. pro si fundi furti, l. si quis die.
resoluti, et explicat. T. 6. c. 446.
Obiecto ex l. in fur. et l. 12. § pen. de usufructu
restitui, et declaratur. T. 6. c. 605.
Obiecto ex l. responsi, in fac. de prescript. verb.
explicat, et specie facti proposita declara-
tur. T. 6. c. 245.
Obiecto ad l. proinde, § l. de stipulat. arri.
dilator, et explicat. T. 6. c. 830.
Obiecto ex l. in opus, C. de don. quae nuptias
resoluit, et tollitur, et explicat. T. 6. c. 486.
Obiecto ex l. in traditionibus MB. de pignus contra
l. 17. et tollitur, et explicat. T. 6. c. 486.
Obiecto trium legum, quae § si arceus, l. 3. de
accip. et omni. penult. penult. accidit, accu-
sationis dissolvi. T. 6. c. 536.
Obiecto l. 1. § arceus, C. de quant. et l. 11. § item
et. cod. in quibus de iuribus arceus con-
tribuitur, relexit. T. 6. c. 674.
Obiecto l. quidam, § si quis fiam, ad Senten-
tiam exco. furi. contra l. 24. de reliq.
con. et exempt. furtum, et l. 11. de mancipiis
soluti. T. 6. c. 508.
Obiecto l. de furtis, de procurat. explicat.
T. 6. c. 729.
Obiecto, ad contrarium ex l. 2. de furtis.
contra l. 1. cod. tollitur. T. 6. c. 173.
Objectionem ad l. 25. Cod. de accip. vel unult.
soluti, soluti. T. 6. c. 523.
Objectionem ad l. electio, § ult. de mancip. section.
contra l. 1. § si demones, et quis aliq. ad.
per. ad. iudicet, et soluti. T. 6. c. 477.
Objectionem ex l. 4. de novat. ad Accurati facit
resolvi. T. 6. c. 392.
Obiecto repudiaria, acquiritur de iure, vel
solum per passum. T. 3. c. 713.
Obiecto tempore, et oportet loca facta quae
habet effectus. T. 6. c. 186.
Obiecto nota accipiam bonum usque impedi-
tur. T. 6. c. 562.
Obiecto esse soluti usque, quae est more currenti,
non est stipulatio. Ibidem.
Obiecto debet fieri congruo loco, et tempore.
T. 1. c. 478.
Obiecto propter culpam velati moram, sed non
exco. T. 6. c. 478.
Obiecto nota non liberali furem condicio
fuit, vel alium debitorum, antequam res
interierit. Ibidem.
Obiecto, et mortis in de de iur. T. 6.
c. 478. et c. 433.
Obiecto brevis moram, et periculum transferri
in legatario. T. 4. c. 601.
Obiecto, aut quicquid per oblationem est, purgat
moram. T. 6. c. 600.
Obiecto sola in libert. T. 2. c. 864.
Obiecto sola quae non efficit, de pignus aliam
sola non efficit. T. 7. c. 440.
Obiecto an emptoribus liberet a presta-
tione canonis praeterit, vel a periculo depre-
tationis. T. 6. c. 142.
Obiecto, et oblatione praestit per emptorem so-
luti. T. 6. c. 817.
De oblatione, et de pignus pecuniae, et alia
articulis Constituit. T. 6. c. 1472.
Oblatione rei debita purgatur, et extinguitur
more. T. 6. c. 430.
Inter oblationem et pignus, et oblationem quae
est differentia. T. 6. c. 432. et c. 433.
Oblationis notae quoniam sita effectus. T. 5.
c. 432.
Oblationis genus duo sunt, et quoniam. Ibidem.
Oblationis furtum. T. 6. c. 344.
Oblationis certis modis, certis liberatur. T. 2.
c. 727.
Oblationis per aliam, ad dicentia de iure, de iure
iussor est. T. 6. c. 967.
Oblationis pubera sine coarctatione sola. T. 5.
c. 114.
Oblationis pignori soluti domini est. Ibidem.
Oblationis promittit matris, et surdos res, et lituria,
et consensu. T. 2. c. 934.

Obligari ad aliam possit, quod receptura sit ab alio quod praedictum. T. 1. c. 475.
 Obligari lege non totum nam, qui contra, sed et qui secundum legem praecipiam facit. T. 1. c. 303.
 Obligari rogando non potest, cum ubi datur. T. 1. c. 639.
 Obligari qui possit, et qui minus. T. 1. c. 623 et seq.
 an Obligari possint puberes et stipulari sine curatorem suis. T. 1. c. 867.
 Obligari potest, quod alienari potest. T. 1. c. 586.
 Obligari ad stipulationem metus, et auidus non possunt. T. 1. c. 1295.
 Obligatio verborum nobis per servum acquiri potest. T. 1. c. 110.
 Obligatio per liberam personam alteri non acquiritur, nisi certi conditio sit metus, vel per metum, et pignoratitia et ea causa, que necessariis eius ratione receptum est, vel per procuratorem possessione acquiratur. T. 1. c. 961.
 Obligatio alia est, quam fit stipulatione, alia, quae nominibus. T. 1. c. 737.
 Obligatio omnia praedicta habetur. T. 1. c. 17.
 Obligatio uno verbo apte contrahitur. T. 1. c. 327.
 Obligatio generalis alienari potest per omnia similit. T. 1. c. 733.
 Obligatio personalis dividitur, hypothecae non item. T. 1. c. 399.
 Obligatio verborum, et acceptatione non fit inter alienos. T. 1. c. 110.
 Obligatio litterarum. T. 1. c. 253.
 Obligatio qui in contrahitur. T. 1. c. 746.
 Obligatio omnia per contractum. T. 1. c. 17.
 Obligatio quod modo differtur. T. 1. c. 295.
 Obligatio sa die differri potest, et ea die fieri non potest. T. 1. c. 568.
 Obligatio proprie actionem parit. T. 1. c. 995.
 Obligatio ut inter decessores dividitur. T. 1. c. 967.
 Obligatio est testamentum civilia est. T. 1. c. 308.
 Obligatio, quam a defuncto, vel in defectum capiti, legit heredes necessario dividitur. T. 1. c. 715.
 Obligatio, quod in defectum capiti, leges heredes per sua portione competit. Ibid.
 Obligatio per quae persona nobis acquiratur. T. 1. c. 209 et quibus modis tollitur. Ibid. c. 271.
 Obligatio non acquiratur, et crediti conditio. T. 1. c. 116 et c. 116.
 Obligatio personalis dividitur, praedictum non item. T. 1. c. 196.
 Obligatio ambulatoria. T. 1. c. 264.
 Obligatio minus est contractus assensu. T. 1. c. 110.
 Obligatio quid. T. 1. c. 329.
 Obligatio non nobis solum acquiratur per sua persona, qui in potestate nostra non. T. 1. c. 369.
 Obligatio per liberos homines dubia et casalia et obia acquiratur, idem, et operibus, et ea re nostra. Ibid.
 Obligatio debet olim ea scribere, non nominibus. T. 1. c. 753.
 Obligatio quandoque re contrahitur. Ibid.
 Obligatio est delicto cum capite ambuit. T. 1. c. 510.
 Obligatio principis non tollit decessorum. T. 1. c. 303.
 Obligatio est condicionalis contrahitur non assensu, antiquum assensu conditio. T. 1. c. 177.
 Obligatio est persequens non assensu, nisi delictum interveniat. T. 1. c. 49.
 Obligatio peculiaris sequitur peculium. T. 1. c. 129 et c. 190.
 Obligatio deinde esse videtur le peculio filii. T. 1. c. 153.
 Obligatio naturalis duplex. T. 1. c. 998.
 Obligatio et naturaliter ut latiduo, singulis le solidum tenetur. T. 1. c. 637.
 Obligatio principia major est, et plenior. T. 1. c. 836.
 Obligatio omnia solvitur per acceptationem. T. 1. c. 508.
 Obligatio certa modo contrahitur. T. 1. c. 737.
 Obligatio naturalis iusto pacto tollitur. T. 1. c. 963.
 Obligatio major tollit minorem. T. 1. c. 116 et c. 836.

Obligatio acceptationis, solutione, et novatione tollitur. T. 1. c. 271, et seq.
 Obligatio nulla nascitur inter dominum, et eum, qui in eius potestate est. T. 1. c. 325.
 Obligatio per contractum quomodo dicitur. T. 1. c. 336.
 Obligatio an novatione tollitur. T. 1. c. 271.
 Obligatio an nascatur ea conventionis servatione. T. 1. c. 365.
 Obligatio an nominibus contrahatur alio stipulatione. T. 1. c. 865.
 Obligatio an tollitur solutione, vel acceptatione. T. 1. c. 271 et c. 273.
 Obligatio decessorum an possit esse le perdetur. T. 1. c. 234.
 Obligatio, vel coactio utrum executionem habeat forensam citra iudicis sententiam paratam. T. 1. c. 834.
 Obligatio stipulationis acquiratur, liberatio vero acceptationis. T. 1. c. 951.
 Obligatio generalis quae est. T. 1. c. 1164.
 Obligatio quid datur a possessione. T. 1. c. 1267.
 Obligatio non fitur mandato filio. T. 1. c. 291.
 Obligatio impossibilium nulla est. T. 1. c. 613.
 Obligatio, et casus est incoherens. T. 1. c. 642.
 omnia Obligatio solutione ejus, quod debetur, solvitur. T. 1. c. 412 duo sunt genera liberationem. Ibid.
 Obligatio naturalis tollitur ipso jure alia, modis, quibus civilis obligatio non tollitur. T. 1. c. 787.
 an Obligatio tollitur pactioe nuda, et tempore, vel conditio. T. 1. c. 364.
 Obligatio non tollit mandatum. T. 1. c. 724.
 Obligatio civilis, et naturalis ea contrahitur nascitur, et pactis obligatio naturalis tantum. T. 1. c. 436.
 Obligatio generalis pignoris, et obligatio speculativa le quo differtur. T. 1. c. 1166.
 Obligatio per quam personam alio acquiratur. T. 1. c. 383.
 Obligatio principia ab accessoria separari debet. T. 1. c. 433.
 Obligatio proprie non est, cui non sit adjecto accessum. T. 1. c. 746.
 Obligatio tollitur novatione. T. 1. c. 715.
 Obligatio litteris, qui totum gessit, quomodo dividitur per tempora. T. 1. c. 479.
 Obligatio civilis quibus modis tollitur ipso jure. T. 1. c. 787, necque quibus modis et naturalis tollitur. Ibid.
 Obligatio tollitur solutione ejus, quod debetur. Ibid.
 Obligatio confessoria, si creditor adeat hereditatem debitoris. T. 1. c. 836.
 Obligatio significatur necessitas verbo. T. 1. c. 623.
 Obligatio non necitur ea pacto, nec ultra necessitatem habet pactum. Ibid.
 Obligatio mulieris, qui intererat per alio, permittit exceptione Societatisconsilii Valeriani. T. 1. c. 764.
 Obligatio operum amittitur capitis mutatione. T. 1. c. 678.
 Obligatio assensu, et usufructus amittitur morte legatarii. Ibid.
 Obligatio civilis, quod est. T. 1. c. 766.
 Obligatio eodem modo solvitur quae acquiratur. T. 1. c. 696.
 Obligatio est jura necessaria. T. 1. c. 336 et c. 766.
 Obligatio est nulla, quae non adstringit. Ibid.
 Obligatio decessorum extinguitur confessione. T. 1. c. 799.
 Obligatio minor bono aucto, etiam alieni liberatio vero auct. T. 1. c. 670.
 Obligatio naturalis quae est. T. 1. c. 766.
 Obligatio civilis quae non. Ibid.
 Obligatio nulla est, quae necessitate contrahentem non adstringit. T. 1. c. 1263.
 in remedia praetoria, quibus Obligatio tollitur, factum, et civilibus vero jura veniunt. T. 1. c. 364.
 Obligatio naturalis. Vide Naturalis obligatio.
 Obligatio equatur, vel minoratur certa causa, et quibus. T. 1. c. 327.
 Obligatio collata in diem praesens est, conditionis non est praesens. T. 1. c. 318.
 Obligatio conditionalis eadem conditione suspenditur, quae principia, donec conditio extiterit. Ibid.

Obligatio, et pignus quomodo, et in quo differunt. T. 1. c. 321.
 Obligatio, et pignus quomodo solvitur. T. 1. c. 601, et seq.
 Obligatio interea est, quae exceptione perpetua permittit potest. T. 1. c. 350.
 Obligatio eodem modo dissolvitur, quae contrahitur. T. 1. c. 601.
 Obligatio civilis non nascitur eo jurejurando. T. 1. c. 830.
 Obligatio dissolvitur pacto. T. 1. c. 69.
 Obligatio quo tempore tollitur. T. 1. c. 636.
 Obligatio, dominum, et possessorem invicem comparatur. T. 1. c. 601.
 Obligatio constituta in diem citi praesens, non actu, non petito. T. 1. c. 313.
 Obligatio interea rei interea esse potest, sed perpetuatur potest. T. 1. c. 413.
 Obligatio est pignus actionis, et nascitur alio, et quoque. T. 1. c. 97.
 Obligatio mandati ad tempus collata, et tempore perimitur: casus singularis reoccurit. T. 1. c. 636.
 Obligatio naturalis ipso jure perimitur. T. 1. c. 69.
 Obligatio omnia contraria conventioni tollitur, et sentit. T. 1. c. 131.
 Obligatio pura quae dicitur. T. 1. c. 634.
 Obligatio quomodo constituitur, et tollitur. T. 1. c. 635.
 Obligatio nemini absoluit, et extincta, ipso jure restitui non potest. T. 1. c. 71.
 Obligatio ubi non coacta, in hoc acceptatione tenet. T. 1. c. 24.
 Obligatio nuda nascitur. T. 1. c. 623.
 Obligatio ea societate decessorum datur etiam post mortem aucti, et heredes ejus tenet. T. 1. c. 127.
 Obligatio operis facienda, quae sit, et quae ejus sit. T. 1. c. 441.
 Obligatio quomodo solvitur. T. 1. c. 733.
 Obligatio personalis recipit incrementum. T. 1. c. 616.
 Obligatio quando claudere dicitur. T. 1. c. 387.
 Obligatio mandati inter dominum, et procuratorem contrahitur. T. 1. c. 67.
 Obligatio tempore solo non tollitur. T. 1. c. 608, atque vires accipit, etiam fuerit sub conditione contractus. Ibid.
 Obligatio tollitur confessione. T. 1. c. 1223.
 Obligatio hereditas, qui datur cum in rebus hereditatis, constituitur in obligationem pretii. T. 1. c. 876.
 Obligatio ipso jure non tollitur dictione docti. T. 1. c. 915.
 Obligatio heredes plenius, uberiorque est, quam defunctorem. T. 1. c. 997.
 Obligatio naturalis non tollitur re judicata, et servitute debetur. T. 1. c. 894.
 Obligatio propria decessorum singulos obligat. T. 1. c. 841.
 Obligatio pignoratitia quando tollitur, et quando non. T. 1. c. 691.
 Obligatio quoties tas numero dividitur. T. 1. c. 968.
 Obligatio est jura vinculum, non factum. T. 1. c. 1027.
 Obligatio non potest conferri le verum, nec le extraneam personam. T. 1. c. 811. solutio potest. Ibid.
 Obligatio ubi nulla est, adjectio quoque cellae est. T. 1. c. 1269.
 Obligatio ubi est inutilis, inutilis quoque adjectio, vel solutio. T. 1. c. 969.
 Obligatio communis quae dicitur. T. 1. c. 1213.
 Obligatio rei alia est, alia obligatio personae. T. 1. c. 490.
 Obligatio individua, et communis singulos colligat obligat. T. 1. c. 941.
 Obligatio tollitur confessione. Vide, Confessio.
 Obligatio major tollit minorem, plenior alioquem. T. 1. c. 1078.
 Obligatio naturalis non dicitur proprie obligatio. T. 1. c. 1296.
 Obligatio pecuniaria sequitur peculium. T. 1. c. 930.
 Obligatio non esse dissolvitur, nisi forte omni solutio. T. 1. c. 901.
 Obligatio mandati tempore non extinguitur. T. 1. c. 678.
 Obligatio non constituitur ea epistola, sed ea causa tantum in epistola expressa, valuit dispositio. Ibid.

Obligatio ubi nullo est, ibi etiam nullo liberatio est. T. 3. c. 1364.

Obligatio certis modis contrahitur, et dissolvitur. T. 3. c. 756. ea delecto contrahitur modo non solvitur. Ibid. c. 537.

Obligatio non astringitur necessitate contrahentes. T. 3. c. 610.

Obligatio ut valeat, oportet, ut vinculum sit. Ibid.

Obligatio naturalis inhibet conditionem indebiti. T. 3. c. 86.

Obligatio omnia quando pro contractu habetur. T. 3. c. 125.

Obligatio pigoratilis, an tollatur confusio personarum debitoris, et creditoris. T. 3. c. 382.

Obligatio semel satis ea de die, vel conditione suspendi, et fieri non potest. T. 3. c. 765.

Obligatio semel perfecta, et consensu quod modo desinit. T. 3. c. 765.

Obligatio, vel actio per procuratorem an nobis accipitur. T. 3. c. 571.

Obligatio, eo nascitur et jurejurando. T. 3. c. 695.

Obligatio, an pectus tolli, item an tempore vel conditione fieri possit. T. 3. c. 765. et c. 766.

Obligatio dotalis, an sequatur dotem. T. 3. c. 1038.

Obligatio fidejussoris an peractio sit. T. 3. c. 392.

Obligatio, an tollatur, confusio personarum debitoris, et creditoris. T. 3. c. 128. et T. 3. c. 382.

Obligatio liberarum, quae non jura gentium. T. 3. c. 34.

Obligatio non constituitur ab tempore. T. 3. c. 845. constituta tamen proficit ad exceptionem. Ibid.

Obligatio civilis, et naturalis in qua differunt. T. 3. c. 381.

Obligatio exstinguitur alius est generis, ut neque in petitione, neque in solutione divisionem recipiat. T. 3. c. 397.

Obligatio aut re fit, aut verbis, aut consensu. T. 3. c. 186.

Obligatio mater est conditionis. T. 3. c. 477.

Obligatio praesens opposit obligatoei in diem. T. 3. c. 479.

Obligatio civilis inter quos contrahitur. T. 3. c. 345.

Obligatio naturalis inter quos contrahitur. Ibid.

Obligatio in personam per consensum et civilis, et naturalis jure constituitur. T. 3. c. 385.

Obligatio pigoratilis non tollitur confusio, quae realis est, non personalem. Ibid.

Obligatio est mater actionis. T. 3. c. 477. non est aut actio, non magis, quam mater sine filio. Ibid. c. 479.

Obligatio peritiam ad conditionem locertis. T. 3. c. 674.

Obligatio tollitur confusione. T. 3. c. 496.

Obligatio, quae fit literis, incognita Paedectis. T. 3. c. 496.

Obligatio nulla est, quae non astringit necessitate contrahentes. T. 3. c. 879.

Obligatio quid proprie sit. T. 3. c. 210 plures obligationum divisiones. Ibidem, quibus modis re contrahitur obligatio. Ibid. et seq. per quae personae rebus obligatio acquiritur. T. 3. c. 210.

quibus modis obligatio tollitur. T. 3. c. 271.

Obligatio, et contractus differunt. T. 3. c. 364.

Obligatio, et solutio sub eodem genere quod contrahitur. T. 3. c. 415.

Obligatio an et procurator acquiritur. T. 3. c. 571.

Obligatio eo ad diem contrahi possit. T. 3. c. 569.

Obligatio an alteri per liberam personam acquiri possit. T. 3. c. 515.

Obligatio an fieri possit sub conditione hoc, et valeat. T. 3. c. 382.

Obligatio communis quomodo contrahitur. T. 3. c. 566.

Obligatio nullo in contrahentes necessitate obstringit. T. 3. c. 723.

Obligatio praesens quae sit. T. 3. c. 473.

Obligatio, quod contrahitur multatione, an eo contrahi easi dicatur. T. 3. c. 213.

Obligatio quae nascitur ex gesto novitimum necessitatis, aut ignorantiae, aut vi. T. 3. c. 227.

Obligatio, quae non corpi est defuncto, vel contra de functione, an possit incipere ab herede, vel contra heredem. T. 3. c. 72.

Obligatio quomodo nascitur ex culpa. T. 3. c. 239.

Obligatio quibus modis constituitur. T. 3. c. 204.

Obligatio re contrahitur et contracta. T. 3. c. 231.

Obligatio realis quae sit. T. 3. c. 473.

Obligatio semel perfecta, et consensu an tempore possit fieri. T. 3. c. 770.

Obligatio ut confessor in diem certum, an statim eo ex agi possit atque iudex venit. T. 3. c. 241.

Obligatio verbi quomodo contrahitur. T. 3. c. 232.

Obligatio verborum an constituit non motu domus. T. 3. c. 236.

Obligatio an pariet actionem in rem. T. 3. c. 235.

Obligatio an per procuratorem acquiritur. T. 3. c. 585.

Obligatio an tempore solvitur, vel permutatur. T. 3. c. 170.

Obligatio an, et quomodo sub modo fieri possit. T. 3. c. 271.

Obligatio an ex conditione, vel die constitui possit, et an ad diem, vel conditionem possit. T. 3. c. 233. et seq.

Obligatio an solvitur, quae necessitate non adstruitur. T. 3. c. 242.

Obligatio civilis eo omnis naturalis est. T. 3. c. 175.

Obligatio conditionalis eo contracta obligatio sit. T. 3. c. 270.

Obligatio ex acta dicitur quodque de contractu. T. 3. c. 237.

Obligatio an de contracta quomodo ab obligatione contracta ad diem distat. T. 3. c. 269.

Obligatio ex maleficio dicitur et contracta. T. 3. c. 237.

Obligatio an motu quibus completur. T. 3. c. 236.

Obligatio et stipulatio an per quemlibet angustatur. T. 3. c. 365.

Obligatio an solvitur casu nullo consensu, vel eum, vel gesto solo per se solvitur. T. 3. c. 277.

Obligatio quae jure naturali consistit, facilis restituitur, quam quae solo jure consistit. T. 3. c. 164.

Obligatio empti venditi est, aia gentium. T. 3. c. 1115.

Obligatio verbarum aut jure civilis, et solemnium jure deservit. Ibidem.

Obligatio pigoratilis autem pectus, vel expresso, vel tacito remitti, atque dissolvi potest. T. 3. c. 382.

Obligatio quomodo contrahitur an tollatur pectus. T. 3. c. 611.

Obligatio naturalis non perdit huius celebrationem, an sequitur condemnationem sortitionum. T. 3. c. 639.

Obligatio naturalis ubi nascitur, fidejussor non liberatur, non pignus. Ibid.

Obligatio civilis pectus non tollitur ipso jure. T. 3. c. 399. quando tollitur. Ibid.

Obligatio acquiritur certis modis, et tollitur, non aucta pectus. T. 3. c. 819.

Obligatio dotis quomodo contrahitur. T. 3. c. 1015.

Obligatio an finatur tempore. T. 3. c. 1115.

Obligatio naturalis an per pactum tollatur ipso jure. T. 3. c. 599.

Obligatio prior tollitur novatione, et delegatione. T. 3. c. 1437.

Obligatio tollitur solutione, et liberatione. T. 3. c. 1535.

Obligatio, et alienatio fundi dotalis in qua differunt. T. 3. c. 914.

Obligatio naturalis, an jurejurando, ha pectus tollit. T. 3. c. 613. et pectus, ha jurejurando nascitur naturalis obligatio. Ibid.

Obligatio naturalis quibus exceptionibus suspenditur. T. 3. c. 753.

Obligatio nascitur, an indicatione latere facit. T. 3. c. 1369.

Obligatio prior permutatur iudicio. T. 3. c. 648.

Obligatio liberarum. T. 3. c. 610.

Obligatio semel satis demerit, tolli, et latere possit, et hereditas semel data adimere possit. T. 3. c. 914.

Obligatio naturalis, an causa credendi peculiaris pecunia quanta fratri adversus fratrem, an petri, in cujus potestate sunt ambo, acquiritur. T. 3. c. 1004.

Obligatio jure gentium an possit quibis domus jure possideri. Ibid.

Obligatio naturalis, vel civilis petri an filio, et domino ex aucto an acquiratur. Ibid.

Obligatio civilis contracta inter filium, et avum, in qua differat ab ea, quae contracta aut inter fratrem, et fratrem, aut avum, et avum, et contrarium respectu patris, et domus. Ibid.

Obligatio fidejussoris, quomodo pater dedit filio, easus videtur, non patri accipit, quomodo per ipsum filium heredem pecunia patris. Ibidem.

Obligatio naturalis tollitur jurejurando. T. 3. c. 573.

Obligatio naturalis an tollitur mulieris expressio. T. 3. c. 384.

Obligatio quibus modis tollitur. T. 3. c. 649.

Obligatio quo casu dividus sit, quae casu individus. T. 3. c. 658.

Obligatio differtur ex loco, die, et tempore. T. 3. c. 659.

Obligatio pignoris realis est. T. 3. c. 673.

Obligatio major minorum absenti. T. 3. c. 636.

Obligatio quibus, et quod modo solvitur. T. 3. c. 537.

Obligatio naturalis nascitur hodie ex pectus, et ex jurejurando, et conveniens est eo fidejussoris iactura. T. 3. c. 180.

Obligatio est mater actionis. T. 3. c. 105.

Obligatio effectus non nascitur ex negotio contracto dolo malo. T. 3. c. 105.

Obligatio, quae non corpi est defuncto, vel contra de functione, an possit incipere ab herede, vel contra heredem possit incipere. Ibid. Vide, De actionum libris.

Obligatio an nascitur ex jurejurando. T. 3. c. 785.

Obligatio civilis definitio. T. 3. c. 504.

Obligatio, et liberatio eadem est origo. T. 3. c. 830.

Obligatio quatuor species, et quibus modis ipse contrahitur. T. 3. c. 220.

Obligatio duo genera, et eorum ea adjuncta, et casus expiratio. T. 3. c. 178.

Obligatio verborum tres sunt modi, liberationis causa. T. 3. c. 754.

Obligatio naturalis, et generalis differentia. T. 3. c. 753.

Obligatio incitilis est adjectio, non contra. T. 3. c. 984.

Obligatio in confusum duobus modis fieri. T. 3. c. 489.

Obligatio fidejussoris sperande ab obligatione pignoris nulla ratio est. T. 3. c. 127.

Obligatio fidejussoris contemptum argumentum est consummationis naturalis obligationis. T. 3. c. 981.

Obligatio eaequenda quatuor species. T. 3. c. 981.

Obligatio civilis par per incitilem non vitatur. T. 3. c. 994.

Obligatio tollenda summe ratio est solutio. T. 3. c. 496.

Obligatio naturalis effectus. T. 3. c. 118.

Obligatio tollenda quomodo. T. 3. c. 271.

Obligatio verborum quomodo aut solemnem iocet. T. 3. c. 213.

Obligatio contractus onere ea causa venditionis, an procurator depositio officio relevatur. T. 3. c. 865.

post Obligationis novationem quando osum currant. T. 3. c. 939.

Obligatio substantia explet numeratione. T. 3. c. 713.

Obligatio individuum quilibet eaequendo sit. T. 3. c. 641.

Obligatio naturalis quae via, et effectus sit. T. 3. c. 613.

Obligatio empti venditi exagelo, annua contractus perfectio, et absolute est. T. 3. c. 490.

Obligatio confusio Vide, Confusio.

Obligatio, et actionis verborum promissionum. T. 3. c. 824.

Obligatio confusio quod sit. T. 3. c. 1097.

Obligatio tollenda certis modis esse. T. 3. c. 971.

Obligatio latius est, quam contractum nomen. T. 3. c. 21.

Obligatio substantia explet numeratione. T. 3. c. 496.

Obligatio substantia in qua consistit. Ibid.

Obligatio, quae ea consensu fit, substantia in qua consistit. Ibid.

Obligatio naturalis quomodo nascitur. T. 3. c. 652.

Obligatio contrahendi et tollendi qui sunt modi. T. 3. c. 270.

Obligatio deficit. T. 4. c. 229.

Obligatio naturalis an fidejussor accipi possit. T. 4. c. 244. etiam obligatio sine causa esse. Ibid.

Obligatio vis an habet commemoratio personarum ab eodem debite in causis aliquis facta. T. 4. c. 237.

Obligatio vicium an eodem modo solvitur, qui quere solet. T. 4. c. 198.

Obligatio vis propria, et effectus quis sit. T. 4. c. 225. et.

Obligatio evictio procedenda, et tollenda eadem est causa. T. 4. c. 706.

Obligatio contrahenda sicut ceteri modi, et erit tollenda; tempus non est iater modis. T. 7. c. 1115.

Obligatio naturalis an servus sit capax. T. 7. c. 729.

Obligatio tollenda quinam sibi modi legitimi. T. 4. c. 954.

Obligatio emolumentum an sibi aliud est, quam obligatio. T. 2. c. 1464.

Obligatio inutilis est inutilis adiectio. T. 2. c. 669.

Obligatio cum certum tempus, certiora dies additur, nisi eo tempore, vel die pariterio alius non possit. T. 4. c. 1365. et a. 1509.

Obligatio cum dies, vel tempus interior, quod agendum. T. 2. c. 630.

Obligatio boni fidei litem insumt omnes executiones, hoc est, suppliciter officio iudicis. T. 6. c. 346.

Obligatio naturalis fidejussorem accedens potest, et extenuatur tantum debitor potest, non evolvitur. T. 4. c. 616.

Obligatio in diem adjuget debet obligatio, cui locus inest. T. 4. c. 170.

Obligatio ad interitum accessio periculum, et rei simul, ut utraque sint eo solutio. T. 4. c. 271.

Obligatio naturalis accedens potest fidejussor. T. 7. c. 813.

Obligatio fidejussoriam non tolli, si debitor interire aut sit fidejussor. T. 4. c. 308.

Obligatio caro autem, que non obstruit sacralitate. T. 2. c. 101.

Obligatio quatinusque per filios familias acquiritur patri, et filio. T. 4. c. 198.

Obligatio naturalis, et personalem conditionem tolli, periculum non item. T. 4. c. 199.

Obligatio perpetui culpa debitoris. T. 2. c. 983.

Obligatio non mora producit, etque perpetua. T. 2. c. 982.

Obligatio pignoris confusio non tollit. T. 6. c. 136.

Obligatio suspensio conditio. T. 4. c. 1207. mora non suspendit. Ibid.

Obligatio per rei res data, reddita vero liberatio. T. 4. c. 981.

Obligatio civilis ipso jure tollit omne, quod pro solutio credit, non juramentum. T. 5. c. 768.

Inter obligationem personalem, et obligationem hypothecariam differentia magna est. T. 5. c. 392.

Inter obligationem personalem, et obligationem hypothecariam differentia que est. Ibid.

Obligatio tollere, et mutare non possit pactis nisi. T. 4. c. 720.

Obligatio conditio suspendit. T. 5. c. 835. conditio confertur in futurum tempus, non in presentem, aut praeteritum tempus. quod Martiano Capella vocat *actum*, et *reperum*, presentem actum vocant, praeteritum *reperum*, futurum vero *actum* comit. Ib.

Obligatio contrahi in diem, et ad diem quomodo differtur. T. 6. c. 638.

Obligatio totum quodque quo ratione dicatur. T. 4. c. 76. et c. 75.

Obligatio totam quam remissio dicitur. Ibid.

Obligatio quomodo exsequitur. T. 6. c. 611.

Obligatio totum solvi acceptum uno ceteri. T. 4. c. 888.

Obligatio non possit constitui ad tempus. T. 4. c. 1197.

Obligatio non possit constitui omni numerario. T. 4. c. 874.

Obligatio pecuniaria servit uti novis alia voluntatem domini adiecit potest obligationem obligationi, quam praestant novet. T. 4. c. 890.

Obligatio aut civilis, aut naturalis jure constituitur. T. 3. c. 384.

Obligatio nullum acquiritur hi, qui nullo aliter nullo dicit. T. 3. c. 446.

Obligatio in die, aut conditio tollere possit, aut indidit. T. 3. c. 395.

Obligatio non nasci ex odia conventionis. T. 3. c. 77.

Obligatio praestantia an novae jussu Principis forte permittit. T. 3. c. 971.

Obligatio an conditio conditionis, vel extinguat. T. 3. c. 370.

Obligatio an finit dei servitium corpus, sed nondum completum in actionibus temporibus. T. 4. c. 114.

Obligatio an sibi, vel alteri acquirit, qui stipulatur alteri. T. 4. c. 245.

Obligatio an parat indebiti solutio. T. 4. c. 208. an ex ea casus conditionis indebiti. Obligatio an sibi acquirit, qui emat illam. T. 4. c. 245.

Obligatio servum quam leges saepe inducunt. T. 4. c. 125.

Obligatio nullam nascit contractibus imaginaria. I. 4. c. 124.

Obligatio an sit introducta, non comitatur ceteris, ut sola in actionem utatur, etiam valere eo nomine actiones competunt. T. 4. c. 201.

Obligatio alicuius non jura dilaat, vel coartare possit. T. 4. c. 373.

Obligatio tantum certo jure civilis tolli. T. 4. c. 192.

Obligatio, vel liberationem an quicquid extraneo acquirere possit. T. 4. c. 143.

Obligatio an nudum pactum pariat, vel tollat. T. 4. c. 188.

Obligatio naturalis parit pactum. T. 7. c. 192.

Obligatio priorem non tollit fidejussor, si mandatum. T. 7. c. 1437. ovatio, et delegatio tollunt. Ibid.

Obligatio parit pactum, vel contrarium. T. 2. c. 748.

Obligatio confirmatio, et consolidatio partis solutio, aut certi tempora praestatio. T. 7. c. 727.

Obligatio an constituit diuturnam praestatio, que non sit ab solvo. Vide Praestatio.

Obligatio non novat obligationem. T. 7. c. 700.

Obligatio civilis non nascit, et naturalis ex contractibus, qui coartant contrahuntur. T. 7. c. 611.

Obligatio, que non exopt a defuncto, vel contra defunctum, ab herede, vel contra heredem incipere non potest, regula juris antiqua. T. 7. c. 725.

Obligatio pignoris per liberam personam ab eis non acquirit. T. 7. c. 137.

Obligatio assensum non tollit, nec parit res iudicata. T. 7. c. 706.

Obligatio sortis debet crescere ab eo, qui creditur, et fundus pignori traditus est, fundus accipit ad summationem, et reparationem viarum publicarum. T. 7. c. 134.

Obligatio potestat ut praestatio mors. T. 4. c. 669.

Obligatio generali quam contrahitur. T. 6. c. 1040.

Obligatio naturalis non tenetur populus, quis animi iudex caret. T. 3. c. 273.

Obligatio principali extinguitur, hypothecam que remanet. T. 4. c. 318.

Obligatio immunitas est donator. T. 5. c. 878. in obligatione, et petitione est, quod est in conventionis. T. 3. c. 310. et c. 311.

ex Obligatione naturalis, que petita tenetur, actio non nascitur. T. 5. c. 610.

an Obligatione solutio esse acquirit. T. 5. c. 709. in Obligatione non omnia, que in iudicio accedere possunt, est. T. 5. c. 378.

Obligatio principali subita, manet accessoria. T. 6. c. 379.

Obligatio omnium bonorum an veniat ancilla, que quib in consuetudine habet, et liberi naturales continentur. T. 4. c. 607.

ex Obligatione naturali petito, vel actio nulla est. T. 4. c. 1208.

Obligatio personalis subita, an manet hypothecaria. T. 3. c. 1048.

Obligatio principali confusio subita, se fidejussor, et pignoratilis obligatio tollit. Ibid. 1097.

Obligatio principali subita. O. arorum praescriptio, an tollitur etiam curatum praescriptio. Ibid. 1098.

ex Obligatione, que in petitione divisionem recipit, in actione non recipit. T. 3. c. 398.

de Obligatione, que solutio vix acquirit. T. 3. c. 100.

de Obligatione, que aliam non obligat. Ibid.

de Obligatione, que de jure honoratur. T. 3. c. 940. et de 61 jure civilis. Ibid.

Obligatio accipit libertatem accipit potest sine coactione eredi. T. 7. c. 180.

Obligatio principalis est in Obligatione, sit etiam in petitione. T. 1. c. 305.

Obligatio principalis an constituta, in sequela ejus locum habet. T. 1. c. 297.

quod in Obligatione sit servile, hoc in legato est transmissio, et sub conditione ademptio. T. 2. c. 621.

Obligatio, que ex delicto nascitur. T. 1. c. 292.

Obligatio inter se numeretur incerto. T. 2. c. 373.

Obligatio actionum ex delicto veniant cum capite ambiant. T. 5. c. 150.

Obligatio dandi, et faciendo differtur. T. 5. c. 114.

Obligatio quas ex contractu. T. 5. c. 367.

Obligatio consensu contractum an voluntate demolvatur. T. 5. c. 272.

Obligatio an etiam dissolvatur pacto conventionis. T. 2. c. 345.

Obligatio potestatem et delinquat. T. 3. c. 204.

Obligatio an etiam inter alienas contrahatur per episcopum, vel nuntium. I. 2. c. 24. et c. 135.

Obligatio varias que vocatur. T. 5. c. 115.

Obligatio boni fidei contra contrarium consensu subita, pacto novo restitui non possunt. T. 6. c. 71.

Obligatio, et actio, que naturam praestantiam nascitur, an in capitis diminutionem veniant. T. 6. c. 134.

Obligatio, et actio actum sunt, et passiva. T. 6. c. 121.

Obligatio naturalis non parit actionem. T. 6. c. 123.

Obligatio, que solo consensu datur, ab his, qui verba sunt propria, et sollemniter, deminguntur. T. 6. c. 149.

ut Obligatione, et liberatione, quis non res incorporat, et incertis, incerti condicuntur. T. 4. c. 1378.

Obligatio naturalis dicitur dupliciter. T. 4. c. 1207.

Obligatio et actio veniunt in familie eradicatum iudicio. T. 3. c. 366.

Obligatio dividit dividit inter heredes pro hereditaria portione. T. 3. c. 1005.

Obligatio dum in adiudicium persona de aadem res an concurrenda possit. T. 3. c. 550.

Obligatio dum sit ad eadem persona, seu praecipuis, altera accessoria, principalis, accessoria non sunt maior tollit. T. 3. c. 501.

Obligatio non sunt dividit, sed indivisum. T. 3. c. 395.

Obligatio individua an recipiat familie occasione iudicium. Ibidem.

Obligatio, que descendit ex malicia, quod dicitur an. T. 3. c. 478.

Obligatio que malicia sunt jure prolium. T. 3. c. 33.

Obligatio activa, vel passiva esse, et quam illam sint. T. 3. c. 550.

Obligatio omnia coartat coartat tollent. T. 3. c. 100 praeter mandatum. Ibidem.

Obligatio quas ex contractu quoniam dicitur. T. 3. c. 367. et seq.

Obligatio ex delicto, seu maleficio, que dicitur. T. 2. c. 275.

Obligatio quasi ex delicto quoniam esse dicitur. T. 3. c. 325.

Obligatio que alii, que nascitur ex quasi maleficio. T. 4. c. 129.

Operum legatio plus continetur, quam legatio usufructus servi. T. 2. c. 417.
 Operum liberorum potius est, si heredes, et quando trahitur. T. 2. c. 662. et c. 663.
 de Operum stipulatione. T. 2. c. 1094.
 Operum divisio inter patronos. T. 2. c. 945.
 Operum officium praestatio, officii praestatio est. Ibid.
 Operum liberum praestatio, quasi pecuniam praestatio est, non officii. Ibid.
 Operum obligatio an diminutionem, et augmentum recipiat. T. 2. c. 713.
 Operum praestatum auctum esse condici potest. T. 2. c. 612.
 Operum reus se separare a se obsequia. T. 2. c. 110.
 Operum officium exactio quando extinguitur. T. 2. c. 989.
 Operum obligatio quomodo dividatur. T. 2. c. 790.
 Operum servi locum adire, aliud est opera servi mercedem operis. T. 2. c. 291.
 Opera aliena promitti. T. 1. c. 109.
 Inter Opera, et usufructum, quomodo difficultas quoniam. T. 2. c. 678.
 Opera aliena promitti potest. T. 2. c. 946.
 Opera locum in annis, si vide decem, an transmittit. T. 2. c. 902.
 Operum servi nisi auctum fuerit, autem operum reus servi alicui praestatur, quomodo actio sit. T. 2. c. 612.
 Operum servi legatus condici debet, non ex die ad rem hereditaria, et ex die petitoris. T. 2. c. 900.
 Operum servi legatus non esse transmissus, vel condenda ad aliam hereditatem, aut usufructum actum, et condenda eas esse ex die petitoris, alia legatus esse potest, alia heredes ejus, condenda esse ex die, quod indicatur, imperator, petitoris, et cur. Ibid.
 Operum praestatio petere possunt heredes, qui dixerunt bona debitoris. T. 2. c. 297.
 Operum actus, et alia res differentia. T. 2. c. 667.
 Operatio vitulae est accidentis. T. 1. c. 904.
 de Operum conditione an plures, qui constant, debeant stipulari. T. 2. c. 754.
 Opera publico praestantur solum aedile Principis. T. 2. c. 1209, vel ejus, quia pecunia factum est. Ibid. de Operibus publicis. Vide, Interdictum.
 Opera non notatio. T. 2. c. 473. et T. 2. c. 191.
 Opera non notatio ut sit moribus Gallis. T. 2. c. 994.
 pro Opera, et ex opera differentia quoniam. T. 2. c. 1079.
 non Opera notatio alia rem est, alia in personam. T. 2. c. 233.
 Opera notatio. Vide, Notatio.
 In Opera a libertis patronum praestanda duo genera sumptuum inter. T. 2. c. 436, quia quae sumptus praestare debet. Ibid.
 de Opera servi legati. T. 2. c. 1201, et T. 2. c. 976.
 Opera institutio, sicut et restitutio, est actus individuum. T. 2. c. 631.
 Opera restitutio individua est. T. 2. c. 508.
 Opera non notatio. T. 2. c. 1051.
 Opera servi legati, neque usus, neque usufructus in eo legato esse videtur. T. 2. c. 976.
 de Opera officii. T. 2. c. 1158.
 de Opera servorum legati. T. 2. c. 1275.
 Opera exequutio inhibetur per nomenclatorem, quoniam a iustitiam, donec remissio facia sit, est praestata, satisfactio vero remissio. T. 1. c. 965.
 Opera publicorum reipublicae curatores tenentur ab opere absolute aequo in annis 15. T. 2. c. 1369.
 Operum publicorum rationes, ne Praesides provinciarum accuset. T. 2. c. 1370.
 Opera quae. T. 2. c. 790.
 Operarii aut Substantia. T. 2. c. 1058.
 Operatores, et eorum officium. T. 2. c. 303.
 Operatores mores. T. 2. c. 389 et c. 404.
 Operum heredes opinionem defuncti non tenentur. T. 1. c. 177.
 Opinio nisi potius est, in illis agitur de errore iuris. T. 2. c. 636.
 Opinio iudicia defuncta de Principem per consilium tenentur, inter quae tempora debet edi.

In Opinio non tam est, quoniam in re. T. 2. c. 612.
 Opiniones jurisconsultorum. T. 2. c. 632. et c. 678. Vide, Constitutiones Principum.
 Opiniones interpretum admodum causa. T. 2. c. 513.
 Opiniones Pegasi, et Subioli differentia magna est et Papiniano comparata. T. 2. c. 308, et seq. Objectionem quod sit. T. 2. c. 101.
 Opiniorum verbum. T. 2. c. 254.
 Opiniorum verbi peccata. T. 2. c. 275.
 Opiniorum verbum praestans tempus significat. T. 2. c. 273.
 Opiniorum quod tempus in stipulationibus, et in iudiciis desinit. T. 2. c. 679.
 Opiniorum utrumque, praesens, et futurum desinit. T. 2. c. 34.
 Opiniorum, quoniam consilium publicum, et magistratum auctum non habent, esse praefectura. T. 1. c. 120.
 Opiniorum multatorem auri 30. librae. T. 2. c. 703.
 Opiniorum sermo distinguatur ab oratio. T. 2. c. 467.
 Opiniorum unde deductum. Ibid.
 Opiniorum unde appellatur. Ibid.
 Opiniorum in 5. 3. ult. de reueli actio, contra f. 30. de perul. dilator. T. 2. c. 339.
 Opiniorum in 2. de except. §. ult. de except. contra f. 22. de except. rui iudic. reuelator. T. 2. c. 319.
 Opiniorum an possit statuatur, et condicio stabilitate deficiat, antequam legatoris optati. T. 2. c. 1045.
 ut Optima, maximaeque est. T. 2. c. 1009.
 Optima maxime quia fundus dicitur. T. 2. c. 461.
 Optima optum est in solo. T. 2. c. 414.
 Optio quia dicitur, et cur erretur. T. 2. c. 903.
 Optio quod ab alicione differt. T. 2. c. 467.
 Optio est erogatio militaris aemone. T. 2. c. 207.
 Optio est illud quod fungitur officio. T. 2. c. 535.
 Optio amplex, et electio quomodo differunt. T. 1. c. 473.
 Optio quomodo emittitur. T. 2. c. 201.
 Optio servi cui legatus est, an in ad exhibendum tenetur familia testatoris agere possit. Ibid.
 Optio servi cui legatus est, an ad exhibendum agere possit, et tota familia testatoris in exhibetur. Ibid.
 Optio servi testamentum relicta quo tempore tenetur. Ibid.
 Optio cui datur familia legali sa possit optum eligere. T. 2. c. 716.
 Optio cuius servi generaliter legati. T. 2. c. 379.
 Optio non legator, species legator, non genus. T. 2. c. 1044.
 Optio est actus legitimus, qui non potest peragi, nisi volunt, et praesens heredes. T. 2. c. 1053.
 Optio, et alioquin utrumque comen idem est. T. 2. c. 716.
 Optio quia actus sit. T. 2. c. 1040.
 Optio quomodo datur. T. 2. c. 710.
 Optio quomodo legatoris datur. T. 2. c. 1041.
 Optio rerum depositorum an legata sit, an legatoris actio ad exhibendum agere possit cum herede, vel depositario. T. 2. c. 1045.
 Optio servi cui legatus est, si statim liberum non legitime dispositi, an electio consumatur. T. 2. c. 1052.
 Optio legata quomodo legitime fieri debet. Ibid.
 Optio legata quando, et quibus praesentibus fieri debet. T. 2. c. 716.
 Optio servi cui data est, et alter, qui servum legatus est, an in eadem personam transire possit. T. 2. c. 1046.
 Optio servi si doctus legata sit, novissimae optio superiorem confirmat. T. 2. c. 1044.
 Optio daturum servorum cum Titio data sit, reliqui Titio legati sunt, omnes prius in electione, reliquorum appellatione omnes ad Titium pertinent. T. 2. c. 1052.
 Optio si data sit, semel tantum optandum. T. 2. c. 711.
 Optio si datur per legatum, exigimus, ut utroque tempore res quod optatur, testatoris fuerit. Ibid.
 Optio, vel alioquin data legatoris per vindictam. T. 2. c. 710.

Optio atrom tacta, vel ommissionem reliquaatur, qualem interat. T. 2. c. 168.
 Optio servi inter legatum actus numeratur. T. 2. c. 1201. esse potest iurari, vel restitui. Ibid.
 cur Optio relicta est, an optumam possit optare. T. 2. c. 304.
 Optio verbum conditionem facit. T. 2. c. 161.
 Optio legata. Vide, Legatum optumam.
 Optio legata est conditionalis, et finit semper ante Iulianum. T. 2. c. 1045.
 Optio condicio si aemel optando impleta sit, an nua, quod optaverit, repudiatio est. T. 2. c. 1052.
 Optio legata data quando cadit. T. 2. c. 1046.
 Optio legata quando cadit. T. 2. c. 1052. ejus condicio quoniam est. Ibid.
 Optio servi legatum an perimatur datione Multiberalis. T. 2. c. 1045.
 Optio verbum conditionem facit. Ibid.
 Optio legata. T. 2. c. 1045.
 Optio legata quomodo legatus hereditatem delatam servit. T. 2. c. 1294.
 Optio iugiter acturum, qui subscibendus. T. 2. c. 307.
 Optio servi iugiter, et servum legatum differentia. T. 1. c. 473.
 Optio legata, ejus sit electio. T. 2. c. 482.
 Optio tempore admissa, ad quod heredes legatoris. T. 2. c. 791.
 Optio servi legata, heredes omnium sa servus testatoris defuncti legatum non emittitur potest, ita et ad libertatem statim perveniat. T. 2. c. 1052.
 Optio legata, legatoris semel demum accepta potest. T. 2. c. 1053.
 Optio legata in legato. T. 2. c. 1046.
 Optio legata alioquin, si heredes non omnes sa exhibent, et legatoris, eligere, sa electio consumatur. T. 2. c. 1053.
 Optio legata intra certum tempus, si legatoris semel optaverit, an mutare voluntatem possit. T. 2. c. 1044.
 Optio servi legata, an Praetor tempus exeret possit, intra quod opti legatoris. T. 2. c. 1051.
 Optio, vel electione usus servi legata per vindictam. T. 2. c. 1044.
 Optio legata, an non nisi semel opti fieri possit. T. 2. c. 1052.
 de Optio legata. T. 2. c. 1041.
 Optio servorum legator, quod eligere licet. T. 2. c. 1041. et 1045.
 de Optio legata servi, vel alioquin res. T. 2. c. 1225. et seq.
 Optioes dicuntur easile federatorum. T. 2. c. 203.
 Optioes, idem, carceribus praepositi. T. 2. c. 515.
 Optioes carcerum. Ibid. c. 519.
 Optioes sunt federatorum. T. 2. c. 501.
 Optioem inter milites inferior est gradus. T. 1. c. 127.
 Optio est oleominis verbum. T. 2. c. 631.
 Optio non potest perimatur praesentium, cum solo continetur. T. 2. c. 632.
 Optio adhibendum quod dicitur. T. 2. c. 631.
 Optio periculum materiam superat. T. 2. c. 360.
 Optio quod significat. T. 2. c. 353.
 Optio strictum quid. T. 2. c. 169.
 Optio publicum parietum quid auctat. T. 2. c. 1172.
 Optum publicum temporarium quid auctat. Ibid. c. 1174.
 In Optum publicum periculum demonstrat sa capite. T. 2. c. 602.
 Optumum prohibere, et sustinere an sint idem. T. 2. c. 719.
 Optum conatus utrum possit accipi pro dignitate in testamentum, et stipulationibus. T. 1. c. 479.
 Optum ambiguit. Vide, Ambiguit oratio.
 Optum D. Marci, et Commodi prohibet optum inter tutorem, filioque tutorem, et pupillum, et quare. T. 2. c. 1156. non tamen omnia necessaria, sed et, ad probanda testum. Ibid.

Pacti, contra additionem adiectum est juri publico derogare. T. 6. c. 253.
 Pacti alteri a quo potest uti, alii ei, in cuius potestate est. T. 5. c. 516.
 Pacti ereditores cum herede defuncti debitorum de quibus debitor pars possit. T. 6. c. 365.
 Pacti cor, et quibus praesumitur, vel non. T. 6. c. 107.
 Pacti extra jura, et condidit in jure paria sunt. T. 6. c. 82.
 Pacti personas de bono delicti. T. 3. c. 102.
 Pacti naturalis contra jura publicum. T. 3. c. 533.
 Pacti in locis contra regulas consuetudinem. Ibid.
 Pacti non potest in, nisi mandata est actio, vel defensio. T. 6. c. 238.
 Pacti licet de rebus capitalibus. T. 7. c. 1428.
 Pacti alteri semper potest, quomodo hoc intelligitur. T. 7. c. 1433.
 Pacti diminuti causa non potest admittitur rerum civitatis. T. 6. c. 534.
 Pacti licet de rebus. T. 7. c. 1433.
 Pacti, et quod cavere possit per pactum. T. 7. c. 607.
 Pacti nemo potest de re iudicata. Ibid.
 Pacti non licet de re litigiosa, et dubia, de qua transigere non licet. T. 7. c. 1467.
 Pacti an possint uti alteri. T. 5. c. 683. et c. 686.
 la Pactuor, qui legem commissarii dicit. T. 7. c. 1433.
 Pactuor iustitiae, et mecum agitur furti. T. 7. c. 395.
 Pacti pro praesentibus. T. 6. c. 53.
 Pacti vellemus. T. 6. c. 292.
 Pacti, et pactum nihil differunt. T. 3. c. 738.
 Pactum nuda, sive pactum nudum cor alio dicitur. Ibidem.
 Pactum commissarii. T. 8. c. 928.
 Pacti pacta an uno, vel multis pactis sit. T. 1. c. 488.
 Pacti pro omnia an alii similis solutioni. T. 1. c. 542.
 Pacti qua actionem de furto permittit. T. 6. c. 1430.
 Pacti in pactis, ut si una pacta sit de non petendo pecunia, necesse est. T. 6. c. 725.
 Pacti nuda obligatorum tallere, sine mutuo non potest. Ibidem.
 Pacti vitiales, sine consensu alterius esse non possunt. T. 5. c. 1129.
 Pacti venditionis scripta, ut si abscissa, aut ambigua, venditori, qui est pactum condidit, potest accipere, quem emptor. T. 5. c. 336.
 Pacti defuncti quibus perit. T. 6. c. 740.
 Pacti patrum cum filibus facta, et sine dote constant, nullum ad bona patrum regressum habent, jure civili improbat. T. 6. c. 739.
 Pacti, an culpe praesentit, in commodato valet. T. 6. c. 322.
 Pacti qui parat, et produrat. T. 6. c. 612.
 Pacti solutioni similis non est, nec legimus modis dissolvendi obligationis esse potest. T. 6. c. 67.
 Pacti contra naturam contractus adjecta villas continent. T. 4. c. 194.
 Pacti nuda tactum operatur apud Christianos, quantum jurjurandum. T. 6. c. 294.
 Pacti subditi contra substantiam matrimonii villas matrimonium. T. 8. c. 983.
 Pacti de viatico non praesentat sine excolet delictum. T. 3. c. 556.
 Pacti obsequio, vel ambigua an venditori, vel locatori accipit. T. 3. c. 367. et c. 398.
 Pacti, et vicium aliud facit, sine periculo acquirit, non praesent. T. 3. c. 296.
 Pacti, vide, Pacum.
 Pacti omnes veniunt in facto. T. 7. c. 584.
 Pacti opposita stipulationi et continetur. T. 7. c. 621.
 Pacti inest transactioni quasi genera. T. 7. c. 580 nomos, et defensionem tali transactioni. Ibidem.
 Pacti non fit solemnibus verbis. T. 7. c. 613.
 Pacti praesent est, transactio species. T. 7. c. 601.
 Pacti format contractum. T. 7. c. 591.
 Pacti de animatione fundi in diem datur. T. 7. c. 617. et seq.
 Pacti non facit legatum, servum, aut libertatem. T. 7. c. 1235.

Pacti ante dirortum, no agitur ob res amotas, non valet. T. 7. c. 585.
 Pacti, et contractus tollunt naturalem, et civilem obligationem. T. 7. c. 618.
 Pacti inter duos facta leges in universum aboleri non possunt. T. 7. c. 601.
 Pacti cum potestate alterius hereditatis non praesent est, qui potest evincit. T. 7. c. 618.
 Pacti non valetate est separanda. T. 7. c. 584.
 Pacti rata est sine acta, et instrumentis. T. 7. c. 632.
 Pacti cum dimittit fiduciam. T. 7. c. 759.
 Pacti de individuo vincto communione anterior est propter discordiam, quae accitit commisso. T. 1. c. 169.
 Pacti contractus naturam potest excedere, et illi contraria esse non potest. T. 2. c. 643.
 Pacti, qui procurator pactuor sine auctu fuitum litis, improbat. T. 3. c. 116.
 Pacti etiam an intervallo, facta praesent ad libertatem. T. 7. c. 607.
 Pacti non valet contra naturam praesent. T. 8. c. 130.
 Pacti non dicitur lex, nisi qui contractus adiungit. T. 4. c. 775.
 Pacti tacite argumentum est diuturnae coeptione servorum totum pecunia. T. 5. c. 534.
 Pacti species sunt transactio, les, pas. T. 7. c. 561.
 Pacti nuda esse transactio dominum. T. 5. c. 158.
 Pacti non esse non semper necesse actio. T. 6. c. 697.
 Pacti nuda tollit obligationem. T. 5. c. 364.
 Pacti tollit actio iurjurandum. T. 7. c. 633.
 Tollit actum quicquid sufficiens. Ibidem.
 Pacti nuda iurjurandum. T. 7. c. 692.
 Pactum nuda testandi libertas non amittitur. T. 7. c. 625.
 Pactum ambiguum in emptione, et venditione venditori accipit. T. 6. c. 285.
 Pactum nullum esse, qui impugnat jura publicum. T. 7. c. 855. et c. 893.
 Pactum, qui contractus apponunt, plenarie non accipit. T. 8. c. 1160.
 Pactum, qui in servum venditionis sit ad soluta. T. 2. c. 110.
 Pactum, qui est soluta lege aliqua condonatur, ut obligationem, et actionem perierit, aut tollit ipso jure. T. 6. c. 51.
 Pactum actionis servorum servituri iudice communi. T. 3. c. 415.
 Pactum, qui et cor dicitur legem. T. 6. c. 587.
 Pactum nuda non tollit. T. 7. c. 890.
 Pactum de mutua successione, an admittitur. T. 7. c. 626. et seq. admitti constat in fidei pactum de succedendo, et non succedendo. T. 7. c. 627.
 Pactum, qui sunt dandi animi. T. 7. c. 581.
 Pactum esse servandum inter dominum, et emphyteuticarium factis super omnibus capitalibus, accipit super casibus fortitudo. T. 7. c. 343 et seq.
 Pactum, qui sunt transigendi animo. T. 7. c. 349. et c. 581.
 Pactum tacite continetur. T. 7. c. 588.
 Pactum tacite continetur inter absentes. Ibidem.
 Pactum non fuit confidendum cum contractibus. T. 7. c. 581.
 Pactum ante conventionem, qui amicos proprio, et canas valet. Ibidem.
 Pactum constructionem format, et actionem. T. 8. c. 119. et si dicitur leges, et conditiones. Ibidem.
 Pactum, qui adiacentia an intervallo, non valet, nec praesent ad agendum. Ibidem.
 Pactum, qui in venditionibus mancipiorum solent. T. 8. c. 150.
 Pactum, qui adiacentia venditionibus mancipiorum. T. 7. c. 612. et seq.
 Pactum actiones non adhibetur propter incuriam actionem, et quorundam inefficaciam testamentis. T. 7. c. 623.
 Pactum debitorum, creditum petiti nec tollit, nec mutat potest. T. 7. c. 631. et seq.
 Pactum subditi licetis arduum negotiorum, et balatorum. T. 7. c. 617.
 Pactum verba, et plura genera. T. 6. c. 149.
 Pacta exceptiones parit. T. 6. c. 741.
 Pacta contra conventiones. Ibidem.
 Pacta omnia sunt jura gentium. Ibidem.

Pacta, et actiones contractus omnesque appellatur. T. 2. c. 595.
 Pacta non sunt verba solemnibus. T. 2. c. 595.
 Pacta ob invitae contra leges facta vim nullam habent. T. 8. c. 1167.
 Pacta naturalis, et praetoria jura servantur. T. 2. c. 737.
 Pacta, qui continentur contractibus, interrogant si quis addunt, non ad agendum utilia. T. 8. c. 935.
 Pacta licet, non iura. T. 2. c. 591.
 Pacta coarctata. T. 2. c. 737.
 Pacta variis de causis sunt. T. 8. c. 759.
 Pacta inter absentes, et multa, et audis recta sunt. T. 2. c. 340.
 Pacta doli causa, nisi de re certa, non sunt. T. 2. c. 779.
 Pacta, qui continentur, et pigmentum. T. 2. c. 713.
 Pacta in rem quibus praesent. T. 2. c. 310.
 Pacta, qui post emptum an intervallo sunt, adiungit, aliud emptum, vel detrahunt. T. 1. c. 297.
 Pacta cor nuda; aut conventio appellatur. T. 2. c. 728.
 Pacta doli causa. T. 2. c. 411. et c. 382.
 Pacta cor dicitur eadem. T. 3. c. 330.
 Pacta, et conventio. Ibidem.
 Pacta in continentibus facta cor actionem praesent. Ibidem.
 Pacta in continentibus facta stipulationis sunt. T. 5. c. 919.
 Pacta doli causa sunt in continentibus, an qui statim in ipso negotio sunt. T. 5. c. 430. et c. 437.
 Pacta qui valet ad exceptionem, et non ad actionem. T. 5. c. 437.
 Pacta, lesa Cicero, iusta juri permittit. T. 5. c. 1180.
 Pacta contra leges conventus non valet. T. 5. c. 253.
 Pacta praesentibus sunt legibus, licet hinc non observantur, aut edicta Plautum tantum. T. 3. c. 438.
 Pacta quando legibus observantur, et que. Ibidem.
 Pacta, qui sunt in intervallo, an qui emptum adiungit, vel detrahunt. T. 5. c. 437.
 Pacta adjecta contractibus sita jura in continentibus sunt et potest res, non actio. T. 6. c. 50.
 Pacta adjecta hominibus contractibus ipso jure non tollunt momentum, et tamen augent obligationem, etiam si utique pars, accipit. T. 6. c. 56.
 Pacta doli causa sunt, et allegationem, aut exceptionem, aut replicationem sunt, ad quem ea res pertinet. T. 6. c. 70.
 Pacta doli causa sunt, non Primus, nec jades accipit. T. 6. c. 73.
 Pacta tantum jura servantur. Ibidem.
 Pacta dicitur exceptio. T. 6. c. 747.
 Pacta doli causa, ut et talibus omnia, servanda. T. 6. c. 430. et c. 431.
 Pacta doli causa quomodo sunt. Ibidem.
 Pacta juri praesent. T. 6. c. 70.
 Pacta jura servanda sunt. T. 6. c. 73.
 Pacta perjurum in peccata non debita sunt. T. 6. c. 313.
 Pacta, qui non sortida sunt. T. 6. c. 72. et seq.
 Pacta, qui tunc casum continent, non valet. T. 6. c. 75.
 Pacta verba quibuscunque fieri debent possunt. T. 6. c. 50.
 Pacta, et sine causa, licet doli causa, aut nuda voluntas considerantur negotiorum, aut jure, et legibus. T. 6. c. 430. et c. 431.
 Pacta futurum successione, pacta referant apud jure civili improbat. T. 5. c. 917.
 Pacta adjecta divisioni rerum an nulla sint ad agendum. T. 3. c. 328.
 Pacta contractus datur legem, et formam. T. 3. c. 623.
 Pacta cor contractibus adjecta datur legem contractus, et actionem contractus format. T. 3. c. 623.
 Pacta qui tantum format, paritque actionem. T. 4. c. 558.
 Pacta vulgaris in jura communia transeunt. T. 4. c. 579.
 Pacta, et pacta coarctata idem significant. T. 3. c. 532.
 Pacta, qui sunt in intervallo. T. 7. c. 626. et seq.

Pacta actionem non parant. T. 7. c. 603.
 Pacta actionem servari oportere, tam iuris
 quam ipsius rei equitas postulat. T. 7. c. 818.
 et seq.
 Pacta superacris multa sunt. T. 7. c. 1374.
 Pacta, quae sunt de administranda, contractus
 adjuvant. T. 7. c. 624.
 Pacta iura non legibus differre. T. 7. c. 602.
 Pacta, quae sunt contra Edicta, Senatuscon-
 sulta, Plebiscita. T. 7. c. 661. et seq.
 Pacta in iura, vel tarpia nullum vim habent.
 T. 7. c. 601.
 Pacta in universum non possunt tollere jus po-
 blicum, tametsi inter perscrutanda iura sunt. lib.
 Pacta, quae contractibus adiunguntur, proprie
 appellantur leges, et cur. T. 7. c. 607.
 Pacta, quae sunt ad intervallum, aut sunt ex
 administranda contractus, aut de natura con-
 tractus. T. 7. c. 612.
 Pacta servatorum pollicitorum Praetor in edicto de
 pactis. T. 7. c. 606.
 Pacta, quae sunt contra leges, constitutiones,
 aut bonos mores, sunt tribus, aut quatuor
 modis. T. 7. c. 600.
 Pacta iura esse, quae non continentur scilicet.
 T. 7. c. 607.
 Pacta non sunt iura. T. 7. c. 597.
 Pacta contra leges, et constitutiones non va-
 lent. T. 7. c. 602.
 Pacta, quae contra bonos mores, leges, consti-
 tutiones sunt, nullam vim habent, necque
 iura civilia, necque praetoria, necque arbitria
 iura. T. 7. c. 600. et seq. nec actionem, vel
 obligationem ullam parant, nec exceptio-
 nem. Ibidem.
 Pacta solent formare contractus, et actionem ex
 contractu, quoniam de lege contractus,
 et perinde effectus, utriusque contractus forma
 non possit constitui, quoniam tam quique
 contractus habet formam, quam accepti et
 pactis. T. 7. c. 916.
 Pacta iura esse, quae de iure. T. 7. c. 605.
 Pacta iura sunt non sunt ad iura. Ibidem.
 Pacta Praetor servare, custodire, sequi, saepe
 dicitur. Ibidem.
 Pacta, quae sunt de administranda, sunt extra
 naturam contractus. T. 7. c. 621.
 Pacta non sunt legitima, si non legitima.
 T. 7. c. 600.
 Pacta sunt facti, non iura. T. 7. c. 554.
 Pacta mutant formas contractuum. T. 2. c. 697.
 et T. 7. c. 555.
 Pacta ultra citraque formam actionem ex empto,
 et vendito. T. 7. c. 994.
 Pacta, quae in iura contractus ex coadjuvant
 adiunguntur, formam, et legem dant contractui.
 T. 7. c. 607.
 Pacta praeterquam sunt superacris. T. 7. c. 815.
 Pacta ex contractibus contractus adiecta, for-
 mat contractum. T. 7. c. 818.
 Pacti de fallitione, et ejusdem typonem. T. 2.
 c. 372. et c. 728.
 Pacti, atque stipulationis diacrimina. T. 2. c. 746.
 Pacti, et constituti differentia. T. 2. c. 750.
 Pacti contenti quae sunt verba. T. 2. c. 746.
 Pacti solutim. T. 1. c. 353.
 Pacti exceptio actioni bona fidei inest. T. 3.
 c. 327.
 Pacti contractum est contractus. T. 5. c. 776.
 Pacti exceptio stipulationis inest. T. 5. c. 453.
 Pacti liti exceptio actionis creditorem obest.
 T. 5. c. 341.
 Pacti in rem exemplum quale. T. 5. c. 343.
 Pacti in personam exemplum quale. Ibidem.
 Pacti in rem eodem via est, quae expressi. T. 5.
 c. 340.
 Pacti exceptio repellit creditori, aut pecuniam
 petat. T. 5. c. 117.
 Pacti exceptiones ubi praesent, ubi opponun-
 tur, et aliter. T. 6. c. 391.
 Pacti exceptiones actionis iudicis non laesant lib.
 Pacti exceptio per eos, quae bona fide possi-
 demus, non acquiritur. T. 6. c. 60.
 Pacti obligationes quae sunt. Ibidem.
 Pacti omni debentur. T. 3. c. 878.
 Pacti exceptio est addit exceptio doli. T. 3.
 c. 285. et c. 286.
 Pacti exceptio inest bonae fidei iudicio. T. 7.
 c. 812.
 Pacti legitimi via quo. T. 7. c. 598.
 Pacti contenti exemplum. T. 7. c. 397.
 Pacti liti exceptio. T. 7. c. 588. et seq.

Pacti vires quae. T. 7. c. 502.
 Pacti nudi nulli est obligatio. T. 7. c. 700.
 Pacti, et contractus via non est eadem. T. 7.
 c. 810.
 Pacti exceptio. Vide, Exceptio.
 Pacti via hinc est, ut petat exceptio. T. 7.
 c. 507.
 Pacti complures definitiones. T. 2. c. 551.
 Pacti, vel pactiois nomina comprehenduntur
 cum contractis. T. 2. c. 150.
 Pacti tractatione de-finitio. T. 2. c. 51.
 Pacti nomina latus patet, quae transactionis.
 Ibidem.
 Pacti cum iurejurando frequens est comperio.
 T. 2. c. 100.
 Pacti leges sunt non possunt. T. 2. c. 757.
 Pacti a Gaii Romano actio non datur.
 T. 2. c. 745.
 Pacti nudae rerum dominia non transferuntur.
 T. 2. c. 889.
 Pacta dubia non Consultatio. T. 2. c. 1163.
 Pacta leges sunt non possunt. T. 2. c. 757.
 Pacta naturalia obligatio nascitur. Ibidem.
 Pacta privatorum ius proprium iudi possit, ius
 alienum non item. T. 2. c. 750.
 Pacta inter vivos, et usum. T. 6. c. 994.
 Pacta iura civile non dantur actiones. T. 5.
 c. 107.
 De Pacti inter emptorem, et venditorem com-
 positionis. T. 7. c. 223.
 Pacta privatorum non ius proprium iudi possit,
 aut alienum. T. 2. c. 750.
 Pacta non datur actio, ex contractibus vero
 datur. T. 2. c. 746.
 Contractum Pacti est contractus. Ibidem.
 Ex Pactu obligatio naturalis tantum nascitur.
 T. 5. c. 335.
 Pacta praeterquam quatenus non ius publicum.
 T. 5. c. 398. et T. 7. c. 602.
 De Pactu factum verum, et stipulatione ius.
 T. 2. c. 524.
 Pacta iura non transferuntur de iure rerum,
 aut traditionibus, et occupationibus. T. 7.
 c. 530.
 De Pactu contractus iam super dicit, quae super
 donatione interemptis, et peremptis. T. 7.
 c. 231. et c. 916. et seq.
 Pacta omnibus stipulationis subijci debet, ut ex
 stipulato actio nasci possit. T. 7. c. 810.
 De Pactu, quod dicitur in domum, et postero-
 rem dividenda pecunia factus. T. 7.
 c. 100. et seq.
 De Pactu, quod dicitur in societate. Ibidem, et seq.
 De Pactu ius non contracti, sed factum. T. 7.
 c. 597.
 Ex Pactu dotalibus alio utilis, alio inutilis.
 T. 7. c. 316.
 De Pactu pignorum, et de lege commissoria in
 pignoris rescindendo. T. 7. c. 1405.
 De Pactu super donatione ante nuptias. T. 7.
 c. 917.
 De Pactu super peremptis. Ibidem.
 De Pactu. T. 7. c. 340. et seq.
 De Pactu iura, vel stipulatio, quae fieri solent
 in contrahenda pignoris. T. 7. c. 1408.
 De Pactu inter emptorem, et venditorem com-
 positionis. T. 7. c. 223. et seq.
 Pacta super dividenda lites, atque dividenda,
 ut extinguantur stipulatione iudicio aut
 extrinsece ad adversum in ius vocat. T. 6.
 c. 10.
 Ex Pactu datur exceptio, vel repulatio, et for-
 mular actio contractus. T. 2. c. 372.
 Pacta transactionis non tollit exceptio iudicii.
 T. 5. c. 1129.
 Pacto non tollitur actio, nisi Aquiliana subi-
 ciatur stipulatio, et acceptilatio. T. 2. c. 302.
 et T. 2. c. 784.
 Pacto non amittitur agnatio, vel cognatio. T. 2.
 c. 78.
 Pacto actio non tollitur. T. 6. c. 958.
 Ex Pactu lege commissoria. T. 2. c. 695.
 De Pactu nudo. T. 2. c. 223.
 Ex Pactu nudo non nascitur actio. T. 5. c. 916.
 et c. 1203.
 Ex Pactu exceptio datur, contra actio. T. 5. c. 1144.
 Ex Pactu nudo debetur usum pactum depo-
 situm. T. 5. c. 921.
 Ex Pactu nudo actio non nascitur. T. 5. c. 730.

an natus pactio, et si quae pactio sit de non
 petenda pecunia, accens alteri. Ibidem.
 Ex Pactu nudo obligatio non nascitur, vel tol-
 litur. T. 2. c. 189.
 Ex Pactu pactio actio hypothecaria ipso iure.
 T. 5. c. 1134.
 Pacta solvitur visumque naturam. T. 2. c. 702.
 Pacto contento in emptione, et venditione
 aliquid nascitur, ut non servari oporteat.
 T. 6. c. 747.
 Ex Pactu pactio iura tollit actio. T. 2. c. 72.
 Pacto neque tollitur, neque nascitur obligatio.
 T. 6. c. 117.
 Ex Pacto neque usui, neque reanali potest
 actio legipari. T. 6. c. 71.
 Pacto nascitur non obligatio, etiam quod verbis
 non est contractus. T. 6. c. 75.
 Pactu elicit quae potest, an emptor in mome-
 ntum, quod emat, inferat, quae vult. T. 6.
 c. 301.
 Pacto infero in emptorem, ex alii, quem mihi
 iudex vendit, ad quid venditor emptori
 tenetur. T. 6. c. 385.
 Pacto emat per exceptioem obligationis casum
 mutantur. T. 6. c. 307.
 Ex Pactu modo iura aguntur obligatio nascitur.
 T. 6. c. 307.
 Ex Pactu transactionis causa datur actio excep-
 tio, non actio. T. 7. c. 623.
 Ex Pactu modo non nascitur actio. T. 7. c. 1419.
 Ex Pacto solo non est actio, sed ex pacto, quod
 est iudex, aut iurejurando. T. 7. c. 1029.
 Ex Pactu est actio, quod legi iuratur. T. 7. c. 719.
 Ex Pacto de pignore nascitur obligatio. T. 7.
 c. 758.
 Ex Pacto ad actio non est, nisi subjecta illi
 stipulationi. T. 7. c. 607.
 Pacto non tollitur civilis obligatio ipso iure.
 T. 7. c. 595.
 Pacto facti actio tollitur ipso iure, non conditio
 fortiva. T. 7. c. 600.
 Pacto constituitur pignus. T. 7. c. 758.
 Pacto non valent, non valet stipulatio personalis,
 quae iura servando subijctur. T. 7. c. 605.
 Ex Pactu modo actio non datur. T. 7. c. 609.
 Ex Pactu naturalis obligatio nascitur. T. 7. c. 587.
 Ex Pactu modo actio non est, nisi subjecta illi
 stipulationi. T. 7. c. 607.
 Pacto revocandi potest agi et vendit, et
 pactum, quod dicitur in iura. T. 2. c. 507.
 Pacto ad datur obligatio. T. 2. c. 549.
 Pacto commissio debetur non admittit pi-
 gnoratam. T. 7. c. 487.
 Pacto non videtur metui dominum, quod non
 quoniam translatus est. T. 7. c. 409.
 Ex Pactu contentu datur actio ex vendito. T. 2.
 c. 818.
 Ex Pactu an sit actio. T. 2. c. 50.
 Ex Pactu modo nulla nascitur obligatio civilis.
 T. 2. c. 38.
 Pactum non rescinditur vendit, nisi rescin-
 dantur contra venditionem, quae sequuta sunt,
 et restituantur in integrum. T. 2. c. 128.
 Ex Pactu modo actio non oritur. T. 2. c. 187.
 Pactum stipulatio quae non sit. T. 2. c. 955.
 Pactum divisio exceptio declaratur. T. 6.
 c. 70. et seq.
 Pactum irritum quodam proprie dicitur. T. 1.
 c. 228.
 Pactum omne suu generaliter est eodem, etiam
 legitimum. Ibidem. 229.
 Pactum iura significat. T. 2. c. 745.
 Pactum, quod datur, de pignoris, placitum et
 conventum idem esse. T. 2. c. 736.
 Pactum obligatum, liberatum, actionem,
 vel exceptionem iure legitimum non parit.
 T. 2. c. 737.
 Pactum a condicio separatur. T. 1. c. 41.
 Pactum genus est, transactionis species. T. 2. c. 373.
 Pactum neque aomen, neque causam habet.
 T. 1. c. 41.
 Pactum legitimum contractus non est. T. 2.
 c. 741.
 Pactum iuri praestat. T. 2. c. 737.
 Pactum quo actio datur valere. T. 1. c. 87.
 Pactum quid. T. 2. c. 737. et T. 7. c. 81.
 Pactum et conventum, pactum ad conductum,
 pactum et concessum. T. 1. c. 738.
 Pactum in rem, in personam. T. 2. c. 745.
 Pactum genus est, transactionis species. T. 1. c. 41.
 Pactum pro concessum. T. 2. c. 530.
 Pactum posterius pacto dissolvitur. T. 6. c. 953.

Pactio, ne de infideliis agatur, querelas non evadit. T. 6. c. 1023.
 Pactum divisionis bonorum plerumque fit translatum rebus. T. 1. c. 756.
 Pactum quando fit in personam, et quando in rem. T. 1. c. 745.
 Pactum in personam ad aliam non pertinet, quia nec ad heredem. T. 2. c. 761.
 Pactum post rem iudicata sit aervi oportet. T. 1. c. 761.
 Pactum adjectum mandato obligat. T. 6. c. 478.
 Pactum adjectum emptio obligat et continetur, stipulatio adjectum non item. T. 1. c. 305.
 Pactum venditoris iudicialis in emptori non item. T. 1. c. 761.
 Pactum sine pacto dissolvitur. T. 6. c. 1129.
 Pactum quando fidei successores non obstat. T. 6. c. 674.
 Pactum tutore populo prodest. T. 1. c. 765.
 Pactum donator causa factum est mere liberalitatis constat. T. 2. c. 759.
 Pactum iustum nihil aliud est, quam eundem. T. 2. c. 738.
 Pactum legitimum alicuius perit. T. 2. c. 714.
 Pactum ex interdicto interponitur non contrarium, vel actio ferretur. Ibid. pactum ex continenti apponitur actio, vel contrarium ferretur. Ibid.
 Pactum in rem generale dicitur. T. 1. c. 363.
 Pactum in rem prodest emptori, non in personam. Ibid.
 Pactum rei decessoris prodest. T. 2. c. 751.
 Pactum solvitur bonorum. T. 2. c. 756.
 Pactum, quo debitor remittitur, vel est in rem, vel personam. T. 1. c. 361.
 Pactum nudum de curia praestanda impossibile colline non tenet. T. 6. c. 977.
 Pactum inter francos, et sacros sacramento super armis, et eis non erit, iuramentis firmatum est. T. 6. c. 614.
 Pactum est species conventionalis. T. 6. c. 436.
 Pactum quod est. Ibid.
 Pactum unum ex re non debet proli alari, vel nocere. T. 1. c. 731. ad alter culpam utique praestabit, maxime si non fuerit lib.
 Pactum omne est nudum, aut sane non est pactum, sed contractus. T. 3. c. 419.
 Pactum nudum non part obligacionem, sed exceptioem, non ferit actionem. Ibid.
 Pactum est conventio, a qua diffinitur dare actionem, datur non quae non item. T. 1. c. 766.
 Pactum unum ex re non debet necesse sit. T. 6. c. 735.
 Pactum in continenti factum stipulationis locet. T. 5. c. 413.
 Pactum non consistit in fine placit, sed declaratione aucti effectum. T. 1. c. 479.
 Pactum unum habet necessitatem, nec se eo obligatio facit. T. 6. c. 621.
 Pactum prodest ad contractum. T. 6. c. 439.
 Pactum in continenti factum actionem ferret in bonae fidei contractibus, non in stipulationibus. T. 6. c. 549.
 Pactum in personam ad debitum heredi prodest, et cur. T. 6. c. 811.
 Pactum in rem ad heredi debitum prodest, et cur. Ibid.
 Pactum in rem emptori prodest, ad quod ea res transit. Ibid.
 Pactum nude obligacione non transit ad donationem tantum. T. 3. c. 1114.
 Pactum, quo perennis debitor remittitur, quando in rem concipitur, et quando in personam. T. 6. c. 681.
 Pactum non part obligacionem, nisi legitimum sit, et omnia casibus. T. 6. c. 380.
 Pactum nudum est conventio, quae proprium, et legitimum actionem non habet. T. 6. c. 754.
 Pactum alicuius exit in contractum, facta traditione errorum. T. 6. c. 71.
 Pactum et stipulationes multum differunt. T. 6. c. 69.
 Pactum aut generale, aut per se solum est. T. 6. c. 61.
 Pactum contra ius, et mores Romane civitatis quod, et quid. T. 6. c. 72.
 Pactum debitoris decessoris prodest. T. 6. c. 63.
 Pactum dotale quo tempore erit debet. T. 6. c. 764.
 Pactum, et pignus quando differat. T. 6. c. 177.
 Pactum decessoris reo non prodest. Ibid.

T. 6. c. 9.

Pactum in personam unum ex re non debet, aliam actionem, aliam non prodest. T. 6. c. 69.
 Pactum in rem magis estimatur ex mente conventum, quam ex verba. T. 6. c. 63.
 Pactum in rem prodest non tantum decessori, qui ad facti, sed etiam omnibus, quorum interest, obligacione dissolvit. Ibid.
 Pactum pactum quod est. T. 6. c. 73.
 Pactum, nisi sit legitimum, non dissolvit obligacionem. T. 6. c. 69.
 Pactum, ad petitor, inter amicos, qui nocet, vel proli. T. 6. c. 70. et c. 71.
 Pactum novum transit in proprium nomen contractus. T. 6. c. 71.
 Pactum non part obligacionem. T. 6. c. 310.
 Pactum pro et legitimum, non tenet, similiter, quod novum vocat. T. 6. c. 59.
 Pactum quod de re non valet, nec quoque pignus. T. 6. c. 73.
 Pactum ex alius parte inest emptio, et venditio. T. 6. c. 704.
 Pactum, quod ad ius non valet, ex postfacto convalescere non potest. T. 6. c. 58.
 Pactum, quod defectus facit, an, et quando prodest, vel nocet. T. 6. c. 60.
 Pactum quod, et quando nullius momenti est. T. 6. c. 73.
 Pactum, quo res se petitor, prodest decessori. T. 6. c. 69.
 Pactum stipulationis subjectum, incontinenti, nec ex parte rei debet, ut et ipso jure proficit, non aliam ad praestandum rationem ex stipulatio, vel praescriptio verba, quod postremo ex hoc lege nullo modo colligi potest. T. 6. c. 702.
 Pactum, turpitudinem continens, improbum, et contra bonos mores esse dicitur. T. 6. c. 71.
 Pactum quod non solvitur. T. 6. c. 57.
 Pactum a bono pro parte stipulationis, cum persona illi excluditur, parti prodest non potest, nisi quando advenit illi. T. 6. c. 68.
 Pactum contra bonos mores nullius momenti est. T. 6. c. 71.
 Pactum, conventionem utilitatem publicam reprobant, non actionem, non actionem. Ibid.
 Pactum emptori, et venditori etiam decessoris prodest. T. 6. c. 391.
 Pactum sit in rem, aut in personam. T. 6. c. 57.
 Pactum ex lege commissoria in contractu locutionis conventionalis intervenire potest, et quando. T. 6. c. 397.
 Pactum, in personam debitoris principalis conceptum decessoris non prodest. T. 6. c. 61.
 Pactum pactum, et legitimum non est item. T. 6. c. 73.
 Pactum originem sumit a reo principalis. T. 6. c. 69.
 Pactum quoniam plerumque, aut minus in dote ad locum habet. T. 6. c. 431. et c. 432.
 Pactum contra ius publicum quale sit. T. 6. c. 766.
 Pactum personale est, ad re. T. 1. c. 396.
 Pactum decessoris personale non prodest debitori. T. 6. c. 1006.
 Pactum decessoris reo principali non prodest, quia est personale. T. 6. c. 874. et c. 875.
 Pactum pactum esse si convenit inter inferiorem, et conductorem, ut quod in maiore acciderit, et conductor locum praestaret. T. 6. c. 509.
 Pactum non aliam obligat. T. 3. c. 1032. repositionem non item.
 Pactum conventionalis adjectum contractui bonae fidei formam ipsam actionem. T. 6. c. 578.
 Pactum ex initio factum tam tollit actionem bonae fidei, quam scilicet. T. 6. c. 652.
 Pactum in rem quando videtur esse, et quando in personam. T. 3. c. 416.
 Pactum nudum quale conventionalis sit. T. 6. c. 612.
 Pactum omne nudum esse. Ibid.
 Pactum per se dicitur, plurimum convenit, repositionem cuius voluntas. T. 3. c. 1032.
 Pactum ut obscurum sit, an sit interpretatio adversa venditori. T. 3. c. 304.
 Pactum la reo est proli. T. 6. c. 340.
 Pactum cur hypothecae actionem prodest. T. 6. c. 126. et intervallo factum non ferret bonae fidei actionem. Ibid. c. 524.
 Pactum fieri non potest, ne dolus praestetur. T. 6. c. 356.
 Pactum ex intervallo factum uno valet, nisi exceptio. T. 6. c. 558.

Pactum tollere naturalem obligacionem. T. 4. c. 870.
 Pactum an sit modus contrahendo, vel distrahendo obligacionem. T. 4. c. 870.
 Pactum nudum, an obligacionem pariat, vel solvat. T. 4. c. 188.
 Pactum arrale, et pactum, et contractus est. T. 7. c. 751.
 Pactum nudum non part actionem. Ibid.
 Pactum in iuramento tenetur. T. 7. c. 613.
 Pactum esse efficacissimum, cui subditum est iuramentum, ibidem.
 Pactum dilecti facit irritum est. T. 7. c. 607.
 Subjecta stipulatio manet irrita. Ibid.
 Pactum irritum. T. 7. c. 758.
 Pactum, et pollicitatio in quo differunt. T. 7. c. 751.
 Pactum, et pollicitatio in quo differunt. T. 7. c. 581.
 Pactum de furto. T. 7. c. 600.
 Pactum a pactio potest deduci, quomodo dandum a donatione. T. 7. c. 581.
 Pactum pactum quod. T. 7. c. 1408.
 Pactum quod contractus, nudum dicitur. T. 7. c. 581.
 Pactum nudum les est. T. 7. c. 609.
 Pactum arrale. T. 7. c. 581. et c. 751.
 Pactum omnia esse eodem. T. 7. c. 589.
 Pactum tenetur rei, heredi, verba, consensus. Ibid.
 Pactum filialitatis, factum dimittit animo, non nocere patri. T. 7. c. 634.
 Pactum omne est nudum, et quia definitur. T. 7. c. 582.
 Pactum nudum inter non valet. T. 7. c. 610.
 Pactum, quod contractus. T. 7. c. 603.
 Pactum, et pollicitatio in quo differunt. T. 7. c. 613.
 Pactum prius non tolli per posteriores ipso jure. T. 7. c. 595.
 Pactum de iniuria. T. 7. c. 109.
 Pactum inter heredes iure parit. T. 7. c. 507.
 Pactum non part actionem, ita non potest obliere actionem. T. 7. c. 633.
 Pactum divisionis. T. 7. c. 751.
 Pactum nullum potest esse, quod non sit nudum. T. 7. c. 599.
 Pactum prius petitori dissolvit. T. 7. c. 619.
 Pactum nudum non nunquam part actionem. T. 7. c. 609.
 Pactum pactum quod. T. 7. c. 905.
 Pactum est species conventionalis. T. 7. c. 588.
 Pactum factum cum falso herede, vel petitore, de non petendo legato, non prodest verum redi. T. 7. c. 433.
 Pactum nudum non valet inter alia personas, et inter easdem personas. T. 7. c. 609.
 Pactum vestri iurisdictionis est. T. 7. c. 614.
 Pactum nudum divisionis. T. 7. c. 615.
 Pactum ex tollit obligacionem eodem contractus. T. 7. c. 611.
 Pactum vestitum cuius est. T. 7. c. 609.
 Pactum et pollicitatio in quo differunt. T. 7. c. 613.
 Pactum ad omnia contractus in proli. T. 7. c. 751.
 Pactum tutore, et et ratio an oportet possit, et aduli. T. 7. c. 623.
 Pactum varie debetur. T. 7. c. 582.
 Pactum asprae, vel tardae. T. 7. c. 1384.
 Pactum accusatorum. T. 7. c. 635.
 Pactum an pacto accusatorum. T. 7. c. 639.
 Pactum legitime accusatorum. T. 7. c. 1408.
 Pactum quod. T. 7. c. 614. et c. 1419.
 Pactum nudum quid. T. 7. c. 614.
 Pactum pactum posteriori pacto dissolvit, non ipso jure. T. 7. c. 1399.
 Pactum emptio adjectum et continetur obligat. T. 7. c. 621.
 Pactum contractibus adjectum les est. T. 7. c. 607.
 Pactum in quo distat a conventionali. T. 7. c. 582.
 Pactum, et transactio de furto, et iniuria est permissa. T. 7. c. 691.
 Pactum, quod est contra naturam contractus, dicitur non valere. T. 7. c. 1153.
 Pactum cum alio factum, alio non prodest. T. 7. c. 613.
 Pactum, et contractus in idem sint. T. 2. c. 611.
 Pactum, et contractus, ut idem vocatur, non est idem. T. 2. c. 389.
 Pactum est conventio, cui res non accessit. T. 2. c. 596.

34

Parte pro indiviso aut bonum quoddam potius, quam pars. T. 4. c. 368.
 Pars, et species an item sit. T. 4. c. 367.
 Pars posterior conventionis amplius potior. T. 4. c. 450.
 Pars appellatione rei etiam continetur. T. 4. c. 393.
 Pars debili iuris est, quæ sit aut pars corroborandi. T. 7. c. 734.
 Pars *ad hoc pro respicit* in Pandectis Florentina, litterarum tractatione. T. 7. c. 1170.
 Pars tertia Pandectarum nos tota de rebus tractat sed latius prima titulus tertius pars de rebus tractat. T. 7. c. 696.
 Pars prima Digestorum que habet propriam appellationem non aptatur, secunda item de iuribus, tertia de rebus, quarta vero pars Digestorum non habet propriam appellationem, sed equis libris simulatis dicitur. T. 7. c. 697.
 Pars, ut res inter se differunt. T. 7. c. 1576.
 Pars hereditaria. T. 7. c. 731.
 Pars, quæ accedit iure institutionis, semper confunditur; pars vero adversus iure accedendi cum ali non confunditur. T. 8. c. 612. et c. 613.
 Pars major iudicium quamvis sit. T. 4. c. 777.
 Pars nomine totum rei orationis comprehendit. T. 1. c. 252.
 Particularis ratio. Vide, Oratio.
 Partis estimatio vero sit sequitur portionem redditus. T. 4. c. 1796, *verba sunt potius, quam emptor partis venditor. Ibidem.*
 Partis appellatione dimidia significatur. T. 4. c. 903.
 Partis accedens Digestorum libri omnia de iudiciis vocatur, etiam non aut de iudiciis, et cor. T. 3. c. 98.
 Partis tertius Digestorum libri omnes cum de rebus creditis appellatione. Ibid.
 Partis incertis vindictæ non pars causa. T. 3. c. 434.
 Partis aliam pignus esse contrahitur. T. 3. c. 530.
 Partem qui improbat, non atque et totum improbat. T. 5. c. 913.
 Partem quam solus, aut recta convenitur in partem residuum. T. 5. c. 915.
 tota Partem simpliciter legatur, et hominem simpliciter legatum differentia Papianorum. T. 5. c. 573. et c. 573. aliud aut continetur, aliud continetur. Ibid. Interitum sit grana, et inter partem et speciem differentia quæ. Ibid. c. 874.
 qui Partem soluti heredi scripta, an pro ea parte legaturam tenetur. T. 5. c. 1071.
 Partem sepe facti, qui partem non caput, nec heri. T. 5. c. 1096. et c. 1607.
 Partem terre levam esse, et partem aquam eam esse, et partem fundi feudum esse. T. 3. c. 997.
 si Partem sum debili solvitur, vel accipitur unus ex pluribus hereditas creditaria, vel debitoria. T. 7. c. 1466.
 Partem meam quod casu possim emere. T. 8. c. 400.
 Parte principali quid consistat, aut parte secundaria consistat. T. 5. c. 730.
 in Parte plerumque idem iuris est, quod in tota, siue una sit. T. 4. c. 1340.
 Partes pro tota. T. 5. c. 533.
 Partes domus tantum sunt solam, et asperitatis. T. 5. c. 591.
 inter Partes stirpis rei, et ornamenta, et instrumenta, differentia que. T. 5. c. 1045.
 Partes Digestorum septem esse. T. 3. c. 99.
 Partes Criminiales. T. 3. c. 495.
 Partes duas milites. T. 4. c. 468.
 Partes similes. Ibid.
 Partis galeatum quod esse accersat potest. Ibid. T. 7. c. 1060.
 Partem promissionem reus commendare dicitur. T. 5. c. 607.
 Partem concessam se possit efferre, sit tunc licet profecto ultra trisimum. T. 7. c. 636.
 Partem merita causarum adhibere potest. T. 7. c. 1376.
 Partium augmenta. T. 7. c. 1317.
 Partium solutio an possit fieri de diversis. T. 7. c. 676.
 et Partibus dispersis institui, et substitui. T. 4. c. 1598. et c. 1599.

de Partibus herorum inter emancipatos, et filios decedens. T. 4. c. 803.
 Partaria precaria. Vide, Precaria partaria.
 Partium color qui dicitur. T. 5. c. 497.
 Partium legatum quæ potest adscribi quest. T. 4. c. 434.
 Partium legationes. T. 4. c. 1453.
 Partium coloniarum, vulgo modiorum. T. 6. c. 215, dominus pretiare debet partem fructuum, de qua convenit non deducta impense. Ibid.
 Partium legatarum. T. 3. c. 724. et T. 4. c. 434.
 Partium legatarum. Vide, Legataria.
 Partium redemptor. Vide, Partia.
 Partium coloniarum. T. 7. c. 605.
 Partibus Imperatoris decreverunt a municipibus civibus excoiscentur. T. 8. c. 246.
 Partibus quæ dicitur. T. 3. c. 544.
 Partibus quod. T. 3. c. 21. quid sit aut partium pretium. Ibid.
 Partibus dominum denotat caritatem. T. 5. c. 880.
 Particularum dum sit aliquid potest esse variis. T. 3. c. 1074.
 Partis esse concessa res concessas, nisi concessa omnia. T. 3. c. 434.
 Partibus, et dilatio quomodo differunt. T. 6. c. 375. et c. 376.
 Partis non species legati sit. T. 2. c. 173. et T. 3. c. 724.
 Partium nomines, etiamque significat. T. 4. c. 444.
 nate Partium divitum specie. T. 7. c. 660.
 de Partis pignoris, et omni causa. T. 7. c. 1377.
 Partis effluere non videtur vestiar abactis, vel capitis. T. 3. c. 1056.
 Partem matris empire quod tenet. T. 3. c. 893.
 Partem a fidei commisso non posse. T. 3. c. 574. a fidei commisso emptor potest occupari. Ibid.
 Partis si mihi vendideris esse ancilla, et illi major 50 annis, vel stirpis sit, tenetur mihi et capiti. T. 3. c. 1056.
 Partis non est in fructu. T. 6. c. 1066.
 Partis, necesse septimo editi, matris videtur. T. 6. c. 4219. et T. 6. c. 1188.
 Partis, qui mensuram humanorum officia amplius, aut possit matris prodere. T. 6. c. 1178.
 Partis apponit quæstio morte esse soluti. T. 3. c. 181.
 Partis occupari non potest. T. 2. c. 893.
 Partis aut liber, si mater liberam receperit, liber sit, imperit. T. 6. c. 98.
 Partis ancille furtive non occupari possit. T. 2. c. 483. et T. 7. c. 1242.
 quæ Partis gignere potest mulier. T. 5. c. 544.
 Partis ancillæ, et fructus prediorum in quo differunt. T. 5. c. 445.
 Partis ancillæ interdictum emptæ, ancilla emptæ. T. 5. c. 1063.
 Partis ancillæ detulit dicitur esse potio dotis. Ibid.
 Partis ancille hodie esse est in fructu. T. 5. c. 940.
 Partis ancillæ in fructibus, vel redditibus non computatur. T. 5. c. 1114.
 Partis hominis non intelligitur in fructu esse. T. 4. c. 1013.
 Partis nominis sui fructum, licet non sit in fructibus. T. 6. c. 1114.
 Partis conditio, editus non fructus dicitur esse pars ancille. T. 3. c. 645.
 Partis, atqueque aditus, est portio mulieris. Ibid.
 Partis hodie non est in fructu. Ibid. esse omnia, qui est vici, necesse. Ibid.
 Partis separatur a fructibus. T. 8. c. 396. et c. 445.
 Partis sequitur matrem. T. 5. c. 374.
 Partis an ad in fructu. T. 6. c. 547.
 Partis aliorum, ancillæ, vel aliorum propter an uniusque res sit. T. 6. c. 514.
 Partis ancille furtive an pars sit. T. 6. c. 547.
 Partis ancille non est in fructu, nec operæ ancille, vel servæ. T. 6. c. 317.
 Partis an pars ancille dicitur. T. 6. c. 629.
 Partis editus autem idem constitutus an in realitatem veniat. T. 6. c. 691.
 Partis emptorem ancille qui sequatur. T. 6. c. 629.
 Partis, et fructus pecorum quod differunt. T. 6. c. 548.

Partis plerumque nulli testes, conceptionis editi. T. 6. c. 9.
 Partis, an illegitimo matrimonio edita, se matrem sequatur. T. 5. c. 516.
 Partis ancillæ, etiamque famulus. T. 4. c. 1324.
 Partis non est in fructu. T. 6. c. 547. et T. 3. c. 371. et T. 4. c. 366.
 Partis ancillæ, editi ante diem addecommissi edentem, addecommissum non constituitur. T. 6. c. 912.
 Partis ancillæ eodem iure censetur, quo et matres. T. 6. c. 547.
 Partis ancillæ, quoque aut in fructu, et redditu. T. 6. c. 912.
 Partis matrem sequitur, non patrem. T. 4. c. 516.
 Partis quæque, septem, et novem habere possunt mulieres non matri. T. 4. c. 1255.
 Partis matris redempt. T. 4. c. 904.
 Partis editus potest dicitur. Vide, Purgatio mulier.
 Partis ancille furtive non est furtiva. T. 4. c. 1067.
 Partis sunt testes, et inspectores certi. T. 3. c. 91.
 Partis est accessio matris. T. 3. c. 993.
 Partis an aut pars ancille. T. 3. c. 778.
 Partis ancille an pertinet ad fructum. T. 3. c. 625.
 Partis non est pars ancille. T. 4. c. 469.
 Partis an sit pars rei furtiva. T. 4. c. 368.
 Partis subjecti accusatio an sit publica. T. 4. c. 96. quæque competat. Ibid.
 Partis subiecti maior res potestis, aut causam dicitur, an adhibere oportet statum quæstio. T. 4. c. 912.
 Partis an in restitutione addecommissi sint. T. 7. c. 908.
 Partis duplici de armis constat. T. 7. c. 1190.
 Partis apponit accusatio an possit differri. T. 7. c. 1346. et seq.
 Partis ancillæ, non est in fructu, nec in redditu. T. 7. c. 905.
 Partis, fructus, et redditus se differunt. T. 7. c. 509.
 Partis suppositas. Vide, Suppositas.
 Partis ancille pignoris, qui dicitur, vel accusatur apud debitorum, vel heredes ejus, incipit pignori esse creditori. T. 7. c. 1398.
 Partis, et fructus vtrumque in hereditate pertinet. T. 7. c. 907.
 Partis legitimi quædam decem mensium. T. 7. c. 1190.
 Partis pignoris creditor non impunit in usuras, aut sororem, et cor. T. 7. c. 1398.
 cum Partis editus est, sequitur casus res, et qui pro stipulato dilacionem accipit, præstari potest, tunc incipit actio. T. 1. c. 840.
 Partis an ancilla furtiva concepta apud furtum, vel concepta, antiquam ancilla servipetor, editus vero apud bonæ fidei emptorem, an possit occupari. T. 1. c. 876.
 Partis cum non sit in fructu, bonis fidei emptor, quævis apud eum edatur, non acquiritur. Ibid.
 Partis atqueque edatur, an sit homo, vel animal. T. 2. c. 679.
 Partis non tenetur pignori, etiam si nominatim conveniat. T. 7. c. 525.
 Partis mulieris, non sit in fructu. T. 4. c. 695.
 Partis an veniat casus donatoris. T. 4. c. 697.
 Partis an sit fructus. T. 4. c. 794.
 Partis dirigitur eam letra de acatæ anem. T. 315.
 Pascendi ius an sit pascendi, sit hominis. T. 3. c. 319.
 Pascendi die latetur carcera. T. 4. c. 62.
 Pascua ayria quid. T. 4. c. 372.
 Pascua in Publica, vel privata. T. 4. c. 387.
 Pascua, et pascuibus ad alium statum transiunt. T. 7. c. 1281. et seq.
 Pascuum agmina inter agrorum calamitates numerantur. T. 1. c. 330.
 in Pascua significat sumitur aliquando verbum correndi. T. 4. c. 764.
 Pascua, et pascuibus ad alium statum transiunt. T. 7. c. 1281. et seq.
 Pascua an in communi de ayria cuncta ad fructum pertinet. T. 4. c. 372.
 Pascui in una ad tempus pascenda pecora dei, eo pacto, ut facta pecorum sint communes inter domum, et pastorem certe portionem.

bus, cum eo contrahit societas, non locatio. T. 7. c. 682. et seq.

Pactio iurata est societas fortibus. T. 6. c. 142.

de Pacto pœctis solis in actionem committit dividendo non vult secundum actum eorum. T. 3. c. 140.

Pactio pœctis solis est domus, vel pœctis. T. 3. c. 105.

Pater et filius uocem, et ambo quasi uocem. T. 1. c. 299. quod scilicet Pater, filius scire non videtur. T. 1. c. 266.

Pater non tenetur ex pœctis eorum. T. 1. c. 140.

Pater tenetur potest condempnari, unde ut viro filio, vel potest iura contestationem mortui filii. Ibid.

Pater pro emancipato filio non tenetur. T. 3. c. 259.

Pater ex filii contractibus tenetur de pecunia. T. 3. c. 93.

Pater filium indotatum, quem in potestate habet, interficere non potest. T. 3. c. 93.

Pater caput ad hostias dedit habere filio in potestate reuerentia sua recipit. T. 1. c. 267.

Pater, qui filium pœctis, patrem amittit testatur. T. 3. c. 20.

Pater filium in pœctis negotio potest habere potest. T. 5. c. 37.

Pater videretur, vel alienare sanguinolentum alitellum potest. T. 3. c. 215.

Pater acutius. T. 3. c. 215.

Paterfamilias, dominus, et heres, quid dicantur. T. 1. c. 199.

Pater in ostentando filia, per sua gratulante habet, non maritus. T. 5. c. 145 et c. 1296.

in Pater querens iustitiam, quod non potest, exceptis pœctis. T. 5. c. 345.

Pater, et filius in quo differunt. T. 5. c. 257.

ad Pater ob rem amittit de pecunia tenetur. T. 3. c. 472.

in Pater prateritis a filio emancipato admittitur ad querens iustitiam potest liberos. T. 5. c. 214.

Pater dedit a sua acceptum ad filium exheredat recte legit. T. 5. c. 102. quod non maritus requirit, cum et de sero dicitur. Ibid.

Pater dotes, quam amittit filiofamilias constituit, a se firma, vel minime non potest, nisi uno eorum. T. 5. c. 358.

Pater non potest filio querens iustitiam insinuat non potest iustitiam, si in filii actione. T. 5. c. 265.

Pater ob iustitiam quam a filiofamilias tenetur de pecunia, et de in rem verso. T. 5. c. 338.

si Pater dedit filio mandatum querens maritum, et si iustitiam sibi aliquid maritum, ad amittit condempnari videtur. T. 5. c. 103.

si Pater, vel qua alius, qui viro dote non promittit pro milite, ante promittit quodque dote, ad uero dote viro debentur. T. 5. c. 912.

Pater, et filius in quo differunt in quaestione iustitiam. T. 5. c. 318.

Pater quando filium emancipare cogitur, et quando non. T. 5. c. 181.

Pater an iustitiam actorum tenetur, si pro filio dilectum sit apud relictorem, qui filio iustitiam meritis eorum credit. T. 5. c. 269.

Pater debet dote filio, inquam sua alium. T. 5. c. 953.

Pater, et filius in iura pro sua persona habentur. T. 5. c. 857.

Pater, et maritus qui equale habet in actione additorem non exheredat, nisi ad vero non. T. 5. c. 1254. maritus postpositus in actione additorem. Ibid.

Pater ex contractis filio, quem laborare promittit, tenetur. T. 5. c. 909.

Pater inter filios si aliquid indiditum reliquit, quando ad inter eos dividendum. T. 5. c. 884. hanc quaestio qualis. Ibidem.

Pater magistratus, vel decur admittit filiofamilias non condempnari, utrum obligetur pro filio in id, quod relictum abest. T. 5. c. 859.

Pater, qui in causa de iustitia appellat, non tenetur ad se pertinere iustitiam. Ibid.

Pater servum, iure recte manumittit, non iustitiam pro filiofamilias, et inter se filium amittit. T. 5. c. 958.

Pater testatur, vel enatorum testamento dare matrem non potest. T. 5. c. 876.

Pater et, et quomodo filia obligari possit. T. 1. c. 831.

Pater et dominus in ultra pœctis quæstionem tenetur. T. 6. c. 763.

Pater an liberis alimentis praeferat cogatur. T. 6. c. 695.

Pater ex consensu, quo magistratum filiofamilias approbat, inquam filiofamilias in solido pro eo filio filio tenetur. T. 5. c. 83.

Pater constituit non auctoritatem pro filiofamilias, nisi dominus pro servo, tenetur pecunia tenetur. T. 6. c. 388.

Pater est, quem nupitum demonstrat. T. 6. c. 78. mater semper est certa, et tamen vulgo emergunt. Ibid.

Pater filio ex causa exactionis pecuniae ad stipulatur potest. T. 6. c. 867.

Paterfamilias qui est, et dicitur, T. 6. c. 682.

Pater nobis non solum agnatus, sed et cognatus est. T. 6. c. 418.

Pater qui patitur, filiofamilias iura tempora luctus videtur dicere, et uno, eodemque tempore filiofamilias, filiofamilias cognatus contrahere, citra admittit, et iustitiam incurrit. T. 6. c. 62.

Pater de rebus filiofamilias, qui in pecunia contrahit, et ad alia pagana filii bona se actionem potest. T. 6. c. 64.

Pater qui tenetur actione ad exhibendum de rebus filiofamilias. Ibid.

Pater querens ex more filii, et qui actione cum vult potest. T. 6. c. 431.

Pater auctoritas quid dicitur. T. 6. c. 79.

Pater quo filia dote tenetur. T. 6. c. 764.

Pater, inquam defensor filii sui in solidum actionem pati non potest, et ad pecuniam, vel de in rem verso conveniri potest. T. 6. c. 81.

Pater naturalis semper pro maximis habetur, pro patre. T. 4. c. 1043.

Pater, qui ex emancipatione filiofamilias manumittit auctoritatem, qui differunt iura antiqua a patre, vel in tali emancipatione manumittit non tenetur. T. 5. c. 1242.

Paterfamilias superquestatum patrimonii obligatur. T. 5. c. 336.

Pater non est heres filiofamilias. T. 4. c. 889.

Pater scimus, mater sola comparatur. T. 4. c. 808.

Pater non est idoneus defensor filii, cum filii nomine suscepit actionem inquiram iura antiqua potestum solvi. T. 4. c. 1077.

Pater querens filii iustitiam actionem obligatur. T. 4. c. 813.

Pater in solidum obligatur, si rationem habuerit, quod filius gessit, et iusto comparatur. Ibid. c. 845.

Pater, qui ex filiofamilias contractu iure promittit conditoris iustitiam heres extitit, et si heredes vendit aliam, valet emptori, tenetur ex stipulata promittit debet emptori, quantum fuit in pecunia filii venditoris tempore. T. 4. c. 883.

Pater relictus filiofamilias debitor esse non potest. T. 4. c. 1041.

Pater si falsis existimans se filio esse debitorum esse, dote promittit, obligatur. T. 4. c. 915.

Pater filio dupli promissionis dote et tunc tenetur. T. 4. c. 1284. et c. 1285.

Pater dedit a filio legatum pecuniam pecuniarum, et maritum dote relictorem tenetur, an per errorem actorum dote tenetur relictorem, cum adjecta persona filii. T. 4. c. 1285.

Pater non est defensor filii abest. T. 5. c. 866.

Pater acceptus inter filii, iustitiam, nisi velis non nomine tenetur, actum filii improbare et lesionem, sine potestatem contrarius voluntatis interpretari debet. T. 6. c. 87.

Pater potest videretur filium propter inquam victim. T. 3. c. 808.

Pater pro filiofamilias delatus bonorum possessionem repudiare non potest. T. 4. c. 149.

Pater spiritus non succedit. T. 4. c. 142.

Pater non potest esse a filio. T. 3. c. 81.

Pater in iustitiam cui, quem nupitum demonstrat, vel constituit. T. 3. c. 93. extra nupitum pater est incertus. Ibid.

Pater si filio domum legaverit, et ad rem iura tenentem pro alia domo hereditaria, an sit ius personae, vel praeiud. T. 3. c. 1048.

sa filio maritum idem ius praeiud. Ibid. et filio alio ius ad filio transmittit. Ibidem.

Pater si filio substitutionem recipere fecerit, et non solum solum maritum substitutionem; moritur non, an iustitiam, vel extranea succedat. T. 3. c. 678.

Pater an filio sit legat, cum art accorum sit, et accorum, prima, tertia de huius mensa 30. datur, an legatum sit conditionale, et si dicit. T. 3. c. 76.

Pater si filio sit reliquit, nullum ab eo de decommuni relictum potest. T. 3. c. 181.

Pater si per filio stipulatur maritum dote promittit, an maritum pare maritus adversus heredes accori et stipulatur iura possit. T. 3. c. 770.

Pater si velis, an debet non contentu, sed iustitiam a bi, et filio impuberi facere testamentum. T. 3. c. 673.

Pater, vel dominus, qui rogatus est hereditatem relictorem per actum quantum, an possit vel legi Falcidii beneficii. T. 3. c. 714.

Pater ex testamento iuris legatum agnoscere, an possit filiofamilias praeiudicium agere de iustitiam. T. 3. c. 155.

Pater filio impuberi si iura legaverit, cum erit filio accorum, quando intelligitur esse filio accorum, utrum cum stipulatur, an vero non expleretur. T. 3. c. 760. item an accorum pro completo habetur. Ibidem.

Pater si causa filii an sua dicere possit. T. 3. c. 85.

Pater filio furioso an possit facere testamentum per substitutionem. T. 3. c. 667.

Pater impuberi filio quomodo substituta possit. T. 3. c. 661.

Pater liberis an hereditatem quam modo substituta possit. T. 3. c. 660.

Pater libertus si cum filio mortuo, an videtur liberis superstitibus. T. 3. c. 1071.

Pater naturalis an de filio in adoptionem doli testamentum queri possit. T. 3. c. 156.

Pater solum filio agere quod iustitiam, an repellatur a legato a relore. T. 3. c. 155.

Pater postulatum suum necessarium heredes facere potest pupillo. T. 3. c. 665.

Pater potest nisi per scriptum testamentum facere, vel contra. Ibid.

Pater, qui sibi necessarios heredes facere potest, eodem in filio impuberi substitutionem necessarios facere an possit. Ibid.

Pater rogatus filio hereditatem relictorem, an iustitiam Falcidii. T. 3. c. 716.

Pater si accusaverit testamentum, an aqua factum accori sit. T. 3. c. 1083.

Pater an possit impingere servitutum filiofamilias castas perdit. T. 3. c. 283.

Pater an possit iura pupilli item auctoritate substituta. T. 3. c. 678.

Pater an possit liberis substitutionem. T. 3. c. 653.

Pater an possit modo testamentum facere. T. 3. c. 681.

Pater an possit potest bonorum possessionem filio mariti iustitiam. T. 4. c. 74.

Pater an possit videretur contrarius filiofamilias legare. T. 3. c. 754.

Pater an possit praeiudicium substituta filio impuberi. T. 3. c. 660.

Pater an possit modo testamentum facere. T. 3. c. 680.

Pater si filio impuberi iura legat, cum erit filio accorum, an legatum sit conditionale, et an morietur legatum transmittit ad heredes. T. 3. c. 761.

Pater an videtur praeiudicium donasse filio, si filio nomine in causa iustitiam. T. 3. c. 1073.

Pater cui, quando, et quæstio testamentum facere possit. T. 3. c. 133.

Pater cui, si quando substituta possit. Ibid.

Pater, si filio in annis mortuorum, an videtur filio potestatem. T. 3. c. 1074.

Pater, si plures filiofamilias pro uno habebat in omnibus agnoscit. T. 3. c. 74.

Pater ad intestato succedere filiofamilias militi, an utitur beneficio Falcidii, si decommuni non relictum sit. T. 3. c. 716.

Pater an de causa criminali filii possit cognoscere. T. 3. c. 85.

Pater an de re uoria, aut heredi, sit dote accori sua dicere possit. T. 3. c. 73.

Pater ex filiofamilias opera locare, vel illi gratis etiam concedere possit. T. 3. c. 973.

Pater an levito filio possit agere querela lef-
ficiali. T. 3. c. 139.
Pater aliud est, aliud paternitas. T. 4. c. 447.
Pater non tenetur mera actioe pateri nisi de re vero. T. 4. c. 666.
Pater si decederet ante patris possessionem
bonorum, an admittatur agere ad eam pos-
sessionem contra tabulas. T. 4. c. 437.
Pater si filio siquid donaverit, deinde pater
decederet, an filius ea possit occupare a pa-
tre. T. 4. c. 62.
Pater si se dedit in adoptionem, an filius
admittatur ad bonorum possessionem contra
tabulas utriusque patris. T. 4. c. 36.
Pater alii testamentum fecerit, in non filium
præterit, deinde filius, et pater deparati sint;
filio postea restituitur non pater, filius ab in-
testato variat. T. 4. c. 18.
Pater familias furiosus, cum ignorans, et in-
solens, se ex contrahitis obligatur. T. 4. c. 399.
Pater familias et obligari possit que requi-
rantur. T. 4. c. 358.
Pater, qui se in adoptionem dedit, alii decederet
mortuo pater adoptivo; deinde filium præ-
terit, an filius de bonorum possessione contra
tabulas. T. 4. c. 39.
Pater an possit actione tenentis, si filius ac-
corum habitans, et a tenentio filii dejectum,
vel effusum quod fuerit. T. 4. c. 261.
Pater an possit in actionem possessionem
petere. T. 4. c. 4.
Pater, cuius filio gratia multa dicta est delictum,
an legitimam repræsentare debeat, que postea
iudicium filius saluaret. T. 4. c. 74.
Pater duos filios habens improbare, alii sub-
stitutis supremis mortis, et utique fratre
sui perierit, an substitutio utriusque suc-
cedat. T. 4. c. 110.
Pater quando incidit in pœnam Seseuacensis
Turpiliani. T. 7. c. 512.
Pater perperam est, quem iustus captum demo-
strat. T. 7. c. 361.
Pater, qui tacet, consentit. T. 7. c. 765.
Pater fiduciam quia dicitur. T. 7. c. 766.
Pater testator de pecunia assallit. T. 7.
c. 769.
Pater tenetur si solidum, non quidem populo,
sed respiciendum, esse certum. T. 7. c. 715.
Pater, qui filium vendidit, tenetur lege Fable
de plagis. T. 7. c. 1229.
Pater improbare omnia non tenetur de pecunia,
nisi sit res versa in periculum. T. 7. c. 768.
Pater, et extraneus duas dotem pro muliere in
quo differunt. T. 7. c. 912.
Pater quando obligatur, et quando non obli-
gatur. T. 7. c. 769.
Pater jure potestatis potest vendere liberum
se 18. tabulis, hoc non nisi alitermorum
causa. T. 7. c. 909.
Pater fructuarium bonorum, que habuit a priore
uxore, non succedit liberis. T. 7. c. 876.
Pater dicitur filius omnia data dominus non est.
T. 1. c. 966. Vide, Deo.
Pater filio ob potestatem auctoritatem. T. 1. c. 1004.
Pater si tenetur de pecunia, pro qua quanti-
tatem tenetur. T. 8. c. 519.
Pater in re filii non possit iudicare. T. 2. c. 565.
an ius dicere possit. Ibidem.
Pater filium tenetur quomodo debet testatur.
T. 3. c. 107.
Pater pro filio familias de iudicare an possit.
T. 4. c. 512.
Pater an possit repudiare bonorum possessionem
filio delatum. T. 4. c. 818.
Pater non possit legatorem filii deductionem
Fustianam. T. 7. c. 1114.
Paterne paternitas, materne materne deferri. T. 8.
c. 515.
Paternitas, et materne bona. T. 8. c. 1140.
Paternitas paternitas, materne materne deferri. Ibid.
Paterne paternitas deinde esse, qui patris in-
terdicti secundo non videtur. T. 8. c. 1147.
Paternitas bona que committit. T. 7. c. 807.
Paternitas bona materne in secundis nuptiis con-
sistit, quomodo perveniat, vel non perveniat
liberis propriis matrimonii. T. 8. c. 115.
Paternam auctoritatem non debet semper con-
servare necesse est. T. 3. c. 934.
de Patris nominibus qui observandum. T. 3.
c. 960.
Paternus amoris solus est similis, nullus maior
affectus. T. 4. c. 474.

Paternum officium est, esse maternum dotem si-
lus familias constituitur. T. 4. c. 935.
Pater videtur, qui cum prohibere potest, non
prohibet. T. 6. c. 83.
Pater, et non facere diversa sent. T. 3. c. 206.
Pater in servitutibus est pro traditione. T. 5.
c. 897.
Paterne, si servitutibus pro iure est. T. 6.
c. 16.
Paternitas mandato comparatur, ut et ratihabito.
T. 7. c. 489.
Pater, vel dominus heredes legari non potest,
et de eodem est potest. T. 5. c. 417.
an a Patre, vel domino, vel hereditarius, vel
legatus acquiritur per filiosfamilias, vel per
servum jure potestatis, fideicommissum relin-
quitur possit. T. 5. c. 419.
Pater, et filius simul in eadem nave mortui,
an eorum heredes videantur. T. 3. c. 148.
Pater, materneque præterit dupli jure de-
bitur successio. T. 3. c. 150.
Pater emancipato repudiante, an ejus portio
sotis nepotibus et non nata accrescat. T. 4.
c. 83.
De Patre, qui venit ad secundas nuptias. T. 4.
c. 174.
Pater in fidei filii non succedit. T. 4. c. 484.
Pater ad filio bona tantum mactationis ratio,
filium vero ad patris hereditatem in commune
verum vocat, vel soluti ratio. T. 5. c. 515.
Pater in actionem an Centumvir facere possit.
T. 6. c. 628.
Pater stipulationem potestatem dari filio familia,
vel filio familias, an acquirere obligationem
quævis non sibi, sed filio stipulationi sit, et
an stipulationem agere possit. T. 7. c. 1417.
Pater an habere per aliam, vel distributio,
vel pignora; bona materna sit. T. 7. c. 1196.
Pater non tenetur ex contractu filii emancipati,
non etiam an filii familias contracto tenetur
olus pateri quilibet, non ius jure patris
fuerit contractus a filio. T. 7. c. 727.
Pater, qui filio sua vendit, alius legatari-
tatem eorum non præcipit. T. 6. c. 1037.
Pater elevatum quorum rerum tenetur habere.
T. 8. c. 514.
Pater, quoniam olim habebat eorum operum
publicorum omnium. T. 5. c. 1297.
Pater plerumque olim filias suas heredes non
aut optat eas collocari, pater solus, ut doli
conteste, nullum an bona patris regressum
haberet. T. 5. c. 294.
Pater filium qui famulus. T. 3. c. 19.
Pater familias, et privatus homines tutos da-
torem habet. T. 3. c. 46.
Pater familias in quibus olim jurisprætor ad-
hibetur. T. 4. c. 18.
Pater familias qui est. T. 4. c. 398.
Pater familias est hoc nomine vocatur, non
dominus. T. 4. c. 127.
Pater familias soli intestati esse possunt. T. 4.
c. 823.
Pater non Princeps solos patricios solet ap-
pellare. T. 6. c. 74.
Pater imperii, et patris principum diebus
Prætoris prætoris Indem.
Pater filium qualiter olim vendere habet. T. 6.
c. 1037.
Pater præterit quem admodum subveniatur.
T. 4. c. 108.
Pater, vel dominus heredes instituit, aut lega-
tari fideicommissi potest. T. 3. c. 417, legari
non. Ibid.
Pater ferrum dedit lex Julia adituri tantum
ulterioris, non adituri. T. 5. c. 1296.
Pater alia natura non perlegit filium, vel do-
nam. T. 6. c. 535.
Pater potestatem fieri lex Julia adituri tantum
adituri concedendi filium, quem in potestate
habet. T. 5. c. 918.
Pater qui filium deprehensum in adulterio
occidit, non matris. T. 8. c. 828.
Pater conservando doli causa, et officium le-
gationis. T. 6. c. 422.
Pater ad deor querela officiosum testamenti in
bona pagina. T. 4. c. 738.
Pater emancipati præterit dupli jure filii
heredes deferunt. T. 4. c. 873.
Pater duo data, in ejus potestate meritis est.
T. 4. c. 927.
Pater a filio familias herede instituto an utiliter
legatur. T. 4. c. 749.

Pater a filio quæsum reliqui oportet. T. 3.
c. 149.
Pater an liceat impune filio facere convitium.
T. 3. c. 704.
Pater præterit a filio an, et quando bonorum
possessione contra tabulas datur. T. 3. c. 149.
Pater non succedens optat, et cur. T. 4. c. 141.
Pater actionem adituri filium datur, et cedi
possunt. T. 4. c. 142.
Pater emancipato an jungatur nepos, in pote-
state aut relictus, in admittenda contra te-
stamentum potest. T. 4. c. 83.
Pater in adituri datur an sit in alius
familia, et an habeat bonorum possessionem
contra tabulas vel sol. T. 4. c. 36.
Pater debet filio pietatem, et obsequium, non
officium. T. 7. c. 995.
Pater agere, qui beneficium ætatis in integrum
restitutio est, an datur, et proest restitutio
in integrum. T. 9. c. 64.
Pater an deor querela officiosum testamenti.
T. 4. c. 89.
Pater duplex. T. 9. c. 122, et T. 1. c. 288.
Pater potestatis est inestitutio. T. 5. c. 167.
Pater. T. 7. c. 466.
Pater carum esse debet, quam consuetudinem.
T. 8. c. 169.
Pater potestatis est jura civile. T. 2. c. 52.
et T. 1. c. 1004.
Pater potestatis verum modo acquiritur. T. 2.
c. 167.
Pater potestatis quid. T. 7. c. 409, et T. 4.
c. 657.
Pater potestatis certis modis resolvitur. T. 7.
c. 411.
Pater potestatis aucti liberi. T. 4. c. 1426.
Pater potestatis quibus modo tollitur. T. 4.
c. 1431.
Pater potestatis capitulato expenditur potest,
quam solvitur. T. 6. c. 987.
Pater potestatis solvitur Flaminem Diales,
qui Vratias. T. 4. c. 1431.
Pater potestatis solvitur patriciatu. T. 6. c. 306.
de Patre potestatis. T. 7. c. 409.
Pater dominum in jure magis spectatur, quam
originem. T. 5. c. 704.
Pater potestatis in pietate consistit. T. 5. c. 481.
Pater a patre dicitur, non a matre. T. 3.
c. 856.
Pater a patre dicitur; et si patre alius est
natura alius civilis, qui adoptio est, ita
patris, sed duplex. T. 5. c. 856.
Pater dicitur, et non a matre, nuptiis
speciat, prout de dote. T. 5. c. 856, versus
poeta Virgili qui sol. Ibid.
Pater non est omne autem solus, sed astate
solum patris. T. 5. c. 856.
Pater potestatis est inestitutio, et res sacra.
T. 5. c. 1129.
Pater communis est Roma. T. 5. c. 707.
Pater germanus, alio origines. T. 6. c. 468.
Pater adituri. Ibid.
Pater mortui est patris uxoris. Ibid.
Pater adoptivus est patris adoptivi, vel ado-
ptum. Ibid.
Pater patris est patris liberi, vel liberti.
Ibid.
Pater potestatis quomodo filius absolvetur.
T. 4. c. 1212.
Pater potestatis est, una origines, altera domitii.
T. 3. c. 43.
Pater potestatis erant, cum pater captus est
ab hostibus. T. 7. c. 1161.
Pater potestatis in filio. T. 7. c. 809.
Pater adituri non potest magistratus, qui
non huius nature origines. T. 7. c. 1289.
Pater potestatis acquiritur non tantum benefi-
cio nature, et procuratoris aut iuris magis,
sed etiam beneficium adoptionis. T. 7. c. 1467.
Pater potestatis non acquiritur adoptionis do-
cibus. T. 7. c. 1458.
Pater potestatis est quam proprietas, quam Pa-
ter jure civilis habet in liberum suum, pater
procreant. T. 7. c. 1451, hoc ius est pro-
prium civium Romanorum. Ibid. et 1455.
Pater potestatis in liberis quasi olim erat. T. 7.
c. 1455.
Pater inestitutio. T. 7. c. 1294.
Pater potestatis in pietate, non in auctoritate
consistit. T. 7. c. 1456.
de Patre potestatis. T. 7. c. 1453.
de Patre potestatis resolvitur. T. 7. c. 1460.

heredis scripti, qui hereditatem omisit. T. 4. c. 52.

Patres liberi, aut pariter liberi praeferant legatū, aut hereditatem supra auctoritatem, non supra quadragesimam. T. 3. c. 126.

Patroni, qui nomenclaturam servos, et liberti a liberis praeferunt, ac habent contra tabulas liberorum emancipationum. T. 4. c. 111.

Patroni an in jus vocari, et duci possint. T. 7. c. 579.

Patroni, et patris nomine auti adnotati. T. 7. c. 996.

Patroni liberi, qui pars competebat olim in bonis liberi ab intestato, et sine liberti mortui. T. 4. c. 1040, et seq.

Patroni personae non erant heredes, et torquidum patroni et mariti. T. 8. c. 70.

Patroni non pater bonorum possessione unde iugum, ad legem, vel animam capitis dimittunt. T. 4. c. 971.

Patroni disinterdictis libertini a libertis adoptari non possunt. T. 3. c. 96.

Patroni datur actio Fabiana, et Calvisiana. T. 7. c. 992.

Patroni quae obsequia praestande sunt. T. 7. c. 993, et seq.

Patroni legatibus relicti in fideicommissum constituti potest. F. b. c. 401.

Patroni praeterito datur bonorum possessio contra tabulas liberi. T. 4. c. 472.

Patroni legatibus, vel fideicommissum relicti, quod sufficit expletur portione legitime, debita vereturque patroni, patronum repulsi a bonorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 963.

Patroni praeterito testamento liberi dant potest contra tabulas bonorum possessione. T. 4. c. 1294.

Patroni non debent legitimam, sed filios liberi heredes existit. T. 4. c. 964.

Patroni filium liberi praeteri suum, vel emancipatum libi.

Patroni an certa portio ex bonis liberi debeatur. T. 3. c. 638.

Patroni pars debita excludit quantum inoffensio. T. 3. c. 156.

Patroni quae pars debeatur ex bonis liberi. T. 8. c. 905.

Patroni reverentia semper habenda. T. 3. c. 94.

Patroni an successi filii ignorantia. T. 3. c. 938, pro Patrono quando non habetur, qui emancipatus. T. 3. c. 941.

Patroni an auctoritas debet, pars, si non vindicaverit mortem liberi. T. 3. c. 939.

Patroni an debeatur opera a libero. T. 4. c. 120.

Patroni an debeantur obsequia a libero, et ejus filio libi.

Patroni an datur ab intestato bonorum possessio unde iugum. T. 4. c. 114.

Patroni an datur actio, vel querela ingratulandi.

Patroni an datur bonorum possessio contra tabulas liberi. T. 4. c. 116 an datur omnium bonorum libi. ad delm et solius heres existit. libi.

Patroni defuncti nihil heredes debent extrahi heredes liberi. T. 4. c. 150.

Patroni an licet libero supra mera opera, domum, munus. T. 4. c. 114.

Patroni an, et apud quem datur actio ingratulandi adversus liberum libi.

Patroni maxime ex debita parte sine dilatione, et conditione, an datur bonorum possessio contra tabulas. T. 4. c. 119.

Patroni praeteriti an debent parte bonorum possessione contra tabulas datur. libi.

Patroni quando datur Fabiana vel Calvisiana. T. 4. c. 114.

Patronorum liberum, et pecunia accipiantur utriusque sexus. T. 3. c. 97, in pro vocari non debent sine venia. libi c. 96.

Patronorum iura in libertos qui lega adnotati. T. 2. c. 210.

Patronorum interdictis autem bonor, qui patroni, habetur. T. 4. c. 181.

Patroni in libertis actio turpis, et famosa non datur; et si causa famosa vellet agi in eos in factum, non in personam. T. 4. c. 961.

Patroni suam esse legitimam heredes. T. 3. c. 709.

in Patronos qui actio non datur. T. 3. c. 96.

Patronos inter, et advocatos fuit olim differentia. T. 8. c. 53.

Patronos potest habere uxorem. T. 3. c. 96.

Patronum an excludit ab hereditate liberi liberi liberi. T. 4. c. 118.

Patronum an sustinetur liberi liberi excludit a bonorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 119.

Patroni an possit libertos in ius vocari. T. 4. c. 120.

inter Patronum, et liberum differentia. T. 7. c. 580.

Patronum inter, et clientem magno fuit olim necessitudo. T. 7. c. 577.

Patronum an excludit diffidit. T. 4. c. 148.

Patronus etiam is est, qui ex causa fideicommissi constituit. T. 8. c. 240.

Patronus heres. T. 8. c. 193.

Patronus quando ad hereditatem liberi vocatur. T. 2. c. 215.

Patronus et libertus criminis capitalis reum fecerit apud Praetorem, et libertus Praetor de seipso interpellat, verum non peccatum, an valuerit in edictum Praetoris committere, quod sine verba seipsum non interpellat. T. 4. c. 841.

Patronus liberi impuberis actio tutor legitimus. T. 5. c. 476.

Patronus praetorius, et filius praetorius in quo differentia. T. 5. c. 400.

an Patronus utrumque quis veniat, an ut patronus. Sicut, quo est differentia. T. 5. c. 440.

Patronus. Vide, Liberti.

Patronus a successione liberi, aut bonorum possessione, quando calculatur. T. 6. c. 472.

Patronus heres non possit emere rem fideicommissam. T. 5. c. 443.

Patronus heres institutus in cogn. possit adhibere edictum liberi. T. 4. c. 1047, et c. 1044.

Patronus quando iurisdictionem amittit. T. 4. c. 1250.

Patronus praetorius quando admittitur ad parte debita bonorum possessionem contra bonorum fideicommissum. T. 4. c. 963.

Patronus conjectum institutus heres cum extraneo. T. 4. c. 963.

Patronus quando praeteriti filio liberti emancipato, sub conditione instituit. T. 6. c. 963, et c. 964.

Patronus et potest operas officiales, probare debet, se esse patronum. T. 3. c. 639.

Patronus testamentum liberi filius dicere, nec obsequia, nec obsequia, an possit transire ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 113.

Patronus heres institutus est ex portione debita. T. 3. c. 837.

Patronus non est, qui manum, aut medium capitis dimittitur subit. T. 3. c. 95.

Patronus quis dicitur. T. 3. c. 94.

Patronus non potest in pro vocari sine venia. T. 3. c. 178.

Patronus in eadem causa in testimonium dicere possit. T. 3. c. 840.

Patronus in principio ad pro. T. 3. c. 639.

Patronus probare debet, liberum in fraudem suam aliquid dedisse, et parum in fraudem datur possit advocare. T. 3. c. 845.

Patroni praetorius testamentum liberi an habet bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 114.

Patroni a libero partem quinquequaginta ex reditu praedium inveniunt, et heredes partem vendunt, et si heredes qui iugum partem veniunt pecunia et venditione redit, vel uxorem ipsi pecunia, quae obnoxioletur in rationem frequentant, debent legatario praestare. T. 3. c. 967.

Patroni an in eadem actio, qui praestare se esse patronum, delato iugurando a liberis. T. 4. c. 118.

Patronus sa repellitur a bonorum possessione, si impositus libero operas. et datur. T. 4. c. 116.

Patronus an repellitur ab hereditate, si liberto operas in eadem actio, qui praestare se esse patronum, delato iugurando a liberis. T. 4. c. 118.

Patronus sa repellitur ab hereditate, si exegit pecuniam in bonis libertis promissam. libi.

Patronus an sit animus, qui sententia iudicis patronus promittit. T. 4. c. 118.

Patronus praetorius a potest contra tabulas, an potest legatū. T. 4. c. 113.

Patronus si liberis sua legaverit fundum, ita ut invicem succederent, et eorum nomine mortui succederent republica, fideicommissum, temp. huiusmodi videtur a liberis, non ab herede. T. 3. c. 960.

Patronus, et libertus dux matris se afflicteret. T. 7. c. 135.

Patronus et debita portio heres institutus, et cunctis actio, an mutatur tenetur. T. 1. c. 191.

Patronus quatenus est. T. 2. c. 212.

Patroni hater. Vide, Frater patroni.

Patroni filios emancipatos, et abdicatos. T. 7. c. 140.

Patroni sedentes criminis sine majestatis legem. T. 4. c. 1040, et c. 1041.

Patroni meos mihi agnatus, et cognatus est, avunculus tantum cognatus est, non agnatus. T. 5. c. 1617.

Patroni pars locum obtinet. T. 6. c. 330.

Patroni uxores impubes cum his fratre non contrahit. T. 8. c. 417.

Patroni impubes an contra substitutionem pupillarem possit mutare querelam. T. 3. c. 145.

Patroni est frater patroni. T. 2. c. 220.

Patroni est agnatus. T. 2. c. 110.

de Pauli tribus decretum libi. T. 1. c. 45.

Patronus actio datur in libum. T. 4. c. 677.

Patronus actio. Vide, Libi.

Patronus actio. Vide, Actio Patronus.

Patronus actio in quo differt ab actione in factum. T. 2. c. 314.

Patronus actio quae tenetur. T. 4. c. 563, et c. 677.

Patronus actio. T. 7. c. 1234, et seq. quando non datur. libi c. 1337.

Patronus actio quandoque sit locus, et in quo differt a Fabiana. T. 4. c. 215.

a Paulo Jurisconsulto facile et liberis diabolici Cipriani etiam Jurisconsultus. T. 4. c. 961.

Paulus Virgilius. T. 3. c. 757.

Paulus, et Cipriani successores Praetoris praetoris heredes. T. 6. c. 406.

Paulus et eorum numero fuit, qui erant ducuntur, ad del, quibus modum iam acqui, amicum, et famulum sur. T. 6. c. 220.

Paulus in L. 3. et L. 11, et Jurisconsultum Paulum, et dux causae rancet, quibus Jurisconsultus Vellegianus intercessionem fecerunt non reatitit. T. 6. c. 344.

Paulus in libi L. 11, et Jurisconsultum Vellegianum, qui supponit mulierem, et pro se movum primum accipiet ab eis, magis nullum decipit, quoniam creditur libi.

Paulus Jurisconsultus, qui esset in pro vocari, non recte debetur, ut ante perperam debetur. T. 6. c. 79.

Paulus Jurisconsultus cum ad, militiam perhibet esse concordantem, quomodo intelligendus. T. 6. c. 81.

Paulus Jurisconsultus dat actionem in factum et tertio edicti in id, quod interest adversus eum, qui quam prohibet mortuum inferre in locum, vel monumentum suum. T. 8. c. 301.

Paulus Jurisconsultus respondit ad id, quod plebiscitum. T. 6. c. 365.

Paulus Jurisconsultus singularum locum de aliena materia, et specie ex ea facta solat. L. 10, § 4 de rebus. T. 6. c. 293, et c. 294.

Paulus Jurisconsultus quid intelligat per speciem. T. 6. c. 300.

Paulus Jurisconsultus iurisperitus, quod exigat propter calumniam asperavit a iurejurando pro re rem. T. 6. c. 45.

Paulus praetor dixerunt, quod erat vel an. T. 6. c. 195.

Paulus Jurisconsultus ovis dicendi forma re. T. 6. c. 300.

Paulus praetor, idem asperavit usurpavit. T. 6. c. 300.

Paulus ad ordinem perperis edicti sequitur. T. 6. c. 609.

Paulus a legatario discedit. T. 3. c. 923.

Paulus libro 75, de ratione agi de stipulationibus. T. 3. c. 790.

Paulum, et columbarum an fere sit natura. T. 2. c. 70.

Paulum natura quoniam sit. libi.

Paulus ex satisfactionem praestare potest. T. 2. c. 68.

Pauper, et cæcus quomodo differunt. T. 4. c. 553.
Pauper quæritur ait. T. 4. c. 772.
Pauperes obaccesationibus repellit. T. 1. c. 537. et c. 558.
Pauperes qui dormiunt, et ad testamentum dicere possunt. T. 3. c. 619.
Pauperes, et prout in necessitate adiuvare verum est cultus Christiani Episcopi. T. 8. c. 15.
Pauperibus multa erogatur in causa Ecclesiastica. T. 8. c. 16.
Pauperum si quatuordecim fecerit. T. 2. c. 327.
Pauperum aliquid pecunie facere dicitur. Ibid.
Pauperes quid. Ibid.
Pauperes quid. Ibid.
de Paupere actioni locus est, etiam si beatus pauperem fecerit. ib. c. 329.
de Paupere a 12. Tabulis actiones bestiarum non continentur. T. 2. c. 286.
Pauperum extrema numerum civium vacationem præstat. T. 8. c. 213.
Pauperum tutoris, vel curatoris, vilio non vertitur. T. 7. c. 963.
Pauperum qui simulati, avaritia vitibus, vel arbitria quo declinet filium censum, et punitur. T. 8. c. 313.
Pauperum virum medicorum. T. 5. c. 165.
Pauperum definitio ad 50. milia auctoritate in ingenuis, in liberis ad 30. milia auctoritate. T. 1. c. 281.
Pauper vult pat. ius, prout bibulum Gallicum. T. 7. c. 953.
Pat est iura gratum. T. 2. c. 749.
Pat pactioibus conficitur. T. 2. c. 738.
Pat dicitur, qui per stat. T. 4. c. 52.
Pat est species pacti, quam laici ad Duce percutiunt, furem belli causa. T. 7. c. 581.
Pacta etym. T. 2. c. 738.
Pacta violatorum et puniuntur. T. 8. c. 607.
de Pactis violatoribus constitutio Frederici. T. 8. c. 700.
de Pactis laicis constitutio Frederici. T. 8. c. 695.
In Pactis non est postliminium, et in bello tantum. T. 7. c. 581.
Pactis dicitur Gallica unde derivatur. T. 8. c. 845.
Pacta qui non vult, cum possit, jubet, vel percat ipsemet potius. T. 8. c. 891.
Pacta peccati, qui facit, quam qui non facit. T. 5. c. 907.
Pacta necantem nota esse et oportet, et oportet. T. 4. c. 569.
Pacta necantem nota esse expedit. T. 8. c. 380.
Pactum omne actionem esse, statum actionis vera non ait. T. 2. c. 975.
Pactum omne in actione esse, statet dicitur. T. 4. c. 583.
Pacta pascendi: caque parata, ut eis sine fructu capitur. T. 8. c. 133.
Pacta sacerdotum fundi causa parata debentur instrumentis fundi legatis. T. 5. c. 861.
Pacta, qui institutio in pascuis publicis, inscripta iure committit. T. 7. c. 825.
Pacta paritaria. T. 7. c. 605.
Pacta ad aquam spoliata alia personalia, alia realia servituri vel. T. 3. c. 750.
Pacta moribus venditur, alio tempore libere tolli gress pergit, ad estimationem gratia prestam cogitur. T. 3. c. 573.
Pacta audis quis aliquid legatus ait, quomodo est qui debet. T. 3. c. 778.
Pacta necantem nota. T. 5. c. 148.
Pactum appellatione quo continetur. T. 8. c. 1018.
Pactum factum sunt in fructu. T. 4. c. 327. et c. 518.
Pactum appellatione quomodo continetur. T. 8. c. 700.
Pactum quid ait. T. 7. c. 197.
Pactum. T. 8. c. 272.
Pactum, et ore in quo differunt. T. 4. c. 1354.
Pactum de quibusdam animalibus dicitur. T. 2. c. 388.
Pactum, vel avibus legitis quo continetur. T. 8. c. 1334.
Pactum numero quæritur esse dicitur. T. 2. c. 185.
Pactum appellatione an etiam suis continetur. Ibid.
Pactum quid. T. 2. c. 321.
Pactum. T. 8. c. 1018.

Peculatus actio mortis non finit. T. 8. c. 161.
Peculatus crimen tantum interdicitur in forum secundum publicum populi homini. T. 8. c. 846.
Peculatus ad lege Julia olim tantum erat de pecunia populi Romani, postea cum legem Imperatores ad reprobationem civitatis pecuniam pertinebant. Ibid. c. 847.
Peculatus iura. T. 8. c. 161. *Id. Jul. peculatus*, alia 81. *Id. de furtis* plene diversa proponunt, alia non contraria. Ibidem.
Peculatus crimen est, crimen captum pecuniarum. T. 8. c. 165.
Peculatus etiam quædam ait. T. 7. c. 148.
Pecula in bonis patris, vel domus ad computat. T. 2. c. 125.
Pecula si separata sunt inter cohærentes, qua actione, aut quo remedio illa subvenitur. T. 4. c. 329.
Pecula utriusque non tantum patris liberum famulæ, sed etiam morte patris: et confundi ceteris bonis paternis. T. 3. c. 381.
Pecularem rem quam non possunt alienare. T. 2. c. 145.
Peculatus et servi donare, et perdere non possunt; ad vendere, permutare, cedere, eligere, transigere, solvere possunt. T. 7. c. 165.
de Peculatus nominis creditis. T. 3. c. 185.
In Peculatus rebus omnia possunt et servi, et filianitas. T. 7. c. 181.
Peculatus obligatio omnia sequi peculium obtinere ait. T. 5. c. 189.
Peculi omnia iura intellectum habet. Ibid.
Peculi nomen non modo emolumenta, sed etiam munus comprehendit. Ibid.
Peculi definitio, et ejusdem actio. T. 2. c. 404. et c. 153.
Peculi omnia quo via in legatarum transferitur. T. 5. c. 150.
Peculi si tunc et maleficio non venit. T. 8. c. 161.
Peculi nomen quid, seu quantum patet, idemque habet testatori aut debitori; et quo tempore appetitum quantum in peculo fuerit. T. 5. c. 163.
Peculi nomen si iure ubi ait, semper adest adest. T. 8. c. 161.
Peculi definitio. T. 4. c. 1157.
Peculi si servus rem aliquam amovit furem amovet, furtum non facit. T. 4. c. 948.
Peculi obligatio acquiritur pecuniam. T. 3. c. 163.
Peculi singula corpora an mutantur per se aliam, quod domino debetur. T. 3. c. 1033.
Peculi concessio finitur morte patris. T. 2. c. 915.
Peculi infamilias species duas sunt. T. 4. c. 17.
In Peculi jure nemo potest pater. T. 7. c. 118.
Peculi nomen congruit tantum servo homini. T. 7. c. 1131.
Peculi definitio. T. 2. c. 582.
Peculi tantum dominus habet ipso jure pater. T. 2. c. 602.
qui est in Peculo, vicarius dicitur, id est servi servus. T. 5. c. 151.
de Peculo non tantum tutor potest, vel dominus ea pecunia infamilias, vel servi, sed etiam de rem verum. T. 5. c. 156.
de Peculo legatio. T. 1. c. 148.
de Peculo an deducitur, quod debet servus vitæ suo. T. 2. c. 322. et c. 331.
de Peculo castrensium militum, et præfectio. T. 8. c. 396.
Peculo legatio a servus peculiaris continetur. T. 5. c. 1037.
de Peculo actio. Vide, Actio de præditi.
de Peculo quo tempore spectandum sit, aut tempore mortis, vel additionis. T. 5. c. 416.
de Peculo an pater tutoribus ob res amotas. T. 5. c. 447.
de Peculo quid dat heredi statoliter, impatur in Falcidiam. T. 5. c. 891.
de Peculo agit, qui agit de eo rem verso, sed non contra. T. 5. c. 429.
de Peculo in stricto iudicio, et nihil sit in eo iudicium tempore, an dominus de futuro peculi sacramento cavere debet. T. 5. c. 623.
de Peculo fit patrimonium. T. 8. c. 907.
de Peculo duobus modis fieri deductionem. T. 4. c. 881.

de Peculo eius se redimere servus potest. T. 4. c. 621.
de Peculo actio generalis est. T. 4. c. 858.
de Peculo et servi agere potest fructuum cum proprietario, siquid amplius, fructus debeatur, quam quod sit in peculo ad se pertinet. T. 4. c. 858.
de Peculo et servi actionis completas præstat, quod eadem servo dominus debet naturaliter et causa emptionis venditionis. T. 4. c. 978.
de Peculo actio in demum est ubi servus obligatur naturaliter. T. 4. c. 1283.
de Peculo dominus convenit id deducit, quod servi nunc obligatus est, et etiam quod servit per servo. T. 4. c. 182.
de Peculo servi communis usus et sociæ conveniunt in solidum, deducit etiam solidum, quod ubi, et sociæ debetur. T. 4. c. 881.
de Peculo contractus dominus, quod servus iungi a debitor dominus, debetur, si modo dominus id ratum habeat. T. 4. c. 881.
de Peculo servi quando emptor, et venditor servi simul tenentur. T. 4. c. 884. et c. 885.
de Peculo tenetur si, qui usufructum in servo, vel nam habet, alii habet proprietatem. T. 4. c. 885.
de Peculo suo servus se redimere, ad libertatem adiacet potest. T. 4. c. 1060.
de Peculo servi communis vendit. T. 4. c. 884.
de deductione quæ quod sit debet. Ibidem.
de Peculo non esse actionem in adrogatorem. T. 4. c. 1261.
In Peculo continentur servi vicarii. T. 4. c. 435.
de Peculo cum dominus convenit, plerumque effugere potest solutionem pecunie. T. 3. c. 325.
actio de Peculo recto continetur pater, etiam ubi ait in peculo. T. 3. c. 422.
Peculo a patre filio ante primogenitum, filianitas potest patris fore propterea acquirere non modo gravissimum, sed et successum tantum. T. 4. c. 128.
de Peculo actio. Vide, Actio de peculo.
de Peculo ejus, qui libertatem moratur. T. 7. c. 128.
de Peculi servi quodam de minimis obligatur, et quando non. T. 7. c. 611.
de actione de Peculo assuetur, quantum ait in peculo nisi iudicatur tempore. T. 2. c. 529.
actio de Peculo lecto actio de in rem verum. T. 8. c. 118.
actio de Peculo quo casus sit utilis, et effectus actio contractus servi adversus dominum. Ibid.
Peculum est natura hominis. T. 5. c. 148.
Peculum homini gratum esse simile. T. 5. c. 190.
Peculum adventitium. T. 2. c. 115.
Peculum aut vicini servi patrimonium. T. 3. c. 151.
Peculum illi non tantum ait, quod pater ait dedit, vel concessit, aut etiam, quod ipso sua proximam paravit. T. 5. c. 151.
Peculum qua ratione servo, vel filio prælegatur dicitur. T. 1. c. 84.
Peculum vicarii est in ordinari peculo, non contra. T. 8. c. 155.
Peculum pagagum iure antiquo in boia est patris. T. 2. c. 115.
Peculum castrensium quod ait. T. 2. c. 531.
Peculum castrensium acquiratur, et ceteri præfinitati habent. T. 8. c. 397.
Peculum castrensium de suo proprium est iure plebeo. Ibid.
Peculum est simile homini, id est, servo, cuius peculum est. T. 4. c. 196.
Peculum est natura hominis. T. 5. c. 148.
Peculum patris, T. 8. c. 397.
Peculum castrensium omnino patrimonium. T. 8. c. 397.
Peculum quibus modis extinguatur. T. 2. c. 405.
Peculum si amplius extinguitur. Ibid.
Peculum est veluti patrimonium filianis, filianis, vel servorum. T. 2. c. 397. et c. 398.
Peculum quomodo intelligitur. T. 2. c. 322. et c. 323.
Peculum profectum, et adventitium. T. 2. c. 115.
Peculum, et merx peculiaris an sint idem. T. 8. c. 318.
Peculum pagagum, et castrensium lo quo differunt. T. 2. c. 525.
Peculum pagagum est quasi patrimonium. T. 5. c. 59.

Peculium paganus, et castraneum in quo differentia. T. 6. c. 810.
Peculium, vel in dotem aut quicquid filiafamilias datur, quod interest. T. 5. c. 800.
Peculium mortis filii familias estinguitur. T. 5. c. 473.
Peculium accensionem, et decensionem recipit. T. 5. c. 547.
Peculium castraneum, vel quasi castraneum filiafamilias habet. T. 5. c. 1101.
Peculium stud est, aliud mera peculiarare. T. 5. c. 490.
Peculium intelligitur deducto eo, quod domino debetur. Ibid.
inter Peculium paganus, et **peculium castraneum** quae sunt notata differentia. T. 5. c. 535.
Peculium castraneum, Vide, **Castraneum peculium**.
Peculium si dimittitur sit, tempore mortis spectetur: et scilicet, tempore aditionis. T. 5. c. 401.
Peculium est quasi patrimonium servi. T. 5. c. 493.
Peculium filii profectitium est, res patris, hoc est, in bonis, in patrimonio patris. T. 5. c. 965.
Peculium mulieris est res extra dotem. T. 5. c. 1183, et persequitur. Ibid.
Peculium non sequitur legatum, et venditum servum, nisi nominatum legatur. T. 5. c. 803.
In Peculium quod dicitur datur, interdum si e potest assequi potest, ut quando. T. 5. c. 880, hoc ab hereditas peti non potest, sed retinetur, et cur. Ibid.
Peculium est quasi patrimonium servi, sub filiafamilias. T. 5. c. 509.
Peculium est accessio servi. T. 5. c. 336.
Peculium quando ea constituta paria, sed domini minus dicitur. T. 5. c. 319.
Peculium si commune fuerit, sufficit actio pro socio, vel communis dividendo. T. 5. c. 209.
Peculium si augetur universum, perit actio de peculio. T. 5. c. 319.
Peculium duplium jura habet liber homo bona suo possessoris. T. 5. c. 835.
Peculium dicitur esse quasi patrimonium servi. T. 5. c. 942.
Peculium servi sub dominio quoque possidet civitatis et domus: servos naturaliter. Ibid.
Peculium duplium jura quae servi habere possunt. T. 5. c. 1094.
Peculium extinguatur morte servi. T. 5. c. 1029.
Peculium filii, vel servi, **peculium patris**, vel domini est, extra para sub patrimonii, honorumque sporum. T. 5. c. 843.
Peculium servorum in bonis dominorum est, sicut filiorum familias in bonis parentum est. T. 5. c. 1094.
Peculium universum servi ubiqueque sit, velut patrimonium servi intelligitur. T. 5. c. 880.
Peculium dicitur, quod dominus quae separavit, rationes suas a servi rationibus separavit. T. 5. c. 1094.
Peculium servi communis quoque ad alterum est dominus solum pertinet. T. 5. c. 882.
Peculium et hereditas unum est universalis jura. T. 5. c. 1230.
Peculium intelligitur, deducto, quod domino debetur, vel conservat, vel libera domini. T. 5. c. 434.
Peculium legatum an dividi possit. T. 5. c. 600.
Peculium manumissionem non sequitur. T. 5. c. 390.
Peculium deducto alieno aere dimissio, legatario debetur. T. 5. c. 1037.
Peculium potest esse accessio servi. Ibid.
Peculium est accessio servi. T. 5. c. 1011.
Peculium stud est, aliud mera peculiarare. T. 5. c. 1017.
Peculium filiafamilias castraneum an ad patrem pertineat jura domini. T. 5. c. 754.
Peculium filiafamilias proprium est. T. 5. c. 105.
Peculium, id est, ius peculii. T. 5. c. 367.
Peculium est quasi proprium patrimonium servi, vel filiafamilias. T. 5. c. 485.
Peculium si sit inquitur. T. 5. c. 156.
Peculium unum quasi castraneum in conceptu continetur. T. 5. c. 74.
Peculium paganus eo sit in bonis patris. T. 5. c. 110.
Peculium profectitium an liberi faciem continent. T. 5. c. 71.
Peculium eo quod habet liber augetur. T. 5. c. 228.

Peculium castraneum quae conferat, et cur. T. 5. c. 74.
Peculium est eorum, qui alio iuris auctor. T. 5. c. 143.
Peculium castraneum an acquiritur patri. T. 5. c. 110.
Peculium filium familie per servum, vel naturaliter possidet, non civiliter. T. 5. c. 215.
Peculium castraneum admodum bonis. T. 5. c. 412.
Peculium ad firmam debetur. Ibid. c. 447.
Peculium ubi metel, moriente filio familias. Ibid. c. 442.
Peculium sequitur obligatio peculiaris. T. 7. c. 909.
Peculium castraneum non conferitur. T. 7. c. 1031.
et c. 1038, non venit in iudicium familie eradicandae.
Peculium quid. T. 7. c. 708, et c. 911.
Peculium quibus modis estinguitur. T. 7. c. 770.
Peculium servi separat a domini substantia. T. 7. c. 1033.
Peculium servi est quasi patrimonium servi. Ibid.
Peculium non intelligitur, nisi red debetur quod domino debetur. T. 7. c. 766: tenetur directio servi domini inter aliorum nomina. Ibid.
Peculium potest adimi nude voluntate. T. 7. c. 1033.
Peculium solent accedere in venditum, ac servi, nisi exceptum. T. 4. c. 816.
Peculium servi minoris, quod servus dominum, debet, vel libera domini, vel conservat, quaeque accedunt. T. 7. c. 1033.
Peculium aliud paganus, aliud castraneum. T. 8. c. 11.
Peculium non sequitur augmentum servi, nisi ad nominatum convertitur. T. 8. c. 141.
Peculium liberi non acquiritur servum venditum, iusque quod ex ejus peculio pervenit ad emptorem, venit in actum ad venditum. T. 8. c. 142.
Peculium est accessio servi. T. 4. c. 794.
Pecunia res est instabilis, ad facile augetur, et c. 914, et c. 472.
Pecunia cum est hereditas, sed successio. T. 5. c. 92.
Pecunia res est in sita. T. 5. c. 97.
Pecunia conspiciat quae datur. T. 5. c. 186.
Pecunia agitur. Ibid. Vide, **Erant pecunia**.
Pecunia creditum alium stipulatur locat usum capitalium. T. 5. c. 491.
Pecunia nautica modum uno habet stilum. T. 5. c. 172.
Pecunia trajectory, sive nauticae quae est. T. 5. c. 112.
de Pecunia constituta. T. 5. c. 970.
Pecunia certa legata uno corpora universorum appetuntur, sed quantitas. T. 5. c. 1040.
Pecunia non semper fougetur vice prelii, sed etiam merita. T. 5. c. 297, item unum interduces merces auti. Ibid.
Pecunia sola est in obligatione, vel pmissione. T. 5. c. 203.
Pecunia valet quantitas, non corpore, et substantia. T. 5. c. 308.
Pecunia legata pro dote, an mulier debeat morte mariti soluto matrimonio. T. 5. c. 1035.
Pecunia cum dicitur nautica, trajectory, vel maritima, est dicitur quae periculo funeris maris mutui datur. T. 5. c. 921.
Pecunia extinguitur pecunia non general. T. 5. c. 197.
Pecunia petitur ab eo, qui credita est, quantum illi ad alium aliquo modo pervenerit. T. 5. c. 915, hoc jura tantum in argentiaria sociis consuetudines receptum est. Ibid.
In corpore Pecunia demum ampla est, an habet in se domo tacilem hypothecam. T. 5. c. 1102, quod de pupilli Pecunia ex Constantino D. Severi, et Antonini. T. 5. c. 1133.
Pecunia quasi debita pupillo, soluta per errorem tutori nomine pupilli, quid sit. T. 5. c. 904, et c. 904.
In Pecunia apud argentiarios deposita, quae ratio habetur depositarium post privilegia, et quae ante privilegia. T. 5. c. 410.
Pecunia ad quod mutui datur. T. 5. c. 117.
Pecunia interventus, res ad locutionem, et conductionem recipit. T. 5. c. 351.
Pecunia certi conditionis recipitur, liberatio conditionis inserti. T. 5. c. 350.

Pecunia numerata sit res creta. Ibid.
Pecunia in qua turpitudinis negotio languam decepta est. T. 6. c. 206.
Pecunia numerata certa cur sequestrari solet. T. 6. c. 36.
Pecunia quicquid loco recepti potest, etiam non dat merito solentibus facit loco loco, quasi eo loco dari debet. T. 6. c. 313.
Pecunia quae ob causam commodeletur. T. 6. c. 117.
Pecunia deposita redditur eius usoria. T. 6. c. 48.
de Pecunia debita, quam procurator exigit, cum mandatum non haberet. T. 6. c. 121.
Pecunia est modus constituendi equalitatis. T. 4. c. 1296.
Pecunia accepta ad materiam vendendam sub praesentia, si quis decesseret antum debita materia, an heredes et in usura, et in pecuniam conveniri possunt. T. 3. c. 506.
Pecunia an diminuat cum labore. T. 3. c. 506.
Pecunia an mutui dari facit possit non fructus. T. 3. c. 784.
Pecunia an sine mandato possit alieno nomine exigi. T. 3. c. 680.
Pecunia certa annis in habitationem soluta, quod dicitur, quae annuatim praestanda sit. T. 3. c. 983, an sit mutui ea usque anni legatam recipit. Ibid.
Pecunia aliena, aliena, vel vacua quae datur. T. 3. c. 672.
Pecunia proprie solvi, res vero tradi dicitur. T. 3. c. 583.
Pecunia, et fundus in quo differat. T. 3. c. 413.
Pecunia, quae est in dote, an minuat per impensas necessarias factas in praedio dotium. T. 3. c. 1027, et c. 1028.
Pecunia res instabilis, quae facile minuitur. T. 3. c. 1033.
Pecunia quid proprie significat. T. 3. c. 784.
Pecunia omnia res durorum applicationem continetur. T. 3. c. 1034.
Pecunia in divisionem, et diminutionem recipit. T. 3. c. 106.
Pecunia facili minuitur per pecuniam, id est, per pecuniarum impensam. T. 3. c. 1027.
Pecunia legata, et non interdicta in hereditate an debetur. T. 3. c. 813.
de Pecunia crediti, praecipua quaedam singularia. T. 3. c. 490.
Pecunia an soluta sit videtur, si creditor debetorem, pecuniam praesentem solvitur paratam, et officium iussit ante dote. T. 4. c. 181.
Pecunia publica quae appellatur. T. 4. c. 323.
Pecunia intelligitur esse in hereditate, utiamus nulli aut accipi in ipsa hereditate. T. 4. c. 409.
Pecunia cum numerata sit pro altero, alterum non interet. T. 7. c. 703.
Pecunia interdicta in hereditate a bono doli, vel malum doli possessoris. T. 7. c. 603.
Pecunia nautica sumpsit, pro se vinctum crediti potest, si reddendi tibi stipulatio sit subjecta. T. 7. c. 704.
Pecunia publica quae datur. T. 7. c. 1538.
Pecunia repensata. T. 7. c. 1145.
Pecunia aerea quae est. T. 7. c. 1532.
Pecunia in sectionem datur, Galli dicunt unaneri. T. 7. c. 609.
Pecunia praesentis patetio datur. T. 7. c. 793.
Pecunia caduca. T. 7. c. 715. Vide, **Caduca pecunia**.
Pecunia mea ab alio credito meo nomine, et accipit pignus, nisi ipse iure acquiratur obligatio principalis, non obligatio pignoris. T. 7. c. 1578.
In Pecunia constituta cum annua. T. 7. c. 786.
de Pecunia pupilli fructuaria, et deponenda. T. 7. c. 913, et seq.
de Pecunia non numerata. T. 7. c. 779, et seq.
Pecunia numerata conditionis trinitatis. T. 7. c. 320, et c. 320.
Pecunia trajectory quoniam sit. T. 2. c. 599.
Pecunia tractus quoniam sit. T. 2. c. 604.
Pecunia non est omnis, sed abusus, quoniam utitur perit. Ibid.
In Pecunia praesentis pretium pignus, emptio, seu satisfactio continetur. T. 2. c. 604.
Pecunia chirographaria quoniam sit. T. 7. c. 520.

Per causam certe numerata triplex datur conditio. T. 7. c. 528.

Pecunia soluta quo casu, et quomodo repeti possit ab appellante. T. 4. c. 207.

Pecunia valet pro quantitate T. 8. c. 102.

Pecunia constituta quid est. T. 8. c. 105.

Pecunia faceretis quomodo dividitur. T. 8. c. 131.

Pecunia si detur, an perantale sit, ut iocivem res detur. T. 8. c. 160.

Pecunia an debeatur actione depositi. T. 4. c. 656.

Pecunia deposita an possit capi pignori. T. 4. c. 703.

de Pecunia numerata. T. 8. c. 170.

de Pecunia constituta. T. 8. c. 169.

Pecuniare pone non cadit in servos. T. 4. c. 701.

Pecuniaria actioquebus in causis locum habeat. T. 8. c. 97.

cujus Pecuniariter, et Pecuniariter interest, quomodo differat. T. 4. c. 192.

Pecuniariter interesse qui dicatur. Ibid.

Pecunia nra, et certa incertum est. T. 5. c. 29.

Pecunia nautica quodcumque accedit, nullum habet modum. T. 5. c. 113.

Pecunia trajectitia an porco peti possit. T. 5. c. 124.

de Pecunia constituta reia. T. 8. c. 157.

Pecunia reditus est avara. T. 5. c. 175.

de Pecunia debitis obtinere, ac depositione Consultatio. T. 8. c. 172.

Pecunia publici decoret ut pupillus. T. 8. c. 125.

Pecunia deposita significat sistem numerum. T. 5. c. 886.

quae Pecunia, quae est tractata in proviam, an periculum pertinet ad tutorem postea constitutum rebus hostia. T. 5. c. 965.

Pecunia deposita nra quo casu, et ad custodia statum. T. 5. c. 111.

Pecunia creditu actio utilis competit multi sine cessu. T. 5. c. 635.

Pecunia creditu usum non debeat an pacto turis sine stipulatione. T. 5. c. 931.

Pecunia constituit quies. Vide, Causa constituit pecuniam.

Pecunia creditu, et conditio indebiti eodem est ratio. T. 5. c. 944.

Pecuniamutui quo sunt veri Philosophi. T. 5. c. 100.

Pecunia depositu usum etiam est pacto non debeat. T. 5. c. 931.

Pecunia legatum officium admittit, quoniam legatum praei. T. 6. c. 1097.

Pecunia creditu usum non debeat sine stipulatione. T. 5. c. 931.

Pecunia primitivo dividit ost. T. 6. c. 308.

Pecunia detur cum re corporali legitimata, quam aequa, compensatio non sat. T. 6. c. 316.

Pecunia significatio ad quid refertur. T. 5. c. 87.

Pecunia numerata certa quantitas descripte petitur certi condicione, nec animatus agitur. T. 8. c. 369.

Pecunia primitivo non tam facile est quam officii. T. 4. c. 946.

Pecunia creditu conditio duplex. T. 4. c. 896.

Pecunia illicite deservit. T. 6. c. 1302.

Pecunia in casu non constituit, quoniam usum consumatur. T. 3. c. 633.

Pecunia nautica non periculo creditur, etiam pecunia periculo non creditur. Ibid.

Pecunia nautica aliam corpora censetur. T. 5. c. 723.

Pecunia trajectitia quo sunt. T. 3. c. 633.

Pecunia debita legatum creditori relicto an utilis sit. T. 3. c. 1620.

Pecunia, et numerum usufructus an legari, in casibus possit. T. 3. c. 991.

Pecunia creditu ad diem non solum stipulatio in duplum quomodo intelligatur. T. 3. c. 871.

Pecunia creditu condicione agens, quoniam probare debeat. T. 3. c. 944.

Pecunia creditu et illa species actio est. T. 3. c. 129.

Pecunia appellatione contineri homines. T. 3. c. 831.

Pecunia trajectitia quae lego, et quomodo creditur. T. 3. c. 623.

Pecunia usum non est, quod utenda consumatur. T. 3. c. 611.

Pecunia deposita somio et condicione componit. T. 3. c. 470.

Pecunia usum non est, sed abusus. T. 3. c. 461.

Pecunia nra, et usufructu legato, quomodo proprietate agitur legata videtur. T. 3. c. 999.

Pecunia appellatione res omnes continetur. T. 4. c. 836.

Pecunia verbum. T. 4. c. 446.

Pecunia verbum complexetur mobilia et immobilia, corporalia et incorporea. T. 4. c. 439.

Pecunia verbum non tam late patet, ac rei verbum. Ibid.

Pecunia verbum non tantum numerum, sed et corpora significat. Ibid.

Pecunia verbum pro summis. T. 4. c. 403.

Pecunia aemulatio mutuum quomodo constituitur. T. 4. c. 231.

Pecunia recedunt sub terra possessione an amittitur, si eum, qui deposuit, obvia loci cepit. T. 4. c. 213.

Pecunia sub terra deposita possessione an amittitur, si fundum sciat, ubi illum deposuerat. T. 4. c. 213.

Pecunia debita ab eodem ex alio casu vettituti commemoratio omnia in causae nova, pacti, aut liberationis vim non habet. T. 4. c. 557.

Pecunia usufructus per receptum. T. 7. c. 567.

Pecunia creditu actus. T. 7. c. 738 et seq.

Pecunia numerata sequela non facit conventionem pignori. T. 7. c. 1466.

Pecunia non numerata exceptio. T. 7. c. 837.

Pecunia non numerata exceptio possessionis peremptoria. T. 7. c. 779.

Pecunia non numerata exceptio. T. 7. c. 737.

Pecunia usufructu. T. 7. c. 703, et c. 706.

Pecunia nautica periculum ad creditorem pertinet, ac conversae in solidum. T. 7. c. 784.

Pecunia publici furtum coarctat lege Julia. T. 7. c. 475.

Pecunia non numerata exceptio. Vide, Exceptio.

Pecunia mutuum periculum ad debitorem pertinet. T. 7. c. 704.

Pecunia periculum non agnoscit commodatarii depositarii, et mandatarii. Ibid.

Pecunia debita priori creditori offerenda est. T. 7. c. 1273, praescriptio taliter hoc jus.

Pecunia aliena datus mutuum non contrahitur. T. 7. c. 698.

Pecunia verbo omnes res continetur. T. 7. c. 723.

Pecunia deponitio interit in bonis pupilli, vel aditi, aut relictis et venditione fructuum, vel rerum mobilium. T. 7. c. 963.

Pecunia non numerata exceptio. T. 7. c. 779, et seq.

Pecunia veniunt tantum in constitutionem. T. 7. c. 733.

Pecunia hereditaria veniunt in petitionem hereditatis officio iudicis. T. 3. c. 561.

Pecunia usufructus et alii separandi ab usufructu aliarum rerum. T. 5. c. 564.

Pecunia, et rei debita dissimilis est. T. 2. c. 109.

Pecunia non numerata pertinet ad id quod nostrum est. T. 3. c. 881.

Pecunia quidem qui habet eundem rem, et fiduciarum, an possit eundem convenire, distat actione partim rei, partim fiduciaris nomine. T. 2. c. 670.

Pecunia creditu iudicium est strictum. T. 3. c. 678.

Pecunia, quoniam eius vicit an sit petitio. T. 3. c. 99.

Pecunia mutui conditio an sub acquiratur per liberam personam. T. 6. c. 119.

Pecunia numerata non fecit domum, sed hereditatem. T. 8. c. 144.

Pecunia constituit actio est accessoria. T. 4. c. 773.

Pecunia mediterranea, et nautica ejus periculis, an eadem, an debitoris suscipiuntur. T. 7. c. 793.

Pecunia et otiosum negotiorum gratia peti non debet. T. 4. c. 956.

Pecunia furem qui ex publicis rationibus suscipit, in quaestoria tenetur. T. 8. c. 185.

Pecunia mutuum causa ex secuti accepit, eo ea ea causa alter socius sit obligatus. T. 3. c. 815.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Pecunia mutuum qui creditur suo periculo: non potest sibi periculum inflicere auctor, sed auctor centesimo tantum a constitutione Justitiani. T. 6. c. 981.

Periculum quod addi magis, magis ferri solet. T. 1. c. 121.
 Periculum, id est, iudicium libellus T. 1. c. 106.
 Periculum rei vendit ad emptorem pertinet, famulus alius rei omnia importi tradit non sit, cum sine scriptura sit venditus. T. 1. c. 316.
 Periculum, id est, casum majorem praestare non tenetur inspector. T. 1. c. 318.
 Periculum litis ad legatarium non pertinet. Vide. Litis periculum. T. 1. c. 318.
 Periculum crediti periculum regulatur ad debitorum pertinet, qui mutuum pecuniam accepit. T. 1. c. 321.
 Periculum nominis sacrosancti etiam fidei-juramentum non tenet obligat. T. 1. c. 337.
 Periculum accensum ad quem proprie pertinet. T. 1. c. 1102.
 Periculum ferri instrumentum petiti ad vitem, etiam si alterantur usus uocis. T. 1. c. 915.
 Periculum rerum pro fiduciam causa reletur, ad tempore moro, ad pertinet ad heredem fructuorum. T. 1. c. 1030.
 Periculum, et commodum rei vendit ad quem spectat. T. 1. c. 307.
 Periculum custodie est, ad quando ad veterem spectat. T. 1. c. 161.
 Periculum nominis quo suscipitur. T. 1. c. 336.
 Periculum rei post modificationem impetum ad emptorem pertinet. T. 1. c. 301.
 Periculum rerum hereditarium est, ad quando ad gerentem arguit hereditaria pertinet. T. 1. c. 107.
 Periculum male administrationis etiam ad bonorum, et ad utrumque causa doli tenetur pertinet. T. 1. c. 892.
 Periculum meriti est, dum ex parte sit assignata doli. T. 1. c. 916.
 Periculum est scriptura in matris, non dantis, in deposito datus est periculum, non accipientis. T. 1. c. 477.
 Periculum et contractus decepti, vel commodati summa praestatur. T. 1. c. 610.
 Periculum significat libellum, in quo actus sit scripta est. T. 1. c. 1216.
 Periculum appellat Cicero parum sum pomeo de Moe. librum.
 Periculum autem precario, audienti, iocundi ad quem pertinet. T. 1. c. 791.
 Periculum administrationis ad famulum pertinet, id est, tunc. T. 1. c. 1216.
 Periculum, et commodum rei vendit. T. 1. c. 311, et 307.
 Periculum sine scripto libellum, instrumentum, documentum. T. 1. c. 739.
 Periculum curae, vel telae semper cum administratione ambulat. T. 1. c. 917, et 918.
 Periculum in actionem pignoratitiam non tenet, nisi ita conveniri. T. 1. c. 760.
 Periculum, id est, plis lapides, in quo consensit sanatio pignoris, in intellectu praestatur, et postulat. T. 1. c. 1216.
 Periculum in actum contractibus praestatur, nisi ita conveniri. T. 1. c. 757.
 Periculum ad praesent commodatarius. Ibidem.
 Periculum nomen generale est, et comprehendit damnum, quod contingit doli, culpa, vel facto. T. 1. c. 104, et c. 680.
 Periculum ante dictum. Ibidem.
 Periculum quod sit in jure. T. 1. c. 581.
 Periculum non speciet emptorem, non post perfectum venditionem. T. 1. c. 111.
 si quis periculum de iuramento, vel lata calce, quae proximo tempore dicit, quid statuendum; item si quid culpa levi, aut levissima perierit. T. 1. c. 291, et c. 392.
 si res perierit ante venditionem, in venditio constat, et ad contractum ex utroque parte impieri debet. T. 1. c. 414.
 Periculum quod dicitur. T. 1. c. 316.
 Periculum, ad eundem idem est. T. 1. c. 682.
 Periculum amas ius post annum 31. T. 1. c. 775.
 Periculum est habere in promptu regulas et delationes tunc rerum, tum etiam nominum. T. 1. c. 912.
 Periculum per Deum facti homines imponit re-buquy. T. 1. c. 120.
 Paruria praesent leges, aliquo facto erat periculum, fortunam, gerunt, aut saltem Principis, non quod per Deum. Ibidem.
 Paruria praesent qua est. T. 1. c. 387, et T. 1. c. 391, et T. 1. c. 680.

Paruri perna est ulla divina, si per Deum: vel perna corporalis, sicutum alicui, si per Principem pejeratum sit. T. 1. c. 118.
 Paruria causa ante omnia constituitur, non infamabit. T. 1. c. 686.
 Paruria licet animum rei videtur, non per Principem iuratum sit. T. 1. c. 687.
 et Perjurium crimen stellionatus non contrahit. T. 1. c. 391.
 Perurus penam constitutam novissima constitutionibus. T. 1. c. 687.
 Perurio praesent nulla lex fuit. T. 1. c. 686.
 Perurionem est plura, quam falsum, est tamen aulum legibus crimen proditum aut, nulla accusatio, et nulla poena. T. 1. c. 371.
 Perurionem a falso in jure separatur. T. 1. c. 391.
 Perurionem est plura, quam falsum. Ibidem.
 Perurionem a magistratu pincere possit. T. 1. c. 686.
 Perurionem quid. T. 1. c. 418.
 Perurionem est Protorio se defendere, vitiumque suum, et saltem iuri. T. 1. c. 581.
 Perurionem est emptio. T. 1. c. 316.
 Perurionem est emptio different. T. 1. c. 323.
 Perurionem est mutuum domini. Ibidem.
 Perurionem est iuris gentium. T. 1. c. 211.
 Perurionem emptio, et venditio similis est, et robur sit. T. 1. c. 211.
 Perurionem inperurionem utrumque perurionem invenit. T. 1. c. 476.
 Perurionem aliud est, aliud emptio, et venditio. T. 1. c. 216.
 Perurionem propria est sit species contractus. Ibidem.
 Perurionem est similis emptio. T. 1. c. 750.
 Perurionem perurionem commensuratum dicitur. T. 1. c. 1037.
 Perurionem temporaria an jura provinciae innovare possit. T. 1. c. 516.
 Perurionem, et contractus doli, et dea, par-o suat. T. 1. c. 393.
 Perurionem est, omnia contrahenda id est, ut non eandem apertum, idemque gratis, et ut aliud genus, recipiat, utrumque perurionem vitium, vel etiam. Ibidem.
 Perurionem est traditio scriptura probet obligatio. T. 1. c. 316, et T. 1. c. 604.
 Perurionem aut est emptio. T. 1. c. 307.
 Perurionem est vicina, proxima, et similia emptio venditionis. T. 1. c. 292.
 Perurionem aliud est, aliud emptio. T. 1. c. 301.
 Perurionem est emptio vel non obligatio. Ibidem.
 Perurionem est, non est traditio rei alium. T. 1. c. 153.
 Perurionem rerum emptio venditio est. T. 1. c. 381.
 Perurionem rei contrahitur, non consensu eundem. T. 1. c. 381.
 Perurionem, et emptio in quo different. T. 1. c. 382.
 Perurionem eoa est consensu eundem, sed et traditio alium obligatio probet. T. 1. c. 381.
 Perurionem quid. T. 1. c. 161.
 Perurionem est ad traditionem rei auz, vel alium obligatio probet initium. T. 1. c. 311.
 Perurionem contrahitur sit, de, ut dea, rei, specie, et corpore certo interueniente ex utroque parte. T. 1. c. 616.
 Perurionem, et emptio venditio quod modis different. T. 1. c. 415.
 Perurionem in quibus cum emptio similitudinem habet. T. 1. c. 608.
 Perurionem non est propria nomen sed commune. T. 1. c. 614.
 Perurionem aliud aliud est, quam domini mutationem. T. 1. c. 401.
 Perurionem temporaria pro provinciae non innovat. T. 1. c. 514, et c. 503, et c. 637.
 Perurionem quoniam sit. T. 1. c. 632.
 Perurionem, et emptio in quo different. Ibidem.
 Perurionem rerum vicina est emptio, et venditio. Ibidem.
 Perurionem fit rebis. Ibidem. Et sita patet. T. 1. c. 431, et c. 523.
 Perurionem dicitur vicem emptiois obtinere. T. 1. c. 109.
 Perurionem est contractus incommensuratus. Ibidem.
 Perurionem aliud est, aliud pactum permotivum. T. 1. c. 160.
 Perurionem contractus longa velutur est emptio, et venditio. T. 1. c. 380.
 Perurionem pactum obligationem non parit. T. 1. c. 608.

Perurionem non non est proprium sed commune. T. 1. c. 119.
 Perurionem an contrahit, qui rem alioquin dat. T. 1. c. 450.
 Perurionem corpus non recipit. T. 1. c. 377, et dea, Perurionem esse. T. 1. c. 755.
 Perurionem in iure, et emptioem plures different. T. 1. c. 160, et seq.
 In Perurionem auz majores omne constituitur mercatoribus. T. 1. c. 336.
 In Perurionem debetur iudicium. T. 1. c. 817.
 de Perurionem rerum. T. 1. c. 431, et seq.
 de Perurionem duplex actio datur. T. 1. c. 832, etiam, quam valium libidem.
 In Perurionem ad sit positio in laegrum, an sita in perurionem incidit. T. 1. c. 811.
 In Perurionem an sit bona. T. 1. c. 104, et dea, re-riod. T. 1. c. 612.
 In Perurionem non potest coactio, quid sit, pretium, quod mera. T. 1. c. 419.
 In Perurionem originem dicit emptio, venditio. T. 1. c. 159.
 Perurionem accipere est intercipere, et perurionem praesent est perurionem. T. 1. c. 496.
 Perurionem, et perurionem, et ejus significatio. T. 1. c. 611.
 Perurionem accipere valeat, contra legem scripto sunt pro non scriptis. T. 1. c. 611.
 Perurionem quid. T. 1. c. 133.
 Perurionem conduceret. Vide. Conducere.
 Perurionem different ad emptioem etiam. T. 1. c. 419.
 Perurionem edicto ordo servatur in libro Pauli. T. 1. c. 311.
 Perurionem ut accipi debet. T. 1. c. 318.
 Perurionem dicitur tantum comparatione temporaria: generale vero comparatione specialis, vel magnitudo. T. 1. c. 1072.
 Perurionem Praetor edictum fecit lex Cornelia. Ibidem.
 Perurionem non est quod dicitur, actioem furti agere omnem, cujus interest in iure furto sub-sequitur non edet. T. 1. c. 415.
 Perurionem est in jure, ut actioem directam, quod cedunt competens, etiam, ut sita, sine consensu tenentur. T. 1. c. 318.
 Perurionem per barbari habuit apud Romanos. T. 1. c. 109.
 Perurionem quid est. T. 1. c. 129.
 Perurionem dicitur tantum de extraordiis actioem, libidem.
 Perurionem, rei est extra perurionem. T. 1. c. 446.
 Perurionem est extraordiaria, actio est in personam, et pretio est in rem. T. 1. c. 775.
 Perurionem parum in jure exequutio dicitur. T. 1. c. 120.
 In Perurionem fiduciam competet famulus, quod extrae fides sit alienatus. T. 1. c. 638.
 Perurionem est in rem, et in personam. T. 1. c. 441.
 Perurionem duplex. Ibidem.
 de Perurionem portioem debet liberie coactio. T. 1. c. 1174.
 In Perurionem, et distractione finis Inscul- lationis, dantes obligati, an posterior prior possit sit. T. 1. c. 1102.
 Perurionem in actio actione, a formula. T. 1. c. 309, et c. 310, in quibus differat ab actioem. Ibidem.
 Perurionem extraordinariae et deinceps ad excedit. T. 1. c. 428.
 Perurionem rei causa quoniam videtur actioem. T. 1. c. 298.
 Perurionem proae. Ibidem.
 Perurionem videtur etiam sita accepti. T. 1. c. 453.
 Perurionem videtur etiam, qui satis accepti. T. 1. c. 396.
 Perurionem videtur quid. Ibidem.
 Perurionem pro consensu. T. 1. c. 54.
 Personae domesticas stimulat non in cognitione, vel contentione, sed in vinculo potestatis. T. 1. c. 104.
 Personae liberae nobis alii, pueri possessionem, accipit. T. 1. c. 69.
 Personae rei spectatur lo exite, non in exordio. Ibidem. T. 1. c. 109.
 Personae capitis in plerisque causis spectatur, omnia interpretatio personae. T. 1. c. 1025.
 Personae miserabilis. T. 1. c. 133.

Petitio que iure sumitur pro questione proposita. T. 6. c. 60.
 Petitio hereditatis aut miles in rem, et in personam. T. 6. c. 59.
 Petitio, vel hereditatis dies. Vide. Hereditatis dies.
 Petitio improba opponitur exceptio doli mali. T. 6. c. 742.
 Petitio hereditatis due sunt actiones, et quæ sit. T. 6. c. 139.
 Petitio hereditatis quibus casibus locus sit. T. 7. c. 662.
 Inter Petitioem hereditatis, et specialem in rem actionem quatuor differentie. T. 1. c. 127.
 Inter Petitioem hereditatis quid veniat. T. 1. c. 369.
 Petitioem, et obligationem conditio suspendit. T. 5. c. 1802.
 Petita suspendit Petitioem, esse obligationem. Ibidem.
 Inter Petitioem hereditatis, et conditionem differentia quæ. T. 6. c. 617.
 Petitioem in non habet, qui tacito testamento habet. T. 5. c. 917.
 In Petitioem hereditatis venit, quod servus sub conditione datus, vel reddendo pecunia, testamentum manumissus de peculo hereditatis dedit. T. 6. c. 865.
 per Petitioem hereditatis non possunt consequi id, quod famulus erigendus iudicio contestatur, ut a communiōe decedat. Ibidem.
 Inter Petitioem hereditatis, et actionem familiæ erigendam differentia. Ibidem.
 In Petitioem hereditatis bona fides non patitur, ut pons veniat, in quoniam et casu gerit actio, que ab initio emptorie tabum erat. T. 4. c. 850.
 In Petitioem hereditatis indivisus non veniat, et dividitur. T. 6. c. 860.
 In Petitioem hereditatis veniat maritus, vel pater, qui possessor autem est petitor hereditatis, vel corpora ipsa, scilicet maritum, aut pecora, si hereditas interit et omni, vel pretium eorum, quod emperit ea hereditas, si possessor ea sui casu eruit, vel si hereditas necessaria non fuerit. T. 4. c. 856.
 Petitioem inter, et repetitionem differentia. T. 2. c. 630.
 Petitioem satis cessant, cessat quoque ususcuris petitio. T. 5. 941.
 In Petitioem est, quod est in conditione. T. 5. c. 310.
 In Petitioem est fideicommissum, oco la vindicatione. T. 5. c. 601.
 Petitioem hereditatis instituta, si post litem contestatam maritus hereditas, que rous possidebat, vel iumenta, aut pecora demortuus aut ante doli, et culpa possessoris, an eorum peculium ad possessionem pertinet. T. 6. c. 218.
 de Petitioem hereditatis. T. 7. c. 143 et c. 603.
 Petitioem hereditatis qui agit, agat possessionem hereditas esse illa ea parte, vel negat hereditas esse an esse. T. 4. c. 863.
 de Petitioem hereditatis factum Senatusconsultum. T. 7. c. 662.
 In Petitioem hereditatis que res veniunt. T. 7. c. 605.
 Petitioem hereditatis illi hereditas emptoris tenet. T. 7. c. 670.
 de Petitioem hereditatis. T. 7. c. 742, qui se agit contra hereditatem scriptam, probare debet vicia testamenti. Ibidem.
 Petitioem hereditatis eam tenet, qui pro hereditate, vel pro possessione possidet. T. 7. c. 667.
 In Petitioem hereditatis veniunt fructus omnes quocumque tempore percepti. T. 7. c. 668.
 Petitioem hereditatis an possit agi cum eo, qui eruit hereditatem a fidei. T. 6. c. 538.
 Petitioem mutuas super ostendi agere potest. T. 7. c. 783.
 Petitioem hereditatis spectalia, et generalia, adversus quos dantur. T. 6. c. 90.
 de plus Petitioibus. T. 1. c. 142.
 de plus Petitioibus constitutionibus Zenonis, et Justiniani. T. 1. c. 24.
 de Petitioibus bonorum subditi. T. 6. c. 193.
 de Petitioibus mutuas. T. 6. c. 510.
 que sunt in Petitioibus, actionibus, et perso-

questionibus, in locis consumuntur. T. 6. c. 124.
 de Petitioibus hereditatis iudicebat Censuram. T. 7. c. 681.
 Petitio an provocat, fructus in rem depositi esse non possunt. T. 6. c. 1078.
 Petitio est, qui agit in rem; etiam, qui agit in personam. T. 1. c. 141.
 Petitio an ultra modum hereditatis an possit conservari a creditore hereditatis. T. 5. c. 318.
 Petitio hereditatis an ea causa possit in rem agere. Ibidem.
 Petitio qui dicitur. Ibidem.
 Petitio an ultra modum exceptionis agere possit actione in rem. Ibidem.
 Petitio hereditatis an possit iterum agere cum ea, qui res hereditarias occupaverat, id est, res singulas vindicare, quam illi possident. Ibidem.
 Petitio causa est durius, possessionis. T. 5. c. 457.
 Petitio deterior est conditio, vel est melior. T. 6. c. 117.
 Petitio et in hereditatis vindicatione, sit in singularum fructu vindicatione omni incommuni. T. 1. c. 141.
 Petitioe actio. T. 5. c. 1256.
 Petitio plus quoniam modis. T. 2. c. 501. et T. 6. c. 783.
 Petitio, rap, et, modo, hoc verba sunt precarii, non directi. T. 5. c. 610.
 Petitioem verborum genus. T. 7. c. 917.
 Petronas frater Augusti, verborum publico causa, quod alius aures tollendo afflicter hominibus adium ejuadem muliere. T. 6. c. 91.
 Petrus primicerius Apostolorum appellatus est. T. 6. c. 43. et c. 353.
 Pharmacia que promittit ocos sunt. T. 3. c. 356.
 Philastro. T. 1. c. 286.
 Philastro. T. 7. c. 239.
 Philippus Augustus Iudæis regno Francie cælit. T. 6. c. 631.
 Philosophi sunt isti. T. 2. c. 822.
 Philosophi morderum civitatem vacationem non habent. T. 6. c. 355.
 Philosophi a quibus doctrinis accipiuntur, et a quibus non. T. 6. c. 602.
 Petri Philosophi petriæ studium non sunt. Ibidem.
 Philosophi differentiam faciunt inter totum, et amon, deficient, totum quantitas nomen est, omnia sonant, vel totum loquens agnom, sed non in malis. T. 6. c. 121.
 Philosophia universa tantum præcepta regum. Ibidem.
 Republice eos docet, aco sititit angula quæque. T. 6. c. 91.
 Philosophie a morderum putrimonialibus non exoritur. T. 6. c. 348.
 Philosophie præceptorum immunitates. T. 6. c. 353.
 Philosophie, et iuris peritis desideratur in magistro effluere. T. 6. c. 31.
 Philosophie iniqui qui sunt. T. 1. c. 141.
 Philosophie a iusticia recitat. T. 2. c. 822.
 Phoenicia. T. 6. c. 823.
 Picenium qui contrahit. T. 1. c. 423.
 Picenit quoniam sunt, et quales. T. 6. c. 696.
 Picenit qui. T. 6. c. 343.
 Picenitum reditus sunt regales. T. 6. c. 586.
 Picenit pro potestore. T. 4. c. 389.
 Pictoria et pictoris instrumenta. T. 6. c. 1013.
 Pictorum privilegia. T. 8. c. 201.
 Pictum legem ab oco metietorum cascatur. T. 6. c. 407.
 Pictum in pariete communi quæstionem. T. 3. c. 267.
 Picta est factum ab omni opatione, et agatione. T. 6. c. 288. lex non est, nisi conuocata sit a senatu. Ibidem.
 Picta perit membris agit, dolum filie constituit. T. 5. c. 873.
 Picta naturalis patrem obligat præstare alimentis, imo et præstare doli. T. 6. c. 266.
 Picta parentum erga liberos dicitur, et potest potestas. T. 3. c. 629.
 Picta, et officium, et obsequium in quo differunt. T. 3. c. 937.
 Picta est gratuita, et officium sequitur, ac fructum. T. 7. c. 1407.
 Pictis nonne suspitum facere est lucrum. T. 6. c. 856.

Pictis gratia antea, quam potestas. T. 1. c. 437.
 Pictis vocabulum gratias est, quam potestas. T. 5. c. 481.
 Pictis causa data eo repeti possit. T. 6. c. 666.
 Pictis causa solutio, etiam non debet, repeti non potest. T. 4. c. 875.
 Pictis gratia quodammodo est pro alio, ejus non esse repetendum. T. 7. c. 1405.
 Picti, et pudet in quo differunt. T. 1. c. 288.
 Pictis in Pictis, quam debitor subripit, eo ad furto. T. 1. c. 977.
 Pictis rei ingratum non valet. T. 6. c. 523.
 Pictis, qui dicitur præstare, et repressit. T. 7. c. 723.
 Pictis illis, quam vicinis pro convivio tenentur, omni plerique in locis usurpatis. Ibidem.
 Pictis actio. Vide. Actio pignoratitia.
 Pignoratitia actio, antequam nata sit, præscriptio tolli non potest. T. 7. c. 829.
 Pignoratitia actio. T. 7. c. 757. et seq.
 Pignoratitia actio non tantum de pignore datur, sed et de hypoteca. T. 7. c. 442.
 Pignoratitia actio tollit præscriptionem tolli potest, antequam nata sit: non auctor autem, antequam debitor pignus pignoret. Ibidem.
 Pignoratitia ad hypothecam ad bonum sit argumentum. T. 7. c. 527.
 Pignoratitia actio quæ sit. T. 6. c. 789.
 Pignoratitia actio de pignore recuperanda, que debitor competit, ac permi præscriptio longi temporis. T. 7. c. 1573.
 Pignoratitia datur et solium non eodem de causa temporis, eo huius erit tenore. T. 1. c. 271.
 Pignora quædam contrahuntur, ac de eorum parte. T. 2. c. 413.
 Pignora debitoris si creditor sine auctoritate iudicis abiecit, visitationis erit amittit. T. 6. c. 977.
 Pignora bonum elevatione tollit, accipitur. T. 1. c. 102.
 Pignora tributum non solumum cause computat, et distribuitur. T. 6. c. 265.
 Pignora, et est, fin. T. 6. c. 319.
 Pignora si creditor obligat, ac autem mandatorum, et mortis ea pignora distribuit, an possit retinere, quod crediti dedit, ac mandatorum petere. T. 3. c. 914.
 Pignora si non sufficienti utique, an usum pignorum primum pertinent ad venditorem, sed non ad eum tertium per rata datus anni. T. 5. c. 319. an interpretatio fiat adversus venditorem, qui legem dicit. Ibidem.
 Pignora creantur an capi possunt. T. 6. c. 971.
 Pignora, et hypothecæ liberator voluntaria notatione facit, eos solum exceptione. T. 5. c. 919.
 Pignora confingere quid sit, et dicitur. T. 6. c. 143.
 Pignora nonnisi iuri Prætoris est. T. 6. c. 294.
 Pignora non sunt, non aditi, non liberati: non omni debitor soluto, et tenet, vel si unus tantum summus maritus acit, qui solutus non sit. T. 4. c. 914.
 Pignora sequela, et accessiones sunt principis ubi obligatum. T. 6. c. 22.
 Pignora obligata pro pensibus adium. T. 7. c. 1363.
 Pignora traditione constituntur. T. 7. c. 1578.
 Pignora liberator compensatione. T. 7. c. 783.
 Pignora condemnati capis post quod tempus distribuitur in fore sub hact. T. 7. c. 1367.
 Pignora a credito distribui possunt contra simulationem, vel prohibitionem debitoris, si debitor non solvit omnem pecuniam, vel abiecit omnem, siquæ deest. T. 7. c. 1403. et c. 1404.
 Pignora per appretiorum in causam iudicalem computantur, et ab eis vendebantur. T. 7. c. 321.
 Pignora inter, et venditorem quod legem commissum differentia. T. 6. c. 140.
 Pignora non potest iterum. T. 3. c. 29.
 de Pignora re a definitio. T. 3. c. 403.
 Pignora, et potestatem ad quem pertinet debet. T. 6. c. 212.
 Pignoratitia rem si debitor a credendo redimat, quasi sum rei emptor, actio de vendito non tenetur, et omnia in integro sunt eridit. T. 1. c. 902.

Pignoratitio servi alieni ahi valet. T. 3. c. 587.
 Pignoratitio quomodo debitor datur. T. 3. c. 590.
 Pignoratitia actio quomodo sit. T. 3. c. 591.
 Pignoratitia obligatio quomodo generetur tollitur. T. 3. c. 592.
 Pignoratitio actio duplici est, alia in rem, alia in personam. T. 3. c. 601.
 Pignoratitia actio in personam quomodo est. Ibid. et deinde, alia directe, alia contraria. Ibidem.
 de Pignoratitia actione. T. 3. c. 614.
 de Pignoratitio fidei ab uno et sociis. T. 3. c. 630.
 Pignoratitio causam non perimit usucapio. T. 3. c. 648.
 Pignoratitio, et hypothecae differentia. T. 3. c. 697.
 Pignoratitio processio sola transit in creditorem. T. 3. c. 624.
 Pignoratitio processio non habet creditorem. T. 3. c. 697.
 Pignoratitio specialis maior est vi, quam generalis. T. 3. c. 309.
 Pignoratitio iurandi ius, quod debitor competit, nullo tempore perimitur. T. 7. c. 384.
 Pignoratitio venditionem debitor impedit non potest. T. 7. c. 398. et c. 1473.
 de Pignoratitio iurandi. T. 7. c. 399.
 de Pignoratitio remissione a molere facta consuetudine. T. 3. c. 1145.
 Pignoratitio de genere. T. 3. c. 613. et T. 7. c. 188. et c. 738.
 de Pignoratitio partis. T. 7. c. 796.
 Pignoratitio iure non inest factus, vel parva ejus rei, quae pignori data est. T. 6. c. 978.
 Pignoratitio remissio exceptio iure resolvit pignus. T. 3. c. 63.
 Pignoratitio causa est individua. T. 3. c. 391. et c. 904. et T. 3. c. 398. et c. 584. et T. 7. c. 1271.
 Pignoratitio causa inappellat in realem impetitionem existit. T. 3. c. 1174.
 Pignoratitio jure potior est, quam in tempore prior. T. 3. c. 389.
 Pignoratitio causa dominium non mutat. T. 3. c. 1168.
 Pignoratitio jure in fidei firmata est, quam in fructibus. T. 3. c. 1150.
 Pignoratitio datio intercessionem facit. T. 3. c. 1161.
 Pignoratitio summa quod datur. T. 3. c. 149.
 in Pignoratitio jure, re et causa, possit utrumque habendum censeri ab emptore est stipulatio interposita actionis evictionis. T. 3. c. 394.
 Pignoratitio castitatem, et aliam omnibus creditoribus praestat. T. 3. c. 1162.
 in Pignoratitio venditione, quae sit pignus, creditorem a negotio iure non debitor. T. 3. c. 907.
 Pignoratitio actio non accipit locum, quam habet in venditionem pignoris. Ibid.
 Pignoratitio venditione perimitur pignus causa jure creditoris facta. T. 3. c. 885.
 Pignoratitio obligatio non confuso esse tollit. T. 3. c. 818.
 Pignoratitio remissio non est donatio. T. 3. c. 713.
 Pignoratitio jure non potest quae usucapio, nec ius usufructus, nec ius servitutis, nec ius hereditatis. T. 3. c. 704.
 Pignoratitio jure. Vide, Jure pignoris.
 Pignoratitio causa causam naturalem obligationis conservat. T. 3. c. 744.
 Pignoratitio causa non dividit sit. T. 3. c. 813.
 Pignoratitio causa non extinguit, competit ad illam usque actio fuit de pignore forte subleto. T. 3. c. 818.
 Pignoratitio jure in posteriori creditore sequitur. T. 3. c. 714.
 Pignoratitio possessio in apud debitorem sit. T. 3. c. 653.
 Pignoratitio dominium quando debitor acquirit. T. 3. c. 907.
 Pignoratitio datione non intelligitur interrupti usucapio. T. 3. c. 907.
 Pignoratitio emptio in persona debitoris non consistit. T. 4. c. 904.
 Pignoratitio cum non esse individuum, et ut utrumque. T. 3. c. 1020. et c. 1363.
 Pignoratitio genus dicitur. T. 3. c. 461.
 Pignoratitio instrumentum potest fieri inter conventus praestitum de. T. 3. c. 614.
 Pignoratitio venditio personam non obligat. T. 3. c. 461.
 Pignoratitio jure in dominum cessat possit. T. 3. c. 581.
 Pignoratitio de praestito, instrumentum later debitorum.

locum, et creditorem conscripto, non debitor tenetur facere nomine eius creditoribus. T. 3. c. 463.
 Pignoratitio capio a quibus rebus incipere debet. T. 3. c. 465.
 Pignoratitio contrahendi quomodo facit. T. 3. c. 1009.
 Pignoratitio datione non rite capta usucapio interruptitur, vel interpellatur. T. 3. c. 515.
 Pignoratitio evictionis facta sine consensu creditoris, pignus non perimitur. T. 3. c. 1174.
 Pignoratitio distractio non impedit, nisi debitor velit pignus in solidum soluta committere. T. 7. c. 1405.
 in Pignoratitio persequens prior creditor hypothecarius potior habetur. T. 7. c. 1387. et seq.
 Pignoratitio dominum non non fieri, qui prodestitorem auctorem negotiorum gestorum soluta pecunia, et auctoris pignus liberat. T. 7. c. 1379.
 Pignoratitio retransitio pro usura. T. 7. c. 787.
 Pignoratitio retransitio, et persequens creditor completus ab pecunia hypothecarum. T. 7. c. 1400.
 Pignoratitio distractio non impedit auctorem soluti. T. 7. c. 1403.
 de Pignoratitio retransitio. T. 7. c. 1389.
 de Pignoratitio retransitio, et persequens. T. 7. c. 1400.
 Pignoratitio evictionem creditorem non debere. T. 7. c. 1402. et seq.
 Pignoratitio iurandi ius, quod debitor competit, in prescriptione 40. annorum tollitur, in litigantibus sufficit. T. 7. c. 1879.
 Pignoratitio depositum. T. 7. c. 791. Vide, Depositum.
 Pignoratitio obligatio non pacta, vel expressa, vel tacite remitti sique dicitur potest. T. 7. c. 1396.
 in Pignoratitio obligationis nominatum pecuniam sequitur non fieri. T. 7. c. 1105.
 et Pignoratitio venditio a creditore facta valet, multa desideratur. T. 7. c. 1402.
 in Pignoratitio venditione quomodo observanda sunt. T. 7. c. 1384.
 in Pignoratitio depositum. T. 7. c. 792.
 de Pignoratitio remissione. T. 7. c. 778. et c. 1398. et seq.
 de Pignoratitio partis, et omni causa. T. 7. c. 1397.
 de Pignoratitio iurandi. T. 7. c. 1405. et seq.
 Pignoratitio iurandi in totum prescriptione transmittit. T. 7. c. 782.
 Pignoratitio iurandi jure est perpetuum. T. 7. c. 1373.
 Pignoratitio lege si aliquid sit, et aliquid dicitur pecuniae solute non sit, creditor licet pignus distringat, hoc pactum non admittit debitoris nisi pignoralitio adversus creditorem. T. 7. c. 789.
 Pignoratitio jure est, et causam pecuniam solutam esse oportet, antequam pignus ex illa parte solvatur. T. 7. c. 1371.
 in Pignoratitio causa priorum creditorem esse potiorum posteriorum. T. 7. c. 1374.
 Pignoratitio causa. Vide, Causa pignoris.
 Pignoratitio obligationem per liberam personam non non acquirit. T. 7. c. 1377.
 Pignoratitio obligationem non contrahit servi, nisi pro modo precii. T. 7. c. 784.
 Pignoratitio fractus in debitorum impunitur. T. 7. c. 788. et c. 1398. et seq.
 Pignoratitio usucapio conventionem non extinguit. T. 7. c. 1374.
 Pignoratitio venditio ad quod tempus extenditur. T. 7. c. 1374.
 Pignoratitio remissio. Vide, Remissio pignoris.
 Pignoratitio partis. Vide, Partes pignoris.
 Pignoratitio causa a domino separata est. T. 3. c. 977.
 Pignoratitio expensio jure non sit municipalibus magistratibus. T. 3. c. 633. et c. 641.
 Pignoratitio liberandi jure prescriptione non tollitur. T. 7. c. 570.
 Pignoratitio capendi jure solia magistratibus Populi Romani competit. T. 7. c. 586.
 Pignoratitio capendi non habet magistratus municipalis. T. 3. c. 641.
 jure Pignoratitio non dominum dominum facit. T. 3. c. 113.
 Pignoratitio auctorem civile est. T. 3. c. 115.
 Pignoratitio obligatio, et actio hypothecaria ex qua causa soluta accipitur. T. 3. c. 117.
 Pignoratitio composita capere sequitur distractio. T. 3. c. 703.
 in Pignoratitio persequens debitor superatur a creditore. T. 3. c. 718.

Pignoratitio jure non sit obligari possunt, vel non, et quibus rebus contrahitur. T. 7. c. 394.
 Pignoratitio jure non sit obligari esse possunt. T. 3. c. 461.
 Pignoratitio praedia, vestes, et vasa Ecclesiarum specialiter obligari non possunt. T. 3. c. 463.
 Pignoratitio arvum datum a creditore fructum locum, in debitor tenetur. T. 3. c. 5. et c. 145.
 Pignoratitio non est factus, vel parvus, nisi hoc in iur contrahitur contrarius. T. 3. c. 973.
 Pignoratitio obligare actum dominum est. T. 3. c. 1146.
 Pignoratitio obli gari potest usufructus tam a domino proprietate, quam ab usufructuario. T. 3. c. 474.
 Pignoratitio, vel fidei dari non potest liber homo. T. 3. c. 1272.
 Pignoratitio accepta praedia non continentur legata praedia. T. 3. c. 1038.
 Pignoratitio mibi esse esse potest res mea. T. 3. c. 1154.
 Pignoratitio cum actio obligatio est, quomodo obligatio intelligitur. T. 3. c. 340.
 Pignoratitio obligari non est legatum valent. T. 3. c. 764. quomodo esse locum debet. Ibidem.
 Pignoratitio obligari res legita et distracta facit, a creditore, de hanc estimationem ejus legatum praestare debet. Ibidem.
 Pignoratitio res obligata an per fiduciam committitur, et damnationem relinquitur. T. 3. c. 766.
 Pignoratitio esse res avectas in bonorum, et condictionis sit. T. 3. c. 418.
 Pignoratitio accipere motus est, quam in personam agere. T. 3. c. 484. et c. 554.
 Pignoratitio obligari an possunt servitutibus. T. 7. c. 1383.
 Pignoratitio oppositor quicunque jure, et quomodo res incorporales. T. 7. c. 1384.
 de Pignoratitio servo manumissum. T. 7. c. 1318.
 Pignoratitio intelligitur esse obligata multa. T. 7. c. 1381.
 Pignoratitio obligatio rebus pluribus, et omnes pignoratitio remissio, alius res obligatio mactetur. T. 7. c. 778.
 in Pignoratitio datio communis. T. 7. c. 1393.
 Pignoratitio esse non potest liber homo jure civili. T. 7. c. 1390.
 in Pignoratitio obligari bonis simpliciter, intelligitur obligare non tantum personae, sed rei. T. 7. c. 778.
 Pignoratitio non capitur ex causis iudiciali annotatione, salaria, et aliquid in militum, et cur. T. 7. c. 1307.
 quomodo Pignoratitio res obligari possunt, vel non. T. 7. c. 385. et seq.
 in Pignoratitio aliena res data sit. T. 7. c. 1383. et seq.
 quod non potest Pignoratitio dari per traditionem, de eo non potest contrahi, et hypotheca sit. T. 3. c. 1401.
 de Pignoratitio perfructus in sortem impunitur. T. 3. c. 233.
 de Pignoratitio rebus. T. 7. c. 395. et T. 3. c. 107.
 in Pignoratitio plus est cautio, et accurtas, quam la persona. T. 3. c. 414.
 in Pignoratitio, vel fidei sit, et sit parva, alius est precium profectum, patrone jure bonorum possessione contra tabulas an habeat partem domini, queritur. T. 3. c. 906. ratio quomodo. Ibidem.
 in Pignoratitio quod, et quale sit jure priorum, et posteriorum. T. 3. c. 714. et seq.
 in Pignoratitio exceptio non interruptitur regulatio precarii. T. 3. c. 898.
 Pignoratitio, vel hypotheca a creditore vendit sub pacto revendiendi, et redimendi, potest esse dationem pignoris redimendi, sed non alius debitorum, cum esse debitor parati possit. T. 3. c. 893.
 in Pignoratitio prior est potior. T. 3. c. 376.
 de Pignoratitio pariter, et in actionem inter debitorum causam priorum pignoris procedat. T. 7. c. 1389. et seq.
 de Pignoratitio conventionali. T. 7. c. 1384.
 in Pignoratitio venditio agitur. T. 7. c. 1401.
 in Pignoratitio quomodo habetur. T. 7. c. 1387. et seq.
 de Pignoratitio vel mobilia non est actio hypothecaria, de nudo pacto moribus nostris. T. 7. c. 1271.
 de Pignoratitio dato iusta mentione facta distracta, vel non distracta. T. 7. c. 1378.
 de Pignoratitio usucapio. T. 7. c. 1374.

de pigore, quod in his fuerit contractum aucto-
pacto, ad datur actio pignoratitia. T. 8. c. 115.
Pignorum capio auctor, nec vinculo, sed for-
mentis suis subdenda. T. 8. c. 106.
Pignorum datio in vicem satisfactionis est. T. 6. c. 197.
Pignorum ad sua sit eorum, et alia decessio-
ria. T. 4. c. 1466.
Pignorum distractio, non solvens debitor, est
pignorum extranea haec. T. 7. c. 1101.
Pignorum capio nec est in dano, nec in laetitia.
T. 7. c. 1231. praerogative, et distinctio bonum
debitoris infert infamiam. Ibidem.
Pignum non pignus potius auit. T. 7. c. 714.
de Pignorum pactis, et de lege commensuratio in
pignoris recedenda. T. 7. c. 1408.
Pignorum extinctione. Vide, Elicitio Pignorum.
de Pignorum distractione. T. 7. c. 1401. et seq.
Pignorum retentio non est, nisi post bene-
ficio. T. 2. c. 585.
de Pignoris distractio creditor boni fide
venit. T. 7. c. 705.
Pignoris plus esse cavet, quam decessio
bus. T. 4. c. 144. et c. 151.
de Pignoris, et hypothecis. T. 7. c. 1371.
et seq.
de Pignoris remissio est improba,
et car. T. 7. c. 1408.
Pignoris capio magistratus municipis com-
munitatis, et inobediencia sua coercendi habet.
T. 7. c. 1277.
in Pignoris distractio creditor auctor,
et bona fide debitor tenet. T. 7. c. 1101.
Hypotheca si pro te cavero, habebis hypotheca-
ram. T. 7. c. 140.
de Pignoris obligatio locutione pignori ubi
est, et car. T. 7. c. 1401. et T. 7. c. 1408. et
T. 7. c. 1463.
Pignoris si ab hypotheca differt. T. 7. c. 200.
Pignoris alius est, aliud hypotheca, aliud fide-
jussio, et aliud interpositum. T. 7. c. 112.
Pignoris praetorium constituit in possessionem
missio. T. 7. c. 918.
Pignoris rei alium non valet acquisitione do-
minii. T. 7. c. 178.
Pignoris rei eadem reddi debet. T. 7. c. 227.
Pignoris rei praetorium, aut conventionalis,
et quae habent communem. T. 7. c. 918.
Pignoris praetorium quod. T. 7. c. 107.
Pignoris manifestum, et tacitum. T. 7. c. 301.
Pignoris in iura iudicialia faciem. T. 7. c. 295.
Pignoris creditor pignori obligari potest. Ibidem.
Pignoris perimitor aucta debiti obligatione. T. 7. c. 307.
Pignoris perimitor distractione pignoris facta
a creditore. Ibidem.
Pignoris quibus modis contrahitur. T. 7. c. 710.
Pignoris conditionis recedendo reus contrahitur,
non in iura creditoris solvi potest. T. 7. c. 177.
Pignoris propter praesentem creditur, non debitor.
T. 7. c. 119.
Pignoris propter creditur pecunie vinculum. T. 7. c. 236.
Pignoris debitor creditor venditor potest, fide-
jussio non potest. T. 7. c. 918.
Pignoris rei creditor potest. T. 7. c. 757.
Pignoris reus in potestatem creditoris hodie
non necesse est. T. 7. c. 918.
Pignoris amplius acceptum creditor distrabere
non potest, nisi tunc denuntiaverit debitori
non. T. 7. c. 911.
Pignoris debitor si subreptit, letetur furti. T. 6. c. 901.
Pignoris si minoris vendiderit rectori, residui
petitio creditoris superest. T. 7. c. 976.
Pignoris est indicio, quod alii vendi non potest.
T. 7. c. 306.
Pignoris propter scilicet chirographarum retineat
potest, propter usum chirographarum non
item. T. 7. c. 107.
Pignoris idem si deobis fuerit exhibitum quid
paris. T. 7. c. 977.
Pignoris quibus modis solvitur. T. 7. c. 416.
Pignoris, quo non in potestatem resolvitur. T. 7. c. 53.
Pignoris a debitoris auctoritate uscapari potest,
hypotheca non item. T. 7. c. 894.
Pignoris debitoris, et creditoris gratia datur.
T. 7. c. 239.

Pignus ad finem rei pignoratitia mutatio.
T. 7. c. 177.
Pignus non mutatur, nec perimitor uscapiam.
T. 7. c. 706.
Pignus rei alium non est. T. 7. c. 1146.
Pignus est liberum principalis reo depositum.
T. 7. c. 105.
Pignus praetorium a conventionali quod differt.
T. 7. c. 1141. quando inter se conveniunt.
Ibidem.
Pignus venditor non cogitur creditor restituere.
T. 7. c. 906.
Pignus et fidejussorum qui recipit, quando pi-
gnus, et quando fidejussorem convenire po-
test. T. 7. c. 917.
Pignus vel usufructus non perimitor, nec ma-
tural uscapiam. T. 7. c. 706.
Pignus praetorium constituitur, quando credi-
toris mittitur in possessionem bonorum
debitoris. T. 7. c. 1141.
Pignus contrahitur non tantum traditione, sed
etiam aucta conventionali. T. 7. c. 359.
Pignus obligatorum praecedere potest, si
creditor prius vendendo Pignus sit secundi
creditoris pignus permittit, tunc tunc
vendit debitori pignus secundi non
permittit. T. 7. c. 911.
Pignus, quod alii vendi aequit, inutilis est.
T. 7. c. 105.
Pignus rei alium non valet, conventionalis tamen
acquisitione domini. T. 7. c. 331.
Pignus est sequela principalis obligationis, et
fidejussor. T. 7. c. 200.
Pignus scilicet manet in dominio debitoris.
T. 7. c. 104.
Pignus vixim mobilium triennii praescriptio
permittit. T. 7. c. 1149.
Pignus si tenetur in usura usurarum, quas
prius creditori solvit debitor. T. 7. c. 901.
Pignus venditum alicui creditore non iure,
et deinde alio modo empti est. quod. T. 7. c. 918.
Pignus si inbreptum sit creditori, actio furti
datur et non locum advenit extraneum,
et ad adversa debitoris dominum rei for-
ma. T. 7. c. 416.
Pignus a creditore alii creditore non pignori
obligari potest. T. 7. c. 900. ratio haec quae
Ibidem.
Pignus iussu est, cuius causa est actio. T. 7. c. 1149.
Pignus rei alium est auctum. T. 7. c. 1151. et
T. 7. c. 146.
Pignus sinepsum a debitoris. Vide Dubiter.
Pignus praetorium constituitur in rem. T. 7. c. 918.
Pignus praetorium videtur custumae principalis
reddita. T. 7. c. 81.
Pignus convalescere quando dicitur. T. 7. c. 211.
Pignus quae ex causa revocari possit. T. 6. c. 608.
Pignus est accessus principalis obligationis.
T. 7. c. 51.
Pignus iussu est, quod ampliorum, et vendi-
torem non recipit, quod distrabere non
licet. T. 7. c. 607.
Pignus rei non est moti dominum. T. 7. c. 337.
Pignus praetorium, et conventionalis quomodo
differt. T. 7. c. 608.
Pignus rei crediti liberari non possit. T. 7. c. 443.
Pignus quae actio vindictae. T. 7. c. 230.
Pignus quando creditor vendit voluntate debi-
toris, idem, et potest. T. 7. c. 724.
Pignus rei alium non valet. T. 7. c. 718.
Pignus pignori non dari potest. T. 7. c. 718.
Pignus quod utile, et quod inutilis est. T. 7. c. 107.
Pignus si sine traditione constitui possit. T. 7. c. 349.
Pignus tacitum facilius tollitur, quam obliga-
tio principalis. T. 7. c. 401.
Pignus rei suae constare non potest. T. 7. c. 1063.
Pignus contrahitur aucta conventionali, aucto
pacto, iure praetorio. T. 7. c. 1409.
Pignus rei non in potestatem datus non consti-
tuit. T. 7. c. 1070.
Pignus praetorium non perimitor impleto us-
capiam ab herede. T. 7. c. 1073.
Pignus praetorium quod. Ibidem, aliud in pos-
sessionem constituit pignus praetorium. Ibidem.

Pignus duobus modis contrahi potest, aucto
conventionali, et re. T. 7. c. 1005.
Pignus non muti dominum. T. 7. c. 856.
Pignus liberator iurjurato. T. 7. c. 891.
Pignus creditor rei reus aucta possidet, debitor
autem non possidet. T. 7. c. 887.
Pignus si creditor accipit, et auctorit egi-
possessionem, quod licet. T. 7. c. 877.
Pignus traditum a debitoris creditore si debitor
subrepti aucta solutionem, actio furti tenet-
ur. T. 7. c. 911.
Pignus aucta conventionali aucta destituit, et con-
ventio tacitum, vel traditum. T. 7. c. 887.
Pignus quandoque contrahitur utiliter, Ibidem.
Pignus in pecunia constare potest. T. 7. c. 401.
Pignus aucta ereditum. T. 7. c. 463.
Pignus, siue hypotheca testimonio potest consti-
tutum. T. 7. c. 392.
Pignus in valet et testamento, item an opus
causa manet super herede debitoris. T. 7. c. 763.
Pignus in solidum obligatum est, si vel num-
mus una auctat. T. 7. c. 936.
Pignus naturale quod videtur. T. 7. c. 754.
Pignus auctum est, si tempore conventionis
non fuit in bonis debitoris. T. 7. c. 644.
Pignus praetorium in quibus constituitur. T. 7. c. 925. et c. 966.
Pignus rei alium non convalescit, si la qui rem
alium pignori, domino baris exstiterit.
T. 7. c. 104.
Pignus ois dimittitur, nisi soluta sit pecu-
nia. T. 7. c. 966.
Pignus, si non minus usui solutioni datur, non
liberatur. T. 7. c. 104.
Pignus testimonio an reus constituitur lega-
tionum nomine. T. 7. c. 935.
Pignus tacitum obligatum manet, etiam si usus
nummus solutus datur. T. 7. c. 104.
Pignus, quod traditum constituitur, possidet
a creditore, hypotheca non possidet. T. 7. c. 448.
Pignus, et dominum nihil habet commune.
T. 7. c. 410.
Pignus non posse liberari pro parte. T. 7. c. 906.
Pignus aucto potest contrahitur, non solum
dimittitur. T. 7. c. 484. et c. 104.
Pignus tacitum securitatis causa datur. T. 7. c. 101.
Pignus in contrahitur re, aut aucto cimensu.
T. 7. c. 24.
Pignus ad dominum tenet. T. 7. c. 251.
Pignus cuius datur. T. 7. c. 433.
Pignus rei non additur contrahitur, ex quibus
aucta conveniunt obligationes finit. T. 7. c. 214.
Pignus in quibus rebus constituitur. T. 7. c. 211.
Pignus an debitor possidere intelligitur, cuius
possessionem tenet creditori. T. 7. c. 308.
Pignus pignori potest a creditore. T. 7. c. 412.
Pignus propter in quo rei sit. T. 7. c. 465.
Pignus aucta debitor. Ibidem.
Pignus praetorium maxime datur a conventio-
nali. T. 7. c. 1238.
Pignus praetorium singulari iure, et conditionem
personalis actionis, non etiam conventionalis.
Ibidem.
Pignus potest retineri ab chirographarum aucto-
tem, non ab chirographarum usuram. T. 7. c. 787.
Pignus inutile est, quod creditor distrabere
non potest, aut cuius non sit emptorem
venturum. T. 7. c. 1143.
Pignus licet tenet creditor, id tamen ab non
possidet, sed illud debitor possidet per eum.
T. 7. c. 1176.
Pignus quando potest repeti. Ibidem.
Pignus praetorium quo goco constituitur. T. 7. c. 855. et c. 1230.
Pignus iudiciale quomodo constituitur. T. 7. c. 1236. et c. 1237. differt a pignore praetorio.
Ibidem.
Pignus non confirmat obligatio sola, et omnia.
T. 7. c. 1230.
Pignus solvi non tantum solvo debitor, sed et
etiam obligato, et deposito. T. 7. c. 768.
Pignus et decessor in qua differt. T. 7. c. 196.
Pignus solvi re constituitur, aut pacto. T. 7. c. 758.
Pignus semel remissum nunquam tollitur,
nisi vero pacto. T. 7. c. 1263.
Pignus non locum remissionis permittit, sed
etiam non debiti obligatio. Ibidem.

Pena adulterii. T. 7. c. 1533.
Pena al conventum deducta recte ab eo
intelligitur, cujus nihil interest. T. 7. c. 1290.
Pena, quae consistat actione legis Aquiliae,
tamen est ad partem actionis, et ad partem rei.
T. 4. c. 1.
Pena, quod amplius accedit rei excedens gra-
tiam. Ibid.
Pena humana est per Principem peyoratam
sibi, non si per Deum. T. 2. c. 154.
Pena est genus, multa species. T. 2. c. 700.
Pena non potest esse in re, sed in homine.
Pena non tantum conditionis furta. T. 8. c. 104.
Pena depositi a debitoribus pro acceptis pigno-
re an impetitor a creditore. Ibid.
Pena defectus. T. 2. c. 524, et c. 7. c. 151.
Pena summa actio, sibi adducitur, et
minuitur, et quae non. T. 6. c. 1064, et seq.
Pena mulandi, et restringendi. T. 3. c. 170.
Pena fiscalis persequutio creditum postpu-
nium. T. 8. c. 182.
Pena olim certa erat, et legitima, quae
hodie non est. T. 7. c. 184.
Pena modica legitime in causis certis. T.
1. c. 371
Pena nemine insolite legibatur, et adimi-
nabatur, vel transferretur. T. 2. c. 138.
Pena non summa actio, sibi adducitur, et
minuitur, et quae non. T. 6. c. 1064, et seq.
Pena summaria pauperibus graviores. T. 2.
c. 392.
Pena iuragis est legis, non jurisdictionis.
T. 3. c. 26.
Pena maleficia non est facti, coloris, sed con-
scientiae criminis. T. 5. c. 533.
A Pena causa separatur causa restitutionis.
T. 5. c. 896.
Pena servi qui fuit. T. 3. c. 378.
Pena omnes hodie sunt extraordinariae. T. 5.
c. 135.
Pena interfectionis mollior sunt liberti
humiliores, vel servi exasperandi. T. 6. c. 1229.
Pena causa se individui est. T. 6. c. 885.
Pena sunt remedia delictorum. T. 5. c. 39.
Pena non potest esse in re, sed in homine
sequitur, quae sua et non alii inferre
merentur inflicti. T. 6. c. 299.
Pena qui possessor obveniat per heredi-
tatem, vel propter hereditatem optat. T. 3.
c. 12.
Pena obligatio non dissolvitur, nisi serie omni
soluta. T. 4. c. 304.
Pena sunt et individua. T. 4. c. 901, et T.
3. c. 358.
Pena actionis arbitralis solvi. T. 5. c. 865.
Pena iuragis non est jurisdictionis, sed legi-
s. T. 3. c. 104, et T. 2. c. 700.
Pena provocatio an sit. T. 3. c. 105.
Pena obligatio an actione salutaris praestila
dissolvatur. T. 3. c. 596.
Pena, si deprehensus actus, respecti esse pollet.
T. 2. c. 561.
Pena aevus. Vide, Servus poenae.
Pena mulieris, quae intra totum luctum
supra. T. 7. c. 863, et seq.
Pena, stamul nisi legitime, et receptum, non
tenetur esse non iudicari, sed irritare licet
iudicet. T. 7. c. 1574.
Pena divorcium. T. 7. c. 1431.
Pena cohibitus, et abstinentiae a lege Julia, et
Papia. T. 7. c. 1489, et seq.
Pena semel remissa a praesulatore non libe-
ratur. T. 7. c. 1574.
Pena an sit provocatio. T. 3. c. 700.
Poenale iudicium quid. T. 6. c. 81.
Poenalis actio neminem merum dari lo-
baretur. T. 7. c. 733.
Poenales actiones, quae poenae animae cor-
poris, et brevitate temporis consistunt. T. 6.
c. 579.
Poenales actiones non persequuntur. Vide, Actio-
nes maxime poenales.
Poenales actiones an in heredem transeant. T.
c. 738.
De Poenali stipulatione committenda. T. 7. c.
1429, et seq.
De Poenali stipulatione actio an utilis sit. T.
7. c. 607.
De Poenali causa pater cum tenet de peculo.
Poenali iudicium an possit jurisdictionem am-
plius magistratus municipalem. T. 8. c. 18.

Possessio marata accedente, integræ contributionem locum non esse. T. 1. c. 311.
 de Portione burgi vicinior danda. T. 8. c. 470.
 de Portione burgi vicinior legata. T. 7. c. 1112. et seq.
 Portiones, quæ domine de servo competunt, a iudice, non recuperare iustitiam. T. 6. c. 479.
 Portiones a pluribus sociis dari potest, iactura communi dividenda. T. 3. c. 430.
 Portiones collationem quomodo fieri, si petitis aut honorum possessione contra tabulas. T. 4. c. 65. et seq.
 Portiones viriles. Vide, Viriles portiones.
 de Portionibus diuini deductionis. T. 1. c. 150.
 de Portionibus coheredum cotraditione. T. 8. c. 1481.
 Portus subacti, sequitur, ut tributum ab eo. T. 1. c. 121.
 Portus velagium pars est mæstæ, que cræso non constituitur. Ibid.
 Portus non natus. T. 8. c. 110.
 id Portus, idem, ad domum. T. 1. c. 136.
 id Portus, Dominibusque jura parata communis aut omnia. T. 2. c. 73. et c. 80.
 Portus proprietas est populi. T. 1. c. 80.
 Portus etiam atque dicitur. T. 1. c. 59.
 Portus sunt regales. T. 8. c. 696.
 Portus, ad flumini publicæ auit. T. 2. c. 73.
 Portus, quid. T. 4. c. 387.
 Portus domum significat. Ibid.
 Portus domus sine iura, quid sit et quomodo accedendum. T. 4. c. 414.
 Portus iura quærenda ratio non est. T. 8. c. 806.
 Positivum jus. Vide, Jus positivum.
 Posse, et debere verba antiquæ nostri promissionis utuntur. T. 5. c. 317.
 Posse, et debere ante idem est. T. 8. c. 408.
 verbo Posse antiquas jura principia consiliorum. T. 1. c. 867.
 Posse habere major pars soli quæ videtur. T. 4. c. 132.
 Posse res vi, sed etiam an excoqui possit. T. 4. c. 195.
 Posse non quid, et quot modis acquiratur, vel amittatur. T. 2. c. 436 et c. 218. et seq.
 Posse duplici. T. 2. c. 248. et c. 1. et c. 181.
 Posse longi temporis, sine onere, nullius momenti est. T. 2. c. 912.
 Posse civilis et a possessione naturali differt. T. 2. c. 906.
 Posse bonum fidem non exigit. T. 2. c. 911.
 Posse per se possessionem translati, si petitor non iactat. T. 6. c. 909.
 Posse rei immobilis sine vi expeditio consuetudinis, quam mobilia sine fido. T. 2. c. 102.
 Posse quibus modis, et per quas personas nobis acquiratur. T. 8. c. 1049.
 Posse rerum quomodo sine traditione naturalis nobis acquiratur. T. 1. c. 72.
 Posse non animo retinetur, nudo animo amittitur, cado animo non acquiratur. T. 6. c. 1029.
 Posse civilis, naturalis, perpetua. T. 2. c. 115.
 Posse ab usu distat. T. 9. c. 456. et T. 6. c. 921. et c. 1024.
 Posse naturalis non tantum facti, sed et jura est. T. 1. c. 372.
 Posse acquiratur per liberum personam. T. 2. c. 249.
 Posse amittitur solo corpore duobus casibus. Ibid.
 Posse a quomodo per procuratorem nobis acquiratur. T. 2. c. 387.
 Posse civilis acquiratur etiam ignorantia. T. 7. c. 1249.
 Posse, quæ vi, sed etiam possessione est iusta est. T. 4. c. 1006.
 Posse per se possessionem translati. Ibidem.
 Posse rei vi possessionem in prescriptione 30. annorum defenditur. T. 1. c. 185.
 Posse bonorum a qua magistratus datur. T. 1. c. 81.
 Posse bonorum quibus personas, et quot modis datur. T. 4. c. 1456. et c. 1157.
 Posse bonorum aut com re, aut sine re datur. T. 4. c. 1157.
 Posse bonorum quibus non competit. T. 3. c. 471.

Possessio bonorum præ diem testamentum rationem non potest. T. 4. c. 21.
 Possessio bonorum quibus denegatur. T. 8. c. 69.
 Possessio bonorum contra tabulas prædicti tabulas paternæ, non pupillares. T. 3. c. 443.
 Possessio bonorum contra legem. T. 1. c. 224.
 Possessio acquiratur etiam causa per se, non tantum, vel filium domino, vel patri ignoranti, non tamen si causa iustorum occasione ignoranti perhibetur. T. 8. c. 495.
 Possessio bonorum non datur contra tabulas hereditatis instituta. T. 6. c. 996.
 Possessio bonorum contra tabulas filii iure datur, sine scriptis heres dicitur, sine non est. T. 5. c. 63.
 Possessio bonorum Carboniana quomodo datur. T. 5. c. 66.
 Possessio bonorum per alium agnoscitur potest, etiam sine mandato. T. 5. c. 70.
 Possessio longi temporis est facti, ut capio iura. T. 5. c. 911.
 Possessio an interpelletur, mentio coloris, per quem fundus possidebatur. T. 5. c. 119.
 Possessio longi temporis colorum non facit. T. 8. c. 313.
 Possessio, seu traditio facti potius, quam iura est. T. 6. c. 1002.
 Possessio est facti potius, quam animi. T. 5. c. 63 et T. 4. c. 470. et c. 518.
 Possessio defuncti iusta quo casu heredi obli. T. 5. c. 113.
 Possessio defuncti cognoscitur successorem acquirere sine facto moribus. T. 5. c. 1172.
 Possessio longi temporis non est tantum, sed etiam hinc interruptitur. T. 2. c. 912.
 Possessio mortuorum. T. 1. c. 15.
 Possessio tenet. T. 2. c. 894.
 Possessio tenet. T. 5. c. 444.
 Possessio iusta creditur est. T. 2. c. 502.
 Possessio a me possessione non constituit. T. 5. c. 314.
 Possessio acquiratur nobis animo, et corpore. T. 5. c. 696.
 Possessio a qual possessione quid differt. T. 5. c. 313.
 Possessio bonorum Carboniana tenet perhibetur. T. 5. c. 512. presumptio Carbonianæ edicti quo est. Ibid.
 Possessio bonorum contra tabulas habetur iure bonorum possessionis secundum tabulas, et a contra. T. 5. c. 523.
 Possessio parit actionem in rem obnoxiationem. T. 4. c. 214.
 Possessio aut res incerta, cum sit incorporea. T. 5. c. 785. incorporeis sunt incerta. Ibid.
 Possessio sua iudiciale committitur, dominio stipulatur, qui stipulator, verum possessionem tradit, non stipulator nudum factum, sed stipulator rei cessionem. Ibid.
 Possessio rei vera est usus rei. T. 3. c. 319.
 Possessio sua iudiciale committitur, dominio non item. T. 8. c. 507.
 Possessio, et praesens bonorum. Vide, Bonorum possessor, et Bonorum possessor.
 Possessio quo casu amittitur solo corpore. T. 6. c. 100.
 Possessio aliud est, aliud usufructus. T. 5. c. 1019.
 Possessio bonorum contra tabulas. Vide, bonorum possessionem.
 Possessio quarundam rerum solo animo obli. acquiratur. T. 5. c. 693.
 Possessio mortuorum, et hybernorum aliquid a nudo animo retinetur. T. 5. c. 1249.
 Possessio plurimum jura habere dicitur. T. 5. c. 316. permixta est ex utroque, ex iure, et ex corpore, seu facto possessoris, sed magis ex facto possessoris. Ibid.
 Possessio bonorum, sed cum re, aut sine re datur. T. 5. c. 1016. sic Divus Ambrosius hac de re Epist. 9. Ibid.
 Possessio bonorum Carboniana que, et qualis. T. 5. c. 86. et T. 6. c. 923.
 Possessio bonorum dominium tribuit. T. 6. c. 901.
 Possessio magis est facti, quam iura. T. 5. c. 315.
 Possessio bonorum contra tabulas, quem patrem scripti, an sit cum re, aut quomodo. T. 5. c. 525.
 Possessio et scienti, et volenti per servum acquiratur. T. 5. c. 693.

Possessio regulariter acquiratur scienti. T. 5. c. 693.
 Possessio rerum quid distat et bonorum possessionem. T. 5. c. 313.
 Possessio ritum facti, an iura sit. Ibidem cum mandata est iurisdicito quid distat ab eo, qui iudex datur. T. 5. c. 272.
 Possessio iustitiam animi a facto vel corpore, id est, a scriptis apprehensio. T. 5. c. 315.
 Possessio, et dominium in quo differt. T. 5. c. 305. et c. 696. et c. 1946.
 Possessio aliud est, aliud conditio. T. 5. c. 713.
 Possessio bonorum per procuratorem peti potest etiam ignorante instituta, et sine ejus mandato. T. 5. c. 1007.
 Possessio domus sola, quam in aliena civitate comparatur, dominium non facit. T. 5. c. 84.
 Possessio per procuratorem acquiratur, etiam nobis agnoscitur, si eam apprehendi cogit nomine. T. 5. c. 1246.
 Possessio quid distat ab obligatione. Ibidem. Obligationes, et actiones an per procuratorem acquirantur. Ibid.
 Possessio rerum conditum iure constituta non apud doctrinam, non apud heredes, et cur. T. 5. c. 1033.
 Possessio solo per se quædam circet, neque scilicet facti. T. 5. c. 514.
 Possessio, ut non acquiratur non corpore, et animo, ita non acquiratur sola corpore, et animo. T. 5. c. 1246. quod Jansen cognoscere sentit, quæ et, si non in corpore acquiratur in aliunde possessione. Ibid. c. 1246.
 Possessio et proprietate per unum non debet. T. 5. c. 717.
 Possessio rei non amittitur preter infirmitatem memoriam. T. 5. c. 694.
 Possessio temporis amittitur solo animo, quam tamen non amittitur solo corpore, nisi certis, et paucis in casibus. T. 5. c. 696.
 Possessio quantum iura, quantum iusta esse dicitur. T. 6. c. 370.
 Possessio adversus petitor parit actionem ad exhibendum. T. 6. c. 322.
 Possessio radem modo amittitur, quo etiam acquiratur. T. 6. c. 104.
 Possessio bonorum locum quo tempore potest esse. T. 6. c. 474.
 Possessio appropinquat acquirere per occupationem. T. 6. c. 507.
 Possessio bonorum decretalis. T. 6. c. 576. et c. 469.
 Possessio bonorum ad aliam. T. 6. c. 466 et c. 474.
 Possessio unius dicitur sit. T. 5. c. 821. et T. 6. c. 1217.
 Possessio quid sit. T. 6. c. 522. et T. 4. c. 173. et 175. et T. 7. c. 127.
 Possessio, dominium, et obligatio locum comparantur. T. 6. c. 691.
 Possessio non acquiratur nisi corpore, et solo. T. 5. c. 523.
 Possessio non acquiratur nisi certo iudicio, certo animo, et intentione. Ibidem. Istas possessionem acquirere non potest sine autoritate iustitiae, et cur. Ibid.
 Possessio iustitia omnia est civilis, sed naturalis tantum. T. 6. c. 510.
 Possessio naturalis in quo consistat. T. 6. c. 528.
 Possessio naturalis in quomodo a civili differt. Ibid.
 Possessio naturalis quantum sit. T. 8. c. 501. et c. 522.
 Possessio civilis quantum sit. T. 5. c. 523. et T. 4. c. 1067. et c. 175.
 Possessio per procuratorem animi ignoratorem acquiratur potest, et cur. T. 6. c. 340.
 Possessio per eam, quem in potestate habemus, aut, et quomodo acquiratur. T. 5. c. 523.
 Possessio quomodo, et per quæ acquiratur. T. 6. c. 523. et seq.
 Possessio naturalis a donatore, sine merito, sine utroque transferri in donatorem. T. 6. c. 514.
 Possessio quomodo, et quo iure corpore. T. 6. c. 521. et c. 524.
 Possessio petitorum quo sit. T. 6. c. 538.
 Possessio an agnoscitur per alios acquiri possit. T. 8. c. 504.
 Possessio solo acquiratur solo animo, quæ naturalis apprehensio est. T. 5. c. 531.
 Possessio solo animo retinetur, et amitti potest. Ibid.
 Possessio bonorum debitorum quibus a causa concessa, et quomodo sit. T. 6. c. 563.

Possessio bonorum auctoritate iudicis possidendorum unde proficiatur. *Ibid.*
 Possessio bonorum debitoris credituri rei servandae causa ex edicto Praetoris permittitur est. *Ibid.*
 Possessio civilis fit semper animo, et cogitatione domat. *T. 4. c. 424.*
 Possessio herarum bonorum quomodo retineatur. *T. 4. c. 538.*
 Possessio fundi corporalis quomodo fieri debet. *T. 6. c. 132.*
 Possessio male merita, male ratione comparata, valida non est. *T. 8. c. 160.*
 Possessio bonorum durante saltem, omnia servanda, vel neglecta custodia eorum animarum, confestim amittitur, ut et cessatur rerum mobilium, quae semel ceciderunt. *T. 6. c. 138.*
 Possessio sine tactu, et corporali apprehensione non acquiritur. *T. 6. c. 131.*
 Possessio vicaria quomodo dicitur. *T. 6. c. 420.*
 Possessio servi vitiosa animo ducem nocet. *T. 8. c. 167.*
 Possessio a dominio quantum, et quomodo distat. *T. 6. c. 531. et c. 528.*
 Possessio bonorum contra tabulas quando a filio dari potest, longa servitus quomodo debitor non est. *T. 4. c. 851.*
 Possessio bonorum contra tabulas dari potest intra annum. *Ibid.*
 Possessio naturalis tamquam est sine iure. *T. 4. c. 167.*
 Possessio longa temporis interruptum litae constitutione. *T. 4. c. 838. interruptum et contrarium nota. Ibidem.*
 Possessio legitimi temporis pari conceptum, quae usque procedit esse interpellatur, vel amittitur a possessore per litem constitutionem. *Ibid.*
 Possessio longa, vel longiori temporis quomodo differt ab usucapione. *Ibid.*
 Possessio iusta, et iniusta eisdem rei continere non potest. *T. 4. c. 168.*
 Possessio longa temporis post litem constitutam retro in praesentem estimatur. *T. 4. c. 838.*
 Possessio res facit esse, quae alio corpore non consistit. *T. 4. c. 839.*
 Possessio bonorum per se iuram, veliam quamcumque firmam illi non acquiritur, quod non iure fieri potest, sed per venditorem postea, et litem sententia Praetoris requiritur. *T. 6. c. 101.*
 Possessio eisdem rei apud duos se solidum esse non potest. *T. 8. c. 168.*
 Possessio ductus in solidum compellere potest diverso modo. *Ibid.* scilicet una rivulus, aliter naturaliter. *Ibid.*
 Possessio ad res temporaria, res secularia. *T. 8. c. 169.* cuius cognitio ad iudicem seculariter pertinet. *Ibid.*
 Possessio corporalis per naturalis aliquo iure subita. *T. 8. c. 846.*
 Possessio nihil habet commune cum iure. *T. 8. c. 809.*
 Possessio memoreria unde dicitur. *T. 8. c. 784.*
 Possessio beneficii per annum acquiritur. *T. 8. c. 810.*
 Possessio amittitur solo animo. *T. 8. c. 785. et T. 4. c. 174.*
 Possessio non transferitur in actorem propter consummationem rei, nisi post annum. *T. 8. c. 775.*
 Possessio a emptori quando a venditore tradita videtur. *T. 3. c. 142.*
 Possessio non admittit consensum in solidum. *T. 3. c. 216.*
 Possessio per litem ad condictionem incertam. *T. 3. c. 171.*
 Possessio est sine praesentia. *T. 3. c. 348.*
 Possessio incerti conductiva. *T. 3. c. 878.*
 Possessio sine sitas, quae longi non possunt. *T. 3. c. 408.*
 Possessio vindicatoris interdictio, non actio. *T. 3. c. 197.*
 Possessio est omnis detentionis rem. *T. 3. c. 183.*
 Possessio, et ejus eijusmodi. *T. 3. c. 819.*
 Possessio precaria non dominum rei transferit in emptorem. *T. 3. c. 850.*
 Possessio precaria emptori concessa advocari potest. *T. 3. c. 852.*
 Possessio quomodo praesentem conceditur. *Ibid.*

Possessio vicina quae sit. *T. 3. c. 209.*
 Possessio bonorum semel ignoranda est. *T. 3. c. 421.*
 Possessio per quem acquiritur. *T. 4. c. 176.*
 Possessio a proprietate in quibus differt. *T. 4. c. 170. et seq.*
 Possessio actum rationem suam amittit, si actum 6-minus nulli extra damnum infert. *T. 4. c. 173.*
 Possessio bonorum cliques datur. *T. 4. c. 183.*
 Possessio bonorum adiectionis separanda a decurtati. *T. 4. c. 172.*
 Possessio bonorum contra tabulas quibus datur. *T. 4. c. 130.*
 Possessio bonorum contra tabulas non datur solus, nec unde liberi, et cur. *T. 4. c. 174.*
 Datur unde legimus in successione matris. *Ibid.*
 Possessio precaria an vitiosa sit. *T. 4. c. 301.*
 An accedat possessioni ejus, qui precario concessit. *Ibid.*
 Possessio praesentis iure est. *T. 4. c. 200.*
 Possessio, quae vitiosa non est, an accedat vitium cum effectu. *Ibid.* vitiosa est cum re, et effectu accedat possessioni, quae vitiosa accedat. *Ibid.*
 Possessio quando a seipso esse dicitur a possidente. *T. 4. c. 137.*
 Possessio duplex est, naturalis, et civilis. *T. 4. c. 173.*
 Possessio sive possessione consistit non potest. *T. 4. c. 174.*
 Possessio rei in amittitur, si eam conditio a domino, vel precario dominum requiritur, ut ejus possessione eadem. *T. 4. c. 213.*
 Possessio rei, a viro auctori donata, an auctori acquiritur. *T. 4. c. 176. et seq.* an amissionem recuperare possit. *Ibid.*
 Possessio rei corporalis an sit dividua. *T. 4. c. 180.*
 Possessio rei detalla recipitur ab exore soluto matrimonio morte mariti. *T. 4. c. 701.*
 Possessio rei immobilis an amittitur si aobis peregrinis profectis decessit esse in praesentem sententia, in decessu auctoris. *T. 4. c. 100.*
 Possessio rei subrepta, vel erepta an amittitur. *T. 4. c. 213.*
 Possessio rei vendit recipitur a venditore, cum redibitur. *T. 4. c. 204.*
 Possessio rerum mobilium an amittitur, si decessit auctoris sub conditio. *T. 4. c. 199.* an dominium eorum amittitur. *Ibidem.*
 Possessio rerum immobilium an solo animo retineatur, an desideret esse sub custodia notarii. *Ibid.* rerum in filium demeritarum, an filium in modum possessionis an amittitur. *Ibidem.* an dominium eorum amittitur. *Ibid.*
 Possessio auctoris quaeritur se solo animo retinere possit. *T. 4. c. 188.*
 Possessio an translati sit in pupillum praesentia custodie et sollicitudinis, an adversarius probare debeat. *T. 4. c. 168.*
 Possessio solo animo amitti deponit, et mutari potest. *T. 4. c. 177.*
 Possessio venditoris quomodo conjugatur possessioni emptoris, vel contra, redibitur re vendita. *T. 4. c. 169.*
 Possessio vitiosa an praesentem adversus extraneam in interdictum illi possidetis. *T. 4. c. 204.*
 Possessio bonorum contra defectus et contra hostes an datur. *T. 4. c. 173.*
 Possessio bonorum duplex est contra tabulas, et secundum tabulas. *T. 4. c. 165.* utra prior sit ordine edicti. *Ibid.*
 Possessio bonorum secundum tabulas ut computat, quae requiritur. *T. 4. c. 163.*
 Possessio civilis est iura magna, quam facti. *T. 4. c. 136.* naturalis magis, facti, quam iura. *Ibidem.*
 Possessio declaranda quae sit. *T. 4. c. 195. et c. 211.* an rei sum esse possit. *Ibidem.* an interruptum usucapionem bona fide interducit. *Ibidem.* c. 193.
 Possessio debet acquiri non tantum manu, sive affectu, sed sede, sed etiam aliquid intercedat, quod tantumdem praesent. *T. 4. c. 205.*
 Possessio iura licet, quem manu, vel fumen occupavit, an amittitur. *T. 4. c. 191.*
 Possessio ejus rei, quae sine causa praesent ad non pertinetur servus, vitiosus alienus acquiritur, et aobis acquiritur. *T. 4. c. 178.*
 Possessio emptoris an accedat venditori, redibitur re vendita. *T. 4. c. 169.*

Possessio facilis amittitur, quam dominium. *T. 4. c. 164.* facilis acquiritur. *Ibid.*
 Possessio agnita, quod quis fieri potest constatat, et constatur. *T. 4. c. 206.* strictus accipitur, quam iusta. *Ibidem.*
 Possessio longa temporis an praesentem adversus actionem hypothecariam, vel vindicationem usufructus. *T. 4. c. 221. et c. 223.*
 Possessio non amittitur nisi an agnoscitur interpellatur. *T. 4. c. 214.*
 Possessio naturalis rei donata a marito uxori an insit sit. *T. 4. c. 177.*
 Possessio catarionis in facto constat. *Ibid.*
 Possessio naturalis quae sit. *T. 4. c. 175.* quomodo iure amittitur. *Ibid.* c. 180.
 Possessio non acquiritur sine animo, et voluntate adiacenti. *T. 4. c. 217.*
 Possessio per custodiam retinetur. *T. 4. c. 227.*
 Possessio praesentis quae datur. *T. 4. c. 204.*
 Possessio acquiritur animo, et corpore. *T. 4. c. 174. et c. 185.*
 Possessio an acquiritur emptori erepti per procuratorem non ardeat. *T. 4. c. 217.*
 Possessio an acquiritur emptori, si emptor emendo ereptum in emptore, procurator vero ejus accipiendo non ereptum. *Ibidem.*
 Possessio an acquiritur pro iure sine naturalis apprehensione. *T. 4. c. 168.* an ipso iure transsit a defuncto ad heredem. *Ibidem.*
 Possessio an acquiritur per furiosum, vel imbecilem. *T. 4. c. 180.*
 Possessio an per furiosum facit petitor, an queratur. *T. 4. c. 215.*
 Possessio an acquiritur per servum, aut filium suum. *T. 4. c. 178.*
 Possessio an acquiritur per servum, aut filium, qui in possessione est. *T. 4. c. 177. et c. 178.*
 Possessio an acquiritur per servum romanicum. *T. 4. c. 180.*
 Possessio an acquiritur per servum fructuosum. *Ibid.*
 Possessio an amittitur solo animo, solo solitudine. *T. 4. c. 213.*
 Possessio an amittitur solo animo, solo animo, solo solitudine. *T. 4. c. 213.*
 Possessio an amittitur, si quid potest deinde, si alium apertum fructuosum sit. *T. 4. c. 213.*
 Possessio an eodem genere sustinetur, quae acquiratur. *T. 4. c. 188.*
 Possessio an per filium, aut servum proprium, vel communem, per servum fructuosum, per filium, aut servum suum, ut librum hominem bona fide possessum acquiritur. *T. 4. c. 180.*
 Possessio an, et quomodo acquiritur per procuratorem. *T. 4. c. 183.*
 Possessio an a praesentis causa colligere possit. *T. 4. c. 187.*
 Possessio an ignoranti acquiritur. *T. 4. c. 180.*
 Possessio an ignoranti per procuratorem acquiritur. *T. 4. c. 226.* an et si possessione usucapio completitur. *Ibidem.*
 Possessio an ignoranti per quencumque acquiritur. *T. 4. c. 221.* an solo animo amittitur. *Ibidem.* c. 225.
 Possessio an ignoratibus nobis interdict. *Ibid.*
 Possessio an interruptum per acquisitionem. *T. 4. c. 220.*
 Possessio an interruptum morte coeque, per quem possidetis. *T. 4. c. 221.*
 Possessio an aobis ignoratibus per servum acquiritur. *T. 4. c. 210.*
 Possessio an per quencumque velutibus acquiritur. *T. 4. c. 179.*
 Possessio an per quencumque velutibus nobis possidere acquiritur velutibus, vel ratiu habetur. *T. 4. c. 196.*
 Possessio an per se solo animo amittitur. *T. 4. c. 180.*
 Possessio an per se solo animo, vel solo corpore acquiritur. *T. 4. c. 217.*
 Possessio an solo animo retinetur. *T. 4. c. 184.*
 Possessio an solo animo acquiritur. *T. 4. c. 212.* quomodo iure solo amittitur. *Ibidem.* c. 227.
 Possessio non animo, vel corpore acquiritur, vel amittitur. *T. 4. c. 186.*
 Possessio an solo animo, solo suspensio, vel acquiritur. *T. 4. c. 191.*
 Possessio an translati sit in adversarium, si cum creati heres. *T. 4. c. 192.*

Possessio an transferatur in emancipatum, si caveat aut ibidem.
 Possessio bonorum an acquiratur per alios eam pecunia nostro nomine. T. 4. c. 43. et 44. et per procuratorem acquiri possit. Ibidem.
 Possessio non iam est corporis, quam jura. T. 4. c. 471.
 Possessio bonorum servitutis interruptitur, non absentia, aut visus. T. 4. c. 501.
 Possessio bonorum petenda tempora et redacta ignorantur. T. 4. c. 50. et ignorantia dupli- cas, facti, et jura. Ibid. hinc ignorantia facti prodest, ut, si quis ignoret rem decessisse, cuius bonorum possessione defertur. Ibidem.
 Possessio est res incorporalis, quam cerni, aut tangi non potest. T. 7. c. 1247.
 Possessio interitum recipit per corpore ipso, quod possidet. Ibid.
 Possessio rerum hereditarium non acquiritur auctore, nisi eas apprehenderit. T. 7. c. 1258.
 Possessio est causis actibus in rem. T. 7. c. 1273. parit dominium. Ibid.
 Possessio bonorum contra tabulas, quam Praetor pollicetur liberis, datur liberis naturalibus aut, vel emancipatis, non etiam in ad- optionem datus. T. 7. c. 1005.
 Possessio institoris non sponsum heredi accedit, ad haereditatem, et deinceps in infinitum. T. 7. c. 1009.
 Possessio hereditas, et defuncti constituitur in Galia, iurati anati. I. 7. c. 729. et c. 1272.
 Possessio monumentalis cur sic acquiratur. T. 7. c. 1245.
 Possessio civilis jura est, et facti. T. 7. c. 1246.
 Possessio bonorum non tribuit dominium. T. 7. c. 1133.
 Possessio bonorum, et bonorum possessio in quo differunt. Ibid.
 Possessio et dominium in quo differant, et in quo se differant. T. 7. c. 431. et c. 432.
 Possessio, quam corpore censuit, naturalis, et corporalis dicitur. T. 7. c. 1244.
 Possessio fructuaria, quam naturalis tantum est, dicitur pignus et iote metari. Ibid.
 Possessio bonorum debetur, vel datur eredi- toribus ex contractu debitoris, vel eis edicto Praetoris, per Praetorem ipsum, aut Prae- dictum. T. 7. c. 1232.
 Possessio creditoris, quam prodest debitori ad perceptionem, et nocere non debet, quoniam in rem agit, vel rem ipsum iust. T. 7. c. 763.
 Possessio omnium bonorum datur vel eis res- cissum iudicati, sive debitoris, vel eis evicta, auctore Praetore, vel Pundice, iudicati, sive debitoris servata causa. T. 7. c. 1232.
 Possessio acquiratur ignorantur. T. 7. c. 1250.
 Possessio an illa bonorum ea libertate, vel in- genititate perdit ad servitutem. T. 7. c. 1252. an etiam mutatio omnium. Ibidem.
 Possessio quomodo nobis acquiratur. T. 7. c. 776. et 781.
 Possessio bonorum ea edicto datur in rem non in personam. T. 7. c. 1213.
 Possessio an per liberam personam acquiratur. T. 7. c. 1250.
 Possessio non acquiratur verbo, aut scriptura sola, sed res ipsa, facto ipso. T. 7. c. 1242.
 Possessio non acquiratur, nisi quo vacua est, et libera. Ibidem.
 Possessio, et occupatio in quo differant. T. 7. c. 1240.
 Possessio non transit in heredes, anliquam rem apprehenderit suo corpore, vel corpore totum. T. 7. c. 1272.
 Possessio a defuncto conligatur in heredes qualemque in Galia. Ibid.
 Possessio incerta est, quae per aliumque ac- crevit et cur. T. 7. c. 1251.
 Possessio civilis interruptitur litis contesta- tione. T. 7. c. 1250.
 Possessio per procuratorem acquiratur. T. 7. c. 1012. et per proprias. Ibid.
 Possessio bonorum accepta non potest emitti. T. 7. c. 1045.
 Possessio est una quidem res. T. 2. c. 700.
 Possessio non omnino ut acquiratur, ita etiam amittitur. T. 2. c. 706.
 Possessio perturbata coloribus debet reformari. T. 2. c. 80.
 Possessio actionem in rem parit adversarii. T. 2. c. 81.

Possessio transferitur in petitorum ea eolesti possessorio extendere, potius ad petitor talide- re. T. 2. c. 91.
 Possessio quomodo acquiratur. T. 2. c. 119.
 Possessio iuratum ipsa jura relore repe- litur ab actione evictiois. T. 4. c. 674.
 Possessiones tres species, et eorum differentia. T. 2. c. 113.
 Possessionis, ac domini differentia. T. 2. c. 113.
 Possessionis dominium sive est, alius usufructus. T. 1. c. 197.
 Possessionis eorum nemo sibi mutare potest. T. 2. c. 319.
 Possessionis plures esse causas, occupacionis unam. T. 2. c. 390.
 Possessionis recipiendae, et apicandae inter- dicta duplia. T. 1. c. 42.
 Possessionis ratitudo non sibi interdicta. T. 6. c. 145.
 Possessionis vindictiones. T. 2. c. 381.
 Possessionis adepti populum non obligat. T. 5. c. 62.
 Possessionis initium quale est, sit, patens, sive ignum, talis et possessio est omni, quantum ad occupacionem pertinet, et interdictum. T. 5. c. 120.
 Possessionis ratio alia est, alia occupacionis. T. 5. c. 117.
 Possessionis bonorum agnatio quod ab hereditate aditio distat. T. 6. c. 70.
 Possessionis causae bonorum rearsandae cano- nes. T. 1. c. 211.
 Possessionis vitium. T. 5. c. 1267. Vide, Vitium possessionis.
 Possessionis titulum nemo alibi ipse potest. T. 5. c. 352.
 Sola ratio Possessionis memorabilis civilibus in- iungendis non idem sit extra specialem pri- vilegium a Principe datum. T. 5. c. 813.
 Auctoritas de rubus muneribus baso selectis in- iungenda. Ibid.
 Possessionis acquirenda alia est ratio, alia acquirendi dominii, et alia ratum emittendae possessionis, alia emittendi domini. T. 5. c. 107.
 Possessionis bonorum petitio est modus acquirendi hereditatis. T. 5. c. 518.
 Possessionis causam ratio alia ipse motare po- test. T. 5. c. 342. et c. 713.
 Possessionis causae, et tituli quaeplures sunt. T. 5. c. 533.
 Possessionis, et obligacionis eadem ratio est. T. 6. c. 534.
 Possessionis effectus quis. Ibidem.
 Possessionis naturalis effectus quis. T. 6. c. 425.
 Possessionis apprehensio magis est facti, quam jura. T. 6. c. 124.
 Possessionis vindictio quomodo testatior. T. 6. c. 250.
 Possessionis an semper furtum fiat. T. 6. c. 444.
 Possessionis ordinariae beneficium perpetuum est. T. 4. c. 537.
 Possessionis Carboniarum beneficium tempora- rium est, quia datur potestate. Ibid.
 Possessionis rogatio, est aut proprietatis. T. 6. c. 897.
 Possessionis causa prius exspondenda, quam causa proprietatis. T. 6. c. 761.
 Possessionis traditio argumentum est praesum- ptionis. T. 6. c. 790.
 Possessionis argumentum est crutis impositio. T. 6. c. 792.
 Possessionis petenda tempora quae sunt. T. 3. c. 610. et c. 631. una utilis, non continua. Ibid.
 Possessionis variae appellacione quod significat. T. 3. c. 542. et 543.
 Possessionis bonorum ius a quo, et quando- interruptum fuerit. T. 3. c. 219.
 Possessionis illius Possessionis gradus. Ibid.
 Possessionis ratione an separata sit ab usufructu. T. 4. c. 127. an enim quis sibi ipse mutare possit. Ibid. c. 205.
 Possessionis filio quatione, an agatur de pro- prietate. T. 5. c. 107.
 Possessionis initium patum esse, solus est, et occupatio procedit. T. 4. c. 721.
 Possessionis memoriae res restituo solent. T. 4. c. 199.
 Possessionis occupacionis origo apertenda est. T. 4. c. 126.
 Possessionis per herede titulum bifuram, aut trifuram accepti. T. 4. c. 307.

Possessionis qualitas, quam non habemus, an in alium transferri possimus. Ibid.
 Possessionis titulum, rei eorum an quis sibi ipse mutare possit. T. 4. c. 121.
 Possessionis vindictio nulla prodit est jure civili. T. 7. c. 1267.
 Possessionis causa est titulus, quo possidentur. T. 7. c. 1234.
 Possessio nulla causa est possessio. T. 7. c. 1234.
 Possessionis causam nemo alibi ipse, idest, per se solum mutare potest. T. 7. c. 1234.
 Possessionis a defuncto interdicta quae. T. 7. c. 1244. quibus competunt. Ibid.
 Possessionis adquirenda interdicta non sunt in usu, sed retinenda tantum, et retinendi- gradus, sive receptacionis. T. 7. c. 1246.
 Possessionis a receptacione interdicta. T. 7. c. 1245. et 1247.
 Possessionis vindictio. T. 7. c. 644.
 Possessionis titulus. T. 7. c. 671. Vide Titulus possessionis.
 Possessionis momentarius interdictus. T. 7. c. 1242. et 1243.
 Possessionis momentarius interdictum non semper comprehendit causam solendi. Unde vi- de. T. 7. c. 1243.
 Possessionis titulus potest duplicari. T. 7. c. 671.
 Possessionis a pignori titulus esse possit. Ibid.
 Possessionis dominium. T. 7. c. 124.
 Possessionis reformatio, et restitutio. T. 7. c. 1245.
 Possessionis non titulum dicere cogitur reus, unde cum rem habet. T. 7. c. 674. in vindic- tione bus non cogitur. Ibid. nec in vindic- tione. Ibidem.
 Possessionis causae quilibet dicitur causa mo- menti. T. 2. c. 1233.
 Possessionis conditio est iocuri. T. 7. c. 707.
 Possessionis translatio est clavium traditio. T. 7. c. 1019.
 Possessionis beneficium redintegratio possea- tionis unde ducitur. T. 7. c. 1249.
 Possessionis qui factum facit, et rei furum fa- cit. T. 1. c. 977.
 Possessionis ad petenda vel receptanda causa non est momentaria. T. 6. c. 50.
 Possessionis interdicta furtum. T. 6. c. 529.
 Possessionis an videtur receptacione, qui rem vindicavit. T. 4. c. 199.
 Possessionis non receptacione, sed avocandae vindictae comparatur est. Ibid.
 Possessionis momentarius, stipulationem stipu- lant. T. 2. c. 907.
 In Possessionem rerum hereditarium transi- ti. T. 7. c. 205.
 Ad Possessionem bonorum petendam omnium diem datur miles. T. 8. c. 114.
 Possessionis bonorum qui petit accendum ta- la, ducibus eorum non caret exstinctio bonorum possessionis contra tabulas. T. 5. c. 65.
 Possessio nem adripus an in vijcentur qui ille accipit, est an rei relore non possit. T. 1. c. 164.
 In Possessionem quibus ex causis datur. T. 2. c. 420.
 Possessionem avocari actio hyperbica. T. 5. c. 194.
 Possessionem prius esse restitucionem, quam de pignori agitur causa. T. 8. c. 85.
 Possessionem non nisi per vim coactam coactum vi repetere possum, non ex intervallo. T. 1. c. 103. et c. 104.
 Possessionem hereditatis, non bonorum possea- tionem da una videtur. T. 1. c. 85.
 Possessionem vi adripit. T. 5. c. 118.
 Possessionem non amittit ignorantia. T. 5. c. 671.
 Posseas norm non amittit ignorantia, praeter quam non eam. Ibidem.
 Possessionem rei volubilis etiam ignorantia amittit. T. 5. c. 712.
 Possessionem anam ea iure Juris quomodo vindicare audeat in legitima actione bus, sed ad interdictum venit Ut possidit, vel Ut re- bi. T. 5. c. 716.
 Possessionem stipulationem non proprietatem, qui stipulationem tenet. T. 5. c. 724.
 Possessionem vtrum tradi, et rem tradi in quo differant. T. 5. c. 724.
 Quia res est, res Possessionem possit adipisci, aut conquiri corpus, et animus, idest, ap- prehensio rei, et affectus procedendi rei, sed

acquirat quidem possessionem animi: locum nostrum, et corpore nostro, vel alio. T. 5. c. 150.

in Possessionem rerum fructus tantum, in multi possit esse, non fructus eorumdem rerum, quia necesse est fructuumque restitutionem fructibus portione sua hereditaria. T. 5. c. 1043. et c. 1044.

Possessionem bonorum potest parantem, et liberi infra annos, agere inter centum dies. T. 5. c. 103.

Possessionem animi solo solo, id verisimile est in ea possessione, quam per bonorum possessionem, non etiam in ea, quam possessionem per alios; veluti per servum, per colonum, per inquilinum, per procuratorem: hanc enim possessionem retinemus, non amittimus. T. 6. c. 135.

Possessionem non amitti hoc solo, quod servus, vel colonus, per quos corpore possideamus, decederint, vel discesserint; sed alii iudicium tradiderint, aut finem vendiderint, et tradiderint, tum possessionem amitti, et suspensionem interpellari. T. 6. c. 535.

Possessionem ejus loci amitti, qui quidem videtur amitti animo, quoniam mare, aut flumen occupavit. T. 6. c. 539.

in Possessionem rursus possessionem non facit, et evadit tunc apponit res. T. 6. c. 540.

Possessionem non tantum animi laudatione, sed et dominium. T. 6. c. 539.

Possessionem esse usum quendam rei, usum quendam agri, vel arboris. T. 6. c. 552.

si dominus Possessionem rei finium nactus est eo modo, quo ab eo avelli non possit, idem, ex justa causa in L. Attia in potestate domini eam rem redime, aut vendicare videtur. T. 6. c. 546.

Possessionem naturalem nihil aliud esse, quam detentionem rei. T. 6. c. 531.

Possessionem amittimus animo nostro, libero scilicet, aut vi. T. 6. c. 532.

Possessionem adfectum non videtur, cui ea avelli potest. T. 6. c. 540.

Possessionem retinere intelligimus, donec aut necesse valuerit decedimus, aut vi dejecti fuerimus. T. 6. c. 536.

Possessionem nactus non videtur is, qui ita nactus est, ut semper ruitur non possit. T. 6. c. 546.

Possessionem naturalem esse usum quendam rei, usum, idem, nativum, barilem. T. 6. c. 531.

Possessionem naturalem, quae facta est, idem, quo actu, et corpore coram, constituit iura civilia infusa, et infusum facere non potest. T. 6. c. 132.

Possessionem nubes acquiri per eos, qui in potestate habemus, puto per servum, aut per filiumfamilias. Ibid.

Possessionem esse possessionem non consistere. T. 6. c. 538.

Possessionem non acquiri solo animo, quia naturali apprehensione opus est. T. 6. c. 538.

amitti solo animo, si affectio sola. Ibid.

Possessionem retinere animo, alio servus, vel colonus, per quos corpore possideamus, decederint, non decedimus. T. 6. c. 535.

Possessionem naturalem, si corpoream a fructu vocari arborum, detentionem, vel ut nostri auctores loquuntur, detentionem. T. 6. c. 531.

Possessionem longi temporis omnia iura infundere esse. T. 6. c. 31.

in Possessionem militum et decerto est imperii. T. 3. c. 18.

Possessionem suorum rerum in capiti ab hostibus amittit. T. 6. c. 309, et ea postea non reverti recipit. Ibid.

Possessionem et proprietatem separatim esse. T. 6. c. 196.

Possessionem acquirere in possit infans tutor auctore. T. 6. c. 215.

Possessionem acquiri corpora quodam genere, imposita rebus coactis. T. 6. c. 217.

Possessionem aliam accedat propria possessione. T. 6. c. 217. tempus aliam proprio tempore. Ibid.

Possessionem amitti nulla conditio. T. 6. c. 213.

Possessionem acquirere accedat in animo. T. 6. c. 217, et errare in corpore. Ibid. ac

acquirat procuratore nobis eam acquirere volentibus. Ibid. an acquirere possit, si, quomodo temporis interpositi quiete intervallicus fuerit. Ibid. c. 205. et amittimus capite demerit. Ibid. c. 213. an animo retinere in scilicet liberis, et patris. Ibid. c. 198.

Possessionem in corpore, et actu apprehendere non necesse, sed etiam oculis, et effectus. T. 6. c. 194. alia plura species. Ibid.

Possessionem vimis non accedat vimis, vel contra. T. 6. c. 202.

Possessionem an ingentes acquiramus. T. 6. c. 224.

Possessionem an pupillis per servum acquirat. T. 6. c. 180. et c. 181.

Possessionem an pupillis ex tutoris auctoritate acquirere, vel amittere possit. T. 6. c. 212.

Possessionem an retinere, in colibus fundum cum alii locaverit. T. 6. c. 211.

Possessionem non videtur adeptus is, qui de eam nactus est ut eam retinere, non possit. T. 6. c. 191. etiamdem possessionem qui per vim nactus, vel possidere non videtur, et eam. Ibid. c. 191.

Possessionem eodem modo amitti, qui et acquiritur, an utiqueque verum sit. T. 6. c. 196.

Possessionem ejus rei, cujus ipsi non habemus possessionem, non alii tradere possit. T. 6. c. 193.

Possessionem ingreditur prohibere Pignorem vim fert plus aut, quam jubere restitui possessionem. T. 6. c. 128.

Possessionem non accedat, nisi possident. T. 6. c. 202.

Possessionem omnino ejusdem naturae esse, et non contra. T. 6. c. 175.

Possessionem quando per bonorum acquisitionem, vel adipiscitur, vel nascitur. T. 6. c. 176.

Possessionem rei immobilis an ingentes amittimus. T. 6. c. 192.

Possessionem rei mobilis, an ingentes amittimus. T. 6. c. 192. et c. 214.

Possessionem rerum hereditariam an adile hereditatem in heredes transferat. T. 6. c. 108.

alibi aliam nomen traditur, et aliam possessionem acquirere possit. Ibid. c. 105.

Possessionem causam esse vindicationis. T. 7. c. 573.

de eo, qui Possessionem per vim invasit, ejecto possessore. T. 7. c. 131, et seq. usque in titulum. Ibid.

Possessionem rei nobis acquiri, licet in iustitiam emptio non sit comprehensum, traditum possessionem fuisse. T. 7. c. 125.

qui ad Possessionem bonorum admitti possunt, et intra quod tempus. T. 7. c. 208, et seq.

Possessionem abiectione non perinde habendam ac spolia sola recipi, qui iustitiamque iudicii. T. 7. c. 1206.

Possessionem acquiri corpore, et animo. T. 7. c. 120, et seq. etiam alio animo. Ibid. c. 1204.

in Possessionem quemadmodum hinc scriptis militum. T. 7. c. 105, et seq.

in, qui Possessionem, quam sibi tenet, ad se pertinet puto, de eo agere vel civitatem, vel criminaliter potest, et debet. T. 7. c. 1206, et seq.

in Possessionem aliam. T. 7. c. 118. Vide. Masio in possessionem.

in bonum Possessionem multi debitorum nomine, ingenuum aut. T. 7. c. 929.

Possessionem nobis acquiri omnium rerum per licentiam personam, qui sem est in eam potestate, et per eum aliam. T. 7. c. 1200.

Possessionem non amittit dominus coloni facto. T. 7. c. 1209.

Possessionem bonorum qui accepit, an postea possit cum omnia. T. 7. c. 104.

Possessionem interpreti in eam mala dicitur, aut longum tempus. T. 7. c. 518.

Possessionem vacuam tradere est facti. T. 6. c. 106.

Possessionem bonorum contra tabulas adile hereditatem detinet. T. 6. c. 10.

ab eo, qui Possessionem apud nos est, per interdictum, vel actionem ex causa interdicti petululari possessionem momentaria. T. 6. c. 21.

qui Possessionem armatis hominibus aliquam deprecari, lege Julia de vi tenetur. T. 6. c. 107.

Pro possessione vel dolus. T. 5. c. 878. et T. 6. c. 135.

in Possessione esse aliud est, aliud possidere. T. 6. c. 144.

an Possessionem non procedit usucapio. T. 5. c. 309.

de Possessione tardata quidem. T. 5. c. 310.

an Possessionem possessionis non consistit. T. 5. c. 314.

an Possessionem usucapio contingere non possit. Ibid.

an Possessionem non consistit usucapio. T. 5. c. 314. et c. 315.

an Possessionem an differat hereditas. T. 6. c. 107.

de Possessione bonorum secundum tabulas. T. 6. c. 174.

de Possessione, an de proprietate prius iudicandum est. T. 3. c. 123.

de Possessione, et vindicatione paria. T. 3. c. 188.

de Possessione et iusta causa. T. 3. c. 437.

de Possessione et causa iurisdictionis. Ibid.

in Possessione esse aliud est, et ad eum possidere. T. 3. c. 420.

Possessionem cedere est tradere, et adile possidere. T. 6. c. 154.

Possessionem qui deiecit non vi, possessionem non habere videtur. T. 6. c. 151. et c. 152.

Possessionem uti an alter possit, si alii possessionem rei. T. 6. c. 227.

in Possessionem qui dicitur esse, et tamen non possidet. T. 6. c. 197.

de Possessione per vim occupata a creditoribus, an crediti servandi causa. T. 7. c. 1538, et seq. an lege Julia de vi tenetur creditoribus. Ibid.

an Possessionem momentaria appellatum fuerit. T. 7. c. 1209.

de Possessione bonorum contra tabulas libelli, qui patris, vel libera erum datur. T. 7. c. 1004, et seq.

de Possessione bonorum secundum tabulas. T. 7. c. 1003, et seq.

de Possessione bonorum contra tabulas, quam Pastor liberis pollicetur. T. 7. c. 1003, et seq.

de Possessione et iusta causa, quem qui per vim, vel alio modo occupat, et adile absente possessionem. T. 7. c. 1237, et seq.

de Possessione bonorum repudiandi. T. 7. c. 1017, et seq.

de Possessionem in spem iustorum agitur, an proprietate agitur possessionem iudicem. T. 7. c. 1313.

de Possessione acquirenda, et retinenda. T. 7. c. 1154, et seq.

de Possessionem corpore obsequio domino. T. 7. c. 1155, et seq.

de Possessionem rei vindictio per interdictum. Ut possidetis, vel Ubi. T. 6. c. 88.

Possessionem longam contra tabulas, si secundum tabulas quibus datur. T. 6. c. 1456, et c. 1457.

Possessionem docere damnum carum: retinere tribus: transferre si alius ius, aliam functionem, veluti ex patrimonii iure privatum, vel ex praestatione in aliam, etiam beneficium Principum. T. 6. c. 214.

Possessionem in privatis Principis an locetur. Felicitas. T. 6. c. 340.

Possessionem divina vim mairandem, velutandam immutandam non habet. T. 6. c. 241.

Possessionem duos conjunctos concurrere non posse. T. 6. c. 116.

Possessionem bonorum et testamentum quot, et qui sint. T. 6. c. 143.

Possessionem esse vel non in aliquid esse, et concurrere possit. T. 6. c. 194.

Possessionem persequi esse non rei. T. 6. c. 157.

in Possessionem quibus ordinem servetur. T. 2. c. 741.

Possessionem actum quoniam omni erant. T. 6. c. 135.

Possessionem actionem. T. 2. c. 501.

Possessionem actum. T. 6. c. 194.

Possessionem ducum contrahendum esse, et ab eo, qui Possessionem apud nos est. T. 6. c. 201.

Possessionem accedat in dicitur moris, vel utri in possessionem rei dicitur. T. 6. c. 201.

Possessionem accedat an inter heredes, et defunctum, vel inter emptum et venditorem. T. 6. c. 209.

Possessionem accensam est conjunctio possessionum possessionum. T. 5. c. 492.

Possessionum tempus quomodo inter emptorem, et venditorem constituitur. Ibid.

Possessionum tria vitia, vi, obtem, precario. T. 7. c. 136.

Possessor actus est dominus. T. 4. c. 162.

Possessor hereditatis petito rorum, quod dolo alienat, cum usuria prestat cogendus est. T. 6. c. 953.

Possessor quatuor appellat, fructus insequendo deponatur. T. 6. c. 1024.

Possessor rei alienae dominus fructus reddit. T. 6. c. 1023.

Possessor rei alienae generaliter ex ea laetum de fructus prestat, quo res in iudicium deducta est. T. 1. c. 164.

Possessor possit ut in pari causa. T. 6. c. 900. et T. 4. c. 162.

Possessor si verum non fuerit heredes, et legatum servus non sequitur. T. 6. c. 47.

Possessor male fidei fructus suos facit. T. 5. c. 118.

Possessor bonae fidei fructus facit suos. T. 5. c. 117.

Possessor male fidei de fructibus precipitandis semper tenetur. T. 5. c. 183.

Possessor male fidei quia fructus repulsi potest debet. T. 1. c. 167.

Possessor male fidei si puerum alimonem eruerit, eructo puero, et in seipsum deducit possessori debetur. T. 1. c. 166.

Possessor male fidei ante litem contestatam tenetur, et contempnit, et post litem, et si non tenetur. T. 5. c. 175.

Possessor male fidei condictionem credere non potest, quam non habet. T. 5. c. 121.

Possessor si fraudationis causa laetatur, se in iura vocatur, et boni viri arbitrio se defenditur. T. 2. c. 449.

Possessor deceptor quoniam videtur. T. 5. c. 1048.

Possessor juris est omnis debitor. T. 5. c. 350.

Possessor male fidei. Vide, Male fidei possessor.

Possessor bonae fidei. Vide, Bonae fidei possessor.

Possessor bonae fidei cum praesentibus fructus perceptionem actionem contestatur, et alia quatuor ex his exceptionibus factus est. T. 5. c. 672, et utrum usuras praestet. Ibidem.

Possessor, vel petitor hereditatis an possit conveniri a creditibus hereditatis. T. 5. c. 318.

Possessor bonae fidei post litem contestatam sine dolo, et sine culpa non possidet de iure, et solvitur. T. 5. c. 481, quod dicitur in possessione male fidei. Ibidem.

Possessor ionem loco hereditatis. T. 5. c. 895.

Possessor male fidei non satisfacit. T. 5. c. 693.

Possessor bonae fidei in iura plurimum pro domino habetur. T. 6. c. 405.

Possessor male fidei, qui pecuniam non exercuit, cur usuras non praestet, et tamen male fidei possessor, qui vecturae auro exercuit, vectura praestat. T. 5. c. 355.

Possessor male fidei tenetur de fructibus precipiendis, da usuria percipiendis non tenetur. T. 5. c. 727.

Possessor bonae fidei quoniam fructus petitor hereditatis restituta tenetur. T. 5. c. 878.

Possessor ex quomodo tempore eorum bonorum fructus fore restituta debet, utrum ex die, quo prior his morte et ostante est, in qua delator, sine sceleris facti commissa non obtinuit, an ex die reus posterioris litem, in qua accusator, sine delator obtinuit. T. 5. c. 1206.

Possessor hereditatis, cum ad aliam pertinet, pecuniam hereditatis sibi credit, cumque caris die sibi solvi, et qui tardus sibi solvitur, etiam sibi usuras dari stipulatur est; quoniam, ut actionem habet verum heredes, utrum sortem dominat, idem, pecuniam creditam accipere vult, et eam possessor percipit, ut si non percipit, utrum sibi edicti vel sortis actionem repetitionem percipio possessoris, an vero sortis, et actionem. T. 5. c. 310.

Possessor male fidei tenetur petitorum hereditatis ad servum restituendum, vel quod praestitum, quem usuria occidit. T. 6. c. 114.

Possessor bonae fidei si melioris conditionis sit, quam prae, sed male fidei possessor. T. 6. c. 311.

Possessor prior, qui vi expulsum est possessionem, quam longissimo tempore praesiderat, pro domino habetur. T. 6. c. 321.

Possessor bonorum similis heredi est, seu heres. T. 4. c. 919.

Possessor bonae fidei fructus ante litem peremptam fore facit. T. 3. c. 113, et c. 540.

Possessor si rem arbitrio publico non restituit, mano militari res et auctoritas. T. 3. c. 439.

Possessor male fidei an fructum ante litem peremptum, et venditorem petat, et usuras praestet post litem. Ibidem.

Possessor male fidei, et possessor bonae fidei in quo differunt. T. 3. c. 231.

Possessor, cum quo agitur rei vindicatione, in fructum dematur. T. 4. c. 100, et c. 101, et c. 573.

Possessor in pari causa petitor haberi debet. T. 4. c. 457, et c. 518, et c. 555, et c. 559.

Possessor an egi possit utrum possessionem sine edere. T. 4. c. 325, an aliter possit esse iudex possessor, aliter fructus eiusdem rei. T. 4. c. 117.

Possessor bonae fidei an usucapione dominium acquirit, qui agit possessionem dum tempore ad interpellationem lege definit. T. 4. c. 251.

Possessor incertus quomodo est. T. 4. c. 185, et c. 211.

Possessor, qui delictum in causa familiae corripit dum tenetur, et pro confesso, vel convicto habetur. T. 4. c. 317.

Possessor, qui delatus est in finem, an compellitur titulum possessionis sine edere. T. 4. c. 325.

Possessor rei alienae, condorcendo non a domino, an debeat sine possessione. T. 4. c. 314, an incipit possidere dominum. Ibidem.

Possessor rei, in rem, quam possidet, condorcit a domino, debeat possidere et dominum possessoris facit. T. 4. c. 307.

Possessor bonorum bono ad, si quis vocatur. T. 4. c. 153.

Possessor, qui nostro nomine possidet, al de iure de possessione sit, an non de iure videatur. T. 4. c. 106, an nobis interdictum competat. Vide vi. Ibidem.

Possessor bonae fidei est (quod sit, iuste possidet) in, qui auctor iudice comparat. T. 4. c. 197.

Possessor violentus non est omnis in iura. T. 7. c. 1203.

Possessor pro herede. Vide, Pro herede possessor.

Possessor hereditatis quomodoque iustus amplius, quoniam fecit de suo propter eorum hereditatem, compensat. T. 7. c. 6-4.

Possessor pro amplius. Vide, Pro amplius possessor.

Possessor hereditatis, qui creditibus hereditatis solvit suo nomine, non hereditario. T. 7. c. 673, et seq.

Possessor an cogitur proferre titulum sui possessionis in rei vindicatione. T. 7. c. 747, et c. 728.

Prior possessor, licet male fide possederit, in causam possessionis praefertur domino, vel creditore. T. 7. c. 1375.

Possessor hereditatis id, quod indebitum solvit, reputat petitor hereditatis. T. 7. c. 673.

Possessor hereditatis de suo creditibus hereditatis solvit, id compensatur. Ibidem.

Possessor habet ius possessionis, et per consequens dominum possessionis. T. 1. c. 1012.

Possessor rei alienae, qui prescriptionem accipit sine auctoritate facit, et adversus compellitur. T. 6. c. 68.

Possessor qui societatem cum sociis opus, quomodo an possessor fiat sine possessor. T. 4. c. 748.

Possessor actiones quoniam debitorum. T. 7. c. 996.

Possessor hereditatis petitor. T. 7. c. 361.

Possessor edicti pro prima quo. T. 4. c. 143.

Possessoris auctoritatem bonae fidei, possessionem, nec intermissionem non interruptit. T. 5. c. 117.

Possessoris condicio melior est in pari causa. T. 6. c. 310.

Possessoris melior causa est in re pari. T. 5. c. 371.

Possessor bona fides exigit in usucapione. T. 5. c. 693.

Possessoris semper melior causa est in iure. T. 5. c. 477.

Possessoris quae melior est, durior petitoris: petitoris vero non est petitor, nisi in occupaverit. Ibidem.

Possessoris eius semper est petitor, etiam si non occupaverit petitor. T. 4. c. 186.

Possessoris causa in pari delicto auctor est. T. 4. c. 181.

Possessoris casibus prodest 30. anacum praescriptio. T. 1. c. 145.

Possessoris Carbonianus an debet possessoris hereditatis petito. T. 4. c. 92.

Possessor, et petitor an Carbonianus debet. T. 4. c. 102.

Possessoris hereditatis tenetur versus heredes actione negotiorum gestorum, cum de suo non sit, an etiam repulsiore. T. 7. c. 673.

Possessor, qui interdictum vici, non interdictum onus privandi, sed petitor. T. 7. c. 1337.

Possessor bonae fidei, an ex re ipsa acquiritur, quod sibi liber homo acquirere non potest. T. 1. c. 1035.

Possessoris esse aliud est, aliud esse in possessione. T. 1. c. 192.

apud Possessoris litem prodest hunc remanet. T. 4. c. 160.

Possessoris rei durior actio in rem. T. 3. c. 185, et c. 186.

Possessoris bonae fidei esse, quod est iuste possidere. T. 4. c. 197.

Possessoris an fructus epistolae, qui quod decessit, an alii tradidit, quod non tradidit. T. 4. c. 325.

Possessoris foedi, vel alterius rei qui proreus regit dominum ut in foedo sit, desinere possidere. T. 4. c. 307.

Possessoris, qui vi deiecit, quomodo possidet. T. 7. c. 1217.

Possessoris hereditatis id, quod solvit, reputatur petitor hereditatis, et ex retentione rerum hereditarium sibi satisfactorum. T. 7. c. 673.

Possessoris coeque liberatur si, qui possessionem amittit. T. 5. c. 779.

Possessoris possidet quia dicitur. T. 5. c. 200.

pro Possessoris simpliciter possidet for, et primo, qui solvit dominum decessit eorum possessionis. T. 7. c. 667.

gen Possessoris possidere. T. 7. c. 670.

Possessoris, captivitas debitas non solvitur, dominio praedictum excidit. T. 8. c. 101.

Possessoris duo an eisdem rei in iudicio esse possint. T. 1. c. 187.

Possessoris, et amphyteuticarii differunt. T. 8. c. 330.

Possessoris, idem, amplexus. T. 4. c. 19.

Possessoris bonae fidei, et male fidei in quibus differunt, et in quibus non. T. 6. c. 1208 et seq.

Possessoris omnes post litem contestatam sunt praedicti. T. 5. c. 320.

Possessoris, vel de malis causis rei non possidet quia pro solido dolo, vel pignore. T. 6. c. 1205.

Possessoris qui viam publicam amittit. T. 6. c. 654.

Possessoris in pari causa petitoris esse. T. 3. c. 334.

Possessoris successores honorum qui. T. 3. c. 362.

quo Possessoris, vel domini an esse possint ejusdem rei, et quomodo. T. 3. c. 168.

Possessoris pignorum. T. 7. c. 721.

Possessoris in civitatibus quoniam sibi. T. 8. c. 37.

Possessoris actores qui sibi. T. 1. c. 155.

Possessoris iudicio qui victus est, lo petitoris iudicio actoria postibus fump debet. T. 4. c. 117, et 218.

de Possessoris iudicio. T. 7. c. 1337, et seq.

Possessoris iudicium cum criminis quidam commune non habet. T. 3. c. 162.

Possessoris cum petitorio aliquando cumulat. T. 8. c. 786.

Possessoris iudicium. T. 7. c. 437.

Possibilis, et impossibilis eodem qui sibi. T. 7. c. 199.

qui Possidit pro herede, cum non esset heres, fundum hereditarium, de iure non est in possessione, si vero heres fundum ab eo recte petat. T. 4. c. 348.

Possidenda ejus rei, quoniam ignorans vult sit, an habebimus alimonem. T. 4. c. 127.

Possidendi iustam causam qui habent, et qui non T. 3. c. 433.
 Possidendi iustam causam qui habent, inter eos datur utilis commotio dividendi causa. T. 3. c. 432.
 de Possidendi rebus auctoritate iudicis. T. 3. c. 449.
 de Possidendi bonis auctoritate iudicis, seu venundandi. T. 7. c. 1332.
 ex Possidendum bonorum prius auctoritas quod, et quanta ostendit. T. 8. c. 589.
 Possidenda auctoritate non aut possessor ampliat, vel abolet. T. 8. c. 775.
 Possidenda meliorem auctorem conditionis in pari causa. T. 4. c. 865.
 Possidendi causa melior est, eam de loco eorum queritur. T. 4. c. 447, et c. 555.
 quod Possidendi, non statim accipitur. T. 5. c. 117.
 quod Possidendi meo nomine, an possim solo auctoritate alicuius nomine. T. 4. c. 264.
 Possidendi est sine habere. T. 4. c. 182.
 Possidendi, ac locare in quo distat. T. 5. c. 153.
 Possidendi pro emptore, pro herede, pro possessore, pro donato, pro derelicto, pro legato, pro dote, et pro suo. T. 8. c. 447.
 Possidendi aliud est, aliud sine nomine possidendi. T. 1. c. 373.
 Possidendi praeterea qui dicitur. T. 2. c. 491.
 Possidendi auctoritate qui dicitur. T. 1. c. 373, et T. 3. c. 447.
 Possidendi quid. T. 7. c. 318.
 Possidendi pro aliis qui dicitur. T. 8. c. 103.
 Possidendi vitium qui dicitur. T. 2. c. 497.
 Possidendi etiam an videtur, qui solum meum emptori bonae fidei etiam videtur. T. 5. c. 110.
 Possidendi commodus est, quam petendi. T. 2. c. 329.
 Possidendi pro herede videtur, qui potest, se heredem esse. T. 2. c. 328.
 Possidendi pro possessore. Ibidem.
 Possidendi pro suo aliud est, aliud pro suo usucapere. T. 2. c. 913.
 Possidendi animo quod est. T. 3. c. 695.
 Possidendi aliud est aliud la possessione esse. T. 5. c. 114.
 Possidendi aliquid in intelligitur, qui dolo malo possidere desinit. T. 5. c. 878.
 Possidendi ubi non potest in qui ab hostibus, vel ab aliis possidetur. T. 3. c. 318.
 Possidendi pro suo, et possidendi pro emptore in quo differunt. T. 8. c. 531.
 Possidendi est communio verbum. T. 8. c. 526.
 Possidendi res, vel acquirere possessionem per eos, quos non possidemus, eorum, et in eorum non est. Ibidem.
 Possidendi commodum est, quam alio possidendi potest. T. 4. c. 1025.
 qui Possidendi desinit, fingitur aliquando possidendi. T. 4. c. 1054.
 Possidendi sua Roma, an in possessionem nulli possit in alia provincia. T. 5. c. 117.
 Possidendi pro possessore qui dicitur. T. 2. c. 318.
 Possidendi civiliter qua dicitur. T. 3. c. 447.
 Possidendi malus est, quam in rem agere. T. 3. c. 216.
 Possidendi auctoritate quid sit. T. 4. c. 196 et T. 2. c. 117.
 Possidendi civiliter quid sit. T. 4. c. 196.
 Possidendi an daturam rem mihi fore subreptam. T. 1. c. 191 an daturam possidere vale, quod est in domo mea, sed ignore ubi sit. T. 4. c. 191.
 Possidendi an desinamus voluimus. T. 4. c. 905.
 Possidendi an desinit, qui in mente possessionem alii tradidit, ut postea ei restitueret. T. 4. c. 504.
 Possidendi an possimus alio nomine. T. 4. c. 190, an possimus auctorem rem a pluribus causis. Ibidem. c. 185, an possimus alio nomine hominem, vel non auctorem, an auctorem, et in potestate nostram rogamus. T. 4. c. 269, an possimus pro amico. Ibidem. c. 123.
 Possidendi an videtur forte, qui in alyis sociis regitur. T. 4. c. 191 an videtur pater, qui in alyis sociis. Ibidem.
 Possidendi an videtur in alyis possessione annuati potest. T. 4. c. 269, an videtur, qui iura familiaritatis amici fundum agitur. Ibidem. c. 225.
 Possidendi animo rem in meliorem an desinamus, etiam si forte nobis peregre profectus sum et

ea in praesentia nostra, in oculis nostris. T. 4. c. 190.
 Possidendi etiam qui dicitur. T. 4. c. 865.
 Possidendi qui volumus, an auctorem voluntas requiritur, vel auctoritas. T. 4. c. 179.
 Possidendi mala fide aliud est, aliud in iure possidendi. T. 4. c. 189.
 Possidendi mala fide tribus potissimum modis. Ibidem. qui vult scire. Ibidem.
 Possidendi auctoritate qui dicitur. T. 4. c. 197.
 Possidendi praeterea esse, et la possessione, ante dicitur. T. 4. c. 197, et T. 7. c. 1236.
 Possidendi iusta, id est, bona fidei possessorum auct. T. 4. c. 197.
 Possidendi pro futuro, et pro repto an pro possidendi possidendi sit. T. 4. c. 195.
 Possidendi ab alio vi, aut etiam, quod auctem est, an quisquam videtur. T. 4. c. 195.
 Possidendi aliud est, aliud esse in possessione. T. 7. c. 919.
 Possidendi quid sit. T. 7. c. 1917, T. 8. c. 29.
 Possidendi qui desinit, an latius tractatur in rem. T. 8. c. 75.
 Possidendi corporalis, non incorporealis. T. 4. c. 123.
 Possidendi non potest hereditas, quam locet, quod nonnulli heredes habet. T. 4. c. 819.
 Possidendi an possit accipere pro rei. T. 4. c. 185, an possit pro pro indiviso. Ibidem.
 Possidendi possunt quoque corporalis auct. T. 4. c. 186.
 qui Possidendi pro alio, aut pro possessore, accipere non potest. T. 4. c. 819.
 qui Possidendi pro suo, utacupere potest. Ibidem.
 qui Possidendi potius, quam possidet. T. 4. c. 373.
 Possidendi nemo seipsum, sed alterum. T. 5. c. 110.
 Possidendi proprie creditur. T. 2. c. 913.
 Possidendi ut unam causam dicitur per creditorem. T. 5. c. 115.
 non amovet, qui Possidendi, etiam usucapit. T. 2. c. 914.
 Possidendi la, cujus nomine possidetur. T. 4. c. 555.
 Possidendi iusta, qui auctore Praetore possidet. T. 4. c. 197, qui ita possidet, utacupere potest. Ibidem.
 adversum quem, qui Possidendi an nulla iusta possidendi desinit. Ibidem. dicitur ad rei vindicationem cum effectu. T. 7. c. 1235.
 Possidendi res corporalis, quasi possidendi res incorporealis. T. 8. c. 691.
 Post condemnationem nullum est officium iudicis. T. 5. c. 615.
 Postori quid sonat. T. 5. c. 138.
 Posterior creditor habet jus offerendi priori credenti, non etiam jus offerendi ad a priora credenti. T. 5. c. 885.
 Posterior creditor non habet jus offerendi simpliciter emptori, qui prior creditor sua apud pignus vendidit pure conventionis. T. 5. c. 884.
 Posterior creditor habet jus offerendi emptori pignoris causa, qui antea prior credenti pignus vendidit, cum emptori pignus in rem transferret. Ibidem. et qui b. g. n. ratio. Ibidem.
 Posterior actus habet ad se prout, ut uterque deducitur in actionem negotiorum gestorum. T. 6. c. 111.
 Posterior procurator datos quando priorem excludit. T. 5. c. 93.
 Posterior scriptus in testamentis an potius sit prior. T. 5. c. 945.
 Posterior dies intercalaris, non prior. T. 4. c. 403.
 Posteriores leges, et, quando ad priores transeunt. T. 5. c. 736.
 Posteriores voluntates, conventiones, contractus, posteriora iura, posteriora scriptura. T. 7. c. 810, et seq.
 Posteriori creditori non est jus antea rei pignus emptori. T. 5. c. 885.
 Posteriori mandati quando ratio non habetur. T. 6. c. 97.
 Posteriorum appellatione quoniam constituitur. T. 2. c. 618.
 Posteriorum quod est, potestatis est, quam quod prius actum sit. T. 4. c. 197.
 Posteriorum qui licet, non semper licet primum. T. 4. c. 738.
 Posteriori epi, a quo feudum originem traxit, soli semper succedunt. T. 5. c. 598.
 Posteriorum appellatione constituitur liberi la infirmum. T. 4. c. 704.
 Postea an in appellatione cur de d. d. et, et ita qui vult dicitur de postea, sunt possit, an libere dicitur. T. 4. c. 1207.
 Postlimini sunt iura praeterea. T. 2. c. 760.
 Postlimini detinere non profecto. T. 2. c. 901.
 Postlimini iura a iura bellis separant. T. 1. c. 53, de Postlimini iure. T. 1. c. 129.
 Postlimini iura ex capto, reverso ab hostibus, restituitur usucapio, ut fongatur modo tam pro possidenda. T. 5. c. 314.
 Postlimini apud hoc facit, quam semper contra auctores res habent pro certissimas, propter quod possit in virtute Populi Romani, si qui in capto ab hostibus, eum casu alius non recuperantur. T. 6. c. 312.
 Postlimini apud hoc, ut actus de prelio non finitur anno, sed duri quando servus postliminio reverti potest. T. 6. c. 311.
 Postlimini iura est iura praeterea. T. 4. c. 27, ejus epi nonnulli fongatur. Ibidem.
 Postlimini dicitur. T. 7. c. 1462, et seq. Vide, Fictio.
 de Postliminio reversa, et redempta ab hostibus. T. 2. c. 530, et T. 7. c. 1462, et seq.
 Postliminio quid. T. 4. c. 529, et T. 7. c. 1462.
 Postliminio non habet homo liber transgredi. T. 1. c. 229.
 Postliminio unde alii dicitur. T. 2. c. 45.
 Postliminio an in pace, vel in auctoritate sit. T. 1. c. 418.
 Postliminio quid, et ad datus. T. 2. c. 45.
 Postliminio habet coepit, et datus apud hostes, licet ipse captus non fuerit. T. 7. c. 1463.
 Post. nuptias quemodo intelligendum. T. 8. c. 398.
 Postulatio contractus de reo datur, vel possit, etiam si nihil alius praeterea sequitur, Ibidem.
 Postula, postula, et postula idem. T. 1. c. 187.
 Postulatio officium imprope tam civile, quam publicum dicitur. T. 4. c. 474, et c. 535.
 Postulatio quid. T. 7. c. 373, et T. 7. c. 85.
 Postulare quid. T. 2. c. 373.
 Postulare qui possunt, et qui prohibentur. T. 6. c. 81, et c. 82.
 Postulare qui possit, et in qua Provincia. T. 6. c. 17.
 Postulare in iure non est in iure. T. 2. c. 84.
 Postulare rem ab hostibus etiam licet non constatu alim mori, aut, quod est recipi licet res postulare. T. 7. c. 1528.
 Postulare rem aliud est, aliud iudicium asserere. Ibidem.
 Postulare quoniam licet pro se, vel pro alio. T. 2. c. 53.
 Postulatio aliud est, aliud accusatio. T. 7. c. 1528.
 Postulatio amplius, quod fit a uno tantum parte, non est liti constatu. T. 8. c. 51.
 Postulatio sonat latissima pater. T. 7. c. 94.
 Postulatio pro postulatu, vel postulatu. T. 2. c. 593.
 Postulatio an illam appellatione continetur. T. 3. c. 723, item an legatum finibus relictum ad eum periculum. Ibidem. ab eadem potest inter ceteros, cum adjectione tam legat. Ibidem.
 Postulatio familiae scens ante Justitiam inter ceteros eademque poterat postulatio amittitur. T. 1. c. 41.
 Postulatio si legatum 100, dedit pluribus rebus postulatio, an singula testamento legatum videtur. T. 3. c. 731.
 Postulatio, postulatio, an postulatum Tertullianus dicit in libro de resurrectione carnis. T. 1. c. 59.
 Postulatio definitio, et etymon. Ibidem.
 Postulatio apud dicitur. T. 1. c. 127.
 Postulatio, qui post mortem sui auctoritatem, ex iura et iure, qui post testamentum est legatum iustitiam potest. T. 8. c. 83.
 Postulatio apud testamentum rumpit. T. 5. c. 86.
 Postulatio liberi auctorem heredem nomen sonat. T. 4. c. 1445.
 Postulatio alio, idem, qui non non auctoritatem, qui non non potest, sed agere sicut, vel agere iura praeterea iustitiam potest. T. 2. c. 833.

Postulatio apud dicitur. T. 1. c. 127.
 Postulatio, qui post mortem sui auctoritatem, ex iura et iure, qui post testamentum est legatum iustitiam potest. T. 8. c. 83.
 Postulatio apud testamentum rumpit. T. 5. c. 86.
 Postulatio liberi auctorem heredem nomen sonat. T. 4. c. 1445.
 Postulatio alio, idem, qui non non auctoritatem, qui non non potest, sed agere sicut, vel agere iura praeterea iustitiam potest. T. 2. c. 833.

Posthumi liberi, vel heredes institui, vel exheredari debent. T. 2. c. 127.
 Postumum de iocundis testamentis agere possunt. T. 2. c. 145.
 Postumi verbum. T. 1. c. 67.
 Postumi alii sive alii Aquilani, sive Velleiani, sive Iuliani. T. 1. c. 120.
 Postumi veri quoniam proprii. T. 2. c. 416, et c. 418.
 Postumi a liberis superstitibus differunt quatuor modis. T. 2. c. 303.
 Postumi testamentum pro exheredatione habent. T. 2. c. 1005.
 Postumi primarii agnitione testamentum sumuntur. T. 2. c. 434.
 Postumi, alii forte mortui nascuntur, quoniam instituique in rebus humanis sunt. T. 2. c. 1254.
 Postumi praeiitignatione testamentum omnino recipi. T. 2. c. 975.
 Postumi quoniam nati possunt uno statu. T. 2. c. 419.
 Postumi cognati qui alii. T. 2. c. 131.
 Postumi exheredari sive, quando, et quomodo testamentum iocundis dicere possunt. T. 2. c. 120.
 Postumi quando succedere possunt. T. 2. c. 121.
 Postumi sui le quatuor differunt. T. 2. c. 122.
 Postumi alii deditur. T. 2. c. 168.
 Postumum alium heredes institui possunt. Ibid.
 Postumillem instituitur le possessionem uode legitimi, alii nate cognati. T. 2. c. 92.
 Postumi qui sint, et dicuntur. T. 2. c. 88. appendicem posteriora. Ibid.
 Postumi abheredatione expressam. T. 2. c. 433.
 Postumi, alii liberi le quo differunt. T. 2. c. 607, et seq.
 Postumi ioceras persona edumeratur. T. 2. c. 1433.
 Postumi edictor, nescunt, agnoscuntur defuncto. T. 2. c. 905.
 Postumi a hereditate ipso iure nulla est, nec de iocundis queri ueretur. T. 2. c. 160.
 de Postumis heredes institui, vel exheredari. T. 2. c. 437, et 438, et T. 2. c. 323, et c. 407.
 Postumie non nati, liberi non nati, sive servi, quos maritum iuxta testator vel conditionem, cum liberi ad pubertatem perveniant, coheredes patris aforommatariam habere possunt, ab intestato primo gradu institui, et a substituto; nec aspersione aguntur ita tempus, qui si solentem liberi, pubertatemque. T. 2. c. 314.
 Postumie, et nati datur petito hereditatis de iocundis testamentis. T. 2. c. 120.
 Postumie nati, et sive conceptio post emancipationem filii conceptus, male exemplum Accuratus possit. T. 2. c. 131.
 Postumia ad datur querela de iocundis. T. 2. c. 441.
 Postumia ad collatio bonorum dat. T. 2. c. 85.
 Postumia alioque instituit legatorem. T. 2. c. 457.
 Postumia hereditate legitime restituitur. T. 2. c. 819.
 Postumia solum elogium adscribi potest. T. 2. c. 848, et T. 2. c. 124.
 Postumia praeiit, bonorum possessione contra tabulas a quo, et quando peti potest. T. 2. c. 454.
 Postumia praeiitio testamenti patris, alii emancipati heredes scriptae, non tamen postumum, cum aditus legatarii, sed etiam filio heredi scripto competit bonorum possessione contra tabulas, quasi commissio edicto pro postumum, idem, quasi pro postumum patrefacta via heredi scripto ad potestatem bonorum possessionem contra tabulas. T. 2. c. 824.
 de Postumie, postumorum, qui, quare ex eorum auctoritate post mortem suam locum decem mones. T. 2. c. 314.
 Postumia alioque exheredatio recta datur querela iocundis. T. 2. c. 132.
 Postumia an necesse merita patris. Ibid.
 Postumie non nati, et postumum inter emancipatos bonorum possessionem contra tabulas petere. T. 2. c. 314.

Postumus certe summa legata, pluribus satis, sive legatum multiplicatur. T. 2. c. 734, et alii alii legatum centum, pluribus satis, sive debetur sive una centum. Ibid.
 Postumia alii legatur centum, pluribus satis, an tantumdem singulis debentur. Ibid.
 Postumia a quo, et quando conferatur bonorum possessione contra tabulas. T. 2. c. 78.
 Postumorum loco qui possit. T. 2. c. 118.
 Postumorum exceptiones quatuor. T. 2. c. 130.
 Postumorum, et aliorum differentia. T. 2. c. 1447.
 Postumorum institutio. Ibid. et T. 2. c. 1001.
 Postumorum summa divisio. T. 2. c. 855.
 Postumorum genera quae sint. T. 2. c. 303.
 Postumorum diversa genera. T. 2. c. 804.
 Postumia extraneae, vel alienae iure civile non solum, nec solum heredes futuri. T. 2. c. 1253.
 Postumum opus commentaria Cajuli in libros Quatuordecim institutorum. T. 2. c. 359.
 Postumum corpus quid sit apud Testilliam. T. 2. c. 908.
 Postumus alienus qui. T. 2. c. 157.
 Postumus ut a Sino differt. T. 2. c. 55.
 Postumus institutus, aut exheredatus. Ibid.
 Postumus, et postumia le quo differunt. T. 2. c. 412, et T. 2. c. 733.
 Postumus, qui instituitur ex iure antiquo, non videtur institutus ex lege Valia, et contra. T. 2. c. 1504.
 Postumus alienus an heredes institui possit. T. 2. c. 157.
 Postumus an coheredes filii, vel sive appellatio. T. 2. c. 49.
 Postumus quando exheredari potest. T. 2. c. 82.
 Postumus alienus an heredes institui possit. T. 2. c. 471.
 Postumus, sive qui le iure est, an pro stato habetur in iure. T. 2. c. 108, quod non pro stato habetur. Ibid.
 Postumus quando natus ad bonorum possessionem sit, et quando admittitur, ut bove exheredari possit. Ibid.
 Postumus potest quod de testamentis matris. T. 2. c. 122.
 Postumus collationem testamentum potest dicitur. T. 2. c. 120.
 Postumus alienus non potest institui iure civili, sed praeiit. T. 2. c. 118, potest etiam ab intestato succedere. Ibid.
 Postumus quoque cognat manumittere et cur. T. 2. c. 877.
 Postumus est is, qui post mortem testatoris nascitur. T. 2. c. 122.
 Postumus alienus an aliorum possessor, et huius ad institutio. T. 2. c. 197.
 Postumus an semper pro stato habetur. T. 2. c. 82.
 Postumus exheredatus an rumpat testamentum. T. 2. c. 734.
 Postumus alienus an heres institui possit. T. 2. c. 157, instituitur alii legatarius. Ibid.
 Postumus agere an status sit. T. 2. c. 93.
 Postumus alienus qui sit. T. 2. c. 92, et alii instituitur. Ibid. an ei datur bonorum possessione secundum tabulas. Ibid.
 Postumus a potest exheredari sub conditione. T. 2. c. 82, an possit institui sub omni conditione. Ibid.
 Postumia, et ventor an idem sint. T. 2. c. 88.
 Postumus extraneus an institui le possessionem. T. 2. c. 92.
 Postumia extraneae an possit institui. Ibid. extraneae, vel alienae quoque sit. Ibid.
 Postumus alienus iure civili institui non potest, iure praeiitio institui potest, et admittitur ad bonorum possessionem secundum tabulas, non etiam ad hereditatem iure civili. T. 2. c. 114.
 Postumus pluribus modis potest intelligi. T. 2. c. 804.
 Postumus pro zero, vel pro postumo. Ibid.
 Postumus vivo patre natus alius est, quam filius. T. 2. c. 855, et c. 956.
 Postumus esse semper est pro stato. T. 2. c. 845, et c. 841.
 Postumus numerum inter ioceras personas, qui in rerum natura non est. T. 2. c. 619.
 Postumus alienus etiam ab intestato succedere potest, si agnus esset, aut legitimus. Ibid.

Postumus alienus iure civili institui non potest, praeiitio potest. Ibid.
 Postumus alienus, et postumus alienus quoniam sint. Ibid.
 omnes sint Potestas auctoritate brevitate costringitur. T. 2. c. 778.
 Potestatem an possit omnes causas orare. T. 2. c. 160.
 Potestatem causas orare pro quolibet, ad adversum quemlibet possunt, ad non procuratorum nomine agere. Ibid.
 Potestatem, et eorum defectio qua. T. 2. c. 1278.
 Potestatem a quo fundam videntur in adium vident, quoque auctoritate costringitur. T. 2. c. 804.
 Potestatem omnia qui subditur in lite, causae cadit, si alii patet, si in iusta, pluribus causis dimittitur in iustitiam. T. 2. c. 57.
 Potestas inquit Quatuordecim est, quod le alio legat, quam quod in testamentis. T. 2. c. 1123.
 Potestas est, quod postumus, quam quod prius actum est. T. 2. c. 197.
 Patris verbum quando accipitur pro debet. T. 2. c. 147.
 Patris verbum late significatio. T. 2. c. 447.
 Potestas patris in pietate consistit. T. 2. c. 181.
 Potestas necessarii non est conjuncta. T. 2. c. 336.
 Potestas patris est non in iustitiam. T. 2. c. 1015, et c. 1042.
 Potestas iudicis. Vide, Iudex.
 Potestas legat a maior sit, quam iudicis. T. 2. c. 127.
 Potestas gadii, juxta gadii, juxta ferrum, et ferrum est eadem. T. 2. c. 63.
 Potestas publica qui sit. T. 2. c. 85.
 Potestas periculum in iure quaerit. T. 2. c. 31.
 Potestas patris. Vide, Patris potestas.
 Potestas in filios est iuris civilis, non iuris gentium. T. 2. c. 1044.
 Potestas in servos est iuris gentium. Ibid.
 Potestas tuorum, vel eorum in alienam rebus minus. T. 2. c. 945, et seq.
 Potestas liberti patris in filios. T. 2. c. 1457.
 Potestas vivit, eorumque civium Romanorum le servos, et liberos iusta potestas. T. 2. c. 1454, et c. 1455.
 Potestas, et dominum distat. T. 2. c. 1399.
 Potestas patris dicitur le pietate consistere. T. 2. c. 129.
 Potestas domus est iuris gentium. T. 2. c. 1004.
 Potestas patris est iuris civilis. Ibid.
 Potestas patris alii vocabulo dicitur patris. T. 2. c. 619.
 Potestas patris causam improbandi dictionis praestat. T. 2. c. 951.
 Potestas ius causam iustitiae dictionis praestat. T. 2. c. 950.
 Potestas vocabulum indifferenter accipitur. T. 2. c. 879.
 Potestas ius exhereditaria non tollitur, sed ius institui, sive ius ad heredes. T. 2. c. 851.
 Potestas ius, vicium potestatis eorum personam facit, patris, et filii, vel filii. T. 2. c. 850.
 Potestas patris vicium. Vide Vicium.
 Potestas vicium boni facit, et duo pro pro habetur. T. 2. c. 1061.
 de plenitudine Potestatis potest Summus Pontifex supra jura dispensare. T. 2. c. 917.
 Potestas verbum quid significat in persona servorum. T. 2. c. 456.
 Potestas vicium eorum familiam, eorum corpus, et quasi eorum hominem facit. T. 2. c. 71.
 Potestas ius quibus modis solvitur. T. 2. c. 13.
 Potestas verbum in persona liberorum quid significat. T. 2. c. 427, et potestas qui dicitur. Ibid.
 Potestas ius, quod in liberos habemus, praeiitio est iuris Romanorum. T. 2. c. 31.
 Potestas verbum in persona magistratus quid significat. T. 2. c. 456.
 Potestas vicium uniusvici, et eorum personam intellectum dicitur. T. 2. c. 1447.
 Potestas conditio. T. 2. c. 643, et T. 2. c. 1171.
 Vide, Condicio potestatis.
 Potestatis conditio ubi potest le loquum tempus. T. 2. c. 1253.
 Potestatis conditio quoque cum aut. T. 2. c. 1099.
 In Potestatis alii qui filii, et nonquam filii in potestate patris sint, et le debet fieri, qui

Fuit in potestate patris sui, bonae propter e no-
ferre. T. 5. c. 973.
Potestate patris edegit filius, nullum ex pri-
vatis vespugum retinetur. T. 5. c. 821.
de Potestate, et in invicem consuetudina.
T. 5. c. 1271.
Potestate qui sunt, his jure esse debet to-
taria. T. 5. c. 824.
Potestatem in filios non habet mater. T. 7.
c. 1407.
Potior qui dominari non potest. T. 5. c. 969.
Potior est causa vel domus, quam bonae fidei
possessoria. T. 5. c. 451.
Potior est vindicta directae, quam praetoria.
Ibid.
Potior an sit in jure, qui prior est tempore.
T. 5. c. 580.
Potior est jure pignoris, qui prior est creditore
tempore, quia locus habet non latum in
pignore conventione, sed etiam in pignore
praetorio. T. 5. c. 1388.
Potiores qui nuntiare non possunt. T. 6. s. 969.
qui Potiores in pignore habetur. T. 7. c. 203.
et c. 388, et seq. et c. 1387.
In Potioribus facultatis potius spectatur, quam
generis propinquitas. T. 6. c. 969.
de Potioribus ad totum nominata. Ibid.
Practica faciens imbecit commendata. T. 7.
c. 1346.
Pragmatica quid, et sit. T. 7. c. 66.
Pragmatica quid sit. T. 6. c. 27.
Pragmatica fiat ad preces capitulum, vel pro-
vinciarum, vel acrimonia, vel officiorum, vel
cujusque corporis, vel universitatis. T. 7.
c. 66, et 67.
Pragmatica sanctiones unde originem ducere.
T. 8. c. 37.
Pragmatica sunt capimur ad relationem, et
suggestionem iudicem. Ibid.
Pragmatica sunt. T. 7. c. 758.
Pras provinciarum, et sui praevalit Principis,
periculis aut, multum molesta fatigari.
T. 5. c. 327.
Præbenda ecclesiis conducere quid. T. 4. c. 44.
Præbenda si dividi possit. Vide, Beneficium.
Præbenda nomine quid intelligatur. T. 5. c. 976.
Præbenda a dignitatibus differunt. T. 5. c. 983.
Præbenda, et Canonici differunt. T. 5.
c. 992.
Præbendarii penes absentibus non reservantur.
T. 8. c. 994.
Præbendarii Canonici. T. 5. c. 993.
Præbendarius colligit Regi suscipiens com-
petit. T. 5. c. 984.
Præbendarius numerus a Capitulo augeri po-
test. T. 8. c. 996.
Præbendarius quomodo sint sacerdotes, alii
sunt sacerdotes. T. 8. c. 819.
de Præbendis, et dignitatibus. T. 3. c. 902.
Præcedentia periculis et consequentibus re-
sistantur, et expiantur. T. 3. c. 127.
Præcepta filii beneficii actionis. T. 5. c. 637.
Præcepta relinquentis impium. T. 5. c. 967.
Præcepta dicta. Vide, Bulla precepti.
Præcepta proprie quid sit. T. 4. c. 723.
Præceptum sudum nullius est momenti. T. 5.
c. 638.
Præceptum, et interlocutio iudicis an idem
sint. T. 5. c. 128.
Præceptum imperialis iudicis an sit nullius
momenti. T. 6. c. 936.
Præceptum, iussum, et interlocutio iudicis, idem
aut. T. 4. c. 779, an possint revocari. Ibid.
Præsentia qui ducitur. T. 4. c. 261.
Prætere, et retine in quo differunt. T. 5.
c. 657.
Præscriptum, et praescriptum. T. 5. c. 1451.
Præscriptum vox est proprie jurisconsultorum.
T. 4. c. 866.
Præsentia pro praesentia. T. 4. c. 374.
Præsentia non cavetur de quadruplo, sed de
tantum, quod pecudum numero est. T. 2.
c. 283.
Præsentia vox legis dicitur, et vox iudicis. T. 8.
c. 567, et T. 4. c. 914.
Præsentia eligunt. T. 5. c. 152.
Hæresis vox iustis e Græcis retinetur. T. 8.
c. 1189.
Præda aliquando in publicum redigitur. T. 1.
c. 383.
Præda quid est. T. 5. c. 899.
Prædare aut causa fortitudo. T. 5. c. 388.

Præda urbana, et rustica quomodo designa-
tur. T. 5. c. 93, et c. 383.
Præda urbana quomodo dicatur edificia.
T. 2. c. 91.
Præda meritoria. Vide, Meritoria præda.
Præda tributaria, vel stipendiaria quae veni-
tur. T. 2. c. 79.
Præda rustica, et meritoria quomodo appella-
tur. T. 5. c. 463.
Præda donativa propter nuptias an conse-
quente quidem muliere alienetur, vel obli-
gatur. T. 5. c. 303.
Præda rectagula, irregularis, et stipendiaria
excepti non possunt, sed tantum tempore se-
quiri. T. 2. c. 405, et T. 3. c. 231.
Præda deserti quomodo a domine exceptio-
ribus adhibetur. T. 5. c. 323.
Præda, vasa, vasculi Rustici pignori, vel hy-
pothecae specialiter obligari non possunt. T. 5.
c. 443.
Præda Ecclesiastica est, et quando alienari po-
test. T. 8. c. 196.
Præda Ecclesiastica meris alieni causa vendi
possunt, et deinceps legi pignori, et in
solvitur dari. T. 4. c. 453.
Præda marium sine Prætorio, vel Præsidio
decreto alienari non possunt. T. 5. c. 273, hoc
est an ratione Severi. Ibid.
Præda publica, vel Rustica Senatoris, vel Do-
minici conductore non possunt. T. 5. c. 303.
Præda urbana sunt boni, et periculis in ad-
diti censuaria. T. 4. c. 846.
cum Præda urbana, et rustica regalia pos-
sessorum perire sunt facta: valui qui vi-
sum, periculis, boni, extra consuetudinem
patrimonialis defuncticulis sunt: liti ma-
rimonialis eorum rerum, quando periculis
sunt facta, possessorum pati debet. T. 4. c. 846.
Præda totalis an minuantur corporales per
impensam necessarias facies. T. 3. c. 1031.
Præda urbana a rustica quomodo differunt.
T. 3. c. 318, et c. 310.
Præda quomodo sit aut urbana, alia rustica,
Idea servitium olim sunt urbana, alia ru-
stica. T. 3. c. 281.
Præda stipendiaria, et tributaria, quae. T. 2.
c. 79, an differant ab Italia. Ibid.
Præda sine libera, alia aere. T. 4. c. 292.
Præda rustica, et suburbana, non aere ur-
bana ante Constantinum alienari credebatur.
T. 4. c. 416.
Præda urbana quae. Ibid.
Præda marium, et jura, quod de his alienen-
dis constitutum est. T. 7. c. 916.
Præda Provincialis excepti possunt. T. 7.
c. 1374.
Præda speculativa excepti possunt. Ibid.
Præda civitatis sine decurionibus. T. 2.
c. 563, olim et sole debatur in emphyteu-
tismo. Ibid.
Præda videtur pater donare filio, si ejus no-
mine es in eorum defert. T. 7. c. 518.
Præda an possit amore urbem magistratus.
T. 4. c. 46.
Præda libera nulla sunt, quae non dicant opor-
tet in eorum, et subnagare apud Censorum.
T. 5. c. 139.
Præda marium si possint vendi, vel obligari
sine decurione. T. 8. c. 148.
Prædalia jura sequi quilibet possessorum.
T. 3. c. 318, et c. 319.
Prædalia servitutis, sine præditi. Vide, Ser-
vitutes.
Prædationes qui sint. T. 4. c. 167.
Prædationes sine subiecto esse non possunt. T. 5.
c. 71.
Præditi legatum facilius admittit, quam lega-
tum pecunie. T. 5. c. 1097.
Præditi instrumentum constituit tantum instru-
mentum, quod prædignitatem comparat est
T. 5. c. 925.
Præditi appellati quomodo complectatur. T. 6.
c. 423.
Præditi non est finitio certa, et estorilla. T. 3.
c. 476.
Præditi jura qui continent. T. 4. c. 173.
de Præditi a curialibus sine decreto non alienan-
di. T. 5. c. 233.
de Præditi diversis urbana, et rustica tem-
plum, et civilium, et civilium, et civilium civilium.
T. 8. c. 337, et seq.
de Præditi temet, et de his, qui ex solis do-

minis, alique liberæ conditionis processu-
tus. T. 5. c. 246.
de Præditi Ecclesiasticis. T. 8. c. 911.
Præditi imponi possunt servitutis, non tantum
ob utilitatem, sed etiam ob amicitiam. T. 3.
c. 285.
Præditi legatis, legatis præditi non esse contineri
i. effectus. Vide, præditi. T. 5. c. 1653.
Præditi legatis non continentur præda pignori
excepta. T. 5. c. 1034.
de Præditi, et alia rebus minorum sine decreto
non alienandi, vel obligandi. T. 7. c. 380.
et c. 871, quatuor hoc opus est decreto. T. 7.
c. 381, et c. 973.
Præditi iura, vel alia iura iudicis imponere
nomine Principis, vel auctoritatem necessitudinis
nomine, sine iudicis auctoritate non licet.
T. 8. c. 57.
Præditi iudicio legatum continetur etiam servi-
tutis, vel urbanis, et rusticis præditi
urbanum legatum sit. T. 5. c. 1045.
Præditi iudicio legatum continetur et instru-
mentum præditi, et domus, qui instructor
sunt in eo præditi quod in eo præditi habet
aut causa. Ibid.
Præditi communis ab uno ex sociis pro parte
iudicis imponi, vel acquiri servitus non
potest. T. 3. c. 385.
Præditi reducta, si sequatur artem, vel
consuetudinem, quod est in eo præditi. T. 8.
c. 99.
Præditi urbanorum, et rusticorum commu-
nia. T. 2. c. 386.
Præditi urbanorum, et rusticorum jura sunt
impti. T. 4. c. 1429, et c. 1430.
Præditi rusticorum jura quae sunt. T. 2.
c. 91.
Præditi urbanorum servitutis quae sunt.
Ibid.
de Præditi urbanorum servitutibus. T. 2.
c. 363.
Præditi obligatio inter heredes, non divi-
dunt. T. 8. c. 196.
Præditi venditorum lex. T. 1. c. 878.
de Præditi urbanorum, vel rusticorum locutione,
sive rei pretium, vel dominium. T. 4. c. 330.
de Præditi artem, vel fertili impo-
sitione. T. 8. c. 545.
de Præditi rusticorum conductioibus. T. 8.
c. 323.
Præditi cana. T. 5. c. 195.
Præditi rusticorum, et urbanorum servitu-
tes. Vide, Servitutis.
Præditi rusticorum, et urbanorum periculis
non pro fructibus accipiuntur. T. 5.
c. 1108, et c. 1109.
Præditi periculis an sint in fructu. T. 6.
c. 227.
Præditi omnium urbanorum, et rusticorum
servitutis vel in superficie consistunt, vel in
sola. T. 5. c. 340.
Præditi urbanorum servitutis cum pignori
non obligari, rusticorum vero præditi
optime possunt. T. 6. c. 607.
Præditi qualitates. T. 4. c. 863.
de Præditi rusticis. T. 4. c. 1650.
Præditi urbanorum, et rusticorum servitu-
tes. T. 4. c. 861.
Præditi marces in fructu esse esse, sed
hoc fructum recipi. T. 3. c. 566.
Præditi mollis aut cere. T. 3. c. 756, et
sive quae agrosal. Ibid.
Præditi jura sunt conditiones, et qualitates
præditi. T. 3. c. 332.
inter Præditi servitutis jura quae veni-
untur. Ibid.
Præditi qualitates an neopascatur. T. 3.
c. 323.
Præditi rusticorum jura quando præditi
sunt, et quando personalia. T. 3. c. 318, et
c. 316.
Præditi servitutis an constitui possint in
re præda longe distat. T. 3. c. 328.
Præditi rusticorum jura quomodo sint. T. 2.
c. 91, præditi urbanorum servitutis. Ib.
Præditi dominus soli dari debet, vel actus.
T. 3. c. 774.
Præditi jura pro possideantur. T. 4. c. 985.
Præditi servitutis an præditi legi
tempore sequi possunt. T. 7. c. 1367.

Prædium quæ duplex. T. 7. c. 831.
Prædium iure tant ipsa præmia. T. 2. c. 699.
Prædium genera quomodo distinguuntur. T. 3. c. 350.
Prædium quando nascitur, cum esse censet, et conditione, et quantitate occupatur. T. 2. c. 896.
Prædium vendit, deservit non posse receptis colonis. T. 8. c. 304.
Prædium aliud dicitur communis, aliud servientis. T. 3. c. 353. et T. 3. c. 288.
Prædium instructum legatum. Vide, **Instructum prædium** legatum.
Prædium liberum. Vide, **Liberum**.
Prædium populare. Vide, **Populare prædium**.
Prædium dotale ad legatarium mariti testamento transferri potest. T. 3. c. 189.
Prædium dotale se, et quando alienari potest. Ibid.
Prædium domusque quodam dicitur. T. 6. c. 380.
Prædium rusticum, et urbanum. T. 4. c. 1276.
Prædium urbanum est area: qui ruri dicitur ager, area area. Ibid.
Prædium commune servitio se potest proprio, vel contra. T. 3. c. 336.
Prædium si multi prelo certo, et aliquid facerem, vendiderit, ac actu et emptio, et actio ex stipulato libi completat. T. 3. c. 384. et. c. 385. ac ex utraque lorum facit. Ibid.
Prædium sunt iura alibi credideri non obligandum defuit, et officii quæ certum metredem potius est, ac uti localis. T. 3. c. 625.
Prædium emphiteuticum inter vivos alienari potest. T. 4. c. 619.
Prædium feudale inter vivos non potest alienari. Ibid.
Prædium commune inter agri, et possessionis. Ibid.
Prædium. Vide, **Fundus**.
Prædium emphiteuticum. T. 7. c. 830.
Prædium civitatis non potest occupari. T. 7. c. 833.
Prædium patrimoniale. T. 7. c. 830.
Prædium a perquisitoris scriptum. T. 7. c. 880.
Prædium vestigiale. T. 7. c. 819.
Prædium, quod officialis comparari contra prohibitionem legis, quo casu fore vincitur. T. 8. c. 60.
Prædium commune, cuius pars iure populari est obligata, et non potest legari. T. 4. c. 704.
Prædium populi, an possit dari pignori. T. 4. c. 769.
Prædo ex eo die, qui non abnequit invasi, prout fructus: non tantum, quo vel in hoc, vel in illis, et si quo velus possessor honeste percipere potuit. T. 4. c. 101.
Prædo civile debitor non deducere potest. T. 1. c. 308.
Prædo fideiussor non est. T. 5. c. 900.
Prædo imperator non est. Ibidem.
Prædo est qui omne malis fidei possessor, non lavatur tantum. T. 5. c. 878.
Prædo, id est, malis fidei possessor est, qui invasi bona, que sciat et non esse perire. Ibid. c. 6. c. 314.
Prædo esse debet esse melioris conditionis, quam bonis fidei possessor. Ibid.
Prædo quomodo differt a bonis fidei possessor. T. 6. c. 215.
Prædo dicitur omnis malis fidei possessor, non lavatur tantum, omnia impendit possessor. T. 4. c. 1116.
Prædo non est, qui prelium nominat de suo. T. 4. c. 501.
Prædo recipitur per omni malis fidei possessor. T. 4. c. 193.
Prædo qui aut. T. 4. c. 194.
Prædo non tantum tenetur interdicto unde vi, ut restituit possessionem, et omnem eorum, sed etiam pios legitime, id est legibus solus statuta. T. 7. c. 1318.
Prædo non est, qui rem possidet, sed prædo est, qui vi possidet. T. 4. c. 700.
Prædo vel malis fidei possessor non habet deductionem vel compensationem sui crediti naturalis, nisi civilis. T. 8. c. 121.
Prædores. Vide, **Possessores**. Vide, **Malis fidei possessor**.
Prædo non procedit occupatio. T. 8. c. 598.
Prædoni, et possessori bonis fidei omne iurum auctor. T. 4. c. 366.
Prædoni omne iurum auctor in petitione bonorum. T. 4. c. 306.

Prædonis, et bonis fidei possessoris discrimen. T. 1. c. 197.
Prædonis nomine quomodo iure non constituantur. T. 8. c. 598.
Prædonis ubi quibusdam officiis. T. 1. c. 261.
Prædonis prætoris Africa officio, et omni ejusdem decore auct. T. 1. c. 69. et T. 8. c. 59.
Prædonis prætoris forma. T. 8. c. 544.
Prædonis urbi officio. T. 2. c. 361. et T. 7. c. 60. et T. 8. c. 79.
Prædonis prætoris societate non appellatur. T. 7. c. 1383.
Prædonis vigiliis officio. T. 2. c. 364. et T. 7. c. 81. et T. 8. c. 38.
Prædonis annonæ officio. T. 7. c. 81.
Prædonis maris. T. 2. c. 878.
Prædonis prætoris dicuntur Patres Imperii, et Provinciarum. T. 7. c. 68.
Prædonis prætoris duo. Ibid.
Prædonis prætoris officio. T. 2. c. 363.
Prædonis Angustalis officio. T. 2. c. 363. et T. 7. c. 77. et T. 8. c. 33.
Prædonis annonæ erant juvenes rerum fiscalium. T. 5. c. 528.
Prædonis urbis potestas quomodo se extendit. T. 6. c. 17.
Prædonis prætoris olim non erat perpetui. T. 7. c. 1324.
Prædonis prætoris sunt majores magistratus pot. Principum. T. 7. c. 1282. ab eorum societate non potest appellari. Ibid.
Prædonis comen mutatum in comen Comitum. T. 8. c. 31.
Prædonis erant sunt facio delata vel agnoscere, vel repudiare. T. 4. c. 1418.
Prædonis annonæ, et Prædonis vigiliis militum ordinis magistratus. T. 8. c. 31.
Prædonis annonæ iurisdictione ad videtur esse pars jurisdictionis prætoris urbi. T. 4. c. 34.
Prædonis prætoris parat apud omni comen forum. T. 8. c. 38.
Prædonis prætoris an assessor, ne plebei. T. 8. c. 38.
Prædonis prætoris unde comen, et dignitatem trahunt. T. 8. c. 28.
Prædonis prætoris plures arbitri Prædonum instituti. T. 8. c. 29.
Prædonis urbi imperium erant iura centumalium nullare. T. 8. c. 546.
Prædonis urbi, et magistri multum prædonis quomodo potest non parat. T. 4. c. 28.
Prædonis prætoris, plebei, vel alii apponuntur in provinciis non nisi exprobrati causa, iura annonæ peragant exactum, et iudici socii, qui sunt, renunciant, quod exprobrat. T. 8. c. 341.
Prædonis, id est, apparitionis prædonis prætoris. T. 8. c. 342.
Prædonis prætoris prætoris parat. T. 8. c. 478.
Prædonis quomodo aut. T. 2. c. 123.
Prædonis peculium habent castrorum. T. 6. c. 397.
Prædonis liberorum potestas non erat, adhibet omnia acta, et exprobrati, conferuntur scriptum cum scriptum. T. 7. c. 704.
Prædonis mæmo, nullo herede relicto, in ejus successione prætoris fisco arce PP. T. 7. c. 1201.
Prædonis publici, vel privati seguiti. T. 8. c. 447.
Prædonis dicitur apparet Prædonis prætoris. T. 7. c. 1201.
Prædonis prætoris, a ve, oris, et magistri etiam in dignitatem exequuntur. T. 8. c. 342. et c. 343.
Prædonis annonæ quæ appellatur. T. 8. c. 38.
Prædonis prætoris officio Orientis, et Illyrici. T. 7. c. 68. et T. 8. c. 38.
Prædonis maris manus. T. 4. c. 1524.
Prædonis prætoris scientia. T. 7. c. 1383.
Prædonis prætoris generalia edicta vocabatur form. T. 7. c. 1318.
Prædonis prætoris dignitas, et auctoritas locutur enarra. T. 8. c. 28. et seq.
Prædonis prætoris prætoris quomodo per teponitur. Ibidem. T. 8. c. 30.
Prædonis prætoris qui vice agunt, an habent jurisdictionem propriam. T. 8. c. 34.
Prædonis urbi Angustalis statuit. T. 7. c. 70.
Prædonis urbi remittit Prætor, si res exigit gravem sollicitudinem. T. 8. c. 681.

Prædonis vicarius agere quomodo dicitur. T. 8. c. 34.
Prædonis a colonia, municipia, conciliabula, et alia quibusdam finibus separata. T. 4. c. 340.
Prædonis urbi quæ vocatur. T. 8. c. 361.
Prædonis annonæ, et vigiliis. Ibid.
Prædonis prætoris quæ, et ejus officium. T. 2. c. 363.
Prædonis urbi omnes alios antecedit. T. 8. c. 501.
Prædonis angustalis quæ. T. 2. c. 363. et T. 7. c. 77.
Prædonis vigiliis a equestri creator ordinis. T. 8. c. 469.
Prædonis prætoris rerum summam obtinet, et vice auct. iudici. T. 2. c. 362.
Prædonis urbi quæ, et ejus officium. T. 2. c. 363.
Prædonis prætoris Africa, et Italia. T. 7. c. 69.
Prædonis Egypti. T. 7. c. 77.
Prædonis urbi. T. 7. c. 69.
Prædonis vigiliis sui structor vorberandi habet, sui vero gladii non, et rur. T. 5. c. 28.
Prædonis annonæ sui gladii benedictio spectat auctor. T. 3. c. 58.
Prædonis urbi sui gladii quomodo habetur. T. 3. c. 50. quomodo merum imperium habet. Ibid. et. 73. totius ditionem habet. Ibidem c. 46.
Prædonis vigiliis merum imperium non habuit. T. 7. c. 831.
Prædonis urbi die bar accipere imaginem principis disceptationis. T. 7. c. 1319.
Prædonis prætoris solus vice auct. iudici. Ibidem, ceteri per imaginem. Ibidem.
Prædonis prætoris auct. omni magistratum est. T. 7. c. 1416.
Prædonis annonæ per apparitionem omni exigit frumentarium pecuniarum debent urbi Roman. T. 8. c. 37.
Prædonis angustalis quæ sit, et unde sit dicitur. T. 8. c. 32. et quæ ordine sumptus. Ibidem.
Prædonis prætoris solus vice auct. iudici. T. 7. c. 478. ab eo se appellari licet. Ibid. et. T. 4. c. 289.
Prædonis iurisdictionis Orientis, et Illyrici et sub Jannico. T. 8. c. 38.
Prædonis prætoris Africa a Justiniano instituta. Ibid.
Prædonis prætoris solus habet sui decem auctoritatem militum. T. 8. c. 44.
Prædonis vigiliis spectabilia, appellatur, et lamen novissimum inter clarissimos possidet. T. 8. c. 38.
Prædonis vigiliis de criminalibus capitalibus cognationem habet, non coercionem. Ibid.
Prædonis vigiliis est cuius vice auctoritatem. Ibid.
Prædonis urbi levatum non assignat, quia nullum habet. T. 8. c. 546.
Prædonis diem, et referat quod T. 4. c. 60.
Prædonis mater post divorcium si prius potest edicere a marito agniti veli, denotatur marito debet. T. 4. c. 928.
Prædonis mulier. Vide, **Mulier pugnans**.
Prædonis equis torquere, neque damnum possunt. T. 6. c. 902.
Prædonis, et progressus per progressus promissus debeat veluti. T. 4. c. 1229.
Prædonis est parat exceptionem, vel actionem contrariam. T. 4. c. 787.
Prædonis est parat exceptionem, vel actionem iudici. Ibid.
Prædonis dicitur interplevisoria, nam interplevisoria in iudicio, et causa. T. 3. c. 173.
Prædonis dicitur proprie actionis aut. T. 2. c. 316.
Prædonis proprie non associationis. T. 7. c. 688.
Prædonis actiones. T. 6. c. 518. et T. 3. c. 296. et T. 7. c. 740. Vide **Actiones prædonis**.
Prædonis exceptiones. T. 7. c. 744. Vide, **Exceptiones prædonis**.
Prædonis actiones quæ tempore dirimuntur. T. 7. c. 684.
Prædonis urbi. T. 4. c. 1017. et T. 8. c. 173. et T. 7. c. 1413. Vide **Actiones prædonis**.
Prædonis multa cor se appellatur. T. 3. c. 173.
Prædonis nomine erit, et exceptio prædonis assignatur. T. 1. c. 110.

ea Praedictio, quam praedictio actione nominis latius patet. T. 1. c. 317.
 In Praedictio actor fit, qui se liberale in servitium agit. T. 1. c. 741.
 In Praedictio non apponitur clausula condemnationis. T. 1. c. 1211.
 Praedictio non potest appellari. T. 1. c. 281. et c. 353. et c. 357.
 Praedictio aequa praesentibus est patris et socii, licet re vera patris non sit, pro patre est. T. 1. c. 173.
 de Praedictio perire agitur, quo de hereditate agitur. T. 1. c. 173.
 Praedictio actor fit, qui se liberale in Praedictio non appellari, idem, et iohannidone. T. 1. c. 173.
 de Praedictio, idem, de actione praedictio, de pario, seu filio agnoscendo. T. 1. c. 1434.
 de Praedictio, qui pater filium in ase potestate esse adicit. T. 1. c. 1433.
 de Praedictio, qui pater filium aem esse potest. T. 1. c. 1434.
 Praedictioem species, et de praedictioem actiones. T. 1. c. 316. et seq.
 Praedictioem quod sit. T. 1. c. 143. et T. 1. c. 350.
 Praedictioem quantum distat a iudicio. T. 1. c. 348.
 Praedictioem interdictum fit publico iudicio per privatum iudicium. T. 1. c. 435.
 Praedictioem grandis Praedictioem non fecit, praedictioem facit. T. 1. c. 431.
 Praedictioem, alio Praedictioem actio. T. 1. c. 473.
 Praedictioem propositum est edicto Praetoris, quo pater cogniti filium agnoscere, qui postulat esse filium suum. T. 1. c. 1434.
 Praedictioem fecit privatum iudicium publicum. T. 1. c. 1434.
 Praedictioem triplicis est. T. 1. c. 740.
 Praedictioem non adfert res inter alios iudicari. T. 1. c. 750.
 Praedictioem civile. T. 1. c. 1219.
 Praedictioem est quicquid iudex loquitur. T. 1. c. 283.
 Praetuli officium est, non est obligat, sed ob libertat caputalem, et silevit. T. 1. c. 996.
 Praetuli tenetur ad contractus antecessores sui. Ibid.
 Praetulare quod proprie. T. 1. c. 88.
 Praetulare est prius hereditatem dare. T. 1. c. 191.
 Praetulare quod significat. T. 1. c. 682.
 Praetulare dicitur dos. T. 2. c. 437. et T. 1. c. 86.
 Praetulare verbo dicitur. T. 1. c. 1071.
 Praetulare de quo dicitur. T. 1. c. 728.
 Praetulare facit subiectum. T. 1. c. 1522.
 Praetulare heredi id quo se fecit tenetur praetulare. T. 1. c. 151.
 Praetulare an veniat in actionem familiae recondendo. T. 1. c. 705.
 Praetulare quantum legit appellari possit. T. 1. c. 168.
 Praetulare asportare ea, quod superius deducta esse alio. T. 1. c. 698. expe pure aut. Ibid.
 Praetulare nomen onus. T. 1. c. 86.
 Praetulare ius, quicquid conditio quo est. T. 1. c. 1301.
 Praetulare utrum que est. T. 1. c. 352.
 Praetulare petito non auctor emancipato repudiatione hereditatis patrum. T. 1. c. 1091.
 Praetulationem, et religionem semper dicitur nostri pro reposita, et praetulatione. T. 1. c. 86.
 ea Praetulare facit dicitur. T. 1. c. 1013.
 Praetulatione quo continuatur, et quo non continuatur. T. 1. c. 912. et c. 911.
 Praetulationem, et praetulationem. T. 1. c. 1434.
 an Praetulationem praetulerit, si heredi auctor hereditatem, et indignum, quod secum defuncti filius suo sit. T. 1. c. 353.
 Praetulationem integrum est solidum, intactum, illibatum, sine immunitate Praetulationem, quod coarctatum dicitur. T. 1. c. 905.
 Praetulationem caput iure legiti, partim iure hereditario. T. 1. c. 338.
 Praetula delatatum. T. 1. c. 909.
 Praetula amerta. T. 1. c. 1226.
 Praetula legitima. T. 1. c. 1343.
 Praetula, qui datur Alitua pro victoria, an possunt pigori obligari. T. 1. c. 538.

Praetorium sacrorum aliam speciem praetoribus non potest. T. 1. c. 1385.
 Praetoria emancipatio quod est. T. 1. c. 1196.
 Praetoria quo anno maribus, et formae temporibus. T. 1. c. 865.
 Praetorii sacri officii. T. 1. c. 331.
 Praetorii horreum fidei, et portu comminorum creator. T. 1. c. 345.
 Praetorii laborum. T. 1. c. 247.
 Praetorio villae non obligat dominum iaculum, sed quatuordecim tantum praetorio. T. 1. c. 331.
 Praetorio in actionibus sacrorum, et institutione iurum creator. T. 1. c. 334.
 Praetorum appellatio generalis. T. 1. c. 237.
 Praetoria sunt missa comita, est vicaria. T. 1. c. 623.
 Praetorium speciale suffragii qui habent, sine praetori debent. T. 1. c. 361.
 Praetori, datus de maribus, repraesentat. T. 1. c. 728.
 Praetorio longi temporis quibus non obliet. T. 1. c. 358.
 Praetorio longi temporis obliet locum habet. T. 1. c. 358.
 Praetorio longi temporis quibus in rebus locum habet. T. 1. c. 361.
 Praetorio triennali. T. 1. c. 1198. et T. 1. c. 176.
 Praetorio quinquennial non nocet minoribus. T. 1. c. 790.
 Praetorio longi temporis quibus in causis cessat. T. 1. c. 351.
 Praetori quo longi temporis excludit non tantum in rem, sed etiam hypothecarum actionem. T. 1. c. 351.
 Praetorio longi temporis minoribus non corrumpit. T. 1. c. 790.
 Praetorio quadranguli. T. 1. c. 258.
 Praetorio triennali intra Gallias necesse fuit ante Valentianum. T. 1. c. 573.
 Praetorio non profert non possidet. T. 1. c. 1175.
 Praetorio plurimum exceptio est. T. 1. c. 102.
 Praetorio, et usucapio. T. 1. c. 403.
 Praetorio longi temporis, alienante male fidei possessor, hodie creat. T. 1. c. 148.
 Praetorio alibi aliud est, quam exceptio. T. 1. c. 1175.
 Praetorio aine possessio longi temporis liti contestatione interruptitur. T. 1. c. 370.
 Praetorio tantum annorum. T. 1. c. 1194.
 Praetorio longi temporis non datur ad illud. Loca publica iura generalia. T. 1. c. 1140. unde Servius hoc loco. Ibid.
 Praetorio quinquennial ignoranti non officit. T. 1. c. 1130. accusa in longi temporis praetorptione. Ibid.
 Praetorio triennali aliam pignus rerum mobilium permittit. T. 1. c. 1182.
 Praetorio 30. annorum an temporibus Pauli Justinianum iam introducta nascit. T. 1. c. 350.
 Praetorio onus dicit. T. 1. c. 872.
 Praetorio triennali introducta primum in pare pari ad hostibus, deinde potestas ad patrem existentem constitutio. T. 1. c. 1132.
 Praetorio temporis non nocet ei, qui respondit ex causa abfuit. T. 1. c. 671.
 Praetorio 30. vel 40. annorum male fidei possessori nihil prodest. T. 1. c. 831.
 Praetorio triplicis annorum Episcopo prodest. Ibid.
 Praetorio usucapio interruptitur. T. 1. c. 831.
 Praetorio locum non habet in illis, qui ratione variationis Episcopi pendunt. Vide, Praetulationem.
 Praetorio aut mensura non habet locum in illis Ecclesiis, in quibus multiplex, varus, et incertus est numerus praedictorum. T. 1. c. 930. sed locum habet tantum in Ecclesiis, in quibus certus, et definitus est praedictorum numerus. Ibid.
 Praetorio tantum annorum a quo introducta. T. 1. c. 163.
 Praetorio illis contestatione interruptitur. T. 1. c. 773.
 Praetorio fieri initio illis opponendo est. T. 1. c. 116.
 Praetorio, et exceptio idem est. T. 1. c. 469. sed prope praetorio est exceptio perem-

ptoria, quae rem, de qua agitur, perimit, quam licet nonnulla exceptio. Ibid.
 Praetorio non tam est illa, quam perimil licet. Ibid.
 Praetorio triennali inventa ab Imperatore Theodosio. T. 1. c. 742.
 Praetorio longi temporis quomodo interruptitur. T. 1. c. 1378.
 Praetorio fieri nec exceptio distoria. T. 1. c. 660.
 Praetorio rei iudicatum. T. 1. c. 1410.
 Praetorio longi temporis plurimum fieri pro liberato. T. 1. c. 1438.
 Praetorio longi temporis alia iura curia adversaria minoris, excepta praeturbatione 30. vel 40. annorum. T. 1. c. 1261.
 Praetorio sine timore non corrumpit. T. 1. c. 878.
 Praetorio longi temporis peribet ad actiones in rem, quae sunt de praetulatione rei, non ad actiones in personam, quae sunt de debito rei. T. 1. c. 1260.
 Praetorio 30. annorum permittit omnia. T. 1. c. 1094. dicitur praetoria. Ibid.
 Praetorio longi temporis in quibus causis cessat. T. 1. c. 1380.
 Praetorio longi temporis, idem, 40. annorum iure praetoria, et 30. inter abesse. T. 1. c. 1379.
 Praetorio et opponitur adversus creditorem. T. 1. c. 1381.
 Praetorio longi temporis permittit actionem hypothecariam. Ibid.
 Praetorio longi temporis non procedit aine possessione civili. T. 1. c. 1260.
 Praetorio 30. annorum vocatur Casiodoro passim generis humani. T. 1. c. 1194. et T. 1. c. 1261.
 Praetorio 30. annorum unde praeturbetur. T. 1. c. 1261.
 Praetorio longi temporis differt a praeturbatione 30. annorum. T. 1. c. 1261.
 Praetorio 30. annorum apponit possit annos singulis annis, quibus singula actio nascitur. T. 1. c. 752.
 Praetorio 30. annorum non pertinet ad actionem finem regendum. T. 1. c. 1263.
 Praetorio 30. annorum apponit praeturbetur 40. annorum. T. 1. c. 1261. quibus casibus locum non habet praeturbetur 30. annorum, locus est praeturbetur 40. annorum. Ibid.
 Praetorio fieri obliet ea licet contestatum, sed post licet contestatum. T. 1. c. 1261.
 Praetorio, et exceptio non differunt. T. 1. c. 1410.
 Praetorio et opponitur adversus creditorem. T. 1. c. 1261.
 Praetorio longi temporis interruptitur illis contestatione. T. 1. c. 1261.
 Praetorio praeturbetur non opponitur postsententiam. T. 1. c. 858.
 Praetorio triennali interruptitur conventio, et libelli admodum. T. 1. c. 450.
 Praetorio longi temporis an curat in maiorem. T. 1. c. 455.
 Praetorio viginti annorum servatur in illis causis, in quibus auctoritas sit ad locum. T. 1. c. 406.
 Praetorio temporis quomodo interruptitur. T. 1. c. 76.
 Praetorio alibi obliet respicitur causa absentibus. T. 1. c. 38.
 Praetorio triginta, vel quadragesima enhem non curat adversus minores. T. 1. c. 69.
 Praetorio fieri apponendo est ante licet contestatum, vel tempore liti contestatum. T. 1. c. 82.
 Praeturbetur 30. annorum sector quia. T. 1. c. 998. et T. 1. c. 851.
 Praeturbetur centum annorum diffinita, imo impossibilis praeturbetur. T. 1. c. 854.
 Praeturbetur nunquam dubio modo accipitur. T. 1. c. 850.
 Praeturbetur 40. annorum sector fuit Anastasius. T. 1. c. 1368.
 Praeturbetur annorum sector fuit Theodosius Magnus. T. 1. c. 1264.
 Praeturbetur, et transactio neminem definitionem esse. T. 1. c. 1312.
 Praeturbetur interruptio. T. 1. c. 1270.
 Praeturbetur longi temporis quod obliet vi-

lium, vel ex persona est, vel ex re. T. 1. c. 165.
 Prescriptio longi temporis ubi locus est, subicitur prescriptio longissimi temporis. T. 7. c. 1264.
 Prescriptioem lator, et translationem distinet. T. 1. c. 378.
 Prescriptioem 30. annorum interruptioem bona fides, et iustus titulus requiritur. T. 6. c. 835.
 in Prescriptioem 100. annorum non nominatur tempore schismatis Ecclesie. T. 8. c. 84.
 Prescriptioem 30. annorum interruptioem tantum per conventionem exceptioem, et libellum conventionis. T. 7. c. 1267.
 Prescriptioem triennalem portione tantum ad actiones, que olim erant perpetuas, ad immateriales. T. 7. c. 1266 portione tantum ad actiones, que olim durabant in litem, vel deinceps nullis sint actiones perpetuas, eterne, immateriales. Ibid.
 Prescriptioem temporalem acquirere non potest conductor. T. 7. c. 1267.
 Prescriptioem 35. annorum ecclesiam habere infra Gallias ante Valentinianum collegam Theodosii iuvavit. T. 7. c. 1265.
 Prescriptioem longi temporis cessare, si dominus agat rei vindicationem adversus eum, qui ab eo fundum condidit. T. 7. c. 1260.
 Prescriptioem longi temporis opposi usumque actionis prestatioem. T. 7. c. 758.
 Prescriptioem longissimi temporis interdidit Theodosius. T. 7. c. 667.
 Prescriptioem longi temporis non obicit litem, qui iuvavit restitutionem in integrum. T. 7. c. 1261.
 Prescriptioem longi temporis cessare adversus vindicationem rerum privatarum Principis, et rerum juris temporum. T. 7. c. 1263.
 Prescriptioem longi temporis cessare adversus vindicationem rerum domesticarum, vel rerum, que pertinent ad sacra templi. Ibid.
 Prescriptioem fore non opposi post litem contestatam. T. 7. c. 1260.
 Prescriptioem longi temporis non interrupti omnis male fides superveniens. T. 7. c. 1254.
 Prescriptioem longi temporis non opposi agere in personam. T. 7. c. 1261.
 Prescriptioem preteritam esse annalem. T. 7. c. 1260.
 Prescriptioem 30. annorum submolevatur tam actionem, quam ignorantiam. T. 6. c. 637.
 Prescriptioem ex acquirentis morte. T. 8. c. 682.
 Prescriptioem longi temporis dominio non acquiritur. T. 7. c. 3. 0.
 Prescriptioem 30. annorum in possessione rei vi possessus defenditur. T. 1. c. 105.
 Prescriptioem 30. annorum ad tollentis actionem personalem. T. 6. c. 526.
 Prescriptioem 40. annorum finitur omnis questio. T. 7. c. 1218. quod non obicit in colono adscriptio. Ibid.
 in Prescriptioem tempore non computatur miser solita. T. 7. c. 974.
 Prescriptioem 30. annorum tollitur actio in rem, non in personam. T. 7. c. 1270.
 de Prescriptioem longi temporis, que pro libertate, et non adversus libertatem oppositur. T. 7. c. 1238.
 Prescriptioem quinquennialis. T. 7. c. 1261.
 in Prescriptioem 10. annorum requiritur possessio continua. T. 7. c. 1273.
 Prescriptioem fore opposita, iuxta statuti, so ferunt eum partibus ab emptas, accute. T. 7. c. 1300.
 de Prescriptioem 30. vel 40. annorum. T. 7. c. 1261.
 Prescriptioem quinquennialis crimen, quod edictum obicit, tollitur. T. 7. c. 1211.
 Prescriptioem 30. vel 40. annorum non potest in litem conductus adversus dominum agere in rem. T. 7. c. 1267. et seq.
 de Prescriptioem longi temporis. T. 7. c. 1256.
 Prescriptioem longi temporis tollit tantum actio in rem. T. 8. c. 2. 40.
 Prescriptioem longi temporis. T. 2. c. 591.
 Prescriptioem tempore esse composita ex parte desides, et negligentes, iuris sui contentiones. T. 7. c. 1260.
 Prescriptioem imperpetuo per se esse odiosa. Ibid.

Prescriptioem necesse negligentiis, non diligentiis, in demeritis desides, non in vigiliis. Ibidem.
 Prescriptioem varia genera. T. 6. c. 1173.
 Prescriptioem tempore observanda que T. 7. c. 1253. et seq.
 de Prescriptioem longi temporis diversis, et de accessibus possessionum. T. 2. c. 594.
 in Prescriptioem tempore computari et die, quo agi poterat. T. 7. c. 1273.
 de Prescriptioem, et eorum interruptioem. T. 7. c. 1257. et seq.
 de Prescriptioem, seu exceptionibus. Ibid.
 de Prescriptioem, seu exceptionibus, que solent obici accusatori adulteri. T. 7. c. 1233.
 de Prescriptioem, sive exceptionibus, quibus actioem civiles etiam potest, et solent. T. 7. c. 1249.
 in Prescriptioem temporalibus an possint, qui traversari cautionem. T. 8. c. 81.
 Prescriptioem verbis actus. Vide, Actus prescriptioem verbis.
 Prescriptioem verbis actio semper concluditur in 34. quod libent, dari, non dari, quod convenit. T. 5. c. 825.
 Prescriptioem verbis actio in nascitur ex articulo facto ad des. T. 3. c. 618. actio aut sic vocatur. Ibid. c. 608. et ex articulo facto, et facto. Ibid. c. 681. datur et preterito. Ibidem c. 605. et quibus contractibus datur. Ibid. c. 609.
 Prescriptioem verbis actio est comparata ad exemplum civilis. T. 3. c. 603.
 Prescriptioem verbis actio ex articulo do, ut des, similis est actio ex emptio vendito. T. 3. c. 617. ex articulo do, ut facias, similis actioem ex locato conducto, Ibid. ex articulo facias, et factas, similis mandati actioem. Ibid.
 Prescriptioem verbis actio ex, ut facias, stricta est, non bonae fidei, ut ex, ut des, T. 6. c. 618. non datur, nisi ex contractibus. Ibid. c. 609. non datur et articulo facias, ut des. Ibid. c. 610. omnis et articulo do, ut des, ut facias, facias, et facias; sed non a facias, ut des. Ibid. c. 618. similis est civilis, et datur actioem actioem habentem quoniam. Ibid. c. 617.
 Prescriptioem verbis actioem esse in senectum, et impotentem. T. 3. c. 610. etiam appellari propriam. Ibid. c. 605.
 Prescriptioem verbis actioem ex quibus contractibus datur. T. 3. c. 618.
 Prescriptioem verbis actioem ex articulo et rerum permutationum. T. 7. c. 831 et seq.
 Prescriptioem verbis actio. T. 7. c. 600 et c. 608. et c. 603. est utilis non directa. Ibid.
 Prescriptioem, et translationem in quo differunt. T. 7. c. 1212.
 Prescriptioem iudicium alioquin esse mutabile. T. 2. c. 377. qui praesens est, loci, dum socius in re communis facit aliquid, in articulo acti. T. 8. c. 321.
 Presens rei. Vide, Res praesens.
 Presens in iudicia quoniam intelligitur. T. 6. c. 167.
 Presens actor in absentem defensorum apud cognoscitur, et alios melius lavant, testatione coram testibus facta, audientur est, si in integrum restitutionem potest. T. 6. c. 129.
 Presens quoniam habetur. T. 5. c. 36.
 Presens haberi debet, qui absente est alioquin causa. T. 8. c. 809. et c. 9. 0.
 Presentialis magistratum quodam appellatur. T. 6. c. 396.
 Presentialium militum magistratus. Ibid.
 Inter Presentem, et tacetum, et inter prohibentem, vel absentem quod differunt. T. 5. c. 371.
 Presens ambobus litem addit. T. 5. c. 873.
 Presens sub, et non absente stipulationem recte constituit. T. 6. c. 424.
 Presens dicitur peboras, vel pupilli ad iudicia totum praesentis, qui absente est alioquin esse manus. T. 6. c. 826.
 Presentialis, et absentes qui dicuntur. T. 7. c. 1238.
 Inter Presentem, quibus casibus convenire oportet. T. 1. c. 79.
 Presens iudicis necessarius an sit in adiudicando iudici. T. 5. c. 316.
 Presens, et praesens omnia in rerum nature sunt certa, non etiam futura. T. 5. c. 1215.

Presens, et agendum pro consensu non habetur. T. 5. c. 1093.
 Presens rei magis, quam actio necessaria est. T. 5. c. 1270.
 Presens utroque adversariis in iudicio opus est, non voce. T. 8. c. 165.
 Presens iudicioem possit esse pro voce. Ibid.
 Presens ubi obicit, ad ipsos res pertinet, iudicium rei agitur. T. 6. c. 873.
 Presens ubi citatur, aliquibus absentibus, an iudex officio suo fungi, et tantum dicere possit. Ibid.
 Inter sua curia auctoritate an pro Presens habetur. T. 4. c. 3. 0.
 Presens consensus an requiritur in preterito ergitur. T. 6. c. 100.
 Presens tantum sunt verba, nec loqui absentes fieri possunt. T. 5. c. 1110.
 Presens uide dignatur. T. 7. c. 469.
 Presens, qui opus est utrumque probabile, in deum damnatur. T. 8. c. 705.
 Presens de crimine, procurator de bene cognoscitur. T. 6. c. 1049.
 Presens deperire non potest, sed deperendum adversari. T. 7. c. 469.
 Presens non potest esse in ea provincia, ex qua originem ducit. T. 6. c. 1056.
 Presens Antiochum, aue Syram primo. T. 1. c. 103.
 Presens provinciam tribuere vastationem meorum non potest. T. 5. c. 320.
 Presens provinciam in eadem provinciam uenire decedere non potest, apud contrahe non prohibetur. T. 1. c. 87.
 Presens provinciam multum infra provinciam aemum ducere prohibetur, et cur. T. 4. c. 846. distinctio hic quam Ibid.
 Presens provinciam abdicare an non desunt esse praesens. T. 5. c. 837.
 Presens provinciam, antiquam cognoscere adveniens successores, manum, vel totum dederit, quod extenuavit et quod postea cognoscere advenit. T. 5. c. 810.
 Presens sibi absentes optare potest, legati autem non datur a senatu. T. 6. c. 830.
 Presens a Proconule quod distet. T. 3. c. 838. et c. 839.
 Presens a quo postulatio iuxta legem dicitur, actor a quo tenetur. T. 3. c. 80. et iudicem possit dare in eum deus, qui est migratur ab eorum. Ibid. c. 119. cognoscere de maiore, an eum de minore questione cognoscere possit. Ibid. c. 119.
 Presens provinciam, an de comodato vel mutuo cognoscere possit. T. 3. c. 66.
 Presens provinciam in liberta, et comitibus iuxta dicitur possit. T. 3. c. 34.
 Presens si est in provincia civilis, an non longe abili, eum, qui concessit bonorum possessionem, ad eum venire debeat, alioquin tempore labi. T. 4. c. 351.
 Presens de quibus solus cognoscere potest. T. 6. c. 470.
 Presens quodam librum arbitrium habet cognoscere, vel iudicia dandi. T. 4. c. 431.
 Presens provinciam in eam, qui quoniam provinciam non est, est interdictio non potest cognoscere. T. 7. c. 134.
 Presens quilibet an habentis marum imperium. T. 7. c. 449.
 Presens in eum, qui non est ex provincia, de quibus non cognoscit. T. 7. c. 468.
 Presens in mutuum pecuniam possit accipere. T. 7. c. 473.
 Presens in possit in metallum damnare. T. 7. c. 510.
 Presens provinciam eum tantum insulam assignare potest, quam sub eo habet. T. 4. c. 384.
 Presens in provincia legatur vice-omni magister militum, qui sunt in Ebo. T. 6. c. 32.
 Presens provinciam habet iuxta gladii, qui deportandi non habet, nec iuxta gladii nec reorum. T. 8. c. 38.
 Presentialis bonorum nullus longior, in ea provincia, unde originem tempore, sua peculiariter concessione. Ibid. T. 8. c. 38.
 Presens omnis provinciam est, et significat etiam Provinciam. T. 2. c. 360.
 Presens nomen non est indignum senatore, quoniam comes opam Praetoris ad infirmi homines gradus. T. 5. c. 838.

Pretor pro Edili accipitur. T. 6. c. 963.
 Pretor dei actiones tam suas, quam civiles.
 T. 2. c. 380.
 Pretor plebis non alio symbolo, et probatoria
 Principis constituitur. T. 6. c. 468.
 Pretor plebis est in liberis homines qui ha-
 bet gladii. Ibid.
 Pretor iudicari. T. 6. c. 1000. et T. 2. c. 614.
 Pretor plebis quando coepit appellari. T. 2.
 c. 168.
 Pretor nec heredes, vel dominum facere po-
 test. T. 2. c. 8. 101.
 Pretor, vel Praeses eo tenetur actione ad edi-
 ctum, quod quisque iuris, qui ius imperio dicit.
 T. 1. c. 176.
 Pretor urbanus quoniam proprie appellatur.
 T. 2. c. 713.
 Pretor peregrinus. Ibid.
 Pretor de herede facere potest. T. 2. c. 219.
 Pretor fideicommissarius quoniam fuerit. T. 2.
 c. 673.
 Pretor non facit heredem, sed bonorum pos-
 sessionem. T. 2. c. 655.
 Pretor unum mandatum iurisdictionis privato,
 et magistratu. T. 2. c. 275.
 Pretor unum beneficium vult semel esse ca-
 piteum. T. 2. c. 344.
 Pretor urbanus magistratus iudicem dei more
 majorem auro iure, et in quoque, qui iurisdic-
 tionem auno mandavit, iudicem dare potest.
 T. 2. c. 325.
 Pretor bonorum possessionem dei legum tuen-
 dum causa. T. 2. c. 161.
 Pretor corrigi spectat iura civilia, ut
 quod dicitur, scripti. Id. Ubi dicitur: *Propterque*
Admiratibus libera Praetor habet. Ibid.
 Pretor ad bonorum possessionem in omni causa
 loco heredis habet. T. 6. c. 153.
 Pretor dominum facere non potest. T. 6. c. 56.
 Praetores exceptiones tantum, et replicationes
 dat, non vero actiones. T. 6. c. 73.
 Praetor ex constituto iudo concessio facit, non
 interposita stipulatione, actionem dat. T. 6.
 c. 313.
 Praetor possessionem facere potest, non domi-
 num, vel heredem. T. 2. c. 526.
 Praetor quem numerum creditorem iudicando
 sequi solet. T. 6. c. 570.
 Praetor peregrinus, qui sui iuris civis, et pe-
 regrinus dicitur, est in orbe. T. 6. c. 121.
 Praetor, vel Praeses praetore duas res magi-
 stratus municipales iniquat, et modus
 actionem, et possessionem. T. 6. c. 12. et
 c. 20.
 Praetor, sicut abstinere damno officii non vult,
 ita laetum facere non potest iure alieno
 detrimento. T. 6. c. 128. et c. 129.
 Praetor quoniam verumdam dedit in eo,
 qui de damno infuso ab illo cavet. T. 6.
 c. 63.
 Praetor conservat leges, et fideicommissa, et
 libertates testamenti faciens, eo qui in tes-
 tamento haec scripta sunt, dolo malo, in
 fraudem eorum, quibus legata, aut fideicom-
 missa, aut libertates relictas sunt, non adven-
 tu hereditatem ex testamento, ut interdicat
 legatum, et fideicommissum, et libertates, ne-
 mine ex testamento herede testatore. T. 2.
 c. 987.
 Praetor sententiam definitivam eodem die, quo
 eam dicit, mutare, vel rescindere non potest
 licet inquit sit. T. 6. c. 675.
 Praetor non prohibet ea, quae meliora de
 sunt, suprema eodem die, veluti quod ad sum-
 mas facies in lite pertinet, quae amittit
 in eius sententia. Ibid.
 Praetor eo acta post sententiam dici non mutare
 possit. Ibid.
 Praetor in Consilio imperatoris, vel iurisdictione
 uno habet. T. 2. c. 73.
 Praetor eo est, qui mandata praetoris sui dicit,
 non appellatur, et cur. T. 2. c. 67.
 Praetor advocatus edicti esse praetorem, de eo
 post magistratum, seu praetorem ipse qui
 non dicit, sed mandata praetoris iudicium alit,
 quod notandum. T. 2. c. 55.
 Praetor vinum sui civilis est, iura lux, seu lo-
 quans. T. 2. c. 39.
 Praetor quod loquatur dicamque, sui civilis lo-
 quatur. Ibid.
 Praetor dicit iura sui iura civilia. Ibid.
 Praetor college Consilio vocabatur. T. 2. c. 75.
 T. 2. c. 9

Praetor ex, cui, quando, quomodo, et in qua
 persona, et causa iurisdictionem suam
 mandavit praet. T. 2. c. 77.
 Praetor in Praetorem imperium, non habet, vel
 iurisdictionem. T. 2. c. 75.
 Praetor, vel Praetor quid magistratus munici-
 palibus sandis possit. T. 2. c. 64.
 Praetor urbanus eo gravato coactionem ha-
 beat. T. 2. c. 53.
 Praetor urbanus in ai pro Praetore editis sit,
 et permittit dicitur praetorem provinciae,
 et causa equales permittit, in tale decretum
 valet. T. 2. c. 75.
 Praetor urbanus qui habet. T. 2. c. 40.
 Praetor bonorum possessorum heredis loco in
 omni causa habet. T. 6. c. 153. et c. 561, et
 c. 62.
 Praetor semper sequitur aequalem, suae se-
 condum est. T. 6. c. 55.
 Praetor heredes non facit, ut use dominum.
 T. 6. c. 594.
 Praetor fideicommissarius. T. 2. c. 1142.
 Praetor heredes, non dominum facit,
 ipso iure. T. 2. c. 919.
 Praetor iudex est. T. 2. c. 577.
 Praetor suos tantum successores tuetur. T. 2.
 c. 1339.
 Praetor non cognoscit de criminis capitali, nisi
 iudex. T. 2. c. 590.
 Praetor libertas est in dictis. T. 2. c. 1219.
 Praetor, cui daturus est bonorum possessionem
 secundum tabulas, tria exigit. T. 2. c. 1014.
 Praetor et heredes, non dominum, idem, pro-
 pter sententiam facere non potest. T. 6. c. 1014.
 Praetor in factis dominum. T. 2. c. 164.
 Praetor urbanus qui iura habet. T. 2. c. 570.
 Praetor in reprimendi fideicommissum. T. 2.
 c. 584.
 Praetor quilibet mandati suam iurisdictionem,
 ac ab eo ad Praetorem appellatur. T. 2.
 c. 680.
 Praetor edigitur interdum spectabilibus viris,
 sed clausis scriptis. T. 2. c. 34.
 Praetor plebis quoniam magistratus erat Con-
/>

Praetoris domus publica, in quibus iudices ha-
 bitant, vel jura dicitur. T. 2. c. 1369.
 Praetore quoniam aut. T. 2. c. 702.
 Praetoris milite. T. 2. c. 826.
 Praetorum consilium alius non nudi cau-
 sator, alius iudicant. T. 6. c. 74.
 Praetoris stipulationes unum superavoc
 datur. T. 6. c. 402.
 Praetoris stipulationes quoniam aut. T. 2. c. 240.
 et c. 241.
 Praetoris actiones quae sunt. T. 2. c. 719.
 Praetoris jura dicit praetori suo bonorum pos-
 sessioni contra tabulas in aem, id est, in ha-
 reditatem totam. T. 2. c. 1075.
 de Praetoris stipulationibus. T. 6. c. 1517.
 de Praetoris pignora, et ut actionibus et
 debitorum in omni priorum pignora possit
 datur. T. 2. c. 1397.
 de Praetoris, et honoris Praetoris. T. 2. c. 244.
 in Praetoris remedia, quibus obligati laetatur,
 factum versatur, et civibus vero jura. T. 2.
 c. 304.
 Praetoris officio est imperium, quoniam Consilio.
 T. 2. c. 299.
 Praetoris officium tribus verbis continetur. T. 6.
 c. 1461.
 Praetoris de injuria mentio ubi assit. T. 2.
 c. 748.
 Praetoris beneficium. Vide, *heredem*,
 aut sine iudicio jura quatuor potio remitti
 possit. T. 6. c. 282.
 Praetoris est hominem ecclesiam sequi,
 et eligere. T. 6. c. 1530.
 sine Praetoris decreto, nisi Praetoris minor 25
 annis pectus non vendere non potest, nec
 datur. T. 6. c. 1219.
 sine Praetoris decreto tutor officio reddit prae-
 dum papillae. T. 6. c. 976.
 Praetoris est pignora dominum tueri. T. 6.
 c. 356.
 Praetoris an ait propositum, ut major causa
 eorum opinatur, ut consulat, vel minor
 restituitur, et praetorem pollicetur. T. 6.
 c. 159.
 de Praetoris septem exceptionibus. T. 4.
 c. 1010.
 Praetoris principis opera est in hoc, ut opte-
 lectur jura civilia, et adjuvat, tenetur, confir-
 mat. T. 2. c. 297.
 Praetoris quilibet iure editum est. T. 2. c. 674.
 Praetoris officium est introducere utiles ac-
 tiones. T. 2. c. 145. et secundum eas ad iura
 in rebus similibus. Ibid.
 Praetoris edictum vocatur lex nova, lae pra-
 tita. T. 6. c. 145.
 Praetoris verba non composit, ut olim. T. 2.
 c. 1341.
 Praetoris tria verba notissima, de, fieri, addit.
 T. 2. c. 929.
 Praetoris generale edicta vocentur olim for-
 mulae. T. 2. c. 478.
 Praetoris compositae Consules petebant. T. 2.
 c. 35.
 Praetorium est, et civile plurimum differunt
 inter se. T. 6. c. 1201.
 Praetorium jura quid. Ibid.
 Praetorium jura quoniam dicitur. Ibid. c. 1205.
 Praetorium jura quo differunt et jura civilia. T. 2.
 c. 977.
 Praetorium jura. Vide, *praetorium*.
 Praetorium tabernaculum dictum, quo Proprie-
 tates olim belle administrabatur. T. 2. c. 674.
 Praetorium pignus a conventionali quid differt.
 T. 2. c. 1141. quando ieter se conveniunt,
 Ibid.
 Praetorium pignus quo genere constituitur. T. 2.
 c. 956.
 Praetorium jura edicta sui civilia. T. 2. c. 39.
 Praetorium quid est. T. 2. c. 839.
 Praetorium usura. Ibid.
 Praetorium jura quae. T. 2. c. 101.
 Praetorium pignus quomodo constituitur. Vide,
pignus.
 Praetorium ibi est, ubi iudice habitant. est.
 T. 6. c. 42.
 Praetorium edictum an valet contra eum,
 qui merito sententia laborat. T. 2. c. 797.
 Praetorium versus nomen. T. 2. c. 79.
 Praetorium edicta, legum auctor dicitur a Marco
 Tulio in Variis. T. 2. c. 413.
 Praetorium decreta, Senatusconsulta non infir-
 mant. T. 2. c. 935.

Principum edicta pleniusque subsecutus
Sensuconantia, quae uiam decurabant, vel
circumfusa. T. 1. c. 1361. et c. 1364.
la Principum decreta non amper quereuo esse
consonantia. T. 1. c. 1059.
Principum statuta, et imagines quomodo elin
erigantur. T. 2. c. 21.
Prior posterior est potior. T. 5. c. 919.
qui Prior tempore est, potior est Jure. T. 5.
c. 710.
Posterior Judicium qui ex parte, multis dictio
nem habet. T. 5. c. 477.
Prior creditur. Vide, Creditor.
Prior tempore. Vide, Tempus.
qui Prior est tempore, non potior est Jure. T. 6.
c. 580.
Prior causa in pignere quondam potior est.
Ibid.
Prior tempore potior, et potior est posteriore.
T. 5. c. 531.
qui Prior est tempore, potior est Jure pignoris
regis huc non in eo tantum pignore locum
habet, quod ex contraria, vel ex pacto fir
mam, et originem, caput, sed etiam in pigno
ris pignore. T. 7. c. 1295.
Prior duntaxat modis dicitur, scriptura et inte
llectu. T. 4. c. 668.
de Priorat Argentini quoniam inter Canonice
Sacerdotum et Moniales de Portell, hodie de
Celle. T. 8. c. 817.
Priorum tempore esse potior, et quae iode
aut exceptiones. T. 6. c. 177.
Priorum tempore potior posteriori. T. 7.
c. 1387.
Priorum creditorem in causa pignoris esse po
teriorum posteriori. T. 7. c. 1213.
de his, qui in Priorum creditorem locum ac
cedunt. T. 7. c. 475.
an Priorum ordinem pignoris honorum debito
rum multa excederent. T. 6. c. 585.
Priorum Nereitae Jurisconsultus qualis. T. 2.
c. 710.
Piscia Javolentus item Jurisconsultus. Ibidem.
Privata cause legi derogare non potest. T. 5.
c. 1150.
Privata res. Vide, Res.
Privata conventio cum Jure publico nulli detra
git. T. 6. c. 451.
Privata vis que ait, et publica vis, non facit
est definit. T. 7. c. 1537.
Privata res est. Principia prope Jure suo. T. 7.
c. 977.
Privata delicta. Vide, Delicta.
Privata instrumenta que sunt. T. 7. c. 751.
Vide, Instrumenta.
Privata iudicia continent nullitatem privatorum,
et tam familiarum quippe. T. 7. c. 456.
Privata amplius pro-batone accipitur. T. 6.
c. 40.
Privata actiones civiles sunt, non criminales.
T. 5. c. 847.
Privata rationes. T. 7. c. 567.
Privati hominis voluntas potior est aequi
vis publico. T. 5. c. 531.
Privati hominis voluntas non potest legem mo
dare. T. 5. c. 531.
Privati quoniamque. T. 5. c. 585.
Privati actionis, actio est. T. 2. c. 978. et T. 6.
c. 148.
a Privatione ad habitum non est regressus,
alioquin subinde renascitur filia, nec
nullus esset illius finis. T. 5. c. 571.
a Privatione ad habitum, et a Privatione dicunt,
non est regressus. T. 5. c. 850.
Privata accepta pios datur, quoniam deo, vel Re
publicae, aut cur. T. 5. c. 851.
Privati actionibus actionem actionis non
contrari, certumque est. T. 5. c. 847.
Privata comparatio civitatis in milite. T. 7.
c. 613.
de Privatis adfinitis. T. 7. c. 1363.
de Privatis carceribus inhibendis. T. 7. c. 1011.
de Privatis iudiciis, quae ex maleficio oriuntur.
T. 7. c. 1057. et seq.
Privata iudicio an publicum prejudicium fieri
possit. T. 6. c. 486.
Privato in possit dari nomen Imperio. T. 3.
c. 780.
Privatorum contra legem auctoritate non ac
ceptur. T. 5. c. 1180.
Privatorum pacta publicum Jure mutari nequit.
T. 5. c. 395.

Privorum castro auctoritate legum non ha
bet adversus legem ipsam, et Jure publico.
T. 5. c. 1180.
Privorum Jure facile mutatur privatorum con
suetudine. T. 5. c. 395.
Privorum concessio iudicem non facit. T. 6.
c. 503.
Privorum conventio Jure publico non derogat.
T. 6. c. 491. et c. 580. et c. 621.
Privorum conventio potest aboleri exilium
privatum, quod receptum est Jure publico.
T. 7. c. 1325.
Privorum petitiones legum auctoritate non
renascitur. T. 7. c. 461.
Privorum hominum non est iudicem facere,
sed legem, aut magistratum. T. 7. c. 1200.
Privorum concessio legum auctoritate
non contrari, id est, non plus contra auctori
tatem legum. T. 7. c. 1325.
Privorum pacta quavis hodie dantur in
emphyteusim, tamquam in toto Jure vinctusque
distantur soli prae Jure civitatis, quod ex sole
in emphyteusim dantur. T. 7. c. 501.
Privatum, aut publicum commodum defendenda,
an, et quando, procuratorum dare possit. T. 6.
c. 101.
Privatum Jure quod maxime spectat. T. 2. c. 13.
quodque sit, et unde colligatur. Ibidem.
Privatum Judicium per Jure publicum fieri
debet, est, disceptatio prima, quam publicum, et
prima moveatur. T. 7. c. 1056.
Privatum inter, et sicut an ad differantia.
T. 6. c. 167.
an Privatum collata donatio an sit debita.
T. 1. c. 773.
Privatus ampe obliet iustitia. T. 6. c. 613.
Privatus an ab eo, cum qui sit res, ius, ius
pactum dicit. T. 6. c. 51.
Privatus hereditatis venditor in quo dicitur a
sacris, qui hereditatem vendit. T. 4. c. 835.
Privatus potest procuratorum omnium rerum
auctum facere. T. 3. c. 77.
quando Privatus, vel sacra dabitur an de
betur concessio possit, vel debeat. T. 6. c. 167.
Privatus si vendat, emptor agnoscat cupit
religiosus. T. 5. c. 653.
Privata unde dicta. T. 2. c. 40.
cum Privatus non est excommunicatus, si tamen
excommunicatus. T. 2. c. 518.
Privatum usumque utroque an licet. T. 2. c. 38.
Privatum nomen iustitiam potest, et complen
torem exori meo ex alio marito filiam, quod
proprio est privatus. T. 6. c. 167.
Privatus an iustus nuptias inter se contrahere
possit. T. 6. c. 938.
Privatus, et privatus liberorum loco habentur.
T. 1. c. 472.
Privatus dignitatis concessio ad successores
non transeat. T. 8. c. 210.
Privatus dignitatem publici commodi, et
salutis necessitates obstat non possunt.
T. 8. c. 197.
Privatus dignitatem ordine servande. T. 6.
c. 353.
Privatus quoniam. T. 7. c. 61.
Privatus personam non mutatur ea tempore.
T. 6. c. 384.
Privatus sacri. T. 6. c. 177.
Privatus eorum, qui militum, vel adrocto
nem expleverunt. T. 8. c. 207.
Privatus enim, qui perficitur militibus, ma
jore sunt, quam eorum, qui militatur. T. 2.
c. 836.
Privatus militum, et veteranorum. T. 2. c. 531.
Privatus illustrium. T. 6. c. 847.
Privatus decursum. T. 8. c. 121.
Privatus philosophorum. T. 6. c. 555.
Privatus ecclesiasticum Principis. T. 6. c. 354.
et seq.
Privatus concessio orphazopropheta, sive ac
taria, vel ecclesiis, aut proceribus, seu sec
undis, aut monasteriis, etque ceteris do
mibus etiam a rebus Jure coram ad eorum
usumque viri religiosissimi prohiberi, et
impediri, vel ad aequi, qui post aut
ipse loci successores, et pertinentibus.
T. 1. c. 21.
Privatus thesaurum antiqui. T. 1. c. 120.
Privatus decursum, fieri, veteranorum, militum,
et ecclesiasticum aut paronali. T. 1. c. 307.
Privatus ecclesiasticum confirmata. T. 6. c. 492.
Privatus 11. Totum vocat, quod de suo la

tum persona in omnia tempora consequitur.
T. 1. c. 307.
Privilegium injuria privatorum a me dari non
solum, loquitur Trajanus apud Papiam. T. 5.
c. 384.
Privilegia vocantur, quae veterani habent,
aut ad eorum liberos quoque spectant. T. 5.
c. 861.
quod Privilegium habet decursum pro ceteris.
T. 5. c. 873.
Privilegia, et concessio, quibus privis ex te
stamento Jure reliqua sunt Jura iudicia
salutis, favore scilicet ultimam voluntatum.
T. 6. c. 311.
Privilegia creditorum privilegiorum quoniam
sunt, et quoniam competunt. T. 6. c. 358.
Privilegia personarum solum in heredem trans
mittuntur. Ibidem.
Privilegia facit. T. 6. c. 850.
Privilegia denique possunt, non ut Jure novum
tribuant, sed ut eorum conservent. T. 9.
c. 983.
Privilegia semper restrictum accipiuntur, et fa
cile ambiguntur. T. 6. c. 554.
Privilegia Principum tunc dari, et nulli aut
fieri, et demum. T. 3. c. 124.
Privilegia dantur tributorum Augustis, quod ha
bet Augustus. T. 5. c. 859.
Privilegia quondam ex parte sunt, quondam per
sonae, et ideo quondam ad heredem trans
mittuntur, quae causae sunt, quae personae
sunt, ad heredem non transeunt. T. 6. c. 531.
c. 611. et c. 611.
Privilegia personarum, et testamentorum qui ha
beant. T. 4. c. 408.
Privilegia iacta concessa, an concessus ma
nibus originis concessio. T. 3. c. 14.
Privilegia dantur. T. 7. c. 382. et seq.
Privilegia adfinitis propter publicas necessitates
per publico praestatur, et promittitur multis
in Italia de iudicibus, et de privilegio sacri.
T. 7. c. 1436. et c. 1437.
Privilegia studiosis concessa. Fideiici coactio
tutosa. T. 7. c. 758.
Privilegia ecclesiastica soli Christianis Ca
tholicis competunt. T. 8. c. 16.
duo Privilegia quondam tituli aut concessant,
quondam terminantur. T. 6. c. 772.
Privilegia curiae. T. 8. c. 553.
Privilegia creditores quoniam dantur. T. 6.
c. 183. et c. 725.
Privilegiarii creditores quoniam beneficium praes
entant. T. 6. c. 583.
Privilegiarii creditores qui sunt. T. 1. c. 382.
et T. 7. c. 1323.
Privilegiarii, vel potestatem, aut etiam in actione
iudiciali, vel potestatem, aut etiam in actione
negotiorum gestorum. T. 6. c. 584.
Privilegiarii privatus creditores privilegiarii non
perferunt. T. 6. c. 736.
Privilegiarii adfinitis privilegiarii privilegio
non utitur. T. 7. c. 628.
Privilegiis Imperatorum argumentum est male
dum. T. 8. c. 856.
de Privilegio domus Augusti, vel rei privae.
T. 8. c. 311.
de Privilegio urbis Constantinopolitanae. T. 8.
c. 521.
de Privilegio corporum urbis Romae. T. 8.
c. 384.
de Privilegio eorum, qui in sacro palatio mi
lites. T. 8. c. 384.
de Privilegio ecclesiasticorum. T. 8. c. 385.
de Privilegio confirmanda et novo Regis. T. 8.
c. 880.
Privilegia exactiones, quod papae debet, sive
aut latente, sive protulente, quoniam via
t. T. 6. c. 758.
de Privilegio sacri. T. 7. c. 379. et c. 1531. et
seq.
de Privilegio dotis. T. 7. c. 380. et c. 1326.
Privilegio suo usufructuque reuocari potest.
T. 7. c. 1310.
qui Privilegio suo afficit, non videtur in eo
dem causa aut. T. 2. c. 550.
Privilegium flet est inter omnia conditiona pri
mum locum tenere. T. 6. c. 1056. et T. 7.
c. 379.
Privilegium auctoritate quae habere potest. T. 1.
c. 394.
Privilegium tempore proprio non est privile
gium. T. 1. c. 382.

dem traxerit extra suam provinciam, vel in homines aliasque provincias. T. 3. c. 73.
 Procurator potest de alio cognoscere. Praeses una potest. Ibid.
 Procurator portam Romanam ingressos deponit imperium. T. 3. c. 120.
 Procurator mittitur in provincias, quas tribuit, ut reliquis populo, vel armati. T. 3. c. 70.
 Procurator est spectabilis, Praeses clarissimus tantum. T. 3. c. 70.
 Procurator voluntatem jurisdictionem exercere potest, aliam extra suam provinciam. Ibid.
 Procurator Africam omnium Procuratorum fuit maximus. T. 3. c. 1319.
 Procurator jura omnia confert in auge Legatus. T. 3. c. 556.
 quod Procurator ut legatus habet, ut comprehenderit mandata jurisdictionem. Ibid.
 Procurator omnium fugebat per vice Praesidis. T. 3. c. 44.
 Procurator officium, et eade dicitur. T. 3. c. 363.
 Procurator legatum habere propriam jurisdictionem. T. 1. c. 14.
 Procurator Legatus. Vide Legatus Procuratoris.
 Procurator Legatus post mandatum sibi jurisdictionem in dandi iudicio non habet, nisi 74 lego. T. 6. c. 36.
 Procurator major est imperium, quam Praesidis. T. 3. c. 19.
 Procuratoris sententia simpliciter per eminentiam intelligitur Procurator Africæ, et procuratoris provinciarum, amine Africa. T. 7. c. 1319.
 Procurator habuit sacrum auditorium, ut Praefectus urbi. Ibid.
 Procuratoris Legati nihil proprium habent, nisi a Procuratore illi mandata sit jurisdictioni. T. 4. c. 873.
 Procuratoris legatus hoc speciale est, ut ab ipso ad Provinciam procurator. T. 3. c. 546.
 ut Provincialis, et Veneti, ita Praefectus comes alibi vixit significari placet. T. 3. c. 33.
 Procurator quod licet legatus, non licet Legatus sine lego. T. 3. c. 873.
 Procurator hoc jura datus est, ut statim, alioque urbes egressus est, statim eodem pervenit in provinciam, habentem jurisdictionem voluntarii. T. 6. c. 18.
 Procurator dabantur plures legati. T. 2. c. 546.
 Procurator una provincia, Cauti orientis plures mandabantur. T. 3. c. 53.
 Procurator Palatinus. T. 5. c. 522.
 de Procurator Capadociae. T. 3. c. 500.
 de Procurator Macedoniae verba Clericus. T. 5. c. 839.
 Procuratoris. T. 7. c. 76.
 Procurator omnes sunt spectabiles. T. 3. c. 307.
 Procurator inter, et Praesides differentia. T. 4. c. 475.
 Procuratoris aliam, atque egressi erat pomerium urbis, facibus, et insulgis imperii Romani titulus, et jurisdictionis voluntaria. T. 3. c. 839.
 Procurator in quibus distat et Praesidibus. T. 3. c. 839.
 Procuratoris militi Senatus in eorum provincias. T. 5. c. 838.
 Procuratoris, et qui ad appellatur. Ibid.
 Procurator erat alibi, Praesides vero alibi, idem, electi. T. 5. c. 839.
 Procuratoris et senatoribus amebatur, Praesides vero ex equibus Romanis. Ibid.
 Procuratoris hodie non amplexus, quam ex facibus, ex hincioribus atque. Ibid. verba Josephi hoc quo. Ibid.
 Procuratoris non habebat jura gladii, vel chlamida, idem, alia militaria: Praesides vero habebant jura militaria, atque jura gladii. Ibid.
 Procuratoris erat annui magistratus: Praesides vero perpetui. Ibid.
 Procuratoris provincia serie obtineat, et eorum Senatus. T. 6. c. 18.
 Procuratoris, et Legati potum quere iudices dare possunt. T. 3. c. 65.
 Procuratoris quam iudicium. T. 8. c. 33.
 Procuratoris qui jurisdictionem, et qui jura mandabant ante negata. Ibid.
 Procuratoris, qui erat majores, quam Praesides, omnes spectabiles, potuerunt cognoscere de causis ab eis. T. 3. c. 85.

Procedere quid nobis non licet sine lego. T. 3. c. 1100.
 Proculi iurisdictionis quanta fuerit auctoritas. T. 3. c. 730.
 Proculi auctoritas, sive alieno bona fide possessorum compertis alioque, quam ex re possessorum, col dominum auctoritas, quoniam. T. 6. c. 526.
 Proculi benignitatem auctoritatem amplius auct, et scilicet mandataria datur etiam modum commensurata equa ad statum pretium, non ultra. T. 6. c. 352.
 Proculi sententia quæ. T. 5. c. 699 et c. 700.
 Proculi auctoritatem, permutatorem auctoritatem non raro, una diluatur corroborat, ut venor est. T. 6. c. 381.
 Proculi auctoritatem, et Caudam de usceptione pignora tradidit credidit, et postea e delecto subrepti, et venditi, discedit tollitur, et applicatur ratio. T. 6. c. 540.
 Proculi Nervæ successit. T. 3. c. 730.
 Procurator aliena seggia militumque posse. T. 7. c. 74.
 Procurator quod modum militumque. T. 6. c. 933.
 Procurator rerum alienarum interdum fuit coheredum. Ibid.
 Procurator aliam consequitur dicitur. T. 7. c. 728.
 Procuratoris species conductio. T. 5. c. 813.
 Procuratoris aliorum negotiorum accipere sequitur Senatus. Ibid.
 Procuratoris species conductio esse constituit. T. 7. c. 838.
 Procuratoris quid. T. 3. c. 853.
 Procuratoris, quæ Episcopi eorumque ratione visitationis, praesentibus non possunt. Ibid.
 Procurator Caesaris in de capitibus rursus cognoscere possit. T. 1. c. 387.
 Procurator ager. T. 3. c. 387.
 Procurator aliorum non est. T. 5. c. 181.
 Procurator a defensoris differt. T. 3. c. 373.
 Procurator, et capitor differt. T. 6. c. 953.
 Procurator versus cavere non debet. T. 1. c. 141.
 Procurator praesentibus, vel absens dari potest, et nuda verba, idem cum certis, non solemnibus. T. 3. c. 953.
 Procurator in rem suam fieri potest, qui emittitur potest. Ibid.
 Procurator voluntarius quæ dicitur. T. 1. c. 141.
 Procurator voluntarius, qui se aliam seggia offert, rem ratam dominum habitum cavere debet. T. 6. c. 953, et T. 1. c. 141 et c. 306.
 Procurator, qui agendum causam accipit, dominum defendat arbitrio boni viri. T. 5. c. 94.
 Procurator tantum dominum actionem mandati, vel negotiorum gestorum ab delictis accipit. T. 5. c. 181.
 Procurator aut ad litem, aut ad omne negotium, aut ad partem cogit, aut ad rem emittendam datur. T. 6. c. 953.
 Procurator litem aut in rem suam constituit, aut in rem mandatoris. T. 2. c. 748.
 Procurator actio non alicuius auctoritatem defendere, sed et rem ratam dominum habitum sententia cogitur. T. 5. c. 953, et c. 1128, et T. 1. c. 141.
 Procurator actio versus auctoritatem de rale, et debitorum mandati. T. 1. c. 141.
 Procurator est aliorum negotiorum administrator. T. 1. c. 199.
 Procurator negotiorum recte pacis, partem, quæ dominus potest, et socii per accipiem doli, non per exceptionem pacis. T. 3. c. 748.
 Procurator, aut cogitor, qui litem instrumentis adversum parti prodidit, ut potest. T. 6. c. 1070.
 Procurator Caesaris in Syria fuit Pontius Pilatus. T. 1. c. 387.
 Procurator potest in rem ratam dominum habitum dederat adversum auctoritatem cognoscere. T. 6. c. 953, et T. 3. c. 1128, et T. 1. c. 141, et T. 4. c. 318.
 Procurator Caesaris, vel rationalis. T. 2. c. 308.
 Procurator catholicus quomodo appellatur. T. 3. c. 179.
 Procurator facili negotii esse quæ in ea provincia, et quæ est ortus. T. 3. c. 1037.
 Procurator, idem, curator. T. 3. c. 608.
 Procurator, et curator republicam idem. T. 3. c. 328.

Procurator quomodo constituitur. T. 3. c. 398.
 Procurator ad administrandum se aliam populi heri possit. T. 1. c. 385.
 Procurator ad agendum, vel defendendum ac etiam alioque. Ibid.
 Procurator locupletis, et idoneus cogitur satiare, et etiam reus locupletis. T. 2. c. 330.
 Procurator Caesaris quomodo videtur fongl praesidis Praesidis. T. 5. c. 1526.
 Procurator Caesaris quomodo jurisdictionem habet, et quando non. T. 5. c. 1525.
 Procurator facit, qui et rationalis dicitur, (sicut ille hincioribus) deinde causae ad faciem potest. T. 5. c. 846.
 Procurator facit, vel Caesaris, et curator respiciunt qui differt. Ibid.
 Procurator vel frumentarius, vel curator frumenti comendat in quo differt ab Edili plaris. T. 5. c. 945.
 Procurator vel frumentarius, Differt, Curator frumenti comendat.
 Procurator falsus quæ dicitur. T. 3. c. 408.
 Procurator non defendit litem alienam, et tutor in quo differt. T. 5. c. 781.
 Procurator absens conventor ab proprietate debitorum, quæritur ad accipiem potest, quod non eibi, ad domino absenti debet. T. 3. c. 911.
 Procurator quicquid gerit, ad omne in re domini consistit, in administratione rerum domini. T. 3. c. 387.
 Procurator maxime datur ab advocate. T. 5. c. 912.
 Procurator salarioris quæ. T. 5. c. 912, et T. 6. c. 302.
 Procurator salarioris. T. 5. c. 912.
 Procurator non datur ad accusandum, multo magis non datur ad defendendum. T. 5. c. 1289.
 Procurator si potest dominum fructu colligat, et exagrorum, quas mos in usus sua convertit, et debet assensum suarum. T. 6. c. 302.
 Procurator, qui per defensionem filii defensionis mandati mulieris, conventus ex stipulato, ad procuratoris aliam subditi exceptionem Senatus, aliam Valeriani repulsiore doli mali, ab habent actionem mandati adversum mulierem, ut comendat quod solvit mandati mulieris. T. 3. c. 408.
 Procurator agendo mandati adversum mulierem, ut mulier potest exceptionem S. C. Valeriani in potest se fieri replicatione doli. Ibid.
 Procurator, qui litem agendo mandati est, non potest cum rursus alii mandare, alioque procuratoris facere. T. 3. c. 373.
 Procurator in rem suam revocari non potest in quibusdam causis. T. 6. c. 302.
 Procurator manere voluntario fongitur. T. 3. c. 931.
 Procurator, qui actione inseri capiti tempore ad administrandum per causam administrationis, eadem quoque se tenet post solum mandatum, vel post depositum officium. T. 3. c. 971.
 Procurator, qui stipulator aliquid ex re domini, cum eibi, ad domino est stipulatus. T. 5. c. 977.
 Procurator quomodo salariorum potest. T. 5. c. 912.
 Procurator mandato constituitur. T. 5. c. 912, et T. 6. c. 101.
 Procurator aliam, qui est in hincioribus, praesentibus, procuratoris sententia esse videtur. T. 6. c. 96.
 Procurator re integre revocari potest. T. 5. c. 104.
 Procurator quæ ex causa mulieri potest. T. 5. c. 93.
 Procurator litem contestationem dominus litem effectus est, idem, reus, aucto litem est ejus, eamque jam ex quodammodo nomine constituit. T. 5. c. 92, et c. 93.
 Procurator ante litem contestatam procuratoris in rem suam facere non potest. T. 5. c. 104.
 Procurator si privatorum causa ad litem faturari daret potest. Ibid.
 Procurator in rem suam datus loco domini est per senatus. T. 6. c. 105.
 Procurator litem contestationem dominus litem ef-

Scilicet, et ad negotium publicum alium totum recte facit. Ibid.

Procurator eo nomine obligatorem domini, et in alium, obligare possit. T. 6. c. 643.

Procurator 99, et quando, et quibus se arguit alius procuratorem legem, vel constituta possit. T. 6. c. 54.

Procurator datus ad agendum cavere debet de rato, maxime si de mandato dabitur, et dolo, vel in interdictum. T. 6. c. 165.

Procurator specialiter datus ad agendum dicitur a procuratore omnino tutori, cui generaliter libera rerum administratio commissa est. T. 6. c. 649.

Procurator voluntarius, id est, qui sine mandato abestis, et ignorantia organa gratia, se autem rerum agere, quasi facti de rato, et utilitatem ejus, cum forte expendi res ejus quodam distracti potius, quam servari, cum tempore, et mora periculum, deteriorum futurum erant, si alibi iniqua ex se evictio emerit, id videri possit per amplius. T. 6. c. 526.

Procurator saltem alium nomine, quod tamens aliena defendit. T. 6. c. 543.

Procurator negotiorum, et procurator litium in quo differunt. T. 6. c. 120.

Procurator velis deponi, vel plurium, vel omnium in potestati possit. T. 6. c. 59.

Procurator ad litem non solum, sed domino, id est, a mandati vocat, aut vincitur. T. 6. c. 363.

Procurator presentia cavet iudicium sibi tantum, vel dominum pro eo. T. 6. c. 56.

Procurator ad litem alium de id litem, sine rem aliam, nisi de id litem aliam. T. 6. c. 64.

Procurator ad negotia semper de id rem aliam. Ibid.

Procurator legatum quocumque tempore alium procuratorem facere potest. Ibid.

Procurator litium, non actualem, cui causam actio tantum est mandata, nisi prout domino paciscendo de eo obesse, neque prodere potest, et cur. Ibid.

Procurator non possit ad iudicium accipere. T. 6. c. 94.

Procurator, qui juri contra subjecta esse est, nec actionem, nec exceptionem nobis acquire potest. T. 6. c. 53.

Procurator presentia qui dicitur. T. 6. c. 96.

Procurator abestis non tantum iudicium sibi cavet, sed etiam rem tantum haberi. Ibid.

Procurator in re magis momenti alium procuratorem facere non potest. T. 6. c. 54.

Procurator datus ad agendum debet satiare de rato. T. 6. c. 94.

Procurator qui recte non datur ad actionem, quem non jure, et non omnia cum effectu habet. T. 6. c. 96.

Procurator se ignoratibus nobis sequitur, et qui se casus id permittit. T. 6. c. 326.

Procurator, et defensor in quo differunt. T. 6. c. 94.

Procurator datus ad vendendum, et tantum acquiritur potestati, et pares actiones producit. T. 6. c. 321.

Procurator litium, vel litem quod alium procuratorem facere potest, et quod non. T. 6. c. 54.

Procurator ad litem defendendum, et tantum acquiritur potestati, et pares actiones producit. T. 6. c. 321.

Procurator in litem alienam datus, qui apertissime dominum non mandat, et adversarius jurandam deferat, si videtur, jurandam adversarius deferat non audit, etiam si inferat emulorum de rato. T. 6. c. 873.

Procurator, qui agit alio nomine esse litem contestatum, quodam cavere debet de rato. T. 6. c. 1265.

Procurator, vel defensor, vel defensor ad adversarium jurandam inquit, non tantum, qui se veritatem ignorare potest. T. 6. c. 873.

Procurator, qui alio nomine de sibi aperta nominatione facit agit. T. 6. c. 1062.

Procurator actoris non auditur, nisi saltem de rato, de mandato ejus non constet. T. 6. c. 1285.

Procurator vel defensor jurare non cogitur. T. 6. c. 873.

Procurator recipere non cogitur litem contestari, et auditur contestationem, sive stipulationem iudicium solvi ut rem non defensor communi, quod si res est. T. 6. c. 830. et c. 840.

Procurator, qui alterius nomine agere administratorem accepit, procurator, qui generale mandatum habet, id promittere debet in sua persona, quod et in aliorum. T. 6. c. 309.

Procurator ad impetrandum, et contradicendum quo dicitur. T. 6. c. 861.

Procurator potest acquire possessionem pro alio. T. 6. c. 916.

Procurator meus mihi debet pecuniam et causas mandati; contra inter eos, et cum retroceperit quod commisit, et se utatur quasi mutui, ad id mutuum. T. 6. c. 625.

Procurator aut constituitur in rem meam, aut in rem suam, et in casu emptiois accipit. T. 6. c. 273.

Procurator Caesaris in quibus causis iudicem dat, et in quibus non. T. 3. c. 57.

Procurator, qui ageret sine nomine, se inquit potestatem, et tunc, quomodo, ut in causa in edictum, procurator, in domum. T. 3. c. 84. ius inquit potestatem, et impetum, aut, quod, et quod eductio ipse solus tenetur. T. 3. c. 54.

Procurator an alteri potest, vel stipulari, vel petere possit. T. 3. c. 640.

Procurator in omnibus esse est pro domino, nisi et procurator in rem suam. T. 3. c. 80.

Procurator datus ad hoc iudicium digne actionem presentem, de rato actum, et iudicium solvi, quomodo videtur datus ad agendum, vel defendendum. T. 3. c. 108.

Procurator se mandato domini vendidit, et cavet de re tradenda quod causa sufficit. Quomodo, an domino compulsi alius se vendit in emptorem, in emptum in domum actus et emptio. T. 3. c. 571.

Procurator rei alienae, vel curator in testatore adice, Quod quomodo. T. 3. c. 87.

Procurator, vel defensor in rem adiam datus, et constituitur, tantum actus iudicium. T. 3. c. 1039.

Procurator meo nomine mihi etiam ignorat possessionem acquirit, et tutor, et curator. T. 6. c. 176.

Procurator, qui est doctus sine satisfactione. T. 6. c. 590.

Procurator ignorantis domini deteriorum conditionem facit suo potest, puta, dominum esse obligatum obligare non potest. T. 6. c. 341.

Procurator se in ea causa, quam agit, vel agit alio nomine, litem esse possit. T. 6. c. 321.

Procurator an litem esse possit in causa peritenti ad eum, ejus negotia gerat. Ibid.

Procurator quodcumque gerit pro mortuo domino, ignorat, aut mortuum esse, ad rem habetur. T. 6. c. 316.

Procurator Caesaris fuit iudex rerum fiscalium totum, et privatum. T. 7. c. 1233.

Procurator Caesaris se habet iudicia dandi potestatem. T. 7. c. 1200.

Procurator regulariter alium procuratorem dare non potest sole litem contestatum. T. 7. c. 1195.

Procurator Caesaris iudex est inter factum, et privatum. T. 7. c. 1193.

Procurator rem domini emere vetat. T. 7. c. 463. et c. 813.

Procurator constituit cum venditori, quod non constituit. T. 7. c. 815.

Procurator, et adsertor in quo differunt. T. 7. c. 1373.

Procurator actoris tantum cavet de rato, id est, rem tantum domini habilem, non procurator rei. T. 7. c. 1231.

Procurator, ad litem potest procuratorem facere post litem contestatum. T. 7. c. 643.

Procurator, et omnino in quo differunt. T. 7. c. 771.

Procurator facit, vel procurator rei privatus, qui recipiatur dicitur, et subditus, et iudex competens in causa libertatis, et servitutis, sed non in causa ingenuitatis. T. 7. c. 1238.

Procurator meliorem conditionem facere potest, non deteriorum. T. 7. c. 591.

Procurator, vel mandatoris, qui quid solvit se mandati, id respicit contraria sententia mandati. T. 7. c. 800.

Procurator Caesaris catholicus dicitur, tantum generalis. T. 7. c. 351.

Procurator, qui habet generale mandatum, potest iurisdictionem deferre, arguere, solvere, pacisci, aliter, et pignori obligare, et exposit, et cavere obligatorem. T. 7. c. 600.

Procurator omnino est mandatoris. T. 7. c. 800.

Procurator ad negotia potest alium procuratorem facere post litem contestatum. T. 7. c. 643.

Procurator Caesaris catholicus dicitur, tantum generalis. T. 7. c. 351.

Procurator Caesaris de causa status non cognoscit. T. 7. c. 681. sed et in causa honorum, vel hereditatis mota apud Procuratorem Caesaris incidit quodam status de se cognoscere potest. Ibid.

Procurator Caesaris quidem specialis fuit, et dicitur procurator vicinorum hereditatum. T. 7. c. 1096.

Procurator sole litem contestatum molari potest. T. 7. c. 656. et c. 659.

Procurator post litem contestatum non potest mutari. T. 7. c. 650.

Procurator post litem contestatum dari potest et totum, qui contestatione fit litem dominica. T. 7. c. 657.

Procurator debet prout dolo, et culpam alium levissimum. T. 7. c. 799.

Procurator, et gestor in quo differunt. Ibidem.

Procurator, qui habet generale mandatum, potest transigere deinde causa, et solvere, et aliter, et pignori, et alio per alia petere, sed non donare, transigere dimittendo causa. T. 7. c. 851.

Procurator facit et cogitur, et deceptor nati cum faciat. T. 7. c. 1216. Celsus dicitur Procurator generalis, et huius oportere catholicum. Ibid.

Procurator constituitur contra actionem, ut emolumentum litem ad eos rediret, vel in rem ipsam procuratorem. T. 7. c. 1474.

Procurator privatus litem est iudex rerum fiscalium. T. 7. c. 127.

Procurator summus rei. T. 7. c. 810.

Procurator Caesaris, aut Quomodo, vel Legatus Proconsulis, an se mandato Proconsulis possit fungi vice Proconsulis. T. 6. c. 872.

Procurator generalis an possit transigere. T. 6. c. 563. an possit iurisdictionem deferre, solvere, pacisci, aliter, pignori obligare, et permutare. Ibidem.

Procurator sepe pro gestore accipitur. Ibid.

Procurator summus rei est procurator Caesaris. T. 7. c. 429.

Procurator Caesaris non est competens iudex inter privatum. T. 7. c. 1197.

Procurator, qui generale habet mandatum, novare, et delegare potest. T. 7. c. 137.

Procurator semper cavet de rato. T. 6. c. 793.

Procurator se promittit jurandam solvi, atque ita promittit nam se ad solvendum, se cogit defendere dominum, aut omnimodo subire iudicium. T. 6. c. 806.

Procurator rem vendidit, et emptori causam nomine post mandatum meum, quomodo, an ego, qui mandavi, habeam actionem ad vendit, et se tenere actione ex emptio. T. 6. c. 817.

Procurator se possit admittere honorum possessionem. T. 6. c. 828.

Procurator datus in alium procuratorem possit constituitur. T. 6. c. 827.

Procurator est actor abestis nomine. T. 6. c. 55.

Procurator debet habere iurisdictionem inter factum, et privatum, non vice, Privatum. T. 3. c. 78.

Procurator Caesaris in Syria Pontus Paphlagonia erat. T. 6. c. 87.

Promittare sibi aliquid aliud constinere. T. 5. c. 363.
 Promittere debet. T. 4. c. 67.
 Promittere pro dote scripi. Ibid.
 Promittere integras orationes et promittere manus dote testis. T. 7. c. 153.
 Promittere minus est, quam epodere. T. 7. c. 149.
 Promittere, et promittere in idem aut. T. 1. c. 588.
 Promittere ac Sececa minus est, quam epodere. Ibid. quia ratione pia est, quia ratione minus, et quia ratione idem omnino. Ibid.
 Promittere de se quisque debet, non de alio. T. 1. c. 113.
 Promittere quia dicatur. T. 4. c. 284.
 Qui promittit habere licere, non simplex absolutum promittit, idem, non veri, et se acturum, et curatorem, ut per omnia habere licet, sique illi fecerim omnia promittit, perinde casibus generaliter conceptis aut stipulatio. T. 2. c. 556.
 Promittit non tantum, qui stipulatio promittit, et qui pascitur. T. 4. c. 654.
 si promittit, et stipulatio, ex qua iure civili nascitur actio et stipulatio. T. 2. c. 734.
 Pro mortuo habetur in, quibuslibet pascitur a creditibus, prosequitur, et valet. T. 8. c. 104.
 Promittitur, expulsi. T. 4. c. 267.
 Promittitur, et componere quid differat. T. 1. c. 11.
 Promittit usum non debetur. T. 1. c. 153. et T. 7. c. 706.
 ex Promittit non obligatur populus. T. 1. c. 163.
 ex Promittit interdum non datur conditio. T. 7. c. 759.
 Promittitur quid vel. T. 1. c. 163. et T. 2. c. 770. et T. 8. c. 102.
 Promittitur non est, si alia quibus solvetur, quibus in creditum non iur. T. 1. c. 163.
 Promittitur non debetur solutio. T. 4. c. 1033. et T. 7. c. 706.
 Promittitur aliud est, aliud mutuum. T. 3. c. 759.
 Promittitur, et otiosum. T. 7. c. 1396.
 Promittitur est quod contractus. T. 2. c. 758. et T. 8. c. 108.
 Promittitur data quod significat. T. 7. c. 606.
 Promittitur prima persona nullum esse vocatum. T. 4. c. 958.
 Proinde curam olim perperatam matrimonio suscipiebatur. T. 7. c. 883.
 Pro summa latio conditio non potest solvi frumento, non item pro frumento vinum. T. 8. c. 706.
 Prosciari dicuntur iudices. T. 4. c. 383.
 Prosciari, et dicere idem est. T. 4. c. 374.
 Prosciari et alium verba, quibus heredes solvi promittuntur. T. 7. c. 807.
 Prosciari aliud est, aliud testator. Ibid.
 Prosciari magistri. T. 8. c. 169.
 Prosciari deo genera. T. 7. c. 840.
 Prosciari solum solum prosciari via. T. 4. c. 448.
 Prosciari, et statim idem possunt. T. 4. c. 392.
 Prosciari. T. 4. c. 155.
 Pro sciari, et sciari, antea differentia inter duo. T. 4. c. 879.
 Prosciari causam omnia rebus honesta. T. 6. c. 116.
 Prosciari testes aut idem et causa matrimonii. T. 8. c. 511.
 Prosciari non debet perperatam aut sciari. T. 7. c. 154.
 Prosciari minoribus moderata castigatio in iudicio permittitur. T. 7. c. 154.
 Prosciari pro sciari accipitur. T. 8. c. 1000.
 de Proprietate emendationis. T. 7. c. 154.
 Proprietate proferitur interitus in actionibus, et in alia quibusdam contractibus. T. 8. c. 133.
 Proprietate arithmetica, et proportio geometrica quod differunt. T. 8. c. 850. et c. 851.
 Proprietate geometria servatur in distributionibus, arithmetica servatur in commutationibus. T. 8. c. 844.
 Proprietate arithmetica quod est, et quod geometria. Ibid.

Proprietate universalis in iure nulla est, quam non viciat, et quandoque perdit officium. T. 7. c. 1535.
 Proprietate quid est, et significat. T. 8. c. 158.
 Proprietate, interpres accipitur pro animi destinatione. Ibidem.
 Proprietate in L. cum in plura, §. licet, prescriptum significat, non finem, et animi destinationem. T. 2. c. 104.
 Pro possessione dicitur est. T. 6. c. 27.
 Pro Possessore qui possidet. T. 7. c. 1344.
 Proprius qui fuerit. T. 3. c. 37. et c. 75.
 Proprius omnia bella administrabant, quorum tabernaculum Prætoris quodam spectabat. T. 8. c. 839.
 Proprius nomen indiguum non est conciliari viro. T. 3. c. 838.
 Proprius equum sit metus in libro nostris. T. 3. c. 87.
 Proprius causa vindictis et sociis. T. 8. c. 745.
 Proprius glia sui iure divisionis, alia proprie iura amittunt. T. 5. c. 1065.
 Proprius id tantum debetur, quod peti potest. T. 5. c. 609.
 Proprius, si autem dominum Prætor non facit. T. 1. c. 1013.
 Proprius quod dicitur. T. 1. c. 300.
 Proprius ac tenetur servare locutionem ab usufructuario. T. 6. c. 449.
 Proprius ac si usufructus cautionem de refectione damni infecti adit dominum petere possit. T. 6. c. 449.
 Proprius usufructus caret de viro soli. Ibidem.
 Proprius et conciliat de petito anni, ac de locat, quod fructum debetur; neque ac contrarius usufructus caret de petito deducit, quod proprius debetur, sed quod soli tantum debetur. T. 4. c. 861.
 Proprius eadem proprietate dominica acquirere potest usufructum, qui alterius est. T. 4. c. 1095.
 Proprius ac tenetur onere usufructuarius indebita prestare, eo mortuo, aut sine usufructu cum proprietate confuso. T. 3. c. 905.
 si Proprius ago sum, re mutata, non desistit proprius. T. 3. c. 734.
 Proprius, qui servituti acquirere potest, non autem consensu usufructuarius imponere possit. T. 3. c. 284.
 Proprius, idem, dominum, est hoc ceperat. T. 6. c. 71.
 Proprius duplex est, sola, et plena, quam et sola. T. 2. c. 969.
 Proprius momento constituitur. T. 5. c. 78.
 Proprius communium rerum omnibus patet. T. 3. c. 80.
 Proprius ubi habet commune non possessione. T. 1. c. 145. et T. 6. c. 387. et T. 4. c. 186. et c. 198.
 Proprius omnia adscribit alteri; omnia non adscribit. T. 5. c. 76.
 Proprius esse fructus quod est. T. 5. c. 556.
 Proprius sola. Vide. Nuda proprius.
 Proprius verborum non semper in iure contra observatur. T. 8. c. 636.
 Proprius est pars facti. T. 6. c. 121.
 Proprius, et usufructus in quod differunt. T. 4. c. 1355. et T. 3. c. 748.
 Proprius praesentat, et retrahit ad se possessionem. T. 8. c. 201.
 Proprius nuda rei vindicationem perit. T. 3. c. 189.
 Proprius plene interdum legata intelligitur sub nomine suo, et usufructu. T. 3. c. 999.
 Proprius, et possessione quod differunt. T. 4. c. 189.
 Proprius plena iurum nomine significatur. T. 3. c. 1000.
 Proprius est ac ut tantum causae contingere possit. T. 4. c. 187.
 Proprius, et dominium in idem aut. T. 4. c. 189.
 Proprius et pure legata est, et ad legatarius pervenit, quomodo usufructus aut heres instituitur. T. 3. c. 978. et seq.
 Proprius acquirit non admittit ius adscribere. T. 7. c. 877.
 Proprius ac dominium in differat. T. 1. c. 1013. Vide. Dominum.
 Proprius plene quomodo aut. T. 4. c. 701-702.

Proprius, et momenti quod ordinis et agendi. T. 1. c. 50.
 Proprius, et usufructus multum differentia. T. 3. c. 377.
 Proprius pars, acut alio, adscribitur parti, non personae. T. 5. c. 76.
 Proprius vindictio. T. 3. c. 169.
 Proprius, et possessionis multa quod est, de qua prima reprobatur. T. 8. c. 115.
 Proprius ac si usufructus acquirere, vel imponere prout possit. T. 3. c. 284.
 Proprius plene duntaxat partes, usufructus, et proprius. T. 3. c. 982.
 in Proprius causae demonstrat Sece observatur. T. 3. c. 377.
 Proprius nam tantum huiusmodi causae, nam causam, nam auctoritatem. T. 3. c. 187.
 Proprius causae proutque possessione est. Ibid.
 Proprius dominum, quod quis non habet, interdum tamen venditur, et traditur prout alii, transferitur in alium. T. 4. c. 297.
 Proprius vindictio. T. 2. c. 648.
 Proprius fandi quod dicit, vel fandum, vel proprius simpliciter, prout dominum dicit. T. 3. c. 988.
 Proprius, ac dominum ager egrediatur. T. 4. c. 412.
 Proprius et possessione dicitur erroris bonum aliter. T. 7. c. 1248.
 Proprius autem, et usufructus duplex differentia respectu prout adscribitur. T. 5. c. 76. et T. 4. c. 706.
 de Proprius, vel quasi proprius interdum quidem. T. 5. c. 389.
 de Proprius legata est, aliter usufructus sub conditione. T. 8. c. 647.
 de Proprius controversia etiam disceptat et mensuratur. T. 3. c. 355.
 si Proprius separatim esse possessionem. T. 4. c. 196.
 de Proprius olim agitur apud pedem iudicem, de possessione apud Prætorum. T. 7. c. 1348.
 si Proprius communis separator. T. 5. c. 1065.
 Proprius ac si usufructus agitur sine libertate. T. 3. c. 558.
 Proprius ac si mutuo separator. T. 1. c. 227.
 Proprius homini soli esse. Ibid.
 Proprius ac si bona esse dicitur, quod peti potest. T. 6. c. 90.
 Proprius oppositum motus. T. 6. c. 303.
 Proprius istatior quod non est, si necesse est alioquin dicit. T. 6. c. 918.
 Proprius alioquin debet legi prout solutio. T. 4. c. 678.
 Proprius soli soli non est, quod et aliter commos est. T. 4. c. 678.
 Proprius proprius non servit. T. 5. c. 367.
 Proprius ac si usufructus agitur. T. 5. c. 718.
 Proprius via quod est. T. 7. c. 1347.
 Proprius, siue defunctio causae iure permissa esse. Ibid.
 Pro praesentia ejus, quod cui restat, in eam tractantur actiones, et obligationes activae, et passivae. T. 3. c. 651.
 Pro praesentia et tempore restat. T. 3. c. 257.
 Pro praesentia jurisdictionem ac sit, cum ac eadem partium adit iudex incompetens. Ibid.
 Pro praesentia quod sit. T. 3. c. 100.
 Pro praesentia omnia promittitur est. T. 3. c. 442.
 Pro praesentia est defunctio, in barones apud restat ut cogatur. T. 5. c. 936.
 Pro praesentia sua factio, quam restat. T. 8. c. 107.
 Pro praesentia verbum expendendum est. T. 6. c. 388.
 Pro praesentia alii quod est. T. 4. c. 886.
 Pro praesentia, qui dicitur, et qui damat. T. 7. c. 1574.
 Pro praesentia quibus solemnibus sit. T. 8. c. 134.
 Pro praesentia bonorum. T. 4. c. 376.
 Pro praesentia, et distractio bonorum debitoris, ante iudicem, qui sit sub huius, quam possessionem servatur. T. 7. c. 1231.
 Pro praesentia infamiam est, eorum nomine sit. Ibid. hac neque nomine est si Tabula appellatur sectio. Ibid.
 Pro praesentia bonorum quomodo sit. T. 7. c. 936.
 Pro praesentia bonorum debitoris mori comparat. T. 7. c. 1381.
 Pro praesentia bonorum debitoris. Vide. Bonorum debitoris praesentia.

Proscriptorum bonis peti non posse, ultro dari
T. 1. c. 181.
Proscriptorum, seu damnatorum bonis. T. 7.
c. 1874. et seq.
Proscriptores sive publici. T. 6. c. 269.
Proscriptores frumentarii. Ibid.
Proscriptores equorum. Ibid.
Proscriptores publicorum functionum. Ibid.
Proscriptores rerum. Ibid.
Pro socio actio. T. 4. c. 509.
Prostrata. T. 4. c. 135.
Prostrata maris generalis forma. T. 8. c. 545.
Prostratus an officium vindictis. T. 3. c. 364.
Prostratus an officium, et lantibus ne offi-
cium, quod differre ait inter se. T. 3.
c. 367.
Prostratus ne officium ad quid pertineat. Ibid.
Prostratus vice officium an quis suo iure pos-
sit. T. 3. c. 361.
Prostratus aqua veli vitia eripere, quod
spatium interuenientem ait. Ibid.
Prostratus magis liber esse debet. T. 8. c. 508.
Prostratus manum quibus casibus vincio po-
test solari. T. 8. c. 333.
Prostratus est, ut lant, aut magis videtur. Ibid.
Prostratus in motus prohibiti. T. 3. c. 309.
Prostratus liber, et gratia quid sit. T. 3. c. 361.
Prostratus servitus quae sit. T. 3. c. 308.
Prostratus, et lumen in quo differat. T. 7.
c. 1369.
Prostratus, et laetitia lege soluta. T. 8. c. 307.
Prostratus testis esse non possent. T. 7. c. 746.
Prostratus committit omnia, praeter
soluti ius, quod ait prostratus, vel dubius. T. 7.
c. 1367.
Prostratus qui possidere possunt. T. 6. c. 540.
Prostratus sunt prostrata, quod Graeci labris
T. 2. c. 478.
Prostratus qui aiet. T. 3. c. 705.
Prostratus qui. T. 8. c. 361.
Prostratus, et domusorum Principe differ-
rentia, et dignitas. Ibid.
Prostratus bonum quid. T. 7. c. 617.
Prostratus nec prostratus. T. 3. c. 103.
Prostratus lites quid. T. 7. c. 657.
Prostratus pro excedere potest. T. 2. c. 651.
Prostratus praesentibus relictis. T. 8. c. 874.
Prostratus ius. T. 7. c. 804. et c. 807. qui ha-
bet, et qui non habet. Ibid. c. 804.
Prostratus, et diathymum. T. 1. c. 262.
Prostratus dumus, si volens ait, sit continen-
ter intermedium domus. T. 3. c. 1043.
Prostratus multum est, quod vulgo saepe crederet.
T. 8. c. 470.
Prostratus appellat vestibulum. Ibid.
Prostratus et instrumentis relinquatur. T. 8.
c. 494.
Prostratus quid. T. 8. c. 495.
Prostratus dignitas. T. 8. c. 333.
Prostratus quid. T. 8. c. 744.
Prostratus actus est praetoris. T. 7. c. 805.
Prostratus, quod de Mania Aricia, moit Ce-
lonus Romae, explicatur. T. 2. c. 729.
Prostratus vicium. T. 3. c. 460.
Prostratus in gestore, quod litem rapit, nolle
est. T. 4. c. 514.
quod Prostratus non possent, si dunt vi quidem
maiore, nec casus maiores, quos nullus praes-
tat. T. 7. c. 703.
Prostratus vocat equis. T. 8. c. 4185.
Prostratus quid est. T. 3. c. 79.
Prostratus dicta Thema a Graecis. T. 7. c. 456.
Prostratus vestigales. T. 1. c. 139.
Prostratus praesentes, et prostratos necos di-
ferunt. T. 8. c. 178.
Prostratus rector. T. 8. c. 136.
Prostratus procol Italia ponit. T. 8. c. 357.
Prostratus dicta quales. T. 8. c. 498.
Prostratus omnes urbes regem, quosque obser-
vatum sequi debent. T. 3. c. 339.
Prostratus, quae habet Senatus. T. 3. c. 878.
Prostratus Caesaris, et prostratus Senatus diffi-
rent. Ibid.
Prostratus interdicere. T. 7. c. 1191.
Prostratus quibus interdicitur a iudice, lit et
Romae, et litem litem interdicit statim
Claudius. T. 8. c. 495.
Prostratus non sequens est in quantitate
asurum. T. 4. c. 796.
Prostratus qui dicuntur. T. 3. c. 856.
Prostratus ea potest servitute imponere
praefixi eius. T. 3. c. 283.

Prostratus magistratus. Vids. Magistratus.
Prostratus procuratoris Caesaris sunt asse-
lasi. T. 7. c. 782.
Prostratus agri vineam non poterat. T. 7.
c. 1337.
Prostratus magistratus dicuntur potestates.
T. 3. c. 548.
Prostratus ex quo iure erat domus. T. 7.
c. 470.
Prostratus magistratus nec ex recepto qui-
dem Principis per se, vel per aliam personam
quidem possunt acquirere, praeter ea, quae
sunt actus sui quodam. T. 8. c. 46.
Prostratus ea possunt acquirere solum opus.
T. 4. c. 730.
Prostratus praedia. T. 7. c. 1357. Vids. Praedia.
Prostratus, multum quod. T. 4. c. 444.
Prostratus tria genera. T. 8. c. 178.
Prostratus solum autem prostratus, solum
praedictis. T. 1. c. 476.
Prostratus divisio sub Augusto Tiberio facta
quella. T. 3. c. 840.
Prostratus solum autem Caesaris, solum Senatus,
Iulius Theophilus. T. 8. c. 838.
Prostratus solum des ordinarij iudices dicuntur
iudices iudicum in Novellis. T. 7. c. 1187.
Prostratus per vestium, reges per gladium
tradi. T. 8. c. 630.
Prostratus solum mittit legatos Caesar. T. 8.
c. 829.
Prostratus validiores, et ferociores, vel agre-
mores Caesar in sua potestate retinet, pal-
celliores vero reliquit Senatus. Ibid.
Prostratus solum dioceses Egypti habet. T. 7.
c. 829.
Prostratus solum mittitur ateri, et laegali pro-
vincialibus. T. 8. c. 44.
Prostratus quia iudicum possent dare. T. 8.
c. 41.
Prostratus nemo generaliter de suo iure exhi-
bit potest ad comitum. T. 8. c. 44.
Prostratus homines non tollere, aut alidere
prostratus leges, an aliquo modo possent esse
verum. T. 1. c. 445. et c. 446.
Prostratus homines tollere provinciam legis.
T. 7. c. 901.
Prostratus verbum commune est actoris, et rei,
et iurisque dum de iure suo expiratur, pro-
vocat, et proclamant ad iudicium qui caput,
provocat. T. 8. c. 888.
Prostratus nullum quod quis perdit. T. 7.
c. 67.
Prostratus ad iudicium est communes actio,
et rei. T. 4. c. 366.
Prostratus de potis an liceat. T. 4. c. 423.
Prostratus tertio sa licet la una, eademque
ratus, vel post deas antea iudicium, quae
defectis praefectorum praetoris roburavit re-
structur. T. 7. c. 1339.
Prostratus quando non est necesse. T. 7. c. 1320.
Prostratus. Vids. Appellare.
Prostratus potest, in quem iudex molatur. T. 2.
c. 700.
Prostratus quicunque agit, et non litem actor
agit, sed litem reus. T. 8. c. 888.
Prostratus, et iudex provocatio potest. T. 1.
c. 444.
Prostratus sit ex Praetoris edicto. T. 2. c. 66.
et c. 66.
Prostratus praesentibus extitit. T. 8. c. 631.
Prostratus quid. T. 8. c. 364.
Prostratus legis non est. T. 3. c. 109. et T. 8.
c. 700.
Prostratus multa est. T. 3. c. 104.
Prostratus pms non est. T. 3. c. 104. et T. 4.
c. 423. et T. 2. c. 700.
Prostratus intelligitur damno. T. 8. c. 70.
cum Prostratus intercessio non est confes-
senda. T. 1. c. 444.
Prostratus permittit se defendere, vitam
que litem non est. T. 8. c. 841.
Prostratus non contrahit, nec ejus interve-
niente actio. T. 4. c. 662.
Prostratus quoniam erat. T. 3. c. 658. et T. 8.
c. 662.
Prostratus dolo non vitatur contractus. T. 4.
c. 549.
Prostratus quoniam. T. 2. c. 836. et T. 1. c. 136.
de Prostratus. T. 2. c. 836. et T. 7. c. 339. et
T. 1. c. 235 et c. 844. et 854.
quod hoc amine significatur. T. 7. c. 819. et
c. 814.

Prostratus quomodo vocatur. T. 7. c. 854. et
qui possit. Ibid. est. iudicium accipere. Ibid.
Prostratus causa actiois quae. T. 7. c. 471.
Prostratus trum acriterum anones est, non
ut olim biennalis. T. 8. c. 366.
Prostratus acriterum acriterum honore vicio-
rum oratoris. T. 8. c. 364.
Prostratus acriterum acriterum, ceterique,
qui in acriter acriterum militent. T. 8. c. 364.
Prostratus cognatus. T. 4. c. 824.
Prostratus in quo maxime spectetur. T. 8. c. 309.
Prostratus nomine quid sit, et quid intelli-
gitur. T. 8. c. 307. et seq.
Prostratus proprie et scribis gradibus intel-
ligitur. T. 2. c. 187.
Prostratus quoniam temporis spatio intelligitur.
Ibid.
Prostratus ut a jactantia accipitur. T. 8.
c. 324.
Prostratus legitime, et quia ait aut,
tempore quoniam. T. 4. c. 825.
Ius, qui non est Prostratus mortis tempora, sit
prostratus. Ibid. qui est prostratus mortis tem-
poris, vel tempore dictis hereditatis, desi-
nat esse prostratus. Ibid.
Prostratus homo nihil fecit frustra, nec ostendit.
T. 5. c. 440.
Prostratus est eligere actionem aptam et nego-
cio, quo de agitur, competentem. T. 8. c. 1131.
Prostratus accipit admitti est accessus.
T. 1. c. 250.
Prostratus quomodo defensor. T. 6. c. 456.
Prostratus, quod vulgo dicitur canonicum, in
aliter infamiam compositum, et publice
canonicum, tam in quo, hoc acriterum,
quod in nos qui composuerit, extra ordinem
videtur. T. 6. c. 1043.
Prostratus ceterum legibus. T. 1. c. 127.
Prostratus quoniam indomata. T. 1. c. 301.
Prostratus, cum legi dicit, verberari clavicula
ferrea. T. 1. c. 370.
Prostratus quoniam aiet. T. 7. c. 42. et T. 8.
c. 14.
Prostratus. T. 8. c. 461.
Prostratus qui dicitur. T. 8. c. 1434.
Prostratus, seu vestreps a iudice adrogari poterat.
T. 1. c. 88.
Prostratus ex partem consensu iudex esse potest.
T. 8. c. 102.
Prostratus omnis doli est capax. T. 8. c. 657.
Prostratus alim adrogari potest sine curatoris au-
toritate, hodie non potest ex constitutione
Claudii. T. 8. c. 783.
Prostratus, Vids. Curatoris, Pupillis, Tutor, Minor.
Prostratus, fenerator, et illi, eo, et quando obligari
possunt. T. 6. c. 623.
Prostratus a pupillo in quo differat in causa si-
mplicitatis. T. 7. c. 1486. et c. 1481.
Prostratus sine curatore suo, an ex quibusque
contractibus indistincte obligatur civiliter.
T. 1. c. 613.
Prostratus ipso iure alim tutoris autoritate iura-
mentum deferre potest, impubes non item.
T. 2. c. 573.
Prostratus nihil alienat sine curatoris autoritate,
quando et rerum administratione dea est. T. 7.
c. 464.
Prostratus non habens curatorem an per se obli-
gatur. Ibid.
Prostratus quidam deest iurisdictionem alim
curatoris autoritate, et iurisdictionem per res-
tutionem la integram. T. 7. c. 471.
Prostratus, qui misuit, an non potest nos
esse haves, et non potest subdare sine re-
stitutionem in iudicio. T. 4. c. 783.
Prostratus minimum 25 annis iudicem dari posse.
T. 1. c. 327.
Prostratus incidit erumpit adulterii, non etiam
in impuberem. T. 8. c. 333.
Prostratus cum agitur de pupile, vel spone-
libus sa praesent tempore contrahenda, alibi
potest solus patrie auctoritas. T. 8. c. 973.
Prostratus sine curatoris auctoritate obligatur.
T. 2. c. 986.
Prostratus obligatur sine curatoris solis. T. 8.
c. 990.
Prostratus sa habent curatorem. Ibid.
Prostratus quia aiet esse intelligitur. T. 2. c. 37.
Prostratus eo alim curatoris solis possunt obli-
gari ex stipulatio. T. 1. c. 844. et c. 867.
Prostratus sine curatoris auctoritate obligari pos-
sunt. T. 2. c. 654.

Pulvererant, et cetera idem. T. 7. c. 230.
 Pulverat qui T. 7. c. 86.
 Puneri, et parti solutio dicitur juristicorum. T. 7. c. 253.
 Puniri etiam erimen captum, sedum periculis. T. 7. c. 10.
 Puntor averens infamis, quoniam homo non in scriptis fronte. T. 7. c. 603.
 Puntor, qui per Principem pertrahit, eam qui per Deum. T. 7. c. 471.
 Pupillum quomodo est in tutoris nomine ducere possit. T. 7. c. 939.
 In Pupillum, vel in tutorem pupillum de delictis acti. T. 7. c. 780.
 Pupillum primum tutor illiote vendit, sine auctoritate Praetoris. T. 7. c. 676.
 Pupillum inestumum est pars, et sequela potestati testamenti. T. 7. c. 790.
 Pupillares tabulae tenere non sunt expensae, sed causa cognita tantum. T. 7. c. 478.
 Pupillares tabulae quae dicuntur. T. 7. c. 1060.
 Pupillares substitutiones. Ibidem.
 Pupillari substitutione facit, dum testamentum videtur, alterum filii, alterum patris. T. 7. c. 665.
 De Pupillaribus mortis. T. 7. c. 964. et seq.
 Pupillares substitutiones exemplum ab Accursio positum quod. T. 7. c. 671. postea Alberto, et Angeli Persualii contra Accursium corripit.
 Pupillari substitutione tantum non excludit testamentum a beneficio. C. Tarracii. T. 7. c. 993.
 Pupillares substitutiones. Vide Substitutiones.
 Pupillares substitutiones ut utraque ex his liberis ejusqueque gradus. T. 7. c. 663.
 Pupillares substitutiones pubertate finitur. T. 7. c. 660. et c. 663.
 Pupillares substitutiones quibus omnibus inter coheredes. T. 7. c. 664.
 Pupillares substitutiones quomodo fiat. T. 7. c. 660 et c. 663.
 Pupillares substitutiones moribus non introducta. T. 7. c. 660. et c. 663.
 Pupillares substitutiones ut semper fiat usque ad pubertatem. T. 7. c. 107.
 Pupillares pecunia. Vide Pecunia.
 Pupillariter cum substitutione, cum oportet in potestate morantia patris esse. T. 7. c. 660.
 Pupilli qui educti debeant. T. 7. c. 270. et c. 276. et seq.
 Pupilli, et infans differentia. T. 7. c. 63.
 Pupilli eductio. T. 7. c. 276.
 Pupilli educantur per omnes apud matrem. Ibidem.
 Pupilli non sibi recusa possunt sumptus, quibus educti sunt liberaliter. Ibidem.
 Pupilli apud matrem, si iterum accipit, non educantur. T. 7. c. 436.
 Pupilli summa quod proprie assignetur. T. 7. c. 440. et c. 443.
 Pupilli ignari, fortique faciendo interdum capere auri. T. 7. c. 104.
 Pupilli solum hunc. T. 7. c. 509.
 Pupilli non legitime educere potest tutor. T. 7. c. 671.
 Pupilli nomine si quis tutori quasi debuit pupillo pecuniam solvent per errorem, quid. T. 7. c. 931.
 Pupilli nomine recte tutor agit in iudicio, recte rem pupilli deducit in iudicium: mater, quam nuptio pupilli gerit, rem pupilli in iudicium deducere non potest. T. 7. c. 671.
 Pupilli substitutiones inter pubertatem. T. 7. c. 794.
 Pupilli quod privilegium habeant. T. 7. c. 585.
 Pupilli appellatione semper referant ad tutorem. T. 7. c. 585.
 Pupilli qui res usquepoteant. T. 7. c. 586.
 Pupilli infames brevis a creditoribus possessa quae tempore distraxi praesent. T. 7. c. 578.
 Pupilli res, quae usquepoteant, et quae non potest. T. 7. c. 1072.
 Pupilli non non posse usquepoteant, quem tutor et subrogat, et alii vendit. T. 7. c. 1072.
 Pupilli sine tutoris auctoritate pro praesentibus non debentur. T. 7. c. 890.
 Pupilli circa aetate amato, circa imperfecti. T. 7. c. 891.
 Pupilli res usquepoteant in possit. T. 7. c. 516.
 Pupilli, et fortis auctoritate in quibus causis cessat. T. 7. c. 276.
 Pupilli, etiam non alios, et tempore deferre possunt, et consequi praemium. T. 7. c. 819.

Pupilli res usquepoteant non potest. T. 7. c. 1281.
 Pupilli res non potest usquepoteant, eo loco, ad longinqua tempore acquiri. T. 7. c. 1283.
 Pupilli summa significat et materiam, et conditionem imperia, nomen assignat legatum suum. T. 7. c. 107.
 Pupilli soli, et mulier, si res eorum pecunia res empta sit a tutore, vel procuratore, nullam vindictam habet. T. 7. c. 485.
 Pupilli infantes in possit denari. T. 7. c. 782.
 Pupilli etiam jure veteri legitimam deferri tutorem. T. 7. c. 34.
 Pupilli auctoritatem causa, vel eorum dator pupillari interdicta. T. 7. c. 1281.
 Pupilli pupillarem actionem non dant. T. 7. c. 191.
 Pupilli tutorem, vel curatorem de eo est impedit, auctoritatem. T. 7. c. 40.
 Pupilli alimenta, praebenda sine mora, sine cunctatione alia. T. 7. c. 567.
 Pupilli plus favoris imbutur, quam facit. T. 7. c. 1217.
 Pupilli non est danda exsequitur substitutionis novi spera. T. 7. c. 740.
 Pupilli necot scientie tutoris. T. 7. c. 286 et T. 7. c. 141.
 Pupilli in restituito in integrum necessaria Pupilli prodest auctoritate. T. 7. c. 788.
 Pupilli alimenta praestanda. T. 7. c. 985. et c. 987.
 Pupilli solvens legatum habere liberatur. T. 7. c. 146.
 Pupilli Praetorum quibus decernit et imota. T. 7. c. 139.
 Pupilli prodest auctoritate. T. 7. c. 788.
 Pupilli dolus tutoris auctoritate, etque proddest. T. 7. c. 664.
 Pupilli si sitis controversia morator, quomodo et subveneri debeat. T. 7. c. 476.
 Pupilli non actus tutoris. T. 7. c. 141.
 Pupilli curatorem non dant, si tutor affertur. T. 7. c. 986.
 Pupilli actio adversus tutorem non, ad adversus debitorum pecunias competat. T. 7. c. 495.
 Pupilli per tutorem in hereditate acquiri possit, aut per pupillum ipsum debet acquiri, auctoritate tutoris. T. 7. c. 906.
 Pupilli coheredi coheredes substitutiones est: his substitutiones repudiavit paternam hereditatem, in possit postea ad pupillum substitutionem pervenire. T. 7. c. 671.
 Pupilli tutoris responsa. T. 7. c. 986.
 Pupilli magistratus, si non idoneos designaverit a tutoribus accepit, an, quando, et quomodo lenatur. T. 7. c. 641.
 Pupilli quomodo substitui possit. T. 7. c. 778.
 Pupilli substitutiones est frater, si frater supervixerit pupillo, et erit heres necessarius a substitutione pupillari, et erit. T. 7. c. 1071. sed si simul perierit, non videtur supervivens, nec est illius heres a substitutione, sed legitimi utraque succedunt. Ibidem.
 Pupilli substitutiones an possit bona paterna separare a bona pupilli. T. 7. c. 672.
 Pupilli substitutiones si pupillarem hereditatem agnoscit, an obligatur pecuniam hereditatis exoribus. Ibidem.
 Pupilli in acquirere per tutorem, et per curatorem possunt. T. 7. c. 184.
 Pupilli in competet conditio de bene expensae. T. 7. c. 253.
 Pupilli in datur restituito in integrum, et potestatem deheredatorem ad immediate, quae respondent. T. 7. c. 940.
 Pupilli in simul Carthagine bonorum possessione, et ordinaria datur, et ea simul datur. T. 7. c. 106.
 Pupilli non studentes, si adversarii ejus causae de bonis conservantur, et restituitur, omnia administrat, et caret actione mori perentia, et res tempore perituras distrabit. T. 7. c. 101.
 Pupilli non nocet pactum tutoris. T. 7. c. 634.
 Pupilli, et Principem adeat, quomodo possit legatum servari. T. 7. c. 813.
 Pupilli educatio sub auctoritate matris conceditur. T. 7. c. 106.
 Pupillorum favor est magnus. T. 7. c. 1216.
 Pupillorum favore, et perque alia jure civili cessant. T. 7. c. 576. et c. 57.
 Pupillorum auctoritate melior est, quam infantium. T. 7. c. 476. et c. 534.

Pupillares, et infantium melior conditio, quam fortiorum. T. 7. c. 476.
 Pupillorum favor est, ut comparat ex eorum pecunia tactis sine obligatione aut, hoc idem alii non habent. T. 7. c. 1217.
 Pupillorum nomine in licet tutoribus accedat. T. 7. c. 535.
 Pupillos non est necesse restitui in integrum ex contractu aucto, si pater eorum non agnovit avium hereditatem. T. 7. c. 123.
 Pupillum sine tutoris auctoritate eam conditionem non facere possit decessum. T. 7. c. 758.
 Pupillum in tutor adscribere possit. T. 7. c. 68. Inter Pupillum, et creditorem patris, qui bene vendiderit, triplex est differentia. T. 7. c. 759.
 In Pupillum auctoritate debetur sine constitutione Diti Pil. T. 7. c. 763. bode constitutione Diti Pil in pupillum datur actio utilitatis. Ibidem.
 Pupillum obstrictum an teneat obligationes et mandata. T. 7. c. 946.
 Pupillum adscribi auctoritatem, et iterum non expedit. T. 7. c. 535.
 Pupillum posse adire tutorem auctore licet etiam neque scire, neque decessum quicquam possit, non magis quam fortiorum. T. 7. c. 1079.
 Pupillum non possit offerre juramentum sine tutoris auctoritate. T. 7. c. 669.
 Pupillum recte stipulari sine tutoris, vel curatoris auctoritate. T. 7. c. 1030.
 In Pupillum locupletiorum factum an detur utilitatis actio, etiam sine tutoris auctoritate eam non expedit. T. 7. c. 1030.
 Pupillum inter proximam pubertate, et pupillum infantem, vel proximam infansem, sunt differentia. T. 7. c. 1030.
 In Pupillum auctore tutore, vel in adolescentem, in auctore tutore auctore datur in auctore. T. 7. c. 759.
 Pupillum inter extraneum, et pupillum eam differentia. T. 7. c. 781.
 Pupillus quod significat. T. 7. c. 818.
 Pupillus nasci censui non est capsa. T. 7. c. 6.
 Pupillus non est doli capsa. T. 7. c. 785.
 Pupillus non iudicio caret. T. 7. c. 273.
 Pupillus peccare non videtur, quod scire facere non videtur. T. 7. c. 90.
 Pupillus auctoritate scire, quod scit tutor. T. 7. c. 286.
 Pupillus per tutorem hereditatem adire non potest. T. 7. c. 63.
 Pupillus ejusqueque auctoritas sit, tutoris auctoritate, et usquepoteant, et possideri potest. T. 7. c. 821.
 Pupillus sine tutoris auctoritate non obligatur civiliter. T. 7. c. 997. et T. 7. c. 440.
 Pupillus auctore tutore obligatur, non auctore patris. T. 7. c. 985. et c. 286.
 Pupillus proximus infanti, idem, qui representat non in dandis exoritur, tutorem auctore hereditatem adire, et stipulari potest. T. 7. c. 821.
 Pupillus interpellatus moram non facit, nisi interpellatur tutorem auctorem, vel alii ipso tutor interpellatur. T. 7. c. 279.
 Pupillus auctor audiri potest sine tutoris auctoritate, si tutor non comparat. Ibidem.
 Pupillus non est, qui in utero est. T. 7. c. 818.
 Pupillus non auctor auctoritate recte gerit. T. 7. c. 283.
 Pupillus pupillo causae obligari possit sine tutoris auctoritate. T. 7. c. 951.
 Pupillus naturalis obligatus non tenetur, quod animi iudicio caret. T. 7. c. 273.
 Pupillus est sine promissione naturaliter obligatur. T. 7. c. 943.
 Pupillus masculinere non potest. T. 7. c. 1422.
 Pupillus, et impubes se differunt. T. 7. c. 454. et c. 450.
 Pupillus an obligatur, aliam sibi obligari potest sine auctoritate tutoris. T. 7. c. 943.
 Pupillus an sit paterfamilias. T. 7. c. 440.
 Pupillus, accipiendo matrem pecuniam sine tutoris auctoritate, auctor civiliter, neque naturaliter obligatur videtur: si ea pecunia locupletior non sit factus. T. 7. c. 763.
 Pupillus, scriptura pecuniam sine tutoris auctoritate, non obligatur civiliter. T. 7. c. 469. quoniam an obligatur naturaliter. Ibidem.

de Quadragesimae prescriptiones, quae facio delator, adversus faciem. T. 6. c. 1189.
 de Quadragesimae prescriptiones. T. 7. c. 1188. et seq.
 Quadragesimae praescriptio delator adversus faciem in causa vacuum bonorum. T. 7. c. 496.
 Quadragesimae summa in causa bonorum vacuum, in qua causa videtur et de devaluatione. T. 6. c. 1104.
 Quadriga intelligitur etiam sine curru. T. 6. c. 90. et c. 547.
 Quadriga est omnis momentum, et ad alios res, non ad equos immittitur. T. 6. c. 547.
 Quadriga sine iure, et curru intelligitur. Ibid.
 Quadriga legata, equo suo mortuo an superstitibus debetur. T. 3. c. 737.
 Quadriga legata, si cum equis sit mortuo, reliqui debentur. T. 3. c. 738 et T. 3. c. 563.
 Quadriga transcurrit. T. 3. c. 102.
 Quadriga legato curru non credit, ut para, vel accessio. T. 5. c. 547.
 Quadriga usufructu legato, non ad equum mortuo, sed debetur. T. 3. c. 738.
 Quadriga legato quod continet. T. 3. c. 561.
 Quadringentorum immunitas. T. 6. c. 302.
 Quadringa dies. T. 6. c. 928.
 Quadrimestra. T. 6. c. 377.
 Quadrimestri breves. T. 6. c. 366.
 Quadrimestra assensu tributa quomodo creant. T. 8. c. 38.
 Quadrupes perierit facies. T. 6. c. 904.
 Quadrupes sit damnum facies. Ibid.
 Quadrupes puer. T. 6. c. 377.
 Quadrupes, quae datus cultus donatur aut mancipi. T. 6. c. 1439 et c. 1440.
 Quadruplaturum nomen unde. T. 6. c. 315.
 Quadruplus iudicium quod. T. 3. c. 896.
 Quadrupli pones, et quando pro quadrupli pones, occupari valent. T. 4. c. 910.
 Quadrupli, vel tri quadrupli actio. T. 2. c. 190.
 Quadrupli pones qui tenentur. T. 7. c. 1331.
 Quadrupli pones, lege Furie statuta in eum, qui se testamentum legi avertit plerumque mille assensu capessit. T. 7. c. 1116.
 Quadruplus iudicium, comitis. T. 3. c. 896.
 Quadrum ab initio est, valent, est postea eum conveniunt. T. 5. c. 332.
 Quarta sole venditionem perfectam ad venditorem pertinere. T. 3. c. 169.
 Quarta post venditionem perfectam ad emptorem pertinere. Ibid.
 Quarta vulgo an succedat. T. 2. c. 308 et habere possit agnatus. Ibid. 107.
 Quarta quibus causis de familia octavo domini haberi possit. T. 6. c. 1001, et seq.
 Quarta de servis haberi non potest, neque in eis pones censetur, nisi, domino clandestine invasis defuncto. T. 6. c. 364.
 Quarta ex l. 1. de arbor. vind. solvitur. T. 6. c. 399, et c. 300.
 Quarta, decem, aut Stichis in electionem creditorum collata, quae obligat omnem. T. 6. c. 74.
 Quarta ex lege receptissima, et frequentissima, et fidei vadium sit in lege, ut venditori revenderet, et interim si pignori datus sit, quod iura. T. 6. c. 385.
 Quarta loco impio ad ad iurisdictionem pertinet, ut vero iurisdictionis iudicia permittitur. T. 6. c. 683.
 Quarta, an in societatem contra veniat. T. 6. c. 378.
 Quarta, ex iis societas laetia quae oretur ceteris, qui sit activus. Ibid.
 Quarta, an minor 25. annis circumscriptus in administratione rei suae potest dari restitutio in integrum. T. 6. c. 129.
 Quarta, an creditor, qui cursum auri, vel argenti pendens credit, et capere debet, vel argenti nomina, quos debitor offert, accipere, solvitur, et acutissime discutitur. T. 6. c. 306.
 Quarta, an actioni arbitrarie locum sit in iudicio bonae fidei. T. 6. c. 313.
 Quarta, an dominus de praescriptum operi prorogare possit. T. 6. c. 410.
 Quarta de familie, si debitus occisus sit, non solum quando incertus et etiam quando certus est percussor. T. 6. c. 479.
 Quarta inter duos de nomine ab hereditate et testamentum delatari. T. 6. c. 649 et c. 610.

Quarta status differt ad factum pubertatis. T. 6. c. 470.
 Quarta, an constitutum eius die factum valet. T. 6. c. 318.
 Quarta leg. 17. de constituto praevia multa, et magis, et magis, super explicata dignitate. T. 6. c. 318.
 Quarta, in causa magistro navi cum a servo meo, qui cum avari, proposita contrarium, et liber homo is est, quae actio cum convenire possit. T. 6. c. 331.
 Quarta, si facilius sit potius avarum dimittit sit, quodam tunc soluto dei, an de hinc eodem sumitur, quae mutuo accipit, aut similis illis tordem ejusdem qualitate reddendo liberator, explicatur. T. 6. c. 308.
 Quarta, si plures creditoris bono aliquo sub pona vendendo aliquid precationi committitur, quae actio adversus eum uti possit. T. 6. c. 360.
 Quarta, sive tractatus, quae sit jura difficultate est, explicatur. T. 6. c. 631.
 Quarta, utrum populus locutionem a iure faciat servum laetum. T. 6. c. 429.
 Quarta status. T. 6. c. 927.
 Quarta incidens, et quatio emergens an dilaretur. T. 4. c. 813.
 Quarta soluturi in tempus pubertatis an differatur. T. 6. c. 504.
 Quarta facti non de jure quaerit, sed de mente, et de voluntate testatoris. T. 6. c. 250.
 Quarta facti dimittit arbitrio judicis, jura non item. T. 3. c. 864.
 Quarta minor majorem ad se trahere non potest, ut major minorem. T. 3. c. 181.
 Quarta minor cum majori conventionem habens, ut prius disceptari debet. Ibid.
 Quarta domini habetur. T. 3. c. 311, et seq.
 Quarta cum de statu est, non potest qui intendit de libero homo an exhibendo, et cur. T. 3. c. 171.
 Quarta status cur dicitur praedictum, sive praedictum actio. T. 3. c. 173.
 Quarta habetur de servis, dominus non domi occisus, sub iure testis. T. 6. c. 446.
 Quarta status non exstinguitur morte rei. T. 7. c. 1312.
 Quarta laesae majestatis. Vide, Crimes laesae majestatis, Crimen perditionis.
 Quarta habetur de servo in domum, an offerantur quidem domum servum quaeritur. T. 6. c. 1564.
 Quarta pecuniarum, et quod latrocinator de se reguntur exponere non potest, si quando laesae de se cognoscere potest, et quando. T. 7. c. 643.
 Quarta status. Vide, Status.
 Quarta status. Vide, Actio praedicta, Libere causa, Iudicium liberis, status defuncti, Libertas.
 Quarta status, et legitimatus ad Praedictum cognoscitur pertinet. T. 7. c. 680. et ibi de se cognoscit in questione hereditatis. Ibid.
 Quarta criminata ut iura eorum tempus terminatur. T. 7. c. 1070.
 Quarta major quando praefertur minori. T. 7. c. 1233.
 Quarta status non est, ut alio exor. T. 7. c. 710.
 Quarta status triplex. Ibid.
 Quarta quaestio decidenda nullo modo potest. T. 1. c. 1261.
 Quarta definitio. T. 7. c. 547.
 Quarta iodes qui dicitur. T. 1. c. 316.
 Quarta habenda causa nomen damnationum. T. 6. c. 467.
 Quarta iudices qualem erant. T. 8. c. 41.
 Quarta an subditi possit homines liberi. T. 7. c. 1266.
 Inter Quaestiones fidei, et iudiciorum quae differunt. T. 8. c. 547.
 Quarta, an iura sunt testamentum praeteritum bonorum possessionem contra tabulas plena tenetur legare praestare omnibus, an vero acceptum tantum personis, plura divisione duplicat actor. T. 6. c. 460.
 Quarta, an dominus de praescriptum operi prorogare possit. T. 6. c. 410.
 Quarta de familie, si debitus occisus sit, non solum quando incertus et etiam quando certus est percussor. T. 6. c. 479.
 Quarta inter duos de nomine ab hereditate et testamentum delatari. T. 6. c. 649 et c. 610.

Quaestio an oportet confundere cum interpretatione. T. 2. c. 408.
 Quaestio ambigua, et dubia interpretatione Papianae respondit pro dote, idem, pro muliere. T. 6. c. 777.
 Quaestiones ad erendum veritatem adhibenda, ad non statim a tormentis incipendum. T. 8. c. 1054.
 Quaestiones perperam quae elat. T. 2. c. 348.
 Quaestiones, et responsa Papianae in quae differunt. T. 6. c. 837.
 Inter Quaestiones, et responsa Papianae causas differunt quae, et cur. Ibid.
 Quaestiones legum, vel Sententiarum magistratui nominatum datus mandari ab eo non possunt. T. 6. c. 575.
 Inter Quaestiones, et responsa Papianae differunt cor observata digna. T. 6. c. 837.
 Quaestiones jura ambigua. Vide, Ambigua jura quaestiones.
 Quaestiones Papianae sunt ubera quidem tractata jura, responsa vero aequum tanquam exarata admodum breviter. T. 6. c. 837.
 Quaestiones quibus personae redolunt. Ibid.
 Quaestiones in jure quod datur. T. 6. c. 407.
 Quaestiones voluntariae, et in contrariis, et in donationibus causa mortis super occurrunt. T. 6. c. 912.
 Quaestiones jura, et facti quomodo differunt. T. 6. c. 874.
 Quaestiones de spinibus jura quae dicuntur. T. 3. c. 644.
 Quaestiones jura dirimunt iurisdictioni. T. 3. c. 104. quaestiones facti iudici solvi. Ibidem.
 Quaestiones status sunt veluti de proprietate. T. 3. c. 173.
 Quaestiones, in quibus non ultimis propriis verba. T. 3. c. 197.
 Quaestiones jura ut generaliter, est specialiter tractatur. T. 6. c. 17.
 Quaestiones quae, quae est testamento praedicti. T. 6. c. 98.
 Quaestiones sunt antiquiores inquisitiones criminum. T. 7. c. 1564. sunt per vim, et tormentum, cruciatus corporis reorum, vel testium, et quodcumque aliam accurationem. Ibid.
 Quaestiones, quae incidunt in jura, translatione vocatur et Rhetoribus. T. 7. c. 507.
 Quaestiones facti sunt iudiciales. T. 6. c. 686.
 Quaestiones vera genera. T. 6. c. 1015.
 Quaestiones appellatione quod significatur. T. 5. c. 21.
 Quaestiones liberos edicit Cnecius ab iurisdictione dei in principio. T. 6. c. 359.
 In Quaestione libris Papianae difficultes, et arduas quaestiones tractat. T. 6. c. 837.
 Quaestiones duo genera, facti, et jura. T. 3. c. 864.
 Quaestiones duo esse genera: quodcumque enim pendere ex testamento, quodcumque non. T. 6. c. 98.
 Quaestiones qui subditi possint, vel non. T. 7. c. 147, et c. 29.
 Quaestiones liberos incipendum ab eo, qui iudiciorum, vel tenentur status est. T. 6. c. 1008.
 Quaestiones servorum. T. 6. c. 1009.
 Quaestiones liberos incipendum ab eo, qui iudiciorum, vel tenentur status est. T. 6. c. 688.
 Quaestiones, T. 7. c. 547, et c. 1564.
 Quarta quos est iudicium. T. 6. c. 11.
 Quarta alitrum non habet, sed ad iudicem de scribit, quae valuerit. T. 8. c. 479, et c. 481.
 Quarta, in qua Cancellarius appellatur, et iudicium causas, legum artem, tenetur fidei publica. T. 7. c. 72, et T. 8. c. 194.
 Quarta, qui mendacio, et iure coarcebat. T. 6. c. 514.
 Quarta status. T. 8. c. 481.
 Quarta, vulgo in Cancellario. T. 7. c. 1380.
 Quarta Palatino, vulgo Cancellario. Ibid. ad iudicem quaeritur est. Ibid.
 Quarta neci palatini, et Cancellarii. T. 7. c. 1319.
 Quarta candidatus Principis. T. 7. c. 662.
 Quarta ex possit longi iure Processus. T. 1. c. 673.
 Quarta jures dabit. T. 3. c. 549.
 Principio iura Quarta neci adversus. T. 8. c. 44.
 Quarta officium, et factio. T. 3. c. 383.
 Quarta iura in Cancellarii appellationem morantur. T. 8. c. 194, et c. 191.

Quæstoria adjutores. T. 5. c. 194. et c. 570. et c. 479. et c. 491.
 Quæstoria adjutorum sacralia. T. 5. c. 514.
 Quæstoria dignitas, auctoritas, et commodatio. T. 5. c. 30. et seq.
 Quæstoria officium Cancellarii officii comparatum. T. 5. c. 30.
 Quæstoria officium erat temporarium. T. 5. c. 31.
 Quæstoria plurimum debet quæ officiorum magnitudo, nisi etiam quædam utique fuerint honoris. Ibid.
 Quæstor non in Urbe solem, sed et in Provincia erat. T. 5. c. 362.
 Quæstiones erant dictæ. T. 5. c. 710.
 Quæstiones orationes Principum, epistolæ, et libellus in Senatu recitabatur. T. 5. c. 361.
 Quæstiones, quæ uno dicuntur Cancellarii, olim non erant perpetui. T. 7. c. 1124.
 Quæstiones honorarii quædam olim erant. T. 5. c. 30.
 Quæstiones ex advocatorum numero plurimumque sumebantur. T. 5. c. 53.
 Quæstorum honoris. T. 5. c. 353.
 Quæstorum duplex magistratus mora ætatis. T. 5. c. 36.
 Quæstura magistratus potestatis potius sibi vendicatur. T. 5. c. 35.
 Quæstura primum gradum obtestatur in Senatu. T. 5. c. 30. et c. 31.
 Quæstura omnia erat Senatorum. T. 5. c. 35.
 Quæstura amplissima, et iussum, Ibid. quædam et non admodum. Ibid.
 Quæstura variis, necesse erat profuturi amplius facultates, ut pro modo eorum metiri liceret expensas indorum. T. 5. c. 35.
 Quæstura inter, et comparatum an sit differentia. T. 5. c. 367.
 Quæstus est id, quod vocatur ex negotiatione, et mercatura. Ibid.
 Quæstusque servus, quæstusque dominum, quæstusque possessorem. T. 5. c. 125.
 Quæstus, et forma non idem. T. 5. c. 72.
 Quæstus optimus non recipit majus, et minus, quæstus boni recipit. T. 5. c. 95.
 Quæstus heredes autem potius, substantia non potest. T. 5. c. 873.
 Quæstus pro differentia substantiæ sumptus. T. 5. c. 951.
 Quæstus pro genere. T. 5. c. 969.
 Quæstus est, ex quo quædam dicitur. T. 5. c. 363.
 Quæstus. Vide, Quæstus.
 Quæstus, et quæstus rei auger, vel minuit erant, et perierunt. T. 5. c. 166.
 Quæstus fuit et substantia. T. 5. c. 310.
 Quæstus acerbissimus. T. 5. c. 479.
 Quæstus, substantia, mater, pro eodem consideratur. T. 5. c. 541.
 Quæstus certissime quæ. T. 5. c. 479.
 Quæstus substantia. Ibid.
 Quæstus qualitas non est. T. 5. c. 860.
 Quæstus dicitur, vel legit, vel libri, aut tamen per principia ostenditur. T. 5. c. 910.
 Quæstus mater, substantia, et omnia omnes promittunt. T. 5. c. 35.
 Quæstus generatio an vallet additionem. T. 5. c. 31.
 Quæstus actiois demeritatio est arbitria, non nomen actiois. T. 5. c. 314.
 Quæstus autem autem meritis venditur an teneatur. T. 5. c. 808.
 Quæstus quantitas dicit non exigit Pædus personatus. T. 5. c. 316.
 Quæstus, et substantia substantia non sunt partes. T. 5. c. 758.
 Quæstus prædictorum. T. 5. c. 553.
 Quæstus interdictorum ostenditur per principia edictorum, quibus se ita daturum Primor pollicetur. T. 5. c. 1243.
 Quæstus et habetur quædam quæ sit. T. 5. c. 399.
 Quæstus quid. T. 5. c. 816.
 Quæstus rei veli quid significat. T. 5. c. 505.
 Quæstus pro quæstione. T. 5. c. 195.
 Quæstusque verbum condempnare facit. T. 5. c. 193.
 Quæstus et res est, huc verba referuntur ad utilitatem domini, id est, quædam domini talem, non quam procuratoris. T. 5. c. 593.
 Quæstus et res est, quæ verba continentur. T. 5. c. 596.
 Quæstus et res est. T. 5. c. 441.
 Quæstus res rem esse potest. Ibid.
 Quæstus et res est, variis significat. T. 5. c. 504.

Quæstus eodem facit multipliciter, idem corpus non item. T. 5. c. 191.
 Quæstus eadem semper præstari potest, volente testatore. Ibid.
 Quæstus nomen est spectator, non corpus, non legata aut certa pecunia. T. 5. c. 1050.
 Quæstus, et corpus in quo differt. T. 5. c. 370.
 Quæstus eadem si semper legatur, quid. T. 5. c. 1050.
 Quæstus an semper sit in bonis. T. 5. c. 1040.
 Quæstus, qui egreditur veritatem, pæne est. T. 5. c. 1175.
 Quæstus interdicti non potest. T. 5. c. 708.
 Quæstus interdicti interdictum ponunt. Ibid.
 Quæstus non est in legato, sed obligato. T. 5. c. 603.
 Quæstus sole eorumque alio qualitate spectatur. T. 5. c. 1061.
 Quæstus, et res in quo differt. T. 5. c. 569.
 Quæstus aqua dari potest, res eadem vero dari equat. Ibid.
 Quæstus certe loco non continetur. T. 5. c. 313.
 Quæstus certa res, quæ quæstus sit, ostenditur. T. 5. c. 310.
 Quæstus potius, quam ipsum corpus in actu spectatur. T. 5. c. 303.
 Quæstus græcis nomen est. T. 5. c. 518.
 Quæstus, non corpus, quando, et in quibus rebus legari intelligitur. T. 5. c. 725.
 Quæstus res, semperque sit in actu ubi est, autem actiois non est. Ibid.
 Quæstus semper intelligitur inesse in hereditate. Ibid.
 Quæstus si semper sit legato, an semper debetur, et an multipliciter recipitur. T. 5. c. 725.
 Quæstus quando videtur legatus, et quando corpus. Ibid.
 Quæstus continetur communi specie. T. 5. c. 653.
 Quæstus, et estimatio diversa. T. 5. c. 162.
 Quæstus non potest perire, quod interest. Ibid.
 Quæstus non potest perire. T. 5. c. 708.
 Quæstus quid sit. T. 5. c. 793.
 Quæstus, et corpora differentia ad constitutionem D. Pl. T. 1. c. 191.
 Quæstus nomen quod continetur. T. 5. c. 914.
 Quæstus obligatio numero dividitur. T. 5. c. 914.
 Quæstus estimatio significatur, quæ pondere, numero, et mensura constat. T. 5. c. 971.
 Quæstus estimatio quædam intelligitur. T. 5. c. 928.
 Quæstus nullum corpus habet. T. 5. c. 310. et T. 7. c. 706. et T. 8. c. 101.
 Quæstus sibi tem simile, quæ quantitas per. T. 5. c. 300.
 Quæstus potius perem, quod refert, quæ potest, an perem. T. 5. c. 913. in hoc sensu est differentia. Ibid.
 Quæstus dupli non potest ascendere id, quod interest le caris casibus. T. 5. c. 1296.
 Quæstus certum potest ex condempnare debet, etiam potest accipi in imperio, vel in egeris de incerta quantitate. T. 7. c. 1991.
 Quæstus quantitas le necesse, an mensura, ut valent usque usurarum, an saltem. T. 5. c. 775.
 Quæstus quæ magni valent, quam corpore, an eo genere conditionem recipiunt. T. 5. c. 327.
 Quæstus honorum exquirenda ratio Falcidia redigit ad tempus mortis. T. 5. c. 403.
 Quæstus valent potius, quam corpore res, quæ pondere, numero, et mensura constat. T. 5. c. 1292. et seq.
 Quæstus propriam speciem non habet. T. 5. c. 965.
 Quæstus totum omnem speciem quodammodo continetur. Ibid.
 Quæstus sibi dividitur numero. Ibid.
 Quæstus non sunt corpore, sed potius sunt quæ corpore, autem constantur. T. 5. c. 303.
 Quæstus tantum debet usque usurarum. T. 5. c. 793.
 Quæstus an debet separari corpore. T. 5. c. 793.

Quæstus per quando, et quibus debetur ex decernitur bonis. T. 5. c. 385.
 Quæstus debet portio excedit quædam. T. 5. c. 1081.
 Quæstus debet deinde deinde ex ceteris rebus, et singulis. T. 5. c. 1128.
 Quæstus Falcidia quædam est. T. 5. c. 1016.
 Quæstus omnia, sive sit ex legato, sive ex decernitur, sive ex donatione causa mortis, sit quæta hereditaria. T. 5. c. 892.
 Quæstus, an legatum, quæ quantitas excludit, non est legatum, et non est constitutione. Ibid. Marii. T. 5. c. 818.
 Quæstus decernitur, et fuscaturibus copiasque Falcidia. T. 5. c. 851.
 Quæstus debet ex ceteris rebus, et singulis. Ibid. quæ tempore præstatur hoc jus. Ibid.
 Quæstus Antonia quæ sit, exquirenda debetur. T. 5. c. 142. in heredes an transmittitur. Ibid.
 Quæstus ex L. Falcidia acceptus est eo, quod superat. T. 5. c. 138.
 Quæstus Falcidia, vel Trebellianica quæ sit. T. 5. c. 141.
 Quæstus filio quæ legatamento patris debetur. T. 5. c. 146.
 Quæstus legatum patris an accipiat ex eo, quod superat. T. 5. c. 146.
 Quæstus quæ lege definitur sit. T. 5. c. 137.
 Quæstus quomodo, et quibus modo relinquenda sit. T. 5. c. 136. et c. 147.
 Quæstus Antonia. T. 5. c. 73.
 Quæstus Antonia quæ sit, et unde dicitur. Ibid. quæ sit sit. Ibid.
 Quæstus autem nulla est. T. 5. c. 671. et c. 625.
 Quæstus relictionem dari, non vocationem lege Falcidia. T. 5. c. 149.
 Quæstus iure canonico datur filio, iure civilis non datur. T. 5. c. 1158.
 Quæstus deductione idem esse jus legatorum, et fuscaturibus. T. 5. c. 151.
 Quæstus valent habet adoptivus subheredes. T. 5. c. 748.
 Quæstus Quæstus quæ ex Edictummissis Senatibus, et Pægulis, seu Trebellianis inter quantam, quam ex legato lege Falcidia debetur, an sit elige differentia. T. 5. c. 902. et seq.
 Quæstus non impugnat, quæ habet capiti condempnare. T. 5. c. 692.
 Quæstus accipitur ex hoc casu. Ibid.
 Quæstus an lege Falcidia habens non potest queri. T. 5. c. 137.
 Quæstus febris valet spera potest, quæ nec implet, quævis quæ ergo, emendat superat potest. T. 5. c. 84. Vide, Morbus notitia.
 Quæstus. Vide, Febris.
 Quæstus duas, sive duas portiones detrabere iussum heredes instituit, et rogatum restituit hereditatem, ius civile se palat. T. 7. c. 1158.
 Quæstus filia quæ dicitur. T. 5. c. 417.
 Quæstus possessor pro vero processore tenetur in possessionem. T. 5. c. 539.
 Quæstus prout quæ pendere dicitur. T. 5. c. 106.
 Quæstus, idem, quando. T. 5. c. 347.
 Quæstus pro quo. T. 5. c. 770.
 Quæstus. T. 5. c. 231. et c. 500.
 Quæstus variis. T. 5. c. 107.
 Quæstus officii minor facta est a Justiniano Imperatore. T. 5. c. 103.
 Quæstus officii minor quædamque. T. 5. c. 503.
 Quæstus officii minor ex Novella Justiniani legata est infra, et hereditas institutio non tenetur. T. 5. c. 103.
 Quæstus officii tenetur quibus datur, et quibus non. T. 5. c. 996.
 Quæstus non datur ius antiquum, sed est ex antiquissima lege Glia. T. 5. c. 556. ratio legis Glia formata, et queritur, quæ est, Ibid. quæ sit legitima, quæ queritur exstitit, est quoque ex lege Glia, et non ex constitutione D. Marci. Ibid.
 Quæstus officii instatur accusatio injuriarum. T. 5. c. 316.
 Quæstus officii an speciat actionem injuriarum, non actionem injuriarum, idem, exhereditationem. T. 5. c. 246.
 Quæstus officii potest habere interdictum pro parte tenetur. T. 5. c. 118. et c. 119. liberum est iudicium, legata dirigit. Ibid. libertas accendi aut potest. Ibid.

Quæritur inofficiosi testamenti qui agit, et cum ubi, an pendat omne id, quod ex testamento fieri potuit iure legati. T. 3. c. 296. si non oblatum, pendat Falcidia. Ibid.

Quæritur an principiter poenam persequutionis habeat. T. 3. c. 245.

Quæritur est specialis actio injuriarum. T. 3. c. 218.

Quæritur inofficiosi testamenti, quæ datur liber exheredatus, extinguat quinquaginta. T. 3. c. 503.

Quæritur inofficiosi testamenti quibus datur, et contra quæ. T. 3. c. 504. quæritur inofficiosi est et jure erit. Ibid. c. 505.

Quæritur inofficiosi exheredat disimulatio. T. 3. c. 518.

Quæritur inofficiosi est iudicium testamenti. Ibid. et exheredat iudicium iudicium. Ibid.

Quæritur inofficiosi testamenti ius novum constitutionis est generale. T. 3. c. 673.

Quæritur inofficiosi, et alio iuramento actum an sit discriminis. T. 3. c. 317.

Quæritur inofficiosi paterfamilias si filiamque exheredat testamentum matris, an filiamque sua decedens, an pater possit agere quæritur inofficiosi. T. 3. c. 346.

Quæritur accessum locus est. T. 3. c. 313. inquitur in iure ubique est pro satisfactione. Ibid. c. 177.

Quæritur quando, et adversus quos agatur. T. 3. c. 678.

Quæritur inofficiosi non pertinet ad testamentum militum. T. 3. c. 738.

Quæritur inofficiosi carere emancipato, et cor. T. 6. c. 188.

Quæritur inofficiosi testamenti ius antiquum dicitur. T. 3. c. 738.

Quæritur inofficiosi testamenti quomodo agere possit. T. 3. c. 676.

Quæritur inofficiosi an in bona cassatione militis datur. T. 3. c. 738.

Quæritur inofficiosi testamenti quando datur. T. 3. c. 677.

Quæritur inofficiosi testamenti an exheredatus compellitur. T. 3. c. 1058.

Quæritur inofficiosi an solum institutionem recusat. T. 3. c. 49 et c. 1056.

Quæritur inofficiosi testamenti testamentum iudicium est. T. 3. c. 898.

Quæritur inofficiosi testamenti appellatur quæritur iudicium, et cor. Ibid. vocatur alium iudicium. Ibid.

Quæritur inofficiosi testamenti, et petitio hereditatis de inofficiosi idem est. Ibid. T. 3. c. 171.

Quæritur inofficiosi donationis instituitur per Prefectum urbi. T. 3. c. 659.

Quæritur officio male gerenti instituitur apud Prefectum urbi. Ibid.

Quæritur, et victoris primi in profecti secundo frater suo iocens et quodammodo acquiescenti iudicio defuncti. T. 3. c. 138.

Quæritur in officio adversus quos datur, et dari possit. T. 3. c. 138.

Quæritur inofficiosi an adversus substitutionem pupillarem moveri possit. T. 3. c. 137.

Quæritur inofficiosi an, et quando post quinquaginta datur. T. 3. c. 159.

Quæritur inofficiosi an omnia recusat testamentum scripte. T. 3. c. 145 et c. 144.

Quæritur inofficiosi an totum testamentum infirmat. T. 3. c. 135.

Quæritur inofficiosi contra quos datur. T. 3. c. 140.

Quæritur contra testamentum agitur, et conquisitio ultra fratrem, et autem non datur. T. 3. c. 135.

Quæritur inofficiosi facit, et unde possit venire ad intestat, aliter et testamentum item in una, idcirco perit parum ad intestat, parum ex testamentum. T. 3. c. 131.

Quæritur inofficiosi testamenti datur preterito testamentum matris, quia habetur pro exheredato. T. 3. c. 158.

Quæritur si testamentum recusat casa an agit, quæritur si minus quæritur accepti. T. 3. c. 158.

Quæritur inofficiosi an ad patrem testamentum. T. 3. c. 135.

Quæritur inofficiosi datur non tantum posthumum aeo, sed etiam alieno. T. 3. c. 131.

Quæritur inofficiosi non datur contra testamentum, sed contra heredem. T. 3. c. 146.

Quæritur inofficiosi quibus datur, et quomodo introducta sit. T. 3. c. 129.

Quæritur inofficiosi quibus datur, et quot in eis descendunt. T. 3. c. 131.

Quæritur non datur, quando quarta relicta est. T. 3. c. 685.

Quæritur inofficiosi quibus datur, quibus vero non. T. 3. c. 147, et seq.

Quæritur si valit agere emancipatus exheredatus, quod petit agendum ait. T. 3. c. 130.

Quæritur de testamentum matris datur. T. 3. c. 135.

Quæritur datur contra heredem. T. 3. c. 130.

Quæritur an datur paterfamilias major, vel minor. T. 3. c. 149.

Quæritur an proponi possit contra testamentum militis. T. 3. c. 113.

Quæritur inofficiosi testamenti testamentum facit patrimonialis, et bonorum possessionem contra tabulas institutum non facit. T. 3. c. 156.

Quæritur inofficiosi testamenti actionem injuriarum movetur. T. 3. c. 633.

Quæritur inofficiosi testamenti est petitio hereditatis. T. 3. c. 677.

Quæritur inofficiosi testamenti quodammodo legum persequutio est, an potest agere exheredat persequutio, et ultio. T. 3. c. 603.

Quæritur inofficiosi testamenti est petitio hereditatis. T. 3. c. 677.

Quæritur inofficiosi testamenti, qui modo abulit. T. 3. c. 1033, anem abulit non potest restitui. Ibidem.

Quæritur inofficiosi testamenti tollitur quinquaginta. T. 3. c. 677.

Quæritur inofficiosi testamenti sentia quando inaurari potest. T. 3. c. 633.

Quæritur est contra heredem scriptum. T. 3. c. 1033, et agi non potest, antequam heres aliquis extiterit, cum quo exheredatus congrederetur, et de hereditate intet. Ibid.

Quæritur recusat in quinquaginta apud Principem quando institui potest. T. 3. c. 637.

Quæritur inofficiosi in quibus hereditas transmittitur. T. 3. c. 1083.

Quæritur est appellatio græca. Ibid.

Quæritur facti testamentum. T. 3. c. 633.

Quæritur inofficiosi an datur in eum, qui iose possidet. T. 3. c. 445.

Quæritur non summat pecunia, vel non summat deus et quilibet prescriptionis interruptio, aut contestatio, diffinitio magistratus, premissa institui potest. Episcopus. T. 3. c. 15.

Quæritur inofficiosi testamenti quibus datur. T. 3. c. 683, et T. 3. c. 89.

Quæritur inofficiosi testamenti an sit superando a petitione hereditatis. T. 3. c. 89.

Quæritur inofficiosi in officio quibus datur. T. 3. c. 89.

Quæritur inofficiosi testamenti facit disimulatio abulit. T. 3. c. 61.

Quæritur inofficiosi testamenti, aut exheredationis actio militis hereditatem locus esse non potest. T. 3. c. 455.

Quæritur inofficiosi agitur an, quando, et cui datur, et debeat. T. 3. c. 137.

Quæritur inofficiosi quando locus est. T. 3. c. 49, an eam quæritur excludit. Ibid. cum eam excludit. Ibid.

Quæritur denunciations procedunt accusationem. T. 3. c. 130.

Quæritur inofficiosi si testamenti qui excludit, quadrans a quantum lege ait. T. 1. c. 60.

Quæritur inofficiosi testamenti injuriarum actionem imitari. T. 1. c. 393.

Quæritur inofficiosi pater filii omnes instituit an potest, invito filio, secus in alio actibus. T. 3. c. 345.

Inter Quæritur inofficiosi testamenti, et bonorum possessionem contra tabulas quem ait diffinitio. T. 3. c. 504.

Ad Quæritur inofficiosi an pater preterito a filio emancipato admittitur post liberum. T. 3. c. 514.

per Quæritur inofficiosi testamenti in tota hereditas restituitur. T. 3. c. 874, et c. 875.

an pater Quæritur, quomodo filius pariparitur, exequi possit. T. 3. c. 346.

Quæritur inofficiosi excludit quinquaginta. T. 3. c. 10.

an Quæritur inofficiosi testamenti habet datur a patre naturalis datur a adoptivum extraneo, et patris testamentum patris naturalis. T. 3. c. 148.

Quæritur inter inofficiosi testamenti, et quæritur inofficiosi donationis differentia. T. 3. c. 89.

per Quæritur inofficiosi testamenti filius ex hereditate hereditatis, an debet premiare legatum. T. 3. c. 728.

Quæritur inter, et appellatorem differentia. T. 3. c. 781.

Quæritur auctoritas laqueum condicendum, qui summa reprehenditur. T. 3. c. 123.

Qui sunt in iure matris an in numerum liberorum computantur. T. 3. c. 461.

Qui sit in iure, an pro nato habetur. Ibid.

Quis sit in iure, etiam non prodit, etiam natus. Ibid.

Qui sequi non debet, nec de iure possunt. T. 3. c. 363.

Qui an servit in iure verba qualis. T. 3. c. 367.

Quid ius sit in iure, vel in damno datum, vel iurum multum interponitur. T. 3. c. 335.

Quid, an eodem quantitas tempore legatur. T. 3. c. 585.

Quibus est legitimus testator rei sum. T. 3. c. 608.

Quibus, et utriusque dictio. T. 3. c. 853.

Quis, et utriusque utrum legaliter debeat. T. 3. c. 857.

Quis quid. Ibid.

Quibus quæritur an sit mulier quædam. T. 3. c. 1055.

Quibus quæritur major auctoritas plerumque sit. T. 3. c. 1101, et c. 1193, an forte partem ediderit, in penes est auctor heres patri. Ibid.

rum Quæritur, an sit in convocatione, vel convocatione. T. 3. c. 616.

Quæritur ubi, et ad quod consistit foris. T. 3. c. 722.

Inter Quæritur, et ad quæ controversia est. T. 3. c. 346.

Quæritur an nasci possit. T. 3. c. 1055.

Inter Quæritur pater consensit filium regendum quæritur. T. 3. c. 1238, siue sacro erant intra quæritur pater, et iura non filius nisi admittitur preceptum. Ibid.

Quinquaginta magistratus fuit in urbe Cæsar. T. 3. c. 545.

Quæritur de consilium pecunia facta exceptio non summat pecunia. T. 3. c. 780.

Quinquaginta in iure consideratio. T. 3. c. 1189, et seq.

Quinquaginta preceptum ignoranti non efficit. T. 3. c. 1128.

Inter Quinquaginta possessionis ex locato. T. 3. c. 460.

Quinquaginta dictum, quod debitor condidit. T. 3. c. 1331, hoc quinquaginta Princeps dat sub directione. Ibid. hoc quinquaginta in soluto gallico dicitur quinquaginta. Ibid.

Quinquaginta preceptum datur in causa communi adversus factum. T. 3. c. 498.

Quinquaginta preceptum in causa inofficiosi testamenti an certat contra minorem 15, annis. T. 3. c. 69.

Quinquaginta preceptum an habet locum in causa statum. T. 3. c. 85.

Quinquaginta datur magistratus municipis. T. 3. c. 545.

Quinquaginta Bolnetur quæritur de inofficiosi donationis, de inofficiosi testamenti, et de inofficiosi dote. T. 3. c. 90.

Inter Quinquaginta fundi dotalis locatio. T. 3. c. 465.

Inter Quinquaginta ius locare solebat privati sua grædia. T. 3. c. 408.

Inter Quinquaginta ab adde hereditatem bona definiti a bona heredis preterito a creditoribus defuncti. T. 3. c. 1077.

Inter Quinquaginta privati solebat locare suo preterito. T. 3. c. 470.

Inter Quinquaginta locare solebat vigilia privati, et publici. T. 3. c. 471.

Inter Quinquaginta plerumque prout agitur excludit. T. 3. c. 25.

Quinquaginta luso quod sit. T. 3. c. 98.

Quinquaginta excludit. T. 3. c. 477.

Quinquaginta Tabore. T. 3. c. 727.

Quinquaginta Mutius Antoninus qualis, et quantitas fuerit. Ibid.

Quirites domus. T. 3. c. 1540.

Quirites et Quirino. T. 3. c. 15.

Quirites quare fuerit appellati Romani, et a quo. Ibid.

Rationes accepti. T. 7. c. 739.
 Rationes apendi. Ibid.
 Rationes editi, qui dicitur, quod rationibus con-
 tinetur, et tamen exhibet. T. 7. c. 568.
 Rationes argutarum quodammodo publicae. Ibid.
 Rationes suas non recipit adire contra se res
 actori. T. 7. c. 739.
 Rationes privatas a publicis rationibus descriptis
 distinguit, faciebant plures eodem. T. 7. c. 1303.
 Rationes laetari. T. 7. c. 1235.
 Rationes non redduntur, nisi reliqua persol-
 vantur. T. 8. c. 11.
 Rationes dantes sunt, ubi negotia gra-
 vantur. T. 8. c. 84.
 ob Rationem perferendum causam ex pro-
 vincia non datur dilatio tutori, vel argenti-
 tarii, nisi iuxta causas. T. 8. c. 502.
 Rationem redditus ac procurator, tutori, es-
 tori, item negotiorum gestor, testamento
 remitti possit. T. 8. c. 795.
 Rationem editio. T. 8. c. 565.
 de Rationibus argutarum. T. 8. c. 538.
 Rationibus edenda, et reddenda quoniam prius
 argutarum obtinetur. T. 8. c. 533.
 Rationibus vi aliqua major, vel minor magistra
 am-esse, eadem deinde argutarum edi pibet
 Praetor. T. 8. c. 43.
 ob Rationibus defuncti successorum certissima
 arguta restantur. T. 8. c. 1464.
 Rationibus legata, an videlicet actiones lega-
 tum. T. 3. c. 367.
 de Rationibus apendi, et accepti, qui ubi
 onerati defuncti more diligenter patrum-
 mentum. Ibid.
 de Rato antedicta. Vide, Satisfactio, Causa.
 de Rato censenda Ideo datur. T. 8. c. 840.
 Ratum patris quando iussu comparatur. T. 8.
 c. 845.
 Ratum est, quod in iure pro iudicio indicavit.
 T. 8. c. 777.
 Ratum an sit, quod ex iure iudicibus quae
 iudicatur, alius iuratus ubi non liquet.
 T. 8. c. 778.
 Ramus an sit heres. T. 7. c. 635.
 Rares servitutis. Vide, Servitutis.
 Rares actiones. T. 7. c. 731.
 Receptatio securis utiuntur, qua argumeta
 molitorum librorum Julii recenserunt. T. 3.
 c. 1305.
 Reaversa pro cautionem solvere. T. 8. c. 535.
 Receptis qui sint. T. 8. c. 396.
 Reaversa est obliuio dissoluta. T. 8. c. 535.
 Reaversum, apertio apothecae. Ibid.
 Reaversa Visitationum Rex in Hispania.
 T. 8. c. 803 Gothos Arrancos ad fidem catho-
 licam induxit. Ibid. Concilio Tolitano tertio
 interfuit. Ibid.
 Reaversaria velut molarum quod. T. 8. c. 1285.
 Receptores latronum extrados locutione.
 T. 8. c. 315, et T. 7. c. 446.
 Receptores colorum fugitivorum eos red-
 dent, et captionen solvant. T. 8. c. 240.
 Receptores latronum in quatuor legiones.
 T. 7. c. 1263.
 Recepti actio, seu receptitia. T. 2. c. 377, et
 T. 7. c. 177.
 Recepti vado dicuntur. T. 7. c. 467.
 Receptio in custodiam pro meritis causarum
 arbitrat. T. 2. c. 518.
 de Receptis Tit. Pandectarum, Ideo, compro-
 missa. T. 7. c. 658.
 Receptitia dos quod dicitur. T. 8. c. 452.
 ob Receptis soli argentiari obligatur, qui ad
 se recipiunt alius debitor. T. 7. c. 794.
 Receptores agnoscunt, et latronum inde
 potius afficiunt, quibus aggressores, vel la-
 trones. T. 8. c. 1040.
 Receptores abiguntur in decemium reperi-
 odi. T. 8. c. 1191.
 Receptores, susceperunt recuperatores. T. 7.
 c. 547.
 Receptum, Ideo, constitutum. T. 7. c. 177.
 Receptum quod. T. 8. c. 377, et T. 7. c. 132.
 Receptum. T. 7. c. 794. in actionem de recepto
 veli culpa levissima, non causa fortitudo.
 Receptum fit vado consensu sine stipulatione.
 T. 7. c. 734.
 Receptum, et constitutum in quo differunt. Ibid.
 Receptum argentiarium solum constitutum
 dicitur. Ibid. c. 735.
 Receptum quomodo debet. Ibid.

Recipere quod olim erat, hodie est constitutum,
 et tunc alio est ratio constituti, quam erat
 recepti. T. 8. c. 383, quia inter alia, ita est
 nomina. Ibid.
 Recipere, et reformare inter res, vel in res pro-
 mittimus dicitur. T. 7. c. 1529.
 Recipiendi verbum quatuor modis accipitur.
 T. 1. c. 173.
 Recipio verbum. Vide, Verbum Oro, vel Rogo.
 si Recipio me datorum, receptum est, est quo
 iure civilis actio, qui dicitur receptio. T. 7.
 c. 734.
 Reciprocum eadem debet esse ratio. T. 4. c. 103.
 Reconvectio quod. T. 8. c. 771, quibus casibus
 admittitur. Ibid.
 Reconvectio negotiorum querela. Vide, Querela.
 Reconvectio pro fiduciarum possessione. T. 8.
 c. 876.
 Revo verbum est pro arbitrio virtutis. T. 8. c. 92.
 Revo, aut bene amere quomodo intelligitur.
 T. 6. c. 261.
 Revo verbum quod significat in aeri operis
 mutationem. T. 4. c. 391.
 Revo provinciarum. T. 8. c. 80.
 Revo Revoque, qui plebeus vulgo dicitur,
 clericum suum sit, ut supra tenetur. T. 8.
 c. 800.
 Revores, et docem suum mala bruta habent,
 quoniam sequitur. T. 3. c. 19.
 Revores provinciarum, fraude, vel ambitione
 creari, revocantur in curiam. T. 8. c. 127.
 Revores provinciarum praebentur amara. T. 3.
 c. 828.
 Revores provinciarum quoniam sint. T. 8. c. 25.
 Revores Provinciarum a Principe fastos ap-
 pellantur. Ibid.
 Revores Provinciae quae habeant suum iuridic-
 tum subiectos. Ibid. 30.
 Revores Parochia ordinatio ad iura Episcopa-
 lia pertinet. T. 4. c. 830.
 Revores Ecclesiarum quidam perpetui, alii
 temporales. T. 8. c. 831.
 Revores quoniam appellantur. T. 6. c. 169.
 Revores de quibus causa cognoscitur.
 T. 3. c. 679.
 Revores, seu iudices privati. Ibid.
 Revores erant iudices, quoniam a magi-
 stratibus dabantur. T. 7. c. 1232.
 Revores an possint magistratus. T. 7. c. 661.
 Revores iudices qui possunt. T. 7. c. 1191.
 Revores non potest magistratus, et cur. Ibid.
 Revores vel vocatur. Ibid.
 Revores quod. T. 8. c. 864.
 Revores iudicum propositi debet esse hinc
 constitutum. T. 8. c. 862, quia forte causa
 emergit post litem constitutam. Ibid.
 Revores et repudiatio habet ad quoniam
 est. T. 8. c. 154.
 Revores, Vide, Revores.
 Revores pro appellatione non credit. T. 7.
 c. 1260, longe distat ab appellatione. Ibid.
 Revores iuramentum nullo modo permittitur
 favore fidemur. T. 7. c. 605.
 Revores, et appellatus quo differunt, et in
 quo comparatur. T. 7. c. 660.
 Revores fieri non possunt, nisi ante litem con-
 stitutam. T. 7. c. 1291.
 Revores quod sit. Ibid. apud formam. Ibid.
 Revores iudicium quomodo fit. T. 7. c. 660.
 Revores iuramentum. T. 7. c. 695, est de-
 fectio manifestata. Ibid.
 Revores iudicia dicit. T. 7. c. 1230
 an Revores causas expone debet. T. 8.
 c. 1273.
 de Revores iudicium. T. 4. c. 176.
 Revores portio colligatur arbitri, apud
 quos sit deceptor. T. 7. c. 661.
 Revores comparatur distaliter exceptio-
 nibus. T. 7. c. 660.
 Revores, seu remotionem causam. Ibid.
 de Revores iudicium. Ibid. et seq.
 qui Revores iudicium datur, cogitur argere
 arbitros, et apud eos litigare. T. 7. c. 661.
 qui Revores, et iudici libellus porrigit.
 Ibid.
 Revores dicitur a redigendo. T. 3. c. 1030.
 Revores tenore colligimus. Ibid.
 Revores verbum significat eadem debet
 et contra verbum dandi etiam reddendi. T. 8.
 c. 863.
 Revores verbum aliam dandi significationem
 habet. T. 8. c. 861.

Reddere aliud eis, aliud dare. T. 4. c. 892. da-
 mus literas, damus nostra, et reddimus
 iurati. Ibid.
 Reddere rationes quod. T. 4. c. 340.
 Reddere causas appellationis, vulgo proposer
 de pro. T. 7. c. 1401.
 Reddere periculum possit non est, et de suo
 irregre possit. T. 2. c. 634.
 Reddit, et redditus res quodammodo esse di-
 catur. T. 6. c. 781, et c. 718.
 Redditio exactionis pignoralium est argumentum
 remanet pignoris. T. 8. c. 806.
 Reddituri verbum antiquum. T. 7. c. 1108.
 Redemptio a via a pirata expugnata quomodo,
 et a quibus rebus debet. T. 6. c. 408.
 Redemptio, vulgo nuncup. T. 7. c. 1165.
 Redemptio lita facta est, et vetita multis le-
 gibus. T. 8. c. 92.
 Redemptio rei, vel lita alienum convocat inter
 dominum, et procuratorem torpis est. T. 8.
 c. 195.
 Redemptio ius, seu retractus. T. 7. c. 547.
 Redemptio actionum an valent. T. 8. c. 94.
 de Redemptio ab hostibus. T. 8. c. 530, et T. 7.
 c. 1453, et seq.
 Redemptio paritatis. T. 7. c. 605. Vide, Pos-
 tior.
 Redemptor, et conductor forme. Ibid.
 Redemptor apud. T. 8. c. 115.
 Redemptores, qui a republica moneunda visa
 condempnati certe pretia. T. 6. c. 654.
 Redemptores qui olim, et qui nunc dicuntur.
 T. 3. c. 606.
 Redemptores, seu emptores vocatur publi-
 cani, qui conductum faciant. T. 8. c. 945.
 Redemptores, qui ania commercia edificari,
 statim commercia faciant curam, in quorum
 solo edificati. T. 3. c. 734.
 Redemptores pro conductores, qui opus fa-
 ciendum accipiunt. Ibid.
 Redemptores qui dicuntur. T. 7. c. 1369.
 Redemptores, et quod publicani vocabatur eo
 nomine. T. 7. c. 836.
 Redemptores litem. T. 7. c. 798, et c. 807.
 Redemptores litem quoniam sint. T. 7. c. 490.
 Redemptores litem. T. 4. c. 161.
 de Reddenda re vendita ob mortum, aut vi-
 tium, et quomodo ignoravit. T. 8. c. 1398.
 Reddibere aut verbum commune recipiunt ven-
 ditione, et reddenda emptori. T. 5. c. 1180.
 Reddibere est commutare verbum emptoris, et
 venditoris. T. 8. c. 1464.
 Reddito villosi mancipii litem sex menses
 fieri potest. T. 6. c. 797.
 Reddito non propter vitium, quam propter
 mortem. T. 4. c. 815.
 Reddito quomodo fit. T. 7. c. 825.
 Reddito an veniat in actione ex empto. T. 8.
 c. 814.
 Reddito consensum continetur in actione
 quanto moritur. T. 4. c. 814.
 Reddito, et rescissio totius venditionis qua-
 doque veniunt in solvitur venditi, et in
 actionem empti. T. 8. c. 1453.
 Reddito non est rei modum, etiam si villosi
 sint. T. 8. c. 1456.
 Reddito litem quod tempore sit in emptione,
 et in locutione. T. 8. c. 165.
 Reddito actio cuius de causa iustitia
 veniat. T. 6. c. 332.
 Reddito actio. T. 7. c. 825, et seq. Vide,
 Actio redditoria.
 Reddito actio quoniam sit. T. 8. c. 1453, qui
 hoc actio. Ibid.
 Reddito actio civilis quoniam sit. Ibid.
 Reddito actio civilis quoniam differt ab redi-
 tionis. Ibid.
 Reddito actio an habet locum in locutione.
 T. 8. c. 1465.
 Reddito, aut confectio in commune quid pro-
 prie sit. T. 6. c. 163, et c. 164.
 Reddito pro re emere, vel reuere pignus.
 T. 4. c. 1303.
 Reddito quoniam ornamenta. T. 1. c. 801.
 Reddito possessionis beneficium vado
 datur. T. 7. c. 1349.
 Reddito dicitur legitime hereditas. Vide, Legi-
 time hereditas.
 Reddito fundi legato, an heres possit vendere
 fundum. T. 6. c. 640.
 Reddito non sunt partes auxilium. T. 7.
 c. 808.

Reditum legatus an videatur legatus usufructum. T. 3. c. 909.
 Reditus, vel reditus quibus de rebus dici solet. T. 1. c. 89.
 Reditus per legatum datus moris legatarii fidei. T. 2. c. 446.
 Reditus fidei an male constet. T. 5. c. 881.
 Reditus, vel usufructus in quibusdam differant. T. 5. c. 648.
 Reditus an per omnia usufructum imitentur, nec ea. Ibid.
 Reditus verborum quidem alioquin. Ibid.
 Reditus praediorum an sit ratio, alia ratione. T. 3. c. 410.
 Reditus qui proprie dicatur. T. 3. c. 912. et c. 1010.
 Reditus aliquid interdum pro usu. T. 5. c. 631.
 Reditus aliud, aliud usufructus; usufructus nomen juris, reditus omnes corporis. T. 3. c. 1010.
 Reditus legatus an Salutaris morte legatarii. Ibid.
 Reditus non est servitus, et distat ab usufructu. Ibid.
 Reditus praediorum a quibus praestentur. Ibid.
 Reditus unde dicatur. T. 3. c. 912. et c. 1010.
 Reditus an differat a pensione. T. 1. c. 89.
 Reditus, partus, et fructus an differant. T. 7. c. 908.
 Reditus, annuus non tollitur praescriptione triginta, vel quadraginta annorum. T. 4. c. 723. et c. 795.
 Reditus ab eo, qui non est dominus, peti nequit. T. 5. c. 335.
 Reditus usufructus penulter a non domino. Ibid.
 Reditus an ad locum tenet, an vero ad condonatore. T. 5. c. 408.
 Reditus annuus fructuarius an ad fructuarium legatum etiam pertineat. Ibid.
 Reditus an necessarius remanet, aut voluntarius alio. Ibid.
 Reditus a refectio dicitur. T. 3. c. 4010.
 Refectio, qui sint. T. 4. c. 406.
 Refectio diem est anteferre, adveniente diem jubendo, ut partes in illum diem adiat. T. 5. c. 900.
 Refectio, et recipere later res, vel in sola promiscue dicuntur. T. 7. c. 630.
 Refectio aliud est, aliud restitutio. T. 1. c. 1036.
 Refectio quid. T. 7. c. 630.
 Refectio contractum quid. T. 7. c. 594. et c. 598.
 Refectio praesentis. T. 7. c. 1315.
 Refugium parum majore pena plectitur. T. 1. c. 124.
 Refugium parum angustior pena. T. 5. c. 400.
 Refugium an opere metallicum, et eorum pena. T. 4. c. 1328.
 Refugium debet fructus victori a iudice, qui eorum rationem non habet. T. 4. c. 779.
 Refugium, idem, remissio. T. 8. c. 645.
 Refugiones, quae et refugiones partium praecae. T. 1. c. 463.
 Refugiones praecae quando multi debet post interpositam appellationem. T. 7. c. 1313.
 Refugiones praecae quae sunt. T. 7. c. 1314.
 Refugiones libelli quae sunt, et quare ita appellantur. T. 1. c. 463.
 Refugiones libelli debent esse breves. T. 7. c. 1310.
 Regalia quae sint. T. 8. c. 695.
 Regalia quae sint, eliciantur non possunt. Ibid.
 Regenda, qui sint. T. 1. c. 325.
 Regenda in principis consensu, diversaeque iudicis. Ibid.
 Regia lex unde nomen accepit. T. 2. c. 50.
 Regia lex. Vide, Lex Regia.
 Regiones urbis Romae. T. 1. c. 40.
 Regiones suburbanae, et urbanae. Ibid.
 Regna sunt iurisdictionum. T. 2. c. 740.
 Regna per pladium, provincias per vasillum. Ibid. T. 4. c. 630.
 Regni origo antiquior est, quam dominationis universi populi, vel dominationis principum. T. 3. c. 30.
 Regnum discretio. T. 3. c. 31.
 Regnum deferitur ei, qui gladius est scutior. T. 3. c. 31.
 Regrada morum. T. 8. c. 903.
 Regrada parum Ecclesiasticarum species. T. 8. c. 494.
 Regrada excommunicatione gravior est. T. 8. c. 900.

Regressus non est a privatione ad habetum. T. 3. c. 895.
 Regula canonica. T. 4. c. 1473.
 Regula canonica an ad hereditatem pertinet. T. 4. c. 79.
 Regula canonica de inutili legata. T. 2. c. 451.
 Regula canonica ad ea legata non pertinet, quibus data inseruit adjectis. T. 4. c. 361.
 Regula canonica ad quae pertinet proprie, et ad quae non. T. 2. c. 358. et seq.
 Regula canonica ad legata non pertinet in diem locum relicta. Ibid.
 Regula canonica pertinet tantum ad ea, quae a morte testatoris cedunt. T. 3. c. 1037.
 Regula canonica, quae vult convalescere ea, quae ab initio sunt, an locum habeat in liberalibus. Ibid.
 Regula canonica in quibus legatus locum habet. T. 5. c. 1267. et c. 1268.
 Regula canonica quae est. T. 3. c. 305. huc ad libertatem non pertinet. Ibid.
 Regula canonica ad quosdam leges pertinet. T. 5. c. 511. ad legem conditionalem non pertinet. Ibid. nec ad legem Juliam, et Papianam.
 Regula canonica ad ius antiquum pertinet, non ad legem novam. Ibid. huc ad conditionales institutiones non pertinet. Ibidem in quibus haec locum habet. Ibidem.
 An Regula canonica quod ab initio non valet, nec tractu temporis convalescit. T. 5. c. 447.
 Regula canonica pertinet tantum ad stipulationes puras, non conditionales. T. 5. c. 447.
 Regula canonica an possit non habere. Ibid.
 Regula nulla est in iure civili, quae non videri possit aliquando parte aliqua. T. 8. c. 1341.
 Regula nulla est, quae non perdat officium suum aliquando. T. 5. c. 271.
 Regula juris nulla est perpetua. Ibid.
 Regula juris, non enim ab initio canonum, et liberalium possessionem mutare possit. T. 6. c. 339.
 Regula acquiritur eorum structura Legibus comparatur. T. 6. c. 600.
 Regula, Cujas est periculum omnia, sive condicti debent, alii etiam est compendium usufructus. T. 6. c. 378.
 Regula, Qui prior est tempore potior est jure quibusdam in casibus fallit. T. 6. c. 580.
 Regula, Quod sit iniquum, cum, qui cum uno contractu, in plures adversarios distinguit, et singulis ad legibus ab eorum applicat, et illustratur. T. 6. c. 520.
 Regula, brevis credere aliud pro alio an sit non potest, ut in illis, ac et in rebus, quae nomen, pondus, et mensura continent locum habet. T. 8. c. 307.
 Regula juris, quae refugit aquilae naturalis, et desiderat mitigare rigorem juris, etiam ut non impropiis, ab illi locum non licet. T. 6. c. 53.
 Regula canonica est, Quod non valet ab initio, potius non convalescit. T. 4. c. 1314.
 Regula canonica pertinet ad ius antiquum tantum, quae hereditatem, et legem defunctorum, et vires accipiunt, ex morte testatoris tempore. Ibid. non autem pertinet ad ius novum, quod ex legibus Juliae, et Papianae diffinitae, et leges defunctorum, aut ex morte testatoris tempore, ad ea aperta fabula. Ibid.
 de Regula canonica lex 5 emendatur. T. 4. c. 977.
 Regula canonica ad quae legata non pertinet. T. 4. c. 79.
 Regula est pars civilis, quae constituitur est, hereditatem ad ius non posse. T. 4. c. 977.
 Haec regula non est regula juris, est enim haec propositio. Ibid.
 Regula juris non servatur in testamento militari. T. 4. c. 979.
 Regula illi, Ceteri per speciem derogant, non est perpetua vera. T. 6. c. 910.
 Regula Canonica ad quae legata pertinet. T. 4. c. 498. et c. 520.
 Regula, Ardo, quae non incipit de notis, vel in defunctis, non incipit ab herede, vel in heredem. T. 4. c. 404.
 Regula omnia fabrica. T. 4. c. 472. et c. 526.
 An Regula juri non est sumendum. T. 4. c. 472. et c. 526.
 Regula incipit incerta est, incipit incerta. T. 7. c. 1285. et c. 1289.

Regula Canonica censetur, quando lex Julia, et Papia de caduca valuerit. T. 7. c. 1163.
 Regula Canonica an sit juris antiqui, vel novi. T. 4. c. 827.
 Regula derogat specialis constitutio, vel lex. T. 5. c. 1167.
 Regula, nec definitiones veterum proutem huc libro definitionum proponatur. T. 5. c. 1341.
 Regulae etiam definitiones appellantur. T. 5. c. 1341.
 Regulae juris sunt praecipua jura, et quae summe regum jura dicuntur. T. 5. c. 548.
 Regulae non sunt omnes leges, quae sunt ex lege definitionum, nec nota potius ad regulas, vel amplexiones, vel acceptationes. T. 5. c. 1341.
 Regulae juris constituntur ex iis, quae sunt praecipua, T. 8. c. 907. et T. 7. c. 539.
 Regulae officii. T. 4. c. 472. et c. 530.
 Regulae jura sunt ex crebris constitutionibus. T. 4. c. 767.
 Regulae autem esse perpetuas, sed omnem regulam pendere in pluribus casibus officii animi, et vitarii. T. 6. c. 31. et c. 38.
 Regulae quae dicuntur. T. 8. c. 804.
 Regulae juris antiqui rationes non aliam disceptat inquirenda sunt. T. 4. c. 361.
 An Regulae libera emendata Placuit. T. 1. c. 466.
 Regulae, et definitiones rerum, et nominum le prompto habere potest. T. 3. c. 301.
 Regulae juris antiqui varias Papianae accurate interpretatur le. 9. definitionum. T. 8. c. 1341.
 de Regula quibusdam juris. T. 1. c. 351.
 A Regula juris semper est eadem, cum sit periculum. T. 5. c. 727.
 An Regula juris argumenta docetur. T. 4. c. 520.
 An Regula juri constitutum non est, et cur. T. 4. c. 562.
 Rehecto, alia recensito quibus olim verbis. Ibid. T. 7. c. 600.
 Rehecto, excusatio militaris. T. 8. c. 701.
 Rehecto, iudicium. T. 4. c. 848.
 Rehecto sit ante, vel post sententiam. T. 7. c. 1313.
 Rehecto contrarius de veritate de refutatione refectionis. T. 7. c. 1314.
 Rehecto praestitit partibus, militibus Principi. Ibid.
 Rehecto. Principis. T. 7. c. 610.
 Rehecto quid. T. 7. c. 1313. Et ab ipso iudice ad Principem ante sententiam. Ibid. 1314. ad refectionem Principis refectionis. Ibid.
 Rehecto definitio. T. 3. c. 1347. et T. 7. c. 371.
 Rehecto non valet aliam apostoli significat. T. 8. c. 1340.
 Rehecto sit quid. T. 7. c. 1314.
 Rehecto sit a minore iudicio ad majus iudicium alia subterfugio, sive orationem Principis transferat. Ibid. 1315.
 Rehecto Rehecto ab ipso Principe. Ibid. 1314.
 Rehecto, et consultationem differant. T. 4. c. 930.
 de Rehecto, si non de appellationibus tractat lex 15. de appellationibus. T. 5. c. 930.
 Rehecto non est ius, cum appellationes non recipiunt. T. 4. c. 930.
 de Rehecto, huc jura. Ibid.
 Rehecto ab observatione iudicis. T. 7. c. 603.
 Rehecto dicitur formula. T. 7. c. 447.
 Rehecto verbum leve est, quod deportandi. Ibid.
 Rehecto jura non habet Consilii. T. 5. c. 326.
 jura Rehecto, deportandi, conficiendi, demandi in metallum continetur moris imperii, nec possunt irrogari, nisi ab eo, qui lege dicitur. T. 1. c. 547.
 Rehecto per deportum contra jura sutores. T. 6. c. 1071.
 Rehecto est potius, quam dare, et usui dolum reddi jubet. T. 3. c. 832.
 Rehecto, et rehecto de quo somnietur. T. 4. c. 724. et c. 726.
 Rehecto dicitur dote. T. 2. c. 447.
 Rehecto quae dicuntur. T. 3. c. 572.
 de Rehecto dote. T. 3. c. 803.
 Rehecto improprie, deportati proprie dicitur. T. 3. c. 836.
 Rehecto non est dimissio, nec pones capit. T. 1. c. 70.

Religiosi alii suppelles appellatione non con-
ducitur. T. 1. c. 74.
Religioso ex turpi causa semper indignus. T. 3.
c. 70.
Religiosi quælibet saluati. Ibid.
Religiosi præter seculum qui soli irrogati ex-
tremum lib.
Religiosi infamie sola graviter. Ibid.
Religioso editi in carcerem. T. 3. c. 1282.
Religiosi deus dicitur autem habet. T. 3. c. 919.
Religiosis non capitis dimittitur. T. 5. c. 786.
Religioso ex alio proprie ponere capitula. T. 3.
c. 683.
Religiosis, ac deportationis discrimine. T. 3.
c. 928.
Religiosorum, et deportationis locum qui differunt.
T. 7. c. 995.
Religiosi amici ascribuntur. T. 2. c. 827.
Religiosi bene ad tempus nulli ex parte publi-
ci premissi. T. 5. c. 1231.
Religiosi a deportatis locum qui distat. T. 4. c.
1226. et c. 1237.
Religiosi, et de portali quod confiscationem bene-
ficium, quod sit differentia. T. 6. c. 204.
Religiosi patres in liberis non se non potestate
retinent. T. 2. c. 41. et in religiosis liberi
retinentur in potestate parentum. Ibid.
Inter Religiosorum personarum, et temporarium
differentia. T. 5. c. 1231. deportationis
et premissi. Ibid.
Religiosi autem emiles domus ad tempus in
opem publicum. T. 7. c. 548.
Religioso ad tempus alium bene. T. 1. c. 128.
Religiosorum, et deportationis discrimine. T. 3.
c. 683.
Religiosorum bona non publicari, alii specialiter
sententia admodum fuerunt. T. 1. c. 123.
Religiosum quid. T. 2. c. 447.
Religiosum internum status retinere dominium
verum statum, et potestatem potestatem. T. 3.
c. 991. et c. 991.
Inter Religiosum, et de portali differentia. T. 7.
c. 541.
Inter Religiosum, et statum ad tempus differ-
entia. T. 7. c. 541.
Religiosis quæ proprie dicitur. T. 2. c. 683. et
T. 3. c. 448.
Religiosis in insulas capite non mittitur. T. 6.
c. 994.
Religiosis testamentum ferre potest. Ibidem.
et c. 649.
Religiosis ad eorum possessionem admittitur.
T. 5. c. 70.
Religiosis omnia bona retinet, præter ea, siqua
adempte sint auctoritate iudicia. T. 5. c. 1231.
Religiosis libelline potest dare Principi, depor-
tationis non item. T. 4. c. 136.
Religiosis in amicitia familiarum. T. 4. c. 20.
Religiosis, qui in orbe morari non possunt, ex
prohibetur prædile urbe possidere. T. 1.
c. 104.
Religiosa possessionem, tributis esse beneficium
Principis. T. 5. c. 314.
Religiosorum autem possessionem et Principi
liberaliter nemo potest. Ibid.
Religiosorum collatis, ac de eisdem iure. T. 3.
c. 314.
Religiosum ei, qui non est in eorum natura, ex
pro non scribitur habetur. T. 3. c. 749.
Religiosum siquid alii sub conditione non facienda,
in expectari more quæ, cui ex condicio
preparata est. T. 3. c. 692.
Religiosum quod est, habetur pro non scripto,
et eorum, qui in legationem est, habetur
pro non scripto. T. 3. c. 515.
Religiosum in testamento petito competi, cum
iudicium defuncti fuit iurisperitibus, non vero
testamentum, et ad testamentum potest hereditas
T. 1. c. 1048. et 1051. non competi,
cum iudicium defuncti, idem testamentum
non fuit iurisperitibus, sed non iure factum.
Ibid. nec vero etiam competi, cum heres
scriptus hereditatem repudiavit, alii ad
testamentum non possedit. Ibid.
Religiosi rei accedunt eorum non dimittunt pos-
sessionem eorum interempti. T. 1. c. 306.
Religiosi loca sacre commercio huiusmodi eximit.
T. 5. c. 441.
Religiosi in revocari possunt. T. 6. c. 776.
Religiosi loci religiosi quatenus se extendit. T. 3.
c. 394.
Religiosi quid. T. 3. c. 323.

Religio erga Deum. T. 3. c. 23.
Religio erga Deum ut ex iure gentium. T. 3. c. 17.
Religio supervenit in possessionem inter-
temporari. T. 3. c. 640.
Religiosa via major, quam fidei datur. T. 3.
c. 578.
Religiosis dedicantibus frequenter mentio in iure
T. 3. c. 78.
Religiosis non occupatur loca. T. 5. c. 390.
Religiosis novorum auctores capite pœcendi.
T. 6. c. 1065.
Religiosis loca emptorem fundi non arripuerit,
si modo se non publicum pertraxerit. T. 1.
c. 434.
Religiosa loca. Vide, Res religiosæ.
Religiosa loca se impediunt sacerdotibus. T. 3.
c. 386.
Religiosa loca, perinde ac sacra sollicita sunt.
T. 1. c. 1049.
Religiosa res, sanctæ, et sacre eo alioquin sunt.
T. 3. c. 73.
Religiosa res, et sacre se possunt vindicare.
T. 3. c. 91.
Religiosum locum aciem possidere non pos-
sumus. T. 4. c. 213.
Religiosa loca quomodo sit. T. 3. c. 79. et T. 3.
c. 794. et T. 4. c. 413.
Religiosa loca ad vendi possunt. T. 2. c. 61.
Religiosa bona, sacra, sacra, et sacrum dicitur
communia iuri sunt. T. 5. c. 1159. ac per-
ceptione sacrum; sacrum communi perimetur
primus ex testamentis relictus. Ibid.
Religiosa loca. Vide, Loca
Religiosa loca, licet ad eum specialiter vendi
non possit, cum in veritate tamen, cum fide
toto potest vendi. T. 4. c. 1373.
Religiosa loca non est in commercio homi-
num. T. 3. c. 291.
Religiosis quatenus sit loca. T. 3. c. 87.
Religiosis est in consuetudine, dare viciniam me-
gri. T. 5. c. 821.
Religiosa, et dare in quo differunt. T. 7. c. 578.
Religiosa non moriturum. Ibid.
Religiosi recte ex possit, quod vera debetur.
T. 3. c. 687.
Religiositas, quod asportare sobrietatem non pos-
sumus. T. 3. c. 821.
Religiositas necessario, domus liberetur. T. 7.
c. 878.
Religioso, instituto, et subditio, licet verba
sunt, sed directa, exque precatu. T. 5. c. 634.
et c. 635.
Religioso, et commento, ex hac verba fidei
committitur fecit. T. 3. c. 884.
Religiosa colonorum. T. 1. c. 24.
Religiosa colonorum que sunt. T. 5. c. 1031. et
T. 4. c. 753.
Religiosa, que per consequentiam emptioe pro-
pria sunt, que sint. T. 3. c. 545.
Religiosa. T. 7. c. 813.
Religiosa iura quatenus quatenus sint. T. 4. c. 731.
Religiosa perit appellatione integrum collatur.
T. 3. c. 1057.
Religiositas quidem sint. T. 4. c. 731.
Religiosum paratorem spondit. T. 5. c. 183.
Religiosum metui in alium locum translati
et Principi imprimi debet. T. 5. c. 916.
Religiosa colonorum, exco, et condita ex-
pantur. T. 5. c. 1031.
In Religiosum legato collatur etiam prece-
ssu, quas coloris sunt reliquiis. Ibid.
Religiosum appellatione onces continetur.
T. 3. c. 1057.
Religiosum appellatione universis contineri.
T. 4. c. 401.
Religiosum petito, huiusmodi. T. 7. c. 840.
Religiosum, quod superius de pecunia in fidei
legata, potest, si minus, qui legatum impendit
legatum, quam legatum, et licet collat hereditas,
ex cui legatum. T. 5. c. 147.
Religiosa, repugnare, quod significant verba.
T. 7. c. 1466.
Remanipula quæ. T. 4. c. 412.
Remanipula plura se exigunt plures porcus. T. 6.
c. 39.
Remedia delictorum ex alio prout. Ibid.
Remedia iuri sunt stipulationes. T. 7. c. 4416.
In Remedia priora, quibus obligatio tollitur,
actum versatur, in civilibus vero ius. T. 6.
c. 39.
Remedia iuri non debemus abuti ad injuriam.
T. 7. c. 1048.

Remissa. T. 7. c. 764.
Remissa lex. Vide, Ius Remissa.
Remissa Patrum. Vide, Quintus Remissa.
Remissio quid. T. 1. c. 406. et T. 1. c. 23.
Remissio pignoris in sit intercessio. T. 5. c. 53.
et c. 715. et T. 7. c. 448. et c. 777.
Remissio pignoris rescripti pignoris iure acceptio-
na. T. 5. c. 73.
Remissio pensionis coloris letetur datur pro-
prietate sterilis etiam. T. 5. c. 948.
Remissio pignoris quatenus non est remissio
maior. T. 6. c. 74.
Remissio pignoris habetur medietas concessio.
T. 6. c. 683.
Remissio non est necessaria post subdationem
de opere restitutum. T. 4. c. 1043.
Remissio Platoris sequi solit satisfactionem de
opere restitutum. Ibid.
Remissio est acti, repudiatio iuris. Ibid.
Remissio finis, alius repudiatio. Ibid.
Remissio pignoris. T. 7. c. 718.
Remissio coloris tantum remittit, qui non tenet
custodiam. T. 1. c. 964.
Remissio utilis est, ad usufructuaria vicino co-
mune opus antequam. T. 1. c. 965. Juliano
circa id sententia. Ibid.
Remissio pignoris non est donatio, nec inter-
cessio. T. 5. c. 715. et T. 7. c. 448.
Remissio facta in una causa, non videtur facta
in alia. Ibid.
Remissio quid sit, cum de questionibus novi
agitur. T. 4. c. 731.
Remissio vicem subit actus. T. 5. c. 398.
de Remissio vicem subit actus. T. 4. c. 1057.
Remissio gratia domus. T. 2. c. 148.
Remissio pignoris nisi debitori facta mo-
derari non potest ad rem alio, qui cadem
non mulier chigruat ex eadem, alius
mulier. T. 7. c. 718.
Remissio pignoris factam ex una causa non
potest ad aliam. Ibid.
Remissio vicem criminis, via sexual com-
missa, non habet. T. 8. c. 16.
Remissio, quoniam locum indultu conductori
sterilitatem velis velis, ex archibus
anima, si consilii abertis, possit revocari.
T. 4. c. 54.
Remissio maioris committitur minor committitur.
T. 6. c. 74.
Pro Remissio pignoris sit concessio credi-
toris pignoris. T. 5. c. 978. et c. 978.
de Remissio pignoris. T. 7. c. 778. et c. 1298.
de Remissio pignoris. T. 4. c. 12.
Remissio utriusque potest, quod sui causa
sibi cedit. T. 5. c. 933.
non Remissio, et utiliter remissio ex alio
paris. T. 1. c. 903.
Remissionem carum. T. 7. c. 660. Vide, Recus-
tationem causam.
qui Removetur ab officio, ad administrationem
totidem ab interitum, et simplicitatem, non sit
remissio, sed qui ab alio. T. 5. c. 448.
Remissio non est propria liberalitas. T. 4.
c. 590.
Remissionem cum esse conditionem, eodem
constat. Ibidem.
Remissiones. Vide, Lex Cincia.
Remissio matrimonii facta dos non revocatur.
T. 5. c. 940.
Remissio huiusmodi huiusmodi, quid. T. 7. c. 887.
Remissio huiusmodi. Ibid.
Remissio est testis dantur. T. 3. c. 39.
Remissio. T. 7. c. 194. et c. 194.
Remissio huiusmodi huiusmodi actus. Ibid.
Remissio unico quod licet iuri non. T. 7. c. 602.
Remissio quæ potest solo iuri. T. 7. c. 812.
Remissio legitime hereditatis non videtur,
qui hereditatem non videtur ex testamen-
to. T. 7. c. 183.
Remissio non videtur liberalitas, qui con-
tendit, se esse ingenuum. Ibid.
Remissio interemptive societate iure iure in
administrationem vendit. T. 5. c. 371.
Remissio modum quodam debet. T. 6.
c. 34.
Remissio societate temporis facta quod
officium. T. 6. c. 370.
Remissio iudicium actio injuriam. T. 7.
c. 423. tollit etiam queris inefficaci te-
stamentum. Ibid.
Remissio eius, quod lex nisi deus non tam
moe causa, quoniam alius fructu. T. 7. c. 912.

Repensare mercedem. T. 1. c. 994.
 Reparare per emera. T. 3. c. 606.
 Reparari dupliet. T. 3. c. 1161.
 Reparatæ decautiones. T. 7. c. 450.
 Reparatissima dandi ratio. T. 1. c. 313.
 Repedia, repodia, vel repudia. T. 4. c. 344.
 Repetere legatum est verbum commune legatari, et hereditas. T. 4. c. 1212.
 Repellere prae repudiari. Ibid. et Repertorio hanc non tenetur cunctationibus defuncti supra verba inventari. T. 7. c. 1098.
 Repertorium omnino bonorum ut factum sit ad herede, non tenetur heres supra verba hereditatis. T. 7. c. 605.
 Repetere ad res consumptas, potest ad alienas, referat. T. 6. c. 395.
 Repetere propriam conditionem et apud heredes, non vindicare. Ibid.
 Repetere ab alio, quod mihi alius debet, id est, clargere. T. 7. c. 1650.
 Repetito acuti ex causa iudicati non est. T. 3. c. 1174.
 Repetito ejus, quod asperet, quodam non est. T. 5. c. 870.
 Repetitio dicitur quando locum, habet. T. 6. c. 394.
 Repetito an, et quando confirmet iudicium. T. 3. c. 738, et c. 727.
 Repetito per conditionem indebiti acceptat. T. 3. c. 1071.
 Repetitio fructuum consumptionis permittit, et acquiritur consummatione. T. 1. c. 876.
 Repetitio quo casu temperat. T. 2. c. 575.
 Repetitio quando committit per conditionem indebiti. T. 3. c. 704.
 Repetitio favore in re dubie melior est, quam adversus iura. T. 3. c. 1071.
 Repetitio huius, quod quoque alia amittit, vel promittit, nulla debet exceptio temporis, nisi quinquaginta annorum. T. 8. c. 99.
 Repetitur iustitiae, quod non amittitur. T. 5. c. 163.
 Repetundarum res quis dicitur, et ut possunt. T. 3. c. 521, et T. 7. c. 1429, et seq.
 Repetundarum crimine veritas tollitur. T. 7. c. 439.
 Repetundarum actio mortis esse solet. T. 8. c. 181.
 Repetundarum non consulitur petere prohibetur. T. 8. c. 457.
 Repetundarum ius Julia. T. 7. c. 1054. et seq.
 Repetundarum iudicium quo tempore dicitur. T. 7. c. 1055.
 Repetundarum crimine est crimine captivum pecuniarum. Ibid.
 Repetundarum crimine exactione post depositum tantum administracionem, exceptio uno tantum. T. 7. c. 1054.
 Repetundarum resu Catilinae, Vado, Catilinae. Igitur Julia Repetundarum quomodo tenentur. T. 7. c. 545.
 De Repetundis his Julia in provincia tantum locum habuit. T. 7. c. 1054.
 Repetundare, Vado, Helvetia.
 Repetitive est talum, et edmonitionis actionis. T. 3. c. 1194.
 Repetitive, et exceptio datur jure pretorio. T. 3. c. 420.
 Repetitive in actionibus factum, et Publiciana quoque exceptionem datur. T. 4. c. 969.
 Repetitive quodam datur contra exceptionem rei postulat. Ibid.
 Repetitive, quod tantum iure iusta est, ea nocere possunt. T. 3. c. 337.
 Repetitive definitio. T. 2. c. 501.
 Repetitive deus apponit iudicium bonae fidei ferre, et committit fraudem repellere. T. 7. c. 1410.
 Repetitive an ex exceptione resolvatur. T. 3. c. 337.
 De Repetitive deus. T. 7. c. 1412.
 Repetitive an pectus jure pretorio datur. T. 3. c. 107.
 Repetitive aut exceptio datur. T. 7. c. 1413.
 De Repetitive formula. T. 1. c. 109.
 Repetitive vana. T. 1. c. 259.
 Repetitive est adscriptio, id est, repudatio. T. 1. c. 344.
 Repetitive quid. T. 7. c. 899.
 Repetitive deus soli utrum possit parare vitium rei servit. T. 8. c. 144.
 Repetitive deus species et de donacione. T. 8. c. 486.

Representatio quid proprie sit. T. 8. c. 86.
 Representaciones ubi habet tantum locum in amissionibus ab iurato, non in substitutionibus. T. 8. c. 1144.
 Representaciones in tantum rases. T. 7. c. 323.
 Representaciones commodum legatu licet. T. 8. c. 794.
 Representaciones ius. T. 7. c. 874.
 Representaciones locum non aut ultra fratrum. T. 7. c. 323, et seq.
 De Representacione verbo. T. 1. c. 277, et c. 278.
 Representatio sola quando sufficit. T. 6. c. 495.
 Representatio quid. T. 4. c. 540.
 Representatio est cautio sine decessore. Ibid.
 Representatio quod significat. T. 3. c. 657.
 Representatio respectu servi operis quid sit. T. 4. c. 745.
 Representatio an semper sequatur remissionem eodem respectu. Ibid.
 Representaciones verba quo est. T. 1. c. 47.
 Representaciones iudicium an remissione intelligatur. T. 7. c. 1273.
 Representatio verbo quid comprehendat. T. 1. c. 886.
 Representatio, et iuratio promittit diveras acuti. T. 2. c. 378.
 Representatio, et satisfactio quomodo differant. T. 8. c. 929.
 Representatio secundum nostrum idioma quid est. T. 6. c. 654.
 Representaciones sociales quae nobis delecta sunt. T. 3. c. 402.
 De Representacione bonorum possessione. T. 7. c. 1017, et seq.
 De Representacione, vel abstinencia hereditatis. T. 7. c. 1090.
 Representacion bonorum possessioni tempore principio non. T. 7. c. 1017.
 Representandi verbum est amittendi species. T. 3. c. 804.
 Representandi, et amittendi differant. T. 2. c. 800.
 Representandi verbum aliam est et sua. T. 7. c. 1018.
 Representatio pater se fratrem, non filium; dominus repudiando se, et servum fratrem. T. 7. c. 344.
 Representatio delato, non acquiescit. T. 5. c. 1136.
 Representatio, et pectus differunt. T. 2. c. 750.
 Representatio, et remissione diveras sunt. T. 4. c. 474.
 Representatio testamentum. T. 1. c. 138.
 Representatio, et adire aut verba iura civilia. T. 4. c. 1031, et T. 5. c. 508.
 Representatio, et recessus differunt. T. 4. c. 474.
 Representatio bonorum possessionem non potest promittere nisi sine voce voluntatis. T. 4. c. 148.
 Representatio non potest pater delatum bonorum possessionem per filium familias. T. 4. c. 140.
 Representatio repudiare potest per servum. Ibid.
 Representatio, et idem sunt arbitria, nec minor se, vel iuramentum se, et abstinere se. T. 7. c. 1138.
 Representatio testamentum quid. T. 7. c. 1194.
 Representatio an potest quod acquiritur suo jure. T. 7. c. 1070.
 Representatio iura bonorum possessionem consueque potest, aliam non potest. T. 4. c. 878.
 Representatio eo possit, quod acquiritur est. T. 4. c. 933.
 Representatio hereditatis quid. T. 3. c. 442.
 Representatio hereditatis ubi, et in quo loco fieri debeat. T. 6. c. 574.
 Representatio hereditatis quando locum habet. Ibid.
 Representatio demum facta post inactionem non servit. T. 4. c. 1007.
 Representatio hereditas sine scriptis irritum facit testamentum. T. 4. c. 965.
 Representatio hereditatis patrum non adest exceptio per legatarios. T. 4. c. 1031.
 Representatio quomodo fit. T. 3. c. 839.
 Representatio hereditas sine scriptis irritum facit. T. 3. c. 1005.
 Representatio quid. T. 7. c. 564.
 Representatio fit in iure. Ibid.
 Representatio quodam est nolius momenti. T. 7. c. 1059.
 Representatio est iuris, ramalis licet. T. 7. c. 384.
 Representatio aliud, aliud remissionis. Ibid.
 Representatio bonorum possessionis fieri debet solemniter in iure. T. 7. c. 1017.

Repudiatio quid. T. 7. c. 1090. in iure fieri debet. Ibid. apud Praetorem, vel Praesidem. Ibid.
 Repudiaciones, et abstinencia idem est effectus. T. 4. c. 1144. Inter Repudiacionem, et abstinencia differantia quae. T. 5. c. 666.
 Repudiacionem pectus iure voluntatis, haec non obligat non alteri. T. 3. c. 4052.
 Repudiacione possessionis bonorum locum fieri successoris statim, licet ei, qui repudiavit, tempore delationis bonorum possessionis eodem pretorio. T. 4. c. 100.
 De Repudiacione hereditatis, non possessionis bonorum delatus. T. 4. c. 148, et T. 7. c. 1017.
 De Repudiacione hereditatis. Vado, hereditatis de iudicio.
 De Repudiacione legatu. T. 3. c. 476.
 Quod Repudiacionem est semel, cum delatione esset, per aut vindicari non potest. T. 4. c. 993.
 Repudiacionem ab alio jure dicitur, non repudiacionem, et demissionem adhiberi. T. 7. c. 1017.
 Quod Repudiacionem semel rursus ad ea bona, quae repudiavit, reverti non potest. T. 7. c. 1090.
 Repudiatio prima delationis permittit. T. 7. c. 353.
 Repudiatio certis causis. T. 8. c. 440.
 Repudiatio formula. T. 7. c. 353, et T. 8. c. 441.
 Repudiatio non dicitur iudicium per libertatem militat. T. 4. c. 160.
 In Repudiatio claves meliori adimittuntur. T. 6. c. 441.
 Repudiatio missa, an, et quodam vi, et molier possit restitueri matrimonio. T. 7. c. 507.
 Repudiatio nonne generale est. T. 7. c. 353.
 Repudiatio quid a divorcio dicitur. T. 3. c. 423.
 Repudiatio primum quando factum, et qua ea lege repudiatio fiat. T. 1. c. 35.
 Repudiatio mittitur per sententiam, aut per libellum conjuges delatus, inactione ad domum apud. T. 4. c. 441.
 Repudiatio quibus aut causa non in actionem permittit, sedem in iure usui. Ibidem et acquiritur alii causa vi, et usui tamen, in actionem delationis. T. 8. c. 441.
 Repudiatio eius mortis et causis non mittitur. Ibid.
 Repudiatio. T. 7. c. 353, et T. 8. c. 441.
 Repudiatio, et divorcium differunt. T. 4. c. 473.
 Et T. 4. c. 467, et T. 7. c. 991.
 Repudiatio quibus accuset, et ejus species dicit. T. 7. c. 991. Ibidem species generaliter, alia apponitur, acceptat. Ibid. ad propositum duo species. Ibid.
 Repudiatio quid. Ibid. est inter meritos, et actionem. Ibid. est contractus. Ibid. fit per libellum in actionem ad domum quae, qui repudiatur, vel per iustitiam. Ibid. quibus verba solent.
 Repugnantia. L. si. ff. de parti. l. 4. l. 4. ut. ff. ad l. vel. prout. quae. T. 5. c. 146. quaeam distinctionem hic videmus. Ibid.
 Repugnantia, compensatio, et deducere, in quo differunt haec verba. T. 5. c. 772. hodie ex constitutione Justiniani nihil discriminis est inter deducere, et compensare. Ibid. 773.
 Repugnantia impetratur. T. 3. c. 901.
 De Repugnantia, quod non potest restitueri in actionem impetratur. T. 4. c. 72.
 De Repugnantia vel abstinencia damanda. T. 3. c. 523.
 Repugnantior reorum quod tempus datur. T. 7. c. 1563.
 Res civiles quae sint. T. 8. c. 194.
 Res omnes non alio sine elementorum potentia, necesse fructus, quae se totum. T. 2. c. 866.
 Res per quas personas acquiritur. T. 2. c. 113.
 Res sacra nullo tempore acquiritur. T. 2. c. 866.
 Res incorporales in iure non possunt. T. 4. c. 140.
 Res mobiles forte ascripti, immobiles vel possideri possunt. T. 2. c. 866.
 Res mobiles noniam presentes mancipii possunt. T. 4. c. 140.
 Res dominicae, et res privatae. T. 8. c. 338.
 Res creditae. T. 6. c. 569.
 Res dubiae, aut ambiguae, quae sit. T. 4. c. 461.
 Res indicatae. T. 6. c. 1044.
 Res mortuae, et res occisae. T. 1. c. 182.
 Res mortuae vel mancipii sunt, aut nec mancipii. T. 4. c. 1429.
 Res omnes vel sint in patrimonio, vel extra patrimonium. T. 2. c. 80.

Res sacra, religiosam quamvis dicantur. T. 5. c. 73.
Res sacra alienari, vel obligari prohibetur
constitutioibus Justiniani imperatoris. Ibid.
Res iudicata aliquando ipso iure actionem per-
mittit. T. 5. c. 453.
Res sacra, religiosa, publica, et quae dominio
nostro excepta est, an in stipulationem adde-
re possit. T. 5. c. 341.
Res alienae quae ratione venduntur a fidei-
bus, vel alia possessoribus. T. 5. c. 77.
Res sanctae divini iuris. T. 5. c. 73.
Res futurae, et vi potestatem maxime
datur. T. 5. c. 444.
Res hostiles occupari cedunt, nec sunt pub-
licae. T. 5. c. 62.
Res destituta T. 5. c. 116.
Res, sine ha, negotium, sive res, negotium,
aut ha. T. 5. c. 785.
Res mortis, id est, communio. T. 5. c. 477.
Res iuris alioque gressu abstrahitur non nocet.
T. 5. c. 378.
Res privatae, et domus idem est. T. 5. c. 335.
Res iudicata praestatur actionem propter idem,
compensationem, insistentem non potest. T. 5.
c. 356.
Res alienae, et res hereditariae in quo differunt.
T. 5. c. 633.
Nulla res est, cuius possessionem quis adipi-
citur, nisi concurret corpus, et anima.
T. 5. c. 695.
Res innoxiae a vendigalibus praestantur. T. 5.
c. 159.
Res, quae invita uxore alienari non possunt.
T. 5. c. 1207.
Omnia Res tacti sunt, quodsi a domo amota-
dantur. T. 5. c. 669.
Res ab alio apud eundem iudicem peragi po-
test. T. 5. c. 1220.
Res non facit heredes, sed nomen, et titulus
heredem facit. T. 5. c. 416.
Res, quae conjunctae proprie sunt, apud fieri am-
plius non possunt. T. 5. c. 646.
Res libere. Vide, Libere res.
Res transactionis finis ubi pertinet ad arbit-
rium, esse iudicem. T. 5. c. 365.
Res factus iudicium non potest, alii redierit in
potestatem domini. T. 5. c. 640.
Res alienae per demonstrationem potest legari, non
per vindicationem. T. 5. c. 630.
Res alienae voluntate domini potest pignori
obligari, et dari. T. 5. c. 656.
Res eadem semper, dari non potest, quantitas
vero potest. T. 5. c. 569.
Res futurae vendi non possunt, non alienae vendi
potest. T. 5. c. 433.
Res incorporatae non usurantur. T. 5. c. 318.
Res praesens quae dicitur. T. 5. c. 433 et qui
abest. ibi res praesens pro obita habetur.
Ibid. Absens vero res pro non obita. Ibid.
Res incorporatae non possessionem recipiunt,
sed usurantur. T. 5. c. 704.
Res inter alias iudicata quando illi nocet, et
quando non. T. 5. c. 637.
Res iudicata contra heredem scriptum, et contra
testamentum legatarii, et subcommis-
sarius nocet. T. 5. c. 661.
Res iudicata nocet ei, qui a vieto causam ha-
bet. T. 5. c. 628.
Res litigiosa pignori potest. T. 5. c. 370.
Res mobilis pro diviso possideri non potest.
T. 5. c. 348, eadem dividere esse perdere, ut
refert Cassiodorus Ibid.
Res data per oblationem, redditu vero libe-
rationem. T. 5. c. 394.
Res inter alias iudicata aliis non prodest. T. 5.
c. 674.
Res iudicata inter filios, et extraneos de
dominio fundi pro utraque contra debitorum,
in creditorum nocet. T. 5. c. 1168 hoc loco
dico recipiuntur causa. Ibid.
Res iudicata pro veritate habetur. T. 5. c. 1069.
Res male pignori ubi esse non potest. T. 5.
c. 1160.
Res locutiva Vide, Locutiva.
Res dum ubi iudicium causae esse sequunt
eodem modo. T. 5. c. 386.
Res mobilis auctore possideri, quatenus sub
custodia nostra sunt, esseque apprehendere
possumus. T. 5. c. 694.
Res venales in fidei ad usurum peritios, cu-
re viam, et optum publicorum ad arre-
ptum. T. 5. c. 1286.

Res quodam sunt moras, quodam immunes
a vendigalibus praestantur. T. 5. c. 159.
Res quodamque qui alteri dedit in usum, ut ad
alium perficeret, id non fecit, sed rati-
onem utrumque iste actio facta, vel man-
dati tenetur. T. 5. c. 586.
Res ab Episcopo iudicata ad effectum perdu-
cere debet. Primum, et oppositorum eorum,
testis Schottman. T. 5. c. 843.
Res ambigua praesumptioibus iustis explican-
tur. T. 5. c. 645.
Res cognitionis, quae Principia sunt apparen-
tibus ab rebus, quae sunt iuridicalia, et
iuris ordinarii quae ad magistratus pertinet.
T. 5. c. 838.
Res a conjugum alterutro quare amoveri, non
fuit inferri dicitur. T. 5. c. 439.
Res si perierit ante moram debitoris, an cre-
ditor possit. T. 5. c. 317.
Res si perierit post diem constitutionis, et si
moram debitoris, perit debitoris. Ibid.
Res si quibus hereditatem an aut partes heredi-
tatis. T. 5. c. 75.
Res si quibus propriis dicitur. T. 5. c. 380.
Res si quis non vult vendere cogit, et animatio-
nem eorum aliam iustitiam proinde facere po-
test. T. 5. c. 641.
Res sub custodia nostra esse quomodo intelli-
gitur. T. 5. c. 638.
Res, cum, et summa, quae in petitione deducta
est, utro actoris, an dividi, et accipi possit.
T. 5. c. 18.
Res mobiles an pro diviso possideri possint.
T. 5. c. 347.
Res mobiles an, et quae divisionem recipiant
Ibid.
Res magis in stipulatione facti, quam verba
intentionis sunt. T. 5. c. 418.
Res iudicata utrum, et quando debitorum li-
berat. T. 5. c. 127.
Res mea, si in me empti fuerit, et alio, an
ad me ut factus redierit, et si videtur furti
pignori esse dei possit. T. 5. c. 546.
Res, quae amplius in me iura redigi possunt,
et materia potestis vicia, nunquam vires
eius edugunt. T. 5. c. 359.
Res mea est, amplius mea fieri non po-
test. T. 5. c. 367.
Res qui in potestatem fieri redit, se in po-
tatem domini redire videtur. T. 5. c. 644.
Res quaeritur in matrimonio se sunt communis.
T. 5. c. 345.
Res, quae praedictae abstrahuntur, et locato con-
ducto quae perdere cogitur. T. 5. c. 405.
Res, quae tempora peritum sunt, quae ratione
conservantur. T. 5. c. 541.
Res quatenus in bona res dicitur. T. 5. c. 30.
Res, quae sunt consensum, in abest esse vi-
dentur: sicut eorum una, abest, sive con-
sumptio est. T. 5. c. 364.
Res, quae apud filiumfamiliae, aut servum de-
positae sunt, quae actiones peti possunt. T. 5.
c. 583, et c. 568.
Res sacra, sancta, religiosa impetibiles sunt.
T. 5. c. 299.
Res invensa utrum fiat sine, qui invendi, an
non est alienari. T. 5. c. 344.
Res in rem esse an possit. T. 5. c. 192.
Res in rem casum incidere, et qui incipere non
potest, quandoque dicitur. T. 5. c. 415.
Res incorporata, quae intelligi potest, tangi
non potest nec cerat. T. 5. c. 611.
Res in stipulationem deducta si perierit ante
diem, qui non promissionem liberatur. T. 5. c. 61.
Res immutabiles an coloris, aut occurrere possint.
T. 5. c. 290.
Res iudicata quare a nulla re abstrahit magis,
quam a retrahitione, et recessione. T. 5.
c. 69.
Res mobilis populi an usurari possit. T. 5.
c. 708.
Res incorporeales se usurantur an, vero
possessionem recipiant. T. 5. c. 531.
Res male iudicata utrum naturalem obligatio-
nem, est visum quia gestum solvit.
T. 5. c. 708.
Res mobilis in dotem datae venditioe esse
apud auctor, et facilius pretium eorum
solutum matrimonio restitui possit. T. 5. c. 429.
Res praesens dicitur, quae in domo est, et
locus esse invenitur, quae inveniri possit,
et diligenter perquiratur. T. 5. c. 537.

Res immobilis populi, aut res soli an usurari
possit. T. 5. c. 546.
Res motus deinde laetior an in constitutionem ve-
niam possit. T. 5. c. 307.
Res motus quatenus continentur. T. 5. c. 337.
Res posthumi an usurari possint. T. 5. c. 546.
Res projectae in mare levandae navis causa
quomodo alimentum. T. 5. c. 406.
Res pro parte an recte possit restitui. T. 5.
c. 678.
Res populi quandoque melior fieri ducitur.
T. 5. c. 568.
Res, quae non est praesens in loco ubi de illa
agitur, in quo loco restituenda sit. T. 5.
c. 223.
Res, quae in motum venient, aut quae sine
corpore, quod habent, censentur, et valent,
sed numero, pondere, et mensura constant,
utque motum vagari nequeunt. T. 5.
c. 392.
Res, quae corpore valent, an in specie adeo
restituenda debent. T. 5. c. 307.
Res, quae locatur, vulgo non mutuantur. T. 5.
c. 346.
Res in solutionem data loco pretii an impositi,
quomodo empta venditio sit. T. 5. c. 341.
Res iactae in tribulatione servorum rationem re-
solvunt, reperantur, et restituantur. T. 5.
c. 409.
Res iactae in mari apprehendunt, aut vi Bi-
minis adactus ad litem occupantur, iurandi
arbitrio, an fortiter committitur. T. 5. c. 410.
Res, vel summi potest, aut summo rati-
onem, et vicissim functionem recipiunt.
T. 5. c. 316.
Res, quae materiam personarum mutatione. T. 5.
c. 717.
Ictus Res, quae corpore valent, quantitas si di-
stinguuntur, et dispendunt. T. 5. c. 303.
Res summa communitur, non rebus. T. 5. c. 350.
Res, quae rebus mutantur, permittunt possi-
des, quomodo emptio. Ibid.
Res luptas in in strictis iudiciis deducitur, an
venit. T. 5. c. 358.
Res, quae quantitate constant, numero, ponde-
re, et mensura contineri dicuntur. T. 5.
c. 395.
Res, quae ex causa emptioe venditionis bona
sua tradita sunt recipienti, qui occupari non
possit. T. 5. c. 806.
Res, quae praesens, numero, mensura constant,
utque communi possunt. T. 5. c. 308.
Res, quae nobis admetuntur, aut appenduntur,
vel admetuntur, nobis utiles esse non possunt,
aut dominum eorum in nos transferre,
et sic abusus, et consumptio eorum
condemnat. T. 5. c. 306.
Res, quae sunt abest, utendo deperit.
T. 5. c. 302.
Res ad causam latentem redire quando dicitur.
T. 5. c. 409.
Res alienae, ubi consentientes, est ratum ha-
bita domini, pignori obligari et non
potest. T. 5. c. 320.
Res contributio debent, in quibus et servi
servati emantur, non homines liberi. T. 5.
c. 407.
Res admetuntur possunt ab eis, qui sine lo-
quuntur, non audit. T. 5. c. 100.
Res eadem, non aut ex eis causae, nostra esse
potest. T. 5. c. 515.
Res in in motum venient, quae functionem
recipiunt, et ubi referit pro solutione, ge-
neris eorum rationem, non eas perantur. T. 5.
c. 305.
Res eadem ex pluribus causis an nobis deberi
possit. T. 5. c. 518.
Res corporales quae dicuntur. T. 5. c. 531.
Res cum minoribus gestis non tamere esse re-
comendari, et quare. T. 5. c. 446.
Res cum subestituta. T. 5. c. 547.
Res deinde a marito auctori, usurantur an
prodest, qualis esse debet. T. 5. c. 547.
Res eodem ex pluribus obligationibus causae
solutae debentur potest. T. 5. c. 533.
Res eodem pro soluto possideri potest, et alter
iure in domo, inter ingente ut prae eo
possidet. T. 5. c. 533.
Res nauticae apud Romanos olim in uso non
fuerunt. T. 5. c. 403. M. c. 403.
Res eodem quando pro motu a duobus possi-
dentur. T. 5. c. 533.

Res emphiteusis pignori olim obligari potest aliam rem domum. T. 6. c. 365.
Res ex quibus edificia construuntur, an legatarij vendi aut uocari possunt, dum adhuc edificia coherant. T. 6. c. 364.
Res est pecunia crediti, et exstima, de qua agitur: res est id, de quo litis est, quod Græci τοκοδωτικὴν ἀποκαλοῦν. T. 6. c. 36.
Res iudicata est, et quam obligationem periat. T. 6. c. 682.
Res iacta mari domui manet, non fit apprehensio, quia per directum non habetur. T. 6. c. 410.
Res iudicata quando civilem obligationem extinguat. T. 6. c. 723.
Res futura non uocari, nec emi potest. T. 6. c. 387.
Res facti sedemari jure civili non potest. T. 6. c. 319.
Res futura ut uocari possit, necesse est, ut ad dotum item redcat. T. 6. c. 543.
Res naufragio amissæ ab ullo, quæ appropinquat, an per directum uocari possint, nec a fisco capere. T. 6. c. 410.
Res amittit quædam dicuntur. T. 6. c. 306.
Res volutptas, id est, voluptas. T. 6. c. 562.
Res iudicata veritas non obest. T. 6. c. 508.
Res iudicata testibus probari potest. T. 6. c. 560.
Res ipsa prout videtur, quæm regulam, ut apud gentes. T. 6. c. 614.
Res iudicata jure facti, et pro veritate habetur. T. 6. c. 633.
Res inter alios acta, vel transacta, aliis non nocet. T. 6. c. 609.
Res apud acceptum deposita. T. 6. c. 1277.
Res sua accipiunt servituti. T. 6. c. 221.
Res hereditaria communio non, quæ iudicium expulsi hereditatis veniat. T. 6. c. 273.
Res empta a venditore nullo modo evelli potest. T. 6. c. 877.
Res utilis, quæ pendere, summo, mensura constant, a marito alienari an possint sine voluntate uxoris, etiam res immobiliæ legatariis, quæ proprie dotales occupantur. T. 6. c. 210.
Res ipsa potius spectatur, quæm cogitatio gestoris. T. 6. c. 343.
Res plures una prelio an emptæ sint, an de aliquibus ex empto et venditio agi possit. T. 6. c. 589.
Res, quæ minime est periculi, etiam quævis alia non potest. T. 6. c. 623.
Res ut pleto jure, neque res communis cuiquam servit. T. 6. c. 1017.
Res aliena an alicui per viadicationem legari possit. T. 6. c. 736.
Res aliena hominibus quousque legantur. T. 6. c. 181.
Res corporales, et incorporales legari an possint. T. 6. c. 702.
Res eodem ex eodem testamento an scripi præari possit. T. 6. c. 1009.
Res eodem ex commodato reddunt. T. 6. c. 632.
Res mobilis pro diviso an possit dividi. T. 6. c. 317.
Res sacra, et religiosæ in commercio hominum cum sancti. T. 6. c. 504. non possunt legari. Ibidem, nec emi. Ibidem.
Res vendita captori si fuerit subrepta, cui perat, exceptio, an redditor. T. 6. c. 518.
Res aversæ vendita cum sit. T. 6. c. 580. et c. 191.
Res sacra vendi possunt causa redemptionis captorum. T. 6. c. 204.
Res nondum servata. T. 6. c. 369.
Res integra. Ibidem.
Res aliena ex vendi possit. T. 6. c. 518.
Res aliena pignori dari non potest. Ibidem.
Res futura emi, vendique possunt. T. 6. c. 507.
Res hinc inde vendita, propter mutuum causam uocari dari non debet. T. 6. c. 536.
Res, quæ veniat in petitionem hereditatis, et quæ non veniunt. T. 6. c. 370.
Res omnes corporales, et incorporales estimationem recipiunt, præter pecuniam numeratam. T. 6. c. 516.
Res, quæ pendere, summo, et mensura constant, propriam speciem habent, non venduntur. T. 6. c. 463.
Res cum communis, competit etiam actio communis dividendo. T. 6. c. 177. competit etiam vindictio.

Res, quæ est apud hostes, vendi potest, et si stipulatio deducit. T. 6. c. 391. bonis vendi in stipulatione familie eriscunt. Ibidem.
Res in dolum data vel amissa, vel non amissam inter conjuges, et ad matrimonium multum, magisque diuturnum adherere. T. 6. c. 550. et c. 570.
Res aliena hominibus servituti per fructum sine ullo ex specia. Ibidem, sicut servituti per habilitatem. Ibidem, item servituti per alia quædam jura personarum. Ibidem.
Res, quæ veniunt in familie eriscunt actionem, et quæ non veniunt. T. 6. c. 363. et seq.
Res iudicata, et jurisdictio in quo differunt. T. 6. c. 79.
Res iudicata pro veritate habetur. T. 6. c. 94.
Res commissa non possunt partiri, nisi consentiant partes. T. 6. c. 334.
Res non iudicata sine his contestatoc. T. 6. c. 136.
Res, quæ sunt apud hostes, veniunt in solutionem familie eriscunt, et etiam præstatio veniunt. T. 6. c. 394. et c. 393.
Res aliena nunc legari possit. T. 6. c. 159. an eodem duobus. Ibidem, ubi an res legatarij. Ibidem.
Res immobiliæ, quæ pro Privacis erant, an uocari, alia quæ possuntur possunt. T. 6. c. 160.
Res iudicata hominum sunt. T. 6. c. 74.
Res mobilis an perdat, an pro directo habetur. T. 6. c. 310. et ejus possessione amittit. Ibidem.
Res emptor non, aut emptor in causa amittit possessionem, nihil refert. T. 6. c. 283.
Res absente quæ dicitur. T. 6. c. 360.
Res aut sunt mobiles, aut immobiliæ, aut movens, aut incorporales. T. 6. c. 401.
Res etiam locum significat. T. 6. c. 593. et c. 612.
Res iudicata non tollit naturalis obligationem. T. 6. c. 192. et c. 612.
Res iudicata pro veritate accipitur. T. 6. c. 182. et c. 612. et c. 645.
Res quibus modis acquiruntur, huius etiam modis in contrarium etiam amittitur. T. 6. c. 504.
Res sacra an occupari solent. T. 6. c. 568.
Res amplius, quam semel, nostra case non potest. T. 6. c. 605.
Res quæ tractantur de plano. T. 6. c. 172.
Res quibus modis acquiruntur, etiam de bonorum possessione. T. 6. c. 138.
Res si alios pignori data sit. T. 6. c. 1383.
Res, quæ sine scriptura fieri possunt, et de amissionis instrumentorum. T. 6. c. 746.
Res iudicata ea facit instrumenta esse. Ibidem.
Res iudicata quibus non nocet. T. 6. c. 1311.
Res immobiliæ, et res mobiliæ in quo differunt. T. 6. c. 1311. et c. 1376.
Res, et illa in quo differunt. T. 6. c. 709.
Res inter alios iudicata præjudicium non offert. T. 6. c. 710.
Res usure quid. T. 6. c. 889.
Res aliena. Vide, Aliena res.
Res dominica quæ est. T. 6. c. 977.
Res iudicata contra debitorem in causa prelati non nocet in causa pignoris persequendi. T. 6. c. 1374.
Res ad majus anjorem transferunt, non tunc retineantur, verum etiam appellatoc. T. 6. c. 134.
Res a maiore iudicio ad majus iudicium, alio edictum, vel ad cognitionem Principis transferuntur duobus modis. T. 6. c. 1313.
Res iudicata quid distat a sententia. T. 6. c. 1306.
Res iudicata pro veritate habetur. T. 6. c. 1060.
Res iudicata quando pro veritate non habetur. T. 6. c. 1228.
Res sacra iudicata restaurari non potest. T. 6. c. 406.
Res iudicata est sine iudicio. T. 6. c. 638. et c. 710.
Res iudicata quid. T. 6. c. 1304.
Res illi, et res immobiliæ in quo differunt. T. 6. c. 915.
Res immobiliæ. Vide, Res soli.
Res inter alios iudicata absentibus non nocet. T. 6. c. 1811. et c. 413.
Res quando est integra in occasione scilicet. T. 6. c. 739.

Res, quæ oportari non debent. T. 6. c. 708.
Res iudicata non tollit, nec parit naturalis obligationem. T. 6. c. 708. civilem tantum obligationem parit. Ibidem.
Res communes pignori data sit. T. 6. c. 1295.
Res iudicata restaurari non potest præter scripturam. T. 6. c. 1305.
Res omnes esse vel nasci, vel nec nasci. T. 6. c. 1334.
Res nasci quæ sunt. Ibidem.
Res aliena procurare non potest curialis. T. 6. c. 138.
Res mobiles, et immobiliæ. T. 6. c. 1307. et sequere mobiles, vel an moventes. Ibidem.
Res iudicæ an separantur a casuolitas. T. 6. c. 1418.
Res, et ipsæ inter se differunt. T. 6. c. 1476.
Res minor, et ius, quod de his alienandis constitutum est. T. 6. c. 615.
Res, quæ valere non possunt, et quæ vendere, et emere velantur. T. 6. c. 807.
Res, quæ pignori obligari possunt, vel non. T. 6. c. 1385. et c. 1387.
Res iudici caput. T. 6. c. 1307. debet, et secundum quod iudicatum est, id dem.
Res pecuniaria, quam actus incertus domini vendit, an possit ab emptore uocari. T. 6. c. 867.
Res propriæ proprie an uocari possit. T. 6. c. 144.
Res propriæ proprio jure, vel longinquitate tempore acquiri non potest, nec ullo caso uocari. Ibidem.
Res an præter pretium eodem loco habetur, res res immobiliæ. T. 6. c. 637.
Res dotales an sint naturaliter in mulieris dominio. T. 6. c. 1012.
Res aliena legatarij iudicij, cuius commercium non est. T. 6. c. 1015. et c. 1016.
Res mobiliæ, et immobiliæ commodantur. T. 6. c. 1296.
Res duo em, et ambiguit de re. T. 6. c. 910.
Res movio non acquiruntur. T. 6. c. 440.
Res aliquæ res percipiuntur, res universales cogitatione, non sensibus. T. 6. c. 600.
Res res integra non est, quæ iudicium dolum, et contestata est, item iudicium sententia definita est. T. 6. c. 463.
Res quibus modis naturalis integra. T. 6. c. 130.
Res non est pupilla. T. 6. c. 815.
Res inter alios iudicata an alia præjudicet. T. 6. c. 787.
Res iudicata iudicata quibus casibus aliam sententiam non nocet. T. 6. c. 788.
Res verbum significat proprietatem rei. T. 6. c. 391.
Res vindicta est proprietatis assertio. Ibidem.
Res non esse commercium, et res non habere commercium diversæ sunt. T. 6. c. 150.
Res capitula dominatus quæ dicitur. T. 6. c. 40.
Res mobilis divisio non potest fieri sine ejus rei corruptione. T. 6. c. 385.
Res nomen proprietatis, et dominium significat. T. 6. c. 504.
Res iudicia possessiones sunt legatarij, et usus rei una latet ratio est. T. 6. c. 481.
Res, cuius initium villosum est: eo potest etiam sine non esse villosus. T. 6. c. 500.
Res, cum quilibet est legitimus aestimator. T. 6. c. 166.
Res futurum cognitio non est certa in bonis natura. T. 6. c. 1254.
Res transitum verbi lenius mitigat. T. 6. c. 895.
Res dominium exceptionis mutatur. T. 6. c. 704.
Res facilius est commercium, vel private Principis non est commercium. T. 6. c. 443.
Res religiosum nullum commercium est. T. 6. c. 38.
Res solius furum non sit, possessionis vero sit. T. 6. c. 500.
Res dotales venduntur. Vide, Venditio.
Res nomen commune est et rei, et actoris. T. 6. c. 898.
Res non sola est emptio. T. 6. c. 905.
Res iudicæ usura sunt legitima, et certa. Res arbitrarie. T. 6. c. 1107.
Res pluribus pignori data agere omnium causa est. T. 6. c. 628.
Res appellatoc an pure etiam continetur. T. 6. c. 611.
Res vindicta quid sit. T. 6. c. 192. et T. 6. c. 788.

200 1116 1875

Rem habere quis adestur. T. 4. c. 479. et c. 583.
 Re hem succedentem diversa causa. T. 4. c. 494. et c. 563.
 de Re hem verba duplicitur agitur. T. 7. c. 694. de Re hem verba actus. Vide, Actus de re hem verba.
 Rem iudicatum contra debitorum, qui rem esse vindicant ab extraneo possessore, suo secrete credunt, cuiusdam dubitatio tandem rem pignori obligavit. T. 7. c. 137 A.
 Rem e fratre non ex pecunia, quam si credidi, sibi comparari, non propterea case mibi tale pignori obligatum nomine credidi. T. 7. c. 127 B.
 Rem inter alios iudicatum si non necesse. T. 7. c. 705.
 Rem pignori data debitor creditori subreptum factum fuit, quam et si ipse similiter amiserit, suo nomine persequi potest. T. 1. c. 977. et 978.
 Rem suam singulis ignorant condusserit, an sibi prejudicet. T. 1. c. 564.
 qui Rem dari stipulatur, proprietatem stipulatur. T. 1. c. 635.
 Rem an petat, qui petit id, quod interest. T. 4. c. 869.
 Rem, et potest aliquid ferre iniquum est. T. 4. c. 818.
 in Rem alienam, vel in suam quando constituitur proccuratur. T. 8. c. 56.
 in Rem actio sequitur possessionem. T. 8. c. 70. actus de Re hem verba quo casu sit innoxium adversus patrem, vel dominum. T. 8. c. 117. in actione in rem an sit quo compositionis secundum vii velos. T. 8. c. 121.
 Rem, qui venditur, difficile est suam esse praeferre. T. 8. c. 125.
 Rem suam licet vendere quomodo intelligitur. T. 8. c. 113.
 Rem alienam nemo elicitare potest. T. 8. c. 116. Item, cuius commercium non est, esse possum emere, esse pignori accipere. T. 8. c. 145.
 inter Rem inter alios actum, et rem inter alios iudicatum, quoniam sit differentia. T. 4. c. 707.
 in Re presentis quibus casibus convenire oportet. T. 4. c. 79.
 in Re plus est, quam in opinione. T. 5. c. 612.
 in Re aliena quomodo diligenter est inter testium actum, et testium ignorantem. T. 5. c. 613.
 in Re sua arma cognoscere esse potest, et sibi ipse consilium praebere. T. 5. c. 773.
 in Re pari melior est causa possessoris. T. 8. c. 371.
 in Re domini stipulatur quid est. T. 8. c. 896. et c. 897.
 Re litigiosa existente, an sit, et controversia subtilis esse dicatur. T. 6. c. 152.
 Re empti ab vitium aliquid reddita, an pignori, qui venditio perempta, restitui debeat. T. 6. c. 619.
 Re perempta apud emptorem, an actor rem peritum in petitionem deducere possit. T. 6. c. 219.
 de Re aliter tradita salvo transferendi dominii. T. 4. c. 895.
 Re conjeti qui dicatur. T. 4. c. 1163.
 Re iudicium non tollitur obligatio naturalis. T. 4. c. 891.
 de Re iudicata. T. 4. c. 1075. et T. 7. c. 1304.
 Re usa, et eadem non vendita, et tradita a deo, alteri a non domino, qui pater sit in ea re detentus, vel viadictus. T. 2. c. 386.
 Re usa, et eadem duobus a eodem domino, vel a non domino venditis, vel traditis, qui potior sit non reuocanda, vel vindicanda. Ibid.
 Re una duobus separatim vendita, quid pater sit in reuocanda. Ibid.
 de Re communis heredes cum extraneo. T. 3. c. 203.
 de Re pignore defuncto, et a defuncto. T. 3. c. 463.
 de Re realitudo. T. 3. c. 229.
 de Re communis est culpa levisima. T. 4. c. 550.
 de Re iudicium nemo potest perire. T. 7. c. 607.
 Re non iudicata, prior obligatio perimitur pro exceptione, et si novatio. T. 7. c. 840. et seq.
 de Re iudicata nos transigimus nulliter. T. 7. c. 607.

de Re usuria. T. 7. c. 915 et seq.
 Re nos in iuris esse nomine non revocatur. T. 2. c. 673.
 in Re sua summo sibi testem non potest dicere. T. 2. c. 558.
 Re adtem prius promissa, an emptio quam semel jura promissa tenetur. T. 2. c. 616.
 de Re debita post mortem interempta, an debitor liberetur. Ibid.
 Re sine deobus separatum, et bis, primo scilicet et secundo vendita, cum notandum cum qua res tradita est, primo successu secundo, quid fiat. T. 4. c. 610.
 Re plus est, quam in persona. T. 8. c. 91. Re, et verbum conjunctum. T. 4. c. 706.
 Re tantum conjunctum. Ibid.
 Re non conjunctum. T. 4. c. 707. et seq.
 Re si iudicata inter alios an auctor inter alium exceptio, vel actio rei iudicata. T. 4. c. 707.
 Rem omnium, quam natura profert, certum modo anni, quomodo sit exsecutor, sit exsecutor. T. 2. c. 737.
 Rem divina. T. 8. c. 628.
 Rem proprietatis, et possessionis quomodo sine traditione existat nobis sequitur. T. 1. c. 79.
 de Rem acquisitionibus. T. 4. c. 149.
 Rem signatum domus quod modis nobis sequitur. Ibid. c. 140.
 Rem immolarum periculum pertinet ad virum, etiam si alterantur non usuria. T. 5. c. 945.
 Rem per fidem non sum ralicum periculum ex tempore moris, an periculis ad heredem frustationem. T. 5. c. 1013.
 Rem communione disciunt permutatio partium. T. 5. c. 1057.
 Rem dominia acquirunt traditione, et consensu. T. 1. c. 193.
 Rem dominia transferuntur traditionibus, non notis pactis. T. 5. c. 1129.
 Rem amotarum actio civilis, emittit actio sibi praepedit. T. 5. c. 954.
 Rem adimulatum comparat omnem dubitationem solit. T. 5. c. 1041.
 Rem amotarum actio. Vide, Actus rem amotarum.
 Rem amotarum iudicium. Vide, Iudicium rem amotarum.
 Rem amotarum iudicium, et immolarum differentia. T. 5. c. 944.
 Rem immobilium sequestratio non fit. T. 5. c. 756.
 Rem immobilium furum hodie non fit. T. 5. c. 710.
 Rem religiosarum, et eorum commercium non est. T. 5. c. 441.
 Rem forensium cognoscit legari qui suat. T. 6. c. 734.
 Rem in mutuum vas eorum acuisima distastio. T. 6. c. 304. et seq.
 Rem, quorum petitionum non habemus, aqua, et bona retentionem habemus. T. 6. c. 107.
 Rem immobilium furum non fit. T. 5. c. 550.
 Rem, cum eadem essent, non solum sed et bonum, et animatum possessionem habere possumus. T. 5. c. 528.
 Rem gestatum veritas non visitat erroribus. T. 4. c. 1258.
 Rem satione venditum periculum pertinet ad emptorem, ante sationem ad venditorem. T. 2. c. 130.
 Rem solutio sunt eadem semper omnia, et eorum actio non. T. 3. c. 704.
 Rem verba sunt immutabilia. Ibid.
 Rem amotarum actio conditio est. T. 3. c. 470.
 de Rem amotarum. T. 3. c. 281. et seq.
 Rem amotarum conditionem nominis. T. 3. c. 363.
 Rem corporalem divisio, sit per actionem communem dividendo. T. 3. c. 425.
 Rem immotarum certa regula constituit non potest. T. 4. c. 536.
 Rem amotarum conditio. Vide, conditio rem amotarum.
 Rem amotarum actio quid. T. 7. c. 927.
 Rem amotarum vindictio. Ibid.
 Rem amotarum conditio que. Ibid.
 de Rem iudicium exceptione. T. 7. c. 1306. et seq.

Rem veritas scriptura obsecrari non potest. T. 7. c. 735.
 de Rem, et verbum significatio. T. 7. c. 1117.
 Rem perpetuo iudicatum eorumque vim longa obtinet. T. 7. c. 1258.
 quod Rem natura non fert, nunquam leges fingunt. T. 7. c. 927.
 de Rem communem elatione. T. 7. c. 830.
 de Rem permutatio, et praescriptio verba actus. T. 4. c. 831. et seq.
 de Rem elatione. T. 7. c. 1119. et seq.
 in Rem amotarum actio agitur in Rem honestior actio, atque iuvior, quam in alia fere, et cur. T. 7. c. 927.
 Rem, qui sunt ad aliquid, inter se pater esse, nec autem ex causa esse in eadem agitur subiectionem. T. 1. c. 845.
 Rem amotarum, aut corruptorem actio est annalis. T. 2. c. 100.
 Rem amotarum actio an agat conjuges contra matrimonium. T. 8. c. 169.
 in Rem amotarum tantum, non dissimilibus mutuum consistit. T. 6. c. 305.
 Rem iudicium cur alii necesse est. T. 6. c. 682.
 Rem semel iudicata cur pendenda, et exceptiones rei iudicatae aliam sit. T. 6. c. 611.
 de Rebus delectis. T. 4. c. 1025.
 Rebus duobus ab alienatione venditis, venditor eligit, virum vellet. T. 3. c. 515.
 de Rebus, qui sunt ejusdem naturae, et generis, et huiusmodi, sunt diversi naturae, vel confusio primum speciem amittit, et novam suscipit, vel primum speciem conservat etiam post confusioem. T. 3. c. 177. et seq.
 de Rebus, qui sunt diversi generis qui confusio primum naturam, suo speciem retinet. T. 3. c. 181.
 de Rebus creditis conditio. T. 3. c. 457. Vide, Conditio de rebus creditis.
 de Rebus, qui perent postea non constentiam. T. 6. c. 301.
 de Rebus creditis titulus an sit conceptus. T. 3. c. 457. et c. 458. et T. 7. c. 696.
 de Rebus in familiam eructuenda actio agitur. T. 8. c. 370.
 de rebus actio. T. 7. c. 917. et seq.
 a rebus iudicium argumentum in pari causa non semper est admodum. T. 7. c. 1258.
 de Rebus eorum, qui ad libertatem promittunt non prohibentur. T. 7. c. 1234. et seq.
 de Rebus minorum alio decreto non alienanda, vel obliganda. T. 7. c. 974. et seq. quando non opus est decreto. Ibid. c. 973. et seq.
 de Rebus alienis non alienandis. T. 7. c. 819.
 de Rebus immobilibus, quod matris obtineantur. T. 7. c. 870. et seq. de mobilibus.
 de Rebus dominici. T. 7. c. 1243. et seq.
 Actus de Rebus creditis, sit certum potest, et de conditione, an sit generalis. T. 1. c. 945.
 Rebus immobilibus Rebus non alienanda, esse pignoratitia numerantur et res mobilia, quae pretiosissimae sunt. T. 1. c. 937.
 an ea facilius, quam ipso jure rescindantur. T. 1. c. 930.
 Rebus creditis verbum duplex. T. 7. c. 815. et T. 8. c. 125.
 Rescindere causam, de qua semel pronuntiatum est, non nisi Principe potest. T. 4. c. 421.
 Rescindere non posse amittitur. T. 7. c. 1301.
 Rescindere simulationem in fraudem creditorum forte quomodo dei. T. 6. c. 500.
 Rescindere venditionem quando fit. T. 6. c. 928.
 Vide, Venditio.
 Rescindere donationem, quod fit speciebus in libris. T. 7. c. 811.
 de Rescindere donationem. T. 7. c. 850. et seq.
 Rescindere actum. Vide, Actus.
 Rescindere actum unde ita dicit. T. 7. c. 313.
 Rescindere actum, qui et Pauliana, in quem datur. T. 4. c. 784.
 Rescripta contra juri, vel utilitati publicae non valent. T. 7. c. 46.
 Rescripta sunt perpetua, nec esse Rescripta olim annua erat, et hac re jura Canonica sequitur. T. 7. c. 66.
 Rescripta non valent, nisi de veritate eorum constet. Ibid.
 Rescripta, quae venerationem munerum concedunt, late explicari non debent. T. 8. c. 365.

Restitutio egi, qui dolo lapsum est. T. 7. c. 736.
 de Restitutioe in integrum. T. 4. c. 776 et seq.
 Restitutio petite a Principe ubi novatur. T. 4. c. 774.
 Restitutio in integrum ab rem minimam datur. T. 3. c. 764.
 Restitutio causa cognita a Principe datur. Ibid.
 Restitutio per contestationem nos persequatur. T. 3. c. 809.
 Restitutio in integrum ab rem minimam datur. T. 3. c. 764.
 Restitutio causa cognita a Principe datur. Ibid.
 Restitutio quoniam datur. T. 7. c. 549.
 Restitutio bona, non enim videtur actum obligatio restitutioe Principis. T. 4. c. 365.
 Restitutio acti duplex. T. 3. c. 110.
 Restitutio amovet actus recessorie est, et utilis. T. 3. c. 765.
 Restitutio actus est utilis, et est equitatis datur. T. 3. c. 887.
 Restitutio actus. Vide, Actio.
 Restitutio acti. T. 3. c. 187.
 Restitutio actus, non et utilis. T. 3. c. 313.
 Restitutio interdum de novi opera constitutione nos datur, et qui prohibet lapsum. T. 4. c. 358.
 Restitutio in integrum. T. 7. c. 1354.
 Restitutio interdum. Vide, Interdum restitutioe.
 Restitutio a Principe as recipit cognationem. T. 4. c. 635.
 Restitutio beneficij actus habet ad adversus transactiones, et divisiones. T. 4. c. 885.
 Restitutio verum expulsum. T. 3. c. 846.
 Restitutio est facti, precepto fit beneficij actionis. T. 4. c. 637.
 Restitutio constructa in donationibus habetur per traditionem. T. 5. c. 867.
 Restitutio facilius est, quam acquirere. T. 5. c. 366.
 Restitutio constructa pro traditione habetur. T. 5. c. 543.
 Restitutio dicitur. Vide, Don.
 Restitutio Falcidia. Vide, Falcidia.
 Restitutio imitatur preceptionem. T. 5. c. 947.
 Restitutio, et petitio quod differat. T. 6. c. 907.
 Restitutio ubi, et quando incum habetur. T. 6. c. 959.
 Restitutio in doli causa metis datur ab imperatore, et utiliter facta. T. 3. c. 135.
 Restitutio est doli, qui fit propter liberos. T. 4. c. 919.
 Restitutio omnium impensarum datur in omnibus iudiciis possessionis boni fidei. T. 3. c. 135.
 Restitutio fidei possessionis datur in iudicio impensarum necessariorum, et utilium in iudicio boni fidei. Ibid.
 Restitutio facilius conceditur in plerisque partibus iuris, quam vindictio. T. 6. c. 1044.
 Restitutio propter liberos ante sextarium, vel quaterdecim et doli in iudicio liberos causa. T. 7. c. 839.
 Restitutio ex doli propter mores olim erat, videlicet divortio facto. T. 7. c. 911.
 Restitutio ex doli non improbat facta in res doli non modica. T. 7. c. 918.
 Restitutio de doli est olim ubi obtri amota. T. 7. c. 917.
 Restitutio pignoris pro eorum. T. 7. c. 787.
 Restitutio doli propter liberos duplex olim erat. T. 7. c. 898.
 Restitutio crediti. T. 7. c. 738.
 Restitutio facti quoniam. T. 7. c. 737.
 Restitutio iuris quoniam. Ibid.
 Restitutio omnia superat, cum venditor ultro rem tradidit, ab emptore petio duntaxat petiti soluta. T. 4. c. 616.
 Restitutio non est, nisi iuste accepti. T. 5. c. 104.
 Restitutio iure potest ubi domus adversus emphyteusiarum. T. 3. c. 281.
 Restitutio iure est commodum, quoniam vis vindictis. T. 7. c. 135.
 Restitutio adversus est amittit. T. 6. c. 535.
 Restitutioem quoniam doli, non vindictioem lege Falcidia. T. 4. c. 149.
 Restitutioem as quibus Restitutioem habemus, petitionem nos habemus. T. 1. c. 266.
 Restitutioem qui tantum habet, is petitionem non habet. T. 5. c. 967.

Retentioem ubi habemus, si solverimus, et conditionem retentionis habemus. T. 5. c. 299.
 Retentionem illi habent, et possessionem, illi vindictioem. T. 3. c. 431.
 Retentionem Falcidia habet heres, non vindictioem. T. 3. c. 136.
 Retentionis ubi commodum est, quam actioem. T. 4. c. 1067.
 de Retentione. T. 3. c. 423.
 de Retentione as doli, qui fit propter liberos, si divortium factum sit culpa mulieris. T. 7. c. 897.
 Retentiones, sive retentiones in iudicio de doli. T. 3. c. 424.
 Retentiones quas obres, et quibus de rebus in dote finit. T. 6. c. 414.
 Retentiones doli de rei uxoris actione ablati sunt iure novo et constitutione Justianei. T. 5. c. 504.
 Retentiones, qui sunt propter res donatas, vel propter mores. T. 7. c. 894.
 Retentionem genere Justianus assuit. T. 4. c. 1629.
 Retentionem et doli quoniam genera. T. 7. c. 895.
 Retentiones differentia quam colligenda sunt in his retentionibus. Ibid. c. 899.
 Retentionibus in doli constitutionis pacta habent meriti ubi potest. T. 6. c. 434.
 Retentionibus de doli, qui iudicet rei uxoris ex dote habent variis ex causis: veluti ob res amotas, ob liberos, ab mores, ab impensis, ob donationes. T. 6. c. 435.
 Reti agnatis in conditionem legati fundi. T. 4. c. 723.
 Retentioem rescriptum viliat. T. 8. c. 576.
 Retentionem potest quoniam. T. 1. c. 904.
 Retentionem viliat, et collidit potest major est, quam mercedi. Ibid.
 Retentionem venditoris major potest est, quam mercedi. T. 3. c. 561.
 qui Retentioem modum, vel pondus rei venditor, vel tributum, est obnoxia res vendita est, tenetur in id omnia, quod emptoris interest. T. 2. c. 998.
 de Retentione, et acquirere possessione. T. 7. c. 1544.
 Inter Retentorem, et preceptum differentia quam est. T. 6. c. 437.
 Retentio, idem, non perire non videtur. T. 5. c. 104.
 Retentio, preceptum, deducere, accipere, hanc quatuor verba que in re sunt paria. T. 3. c. 303.
 Retia actum as emaso, et parator solentis rebus iactis, in iudicio empti incertum quia re a iudice maluitur. T. 3. c. 558.
 Retractio non licet antequam semel dictum. T. 5. c. 585.
 Retractio canonis aliquando permittitur Practico prioris. T. 7. c. 1283.
 Retractio, sive appellatio, et appellatio in quo differat. T. 7. c. 1182.
 Retractio canon quod sit, et quomodo fiat. T. 4. c. 774, et c. 779.
 Retractio causam pendet ex indulgentia Principis. T. 4. c. 779.
 Retractioem iudicis remedio cum appellandi ius non est. T. 6. c. 537.
 Retractioem quoniam, secunde dolo est idoneus. T. 7. c. 1314.
 Retractioem signatice, se de ejusdem jure consultatione. T. 8. c. 1149.
 de Retractioe jure consultatione. T. 8. c. 1159.
 Retractio ius quo est ex Mosaicis legi. T. 8. c. 1150.
 Retractus ius quo sit inter actos. T. 8. c. 1267.
 Retractio loco appellatioem est. T. 7. c. 756.
 Retractio, idem, et converso. T. 3. c. 126.
 de Retractioe editio hereditatis. T. 2. c. 869.
 Retractioem editio hereditatis, et legati acquisitione. T. 3. c. 476.
 de Retractioem confirmatio, et retractio. T. 7. c. 1041.
 Retractioem debetur omnibus parentibus. T. 5. c. 919.
 Revertens non, et apparet omnibus parentibus revertens. T. 5. c. 1182.
 Revertens, qui parentibus debetur, et jure naturali debetur. T. 6. c. 61.
 Revertens pignori semper habenda. T. 3. c. 98.

Revertens, qui debetur parentibus omnibus, etque ante doli, etque grato. T. 3. c. 192.
 Revertens, non dignitatis oris definitio. T. 6. c. 858.
 Revertens, qui de jure auctor debetur carnis personae, non rursus quidem ignari sunt. T. 6. c. 28.
 de Revertens aliena in fraudem Ignari, vel parentum, iure civile seditio competit. T. 5. c. 556.
 ad Revertens et debitor aliena in fraudem creditorum competit Falcidia. Ibid. ratio quoniam. Ibid.
 de Revertens his, qui in fraudem aliena sunt. T. 7. c. 1336, et c. 134.
 de Revertens donationibus. T. 7. c. 1164.
 Revertens domum qui ius habet, et vocatus non vocatur, in nulli possit adiacentibus de bonorum possessionem. T. 2. c. 556.
 Revertens pro reuare. T. 4. c. 1237.
 Revertens potest donationis mortis. Vide, Donatio.
 Revertens verbum est duplex. T. 7. c. 1211.
 Revertens ex actione Favens quando locum habet. T. 6. c. 471.
 Revertens Jurisprudens. T. 7. c. 894.
 Reus principalis prius actione personam conveniendus, quam actionem. T. 6. c. 437.
 Reus, qui accusatur corrupti, pro confesso habetur. T. 1. c. 113.
 Reus, qui iudicem corrumpit, amittere dicitur inquisitionem eorum. T. 1. c. 117.
 Reus ex mora. T. 2. c. 1091.
 Reus, qui fugit, damno comparatur. T. 1. c. 129.
 Reus convictus damno potest, licet crimen non confiteatur. T. 6. c. 1061.
 Reus si sate condemnatorum mortuus fuerit, bonorum scelere quatuordecim quatuordecim moris solvitur. T. 6. c. 191.
 Reus stipulatus, promissus, ordinatus, dehereditatus, solutus accipitur. T. 3. c. 137.
 Reus reputandus in resu defectus post mortem condemnatur hereditate sive vindicta. T. 2. c. 853.
 Reus pro sileio defensionis non potest. T. 6. c. 1061.
 Reus post crimen contractum silescere potest. T. 1. c. 123.
 Reus iusti demandos, quoniam res eo sato pignori fuit. T. 6. c. 1146.
 Reus absolutus, vel absolutus ab alio edicto criminis resu postulant potest. T. 6. c. 956.
 Reus majestatis, quibus supplicia afflicta. T. 6. c. 1074.
 Reus causam capitalem per procuratorem agere non potest. T. 6. c. 907.
 Reus quodammodo prior. T. 4. c. 429.
 Reus perditionis aie reatu moratur, crimen non extinguitur. T. 5. c. 1007 et 1008.
 Reus variis, et diversis extraneis libris alio potest, actor eorum. T. 5. c. 807.
 Reus criminis quo est, ubi postulat ut, vel deprehensio. T. 5. c. 121.
 et Reus idem sit, et actor ex eodem causae, natura non patitur. T. 5. c. 732.
 Reus reputandus consulit petere prohibebatur. T. 5. c. 807.
 Reus. Vide, Debetur.
 Reus in iudicio, ubi sit, qui expit ubi editi instrumenta, jure debet, et est de eorum causae desiderio. T. 6. c. 41.
 Reus omnia exceptiones jurisperiti, an ad eum reverti possit. T. 6. c. 489.
 Reus in omni iudicio solvi possit. T. 6. c. 183.
 Reus, et defensor constitutus pecuniam in deteriori, deteriori causam accipi eorum potest. T. 6. c. 314.
 Reus constitutus pecuniam, sedebitor, se demissionem in id, quod interest, cedere potest. T. 6. c. 317.
 Reus aut jurare, et iurandum referre cur cogendus sit. T. 6. c. 180.
 Reus exceptiones natus quomodo opere videatur. T. 6. c. 56.
 Reus perculat constitutus, si defensor in quibusdam componitur. T. 6. c. 314.
 Reus absolvitur actore non prohibetur. T. 6. c. 183.
 Reus quomodo si necessitate probandi exonerari possit. T. 6. c. 78.
 Reus de se confessus alius deferre non potest.

T. 5. c. 802. et in crimine laesa maiestas, vel delatione fama vulgi occidit. *ib.*
 Reus in exceptione actor est. T. 5. c. 803.
 Reus purgat moram, quam in suo defendendo re promittitur fecit, ultra post litum cum defensoris contestatione ex casu. T. 5. c. 819.
 Reus ex dolo alieno lucrum ferre aude debet. T. 5. c. 828.
 Reus, et defensor si solvantur pariter, in hac causa non differunt a duobus reus promittendi. T. 5. c. 875.
 Reus principia ex parte defensoris, ut ab eo petuntur petatur, nulla modo liberatur, nec tale pactum si prodest. *ibid.*
 Reus, et actor idem homo esse non potest in eadem causa. T. 5. c. 724. et T. 5. c. 1018.
 Reus criminis capitalis praestantia medio tempore, dum actus in regno, agere sententiam, non potest novis huiusmodi appetere, vel capessere. T. 5. c. 865.
 Reus flagitans solentium, se probare debet. T. 5. c. 684.
 Reus appellatus in iudicio appellantis priore loco agit. T. 5. c. 119.
 Reus non tantum excoherat, sed quamlibet allegantem probare interdum debet. T. 5. c. 612.
 Reus quam exceptionem probare debet. T. 5. c. 610.
 Reus, qui dicit, se desinit possidere sine dolo, convinctus ad hoc datur. T. 5. c. 638.
 Reus quia. T. 5. c. 106.
 Reus generaliter accipitur. T. 5. c. 431.
 Reus apud legatum accusari non potest. T. 5. c. 672.
 Reus non significat defensoris. T. 5. c. 566.
 Reus per alium defendi potest. T. 5. c. 692.
 Reus in exceptione pro actore habetur. T. 5. c. 738.
 Reus factus quid sit. T. 5. c. 1229.
 Reus propter alia contestatione, et relatione inter reos. T. 5. c. 1259. *improprie*, et talibus necessitate. *ibid.* c. 1530.
 Reus delatus dicitur, cum quo ille est contestatus. *ibid.*
 Reus actus non cogitur adere rationes suas, vel brevia eorum. T. 5. c. 739.
 Reus criminis accusatus, etiam non possit per procuratorem, vel alium defendi, potest tamen causas ab aliis per procuratorem, vel per gaudium. T. 5. c. 654.
 Reus in modo exhibendus est iudicio. T. 5. c. 1706.
 Reus instructus velle debet ad agendum. T. 5. c. 565.
 Reus credendi, et reus debendi dicitur. T. 5. c. 1432.
 Reus solvendi, et reus actus accipiendi dicitur. *ibid.*
 Reus stipulandi, et reus promittendi dicitur. *ibid.*
 Reus stipulandi quia dicitur. *ibid.*
 Reus promittendi quia dicitur. *ibid.*
 Reus criminis publici ab aliquo delatus, ab alio ejusdem criminis reus delationis esse potest. T. 5. c. 1505.
 si Reus, vel accusator mercede fuerit. T. 5. c. 1512. et seq.
 Reus post litum contestatum si ablit per coactionem, hoc est, si per triduum tertitius esse respondet, condemnatur criminis capitali. T. 5. c. 1508.
 Reus carcerem, et vincula non petitor, antequam convictus, vel confessus est. T. 5. c. 1505.
 Reus aliquid aibi ligari committitur propter basem, vel propter dignitatem ejus. *ibid.*
 Reus pluribus defensionibus utilis, etiam diversaria. T. 5. c. 576.
 Reus abesse solum litum contestatum per centumariam non damnatur, sed adnotatur inter reos delatos in commensuratio, seu actus iudicium. T. 5. c. 1503.
 Reus litum accipit, et petitor, actor facit. T. 5. c. 636.
 Reus iudicium accipit, litum contestata apud iudicem. *ibid.*
 si Reus abesse possit damari. T. 5. c. 1502.
 Reus quando pergitur. T. 5. c. 1514.

Reus quando incidit in coactionem. T. 5. c. 603.
 Reus non cogitur actori edere rationes suas, quibus scilicet actor probat, et instruat iustitiam suam. T. 5. c. 575.
 Reus post actum, quam delatus est, honores petere potest. T. 5. c. 1570.
 Reus quando fieri dicitur. T. 5. c. 649.
 Reus nonnisi officio iudicis ex iusta causa compellitur actori edere rationes suas domesticas, et privatas. T. 5. c. 575.
 si Reus abesse causas ab aliis per procuratorem possit reddere. T. 5. c. 807.
 Reus, qui corripit accusatorem, an habeatur pro confessio, etiam si iustitiam committit non sit. T. 5. c. 962.
 Reus excoherat vel in iudicio, vel extra iudicium. T. 5. c. 668.
 Reus an cogitur in fore instrumenta sua edere. T. 5. c. 160.
 Reus, qui persequitur de crimine, nec non si fugiens causam iniquitatem, huius reus est. T. 5. c. 468.
 Reus exceptionem probat quasi intentionem. T. 5. c. 530.
 Reus, qui petitur maximam, vel medium capitis demeritum, solvitur omnibus obligationibus, et testator factus, ad quem res ejus revertitur. T. 5. c. 132.
 Reus, ubi crimine confitetur, ibi debet peragere, etiam si aliter provincit. T. 5. c. 72.
 Reus, cuius litum agitator in iure, magis condemnationis, et odio quodam dignus invenitur. T. 5. c. 25.
 Reus impius in iure incompetens vocatur, si ablit dolo malus. T. 5. c. 83.
 Reus in causis status quia sit. T. 5. c. 85.
 Reus ubi servus non potest fieri, constat actus nescit. T. 5. c. 97.
 Reus est favorabilior, quam actor. T. 5. c. 748.
 Reus non est debitor, et creditoris commensuratio. T. 5. c. 506.
 Reus forum competens sequitur actor. T. 5. c. 229.
 Reus delat novis honoris petere non possunt. T. 5. c. 102.
 Reus destituit. T. 5. c. 916.
 Reus debendi. T. 5. c. 505.
 Reus qui ejusdem pecunie non inutiliter habebet vice mutua. T. 5. c. 521.
 Reus qui requiritur. T. 5. c. 446.
 Reus in iudicio defensionem militabat, aut redibat. T. 5. c. 160.
 Reus in iudicio qui servit, gravior errat. T. 5. c. 72.
 Reus duo debendi, vel credendi se separantur et duobus reis promittendi, vel stipulandi. T. 5. c. 490.
 Reus promittendi, et stipulandi phoros fieri se possunt. T. 5. c. 227.
 Reus trepidi quiescent dicantur. T. 5. c. 723.
 Reus praesentis magis, quam actoris necessarius est. T. 5. c. 170.
 Reus non committit esse rei, et actus. T. 5. c. 432.
 Reus morte extinguatur crimen. T. 5. c. 1519 et 1520.
 Reus forum, et domicilium actor sequi debet. T. 5. c. 908.
 Reus morte solvitur omne iudicium criminale. T. 5. c. 972.
 Reus debendi aut defensoris. T. 5. c. 255.
 Reus debendi socii, qui parem obligationem in solidum suscepserunt aliquid. T. 5. c. 729.
 Reus promittendi vice notus, id est, alter pro altero vicissim, apud creditorem debere possunt. T. 5. c. 1165.
 Reus principis prius non convolendi, et excoherat, qui non minores eorum, vel defensoris. T. 5. c. 654.
 si Reus promittendi mori unum non nocet alteri. T. 5. c. 756. *Vide, Mora.*
 si Reus principis solvendo non fuerit, excoherat aut duumvir. T. 5. c. 851.
 Reus conditio est melior, petitoris dicitur. T. 5. c. 417.
 Reus an favorabilior sit, quam actor. T. 5. c. 405.
 Reus credendi, et debendi quibusdam actioibus utitur. T. 5. c. 68.
 Reus debendi, et promittendi quia ratione constituitur. T. 5. c. 64.

Reus Rei credendi qui dicitur. T. 5. c. 63. duo rei debendi qui dicitur. *ibid.*
 Reus in voce inviti litum contestari cogatur. T. 5. c. 518.
 Reus promittendi quomodo constituitur, impedi, diversis actus, tempore longum intervallum, quod intercedit later dorum responsa. T. 5. c. 1201.
 Reus, vel actus verba sunt communia, agere, experiri, instigare. T. 5. c. 1067.
 Reus actus quod defensoris solvi, Reus ipse solvere videtur defensoris actus. T. 5. c. 1301.
 Defensor liberatur pro sua parte, reus non liberatur. *ibid.*
 Reus Rei debendi qui proprie dicitur. T. 5. c. 129.
 Reus Rei credendi quomodo constituitur testamentum. T. 5. c. 516.
 Reus nunc commune sunt actus, et ejus, cum quo agit. T. 5. c. 1432.
 Reus mortis crimen perit. T. 5. c. 1328.
 Reus iurandorum. T. 5. c. 692.
 Reus criminis iura quod tempus debet iudicari. T. 5. c. 1511.
 Reus Rei debendi quibus media sunt. T. 5. c. 1310. et non constituitur iudicatum. *ibid.*
 Reus morte extinguatur crimen, et pena, et causa beneum rei condemnatum. T. 5. c. 1542.
 Reus qui dicitur quia sit. T. 5. c. 698.
 Reus Rei debendi quomodo constituitur ex motu. *ibid.*
 Reus Rei debendi. T. 5. c. 838.
 Reus Rei debendi, qui debet Stichum singuli, aut Pamphilum, utrumque pariter solvitur per errorem, an singuli condantur partes. T. 5. c. 712. et 713.
 Reus Rei debendi quomodo constituitur stipulatione. T. 5. c. 690.
 Reus Rei credendi ex motu. T. 5. c. 701.
 Reus Rei debendi per stipulationem. *ibid.*
 Reus credendi phoros, et si unus ex eis aliquid redderit, alius socum non potest. T. 5. c. 837.
 Reus non sunt alia litum contestatum. T. 5. c. 1503.
 Reus Rei deferri, accusative possunt a defensor. T. 5. c. 654.
 Reus vocatur fugiens. T. 5. c. 654.
 Reus Rei promittendi constituitur olim, hoc non ante, nisi specialiter dictum ait, si singuli tractantur in solidum. T. 5. c. 1432.
 Reus promittendi qui dicitur. *ibid.*
 Reus promittendi delatorem constituitur, si uterque unusque contra contrarium. T. 5. c. 837.
 Reus favorabilior, quam actor. T. 5. c. 1412.
 Reus omnes Rei carere, et vincula sunt constituti, et contrahendi. T. 5. c. 1209.
 Reus si fore publice morte plecti debet. T. 5. c. 1510.
 Reus exhibiti, et presentia in iudicio criminali magis est necessaria, quam accusatoria. T. 5. c. 1503.
 Reus acti. T. 5. c. 1437.
 Reus actus, qui tandem rem, vel summam singuli in solidum debent. T. 5. c. 668.
 Reus duo stipulandi se possunt contrahi. T. 5. c. 689.
 Reus hoc habet beneficium, ut pro suo tantum parte teneatur. T. 5. c. 670.
 Reus obligatio solvi obligatorem defensoris. T. 5. c. 671.
 Reus principis electo, defensor, vel huiusmodi liberatur. T. 5. c. 960.
 Reus in eadem defensori, actori probat. T. 5. c. 692.
 Reus non corruptus est talitas. T. 5. c. 704.
 Reus principis delatorem, an liberatur defensor, pignus, correctus. T. 5. c. 423.
 Reus qui constituitur, dicitur accusator. T. 5. c. 317.
 Reus acceptio compellat defensori prodest. T. 5. c. 756.
 Reus plus tribuitur, quam actori. T. 5. c. 146.
 Reus omnia conservanda talia honesta sunt. T. 5. c. 777.
 Reus licet, quod actori. T. 5. c. 140. et c. 359.
 Reus, et actor dum regula proponitur. T. 5. c. 1507.
 Reus dicitur quia datur, qui accusator. T. 5. c. 578.
 Reus aliquidque, donatione, venditione, manumissione errorum, emptionisque liberum non valet. T. 5. c. 1516.

S

Romanorum civium iure hereditatum, et tota-
rum propria auct. T. 5. c. 691.
Romanos leges a Graecis civilibus repetitas,
non accepisse, Nemo est, qui noverit. T. 5.
c. 463.
Romanus Praefectus aliquando dicitur Caelio
Generali. T. 5. c. 904.
Romanus Praefectus ordinarius ordinarius dicitur.
T. 5. c. 886.
Romanus fribus manumissus major 30. annis.
T. 5. c. 1677.
Romanus in eodem Romulus fingitur. T. 5. c. 870.
Tullius scribit, Romulus fuisse ereptum ab
hominibus. Ibid.
Roscarius quid. T. 5. c. 656.
Roscius, qui fuit Ciceronis de beneficiis fecit
in Roscelio. T. 5. c. 679.
Roscarius Civilis ante Padum Duxen. T. 7.
c. 1763.
Roscarius Episcopatus in Hibernia. T. 5. c. 796.
Rota aequale accedit emptioni domus. T. 3.
c. 521.
de Rota formato. T. 1. c. 69.
Rota aequale, rota aequale quae dicitur.
T. 3. c. 521.
Rubellus, seu rubig quid significat. T. 1.
c. 311.
Rubrum unde dicitur. T. 1. c. 354.
Rubrum cur munda, aut croce inscribuntur. T. 5.
c. 531.
de Rubro adium collapsum tollendis in
alias mores interdicitur. T. 7. c. 1263.
Rusa, impedium, aspergunt. T. 5. c. 513.
Rumor, aive fuisse sufficit ad impedendum ma-
trimonium contrahendum, non autem ad dis-
solvendum matrimonium rite perfectum. T. 5.
c. 995.
Rumor armorum genus. T. 5. c. 586.
Rumor videtur, qui corrupti. T. 5. c. 1051.
Rumor dicitur, qui corrupti, qui obliuiscunt
scripturam instrumenti. Ibid.
Rustica servitus ut est inter servitutes habet.
T. 5. c. 561. urbana servitus continetur
usum habet. Ibid.
Rustica praedium ut distinguitur ab urbana praed-
io. T. 3. c. 381.
Rustica mancipia praesentia sunt, et fidei. T. 7.
c. 1557.
Rustica servitutes. Vide, Servitutes.
Rusticus ad nullum obsequium vocatur.
T. 5. c. 310.
Rustici reverentia, qui iure naturali preben-
da, et patrona debetur, ignari non aut.
T. 5. c. 14.
Rusticae non habebitis copiam fructuosissimi,
quem censetur, qui aliquando subvene-
re. T. 5. c. 513.
Rusticae ius periculum ignorare permittitur
est. T. 5. c. 1285.
Rustica, et femina ignorantia iuris non pre-
sent. T. 3. c. 654.
Rusticae, imperia, causa, item iussum Prae-
toris excusant ab actione elbi corrupti. T. 3.
c. 33.
Rusticali res percipit ob ignorantiam iuris.
T. 3. c. 612.
Rusticali homines est periculum. T. 6. c. 35.
Rusticali in quibus cassibus venia datur. T. 5.
c. 960.
Rusticitate maritum quodque iudicem per-
dicit ad medicum primum. T. 5. c. 611.
Rusticum iudicium, vel ante quodam aut.
T. 6. c. 608.
Rusticum praedium iura quoniam sint. T. 5.
c. 91.
Rustica et arma, vel lancea portaverit, qui-
bus poena effunditur. T. 5. c. 688.
Ruta. T. 1. c. 169.
Ruta causa non potest legari. T. 3. c. 732. qui
inter illa numerantur. Ibid.
Ruta causa non potest fidei, nec adium. T. 3.
c. 573. et T. 4. c. 466.
Ruta causa quod sint. T. 3. c. 531. et T. 5.
c. 466.
Ruta causa non est adium. T. 3. c. 531.
Ruta causa non potest fidei, nec adium. T. 3.
c. 449. et T. 4. c. 466.
Rutillus Maternus quid, et quae fient. T. 1.
c. 46.
Ruta causa quae opponantur. T. 4. c. 468.
In Ruta causa quae sint. Ibid.
Rutrum caecum defecit quo. T. 3. c. 449.

Sabaeus quid sint. T. 5. c. 10.
Sabaeus est cognator provinciales iudices pra-
bere militibus inferioribus. Ibid.
Sabai sententiam quando locus est, quando Pa-
gus. T. 5. c. 309. et c. 310. et aeq.
Sabai, et Proculiani quique procurrant,
quod rix a rixis, apud a proculis, col-
pore a corporibus non distantur. T. 5.
c. 294.
Sabaiensis in 2. mandati sententiae et rixae
iura ratione utitur. T. 5. c. 305.
Sabai, et Cassani erant ejusdem familiae.
T. 3. c. 193.
Sabaiensis quoniam ita dicitur. T. 5. c. 89.
Sabaiensis, et Proculiani dissonant in stipu-
latione, quoniam in dando consistit, et verum
est etiam dissonant in ea, quoniam in faciendo
consistit. T. 1. c. 809.
Sabaiistorum, et Proculianorum differentia.
T. 1. c. 83.
Sabaiistorum sententiam quoniam. T. 5. c. 699.
Sabaiistorum, et Proculianorum altercationes
et L. 15. de sig. post. sector dicitur, et si-
milis. T. 5. c. 110.
Sabaius viae regis atheni solebat. T. 5. c. 611.
Sabaius de iudicio non eas conveles. T. 5.
c. 1178.
Sabaius sanctum dicitur. T. 5. c. 996.
Sabaius facit quid. T. 3. c. 184.
Sabaius qui dicitur, et ut corruent. T. 1.
c. 208.
Sabaius, vel apertissimi qui dicuntur. T. 7.
c. 1576.
Sacer contractus quae appellatur. T. 5. c. 415.
Sacer locus esse deusque viciore, non rix a
dicitur. T. 5. c. 516.
Sacer locus. Vide Locum.
Sacer unde nomen accepit. T. 7. c. 42. et
T. 6. c. 13.
Sacerdos quia mulieres secum habere potest.
T. 4. c. 46. et c. 47.
Sacerdos Vestalis. T. 5. c. 173.
Sacerdos Episcopus vocatur. T. 5. c. 895.
Sacerdos olim soli Episcopi. T. 5. c. 456.
Sacerdos, qui claudens matrimonium inter-
fuit, per trimum suspensus est a
officio, quod perit in Ecclesia. T. 5. c. 960.
eodem perit irrogatur sacerdoti parochiali.
Ibid.
Sacerdos, etiam Familia. T. 3. c. 159.
Sacerdoti, et hierophyis, et hieris templi ei-
que relictum aut, in templo relictum esse
videtur. T. 3. c. 167.
Sacerdotum Provincia. T. 5. c. 660.
a Sacerdoti provinciam utrum statum nume-
rus quique hiberon. Ibid.
Sacerdotum servitus compromissa. T. 5. c. 823.
Sacerdos susceptus an impulerit causam Mu-
liana de non ducenda uxor. T. 5. c. 604.
Sacerdotum non ejus, qui propter lepra sibi
vitam autem sacerdoti. T. 7. c. 167.
Sacerdotum provinciae munda est, patrimonie-
li. T. 5. c. 828.
ad Sacerdotum Provinciam nonbantur poe-
nae, ident, leupletes. T. 5. c. 336.
Sacerdotum qui corruptis suffragiis ambunt,
in laulum deportandi. T. 6. c. 1074.
Sacerdotum quod poeto amatur. T. 5. c. 514.
Sacerdotum an conjugia separant. T. 5. c. 983.
qui ad Sacerdotium aspirant, oportet, ut aut
omni ea parte integri. T. 7. c. 1037.
Sacerdotum civilium nullo pertinet ad populi
honorem. T. 5. c. 47.
Sacerdotum apostoli aut diarii. T. 3. c. 796.
Sacerdotum nomen solum propter tribu Episco-
pi, sed communiter etiam Clerici, imo et
Christiani omnibus. T. 7. c. 44. et T. 5. c. 13.
Sacer inquit, aut coetura qui fecerit, quibus
poena subiiciendi. T. 6. c. 1068.
Sacer malis adrogatio. Vide, Adrogatio.
Sacer praesentia. T. 7. c. 1265. in aequo, et
praesentibus constituitur. Ibid.
Sacer leges dicitur. T. 3. c. 14.
Sacer res quoniam dicitur, et an allegari,
et obligari possit. T. 2. c. 73. et T. 4. c. 74.
Saceramentum potest, aposte facta, irrevocabi-
liter consideranda. T. 5. c. 763.

in Sacramentum nomen compulsi res, qui
jurandorum praesent. T. 5. c. 631.
Sacramentum non semper possidet eundem.
T. 5. c. 565.
Sacer loci nullus est vendit. T. 5. c. 816.
Sacer dies. T. 7. c. 1278.
Sacerdoti et postea. T. 5. c. 1063.
Sacerdoti crimina res easa seditionis vel in-
mulus auctoritas. T. 7. c. 1556.
Sacerdoti crimina adjuvant. T. 7. c. 1556.
Sacerdotum quid. T. 1. c. 820.
Sacerdotum iudicia. T. 7. c. 440.
Sacerdotum separant conjugia. T. 5. c. 415.
Sacerdotum ut a forte differat. T. 7. c. 440. et
T. 1. c. 370.
Sacerdotum graves, quem proculis. T. 7.
c. 1556.
Sacerdotum aut fortum peccatum aequa. Ibid.
et Sacerdotum nulli, qui proclum privatum in aequa
aqua depositum abstinuit. T. 1. c. 370.
Sacerdotum est, qui de facultatibus Ecclesiae non,
vel alicuius nomen quodam amittit. T. 5.
c. 946. an licet interesse sacra, quoniam
facit, qui corruentibus habet, vel in aequa
voluitur. Ibid. c. 996.
in Sacra scriptis sibi sunt statuti, sibi asper-
guntur. T. 5. c. 264.
an Sacra scripta legatarios. T. 5. c. 296.
Sae sacra non est hereditas. Ibid.
Sae defecti legatarios certis casibus obli-
gatur, sicut heredes. T. 3. c. 1099.
Sae undem utitur sacra cum marito. T. 7.
c. 1556.
Sae solvitur, qui emancipatur a patre. T. 7.
c. 1556. qui aut illa sacra. Ibid.
quod in loco sacro fiat, interdicitur. T. 2.
c. 453.
Sacrum est patris, matrisque nomen, sacra
sunt omnia personae, liberorumque nomen.
T. 6. c. 417.
Sacrum nomen patris. Ibid.
Sacrum, sanctum, religiosum est differat. T. 4.
c. 421.
Sacrum locum alicuius possidere non possunt.
T. 4. c. 513.
Sae aequum instruit. T. 5. c. 419.
Sacerdotum fabricum. T. 5. c. 814.
Sae quid. T. 3. c. 28. et c. 30.
Sae quid. T. 6. c. 173.
Sae pro aequa. T. 7. c. 1294.
Sae quid, et quibus, et a quibus preben-
da. T. 5. c. 329.
Sae, ideam, etiam. T. 5. c. 196.
Sae omne patitur causa ordinis. T. 3.
c. 813.
Sae de publico quibus officia praestantur.
T. 6. c. 417.
Salararii. T. 5. c. 935.
Salararius est procurator. T. 6. c. 354.
Sali ierenti consilio nullus est amoneti.
T. 5. c. 915.
Sali prius non est procurator, si et non sit
constitutum. T. 5. c. 813.
Sali prius addebatorem erat eandem
adversus deum. T. 5. c. 934.
Sali causa nihil commune habet cum causa
mandati. T. 5. c. 913.
Sali accipi praedium non est. T. 7. c. 796.
Sali an est patris. T. 5. c. 196.
Sali publico tribuatur addebatorem. T. 5.
c. 935.
Sali prius non esse maritum, sed honorarium,
aive hocem. Ibid. 913.
Sali prius procurator. T. 5. c. 812.
Sali procurator, qui decessit. T. 5.
c. 935.
Sali prius addebatorem, Ibid.
Sali prius procurator illum quomodo consti-
tuitur remunerandi laboris gratia. T. 5.
c. 812.
Sali prius remitti temporis an debatur bar-
ditus defuncti Praesentia. T. 5. c. 935.
Sali prius non esse maritum, sed honorarium, aive
honor. T. 5. c. 913.
Sali prius quomodo constituitur. T. 5.
c. 913.
Sali prius quomodo constituitur, sed tem-

- judicio solvendo, et de re defendendo. T. 7. c. 123. et T. 8. c. 76.
- Satisfactio est mutua interpositio in omnibus vindictionibus. T. 4. c. 102.
- Satisfactio est interpositio venditionis, et emptio. T. 7. c. 190.
- Satisfactio iudicialis inde sublimi mont. T. 7. c. 1373.
- Satisfactio est ipse cum litum iudiciali necessitate quoniam sint. T. 8. c. 76. de illa quid iura. Ibid.
- Satisfactio pro satisfactione. T. 2. c. 915.
- Satisfacere, et solvere tempore fore agitur. T. 3. c. 506. Satisfacere quid sit. Ibid.
- Satisfacere est tacito facere, quoniam iusto astis aut de vindicta. T. 3. c. 602.
- Satisfactio maxima defensionis parte est. T. 8. c. 570.
- Satisfactio est loco satisfactionis. T. 3. c. 506.
- Satisfactio pro solutione est. T. 4. c. 437.
- Saxonia legem dicit, et alio dicitur emissa robusta. T. 9. c. 945 et c. 616.
- Saxum trux. T. 1. c. 216.
- Scauri qui dicuntur. T. 8. c. 314.
- Scauri famosi sunt. T. 8. c. 209.
- Scauri qui dicuntur. Ibid.
- De Scauris. T. 6. c. 300.
- De Scauris melioribus. T. 8. c. 498.
- Scauri vixit etiam Imperator D. Marci, et Commodi. T. 5. c. 1127.
- Scauri responsi ratio, quod ait in L. Pauci, § filium, de leg. 3. T. 1. c. 305.
- Scauriam variare. T. 1. c. 77.
- Scaur, idem, militum trajecit. T. 8. c. 304.
- Scama pro subactis. T. 6. c. 1011.
- Scapha non est pars ostii. T. 4. c. 402.
- Scapha quid sit. Ibid.
- Scapha quid et navi dicitur. Ibid.
- Scapha est sint instrumentum navis. T. 5. c. 1035.
- Scapha autem avari dicitur. T. 3. c. 177. acient eligere auti regnes. Ibid. armamentis vocatur. Ibid.
- Scapham; vulgo scribit Harmanopolis, vocari pilam, ait eorumque. T. 6. c. 973.
- Scapula pro scabra. T. 1. c. 872.
- Sceleris, quovis citra exitum subderat, pueri. T. 1. c. 319.
- Sceleris mortalia extinguuntur. T. 5. c. 1186.
- Mortis vero sibi adactis nullum crimen extinguit. Ibid.
- Sceleris indecorum impone non interdicendum. T. 4. c. 83.
- Sceleris affectum, vel voluntatem par severitate poenit. T. 3. c. 83.
- Sceleris quod proprie dicitur. T. 8. c. 769. et c. 863.
- Scelus, et sceleris voluntas aequali serio puniuntur. T. 7. c. 863.
- Scheda. T. 8. c. 695.
- Schedam non esse promissionem, ut interpretatur Accursius. T. 7. c. 761.
- Schisma quid sit. T. 8. c. 17.
- Schisma Bonifacianum in quodam schismate dicitur. T. 8. c. 19.
- Schismatici et privilegia Ecclesiarum schismaticorum. T. 8. c. 16 et c. 17.
- et Schismatici plerumque nascitur heresia. T. 8. c. 17.
- Schola Palatinorum. T. 8. c. 181.
- Schola Tribunorum, et Notariorum. T. 5. c. 353.
- In Schola equitum et pedum domesticorum, est protectorum glancium sunt. T. 9. c. 362.
- Schola publica Romae Quinquecenti dicitur. T. 8. c. 329.
- Schola militum, vulgo le corps des officiers. T. 7. c. 1391.
- Scholarum omnes jurisdictioni officium Magistratibus subvenit. T. 8. c. 396.
- Scholam agendum. T. 8. c. 328.
- Scholam militum quod erat in imperio Romano. T. 7. c. 839.
- Scholam autem scholarium. T. 7. c. 501.
- Scholam Cameracensem a Proculiano in multis distantes. T. 3. c. 769.
- Scholares quoniam sunt proprii. T. 2. c. 839.
- Scholares a Platina separantur. T. 8. c. 585.
- Scholares, facti tribuni militum, actus consequenter amones, etc. T. 8. c. 400.
- Scholares, quibus concessus datus est, intra menses quovis civiliter conveniri nequeunt, quoniam sunt in numero militum. T. 8. c. 1118.
- Scholarum censum ansum agunt in uno foro, sive agant, sive convenerint. T. 8. c. 769.
- Scholarum milites qui dicuntur. T. 7. c. 839.
- Scholarum privilegia. T. 8. c. 385.
- Scholarum magister quis. T. 8. c. 823.
- Scholarum apud Romanos nomina. T. 7. c. 501.
- Scholarum pro advocata. T. 8. c. 833. et c. 841.
- Scholasticus. Vide, iudicialis.
- Scholasticus quoniam sunt. T. 8. c. 83.
- In Schola quod impensum est, aut post mortem patris id erit esse fratribus. T. 3. c. 392.
- Scholarum, et scire debent patris aut. T. 8. c. 618 et 919.
- Sciens inique, et falsa pendera, et commodare, furit tenetur. T. 8. c. 118.
- Scires indolentem adverte, similia est, et, qui donat. T. 6. c. 320.
- aliquis Scires averti studium aliterum, et amputum retento est, saltem usque ad, quod domus locupletior factus est. T. 4. c. 823.
- Scires qui solvi, et non compelleret conditionem indebiti. T. 4. c. 559.
- Scires qui vult, in hoc tenetur semper, ut det operam per omnes habere licere. T. 4. c. 811.
- Scires qui solvit, quod alie amittit non potest condicere quoniam indebitum. T. 8. c. 99.
- Scires qui solvit, quod in alia emittit, est possit adolere. Ibid.
- Scires, et ignorantia in quo differunt. T. 7. c. 851.
- Scires tantum acquirunt possessionem. T. 9. c. 603.
- Scires, et volenti acquirunt possessionem. T. 8. c. 675.
- Scires, et volenti non sit iniuria et ignorantia. T. 6. c. 560.
- Scires columna possessionem avertit potest. T. 8. c. 538.
- Scires factum, et ignorantia qui credit tempore preteritis honorum possessionem. T. 6. c. 675.
- Scires tantum rem, a sua possideri cum occupatione procedit. T. 6. c. 558.
- Scires non accerentur. T. 6. c. 163.
- Scires domus non infamia. T. 6. c. 516 et T. 7. c. 453.
- Scires tantum creditur neci res iudicata inter alium, et debitorum. T. 4. c. 784.
- Scientia patris filio non nocet. T. 1. c. 386 et T. 4. c. 17.
- Scientia tutoris populo nocet. T. 1. c. 356.
- Scientia, et casus furis, vel infanti nocet. Ibid.
- Scientia, et taciturnitas consensum imitatur. T. 5. c. 1162.
- amnes obligantur actione iurati condicuntur. Ibid. 1163.
- Scietia aole rei aliena, aut fiduciarum non aut male dicitur. T. 6. c. 1035.
- Scietia altera penam necesse debet. T. 5. c. 540.
- quod hac regula accipitur. Ibid.
- Scietia patris filio non nocet, scientia tutoris populo nocet, et in duas cadunt, quibus tutor servit. T. 6. c. 539.
- ale et in plerisque aliis causis Scietia tutoris, et casus furis, vel infanti nocet. Ibid.
- Scietia testatoris fiduciarum non, opinio non. T. 5. c. 636.
- Scietia domini quando militum possessionem violationem facit. T. 6. c. 556.
- Scietia patris in acquiritur bonorum possessionem non nocet filio. T. 6. c. 873.
- Scietia patris filio non nocet circa tempore postea bonorum possessionem. Ibid.
- Scietia rei aliena actioni negotiorum gestorum impetuntur, exceptioque interruptio. Ibid. T. 6. c. 111.
- Scietia tutoris aut, et quando populo nocet. T. 6. c. 181.
- Scietia domini ubique prestat, atque potentia demini accipitur. T. 6. c. 46.
- Scietia et potentia non obligat populum. T. 6. c. 87.
- Scietia iura qualia et iudicibus dant, et iurisperitis desiderantur in iudicando. T. 6. c. 41.
- Scietia unius parentis non sufficit liberis, sed utrinque scientia tenent. T. 8. c. 980.
- Scietia scientia alteri non nocet. T. 3. c. 652.
- Scietia aliud est, quod abstrahitur a subiecto, aliud est scientia, quod abstrahitur a subiecto. T. 3. c. 11.
- Scietia datur ab habito. Ibid.
- Scietia et necessarius procedit. T. 4. c. 535.
- Scietia iura duplex est. T. 4. c. 18. et c. 172.
- Scietia iura quod ait. T. 4. c. 16.
- Scietia diligenter peritissima quoniam ait, vel esse debet. T. 4. c. 18.
- Scietia iura est lata significatio, sed non vero, aut amplior. T. 4. c. 519.
- Scietia et necessarius necessarius concludit. T. 4. c. 479.
- Scietia iura ubi exigitur, et ubi non exigitur. T. 4. c. 18.
- non omnis Scietia rei aliena est male fides. T. 7. c. 1550.
- Scietia in possessionem interruptum. T. 2. c. 830.
- Scietia patris an nocet filio. T. 7. c. 407.
- Scietia, et ignorantia discipulo. T. 4. c. 1344.
- Scietia iura neque propter, neque prestat debent magnitudo. T. 6. c. 41.
- Scietia iura, et legem prestare debet adesse. Ibid.
- Scietia tantum tempore preteritis bonorum possessionem non cadunt, currant, impuitor. T. 8. c. 675.
- Scietia factum, et in hoc tempore potest bonorum possessionem cadunt. Ibid.
- Scietia boni casibus nocet, vel non nocet res iudicata. T. 4. c. 787 et c. 788.
- Scietia, et ignorantia differentia in actione de iure iuncto. T. 5. c. 451.
- Scietia, et ignorantia differentia quoniam. T. 4. c. 1344.
- Si quia scierit, sive scire poterit, paria sunt in iura. T. 5. c. 408. et idem est posse, et debere scire. Ibid.
- Scietia quod. T. 1. c. 145.
- Scietia vasa potius, quam peculi genus. T. 1. c. 250.
- Scire, aut scire debere paria sunt in iura. T. 5. c. 718.
- Scire posse, et scire debere. T. 5. c. 918. et c. 916.
- Scire iurialit a quopam tempore habere moram fiduciarum facere accipit. T. 5. c. 1093.
- Scire valde dominus quoniam tantum qui iurist, sed et qui patitur aerrum delinquere. T. 6. c. 46.
- Scire quia dicitur. Ibid.
- Scire, et scire posse in iure paria sunt. T. 6. c. 919. et T. 4. c. 888.
- Scire sumptum pro intervenire, interesse, videri, et pati. T. 5. c. 643.
- Scietia plebs, et actum populi in quo differunt. T. 4. c. 445.
- Scietum populi plus, quam actum plebs, ibi. Scietum quia. T. 4. c. 403.
- Scietia non censetur, nisi qui professum aut impudenter. T. 8. c. 465.
- In Scietia sumptum commisso legibus non videtur. Ibid.
- Scietia interpretatur foras. T. 7. c. 919.
- Scietia an licet donare. Ibid.
- Scietia hereditaria copendi quoniam ademptum. T. 8. c. 469.
- Scietia licet donare pagana. T. 7. c. 919. non licet mulieribus. Ibid.
- Scietum, et concubina quid differunt. T. 2. c. 827.
- Scietia, sive scietia quod sint. T. 6. c. 1009.
- Scietia magistratum, vel libertinum filio magis struit, aut scietia esse non poterat. T. 5. c. 717.
- Scietum mones parocidia, et municipalia. Ibid. T. 8. c. 303.
- Scietia est motus reipublice, non honor. T. 4. c. 1336.
- Scietum minus quodam aut. T. 4. c. 281. et numeretur inter munera personalia. Ibid.
- De Scietia, qui aut, et alia conuella. T. 8. c. 63.
- Scietia largitionem, et eorum privatum Principis aut variis. T. 6. c. 374. quod autem numero. Ibid.
- Scietia quoniam, acrimonia memorum, acrimonia epistolam, acrimonia libellum, acrimonia dispositionum. T. 8. c. 369.
- Scietia quod. T. 7. c. 754.
- Scietia quoniam aut. T. 7. c. 481.
- Scietia qui dicuntur. T. 8. c. 323.
- Scietia potius habent cadere. T. 8. c. 797.
- Scietia licet acrimonia peritissima oras, odebant omnes actus, et excipiant, conferentibus scriptum cum accipitur. T. 7. c. 704.

Scriptarius an indicatorius eius credita pecunie. T. 7. c. 358.
 Scriptarius quibus uisum habebat. T. 6. c. 415. in *Senatus* aena militibus generali amicitie mementales, vel carissimos appellatur. T. 8. c. 381.
 In *Senatus* aena militibus quibus effluunt honoribus. T. 5. c. 386.
 Scriben aena matam. T. 6. c. 964.
 Scriben casum, et scriben tabularum. T. 8. c. 283.
 Scripta Papialis quae sunt obsecrationes, ut memento ad nos peruenire. T. 5. c. 765.
 Scripta quaecumque sunt in testamento, non valent, nisi quatenus exoritur legibus, et consuetudinibus. T. 5. c. 460.
 Scripta perperam valent. T. 3. c. 1065. contra leges scripta pro non scriptis sunt. *Ibid.*
 Scripta ambigua non sunt spectanda in lite. T. 7. c. 647.
 Scripti heredes quando ad hereditatem non valent. T. 4. c. 791.
 pro non scripta quae dicuntur. T. 7. c. 4168 et 4163.
 quae pro non scriptis habentur, quae iure cessant, et an recedat in finem. T. 7. c. 1164.
 pro non scripta erant iure antiquo, quod in aem. *Cassianus* perueniret si quo incipere non poterat, et leges Papiae erant in eadem codici. T. 7. c. 1164.
 pro non scripta quando quid habetur. T. 3. c. 798. et seq.
 Scripto enim comprehendi non possunt. T. 7. c. 615.
 Scriptor testamenti, ut codicilli alius quando tenetur legi *Cornelia*. T. 4. c. 1088.
 Scriptori contra se creditur, nisi contrarium probaverit. T. 4. c. 1395.
 Scriptum instrumentum collationis. T. 7. c. 753. et seq.
 Scriptum Sabium, vel aliter. T. 3. c. 1. et 871.
 Scriptum quod dicto exegit. T. 3. c. 830.
 Scriptum ius quodam dicitur. T. 3. c. 16.
 Scriptum ius. T. 7. c. 645. *Vide* *Scriptum*.
 Scriptura mensa argueretur quod proprie. T. 1. c. 263.
 Scriptura rabbonica vim iurum petitionis in iudicio non habet. T. 6. c. 1066.
 Scriptura, idem, uocatur. T. 4. c. 131.
 Scriptura superficialis se debet legatum. T. 5. c. 466.
 Scriptura mensa quae olim, et cuius efficacia tenet. T. 6. c. 40.
 Scriptura ultima spectanda in *Adcommissariis* libertatibus. T. 4. c. 931.
 Scriptura in emptione an negatur. T. 4. c. 36. *Ibid.* in contractibus non est necessaria. *Ibid.*
 Scriptura plus valet in legatis in *Adcommissariis* pias valet. T. 3. c. 374.
 Scriptura superflua non perit legatum. T. 3. c. 922.
 Scriptura posterior in testamento quando potest esse prior. T. 3. c. 815. quando non. *Ibid.* Scriptura prior quando valet, non posterior. T. 3. c. 879.
 Scriptura an plus valet, quam testamentaria valet. T. 3. c. 991.
 Scriptura in libertatibus *Adcommissariis*, item in institutionibus heredum conuincit appetitur. T. 3. c. 753.
 Scriptura corruptas in codicillis testamento confirmatis etiam spectatur. T. 3. c. 875.
 Scriptura notissima in legatis an semper valet. *Ibid.*
 Scriptura corruptas in tutela spectatur. *Ibid.* de *Scriptura* imperfecta. T. 3. c. 831.
 Scriptura expositura in testamento militis non admittitur. T. 7. c. 1054.
 omnia Scriptura capitula pro non scripta habentur. T. 7. c. 1163.
 Scriptura posterior an valet. T. 7. c. 690.
 Scriptura, quae perit contractus, quomodo heri oportet. T. 7. c. 791.
 Scriptura quibus casibus est necessaria. T. 7. c. 827.
 Scriptura hama. T. 7. c. 1163.
 de *Scriptura* privata, et publica. T. 7. c. 753. et seq. *Vide* *Instrumenta*.
 non Scriptura quibet res non potest, alii alius conuenit. T. 7. c. 789. et seq.

Scriptura non conuincit voluntatem satires disadantes. T. 7. c. 482.
 Scriptura contra scriptores quare inferatur. T. 2. c. 655.
 Scriptura, quae probetur alipolite, testi, munitur, cui, ut aduersus eam non admittatur. *Ibid.* T. 7. c. 139.
 Scriptura etiam interueniente, an aliquis menda Principum valet. T. 8. c. 13.
 Scriptura posterior potest esse prior in legatis, et *Adcommissariis*. T. 4. c. 646.
 Scriptura posterior non probet priorem contrarium. T. 4. c. 879.
 Scriptura capitula non valent. T. 3. c. 104.
 Scriptura, an illi sunt olives legum. T. 5. c. 1037.
 Scriptura stricta interpretatio benigna addenda est ex alius legibus. T. 3. c. 973.
 Scriptura perperam, quae non valet iure testamenti, continetur iure codicillorum, an *Adcommissariis*. T. 3. c. 836.
 Scriptura magister quis dicitur. T. 7. c. 829.
 contra Scriptura inestum iustum probant an admittitur. T. 7. c. 794.
 Scriptura aemio tribuit rationibus publicanorum, et rationibus arguatur. T. 7. c. 1110.
 Scriptura enim contra scriptura refelli oportet. T. 4. c. 138.
 contra Scriptura uero casu testis admittitur. T. 3. c. 935.
 Scriptura interdu plus valet, quam testamentaria voluntatem. T. 3. c. 991.
 Scriptura notissima in legatis valet. T. 3. c. 753.
 Scriptura non exigimus in contractibus, exceptis donationibus. T. 7. c. 710.
 Scriptura non exigimus in ueridicis, alii si conuenit. T. 7. c. 803.
 Scriptura non erit in amplexibus, donationibus, aris, emptibus, et permutationibus. T. 7. c. 734.
 aduersus Scriptura testes non admittuntur. T. 8. c. 111.
 Scriptura comparat per se, an fides non. T. 7. c. 685.
 Scriptura collationis. T. 7. c. 753. *Vide* *Comparationes* *Litarum*.
 Scriptura quae falsas esse dicit, probare debet. T. 7. c. 744.
 Scriptura rerum veritas obscurari non potest. T. 7. c. 745.
 Scriptura heres. *Vide* *Heres*.
 Scrotes octina, scrotes *Charusum*. T. 5. c. 199.
 Scutellones. T. 4. c. 127.
 Scutellones quot sumus. T. 8. c. 379.
 de Scutellone fundo. T. 5. c. 679.
 Scutellone fabricae. T. 6. c. 544.
 de Scutello colono, vestimento acino, vel tabulo rasi in turbe, quae actus competet. T. 6. c. 90.
 Scythos siquis dederit attendo, et reddat alio pondere istudem argui etque loci, ex commodato, vel mutuo sit. T. 3. c. 635.
 Nebestorum civitas Armeniae. T. 3. c. 970. an *Helii*, idem *Asiaticum* venturum Syllaba praedit. *Ibid.*
 Secus. T. 6. c. 541.
 Secutorius. T. 3. c. 860. *Vide* *Quamtor* *palati*.
 Secutorius, etiam accretorum. T. 8. c. 354.
 Secus quid. T. 4. c. 386.
 Secus, et quod proscriptio, distinctioque bonorum debitoris secus appellatur, et cur. T. 7. c. 1321.
 Secus. T. 7. c. 386.
 Secoris comes, et secutis comes lo proscriptioque bonorum. *Ibid.*
 Secunda sententia suat meliores. T. 5. c. 721.
 Secundi auctores dispart *Deponum*. T. 6. c. 383.
 de Secunda amplis. *Vide* *Nuptis*.
 Secundoconatus, et Secundoconatus. T. 6. c. 363.
 Secundo heredi constituit duobus modis quod successione. T. 6. c. 844.
 Secunda decuria Praetoris possessionem sado-scriber, non dominium. T. 6. c. 941.
 Secundum decretum Praetoris probat occupatio causam. T. 6. c. 91.
 Securitas, et cautio plus est in pigore, quam in perona. T. 5. c. 1194.
 Sed arduus non est semper discretus, item sec ad rem semper conjunctus. T. 5. c. 917.

Sed si, et ad si et periculum an sit, discretum, vel equitativum. T. 4. c. 941.
 Sed, vel ad si periculum an sit conjunctum, vel discretum. *Ibid.*
 Sedes vacante nihil inueniunt. T. 8. c. 920.
 Sedes interpretatur edes. T. 8. c. 74.
 Sedes quid sunt. *Ibid.*
 In *Seditionibus* quibus damnum dat, laira aemio tenetur in duplum. T. 6. c. 1040.
 Seditionis peccata pariter multitudinis leges de aduocatis. T. 7. c. 1056.
 Seditionis auctores in cruce mallei, est beatus obsequio. T. 6. c. 1045.
 de *Seditionibus*, et de iis, qui contra rempublicam audent plures colligere. T. 7. c. 1056.
 Sedum portus, et certa laura collocatio domusium tenet. T. 5. c. 854.
 Seges an fuerit nisi ad ea, quod cecidit ex sacco arcent, aut ex aruere in mare, cuius sint fructus. T. 3. c. 131.
 Seges est superficies campi frumentarii, vineae soli. T. 3. c. 232.
 Seges est superficies soli. T. 6. c. 883.
 Seges per fortum casu in duplum restituitur. T. 6. c. 992.
 Seges obnoxia exoneruatiolati. T. 6. c. 330.
 Seges alii stipes aut, an pendentes, alii demes, alii iam iniri. T. 4. c. 1012.
 Seges perire quod sit. T. 7. c. 65.
 Seges caluina quendam antea in libello de locato conditio. T. 1. c. 320.
 Sella gestatoria. T. 6. c. 783.
 Sella curulis. T. 6. c. 79.
 Sella, est agno, autistica vehitur uoletadua causa. T. 8. c. 813.
 Sella, et tribunal an sint idem. T. 4. c. 473.
 Sella, non calix. T. 4. c. 202.
 Semi heres est in perpetuum heres. T. 3. c. 886.
 Semetipso cunctis an D. Marcus et M. D. Augustus, et *Therili* tabet. T. 3. c. 69.
 Semestria, libri uide dicti sunt. T. 3. c. 602.
 Semestria, et qui libri semestria inueniuntur, et cur. *Ibid.*
 Semestria uocatur libri constitutionum D. Marci. T. 7. c. 977.
 Semestria, semestria. T. 1. c. 202.
 Semestria quae dicuntur. T. 4. c. 381.
 Semestrium dignitatem est aduocatum corpus. T. 6. c. 130.
 Semestrium dignitatem est aduocatum erdo, qui pro alio possunt. T. 6. c. 99.
 Semetipso palat compari, noster solo. T. 4. c. 558.
 Semestria genera. T. 1. c. 323.
 Semestria probant quae. T. 7. c. 688.
 Sema, et septima quae, et cuius rei partes. T. 3. c. 133.
 Semestria quod amorem generis. T. 5. c. 545.
 Semestria quod. T. 5. c. 844.
 Sema quae. T. 4. c. 431.
 Sempronius ante an aliqui sopl comine appellatus. T. 1. c. 715.
 Sempronius olim an causam fuerit et *Romae* octis appellatus. *Ibid.*
 Sencor a tutela ordine non accretur sine reuoc. T. 3. c. 819.
 Sencor prohibetur ducere libertinam. T. 6. c. 413.
 Sencor indigne non est amicus *Primitia*. T. 3. c. 834.
 Sencor adoptas plebeus. *Vide* *Adoptas*.
 Sencor conueneri dicuntur. T. 1. c. 127.
 Sencor descriptionibus iudicis non adscribitur. T. 5. c. 141.
 Sencor in orbe sacralium domicilium dignitatis habere uolunt. T. 5. c. 212.
 Sencor quae in eorum ducere sequetur. T. 4. c. 439.
 Sencor amos laticlavii. T. 1. c. 360.
 Sencor quibus non potest, nec imperator libere exsilio, alii mense, quae in orbe. T. 8. c. 314.
 Sencor uerit. T. 4. c. 1425.
 Sencor, et decuriones differunt. T. 2. c. 615.
 Sencor siflorum uogorum procuratorum sncupis nequius, et cur. T. 5. c. 858.
 Sencor an dari prohibetur spiri, et inenit, et re, et uia uocant. T. 5. c. 858.
 Sencor an publice, vel fiscalis pradis conducer possint. T. 8. c. 859.
 Sencor Populi *Romae* ubi cauere debent. T. 6. c. 458.

T. 7. c. 772. non Sentesacensile quid cautum est. *Ibid.*
 Sentesacensile Turpillianum poena quae irrogatur accusatori tergiversatori, qui non perficit accusationem intra legatum tempus. T. 7. c. 1579.
 Sentesacensile poenam quando patitur, et maritus incidit. T. 7. c. 1581. et c. 1585.
 Sentesacensile Libonialis sententia quae est. T. 7. c. 1590.
 Sentesacensile Vellejanum quando cassat. T. 7. c. 775.
 Sentesacensile Turpillianum. T. 7. c. 1574. et seq.
 Sentesacensile Macedonianum quomodo causam dederunt. T. 7. c. 773.
 Sentesacensile Vellejanum lucas est, non latro, et alii creduntur maiori pro eo intercedit agnitione pecuniam dederunt et eialem non aedificant, mulier autem causa creditorem accensum esse pecuniam dederit. T. 7. c. 778.
 Sentesacensile facta circa legem Papam Pomponii, vel interpretandam, vel ampliandam legem, aut utramque, quumque datur mandatum, quum oritur ab dispositione illius legis. T. 7. c. 1161.
 Sentesacensile varia facta sunt, quum legis Cornelii testamentaria potestatem ampliaret. T. 7. c. 1546.
 Sentesacensile per quosque subnabantur dicitur Principum. T. 7. c. 1563 et c. 1564.
 Sentesacensile potestas translati in Principem. T. 7. c. 74.
 Sentesacensile la concessio Praefecti Urbis ceteris a maiori auctoritate. T. 7. c. 33.
 Sentesacensile quidam sint, alii aut ejusdem ponderis sint, ac constitutiones Principum. T. 7. c. 33.
 Sentesacensile Vellejanum, et Macedonianum opponitur potestati. T. 7. c. 771.
 Sentesacensile faciendi causa sententiarum numerus requiritur. T. 7. c. 777.
 Non latro idem la non agnoscit. *Ibid.*
 Sentesacensile quomodo sententia necatur. T. 7. c. 74.
 Sentesacensile inter questionem, et responsa cum Jacobo Cujacio differunt observat. T. 7. c. 837.
 Sentesacensile non fuit arbitria per Nerotum. T. 7. c. 876.
 Sentesacensile locum quendam Cujacio aemulat. T. 7. c. 876.
 Sentesacensile matrimonium non impedit, vel dirimit. T. 7. c. 1006.
 Sentesacensile verbo quot comprehensio datur. T. 7. c. 815.
 Sentesacensile primus annus quis. T. 7. c. 811.
 Sentesacensile in auctoritate instrumentum dicitur. T. 7. c. 620.
 Sentesacensile apud auct, et Praesides provinciarum magistratus comparatur. T. 6. c. 41. auctoritatem juris primario non debet. *Ibid.*
 Sentesacensile reverentia debita in quo consistit. T. 7. c. 816.
 Sentesacensile, et aetas quinquaginta dicitur. T. 6. c. 607.
 Sentesacensile testatoria, quum verba compleretur praestat. T. 7. c. 816.
 Sentesacensile cognitio non est sine causam. T. 7. c. 345.
 Sentesacensile congrui sunt adhibendi, aliter accomodandi legibus. T. 6. c. 844.
 Sentesacensile cur sub dicto sit. T. 7. c. 76.
 Sentesacensile revocari potest a solo Principe. T. 1. c. 110.
 Sentesacensile pro regule. T. 7. c. 845.
 Sentesacensile prior potior posterior. T. 7. c. 267.
 Sentesacensile dicta la populum, vel adolescentem, absente intore, vel cunctura, non valet. T. 7. c. 126.
 Sentesacensile nulla regulariter, nisi utraque parte praesente. T. 7. c. 354.
 Sentesacensile secundum gentem, et probata fertur. T. 7. c. 817.
 Sentesacensile per sordes lata nulla est. T. 7. c. 366.
 Sentesacensile iudex an in portem valet, la periam non valet potest. T. 7. c. 807.
 Sentesacensile iudex quia an debet. *Ibid.*
 Sentesacensile iudex duplax utrum valet potest. *Ibid.*
 Sentesacensile iudex, vel arbitri iubeant nomina testium et adversarii, quocum agitur, quare reus criminis potestatur. T. 7. c. 808.

Sentesacensile contra civitatem indefensam non valet. T. 7. c. 825.
 Sentesacensile est decretum. T. 7. c. 361.
 Sentesacensile iudex impudens prima, non iusta, sed quasi iusta dicitur. T. 7. c. 294.
 Sentesacensile a dialat ab affectu perditur ad quod, quomodo lata est sine iure agere qui sententiam statuit. T. 7. c. 904.
 Sentesacensile arbitri rem iudicant non fecit. T. 7. c. 873.
 Sentesacensile durior quodam iudicium irrogat, et quando qua. T. 7. c. 1258. et c. 1257.
 Sentesacensile Joannis de erogatione pecuniae quomodo. T. 7. c. 869.
 Sentesacensile iudex confessionem patris sequi debet. T. 7. c. 865.
 Sentesacensile iudex aequi debet iuramentum, quod parit iudex de iure. *Ibid.*
 Sentesacensile legis 36. de iure fieri quomodo est. T. 7. c. 930.
 Sentesacensile J. Pater, qui dicitur. *lq. 40. ff. de Patrim.* quomodo est. T. 7. c. 844.
 Sentesacensile J. post dicitur, *lq. 40. ff. de peric.* quomodo est. T. 7. c. 844.
 Sentesacensile plerumque utrum maior. T. 7. c. 815.
 Sentesacensile videtur esse corruptus, si sit iudex minor, aut durior. T. 7. c. 850.
 Sentesacensile an regulariter valet, quia dicitur est non premissis una via, quae causae contrahit. T. 7. c. 873.
 Sentesacensile an potest esse, quum pro reo facit, non quum pro secuto, exceptis iudiciis liberalibus. T. 7. c. 1120.
 Sentesacensile Sacerdoti appellatur ad Praesidem, et la sententiam Episcopi conservare, aut ipse Praeses eam aequi potest. T. 7. c. 853.
 Sentesacensile arbitri an infamem iurant. T. 6. c. 151. non est per remissa sententia. *Ibid.*
 Sentesacensile certa et certa rei, vel summa esse debet. T. 6. c. 369.
 Sentesacensile inter Proculanos, et Sabinianos de possessione thesauri recedit, quomodo obicit. T. 6. c. 321.
 Sentesacensile iudex a iuramentum sequi debet. T. 6. c. 120.
 Sentesacensile, quum pro reo lata est, in omnibus iudiciis praevalet. T. 6. c. 470.
 Sentesacensile quomodo lenda. T. 6. c. 180.
 Sentesacensile simpliciter an lenda. T. 6. c. 147.
 Sentesacensile a Summo Pontifice lata vim legis debet. T. 7. c. 901.
 Sentesacensile per iustas probari potest. T. 6. c. 600.
 Sentesacensile concepta contra bonos mores ipso iure nulla est. T. 7. c. 856. iniqua non valet. *Ibid.* c. 856.
 Sentesacensile rescindi potest ex postfacto detecta corruptio, et error prioris iudicis detecto. T. 7. c. 1005.
 Sentesacensile contra formam compromissi lata nulla est. T. 6. c. 758.
 Sentesacensile in causa possessionis inter alios lata alius recusat. T. 7. c. 805. idem ab eo appellari licet. *Ibid.*
 Sentesacensile umbrat in re dubia aequi debet. T. 6. c. 1003.
 Sentesacensile lata contra formam iuris compromissi nulla est. T. 7. c. 896.
 Sentesacensile de iure scripto ferenda. T. 6. c. 890. in scriptura sine scripto. *Ibid.*
 Sentesacensile restaurari non potest ab praetextu errorum instrumentorum, cum ab eo appellatum sit. T. 7. c. 801.
 Sentesacensile praesentur iura, etiam si consensum ex pressum non sit. T. 7. c. 850.
 Sentesacensile per errorem lata rescindi potest a Principe. T. 7. c. 858.
 Sentesacensile appellandum intra decem dies. T. 6. c. 850. alias rei iudicium auctoritatem obicit. *Ibid.*
 Sentesacensile arbitri appellari non licet. T. 7. c. 790.
 Sentesacensile iudex appellanti nihil obest, si in libelli appellatoria non significaverit, a quo pars sententiam appellavit, cum annus si esset appellatus ab una parte sententiam laturus. T. 6. c. 141. et n. 1413.
 Sentesacensile inter alios dies non potest alioquin gravari, nec auctoritatem famam lenda. T. 6. c. 866.
 Sentesacensile an prohibet cursum causarum. T. 7. c. 118.

Sentesacensile de Sidescommissio pro reo iudice lata, a quo aequi debet. T. 7. c. 74.
 Sentesacensile dicta adversus heredes scriptum an coacti legatarii. T. 7. c. 762.
 Sentesacensile, in praesentia dicta, an aequi possit in alia. T. 7. c. 117.
 Sentesacensile non est, ubi non est lit. T. 7. c. 146.
 Sentesacensile dicta contra populum indefensum, et contra rempublicam indefensam ipso iure non valet. T. 7. c. 926.
 Sentesacensile quomodo modis accipienda est. T. 7. c. 749.
 Sentesacensile an possit pro parte rescindi, et pro parte confirmari. T. 7. c. 150.
 Sentesacensile contra iura lata, nulla est ipso iure, nec quia sit appellatio. T. 7. c. 116.
 Sentesacensile dicta a Praefecto praetorio retractari potest. T. 7. c. 1231.
 Sentesacensile propter turpitudinem rei ipso iure nulla est, et alia appellatio non infirmatur. T. 7. c. 1301.
 Sentesacensile quidam dicitur a re iudicata. T. 7. c. 1204.
 Sentesacensile sub comminatione de prompta quumque sit. T. 7. c. 1311.
 Sentesacensile quomodo auctoritate verba perfecta est. T. 7. c. 1313.
 Sentesacensile contraria aequi sum, vel auctoritate sententia retractari. T. 7. c. 1203.
 Sentesacensile in praesentia bonum dicta sine certa quantitate non valet. T. 7. c. 1203. aliud est in deo, et apud hominem, facit enim deum, et ver. *Ibid.*
 Sentesacensile, et la la qua differunt. T. 7. c. 1201. si una hostia duo, vel plures condempni sint, aequi sit pro viribus portionibus. T. 7. c. 1201.
 Sentesacensile dicta ab incompetenti iudice ipso iure nulla est, si dicta sit circa consensum partium, vel si dicta sit a privato homine, nec dato a magistratu, dato a iudice sine coactus partium. T. 7. c. 1301.
 Sentesacensile concepta directis verbis, id est, imperativa. T. 7. c. 1203.
 Sentesacensile Procuratoria Camera sine lata, et non debitorum, et insolventum fiduciarum alia se legit, si fiduciarum data communiata praesentur quomodo, an valet sententia. T. 7. c. 1291.
 Sentesacensile definitio non potest fieri nisi prope iudem transire. T. 7. c. 634.
 Sentesacensile forte, et de quocumque negotio praesentur utraque pars, praesentibus omnibus, quae causa attingit. T. 7. c. 1283. et seq.
 Sentesacensile incerta quomodo concepta est. T. 7. c. 1291. et seq.
 Sentesacensile praesentur, quod omnia fuerat accipio peremptoria, non potest rescindi, nisi beneficium restitutionis in integrum. T. 7. c. 1304. causa, quum sententia ipso iure nulla est, et sine appellatio rescinditur, statim in iurgio causa agi potest, et iudicari. T. 7. c. 1293. et seq.
 Sentesacensile per litteras. T. 7. c. 1312. legitur, non dicitur. *Ibid.*
 Sentesacensile impropria dicitur artienus poena. T. 7. c. 1269.
 Sentesacensile iudicia habet vim appellatoria, et acceptatoria. *Ibid.*
 Sentesacensile quid sit. T. 7. c. 1267. de iure sententiam appellatur. *Ibid.* et seq.
 Sentesacensile non est iudicia comminatio. T. 7. c. 1311.
 Sentesacensile plena. T. 7. c. 646.
 Sentesacensile iudicia quibus casibus ipso iure nulla est. T. 7. c. 1287.
 Sentesacensile post litemum procuratoris an valet. T. 7. c. 620.
 Sentesacensile quum non scripta lata est, sententia comminari non debet, et sine appellatio rescinditur. T. 7. c. 1286.
 Sentesacensile ab interfectione in quo dicitur. T. 7. c. 1269.
 Sentesacensile revocari non potest. T. 7. c. 1073. Principi soli licet sententiam suam revocare. *Ibid.*
 Sentesacensile iudicia frustra differunt, cum a iudice motari, et rescindi non possunt. *Ibid.*
 Sentesacensile incerta non est auctoritas. T. 7. c. 1292.
 Sentesacensile sententia si appellatio aequa non sit, vel retractatio. T. 7. c. 735.
 Sentesacensile quomodo cauta est. T. 7. c. 858. et c. 854.

Sententia omnis est decretum, sed etiam decretum non est sententia. T. 7. c. 1287.
 Sententia quid est, et quid a re iudicata distat. T. 7. c. 1329, et c. 1363.
 Sententia dicta in cotumaciam appellari non licet. T. 7. c. 634.
 Sententia, quam sine certa quaestione prolata est. T. 7. c. 1292.
 non est presentia iudice quilibet vos, aut voluntas. T. 7. c. 1311.
 Sententia compromissarii appellari non potest. T. 7. c. 902. Iure Gallio permittitur appellare. Ibid.
 Sententia dicta per injurias, vel per gratiam iudice, non per omnia jura fecit. T. 1. c. 987.
 Sententia dicta contra heredem scriptum, et exequendum heredem legatum, quod, et quibus casibus legatarius non coheret. Ibid.
 Sententia pro condemnatione. T. 2. c. 602.
 Sententia differt ampliatione iudicis. T. 7. c. 1312.
 Sententia necessaria est in committenda stipulatione ob evocationem. T. 4. c. 647.
 Sententia si non proficatur, ea possit appellari. T. 4. c. 381.
 Sententia in abeantibus dubis de causis dicitur. T. 4. c. 293.
 Sententia iudice compromissarii non licet appellare. T. 4. c. 16.
 Sententia definitiva, quam non est appellatio necesse, an possit rescipi Principis retractari. T. 4. c. 26.
 Sententia, quam dixit la, qui non jure datus est iudex, an sit appellatio. T. 7. c. 79.
 Sententia in Gallia debet ferri gallica verbi, alioqui nulla est. T. 4. c. 686.
 Sententia arbitri compromissarii non appellatur iure Romano, moribus Gallio non item. T. 4. c. 772.
 Sententia dicta die feriato non est actio iudicialis. T. 4. c. 714.
 Sententia quibus casibus valet, non valet in absentem reipublice causa. T. 4. c. 742.
 Sententia semper debet esse certa. T. 4. c. 746.
 Sententia contra debitorum dicta an possit ignorari creditores. T. 4. c. 750, an dicta contra heredem scriptum necesse creditores pigoratitio ignorari, et legatario item ignorari. Ibid.
 Sententia cum dicitur ad edicto peremptorio, appellatio lata non est. T. 4. c. 795.
 Sententia pro veritate accipitur, et jura facit. Ibid.
 Sententia lata contra heredem scriptum, an necesse legatarii. T. 4. c. 791.
 Sententia contra quid intelligitur. T. 1. c. 528.
 Sententia, quam judex appellatioem iustam esse pronuntiavit, exsequitur ad priorem iudicem redit. T. 1. c. 424.
 Sententia varia significatio. T. 8. c. 317.
 Sententia iudicis diversa pars, vel impares. T. 1. c. 817.
 Sententia de eo, quod interest. T. 7. c. 358, et c. 180.
 Sententia, quam alio appellatioem rescinditur. T. 3. c. 528.
 Sententia severitas cum ostia damnis transigere solet. T. 5. c. 850.
 Sententia iudicis exsequitur est pars jurisdictionis. T. 5. c. 873.
 Sententia esse esse iudicem non habet Episcopum, sed iustum cognoscitur, et audientiam, sicut iudex delegatus. T. 4. c. 843.
 Sententia arbitri quando loca est, et quando Paganis. T. 5. c. 369, et c. 310.
 Sententia diffinitionem habere, utrum sententiam quoque exsequitur habere, videtur. T. 5. c. 843.
 Sententia secunda sunt meliores, Vide, Secundum sententiam.
 Sententia iuris omnia sunt periculum. T. 6. c. 727.
 Sententia arbitri an standum sit. T. 6. c. 156.
 Sententia iudicem venales esse prohibetur. T. 6. c. 691.
 Sententia Praetoris exequitur. T. 6. c. 1020.
 Sententia cum exsequitur non habet iudex datus. T. 4. c. 853.
 Sententia adqueat, qui non appellat. T. 4. c. 863.
 Sententia quam deest, an Praetor supplere possit. T. 8. c. 872. Vide, Praetor.

Sententiam diversam iudicem daturum a magistrato in suspensio non, deinde dissiidum dirimit magistratus. T. 6. c. 1291.
 Sententia iudicis delegatorum non porrigitur ultra tempus magistratus. T. 6. c. 867.
 Sententia iura sententia coartat. T. 3. c. 483.
 Sententia exsequitur iudex datus, qualem dicit, non habet. T. 7. c. 1349.
 Sententia sua nome est idcirco retractatur. T. 7. c. 1318.
 Sententia vel nunciorum non pronuntiatur; sed ex scripto, et libello, et tabula, id est periculo. T. 7. c. 729.
 Sententia multis non est inconstancia. T. 1. c. 992.
 Sententiam acquiescere, et a sententia appellare diversa sunt. T. 4. c. 399.
 Sententia Episcoporum et quibus exsequitur mandatur. T. 8. c. 15.
 Sententia sunt numerandi, non ponderandi. T. 4. c. 777.
 Sententiam nome molare potest in fraudem alterius. T. 4. c. 320.
 Sententiam nome dictam retractare non licet. T. 5. c. 688.
 Sententiam gravem iudex datus adversus abeantem finitorem non dabit. T. 6. c. 869.
 Sententiam definitivam Praetoris molare non potest, neque actus post sententiam dictam. T. 6. c. 872.
 Sententiam eam accipiendam in ambigua quam rei gerenda magis convenit. T. 3. c. 1066.
 Sententiam per rationem ad ea factam, eo quilibet casibus possit. T. 3. c. 917.
 Sententiam proferentia maxime accipiendam in ambigua orationibus. T. 3. c. 1066.
 Sententiam de periculo rectare quod ait. T. 7. c. 1298.
 Sententiam ferre possunt iudices laici Latine, quae graeca lingua. T. 7. c. 1287.
 Sententiam rescindi non posse. T. 7. c. 1301.
 post Sententiam opponitur Sententia contra Macedoniaum, et Velleianum ad foveratorem, vel favorem maiorum. T. 7. c. 1302.
 Sententia ipso iure actum, si ab inconstancia lata sit, dicta fuerit. T. 7. c. 1299, et ea appellatioem infirmetur. Ibid.
 Sententiam rescindi non posse contra sententiam, nisi remedia appellatioem, aut rescinditur in integrum. T. 7. c. 1309.
 Sententiam latam a viro, quem magistratus iudicem dedit certum rei, vel causam, non infirmari, licet postea appareat, eam fuisse servum. T. 7. c. 1297.
 Sententiam certis casibus rescindi quod ait. T. 7. c. 1292.
 Sententiam certam esse oportet, id est certum personam, vel certum rei. Ibid.
 Sententiam rescindere non possunt, qui eam dixerunt. T. 7. c. 1282, et c. 1283.
 de Sententiam passis, et rescinditur. T. 7. c. 1275, et seq.
 Sententiam quando dicimus ipso iure nullam esse. T. 7. c. 1285.
 Sententiam vult et loca, et dies illicitae. T. 7. c. 1300.
 Sententiam obligatam deferit iudex, alio magistratus habet deliberatione, perperam, maturaturque iudicio. T. 7. c. 1296.
 Sententiam iudicis qui vocatur litigator non venio certo prelo, quomodo possit. T. 7. c. 1301.
 Sententiam ex scripto rescitum non corrigere, nec metra posse aliter metra pronuntiare. Vult iudex. T. 7. c. 1286, et cor. Ibid.
 Sententiam ante certa quaestio prolata ipso iure nulla esse. T. 7. c. 1292, et seq. rescinditur alia appellatioem. Ibid. c. 1293. non enim sententia non mentis. Ibid. c. 1293. Iudex causam qui possit, alio iudice dato. Ibid. et an non associacionem iudicis. Ibid. non potest repeti et alio. Ibid.
 Sententiam eam debet iudex ea libello, et

scripto publice partibus legere, et recitare. T. 7. c. 1296.
 Sententiam brevitas orationis non vitiat. T. 7. c. 1312.
 Sententiam postulatorem ejusdem iudicis; vel audientiam ejus de eadem re, et idem partibus eandem, qui contra est priori sententiae, a qua appellatum non est, ipso iure nulla esse. T. 7. c. 1301.
 post Sententiam minime cotumaciam non potest quod producere, potest tamen accedere falsi. T. 7. c. 481.
 Sententiam passi quilibet dicantur. T. 7. c. 549.
 Sententiam qui notissimum laboris est, non semper melius pronuntiat. T. 4. c. 284.
 Sententiarum effectus. T. 6. c. 1014.
 de Sententiarum officio, et casibus libellum. T. 6. c. 1043.
 Sententiarum ordo pronuntiationem equam facit. T. 4. c. 772.
 Inter pares Sententias clementior anteriori praefertur. T. 6. c. 1033.
 Sententias corporales videri, si sint legibus militares. T. 7. c. 1073.
 Sententia sua ferre possunt illas tres personas sine scripto. T. 7. c. 1285.
 post duas Sententias iudicem, quae definitio retractatorum sententiarum rebovatur, eo licet retractari. T. 7. c. 1236.
 Sententias non exsequitur Magistris militum, non Praetor. T. 8. c. 40.
 Sententia inter numero pares quoniam praevincit. T. 4. c. 776.
 de Sententia, et periculo recitanda. T. 7. c. 1285, et seq.
 Sententia appellari potest, nisi dicta sint a Praetore praetura, a Senatu, vel a Principe. T. 7. c. 1292.
 in Sententia, quae palam contra ius constitutionum praevincit, non sunt necessariae appellatioem. T. 7. c. 1325.
 in Sententia hodie solit expropi, matro consilio non fuisse perperam, et cor. T. 7. c. 1286.
 Sententia sui iudices omni panem non expropiant. T. 7. c. 1674.
 Sententia Praetoris praetoris appellari non potest. T. 7. c. 1282.
 de Sententia, et leniacionibus omnium iudiciorum. T. 7. c. 1297.
 de Sententia, quae pro eo, quod interest, profertur. T. 7. c. 1293, et seq.
 de Sententia Praetoris praetoris. T. 7. c. 1282.
 Sententia et duabus diversis an modo hac, modo illa sit vera. T. 1. c. 974.
 an Sententia partibus, et diversis. T. 4. c. 778, et seq.
 de Sententia imperibus. T. 4. c. 777, et seq.
 de Sententia brevitas an sit vitiosa. T. 4. c. 766.
 Separari non debent in pars, qui in culpa junctur. T. 5. c. 862.
 Separata, vel duplicem articulos quid significant. T. 7. c. 1173.
 Separatio datur legatarii, et fideicommissaria. T. 6. c. 800.
 Separatio, et communio aet contraria. T. 5. c. 973.
 Separatio bonorum datur ex decreto praetoris, postulationibus creditoribus defuncti. T. 5. c. 709.
 Separatio a Praetore Imperator. T. 5. c. 396.
 Separatio est eorum bonorum abstenit Ibid.
 Separatio bonorum quomodo effectum habet, et an ab ea rescindi licet. T. 6. c. 820.
 Separatio bonorum defuncti, et heredis. T. 4. c. 1077.
 Separatio bonorum, quod patres permittitur, liberta herede instituta an esse. Ibid.
 in Separatione bonorum causa legatarii connumeratur creditoribus hereditaria. T. 5. c. 1149.
 Inter Separationem, et abstenitionem estae distinctio. T. 5. c. 358.
 de Separatione. T. 3. c. 490, et quid sit separatio. Ibid.
 de Separatione bonorum. T. 7. c. 1325, et seq. qui Separatio alium mortuum, equum impederit, id a quo recipere potest. T. 6. c. 968.
 Separatio alius est, alius commendatio. T. 5. c. 412.

Sepulchra. T. 6. c. 406.
Sepulchrum mortuum in orbe lege velatum. T. 1. c. 382.
Sepulchri morini in civitate non passunt, ne terra polluantur. T. 6. c. 967.
Sepulchri non possunt in civitate homines morari. Ibid.
Sepulchri quaeque in urbe, lege valebant. T. 7. c. 1045.
Sepulcræ, et protaphis, et dardaniis Mem. T. 4. c. 303.
Septemviralia iudicium. T. 1. c. 72.
De Septemviris. Ibid.
Septuarius omnia quam habebat vim. T. 6. c. 1029, et T. 6. c. 1196.
Septuaginta. T. 6. c. 1029. Gallie Provincæ, cur eis appellata. T. 7. c. 1296.
Septimestria partus dicitur in, qui natus est sub finem, vel latius septimæ mensis. T. 6. c. 938.
Septimo menses nati iustus filius dicitur. Ibid.
Septuaginta annorum. T. 1. c. 481.
Septuaginti secantur a latissimo dieode. T. 7. c. 745.
Sepulchra ex secundum viam publicam posita olim fuerint. T. 4. c. 439.
Sepulchra civilia Romanorum, et quoque hæc adhibent, religiosa sunt. T. 3. c. 200.
Sepulchra hostium religiosa nobis an sint. Ibid.
Sepulchra an sint religiosa, vel jura eorum. T. 3. c. 294.
Sepultura, et monumentis an possint vindictæ. T. 6. c. 83.
Et Sepulchræ, et cinerum magna olim frequentia hominibus, et emr. T. 6. c. 301.
Sepulchri violati an teneatur, qui titulum erant, vel statussum averit. T. 1. c. 439.
Sepulchri violati actio popularis. T. 3. c. 544.
Sepulchri violati ad agere possit heres necessarius, alii, an nondum se bonis transierunt, violatæ sepulture hereditario, fracto, et dejecto. T. 3. c. 397.
Sepulchri Jys. Vide, Jus sepulchri.
Sepulchri violati an teneatur, qui titulum prope esse ostenditur, an teneatur nisi sit emptio. T. 3. c. 547.
Sepulchri dominici, si fandi, non possunt esse propter religionem, sed possunt esse quasi domus. T. 7. c. 1328.
Sepulchri violati per quem. T. 7. c. 1544, alii actio popularis violatis que esset, et quomodo daret in servum. T. 4. c. 801.
De Negulcro, ac de Nigrore seu ducenta. T. 1. c. 278.
De Sepulchro adificato. T. 3. c. 79.
pro Sepulchro acceptor monumentum. T. 5. c. 442.
Sepulchro an servino impio possit. T. 3. c. 229.
Sepulchro dectum inter cum stando se amittit. Ibid.
An Sepulchro licet imponere statuas, vel alias decorem. T. 7. c. 1393.
Sepulchrorum violentas. T. 7. c. 418.
Sepulchrorum religio quod, et quibuscumq; modis violari. T. 1. c. 811, et seq.
Sepulchrorum tituli. T. 1. c. 439.
Sepulchrorum antiquæ inscriptiones flammæ, et Nespoliquæ. T. 5. c. 816.
Sepulchrum ali diversis locis sit, ut uterque locus religiosus esse debent. Ibid.
In Sepulchrum aliquem sine voluntate ejus mortuum inferna violati sepulcri rursus fit, et potest premianus subigeri. T. 6. c. 229.
Sepulchrum vendi non potest. Ibidem.
Sepulchrum vendi aut. T. 6. c. 1196, et T. 1. c. 809.
Sepulchrum vendi. T. 1. c. 1408.
In Sepulchrum aliquem illius non misist remedia, idest, quicumque patrimonium domini non abest. T. 4. c. 870.
Sepulchram an accedat venditioni fundi sepulchrici. T. 3. c. 501.
Sepulchrum per se an vendi possit, Ibid.
Sepulchrum latentium. T. 3. c. 436
Sepulchrum non licebat Athenis opere treitorio sacrosanctum habere. T. 3. c. 1563.
Qui Sepulchra adificavit, etiam alienas, quod apud eos debet relinquere. T. 6. c. 570.
Sepulchrum totum et edificium quantum spatii debuit intermiti. T. 4. c. 800
Sepultura juxta quam dicitur. T. 6. c. 412.
An Sepultura sit sepultura effluere non possit. T. 6. c. 687.

una Regularis est, quo minus est. Ibidem.
 Sepultura sacra privatorum economicorum. Vide,
 Excommunicatos.
 Sepulchrum perpetuum tradita corpore quomodo
 transferri possunt. T. 6. c. 907.
 Sepulchrum quo accendit, et quo circa canem
 observandum. T. 6. c. 696.
 Sepulchrum solenne in alium fuerintque huius-
 modii. T. 8. c. 17.
 Sepulchrum curat recte possessionis testamentum.
 T. 6. c. 695.
 Sequenter legat agnoscitur Scilicet. T. 7. c. 163.
 Sequenter proprii quia dicatur. T. 6. c. 34.
 Sequenter, qui cum depositione habet. T. 6.
 c. 1277.
 Sequenter si iam apud se depositum non pos-
 sedat, quia tunc tenetur. T. 3. c. 625 et seq.
 Sequenter qui dicit. T. 6. c. 110.
 Sequenter qui dicatur. T. 6. c. 126, quomodo
 dicitur a depositario. Ibidem, in ad eam pos-
 sessionem. T. 6. c. 127.
 Sequenter est depositarius rei litigum. T. 7.
 c. 706, tenetur perscribere verba, non actione
 depositi. Ibid.
 Sequenter quo ratione non possidet. T. 7.
 c. 1149.
 Sequenter quid. T. 7. c. 164.
 Sequenter rerum immobiliarum manuum. T.
 5. c. 758.
 Sequenter quibus rebus sit, et quibus non.
 Ibidem.
 Sequenter si possessionem, vel fructum quo-
 modo facienda. T. 8. c. 801.
 Sequenter rerum libi pendente quatenus 61.
 T. 7. c. 705 et c. 706.
 Sequenter est lex quidem depositi. T. 7.
 c. 705.
 Sequenter in interdictione sit possidetis. T. 7.
 c. 1337.
 Sequenter quo sit rerum immobilium, alia
 ratione fructum. T. 7. c. 174.
 Sequenter est lex depositi. T. 7. c. 909.
 Sequenter si pecunia sit alia. T. 8. c. 101.
 et c. 102.
 Sequenter quid sit. T. 8. c. 902.
 Sequenter lex est, ut victori reddatur. T. 7.
 c. 705.
 De Sequenter pecunia prohibita. T. 7.
 c. 705.
 Sequenter testes esse non possunt. T. 7. c. 716.
 Sequenter depositum eorum quo fit. T. 6. c. 110.
 per Sequenter deponere quid. T. 6. c. 34.
 Sequenter quo censentur. T. 6. c. 38.
 Sequenter si deest requisa sunt verba, et quasi
 coacta. T. 3. c. 90, in fine.
 Sequenter ducentem, ducem sequentem. Ibid.
 Sequenter. T. 6. c. 702, et T. 4. c. 92.
 Sera potestas patris est. T. 6. c. 102.
 Sera, vel Gallica, sade debetum. T. 9.
 c. 148.
 Sera valet patris. T. 7. c. 319.
 Sera valet interdicti. T. 8. c. 383.
 Sera peragendi. T. 8. c. 348.
 Sera libri omni testis libi, quanti libere scri-
 bit. T. 7. c. 409.
 Setae sine ane in fumine est interdictas. T. 7.
 c. 807.
 Setae ibid.
 Setae quo sit. T. 8. c. 860.
 Setae si Barbara sine ane testis sine Comité
 commerciorum. T. 7. c. 212.
 Setae auro contra vendebat. Ibid.
 Setae facti per vera. T. 7. c. 807.
 Setae quo poterat emere. T. 8. c. 136.
 Setae auro conpungit. Ibid.
 Setae quo peruenit, vel peruenit tem-
 poris, statim verus, aut falsus est. T. 3.
 c. 965.
 Setae nullis esse generalis est, a quo facile
 quam non exceptum est mente inposita.
 T. 7. c. 409.
 Setae (sicut Philosophi) collatis ad praesentia,
 vel gratulatum tempus, statim est verus, aut
 falsus. T. 3. c. 945.
 Setae ambigua. T. 6. c. 931.
 Setae ambigua in amplexu, et venditione
 contra venditorem interpretanda est, et car.
 T. 6. c. 365.
 Setae idem dotes differentes sententias capi-
 mus. T. 3. c. 1060.
 Setae si sit ambigua, la prima querendum
 est. T. 6. c. 931.

335
Sermo generalis an attentione so co relevet, in
quo latet malitia quidem multa. T. 3. c. 381.
Sermo brevis. Vide, Brevitas.
Sero nimis talis adjecto, quae praevius stipu-
lationis. T. 4. c. 111.
Sero postea perire potest. T. 5. c. 154.
Serpentum odorem pestilientiam ensa. T. 1. c. 328.
Serraculum quid. T. 1. c. 218.
Serraculum dicitur quid. T. 1. c. 169.
Serris si conceptis et postea manumissa pe-
perit. Libertatis parti. T. 6. c. 985.
Serris tubere, aut servus usorem ducere co-
pellitur. T. 6. c. 418.
quando Serris potest fieri mulier. T. 7. c. 1079.
et Serris quando ingrossus nati potest. T. 7.
c. 1187.
Serris, datum, et depositum in quo differ-
rat. T. 6. c. 34.
Serris quid significat. T. 9. c. 745.
de Servatoribus loci. T. 1. c. 62. et c. 63.
Servitus actio que est. T. 3. c. 161.
Servitus, aut quasi Servitus actio quoniam ap-
pellatur. T. 2. c. 314. et c. 315.
Servitus actio qua, aut in qua differat et Sal-
vatio interdicto. Ibid. c. 316.
Servitia actus de quibus rebus est. T. 7.
c. 1262. et c. 1263.
Servitia actus quo casu alia et conditioni.
T. 3. c. 769.
Seri cognominis, praenominis, et agnominis ca-
sioni. T. 2. c. 96.
Seri sunt masculi. T. 1. c. 1459. et c. 1460.
Seri sunt delictum non adiutor,
accepto crimine manifestata. T. 6. c. 1008.
Seri, qui dominum anulum non tulerunt, supple-
re efficiuntur. T. 8. c. 1002.
Seri in criminibus non solvantur contra do-
minum. T. 1. c. 157.
Seri male moris sunt, vel masculi extra-
neis mandant. T. 7. c. 507.
Seri ex contrahendis, in servitute habitis, post
manumissionem non liberantur. T. 6. c. 977.
Seri quidem erant barbari. T. 2. c. 235.
Seri sunt masculi auctoritatem habentes, an se
se noverit, vel cognoscit contra acquiesce re-
bus possunt. T. 2. c. 113.
Seri alieni suppressa sunt alii furunt. T. 2.
c. 582.
Seri non se in altitius caput torqueri pos-
sunt. T. 6. c. 1005.
Seri rectius alienis prohibentur. T. 8. c. 161.
Seri fustis si ad percussum vendi nequeunt. T. 8.
c. 309.
Seri servitus locare alios est, alios et opera
sui mercedem capere. T. 1. c. 29.
si Sere plures gentium generatimque venerint,
an una sit venditio. T. 6. c. 98.
Seri heredes institui possunt. T. 4. c. 1444.
Seri introitus, vel introitus ad domos re-
spondeat iohanni. T. 1. c. 100.
Seri alicuius. T. 1. c. 212.
Seri barbari qui sint. T. 2. c. 113.
Seri fustis impore loco causam periculi non
deferunt. T. 6. c. 1004.
Seri prave. T. 4. c. 1083.
Seri alicuius an appellatur. T. 3. c. 19.
Seri aut nascentur, aut finit. Ibid.
Seri non nascentur nisi alieno iure civili.
T. 3. c. 313.
Seri quae testamentis facere possunt. T. 5.
c. 103.
Seri et testamentum nonnullantur. T. 5.
c. 103.
Seri solliciti, aut corrupti. T. 7. c. 236.
Seri amissiones iure, Amissiones servi.
Seri, qui sunt in fuga, nec nec vendit, nec
donari possunt. T. 1. c. 349.
Seri fugitivi an dominus possit eorum amitti.
T. 2. c. 101.
Seri fugitivi an non committunt. T. 2. c. 105.
Seri fugitivi longissime tempore acquiritur.
T. 2. c. 101.
Sarrigibae sunt masculi mulierum. T. 6. c. 1019.
Seri persona lesperius in viginta. T. 5. c. 549.
Seri, qui sunt in fuga, nec nec vendit, nec
erectioles totius familiae. T. 6. c. 918.
Seri dispensationis officium finit masculi-
tatem, officium vero iustitiae non, et quon-
ratio. T. 6. c. 908.
Seri aut nascuntur, aut fini. sed certis an-
-

Servi, qui a testatore non jure manumissi sunt, an instructio praedium ordant. T. 3. c. 1077.
 Servi in crimine adulterii torquentur in caput domini, non in crimine lesae. T. 5. c. 938.
 Servi recepti quomodo sunt. T. 3. c. 942.
 Servi a domini vrede possunt cum dominis quibuscumque conditionibus. T. 5. c. 203.
 quot sunt Servi, tot testes, ut est in provincia. T. 6. c. 275, et T. 6. c. 490.
 Servi in qua doli sunt a liberis hominibus quoad crimine adulterii et lesae Juliae. T. 6. c. 129.
 an Servi continetur instructio praedio legato. T. 5. c. 1044.
 Servi abhendi eorum habere idem nat, quod a potestate habent. T. 6. c. 161.
 Servi matrem civem, et alios cognitos non habent. T. 6. c. 416.
 Servi in toto jure civili, et proinde pro aulicis, et mortui habentur. T. 6. c. 416.
 Servi communia nomina si cum uno ex domini agator nonnulli sectione furit, vel damni iniuriis, condemnatio in solidum fit. T. 6. c. 541.
 Servi operae sicut in fructu. T. 6. c. 227.
 Servi nomina rerum amolarum actum an et quando uno torquentur. T. 6. c. 434.
 Servi pignoris possessio apud quem est. T. 6. c. 527, et seq.
 Servi quibus casibus in caput domini torqueri possunt. T. 6. c. 480.
 Servi supplicii, et poenae qui dicantur. T. 6. c. 565.
 Servi propitii, fractuosi, commensales, alieni, liberi homines boni fide possunt, quod acquiritur eorum possessionis, quae sunt requirit. T. 6. c. 329.
 Servi peculatus est peculium domini, sive pars sui patrimonii, bonorumve eorum. T. 6. c. 414.
 Servi hereditarii omnes communes habentur. T. 6. c. 1391.
 Servi matrimonium contrahere possunt jure Pontificum. T. 8. c. 991.
 Servi appellatio ancilla continetur. T. 4. c. 373.
 an Servi contracta actio domini queritur, ipse vero servus agere non potest. T. 3. c. 116.
 Servi legati dominum, quod inter eos sit habedat, post aditum ad legatarium transire. T. 3. c. 649.
 Servi urbani ut distinguendi a rusticis servis. T. 3. c. 294.
 Servi sunt capiti ab hostibus. T. 3. c. 29.
 Servi soli flagellari, caeduntur. T. 3. c. 98.
 Servi flagitiosae dieti, nisi nate. ib.
 Servi quibus casibus in iudicio consistunt. T. 3. c. 119.
 Servi non possunt liberi adoptari. T. 2. c. 41.
 Servi jure civili pro nullis habentur. T. 6. c. 457, et c. 164, et c. 619.
 Servi an acquirere sibi possint. T. 2. c. 413.
 Servi corrupti notu qui. T. 2. c. 295.
 Servi unde sita appelli, et quot modis fiant. T. 3. c. 18, an in eorum conditione ad alium differant. ib.
 Servi non utantur, hoc est, neque inhonore utantur potest, neque incipiam complere. T. 6. c. 129.
 Servi alieni heredes institui utrum possint. T. 3. c. 131.
 Servi legati, qui sunt in lege. T. 3. c. 750, et c. 850, et seq.
 Servi et ancillae diffundit. T. 6. c. 467.
 Servi, poenae abrogando debet instructio. T. 7. c. 125.
 Servi alieni possessor bonae fidei legibus esse dominus. T. 3. c. 196.
 Servi torqueri possunt in causa edictorum mulierum. T. 7. c. 1618.
 Servi in lege non nec vendi, nec donari possunt. T. 2. c. 978.
 Servi alieni an institui heredes possint, an non. T. 7. c. 1016.
 Servi proprii non possunt institui heredes sine iusta libertate. ib.
 Servi precum offeruntur Principi incaptos. T. 7. c. 125, item incaptos autem illi offeruntur Principi. ib.
 Servi accipere non possunt nisi dominus. T. 7. c. 1500.
 Servi quomodo liberi fiant. T. 7. c. 1206, et c. 1208.

Servi coloni. T. 7. c. 1235, liberi coloni. ib.
 Servi conditionales qui dicuntur. T. 7. c. 1390.
 Servi, cum mulier res adultarii 64 post divortium, manumitti non possunt intra septuaginta dies. T. 7. c. 1318, et c. 1019, et c. 1385.
 Servi coloni. T. 7. c. 1230.
 Servi tabellarii sunt servi civitatis. ib.
 Servi qui liberi esse solent. T. 7. c. 1207.
 Servi a feneratoribus separantur. T. 7. c. 1090.
 quot Servi, et huius, promissionum. T. 7. c. 947.
 Servi urbani, et servi rustici in quo differunt. T. 7. c. 948, et seq.
 Servi publici fuerant Aethiopia perit litterarum. T. 7. c. 1218, eos mittunt in bellum cum Imperatoribus, et Quasitoribus, et cor. ib.
 Servi neipsum qui dicuntur. ib.
 Servi quomodo in dominum intrare possunt, et quando non. T. 7. c. 1524, et seq.
 Servi testamentum manumittuntur, jure directo, aut jure fideicommissi. T. 7. c. 1209.
 Servi agnatorum a capitis, et cor. T. 7. c. 1163.
 Servi per quibus casus in praemium scriptum liberantur. T. 7. c. 1213, et seq.
 Servi rustici, qui praedia adherent, inter res immobiles numerantur. T. 7. c. 1257.
 T. 7. c. 1527, et seq.
 Servi, qui perverunt non possunt ad libertatem. T. 7. c. 1213, et seq.
 Servi capite cuncti. T. 7. c. 836.
 Servi in tribus criminibus tantum torquentur, et interrogantur in dominum. T. 7. c. 1164.
 Servi nuda vadit dominum servi in trasire. T. 1. c. 1028.
 Servi una est persona, ea qua induci potest jura adducendi. T. 2. c. 563.
 Servi arbitrarii committi non potest, quomodo satisfactio. T. 2. c. 808.
 Servi prae non quando sunt, de publico alienatione. T. 2. c. 627.
 Servi continentur fraudulenti an suis dominiis esse damnosa. T. 7. c. 509.
 Servi venales quomodo danantur. T. 4. c. 805.
 Servi venditor servum debet praestare noxae actionem, aliamque incipere servum esse noxae. T. 4. c. 808.
 Servi domini et iudice, et servi domini a domini differunt. T. 4. c. 833.
 Servi cum adhae sunt in vincula, et pona sua funguntur, fructus manumittuntur. ibidem.
 Servi iure dicuntur quasi aut ipsius fore. T. 8. c. 34.
 Servi possunt preces offerre Principi. T. 8. c. 10.
 Servi ministerium an extinguat mors ejus, cui debetur. T. 8. c. 92.
 Servi naquilin, equum est, ut extra corpus ipsius servi dominus non accipit. T. 2. c. 97.
 Servi rei fidei possunt legibus publicorum iudiciorum fore an omnibus legibus. ibid.
 Servi venditione recta accedunt. T. 8. c. 155.
 Servi vocantur quomodo sunt. T. 4. c. 659.
 Servi fructus aut alii plerum, ut in, cui servitus debetur, per partem vnde ius iurandi, an totum vnde retinetur. T. 3. c. 335, et c. 341.
 Servi, certis responsis, an per unum partem dando, per alteram partem via rebus. ibid.
 Servituta fundus legatus, an ab herede dominus fundi dominus liber legatus praestandus est. T. 3. c. 299.
 Servituta praedio domini patientia, et usus aliter per traditionem est in servitute. T. 3. c. 344.
 Servi caput nullum jus habet, idcirco nec minus potest. T. 6. c. 432.
 Servi probrum pro furto. T. 4. c. 861.
 Servituta poenae in iudicio publica sunt omnium gravissime. T. 4. c. 1305, an statuti non possunt. ib.
 Servituta equitatis non auferunt leges, et edicta. T. 4. c. 158.
 Servituta rursus nulla est. T. 4. c. 399, et T. 5. c. 128.
 Servituta cognoscit ratio nisi omnia habentur, quod ad ius civium pertinet. ibidem.
 Servituta utitur cognatorum nominibus aliam in re. T. 4. c. 399.
 an Servi possunt commune committi. T. 5. c. 360.
 Servi verbum agnoscit usum, non dominium. T. 4. c. 1038.

Servituti aliud est, aliud servum esse. T. 4. c. 1031, et c. 992.
 Servituti non possunt edere more alia edibus, et malis. T. 4. c. 1001.
 Servituti accipit potest res sua. T. 4. c. 345.
 Servituti non potest habere res sua. T. 5. c. 1080.
 Servituti verbum non usufructum, vel proprietatem significat. T. 4. c. 992.
 Servituti, et servum esse longe distat. T. 7. c. 753.
 Servituti sunt conditio non cognoscit debitoris ius. ibid.
 cum Servituti est committitur. T. 4. c. 1487.
 Servituti legatis, ancillis quoque debetur ut contra. T. 4. c. 1612.
 Servituti ad hoc fieri possit injuria. T. 4. c. 1089.
 Servituti urbanis qui continentur. T. 6. c. 1013.
 Servituti ruralis legatus. T. 1. c. 300.
 cum Servituti est testamentum factum a persona domiciliorum. T. 5. c. 548, legatus servi perverit inspicitur. ibid.
 de Servituti controversia inter duas urbes, quae unus servus possideat, alter dicat, ubi debet res rursus deponi. T. 5. c. 872.
 Servi legatus non continetur servi pignori accepti. T. 6. c. 1038.
 Servituti testamentum omnia iura commode non deest. T. 5. c. 1096.
 Servituti iuratio est, ut sint fructus. T. 6. c. 29.
 an Servituti iuratio sit, ut sit. T. 5. c. 872.
 de Servituti familia dicitur. T. 4. c. 447.
 an Servituti cognatorum nomina usurpant. T. 4. c. 158.
 an Servituti possideat qui olim fuit veterum frugibus. T. 4. c. 378.
 Servituti nomina impennitur ut plurimum a domini. T. 6. c. 1233.
 Servituti, qui nomine domini possident, et expellunt, postea iudicibus datur interdictum manumittendi. T. 6. c. 1233, et c. 1234.
 Servituti propria mulieres, quae an joneantur. T. 7. c. 1539.
 de Servituti, qui furtum fecerunt. T. 7. c. 981.
 an seq.
 de Servituti fugitivis. T. 7. c. 978, et seq.
 de Servituti publica urbis Romae fugitiva, vel fabrica, vel alia publica, asperibus deputata, ut ai se contubernia alienorum ancillarum immittuntur, confestim redduntur asperibus urbis Romae cum contubernii sociis. T. 7. c. 977.
 de Servituti, qui quaestio in dominos accipit possunt, vel non. T. 7. c. 1564, et seq.
 Servituti publica utantur singuli civis Romani. T. 7. c. 1318.
 de Servituti publicis manumittendis. ibid.
 de Servituti abhendi, qui eos occiderunt. T. 7. c. 827.
 de Servituti fidei, vel Canaria. T. 7. c. 1163.
 Servituti liberi. T. 7. c. 518.
 Servituti ingenuis aut, ut fures aut. T. 4. c. 809.
 Servituti non potest adhae ad Principem per bellum. T. 8. c. 95.
 cum Servituti nulla est actio. T. 8. c. 80.
 Servituti urbanum. T. 1. c. 383.
 Servituti est jus in corpore. T. 4. c. 96.
 Servituti jure naturali est incognita. T. 5. c. 129.
 Servituti respondent non pro servis in l. et si quis. ff. de reat. T. 4. c. 43.
 Servituti jure gentium continetur. T. 2. c. 19.
 Servituti instructus utrumque non potest. T. 2. c. 909.
 Servituti contra persona dicitur. T. 2. c. 745.
 Servituti matrimonium solvi. T. 8. c. 481.
 Servituti, id est, libertas accipitur. T. 2. c. 909.
 Servituti legatis, et usufructus quod distat. T. 2. c. 446, et c. 447.
 Servituti est qualitas fundi. T. 2. c. 758.
 Servituti omnibus rusticis praedio aliusque qui intermissionem habet. T. 1. c. 251.
 Servituti praedio ad tempus constitui non potest. T. 1. c. 708.
 Servituti us, na quia modo sunt alius tollit, et an in iudicio officit. T. 1. c. 358.
 Servituti pro ius utrumque non potest. T. 2. c. 308.
 Servituti praedium quod modis male esse possideatur. T. 2. c. 806.
 Servituti per partes acquirit, vel imponi non potest. T. 5. c. 96.
 Servituti ad partem fundi communis non recte constituitur. T. 3. c. 87.

Servitus, quæ appellatur fenestra. T. 1. c. 23.
 Servitus agnoscitur. T. 1. c. 23.
 Servitus quælibet morti non comparatur. T. 1. c. 363.
 Servitus æque tantum amittitur, brevis utroque potest. T. 1. c. 948.
 Servitus dicitur ad usufructu. T. 2. c. 446. et c. 447.
 Servitus jura quædam aut. T. 2. c. 358.
 Servitus sita est, quæ homo homini debet, alia, quæ prædium prædio debet. T. 5. c. 261.
 Servitus est quidam usus. T. 5. c. 261.
 Servitus non fit ad tempus, locatio vero ut ad tempus. T. 5. c. 635.
 Servitus pro parte tantum retineri potest. T. 5. c. 366.
 Servitus usufructus est dividua, reliquæ omnes servitus, siue hominum, siue prædiorum aut individuum et cor. T. 5. c. 368.
 Servitus usufructus sola est dividua. T. 5. c. 350. et c. 361.
 Servitus ad partem dividui constitui potest, quæ tota est, ad individuum partem non. T. 5. c. 361.
 Servitus locati non potest. T. 5. c. 634. pignori dari potest. T. 5. c. 634.
 Servitus rustica uti alteri intermissione habet. T. 5. c. 561.
 Servitus urbana continetur non habet. Ibid.
 Servitus quid est. T. 5. c. 363.
 Servitus alia est, per quam homo homini servit; alia vero, ut quæ prædium homini servit. T. 5. c. 1012.
 Servitus æque tantum potest, æque non habet intermissione. T. 5. c. 362.
 Servitus quando intermissione habet, et quando non. T. 5. c. 361.
 Servitus quantitas potest esse per personam. T. 5. c. 365.
 Servitus non intenditur amittitur, quando per eum, cui servitus debetur, non sit, quævis autem utitur. T. 5. c. 367.
 Servitus inutilis est, nullum habens utilitatem. T. 5. c. 367.
 Servitus imponi potest ædificia nondum ædificata. Ibid.
 Servitus æque tanto venditionis an imponi possit fundo vendito. Ibid.
 Servitus aut jura, jura est individuum. T. 5. c. 361.
 Servitus personam etiam et prædium, qui solam viginti habet possessionem. T. 5. c. 361.
 Servitus prædii, ut servitus personæ quodammodo valet. T. 5. c. 361.
 Servitus prædii locum prædium possessori veluti prædii. T. 5. c. 361.
 Servitus, quæ nec prædium, necque homini ali usus, qui valet esse potest, est inutilis. T. 5. c. 362.
 Servitus prædii, et usufructus in quo differunt. T. 5. c. 1016.
 Servitus. Vide, usufructus.
 Servitus an pignori obligetur, et qui possit. T. 6. c. 607.
 Servitus interita æquale debita non nullo, æquale æquale, an amittitur. T. 6. c. 368.
 Servitus prædii an æquale sit. T. 6. c. 367.
 Servitus legata in quo differat ad usufructu locati. T. 6. c. 1304. et c. 1303.
 Servitus pro parte acquiri non potest, et eut. T. 6. c. 1311.
 Servitus pro parte inutiliter legatur. Ibid.
 Servitus prædium an uti possit. T. 6. c. 367.
 Servitus non potest uti legi legi. Ibid.
 Servitus quando confunditur. T. 6. c. 1270.
 Servitus per alium ceteri retinetur. T. 6. c. 1271.
 Servitus amittitur confusa, an confusione extinguitur, an restituitur, et utrum imponitur. T. 6. c. 916.
 Servitus æque an fundum non potest. T. 6. c. 807.
 Servitus est constitutio juris gentium. T. 6. c. 877. et c. 575.
 Servitus ad certam partem, aut individuum an retinetur, aut remitti possit. T. 6. c. 287.
 Servitus ad dñm, vel conditionem an promitti possit. T. 6. c. 285.
 Servitus alia est res, alia personalis. T. 6. c. 740. remissa, ad heredem transmittitur, personæ non item. Ibid.
 Servitus alia superflua, alia solera. T. 6. c. 284.

Servitus alii debet non potest, quæ proprie habet. T. 6. c. 1600.
 Servitus an a dñm, pro parte fundi deinde acquiri possit. Ibid. c. 29. et c. 290.
 Servitus an ab uno pro parte fundi individui legatur, vel in æquale datur, dari, credi, prædari, censu, imponi, acquiri, vel remitti, aut admi p. aut. T. 6. c. 1014.
 Servitus an ad dñm futuro legari possit. T. 6. c. 312.
 Servitus brevis amittitur. T. 6. c. 521.
 Servitus æquale non utitur. Ibid.
 Servitus an eundem fundum ad dñm, T. 6. c. 247. an constituitur per legatum. Ibid. item per fideicommissum. Ibid. item ad dñm, T. 6. c. 312.
 Servitus usufructus ad dñm non potest. T. 6. c. 312.
 Servitus datur potius prædio, quam homini. T. 6. c. 251.
 Servitus est individua. T. 6. c. 103.
 Servitus æque. T. 6. c. 284.
 Servitus an possit constitui in ædificando. T. 6. c. 391.
 Servitus est singulariter in solidum. T. 6. c. 423.
 Servitus personæ usufructus, et servitus prædium in quo differunt. T. 6. c. 323.
 Servitus an etiam futuro iudicio concedi possit. T. 6. c. 312.
 Servitus an æquale confusione. T. 6. c. 298.
 Servitus an fundo municipi per servitum acquiri possit. T. 6. c. 150.
 Servitus an imponi possit, ut pignori decipere liceat, ut spoliari, ut constare in alio possit. T. 6. c. 1012.
 Servitus an ita constitui possit, ut aliquid faciat constare. T. 6. c. 246.
 Servitus an legari, vel pignori possit servit ad fundum dñm. T. 6. c. 312.
 Servitus an lege, vel pacto dividua, vel parumulatione constitui possit. T. 6. c. 316.
 Servitus an modis an constituitur, quibus nasciturus. T. 6. c. 297.
 Servitus an debet esse dividua, vel continua. T. 6. c. 314.
 Servitus an facto traditionis, et lege constitui possit. T. 6. c. 312.
 Servitus an per eum utroque potest, quæ debetur fundo committitur. T. 6. c. 312.
 Servitus an pro parte acquiri, constitui, imponi, retineri possit. T. 6. c. 288.
 Servitus an restituitur, restituitur ædificia servitæ. T. 6. c. 312. an autem prædio esse possit. Ibid.
 Servitus an hæretur per notum. T. 6. c. 317.
 Servitus communis fundo quando venditur imponitur. T. 6. c. 323.
 Servitus constituitur communitate prædii an vitatur. T. 6. c. 288.
 Servitus confusa sit, licet intermissione tempore datur. T. 6. c. 288.
 Servitus cum datur, plerumque servitus prædii intelligitur. T. 6. c. 1012.
 Servitus dupliciter intermissione habet. T. 6. c. 290.
 Servitus in contractibus nominatim imponenda est. T. 6. c. 1012.
 Servitus interdum non amittitur, etiam si nullus an sociis an natus. T. 6. c. 316.
 Servitus longo tempore an, et quando acquiri possit. T. 6. c. 312.
 Servitus otiose ferendi specialis est, non generalis. T. 6. c. 302. quando et reus differat. Ibid. imponitur, aut dicitur in legibus ædum vendendorum. Ibid.
 Servitus per pupillum non utitur, tota retinetur. T. 6. c. 316.
 Servitus per anam et sociis an vitatur, acquiri, et vadi possit. T. 6. c. 326.
 Servitus personam constitui potest, ut pignori an alio viatoris decipere liceat. T. 6. c. 1012.
 Servitus prædii, æquale an sit, legi, an non utitur amittitur. T. 6. c. 94.
 Servitus prædii an æquale an sit legi, utrum aut legatum. Ibid.
 Servitus prædii, qui an non sit utilis prædio, et inutiliter constituitur. T. 6. c. 1012.
 Servitus personæ potest an sit volente iudicatore, vel contrarium. T. 6. c. 1012.
 Servitus prædii communis ob uno et sociis pro parte interdu an imponi, vel acquiri possit. T. 6. c. 388.

Servitus prædii futuro an acquiri, vel legari possit. T. 6. c. 712.
 Servitus prædium dividuum an faciat. T. 6. c. 1012. quando non habet prædium, et personam. Ibid. c. 316. quandoque constituitur. Ibid. c. 284. et retinetur. Ibid. c. 382.
 Servitus servituti esse non potest. T. 6. c. 326.
 Servitus an debetur per fundum communem plurium, an loca retinetur, si, si, si debetur, an utitur tantum per partem fundi, qui est communis plurium. T. 6. c. 345.
 Servitus non, eandem an pluribus cedi possit amitti, aut separari, ut quæ illis sunt. T. 6. c. 320.
 Servitus non ex sociis inter vias potest esse, an utilis sit, et an possit esse postea confirmari. T. 6. c. 1016.
 Servitus quid proprie sit. T. 6. c. 86.
 Servitus non utitur amittitur. T. 6. c. 379.
 Servitus rusticorum, et urbium prædiorum. T. 6. c. 369.
 Servitus an servit legari possit ad fundum domini. T. 6. c. 562.
 Servitus an pignori possit esse tempore, vel ad tempus. T. 6. c. 210.
 Servitus an pignori legatur servit ad prædium domini. T. 6. c. 75.
 Servitus dividi non potest, nec pars servituti debetur, ad æquale partem. T. 6. c. 721 et c. 712.
 Servitus aut quædam prædii. T. 6. c. 860.
 Servitus an pro parte datur. T. 6. c. 124.
 Servitus pro parte pro omnia an non comparatur. T. 6. c. 1161.
 Servitus servituti non est. T. 6. c. 860.
 Servitus jura quæ sunt. T. 6. c. 1236.
 Servitus an libertas an pro parte acquiri, et retineri possit. T. 6. c. 60.
 Servitus non potest tradi, nec oblatio sit loco traditionis. T. 6. c. 307.
 Servitus dicitur æquale plerumque servitus prædii. T. 6. c. 92.
 Servitus prædii an possit hæret, vel vendi. T. 6. c. 161.
 Servitus personæ definitio, et itaque pignori. T. 6. c. 187.
 Servitus tria genera. T. 6. c. 102.
 Servitus stipulatio in dando constituit. T. 6. c. 508.
 Servitus est inutilis pignori. T. 6. c. 207.
 Servitus unus conditus retinetur, aut finis, modis vero non retinetur. T. 6. c. 187.
 In servitute causam an uti auctor pro parte fieri possit. T. 6. c. 672.
 Servitus causa est individua. Ibid.
 Servitus prædii rustici, vel urbani vindictam quæ non refertur inter genera vindictarum. T. 6. c. 220.
 De servitute acquisitione, et amissione. T. 6. c. 1270.
 Servitus libertas nasci potest. T. 6. c. 861. an servitus utroqueque titulus requiritur. T. 6. c. 963.
 Servitus vindictam debet Juliano fructuaria prohibito aut servitute. T. 6. c. 860.
 Servitus actio æquale adversus quem, ut cui datur. T. 6. c. 397.
 Servitus actio confessoria est in rem, erga tota in id quod interest. T. 6. c. 315.
 Servitus actio confessoria adversus quos datur. T. 6. c. 336.
 Servitus actio confessoria ad interdictum ad arboribus cædendis quid differat. Ibid.
 Servitus an impeditur constitutio, publico ius intermissione inter prædium ipsum, et eum. T. 6. c. 274.
 Servitus esse viro tradit possessionis valet est. T. 6. c. 551.
 Servitus obligatio ejus est generis, ut nomen in petitione, æque in solutione divinem recipit. T. 6. c. 397.
 Servitus vindicta. T. 6. c. 103.
 Servitus non individuum exemplum. T. 6. c. 460.
 Servitus vindicta, quæ debetur fundi a cæphiteis datur exemplum. T. 6. c. 103.
 Servitus communis esse videtur esse. T. 6. c. 129.
 Servitus obligatio an sit individua. T. 6. c. 386.

Servitutis confirmatio recipienda gratis, an habet statum receptitio, vel coactionis confusio. T. 3. c. 294.

Servitutis electio cuius sit in contractibus. T. 3. c. 292.

Servitutis, et legis differentia quae sit. T. 3. c. 294.

Servitutis fructus an easo possit, et quomodo in ea acquiratur. T. 3. c. 295.

Servitutis iura constituta vim obtinent legi temporis auct. et valent. T. 3. c. 293.

Servitutis legatum dies quando cedat. T. 3. c. 291.

In servitutis libertate occupandi, an tempore conjuguntur inter emptorem, et venditorem. T. 3. c. 316.

Servitutis species in fundi venditione exprimenda est. T. 3. c. 340.

Servitutis venditor quid cavere debeat. T. 3. c. 299.

Servitutis usus an sit dividuus. T. 3. c. 290.

Servitutis usus an possit distingui temporibus. Ibid.

Servitutis duo genera. T. 3. c. 301.

Servitutis species una, quae veris finendi causa imponitur. Ibid.

Servitutis vindicatio per confessionem. T. 7. c. 693. apud formula. Ibid.

Servitutis factum ad se valet libertatis actus. T. 7. c. 723.

Servitutis venditor non parit actionem de evictione. T. 2. n. 624.

Servitutis stipulatio in quo consistit. T. 3. c. 295.

Servituti aucti cuique modus est. T. 5. c. 408.

Servitutem dominum per se facultario pradio imponere non potest. T. 3. c. 31.

Servitutum habentibus est ostendi. T. 1. c. 22.

In servitutem non iteratur petito. T. 2. c. 493.

Servitutum quae acquiritur transito. T. 5. c. 1189.

per servitutum pradio pradio stipulatur. T. 3. c. 285.

Servitutum qui dividit, cum eorum sit. T. 5. c. 872.

qui servitutem oneri ferendi debet, in non potest tantum, sed et facere tenetur. T. 5. c. 343.

Servitutis constitutio aliud est, aliud promittere. T. 5. c. 323.

In servitutem si ego redigat mater meo mihi mater esse desinit, et ceteri cognati mihi cognati esse desinunt. T. 6. c. 416.

Servitutum an possit superfluitas imponere superfluitas. T. 3. c. 321.

Servitutum an amittitur iudicialiter imponere, vel acquirere possit. Ibid.

Servitutum servitutis stipulare possumus, cedere non possumus. T. 3. c. 296.

Servitutum introducti jura pradio. T. 3. c. 31.

Servitutum non habet esse pradio. T. 3. c. 281.

Servitutum acquirere, vel imponere pradio non possit, nisi iura proprietatis est dominus. T. 3. c. 282.

Servitutum in superficiei insula imponere, vel acquirere possit. Ibid.

Servitutum removere per bona fidei, aut male fidei possessorum. Ibid.

qui servitutum imponere possit, vel acquirere. Ibid.

Servitutum in potestatem acquirere, qui plene iura est dominus. Ibid.

Servitutum qui solus est dominus vendit pradio suo remittere potest. Ibid.

Servitutum an usufructuarius imponere possit. Ibid.

Servitutum qui possidet, non probat, sed qui eum agat debet. T. 3. c. 626.

Servitutum qui solus est dominus vendit, agere etiam habet evictionis actionem. T. 3. c. 323.

Servitutum qui vindicare potest, etiam vicium eorum opus nuntiare potest. T. 3. c. 297.

Servitutum sine dividit tempore diviso. T. 3. c. 340.

Servitutum non extendit in amittit in, qui alio tempore ea videtur, quam de quo actum est. T. 3. c. 344.

Iam servitutum promissionem, et constitutionem contra differentiam. T. 3. c. 345.

Servitutum qui possidet. T. 3. c. 337. et qua contra. Ibid.

Servitutum stipulatur an quis possit per parte inferre. T. 3. c. 290.

Servitutum suo fundo stipulatur an quis est, an

pluribus infere hereditas videretur stipulatur. T. 3. c. 335.

Servitutum vindicatio bonis quae actiones, et quibus illis datur. T. 3. c. 334.

Servitutum si unus ex dominis mihi cesserit, ceteris non cedebitis, an possit in, qui cessit, non probare cessare iura. T. 3. c. 332.

Servitutum ad fundum communem an unus ex sociis stipulatur possit. T. 3. c. 335.

Servitutum actus non tollendi possunt an, qui actus non modificatio probare possit. T. 3. c. 337.

Servitutum actus non tollendi alius, quam priorum, debere non potest. T. 3. c. 340.

Servitutum actus tollendi debens an faciat, vel patitur. T. 3. c. 296.

Servitutum an nunc ex sociis acquirere imponere, stipulatur, vel promittere possit. T. 3. c. 325.

Servitutum habens habet etiam intentionem ad iterum, actusque petita. T. 3. c. 330.

Servitutum omnia ferendi debens an faciat, vel patitur. T. 3. c. 296.

Servitutum debens, nihil unquam fecit. Ibid.

Servitutum pluribus fundis communem constitutionibus separatis, communis actus priores confirmat. T. 3. c. 332.

Servitutum prospectus, vel luminis, vel altius non tollendus, non tantum impone videtur, sed etiam alteriusmodi actus. T. 3. c. 337.

Servitutum qui acquirere possit, non possit cum semper imponere. T. 3. c. 194.

Servitutum qui imponere possit, vel acquirere. T. 3. c. 282.

Servitutum an recipit aliquid servus ad fundum dominum. T. 4. n. 72.

Servitutum luminis an videtur debet pradio, an servitutum, nebulamque efficitur, multum interest. T. 7. c. 1267.

In servitutum petita iterum non potest post libertatem datur. T. 7. c. 1231.

Servitutum personalium locum tenent legem, vel conditiones reliquas, ejus legati diem usumque edere, nisi ab edita hereditate. T. 7. c. 1169.

Servitutum argente, vel taceat venditio fundi, quid sequatur. T. 4. c. 865.

In servitutum cognatione salubriter contracta obediunt, et revocanda sunt. T. 6. c. 416.

Servituto agere vendit, id videtur quoque venditum, sine quo agere servitus esset inutilis. T. 3. c. 521.

In servitutum emittente an tempora conjuguntur. T. 3. c. 194.

Servitutum legat per fundum, ejus rebus vel, legatarii vel hereditas, per quam pariter fundi constituitur voluit. T. 3. c. 725 et c. 726.

de servitute oneris ferendi agitur cum fructuaria. T. 3. c. 300.

Servituto sine fundo acquiritur, an eo communi servitus extinguitur. T. 3. c. 324.

In servitute qui vi delinquit, possideat, ac si esset in libertate. T. 3. c. 607.

Servitutes an proprie aut ex bona T. 2. c. 80.

Servitutes an proprie possunt. T. 1. c. 305.

Servitutes pradio rusticorum, vel suburbanorum, vel ob eis, non debentur, vendi possunt, locari tamen non possunt. Ibid.

Servitutes pradio urbanorum, et rusticorum usque non possunt. T. 3. c. 855.

Servitutes rusticae quid sit urbanis datur. T. 3. c. 291.

Servitutes rusticorum pradio rusticorum amittuntur non utendo, imbecorum non item. T. 3. c. 850.

Servitutes daturae non, et longe quae possessione acquiritur. Ibid.

Servitutes proprie ex bonis non sunt. T. 3. c. 80.

Servitutes pradio quid sit. T. 7. c. 146.

Servitutes omnes pradio rusticorum habere easas. T. 1. c. 118.

Servitutes pradio individuas esse. T. 1. c. 972.

Servitutes qui stipulatur, locum stipulatur: de usufructu debetur. T. 3. c. 92.

Servitutes occupatione legitima non acquiritur, suspensione tamen iustissime prorata acquiritur. T. 2. c. 306.

Servitutes cum fundo usque possunt. T. 3. c. 415.

Servitutes ipso jure nunc, quam opus sit ad pradio, rustice non possunt. T. 1. c. 70.

Servitutes pradio quomodocumque amittuntur. T. 3. c. 287.

Servitutes proprie an sint ex bona. T. 2. c. 80.

Servitutes pradio rusticorum, debentur pradio, cum persona extinguuntur, nec ab eis transeunt in emptorem, vel heredem. T. 3. c. 854.

Servitutes pradio, qui in rem sunt, pradio debentur, et pradio amittuntur sequitur. Ibid.

Servitutes pradio, legitime in testamento metris, an omnes legatis sint, et ad id legatum in totum consistat. T. 5. c. 603.

Servitutes in utero consistit: usufructus vero in fructu. T. 5. c. 361.

Servitutes sunt individuas. T. 3. c. 523 et 361.

Servitutes rusticorum pradio rusticorum possunt, non urbanorum. T. 3. c. 850.

Servitutes pradio, an usufructus in quo diffinit. T. 3. c. 363.

Servitutes quo tempore originem trahat. T. 6. c. 190.

Servitutes quomodo pradio. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 340.

Servitutes, ut jura in corpore, possideri non possunt. T. 6. c. 342.

Servitutes in usu amittuntur. T. 6. c. 551.

Servitutes in usufructu, locum tenent, non vi, non alio, non precario acquiruntur. T. 6. c. 553.

Servitutes pradio in quo consistit. T. 6. c. 3

Servitutes inter, et iura praedictum nullum interres. T. 3. c. 282.
 Servitutes ipso iure amittuntur restitui potest, et si aliter easse statum. T. 3. c. 281 et c. 284.
 Servitutes longe tempore acquiri etiam inter abierunt. T. 3. c. 283.
 Servitutes non consistunt in faciendo, sed in patiendo. T. 3. c. 286.
 Servitutes non utuntur sa similiter. T. 3. c. 191.
 Servitutes per quos usurarii possunt. T. 3. c. 284.
 Servitutes praedictae quae sunt. T. 3. c. 280.
 Possunt etiam esse reales. Ibid. quae sunt. Ibid.
 Servitutes personarum quomodo distinet a servitutibus rerum. T. 3. c. 281.
 Servitutes praedictum se censuunt potest inter praedia longe distat. T. 3. c. 280.
 Servitutes quae imponi possunt, interdicuntur loco publico, et quae non. T. 3. c. 280.
 Servitutes quae usucapione acquiruntur. T. 3. c. 284.
 Servitutes quibus modis amittuntur, et extinguuntur. T. 3. c. 284.
 Servitutes quomodo, et per quos usurpantur. T. 3. c. 287.
 Servitutes quomodo retineantur. T. 3. c. 284.
 Servitutes quae tempore acquiruntur. T. 3. c. 284.
 Servitutes rusticae ut impediuntur interposito fundo alieno. T. 3. c. 281.
 Servitutes rusticae an imponi possint, interdicuntur libero praedio. T. 3. c. 281.
 Servitutes rusticae, quae personae possint tribui. T. 3. c. 281 et c. 289.
 Servitutes rusticae quomodo praedictae, et quomodo personae sunt. Ibid.
 Servitutes rusticae quomodo amittuntur. T. 3. c. 191.
 Servitutes rusticae in solo, urbanae in superfluo consistunt. T. 3. c. 284.
 Servitutes inter rusticas, et urbanae quae differunt. T. 3. c. 280.
 Servitutes rusticae quoque retinetur. T. 3. c. 283.
 Servitutes rusticorum praedictum quae utuntur non amittuntur, urbanae contra. T. 3. c. 284.
 Servitutes urbanae, et rusticae quomodo amittuntur. T. 3. c. 283.
 Servitutes urbanae sa, et quando amittuntur. T. 3. c. 194 et c. 192.
 Servitutes urbanae a rusticis an loco distinguuntur. T. 3. c. 284.
 Servitutes urbanae quomodo non impediuntur interposito fundo alieno, et quae illis sunt. T. 3. c. 281.
 Servitutes urbanae, quae libero interveniente praedio interponuntur, et quae non. T. 3. c. 281.
 Servitutes urbanorum praedictum an personarum raturatur. T. 3. c. 280.
 Servitutes utuntur retineri. T. 3. c. 284.
 Servitutes praedictum raturatur quomodo sunt. T. 3. c. 281.
 Servitutes an ad rem, vel ad conditionem, vel ad conditionem consistunt, vel acquiri possint. T. 3. c. 280.
 Servitutes non possidentur, sed eis utitur. T. 3. c. 281.
 Servitutes personae per eas personae extinguntur. T. 3. c. 281.
 Servitutes praedictum an praescribi possint. T. 3. c. 280.
 Servitutes non sunt in bonis coactis. T. 3. c. 283.
 Servitutes non habent autem tantum, cum sit corpus. Ibid. an per quos obligari possint. Ibid.
 Servitutes consuetudinis in eas, utae vero est individua. T. 3. c. 283.
 Servitutes quomodo acquiruntur. T. 3. c. 280.
 Servitutes qui stipulatur incertum stipulatur. T. 3. c. 281.
 Servitutes non constant corpore, sed in iuramento consistunt. T. 3. c. 281.
 Inter servitutes urbanae, et rusticae praedictum an differunt, cum de pigratione eorum agitur. T. 3. c. 281.
 Servitutes duo genera. T. 3. c. 19.
 Servitutes aliae personales, aliae rerum. T. 3. c. 281 et T. 3. c. 281.
 Servitutes aliae personales, aliae praedictae. T. 3. c. 281.
 Servitutes rusticorum quae proprietates sunt, et quomodo a se invicem distinguuntur. T. 3. c. 281 et seq.

Servitutum praedictum rusticorum quomodo natura, et conditio. T. 3. c. 281 et seq.
 Servitutum vindictio. T. 3. c. 283.
 Servitutum nomine aqua coactio. T. 3. c. 280.
 Servitutum natura an est, ut ea possideri non possint, sed intelligitur possessionem eorum habere, qui ad eas possident, quando eas possident. T. 3. c. 281.
 Servitutum appellatio comprehendit easdem libertates. Ibid.
 de Servitutum vindictione. T. 3. c. 280.
 Servitutum actio confessoria quae sit, et deinde, et unde cognoscitur. T. 3. c. 284.
 Servitutum actiones duplices esse. Ibid.
 Servitutum aliae utuntur, aliae rusticae. T. 3. c. 281.
 Servitutum sa oportet perpetuum censuam esse. T. 3. c. 281.
 Servitutum cessiones, quae inutilis sunt. T. 3. c. 280.
 Servitutum divisio quae sit. T. 3. c. 281.
 Servitutum libertas an per praedium, vel arborem usucapi possit. T. 3. c. 281 et c. 280.
 Servitutum omnium est communis quod eas habens possit vicino eorum opus mutare. T. 3. c. 280.
 Servitutum retinere incumbit probatio, non defensori. T. 3. c. 280.
 Servitutum pluralitas an censatur ex fundis servientibus. T. 3. c. 280.
 Servitutum primas cessiones ad novissimum tempus cessionis trahi, non contra, an huius regule species vacent. T. 3. c. 280.
 Servitutum praesae cessiones sa, et quando praedictis conferuntur, et quando non. Ibid.
 Servitutum usucapio variis exemplis. T. 3. c. 281.
 Servitutum vindictioe cautio est traditio loci. T. 3. c. 280.
 Servitutum vindictio quibus competit. T. 3. c. 280.
 Servitutum vindictio quibus datur. T. 3. c. 280.
 Servitutum urbanorum praedictum libertas usucapitur, rusticorum contra. T. 3. c. 284.
 Servitutum urbanorum genera varia. T. 3. c. 280.
 Servitutum urbanorum libertas quando usucapi possit. T. 3. c. 281.
 Servitutum usus est individuum sit. T. 3. c. 280.
 Servitutum usus temporibus saeculati. T. 3. c. 280.
 Servitutum usus esse individuum. T. 3. c. 280 et c. 281.
 Servitutum, qui debitor fundi emphiteuticus, vindictio. T. 3. c. 280.
 Servitutum divisio quae. T. 3. c. 280.
 Servitutum vindictiones in quibus differunt a corporum vindictionibus. T. 3. c. 281.
 Servitutum divisio. T. 3. c. 281.
 Servitutum definitio. T. 3. c. 281.
 de Servitutum urbanae nulla sunt propria libertas. T. 3. c. 280.
 In Servitutum praedictum acquirere infallit tempus decideri videtur. T. 3. c. 280.
 Servitutum praedictum est pro traditio. T. 3. c. 280.
 de Servitutum agere. T. 3. c. 280 et seq.
 de Servitutum praedictum. T. 3. c. 280.
 de Servitutum rusticorum, et urbanorum praedictum. T. 3. c. 280.
 de Servitutum legatio. T. 3. c. 280 et seq.
 Servitutum modus quo iure an acquiri possit. T. 3. c. 280.
 In Servitutum invitae quomodo, et quomodo quae datur. T. 3. c. 280.
 In Servitutum omnia, excepto usufructu, commune est, ut ea debantur pluribus, magis agant in solidum. T. 3. c. 280.
 Servitutum qui possunt, aut non possint adiacere, et quomodo sit. T. 3. c. 280.
 de Servitutum rerum. T. 3. c. 280.
 de Servitutum rusticorum. T. 3. c. 280 et seq.
 de Servitutum omnia, vel rerum, vel personarum, est duplex actio in rem confessoria, et negatoria. T. 3. c. 280.
 Servitutum praedictum quomodo fuerit, et quomodo ab eo veniunt. T. 3. c. 280.
 Servitutum praedictum confiderendum de servitutum cessionibus. T. 3. c. 280.

Servo legari non potest servitus ad fundum domini. T. 3. c. 1447.
 Servo praedia an utitur sine libertate legari possit. T. 3. c. 283.
 Servo dominum successit, etiam vera delectat, vox interdicatur. T. 3. c. 191.
 Servo non sit committenda domini sales. T. 3. c. 1000.
 Servo, qui ultra aliquid de domino constituitur, fides an accommodatur. Ibid.
 de Servo corrupto. T. 3. c. 391.
 cum Servo nullum actionem esse. T. 3. c. 170.
 Servo via inquam est sicca fides. T. 3. c. 129.
 Servo proprio olim intelligitur legatarius sine libertate. T. 3. c. 280.
 cum Servo alieno nulli facit ex personae domini. T. 3. c. 728.
 cum Servo nullum iudicium consistit. T. 3. c. 873.
 Item cum servo nulla libertas, nullum tamen iudicium est. Ibid.
 cum Servo iudicium nullum, et nulla lis consistit. Ibid.
 Servo actori, quod dominio debetur, solvitur recte. T. 3. c. 280.
 Servo ad libertatem proclamante, et libertate iudicio impetrante, an dominus iuste cum possit legatum servum. T. 3. c. 280.
 Servo corrupto pignori doli cor actio competit. T. 3. c. 280.
 Servo nostrum cum mandamus, sed praecipimus, et imperamus. T. 3. c. 280.
 Servo parat a legatum alimentorum, vestitus, assecurat, habitum debetur. T. 3. c. 806.
 Servo, qui suam necit, ante mortem domini moritur, quae actio domini incertior. T. 3. c. 187.
 Servo quibus casibus tutor datur. T. 3. c. 638.
 cum Servo nulli sentio est. T. 3. c. 241.
 de Servo communis an ea de domini herede instituto. T. 3. c. 970.
 de Servo actio, qui suam aliquam committit. T. 3. c. 1296.
 de Servo fugitivo, se genere pro libero, et credens nullum pecuniam domino subleptam, aut rem aliquam vendit. T. 3. c. 1211.
 si Servo alieno quae velit legare, doli expiator. T. 3. c. 970.
 Servo legatarius vestitur. T. 3. c. 799 et c. 800.
 Servo hereditarius an legari possit. T. 3. c. 806.
 Servo non recte legari, quando servit. T. 3. c. 569.
 cum Servo alieno nullum esse actionem. T. 3. c. 548.
 pignori datus Servo, an intelligitur pignori datus praedictum. T. 3. c. 117. et an eo tradito, vendatur cum eo pecunia. Ibid.
 Servo alieno non potest legari, nisi ad dominum eius legari possit. T. 3. c. 970.
 Servo proprio instituit legari sine libertate. T. 3. c. 811.
 de Servo vendito, vel deinde ea lege, ut manumittatur. T. 3. c. 497.
 de Servo legatario, qui est in fuga. T. 3. c. 806.
 de Servo communis, qui in fuga est. T. 3. c. 439.
 de Servo fugitivo, qui pecuniam summas, quorum liberam administrationem habet, multo dedit. T. 3. c. 485 et seq.
 de Servo committit, qui ab eis fregit in opere, quando est commune dominum, et quando non. T. 3. c. 441.
 Servo an legari possit servitus ad fundum domini. T. 3. c. 1447.
 an in Servo alieno datus libertas possit consistere. T. 3. c. 135.
 an libertas, et hereditas Servo admihi possint. Ibid. an legatum in eo consistere possit. Ibid.
 Servo hereditas an utiliter legatur. T. 3. c. 138.
 an ea diverso herede instituto. Ibid.
 Servo an iuste datur. T. 3. c. 48.
 Servo suam faciente, dominus sciens, vel nascens, quae actio incertior. T. 3. c. 138.
 Servo alieno datus libertas an utiliter datur, invito domino, fides commensura potest dari. T. 3. c. 429.
 Servo non creditur auctoritas in causa criminalibus. T. 3. c. 135.
 Servo non potest esse actio ex empto. T. 3. c. 643.

Servo pupilli non possunt tolerare praestare libertatem. T. 7. c. 1212.
 de Servo, qui autem committit casu muliere libera. T. 7. c. 1216.
 de Servo pignori dato manumisso. T. 7. c. 1216.
 de Servo, qui redemptus est a domine auctoritate emptori. T. 7. c. 1222.
 de Servo, quem magister inducere dedit certe rei, vel casu, an aliam latam non infirmari, licet postea appareat, non fuisse servum. T. 7. c. 1229.
 de Servo communi manumittente. T. 7. c. 1215.
 de Servo, qui pignori datur, vel obligatur. T. 7. c. 1216, et seq.
 cum Servo filii actio non agit dominus, licet servum fecerit, nec actio legio Aquilia, si damnum dedit domino. T. 7. c. 1230.
 cum Servo iudicium non est. T. 7. c. 643.
 Servo non legat juro. T. 7. c. 685.
 non de Servo quodam habetur la dominum, ne alienum quodam dominum servum questionem. T. 7. c. 1161.
 de Servo, qui mandavit omni, so valuit mandatum. T. 7. c. 604.
 de Servo communi manumisso. T. 7. c. 1215.
 Servo mulier legatur, quod et libero facto acquirit non potest. T. 7. c. 1003.
 Servo octavo, quodam actio datur domino, et quoniam condonatio non acquiritur. T. 7. c. 567.
 Servo qui acquiritur, regulariter ea personae servi valent. T. 7. c. 460.
 Servo tradito, an siquid ea re venditoris acquiritur, ad emptorem pertinet. T. 7. c. 816.
 Servo legato, et eidem servo fudo legato, separim detractor Valodia ad servo, et potest ea legari. T. 7. c. 1153.
 Servo facto, vel in servum factum, an post libertatem contentat aliqua actio de eo, quod gestis potest servituri. T. 8. c. 107.
 Servo pignori tradito, an libertate legatur. T. 7. c. 670 et seq.
 Servorum proba, fuga, et furum. T. 7. c. 245.
 Servorum opera usumque non imitator, et ab eo datus plurimum. T. 2. c. 394.
 Servorum pecunia capitis dimissionem non perit. T. 2. c. 39.
 Servorum contrahendum dum species. T. 2. c. 392.
 Servorum fingulorum possessio alicui retinetur. T. 6. c. 1035.
 Servorum uxor est necessaria. T. 8. c. 879.
 Servorum matrimonium contrahendum est, an matrimonium. T. 8. c. 114.
 Servorum opera comparator usui servi. T. 6. c. 449.
 Servorum filios non agnoscit ius civile. T. 6. c. 911.
 Servorum choros. T. 3. c. 146.
 Servorum emendatio, non castigatio moderata dominum perimitur, non extrema poena. T. 7. c. 1141.
 Servorum loco sunt mercenarii liberi homines. T. 7. c. 1215.
 de Servorum expositione et dominis. T. 7. c. 1165 et seq.
 de Servorum emendatione. T. 7. c. 1150.
 Servorum loco qui homines hodie habent. T. 7. c. 1215.
 Servorum admodum multum, et diversa genera. T. 7. c. 1209.
 Servorum conceptu cum fuit aucta. T. 2. c. 163.
 Servorum quorumdam fuga numeratur inter causas fortitudo. T. 2. c. 704.
 Servorum tractatus manumissionum, vel dictorum, vel per fideicommissum, bene ad deducatur bona hereditaria. T. 7. c. 1154.
 Servorum pacta manumissionum testatione. T. 8. c. 400.
 Servorum contrahendum leges non tenent. T. 5. c. 120.
 Servus in dominia dedit, Adria de decore vatum. T. 1. c. 120.
 Servus in capiti domini non tenetur, non interrogari, nisi in tribus casibus, an in tribus criminibus. T. 6. c. 400.
 Servus tractatus ad herede manumissionem, potest intererit, si quilibet in libertatem vindicari possit. T. 6. c. 292.
 Servus alicui liberatus eo qui moribundus per epistolam possit. T. 2. c. 20.

in Servos astra modum, et sine causa legibus cognita, ac iusta, domini amare non licet. T. 7. c. 1035.
 Servus tres tantum habebat veteres Romani. T. 7. c. 1136.
 in Servos fures, non in homines liberos quo gladii habita Perfectio vigiliis. T. 8. c. 38.
 Servus esse, et in servitute esse diversa sunt. T. 2. c. 32, et T. 1. c. 152, et T. 4. c. 197, et c. 343, et c. 502.
 Servus esse, et servus quam diversa. T. 8. c. 501.
 Servus ad prelium paratus fuit. T. 2. c. 30.
 Servus qui capitur, librum potest in servum de alioquin vendicare non potest. T. 6. c. 343.
 Servus pupilli, vel furum, vel tutor, vel censor manumittere possit. T. 1. c. 209.
 Servus auctorem de alioquin dominum manumitti. T. 1. c. 205.
 Servus non facit conductus, vel alia scriptura. T. 8. c. 314.
 Servus auctorem qui clam abloquit, an teneatur furti. T. 5. c. 121.
 Servus alicuius quomodo quia deteriorum fore potest. T. 5. c. 941.
 per Servum dominum ignoranti dominum acquiritur. T. 5. c. 635.
 per Servum dominum conditio deterior fieri non potest. T. 5. c. 610.
 Servus venditus, nec traditus, si in furtis adprehensus est, an auctorem fore potest. T. 5. c. 413.
 quando traditur emptori non potest teneatur, non potest furti, et quando non. lib. 494, quod distinctio hic notanda.
 per Servum hereditarium a quo aliquid, quod est hereditas, sequitur potest. T. 5. c. 339.
 Servus furtum committit, et op. adiuvans, qua actio teneatur. T. 6. c. 199.
 Servus fructuarium ad possidere possimus. T. 6. c. 553.
 Servus, qui auctorem furti, an ea de furtis, dicitur autem iustu Praetorem quodamque ejus non acquiritur. T. 6. c. 85.
 Servus quando dominum amittere datur. T. 6. c. 553.
 Servus castrorum pecuniam manumissionem et filia familia multa, filiusfamilis liberum furti, an potest. T. 6. c. 873.
 si Servus patris manumissionem filiusfamilis permissu patris, libertas servo cooptat. T. 4. c. 1051.
 quod in Servo confertur mandatum, non est mandatum, sed imperium. T. 4. c. 843.
 is, qui Servum castrorum dedit, dimidia parte, boveum mulctatur. T. 4. c. 123.
 Servus potest fieri rem omnibus porce legibus publicorum iudiciorum. T. 7. c. 1256.
 Servus patris recte manumissionem filiusfamilis potest. T. 7. c. 1154.
 Servus liberum fieri emendatione, et coactu. T. 7. c. 711.
 Servus castra orare regulariter fac non est. T. 7. c. 1253.
 Servus alicuius quodam bene fidei possessor possidet, teneatur easdem actionibus. T. 7. c. 965.
 per Servum committitur non obligatur nobis acquiritur. T. 7. c. 772.
 Servus, qui lege venditionis exportandus est, alique civitate, nec in ea civitate morari possit. T. 7. c. 923.
 Servus pignori datum recta manumissioni consequente creditore. T. 7. c. 1217.
 Servus esse auctorem est, aliud in servitute esse. T. 7. c. 923.
 Servus liberum non facit sola filii subscriptio. T. 7. c. 1132.
 Servus, qui portandus provinciae alique, nec Romanus, nec in Italia manere possit. T. 7. c. 843.
 Servus fugitivus, qui vendit, teneatur emptori actione redhibitoria, si ignorans emptor id viderit. T. 7. c. 666.
 nec Servus an acquiritur ignoranti possessione. T. 7. c. 348.
 Servus legatum, ut manumitteretur, haec auctorem tradere, et quodlibet, an an auctorem. T. 6. c. 161.
 Servus, qui vendit, qui debet cavere. T. 4. c. 812.
 Servus, qui vendit, si con tradit, quid fiet. lib.

Servus fugitivus habere auctorem licet, furtum an habere liceat. T. 4. c. 811.
 Servus auctorem, aut furtum. T. 8. c. 619.
 qualicumque Servus, quodlibet dominum, quodlibet possessor. T. 1. c. 261.
 Servus domini praedium, in quo, vel auctore domini pignori obligare non potest. T. 8. c. 311.
 Servus, qui legatum accepit, committitur servo jure emendatio. T. 1. c. 154.
 Servus in adversa valetudine domo auctorem, auctorem lib. T. 8. c. 542.
 Servus, si sciens ad boves aspiraverit coram, gravissimo auctor potest. T. 8. c. 113.
 Servus, qui legatum accepit, an coheredus. T. 6. c. 1043.
 Servus communi si socii ex auctore furtum fecerit, an sit socius in sociis actio furti. T. 5. c. 147.
 Servus non potest auctorem jus habere. T. 5. c. 77.
 Servus certus legator, an generaliter interitus, multum intererit. T. 5. c. 116.
 Servus legatus a fidei interitus, legatio decessit. T. 6. c. 1043.
 Servus legatus a fidei in fuga, habet in malum, et in interitus. T. 5. c. 78.
 Servus dominum delictum igne committens. T. 8. c. 150.
 Servus in domum, libertas in patronum esse immutatur. T. 2. c. 311, et c. 627.
 Servus non potest. T. 4. c. 1159.
 Servus communi auctorem interitus capiti non tenetur. T. 5. c. 1050.
 Servus obligatur extraliter. T. 4. c. 114.
 Servus ad curiam asperans gravissima poena punitur. T. 8. c. 234.
 Servus alienum in malum capiti torqueri potest. T. 6. c. 1043.
 Servus extra causam pecuniarum naturaliter non obligatur. T. 1. c. 614.
 Servus a domo natus habentem Principes statim liber, et largimus. T. 8. c. 312.
 Servus, qui in malum capiti torqueri, qui tunc passus est. T. 6. c. 957.
 Servus si alicuius equum gerat, in domum actio datur. T. 6. c. 955.
 Servus si claudis fidei ignorans dominum, intra auctorem dominum habet jus non revocandi. T. 6. c. 1047.
 Servus ad possit casu laetia in testamentum. T. 2. c. 118.
 Servus an alicui obligari possit. T. 2. c. 243.
 Servus, mortali poena liberatus, si auctorem committit. T. 1. c. 431.
 Servus hereditarius an acquirit hereditatem, quod auctor potest auctorem hereditatem. T. 2. c. 233.
 Servus an ea potestate domini ius stipulanti habet. lib. 4.
 Servus alicuius an recte post domum auctorem heres instituitur. T. 2. c. 112, et c. 132.
 Servus alicuius sine libertate heres institui non potest. T. 2. c. 871.
 Servus alicuius dominum hereditatem adire non possit. T. 2. c. 113.
 Servus pignori datum auctorem testamento faciendi habet jus. T. 4. c. 1432.
 Servus, per delictum habitas, liber non afficitur. T. 2. c. 670.
 Servus odiosus iuris, et qualis. T. 5. c. 154.
 Servus, qui ad prelium participandi venire potest. T. 2. c. 662.
 Servus manumissionem incipit habere capiti. T. 5. c. 87.
 qui Servus auctorem est, tunc habere non potest. T. 2. c. 657.
 si Servus extero se autem madarit, et manumissionem, et extero auctorem annuus sua euerit, an eos recipiat a venditore actione de peculio. T. 5. c. 946.
 Servus cum testamento sectionem habere delictum, quod accipiamus est. T. 5. c. 545.
 Servus, qui auctorem fidei ignorans dominum, intra auctorem dominum habet jus non revocandi. T. 6. c. 1047.
 Servus an liberato latius datus indiget confirmatione. T. 5. c. 957.
 Servus an instrumentum esse potest, et en. T. 5. c. 1045.
 Servus heres accersitus habet tantum auctorem heredes, qui heres est auctore. T. 5. c. 990.

Servus jactus tutor non est. T. 5. c. 97.
 Servus pecuniarius alimendi, libet pecuniarius. T. 5. c. 110.
 Servus nemo fit nisi voluntate, confessione, vel scriptura. T. 5. c. 331.
 Servus alienus quando testamenti factorem habet. T. 5. c. 334.
 Servus post acceptam libertatem ex causa fidei commissa contrahens non tatur Praetoris decreto. T. 5. c. 905.
 Servus procuratoris habere liberos non potest. T. 5. c. 903.
 Servus servi instrumentum ex eo potest, secus si homo libero. T. 5. c. 1015.
 Servus vindicta mancipii per alium non potest. T. 5. c. 1100. alius actus legitimus per alium exprimitur. Ibid.
 Servus vinctus ducere non potest. T. 5. c. 1118.
 Servus an possit esse pæceptor libi sita. T. 5. c. 1130.
 Servus ipso jure nihil proprium habere potest. T. 5. c. 33. sed habere tamen nonnullum videtur, veluti domus concubinae oculis domini. Ibid.
 Servus in longinquo prefectus meritorum an possideat. T. 5. c. 518.
 Servus alienus, an filius familiae argentario exerceat et rationes, licet non pro se, pro alio tamen conficere potest. T. 5. c. 41.
 Servus, qui indicat servum domini, quod præmium consequatur. T. 5. c. 409.
 Servus, et filiusfamilias ut, quod in pecunia habet, recte obligat. T. 5. c. 308.
 Servus, et filiusfamilias as in censuris, vel alia pecunia revolutum in integrum habent. T. 5. c. 417.
 Servus meus efferens agram, actorem, quoniam ex contractibus ibidem habitis sibi comparavi, et sequitur. T. 5. c. 313.
 Servus an jurare, et sper per quibus rebus possit. T. 5. c. 124.
 Servus an in leguminiis prius domini torqueri possit. T. 5. c. 673 et c. 674.
 Servus communis si furum fecerit, uti ex domini prætorio. T. 5. c. 446.
 Servus communis, et servus proprius in actibus de pecunia facilius possunt ambulare. T. 5. c. 379.
 Servus contrahensum contrahi, an optineat. T. 5. c. 116.
 Servus dotalis est, et quibus ex causis acquirat. T. 5. c. 451.
 Servus, et serva mandata quae opera præstare debent. T. 5. c. 449 et c. 450.
 Servus etiam non dominum suum potest esse negotiorum procurator. T. 5. c. 131.
 Servus fructuosus in acquirendo solus possit. T. 5. c. 530.
 Servus ex persona domini personatus. T. 5. c. 802.
 Servus hereditarius non hereditatem solus acquirere possit. T. 5. c. 528.
 Servus hereditarius hereditatem heredi se acquirere possit, et quæ circa servum hereditarium jura obtineant. T. 5. c. 301.
 Servus hereditarius in rem recte possit. T. 5. c. 70.
 Servus an possit domini torqueri eum aciet. T. 5. c. 160.
 Servus meus si libi opera gratulans præbet, ego vero contraxero cum eo propter navigandi necessitatem aliquam, quæ actione experiri possit. T. 5. c. 210.
 Servus moriens potius optare debet, quam si faciat liberos domini obsequium. T. 5. c. 433.
 Servus solutus, et servus vinctus inter se quomodo distinguantur. T. 5. c. 738.
 Servus nullam causam agere potest. T. 5. c. 703.
 Servus, qui liberum habet pecuniæ administrationem, novae pecuniæ obligationem non potest. T. 5. c. 974. pecuniam docere an possit. Ibid.
 Servus, qui manum committit, abesse sit, et domus fastus, non se solus potestate esse. T. 5. c. 63.
 Servus, qui domum occidit, et vendit sit, non potest dominum. T. 5. c. 491.
 Servus quo casu ipse jure liber fieri dicatur. T. 5. c. 313.
 Servus in sui vocari non potest. T. 5. c. 31.
 Servus, sui ipsius furum faciens, quomodo puniatur. T. 5. c. 518.

Servus, qui plagam committit, an, et iura quid tempus manumitti, et libertatem capere possit. Ibid.
 Servus potest an, et quod legatum capere possit. T. 5. c. 808.
 Servus quando sine domino esse dicatur. T. 5. c. 51.
 Servus qui fit ex libero, alius est, id est, agra hereditas, non idem, qui solus ante. T. 5. c. 798.
 Servus, qui agram dedit, si præstare sit, et domum abesse, quid paria. T. 5. c. 86.
 Servus qui admissa stratione res alienas suscipere voluit, nonnulli debet esse administrationem. T. 5. c. 130.
 Servus venditus alii post venditionem novum fecerit, ad quem pariculum spectat. T. 5. c. 161.
 Servus, si dominus ex facte ejus conveniri non potest, extra ordinem officio iudicis coercetur. T. 5. c. 38.
 Servus quomodo, et per quas personas retineatur. T. 5. c. 602.
 Servus quandoque possessionem sui coeservare dicatur. T. 5. c. 529.
 Servus reipublice causa abesse possit. T. 5. c. 611.
 Servus si a domino sua defenditor, quem actio competit. T. 5. c. 28.
 Servus officium, qui se vixisse passus est, et pretium participat. T. 5. c. 515.
 Servus, et comas suo corpore possidet non sibi, sed domino. T. 5. c. 507.
 Servus si aro injuriam fecerit, quæ actio, cur, et quem competit. T. 5. c. 168.
 Servus si furum domus non fecerit, quomodo dominus adversus eum experitur. T. 5. c. 450.
 Servus pro defectu habitus. T. 5. c. 813. fit liber. Ibid.
 Servus, qui rem aliquam sui pecuniæ amoverit furandi causa, furum non facit. T. 5. c. 942.
 Servus variis dispensator. T. 5. c. 371.
 Servus communis quid non potest acquirere nisi ex domini, in totum acquiri alteri, cum acquirere potest. T. 5. c. 1003.
 Servus iudicio publico accusatus. T. 5. c. 839.
 Servus sit pater, et pater liber, actus an patitur. T. 5. c. 1285.
 Servus fructuosus sui acquiri, proprietaria, se fructuosus. T. 5. c. 901 et c. 1074.
 Servus communis in solidum alienari ab suo ca domini non potest. T. 5. c. 980.
 Servus de pecunia suo se redimere potest. T. 5. c. 906.
 Servus fructuosus quædo et qui sit domini usufructus, et quando non. T. 5. c. 1005.
 Servus fructuosus, et servus communis in quo differant. Ibid.
 Servus de pecunia suo se redimere, et libertatem adipisci potest. T. 5. c. 1009.
 Servus domus acquiri. T. 5. c. 1209.
 Servus communis stipulans alicui agi, quando incertum est, utri dominum acquiritur actum. T. 5. c. 1094.
 Servus non potest neque vera, neque ficticia possessione subvertire domini suum. T. 5. c. 1070.
 Servus si quid fructuosus debet, fructuosus cum proprietario de pecunia spera potest, quod emptor fructuosus declinat, quare ipso sit in pecunia ad no pretium. T. 5. c. 905.
 Servus proprius domini est huius necessarius, et testamentum domini contra instituitur est. T. 5. c. 980.
 Servus alienus fructuosus et diabus testam causis acquiri. T. 5. c. 1201.
 Servus fructuosus et diabus testam causis fructuosus acquiri, an re fructuosus, et ea non opera. T. 5. c. 905.
 Servus hereditarius quid non esse intelligitur. T. 5. c. 1066.
 Si Servus, qui reus sit, legatus sit, an ex his argatur legatus. T. 5. c. 1023.
 Servus venditus ex igni, ut post eorum tempus manumittatur ab emptore, si non manumittitur, ipso jure liber sit. T. 5. c. 920.
 Servus acti rectum domini abesse reipublice actum, si servus actibus pupili pecuniam crediderit, tutore pupili subrepta, in tutorem recte experitur actum an stipulatu. T. 5. c. 126. se cum la pupillum actio creditur pecunia de la rem vero ei datur. Ibid.

Servus si fugit et domo emptoris, ex postea deprehensus, et coram viro honestis interrogatus, an standum sit responsi ejus. T. 5. c. 984.
 Servus in domum, vel pro domini interrogatur non potest. Ibid. nec raptores fides habetur. Ibid. in seipsum interrogari potest. Ibid.
 Servus venditus hinc legi, si continetur in domo servit emptoris, post trinitum manumittatur, an post trinitum ipso jure liber fiat. T. 5. c. 911.
 Servus corporis certis, in collegio alii manumittatur, an patrem habuit civitatem, aut unitatem. T. 5. c. 90. quæ ratio exte raptores cum universitate. Ibid. c. 98.
 Servus communis universitatis non est singulorum pro parte, sed universitatis totum. T. 5. c. 96.
 Servus hereditarius quid dicitur. T. 5. c. 830.
 Servus communis, qui acquiri, omnibus rebus acquirit, etiam acquirere, ex re uniti pro parte. T. 5. c. 111.
 Servus qui de momento, quodam domino possessione accipit est. T. 5. c. 119.
 In idem Servus liber esse jurat, et legatus sit, non sequitur ordinem scriptum. T. 5. c. 814.
 Servus communis plurimum novum sociis, singulis domus fructus in solidum sociis accipit. T. 5. c. 106.
 Servus an obijure jure naturali. T. 5. c. 555.
 Servus pro solo habetur. T. 5. c. 487 et c. 554.
 Servus hereditarius quid dicitur. T. 5. c. 804.
 Servus quandoque est sine domino. T. 5. c. 808.
 Servus hereditarius videtur esse sine domino, et nullus. Ibid. ut servus non potest legari. Ibid.
 Servus fugitivus quomodo pro sit. T. 5. c. 546.
 Servus hereditarius, qui est apud hostes, in actionem famule excoquendo se vocat. T. 5. c. 202. et seq.
 Servus non potest domini emolumentum facere declarare. T. 5. c. 167.
 Servus ordinarius, et vinctus qui. T. 5. c. 517.
 Servus fugitivus qui vinctus potest. T. 5. c. 519.
 Servus an possit dari tutor. T. 5. c. 49. an proinde. Ibid.
 Servus an, et quomodo possit negotio domini præposui. T. 5. c. 26. si puer manumittatur domino, quoniam fecit, quid. Ibid. c. 29.
 Servus an redimere se possit, impleta uestione. T. 5. c. 317. se datur pro furto. Ibid.
 Servus ex persona domini sui stipulandi habet. T. 5. c. 329.
 Servus arbitri non est. T. 5. c. 391.
 Servus publicus cum testatore potest de media parte querere. T. 5. c. 115.
 Servus ad pretium domini servitutum recte stipulatur. T. 5. c. 545.
 Servus cum domo nullo modo consistere potest. T. 5. c. 554.
 Servus hereditarius fructus usufructum stipulatur. T. 5. c. 545.
 Servus qui sit. T. 5. c. 513 et c. 546.
 Servus reipublice causa abesse non potest. T. 5. c. 513 et c. 514. et c. 646.
 Servus publicus concupit et civitas stipulatur recte. T. 5. c. 118.
 Servus publicus pupili homini habet jura testamenti fidei, de parte dimidia boarum sui pecuni. Ibid.
 Servus contrahens liber fit. T. 5. c. 804.
 Servus, præter crimen majestatis, domum secum non potest. T. 5. c. 1014.
 Servus ex quibusdam legibus accusationem instituitur potest adversus liberum hominem. T. 5. c. 1296.
 Servus nec agere, nec conveniri potest actione civili, et refert, nata sit ex contractu, an ex delicto excepta actione municipi. Ibid.
 Servus apud Prætorum pro outo habetur. T. 5. c. 1290.
 Servus liberum nullo modo facere potest. T. 5. c. 1290.
 Servus se possit deferre adversus dominum. T. 5. c. 1285.
 Servus dotalis an possit manumitti a marito, invito agra. T. 5. c. 1317.
 Servus se domo, tenetur post manumissionem de noleto, deinde in tenetur extrahere. T. 5. c. 728.

Servus, qui non habet liberam administrationem, iussu domini recte rem pecuniam non vendit. T. 7. c. 700.

Servus non adit adversus dominum, nec adversus patrem, aut tutorem domini sui. T. 7. c. 156.

Servus creditorum meliorem conditionem facere potest, non deteriorum. T. 7. c. 321, et seq.

an Servus iudex civilis convenire, et conveniri possit. T. 7. c. 145.

an Servus sit capax obligationis naturalis. T. 7. c. 725.

Servus intercessit servus iudex condemnato comparatur. Ibid.

Servus intercedens pro alio non obligatur sustinere. T. 7. c. 726.

Servus, et filius in eum differtur. Ibid.

Servus interfectio momentanea possessionis agere potest. T. 7. c. 1356.

Servus facit condonatio domini deteriorum delinquendo. T. 7. c. 102.

Servus quibus testibus non obligatur iis, cum quibus contrahit. T. 7. c. 394.

Servus non potest deferre iurisdictionem in re domini. T. 7. c. 690, nec in re pecuniarum, nisi habeat liberam administrationem. Ibid.

Servus si primum commoverit et causa compromissi, an locustor dominus de periculo coartatus. T. 7. c. 441 et c. 445.

Servus pro domino non laetetur. T. 7. c. 727 et c. 728.

Servus hereditarius quis dicitur. T. 7. c. 796 et Servus expulsi vendit. T. 7. c. 821.

Servus obligatur ex iusticia et debito naturaliter, et ex iure. T. 7. c. 730.

Servus est aliquando sine domino. T. 7. c. 913.

Servus commissa multum differt a proprio servo. T. 7. c. 1014.

Servus communis heredes laudari potest sine libertate. T. 7. c. 444.

Servus redemptus ab hostibus non est servus redemptus. T. 7. c. 146.

Servus romensis manumissus ab uno ex sociis, non potest vendi ad libertatem, sed immunitatem patet adscribere ad immunitatem. T. 7. c. 1215.

Servus publicus cubilem et civem recte utitur. T. 7. c. 1464.

Servus in compromissa possit. T. 7. c. 611 et c. 615.

Servus verum est servus sine domino. T. 7. c. 1161.

Servus variatus. T. 7. c. 793.

Servus. Vide, Mancipium.

Servus. Vide, Optio servi.

Servus ducitur mulierem, cui legatus est cum uxoris libertate, liber efficitur. T. 1. c. 818.

Servus manumissus sub conditione, si heredes decem dederit, an recte illam implet in persona heredis scripti, vel etiam eius. Cui aut contrarium hereditatis. T. 1. c. 819.

Servus non potest esse cura. T. 1. c. 892.

In l. si servus, ff. de leg. 1. quod casus proponatur. T. 1. c. 905.

Servus manumissus ab empire, qui deo malo vendiderit induit, ut abli cum servum vendet, an sit liber. T. 1. c. 1001.

quod Servus coartatus debet, id domini debetur. T. 1. c. 1004.

Servus proprius domino acquirit et omni causa. Ibid.

Servus summus, sive quantitas aspicit in capax non est. T. 1. c. 1018.

Servus non potest iudex dari. T. 7. c. 556.

Servus an obligatur dominis naturaliter. T. 2. c. 182.

Servus in dominum, aut pro domino an possit regulariter interrogari. T. 2. c. 606.

Servus pignorum, et testamentum libertate donatur, quomodo liber fiat. T. 2. c. 636.

Servus pro capite bonis pascitur, et expensarum dot. T. 2. c. 634.

Servus manumissus quinque sit. T. 2. c. 656.

Servus naturalis domini bonis est. T. 2. c. 667.

Servus hereditarius semper dicitur, iussu hereditatis, nec deus edita. T. 2. c. 670.

Servus non habet cognomen. T. 2. c. 618.

Servus si ex comarulo, in quo domus habet, alius necesse, vel in causa furti, et socium sit, an in domum sit actio socialis. T. 4. c. 801.

Servus iure ipso sibi proprium habere potest,

habere tamen videtur ex conventioni, et quasi amonetur a domini. T. 4. c. 802.

Servus an possit facere testamentum permitte domino. Ibid.

Servus si alium corripit, et eum dominus vel defensor, vel non defendit, quid sequitur. Ibid.

Servus, qui eo delinquit, dicitur. T. 4. c. 808.

Servus in tempeffia vincula damonum an possit libertatem adipisci. T. 4. c. 816.

Servus, in vincula servitus servitus iudicia ex crimine aliquo damonum, ad libertatem vel ex testamento, vel iure vivis pervenire non potest. Ibid.

Servus, de quo agitur, si praedicta appellacione maritatus, quid fit. T. 4. c. 812.

Servus existens circumcissus a iudice, dicitur, pro pecto praedictus ad libertatem ipso iure; si non dederit, fisco venditur, vel alio ratione pascitur. T. 8. c. 70.

Servus se reus fieri possit lege Corina de verborum. T. 8. c. 97.

Servus nullo iure convenditur ex suo contractu. T. 8. c. 106.

Servus etiam ex contractu non solvitur obligari, an ex naturalis obligatio parat actionem. T. 8. c. 107.

Servus si iuratus se non mandaverit, qui sequitur. T. 8. c. 127, et seq.

Servus fit pretiosus castratione. T. 8. c. 128.

Servus si exportatus veniat, quid agendum. T. 8. c. 130, et seq.

Servus si venditor ex conditione, et non mandator, quid fit. T. 8. c. 131.

Servus an potest testari. T. 8. c. 134.

Servus commo uno amancipare, azzimare, addicere. T. 8. c. 215 et c. 335.

Servus pro gestis agitur Suetonem. T. 1. c. 105.

Servus Latiae quid sit, et quid continet. T. 8. c. 588.

Stetilius quid. T. 3. c. 475.

Servus sententiam cum ceteris damna transgredere solet. T. 5. c. 80.

Servus, qui est in maiestate Praetoris vindicatus. T. 6. c. 20, et T. 4. c. 502.

Sex naves numerantur a die divitiis, a quo locum habere incipit. T. 7. c. 1528.

Sexagenario cum quinquagenario arida iura, et acri, idem probentur eorum. T. 7. c. 1529.

de Sexagenarium generandi potentia, an impotens. T. 1. c. 811.

Sexagenarii procuratores. T. 8. c. 301.

Sexta die hora quo olim erat. T. 6. c. 935.

Sextaria quid, et cujus rei pars. T. 2. c. 133.

Sexantennarii. T. 3. c. 463.

Sextus Alius quatuor scilicet in profectio helmeti. T. 2. c. 726.

Sextus Pompeius fuit Pompei patris quod tempore vixit. T. 2. c. 727.

Sextus Papirius fuit clarus temporis Superbi filii Decemviri Coriolis. T. 2. c. 713.

Sextus Papirius. T. 2. c. 717.

Sextus decemviri, an decretum Bonifacii cur in Gallia receptum nunquam fuerit. T. 6. c. 296.

Sextus liber decemviri talis nonquam fuit receptus in Gallia. T. 7. c. 1319.

Sextus masculina est molior, molibris est dicitur. T. 5. c. 811.

Sextus mactatio quomodo iudices perdit ad modum peritum. T. 5. c. 611.

Si per se. T. 4. c. 75.

Si per se editum testatur, ut actio similiter. T. 2. c. 375.

Si non Graeci legunt, non autem si iuxta. T. 4. c. 101.

Si quis utrumque sciam complerit. T. 4. c. 349.

Sibi qui non causa possessionis mutare potest. T. 5. c. 21 et c. 715.

Sibi qui enatum perhibere aequo potest, et re sua cognitor esse noquit. T. 6. c. 973.

Sibi qui dicere quia dicitur. T. 6. c. 91.

Sibi qui a pacis causa aliter nomen, cui accipit. T. 8. c. 802 et c. 148.

Sibi signis suo nomine, vel in aem nomen aliena potius emittit, quid sequitur. Ibid.

Si carit, et homicida quibus poena subiungatur. T. 6. c. 1056.

Sicenti qui aet. T. 3. c. 380.

Sicenti qui, et unde sit appellati. T. 2. c. 315.

Siculi sunt homines, et unde sit dicti. T. 7. c. 153.

de Siculis lex Cornelia. T. 7. c. 154.

Siculus Rex fructuosus Romanis Pontificis. T. 8. c. 839.

Siculus est quatuor pars unius. T. 3. c. 978.

Siculi quid. T. 4. c. 324.

Siculi a Romanis veli. T. 1. c. 237.

Siculi auctoribus explicatur. T. 4. c. 408.

Siculus Apolloniae ex Virgilio constat proba, quod arripit mactis iussu in parvis patris compulsi. T. 5. c. 858.

Sifra, et dicitur compendia pro licta. T. 1. c. 57.

Sifrae ferramentorum species. T. 8. c. 469.

Sigla impressa, utique idagi an possunt recte alio possidere, et quasi ad faciem perit ad delat, ante delinquentiorem. T. 8. c. 434.

Sigillaria a significatione multiplici. T. 1. c. 933, et T. 1. c. 727.

Sigillum, et praesentia pro coactione non habetur. T. 5. c. 1069.

Sigillum Episcopi differt a sigillo Ecclesiae illud mutatur more Episcopi, hoc non mutatur. T. 8. c. 915.

Sigillum idem, quod bulla. Ibid.

Sigillum autem rei etiam esse sententiam impositam esse licet. T. 8. c. 54, quia poena pascitur in id pecuniam. Ibid.

Sigla, vel angula, sunt angula. T. 1. c. 963.

Sigla testium requiruntur in testamentis iure praetrio, et iure constituto exigitur subscriptiones. T. 4. c. 1035.

Sigla testamentorum non dicuntur aeternae. T. 8. c. 30.

Signare pro scribere. T. 6. c. 530.

Signare domum dicitur sine iudice infame est. T. 4. c. 1203.

Signare est sigillum auri imprimere. T. 3. c. 439.

Signare verbi significatum. T. 4. c. 373.

Signari quibus fuerit. T. 8. c. 261.

Signato pro traditione est. T. 4. c. 816.

Signator, et subscriptor in quo differt. T. 3. c. 535.

Signatores, quo amatores. T. 1. c. 155.

Signatores, vel iustas classici qui dicuntur. T. 8. c. 476.

Signatores tabularum testamenti al pluribus, divitibus locis habitant, ad quem locum tabulae mittuntur aet, ut signa suo cognoscant. T. 6. c. 474.

Signatores an pariter debent agnoscere. T. 3. c. 721.

Signatores recte legamus in testamentis. T. 1. c. 191.

Signatores annulos an ornamentis appellatiae constentur. T. 4. c. 374.

Signatores verum utrum duplicem sensum habeat. T. 6. c. 349.

de significatione rerum, et verborum. T. 7. c. 1117.

Significatio, et vim verborum agere, et prodicere Jurisconsulti est. T. 5. c. 1050.

Significatio verborum accipere, agere, et prodicere secundum iudicium Jurisconsulti est. Ibid.

Signum vinum ad quid utilisimum. T. 1. c. 133.

Signum pyrum. Ibid.

Signum rivus qui, et unde sit occupatus. Ibid.

Signum adulterium qui superavit, lege Cornelia tenetur. T. 6. c. 1064.

Signum est nuda sensu impressa. T. 4. c. 1035.

Signum pinctum caracterem, quo domini uti solent assignandi rebus aet. T. 8. c. 28.

Silicium Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Syllanum.

Silanna, vel Silvaeva. T. 1. c. 908.

Silentiaria militis non vult in collationem. T. 7. c. 1031.

Silentiaria qui dicitur. Ibid.

Silentiaria, vulgo Huciora. T. 7. c. 1260, in Palatio Principis leduntur alicuius Ibid.

Silentiaria qui dicitur. T. 7. c. 908, excusatur a tutela. Ibid.

Silentiaria quam elat. T. 7. c. 469.

Silentiaria officium, dignitas, et immunitas. T. 8. c. 360.

Silentiarius iudex sibi officium magistri. T. 8. c. 314.

Silentiarius militis. Vide, Militia.

Silentiarius qui dicitur, et quis privilegium. T. 8. c. 345.

Silenti preta. T. 5. c. 445.
Silentio iudicium signum quod. T. 7. c. 1481.
Silentio ditorum etiam hodie completur
exceptio et aliam ditorum quid sit. T. 5.
c. 159.
Silentio patris in testamento quid operetur. T. 5.
c. 678.
Silentio quicquid ablati querela inefficax
iudicat. T. 5. c. 94.
Silentium per consensu. T. 5. c. 154.
Silentium, quod irrogat cum infamia, quale
T. 5. c. 445.
Silentium, quod irrogat sine infamia, quibus
convenit. Ibid. hoc declarat exemplo adve-
sorii. Ibid.
Silentium, quod irrogat advocato. Ibid.
Silentium in jure pro mandato habetur. T. 5.
c. 409. sic patet pro ratibilibus in jure
habetur. Ibid.
Silentium mariti est exhereditatio via silentium
patris. T. 5. c. 165.
Silentium mariti, a quo pretoritur per exheredi-
tationem, non etiam perit patris habetur.
T. 5. c. 678.
Silentium patris major est in iura, vel impetrix,
quam exhereditatio. Ibid.
Silentium in iudicio per consensu est. T. 5.
c. 874.
Silentium patris non est exhereditatio. T. 5.
c. 678. et T. 4. c. 165.
Silentium maritis exhereditatio. T. 4. c. 165.
Silentium ditorum est dicitur tripliciter. T. 7.
c. 1467.
Silentium quid sit. T. 1. c. 228. et T. 6.
c. 301.
Silentium parati mortis. T. 1. c. 214.
Silentio qui sit. T. 4. c. 94. et T. 6. c. 514.
Silentio vigiliae quartae pars anni. T. 7.
c. 535.
Silentio. T. 3. c. 633. et T. 7. c. 427.
De Silentiis executionis. T. 5. c. 337.
Silentium in singulis debetur iustitiae, non
in capitibus, vel rebus mobilibus. T. 5. c. 223.
Silentium patris quid sit. T. 5. c. 454.
Silentium. T. 5. c. 371. et T. 1. c. 217.
Silentium in iudicio exigitur ob venditi-
onem propositam. T. 5. c. 327.
Silva obligata, quae pretoria in pignoris causam
conducitur. T. 5. c. 327. et c. 328.
Silva quinquaginta furlis. T. 1. c. 217.
Silva pignoris est, vulgo *Estancia*. T. 7. c. 297.
Silva sunt res, quae sua quantitate censentur.
T. 5. c. 305.
Similes res quae dicuntur. Ibid.
Similia sunt non tantum accipere pecuniam, sed
etiam stipulati. T. 5. c. 290.
Similia omni beneficio ecclesiarum privan-
tibus. Ibidem.
Similiarum venditionum uso est reductio.
T. 5. c. 156.
Similia etiam petitis, penae petitis locum
habent. T. 1. c. 318.
Simplex, aut simplex aliquid quod. T. 5. c. 290.
Simplex appellatio est contrarius proa. T. 1.
c. 397.
Simplex quaedam in usu est, sicut cygnus
fecit uter se dicitur. T. 1. c. 1679.
Simplex per bona fide amittit. T. 4. c. 813.
Simplex adiectio actionis commutat in reman-
entem legem Aquilae actione in eo, quod in repa-
tione 30 dierum simplex est. T. 5. c. 307.
Simplex quid sit. T. 4. c. 318. et c. 307. m. T. 5.
c. 155.
Similia accedunt adhibere, licet religionem in
se aliquam habeant. T. 5. c. 106.
Similia emptio. T. 5. c. 166.
Similitudo. T. 7. c. 755. Vide, Veritas.
an ex Similitudine contrahitur crimen adultera-
tionis, quod non ex periculo. T. 5. c. 291.
Sine fraude sine licio, an hinc capite. T. 4.
c. 442.
Sine pro angulo. T. 7. c. 431.
Sine sunt augustinus litterae. T. 1. c. 162.
Sine, et sola antiquum huncurum. Ibid.
Sine, vel angulo, aut angulo quid sit. T. 5.
c. 633.

Singulare sine tametsi prodeum esse ad ad
singulare sine legi singulari. T. 5. c. 1161.
Singulari res quod est. T. 5. c. 125.
Singulari auctor in estimatione fundi delicta
tradit. T. 5. c. 453.
Singulari, contra iuris rationem introducta ad
consequens non producit, sed etiam
recipienda sunt. T. 5. c. 525.
Singulari, quoniam circa pecuniam creditur.
T. 3. c. 406.
Singulari numero, et singulari appellatio quod
denotatur. T. 4. c. 432.
Singulari qui sunt. T. 1. c. 562.
Singulari, et Notari quomodo differat. T. 8.
c. 45.
Singularium non ea eadem ratio, quam univer-
sali. T. 5. c. 766.
Singulari aut ex lege Julia, et Papia per singulos
liberos restituntur. T. 5. c. 804.
Singulari mutatores in solidum legantur, non
per viribiles portiones. T. 5. c. 945.
Quod ea singulari non sit, nec sit et conjuncta.
T. 5. c. 947.
Sister, et habere differat. T. 4. c. 470.
Sistere quod debet se res duo non dicit.
T. 5. c. 947.
Sistere significat praesentiam personae. T. 7. c. 260.
Sister verbum dicitur. T. 4. c. 914.
Sister qui sit. T. 4. c. 782.
Sister quomodo est, et quibus creatur. T. 5.
c. 314.
Sister indennes servandi. Ibid.
Sister munus quod, et quale sit. T. 5. c. 146.
Sister non creator, nisi adhibere Episcopus.
T. 8. c. 15.
Sister, vel alium quid sit, ac de eisdem
nunc. T. 5. c. 214.
Sister, vel alium quid sit. T. 7. c. 551.
Sister cum amma. T. 5. c. 214.
Sister. T. 5. c. 1014.
Sister, et eorum creatus interdicti. T. 5.
c. 367.
De Sideris cum colonia pariendo. T. 8. c. 542.
Sideris qui sunt. T. 5. c. 214.
Sideris quo gradu esse dicitur. T. 5. c. 143.
Sideris qui sunt, et dicitur. T. 4. c. 143.
Sideris propter, qui Gallie sunt *Riveres de Ger-
mar*, se continentur cum aqua magna in
defectum defluunt. T. 8. c. 1145.
Sideris abrina propter. T. 5. c. 212.
Sideris, et abrina qui dicitur. T. 5. c. 143.
Sideris quod dicitur dicitur. T. 7. c. 1192.
Sideris si nudi dicitur legatur, vel donec
se legem, et donatio valet. T. 3. c. 1623.
Sideris si nudi dicitur mortis non causa, ac
donatio valet. T. 3. c. 1623.
Sideris an nudi legatur possit. T. 3. c. 1622. et
c. 1613.
Sideris si dicitur si nudi acceptum illi legatur,
an legatum valet. Ibid.
Sideris si nudi propter dicitur propter loquatur,
et ubi ea dicitur committitur relictum, an, et
quomodo Falcidia detrahatur. T. 3. c. 1623.
Sideris si dicitur si nudi acceptum illi merito
exhereditatio legatur an illi, vel illius actio
detrahatur compellat. T. 3. c. 1623. et c. 1614.
Sideris si nudi dicitur si nudi acceptum, ac
nudi magna. Ibid.
Sideris si nudi propter est. T. 4. c. 770.
Sideris totum bonorum, aut usus abusus
negotiationis est. T. 3. c. 301.
Sideris si nudi, donec socii in eodem consensu
peractaverint. T. 5. c. 263.
Sideris si nudi in iustitia, morte veli, sine
negotio publicatione, aut occasione bonorum.
Ibid.
Sideris tantum prestat, quoniam motus fide-
reus. T. 5. c. 83.
Sideris hereditaria. T. 5. c. 507.
Sideris hereditaria similia. T. 5. c. 389.
Sideris ad hereditatem non transit. T. 1. c. 207.
Sideris voluntaria quae. T. 1. c. 205.
Sideris privati. Ibid.
Sideris demotionis rapula emittitur, non pa-
lone pida. T. 1. c. 207.
Sideris ut plurimum uno mortuo maet inter
ceteros. Ibidem.
Sideris modo consensu contrahitur. T. 7. c. 205.
Sideris si sub conditione. Ibidem.
Sideris non est capiens, aut inquis, ubi alter
corpus, alter disciplinam in societatem addit.
T. 5. c. 912. et pro societate sit. Ibid.

Societas omnia habet eam, ac pecunia com-
munis, sicut omnia collegium, ac universitas.
T. 5. c. 915.
Societas an in breves continuari possit, et in
quas. T. 6. c. 360.
Societas quomodo solvatur. T. 6. c. 369.
Societas dissensu solvitur. T. 6. c. 369.
Societas, quae cetera est delicto mala, et culpa
privata, ipso jure soluta est. T. 6. c. 367.
Societas non iacta tantum, sed et damni cau-
tribuit. T. 6. c. 364.
Societas quomodo, et quomodo eam resolu-
datur. T. 6. c. 369.
Societas solvitur morte vel unius, nisi aliud
convenit. T. 6. c. 373.
Societas quomodo, sub quo tempore, ad quod
tempus coeli possit. T. 6. c. 366.
Societas in adrogationem non transit. T. 6. c. 371.
Societas cum contrahitur, tam damni, quam
lucris communis est. T. 6. c. 376.
Societas non debet esse secum quoniam in-
probit. T. 6. c. 610.
Societas annuum bonorum differt ab ea, quae
lucris, et quoniam annua constituta est, ac quae
ratione. T. 6. c. 367.
Societas quae capitis demotione solvatur. T. 6.
c. 369.
Societas quid sit, quod committit prestat,
dissensu ubi explicatur. T. 6. c. 375.
Societas bonorum inter legem, et divitum esse
non potest. T. 6. c. 369.
Societas cetera, vel incerta personae in electum
convenit. Ibid.
Societas annuum bonorum omnes res, quae com-
mune sunt, communis facit. T. 6. c. 366.
Societas annuum bonorum quodammodo frater-
nitatem in se habet. T. 6. c. 374.
Societas in delicto mala, aut fraudata causa tota
ait, pro jure nulla est nocenti. T. 6. c. 367.
Societas contracta fuitur male soluta et acta.
T. 6. c. 113.
Societas a persona in personam transire non
potest nisi consensu, aut iudicio. T. 6. c. 365.
Societas est contractus. T. 6. c. 374.
Societas quibus modis solvitur. Ibid.
Societas leonina quae dicitur. T. 6. c. 367.
Societas non transit in adrogationem socii, et
cur. T. 6. c. 371.
Societas non transit in adrogationem bonorum. T. 4. c. 364.
Societas non est inter hereditarium, et proprie-
tatem servi. T. 1. c. 381.
Societas non est, nisi prodest, eo animo fuisse
contractas. T. 3. c. 624.
Societas non est in re vendenda ex lege doli, et
propter communem legem. Ibid.
Societas non dicitur nulla sit. T. 3. c. 512.
Societas quid. T. 3. c. 421. et T. 4. c. 371.
Societas alia est voluntaria, alia necessaria.
T. 3. c. 376.
Societas re contrahenda est. T. 3. c. 450.
Societas, quoniam contra personam, quod dicitur. T. 3.
c. 361. quibus modis solvitur. Ibid. 373.
Societas an videtur, et error intervenit. T. 4.
c. 379.
Societas an sub conditione possit contrahi. T. 4.
c. 377.
Societas an sit contrahenda. T. 4. c. 482.
Societas vix est inter cognatos, non bonorum.
T. 7. c. 1329.
Societas, quae confertur in incertam personam;
nulla est. T. 7. c. 428.
Societas contraria videtur cum patet, quod pa-
cedat peccata universi, ut futuri sint com-
munes. T. 7. c. 131. et seq.
Societas fuitur mortis. T. 7. c. 603.
Societas quid sit. T. 7. c. 601. quomodo contrahi-
tur. Ibid.
Societas, et communio quaedam veli, aut pagi,
aut civitatis non est nisi non obligat. T. 7. c. 128.
Societas tota delicto mala, aut fraudata causa,
an ipso jure soluta sit momenti. T. 1. c. 98.
Societas est communio praedicta, et, veluti,
aut consensu contrahitur. T. 7. c. 450.
Societas quid sit. T. 8. c. 119.
Societas Societas peritur ultra mortem, nulla
transit in heredes socii. Ibid.
Societas an sit communio, et communio an sit
societas. Ibid.
Societas damni non est legitima societas. Ibid.
Societas leonina quae sit, et unde dicitur. Ibid.
Societas an possit fieri sub conditione. T. 8.
c. 130.

Societas ad decedens rerum traditionem. Ibid.
an possit perire inter absentees per epistolam.
Ibidem.

Societas bonorum, societas bonorum. T. 6. c. 132.

Societas voluntaria, et hereditaria. T. 6. c. 588.

Societas doli. T. 6. c. 408 et T. 7. c. 308.

Societas conventio quomodo servanda. T. 6. c. 354.

Societas contra in aeternum nulla est. T. 6. c. 365.

Societas verbo obligatio societatis, sicut emptio per obligationem similis accipitur. T. 6. c. 373.

in Societate negotio consensus sociorum maxime requiritur. T. 6. c. 377.

Societas dissolvendi modi qui. T. 6. c. 374.

Societas dividendi modi qui. T. 6. c. 374.

Societas actiones duas esse. T. 4. c. 910.

de Societate omni lucro, et damno. T. 3. c. 127.

Societas coarctatum. T. 7. c. 863.

Societas finita. T. 7. c. 862.

Societas duo genera. T. 7. c. 861.

Societas contractus ad conditionem recipit. T. 7. c. 490.

Societati iam prius et quondam opera, et res iustum et conditio meliore in societatem admitti. T. 6. c. 363.

Societati quae iusti. T. 6. c. 366.

Societatem per procuratorem censuram potestatem. T. 6. c. 364.

Societatem mortis socii. T. 1. c. 367.

Societatem voluntariam, et necessariam differentia qua. T. 5. c. 812.

Societatem omnes solvit mora, sedum conjugalem. T. 5. c. 816.

Societatem bonorum coherere non potest, qui nulla bona habet. T. 6. c. 369.

Societatem perpetuam, et in aeternum tunc perducitur, et impossibile est. T. 6. c. 366.

Societatem non transire in haereditatem. T. 6. c. 374.

Societatem inter absentees curi possit. T. 3. c. 127.

Societatem duplicem esse. T. 4. c. 278.

Societatem creati possit, ut una pecunia committatur, aliter non conferat, et lucrum consumitur. T. 7. c. 465.

de Societate voluntaria, et hereditaria. T. 1. c. 361.

de Societate consuetudinis. T. 6. c. 1853.

in Societate non potest, quod prius interest unius et agere, necesse scilicet, sed quod societati expedit. T. 1. c. 371.

Societate dissoluta, si una una ex sociis maritus sit, manente matrimonio, dotem per sociam matrem praecepto debet, et quare. T. 6. c. 368.

in Societate ex penalis testamenti intelligitur communis esse, quod deducit eo, quod alius ex sociis ab societate dicit, superat. T. 6. c. 375.

in Societate qui quidem fraternitatem exuberare debet. T. 6. c. 374.

Societate dissoluta, qua actione id, quod quis ex sociis in rem communem impendit, repetat. T. 6. c. 375.

in Societate contrahendo accusa rei sui dominum in totum amittit, sed parte tantum. T. 3. c. 124.

Societate finita, an dissolvit alio per socio. T. 2. c. 189.

de Societate quam actionem. T. 6. c. 129.

ex Societate huius perire debet causa. T. 6. c. 776.

Societatem an legari possit. T. 4. c. 12 an an possit heredes institui. Ibid.

Socii natura, et ingenuus spectatur, quod in haereditate ejus fieri nequit. T. 6. c. 372.

Socii actione eque plures accedunt quomodo vincitur. T. 6. c. 371.

Socii qui non summi conveniantur de pecunia actui, id tantum debet illis, qui conveniunt de pecunia, quod ade debetur, non quod aliter debetur. T. 4. c. 881.

Socii aut socius an et motus socii. T. 4. c. 492.

Socii culpam venit in actionem communi dividendo. T. 3. c. 441.

Socii alii auct rei, alii concessum. T. 3. c. 441.

huc ex emptio fructum tenentur in id, quod fecerunt possunt. T. 2. c. 586.

unus ex sociis in actionem iudicium facere potest invito socio. T. 6. c. 371.

ex Sociis unus, qui mutuum pecuniam accipit, an et aliter socius sit obligatus. T. 5. c. 915.

verba Seneca hoc loco qua. Ibid.

de eo, quod una ex Sociis gerit in solidum, an deitor actio communi dividendo, an actu negotiorum gerarum. T. 3. c. 419.

unus ex Sociis, et convenerit, ut veniat in partem lucrum, an damnum, quomodo prolixi hinc contentio. T. 8. c. 129.

Societas solvendi societati quae pora subeunda sit. T. 6. c. 370, et socii.

pro Socio actio in quo diffidit ab actione communi dividendo. T. 3. c. 421.

in Socio est culpa levissima. T. 7. c. 402.

pro Socio actio. T. 7. c. 401, et socii.

actio pro Socio est generalis, qui totius societatis rationes tangit. T. 4. c. 167.

pro Socio doli non prohibetur testimonium facere. T. 7. c. 457.

actio pro Socio curi sit dicatur. T. 7. c. 460.

Societatem uno cum aliquo coarctato, an deductio fieri possit. T. 6. c. 366.

Societatem per omnium conditio. T. 6. c. 366.

Societatem duo genera. T. 3. c. 421.

Societatem potestatem servatam iudice communi dividendo. T. 3. c. 421.

Societatem aliter ut habet actionem per quam solvitur, qui alii esse referunt, sed deinde licet partem communem inter se. T. 2. c. 585.

Societatem omnium par est conditio. T. 6. c. 149.

Societatem par, et a qua conditio esse debet. T. 4. c. 772, et T. 7. c. 373.

Inter Socios lucrum, et damnum communicatur. T. 6. c. 374.

Socius provocat ad divisionem, qui renuntiat societati mancipiorum venalium. T. 6. c. 371.

Socius actio tenet lege Aquilia. T. 2. c. 387.

Socius qui alii iustis efficitur litis, quem non allegi, iniquum est. T. 3. c. 364.

Socius actionem non in culpa tenetur. Ibid. 363.

Socius communis parietis ad edificandum impensa cognoscitur. T. 6. c. 1652.

Socius communem pecuniam non omnes colligunt, et usuras percipi, an eas communis. T. 1. c. 353.

aliquid Socius adducit, an etiam est, qui prohibendi per opera novi constitutionis. T. 5. c. 371.

dum Socius in re communi facit aliquid, an in vitium est, qui praesens est, et tacet. Ibid.

Socius qui interpretatur renuntiat societati, tenet socius ad id, quod interest. T. 6. c. 371.

Socius omnium bonorum rationem, quam ab eo actio, actione pro socio communem accipit. T. 6. c. 370.

Socius invitum quis fieri non potest. T. 6. c. 373.

Socius totum bonorum, extra certiorum communem, plus sua parte aliquid non potest. T. 6. c. 377.

Socius testis, quare frater. T. 6. c. 378.

Socius duobus solvendo casibus reus socio non est iudici communis dividendo. T. 6. c. 682.

Socius an socio possit unitate novum opus. T. 3. c. 313, et c. 379.

Socius an adibus communibus aliquid mittit in adversum proprias, an cum illo agere possit, qui esse et non mittendi. T. 3. c. 313.

Socius apud militem in ades communis ex suis adibus, si licet mihi communis nomine agere. Ibid.

Socius an servitute utatur, an ea utendo tolli fundo prohibet. T. 3. c. 346.

Socius actionem an prohibere possit aliquid agere. T. 3. c. 313.

Socius cum socio an agere possit, qui alii esse prohibendi, vel aliter sua non esse adducendo. T. 3. c. 313, et c. 313.

Socius socii alii servitute notat, item cum interduum non mittit. T. 3. c. 316.

Socius sociis an locatorem, alii culpa sua item amittit. T. 2. c. 316.

Socius qui dicitur. T. 3. c. 341, et T. 7. c. 614.

Socius qui acquirit, vel iniuria possit servitutum praesens communis. T. 3. c. 283.

Socius in actionibus qui praestat. T. 2. c. 512.

Socius in servanda re communis debet prestare dolum, et culpam, et diligenter tantum, quantum in rebus suis adhibet. T. 4. c. 147.

Socius quidem diligenter communibus rebus adhibere debet. T. 7. c. 402.

Socius pro socio an tenetur. T. 8. c. 119.

Socius an socii partem se fructum communis possit lucrare, eo iaculo, vel iaculo. T. 1. c. 361.

Socius pro socio an possit testimonium dicere in re communi. T. 7. c. 488.

Socius actionem. Ibid. T. 7. c. 525.

Socius huius an solus possit eo nomine litem peragere. T. 8. c. 86, et socii.

Socius nomine suo mandatum suorum contrarium. Ibid. et c. 87, an caveat debeat de iusto, an solus agere possit, vel aliter caveat de iusto solvendo. Ibid.

Socius an habeat ius praesentium, an socius in re communi partem suam vendat. T. 8. c. 147.

Socius socius in re communi an possit unitate, vel probare novum opus. T. 4. c. 738.

Socius ex doli classis in solidum damnatur. T. 4. c. 726.

Socius velut introducere communionem inter omnes eorum, et consensum omnium rerum. T. 5. c. 1065.

Sciri, et accipi appellatis quod complectitur. T. 4. c. 419.

Socius unum ducere an liceat. T. 2. c. 38.

Socius arates. T. 1. c. 213.

de Societate lesa. T. 7. c. 536.

Solare, et solitudo pro eodem a Cicerone, et Livio sumitur. T. 6. c. 368.

Solarius quis. T. 3. c. 891, et c. 893.

Solarius, vel potius locarius quid sit. T. 1. c. 251.

Solarius aut praesens. T. 6. c. 449.

Solarius quomodo solvere, vel praesens tenetur. T. 3. c. 755.

Solarius quis. T. 3. c. 891, et c. 893.

Solarius vestigal. Ibid.

Solus publicus quibus datur. T. 8. c. 401.

Solus partem quod. T. 1. c. 163.

Solus mortis quod. T. 7. c. 1046.

Solus praesens quod, et qualis. T. 8. c. 632, et c. 629.

Soldatus quo alius, et soldatus quibus apud Gallos hinc nax. T. 8. c. 104.

Solennis denuntiationis, quam olim observabatur, subleat. T. 7. c. 1341.

Solennis quod propter decuriam. T. 1. c. 277.

Solennis iudicis. T. 6. c. 159.

Solennis actionis quod dicitur. T. 1. c. 1206.

Solennis factis, id est, praesens factis. T. 1. c. 413.

Solennitas major requiritur in iure civili, quam praesens. T. 7. c. 186.

Solennitas quod velut agi, pro socio habetur. T. 5. c. 950.

Solennitas arduis quod quid. T. 1. c. 478.

Solus nax. T. 7. c. 915.

Solus hinc hereditas extrema dementia. T. 8. c. 110.

Solus inter alios non amittitur, item interpretatur. T. 6. c. 1041.

de Soli capacitate inter viros, et uxorem. T. 4. c. 1837.

Solus capacitate non omnes habent. T. 7. c. 1149.

Solus capacitate quoniam non habent. T. 4. c. 812.

Solus alii tam amile, quam solvitur. T. 6. c. 203.

Solvitur veterum potestas. T. 8. c. 286.

Solvitur quod propter. T. 8. c. 18.

Solvitur est integrum praesentium, interitus, illitum, non immutatum Falchur, quod universum dicitur. T. 6. c. 981.

Solvitur solvitur qui videtur. T. 4. c. 415.

in Solvitur nam accipitur. T. 7. c. 944.

Solvitur solvitur an computat actum mandati ad solvendum, an socii non sunt. T. 2. c. 610.

Solvitur qui sit. T. 3. c. 831.

Solvitur sphaera a de asperum mittit. T. 8. c. 771.

Solo an doli esse, quod iudicatur. T. 2. c. 78.

in Solo aliquid adducit causam non habet arbitrium, qui sumptus, qui in rem sua facit, pelat. T. 6. c. 873.

In Solo aliquid a republica ad decem, per rationem adducit actionem exceptione doli mali, sumptus, quos fecit arrem potest, non per actionem. Ibid.

Solomator, pater suum comparat. T. 4. c. 835.

Solo redant facili. Ibid.

Solo superflua dicit. T. 4. c. 1008.

Solo amilia est mater. T. 4. c. 919.

Solo quod contrahitur, an fundus. T. 4. c. 413.

Solus socius. T. 6. c. 361.

Solus alius pro solo. Ibid.

Solus interest, an solvatur, an persona libereat. T. 3. c. 121.

Sponsalia pactum endum non facit. *Ib.*
Sponsalium inter puberes, et inter imperbe-
scunt pueri. *T. 6. c. 951.*
Sponsalia quæ, et quomodo contrahantur. *T. 7. c. 420 et c. 229.*
Sponsa pro arce sponsalitia. *T. 7. c. 120.*
Sponsa non facit sola dotis promissa. *T. 5. c. 446.*
Sponsalia de presenti matrimonium imitator.
T. 8. c. 962.
Sponsalia, auctoritate parentum contra iura-
jurandi religionem intercepta, argente Episcopi
sunt adimplenda. *Ib.*
Sponsalia imperpetuum matrimonium vocantur.
T. 8. c. 965. artem perfectum matrimonium. Ib.
Sponsalia contrario consensu dissolvuntur. *T. 8. c. 967.*
Sponsalia cum infesta contracta pro infesta ha-
bentur. *T. 8. c. 973.*
Sponsalia contra non possunt cum imperbe-
scunt infans non creditur. *T. 8. c. 964.*
Sponsalia trahunt in matrimonium aqua
commutatione. *T. 8. c. 965.*
Sponsalia de presenti pro sponsalibus de futuro
arripuntur, cum ex minoris nuptiis im-
pedimento est. *T. 8. c. 976.*
Sponsalia collata in futurum tempore dissolvuntur
pro sponsalibus collata in praesens tempus.
T. 8. c. 967.
Sponsalia, necesse est implere, penam contrahen-
tium dunt, id vero accipiunt, si sponsa-
lia dissimulata consensu oportet. *T. 8. c. 969.*
Sponsalia a patre, septuaginta facta non valent,
dissentiente filiam. *Ib.*
Sponsalia facta filio non consecrat, nihil va-
lent. *T. 8. c. 968.*
Sponsalia ad mutui forum. *T. 3. c. 58.*
Sponsalia later abentes an fieri possunt. *T. 3. c. 638.*
Sponsalia pro alium consilium pene. *Ib.*
Sponsalia quæ sunt, et quomodo fieri. *Ib. 677.*
Sponsalia adhibentur, an dotis quasi indi-
catu. *Ib. 678.*
Sponsalia sunt hodie ante stipulationem nudo
consensu. *T. 3. c. 638.*
Sponsalia alium non possunt inter abentes.
Ib. consensu per interpositas personas.
Ib.
Sponsalia bona constituunt videtur, qui passus
est filium ex sibi consistere. *Ib.*
Sponsalia bona semine filii constituta habent,
fama. *Ib.*
Sponsalia bona eorum tempore constituta qui
habent, notantur infamia. *Ib.*
Sponsalia pro alium constitui. *Ib.* ergo si later
abentes. *Ib.*
Sponsalia sunt per stipulationem sine de iure
sua. *Ib.* etiam cum de iure. *Ib.*
Sponsalia in quibusdam dunt, in quibus vero
non. *T. 7. c. 812.*
Sponsalia dissolvi possunt auctoritate patris.
T. 7. c. 808.
Sponsalia tempore defunctum, intra quod
nuptiae debent contrahi. *T. 7. c. 808.*
Sponsalia turpia. *T. 7. c. 809.*
Sponsalia esse mittere sponsalitia. *T. 7. c. 824.*
Sponsalia contracta est, qui praecedunt tantum
nuptiis. *T. 7. c. 848.*
Sponsalia quomodo alium fiant. *Ib. 848.*
Sponsalia, et nuptiae in quo differunt. *T. 7. c. 834.*
Sponsalia. Vide, Munera sponsalitia.
Sponsalia quomodo contrahantur. *T. 7. c. 818.*
Sponsalia sunt apud baptizatum. *T. 7. c. 857.*
Sponsalia lute permissa. *T. 7. c. 863.*
Sponsalia mittere. *T. 7. c. 852.*
Sponsalia confirmari data arce, et nuptiis. *Ib.*
Sponsalia hodie facta ante stipulationem. *T. 7. c. 610.*
Sponsalia alium per stipulationem contrahen-
tium, aut sunt possunt contrahi. *T. 7. c. 637.*
Sponsalia alium nuptiarum arce. *T. 1. c. 276.*
Sponsalia alium committit. *T. 7. c. 242.*
Sponsalia de presenti qui sunt verba so-
lennia. *T. 8. c. 971.*
ad sponsalium fidem faciendo sufficiunt tres
testes. *T. 8. c. 961.*
Sponsalia immutabilitatem corrent Augustus
T. 7. c. 964.
in sponsalibus ex utroque parte deponi anelli
solebant. *T. 6. c. 121.*

Sponsalibus de futuro conjugio potest adscribi
conditio. *T. 8. c. 961.*
Sponsalibus contractis recte hodie subicitur
pena excommunicationis. *T. 6. c. 921.*
Sponsalibus improbat, an de natis, legatis, et
dotis quasi integritate. *T. 3. c. 1080.*
In sponsalibus de futuro facta valent. *Ib.*
In sponsalibus nulla est de dote missa. *T. 7. c. 834.*
In sponsalibus arce qui dantur. *T. 7. c. 791.*
De sponsalibus. *T. 7. c. 818 et 805.*
Sponsalibus an possit subici stipulatio penalis
T. 7. c. 828.
Sponsalia mittere. *T. 7. c. 824. et 805.*
Sponsalia. Vide, Munera sponsalitia.
De sponsalibus arce. *T. 7. c. 818 et c. 818.*
et seq.
Sponsa oulia lectus est. *T. 8. c. 973.*
Sponsa alium poma in Ecclesia decernit
Ineduntur accipienda rana. *T. 8. c. 970.*
Sponsa movendi, non cogendi. *T. 8. c. 907.*
Sponsa nomen unde venit. *T. 2. c. 610.*
Sponsa quid sit, et quomodo appetitur alio
loco. *T. 8. c. 37.*
Sponsa non reverteri unde voluntate alteru-
trina. *T. 8. c. 964.*
Sponsa verbum. *T. 4. c. 315.*
Sponsa ad Acquisitum male defunctus. *T. 8. c. 158.*
Sponsa quis. *T. 4. c. 264.*
Sponsa, et sponsa promissa comissa. *T. 2. c. 140.*
De Sponsa, et de Sponsa. *T. 8. c. 967.*
Sponsa Acquisitum pro re promissa dunt, quia
Græci de promissa appetunt, qui plerumque
in legem causam accipiant. *T. 8. c. 211.*
Sponsa promissa an valeat. *T. 6. c. 125.*
Sponsa firmata non habent dotem usque
bona, non sors mariti. *T. 7. c. 831.*
Sponsa in sponsalibus dunt artem, non sponsa
T. 7. c. 89.
Sponsa de adulterio sponsa inter mariti agra
possit. *T. 7. c. 119.*
Sponsa matri virginalis sponsa, ex ignorantia,
rea, quam si dunt pro mittere sponsalitia,
tradidi matri poma, quantum quatenus actio-
ne filia cum matri agit, ut mittere sponsa-
lia. *T. 8. c. 960.*
Sponsa sponsa nuptiarum mittere mittere, sed
altema, non sors. *T. 6. c. 125.*
Sponsa, et sponsa cur ita dicuntur. *T. 3. c. 628.*
Sponsa arce quomodo fieri appetita. *T. 8. c. 78.*
Sponsa quomodo erant solent. *T. 5. c. 354.*
Sponsa nuptiales. Vide, Nuptiales mittere.
T. 6. c. 411.
Sponsa ex poma lecta ex redito mittere
in altema. *T. 3. c. 794.*
Sponsa qui veniunt. *T. 3. c. 794.*
Sponsa dunt consilium. *T. 3. c. 63.*
Sponsa arce mittere. *T. 8. c. 74.*
Sponsa mittere. *T. 8. c. 374.*
Sponsa arce mittere. *T. 3. c. 310.*
Sponsa dunt. *Ib.*
Sponsa mittere arce, et arce vana al-
tema. *T. 8. c. 78.*
De Sponsa iudicium cum agitur, poma dunt
in re sua. *T. 7. c. 1300.*
Ullas de Sponsa, et sumptibus in diversa
iudicium facta, et dunt a iudice de Sponsa,
et arce. *T. 7. c. 794.*
De Sponsa poma. *Ib.* agitur, idem est
hodie et iudex et adversarius. *T. 8. c. 79.*
Sponsa qui sunt, et nate dicuntur. *T. 1. c. 94.*
Sponsalium pactum habere intelligitur. *T. 8. c. 127.*
Sponsa, hoc mittere poma incipere poma, ac ne
sponsa quidem ligat. *T. 1. c. 94.*
Sponsa, et mittere arce, et vana hodie sunt, in
Sponsa iudex fieri prohibentur. *T. 5. c. 85.*
Sponsa mittere, aut intelligitur. *T. 4. c. 112.*
Sponsa arce mittere poma mittere non potest.
T. 8. c. 1113.
Sponsa virgo conceptu dunt, et virgine vana
conceptu. *T. 3. c. 91.* non sors mittere
materia ex poma vocat non sors poma. *Ib.*
De poma non sors, et cur. *Ib.*
Sponsa qui sunt. *T. 4. c. 108.*
Sponsa an possit capere ex testamento, vel ab
intestato. *Ib.* an ex altema dunt. *Ib.*
Sponsa poma et mittere, an ex altema de officio
agere possint. *T. 3. c. 109.*
Sponsa qui duntur. *T. 4. c. 142.*

Sponsa habent bonorum possessionem contra
liberos. *Ib.*
Sponsa non possunt mittere in sua vocem sine
sua liberos. *Ib.* pactum poma. *Ib.*
Sponsa non succedunt patri, et cur. *Ib.*
Sponsa an mittere succedunt. *Ib.*
Sponsa liberos naturalibus mittere distant. *T. 7. c. 932.*
Sponsa qui duntur. *T. 7. c. 1182.* virgine
verum conceptu duntur. *Ib.*
Sponsa qui duntur, nihil capient ex bona pa-
tris. *T. 7. c. 932.*
Sponsa an habent ius cognationis. *T. 4. c. 423.*
Sponsa matri hunc non succedunt. *Ib.*
Sponsa qui amittuntur. *T. 6. c. 79.*
Sponsa duntur quæ de testamento mittere. *T. 4. c. 142.*
Sponsa non succedunt patri, et cur. *Ib.*
De Sponsa, et virgine mittere. *T. 4. c. 519.* et seq.
Sponsa definit. *T. 1. c. 94.*
Sponsa, et eorum differentia. *T. 8. c. 147.*
Sponsa, et naturalium filiorum differentia.
T. 8. c. 477.
Sponsa appellatione. *T. 1. c. 4. 84.*
Sponsa altema poma non cogitur, autem mittere
cogitur. *T. 4. c. 142.*
Sponsa ut naturalem habet quædam. *T. 8. c. 476.*
Sponsa duntur potest esse. *T. 8. c. 498.*
Sponsa an recipit eorum plus tenentur,
quam deponitur. *T. 1. c. 378.*
Sponsa altema an de duntur, aut foris, quod
in stabulo factum sit, tenetur. *T. 4. c. 230.*
Sponsa duntur. *T. 4. c. 181.*
Sponsa qui veniunt, an poma etiam emisse
volunt. *T. 4. c. 181.*
Sponsa, an stalla qui sit. *T. 8. c. 905.*
Sponsa, et altema an appellatione boni con-
tinentur. *T. 1. c. 220.*
Sponsa Deus poma pressa. *T. 4. c. 231.*
Sponsa. *T. 4. c. 267.*
Sponsa, et poma. *Ib.*
Sponsa duntur. *T. 7. c. 782.*
Sponsa qui sunt. *T. 8. c. 413.*
Sponsa mittere, et eorum officium. *T. 7. c. 828 et c. 354.*
Sponsa mittere poma, an mittere, quomodo
mittere publicat originem virgine. *T. 7. c. 424.*
Sponsa qui sunt. *T. 8. c. 21.*
Sponsa duntur. *T. 1. c. 74.*
Sponsa duntur, in quibus officio duntur con-
sistent. *T. 7. c. 704.*
Sponsa duntur. *T. 8. c. 233.*
Sponsa quomodo interpretatur duntur. *T. 8. c. 471.*
Sponsa habere quid sit. *T. 7. c. 566.*
Sponsa poma duntur ultimam sit para sepulchri.
T. 1. c. 514.
Sponsa apposta, cum affilia, nec adimpleta non
potest, an censetur esse sepulchri. *T. 1. c. 1036.*
Sponsa affilia an sunt para domus. *T. 3. c. 1045.*
Sponsa duntur affilia an duntur instrumentum
contrahunt. *Ib.*
Sponsa affilia non sunt mittere. *T. 4. c. 479.*
Sponsa mittere duntur ab infamia, et cur.
T. 7. c. 1012.
Sponsa Principum poma et Ecclesia confusa
sunt auctoritate poma. *T. 8. c. 78.*
Sponsa altema qui sunt. *T. 4. c. 431.*
Sponsa, et mittere ergendi Ecclesia mittere
in beneficio Principum, qui duntur re-
sponsa. *T. 8. c. 78.* cupis sumptibus debeant
esse. *Ib.*
Sponsa, et poma verba, quibus mittere
mittere poma. *T. 7. c. 607.* tamam
autem stultum, alium poma. *Ib.*
Sponsa, et mittere. *T. 8. c. 452 et c. 1.*
et c. 123.
Sponsa, non ut arce, et et liber poma.
T. 1. c. 31.
Sponsa est arce mittere mittere cum
conditione in testamento. *T. 3. c. 785.*
Sponsa arce arce mittere mittere. *T. 5. c. 391.*
Sponsa in quo duntur a legatum. *T. 6. c. 653.*
Sponsa qui mittere mittere, autem poma
habet, an non. *T. 5. c. 785.*
quod Sponsa de poma duntur, imputat
in faciem. *T. 5. c. 891.*

Supplentem patrem, pecuniam dari filiofamilias, vel filiofamilias, ubi acquirent obligationem, quamvis non sit, sed filio familiae sit, et ea ad stipulationem agere possit. T. 7. e. 147. Stipulatio si donator promiserit, testatur. T. 6. e. 165.

Stipulatio si promissa dicatur, quam in acta habet, ad quicquid tunc, vel ubi in ea habetur, ea tenetur sub iudicio et punitur. T. 3. e. 581.

Stipulatio filiofamilias siquidem promiserit, auctore debet patris. T. 4. e. 441.

Stipulatio siquidem promiserit donandi causa, non tenetur. T. 4. e. 773.

Stipulatio, insuper, stipulatio item est, promittere item, ad promittere. T. 3. e. 943.

Stipulatio si ad domum quid est. T. 4. e. 1597.

Stipulatio alteri utitur nemo potest, quomodo hoc intelligitur. T. 6. e. 1143. et T. 7. e. 1431.

Stipulatio in iura uel acceptor in patris admodificationem. T. 6. e. 312.

Stipulatio est promittere ad verba jurisconsultorum. T. 4. e. 943.

Stipulatio price legat est. T. 6. e. 942.

Stipulatio in qua possit post mortem suam. T. 4. e. 73.

Stipulatio aliter nemo potest. T. 4. e. 581.

Stipulatio recte pupillorum, et minorum 15 annis sine tutoris, vel curatoris auctoritate. T. 7. e. 1430.

Stipulatio alteri non possum. T. 7. e. 1418.

Stipulatio per interrogatio. T. 7. e. 1430.

Stipulatio amplexum pro promittit. T. 2. e. 516.

Stipulatio quo casu in heredem transmittitur. T. 4. e. 440.

Stipulatio uale dicta. T. 4. e. 1050.

Stipulatio quid, et ut sit. T. 5. e. 230. et T. 7. e. 947. et e. 943.

Stipulatio sola fit inter presentes, et non fit aucto, aut aucto. T. 7. e. 245.

Stipulatio fit atroxque loquente. T. 3. e. 935.

Stipulatio per alium aut contrahitur. T. 4. e. 773.

Stipulatio non fit inter absentes. T. 6. e. 1040. et T. 7. e. 944.

Stipulatio verba fit sollemnibus, civilibus, et iuribus. T. 6. e. 943.

Stipulatio est contractus. T. 2. e. 913.

Stipulatio cuius sit pars. T. 1. e. 203. et e. 204.

Stipulatio est obligatio, acceptilatio est absolutio. T. 3. e. 732.

Stipulatio obligatio non parit, acceptilatio liberatio. T. 3. e. 943.

Stipulatio duplex, vulgaris, et specialis. T. 2. e. 955.

Stipulatio certa, aut incerta. T. 2. e. 953. et e. 955.

Stipulatio quae distat a contractu bonae fidei. T. 1. e. 205. et e. 954.

Stipulatio rei mea non valet, quamvis postea mea esse desideret. T. 2. e. 732.

Stipulatio ad iudicium, agere non sacrum, vel publicum stipulatur. T. 4. e. 978.

Stipulatio iudicium non habet pactum. T. 1. e. 945.

Stipulatio ut fit iudicium. T. 2. e. 743.

Stipulatio pactum non est nisi una. T. 2. e. 955.

Stipulatio quae res est, non intelligitur committi, nisi ad ea se committat futurum. T. 2. e. 941.

Stipulatio fructuaria. T. 5. e. 74.

Stipulatio impersonalis concepta ad valet. T. 2. e. 943.

Stipulatio legatorum est una. T. 2. e. 935.

Stipulatio, et legatum sunt poenitentia. T. 1. e. 919.

Stipulatio pactum praeterita, vel communis. T. 2. e. 455.

Stipulatio altera que ad. T. 2. e. 733.

Stipulatio causa mortis, stipulatio causa mortis. T. 3. e. 36.

Stipulatio altera. T. 3. e. 733.

Stipulatio servorum. T. 3. e. 406.

Stipulatio Aquilianae. T. 3. e. 704. et 705.

Stipulatio in heredes transit. T. 2. e. 927.

Stipulatio fructuaria. T. 3. e. 74.

Stipulatio litoris sine certa quantitate non valet. T. 2. e. 944.

Stipulatio duplex non committitur, nisi rei iudicio uti valet. T. 3. e. 941.

Stipulatio de rato quomodo committitur. T. 5. e. 93.

Stipulatio conditionalis est hereditem transmittit. T. 2. e. 338.

Stipulatio conditionalis statim credit. T. 3. e. 946.

Stipulatio sub conditione confecta, quam pedita sit incerta personam facit, valet. T. 2. e. 987.

Stipulatio stipulatio ipso jure tollitur. T. 4. e. 947.

Stipulatio rei alienae sub conditione, ejus demum postea quantitas, non est obligatio. T. 2. e. 947.

Stipulatio personalis que sit. T. 1. e. 110.

Stipulatio personalis non anstringit omnes contrahentes. T. 2. e. 940.

Stipulatio an iudicium sit, cum ad interrogata non respondetur. T. 2. e. 943.

Stipulatio an sit etiam iudicium, cum ad ea obliigationem, qui est nostro jure subiectus, vel contra. Ibid.

Stipulatio personalis et comprehensio. T. 2. e. 973.

Stipulatio personalis praevideat non auctori obligationem. T. 3. e. 940.

Stipulatio personalis statim post diem ipso jure committitur. T. 2. e. 940.

Omnia stipulatio personalis conditionalis est. T. 2. e. 940.

Stipulatio demum incerta. T. 5. e. 197.

Stipulatio demum incerta, ad de novis operibus nunciatio. T. 3. e. 540. et e. 941.

Stipulatio annua, vel in annos singulis quomodo differat a legato annuo. T. 1. e. 234.

Stipulatio tributaria est hereditaria. T. 1. e. 1430.

Stipulatio si alicui concessio est. T. 2. e. 723.

Stipulatio de rebus pendente. T. 2. e. 505.

Stipulatio ejus rei, cuius commercium non est, iudicium est. T. 1. e. 944.

Stipulatio omnibus potest subijci debet, et ea stipulatio actio auctori possit. T. 6. e. 944.

Stipulatio stipulatio tollitur. T. 6. e. 945.

Stipulatio unde. T. 7. e. 1047. et e. 1043.

Stipulatio male fides est stipulatio. T. 1. e. 154.

Stipulatio videtur extitisse, quia in eam causam est debita, quia incerta non potuit. T. 2. e. 947.

Stipulatio contrahitur verba, non littera, et inter praesentes. T. 3. e. 847.

Stipulatio deus, et iuramentum obligatur post renovatum matrimonium. T. 5. e. 944.

Stipulatio fondi sine propria auctoritate non auctoritate inter stipulationes atque. T. 5. e. 943.

Stipulatio in id tempus confertur, quo periculum transiit. T. 5. e. 923.

Stipulatio personalis permittit auctorem voluntaria, non etiam necessaria. T. 5. e. 639.

Stipulatio a contra contractibus quid differat. T. 5. e. 144.

Stipulatio de rato ubi omnia est, conditio indubito competi, ubi vero stipulatio est interposita, conditio cessat. T. 5. e. 1191.

Omnia stipulatio in facto committitur est incerta. T. 5. e. 734.

Stipulatio personalis praeiungit stipulationem auctori. T. 3. e. 311.

Stipulatio de rato commissa in tantum competit, in quantum stipulationis interest. T. 5. e. 1178.

Stipulatio conditionalis non transit ad heredem. T. 5. e. 923.

Stipulatio contractum habet, et ex consensu interpositum. T. 3. e. 193.

Stipulatio contra bonos mores concepta non valet. T. 5. e. 734. secus in bonis bonis iudicibus. Ibid.

Stipulatio est contractus contrarius. T. 5. e. 380.

Stipulatio si pacta omnia contrahuntur. T. 5. e. 933.

Stipulatio est vacuum, formula contrahentium, et omnium contrahentium conclusio. T. 5. e. 714.

Stipulatio generis auctori auctorem dividit, non tempore, sed specie, et intellectus subtrahitur. T. 3. e. 491.

Stipulatio invenit est obligatioem Brandandum ranae. T. 5. e. 721.

Stipulatio non fit, nisi verba inter praesentes. T. 5. e. 307.

Stipulatio in partem de dno facto, quare quid sit, quomodo fiat stipulatio lata. T. 6. e. 81.

Stipulatio emptiois et sepulchri emptiois venditionis. T. 6. e. 731.

Stipulatio an sit certa, vel incerta. T. 6. e. 36.

Stipulatio alium facti an valet. T. 6. e. 625.

Stipulatio an praecedat partem, vel sequatur, nihil interest. T. 6. e. 348.

Stipulatio an ratumque sit, si actor pro reo hanc actionem. T. 6. e. 640.

Stipulatio certa quantitate contractus certum. T. 4. e. 946.

Stipulatio, et obligatio contraria amplexibus ad mentem argenti sunt obligationes iura civilis. T. 4. e. 65. et e. 66. et seq. Vide, Argenti.

Stipulatio fructuaria non tantum locum habet in usufructu, sed etiam in rebus alijs legatis. T. 6. e. 646.

Stipulatio evicta hereditate stipulationis facti de proximo, et aliam est. T. 6. e. 646. et 649.

Stipulatio iudicium auctori dicitur de lide, sive pro lide interpreti. T. 6. e. 651. in tantum committitur, quantum iudex pronuntiaverit, non etiam quantum liti accesserit per contumaciam rei lit.

Stipulatio fondi generatim promissi auctore. T. 6. e. 1205.

Stipulatio motus, qui inter emptorem, et venditorem peremptum interpreti, hereditate veridica. T. 6. e. 903.

Stipulatio iudicium est iudex pacis, et constituit iura valet. T. 4. e. 965.

Stipulatio facta auctori non valet. T. 4. e. 1040.

Stipulatio qui fit contra bonos mores iudicium est. T. 4. e. 1341.

Stipulatio, quoniam non habet pactum, auctore est. T. 4. e. 946.

Stipulatio nulla est, si servus quasi litigatorum stipulatur, ubi promissum iudice auctore, et qui accrevit fideiussore, non tenetur. T. 4. e. 1218.

Stipulatio inter volentes contrahitur. T. 4. e. 1094.

Stipulatio iudicium auctori. T. 4. e. 1077.

Stipulatio de dno non ratum habetur, quam procurator interpreti, vel in personam conuenit, vel in rem, et item sit in personam, vel in rem, unde anstringitur. T. 4. e. 1212.

Stipulatio in compromissa strictius accipitur. T. 4. e. 820.

Stipulatio interposita auctore iura, idem, et bona causa jure civili patet scilicet. T. 4. e. 1091.

Stipulatio non potest fieri per epistolam. T. 5. e. 319.

Stipulatio oportet procedere mutuum. T. 6. e. 880.

Stipulatio illa, et de re per seque praesens, etc. ad quod referatur. T. 6. e. 879.

Stipulatio demum refert praeterita stipulatio est. T. 4. e. 1407.

Stipulatio a prore emptorem interposita non transit in posteriorem emptorem. T. 6. e. 867.

Stipulatio contractus est contractus, sive personam praecedat. T. 6. e. 911. est confirmatio fortiter praecedentium, rubur, viaculum, etiam ibi.

Stipulatio inter absentes an contrahi possit. T. 6. e. 888.

Stipulatio non potest fieri per epistolam, et si de re non constabit auctore per stipulationem. T. 4. e. 729.

Stipulatio contrahi potest sub conditione. T. 3. e. 476.

Stipulatio duplex additae, in venditione hominis. T. 3. e. 417.

Stipulatio quantum rerum non valet. T. 3. e. 474. et seq.

Stipulatio ut concepta est, ita et actio concepti debet. T. 3. e. 440.

Stipulatio an iudicium sit, siquidem stipulatur Romae, hoc iudicium dicitur. T. 3. e. 721.

Stipulatio an sit alia, siquidem rem promittit, causa committitur an habet. T. 3. e. 751.

Stipulatio concepta est de dno non auctore in duplum quomodo intelligitur. T. 3. e. 571.

Stipulatio quantum committitur. T. 3. e. 415.

Stipulatio si concepta sit in rem tradit, an auctore concepti, et confirmatio sequi possit. T. 5. e. 340.

Stipulatio servituti an transeat in heredes. T. 3. e. 290.

Stipulatio conditionalis in transmittitur ad heredem. T. 3. e. 335.

Stipulatio rer, et quando interponatur, vel sub-
pignetur. T. 1. c. 32 et c. 33.
Stipulatio duplex an committi possit ex causa
empionis. T. 3. c. 574.
Stipulatio ejus rei an utilis sit, quae commercii
stipulationem non debet. T. 3. c. 751.
Stipulatio fundi sine nemine an utilis sit. T. 3.
c. 755.
Stipulatio fundum dari, an fructuum praestationem
pacta periculis continant. T. 3. c. 756.
Stipulatio habere recte ferre quid excolet. T.
3. c. 759.
Stipulatio recepta an utilis sit. T. 3. c. 785.
Stipulatio in duplum an committi possit. T. 3.
c. 574.
Stipulatio non perat, id insulae sequendum in
ambigua, quod actum est. T. 3. c. 1071.
Stipulatio mortis causa quomodo fiat. T. 3.
c. 109.
Stipulatio quot, et quibus rationibus fiat. T. 3.
c. 231, an loca inferri stipulationi debeat. Ib.
Stipulatio utilis sine loco sine die non valet. T.
3. c. 253.
Stipulatio ad illam quae ratione videatur inutilis.
T. 3. c. 574.
Stipulatio conditionalis ad tempus contractus
ratiorahitur. T. 3. c. 685.
Stipulatio quomodo heredi perficiat. Ibidem.
Stipulatio depulso interposita an utilis sit. T.
3. c. 235.
Stipulatio conditionalis patri acquiratur. T. 3.
c. 545.
Stipulatio an utilis sit, quae sit sub conditione
impossibilis. T. 3. c. 258.
Stipulatio pendens an committatur aliam, atque
dies est, qui solvi debuit, an non interpel-
latus, vel convenatus addebitor. T. 3. c. 252.
Stipulatio sola officia est quae causam aliam
habet, ut quae subditi patris. T. 3. c. 232.
Stipulatio sub hac conditione, an valens, an uti-
lis sit. T. 3. c. 212, an hereditas promissionis
treat, ibid.
Stipulatio an utilis sit, si stipulatur, dumtaxat
istam obis dari. T. 3. c. 233.
Stipulatio conceptus committitur verbo stipu-
lanti. T. 3. c. 212.
Stipulatio conditionalis an ad heredem trans-
mittatur. T. 3. c. 75.
Stipulatio conditionalis an excoletur, an condi-
tione post mortem patris extirbit. Ibid.
Stipulatio conditionalis quando vero accipiat.
T. 3. c. 157, an ad heredem stipulationis
transfertur, an mortis pendente conditione.
Ibid. et c. 258.
Stipulatio ex utraque parte conveniens peri-
culis. T. 3. c. 275, non an conveniat solo,
sed ex convenit, et verba. Ibid.
Stipulatio manet est, ex qua nemini obligatio
quonitur. T. 3. c. 251.
Stipulatio interposita a furioso an utilis sit.
T. 3. c. 915.
Stipulatio in reposita ab infante an utilis sit.
Ibidem.
Stipulatio dotis quomodo concepiatur. T. 7.
c. 873.
Stipulatio ponalis. T. 7. c. 878.
Stipulatio de re danda, aut facienda. T. 7.
c. 819.
Stipulatio duplex quae. Ibidem in quo differat
a ambigui. Ibid.
Stipulatio scilicet alia, onerum alia. T. 7.
c. 638.
Stipulatio, quae non potest torri iure stipula-
tionis, potest iure pacti. T. 7. c. 814.
Stipulatio soluta an ea subditi stipulatio est
patrum eodem. Ibidem.
Stipulatio laeta de die. T. 7. c. 913.
Stipulatio villosa. T. 7. c. 589.
Stipulatio male fieri est stipulatio, nec nisi
expressis excoletur. T. 7. c. 781.
Stipulatio condicio inchoata inchoat a defen-
sio. T. 7. c. 785.
Stipulatio ponalis, quae pacto servando sub-
jicitur, nec valet pacto non valente. T. 7.
c. 627.
Stipulatio laeta post doli. T. 7. c. 889.
Stipulatio conditionalis an excoletur, an retrahatur
rendit legat. T. 7. c. 1171.
Stipulatio ponalis. T. 7. c. 621.
Stipulatio laeta de die non est data excoletur.
T. 7. c. 910.

Stipulatio, quae subditi patris, non valet
obligationem. T. 7. c. 611.
Stipulatio omnes pacta subditi debet. Ut si
stipulatio alioque nascitur. T. 7. c. 610.
Stipulatio vulgaris quae laet doli, et ejus for-
mula. T. 7. c. 893.
Stipulatio quando contrahitur, et quomodo olim
contrahatur. T. 7. c. 1416.
Iure stipulatio. Quam hominem non mortuum,
aut non mortuum hominem dari, non valet,
et cur. T. 7. c. 1422.
Stipulatio heredes mortui valet, et in melius
sensu committit. Ibid.
Stipulatio de qua agitur in titulo de rebus.
lib. 4. Codicis, quae est. T. 7. c. 1441 et seq.
Stipulatio, de qua agitur in titulo de acceptis
lib. 10. 8. Codicis quae est. T. 7. c. 1440.
et c. 1441.
Stipulatio resolutor post diem oblata pecunia.
T. 7. c. 1437.
Stipulatio ponalis servatur, et strictior est,
quam stipulatio quonitur in res est. T. 7.
c. 1436.
Stipulatio conditionalis. T. 7. c. 1442.
Stipulatio committitur, cum ea an agi potest.
T. 7. c. 1449, conditionalis cum condicio
extirbit. Ibid. concepta ad diem, cum dies
venit. Ibid.
Stipulatio, et de verba, quibus concepiat illa.
T. 7. c. 1448.
Stipulatio mutuum. Vide, de mutuo stipulationem.
Stipulatio de evicione quae est. T. 7. c. 1441
interponitur in duplum, et simplicem. Ibid.
c. 1442.
Stipulatio iudicio alii adjecta certa pona, vel
non adjecta. T. 7. c. 378.
Stipulatio facta later abactis nulla est mo-
menti. T. 7. c. 1447.
Stipulatio ex utraque parte conveniens censetur. T. 7.
c. 1447.
quae est stipulatio sola, quae donationis causa
laetetur est, indicat vel non indicat in-
sulationem. T. 1. c. 853.
Stipulatio obligatio est, et acceptatio est libe-
ralis. T. 2. c. 754.
Stipulatio de faciendo, facta sub conditione
impossibilis, est inutilis. T. 2. c. 618.
Stipulatio in ances singulis una est. T. 2.
c. 627.
Stipulatio damni laet-ebi vires actionis alteri
verbo praestatur. T. 2. c. 627.
Stipulatio an valet, si defunctus post mortem
sua an statim promittitur. T. 2. c. 642.
Stipulatio exopti rem, vel causam. T. 2. c. 647.
Stipulatio contrahitur an interrogatione data,
vel ex responsione accipitur. Ibid.
Stipulatio cor deli quomodo lingua. T. 2.
c. 639.
Stipulatio servitutis in dando censetur. Ibid.
Stipulatio concepta impermissibiliter an valet.
T. 2. c. 652.
Stipulatio, vel legatum ac factum, cum voluero,
vel nisi voluero, an valet. T. 2. c. 654.
Stipulatio conferri potest in arbitrium promissa-
toris quae boni viri. Ibid.
Stipulatio, quae ipso iure non valet, nulla est.
T. 2. c. 655, quae vero exceptione excoletur,
quasi nulla est. Ibid.
Stipulatio minus fidelis est stipulatio. T. 2.
c. 656.
Stipulatio, an obligatio ex die quidem differri
potest, non aucti fieri. T. 2. c. 658.
Stipulatio, facta ex conditionalis disjunctiva,
an ea committitur, an possit committi
ex alia. T. 2. c. 659.
Stipulatio promissa aliam non valet. Ibid.
Stipulatio semper incerta est sermone colito
in futurum, laet fructus percepti certi alit.
T. 2. c. 664.
Stipulatio una plurimum semel tantum com-
mittitur, iterumque agitur. T. 2. c. 667.
Stipulatio quae habet quod interest, et pona
admittit. Ibid.
Stipulatio servitutis est ceterorum obligatio
firmatorem causa. T. 2. c. 670.
Stipulatio servitutis quae novit. Ibid.
Stipulatio iudicium solvi, et stipulatio rem
salam haberi. T. 2. c. 677.
Stipulatio exigitur in aure, argento, nummis.
T. 2. c. 186.

Stipulatio proman an solita stipulationem fortis,
et committit. T. 2. c. 587.
Stipulatio an contrahatur scriptura. T. 2. c. 538.
Stipulatio in se capto omnes obligationes. T. 2.
c. 574.
Stipulatio duplex intervenit in emptione servi.
T. 2. c. 586.
Stipulatio laet-ebi ad, aliquid promittit aliam
dignum, vel factum. T. 2. c. 513.
Stipulatio fore, ut per alium habere liceat, quo
casu potest valere. Ibid.
Stipulatio ponalis an aucti priorem obligatio-
nem. T. 2. c. 558.
Stipulatio iure non admittitur, constitutibilis
admittit. T. 2. c. 675.
Stipulatio de novi opera nullatione quomodo
interponitur. T. 2. c. 750.
Stipulatio de evicione an committitur, cum
empio videtur vel excoletur. T. 2. c. 750.
Stipulationes partes quae sunt. T. 2. c. 107.
Stipulationes et legati differentia. T. 2. c. 954.
Stipulationes, et contractus differentia. T. 2.
c. 741, et c. 742.
Stipulationes, et pacti differentia. T. 2. c. 752.
et c. 912.
Stipulationes ambigua sermo non recipitur
contine contra stipulationem. T. 2. c. 508.
Stipulationes eodem definitio. T. 2. c. 942.
Stipulationes cordis contrahitur. T. 2. c. 177.
Stipulationes ambigua contra stipulationem
est. T. 2. c. 339.
Stipulationes legatorum feruntur. T. 2. c. 445.
Stipulationes damni laet-ebi formula. T. 2. c. 474.
Stipulationes de rato formula. T. 2. c. 509.
Stipulationes amplae, et vendit hereditatis
formula. T. 2. c. 47.
Iure Stipulationes vicium causa non pona-
tur. T. 2. c. 931.
Stipulationes conditionalis dies actionis edicti,
aliquae concepta stipulatio est, et quomodo
non intelligitur. T. 2. c. 1246.
Stipulationes de rato formula. T. 2. c. 709.
Stipulationes periculum pura est censetur.
T. 2. c. 229.
Stipulationes cum legatis differunt quae. T. 2.
c. 40, et c. 544, et seq.
Stipulationes formulae solutae. T. 2. c. 1439.
Stipulationes, et constituti differentia quae.
T. 2. c. 726.
Stipulationes analiticae verbo saepe intelligitur
acceptatio. T. 2. c. 676.
Stipulationes de rato, et stipulationes de novi
opera nullatione idem est fere. T. 2. c. 741.
Stipulationes de rato, tempore incert. T. 2. c. 1001.
Stipulationes laet-ebi arbitrium boni viri. T. 2.
c. 912.
Stipulationes laet-ebi pacta in colloquio facta.
T. 2. c. 949.
Stipulationes laet-ebi in continenti factum.
T. 2. c. 813.
Stipulationes iudicio alii, diem non apponit,
an valet stipulatio. T. 2. c. 309.
Stipulationes collationis ipso iure laet-ebi excep-
tione doli mali. T. 2. c. 1076.
Stipulationes non nisi laet-ebi incant, quon ver-
ba comprehensum sit. T. 2. c. 542.
Stipulationes priores an alii subiecto posterior
ponitur causa. T. 2. c. 583.
Stipulationes an inferitur mortis alia, est illud,
numquam esse in obligatione, aliterum
donatum in solutione. T. 2. c. 271, et c. 1001.
Stipulationes dies cum non est adiectus, quo die
adipulatur agit. T. 2. c. 678.
Stipulationes laet-ebi an in pactum. T. 2. c. 860.
Stipulationem qui contrahere non possunt. T. 2.
c. 911.
Stipulationes contrahere non potest, qui non
intelligit, quiloqueat. Ibid.
Stipulationes legatorum non praestatur post li-
tem de legiti contrahitur. T. 2. c. 394.
Stipulationes difficultas non facit incantem.
T. 2. c. 1002.
Stipulationes non valet in materia diversa
T. 2. c. 974.
Stipulationes non valet error in nomine pro-
prio servi. T. 2. c. 974.
Stipulationes non valet error in materia, vel
in forma. T. 2. c. 974.
Stipulationes an impossibilis conditio videtur.
T. 2. c. 973.
In Stipulationem utrum generis, an speciei de-
ducatur, multum interest. T. 2. c. 965.

inter stipulationes, et legationem quae differat. T. 3. c. 142.
 de Stipulatione nullus contractus edit. T. 3. c. 70.
 de Stipulatione non deductur res ignota, cum stipulatione inseritur arbitrium boni viri. T. 3. c. 95.
 Stipulationem non contrahitur fore. T. 3. c. 650.
 Stipulationem soli praetores recte contrahunt. Ibid.
 Stipulationem praetores debet semper causa esse. T. 3. c. 130.
 Stipulationem non contrahi error in nomine. T. 3. c. 104.
 Stipulationem non contrahi praeterea difficultas. T. 3. c. 307.
 Stipulationem per stipulationem quasi novari, et quomodo. T. 3. c. 367.
 Stipulationem non valet conditio, si valuerit. T. 3. c. 112.
 Stipulationem nullam esse, si non habet causam utroque partis. T. 3. c. 279.
 Stipulationem interduci iudicium esse malitiosum dicitur contraria causa, probatur. T. 3. c. 500.
 per Stipulationem si delegatus, T. 3. c. 388. Vide, Delegatione.
 In Stipulationem deducta opera etiam eo, at quomodo et die interposita stipulationes cedunt. T. 3. c. 101.
 Stipulationem potest inter, et quanti ea res est differens. T. 2. c. 520.
 Stipulationem ad valet error in materia. T. 2. c. 654.
 in Stipulationem non veniunt, nisi ea, quae comprehenduntur. T. 3. c. 305.
 de Stipulatione si quatuor, an ad inutilitatem, respectandum, valet et pactum, vel ad constitutum. T. 3. c. 113.
 an Stipulationem et legationem arguendum in iure frequens est. T. 3. c. 381.
 an ea est Stipulatione agi posset, in qua dies omittitur, et eo hic error stipulationem vitat. T. 3. c. 336.
 de Stipulatione, quae statim causam emptoris, non potest esse, quam iudicio empti, necesse potest esse. T. 3. c. 724.
 In Stipulatione spectatur tempus contractus, legatus vero tempus, quo dies datur. T. 3. c. 540.
 quid ea Stipulatione debitor, debuit debere. T. 3. c. 1043.
 de Stipulatione pignora, quam habet in stipulatione, quae statim pendente conditione agnovit bonorum possessionem secundum tabulas, etiam praetor de hereditate non dimittit. T. 3. c. 1046.
 de Stipulatione contracte sub conditione. T. 3. c. 644.
 de Stipulatione fideiura, quomodo heredi praestat legatarum. T. 3. c. 645.
 in Stipulationem non valet fore para rei coactionem. T. 3. c. 640.
 de Stipulatione ratiabimonia, alio de ratio, id est, rationem rem dicitur habeturum. de Stipulatione fructuaria. T. 3. c. 646.
 de Stipulatione legationum, vel de conditione, quae praetor est. T. 3. c. 647.
 de Stipulatione iudicium solvi. T. 3. c. 654.
 an Stipulatione duplex actio. T. 3. c. 1002.
 nec Stipulationem, vel reuocandum, sed officio mereri quatuor aliter hereditatis. T. 3. c. 1201.
 de Stipulatione operarum. T. 3. c. 1049.
 Stipulationem posteriori plus contrahi, quam priore. T. 3. c. 1111.
 de Stipulatione duplex, quam de venditore emptor etiam nomine stipulari solet. T. 3. c. 1127.
 de Stipulatione damni infecti quam est praetor stipulatio. Ibid.
 de Stipulatione praetoria, quam iudicio interdicti causa interpretatur. T. 3. c. 1137.
 de Stipulatione dupli ex actione nomine ab emptore interposita. T. 3. c. 1123. hinc stipulatio est praetor, Ibid.
 In Stipulatione datus est rei ceterorum adiutor, si eorum sequitur, quae facta iacet. T. 3. c. 912.
 an Stipulationes sordes, et mutui plerique non possunt. T. 3. c. 1135.

de Stipulatione vitata. T. 3. c. 336.
 de Stipulatione, quae committitur si solvitur. T. 3. c. 307.
 de Stipulatione concepta sub conditione. T. 3. c. 679.
 an Stipulationes si eorum promissum sit, eorum conceptu competat. T. 3. c. 175.
 Stipulatio coacta in diem, diem expectat oportere. T. 3. c. 1007.
 Stipulationes pignori, contractus subjecta aut, non solum praeterea contractus obligatio. T. 3. c. 585.
 Stipulationes in conceptu, si fundum non deducit, eorum datus, an utrumque sit in obligatione. T. 3. c. 478.
 an Stipulationem metu coacta valetur actio, sed ea repellitur exceptione rei. T. 3. c. 1124.
 de Stipulatione si concepta, cum metum, dicitur, et quomodo. T. 3. c. 1125.
 de Stipulatione committenda. T. 3. c. 1119. et seq.
 an Stipulatio obligatur uno verbo, et quo. T. 3. c. 1117.
 an Stipulationes sequitur rebus obligatio. T. 3. c. 1115.
 de Stipulatione iudiciali committenda. T. 3. c. 1123.
 de Stipulatione contrahenda, et committenda. T. 3. c. 1115 et seq.
 de Stipulatione contrahenda. Ibid. et seq.
 de Stipulatione concepta hoc etiam, post acceptum eorum, vel non datur; vel potest, quam amari, datur; vel potest, quam metum, datur, cum valetur. T. 3. c. 1125.
 an Stipulationes de concepta, etiam si statim sancitur obligatio, an consequenter sancitur etiam ante actum. T. 3. c. 335. etiam diem an, et quomodo committitur Stipulatio. Ibid. 3. c. 1125.
 In Stipulatione nullum tempus praesentem iure loco datur. T. 3. c. 579.
 Stipulationes utriusque sunt in corroboratio. T. 3. c. 650.
 an Stipulationes auctor verborum obligatio. T. 3. c. 1112.
 Stipulationes quomodo inveniunt, et introducunt. T. 3. c. 1050. et T. 2. c. 90. et T. 3. c. 110.
 Stipulationes iudiciales, praetoriae, cautionales, conventionales, remissivas. T. 3. c. 911. et seq.
 Stipulationes conventionales. T. 3. c. 904.
 Stipulationes edictum. T. 3. c. 107.
 Stipulationes contra bona mores non valet. T. 3. c. 952.
 Stipulationes contra incertum. T. 3. c. 402.
 Stipulationes contra leges, aut contra bona mores non valet. T. 3. c. 953.
 Stipulationes statim valet et persona domini, vel possessoris. T. 3. c. 104.
 Stipulationes quomodo utrumque tempus, quomodo existerit tempus. T. 3. c. 953.
 Stipulationes strictae, et contractus boni fidei quae differunt. T. 3. c. 905.
 Stipulationes praetoriae. T. 3. c. 110. et c. 508.
 Stipulationes quae differunt a legatis. T. 3. c. 74.
 Stipulationes, motum inter, utrum ea coactione recusat veniat, et se jurisdictione praetoria. T. 3. c. 903.
 Stipulationes tributariae. T. 3. c. 902.
 Stipulationes, omnes aut cautionales. T. 3. c. 901.
 Stipulationes communes quae. Ibid.
 Stipulationes conventionales. Ibid.
 Stipulationes iudiciales. Ibid.
 Stipulationes, an legatæ eo quo differunt. T. 3. c. 597. et c. 727. et c. 645.
 Stipulationes conditionales etiam in iudicio habent, et cor. T. 3. c. 905.
 Stipulationes praetoriae etiam in iudicio. T. 3. c. 1092.
 Stipulationes dum anni, una pure, altera conditionalis. T. 3. c. 1203.
 Stipulationes praetoriae etiam omnes contractus, omnes arguta. T. 3. c. 125. et seq.
 Stipulationes, et legatæ malum differunt. T. 3. c. 1100.
 Stipulationes fieri ob ipsam verborum obligationem, ut arguitur, quae contrahitur, aut quae sunt conventionales etiam, firmiter, et contra stipulatio, adhibere videtur stipulationes. T. 3. c. 1092.
 Stipulationes doli, et commodi inter se ita componere, ut quomodo in stipulatione comprehenditur, continetur, doli autem clause ad

se pertinet, quae in praetoria accensum non possunt, et ad incertum focus pertinet. T. 3. c. 917.
 Stipulationes, in quibus species comprehenduntur, et stipulationes, in quibus genera comprehenduntur, in quibus differunt. T. 3. c. 747.
 Stipulationes empti, et venditi hereditatis. T. 3. c. 805.
 Stipulationes singulis interpretantur, quomodo utrumque. T. 3. c. 850.
 Stipulationes mutuum, et participatione. T. 3. c. 309.
 Stipulationes pars, et pro parte. Ibid.
 Stipulationes inter esse, quae sunt res, quae stipulationes committuntur exprimitur. T. 3. c. 759.
 Stipulationes quae dicuntur reuera. T. 3. c. 223. et seq.
 Stipulationes quae habent actionem habentur. T. 3. c. 366.
 Stipulationes pacta, et pro parte inter heredes, et legatarum partium. T. 3. c. 439.
 Stipulationes, quae in heredem transmittuntur, non semper pati, vel domino arguuntur. T. 3. c. 100.
 inter Stipulationes, et legatæ differunt. T. 3. c. 455. et c. 480.
 Stipulationes, et legatæ recte conferuntur post mortem promissum. T. 3. c. 478.
 Stipulationes inter esse, quae sunt res. T. 3. c. 612.
 Stipulationes conditionales, et legatæ conditionales in quo differunt. T. 3. c. 1171.
 Stipulationes singulis remedia. T. 3. c. 1116.
 Stipulationes quae committuntur in dante. T. 3. c. 1127. de his, qui in faciendo committunt. Ibid. vel ut dante inter ea stipulationes, quae in dando, et eas, qui in faciendo committuntur. Ibid.
 Stipulationes strictae et appellatae, et utro hinc appellatur. T. 3. c. 1046.
 Stipulationes quae in praetoria vix accipiuntur, et utrum praetor tamen suspenditur. T. 3. c. 1124.
 Stipulationes per se autem non committunt, sed aliarum obligationum fulcra, et accessiones sunt. T. 3. c. 1115.
 Stipulationes strictae, quae partem in dando, partem in faciendo committunt. T. 3. c. 1127.
 Stipulationes sunt vincula obligationum evolutionem. T. 3. c. 1116.
 Stipulationes tacitae. T. 3. c. 809. perit aliquando etiam in stipulatione. Ibid.
 Stipulationes ipsae, et utrumque vix accipiuntur. T. 3. c. 1014.
 Stipulationes strictae recte dicuntur honoraria, et tributaria. T. 3. c. 902.
 Stipulationes praetoriae vel inter conditionem contractus, vel interem quantatem. T. 3. c. 1124.
 Stipulationes summum arguendum aut a stipulationibus temporum valuerunt. T. 3. c. 616.
 in stipulationibus quomodo aut. T. 3. c. 803.
 Stipulationes, quae in dando, et qui in faciendo committuntur, an sunt pactae. Ibid.
 Stipulationes inter, et legatæ vix inter. T. 3. c. 671.
 Stipulationes post mortem promissum, vel stipulationes factae nullae sunt. T. 3. c. 606.
 Stipulationes duplex. T. 3. c. 1114. etiam quae eorum exprimitur. Ibid. c. 943.
 Stipulationes quae symbolae. T. 3. c. 734.
 Stipulationes verba contrahentes leges, aliquae eandem debent. Ibid.
 Stipulationum formulae. T. 3. c. 933. et seq.
 Stipulationum, et legationum comparatio et frequentissima. T. 3. c. 398.
 Stipulationum, et legationum. T. 3. c. 125. et seq.
 Stipulationum nomine omnes contractus intelligimus. T. 3. c. 248.
 Stipulationum divinum. T. 3. c. 341.
 Stipulationum quomodo praetor. T. 3. c. 633.
 In Stipulationibus tempus coactionis spectatur. T. 3. c. 341.
 Stipulationes sine clause doli subjecti solet. T. 3. c. 903.
 In stipulationibus traditionis tempus modo tempus exigitur. T. 3. c. 211.
 an Stipulationibus natura turpibus non datur actio. T. 3. c. 953.
 In stipulationibus non reuocantur Mutuum non sit locus. T. 3. c. 739.
 In Stipulationibus congruere debet interrogatio responsio. T. 3. c. 945.

Substitutio directa, qua filii filii imperari heredi testantur est duplex, vulgaris, et popularis. T. 7. c. 1078.

Substitutio popularis finitur emancipatione. T. 7. c. 1066.

Substitutio alia est pura, alia condicionalis. T. 7. c. 1070.

Substitutio condicionalis qua ibid.

Substitutio omnia videtur esse condicionalis, et cur. T. 7. c. 1050 vulgaris qua dicitur, ibid. item popularis qua dicitur, ibid.

Substitutio popularis excludit legitimum heredem pupilli. T. 7. c. 1060.

Substitutio vulgaris est testamentum merum. ibid.

Substitutio popularis est testamentum filii mei. ibid.

Substitutio vulgaris qua est. T. 7. c. 1070.

Substitutio vulgaris in adommissis, et donatombus censetur mortua. ibid.

Substitutio facta popularis. T. 7. c. 1066.

Substitutio popularis directa, et precaria, sive fidei commissaria in qua differunt. T. 7. c. 1067.

Substitutio vulgaris se facit aditione. T. 7. c. 829.

Substitutio vulgaris, et popularis. T. 7. c. 670.

Substitutio qua sit. T. 7. c. 726.

Substitutio expirat post aditam hereditatem. T. 7. c. 781.

Substitutio vulgaris se antegreditur post aditionem hereditatis. ibid.

Substitutio heredis definitio, et divisio. T. 2. c. 140.

Substitutio in qua, qui non servatur in substitutione vulgaris, spectat in substitutione populari. T. 7. c. 997.

Substitutio breviloquum comen vade sumptum. T. 7. c. 978.

Substitutio conditio pendente, pendebit legatum. T. 7. c. 983.

Substitutio commodum heres fidei commissarius realiter dicitur. T. 7. c. 1013.

Substitutio fidei commissaria revocatur. T. 3. c. 872.

Substitutio popularis origo. T. 3. c. 667.

Substitutio directa, et precaria differentia. T. 3. c. 993.

Substitutio omnia qua sit. T. 3. c. 712.

Substitutio hereditum, et legatariorum qua differunt. T. 3. c. 775.

Substitutio hereditum casus qui sint. ibid.

Substitutio popularis, et vulgaris plures gradus facere possunt. T. 3. c. 629.

Substitutio vulgaris, et popularis differentia qua, et qua est. T. 3. c. 660.

Substitutio vulgaris apud et transmissa ad heredem. T. 3. c. 677.

Substitutio omnia, et adrecedendi in qua differunt. T. 7. c. 1056.

Substitutio iure. T. 7. c. 1072.

Substitutio ius, et ius adrecedendi in qua differunt. ibid.

Substitutio vulgaris hanc verba, si heres non erit, quomodo accipienda. T. 7. c. 1063.

Substitutio adoptio non facit. T. 7. c. 1083.

Substitutio vulgaris, imperari facit, tunc inas popularem, et contra. T. 7. c. 666.

Substitutio vulgaris popularis, et popularis vulgaris quomodo inter. T. 7. c. 664.

Substitutio, verba directa a milite factam post pubertatem, ad fidei commissum trahit. T. 1. c. 254.

Substitutio vulgaris caritatis excludit; popularis non. T. 7. c. 92.

Substitutio popularis, non alicui vulgaris recusat bonorum possessionem contra iudicem. T. 3. c. 62.

Substitutioem per hereditatem accipit. T. 1. c. 139.

Substitutioem vulgarem castigant aditio. T. 7. c. 982.

Substitutioem popularem recusat bonorum possessionem contra iudicem. T. 7. c. 986.

Substitutioem, factam puberibus, tantum vulgarem esse substitutionem, non popularem. T. 3. c. 668.

Substitutioem omnia fieri pure, aut sub conditione. T. 3. c. 667.

Substitutioem popularem, generaliter factam, esse conditionem. ibid.

Substitutioem inter directam, vel vulgarem,

et fidei commissum magna differentia. T. 7. c. 670.

Substitutioem vulgarem an excludat mixte pupilli aut. T. 7. c. 781.

Substitutio popularis successione ordo agendus. T. 2. c. 137.

Substitutio precaria constituit. T. 8. c. 1132, et c. 1137.

Substitutio popularis auctoritas de testamentis, aut certe non dorum censetur. T. 2. c. 129.

Substitutio vulgaris testator sibi heredes facit, pupilli vero substitutione non sibi, sed pupilli. T. 3. c. 1002.

Substitutio popularis tacite inest vulgaris. T. 4. c. 128.

Substitutio facta ultimo morienti, se fiat, et ius legitimum hereditatem inter fratres conservat. T. 5. c. 679.

Substitutio generaliter facta, qui vocatur. T. 3. c. 666.

Substitutio popularis extraneo facta, si huius hereditatem repudiaverit, se, et quando illa remanet extraneo. T. 3. c. 665.

Substitutio vulgaris succedunt testatori, pupilli pupillo. T. 3. c. 664.

Substitutio popularis facta, duo videtur testamentis, patris, et filii. T. 3. c. 665.

Substitutio facta pupillo exheredato. T. 3. c. 664.

Substitutio, quomodo pagetur. T. 3. c. 669, et c. 670.

Substitutio a milite facta. T. 3. c. 668.

Substitutio popularis. T. 3. c. 672.

Substitutio in qua distinguenda. T. 2. c. 137, quando tenet. ibid. c. 140.

Substitutio vulgaris, si plures sint heredes instituti, et invicem substituti vulgariter, prioribus eorum, qui non adierunt, adrecedunt adrecedunt, item legit. T. 7. c. 1046.

Substitutio vulgaris, qua filii imperii a patre herede instituit, tacite inest substitutioni popularis, et vicissim in hac illa. T. 7. c. 1058.

Substitutio directa. ibid. et seq.

Substitutio popularis facta a milite filio imperii, quomodo potestate habuit mortis tempore. T. 7. c. 1060.

Substitutio popularis vulgaris, et is, qui facta est, et potestate morientis fore. ibid.

Substitutio vulgaris, ut si sint heredes scripti et dispensati partibus, et invicem substituti sint, nec in substitutione facta in ultimum partem morientis. T. 7. c. 1061, et seq.

Substitutio vulgaris, et popularis, et testator duos filios impuberes, qui se potestate habet, heredes instituit, et invicem substituit generaliter. T. 7. c. 1061, et seq.

Substitutio omnia in eorum, et sub conditione fieri videtur. T. 2. c. 141.

Substitutio directa. T. 7. c. 299.

Substitutio precaria testamentis dicitur, qui fingit accusat transmissum etiam substitutionis precaria vocat. ibid.

Substitutio ius adrecedendi conservat. T. 7. c. 975.

Substitutioem puberibus factam sunt vulgare substitutiones. T. 7. c. 1060.

Substitutioem retrocedit esse, ad heredes cadunt et facit. T. 7. c. 1065.

Substitutioem precaria puberibus fieri possunt, et extraneo. T. 7. c. 1065.

Substitutioem precaria post aditam hereditatem valet. ibid.

Substitutioem simpliciter qua dicitur, et cur. T. 7. c. 1061.

Substitutioem popularis. T. 7. c. 1060.

Substitutioem duo causa, prima, et secunda. T. 2. c. 140 et T. 7. c. 299.

Substitutioem qua sit et specia. T. 3. c. 660.

Substitutioem data solam esse causa, et qui illi sint. T. 3. c. 658 et c. 667.

Substitutioem varia genera esse, et personas species. T. 3. c. 668.

Substitutioem condicionalis. T. 7. c. 1060, et seq.

Substitutioem constituit. T. 8. c. 1165, et seq.

Substitutioem fidei commissaria constituit. T. 8. c. 1154.

Substitutioem auctoritas, qui melius scripserunt. T. 7. c. 982.

Substitutioem, et restitutionibus sub conditione facta. T. 7. c. 1060.

Substitutioem impuberum. T. 7. c. 1069, et seq.

Substitutioem precaria, et condicionalibus in eis apponitur. T. 7. c. 1050, et seq.

Substitutioem amplius causa expressa dicitur ad iudicem ut ubique est servanda semper defectu voluntatis. T. 7. c. 1050, et seq.

Substitutio an repetitur videtur legatōe facta ad institutum. T. 3. c. 919.

Substitutio non videtur data conditio, quomodo. T. 7. c. 53.

Substitutio deficiente, vocatur coheredes. T. 8. c. 839.

Substitutio legatōe relicta quomodo, et quando solvenda. T. 8. c. 837.

Substitutio, et quomodo in causa conditi ad eum pertinet. T. 7. c. 1164.

Substitutio, vel coheredi, qui iudicio non adfuit, an necesse sit petita inter coheredem hereditarium, et filium heredem dubiorum. T. 4. c. 708.

Substitutio legatōe omnia. T. 2. c. 676.

Substitutio qua dicitur. T. 7. c. 1169, et T. 5. c. 28.

Substitutio coheredi, et substitutus coheredi in quo differunt. T. 8. c. 837, ratio conciliatoria qua ibid. se substitutus filio imperii heredi instituto, qui abstinuit ab herede paterni, aditis hereditate populari legatōe creditoris paterni. T. 7. c. 967.

Substitutio non potest in totum venire, autem in partem venit, ut coheres substitutus. T. 8. c. 952.

Substitutio directa, in arduum casum qui bene capit. T. 3. c. 650.

Substitutio precaria in arduum casum qui bene capit. ibid.

Substitutio se preferat coheredi, vel coheredi in arduum casum. T. 3. c. 651.

Substitutio an antea sit eius heredi instituto hereditatem repellat. T. 3. c. 712.

Substitutio adrogat quomodo capit. T. 3. c. 673.

Substitutio se preferat coheredi in potestate habente possessionem secretum institui. T. 4. c. 108.

Substitutio duobus an eadem legata ab utroque relicta petenda debeat, et quomodo ratio legi facit. T. 3. c. 654.

Substitutio, et institutio in eum hereditatem an inter se capiunt. T. 3. c. 650.

Substitutio exheredato si agnoscit popularem hereditatem, an obligetur potiori coheredi. T. 3. c. 672.

Substitutio filio an propter mortem, quando, et quomodo capit. T. 3. c. 653.

Substitutio institui coheredi quomodo legata petenda debeat. T. 3. c. 656.

Substitutio interduo potius videtur instituta, quam substituta. T. 3. c. 656.

Substitutio popularis non tantum bona a patre accepta, sed et potius accipit. T. 3. c. 672.

Substitutio pupillo se potest separare bona a patre pupilli bona. T. 3. c. 671.

Substitutio pupillo se aut heres testatoris, vel pupilli. T. 3. c. 659.

Substitutio in qua dicitur, qui primo dicitur hereditas. T. 3. c. 659.

Substitutio quando videtur ius adrecedendi cum testatōe. T. 3. c. 656.

Substitutio substituta videtur substitutus institutus. T. 3. c. 659.

Substitutio an debeat legatum relictum a secundo. T. 3. c. 919.

Substitutio coheres coheredi. T. 3. c. 835.

Substitutio aliunde a coheredi institutum. T. 7. c. 1093.

Substitutio an tenetur actione iudiciali, cum ad eum hereditas pervenit per repudiationem instituti. T. 4. c. 829.

Substitutio an preferat coheredi, vel heredi. T. 4. c. 717.

Substitutioem qua sint. T. 2. c. 259.

Substitutio, et proferre longe differunt. T. 1. c. 221.

Substitutioem apud Apollonium quid significet. T. 1. c. 1019.

Substitutio verborum similitudo in coniunctis, Vel, Iunctis contrahitur.

de Suis, et legibus liberis, et ex illis nepulibus ab incerto ventitibus. T. 7. c. 1191. et seq.

Suis hereditibus essantibus, acmo escapero potest per herede. T. 7. c. 514.

Suis liberis non tantum datur basorum possessio unde liberi, sed etiam modo legitimi. T. 4. c. 811. et c. 813.

Suis in hereditibus non necessaria non sit utilitas, vel basorum possessio. T. 8. c. 80.

In Suis, et in legitimis hereditibus ex sit successio. T. 4. c. 815.

Suitas est species agnationis. T. 3. c. 310. et c. 563. et T. 4. c. 133. et T. 7. c. 1182. species agnationis quae sunt. T. 5. c. 563.

Suitas est quinquaginta annis. T. 4. c. 146.

Suave Junctum est verbum. T. 6. c. 951. verbi Suave varia significata. T. 2. c. 563.

Synema modice quanta est intelligende. T. 2. c. 784.

Synema pignoris quo dicitur. T. 4. c. 425.

Synema dignitas solvi praestantem operam. T. 6. c. 720.

Synema quae certa dicitur, quae incerta. T. 3. c. 474.

Synema res nec incorporata. T. 4. c. 811.

Synema ruralis hies est perceptorum. T. 7. c. 912.

Synemarii qui aiet. T. 4. c. 490 et c. 505.

Synemarii appellatione quae continentur. T. 3. c. 724.

Synemarii Pontificis est deus Episcopatus unire. T. 4. c. 910. et c. 921.

Synemarii Pontificis est restituere famam. T. 8. c. 963.

Synemarii Pontificis est deus Concilii Provincialis removere, vel relaxare. T. 8. c. 918.

Synemarii Pontificis est jurisperitum interpretari. T. 4. c. 913.

Synemarii Pontificis est adesse confidere, quae alios non valet. T. 8. c. 914.

Synemarii, cuius nomen quae indicat, eo subditio valet. T. 5. c. 514.

Synemarii quae non accipit iustitia est. T. 5. c. 551.

Synemarii Pontificis potest dispendere de nuptie prohibita. T. 8. c. 1003 et c. 1004.

Synemarii Pontificis de pluralitate beneficiorum digressive potest. T. 8. c. 904.

Synemarii Pontificis a nomen potest. T. 8. c. 904.

Synemarii Pontificis Ecclesiae Princeps dicitur. T. 8. c. 903.

Synemarii Pontificis habet in eam iustitiam bona clericorum, Romanum praefectum appellations consequitur causa. T. 9. c. 851.

Synemarii necessaria, et utilitas. T. 1. c. 187.

Synemarii res exhibenda est. T. 3. c. 432.

Synemarii in rem communem. T. 3. c. 432.

Synemarii debet iudice processu aliquo, vel debet ab eorum praestantem victim auferre, ut invenit paries componere expensas illis, vel condonare debet etiam victim in expensas, et absolvi ab expensis est iusta causa. T. 7. c. 1031.

Synemarii iustis deducit fructus totellig. T. 7. c. 1302.

Synemarii facere pietatis nomine est locum. T. 8. c. 426.

Synemarii mendis inelendi ad omnes portum colligit. T. 8. c. 399.

Synemarii finit. T. 1. c. 728.

Synemarii pignora. T. 1. c. 231.

Synemarii quae potest in causam servitutis fieri possit. T. 5. c. 872. opus Casil quae, et sine refectis. Ibid.

Synemarii in item factis necessariis, ac publicis non aliquis a me repetere possit per parte iudicio expellitur grauium. Ibid.

Synemarii, in re vendita etiam traditorem factis, ac emptor venditor restitueret debet. T. 8. c. 144.

Synemarii necessariis, vel utiles, vel voluptuariis. T. 3. c. 221. hoc repertum possessor bene fidelis anta curatorem. Ibid.

Synemarii iustis fuisse qui instrumentum. T. 3. c. 972.

Synemarii iustis. T. 3. c. 1003.

Synemarii iustitiam. Ibid.

Synemarii iustis, quos facit possessor hereditatis de sumptibus eorum hereditatis, componat. T. 7. c. 672.

Synemarii in item factis a procuratore repeti etiam mandati contraria, etiam procurator non valet. T. 7. c. 799.

Synemarii iustis qui dantur. T. 7. c. 1332.

Synemarii mandati fructus. Ibid.

Synemarii iustis. Vide, Hispania, impensa.

Synemarii, et vicia penalis, qui testes producit. T. 7. c. 745.

Synemarii iustis quidem illegitimas non solvunt qualem privilegio. T. 7. c. 1304.

Synemarii, quos post perfectam emptorem etiam traditorem venditor fecit in re vendita, valet in actione venditi. T. 8. c. 111.

Synemarii usum quomodo perceptor. T. 8. c. 809.

Synemarii, et dupli ratio ad servitum et eruditione empti hominis. T. 3. c. 101.

Synemarii pondus rationis nullam esse differentiam inter bona, et male fidei possessionem. T. 3. c. 812 et c. 813.

Synemarii condemnatio an fiat sine victoriam. T. 4. c. 770.

Synemarii estimatio an possit fieri post refectionem ab eodem iudice. Ibid.

Synemarii quomodo legri oportet, non de alio. T. 4. c. 165.

Synemarii posterio testamento patris. T. 4. c. 130. et seq.

Synemarii nomen nudo. T. 2. c. 151.

Synemarii nomen est legitimum. T. 4. c. 401.

Synemarii nomen est civile nomen. T. 4. c. 141.

Synemarii huiusmodi appellatione unde originis audit. T. 4. c. 133.

Synemarii nomen qui continentur. T. 4. c. 701.

Synemarii quod ad. T. 6. c. 1011.

Synemarii instrumenta fieri legato non continentur. T. 8. c. 149.

Synemarii non dantur, sed domini instrumentum est. T. 5. c. 4015.

Synemarii quod sit, et quae continet. T. 3. c. 704. 709.

Synemarii legata an dividi possit. T. 3. c. 906.

Synemarii in solis, an ubique legatur, nullum refert. T. 4. c. 434.

Synemarii legata quae continentur. T. 6. c. 1011.

Synemarii legata an spectatur materia, sed solum species. T. 3. c. 1008.

Synemarii legata, an arbitria quoque debeantur. T. 8. c. 460.

Synemarii legata cum dampno, nam spoliis debetur. T. 8. c. 1016.

Synemarii legata, vel instructio pundo generaliter, et apertis quodam circumstantiis, an general per species detegitur. T. 3. c. 1038.

Synemarii legata, an videtur testator verum legasse. T. 3. c. 709.

Synemarii legata, an debetur argentum essentiam. Ibid.

Synemarii sunt hodie candelabra argentea. Ibid.

Synemarii appellatione quid continetur. T. 4. c. 1281.

Synemarii nomen utriusque Tempore tribuere videtur auctoritas. T. 2. c. 713.

Synemarii qualitate non caret para, nihilque mens. T. 5. c. 13.

Synemarii, et contumax in quo differet. T. 6. c. 378.

Synemarii per nuptiarum in eadem literis scribitur an Pandecta. T. 7. c. 182.

Synemarii quae sit. T. 4. c. 401.

Synemarii Superius an conveniat advocatus. T. 8. c. 58.

Synemarii, et quae repetitio non est. T. 5. c. 829.

Synemarii praevincalibus in duplem tenentur. T. 8. c. 105.

Synemarii actio. T. 3. c. 123. de quibus rebus est. Ibid.

Synemarii praevincalibus in actionem famulatus accendunt. T. 3. c. 379. valet etiam in actionem communem dividendo. Ibid.

Synemarii vincalibus. T. 3. c. 255. et seq.

Synemarii praevincalibus. T. 1. c. 1356. Vide. Praevincalibus.

Synemarii quomodo sunt. T. 8. c. 407.

Synemarii defunctis quae. T. 2. c. 153.

Synemarii et sunt plures quodam rei, quae actus dabitur in eos. T. 3. c. 170.

de Superdario iure. T. 4. c. 1008.

Superdario datur vindicta utique adversus sui dominum. T. 4. c. 601.

Superdario ius. T. 4. c. 1008. et T. 7. c. 910. et T. 8. c. 681.

Superdario ius vendi, docti, et legari potest ab emptionario, vel superdario. T. 3. c. 879.

Superdario pignori potest pignori dari et superdario. T. 4. c. 412.

Superdario inter, et emptionario differentia. T. 5. c. 651.

Superdario etiam legatilis. T. 3. c. 406.

Superdario fidei servitutem imponere potest. T. 8. c. 617.

Superdario fidei, et servitutis fidei debet vindictam haberi. Ibid.

Superdario iure pignori pro domo habetur. T. 4. c. 991.

Superdario an servitutem imponere, vel aquirere possit superdario. T. 3. c. 943.

Superdario est tangere tequilas. Ibid.

Superdario superdario an servitutem imponere possit. T. 3. c. 332.

Superdario quae dicitur. T. 3. c. 326.

Superdario, et emptionario in quo differunt. T. 8. c. 378.

Superdario, et emptionario le quo conveniunt, et quo dissentiunt. T. 3. c. 263. et c. 266.

Superdario est loco domini. T. 4. c. 381.

Superdario non est dominus, sed quasi inquilinus. T. 7. c. 405.

Superdario est potest nomen eorum opus. T. 4. c. 723.

Superdario sit acquirat ius. T. 5. c. 72.

Superdario damna para minima, aliam solo confertur. T. 3. c. 414.

Superdario non potest sine lino et solo, solum vero sine superdario esse potest. T. 5. c. 718.

Superdario solo redit. T. 4. c. 921. et c. 1008. acquirat ius soli, eorum, conditionem soli. Ibid.

Superdario acquirat ius soli. T. 8. c. 883.

Superdario acquirat solo, regit iura. T. 3. c. 283.

Superdario eorum quo ad. T. 3. c. 312.

Superdario in dicitur est commune, non solum est commune. T. 3. c. 427.

Superdario quid. T. 3. c. 262.

Superdario est solo. T. 3. c. 406.

Superdario per se et dominum non possidet, sed cum universitate alium. T. 4. c. 1037.

Superdario et profectionis possessione interdictum dari ad exemplum sui possidetis. T. 1. c. 385.

Superdario appellatio labor, quam edificii. T. 3. c. 431.

Superdario acquirat quae comprehendit. T. 2. c. 94.

Superdario, ibidem, domum, et solum eorum esse rem. T. 5. c. 610.

Superdario interdictum an possit dari ad profectionem. T. 1. c. 1038.

Superdario possessione interdictum dari ad exemplum sui possidetis. T. 1. c. 246.

Superdario interdictum. Ibidem.

Superdario, vel superdario rae notatodes. T. 7. c. 918.

Superdario quid sit. T. 2. c. 904. et T. 3. c. 252.

Superdario non est res soli, proinde superdario dicitur alienari, posse, velle, etiam etiam. T. 1. c. 364.

Superdario hodie vendi potest, esse volente. T. 1. c. 316.

Superdario aliud est, aliud edificium. T. 3. c. 521.

Superdario an dicitur, et edificium. Ibid.

Superdario est res immobilis, non res soli. T. 7. c. 915.

Superdario eo coact. T. 5. c. 104.

Superdario facta prodesse, ius nostro, nocere non possunt. T. 6. c. 954. et T. 4. c. 371.

Superdario appellatio. Vide. Appellatio.

Superdario hereditatis restitueret ex causa fidicommissi, an sit Trebellianus fideicommissarius. T. 4. c. 651.

Superdario est restitueret, an sit fideicommissarius Trebellianus. T. 2. c. 656.

Superdario verbum. T. 7. c. 1112. Vide, lesperabere.

Superinductio, et superimictio. T. 8. c. 300. et c. 301.

Superintendat. T. 8. c. 350.

Superintendatarii sunt iurisdictionis in Prefecti Urbis, aut Praesidis. T. 8. c. 423.

Superintendatarii gradus, et dignitates. T. 8. c. 383.

Superintendatarii quod vocantur veteres. T. 8. c. 387.

Superstitiosa appellatio. Vide, Appellatio.

Supervacanea quodammodo sententia. T. 8. c. 604.

Supervacua scriptura. Vide, Scriptura supervacua.

Supervacua appellatio. Vide, Appellatio.

Supervacua actiones. Vide, Actiones supervacuae.

Supervivens quid sit. T. 2. c. 104.

Supervivens quid sit. T. 2. c. 109.

Supplicante partem. T. 7. c. 1317.

Supplicando quod protesti, et nomen eorum, facile impetratur. T. 8. c. 35.

Supplicare ad locum Praefecti contra sententiam Praefecti praetoris. Ibid.

Supplicare ad locum, ubi debet utitur praescriptione dilatoria, sine temporali. Ibid.

Supplicatio, ut restitui in integrum adversus sententiam Praefecti praetoris in quo differunt. T. 6. c. 1284.

Supplicatio summa, minima, et mediocritas quae. T. 6. c. 1052.

Supplicatio extrema in eos non constituitur, qui extrema scelera committunt. T. 8. c. 37 de Supplicio etiam, et forte. T. 4. c. 327.

Suppliciter generis variae. Ibidem.

Suppliciter de iudicamentis servorum admitti licet. T. 1. c. 43.

Supplicium utrimus, aut nescimus, quid sit. T. 1. c. 73.

Supplicium contra Francisco Giliam Regem in gratias constitutum. T. 1. c. 79.

Supplicium crucis a Constabulario sublatum, et ejus loco fides substituta. T. 8. c. 1052.

Quod ad Supplicium ducitur, per vim de a relictis, vel monachis eripitur, lex constituit. T. 6. c. 1210.

Quod ad Supplicium ducitur, per vim quae nomine appellacionis interpretatur, eo invito. Ibidem.

ad Supplicium quomodo ducuntur damnae patrimonii supplex. T. 7. c. 1510.

Supplex sententia propter peccata. T. 7. c. 1073.

Supplex etiam crucis, quod Romanorum acriter, et ingratum. Consuetudine sustinet a iudice, ad fore. T. 8. c. 18.

de Supplex partus accrescit. T. 7. c. 1246. et seq.

Supplex partus mortuus non, per vim quationem hereditatis. T. 7. c. 1247.

Supplex tabulae quae. T. 4. c. 431.

Supplex, vel utrumque non semper dicitur comparationis primi. T. 5. c. 60.

Supplex de quibus dicitur. T. 4. c. 432.

Supplex quae. T. 4. c. 401.

Supplex res ab usu ex transgressionis alius est, aliud latere sine transgressionis flagitio. T. 7. c. 465.

Surdus loco absque habet. T. 2. c. 120.

Surdus morbo non est agnoscitur. T. 7. c. 970.

Surdus testamentum facere non potest. T. 1. c. 147.

Surdus facere testamentum non potest. T. 1. c. 145. Justinianum jure potest. Ibidem.

Surdus, et mutus re, liberis, et consensu obligari possunt, verba non item. T. 2. c. 933.

Surdus, et mutus et servus ministraria possunt. T. 5. c. 1018.

Surdus an feudum ratione possit. T. 8. c. 668.

Surdus per se stipulationem contrahere non potest, pro proprio servum potest. T. 2. c. 934.

Surdus in testamento testis esse non potest. T. 4. c. 1415.

Surdus hereditatem adire nequit, et cur. T. 5. c. 638.

Surdus, et mutus pro absentibus, et ignorantibus habetur. T. 6. c. 1053.

Surdus, et mutus in bonorum possessionem persequi potest, ut an eis dies postulare possessionis cedat. T. 5. c. 538.

Surdus, et mutus ut matrimonium contrahere possint, ut procuratorem dari, et qui ratione non illos concedatur. T. 6. c. 90.

Surdus, et mutus tutorem esse, aut dari non possunt. Ibidem.

Surdus matrimonium contrahere potest. T. 8. c. 904.

Surdus an possit testamentum facere. T. 2. c. 125. et T. 4. c. 125.

Surdus quo non possit stipulari, nec promittere. T. 2. c. 123.

Surdus an obligatum contrahere possit. T. 4. c. 124.

Surdus an intervenire possit in contractibus peritendibus, qui nudo consensu perficiuntur. T. 4. c. 126. an in contractibus, qui verbis peritendunt intervenire possit. Ibid. c. 127.

Surdus qui sine. T. 8. c. 318.

Surdus quoniam sine. T. 7. c. 516. a vasalle asperatur. Ibid.

Surdus aerarius quis sit, et creetur. T. 8. c. 401.

Surdus, vel tabellarius, qui aliquod beneficium admittit, an deinde ad illud officium revocari possit. T. 7. c. 745.

Surdus qui sine, et eorum privilegium. T. 8. c. 356. et seq.

Surdus in iudicio cum non periculo creat. T. 8. c. 356. non officium. Ibid. c. 357.

Surdus in utriusque provinciae constituti. T. 8. c. 357.

Surdus rerum privatarum Camerarii quomodo creantur. T. 8. c. 180.

Surdus in iudicio ex quibus personis creantur. T. 8. c. 313.

Surdus canonum creantur fide, et periculo monasterio. T. 8. c. 265.

Surdus, videt, et audit, et capientes. T. 8. c. 284.

Surdus largitionum rationes non agnoscere non debent. T. 8. c. 307.

de Surdus, et eorum matrimonium. T. 6. c. 933.

Surdus qui dicitur, a vasallo diversus est. T. 7. c. 814.

Surdus a iudice debitorum, et agnoscere quod sit, et quomodo differunt. T. 8. c. 619.

Surdus verbum commune est advocatum, et procuratorem, cum quidam tamen differunt. T. 8. c. 16.

Surdus aniam in infamia condemnationis. T. 8. c. 123.

Surdus, vel agnoscere cum lumen est. T. 2. c. 70.

Surdus potestatis. T. 2. c. 131.

Surdus in iudicio in descendent. T. 2. c. 69.

Surdus cognoscere legem dicit. T. 4. c. 160.

Surdus quod licet habet durante tutela, non solus testis. T. 7. c. 932.

Surdus tutorem tutorandi sine iudicio. T. 2. c. 69.

Surdus potestatis quoniam possit. Ibid.

Surdus tutorem esse soli more facit, ad speciem hereditatis sua facultate. T. 1. c. 381.

Surdus quoniam dicitur. T. 6. c. 1003. et T. 2. c. 69.

Surdus cognoscere maleficis, an sit servus representandi libertas ex causa Saldemum. T. 5. c. 1121.

Surdus eadem via, quae excommunicationis. T. 6. c. 818.

Surdus, et presumere sunt diversa. T. 3. c. 1040.

Surdus ab ipso accusator, et damnatione an sufficit. T. 8. c. 928.

Surdus in divitiarum male partem quam. T. 7. c. 962.

Surdus nascitur et arguitur. T. 8. c. 111.

Surdus famulus in vultum testationis an in iudicio agnoscere intererat. T. 5. c. 856.

Surdus famulus cum explet in nepote adoptionis in adoptiva familia et adoptiva sine. Ibid.

quod iuriam solutio. Ibid. secus constitutio. Pol. Ibid.

Surdus non Valde. Res.

Surdus conductus emendatione fortis contra regis iuris. T. 8. c. 163.

Surdus in emptio an valet. T. 3. c. 513.

Surdus non in conditione certi nam conditio. T. 3. c. 475. in conditione locati conditio. Ibid.

Surdus, et mutus, et emancipatus circa causam transmissionis differunt. T. 5. c. 545.

Surdus, et emancipatus iure differunt. T. 5. c. 313.

Surdus potestatis jura agnoscere an possit. T. 5. c. 611.

Surdus cuique arellum non potest. T. 8. c. 350.

quod Surdus non est, nam in alium transferre potest. T. 4. c. 130.

Surdus heredes facit adoptio. T. 7. c. 1181.

Surdus heredes exheredare alios aut, aliud exheredare. T. 7. c. 1213.

Surdus in heredes, qui se absentibus bonis, alveo se sustinent, non iure, vel beneficio iuris restituitur, creditibus hereditariis non dari actionem, neque in id iudicatur alio dato. T. 7. c. 1222.

Surdus non est nepos, si filius precedat, sed est agnatus. T. 5. c. 865.

Surdus non est frater, si est tamen agnatus. Ibid.

Surdus ignorans bonorum possessionem acquirit. T. 3. c. 543.

Surdus heres jure legitime hereditatem evincit. T. 3. c. 1018.

Surdus, et filius emancipatus in quo differunt. T. 5. c. 688. et T. 7. c. 1006. et c. 1023.

Surdus heres an ex testamento sit. T. 5. c. 324.

Surdus heres videtur filius heredis. T. 5. c. 712.

Surdus heres, filius, heres.

Surdus heres quodam, et ubi cum emancipatis interuenire dicitur in bonorum possessionis petenda. T. 6. c. 457.

Surdus cum emancipatus in bonorum possessionis concurrens, an, et quando legatus potest. T. 6. c. 106. et seq.

Surdus filius quod jure sit, etiam citra additionem. T. 6. c. 406.

Surdus heres, et extraneus in quo differunt. T. 8. c. 1055.

Surdus heres patris heres statim nascitur. T. 4. c. 926.

Surdus heres proprius est filius, vel nepos, vel quis alius et linea hereditaria, qui in familia defuncti parentis proutum gradum tenet et tempora, qui in iudicio, vel ipso hereditate ejus est defunctus. T. 4. c. 103.

Surdus heres regulariter non potest heredes ad hereditatem, quam commendavit, aut sit res iudicata, et ultra trahitur. T. 7. c. 1092.

Surdus heres an pro herede potest autem. T. 7. c. 519.

Surdus heres qui esse non potest, non potest esse agnatus. T. 4. c. 811.

Surdus. Nili dicitur. Ibid. T. 2. c. 681.

Syllabarius aerarius Januarius vocat Tullius. T. 8. c. 71.

Syllabus figura frequens est in antichibus. T. 7. c. 804.

Syllabus etiam valet in novis constitutionibus. T. 7. c. 1076.

Syllabus manet. T. 4. c. 149.

Syllabus in dolo, hoc sine distinctio notatur, an sit condus, an iudicatus. T. 5. c. 466.

Syllabus si factum sit novum, an alius fundus esse intelligatur. T. 5. c. 618.

Syllabus si pignori obligatus sit, materiam ejus sylvarum omnia, arborum omnes sunt in pignori causa; novus, vel secus de materia, arboribus confecta, non sunt in pignori causa, et cur. T. 6. c. 327.

Syllabus condus, materiam, et sylvarum. T. 4. c. 378. et seq.

Syllabus venditus, an fore emptorem sequatur. T. 4. c. 191.

Syllabus condus. T. 4. c. 373. an fructus eius emendare possit. Ibid.

Syllabus condus immutatus est in fructu. Ibid.

Syllabus positus non est periculum. T. 4. c. 129.

Syllabus condus sicut quomodo emendatur, et quomodo tollit. T. 5. c. 466.

Syllabus de herede ejus dicit. T. 4. c. 199.

Syllabus per vindictam accipi. Ibidem.

Symbolum testamentorum, mensuratum, et stipulationum. T. 2. c. 933. et c. 931.

Symbolum mercedis. T. 7. c. 1760.

Symbolum admodum an sit stipulationibus. T. 2. c. 650.

Symbolum in capitulationem, acceptationem, et mutuum quod sit. T. 5. c. 760.

Symbolum opus de quo mutatur. T. 4. c. 363.

Symbolum iudicium an sint testis. T. 4. c. 31.

Symbolum alius sunt sylvarum, alia periculum. T. 2. c. 613.

Symbolum, publica comparationis speciem. T. 1. c. 31.

Symbolum quoniam sit. T. 7. c. 181. et T. 8. c. 96.

Symbolum et actum admodum admodum conveniri possunt. T. 6. c. 104.

Fructus agere potest pro populo. T. 1. c. 328.
 Syndicus quilibet in tota in perpetuum designatur. T. 6. c. 103.
 Syndicus quando, et a quibus eligendus, et ad quid. T. 4. c. 1042.
 Syndicus non potest iurisdictionem deferre. T. 7. c. 609.
 Syngrapha probatur creditum. T. 7. c. 704.
 Syngrapha fides fuit. T. 7. c. 730.
 In syngrapha adhibent tres testes. T. 7. c. 745.
 In ea syngrapha conductio nascitur. T. 7. c. 769.
 Syngrapha. Vide, Conductio et syngrapha.
 Syngrapham, quae magisre quatuordecim continent, iudex non recipit, nisi subscripta fuerint tres testes. T. 7. c. 704.
 Synodus cum quid. T. 8. c. 913.
 Synodus Provincialis indicat confirmationem Romanam Pontificis. T. 8. c. 857.
 Synodus quam appellatur. T. 8. c. 450.
 Synodus potest ad iusta causa Episcopum removere Episcopatu. T. 8. c. 857.
 Synodus Episcopalis quid. Vide, Concilium.
 De Synodo ad titulum Codicis, ut cuncti loci in compendioso speciemus ad excusare, et de museo Siculici. T. 1. c. 31.
 Synopsis quid sit. T. 1. c. 449.
 Synopsi duxum constitutionum Genuarum, quae in Codicis de Institutis desideratur. T. 1. c. 155.
 Synopsi cui forma construendi operis. T. 1. c. 942.
 Synopsis quid sit. T. 3. c. 1042.
 Synveteranus quae via. T. 2. c. 825.
 Sympa scilicet, et laborum. T. 1. c. 828.
 Syra duplex. T. 1. c. 314.
 Syra Palentina dicitur Salitaria. T. 7. c. 430.
 Syra Phoenicia provincia dura habet metropolim, Tyrum, et Berytum. T. 8. c. 294.
 Syriacum quomodo praecae sint. T. 8. c. 516.
 Syrtaria quoniam provincia. T. 1. c. 823.

T

Tabula censuata ante villorum, et calamitatum accusationem. T. 8. c. 1115.
 Tabularum officium erat ante servile. T. 6. c. 608.
 Tabulari dicitur. T. 1. c. 80.
 Tabulari, et tabularum in quo differunt. T. 8. c. 435. et T. 7. c. 538.
 Tabulari sui officio functiones praesumit. T. 8. c. 514.
 Tabellio potest, ad munere missio, decurio fieri, seu coarctari in curiam, et minorem Senatum esse civitatis. T. 7. c. 1056.
 Tabelliones officium indiguum decurionis. T. 8. c. 230.
 Tabelliones iureiuramentum adhiberi. T. 8. c. 497.
 Tabelliones solius instrumentum fides non sufficit. T. 8. c. 509.
 Tabelliones marini, liberum tabellionis comparatio fit. T. 8. c. 407.
 Tabelliones quomodo, et ex quibus personis creantur. T. 8. c. 210.
 Tabelliones solent prius acerbare contractus in scheda. T. 8. c. 469.
 Tabelliones sunt publici contractuum scriptores. T. 8. c. 230. et c. 491.
 Tabelliones ad decurionatum vocari possunt. T. 8. c. 230.
 De Tabellionibus, qui publicis instrumentis recipiunt. T. 7. c. 733.
 Tabellionum praesentia, non per se instrumenta formalia. T. 8. c. 493.
 Tabellionum stationes. T. 1. c. 54.
 Taberna oegiatoria legata, non venditio ad merces legata, non venditioe collatae. T. 8. c. 1042.
 Taberna, et pergula conjugio. T. 6. c. 433.
 Taberna unde dicitur. Ibid.
 Taberna quid. T. 6. c. 377. et T. 4. c. 443.
 Taberna Argentina. T. 3. c. 915.
 Taberna fabri forrari. T. 3. c. 918.
 Taberna in fano posita. T. 3. c. 915.
 Taberna in foro Romano stationes appellatur. T. 1. c. 54.
 Taberna omnis non locus significatur, ad mora, quae in eo sita est. T. 8. c. 1003.
 Taberna appellatio locum venio. T. 6. c. 495.

Taberna appellatio quid significat. T. 6. c. 312. et T. 4. c. 443.
 Taberna defuncti. T. 6. c. 332.
 Taberna instrumentum non continetur in testamento. T. 4. c. 443.
 Tabernaculum quid. Ibid.
 Tabernaculum Proprietarium, quia olim ab illa administrabatur, Praetorium quoque appellabatur. T. 5. c. 819.
 Tabernae aptiores qui vendit, solomus, ad ius in solo venditum intelligitur. T. 3. c. 817.
 Tabernae duas conjunctas habens, usum inferiorum, alteram superiorum, et utraque diversa legantur, ad ab illa inferiori taberna servitio coarctandi imposita videtur. T. 3. c. 1013.
 Taberna ageritatis venditio, non solum publicum, sed ius tantum in illa venditum videtur. T. 3. c. 511.
 Tabernae et alia iudice. T. 8. c. 531.
 Taberna vera, in qua coarctatur forma agri, non agnoscitur. T. 3. c. 356.
 Taberna apud antiquos et obliuiscuntur. T. 6. c. 1070.
 Tabula prores iure facta ad fieri possunt irrita, si sequentes iura sedunt, et perficere fuerint. T. 1. c. 141.
 Tabula non legitima facit, in quibus Principes breves institutio, non potest probare. Ibid.
 Tabula non amat pars navis, aliter non romi, transita, aeterna. T. 5. c. 291.
 Tabulae solae aptiores metrimorum non faciunt. T. 3. c. 1182.
 Tabulae prima duntaxat testamentum patris, quo ab hereditate instituitur, secundum tabulae vero testamentum filii impuberis, quae per heredes et substituit. T. 5. c. 324.
 Tabulae testamentum aut aut principales, aut secundae. T. 6. c. 478.
 Tabulae testamenti quot signa signari debeant. Ibid.
 Tabulae testamenti quando speranda, et quibus praesentibus. Ibid.
 Tabulae pupillares. Ibid.
 Tabulae testamenti T. testam signa contrahe esse debent, ut binorum potestatem in compere possit. T. 8. c. 461.
 Abi Tabula non valet, frustra contra ea potest bonorum potestatem. T. 4. c. 939.
 Tabulae exhibenda sunt ad actum, si apud eum non sit. T. 3. c. 367.
 Tabulae pectus ad eundem eundem sequuntur. T. 3. c. 578.
 Tabulae testamenti. T. 3. c. 366. Vide, Testamenti tabulae.
 Tabula quomodo connumeratur. T. 2. c. 140.
 Tabulae viginti columnae non sunt iudum. T. 4. c. 470.
 Tabulae testamenti sunt irrita, et quomodo. T. 4. c. 390.
 Abi Tabulae testamenti nulla estabatur, unde libet. T. 4. c. 141. et seq.
 Tabulae pupillares quae dicuntur. T. 7. c. 1063.
 Tabulae testamenti aut spiritum, et publicatur, et innumeratur apud acta viva testatore, in orbe apud magistrum censu, qui habet ius actuum publicum conficiendum, et in Provincia apud Praetorem, et accipit tabulae testamenti maior accedit fides, aut spiritum post mortem testatoris, et iustitiaeque hereditas, et legitima, et fiduciarum, et ad servum manumissum, et loco, et viciniam heredesque debet, vel alius, quorum inter insperare, et describere tabulae testamenti, aut partem eorum. T. 7. c. 1093.
 Tabulae actum filium vel a patre, vel a matre facit dum faciat. T. 8. c. 71.
 Tabulari qui aut. T. 8. c. 129. et T. 7. c. 538.
 Tabulari duo in singula provincia constituntur. T. 8. c. 367.
 Tabularii, villis, et oegitiorum procuratoris differentia. T. 8. c. 177.
 Tabularii rationes supputant. T. 6. c. 918.
 Tabularii conditionales aut. T. 6. c. 363. et c. 364.
 Tabularii chartas publicas administrare dicuntur. T. 8. c. 218.
 Tabularii civitatis, qui rationes tributorum tractant, aliquid cupimus immunitatis praesentem admittunt, virescuntur. T. 6. c. 310.

Tabularii ad aliam asperum dignitatem non possunt. T. 6. c. 180.
 Tabularii quomodo olim. T. 8. c. 254. et T. 2. c. 43.
 Tabularii etiam servi conditionales. T. 7. c. 1390.
 Tabularii servi civitatis sunt. Ibid.
 Tabularii civitatis quid. T. 7. c. 1218.
 Tabularii qui aut. T. 7. c. 538.
 Tabularum appellatio quomodo continetur. T. 6. c. 1023.
 Tabularum secundarum appellatio non coarctat, non possunt substitui. T. 7. c. 1060.
 Tabularum adhibendum locum primarium, et principalem tabularum actum, quibus testator potissimum sibi heredes facit, non alibi. Ibid.
 Tabulae qui subripuit, qui actione laeset. T. 8. c. 992.
 Tabulae testamenti qui appropinquat, quibus subiacet penitus. T. 8. c. 4028.
 Tabulae primas qui oppugnavit, nihil ea secundo consequi debet. T. 5. c. 367.
 Tabulae testamenti qui exhibere recusat, quae actione laeset. T. 8. c. 108.
 Tabulae confecto non solent filioscuntur. T. 4. c. 888.
 Tabulae testamenti incidere, excutere, et rearguere quid sit. T. 4. c. 129.
 De Tabula exhibenda interdictum. T. 4. c. 739. et T. 5. c. 1026. et T. 7. c. 388. et c. 1081.
 De Tabula exhibenda interdictum an non recipi. T. 1. c. 338.
 Tabulae prima qui reantravit, si ea ea secundo hereditatem obtinere possit. T. 5. c. 385.
 In Tabula prima, et filii non Filidici servatur. T. 8. c. 789. via, et potestas iura regulae quomodo est. Ibid.
 De Tabula exhibenda. T. 7. c. 1258. Vide, Interdictum de Tabula exhibenda an sit antiquum, vel perpetuum. T. 1. c. 966.
 In Tabula prima comas non inscribi solent. T. 7. c. 508.
 In Tabula prima interrogatio, vel non respondere, quid sit. T. 5. c. 373.
 Tabulae negare videtur. T. 8. c. 165.
 Tabulae est continua, et habetur per coarctate, et in totum in alium. T. 4. c. 601.
 Quae Tabula, coarctate videtur. T. 1. c. 346.
 Quae Tabula, ad coarctate videtur. T. 4. c. 372. et T. 1. c. 7. c. 808.
 Quae Tabula pro subjecta materia, alias coarctate, alias duntaxat dicitur. T. 8. c. 372.
 Quae Tabula, pro negante habetur, al pro duntaxat. T. 4. c. 378.
 Quae Tabula, non habetur pro coarctata. Ibidem.
 Tabulae fiduciarum sine fraude esse possunt. T. 8. c. 109.
 Facita cum decimo, fraudes decimo. Ibid. facita pectus. Ibid.
 Facita confectio non efficit legatum conditionale. T. 5. c. 499.
 Facita obnoxioletus est conditionis adiectio. T. 5. c. 538.
 Facita voluntas conditionem facit, aliter expressa. T. 5. c. 433.
 Facita filius est facita creverit. T. 8. c. 832.
 Facita hypotheca an etiam dicitur, et cujusquecunque domus, quomodo vatum laeset, refecta est. T. 5. c. 1033.
 Facita coarctatio non minus valet, quomodo expressa. T. 4. c. 84.
 Facita penatio quae est. T. 2. c. 880.
 Facita obnoxioletus quomodo. T. 4. c. 461.
 Facita, aut quomodo voluntate testamentum non infirmatur. T. 2. c. 144.
 Facita omnisipio. Vide, Emancipatio.
 Facita pectus sine fraude credit potest. T. 8. c. 169.
 Facita facit legem, non facit legem conditionis. T. 5. c. 610.
 Facita acta in iure expressio valet, quomodo expressa non valet. T. 6. c. 369.
 Facita malis iuris videtur, quomodo amittit facta non valet. T. 4. c. 832.
 Facita qui locet, et exprimitur, conditionem non facit. T. 3. c. 497.
 Facita aliquod intelligitur, et exprimitur, multum interest. T. 7. c. 1258.
 Facita malis iuris videtur, quomodo amittit. T. 1. c. 360.
 Facit, et expressi non valet eadem. T. 3. c. 460.

Taciti pacti exemplum. T. 7. c. 585. et c. 768. ex Tacito mandatio acio mandati competi. T. 6. c. 114.

Tacitum cessat expressio. T. 5. c. 957.

Tacitum fideicommissum probare natura est difficile. T. 5. c. 1210.

Tacitum fideicommissum quid sit. T. 5. c. 534.

Tacitum jus quid sit. T. 3. c. 880.

Tacitum pactum. Vide, Pactum tacitum.

Taciturnitas patris quae casu pro consensu accipitur. T. 4. c. 317.

Taciturnitas patris iurum imitatur. T. 3. c. 581.

Taciturnitas patris non obligat patrem in solidum. T. 5. c. 107.

Taciturnitas in quibus non habetur pro consensu. T. 5. c. 316.

Taciturnitas patris est medium inter consensum et discessionem. T. 5. c. 312.

Taciturnitas negationem imitatur, non confessionem. T. 5. c. 378.

Taciturnitas patris pro voluntate habetur. T. 5. c. 428. et quando dicitur. Ibidem. c. 429.

Taciturnitas, et accitio consensum imitatur. T. 5. c. 1162.

Taciturnitas duntaxat mariti est pactio tacita. T. 5. c. 946.

Taciturnitas aliquando consensum imitatur, aliquando discessionem. T. 5. c. 101.

Taciturnitas pro confessione non habetur, neque pro negatione. T. 6. c. 576.

Taciturnitas patris in sponsalibus contrahendis consensum imitatur. T. 6. c. 411.

Taciturnitas consensum imitatur, et consensum mandatum. T. 6. c. 114.

Taciturnitas patris in omnia creditus fideicommissum consensum imitatur. T. 8. c. 378.

Taciturnitas quae causa pro consensu habetur. T. 6. c. 91.

Taciturnitas pro confessione in hereditate. T. 6. c. 570.

Taciturnitas pro consensu habetur. T. 8. c. 921. et T. 3. c. 303. et c. 658. et T. 7. c. 878.

Taciturnitas est consensus. T. 8. c. 833. T. 7. c. 458.

Taciturnitas, vel convinctio praedecessoris non necet successoris. T. 8. c. 851.

Taciturnitas consensum imitatur. T. 4. c. 521. et c. 602 et c. 937. et T. 7. c. 858.

Taciturnitas filii consensum imitatur. T. 3. c. 454.

Taciturnitas in servitutibus pro discessu accipitur. T. 3. c. 303.

Taciturnitas voluntatem imitatur. T. 3. c. 470.

Taciturnitas, et patris ac consensum imitatur. T. 4. c. 435.

Taciturnitas patris consensum imitatur. T. 5. c. 534.

Taciturnitas patrem in solidum pupillo non obligat. T. 7. c. 483. et c. 706.

Taciturnitas patris rebus in solidum obligat. Ibid.

Taciturnitas pro consensu est. T. 2. c. 610.

Taciturnitas habetur consensus. T. 5. c. 204.

Taciturnitas accipitur pro voluntate, anque consensus. T. 1. c. 277.

Tactus, ribetationem consensum populi legem obediunt. T. 5. c. 229.

Tactus quoque Taciturnitas consensus est autus. T. 3. c. 481.

Taxis quia dicitur. T. 1. c. 113.

Taxa, capitalis illatio. T. 8. c. 207.

Taxis hae unde non accipitur. T. 2. c. 20.

Taxis hae sunt, quae praesentationem praedicta. T. 5. c. 1677.

Taxis. T. 5. c. 290.

Taxis est pena calumniae. T. 4. c. 454.

Taxis quid. T. 4. c. 412.

Taxis ubi in homine, et animalibus sit. T. 4. c. 407. comparavit olera talium ad hominem. Ibid.

Taxis collarius dicitur. T. 8. c. 330.

Taxis est pro quaestione. T. 1. c. 21.

Taxis pro quaestione erat. T. 8. c. 87.

Taxis velus devaluationem interpretis. T. 8. c. 978.

Taxis nomen Gallicum unde deductum. T. 7. c. 1193.

Taxis est omnia res, quaestio a demilio estimatur. T. 3. c. 609.

Taxis quare iniqua. T. 1. c. 262.

Taxis omnia Taxis solutio est mera, et mora est tarditas, quam interpretatio creant. T. 6. c. 813.

Tarditas in solutione an ait mera. Ibid.

Taxis officium iudicis id, quod interest, in casibus incertis. T. 7. c. 1297.

Taxis quoniam, quod interest, quod. T. 7. c. 1293. et c. 1297.

Taxis vobis Jurisconsultum prosequi. T. 1. c. 10.

Taxis cum esse, qui tectorem elationem indicat. T. 1. c. 193.

Taxis est pars alimentorum. T. 8. c. 483.

Taxis adfuerit auctum impositum in rebus, et casibus habetur. T. 3. c. 531.

Taxis iudicis legendi gratia mittit, modum iuramentum ad den non sunt. T. 3. c. 575.

Taxis dicitur omnia, quae hominis salutem socere possunt. T. 5. c. 1324.

Taxis sunt actiones exceptiones sunt elypei reorum. T. 7. c. 1301.

Taxis. T. 6. c. 255.

Taxis qui dicitur. T. 7. c. 824.

Taxis sunt regionis. T. 3. c. 1324.

Taxis sunt dicitur. T. 4. c. 479. et c. 463.

Taxis unde dicitur fuerit. T. 2. c. 24.

Taxis a tiao quomodo interpretatur. T. 2. c. 245. et T. 4. c. 463.

Taxis auctum iuramentum caperebatur. T. 8. c. 211.

Taxis iuramentum. T. 3. c. 9.

Taxis qui auctum obediunt, vel accipiant, legi Julia de vi tenetur. T. 6. c. 102.

Taxis unde personam vicem sustinet. T. 3. c. 431-479 habetur et tiao praevisio. Ibid.

Taxis ubi dicitur. T. 8. c. 758.

Taxis ordo quando abrogatus. Ibid.

Taxis an legatum videatur, quod Ecclesiasticis legatur. T. 3. c. 1067.

Taxis, collegia, vel conubii alii corpori ficto et legari possunt. Ibid.

Taxis officio. T. 8. c. 506.

Taxis praedium locatio. T. 8. c. 338.

Taxis fundi. T. 7. c. 1203.

Taxis malitiae Fortuna modificationem, an deest. T. 4. c. 453.

Taxis quae sunt praesentia in acquiescentia hereditate. T. 5. c. 612.

Taxis locum quoniam, et ubi enumeratur. T. 6. c. 91.

Taxis petenda, vel adstantia bonorum possessionis scientibus dimittit cedunt, et imputatur non querantur. T. 6. c. 475.

Taxis, quae in emptione, et venditione conjugenda, qualia sunt. T. 2. c. 502.

Taxis petenda possessionis quae. T. 4. c. 130.

Taxis praesentia quando incipit. T. 7. c. 1723.

Taxis petenda ignorat ius. T. 7. c. 1600.

Taxis quae observantur ad solitionem iudicant. T. 7. c. 1306.

Taxis praesentia in libris dimittit iam civitas, quam criminalibus. T. 5. c. 617. et seq.

Taxis legitima iustitiae accitio ad adversum aditum, quae sunt. T. 7. c. 574.

Taxis quae petenda appellatio est interposita. T. 7. c. 1320.

Taxis quae petenda appellatio interposita in iudicio introducta est, et dimittit. T. 7. c. 1320 et seq.

Taxis conjugantur intra hereditatem, et defunctum, vocatorem, et emptorem. T. 2. c. 617.

Taxis ad deliberandum ius latum praedictum imputatur, qui debentur possunt. T. 4. c. 827.

Taxis fatalis quod sit. T. 4. c. 282.

Taxis non movetur hereditibus mortuo auctore. T. 4. c. 835.

Taxis praesentia constitutionibus tam majoribus, quam minoribus, quae statim possunt, non aut hereditibus eorum. T. 5. c. 74. et c. 75.

Taxis, exceptiones quoniam sunt. T. 7. c. 335.

Taxis exceptio. Vide, Exceptio temporis.

Taxis dies aut. T. 7. c. 1321.

Taxis praesentia ius provinciam non innovat. T. 1. c. 476. et T. 4. c. 514. et c. 593. et c. 633.

Taxis iudicantia. T. 1. c. 478. et T. 3. c. 996.

Taxis causae. Vide, Causae.

Taxis actiones ius constitutionum perpetuas. T. 8. c. 1196.

Temporis conductores. Vide, Conductores.

Temporis priorem esse potorem, et quoniam ab illa regula excipitur. T. 5. c. 177.

Tempore de tempore iudicatur. T. 1. c. 76.

Tempore iudicatur. T. 8. c. 1193.

Tempore accitio non dimittit. T. 1. c. 207.

Tempore qui prior est, potior est pro hypothecam vel pro pignoris. T. 3. c. 369.

Tempore prior est potior iure. Ibid. et c. 710.

Tempore iudicatur obligatur. T. 3. c. 364.

Tempore, sine die, quae incertum obligatur. T. 6. c. 635.

Tempore legitime liberatur debitor, non ipso iure. Ibid.

Tempore de tempore futura sunt, an heredes de tempore sine hereditate dimitti possunt. T. 3. c. 564.

Tempore admittere dimitti possessionem. T. 4. c. 110.

Tempore an statim obligatur. T. 2. c. 647.

Tempore praesentia ad ea quod incertum iudicatur. T. 4. c. 777.

Tempore, et repugnantia appellacionum, seu consiliorum. T. 7. c. 1320. et seq.

Tempore oppositorum interruptiones. T. 2. c. 447.

Tempore villas summum agere, vel dominum potest. T. 5. c. 28.

Tempore praesentia sola ratio obstat causae resolutionis. T. 6. c. 505.

Tempore adiectum actum legitimam, sine lege acti non videtur, et corruptum in totum. T. 6. c. 510.

Tempore impensa nulla est maior. T. 8. c. 804.

Tempore longi exceptio an valeat ad obtinenda loca iure gentium publica. T. 3. c. 321.

Tempore longi, et distanti difficultas in iure est periculis. T. 2. c. 574.

Tempore, vel loci quae cum estimato fiat respectu emptoris, et venditoris. T. 1. c. 807-808.

Tempore privilegium an legat in praesentia pignoris, quod sit mansione in possessionem. T. 2. c. 700.

Tempore futurum, iustitia, leges Cincii modum accitio, an creditor remittit possunt. T. 4. c. 172.

Tempore termini ad diversae praesentiones. T. 8. c. 1178.

Tempore exceptio in iure quomodo sit. T. 2. c. 804.

Tempore commerciorum plura legata fieri. T. 5. c. 162.

Tempore respondet ioco. T. 1. c. 193.

Tempore bimestre. T. 8. c. 544.

Tempore medium inter testamentum, et conditionem nihil nocet. T. 5. c. 973.

Tempore longum, tempus longissimum. T. 2. c. 103.

Tempore perpetuum varie accipitur. T. 5. c. 1185.

Tempore legitimum, et conventionale differunt. T. 8. c. 1187. et T. 2. c. 637.

Tempore longum et computatur. T. 6. c. 1603.

Tempore iudicia accepti, an delicti, specialiter debent. T. 1. c. 203.

Tempore continuum ignorat iudicant. T. 5. c. 1180.

Tempore ubi est, quae experientia potestatem habet in, cui actio competat. Ibid.

Tempore contractus in stipulatione spectatur, in legata vero tempus, quod plus credit. T. 5. c. 549.

Tempore morandi semper in iure deputatur vim. T. 5. c. 592.

Tempore per se solum non restituit famam. T. 5. c. 819.

Tempore tantum praesentia dicitur, salarium vero nunquam praesentia dicitur. T. 5. c. 932.

Tempore actum, actioque dies cum obligatione additur ante tempore, vel die praesentia signa potest. T. 3. c. 1258 ubi qui la dicit certum stipulatus est, statim quidem credit dies, sed nondum venit. Ibid.

Tempore in pecunia spectatur, quod est, Vide, Pecunia.

Tempore meritis haberi debet pro testamenti tempore. T. 5. c. 330.

Tempore medium quodam est. T. 5. c. 866.

Tempore conceptionis, et agnitionis bonorum possessionis quod dicitur est. T. 6. c. 137.

Tempore exceptionibus actibus futurum an spectatur in usurpationibus. T. 6. c. 547. Vide, Ancilla.

Testamenti officiosum querela est contra heredem. T. 5. c. 21.
 Testamenti officiosum querela videtur seiorum etiam. T. 1. c. 46.
 Testamenti officiosum querela extinguatur quinquagesimo T. 5. c. 119.
 Testamenti officiosum querela esse ex lege dicitur. T. 1. c. 285.
 Testamenti cum suo valore partem, in quoque illius presentibus. T. 5. c. 55.
 Testamenti tabula nulla ex istibus, unde liberi, unde legatarii, unde cognati. T. 2. c. 48. et c. 102.
 Testamenti tempore tempus mortis habet debet. T. 2. c. 53.
 Testamenti factio que est. T. 5. c. 530 habet esse publicam, non privatam. Ibid.
 pro Testamenti parte habentur codicilli. T. 5. c. 100.
 Testamenti sequela sunt colligendi, et ex viis scriptis, nec ex oratione. T. 5. c. 38.
 Testamenti factio aucto non est. T. 5. c. 102.
 Testamenti factum liberum non habet libertas. T. 5. c. 541.
 Testamenti factio libera est iniqueque libero homini, ex quo R. deo. T. 5. c. 102.
 Testamenti factum non habet servus. Vide, servus.
 Testamenti factum non per se habet, licet testamentum facere non possunt. T. 5. c. 520.
 Testamenti factio dupliciter accipitur, at quomodo. Ibid.
 Testamenti factio non privati, sed publici iuris est. Ibid.
 Testamenti militaris privilegium quod est. T. 4. c. 96.
 Testamenti, nisi iudicii aliam scriptor tenetur legi. Corneio, in suo manu hereditatem, est legatum ab adiutor. T. 4. c. 130.
 Testamenti parte intelligitur codicilli. T. 5. c. 214, substituta populiaria est eadem pars testamenti. Ibid.
 Testamenti officiosum querela spectat ab edite hereditate. T. 2. c. 124.
 Testamenti officiosum querela in annua rescenda, quoniam testamentum scripta sunt. T. 3. c. 145.
 Testamenti factio in domum legatum exigatur. T. 3. c. 721.
 Testamenti factum in quo habetur, non est in causa testamenti. T. 3. c. 506.
 Item in causa substitutionis. Ibid.
 Testamenti officiosum actio quando finitur. T. 3. c. 144 et T. 4. c. 231.
 Testamenti officiosum querela in qua debetur pars rescenda. T. 3. c. 136.
 Testamenti officiosum querela in qua, quod, et quibus datur. T. 3. c. 125, et c. 129, et c. 130.
 Testamenti officiosum querela quod excludit. T. 3. c. 140.
 Testamenti officiosum actionem inter, et actionem falsi, vel repudiati testamentum quasi differentia est. T. 3. c. 146.
 Testamenti partes aliquam signa faciam ducunt, nisi repugnetur a legato et relicto. T. 3. c. 105.
 Testamenti partes partem, et sequitur est testamentum populiaria. T. 5. c. 790.
 Testamenti scriptor, et adiutor adscriptor, quomodo tenetur. T. 3. c. 65.
 Testamenti scriptura numerum non semper spectatur. T. 3. c. 673.
 Testamenti scriptum requirit, si non constet de morte. T. 3. c. 668.
 Testamenti solutio eadem quoniam, pendente lita, deponitur. T. 3. c. 648.
 Testamenti iudicium querela unicus si vincat, an vbi, vel ubi vincat. T. 3. c. 125.
 Testamenti tabula cum communis inter coheredes. T. 3. c. 366.
 Testamenti tabula incidere, cancellare, et resignare quod aut. T. 4. c. 128.
 Testamenti ius novum est, vel etiam verba. T. 4. c. 108, et c. 584.
 Testamenti testis quod dicit. T. 4. c. 274.
 Testamenti ius novum defertur prius, quam verba. T. 4. c. 584.
 Testamenti officiosum querela quod antiqua velat. T. 4. c. 584.

Tom. 9.

Testamenti prohibiti, est extorci crimen. T. 7. c. 109.
 Testamenti factio omnia aut. T. 7. c. 149.
 Testamenti factum habet si, quinquagesimo habet, et habet commune non fuisse, vel notare, vel extorci. T. 7. c. 109.
 Testamenti factum an habet filiusfamilias. Ibid.
 Testamenti factio spondebis nonquam adepta fuit. T. 7. c. 1036.
 Testamenti partes principales non operantur, nisi causa cognita a Principe, propter quam non est opus vili. T. 7. c. 1036.
 Testamenti factio, quod potest ad quicquam aliquid, veluti pars ab herede dicitur. Ibid.
 Testamenti factum dari non est privati hominis, sed legi, aut Principi. T. 7. c. 103.
 Testamenti factum non habent peregrini, et adrem. T. 7. c. 1045.
 Testamenti scriptura, et recitatio. T. 7. c. 103.
 Testamenti factio iudicium habet. T. 7. c. 1036.
 Testamenti causa potest cessare, quam omittitur testamentum. T. 4. c. 82.
 Testamenti officiosum querela est quinquagesima. T. 8. c. 18.
 Testamenti inter liberos factio novella constituit. T. 8. c. 25.
 Testamenti leges ad hoc spectant. T. 5. c. 150.
 Testamenti quod accipitur. T. 5. c. 45.
 Testamenti constitutiones tres. T. 5. c. 144, et c. 112, et c. 119.
 quod si Testamentum eorum eadem res non legatur. T. 5. c. 509.
 Testamenti rationum quippe testes requiruntur. T. 5. c. 529, et c. 530.
 Testamenti an de, vel conditione adscribitur, et de adscribitur. T. 5. c. 126.
 Testamenti vel conditiones que abscribitur, adscribitur, non potest negari. T. 5. c. 721.
 Testamenti nullum etiam locum habet legatum, quod velat, partem hereditatem adiri, partem repudiari. T. 5. c. 751.
 Testamenti, et quod adscribitur, et testamentum canonicum. T. 5. c. 942.
 Testamenti repugnantur etiam testium iura per se, iure constituto exiguntur etiam abscriptores. T. 5. c. 1034.
 Testamenti iudicium testes si testium de, et quod in potestate testamenti, et quod testium habet, et potestate. T. 5. c. 842.
 Testamenti signa septem testium, quod requiruntur, esse ex parte potestatem non ex parte civili. T. 5. c. 925.
 Testamenti penitus voluntas interpretanda sunt. T. 5. c. 1003.
 Testamenti ducunt si eadem res legatur eadem, an semel tantum debentur. T. 3. c. 778.
 Testamenti ducunt si eadem res non legatur, et ex uno assumuntur consequuntur ferre, et aliter non potest possunt, non autem contrahunt.
 Testamenti hanc semper sunt distinguenda, institutiones, legatarii, fideicommissarii, legatarii, assignatarii, hereditarii, legatarii, principia, comitatus, commensationes, confirmationes, etiam, quod agunt inter vivos. T. 4. c. 89.
 Testamenti que incapaces sunt expendi legatarii. T. 3. c. 802.
 Testamenti incapaces esse, qui certe res communem non habet. Ibid.
 Testamenti duo sunt scriptum generis. T. 3. c. 380.
 Testamenti maxime spectanda sunt testamentaria. T. 4. c. 185.
 Testamenti quoniam testes adhiberi possunt. T. 2. c. 119.
 Testamenti idem est expressum, et subterfugum. T. 7. c. 1061.
 Testamenti adhiberi homines per omnes obnoxi loqui. T. 7. c. 857.
 Testamenti septem testes exiguntur. T. 7. c. 247.
 Testamenti appendit, et publicanda, et adscriptibus, et legibus iura, que in eis observantur, ut rata sunt. T. 7. c. 1037.
 Testamenti paginorum. T. 7. c. 1033 et seq.

Testamenti, et quomodo testamentum scribitur. T. 7. c. 102.
 Testamenti factio legi Corneio. T. 7. c. 1045, et seq.
 Testamenti de adscribitur an impossibilis conditio, meum testator. T. 2. c. 600.
 Testamenti conditio per se non habet conditionem requiritur. T. 4. c. 106.
 Testamenti saltem non gentium testium observatur. T. 1. c. 604.
 Testamenti inter liberos constituitur. T. 8. c. 1125.
 coram, quod in Testamentum accipitur, quod non scriptis autem, quod non in causa cadit, quod non causa.
 Testamenti quod accipitur. T. 2. c. 153.
 Testamenti imperfecto non debetur. T. 2. c. 845.
 Testamenti bologno consulto. T. 8. c. 1125.
 Testamenti curatorem non datur. T. 1. c. 130.
 Testamenti adscribitur an per se. Ibid.
 Testamenti conceptus solus, et explicita novella Justitiani Imperatoris. T. 1. c. 127.
 Testamenti scriptum, impio, iure factum. T. 2. c. 128.
 Testamenti militis. T. 2. c. 441, et T. 7. c. 206, et c. 1029.
 Testamenti, vel Testamentum delictum, seducatur, vel Testamentum. T. 2. c. 429.
 Testamenti an de, et constituitur. T. 5. c. 1162.
 Testamenti inter vivos. T. 1. c. 18.
 Testamenti nulli soli auctori, si velat et codicillis. T. 1. c. 224.
 Testamenti nulli Patria locum non habet. T. 4. c. 847.
 Testamenti nulli consensu. T. 8. c. 1165.
 Testamenti substantia, per legatum inaccessibilem ab intestato censetur. T. 5. c. 541.
 Testamenti in propositum adscribitur tres testes, et refert Plautus. T. 3. c. 559.
 Testamenti militis vires hereditatem filiarum, et in pignori vero deditur. T. 5. c. 751.
 Testamenti non quinquagesimo scripta sunt, velat, nisi testes congruit legibus, et consuetudinibus. T. 5. c. 100.
 Testamenti paginorum adscribitur. T. 5. c. 221.
 Testamenti metris et legatum non servitutum proferunt, et ad legatum in totum consistat. T. 5. c. 1025.
 quod in Testamentum est, non est alia potestas, quam quod in causa testamenti. T. 5. c. 1121.
 Testamenti militis etiam in Falcidia. T. 5. c. 792.
 Testamenti curatorem iure uno del Centum filio impuberi, vel potest, aut nec pagatur. T. 5. c. 999.
 Testamenti liber. Vide, liber.
 Testamenti datur hereditas verba in libris. T. 5. c. 567 codicilli vero non item. Ibid.
 Testamenti falso agere potest, qui agnovit legatum, de officioso non potest. T. 5. c. 247.
 Testamenti per quoniam officiosum rescindit, quod omne, qui in causa testamenti, censetur. T. 6. c. 67.
 Testamenti partes filii conceptus patris, et bonorum possessionem contra iudicium potest, an in potestate legatum liberatur. T. 6. c. 802 et c. 801, quod, si non fuerit potestatis. Ibid.
 non tantum quod Testamentum, vel codicillis moriens dari, ferre possit, sed et quod codicilli verba reliquit, ad effectum perducuntur et testamentum. T. 6. c. 912.
 Testamenti scripta sunt, et committuntur, hereditate non adit. T. 4. c. 604.
 Testamenti rapto agnoscere postumum rumpunt etiam, et corrumpunt etiam omnia, que in Testamentum scripta sunt. T. 4. c. 1006.
 Testamenti non in liberis impuberibus non iure totum dari, quod patri soli, qui impubes hereditatem in potestate, sed ius legi. T. 4. c. 1006.
 Testamenti reserare per bonorum possessionem contra iudicium, quod agnovit, scriptum filii conceptus patris, non iudicium institui hereditate, sed etiam legatarii, et fideicommissarii iuris adit. T. 4. c. 908.
 Testamenti de agnoscere ius civilis moris non agnoscit. T. 3. c. 43.

16

in Testamentum ordinando eoque potius ius, ut
morem sequatur. *Ibid.*
Testamentum ad duo res ordinando constitui po-
test. *T. 3. c. 746.*
Testamentum ad quatuor partes, ut recepta
iuris est, et forma adhibita, etiam si conditio
locum habeat. *T. 3. c. 745.*
Testamentum in testator afflicto potest, ut leges
in eo testamentum locum habeat. *T. 3. c. 740.*
Testamentum inoffensum proutur, omnia re-
spondent, etiam quod ad intestatam successio
aut. *T. 3. c. 138.*
Testamentum patris factum arto, an etiam po-
tuisse irritum fieri. *T. 3. c. 485.*
Testamentum liberis et sub conditione relicta
aut, et legatur potest, quod iuris est. *T. 3. c. 737.*
Testamentum patris in totum per querelam in-
offensum, an potest pupillam substituere. *T. 3. c. 136.*
Testamentum per bonorum possessionem contra
tabulas testatus, an maneat legatum in re
relicta. *T. 3. c. 674.*
de Testamenti quibus inoffensum, vel ingratum,
vel inhumatum, vel improbatum aliquis queri possit.
T. 3. c. 128.
Testamentum quod relicto potest, potest et pactum.
T. 3. c. 741.
et Testamentum quoddam solidum capere non
posse. *T. 3. c. 646.*
Testamentum unus aliquid perire, et alterius
testamentum perire adiuvare, an et utroque
sit actus. *T. 3. c. 717.*
de Testamenti cancellis, vel aliquo parte vi-
ditur. *T. 3. c. 128.*
Testamentum non sit adoptio. *T. 3. c. 476.*
Testamentum totum semper dare potest, nisi li-
beris, qui non sunt, et posthumis suis. *T. 3. c. 574.*
Testamentum relicto per bonorum possessionem
contra tabulas, an debetur, et valet, an
quod in eo scripta sunt. *T. 3. c. 49.*
Testamentum relicto per querelam inoffensum,
an contra valet, quod in eo scripta sunt. *Ib.*
de Testamenti facto ab eo, qui relicto potest
per inoffensum. Principia in patrem potestatem
redit. *T. 3. c. 676.*
de eo, qui in Testamentum sui adscribitur. *T. 3. c. 178.*
de Testamenti, quod sit in Consulatu apud
consules. Principia, etiam precibus adenda
Prætorum cum solibus, et precibus, ut ad
testamentum omnimodo valet. *T. 3. c. 1031.*
in eo, qui non testatur testis, vel signa-
toris. *Ibid.* hoc testamentum potest civile, non
prius. *Ibid.*
in Testamentum cum dies, et etiam adiecti non
sunt, nihil nocet, quoniam valet testamentum.
T. 3. c. 1094.
an is, qui in Testamentum agit de hereditate,
et contra testamentum prosecutionem sit,
possit transire ad ius codicillorum, sine ad-
missionem hereditatis persequutionem.
T. 3. c. 1105.
de Testamenti, quod sit sine scripto per non-
captationem. *T. 3. c. 1090.* quod si testamentum
Ibid. hoc genus testamentum, vel codicilli
attributa per noncaptationem, non ius civile,
non ius prætorium. *Ibid.*
in Testamenti laudanda potest. *T. 3. c. 1145.*
de Testamenti facto ab eo, qui morbo con-
tingit laborat. *T. 3. c. 1038.* et *c. 1039.*
de eo, qui in Testamentum, vel codicilli relin-
quitur potest nomine. *T. 3. c. 1135.*
in Testamentum aliquis sibi adscribit per igno-
rantiam, non ideo minus tenetur. *T. 3. c. 674.* et
c. 675.
actio Testamenti et dicitur, cujus contemplatione
agitur. *T. 3. c. 680.*
Testamentum repudiatur, an repudiatur legitima.
T. 3. c. 821.
an Testamentum siquid relicto non esset, necesse
debet esse actio per potestatem. *T. 3. c. 11.*
Testamentum relicto, an videtur hereditas
ad intestatam. *T. 3. c. 58.*
Testamentum generi testamentum aut. *T. 3. c. 617.*
in Testamentum solemnitatebus per patrem
apertum. *T. 3. c. 1101.*
Testamentum tria genera. *T. 3. c. 1142.*
Testamentum synchysis. *T. 3. c. 933.*
Testamentum faciendo forme re-
dictio. *T. 3. c. 117.*
Testamentum instrumentum. *T. 3. c. 670.*

Testamentum exsequens. *T. 3. c. 33.*
Testamentum quatuor vitiis. *T. 3. c. 484.*
Testamentum vitiis, aut menda non valet
testamentum voluntatem. *T. 3. c. 739.*
Testamentum a sequestris, et disceptatores
non possunt fieri. *T. 3. c. 1079.*
Testamentum favore actus et testamentum hoc
cum actibus bonis de commune habet,
ut usque in ea valet, an in ea, etiam, etiam
non possunt esse iuris. *T. 3. c. 1041.*
in Testamentum causa totum valet testato-
ris facti. *T. 3. c. 1038.*
de Testamentum instrumentum. *T. 3. c. 1033.*
de Testamentum variis generibus. *T. 3. c. 1027.*
Testamentum contrarium in ius, et dicitur
non possunt esse iuris. *T. 3. c. 1041.*
Testamentum publicum. *T. 3. c. 1042-3.*
Testamentum holographum. *T. 3. c. 839.*
Testamentum apud testes locum, etiam deinde
octavo. *T. 3. c. 997.*
Testamentum in iudicio fieri non possunt.
T. 3. c. 112. et *c. 834.*
Testamentum iniustum, nullum, repum, et ir-
rum quod est. *T. 3. c. 448.* et *c. 439.* et *c. 646.*
Testamentum relicto per codicem aliquo
scripto locum habet. *T. 3. c. 741.*
Testamentum nullum est, in quo semper heres
instituitur. *T. 3. c. 173.*
Testamentum facere non omnibus licet. *T. 3. c. 129.*
Testamentum pupillæ parat, et sequi non
possunt testamentum. *T. 3. c. 129.*
Testamentum in pluribus codicibus fieri possit.
T. 3. c. 119.
Testamentum sine scriptis quomodo fiat. *Ibid.*
Testamentum nullum esse valet, an quod volente.
Ibid. *c. 121.*
Testamentum facere non possunt mulieres, et surdi
mulieres. *T. 3. c. 120.*
Testamentum conquire propriam locum, prela-
que acta quando debet. *T. 3. c. 139.*
Testamentum imperfectum nullum est. *T. 3. c. 142.*
Testamentum familiam post decessum animum
fieri possunt. *T. 3. c. 143.*
Testamentum non informatur decembris. *T. 3. c. 1191.*
Testamentum an sit ius gentium, an ius ci-
vile. *T. 3. c. 834.*
Testamentum pro hereditate agere potest. *T. 3. c. 143.*
Testamentum imperfectum est, quod non est
obligatum scriptum testium signa. *T. 3. c. 45.*
Testamentum quomodo nuncupatur. *T. 3. c. 143.*
Testamentum facere non possunt mulieres, et surdi
mulieres. *T. 3. c. 143.* et *c. 835.*
Testamentum inoffensum, vel in quo en-
cipit prætoris acti, proprie testamentum
est. *T. 3. c. 861.*
Testamentum filiofamilias facere non potest,
aut sit miles. *T. 3. c. 143.*
Testamentum, et codicilli differentia. *T. 3. c. 838.* et *T. 3. c. 397.*
Testamentum iura factum informatur duobus
modis. *T. 3. c. 144.*
quod ab hostibus capto est, Testamentum fa-
cere non potest, quasi servus. *T. 3. c. 998.*
Testamentum facit ratum, et ad tempus
in opus publicum damnatus. *Ibid.*
Testamentum, non potest mortem, non valet.
T. 3. c. 831.
Testamentum in iudicio. *Ibid.* aliud per non-
captationem et alio testamentum genere.
T. 3. c. 397.
Testamentum cognationis an hereditas institu-
tione, vel substitutione. *Ibid.*
Testamentum quomodo rumpitur. *T. 3. c. 141.*
Testamentum per vi, et librum. *T. 3. c. 117.*
Testamentum quod non iure factum dicitur,
quodammodo iure factum rumpitur, vel irritum
fit. *T. 3. c. 141.*
Testamentum obides facere non possunt. *T. 3. c. 836.*
Testamentum facere non potest agendus, qui in
iure sit agens potestatem. *T. 3. c. 836.*
Testamentum non civile legibus quoque fieri.
T. 3. c. 836.
Testamentum apud hostes factum non valet.
T. 3. c. 994.
Testamentum diversa manu recte scribitur.
T. 3. c. 85.
Testamentum agendum myelocle est; quod
accipitur, non item. *T. 3. c. 840.*

Testamentum aut per scriptorem fit, aut per
noncaptationem. *Ibid.* *c. 837.*
Testamentum falsum qui scripsit, recitavit,
subscripsit, aliquid, suppressit, movit,
mutavit, delevit, quibus pæna præstat.
T. 3. c. 1025. et *c. 1029.*
Testamentum tribus periculis verba, quod si
absit, non testamentum, sed codicillus est.
T. 3. c. 80.
Testamentum vitiis qui spernit, recitavit,
signavit, pæna legis Cornelii tenetur.
T. 3. c. 1079.
Testamentum intersecum quid sit, an de
eiusdem actore. *T. 3. c. 128.*
Testamentum adire. *T. 3. c. 138.*
Testamentum agnitione posthumorum præter-
itum omnimodo rumpitur. *T. 3. c. 846.*
Testamentum, in quo filiofamilias præteritus
est, iure civili ad intestatam aut. *T. 3. c. 847.*
Testamentum in Germania habetur, nec Athenis
aut Solymis. *T. 3. c. 849.*
Testamentum quando inefficax sit, potest,
ac de inoffensum queritur. *T. 3. c. 1021.*
Testamentum inofficium dici non potest nisi
hæres scriptus sit. *T. 3. c. 74.*
Testamentum in ius scriptum esse valet, pa-
gon non valet. *T. 3. c. 87.*
Testamentum militare non iure factum dicitur.
T. 3. c. 121. et *c. 112.*
Testamentum militis, nulla sit volente, pa-
gon non valet. *T. 3. c. 144.*
Testamentum in iudicio quomodo valet de-
bet. *T. 3. c. 62.*
Testamentum iustum non est, nisi sit septem
testibus viribus Romanis puberibus præsen-
tibus. *T. 3. c. 140.*
Testamentum imperfectum inter liberos non fit
instituitur. *T. 3. c. 143.* et *c. 140.*
Testamentum nato posthumo præterito rumpi-
tur. *T. 3. c. 800.*
Testamentum sine herede institutoque nullum.
T. 3. c. 439.
Testamentum in iudicio capite, etiam minima,
irritum fit. *T. 3. c. 409.*
Testamentum nimis infirmatorem decembris. *T. 3. c. 1191.*
Testamentum non sit iuramentum monachorum. *T. 3. c. 459.*
Testamentum agnitione informat non po-
test. *T. 3. c. 379.*
Testamentum quod modo rumpitur. *T. 3. c. 361.*
Testamentum rumpit agnitione posthumum. *T. 3. c. 80.*
Testamentum rumpi, in quo posthumus præ-
teritus est. *Ibid.*
Testamentum prius potestatem rumpitur. *T. 3. c. 63.*
Testamentum rumpitur, postea quam factum
est, agnitione non herede, vel non testa-
mentum. *T. 3. c. 85.*
Testamentum publice recitari debet. *T. 3. c. 1003.*
Testamentum iustum esse faciem adicit, in eo
legatum relicto, est, et non obtinet, vel
etiam obtinet et legatio repellitur. *T. 3. c. 347.*
Testamentum ad iustum iustum, rumpitur potest
mutatio, vel agnitione est hereditas. *T. 3. c. 1033.*
Testamentum iure codicillorum iusti non po-
test. *T. 3. c. 999.* non et agnitionem. *Ibid.*
Testamentum, in quo sciencia iura deest,
non iure factum, alioque adeo nullum est. *T. 3. c. 1312.* et *c. 1253.* codicilli non minus ordinem
solemnitatem desiderant. *Ibid.*
Testamentum non facit nisi volente, aut mi-
nuta. *T. 3. c. 618.*
Testamentum valet ipso iure præterito fiti.
T. 3. c. 501.
Testamentum irritum per omnia cancellator,
hereditas non adit ad hæredem, qui in eo
scriptus est. *T. 3. c. 153.*
Testamentum non rumpit agnitione posthumum præ-
terito. *T. 3. c. 847.*
Testamentum est causa, ex qua codicilli va-
lent; et codicilli non possunt esse causa, ex
qua valet testamentum. *T. 3. c. 828.*
Testamentum non potest imperfectum quando
rumpit prius testamentum perfectum. *T. 3. c. 828.*

Testamentum herede de bonis alienis non licet. T. 3. c. 624.
 Testamentum corruptum infamam testium. T. 3. c. 1275.
 Testamentum prius jure perfectum posteriore imperfecto non rumpitur. T. 3. c. 521. *demum* casus, quibus posteriore testamentum imperfectum rumpi prius, quod erat jure perfectum. *Ibid.*
 Testamentum imperfectum dicitur, quod non subscriptum, neque a testibus signatum est. T. 3. c. 1094.
 Testamentum bellicum (non testamentum militis) vult esse, quod non aratro scriptum, sed sanguine, non in charta, sed in marmore. T. 3. c. 617.
 Testamentum ejus nullum est, cujus velle bona sunt. T. 3. c. 516.
 Testamentum an adoptionis rumpatur, quasi agnitione an heredis, siquis institutus est, et postea adoptatus. T. 3. c. 189.
 Testamentum manifesti fororis non in ipso jure nullum est, si ex quoque frater non reddiderit, et an convalescat, an post factum testamentum reddiderit. T. 3. c. 974.
 Testamentum nullum est, quod eboribus sit, qui postea servus apparuit. T. 3. c. 872.
 Testamentum destitutum non factu habetur; et destitutum, si heres non adeat. T. 3. c. 47.
 an Testamentum corroboret eundem nomen heredis. T. 3. c. 321.
 Testamentum jugulare est per a, et sequela per aliam testamenti. T. 3. c. 750.
 Testamentum militis perfectum est quilibet voluntas. T. 3. c. 963.
 Testamentum quod est. T. 3. c. 619.
 Testamentum pagani perit in iure civile, militis vero testamentum est jure gentium. T. 3. c. 523.
 Testamentum confirmatur morte sola, item electione heredis. T. 3. c. 623.
 Testamentum militis factum in militia, valet quoque eodem jure militari intra annum, si modo miles dimissus sit propter honestatem testamenti. T. 3. c. 524.
 Testamentum confirmatur posteriore rumpitur. *Ibid.* et quando non *Ibid.*
 Testamentum militis imperfectum perfecti potestatem obtinet, quia sola voluntate perficitur. T. 3. c. 616.
 Testamentum ad testem dicitur duobus modis, et quomodo, *Ibid.* *capite* testat. *trabit* ad ea quatenus intestat. *Ibid.* c. 617.
 Testamentum nullius irritum non fit capitis militum. T. 3. c. 617.
 Testamentum nullius non valet voluntate perficitur. T. 3. c. 616.
 Testamentum non infirmum non valet voluntate, alicui vero heredis infirmus non valet voluntas. T. 3. c. 622.
 Testamentum non arguitur, vel a testibus non subscriptum, per imperfectum habetur. T. 3. c. 1094.
 Testamentum rumpitur agnitione, vel quasi agnitione. T. 3. c. 189.
 Testamentum pupillari auctorem nomen heredis conservat. T. 3. c. 779.
 Testamentum, quo testator mentis sit, dictum est. T. 3. c. 307.
 Ad Testamentum militum non pertinet jura paterfamilias. T. 3. c. 724.
 Testamentum unde irritum capiat. T. 3. c. 573.
 Testamentum irritum facit, quo scriptum est. T. 3. c. 109.
 Testamentum quibus verbis fit. T. 3. c. 943.
 Testamentum conferri posse in alieum voluntatem. *Ibid.*
 Testamentum debet fieri ante ingressum mortis. T. 3. c. 941.
 Testamentum irritum fieri repudiatio heredis scripti ex esse. T. 3. c. 965.
 Testamentum pupillare est sequela potestatis testamenti. *Ibid.* quando irritum fit. *Ibid.*
 Testamentum rumpi posthumum prateritis agnitione. T. 3. c. 976.
 Testamentum rescinditur per bonorum possessionem contra tabulas. T. 3. c. 949.
 quod Testamentum patris oppugnat, aibi ex eo testamentum consequi potest. T. 3. c. 965.
 quod Testamentum impugnet, in quo legatum est relictum est, indigne est legato. T. 3. c. 964.

in Testamentum contra sit, vel institutus, vel exheredatus est filius. T. 3. c. 948.
 Testamentum fletu pubertate, etiam codicillis firmatur. T. 3. c. 503.
 Testamentum facere non potest furiosus. T. 3. c. 1025.
 Testamentum pupillare sui heredis confirmat tutelle, et libertate, et omnia que testamentum patris scripta sunt. T. 3. c. 966.
 Testamentum non confirmat per codicillos. T. 3. c. 965.
 Testamentum rumpitur agnitione sui heredis testamentum presentis, non etiam extrinseci. T. 3. c. 1032.
 Testamentum impugnat, qui falsum dicit, aut infirmum, non qui dicit omnes solent. T. 3. c. 948.
 Testamentum militis morte scriptum valet, si modo probat dicitur eum totum sanum, quod dicitur testamentum condendi gratia. T. 3. c. 900.
 Testamentum patrem plenamque potestatem pupillari. T. 3. c. 714.
 Testamentum fit irritum damnatione, si vivus leviter dimittit capite, et manatur. T. 3. c. 902.
 Testamentum infirmum quod. T. 3. c. 1094.
 Testamentum quando rumpitur, et quando non rumpitur. T. 3. c. 663. et c. 664.
 Testamentum duplet quando dicitur. T. 3. c. 651.
 Testamentum patrem et destitutum non adhaerere, pupillari evascent. T. 3. c. 662.
 Testamentum unde dicitur. T. 3. c. 19. et c. 340. et c. 378.
 Testamentum improbum quod. T. 3. c. 128.
 Testamentum est voluntas auctor testat. T. 3. c. 707.
 Testamentum destitutum in sola voluntate ad differentiam codicillorum, quibus voluntas non est jura. T. 3. c. 362.
 Testamentum asperum quod dicitur. T. 3. c. 608.
 Testamentum falsum, vel injustum dicitur, quod perire debet. T. 3. c. 133.
 Testamentum infirmum quod. T. 3. c. 109.
 Testamentum infirmum qui dixit nomine defuncti, cui heres exstitit, non rumpitur non auctor legatum petat. T. 3. c. 109.
 Testamentum per quatenus an pro parte rescinditur. T. 3. c. 110.
 Testamentum prius an postea jure perfecte rumpitur. T. 3. c. 675 et c. 4. et c. 41.
 Testamentum qui arceat, et acc oblat, an repulatur a legato et relicto, cui ipse heres exstitit. T. 3. c. 1094.
 Testamentum si minor acciderit, non obli-viscit, an repulatur a legato. *Ibid.*
 Testamentum facta, aut unde voluntas non infirmatur. T. 3. c. 165.
 Testamentum unde ita vocatur. T. 3. c. 117.
 Testamentum facere quibus non est premissum. T. 3. c. 125.
 Testamentum non semper minus, et arduum facere possunt. *Ibid.*
 Testamentum qui locidi, et hereditas eorum. T. 3. c. 124.
 Testamentum qui facere non possunt. T. 3. c. 129.
 Testamentum extare non sufficit, nisi perseverat voluntas. T. 3. c. 128.
 Testamentum, in quo filius ante est prateritis, injustum, et ipso jure nullum esse. T. 3. c. 129.
 Testamentum, in quo prateritis est filius emancipatus, iustum esse, sed rescindi potest, et quomodo. *Ibid.*
 Testamentum unum eodem tempore duobus tabulis, duobus exemplis in charta consignatum, jure suo legat Titus 100 in alio 50, tantum, quod Titus deleatur. T. 3. c. 943.
 Testamentum in epigrapha scriptum. T. 3. c. 603.
 Testamentum rumpi posthumum prateritis jure irritum. T. 3. c. 976.
 Testamentum an ex causa exheredationis, vel prateritis irritum sit. T. 3. c. 49.
 Testamentum, vel pars ejus si interierit ante mortem testatoris, vel si aliquid deleatur, an valet, an, quia non ex scripta sunt. T. 3. c. 22. et c. 23.
 Testamentum capitulatum fit irritum. T. 3. c. 333.

Testamentum falsum quod. T. 3. c. 165.
 Testamentum est verbum simplex, non duplex. T. 3. c. 128.
 Testamentum si aliquo casu fecit, decessit furiosus, minor, amentis, aut prodigus, an debetur ex eo testamentum bonorum possessionem secundum tabulas. T. 3. c. 904.
 Testamentum non fit irritum superveniente favore. *Ibid.*
 Testamentum non fit unde voluntas, nec taliter auctor voluntas, id est, hereditas non additur unde voluntas, nec debet, nec rescinditur. T. 3. c. 105.
 Testamentum decessit infirmum, an conservet manifestam voluntatem testatoris. T. 3. c. 42.
 Testamentum falsum esse, qui certus est, an in posse patre bonorum possessionem ad intestat. T. 3. c. 20. si potest intra tempus, an excluditur tempore. *Ibid.*
 Testamentum factum inter vivos valet, etiam si imperfectum. T. 3. c. 32. an rumpitur ab eo jure imperfecto. *Ibid.*
 Testamentum, jure militari factum, non sit imperfectum. *Ibid.* an rumpitur. *Ibid.*
 Testamentum si in pluribus exemplis bus scriptum sit, an necesse sit, omnes codices extare. T. 3. c. 101. quod si separatim summat sit, et distat heredes in eis scripti, utrum sequatur posteriora testamentum. *Ibid.* si non apparet, quod sit supremum, utrum admittatur. *Ibid.*
 Testamentum holographum quod dicitur. T. 3. c. 1093.
 Testamentum quomodo, et a quibus impugnetur. T. 3. c. 1095.
 Testamentum facere voluisse non intelligitur, qui coactus voluit. T. 3. c. 1094.
 Testamentum jure perfectum non rescinditur. T. 3. c. 1276.
 quod Testamentum facere possent, vel non. T. 3. c. 1078. et seq.
 Testamentum non notat qui facere de alienis re, vel pecunie. *Ibid.*
 Testamentum exigit liberam voluntatem, et liberum animi. T. 3. c. 1094.
 Testamentum perfectum sit, quod desideratur. T. 3. c. 102. et c. 103.
 Testamentum non valet brevitas. T. 3. c. 1273.
 Testamentum facere potest per nuncupationem, qui rursus est, quod non potest facere per scriptum. T. 3. c. 1097.
 Testamentum rumpitur successione capitis. T. 3. c. 996.
 Testamentum valet prateritis filii. *Ibid.*
 Testamentum hodie generi, vel alio uxore concessis, valet nuncupari potest. T. 3. c. 1104.
 Testamentum pagani in prospectu factum quod. T. 3. c. 1093.
 Testamentum imperfectum est, quod neque subscriptum, neque signatum est a testibus. T. 3. c. 1092.
 Testamentum repudiare, id est, repudiare hereditatem testamenti delatum. T. 3. c. 1194.
 prius Testamentum non rumpitur posteriore, nisi per artem sit, et jure perfectum. T. 3. c. 600.
 Testamentum quando rumpitur. T. 3. c. 1078.
 Testamentum quoque modo facium a militis sine juramento valet. T. 3. c. 1093.
 Testamentum, quod ante antiquitatem tempore decessit, et fletu irritum, a se revocatur post decessum. T. 3. c. 1094.
 Testamentum non scriptum jura prateritis non valet, jura civile testamentum non scriptum ovit. T. 3. c. 1095.
 falsum Testamentum illud est, quod testamentum non est. T. 3. c. 805.
 Testamentum rumpitur agnitione posthumum prateritis. T. 3. c. 997.
 Testamentum destitutum ab herede non tam fit irritum jura civile, quam ab deserto, et exactionem heredis. T. 3. c. 1030.
 Testamentum, quo non bonorum tenet, dicitur in heredes. T. 3. c. 616.
 Testamentum qui dicit falsum, an impugnetur posthumum prateritis. T. 3. c. 616.
 Testamentum qui institutum dicitur, an repulatur a legato. *Ibid.*
 Testamentum qui impugnat, et petit bonorum possessionem contra tabulas, an repulatur a legato. *Ibid.*
 Testamentum falsum, et infirmum qui dicit,

an repellat a donatione causa mortis. T. 2. c. 828.

Testamentum ad vilius aliquo liberet, interrumpit heredes institutio. T. 7. c. 511.

Testamentum nuncupatum nullum est, si testator omnes heredes non nuncupat. Ibid.

Testamentum status post mortem testatoris debet apriri. T. 7. c. 125.

Testamentum qui facere non possunt, cur mortis causa donare possint. T. 4. c. 637.

Testamentum non fit quibuscumque verbis. T. 4. c. 656.

Testamentum imperfectum quodammodo sit. T. 4. c. 658.

Testamentum ad solas impuberes. T. 4. c. 780.

Testamentum si corruptum summo iure, corruptum et legatum. T. 4. c. 790.

Testamentum nullum est, si raptum, an omnis in eo contentis simul corruptus. T. 4. c. 791.

Testandi potestatem si eis non dederit, nec potestas debet. T. 5. c. 152.

Testandi libertas libera non contrahit potestatem. T. 3. c. 730.

Testandi libertas civilis sine iussu concessa antequam raptus diminutione, non potest aude. T. 7. c. 825.

Testandi libertatem lex tollere potest. T. 7. c. 1025.

Testandi libertatem non posse conferri privata conventionem. Ibid.

Testandi voluntatem scripti heredes qui non habet, omnia repelluntur. T. 4. c. 178.

Testamentum voluntas suprema debet exequi. T. 4. c. 1000.

Testamentum voluntas ambulatoria est usque ad supremum vitam actum. T. 7. c. 610.

Testari ex quoque prohibetur, vel cogitur. T. 2. c. 443 et T. 7. c. 306.

Testari potest iure militari, qui ex numero transfuerunt in alia numerus. T. 4. c. 114.

Testari an possit raptus ab hostibus, vel latrocinibus. T. 4. c. 637.

Testis causa tribit ad ea quoniam testatur, et contra. T. 5. c. 125. et c. 417. et c. 980.

Testis sola privata tabellionis fides non facit. T. 8. c. 1165.

Testatio, quod iure faciendo est, quid alit, et significat. T. 6. c. 494.

Testatio, quoniam in substitutione, noni operis requiritur, pignus fides facit. Ibid. c. 905.

Testatio ex scripto facit, et adhibitis a gestis, plurimum valet ad fidem fundum iudici, deindeque comprehendit. T. 6. c. 121.

Testatio facta in iure. T. 7. c. 847. de scripto. Ibid.

Testatio sola per se fidem non facit, debet fieri publice. T. 7. c. 716, cum obligatione iustitiam. Ibid.

Testatio quod sit. T. 4. c. 690.

Testis heredes admittit solo non sufficit. T. 7. c. 749.

Testator solum rem legatum vendidit, an doctores, nullum interest, et quoniam distinctio standi. T. 5. c. 679.

Testator sub pignoratitio numero, si alio libera, etiam singulis comprehendit. T. 7. c. 1003.

Testator sicut rem legavit, eandem et heres odem legavit, an ha debetur. T. 5. c. 669.

Testator iubet heredes monumentum facere, an heres non mandatis obligator. T. 4. c. 346. et c. 349.

Testator heredes rogat per fidem committit, ut liberis suis decreta daret ad extraneum monumentum, quoniam, an quod amplius expanderet, ha herede compescere possit ad actionem negotiorum gestorum, rebus hereditatis negotioque. T. 5. c. 809. ratio brevis est communis. Ibid.

Testator sibi heredes fieri vulgi substitutionem, populi vult non sibi, sed populo. T. 3. c. 1092. Marci Tullius quomodo substitutionem populi fieri conceptit. Ibid. 2. de iur. Ibid.

Testator, si heres idem homo esse intelligitur. T. 4. c. 100.

Testator an facere possit, an leges in suo testamentum locum habeat. T. 3. c. 950. an finem communem legari possit. Ibid. c. 997.

An possit cavere, an lex Falcidia locum habeat in suo testamento. Ibid.

Testator an possit prohibere Falcidiam. T. 3. c. 605.

Testator an testamentum, vel codicillis bonorum suorum alienationem prohibere possit. T. 3. c. 791.

Testator dum vult rem legare, si suppellectilem dicit, an accipit legatum. T. 3. c. 790.

Testator pro parte intestatus si non possit per parte legatus maneat. T. 3. c. 150.

Testator, qui legat usum vinum, alium, frumentum, acetum, mellis, balsamum, non adpescit qualitate, an omnia, quantum ratione, vide videtur. T. 3. c. 1009. an legatum usus sit. Ibid.

Testator pluribus scriptis heredes sibi ex his prelegat rationes hereditarias, an videtur legare ea, quoniam rationibus continetur. T. 3. c. 756.

Testator an possit per parte testari, si pro parte non testatur. T. 3. c. 662.

Testator si alium legat ex quoque datus si nepos an negatus intervenit, accipit opem quoniam non simpliciter vel volens, an alitermodum. T. 3. c. 969.

Testator si pro parte vultus dicit, non antrum per codicillos, an accipit legatum. T. 3. c. 708.

Testator si currit facere secundum testamentum, nec potest, an primum ratum sit, et an deinde vultus. T. 3. c. 1007.

Testator si testamentum expulso accusaverit, non aliter legatum ademptum. T. 3. c. 1036.

Testator si ex hereditas scriptis quoniam rogant, ut ex externa alia, vel vultus, partem suam restitueret post mortem suam, tale si decesserit, nullum erit, an vultus non complet potest decesserit. T. 3. c. 1009.

Testator quoniam partem facit, vultus, an hereditarias. Ibid.

Testator si quendam ex hereditas present adpescit ex ratione, non credens, ad eadem adpescit ex ratione habet. T. 3. c. 709.

Testator si vultus fundum hereditarium alienare an obligationem parat hereditas. T. 3. c. 954.

Testator si legatarius fundum, et quoniam in eo sunt omnia tempora, an scilicet, quoniam eo tempore in figura est, ex ratione eius legatarius debetur. T. 3. c. 779.

Testator si rem pignoratitio legavit, heredes, an legatarius rem iure debet. T. 3. c. 112.

Testator si legat omnia debitoris sui, an legatum valet. T. 3. c. 771.

Testator si ual rem legatarius potest eandem aliter legat soluto transcedendi legat, nec non contrahit. T. 3. c. 743.

Testator suppellectilem legans, dum vult rem legat, nihil agit. T. 3. c. 708.

Testator an possit plures heredes gradus facere. T. 4. c. 107.

Testator potest mutare voluntatem, quomodo, T. 4. c. 128.

Testator si alium Ecclesiam pro alia heredes accipere, veritas contra scriptum obtineat debet. T. 7. c. 450.

Testator si deleverit omnem scriptum testamentum, an indurum testamentum. T. 4. c. 819.

Testator si testem testamentum, vel aomen suum verba, aut quoniam heredes summas deleverit, quod accipit. Ibid.

Testator si expulsi facere secundum testamentum, nec potest, an primum infirmum sit, si vero secundum Testamentum preferat, et indurum erit, quod accipit. Ibid.

Testator an error esse officii. T. 5. c. 603.

Testatoris voluntas. Vide Testamentum.

Testatoris error quando facit ius. T. 5. c. 1124.

Testatoris voluntas numerationis fieri facit. T. 5. c. 809.

Testatoris voluntatem quando non vultus mandatum, vel vultus. T. 5. c. 1002.

Testatoris amentis fideicommissum facit, opatio non. T. 5. c. 636.

Testatoris voluntas potius spectatur, quam verba. T. 5. c. 104.

Testatoris voluntas infra annum debet exequi, et impleri. T. 5. c. 941. etc. 942.

Testatoris prohibitio, quoniam nolius habet causam,

indum est principium, et ceterum potius, quam principium. T. 5. c. 123.

Testatoris proprium quod non est, id accipere est alium dicit. T. 6. c. 918.

Testatoris factum pro facto heredes est. T. 4. c. 139.

Testatoris iustitia, et mea, vel principium iure accipit, vel accipit, et subtilitas iustitia omnem ambiguitatem solvit. T. 4. c. 139.

Testatoris alium nunc prodi legat legat, an vultus potest debetur. T. 5. c. 849.

Testatoris scriptura an possit parit exvini regulis denotare, vel efficere, ut debetur ad tempus, vel conditionem. T. 5. c. 766.

Testatoris preceptum non mutat ius publicum. T. 3. c. 785.

Testatoris error in omnia, et exceptio rei legatue an accipit legatum. T. 3. c. 708.

Testatoris voluntas an possit uti subtilitate iuris, vel scriptura certa, an indubitata. T. 3. c. 908.

Testatoris voluntas potest an sit scripto, et an ordo scripturae impedit voluntatem. T. 3. c. 785.

Testatoris voluntas ubi manifestata est, an exigitur solemnitas verborum. T. 3. c. 909.

Testatoris voluntas ratio an habeatur, ubi sumpta est accipere. Ibid.

Testatoris voluntas ubi publicum mutare non potest. T. 4. c. 593.

Testatoris indignatio. T. 7. c. 671.

Testatoris voluntatem non facit, qui non expulsi conditione fideicommissum remittit fructus fideicommissum. T. 7. c. 584.

Testatoris voluntas non statim heredi accedit, et etiam heredi heredis, et deinceps lo indubium. T. 7. c. 1009.

Testatoris voluntas incepta quoniam dicitur. T. 7. c. 1107. hoc non est parendum. Ibid.

Testatoris voluntas potest remitti iure legatorum, vel fideicommissum. T. 4. c. 652.

Testatoris voluntas plenius est interpretanda. T. 4. c. 708.

Testatoris heres est, qui est heres heredis. Ibid.

Testatoris iure bonorum descriptio redditio non necesse, heredes accedat, debitoribus prodest. T. 7. c. 479.

Testatoris ad lex specialis hoc permittit, non potest uti curare, an in suo testamento leges, etiam iustitias, heredes, adita locum habet. T. 4. c. 111.

Testatoris an legatarius mutare voluntatem, an legatum ratiocinatio facit eundem. T. 6. c. 477.

Testatoris nihil voluit, an apparet, an refulget a significatione verborum. T. 3. c. 999.

Testatoris ius publicum non potest derogare alio modo. T. 3. c. 919.

De eo, qui Testamentum prohibuit mutare testamentum, quod esset scriptus heres in iure testamentum. T. 7. c. 1007.

Quomodo debet intelligi, testamentum prelatum dicit legatarius. T. 4. c. 909.

Testatore ignorante la re soluta. T. 5. c. 632.

Testatore luto, Falcidia luto non est. T. 5. c. 449.

Testatore non iure nominis servi an in solutio produm erit. T. 5. c. 1077.

Testatore facta localiter, an legatarius eam servare tenetur. T. 6. c. 129.

Testatoris, qui suam rem suam, exemplo eorum, qui ubi fructus facit, ubi alium fructus facit. T. 1. c. 149.

Testatoris, qui ubi sibi facit fructus. T. 1. c. 610.

Testatorum abominatioes frequentes sunt. T. 5. c. 50.

Testatoris ad parte si ex parte intestatus decesserit, non potest alio miles. T. 3. c. 133.

In Teste vult qualitas, an dignitas spectanda. T. 2. c. 607.

Ob nam Testament non movet iudicem ad servandum iungendum. T. 7. c. 688.

Testator omnia ex possit uti an solvere testamentum. T. 3. c. 118.

Testes plures ex nam domo adhiberi se possit alieno negotio. T. 2. c. 119.

Testes qui in testamento adhiberi possunt, et qui non adhiberi. T. 2. c. 114.

Testes plures, quoniam scriptum, ad testamentum adhiberi non nocet. T. 6. c. 999.

Testes tres quoniam in testamento sufficient. T. 1. c. 279.

Testes laici in causa criminalibus testem non dicuntur. T. 8. c. 517.

Testes, cum de fide testium et alio dicitur, adversus scriptum interrogari non possunt. T. 1. c. 159. et c. 238. et T. 6. c. 1059.

Testes contra scriptum adhiberi non possunt. T. 8. c. 355.

qui Testes esse non possunt. T. 4. c. 1442 et c. 1443.

Testes in quibus instrumentis non sunt necessarii. T. 1. c. 278.

Testes prout suspecti, et animae domesticae, homines humani, et obiecta conditionis non interrogantur. T. 6. c. 1069.

Testes facti quibus subiacent poenis. Ibid. et T. 1. c. 279.

Testes decessiones. Ibid.

Testes quandoque in iudicio venire compelluntur, at quandoque compelli non possunt. T. 8. c. 547.

Testes quinquaginta requiruntur in iudicio. T. 5. c. 530.

Testes ita adhibentur in testamento in processu. Ibid.

Testes non adhibentur testes in scriptis. T. 6. c. 324.

Testes domestici aut in litibus acceptantur, et aliter in testamento. T. 8. c. 814.

Testes virgati se idem faciunt. T. 4. c. 938.

Testes domestici, et familiares idem sunt. T. 8. c. 814.

Testes oportet laqueis distincte necesseque non confusi, non obsecrare, non aliter testari, aut non audiri. T. 8. c. 1068.

Testes ante iudicium constituti recipi non debent. T. 8. c. 772. nisi periculum sit, eos ob secretum, vel valedictum inter motus litis committenda e via de accusato, vel in iudicio causa recipere productura, et distinctio meritoria. Ibid.

Testes ultra annum aucti non decessant ab actore, ut nec acti copia non excipiant. Ibid.

Testes classici qui dicuntur. T. 4. c. 1366 et T. 7. c. 1038.

Testes spoli, et qui subditi in testamento. T. 8. c. 942.

Testes iustitibus rebus possunt semel, et iterum, non testum. T. 8. c. 822.

Testes prout adhibentur in causa matrimonii. T. 4. c. 811.

Testes syndacales qui. T. 8. c. 826.

Testes domestici qui dicuntur. T. 8. c. 813.

Testes, et instrumenta, quae sunt multa testimonio, quomodo differunt. T. 8. c. 829.

Testes reguntur in omnibus causis civilibus, et criminalibus. T. 8. c. 821.

Testes singulares approbantur. T. 8. c. 805.

punitur, qui vana testationem differunt. Ibid.

Testes de quibus circumstantiis interrogandi. T. 8. c. 817. et c. 818.

Testes duo, non faciunt plenam, omnis semper non probantur. T. 1. c. 1040.

Testes alios esse, quibus interdicunt, ne testimonium dicant, alios, qui excusantur. T. 3. c. 649.

Testes an videantur esse idonei, et omni exceptione majores. Ibid. in dignitate sunt possit. T. 1. c. 1073.

Testes esse, vel testimonium dicere qui excusantur. T. 3. c. 659. et c. 650.

Testes quidem rogantur, ut rei gerenda inter, quando non rogantur. T. 3. c. 648.

Testes non in appellatione adhibentur causa non satis instructa. T. 7. c. 1217.

ea Testes potius possunt iura iudicium constitutum. T. 7. c. 748. iure causae habet testimonium sui recipi. Ibid. dicuntur ea testimonio illis. Ibid.

Testes decem arguntur in rei singulari et constitutiore regia. T. 7. c. 735.

Testes, qui legibus attentant, et effiares, et rogant, legibus testimonium non dant. Ibid.

Testes iuristae non interrogantur. T. 7. c. 746.

Testes iuristae interrogantur adhibitis sacris evangelia, et sacra scriptura. Ibid.

Testes genus probantur auctor. T. 7. c. 745.

Testes septem arguntur in testamento. T. 7. c. 747. in dictione iudicium arguntur. Ibid.

Testes rogandi sunt, ut agant testimonium. T. 7. c. 1008.

Testes qui produci, sumptus, et vasa se praevalent. T. 7. c. 745.

Testes iure civili inter se produci, interrogari, iterum non interrogari. T. 7. c. 740.

Testes non conveniunt in eam propter mirum contagium, ad alii post alios veniunt, et sequuntur testimonium. T. 7. c. 1010.

Testes dicuntur in re propria idem non faciunt. T. 7. c. 744.

Testes pecunia corrupti. T. 7. c. 1312.

Testes esse probantur domesticis, et adhibitis, et excusationes in iudicio, quam tractat. T. 7. c. 745.

Testes quando adhibentur, at quando non. T. 7. c. 746.

Testes iuxta excoarctat in pecuniaria causa. T. 7. c. 748. ante Justinianum non excusantur, nisi in causis criminalibus. Ibid.

Testes non rogati. T. 7. c. 747. rogati, et jurati. Ibid.

Testes sunt, qui nec probantur testimonio dicere, nec excusantur, sed acceptantur, et refulcentur. T. 7. c. 746.

Testes idonei, et omni exceptione majores, loca reprobant. T. 7. c. 1416.

Testes expresse, reprobantur in bonis. Ibid.

Testes domestici, qui dicuntur. T. 7. c. 744.

Testes domesticis. Vide, Domesticos testes.

Testes non producuntur alio iure, nec instrumenta. T. 7. c. 740.

Testes facti. T. 7. c. 1212.

Testes. Vide, Testimonium. Vide, Probatio instrumentum.

Testes honestiores pleniusque testantur ex hoc. Ibid. T. 3. c. 667.

Testes ambigui quare admittuntur. T. 3. c. 635.

Testes qui rati admittuntur, et non adhibentur. T. 3. c. 479. et c. 480.

Testes quot sunt adhibendi, et vel decem, vel septuaginta instrumenta. T. 7. c. 840.

Testes regulariter, et acta omnia fieri debent utique per presentes. Ibid.

Testes quos alius terminat, an possint esse testes in testamento. T. 4. c. 636.

Testi unico rebus rectis quibusdam casibus. T. 7. c. 840.

Testis de causa regenda. T. 8. c. 817. *

Testibus legatibus minor in testamento. T. 1. c. 136.

Testibus se magis credere, quam testimonio dicuntur Hadrianus. T. 2. c. 400.

Testibus apothecis non creditur sine tormen- to. T. 1. c. 106.

Testibus, an contrario scriptura acceptata, omnem rebus possint, et etrogationem episcopi. T. 1. c. 125.

Testibus potius esse monumenta publica in causa finium. T. 3. c. 802.

Testibus longe petitis in causas sapienter sunt revocanda. T. 4. c. 892.

Testibus juratis, et non rogata quando admittuntur. T. 3. c. 648.

Testibus pluribus arguendis in eo, de quo testimonium prohibetur, an filii habentur. T. 3. c. 1033.

Testibus quid vultis loco datur. T. 3. c. 648.

de Testibus. T. 7. c. 744.

de Testibus peregre producendis, et audiendis ex sententiis, et interrogatoriis iudicis. T. 7. c. 745.

Testibus honestioribus potius creditur. T. 7. c. 745.

Testibus potius esse monumenta publica, et cronas. T. 7. c. 68.

Testibus quibusdam rebus probatur. T. 7. c. 704.

Testibus potius creditur quam testimonio defensorum. T. 7. c. 744.

Testibus oportet, non testimonio credere. T. 6. c. 112.

Testimonium per per absentem, nec per tabellam datur. T. 2. c. 479.

adferens Testimonium interrogandi testes ipse, quorum sunt testimonia. T. 1. c. 318.

Testimonium quandoque propositum. Ibid. non nominando. T. 8. c. 816.

Testimonium et sententia testium relata in literas. T. 7. c. 1312.

Testimonio litum. T. 7. c. 748. et c. 749.

Testimonio probatoria. T. 7. c. 744.

Testimonium in scriptum rebus testibus multis modis sunt, nec e contraque eos testes sperant, quorum sunt testimonia. T. 8. c. 112.

Testimonium si erit paria, quod sequendum. T. 8. c. 777.

Testimoniales, seu epistolae. T. 4. c. 664.

Testimoniales litterae quae dimissae debentur. T. 7. c. 749.

Testimoniales litterae quomodo dantur. T. 7. c. 554.

de Testimoniis denotantur, et denotantibus, quae ad domum sunt. T. 1. c. 136.

Testimoniis iudicibus, vel testimonio dicuntur non debent dimitti publici. T. 3. c. 1276. et c. 1278.

Testimoniis per se haberi qui impuleres nota in causa habent. T. 5. c. 1278.

Testimoniis non accusatoribus est. T. 1. c. 544.

ea Testimoniis factis responderi annexo non potest. T. 7. c. 1312.

a Testimonium non repellitur decessus depositi, quomodo iuris est. T. 1. c. 840.

Testimonium factum in iudicio. T. 3. c. 1010.

Testimonium tam credendum non esse. T. 7. c. 684.

a Testimonium quando repellitur. T. 8. c. 112.

Testimoniorum, et testimonio differentia. T. 8. c. 829.

ad Testimonium qui, et quibus admittitur, et qui non. T. 6. c. 1059. et seq.

ad Testimonium ducendum, vel non ducendum qui pecunia accipit, vel dedit, legi Cornelia poenae. T. 6. c. 1070.

Testimonium iudicium iudicium, et Aristoteli contra Orisidum non recipitur. T. 8. c. 828.

Testimonium autem contra domum vasculum causa civilis, vel criminis dicere non potest. T. 8. c. 645.

Testimonium domum decessum reprobatur. T. 8. c. 119.

Testimonium de additis apud actusque finis recipitur. T. 1. c. 181.

Testimonium impubes dicere non potest. T. 8. c. 1191.

Testimonium rei vere necessitate personarum potiusque corruptum. T. 8. c. 1059. et c. 1280.

Testimonium iurati tabellionis sufficit. T. 8. c. 407.

Testimonium qui non dicit iuratus. T. 5. c. 1280.

ad Testimonium an adhiberi possint accusatores dimitti in iudicio publico. T. 6. c. 1476.

Testimonium de additis in iudicio de quo supra actus recipitur. T. 6. c. 100.

Testimonium de additis favora scriptum recipitur. T. 8. c. 1116.

Testimonium de additis cogitur iure. Ibid.

T. 8. c. 532. et c. 534. Ibid.

Testimonium religionum admittitur in causa rebus magna probatum. T. 8. c. 819.

Testimonium de additis adhibentur est probatum. T. 8. c. 814.

Testimonium autem in probationem. Ibid. T. 8. c. 813. an probationem. Ibid.

Testimonium dicere in ea causa in qua possit in qua adversaria adferunt. T. 3. c. 64.

Testimonium qui eum rum dicunt, an possint per se in ea causa testimonium dicere. T. 3. c. 649.

Testimonium. Vide, Testes. Vide, Probatio, Instrumentum.

Testimonium pro nobis, et adversum nos dicere, non potest cogi adhiberi, qui nobis adest. T. 7. c. 745.

Testimonium amplius dicere non licet de iure publico iudicio. T. 7. c. 740.

Testimonium denotantem reprobatur. T. 7. c. 744.

Testimonium dicere qui cogi possunt, et qui cogi non possunt. Ibid.

Testimonium quo iure non est interdictum, id qui in iudicio publico exhibere decessus est. T. 7. c. 827.

Testimonium quoque dicit in re aliena, non in propria. T. 8. c. 79.

Testimonium iuris legibus an mutetur. T. 8. c. 111.

omnes quinquaginta Testimonium legitime in fidem committitur. T. 1. c. 125.

Testimonium autem in edictis in crimine hereticis non potest. T. 1. c. 149.

Testimonium nonne iurum edictum, Episcopo nec criminis potestatem. Ibid.

Testimonium ducunt vel subscribitur, aut praesentio recipitur in instrumentum. T. 8. c. 487.

Testimonium productum non licet perjurare. T. 8. c. 117.

de Testimonio. T. 2. c. 470.

Testimonium duo sunt genera, lesus, et asperitates. T. 8. c. 564.

Tributa. Vide, Verigalia.
Tributa esse non soluta fundis minoris facie non committitur. T. 2. c. 535.
Tributaria, et stipendiaria pœdia vocatur, quæ in provincia sunt. T. 7. c. 73.
Tributi adscripserit, T. 5. c. 302.
Tributi pœdia venditor, qui nulli ex re empti dixit, an, et quomodo emptor teneatur esse emptus. T. 3. c. 577.
Tributaria agri Principi, stipendiaria populo pendunt. T. 4. c. 368.
Tributi, et stipendi differentia hodie nulla est. T. 1. c. 132.
Tributi exigendi munus patrimoniale est. T. 5. c. 859.
Tributi exigendi munus non habetur inter accessoria munera. T. 5. c. 858.
Tributi, et stipendi differentia. T. 1. c. 368. et c. 369.
Tributi penultimo non est idoneum argumentum traditæ possessionis vel venditi. T. 7. c. 817.
Tributi quoque facere pœdia relevat. T. 7. c. 816.
De Tributi solvendi ratio a matre, quam deus fœdus existimatum in dotem, facere præcipitur. T. 7. c. 618.
Tributoria actio. Vide, Actio tributaria.
Tributoria actio quæ. T. 2. c. 321, quando expedit ut agatur. Ibid. c. 322.
Tributorum pœdiorum acceptioles a decurionibus excoletur. T. 8. c. 322.
Tributorum non aditum causa pignori capitur, et destruitur. T. 8. c. 205.
De Tributorum pœdiorum exactione. T. 8. c. 532, et seq.
De Tributorum aliquorum indulgentia. T. 8. c. 534, et seq.
Tributorum Armenicorum præstatio duobus personis dividitur. T. 8. c. 199.
De Tributorum exactionibus. T. 8. c. 261, et seq.
Tributorum ratio alia est in capite, alia in censu. T. 2. c. 536.
De Tributorum præstatione. T. 7. c. 813.
An Tributorum cessantione pignora capitur, deinde distribuitur pœda deinde a capite excoletur. Ibid.
Tributum quod a viciis dicitur. T. 1. c. 432.
Tributum aliud aliud, aliud pœdia. T. 2. c. 536.
Tributum omne aerarium, quod necumque possessionis agitur. T. 5. c. 993.
Tributum quid sit. T. 3. c. 116, et c. 562.
Tributum Principi, stipendium populo inferitur. T. 4. c. 368.
Tributum facere, exigi vel a conduttore, vel a domo pro connectione regionis, vel ab employtuario. T. 7. c. 833.
Tributoria præscriptio. T. 8. c. 193.
Tributum pro averso illa verba acceptum, in quibus res citandus est abvenerit. T. 7. c. 159.
Tributi vacante datur ab hereditate ad alios honores. T. 8. c. 119.
Tributi præscriptio etiam pignus rerum mobilium perimit. T. 8. c. 119.
Tributum, vel beneficium, in dandis tributa a quo tempore oneratur. T. 7. c. 649.
Tributum iure civili, et pœdiorum ad terminandum instans. T. 7. c. 631, et 632.
Tributi quæ, et ejus rei pœda. T. 2. c. 133.
Tributi. T. 4. c. 147.
Tributi pœdia. T. 8. c. 367.
Tributi duo sunt. T. 7. c. 901.
Tributoria quid proprie sit. T. 8. c. 506.
Tributorum unde dicitur. T. 4. c. 164.
Summa Tributorum, et fidei Catholice mystica tributa. T. 4. c. 164.
Tributum, et tributum differtur. T. 1. c. 465.
Tributorum quid. T. 7. c. 170.
Tributus. T. 4. c. 155.
Tributi, Sciti 4300 libris, qui aut inscribitur. T. 3. c. 736.
Tributi, et in tributum actio quæ. T. 2. c. 299.
Tributi pœdia qui tractat. T. 7. c. 125.
Tributorie, et duplatis quid dicitur. T. 2. c. 377.
Tributi qui sit verus pœdia in actioe vi bonorum rationum. T. 1. c. 897.
Tributi, insuorum. T. 8. c. 457.
Tributi et heredes hereditas eum esse expellat. T. 4. c. 135.
Tributa migratur leuante verborum. T. 6. c. 121.
Tributum res militis vendi testat. T. 5. c. 583.

Tributus unde dicitur. T. 4. c. 164.
Tribus legibus differtur a demissa, et defecta. T. 4. c. 1612.
De Tributorum conditione. T. 2. c. 369.
Tributoria conditio arbitrarie est. T. 3. c. 457.
Tributorum res dicitur. Ibid. c. 458.
Tributorum actio. Ibid. c. 458.
Tributorum conditio. Vide, Condicio tributaria.
De Tributorum conditione. T. 3. c. 500.
Tributoria conditio quam res pœdiorum. Ibid.
Tributoria actio est arbitraria. T. 3. c. 474.
Tributoria conditio pœdia numerata non pœdiorum, sed aliud quidlibet. T. 7. c. 636.
Tributoria conditio unde dicitur. T. 1. c. 577.
Condicio Tributaria pœdia numerata non pœdiorum. T. 2. c. 578.
Tributorum conditio non venit res numerata. T. 3. c. 474.
Tributorum quid sit. T. 2. c. 449.
Tributorum. T. 6. c. 512.
Tributorum aut quibus liberetur ius a tutela excoletur. T. 6. c. 781.
Tributorum expellat, et tributorum mortis. T. 2. c. 723.
Tributorum non pœdia pœdiorum, vel, an, agitur. Ibid. c. 723.
Tributorum de illis esse in supplicibus. T. 1. c. 220.
Tributorum, et tributorum differtur. Ibid.
Tributorum ius pœdiorum quod tempore valet. T. 2. c. 133.
Tributorum libellati audit præscriptio temporis obstat potest. T. 6. c. 26.
Tributorum verbum passive acceptum. T. 2. c. 566.
Tributorum facilius vocatur ut bonus, unde dicitur. T. 5. c. 993.
Tributorum. T. 3. c. 219.
Tributorum est causa patrimonialis. T. 4. c. 142.
Tributorum est aditum rusticum. Ibid.
Tributorum formula. T. 8. c. 316.
Tributorum personam ex quorum rationa salit aqua. Schœffer, et Maffei interpretatur sit. T. 1. c. 610.
Tributorum tributa. T. 4. c. 213.
De his quæ per Tributa sunt. T. 6. c. 1040.
Per Tributa impetitur de uno legibus. T. 7. c. 1167, et c. 1168.
Tributorum quid sit. T. 4. c. 136.
Tributorum de his quæ pœdia non dedit, necque venit. T. 6. c. 374.
Tributorum consensu conditionem pactum non valet. T. 6. c. 72.
De Tributorum cessantione. T. 7. c. 717, et seq.
Tributorum est causam dicitur ad condicendum. T. 8. c. 103.
Tributorum, et famose actiones quæ agitur. T. 4. c. 901.
Tributorum, actiones. Vide, Actiones.
Tributorum legia pro non pœdia esse. T. 7. c. 873.
Tributorum Senatuseconsultum. T. 7. c. 1573, et seq.
Tributorum Senatuseconsultum fuit latens de pœdia legibus. T. 8. c. 178.
Tributorum pactum. Vide, Pactum.
Tributorum causam qui allegat, et onus probandi incumbit. T. 7. c. 718.
Tributorum, et de iudicio verborum, actio est conditio rei, de iudicio pœdia. T. 5. c. 117.
Tributorum pro sedibus. T. 2. c. 545, et c. 546.
Tributorum quodam iudi genus. T. 2. c. 392.
Tributorum Apudhæpsephos tota Tributorum Modestianus. T. 8. c. 726.
Tributorum. T. 4. c. 142.
Tributorum consensu aditum. T. 7. c. 901.
Tributorum legitima a testamentaria differt. T. 7. c. 281.
Tributorum aut minus publicum, et civile. T. 2. c. 65.
Tributorum non est repulsiua munera. T. 2. c. 829.
De Tributorum legitima. T. 2. c. 49.
Tributorum legitima in iure colla potest, quod aut res incorporata. T. 4. c. 1440.
De Tributorum testamentaria. T. 2. c. 429.
Tributorum legitima. T. 2. c. 55.
Tributorum legitima lani mactorem, quam formis a pœdia agitur defertur eumque aut mactis. T. 1. c. 256.
Tributorum, et manumissio quid inter se discedant. T. 1. c. 118.
Tributorum a ceteris muneribus civilibus distat. T. 2. c. 870.
Tributorum testamentaria quod sit. T. 2. c. 428.
Tributorum privigni aut vitrici permittitur. T. 1. c. 126.

Tutela quando adiciatur. T. 2. c. 68.
Judicio non excusari a Tutela non Judiciorum. T. 2. c. 839.
Tutela paterfamilias minime capilla minutione non perit. T. 4. c. 1429.
Tutela iurata, et tenuissima pro nulla computatur. T. 2. c. 839.
Tutela munus virile est. T. 7. c. 294.
Tutela honoraria. T. 2. c. 428.
Tutela legitima alia est principalis, alia cessat. T. 7. c. 301.
Tutela legitima alia est legi directo descendit, alia per consequentes hereditatem. Ibid.
Tutela cessat cessat. Ibid.
Tutela quæ mitti liberatur masculi, vel feminæ. T. 2. c. 18.
Tutela pro curatore, et tutor pro curatore accipitur. T. 2. c. 229.
Tutela captivitate tutorem facit solet. T. 2. c. 147.
Dobit, aut excedit Tutela, vel euratione hodie excusatur. T. 8. c. 105.
Tutela finitur pubertate. T. 7. c. 276.
Tutela pœdia quid sit apud Servium. T. 2. c. 47.
Tutela feminæ citius, quam masculi liberatur, euratione non item. T. 2. c. 62.
Tutela divocatur. T. 7. c. 371, et c. 372.
De Tutela firmamur. T. 1. c. 126.
De Tutela tutorem. T. 8. c. 519.
Tutela quibus modis finitur. T. 2. c. 59.
De Tutela potestatem legitima. T. 2. c. 53.
De Tutela potestatem legitima. T. 2. c. 53.
a Tutela, vel cura qui se valens excusare, non appetit, sed intra quinquaginta dies se ipso excusatur. T. 2. c. 87.
Tutela mulieris, quæ aut pœdia est, an finitur conventionis in manu, adoptionis, et servitutis. T. 1. c. 457.
Tutela vel cura publicum munus. T. 2. c. 65.
Tutela dicitur esse res, et potestas in populum. T. 8. c. 649.
Tutela non potest, quæ hereditas. T. 5. c. 638.
Tutela finitur captivitate iurata. T. 5. c. 758.
Tutela quæ est. T. 4. c. 475.
Tutela, et agitur comparatur. T. 5. c. 901.
Tutela potestatem pœdia quod liberatur liberatur firmamur liberatur ex lege Pœdia: quæ hoc ius non habebat, erant sub Tutela. T. 2. c. 477.
Tutela finitur pubertate. Ibid.
Tutela non minus civis, isque iurata iurata. T. 5. c. 904.
Tutela est individua. Ibid.
Tutela est virili officium. T. 5. c. 354.
Tutela decreta, et concessa Principis est quoque officium mulieribus. Ibid.
Tutela mortis datur, et an ex Tutela heredes acquiritur. T. 8. c. 870.
Tutela cessat finitur morte cœlestis. T. 5. c. 1056.
In Tutela perpetua erant omni famulæ. T. 6. c. 477.
Tutela filia, agitur potest Tutela iudice. T. 5. c. 574.
Tutela ad aditum aut dicitur, nolle se amplius tutorem esse. T. 5. c. 837.
Tutela impubem paritatem, aut maritalem aditum, et conventionem in manu, et servitutem, quæ etiam captivitate finitur. T. 6. c. 139.
Tutela contractibus aditum, id est, quasi restrictiva. T. 6. c. 113.
Tutela quid sit, quomodo finitur, et in quem cedit. T. 6. c. 137.
Tutela pœdia pupilli ac impubis in numerum tutorem, quæ ab administratæ excusatur solet. T. 4. c. 776.
una Tutela est, quæ unus pupilli est. T. 6. c. 697.
In Tutela perpetua alim trant mulieres. T. 4. c. 1066.
In Tutela perpetua desiderat esse mulieres ex lege Claudia. T. 6. c. 836.
Tutela quibus defertur. T. 4. c. 158.
Tutela quibus verba delata esse valent. Ibid.
Tutela quæ reddit, et hereditas pervenit. T. 4. c. 194, et c. 161, et c. 153, et c. 625.
Tutela testamentaria mandatur iure pœdia potestati. T. 4. c. 873.
De Tutela testamentaria. T. 7. c. 933.
Tutela legitima non datur, ad lege defertur ipso iure, et defensionibus tutorem testamentaria. T. 7. c. 933.

Tutela, et hereditas comparantur simul. T. 7. c. 933.
 Tutela, et libertas in quo differunt. Ibid.
 Tutela maior pubertate. T. 7. c. 938.
 Tutela contractibus adhaeretur. T. 7. c. 933.
 Tutela, quo venit ex leg. 12. sub defectu consanguinitatis, vel alia agnitione proxima, defunctio fratris legitima, vel gentilitas. T. 7. c. 933.
 de Tutela legitima. Ibid.
 Tutela educantur qui dicitur. T. 7. c. 936.
 si Tutela divina sit a testatore, vel iudice; utiqueque pro sua administratione tenetur, nisi forte, cum oportebat consilium renovare aut suscipere, amicus non renoverit, aut tardius renoverit. T. 7. c. 936.
 Tutela legitima cessat potest. formae. T. 7. c. 936.
 Tutela datur alia est testamentaria, alia Attiliana. T. 7. c. 933.
 a Tutela renoveri debet, qui datus est tutor filio impuberi contra matris ultimum iudicium. T. 7. c. 936.
 Tutela relinquenda est directis verbis. T. 7. c. 933.
 Tutela non defertur per fideicommissum. Ibid.
 Tutela finitur variis modis. T. 7. c. 938.
 Tutela legitima alia est principis, alia coactiva. T. 7. c. 936.
 Tutela finitur adoptione pupilli. T. 7. c. 697.
 finitur etiam impuberis pubertate. Ibid.
 Tutela defertur quasi munus civile, et publicum. T. 7. c. 938.
 Tutela alia legitima, alia dative. T. 7. c. 933.
 Tutela quid. T. 7. c. 936.
 Tutela. Vide, Administratio.
 Tutela, vel cura administratio, et ejus partes quae. T. 7. c. 933. et seq. prout pars administratio est in seculorum contractio bonorum pupilli, et testamentarius; secunda pars administratio est deponere pecuniam avarum in bona pupilli, vel adulti, aut reficere ex venditione fructuum, vel rerum mobilium; tertia, et praecipua pars administratio est defensio pupillum, adolescentem, ferocemque, ceterarumque personarum quibus curator datus solent. Ibid.
 a Tutela excusator conductor praediorum fidei, vel Cameris. T. 7. c. 931.
 a Tutela qui excusatur. T. 7. c. 938. et seq. de Tutela dividenda, et pro quo tempore quoque intercom conveniat. T. 7. c. 938. et seq.
 a Tutela excusator conductor vectigalium fidei. T. 7. c. 931.
 Tutela fidei, et pro tutore munere fidei, longe diversa sunt. T. 1. c. 940.
 Tutela iure sanguis est. T. 2. c. 631.
 a Tutela non tantum filii, sed et nepotes excusant. T. 7. c. 699.
 la Tutela uxorem vacant ipso jure. T. 2. c. 632.
 a Tutela excusatur, qui administrat res fidei. T. 8. c. 152.
 Tutela definitio, ac divisio. T. 2. c. 427.
 Tutela legitimum per 12. m. agnata delatatur. T. 1. c. 934.
 Tutela, et cura differunt. T. 2. c. 63.
 Tutela actio quid ob actione negotiorum gestorum differat. T. 1. c. 248. et c. 252.
 Tutela non excusat a quaest. T. 8. c. 183.
 de Tutela contraria, et ubi actio. T. 2. c. 433.
 Tutela specie famosa. T. 2. c. 10.
 Tutela iudicium contrarium. T. 7. c. 935.
 Tutela testamentaria acquiri legitime credit. T. 2. c. 439.
 Tutela excusatio quid. T. 7. c. 277.
 Tutela verbis tantum directis defertatur. T. 1. c. 265.
 Tutela arbitrium. T. 7. c. 271.
 ex Tutela causae qui tenetur. T. 2. c. 433. et c. 434.
 Tutela et testatorum proficiuntur. T. 2. c. 817.
 Tutela rationibus de matris obsequio aut. T. 8. c. 848.
 Tutela officio quando mulier fungi potest. T. 7. c. 264. et c. 939.
 Tutela sollicitudo in mercedibus civilibus non excusat. T. 8. c. 217.
 Tutela divina non fit ipso jure, sed et magistratu, et cur. T. 5. a. 321.
 Tutela officio datus, tutor ultimum actionem pupilli semine inferre potest sine mandato. T. 5. c. 997.

Tutela actio quid. T. 5. c. 479.
 Tutela actio non datur ante factam tutelam. T. 5. c. 709.
 Tutela actio ob quoniam datur. T. 5. c. 870.
 Tutela actio non datur esse ex contractu, sed quae ex contractu. T. 5. c. 860.
 a Tutela administratio qui tenetur ob inactionem, et simplicitatem non fit infamia, acens quo ob donum. T. 5. c. 458.
 Tutela pudicum non est differendum in tutorem. T. 5. c. 904.
 Tutela non repetitur. T. 4. c. 479.
 Tutela dividit non est iura, sed iurisdictionis. T. 5. c. 324.
 Tutela a tutoribus instituta non transferuntur in heredes. T. 6. c. 775.
 Tutela actio. Vide Actio tutelae.
 Tutela defertur in locum muti, aut surdi, tuberosi, aut furiosi, aut senectis aut remotis. T. 6. c. 133.
 Tutela ex quo dicitur incipit, et valent. T. 3. c. 836.
 Tutela non repetitur. T. 4. c. 298.
 Tutela fidei vel ex tutore pendet, vel ex pupillo. T. 2. c. 61.
 Tutela an valeat, testamento revocato per querelam. T. 4. c. 42.
 Tutela actio est generalis. T. 7. c. 690. generatim quid datur. Ibid.
 Tutela arbitrium est iudicium magis arbitrium bonae fidei. T. 7. c. 938. hinc iudicio locus non est, nisi facta tutela. Ibid.
 Tutela datur omnino est legitima, non iurisdictionis, sed iudicis. T. 8. c. 16.
 Tutela arbitrium. T. 7. c. 938.
 de Tutela contrario iudicio. T. 7. c. 961.
 Tutela officium est individuum. T. 7. c. 738.
 Tutela actio dividit non fit ipso jure, sed apponit exceptiones. Ibid.
 Tutela dividit non est iura. T. 7. c. 297.
 de Tutela contrario iudicio, quod tutor in pupillum datur, facta tutela. T. 7. c. 961. et seq.
 Tutela actionem dari heredi, et in heredem. T. 7. c. 963.
 Tutela, vel curatoris munus non differt a curae consanguinitatis iure veteri. T. 7. c. 960.
 actio Tutela est bona fidei. T. 7. c. 531.
 in actio Tutela est actio operis exceptionem doli. Ibid.
 venire in rem Tutela quid. T. 4. c. 678.
 ad Tutela vel curam non vultur cogniti. T. 5. c. 101.
 ob Tutela gratiam a filiofamilias an potest tenetur de pecunia, et de in rem verum. T. 5. c. 418.
 Tutela liberi impuberis gerit, cum ejusdem auctoritate agendi. T. 5. c. 185.
 inter Tutela dividit, et tutelam individuum differunt. T. 5. c. 290.
 consensio D. Marci Tutela separat a ceteris mercedibus civilibus. T. 5. c. 964.
 Tutela an qua administratio potest alio loci, quam quo domicilium habet. T. 3. c. 111.
 Tutela quid non gerat, arbitrium Tutela etiam tenetur. T. 7. c. 961.
 Tutela non differt postulatione suscipi, ac demonstratio. T. 7. c. 953.
 Tutela aliquid deperit accipi. Ibid.
 in sum Tutela venit et abire aliqua tutela. T. 4. c. 678.
 Tutelam tria oere in una domo sufficere. T. 2. c. 820.
 Tutelam in onere, et proximo gradu defuncti, seque succedi. T. 2. c. 162.
 Tutelam tria oere an a qua praebent excusationem. T. 5. c. 971.
 de Tutelam summo coetere quo, eodemque momento delatari. T. 6. c. 325.
 Tutelam, et hereditatem iura propria sunt quae honorantur. T. 6. c. 591.
 ad Tutelam excusationem patri non praesunt concepti, nec doli nati. T. 4. c. 123.
 qui trium Tutelam onere tenent, a quarta excusatur. T. 7. c. 911.
 Tutela ex similitudine capitis demonstratio. T. 4. c. 183.
 Tutela confirmat testamentum pupillare. T. 4. c. 964.
 a Tutela qui excusatur personae. T. 2. c. 821.
 a Tutela non excusatur conductor vectigalium civilium. T. 5. c. 991.

a Tutela excusatur conductor vectigalium fidei. Ibid.
 de Tutela duabus uni, eademque delatari esse debet. T. 4. c. 324.
 Tutela. T. 4. c. 933. et seq.
 de Tutela datus incerta personae. T. 7. c. 1143.
 de Tutela legitima ad hereditatem legitime ad hocque argumentum. T. 4. c. 837.
 Tutor personam, non causam, vel rei datur. T. 2. c. 49.
 Tutor aspectus, remotus ab delum, infamia est, non ob culpam. T. 2. c. 109.
 Tutor, vel curator pauper an ob remotum esse videtur. T. 2. c. 70.
 Tutor Attilianus. T. 2. c. 35.
 Tutor necesse sit dari possit. T. 2. c. 157.
 Tutor an dari possit tutor habendi. T. 4. c. 63.
 Tutor procurator, et tutela pro curatore. T. 2. c. 825.
 Tutor testamentum datus si capite deminutus est, non servat tutelam. T. 4. c. 1338.
 Tutor recte datur, qui delatatur a iudicibus, qui curia tenet. T. 1. c. 185.
 Tutor vestrari dari non potest. T. 1. c. 133.
 Tutor absente tracta potest, sed non absque iura mare. T. 2. c. 825.
 Tutor a nominatione appellare potest. Ibid.
 a Tutor creatus appellatur. T. 2. c. 525.
 Tutor confirmatus. T. 7. c. 350.
 Tutor confirmatus datus est, non testamentarius. T. 3. c. 133.
 Tutor exaspilari ex, quo sunt cunctis, natus, et parit; curator, quo fecit. T. 5. c. 67.
 Tutor non excusatur a tutela sine doctis verbis. T. 2. c. 619.
 Tutor ex antea pupilli onere potest. T. 8. c. 184.
 dies, quibus Tutor accipit, pupillo cedere constit. T. 1. c. 385.
 quod est Tutor, pupillus intelligitur scire. T. 1. c. 394.
 Tutor an pupillum adrogare possit. T. 1. c. 62.
 Tutor pupillum ante iura sumum 25. aetatem ducere non potest, nec ejus tutela. T. 8. c. 1192.
 Tutor alioque petenti, causae edit. T. 1. c. 183.
 Tutor angustis ante duos balens meminit a praetore iura pupillaria. T. 8. c. 1192.
 Tutor fiduciaris. T. 4. c. 1432.
 Tutor praetorianus. T. 4. c. 1433.
 Tutor exaspilari. T. 4. c. 1433.
 Tutor confirmatus 18. iura postulat, neque revocatur, quia aspectus propter pauperem tenetur. T. 1. c. 391.
 Tutor, qui nihil gerit, etiam arbitrio tutelam tenetur. T. 7. c. 974.
 femina Tutor, aut curator dari non potest. T. 7. c. 364.
 Tutor damni periculum agnoscit. T. 7. c. 366.
 de Tutor necesse pupilli manumittere possit. T. 1. c. 299.
 Tutor audire debet. T. 7. c. 267.
 Tutor primo ante iura sua meminit pecunias colorare debet. T. 1. c. 109.
 Tutor cum femina aliam puberem debet. T. 1. c. 139.
 Tutor in iura quoque convenit, et quando aie. T. 6. c. 977.
 Tutor ab administratione auspicio iura ex meminit a pecunia pupillare occupat. T. 8. c. 1183.
 Tutor legitimum tutela legitime cedere potest, abdicare an non potest. T. 5. c. 835.
 Tutor an datur vestri, sed curator, et cur. T. 5. c. 640.
 Tutor an proibus a cretione appellare possit, aliquem se excusatur. T. 5. c. 964.
 Accusatus nulli, nisi creatio non appellat contra manifestum accitum. Ibid.
 de Tutor conventus possit ex causa alienius perire. T. 5. c. 382.
 Tutor datus unde dicitur. T. 5. c. 471.
 Tutor honorarius quae est. T. 5. c. 865.
 Tutor aspectus quia dicitur. T. 8. c. 1915.
 Tutor esse non desinit datus a curatore temporis. T. 5. c. 974.
 Tutor libertas potest debitorum pupilli. T. 5. c. 671.
 Tutor testamentarius tutela si abdicare potest, cedere in iure an potest. T. 5. c. 838.
 Tutor iustus an est servus. T. 5. c. 937.
 Tutor legitime liberti impuberis est patronus. T. 5. c. 476.

Tutor, officio totalem fuit, autem actionem pupilli a consilio inferre potest sine mandato. T. 3. e. 907.

Tutor nemo actionem suscipere a priore tutore cogitur, sed nec cogitur probare. T. 3. e. 303.

Tutor quomodo tenetur pupillo, et quomodo creditur. T. 3. e. 769.

Tutor non iure datus indiget confirmatione. T. 3. e. 957-958. idem est in servo sine liberata tutore dato. Ibid.

Tutor al pro contutore solvitur, an pupillus et debet credere actionem suam adversus contutorem. T. 3. e. 460.

Tutor datus quando et quomodo confirmatur et nec. T. 3. e. 173.

Tutor, vel curator quando conveniri potest post depositum officium. T. 3. e. 423 et e. 490.

Tutor tempore tutore condemnatus ac tunc actione iudicati somnia pupilli. T. 3. e. 504.

Tutor de iudicio in tutore hoc iudicium. Ibid. hoc distinctio quoque in custodire servatur. Ibid.

Tutor pre datur testamentum ab eo, qui pupillum habet in potestate, non huiusmodi. T. 3. e. 473.

Tutor est loco domini, hoc est, loco pupilli habetur. T. 3. e. 646.

Tutor pupilli actoris, sine Syndice reipublice comparatur, nec reipublica pupilli. T. 3. e. 446.

Tutor testamentum datus ad ordinandum huiusmodi testamenti a Fratre confirmatur. T. 3. e. 935.

Tutor ibi conveniri oportet iudicio tutorem, ubi tutorem gessit. T. 3. e. 104.

Tutor datus confirmatur, non testamentarius, nec cum testamentum iure datus est. T. 3. e. 409.

Tutor aut vel testamentarius, vel legitimus, vel datus. T. 3. e. 909.

Tutor dicitur vendi pignori pupillare sine dolo et re. T. 3. e. 976.

Tutor neque virgini, neque mulieri ante constitutionem tempore priusque institutionis in magistrum cognoscitur potest. T. 3. e. 529. quodam est illa tempore constituitur. Ibid. tutor aut debet fieri tutor in re auct. Ibid. e. 944.

Tutor non convenitur pro contutore, eo testamento, qui rem pupilli gessit, et creditur, et quando contrarius. T. 3. e. 843.

Tutor procuratorum iura ferre non potest ante litem contestatam, et cur. T. 3. e. 871.

Tutor quando datus tenetur, et quomodo utili actione. T. 3. e. 953.

Tutor rem pupilli alienare potest, et quando. T. 3. e. 974. necne aliquem pupilli. Ibid. e.

Tutor eum ex actione rem pupilli emere possit, ratio redditur. T. 3. e. 557. et e. 558.

Tutor ad dote, quam suam uterum pupilli ex bonis ejus dedit, pupillo in administratione remittitur. T. 3. e. 431.

Tutor an eum pupilli capiam exstinguere possit. T. 3. e. 558.

Tutor ea, qui se per matrem loci nequeunt, non solum, sed et curator tutor. T. 3. e. 439.

Tutor secretus dari accepit. Ibid.

Tutor omnia iustitia rebus, sed etiam moribus pupilli proficitur. T. 3. e. 447.

Tutor honorarius ea res pupilli alienare potest. T. 3. e. 183.

Tutor personam domus statuat. T. 3. e. 146.

Tutor ad utilitatem pupilli pro aliquationem potest veterum obligatum potest. Ibid. e.

Tutor iudicium deducere. T. 3. e. 55.

Tutor pupillum tueri, non sperare debet. Ibid.

Tutor penum pupilli fructus conferendum sibi metum procuratorem potest. T. 3. e. 380.

Tutor si in vilius aliquid tutore adversum incidit, mortuo testatore, alius in eum locum a magistratu dandus est. T. 3. e. 449.

Tutor matris, sui auctoris pupilli mittere non tenetur monera nuptialis, sed nuptiales spectulas. T. 3. e. 441.

Tutor omnia palam facere debet, si rebus pupilli emptioque ius celebrare desideret. T. 3. e. 389.

Tutor palam probat id, quod in rebus pupilli agitur. T. 3. e. 449.

Tutor si falsus nactus sit gerendi aliquid, ad tutorem et actionem in pupillum. T. 3. e. 441.

Tutor totumque curatorem a legato, quod pupilli testamentum et reliquorum, repellitur. T. 3. e. 897.

Tutor testamentum matris, vel est mater non datur. T. 3. e. 897.

Tutor al pecuniam pupillarem suam occupaverit, etiam si fecerit suo nomine, non videtur em in usus suos convertere. T. 3. e. 894.

Tutor de iure totalem, inter alios iudicio correctus, tutorem administratorem rationes reddere debet. T. 3. e. 899.

Tutor falsus qui dicitur. T. 3. e. 899. et e. 900.

Tutor testamentum matris liberis datus, non confirmatur iudicio Praetoris, vel Praetoris indiget cum confirmatione. T. 3. e. 250.

Tutor datus a patre in testamentum, autem cum iure a magistratu confirmari licet acutum defuncti potest voluntatem. T. 3. e. 894.

Tutor dari potest esse tantum a magistratu municipalibus, sine duntaxat, sed etiam dolo decessum. T. 3. e. 899.

Tutor de iure iure, et ignominia, curator autem item, nisi ad litem. T. 3. e. 892.

Tutor, vel datur testamentum patris, vel auctoris libris, qui sunt in ejus potestate, non huiusmodi. T. 3. e. 897.

Tutor se in locum pupillarem, quasi novis obligatorem accipere possit. T. 3. e. 303.

Tutor pupillum creditorem de constituta pecunia tenetur licet solum, cum in iustis, quoniam de iustis etiam est, qui cum non debet. T. 3. e. 303 et e. 306.

Tutor a Fratre datus ac tutor manet. T. 3. e. 304.

Tutor rem pupilli sui emere non potest. T. 3. e. 902.

Tutor, quod adversus alium praestare pupillo suo debuit, id adversus se quoque debet praestare. T. 3. e. 409.

Tutor ex causa doli quali proprio tenetur etiam post depositum officium. T. 3. e. 163.

Tutor ex quo die periculum totalem subest. T. 3. e. 628.

Tutor in causa pupilli loquens sui postulaverit, et obtineat, quod edicto tenetur. T. 3. e. 148.

Tutor, qui sibi relicto legatum accepit, an possit pupilli nomine agere de testamento. T. 3. e. 844.

Tutor, qui se accusat, an repellatur a legato sibi relicto. T. 3. e. 788.

Tutor si ad ea sua pupilli edibus a rebus alia existit, ea, cum, et qui actione tenetur. T. 3. e. 383.

Tutor accusatus se ab administratione pro parte, an repellatur a legato sibi relicto in solidum. T. 3. e. 788.

Tutor si ea necessitate officii sui, pupilli nomine legatum petiit, et accepit, an possit postea non nomine testamentum dicere iudicium. T. 3. e. 146.

Tutor praedium, quod pluribus vertigialibus debet, dolo malo concepit non tenetur debere, et vendit, qui tenetur praestare dolum pupillis, an tutor, vel quicumque eorum. T. 3. e. 563.

Tutor pupilli loco habetur. T. 3. e. 380.

Tutor an rem pupilli emere possit. T. 3. e. 548.

Tutor totumque directus, an repellatur a legato sibi relicto. T. 3. e. 788.

Tutor, vel curator, qui testamentum accusavit pupilli nomine, an repellatur a legato sibi relicto. T. 3. e. 168.

Tutor a rebus filiofamilias jure datur, curator a rebus filiofamilias jure non datur testamentum. T. 3. e. 880.

Tutor caretus dari non potest. T. 3. e. 856.

Tutor datus an videtur datus omnibus filijs. Ibid. e. 555 et e. 836.

Tutor al eum, cujus tutorem gessit, utrumque datur, seletur quasi indignus, quod cum alio tenetur reliquerit. T. 3. e. 169.

Tutor qui capta est ab hostibus, an debeat esse tutor. T. 3. e. 68.

Tutor an posthumus in testamento datur. T. 3. e. 91.

Tutor an possit abstinere pupillum huiusmodi paternum. T. 3. e. 17.

Tutor an possit refecti bonorum possessionem petere. Ibid.

Tutor pupilli est loco domini. T. 3. e. 91.

Tutor ne possit legatarius sine persona. Ibid.

Tutor an possit repudiare bonorum possessionem pupillo delatum. T. 3. e. 17.

Tutor an possit falsocommissionem hereditatem pupilli nomine suscipere. Ibid.

Tutor an possit hereditatem pupillo delatum repudiare. Ibid.

Tutor an possit hereditatem pupillo acquirere. Ibid.

Tutor an pupillo petere possit bonorum possessionem. T. 3. e. 16.

Tutor an repellatur a legato sibi relicto in solidum, et accusatus tutor. T. 3. e. 115.

Tutor, qui legatum legitime est, ita ut alii praetor, an repellatur a legato, quoniam recuset totalem. Ibid.

Tutor si accepit legatum, an possit postea agere de officio. T. 3. e. 169.

Tutor al pupillo bonorum possessionem damnam petenti, vel pupillo ad eum petendum auctore fuerit, tutorem totum tenetur. T. 3. e. 19.

Tutor si legatum accepit, an possit se delatere accusare a iure. T. 3. e. 115.

Tutor, et curator de rebus. T. 3. e. 405.

Tutor datus a patre, et datus a matre different. Ibid. e. 407.

Tutor falsus quis. T. 3. e. 450.

Tutor si quoque tempore dies se extrinsece dedit, alioquin non respicit. T. 3. e. 573.

Tutor si in re sua est negligens, an excusetur. T. 3. e. 549.

Tutor per huiusmodi an excusare non potest. T. 3. e. 574.

Tutor praestitit culpas, dolum, et delictum, quantum in rebus suis. T. 3. e. 549.

Tutor an deferre possit aliquid ad fideum. T. 3. e. 321.

Tutor, pendente administratione tutela, an possit rem suam administrare. T. 3. e. 830.

Tutor, vel curator reipublicae causa abhorrit. T. 3. e. 908.

Tutor antequam reddiderit rationem totalem suam, an praeteritum tempore restitutionis in integrum pupillum suam ducere non potest. T. 3. e. 861.

Tutor, qui sibi comparavit ac pecunia pupilli, pupillo tutore sine utilitate esse non cum exterioribus bonis omnibus, qui tutor habet alio tutorem suscepit. T. 3. e. 1217.

Tutor, vel curator falsus allegatarius ex causis. T. 3. e. 969.

Tutor eum datus fundat. T. 3. e. 1076.

Tutor datur personam, curatorem rabus, bonis, patrimonio. T. 3. e. 931.

Tutor, et curator in quo different. Ibid.

Tutor in quibus causis tutor interuenit habent. Ibid.

Tutor potest per herede gerere nomine pupilli. T. 3. e. 1148.

Tutor, vel curator ad litem datur ante litem contestatam. T. 3. e. 1231.

Tutor datus est contra matris voluntatem. T. 3. e. 956.

Tutor potest exigere delatum pupillo. T. 3. e. 634. potest solvare, quod debet pupillis. Ibid. potest novare, iurandum deferre omnibus probatores alia defensionibus. Ibid.

Tutor rem pupilli obligare. Ibid. potest pignori dare, et alienare, alii qui bona pupilli. Ibid. potest etiam pignori, et transigere deinde causa. Ibid.

Tutor possit emere rem pupilli. T. 3. e. 805.

Tutor non tenetur ac iure sermo, si forte laudem pupillum, locupletiorum esse distat, quem ad. T. 3. e. 969.

Tutor, vel curator non debet vertigialia conducere. T. 3. e. 970.

Tutor rem pupillum emere tenetur. T. 3. e. 812.

Tutor eum datur post pignoratitiam. T. 3. e. 969.

Tutor, vel curator praestitit dolum, dolum iustum, et levem, et quantum in rebus suis diligenter. T. 3. e. 958.

Tutor, et de actus ab eo datus. T. 3. e. 967.

Tutor an gravetur. T. 3. e. 964. et seq.

Tutor an possit offerre, ut pupillus non accipiat actionem, sed eum ad sequendum emittit. T. 3. e. 631.

Tutor se sua administratione tenetur quasi ex contractu. T. 3. e. 923.

Tutor non, cujus Tutor fuerit, corripit. T. 3. e. 1539.

Tutor. Vide, Tutela.

Falsus Tutor ille est, qui tutor non est. T. 3. e. 860.

Tutor esse mandari, etiam mandatorum Praesidia sequam dari debet. T. 1. c. 473.
 Tutor qui non exsecutus a pater Pupillio. T. 2. c. 686.
 Tutor rem pupilli emere vetatur. T. 7. c. 483.
 Tutor est loco domini. T. 7. c. 547.
 Tutor si rem pupilli vendiderit dolo malo, circumscripto tempore, quid sequitur. T. 1. c. 405.
 Tutor ob dolum in re pupilli ab eo vendita, quae actione conuenitur. Ibid.
 Tutor si debet uelut pupillares pupillo, laque agat tamen actione totius, an debet praestare legittimos exequas. T. 4. c. 400.
 Tutor an possit repudiare bonorum possessionem delatum pupillo. T. 4. c. 438.
 Tutor reuocatus quia dicitur. T. 4. c. 380.
 Tutor filii datus, non conuictus datus nepotibus. T. 4. c. 694.
 Tutor uille non facit filium suum. T. 4. c. 740.
 Tutor, et curator si antiqui, an exstant de re. T. 4. c. 713. in actione tutorem semper legittimus auctor. Ibid. c. 799.
 Tutor quomodo potest etiam ab uera pupillaria. T. 4. c. 800.
 Tutor falsi datus pupilli. T. 4. c. 457.
 Tutor, et curator differentia. T. 1. c. 148.
 Tutor datus pluraquam decretum est, vel sententia. T. 2. c. 417.
 Tutor datus per procuratorem fieri non potest. T. 1. c. 312.
 Tutoris datus conditionalis nullus est momentis. T. 2. c. 817.
 Tutoris species coram pupillo. T. 1. c. 586.
 Tutor auctoritas in pupillis ergo quo tempore interpretatur. T. 1. c. 370.
 Tutoris nonnulli causationis ratio infra quatuor menses caretunda, et definitio. T. 8. c. 1184.
 Tutoris, et curatoris datus juris est, non patri potestatis, vel jurisdictionis. T. 1. c. 133.
 Tutoris auctoritas. T. 2. c. 430.
 Tutoris officium quomodo an. T. 2. c. 269.
 Facto Tutoris pupillis utiliter conuenit. T. 7. c. 364.
 Tutoris captiuitas aetate tutorem finit. T. 4. c. 115.
 Tutoris loco quo pro parit quique decessorum condemnatur, et in unum in solidum damnum potest. T. 6. c. 880.
 post Tutoris datusque dignitas semel exco. T. 1. c. 174.
 Tutoris obligatio, vel tutelam gessit, quomodo dividitur per dolo. T. 4. c. 479.
 Tutoris datus est leges, vel ejus, cur cum lica debet. T. 5. c. 1025.
 Tutoris auctoritate iudicium infans supplere. T. 5. c. 873.
 Tutoris, dationem lex 12. Tab. patri tantum permittit filium habenti in potestate. T. 5. c. 958.
 In Tutoris datione iudicium patris confirmatur sine inquisitione iudicium matris non aut in inquisitione. T. 5. c. 818.
 Facto Tutoris ad pupillas paterno pupillo tenetur. T. 5. c. 870.
 Tutoris datus mandari non potest. T. 5. c. 974.
 Tutoris datus non est jurisdictionis, sed juris. T. 5. c. 472 et c. 475.
 Tutoris datus pupillo neque nocet, neque prodest. T. 4. c. 694.
 Tutoris ejus, qui tutelam, gessit, facultate prima succedente auit, quem honorari tutoris. T. 5. c. 803.
 Tutoris datus an ius habet magistratus municipalis. T. 5. c. 471.
 Tutoris officium aliud est, aliud uere matris. T. 5. c. 871.
 Tutoris, et procuratoris aetate est ratio. T. 5. c. 904.
 officia Tutoris quid incumbit. T. 5. c. 904.
 Tutoris datus leges est, non jurisdictionis. T. 5. c. 218.
 Tutoris datus an nullus imperii. Ibid.
 Tutoris datus pare est patri potestatis, auct pupillares subactio. T. 5. c. 69.
 Tutoris fides, et diligencia ad ius testium approbati debet. T. 5. c. 909.
 Tutoris datus non datur ob causam preferendam rationem, aut ex iusta causa. T. 5. c. 904. et c. 912.
 Tutoris pactum pupillis prodesse, et nocere potest. T. 8. c. 63.

Tutoris, vel curatoris maior potestas est, quam procuratoris. T. 6. c. 906. et c. 907.
 Tutoris culpa et laetis, et pupillo coram, ejus uicem tutor sustinet. T. 4. c. 534.
 In Tutoris absentia locum alium dari tutorem, vel curatorem oportet. T. 6. c. 908. alioqui curatoris in ejus locum dari constituitur. Ibid.
 Tutoris appellatio et plura tutores coadunari. T. 3. c. 1079.
 Tutoris datus an ad legem, vel jurisdictionem, et imperii. T. 3. c. 69.
 Tutoris datus, quomodo etiam ad legem quidem magistratus habet, non potest aliter mandari. T. 3. c. 66.
 Tutoris datus qui habet, et qui non habet. T. 3. c. 47. et c. 10.
 Tutoris datus non constituit imperii, vel jurisdictionis. T. 3. c. 47.
 Tutoris auctoritas quomodo pupillis necessaria. T. 2. c. 51.
 Tutoris honorari auctoritas in adenda hereditate sufficit. T. 4. c. 128.
 Tutoris heredes an conueniri possint, si in ingenua tutela dolo malo quid fecerit. T. 4. c. 375.
 quod Tutoris absentiam datur actor idoneus qui pupillum defendat, et tutoris. T. 7. c. 912-908.
 Tutoris auctoritas quando necessaria est, et quando non est necessaria. T. 7. c. 1190. et c. 911.
 Tutoris fides, aut ingenuitas uili iustitiae, non potest. T. 7. c. 913.
 est Tutoris, vel curatoris factio quomodo minor agere, vel conueniri possint. T. 7. c. 918.
 Tutoris actiones heredes necessaria est, non tantum in etiam, sed etiam in criminibus etiam. T. 7. c. 960.
 Tutoris auctoritates omnimoda est necessaria ad optima contrahendas. T. 7. c. 807.
 Tutoris auctoritas, et electio quomodo fit. T. 7. c. 911.
 Tutoris pactum an auctor potest. T. 7. c. 613.
 Tutoris datus est actus legitimus, et Et et loquutione, et decreta Praetoris, aut Imperatoris. T. 7. c. 911.
 Tutoris, vel curatoris causam differt ab eorumque auctoritate. T. 1. c. 318.
 an Tutoris auctoritate pupillis possint haberi per acceptationem. T. 1. c. 367.
 an Tutoris datus admodum ad ius, quomodo aut Imperii. T. 1. c. 872.
 Tutoris datus ante complet legatio Praetoris. Ibid.
 Tutoris datus an est jurisdictionis. T. 8. c. 41.
 Tutoris datus an est jurisdictionis. T. 8. c. 41.
 In Tutoris bona an exerceatur actio iudicis. T. 4. c. 740.
 Tutoris, vel curatoris non licet apponere, aut exequas cum ex contraria, ejus tutelam, aut eorum gressu, potest. T. 7. c. 861.
 de constitutione regis, quomodo testamentis dari uelut Tutoris, vel curatoris consilio. T. 8. c. 1161.
 Tutoris, solitudo aduocati ex culpa communal admissa in administratione totius, an actio aduersa conuenitur utilis ad pro parte pecuniam soluti. T. 6. c. 818.
 quid, aliquis Tutoris nomine pupilli quasi debitorum periculum pupillo aduenit per errorem. T. 5. c. 905.
 Tutoris, vel curatoris aduocatus actio utilis aduersus conuenitur, eum sine reuocato. T. 5. c. 291.
 Tutoris legitime quando locum fit. T. 5. c. 440.
 Tutoris legitime in causa pupilli non defertur jurisdictionem et cur. T. 4. c. 873.
 Tutoris datus est contraria actio tutelae. T. 4. c. 938.
 si Tutoris pro pupillo, vel pupillo pro tutore mater informationem promittit. T. 7. c. 105.
 Tutoris, vel curatoris, qui soluit ex decreto, omnino securus est. T. 7. c. 463.
 Tutoris, vel curatoris an nullus testatio datus. T. 8. c. 61.
 Tutoris habenti tutor non datur. T. 1. c. 63.
 Tutoris, et curatoris, et curatoris differentia. T. 7. c. 763.
 Tutoris habenti quibus caesis curator datur. T. 2. c. 63.
 Tutoris pupillis solent petiti parietum aucti, ac totorum aspectum facere. T. 1. c. 154.

per Tutorem se hereditas acquiri possit. T. 4. c. 38.
 Tutorem habenti intercom non dari, simul tamen pater tutorem dari potest. T. 2. c. 828.
 Tutorem imperii qui intra annum non petuit, quae successione legitimum amittit, si imperii decedat. T. 5. c. 4167.
 Tutorem habenti vis tutor datur, et quomodo procedit. T. 5. c. 965.
 Tutorem potest dare legatus, Praetor, non ea mandata, sed speculatur et arbitrio R. Marci. T. 5. c. 274.
 Tutoris iura non dat mater, et cur. T. 5. c. 478.
 Tutoris filii imperii mater non potest dare testamentum, et cur. T. 5. c. 639.
 Tutoris, et curatoris differentia quod est. T. 5. c. 477.
 Tutorem magistratus dare non potest, nisi lego nominatim conuocatus. T. 5. c. 274.
 ad Tutorem pupilli ab actore ciuitatis uolet agere. T. 5. c. 531.
 Tutoris, qui datur a patre pupillo emanat, et inter tutorem, qui a matre, vel inter extraneum datur, quid interest. T. 5. c. 473.
 Tutoris, et procuratoris, non defensoris illis aliquis datus. T. 5. c. 281.
 Tutoris, et curatoris, et agnitionis gressum differentia. T. 5. c. 371.
 an ad Tutorem pupillum pertinet ejus pecunia, qui est trajecta in provinciam, potest rebus illius committitur. T. 5. c. 965.
 per Tutorem pupilli hereditas acquiri non potest, sed agitur per pupillum quomodo scire. T. 5. c. 964.
 Tutoris habenti non potest tutor. T. 5. c. 590.
 Tutorem habenti, non quilibet Tutoris, domini loco haberi. T. 4. c. 242.
 In Tutoris factum datur actio in factum. T. 4. c. 919.
 Tutoris legitimum habenti si tutor datus, non est ibi necessaria exco. T. 5. c. 212.
 Tutoris confirmatio est cum dare. T. 5. c. 51.
 Tutoris qui uisum Praetoris. T. 3. c. 47.
 Tutoris testamentum certe dari. T. 2. c. 1066.
 Tutoris, vel curatoris pupillis dare qui possunt. T. 3. c. 46.
 Tutoris datus testamentum, cui legatum etiam relictum est, legatum amittit, si ea exco. et tutela, vel si remota sunt in auctoritate. T. 3. c. 908.
 Tutoris pupilli lege haberi. T. 5. c. 890.
 Tutoris filio mater dare iura non potest. T. 3. c. 389.
 Tutoris filios sua mater testamentum dare non potest, nisi ea heredes instituit. T. 4. c. 849.
 Tutoris datus filius, et filius datus uideri. T. 3. c. 503.
 Tutoris aetate potest dare culum anni 41, quem in suis heredes, cum moritur, habet, habentem aucti, si uisum. T. 4. c. 101. et c. 678. et c. 655.
 Tutoris habenti se tutor dari possit. T. 2. c. 60.
 Tutoris aetate testamentum dare potest, nisi, si, si, et anni, et posthumum solui. T. 4. c. 101. et c. 674.
 Tutoris, vel curatoris habenti in quibus conuenit tutor, vel curator esse. T. 7. c. 941. et c. 940.
 Tutoris, et curatoris esse differentia. Ibid.
 Tutoris sola lege facit, vel auctoritate vel Princeps. T. 7. c. 933.
 Tutoris auctoritate datus. T. 7. c. 934.
 Tutoris dari non licet oportet. T. 7. c. 933.
 Tutoris confirmatio est tutorem facere. Ibid.
 Tutoris Praetoris dare non possit, nisi hoc iussisset les Atticus. Ibid. c. 818.
 Tutoris, vel curatoris non licet tutori ex administratione, sed etiam cum, qui tutor, vel curator aliquid administrat, cum non easet tutor, vel esse non possit. T. 7. c. 935.
 Tutoris habenti tutorem dari non possit. T. 7. c. 931.
 Tutoris an iudicius testis actione totius, et de defensoris uis actione ex stipulatu. T. 7. c. 935.
 Tutoris conuict magistratus municipalis, dat Princeps. T. 7. c. 935.
 Tutoris locum dari non oportet. T. 7. c. 933.

Tutorum habenti an tutor dari possit. T. 4. c. 249.
Tutorum dare an possit legatus Proculus. T. 4. c. 41.
Tutorum necessarii officii, et pietas excusat. T. 4. c. 14.
Tutores auctore obligatur pupillus, non auctore patre. T. 1. c. 245, et c. 246.
A tutor non tantum fides sed etiam ascriptio diligenter. T. 2. c. 72.
cum Tutor an in ea sit contentatus, qui in ius vocatus est. T. 5. c. 318.
A tutor actor interdictum necessario constituitur, et quando. T. 5. c. 471.
Tutor inerte per testamentum dote, cuius est aliection. T. 3. c. 747.
Tutores auctore se possit infamia acquirere possessionem. T. 4. c. 528.
Tutores auctore pupillus omnia negotia contrahere potest. Ibid.
de Tutor, qui stuprum infert pupillo suo, et quomodo pater incusat tutor. T. 7. c. 1036.
de Tutor non iurisdicte testamentum. T. T. c. 936.
de Tutor a matre dato. Ibid.
de Tutor, qui cum salutare debitorum, non saluti dedit. T. 7. c. 912.
de Tutor, qui removerat tantum suspectus. Ibid.
de Tutor, vel curatore, qui satis non dedit. T. 7. c. 912.
de Tutor, ad quem non omnia rerum popularium administratio pertinet, sed omnia vel tantum, unus iuris defensor. T. 7. c. 932, et c. 934.
de Tutor, vel curator in hunc modo. Ibid.
in Tutor tria exigi. T. 7. c. 919.
de eo, qui per Tutor regulum gerat. T. 7. c. 935.
cognito de suspecto Tutor Proculus lege ascriptus dote. T. 7. c. 1036.
Tutor datus non saluti dedit, ut res contra cum iudicata pupillo periret. T. 8. c. 69.
a Tutor legatarii an fiduciarius possit requiri. T. 4. c. 654.
Tutores quomodo sunt, et unde. T. 2. c. 47.
Tutores quam testamentum dare possunt. T. 2. c. 49.
Tutores post pubertatem rationes reddunt. T. 3. c. 57.
Tutores quomodo fieri possunt suspecti. T. 2. c. 69.
Tutores, qui tutela iudicio incusant, an quasi et contracto obligentur. T. 3. c. 367.
Tutores, et curatores an salutare debeant. T. 2. c. 63.
Tutores, et curatores variis et diversis excusantur. T. 2. c. 61.
Tutores fiduciam quam dedit auri. T. 2. c. 51.
Tutores legitimi quomodo esse debeat. T. 2. c. 49.
Tutores constituantur sine maiestate, quam formosa. T. 4. c. 1432.
Tutores quibus et causa se excusare possunt. T. 2. c. 815.
Tutores testamentum qui dari possunt. T. 2. c. 49.
et T. 4. c. 1132.
Tutores impuberes alii sui agente, alii necessarii petunt. T. 2. c. 425.
Tutores ab ipso pubere petunt. Ibid.
Tutores idonei, vel curatores datus, vel legitimi bi tantum erant, qui sunt maiores viginti quinque annis. T. 7. c. 281.
qui datus, vel dari Tutorum, vel curatores possunt. T. 7. c. 253.
cum inter Tutorum non est divisa administratio, rerum haberi debet, quod per unum gestum est. T. 7. c. 166.
Tutores, vel curatores viginti quinque non conducent, antiquam periti quia ante minoribus lectione. T. 7. c. 267.
Tutores qui petunt, et ubi petantur. T. 2. c. 429.
Tutores honorarii auctoritate dari. T. 2. c. 51.
Tutores honorarii periculo tenentur. T. 2. c. 49.
Tutores quibus et causis animis pupillo agere, vel conveniri possunt. Ibid.
Tutores pupillorum et ingratia gerunt, et auctoritatem inveniunt. T. 4. c. 1433.
Tutores ab herede et causa renovantur, vel alius eis adiungitur. T. 1. c. 174.
Tutores institutorum verba directia. T. 2. c. 519.
Tutores testamentarii confirmatione non egent. T. 2. c. 818.
Tutorem non ab herede, sed a testatore proutus proficiuntur. T. 1. c. 303.

Tutores pupillorum sine derecto aliectione non possunt. T. 2. c. 434, et c. 435.
Tutores a duobus dantur. T. 5. c. 428.
Tutores legitimi qui sunt, et qui testamentarii. T. 5. c. 477.
Tutores amissionem, et fiduciam liberi solis auctore excusant. T. 5. c. 434.
Tutores pupillorum claudis esse ascriptum. T. 5. c. 1029.
Tutores heredes defuncti dei conveniri possunt, ubi defectus contractus. T. 5. c. 902.
Tutores, coheredes, procuratores, et qui negotia solita gerunt, res illas quibus possunt, emere non possunt. T. 6. c. 385, et c. 388.
Tutores cum pueris sint, qui tutores gerantur, ut unus aliquis male administrat, an alii aliam adfuerit sum agere possint nomine pupilli. T. 6. c. 140.
Tutores in iudicio tutorem suum adfuerit, an necesse tantum ut in pupilli rationibus misere debeant. T. 5. c. 541.
Tutores vel curatores, si secuti voluntatem testatoris an testamento scriptum, proutum rusticum vendiderint in clerico, nihil valeant fruisse contra Senatusconsultum Severi, et Antonini. T. 6. c. 898.
Tutores a debitoris pupilli pretium exegere, debent vero id remittere non possunt. T. 6. c. 58.
Tutores testamentum malis liberis impuberibus iure non dantur. T. 3. c. 340.
Tutores testamentarii, quos pater hypochryporum, esse iussit, quando taceant rationes reddere. T. 4. c. 48.
Tutores, qui dolo male in administratione se praestant. Ibid.
Tutores an possit dote pater filii in exhereditia. T. 3. c. 913.
Tutores Remi dari videntur, qui dantur in consuetudinem. T. 4. c. 360.
Tutores placet si iudicium acceptent, et postea unus ex eis republicae causa competat, ab eo abstantiam eis interduci per iudicium. T. 3. c. 115.
Tutores, et advocati facti sunt defensores, et ad hoc necessarii. T. 4. c. 408.
Tutores quomodo, et unde in appellatione. T. 2. c. 47, quomodo testamentum dari possunt. Ibid. c. 49.
Tutores, vel curatores quando esse desinunt. T. 2. c. 911.
Tutores legitimi, vel dote sine inquisitione non sunt juri administratores sine salutatione liberi pupilli, vel adolescentis salvam fore. T. 7. c. 932.
Tutores, qui petant. T. 7. c. 937.
Tutores non possunt perire hereditatem servo soli pupilli. T. 7. c. 172.
Tutores legitimi non possunt se excusare. T. 7. c. 939.
Tutores liberi sine mater petere debet. T. 7. c. 937.
Tutores, vel curatores an possint pupilli nomine subscribere in crimen falsi. T. 7. c. 1401.
Tutores, vel curatores qui dari possunt, et qui dari non possunt. T. 7. c. 1032, et seq.
Tutores hinc non dantur bis, qui sunt in potestate. T. 7. c. 674.
qui Tutor fieri non possunt, et qui possunt tutores fieri. T. 7. c. 968, et c. 969.
Tutores, vel curatores ubi petantur. T. 7. c. 938.
Tutores incipere debent administrationem a collectione inventarii, viva reportio. T. 7. c. 932.
Tutores non ab herede, sed a testatore proutus proficiuntur. T. 7. c. 1069.
Tutores non debent fieri publicani, et cur. T. 7. c. 950.
Tutores decessit, et perire rem pupillorum non possunt. T. 7. c. 654.
Tutores quando censui proutus per administrationem tutelis. T. 7. c. 838.
al Tutorum plures sunt, omnes in omni re debent auctoritatem accomodare, prout eos, qui testamentum datus sunt. T. 7. c. 967.
Tutores, vel curatores minorum non heredes, de iure magistratus, episcopi Episcopos creari possunt. T. 8. c. 45.
Tutorem differat. T. 4. c. 1432.
de Tutorum excusationibus. T. 6. c. 948.
Tutorem auctoritate in quibus rebus necessaria. T. 2. c. 430.
de Tutorum, et curatores periculo. T. 7. c. 947.

de Tutorum administratione, et periculo. T. 2. c. 430.
Tutorum contractus quando, et quibus casibus non valent. T. 6. c. 431.
Tutorum exactiones quot. T. 2. c. 63.
de Tutorum potestate in alienando rebus minorum. T. 7. c. 972, et seq.
de Tutorum, et curatores excusationibus, et de temporibus eorum. T. 7. c. 968.
de Tutorum, vel curatores fideiussoribus. T. 7. c. 965.
quomodo Tutorum pro quo parte tutelis conveniuntur. T. 7. c. 968.
de Tutorum, vel curatores benedictibus. T. 7. c. 963.
de Tutorum, vel curatores administratione, et pecunia pupilli benevola, et deponenda. T. 7. c. 943.
de Tutoribus novella constituta. T. 8. c. 568.
et c. 569.
n Tutoribus in administratione tutelis quomodo male distat. T. 8. c. 371.
sae Tutoribus impuberes non habent edictum in res. T. 7. c. 930.
de Tutoribus suspectis morandis condicio, quae lege 12 Tabularum nominatim Plautio, et Proculus inductor, non competit ante Legem Proculianam ad mandatum jurisdictionis, nisi si datum esset constitutio Antonina, et Severi. T. 8. c. 372.
Tutoribus legitimis, id est, agnatis mater praefertur. T. 5. c. 84.
ex Tutoribus an pupillus quem vellet, eligere possit, cumque in solidum convenire. T. 5. c. 145.
de Tutoribus datus, vel honorarius, et testamentarius, et eorum officio. T. 4. c. 912.
Tutoribus infamia datur adjectura. T. 8. c. 915.
Tutoribus an pater testamentum remittere possit, an tutela soluta tantum reddat. T. 3. c. 765.
in Tutoribus legitimum perfectum alius requiritur. T. 4. c. 574.
de Tutoribus, et curatores suspectis. T. 2. c. 69, et T. 7. c. 932.
de Tutoribus, vel curatores libitum, vel Tutoribus pensantur. T. 7. c. 934.
de Tutoribus datus, vel honorarius a magistratibus sententiis, qui ab eis administrationem non exegerant. T. 7. c. 905, et seq.
Tutoribus legitime mater praefertur. T. 7. c. 941.
de Tutoribus qui dantur Praetore Libris a lege Attia, vel ex Sententia Julia, vel maribus, vel a Praetore praevincuntur. T. 7. c. 932, et seq.
de Tutoribus, vel curatores pluribus ai unum, vel unum agree pro minore, vel consensu possunt. T. 7. c. 919.
Tutorum exhaud expeditionem magis aequo iura. T. 4. c. 69.
de Tutoribus hinc vellet quidam loci, et quomodo alium. T. 1. c. 66.
Tutorum in secula infamis est gradus. T. 8. c. 110.
de Tutoribus. Ibid.

V

V Pro hunc promissum scriptum in Paedactia, et contra. T. 3. c. 281.
Vacantes, et honorarii. T. 8. c. 350.
Vacantis bona. Vide Bona.
Vacantis mortuorum bona quando ad fidem transferantur. T. 8. c. 198.
Vacantis bona qui sunt. T. 4. c. 1123, et T. 7. c. 1179.
Vacantis bona hodie fieri, sive Principi aequi deferuntur, et patenti omnes. T. 7. c. 1179.
ad Vacantis bona venit iussum, vel populus. T. 7. c. 1140.
Vacantis bona populo deferantur, hodie Principi. T. 7. c. 1179.
Vacantis bona iussum ipso jure potest, quem reprobis, et non sunt auctoritas. T. 7. c. 711.
in Vacantis bonorum causa quadrantes numerantur, in alia causa vicinorum a die adnotationis. T. 5. c. 1169.
Vacantis beneficiorum diversa genera. T. 8. c. 919, et c. 940.
Vacanti, et excusatio munus differtur. T. 2. c. 531.

pedit, ut deius, vel minus dedit eamque,
 quae pars nulla est. T. 7. c. 400.
 Venditio, cui delictis emptio canonica debet, an
 rescindatur. T. 1. c. 390.
 Venditio et emptio nulla est, cum venditor in ea
 venditum circumspicitur. T. 1. c. 1405.
 Venditor non tradit dominium, sed locum.
 T. 2. c. 587.
 In venditio, seu locatio sine auctore non con-
 sistit. T. 2. c. 1. et c. 156.
 Venditor sine translatu de iure non actionis.
 T. 7. c. 401.
 Venditor rerum duo significat. T. 7. c. 402.
 Venditor facit si mittat, et confirmata iurepu-
 randa, an possit rescindi. T. 5. c. 68.
 Venditio, et emptio quomodo contrahatur. T. 5.
 c. 120.
 Venditio et facta fuerit propter causam non in-
 iustitiam publicum tributorum, quae sequitur.
 T. 5. c. 128 et c. 130.
 Venditio quomodo intelligitur esse perfecta. T. 5.
 c. 129.
 Venditio si est conditionalis, non intelligitur
 esse perfecta, antequam conditioni condi-
 tiōdem.
 Venditor, quem placuit redigi in scriptum, non
 est perfectus ante completum scriptum. T. 5.
 c. 141.
 Venditor fidei aliam quam causam valet, et
 non valet. T. 5. c. 145, et seq.
 Venditor, qui sequitur consensum, an irogat
 infamiam. T. 5. c. 74.
 Venditor cum se alia probat. T. 5. c. 80.
 Venditio, et emptio sine verbo promittitur
 veteres usumque. T. 1. c. 178, et c. 172, et T. 3.
 c. 235.
 Venditio sineverbo est a. T. 1. c. 286.
 Venditio rescinditur, si causa probatur, vel
 improbabilis. T. 7. c. 215.
 Venditio sineverbo. T. 2. c. 83.
 In venditio sineverbo ad iuramentum non redigitur,
 ad iuramentum et in iure evocatur. T. 5. c. 34
 Venditio sineverbo rescinditur, et quando locum be-
 nebit, vel non. T. 5. c. 296.
 Venditio, et emptio sine causa. T. 3. c. 263.
 Venditio sine origi. T. 3. c. 404.
 Venditio sine causa, dominium multum sequitur
 iudicio, accedens prius. T. 5. c. 347.
 Venditio prius in genere arbitrio non
 confertur. T. 5. c. 351.
 Venditio sine lex. Vide, Lex venditio.
 Venditio sine vires exemplum. T. 7. c. 542.
 Venditio sine causa. T. 7. c. 506.
 Venditor, et emptio sine natura rei, et viciis
 satisfactionis nulla interponitur. T. 7.
 c. 590.
 Venditor, et locatarius causa sequens est,
 nec ratio, quae valet in venditione et loca-
 tione, valet in venditione debet. T. 1. c. 846.
 Venditio inofficiosa quoniam se detur. T. 5.
 c. 90.
 Venditio communis parva. T. 8. c. 150.
 Venditio reservata non fit ob rem modicam.
 T. 8. c. 79.
 Venditio reservata non valet, quae sit causa pro-
 hibita, vel irreversibilis. T. 8. c. 128.
 Venditio sine lex, ut servus exportetur, cui datur
 T. 8. c. 151.
 Venditio minus proinde modum sequitur loca-
 tione accedens. T. 8. c. 92, et c. 106.
 Venditio, et emptio sine causa, cum etiam loca-
 tione pignoratitia. T. 7. c. 221.
 Venditio rescinditur quando agitur ex ven-
 ditio, vel ex emptio. T. 5. c. 678.
 Venditio sine causa lapsa, et emptio prius non
 rescinditur. T. 7. c. 375.
 Venditio sine verbo accipit pro locatone. T. 1.
 c. 172.
 per Venditorem non habetur in emptorem
 locus facit, nisi religiosus. T. 5. c. 441.
 per Venditorem periculum commodum sumit
 et incommodum ad emptorem spectat. T. 5.
 c. 566.
 In venditionem emptum est venire eo, quod
 non praestatur nuncius scilicet emptor. T. 5.
 c. 530.
 Venditor non rescindere quid aet. T. 5. c. 196.
 Venditor cum imitator in solutio datur. T. 7.
 c. 1291.
 Venditorem quibus impedire non potest de-
 bere. T. 7. c. 1403.
 Venditio sine causa accedens iuranti. T. 7. c. 720.

post periculum Venditionem omnia commo-
di et incommo-di sunt periculum est empto-
rem. T. 6. c. 180.
Venditionem perfectam solus conseruat. T. 3.
c. 124.
de Venditione rerum fiscalium cum priuile-
giis communiu. T. 6. c. 185.
Venditione facta iure pretio, non reuincitur
venditori, nisi venditor fraudatus fuerit supra
dimidum iusti pretii. T. 1. c. 385.
Venditionis prius primarium pignus iura
emendat. facit. T. 3. c. 905.
in Venditione res quia emptori aut vicinorum
tenetur, talior, quae venditori, an adiacentis,
supra non sunt venditi facit. T. 6. c. 303.
pro Venditione est datus in solutum. T. 6. c. 304.
pro Venditione, additur ad actum plenus
quod, nisi fides fidei aliter demonstrant. T.
1. c. 6. 370.
pro Venditione interpositum habetur. T. 6. c. 311.
an Venditione interposita jura pignoris ex-
tinguitur. T. 6. c. 318.
de Venditione fundi in venditori alii acte
venditio pignoratia, ita facit, an ita sit am-
plius, ut etiam in ebe fundus emptori tot
summa sit cum venditor liberaret, demand
sae calendas quantitas cum liberatis. T. 4.
c. 10.
in Venditione fundi spectat fides demonstrat.
T. 6. c. 309.
Venditione facta he lege, ut degnatur, quod
est venditori, empti solus est, priusquam
degnatur. T. 6. c. 319.
Venditione facta facit, an demonstrat, empti
perfecta est etiam est in eorum. T. 6.
in Venditione etiam est pretium, aliud max.
T. 4. c. 392.
in Venditione contrahente ambigat ius contra
venditorem. T. 6. c. 318.
de Venditione, et emptione contrahenda. T. 7.
c. 503.
de Venditione sacramento. T. 7. c. 309. et seq.
de Venditione, quod sit sub hac. T. 7. c. 134.
in Venditione in ea quod sit, res pretium, cu-
summa est. T. 6. c. 303. scriptum non exigitur,
an etiam de conuersu. Ibid.
Venditione hominis solus emptor sibi ca-
uere de duplo. T. 7. c. 132.
in Venditione pignoris qui obseruans sum.
T. 7. c. 137.
Lex. 1. c. de vendit. vend. so pesterit ad res
mobiles. T. 1. c. 905.
Venditione extorta, an fiat actus ad venditi-
onem. T. 2. c. 5-9.
in Venditione contrahente, an adjectum habere
debet. T. 6. c. 311.
in Venditione quod utilitatem rei recupera-
dam ab emptore distinguendum est, an no-
tradit venditor, vel si sciret, et tam me-
lores tradit. T. 6. c. 315.
an Venditori, qui in venditione, presentem, ali-
quid ad eum commendat. T. 6. c. 316.
in Venditi non quantum recedat potest, et de-
beant. T. 6. c. 130.
Venditione appellatur locutione conseruat.
T. 3. c. 941.
Venditione, an emptione species sunt com-
munes. T. 2. c. 35.
Venditione magnaria pignusque rei in fidei-
dem legi datus conseruat. T. 4. c. 503.
Venditione, quod sunt actus publica. T. 7.
c. 605.
Venditione facta res an valetur. T. 7. c. 1515.
Venditione pignusque rerum pignorum
grati nummo unum sunt. T. 2. c. 704.
in Venditionibus, an locutione in qua diffe-
rent facit, et respiciat. T. 6. c. 365.
Venditione, an macturum quod pactiones ad-
jectae. T. 7. c. 1516.
Venditionibus quo pactiones adjectae inter
emptorem, an venditorem. T. 7. c. 121. et seq.
an Vendit, idealis, an empti. T. 1. c. 85. et 86.
ex Venditio sedis an nomine non compet. T. 2.
c. 10.
an Vendit, et empti. T. 6. c. 928.
an Vendit pignus agitur. T. 7. c. 406. et seq.
actus an Vendit agitur tunc peritum. T. 6.
c. 308.
an Vendit etiam interdictum rescindit est, an et
commodum. T. 7. c. 309.
actio an Venditio quid perit perit. T. 6. c. 516.
actio an Venditio quid veniat. Ibid.

venditor an obligetur actionibus comite, in
 emptio associationum T. 6. c. 435.
 Venditor non doli solum, sed pretium, et em-
 ptor stat. T. 1. c. 89.
 non est satis, si venditor emptori praestare ha-
 bere debet T. 6. c. 116.
 Venditor emptori tenetur in casu de evic-
 tione respondere nuda. T. 6. c. 166.
 Venditor hereditatis ius habet antiquum, et
 cor. T. 2. c. 749.
 Venditor, hereditatis vendita, de evic-
 tione non tenetur T. 6. c. 390.
 Venditor, si rei venditae dominus non sit, qua-
 les tenetur T. 6. c. 978.
 Venditor amicus eoque potest, ut rem tradat,
 ut marquet. T. 6. c. 364.
 Venditor sciens si emptori iusatur, ut proinde
 habere licet. T. 6. c. 977.
 Venditor non est in legem venditoris, et emptor.
 T. 5. c. 340.
 Venditor, et emptor utique possunt, quia com-
 munis est fides. T. 6. c. 658.
 Venditor non praestat penumiam aliorum, sed
 periculum rei venditae. T. 5. c. 376.
 Venditor tenetur, quia vnde rei venditae satis
 habere potest. T. 6. c. 98. ut Marcus Tullius
 scribit, quia, quia si forte debet, aliter
 quod si non sit, ut non sit alium potest. Ibid.
 Venditor emptori quod de evic-
 tione non tenetur T. 6. c. 116.
 Venditor an praestare debeat magnam, et luto-
 rum actionem tenetur esse. T. 6. c. 360.
 Venditor sciens si cupressas mensis vendi-
 dera, si dies emptori ignorans quanti
 tenetur T. 6. c. 361.
 Venditor hereditatis quid emptori tradere de-
 bet. T. 6. c. 36.
 Venditor hereditatis alienationem aliquam
 tenetur non negare. T. 6. c. 437.
 Venditor quia custodiam, et diligenter
 praestare debet. T. 6. c. 450.
 Venditor aliquando legem dicit. T. 6. c. 513.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor apertis legibus, constructi dicere, et
 tenetur. T. 6. c. 362.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.
 Venditor quia actionem condere tenetur, et
 quando. T. 6. c. 461.
 Venditor non tenetur reddere nisi emptori,
 non aliter recipit empt. T. 6. c. 437.
 Venditor noniam, idem, credit. T. 6. c. 747.
 Venditor amicus delectos quod praestare
 tenetur. T. 6. c. 369.

ad venditorem pertinet periculum ante completionem instrumenti, post ad emptorem. T. 4. c. 139.

Venditor avari, cupio nomine agi potest adversus emptorem, duplo emptori stipulanti promissum propter aversionem, quando avarus ea ha stipulatus est. T. 4. c. 109.

Venditor inter, et emptorem fraudulenter in recondendo contracta, est sit par ratio. T. 6. c. 136. et c. 137.

Venditor furum locutionem eo emptor servare tenetur. T. 4. c. 129.

Venditor superior est emptor in re empti persequendo. T. 4. c. 794.

Venditor capite demonstrat. T. 2. c. 345.

Venditor, et male medicamentis, et differat. T. 3. c. 396.

Venditor item bone, quam mala immutat auctoram. T. 4. c. 144.

Venditor qui peca plectitur. T. 7. c. 1543.

Venditor venali, et casum per vim illam actio distinctio quo est. T. 5. c. 400.

Venditor mali non contrahitur emptio. T. 3. c. 110.

Venditor, et gladius significat. T. 4. c. 164.

Venditor natus actus sit, et vi, clam, vel palmi, quod interest. T. 5. c. 490.

Venditor majorum non est commercium. T. 2. c. 108.

Venditor est verbum medium. T. 3. c. 516.

Venditor nam id, quod ad sanandum paratum est, quam ad occidendum. Ibid.

Venditor quid significat. Ibid.

Venditor lucis quomodo sunt. T. 2. c. 319.

Venditor dignus est, qui fallitur. T. 5. c. 378.

Venditor malis quod est. T. 5. c. 968. ejus effectus quis. Ibid. c. 967.

Venditor adhiberi fit tribus modis. T. 5. c. 1220.

Venditor, qui postulat a Prætor, quo est. T. 4. c. 91.

Venditor petito est conservare revocatum. T. 6. c. 50.

Venditor male est ut vis. T. 5. c. 73.

Venditor aliquem beneficium alteri quod denotat. T. 6. c. 387.

Venditor, et odere diem lo quo differat. T. 3. c. 479.

Venditor aversionis quid. T. 7. c. 115.

Venditor qui res non parat, et ante vendem, velat venditor. T. 7. c. 318. et c. 307. et T. 4. c. 133.

Venditor sub huta, vulgo eo par offendi. T. 4. c. 930.

Venditor sequens morum facit. T. 2. c. 318.

Venditor mulieris per quique inspicitur obsequium. T. 6. c. 986.

Venditor in possessionem militum, etiam solus sit. T. 6. c. 409.

Venditor eo, et qui in possessionem mittitur. T. 4. c. 88. et facit morum sequentibus, et agnoscit, vel libens. Ibid.

Venditor in contrarium in possessionem, et mulier aliunde se possit sustinere. T. 7. c. 646.

Venditor eo subdatur. post. T. 4. c. 18. et et exheredat deus contra tabulas. Ibid.

Venditor ex filio in militum professionem. Ibid.

Venditor qui sit, et ducitur. Ibid. an ex defensor bonorum possessione. Ibid. an et defensor hereditas. Ibid. an et conserator. Ibid.

Venditor vivere non promittitur populus, quomodo fuit lo tunc potest. T. 7. c. 957.

Venditor pro quo significat. T. 4. c. 307.

Venditor quid. T. 4. c. 413.

Venditor quidam sunt. T. 4. c. 720.

Venditor in sciendo, et contemnendo parat. T. 2. c. 445.

Venditor plene parat istas decessit. quid juris. T. 4. c. 154.

Venditor non habere aures, proverbium. T. 7. c. 907.

Venditor tutor dari non potest. T. 4. c. 133.

Venditor curator datur, non tutor ex edicto Prætoris. T. 5. c. 473.

Venditor in curatorem dari debet. T. 4. c. 88. an curatorem bonis datur. Ibid.

Venditor an defensor bonorum possessionis. 1. 4. c. 34. an datur Carboineus bonorum possessionis. Ibid. c. 90.

Venditor curatorem dari, item bonis. T. 4. c. 90. ejus ille curam habet. Ibid. quod ejus officium sit. Ibid.

Venditor in possessionem missa in conferat. T. 4. c. 78.

Venditor omnes mater an, et quando mittitur in possessionem. T. 6. c. 132.

Venditor curator se rem suam administrationem habet. T. 4. c. 91. cur non dicitur tutor. Ibid.

Venditor missio se nomen inter possessionem bonorum decretalis. T. 4. c. 88.

Venditor non missio in possessionem vice contra tabulas sit, quo necessarius sit. Ibid.

Venditor domus missio in possessionem et fiat, quo requiritur. T. 4. c. 89. et quando solatur. Ibid. c. 92.

Venditor nomen si mulier in possessionem missa sit non scriptus mala facti repentur. T. 4. c. 92.

Venditor nomen et sit mulier in possessionem missa, adhiberi accusantem defendendum, eo persequitur fiat nio. T. 4. c. 89.

Venditor nater si capta sit ab hostibus, an venditor mittitur in possessionem. T. 4. c. 89.

Venditor natus non propter sit. T. 3. c. 41.

Venditor tendendum calumnia. T. 3. c. 137.

Venditor non generaliter plerumque sunt sumpta apertur falsas sunt, et contra. T. 4. c. 174.

Venditor imperator sunt verba directis. T. 4. c. 109.

Venditor sunt presentium, non absentium. T. 2. c. 108.

Venditor precaria directis. T. 6. c. 1018.

Venditor canone. T. 4. c. 94.

Venditor fideicommissum propria quo sunt. T. 4. c. 674. ducitur, cupio, fidei, quo sunt aliam verba fideicommissum facientia. Ibid. verba oblativa sunt precaria. Ibid.

Venditor pater et debet promissum in jure interpretatur. T. 4. c. 317.

Venditor directis interrogative quo sunt. T. 4. c. 616. differentia inter verborum hodie est subita et Justiniano Imperatore. Ibid.

Venditor non sunt curando teste Tullio, cum quis facti videat. T. 5. c. 119.

Venditor tribusque sustinet, subdit neque sunt directis, neque precaria. T. 4. c. 628. et c. 618.

Venditor solo, rago, modo, cupio, peto sunt precaria, cum directis. Ibid. c. 618.

Venditor S. C. Orbanis, et Tertullianus sunt extensiva. T. 5. c. 618. verba edicti successoria. Ibid.

Venditor M. Tullii de imperio fidei scribente quo. T. 5. c. 340.

Venditor presentium sunt, nec inter absentium fieri possunt. T. 5. c. 1140.

Venditor Cicerone de Processu Macedone quo. T. 5. c. 320.

Venditor ita est, que Cicerone sit ipse facturi amper non fuerat in multis casibus, modum, non condicendum faciunt. T. 5. c. 1131.

Venditor non tam spectatur, quanto voluntas voluntatis. T. 5. c. 1083.

Venditor edicti lata potest. T. 5. c. 316.

Venditor J. Graev. si ibid. ambigua sunt, quo explicatur. T. 6. c. 315.

Venditor ubi conjuncta non sunt, sufficit, alterum ducit amper. T. 6. c. 37.

Venditor S. Eubio quomodo, et in pro aucto, ita sunt obsequia, ut omne interpretis difficultatem eorum quomodo videri, videre tamem dissimulaverit. T. 6. c. 321.

Venditor repugnant ad hancem prohibitionem contractu subalternum. T. 3. c. 90.

Venditor servunt hominum consilia, non verba condita. T. 4. c. 873.

Venditor intelligenda secundum commercium eorum loquendi. T. 4. c. 961.

Venditor fideicommissaria. T. 4. c. 1018.

Venditor ita de quid ducitur. T. 4. c. 1386.

Venditor directis in institutione, et substitutione quo sunt. T. 3. c. 619.

Venditor precaria quo sunt. Ibid.

Venditor si manifestas sunt, voluntas obsequia, an commissa voluntatem. T. 3. c. 90.

Venditor directis a precaria, et a jurjurandi impositione distinguunt Justinianus. T. 3. c. 918.

Venditor civilis quo ducitur. T. 3. c. 620.

Venditor directis sunt civilis. T. 3. c. 620. et T. 7. c. 109.

Venditor directis quid significat. T. 3. c. 115.

Venditor directis quo sunt. T. 3. c. 619.

Venditor precaria nequam dicitur obliqui. Ibid.

Venditor extensiva quo ducitur. T. 4. c. 130.

Venditor significationes confutit. T. 4. c. 340.

Verba, que locum significant. T. 4. c. 609.

Verba lausa directis dicuntur civilis verba. T. 7. c. 1041. lausa verba sunt directis, non grava. Ibid. olim seduliter instaurabatur verba grava, instituta tribu dabatur, instituta dabatur libertas, et legatum, etc. Ibid.

Verba sunt tantum presentium, non absentium. T. 2. c. 129.

Verba directis civilis dicuntur. T. 7. c. 1109.

Verba, directis an erant initia, et peria, solemnitas. hodie etiam grava sermone legari potest. Ibid.

Verba promissa quo sunt. T. 7. c. 1154.

Verba peremptoria scripta vltum habent, incertum intellectum non habent. T. 4. c. 511.

Verba actura an iudici non cessare post sententiam. T. 4. c. 779.

Verba quænam sit vox. T. 4. c. 218.

Verba quænam sit. T. 7. c. 543.

Verba viri nunquam est sincera fides. T. 3. c. 129.

Verba testis trinitatem non mitigat. T. 5. c. 885.

Verba natus quo promissum cum non est oratio, utique testis, an possit esse validitas. T. 1. c. 1011.

Verba contrahitur stipulatio, non literis, et inter presentes. T. 4. c. 82.

Verba potius est mens contrahendum. T. 5. c. 494.

Verba ex Verbis illis, non dubito te liberis commutibus bona reddidisse, fideicommissum institui post. T. 4. c. 1011.

Verba ducuntur ad interposita stipulationes. T. 4. c. 306.

Verba directis quod in testamento reliquitur, legis modo dicitur reliqui. T. 3. c. 670. his adversa sunt, quo precaria ducuntur. Ibid.

Verba supposita aliquid, aliud tunc conditio. T. 3. c. 740.

Verba, quibus accipitur stipulatio. T. 7. c. 1028.

Verba conjuncta inter se sit in accedendi. T. 2. c. 164.

Verba obligatio quo ratione contrahitur. T. 2. c. 123.

Verba preceptiva actio an sit generalis, vel specialis. T. 4. c. 918. actor tantum ex contrahitur qui nonne venit, et sunt hi, qui commo habent, et vides, non prius. Ibid.

Verba promissa Verbis suppositi, difficile est civilis actio. Ibid. est actio in factum civilis. Ibidem.

Verba subsidiaria illi est actio in factum prioria, itaque et actio de dolo, quo suppositi, licet non debet prioria. Ibid.

Verba preceptiva Verbis de precario an sit boni fidei. T. 4. c. 1047.

Verba preceptiva Verbis an datur tantum ex contrahitur incertis. T. 4. c. 910.

Verba preceptiva Verbis ex dicitur propria. T. 3. c. 100.

Verba preceptiva Verbis ex dicitur. T. 3. c. 100.

Verba preceptiva Verbis, quo est utilis, quo datur, quo est contrahitur, quo sunt nominis amicus. Ibid.

Verba preceptiva Verbis an datur ex ongetio, facti, ut de. Ibid.

Verba preceptiva Verbis an concurrunt cum actione legittima. T. 3. c. 150.

Verba preceptiva Verbis, quo datur ex permutatione. T. 4. c. 479. quare dicitur incerta. Ibid. cur civilis. Ibid.

Verba dubia oratio est, sit ambigua de obligatione verbi. T. 3. c. 610.

Verbum significat. T. 2. c. 118.

Verbum significat, non accipere, augere, et postulare accedum iudicium iuramentum est. T. 5. c. 1070.

Verbum significationem auere iuramentum est pro loco, et tempore. T. 5. c. 631.

Verbum vim, et significationem legis est augere, et prodere. T. 5. c. 894.

Verbum obligat per civile est. T. 1. c. 110.

Verbum obligat per proteritum non acquiritur. Ibid.

Verbum subditum est obligat. Ibid.

Verbum obligat inter absentis instat. T. 2. c. 243.

Verbum proprias non semper in jure observatur. T. 6. c. 810.

Verbum significationem passum onget juris-

prudenter in legibus, analogethosia, res-
ponso, edicta. T. 4. c. 1202.
Verborum obscuritas qui nocet. T. 3. c. 546 et
c. 545.
Verborum intelligentia in populo capitur, non
solum perito rerum, quod de custodio
ajus agit. T. 4. c. 234.
Verborum obligatio in constituto, si animus
non fuerit ejus constituto. T. 4. c. 1201.
Quibus modis contrahitur. Ibid. c. 1202. et
c. 1203.
Verborum obligatio tollitur acceptatione. T. 7.
c. 640.
Verborum origines Reticorum et quorundam
Rhecorum. T. 7. c. 781.
de Verborum, et rerum significatione. T. 7.
c. 1117. et seq.
Verborum obligatio sequitur ex stipulatione.
T. 7. c. 1129.
Verborum obligatio tribus tantum modis con-
stituitur. T. 7. c. 1129.
Verborum obligatio non solum interrogatio-
ne, sed et divinis delictis, et perjurando libere
contrahitur. T. 7. c. 1129.
Verborum obligatio est verborum solemnium
obligatio. T. 7. c. 1129.
Verborum coeque per se nullius momenti
est, nisi ea voluntate deducit per dupli-
conjunctionem habent. T. 4. c. 794.
Verbum dandi modum facit significat tradendum
possessionis, modo effectum proprietatis. T. 5.
c. 724. qui stipulatur non tradi, possessionem
significat, non proprietatem. Ibid.
Verbum *facere* omnem causam facit causam
compliciter dandi, solvendi. T. 4. c. 750.
Verbum *quasi*, aut *videtur* praesumptionem a-
pudat. T. 5. c. 662.
Verbum *condemnat* quidem non obligat, sed
committitur verbum obligat, et necessitate
imponit. T. 5. c. 1067.
Verbum *curare* non facit beneficium, non
fitem implere, et quoadque diligit aut
aliquam rationem dedit. T. 5. c. 1127.
Verbum *non*, vel *negatio* mandatum, verbis
exp. et *receptis*, perhibet mandatum. T. 5.
c. 914.
Verbum *curare* cum significat, non domum.
T. 5. c. 1014. aliud est *curare*, aliud in ser-
vitute esse. Ibid.
Verbum *trahere* in iure accipitur per *disputari*.
T. 5. c. 872.
Verbum *genera* legitime contrahit. T. 5. c. 744.
Verbum *operari* significat obligationem. T. 6.
c. 391.
Verbum *operari* tam praesens, quam futurum
tempus significat. T. 6. c. 49. et c. 50.
Verbum *operari* per se non facit errorem.
T. 6. c. 396.
Verbum *curare* bifariam accipitur. T. 5. c. 749.
Verbum *promittere* latissime patet. T. 5. c. 770.
Verbum *curare* civitas imperialis. T. 5. c. 764.
Verbo philosophiae pecuniam continentur.
T. 5. c. 902.
Verenda, et pudor potissimum in nuptia
apudat debet. T. 5. c. 825.
Verenda est motus quidam infamiae. T. 5.
c. 825. motus pallioem inducit, verenda
vero ruborem. Ibid.
Verenda paterna. T. 5. c. 1483.
Verenda paterna. Ibid.
Verenda est superlativum, et imperatorem
appellatum recipit. T. 7. c. 1294.
Verendi agitur dignitas, virginitas, non fustibus.
T. 5. c. 410.
Verendi a paraverendi distat. T. 5. c. 417.
Verendi plus iusto non operando. T. 5. c. 418.
Verendum origo primi. T. 5. c. 416.
Verendum commercium interdicitur. I. 4.
c. 415.
Verendum singulis aetate pars quarta reparat-
ur. Ibid.
Verus uxor magis Loccia quam religiosus fue-
rit. T. 6. c. 146.
Verumtamen non est, potest deperit praesentem
datis filium, eademque heredes esse
volunt. T. 6. c. 146. et c. 1467.
Verumtamen, aut probabilitate deficiente,
qui non legitime semper et omnino dubia
praesentia sunt. T. 6. c. 447.
quod Verumtamen est, in obscuris inspicien-
dum est. T. 6. c. 115.
Veritas, idem, ius naturale. T. 2. c. 83.

Veritas, sive res, et aestimatio adeo sunt ad-
versae, ut possint omnia excusare. Ibid.
T. 4. c. 4068.
Veritas, et falsitas multum differunt. Ibid.
Veritas potius spectatur, quam opinio. T. 4.
c. 814.
Veritas quae potius spectatur in illis agitur de
erroris facti. T. 3. c. 624.
Veritas rerum scripturae obscurari non potest.
T. 7. c. 735.
Veritas plus vult, quam simulatio. Ibid.
Veritas rerum per scripturae obscurari nequit.
T. 7. c. 735.
Veritas rei quae plus vult, quam instrumentum
confecta, et simulatio. T. 4. c. 113.
Veritatis oratio est simplex. T. 4. c. 57.
Veritatis, et amicitiae nomina praesentia patet.
T. 4. c. 394.
Veritas rerum gestarum erroribus non vi-
detur. T. 4. c. 1274.
Veritatem non vitat, aut mutat error austerio-
ritatem ipsius gestis scilicet. Ibid.
Veritas potestior est fidei legum. T. 5. c. 804.
per Veritatem aut res praesentia balent. T. 5.
c. 856.
Veritas potest competeri, sententia recendi
potest a Principe. T. 4. c. 1066.
quod in Veritate est, plus vult, quam quod
est in examinatione ejus. T. 4. c. 1068.
Veritas, idem, compertit. T. 4. c. 106.
Veritas, idem, T. 4. c. 1216.
Verum qui dicuntur. T. 2. c. 493.
Veritas qui dicuntur. Ibid.
Veritas causa est iocativa. Ibid.
Veritas, potius vult, T. 4. c. 593.
quod Verum est in corpore patrimonii, abso-
lutum non videtur. T. 5. c. 670.
quod Verum est in corpore patrimonii, non est
diminutum. T. 5. c. 1066.
Verum in re patet. T. 7. c. 707.
Verum per se est peritum. T. 7. c. 159.
Veritas qui. T. 5. c. 32. et c. 33.
Veritas dicitur dos in Gallia provincia Delphina-
tus. T. 5. c. 443.
Veritas est simulatio peritum sub usura, quae
usura alia debet dissolvatur. T. 5. c. 299.
Veritas non parit, et quare usura
committit. Ibid.
de Veritas, non de usura les Gabria facta
fuit. Ibid.
Veritas facere quid ait. T. 4. c. 787.
Veritas Varghi de fustis impensae qui. T. 5.
c. 974.
Veritas, sive circumductio. T. 7. c. 1164.
Veritas qui bene et equis. T. 3. c. 817.
Verum quod est generaliter, ad aut etiam verum
speciat. T. 4. c. 497.
Veritas, et Antonius Dom Fratres saepe in iure
dicuntur. T. 7. c. 548.
Verendi causa si non iocatur, alia est legibus
voluit. T. 4. c. 96.
Veritas vacua arae occupat, et addit-
ur, ad domum cessant, et addit-
ur. T. 4. c. 496.
Veritatis, vel veritatis qui ait, et quid signi-
ficat. T. 5. c. 674.
Veritatem quomodo Accusatus interpretatur.
T. 3. c. 738.
Veritas, equitatem adhibet, olim sepe di-
citur. T. 2. c. 768.
Veritas in patria potestate esse desinebat.
T. 4. c. 153.
Veritas, et Principes repelluntur in iure.
T. 7. c. 1044.
Veritas sacerdos. T. 4. c. 173.
Veritas virgo olim testamentum heredes
habere potuit. T. 7. c. 1194.
Veritas occidit veritatem ante ductos ad
supplicium. T. 8. c. 16.
de Veritas, quem fecit bene. Oles amplius a iura
futura, an alii futura, et an ab alio occupat
potest. T. 6. c. 146.
Veritas rei legalis, quae veritas legitime intelli-
gitur. T. 3. c. 811.
Veritas legitime ad supplicium ducitur. T. 3. c. 708.
Veritas istum legem omnes volent, quam
habet, legem valet. T. 3. c. 1004.
Veritas omnium omnino non habetur.
T. 5. c. 1014.
Veritas pariter, et serice interduntur. T. 5.
c. 943.

Vestes Ecclesiarum pignori obligari non possunt.
T. 8. c. 461.
Vestes avaritiae. T. 6. c. 1092.
Vestes avaritiae, et alia in iure. T. 5. c. 290.
Vestes avaritiae non continentur appellatio-
ne. Ibid. T. 6. c. 930.
Vestes tragae qui. T. 4. c. 481.
Vestes pariter praesentia. T. 7. c. 807.
Vestes iugulares qui. T. 7. c. 860, quando sua
deposita lreli. Ibid.
Vestes pariter, et avaritiae, et bona serice
inducuntur, et fustibus. T. 7. c. 867.
Vestes iugulares. Ibid.
Vestes holocausti quoniam aut. T. 7. c. 562.
Vestigia legum non videntur, cibaria legum.
T. 3. c. 413.
Vestigia, et ornamenta impetialis adcomerantur
in thesauris, aut opibus imperii. T. 8.
c. 33.
Vestigia impetialis deservunt a monachis
civibus accedunt. T. 8. c. 348.
Vestigia qui. T. 8. c. 348.
Vestigia qui. T. 1. c. 384.
Vestigia pariter ad iura. T. 4. c. 470.
Vestigia alia inducuntur defuncti. T. 3. c. 672.
Vestigia interposita venditis per avaritiam, et te-
nator venditor amplius. T. 3. c. 524.
Vestigia pupillae a iura adscribi potest.
T. 3. c. 524.
Vestimenta non sunt sericea. T. 1. c. 87.
inter Vestimenta iugula alia est angustia alia
lata. T. 1. c. 360.
Vestimenta virginitas, et mulieribus. T. 6. c. 1013.
Vestimenta quomodo lavantur. T. 1. c. 221.
Vestimenta interposita sunt vestimenta iugula-
ria. T. 3. c. 548.
Vestimenta an numerari debeant inter res avaritiae,
quae non continentur. T. 3. c. 846.
Vestimenta per venditorem legat aut heredes
adhibere legat, quae ipsorum consumuntur
in fuma. T. 3. c. 872.
Vestimenta polenda, sacerdotibus ad dederunt,
an sit locata, vel mandatum. T. 3. c. 631.
Vestimenta mea fello mea culpa amittit, quid
sequitur. T. 7. c. 708.
Vestimenta legat alia, alia vestimenta mulie-
ribus, exceptis mulieribus, cetera omnia ad
legatum pertinet. I. 3. c. 1013.
Vestimenta, et anulorum causa ad collat-
tas. T. 6. c. 416.
Vestimenta, et vestimenta. T. 2. c. 410.
Vestimenta appellatio quae continentur. T. 8.
c. 1014.
Vestimenta, et ornamentum quod deservit. T. 6.
c. 1014.
Vestimenta legat ad dedit potest. T. 3. c. 800.
Vestimenta an sit appellatio. T. 3. c. 708.
Vestimenta appellatio quod continentur. T. 4.
c. 329 et 420.
Vestimenta continentur. T. 7. c. 810. et c. 811. modi
contractus. Ibid.
Vestimenta pactum nullum est. T. 7. c. 608.
Vestimenta acceptat. T. 1. c. 26.
Vestimenta militum canes. T. 8. c. 404. et c. 405.
Vestimenta ad iugulum comparatur variis ge-
nera. T. 1. c. 262.
Vestimenta arthrales qui ait. T. 2. c. 1042.
Vestimenta conservandum militibus cura prae-
sum quae debet. T. 7. c. 552.
Vestimenta per bonum. T. 5. c. 861.
Vestimenta ejus est, cuius sit iobere. T. 3. c. 107.
Vestimenta qui proprie alia. T. 1. c. 531.
Vestimenta, qui se ad iugulum continent, sua
amittunt privilegia. T. 8. c. 412.
Vestimenta iugulum. Ibid.
Vestimenta a tota accusantur. T. 7. c. 378.
Vestimenta militis a quibusdam munitionibus va-
cuationibus habetur. T. 1. c. 444.
Vestimenta militum quoniam fuerunt. T. 2. c. 124.
Vestimenta qui dicuntur. T. 7. c. 920.
Vestimenta viginti annorum dimittuntur. T. 7.
c. 582.
Vestimenta privilegia, et qui veterani dicuntur.
T. 2. c. 521. et T. 7. c. 378.
de veterani privilegia, et militibus successores. T. 8.
c. 470.
Vestimenta militum immunitates, et eorum
dignitas. T. 8. c. 411. et seq.
de Veterani accusatio a tutela. T. 7.
c. 970.
Veterani miles completi militia rursus feli-
tiro. T. 8. c. 410.

Vatator quis. T. 7. c. 740.

Vocare quidem significat. T. 2. c. 120.

Vocare omnium remus rubens confitebitur in dies singulos, et aequum conculcat pater familiae quod tabulationis confitebitur. T. 3. c. 104.

Vocare conductores paterfamilias nova. Volo

Conducere valere.

Veterilari a quibus vacatione habent. T. 8. c. 464.

Vetustas quid potest. T. 3. c. 894.

Vetustas ex quo tempore enumeretur. T. 6. c. 499.

Vetustas pro iure, pro libito, pro causa possessionis nata est. Ibid.

Vetustas semper pro lege habetur. T. 6. c. 497.

Vetustas pro titulo est. T. 3. c. 863.

Vetustas vim legis obtinet. T. 3. c. 391. et T. 7. c. 563.

Vetustatem accipi pro aliquo quadraginta annorum. T. 2. c. 1069. aliquid praeter senectutem.

Vetari quid ait. T. 7. c. 1306.

Vetillari apud quos dicitur. T. 7. c. 1300.

Vetillatio est equum, lego pedum. T. 2. c. 803. et T. 5. c. 781.

Via hanc est equum. T. 2. c. 120.

Via hanc dicitur. T. 5. c. 393.

Vicillium racti, quod laborum vocatur, ex auro, et lapideis pretiosis transformatur. T. 8. c. 363.

De Vi, et potestate iurisdictionis consuetudinis. T. 4. c. 1271.

De Vi, et vi armata iurisdictionis. T. 1. c. 1083.

Vi, aut melius coactus. T. 4. c. 147.

Vi, privata, et publica. T. 3. c. 288.

De Via publica iurisdictionis. T. 3. c. 494.

De Vi publica dignitas. T. 3. c. 288.

Via alius ad fundum dicitur vel per recte legitur seruo. T. 6. c. 103.

Via in partem scindi possit. T. 6. c. 619.

Via, quae credentes pervenit ad bona debitorum, quae ait. T. 6. c. 801. et 804.

Via, vel finem, vel actum, aut apud quod legitur, per quam partem fundi legatum factum intelligitur. T. 6. c. 492.

De Via, quae fundo debetur. T. 1. c. 1183.

Via in eod. possit, ut omnia domini praedium interscutur flumina. T. 3. c. 312.

Via ad divisionem recipitur. T. 3. c. 1043.

Via ad heredes in eod. possit via. Ibid. an per partes scindi possit. Ibid. c. 1045.

Via ad duobus, vel pluribus, pro indiviso communem fundum habentibus, legari possit. T. 3. c. 1013. et singula vim potius in solidum competat. Ibid.

Via in solidum accipi, vel praemari non habet fundum. T. 3. c. 1013. an pro parte legari, aut constitui possit. Ibid. c. 1013.

Via per fundum legatam per quam partem fundi constitui debet. T. 3. c. 623.

Via significatur actus, et iter. T. 3. c. 194.

Via ut cuius accipit legatam est pure, aliter sub conditione an duas legatim cedat utiliter. T. 3. c. 1046.

Via an uel in sociis, communem fundum habentibus, legari possit. T. 3. c. 1014.

Via, ut actus an sint iura personae vel praedii. T. 3. c. 319.

Via quae per plures fundos non debetur, an perditur, aliqua non levis, an per unum fundum. T. 3. c. 325.

Via in partem duas familiae. T. 3. c. 345.

Via gratia fructuarii concessa, an sit ius personale, vel servitium. T. 3. c. 787.

Via legata aliorum sanis an non utendo sustinetur. T. 3. c. 994.

Via pro longitudo, et latitudine quomodo accipitur. T. 3. c. 345.

Via publica quae ait. T. 3. c. 387. in eis, nihil novi facere libet. Ibid. c. 386.

Via, quae per plures fundos uel debetur, an uel sit servitium. T. 3. c. 325.

Via pro parte non potest. T. 3. c. 390.

Via quod sit modo deductum. T. 3. c. 191.

Via quod ait. T. 3. c. 191. eius genera quot sunt ibidem. c. 327.

Via significatur legatum, quia electio sit, an legatarij, et an quicumque vel per villam, et vicum sit accipi possit. T. 3. c. 397.

Via si legata sit a pluribus hereditibus per divisionem, aut deo omnium, an singuli heredes legatario tenentur in solidum. T. 3. c. 915.

Via quae. T. 3. c. 91. et c. 92. T. 3. c. 303.

Via publice regatur. T. 6. c. 606.

Via publica aut publicis ministerijs per curatores variis, vel per vicarios vel per conductores, vel extra ordinem per possessiones praediorum. T. 6. c. 604.

Via servitus quae debetur in alieno fundo. T. 4. c. 1044.

Via legatarij dies quando cedere videatur. T. 3. c. 1046.

Via servitutem an impedit, an interrumpit dominum publicum. T. 3. c. 327.

Via servitutem an ea amittit, quae alio genere vocabitur iustur, quae eo, de quo actum est. T. 3. c. 341.

Via, via, et conjunctio servitutis praediorum individuum est. T. 3. c. 1014.

Via stipulatur decessit, pluribus hereditibus electis singula vim videretur se solam actionem confessoria, et cur. T. 3. c. 385.

Via latitudo quae, et ad legitimam sit, vel arbitrarie. T. 3. c. 321.

Via legatarij vel rason latitudo quae constitui debet. T. 3. c. 322. et c. 323.

Via servitus id id non potest. T. 3. c. 1083.

Via publicae quae in latitudine an impeditur. T. 3. c. 349. et c. 350.

Via servitutem an necesse habet probare, qui probat, an dictum 30 an sibi accipere suum. T. 3. c. 569.

Via aut sunt praeter, quae et agitur dicuntur; aut publice, quae et praeter et consuetudine, et iudicio, et militibus. T. 3. c. 353.

Via potest et agitur iura sunt. T. 7. c. 1099.

Via ius est individuum, quod non potest accipi in parte. T. 7. c. 1053.

Viam publicam quae exaratur, ad ejus ministerium sibi compellitur. T. 6. c. 464.

Viam qui legatum sua est, amittit violenter. T. 6. c. 585.

Viam publicam quae exaratur, et aratro praeditur, aut ministerium, et refectum competitur solus. T. 6. c. 654.

Viam publicam detentum fieri non oportet. T. 6. c. 507.

Viam dei quae videtur. T. 3. c. 291.

Viam ad fundum communem an agitur et agitur stipulatur possit. T. 3. c. 1043.

Viam, fundi dominus stipulatur sit, ut duobus familiae hereditibus vita decessit, an via singulis hereditibus in solidum dicitur. Ibid.

Viam habens an adducitur in via possit contra actionem opus. T. 3. c. 387.

Viam ad fundum fructuosum per fundum legatum an, at quomodo heredes fructuosus praestare debet. T. 3. c. 966.

Viam habens an ex utraque pro parte, an semel amittit. T. 3. c. 344.

Viam heredes singuli vindicare possunt in solidum, et sic eod. non potest in solidum. T. 3. c. 1013.

Viam, quae praestatur fructuosum, personae servitium esse, aliter constructum, qui an legatus est. T. 3. c. 966.

Viam in solidum an omne et sociis vindicatur, et omnia vincere possit. T. 3. c. 336.

Viam stipulatur aqua promissoria, et partem fundi pro indiviso venditur, an stipulatio competatur. T. 3. c. 1043.

Viam omne et sociis, vel hereditibus in solidum vindicatur, aut ex stipulatio petente, quomodo accipitur. T. 3. c. 1013. et c. 1015.

Viam per quam partem via constituatur sit, quae indistincte promissa est. Ibid. c. 988 et c. 989.

Viam publicam quae ab omnibus stipulatur. T. 6. c. 964.

Viam publicam quae ex utraque. T. 6. c. 1016.

Viam, et regionem custodiam olim merum imperium habebatur. T. 4. c. 572.

Viam publicam cura Edili accipitur. T. 7. c. 1309.

Viam publica movetur, sine modo vicinorum id fecere debent. T. 6. c. 644.

Viam curat curat reipublicam. T. 3. c. 104.

Viam, et stipulatur praestatur, qui testes praedicti. T. 7. c. 745.

Viam sunt iustitiam scripta. T. 7. c. 1303.

Viam, quod ministerium ad decessit staterem caosa, non computatur in portuam hereditatem. Ibid. T. 3. c. 369.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 4. c. 1330.

Viam, quae dicitur. T. 2. c. 634.

Viam, quae dicitur. T. 3. c. 401.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 509.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 510.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 511.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 512.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 513.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 514.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 515.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 516.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 517.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 518.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 519.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 520.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 521.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 522.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 523.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 524.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 525.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 526.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 527.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 528.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 529.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 530.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 531.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 532.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 533.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 534.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 535.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 536.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 537.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 538.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 539.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 540.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 541.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 542.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 543.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 544.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 545.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 546.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 547.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 548.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 549.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 550.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 551.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 552.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 553.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 554.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 555.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 556.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 557.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 558.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 559.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 560.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 561.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 562.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 563.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 564.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 565.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 566.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 567.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 568.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 569.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 570.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 571.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 572.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 573.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 574.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 575.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 576.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 577.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 578.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 579.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 580.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 581.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 582.

Viam, quae dicitur aliam legatum, et cur. T. 3. c. 583.

le hereditate T. 4. c. 308. continetur in heredem eius. Ibid. c. 313. ac compenditur. Ad illam hereditatem. Ibid. ac interruptum priora contra. Ibid. c. 321.

Uscapio in facto erranti ac procedit. T. 3. c. 618. In iure erranti ac procedit. Ibid.

Uscapio interruptit mutatione domini. T. 3. c. 394.

Uscapio lita contestatione ac interruptitur. T. 3. c. 391.

Uscapio pignoris copta a debitore ac interruptitur. Si pignus debitor a credita condidit fructum certa condidit. T. 3. c. 316.

Uscapio recta certa ac pignoris datione interruptitur. vel interruptitur. Ibid.

Uscapio rei mobilia ac interruptitur, si deus aut esse sub custodia nostra. T. 4. c. 190.

Uscapio sine possessione non contrahit. T. 3. c. 192.

Uscapio ubi valet. T. 4. c. 481.

Uscapio non a patre relinquitor, sed a legibus. T. 4. c. 485.

Uscapio ac procedit adversus actionem hypothecariam, vel adversus radicacionem usufructus. T. 4. c. 325. et c. 323.

Uscapio cui procedit, et cui non. T. 2. c. 97. et seq. quibus modis accideri possit. Ibid.

Uscapio unde ita dicta. T. 3. c. 303. et novare. Ibid. quanti temporis sit uscapio. Ibid.

Uscapio non compedit ignorati. T. 7. c. 129. nisi non casu. Ibid.

Uscapio dicitur suffragium temporis. T. 7. c. 126.

Uscapio continetur thesauris verbis. T. 7. c. 123.

Uscapio sine possessione non constat. T. 7. c. 123.

Uscapio non interruptitur lita contestatione. T. 7. c. 120. et c. 124. et c. 128.

Uscapio est iura civilia. T. 7. c. 630.

Uscapio a lege praeficitur, non ab homine. Ibid.

Uscapio, et loco temporis praescriptio in quo differunt. T. 7. c. 120. et c. 124.

Uscapio pignoris conventione non extinguitur. T. 7. c. 123.

Uscapio bonam fidem exigit. T. 7. c. 124.

Uscapio securitatem praestat possessori. T. 7. c. 123.

Uscapio rerundum ius antiquum. T. 7. c. 123.

Uscapio legitima rerum immobilium est Justinianum fuit biennii. T. 7. c. 123.

Uscapio, et possessio in quo differunt. T. 7. c. 129.

Uscapio fundi non a patre relinquitor, sed a legibus. T. 7. c. 124.

Uscapio quod dicitur a traditione. T. 7. c. 630. an valet Uscapio rei mobilia ad populum pertinet. T. 1. c. 681.

Uscapio ac interruptitur sit, ut dominum acquirat. T. 3. c. 631.

Uscapio ancillae scilicet est unius anni. T. 3. c. 640.

Uscapio interruptitur lita contestatione, aut libelli obligatione. T. 7. c. 519.

Uscapio ac interruptitur ac posteriora alimen- talia scilicet. T. 7. c. 521.

Uscapio pignoris quocum tempore tollitur. T. 7. c. 326.

Uscapio quomodo rescinditur. T. 6. c. 67.

Uscapio bona fidei emptori plenissimum ius tribuit. T. 6. c. 145.

Uscapio etiam dominum mutat, non tempore mutat casum, quo rei, aive dominus heret. T. 4. c. 792.

Uscapio ratio alia est, alia possessionis. T. 5. c. 147.

Uscapio pignoris singulari iure. T. 3. c. 900.

Uscapio continetur non impedit scientia hereditatis. T. 5. c. 707.

Uscapio est obligatio, et posteriora pro- ducum servitutum quo differunt. T. 6. c. 352.

Uscapio sine possessione semper animo retinetur potest. T. 6. c. 527.

Uscapio causa actione ad exhibendum praestatur. T. 3. c. 451.

Uscapio causa que. T. 7. c. 124.

Uscapio contra est uscapio. T. 2. c. 486.

Uscapio quod quibet vitium, vel ex persona est, vel ex re. T. 1. c. 190.

Uscapio non officit falsa causa. T. 6. c. 700.

Uscapio non obstat error facti. T. 5. c. 703.

Uscapio sine facit non est in re incorporali.

Uscapio praescriptio longi temporis. T. 3. 127.

Uscapio impedit error juris, error facti uscapionem parit. T. 2. c. 910.

Uscapio non parit error falsae causae. T. 6. c. 911.

Uscapio rescindit actio rescissoria annos. T. 5. c. 369.

Uscapio impedit error juris. T. 5. c. 703.

Uscapio non parit falsae causae error, nisi errorem traditio sequatur. T. 5. c. 700.

Uscapio impedit solus juris ignorantia. T. 5. c. 699.

Uscapio praestare libertatem servitutum, et quo omnimodo percutit non ulando. T. 6. c. 753.

Uscapio rite emptam ac mala fides super- veniens interruptit. T. 6. c. 547.

Uscapio non condum implens ac defectus, impleri suapte vi, etiam sola aditam hereditatem, vel ante apprehensionem possessionem ab herede. T. 4. c. 234.

ad Uscapionem nihil potest precari titulus. T. 4. c. 1023.

Uscapio contra debitoris coemptionem non interruptit creditore possessione. T. 4. c. 1001.

Uscapio non casu ab arte, sed a legibus. T. 4. c. 912.

Uscapio continet demonstrationem, et alienationem verbis. T. 4. c. 1073.

Uscapio non interruptit mala fides post emptorem, et traditionem. T. 4. c. 829.

Uscapio rei futurum prohibuit casu. T. 4. c. 945.

adversus Uscapionem nulla sunt remedia majore. T. 4. c. 1273.

adversus Uscapionem ac possit minor restitui. T. 8. c. 67.

Uscapio non conjuguntur tempora inter emptorem, et venditorem. T. 2. c. 910.

Uscapio in tempora continetur. T. 2. c. 101.

Uscapio rei dominum mutat. T. 5. c. 704.

pignus, vel usufructus aut mutatur, nec perimitur uscapio. Ibid.

Uscapio non potest quod ius pignoris, nec ius usufructus, nec ejus servitus, nec ius hereditatis, et cur. T. 5. c. 703.

In Uscapio bona fides possessionis aigitur. T. 5. c. 699.

In Uscapio ignorantia juris non potest. T. 5. c. 612.

Uscapio ac servitus constabit possit. T. 6. c. 553.

In Uscapio non tantum bona fides possessionis exigitur, sed et iustus titulus. T. 6. c. 1069.

Uscapio acquiritur dominium tam remum mancipi, quam nec mancipi. T. 5. c. 271.

Uscapio dominum mutat, pignus non mutat. T. 3. c. 430.

Uscapio non tollitur actio hypothecaria. T. 5. c. 724.

Uscapio, quae in possessione consistit. T. 7. c. 1240. et seq.

Uscapio pro donato. T. 7. c. 1232. et seq.

Uscapio pro dote. T. 7. c. 1233.

Uscapio pro herede. Ibid. c. 1233. et seq.

Uscapio transformanda, et de arbitria differunt rerum mancipi, et nec mancipi. T. 7. c. 1244. et seq.

Uscapio pignus non perimitur. T. 7. c. 1273.

Uscapio pro emptore vel pro transactione. T. 7. c. 1240. et seq.

Uscapio tollitur actio in rem specialia. T. 7. c. 677.

Uscapio dominum acquiritur, non liberatio pignoris. T. 1. c. 977.

In Uscapio non conjuguntur tempora inter emptorem, et venditorem. T. 2. c. 519.

In Uscapio et compenditur temporis. T. 2. c. 517.

In Uscapio ab initio bona fides exigitur. T. 4. c. 1073.

Uscapio sine bona communia. T. 7. c. 1243.

Uscapio, et traditione dominum rerum, non odia potest transire. T. 7. c. 630.

Uscapio non interruptitur, et hereditas, et quae iura sunt iudicia. T. 4. c. 826.

Uscapio propriario cavere debet, usumque in re rebus boni viri arbitrio. T. 8. c. 100.

Uscapio in additionem scilicet scilicet predictae possit. T. 5. c. 509. ac aliunde non facit possit. Ibid. an possit facere possit fructu dandi. Ibid. an servitutum imponere possit. Ibid. c. 381. ac usufructum legare possit. Ibid. c. 704.

Uscapio in an ille propriarius ad rem alius tollere possit, vel propriarius an ille usufructuarius. T. 3. c. 1000.

Uscapio ac possit imponere servitutum. T. 3. c. 381.

Uscapio et c. 418.

Uscapio propter incertum intelligitur. T. 5. c. 14.

Uscapio ubi acquiritur sortem, quod potest neque permutare, de sorte deducitur. T. 7. c. 197.

Uscapio duplex. T. 2. c. 602. et c. 993.

Uscapio servitus continetur. Uscapio, incertum. T. 5. c. 523. et c. 553.

Uscapio maritima a terrena separatur. T. 7. c. 504.

Uscapio legitima que sit, et quae non. T. 6. c. 977.

Uscapio servitus. T. 1. c. 173.

Uscapio, quod bona fidei iudicis accedit ex iura, pignus potest, quod iura. T. 5. c. 41.

Uscapio rei iudicium et recipiatur. T. 1. c. 78.

Uscapio servitus est infinita. T. 6. c. 977.

Uscapio potest aut Uscapio. T. 6. c. 175.

Uscapio et pignus differt. T. 5. c. 143.

Uscapio continetur fuit cum legitime iura in omnibus casibus. T. 5. c. 921.

Uscapio nominis non debetur, nisi ex cautione. T. 8. c. 587.

Uscapio non est secundum naturam, referenda Aristotele. T. 5. c. 353.

Uscapio vicem fructum obligat. T. 5. c. 307.

quid distat bonorum possessione contra tabulas, quod dicitur potest, a bonorum possessione, quod dicitur bonorum possessione. Ibid. c. 634.

Uscapio quod ius iudicis. Ibid.

Uscapio alia indicatur propter incertum, alia propter incertum. T. 5. c. 509.

Uscapio ac ex pecunia dominii parvatur. T. 5. c. 897.

Uscapio est fructus pretii pecuniae. T. 5. c. 877.

Uscapio est fructus pecuniae. Ibid.

Uscapio est incrementum sortis. T. 5. c. 1078.

Uscapio est quasi fructus, et radit pecuniam. T. 5. c. 1108. cum non incrementum pecuniam. Ibid.

Uscapio, teste Aristotele, est contra naturam; parvatur tam ex iure obligacionis, et quasi fructus pecuniae est. T. 5. c. 897.

Uscapio ex obligacione an sit. T. 5. c. 553.

Uscapio parvatur sit, alioque compendium, aive incrementum agnitionis. Ibid.

Uscapio, ac compendium an differat. Ibidem.

Uscapio quod. T. 3. c. 101. et T. 7. c. 905. et T. 6. c. 122.

Uscapio continetur que sit, et quomodo differatur. T. 3. c. 637.

Uscapio legitima que sit. Ibid. sententia que sit. Ibid.

Uscapio pecuniae sententiam an supra duplum exigi possit. T. 3. c. 634.

Uscapio non fructus pecuniae an sit in fructu. T. 4. c. 116.

Uscapio pecuniam non aut, quod attendi consuevit. T. 3. c. 481.

Uscapio legitima, et illegitima que. T. 7. c. 790. et seq.

Uscapio, triens, quadrans, semis, denarius, et c. Ibid.

Uscapio centesima in actione iudiciali venit. T. 7. c. 780.

Uscapio sive sit foras, sive non, quocumque ex causa inficitur, una potest excedere dupli quantitate. T. 7. c. 1260.

Uscapio centesima post quatuor menses a condemnatione incipit currere. T. 7. c. 780.

Uscapio centesima que est. T. 7. c. 143. et 1208.

Uscapio centesima in pecunia que. T. 7. c. 784.

In fructu sententia centesima que. Ibidem.

Uscapio centesima in actione iudiciali venit. T. 7. c. 1260.

Uscapio, et antichresis in quo differunt. T. 7. c. 790.

laura in molis an ex pacto veniat. T. 7. c. 701.
laura chirographaria que. T. 7. c. 787.
laura censuaria pecunie. Ibid. olim legimus
laura quia. T. 7. c. 794. fructum qui-
 bidem et c. 792.
laura notas, et ejus modum qui. T. 7. c. 791.
laura notas quomodo habet. T. 7. c. 793.
laura, que propter moram infigitur, esse est
 forma, sed pro eo, quod interest. T. 7. c. 1296.
laura legitima ante justitiam erat censu-
 aria. T. 7. c. 701.
laura, Vide, Porus.
laura pona non exigitur, molis exigitur.
 T. 7. 792.
laura legitima quomodo sit. T. 5. c. 604. et
 T. 4. c. 917.
laura se sit pona. T. 7. c. 604.
laura fructum fuit olim quater censuaria.
 T. 8. c. 488.
laura sententia etiam supra duplum atque petiti.
 Ibidem. hodie quid fiat. Ibid.
laura ubi apparet sortem, quod postea con-
 comitor, imputatur in sortem. T. 8. c. 122.
laura est accessus, et voluit usufructus pecu-
 nie. T. 8. c. 841.
laura est reditus pecunie. T. 5. c. 724.
laura secunda legitima est velia. T. 4. c. 793.
laura quomodo, at quare enat. Ibid.
laura varia ratio. T. 8. c. 562.
laura modus aut duplo. T. 5. c. 169.
laura rationem debitorum. T. 5. c. 491.
laura pona differentia. T. 5. c. 413.
laura, censuaria, vel censuaria in arbitrium
 tutum veniat. T. 7. c. 224.
laura popularis. Ibidem.
laura fructus pecunie ex pacto non debetur.
 T. 6. c. 977.
laura, et fructus differtur. T. 1. c. 363.
laura actum per partes supra duplum non
 debetur. T. 8. c. 520.
laura censuaria ratio. T. 1. c. 74.
laura matutina. T. 3. c. 418.
laura in strictis iudiciis sine stipulatione non
 veniat. T. 5. c. 42.
laura chirographaria que sint. T. 1. c. 107.
laura mutui non debetur. T. 1. c. 163. nec
 promitti. Ibid.
laura in contractibus strictis non debetur
 ultra stipulationem. T. 4. c. 179.
laura solenniter civiliter amissiones. T. 8.
 c. 462.
laura ex mora in stipulationibus strictis non
 veniat. T. 4. c. 111.
laura communis etigi non debet supra dop-
 lum. T. 1. c. 111.
laura ex mora in bonis fidei iudiciis improprie
 debetur, quia neque peti possunt,
 neque sunt in obligatione. T. 5. c. 43.
laura fructus. T. 8. c. 453.
laura, que, censuaria excedit, repellit pos-
 sunt. T. 4. c. 977.
laura legatorum, et fideicommissarum ex mora
 debetur. T. 8. 1016.
laura communes supra duplum non debetur
 T. 1. c. 111.
laura depositum rei postulatorum. T. 4. c. 973.
laura ante moram non veniat in bonis fidei
 iudiciis, fructus veniunt. T. 5. c. 453.
laura, vel fructus regulariter non veniunt in
 fideicommissariis hereditatibus restitutionem.
 T. 5. c. 660.
laura veniunt ex mora in bonis fidei iudiciis,
 fructus vero etiam ante moram. T. 5. c. 727.
laura debetur ex mora in deposito. T. 6.
 c. 912.
laura a tempore conventionis, currere desinit.
 T. 5. c. 727.
laura debetur citra moram in actione totalem,
 nec in actione per socos. T. 5. c. 201.
laura debetur ab legibus proprie debetur, of-
 ficio iudicis non item. T. 5. c. 206.

laura in fideicommissis ex mora debetur.
 T. 5. c. 654.
laura percipitur tantum ex quantitatibus,
 non ex corporibus. T. 5. c. 731.
laura apud alium iudicem peti possunt post
 rem iudicatam, vel apud eundem iudicem.
 T. 5. c. 398. et alio iudice. Ibid.
laura fructum et possessionem venditorum an
 debetur, et in petitionem hereditaria ve-
 niat. T. 5. c. 326.
laura non debetur in molis post moram.
 T. 5. c. 913.
laura quid distat a fructu. T. 5. c. 357.
laura, qui debetur, et quae debet iudex.
 T. 5. c. 701.
laura depositum pecunie non debetur. T. 5.
 c. 946.
laura prout an in futurum aliquid debetur,
 alio in tempore praeterito, et se reddere
 debentur. T. 5. c. 919. et c. 930.
laura regulam pecunie in rationem S. C.
 an deducere alet. T. 5. c. 1034.
laura ex mora debetur officio iudicis in bonis
 fidei contractibus. T. 5. c. 928.
laura, et fructus an licitum faceret donatio-
 nem. T. 5. c. 1049.
laura an petatur citra stipulationis vincu-
 lum. T. 5. c. 931.
laura non veniat in strictam actionem, et
 quando. T. 5. c. 877.
laura non censetur post obligationis novatio-
 nem. T. 5. c. 918.
laura pecunie depositum etiam ex pacto sodo
 debetur. T. 5. c. 931.
laura quando currere incipit, et quando de-
 sistit, et cur. T. 5. c. 1058. et seq.
laura rei iudicis sunt legitime, et certae,
 non arbitrariae. T. 5. c. 1067.
laura vices fructuum obtemperat potestate ioris,
 non naturae. T. 5. c. 1103.
laura a sortibus ante sententiam. T. 5.
 c. 1103.
laura ex causa mandati petitur. T. 5. c. 931.
laura fructum percipitur post litem con-
 testatam citra praestantem, et an hoc in
 utroque possessorio, iam hoc, quam malis
 fidei locum habet. T. 5. c. 826. et c. 877.
laura an censetur ultra contestatam, sed porro
 non super. Ibid.
laura in bonis fidei iudiciis ante mora veniunt,
 veniunt autem officio iudicis. T. 5. c. 403.
laura legatorum, vel fideicommissarum de-
 betur ex mora. T. 5. c. 294.
laura non debetur, nisi ex quantitatibus,
 ideal et illis, que numero, mensura, aut po-
 derate constant, non ex illis, que certa specie,
 certoque corpore continentur. T. 5. c. 604.
laura obtemperat viam fructuum, nec ab his
 separari debet. T. 5. c. 722.
laura, qui veniunt ex mora, an ab abusu
 pecunie aliena, debentur. T. 5. c. 926.
laura sunt vice fructuum. T. 5. c. 363.
laura, et vectura vice fructuum sunt, aut
 sunt fructus civiles, qui ex obligatione civili
 percipiuntur; omnia ex stipulatione, vectura
 et locatione, et condictione. Ibid.
laura usurarium non debetur, et in stipula-
 tionem deducitur inutiliter, sed totum tan-
 tum. T. 5. c. 399. fructus huiusmodi regulae dom
 sunt. Ibid.
laura transigit hic exceptio, ibid. que lex
 seria utroque modum imposit. Ibid.
laura an veniat in actionem per socos. T. 5.
 c. 378.
laura in bonis fidei iudiciis veniunt ex pacto
 sodo, et officio arbitri ex mora. T. 5. c. 106.
laura in stipulationibus non veniunt ex pacto,
 non veniunt ex mora officio iudicis in iudicio
 stricti peria, sed ex stipulatione tantum qua-
 rum comminationis. Ibid.
laura in contractibus creditum pecunie, et ac-
 rum rati, que mensura coeant, debentur.
 T. 5. c. 48.
laura auditur pecunia an debetur sine sti-
 pulatione. Ibid.
laura vel infingitur propter huiusmodi credi-
 tum, vel propter moram debitoris. T. 4. c. 698.
laura ejus pecunie non censetur. T. 4. c. 672.
laura quando debetur, et quomodo ab causam
 ultra contractuum infingitur. T. 8. c. 698.
laura, an pro eis sociis et sociis, civiles cre-
 di. T. 4. c. 1201.

laura usurarium an in stipulationem deduci,
 aut erigi possit. T. 4. c. 1359.
laura iudicis quomodo proprie dicitur. Ibid.
laura debetur officio iudicis ratione fru-
 ctuum percipiendorum, aliam nulla more in-
 tercessit. T. 6. c. 972.
laura quandoque debetur, et ex quibus
 contractibus. T. 8. c. 887.
laura an computari debeat administratione
 finis, qui quidem in iudicio iudicis com-
 putantur. T. 4. c. 894.
laura an debetur ex mora. T. 5. c. 227. ac
 unitate, et civiles. Ibid.
laura conditum debetur sine possente, sed pro-
 pter aliter tantum frangit ipsa
 non usurarium minuit. T. 6. c. 879.
laura an debetur fructus ex sociis contractibus,
 quales et tactis stipulationibus, etiam in au-
 stipulatio deducta non erat. T. 4. c. 1398.
laura ex mora possunt accedere officio iudicis
 in actione bonae fidei. T. 4. c. 838.
laura huiusmodi quomodo sint. T. 4. c. 876.
laura huiusmodi quomodo peti possunt. Ibid.
laura an peti possint actione depauper
 ex stipulatione pecunie depositum. T. 5. c. 327.
laura fructus tantum frangit ipsa
 officio iudicis restituendi aut, an sint pro-
 hibita. T. 6. c. 914.
laura huiusmodi, vulgo *laura* pour rent, T. 6. c. 876.
laura censuaria quomodo sint. Ibid.
laura veniunt ex mora officio iudicis sine sti-
 pulatione. T. 5. c. 949.
laura socum quod dicitur. T. 3. c. 224.
laura creditum pecuniarum quando ex sodo
 peti debentur. T. 4. c. 266. et c. 267.
laura prout non debetur venditori, aut ex
 die traditionis. T. 3. c. 570.
laura creditum pecuniarum non debetur citra sti-
 pulationem. T. 3. c. 632.
laura, que legitimum modum excedit, non
 possunt servari per relationem pignorum.
 T. 3. c. 638.
laura a pacis debitor non possunt peti, pos-
 sunt tamen per relationem pignora servari.
 Ibidem.
laura in molis so, et quando debetur. T. 3.
 c. 629. et c. 632.
laura majore nomine pignora retineri non
 possunt. T. 3. c. 632.
laura pecunie tantum ex pacto et continen-
 tialio sine stipulatione debetur. T. 3. c. 632.
laura prout modum numerari compensator
 cum fructibus. T. 3. c. 761.
laura prout quando veniunt in actionem ex
 vendito. T. 3. c. 570.
laura peti latius solui post traditionem
 vacuum possessionem, an veniant in actionem
 ex empto. T. 3. c. 580.
laura, qui in stipulationem deductus non
 audet, in bonis fidei iudiciis veniunt officio
 iudicis. T. 3. c. 306.
laura in actionibus, sine persequutionibus in-
 rem an veniat. T. 4. c. 372.
laura creditum pecuniarum etiam stipulatione de-
 betur. T. 4. c. 350. regulariter non debetur.
 Ibid.
laura in actionibus non veniunt, nisi car-
 bus aerum modus expressus sit. T. 4. c. 458.
laura non ducuntur contractus, illis testatam.
 T. 4. c. 582. quod in stricti peria contractibus
 veniunt. Ibid. c. 554. quando ultra debetur.
 Ibid.
laura et si mora veniat, esse beneficium.
 T. 4. c. 571.
laura censuaria definita quomodo. T. 7. c. 792.
laura eundem esse modum in casibus civilis.
 T. 7. c. 1290.
laura dicitur quando debetur. T. 7. c. 887.
laura popularia. T. 7. c. 1044.
laura constitutorum stipulationes. T. 7. c. 700.
laura rei iudicis quando incipiunt currere.
 T. 7. c. 1299.
laura fructum vicem exhibeat. T. 7. c. 905.
laura creditum pecuniarum an peti possit. T. 7.
 c. 786.
laura trientes quomodo. T. 7. c. 688.
laura ex intervallo majores. T. 7. c. 787. pro
 eis pignoris relictis aut col. Ibid.
laura minus reduct loca quae, quod interest.
 T. 7. c. 1294.
laura si solvetur ex pacto, an possunt repeti.
 T. 7. c. 786.

Usura illicita per retentionem pignoris servari non possunt. T. 7. c. 810.
 Usura, et alii reditus sicut in quo differunt. T. 7. c. 752.
 Usura, quae bonis fidei, vel male fidei possessor debet. T. 7. c. 463.
 Usura, quae sunt praestita longo tempore, et in posterum praestari debent, ob id adsum. quod sint duo praestari; et quod sint praestata usurae dicitur a defectu duo ad praesentem potest. T. 7. c. 757.
 Usura veniat arbitrio iudicis in actione negotiorum gestorum, in actione litem veniat ipso iure fore populi. T. 7. c. 758.
 Usura soluta per minutis partibus diversis temporibus. T. 7. c. 789.
 Usura in actionibus bonae fidei debetur ex pacto facta ex contractu. T. 7. c. 786 in actionibus strictis esse debentur ex mora; nec ex pacto, nec sine constituto officio iudicis, vel ipso iure, sed tantum ex stipulatione. Ibid.
 Usura indebita, et soluta ex pacto repellit. T. 7. c. 780.
 Usura in negotio veniat in strictis iudiciis officio iudicis. T. 7. c. 793. In actionibus bonae fidei veniat. Ibid.
 Usura rei iudicis debetur ipso iure sine stipulatione et natura iudicis. T. 7. c. 1329.
 Usura immoedici. T. 7. c. 701.
 Usura aequalis mensura praestabitur. T. 7. c. 1130.
 Usura veniat ex mora in contractibus bonae fidei. T. 7. c. 718.
 Usura ubi quaevis sortem, quod pignus nunc permutatur, deducitur de sorte. T. 7. c. 1265.
 Usura debetur in calendis, vel in annis singulis. T. 7. c. 1273.
 Usura, ubi alius nisi, quem fortis merita. T. 7. c. 788, aut iure civili recepta. Ibid. veniunt ex mora alioquin. Ibid.
 Usura non veniat ex mora in contractibus stricti iuris. T. 7. c. 783.
 Usura non currit mutatione facti. T. 7. c. 638.
 Usura non debetur multis, nisi deducit sint in stipulationem. T. 7. c. 766. nec promissi debetur. Ibid.
 Usura veniat ex mora in actionibus bonae fidei. T. 7. c. 809.
 Usura, quae debetur fisco, aut reipublicae, ubi debetur legibus. T. 7. c. 1294.
 Usura fructum, ubi pretii fructuum venditione ante litam contestatam veniat officio iudicis. T. 7. c. 661.
 Usura papillaria. T. 7. c. 791.
 Usura duo quando debetur auri. T. 7. c. 891.
 Usura graviores. T. 7. c. 786.
 Usura, de quibus contraxit tempore contracti pignoris, vel antequam pignus contraheretur, non differat ab usura, de quibus coevertit post contractum pignus. T. 1. c. 896.
 Usura fructum perceptorum tur post litem motam non debetur. T. 1. c. 561.
 Usura repulsator, si sortis soluta postea indubie soluta sint. T. 2. c. 576.
 Usura non erat legibus definita in bonae fidei iudiciis sicut Justinianum. T. 2. c. 180.
 Usura ex veniat in mutui. T. 2. c. 182.
 Usura aut sortis incrementa. T. 2. c. 602.
 Usura graviores ab eo potest indigi ubi sortem non soluta ex duobus contractis. T. 2. c. 603 quomodo Usura debetur argenti et ex pacto tanto. Ibid.
 Usura pecunia crediti ex pacto possit, ut se possit servari per retentionem pignoris. Ibid. c. 420.
 Usura usque quando olim constituebatur. T. 2. c. 606.
 Usura immoedici proae. T. 7. c. 473.
 Usura ex pacto possit in bonae fidei iudiciis. T. 7. c. 467.
 Usura pignoris, auri, argenti, ubi mixta stipulatione debetur. Ibid.
 Usura, etiam indebita sint, tamen ex justa causa solvitur. Ibid.
 Usura accipitur in mensura, debetur calendis, redigebatur debet. T. 7. c. 481.
 Usura usurarum in condemnationem deductum olim exigebatur. Ibid.
 Usura Usura per non possunt, multa possunt. Ibid.

Usura valgrae, et moderata quatenus sint. T. 7. c. 512.
 Usura voraces aut, et sanguinolenti. T. 7. c. 537.
 Usura pretii post traditionem rei potestator soluta ex vadit. T. 1. c. 812.
 Usura pretii ex debentur ante traditionem. Ibid.
 Usura veniat officio iudicis, et ubi de his conveniunt, aut ipso iure in quibusdam actionibus. T. 2. c. 132.
 Usura veniat, et ubi intrat creditoris. Ibid.
 Usura in odium castitatem. Ibid. c. 133.
 Usura certissima in sortis litem. Ibid.
 Usura ex mora solent venire in iudiciis bonae fidei officio iudicis. T. 2. c. 141.
 Usura pretii aliam curant ex duobus traditionibus. Ibid.
 Usura debentur in bonae fidei iudiciis, non tantum ex mora et etiam ex pacto; in strictis iudiciis non debentur ex pacto sine stipulatione. T. 2. c. 150.
 Usura aut veniat ex mora in condemnatione duntaxat. T. 4. c. 772.
 Usura rei iudicis ex post tempore accedunt praesentibus debentur. T. 1. c. 791.
 Usura an debentur, quae in condemnationem non sunt deductae. Ibid.
 Usura veniat mercedis quatenus. T. 1. c. 791.
 Usura Usura debentur ex mora in bonae fidei iudiciis. T. 1. c. 786.
 Usura populi tamen non curant usque ad diem residuae litae. T. 4. c. 300.
 Usura libenter per depositum. Ibid.
 Usura esse contra sortem secundum Aristotelem. T. 5. c. 897.
 Usura vice dicitur, laqueum pecuniae, sicut praestitum dicit. T. 3. c. 460.
 Usura aut, et fructus differentia. T. 4. c. 793.
 Usura accipitur pro fructu. T. 1. c. 121.
 Usura pretii per obligationem novationem extinguunt. T. 1. c. 361.
 Usura populi tamen non curant usque ad diem residuae litae. T. 4. c. 300.
 Usura libenter per depositum. Ibid.
 Usura, et sortis ratio diversa. T. 1. c. 407.
 Usura modum servat tacta scilicet, expressa non item. T. 1. c. 157.
 Usura ratio sortis soluta permutat. T. 5. c. 903.
 Usura coram nunquam impedit obligatio. T. 2. c. 993.
 Usura, quae ab agricolis exiguntur, ratio declaratur. T. 1. c. 73.
 Usura ratio legibus tactum ratio petitur. T. 5. c. 912.
 Usura, et doli stipulatio extinguitur post revocatum matrimonium. T. 5. c. 944.
 Usura legumum quae ad modum. T. 5. c. 299. modum servatur duples est. Ibid.
 Usura petiti cessat, sortis petitione cessat. T. 5. c. 941.
 Usura odum ubi iure civili constitutum est. T. 6. c. 702.
 Usura petiti illicita. T. 8. c. 768.
 Usura crimen hereticorum. T. 6. c. 837.
 Usura causa, sicut et causa pignoris, est indivisa. T. 8. c. 1065.
 Usura causa esse individuum, ut et pignoris. T. 8. c. 1060.
 Usura in stipulationem non deducitur an petiti sit. T. 3. c. 589.
 Usura modum constitutionibus definitis duples est. T. 3. c. 571.
 Usura ex actione qui pendetur. T. 4. c. 509. et c. 604.
 Usura stipulatio vel in diem morae concepit vel per. T. 7. c. 784.
 Usura accipitur singulis annis nasci. T. 7. c. 1273.
 Usura annorum praestationem tolli praescriptio 30 annorum; et cum principali actio tollitur, usurarum obligatio est sequele sortis. T. 7. c. 714.
 Usura obligatio aut sequele sortis. Ibid.
 Usura cum fructibus componatur. T. 7. c. 788.
 Usura adiammota. T. 7. c. 786.
 Usura modus qui servandus. Ibid.
 Usura usura non debentur, etiam si non nocent. T. 7. c. 1300.
 Usura stipulatio ante sortis alia. T. 7. c. 628.
 Usura obligatio liberat a periculo, si res oblata casu potest perire. T. 7. c. 787.

Usura minorum oblatio a majoribus liberat. Ibid.
 Usura ex causa a D. Ambrosio, et D. Basilio quando locatur. T. 7. c. 793.
 Usura legumum modum qui eadem, et sortem amittit. T. 7. c. 701. et c. 792.
 Usura quomodo non fuit, subacta actione personalis, ubi hypotheca, praescriptio 30 vel 40 annorum. T. 7. c. 1214.
 Usura modus alios olim, alio hodie. T. 7. c. 791.
 Usura modus a Justiniano praescriptus. Ibid.
 Usura obligatio non novari, si de sorte tantum iudicatum sit, non de usura. T. 7. c. 1207.
 Usura vice se fructus pignoris possit capere. T. 7. c. 786.
 Usura, nomine a pignus detineri possit, quaevis id non fuerit in usurae communi obligatione. T. 1. c. 886.
 Usura odum an iure civili aliquid aliud constitutum. T. 1. c. 889.
 Usura an certa sit ratio. T. 1. c. 913. cur non potest actione trinitaria. Ibid.
 Usura petiti quocumque talis praescriptio triginta annorum. T. 7. c. 1214.
 Usura vagaria modum olim centesima fuit. Ibid.
 Usura coram ubi petiti non soluta, post rem venditam, et traditam quomodo libellatur. Ibid.
 Usura modus triplex. T. 8. c. 123.
 Usura usura non debetur. T. 4. c. 641. et c. 687. et c. 8. c. 123.
 Usura exactio fit per actionem ex vendito. T. 8. c. 120.
 Usura, quae debetur ex contractu, non est certa definita. T. 4. c. 786.
 Usura quae sit modus legitimus. T. 4. c. 793.
 Usura stipulatio soluta in calendis singulis, tamen soluta differre ultra calendis diem solutio in idem. T. 8. c. 292.
 Usura inter, et fructus differentia. T. 4. c. 793.
 Usura post motam controversiam restituenda fidei possessor. Ibid.
 Usura sistit obligatio, non ex mora curant, nec ex stipulatione. T. 2. c. 996.
 Usura quando contraxit ut agatur ab agricolis stipulatio non licet creditor. T. 8. c. 481.
 Usura non venit ex mora in strictis iudiciis. T. 5. c. 39.
 Usura quando negotiorum gestarum praestatur. T. 7. c. 574.
 Usura ex actione et iure agitur; et ad commissa bonae fidei contractibus comparatur. T. 8. c. 598.
 Usura praestatur ergitur aliena aegrotia gerens, et ejus pecunia. T. 5. c. 869.
 Usura usurarum, quae prior creditor solvit, et teneatur pignus. T. 5. c. 933.
 Usura ex fructu praestare debet, quod integrum sortis aequat. T. 5. c. 780.
 Usura inter, et fructus differentia in quibus iudicium locum habet. T. 5. c. 357.
 Usura, quae contraxit tempore contracti pignoris, vel antequam pignus contraheretur, non differat ab usura, de quibus coevertit post contractum pignus. T. 1. c. 896.
 Usura petiti illicita. T. 8. c. 768.
 Usura crimen hereticorum. T. 6. c. 837.
 Usura causa, sicut et causa pignoris, est indivisa. T. 8. c. 1065.
 Usura causa esse individuum, ut et pignoris. T. 8. c. 1060.
 Usura in stipulationem non deducitur an petiti sit. T. 3. c. 589.
 Usura modum constitutionibus definitis duples est. T. 3. c. 571.
 Usura ex actione qui pendetur. T. 4. c. 509. et c. 604.
 Usura stipulatio vel in diem morae concepit vel per. T. 7. c. 784.
 Usura accipitur singulis annis nasci. T. 7. c. 1273.
 Usura annorum praestationem tolli praescriptio 30 annorum; et cum principali actio tollitur, usurarum obligatio est sequele sortis. T. 7. c. 714.
 Usura obligatio aut sequele sortis. Ibid.
 Usura cum fructibus componatur. T. 7. c. 788.
 Usura adiammota. T. 7. c. 786.
 Usura modus qui servandus. Ibid.
 Usura usura non debentur, etiam si non nocent. T. 7. c. 1300.
 Usura stipulatio ante sortis alia. T. 7. c. 628.
 Usura obligatio liberat a periculo, si res oblata casu potest perire. T. 7. c. 787.

conveitit, et ousae legitimas, in arbitrium totalem vestra. T. 7. c. 363.
 Usurae adebentur pecunia soluta non posse repelli. T. 7. c. 709.
 Usurae supra centesimam solutas sortis impariari. T. 7. c. 701.
 Usurae legatorum debentur etiam interpellatione, et denunciatione ante diem contestationem, et cur. T. 7. c. 664.
 Usurae iudicialis soluae olim centesimas huius, hodie non singulas centesimas. T. 7. c. 1294.
 Usurae ab agricola stipulari licet. T. 7. c. 780.
 Usurae pretii, sive pecuniae redemptae ex venditione rerum hereditarium huius fidei possessor restituere non debentur. T. 7. c. 663.
 Usurae non debentur supra duplum. T. 7. c. 1437.
 Usurae usurarium exigi non possunt. T. 7. c. 792.
 Usurae stipulari in calendas uille erat. T. 7. c. 793.
 Usurae omnes sustinet Basilis Imperator. T. 7. c. 791.
 Usurae medii temporis non possit quis stipulari. T. 7. c. 572.
 Usurae non stipulamur supra duplum. T. 7. c. 812.
 In Usurae testator, qui condonemusque bonae fidei sententiae potest, et iudex summus medietatem testamentum, esse appellacionem. T. 7. c. 269.
 In Usurae usurarium a quo debetur, quando est appellacionem. T. 7. c. 785.
 In Usurae fidei possessor non tenetur de Usura, sed de fructibus percipiendi. T. 7. c. 363.
 De Usurae doli contestatione. T. 7. c. 1144.
 In Usurae civitatum. T. 7. c. 544.
 In Usurae associatum regionis, sui provinciae plurimum valet. T. 7. c. 299.
 Usurae ex his quibus duntaxat composari. T. 7. c. 590.
 De Usurae in quatuor tenentur bonae fidei, et male fidei possessorum. T. 7. c. 291. et c. 287.
 Usurae modum praescriptum non tenentur perire ad reus principales, sed etiam ad mandantes, et eductores eorum. T. 7. c. 790. et c. 791.
 Usurae quia modus datus est. T. 7. c. 790.
 De Usurae, quae ex more. vel ex lite contestatione veniunt in actionem negotiorum gestorum. T. 7. c. 790.
 De Usurae. T. 7. c. 786. et seq.
 De Usurae, et fructibus legatorum, seu fideicommissorum. T. 7. c. 1141. et seq.
 De Usurae pupillaribus. T. 7. c. 904.
 De Usurae usurarium. T. 7. c. 792.
 De Usurae, quae ex more tenentur in actione ex vendito officio iudicis. T. 7. c. 787.
 cum Usurae pretii quando fructus componantur. T. 7. c. 811.
 Usurae arbitrorum, et praesentium diverse sumuntur. T. 7. c. 800.
 Usurae nihil aliud est, quam usum retinere servitutum. T. 7. c. 348.
 Usurae per usum possit. T. 7. c. 541.
 Usurae testatoris usurpatione interpellatio. T. 7. c. 809.
 Usurae pretii quid sit, et quod ab usurpatione differat. T. 7. c. 541.
 Usurae interempti praescriptum. T. 7. c. 804.
 Usurae exceptio, vel amissionis est contraria. T. 7. c. 349.
 Usurae rei intercalaris est indivisa. T. 7. c. 185.
 Usurae non in conceptu interrumptur. T. 7. c. 561.
 In Usurae in iura iura sit, quem se usufructu. T. 7. c. 97.
 In Usurae est corporis, quod capi possit. T. 7. c. 178.
 In Usurae constant servitutes. T. 7. c. 565. et c. 568.
 In Usurae marito concessa, usum cum eo habitare potest. T. 7. c. 664.
 Usurae qui habet, non possit ad eum jus eorum transferre. T. 7. c. 97.
 Usurae habere idem se ius debere intelligatur. Ibid.
 Usurae, ut moris non vincunt Romanam legem. T. 7. c. 627.
 Usurae commodatarii in tempestive sufferre, non officium iustitiae impedit, sed et concepta obligatio inter eandem, recipiendumque. T. 7. c. 721.

Usus, et uti capere quid sit. T. 7. c. 890.
 Usus, et usufructus ut ab habitatione differant. T. 7. c. 93. et c. 99.
 Usus item modis constituitur, vel finitur, usufructus usufructus. T. 7. c. 97.
 Usus pars usufructus est. T. 7. c. 793.
 Usus est personae jure servum. T. 7. c. 77.
 Usus magis est juris, quam facti. Ibid.
 Usus pro possessione. T. 7. c. 486.
 Usus qui servitus est personae, non praedictus non potest pro parte constitui. T. 7. c. 973.
 Usus est individuum, usufructus dividuum. T. 7. c. 77.
 Usus dividi non potest, fructus potest. T. 7. c. 97. et c. 7. 3. c. 558. et c. 610.
 Usus quid sit. T. 7. c. 360.
 Usus longum non videtur auctoritas. T. 7. c. 627.
 Usus quibus modis perit. T. 7. c. 111.
 Usus quid sit. T. 7. c. 558. et c. 610.
 Usus, id est, usufructus non sufficit, dominum nequeque est sufferre. T. 7. c. 315.
 Usus pars est potius, quam facti. T. 7. c. 510.
 Usus comen est juris, habitatio facti comen est. Ibid.
 Usus servitus est accesorius. T. 7. c. 608.
 Usus, et usufructus, et operis in quo differunt. T. 7. c. 678. et seq.
 Usus non potest sibi locali, habitatio potest. T. 7. c. 610.
 Usus, et habitatio in quo differunt. Ibid.
 Usus interpretum opinionem admittit. T. 7. c. 843.
 Usus amittitur non utendo, habitatio non amittitur non utendo, quando domus caret. T. 7. c. 410.
 Usus ad rem legatus singulis accipitur perit, et perit ad rem cum familia sua, an sibi sibi, cui usus ad rem legatus est, potest habitare cum suis. T. 7. c. 415.
 Usus capitis dimissionem amittit, habitatio non. T. 7. c. 610.
 Usus praesentis in distractione non consistit, sed in utendo. T. 7. c. 625.
 Usus per usumque. T. 7. c. 111.
 Usus per usum depositum non est, sed custodia tantum. T. 7. c. 411.
 Usus pro titulo, et constituto est. T. 7. c. 459.
 Usus est interpretum legum. T. 7. c. 561.
 Usus, et possessio quando differunt. T. 7. c. 521.
 Usus eadem rei apud plures non esse possit. Ibid.
 Usus ab usufructu in quo differat. T. 7. c. 33. et c. 55.
 Usus aquae servitus personae est quem cum personis extraneis, non transmittitur in heredes. T. 7. c. 103.
 Usus corporum non est conceptio eorumdem. T. 7. c. 312.
 Usus ad usus est. T. 7. c. 33. et c. 459.
 Usus longum pro titulo est. T. 7. c. 363.
 Usus praesentis, et futuri, qui praesentem ampe dicitur, et commercium. T. 7. c. 33.
 Usus divisi non potest. T. 7. c. 374.
 Usus in ventis et actionibus familiaris, et ceteris, et communis dividenda. Ibid.
 Usus non potest accendi. Ibid.
 Usus venire uti locari non potest. T. 7. c. 374.
 Usus, et usufructus sunt jura hominum. T. 7. c. 583.
 Usus et abusus distinctio. T. 7. c. 446.
 Usus, et usufructus ad diem, et conditionem se constituit possit. T. 7. c. 235.
 Usus, et usufructus capitis dimissionem non amittit. T. 7. c. 364.
 Usus est individuum, usufructus est dividuum. T. 7. c. 97.
 Usus, et usufructus servitutes hominum, sive personarum. T. 7. c. 976.
 Usus quid sit. T. 7. c. 173. et c. 3. c. 281.
 Usus a possessione, et ab usu, qui possessione dicitur, quod dicitur. T. 7. c. 165.
 Usus rerum duplex. T. 7. c. 414.
 Usus sui cause praestitit quod. T. 7. c. 420.
 Usus longum. T. 7. c. 1467.
 Usus omnis rei duplex est, proprius, et improprius. T. 7. c. 1508.
 Usus quid sit, sit et opera. T. 7. c. 861.
 Usus et usufructus cum plane in jura convertantur, consequuntur commodari. T. 7. c. 596.

Usus in pro parte possit dividi. T. 7. c. 600.
 Usus, et de eo plura. T. 7. c. 385.
 Ususfructus qui actiones competunt. T. 7. c. 485.
 Ususfructus quando usufructus persecutio debeat. T. 7. c. 485.
 Ab usufructuario factam locacionem in proprietate servare tenetur. T. 7. c. 419.
 cum usufructuario proprietarius qui actione agere potest. T. 7. c. 461. et c. 462.
 usufructuario datur vindictio usufructus non tantum adversus dominum fidei fructuarii, sed etiam adversus quoslibet processorem, si prohibetur uti frui. T. 7. c. 460.
 usufructuario uti utendo usufructo satissat. T. 7. c. 961.
 usufructuario servum torquere, vel flagellum edere, vel deiectionem facere non potest. T. 7. c. 1006.
 usufructuario servum vivum percutibus imponere non potest. T. 7. c. 31.
 usufructuario servum violenter, aut flagellum cadere non potest. T. 7. c. 482.
 usufructuario domus infecti quomodo caveat. T. 7. c. 444.
 usufructuario proprietarii stipulati promittit datus de quibusdam. T. 7. c. 461.
 usufructus, et usus in quo differunt. T. 7. c. 1011. et c. 1012.
 usufructus an reliquii possit accipere, vel contrari. T. 7. c. 978.
 usufructus quid sit. T. 7. c. 71.
 usufructus cuius in corpore, quod de re corporis praedictur. T. 7. c. 71.
 usufructus, et proprietatis multum differunt. Ibid. et quantum ad ius succedendi quo differunt. Ibid. c. 76.
 usufructus duplex. T. 7. c. 73. et c. 7. c. 9. 9.
 usufructus uti jure personale. T. 7. c. 94.
 usufructus cum sit jure personale, necesse est personam, non partem. T. 7. c. 78.
 usufructus magis est facti, quam juris. T. 7. c. 77.
 usufructus pars, quam nec accipere illi, ad proprietatem recurrat. T. 7. c. 76.
 usufructus natura sui solamissionem non habet. T. 7. c. 780.
 usufructus aliud est, aliud feudum, aliud amphiteus, aliud liberarius, aliud pecunia. T. 7. c. 618.
 usufructus in fructu consistit. T. 7. c. 961.
 usufructus proprie sit in re aliena, non in re sua, et tunc dominus, sed servitute pars. T. 7. c. 72.
 usufructus solus etiam in personam tantum constituit. T. 7. c. 594.
 usufructus in fundo molari constitui non potest. T. 7. c. 638.
 usufructus quotidie constituitur, et legitur. T. 7. c. 76.
 usufructus forma quid ab usufructu casuali differat. T. 7. c. 73.
 usufructus fundi non est pars. T. 7. c. 716.
 usufructus vendi, locari, et pigorari potest a domino in corpore, quod jus est praeposuit, non et ab usufructuario. T. 7. c. 306.
 usufructus bonorum a priori conceptus accipit proprie posteriorum non amittit. T. 7. c. 466.
 usufructus bonorum usum legatum non constituit propter secundas aptas, nisi ad contentum testator. T. 7. c. 478.
 usufructus quibus modis perit. T. 7. c. 111.
 usufructus proprie sit uti eorum rerum, quae sunt substantia utendi perit. T. 7. c. 85.
 usufructus a proprietate separatim quod modis recedit. Ibid.
 usufructus quot modis extinguatur, et ad proprietatem revertitur. Ibid.
 usufructus in quibus rebus constituitur, vel accipit. Ibid.
 usufructus tam naturalibus patribus, quam adoptivis per filiosfamilias acquiritur in re rebus, quod extraneis suis conveniunt, dominia sua integre servat. T. 7. c. 118.
 usufructus pro parte dominii accipitur plerumque. T. 7. c. 73.
 usufructus plerumque, maximeque jure omnino a reo vendi non potest. T. 7. c. 404.
 usufructus relictio pro indultione habetur. T. 7. c. 393. et 390.
 usufructus momentarius non est usufructus. T. 7. c. 1176.

Usufructus, et proprietates in cessione legati
longe differunt. T. 3. c. 384.
Usufructus ab operis servorum distat. Ibid.
Usufructus ex herede legatus, post testamentum
factum adfectu in ea potest assidue testatore
vivere, debitor. T. 3. c. 74.
Usufructus adium legatus, adibus decatis, ac
potest testatore vivo restituere, non debitor.
Ibid.
Usufructus omissionis, vel omissionis, proprietates
accrescit alteri. T. 3. c. 76.
Usufructus rei cuiusque legari potest. T. 3.
c. 1005.
Usufructus, id est, libertas usufructus. T. 3.
c. 993.
Usufructus libertas non oneratur. Ibid.
Usufructus proprietario in iure cedi potest.
T. 3. c. 1007.
Usufructus sui mortis, aut tempore tollitur.
T. 3. c. 1008.
Usufructus, vel usus quibus modo amittitur.
T. 3. c. 1009.
Usufructus quique modo amitti potest. T. 3.
c. 1010.
Usufructus reipublice relictus ceterum annis
dilatatur. T. 3. c. 1194.
Usufructus in iure cedi potest, quod sit res
incomparabilis. T. 3. c. 1195.
Usufructus amittitur non utendo. T. 3. c. 999.
et T. 3. c. 1007.
Usufructus minima capite minuitur non amittitur
et constitutoris iustitiam. T. 3. c. 1007.
Usufructus emancipatio non tollit. T. 3.
c. 1032.
Usufructus haec verba tollit. Salva reorum sub-
stantia. T. 3. c. 71.
Usufructus gratus, et utilis quomodoque
extinguitur. T. 3. c. 73.
Usufructus creatus tollitur. T. 3. c. 1191.
Usufructus amittitur ad proprietatem revertitur.
T. 3. c. 1006.
Usufructus quorum rerum legari potest. T. 3.
c. 1151.
Usufructus servitus est dividenda. T. 3. c. 335.
et c. 336.
Usufructus, et pensio differunt. T. 3. c. 1019.
Usufructus si legatus sit singulis annis, do-
minatus capite amittitur, sed si alterius
annus, non. T. 3. c. 361.
Usufructus legatus singulis annis, si non pro-
sili non aliando amittit. Ibid. quando servitus
intermedium habet, et quando eae. Ibid.
Usufructus non constituit alicui personam. T. 3.
c. 349.
Usufructus per legem Falcidiam amittitur. T. 3.
c. 352.
Usufructus potest esse durum in solidum, non
dominium, non pensio. T. 3. c. 710.
Usufructus non potest intermedium non
habere. T. 3. c. 361. proprietario licet in praedio
cujus usufructus sit servitus, habere quid-
dam praedium serviti fructuario. Ibid.
Usufructus quicumque capite relictus
amittitur ad repeti possit. T. 3. c. 998. hodie
et constitutoris iustitiam usufructus non
amittitur minima capite minuitur. Ibid.
c. 998.
Usufructus, vel usus legatus cedit ad eandem
hereditatem, operari vero de patrimonio. T. 3.
c. 318.
Usufructus vestimentorum non legatus, sicut
pecunia. T. 3. c. 654. pecunia abest licet,
vestimentis non. Ibid.
Usufructus retentio in donationibus, habetur
per traditionem. T. 3. c. 146. et c. 107.
Usufructus amittitur rebus quomodoque
sunt, et quomodo. T. 3. c. 361.
Usufructus in fructu constituit cetera servi-
tutes in aliis. T. 3. c. 361.
Usufructus num in agro sterili recta constitui
possit. T. 3. c. 882.
Usufructus germinum mutatione rei, non do-
minio, et amittitur pignori. T. 3. c. 1119.
Usufructus pignori obtingi potest tunc o-
mnino proprietate, quomodo ab usufructuario.
T. 3. c. 1178.
Usufructus est ius alienis rebus utendi. Ibid.
Usufructus est ius utendi fructu, quod he-
reditas competit in re aliena, quando in herede,
etque re salva permanet. T. 3. c. 361.
Usufructus aut pars fundi. T. 3. c. 498.
Usufructus est servitus hominis. T. 3. c. 361.

Usufructus ex parte cum anima, et cum rei
substantia. Ibid.
Usufructus extinguitur certis modis, et qui-
busque. T. 3. c. 364.
Usufructus eius mutatur rei dominium. T. 3.
c. 704.
Usufructus, vel pignus non mutatur, nec pe-
rimitur amissionis. Ibid.
Usufructus sicut fundi communis dorum de-
betur, et cum iudicium est conveniens, et
in solidum condemnatur. T. 3. c. 361.
Usufructus est qualitas. T. 3. c. 363.
Usufructus fundi si legator, aut fundus, ac
possim singere usufructum. T. 3. c. 498.
Usufructus non amittitur capite minutione.
T. 3. c. 362.
Usufructus, usus, et opera in quo differunt.
T. 3. c. 574.
Usufructus in multis casibus pro fundi, non
demori non est. T. 3. c. 72.
Usufructus ab operis servi mutatur differt. T. 3.
c. 33.
Usufructus non est pro proprietate, sed ac-
tutaria. T. 3. c. 334.
Usufructus ubi pars domini aut. T. 3. c. 516.
Usufructus fundi mortis fructuarii, non morte
interdicitur. T. 3. c. 392.
Usufructus amittitur rei mutatione, rei perem-
ptione. T. 3. c. 488.
Usufructus quoque actione vindicatur. T. 3. c. 290.
Usufructus in multis casibus pars domini est.
T. 3. c. 38.
Usufructus ius personale est. Ibid.
Usufructus iure velum ius frugilium. T. 3.
c. 388.
Usufructus locationem, vel fundi details herede
servare non tenetur, si quis tenetur. T. 3. c. 425.
Usufructus in multis casibus pro parte domini
est, servitus quibus casibus. T. 3. c. 33.
Usufructus qui proprie dicitur, et quomodo
distinguitur. T. 3. c. 725.
Usufructus duplex est, casualis, et formalis.
Usufructus ad proprietatem pertinet. T. 3.
c. 328.
Usufructus cum pensio, cum coheret, extinguitur.
T. 3. c. 335.
Usufructus penitus, id est, pars, vel es de
dote, vel non, vel ad dote. T. 3. 333.
Usufructus non utendo intra certum tempus
amittitur. T. 3. c. 138.
Usufructus est servitus hominis, id est, qui
debetur homini a quibuscumque rebus. T. 3.
c. 361.
Usufructus si legatus est, et deolo malo ab
herede res, in quo usufructus est, destructa,
aut tradita quidem, ad usufructusque in-
tervenit, quam actiones competunt usufruc-
tuario. T. 3. c. 145.
Usufructus verbo quoque significatur. T. 3. c. 446.
Usufructus, et rebus in quo differunt. Ibid.
Usufructus fundus ad quem redit. T. 3. c. 617.
et c. 618. uti, autem proprietates ad legatam
ejusdem rei sub conditione, interim, et de
cautione praestanda. Ibid.
Usufructus ad heredem redire, et consolidari
potest. Ibid.
Usufructus servi communis si legatus est, quo
casu competit. T. 3. c. 449.
Usufructus redditus quando, et quomodo di-
stinguitur. T. 3. c. 392.
Usufructus pro accensu personam constituit,
etiam non habent partem suam. T. 3. c. 1014.
Usufructus bonorum universorum legator,
et singularium rerum, multum interat. T.
3. c. 1014.
Usufructus singularium rerum fideicommissarii,
et capitis diminutione. T. 3. c. 950.
Usufructus amittitur in maius fideicommissarii,
id est, fideicommissario non utendo usufructu
pro modum, et tempus. Ibid.
Usufructus aut pars fundi. T. 3. c. 1211.
Usufructus legatum morte legatarii tollit.
T. 3. c. 1212.
Usufructus aut pars personae, quod personam
sequitur. T. 3. c. 1203. proprietates aut pars reale,
quod rem. Ibid.
Usufructus est ius personale, et sine personae
non non potest. T. 3. c. 1018.
Usufructus amittitur non utendo. T. 3. c. 880.
Usufructus ius personale est, quod personae
coheret, et cum personae interat. T. 3. c. 1018.

Usufructus Vindicatio. Vide, Vindicatio asser-
fructus.
Usufructus legatus ad videtur, sicut legatus
ad reus pro dote. T. 3. c. 910.
Usufructus rebus reipublice, vel templo fi-
nitur spatio certum aeternum, quod vix est
longum hominis. T. 3. c. 950.
Usufructus cum emoritur in utiliter relinquitur.
T. 3. c. 952.
Usufructus alius legatus legatus, et post
legatarii mortem restituitur ei, quam heredi
instituit, non ejus rei plena proprietate legata
videtur. T. 3. c. 999.
Usufructus alterius alicui relictus, ac non
utendo amittitur. T. 3. c. 998. ac ad tempus
non potest operari possit. T. 3. c. 999.
Usufructus in divisionem recipere possit. T. 3.
c. 996.
Usufructus ad finalem tempore. T. 3. c. 112.
Usufructus an in tempore morte legari possit.
T. 3. c. 978. et c. 979.
Usufructus sine relictus ac tempore finit.
T. 3. c. 981.
Usufructus fundi communis, pro indiviso mu-
lieri legatus an coherens possit ad partem
dimidiam pro diviso. T. 3. c. 998.
Usufructus alius legatus, ac non utendo, an ab-
habitare prohiberi possit. T. 3. c. 950.
Usufructus fundi si legatur in casibus singulis,
ac pars soli legata. T. 3. c. 954.
Usufructus fundi si inibi legatus sit in casibus
singulis, et interim non usus annis imperit
fieri legatarii. Ibid.
Usufructus legatus ad quem pertinet, ac usufruc-
tarius vivo testatore decessit. T. 3.
c. 943.
Usufructus an possit repali, et postquam finit
est capitis diminutione restituitur. T. 3.
c. 944.
Usufructus legatus in singulis annis an pro
parte ejus annis, quo fructus decantat, ad
heredem pertinet. T. 3. c. 962.
Usufructus ad legatum possit suum rerum, quo
omni annis legatus. T. 3. c. 976.
Usufructus rebus reipublice, vel templo
quomodo finit. T. 3. c. 950.
Usufructus non minus an legari possit. T. 3. c. 976.
Usufructus non minus an legatus sit, in reme-
dio constitutionis ut sit legatus. Ibid.
Usufructus si alicui legatus sit, et si decessit
vix testatore, ad quem usufructus per-
tinet. T. 3. c. 940.
Usufructus si legatur alterius annis, plures esse
legata. T. 3. c. 954.
Usufructus si legatur alterius annis, vel venen-
dus, vel coheret, vel quod vix legatarius,
an repeti possit post capitis diminutionem.
T. 3. c. 991.
Usufructus si legatur illi cum tunc, perinde est,
ac si illi, et illi legatus sit. T. 3. c. 1011.
Usufructus an legatur in singulis annis, et
vindicatur. T. 3. c. 994.
Usufructus si legatur libertis, et alii, qui no-
nominis decedit, proprietates in videtur ius
geri incerto. T. 3. c. 747.
Usufructus si remanet apud heredem, ac cum
omni fideicommissario remanet. T. 3. c. 960.
Usufructus sub conditione non fecit aliquid
ad utiliter reliqui possit. T. 3. c. 892.
Usufructus, pluribus temporibus diviso, an
utem sit. T. 3. c. 386.
Usufructus vel pensio vix. Honoris, vel actus,
vel amissionis ad legatum possit. T. 3. c. 976.
Usufructus vindicatio fructuarii data. T. 3.
c. 334.
Usufructus quo jura fideicommissarii, et quomodo
constituitur. T. 3. c. 957.
Usufructus est actus legatarii, et constitutor
ad certum tempus. T. 3. c. 1007. ac ad di-
visionem. Ibid. c. 975. ac sub conditione
fecit legari possit. Ibid. c. 973.

Usfructus in civitatibus, vel civibus, municipiis, vel municipibus, vel republicis legatur, et amittatur non modo per modum, et tempus constitutum. T. 3. c. 981. quando finitur. Ibid.

Usfructus an videatur legatus, et testator dixerit se velle, ut quis fructus fundi redito. T. 3. c. 1011.

Usfructus qui legatus est omnium bonorum, et alias testator credidit hereditatem respondere. T. 3. c. 1009.

Usfructus dividi in partes, et pro parte divisa, vel indivisa legari, vel constitui potest. T. 3. c. 1013.

Usfructus in omnium, quod quis non habet in eundem in alium transferre potest. T. 3. c. 1017.

Usfructus eorum rerum, quae usu consumuntur, quomodo constitui potest. T. 3. c. 975.

Usfructus ejusdem fundi in duobus separatim rebus ut per vindicationem, an concessa partes habeant, et inter eos sit pars accrescenda. Ibid.

Usfructus est veluti pars fundi. T. 3. c. 998.

Usfructus filiofamilias legatur quando in personam patris finitur. T. 3. c. 996.

Usfructus non tantum praesens, sed etiam ea tempore certi constitui potest. T. 3. c. 912.

Usfructus omnium bonorum cum legatus sit, an opus sit aliquid agnoscere debeat. T. 3. c. 1009.

Usfructus partem quorundam se legari possit. T. 3. c. 625.

Usfructus pecuniae cum legatus est quomodo cavari debet. T. 3. c. 991.

Usfructus pecuniae, et nominum in legari possit. Ibid.

Usfructus quibus ius sit. T. 3. c. 737.

Usfructus quibus rem constitui possit. T. 3. c. 978. et c. 976.

Usfructus quibus modis amittitur. Ibid.

Usfructus, qui antiquum a proprietario recedunt, an potius proprium remaneant cum eorum filiofamilias. Ibid.

Usfructus, qui proprietatem constituit quomodo a Doctores vocetur. T. 3. c. 982.

Usfructus quod sit dividuus, servitus indivisa, cum ratio sit. T. 3. c. 1014.

Usfructus quomodo amittatur. T. 3. c. 988. in eadem scilicet constituit. Ibid.

Usfructus quibus modis constituitur. T. 3. c. 386.

Usfructus ratione an potius filiofamilias obligari possit. T. 3. c. 749.

Usfructus republicae, vel tempore legatus an sit perpetuus. T. 3. c. 973. quando finitur. Ibid.

Usfructus servo legatus quando in personam demitti finitur. T. 3. c. 993.

Usfructus si cui legatus sit, et rogatus eum alio testatore, an legatus sit, vel filiofamilias an sit capitis dimissioni specietur, ut ea contenta usufructus ad proprietatem recedat. Ibid.

Usfructus, vel servitutis alienatio non minus dominum. T. 3. c. 367.

Usfructus an perinde personae constitui equit. T. 3. c. 343.

Usfructus pars pars domini est. T. 3. c. 367.

Usfructus an veniat in iudicium familiae ejusdem. T. 3. c. 371.

Usfructus constituitur traditio, praesentatione, cessante, vel etiam ideo jure et tempore additione, in rebus aut usufructus per vindicationem. T. 3. c. 128.

Usfructus si legatur facile, de quo videtur legatus, legari intelligitur. T. 3. c. 1006.

Usfructus extra idem quando sit. T. 3. c. 686.

Usfructus recte constituitur ad tempus. T. 3. c. 985.

Usfructus servitus praesentis, et servitutis praedictum ad differentiam. T. 3. c. 925.

Usfructus, et proprietatis differentiam in quibusdam de jure accedendi qua. T. 3. c. 981.

sub Usfructus nomine in piena proprietate legari intelligitur. T. 3. c. 999.

Usfructus an abemptor, si alius possidet. T. 3. c. 127.

Usfructus retentio quando sit species traditio. T. 3. c. 306.

Usfructus servi quando finitur. T. 3. c. 74.

Usfructus quale non jure sit. T. 3. c. 95. et quibusmodum recipitur, quot, et quibus modis. Ibid. in quibus rebus constituitur. Ibid.

an cum finitur, revertatur. Ibid. an ea rebus sine participatione. Ibid. an potius maiore post mortem fructuari. Ibid. c. 96.

Usfructus unquam recedit in finem, non cadit, nec veluti cadit jure. T. 3. c. 1165.

Usfructus omnium bonorum in jure relinquatur auri. T. 3. c. 879.

Usfructus est servitus. T. 3. c. 980.

Usfructus legatus Titio, et heredi ejus, per totam testamentum ad heredem proximum, non ad sequentes descendit. T. 3. c. 1141.

Usfructus nullus est perpetuus. T. 3. c. 987.

Usfructus pecuniae vel receptus. T. 3. c. 987.

Usfructus dominum. T. 3. c. 738.

Usfructus legatus in annos decem quando debetur. T. 3. c. 1186.

Usfructus servi an potest. T. 3. c. 1278.

Usfructus legatus republicae non potest esse perpetuus, si certo non sit usufructus, sed proprietatis plena. T. 3. c. 1111.

Usfructus confunditur, si proprietatis accedat. T. 3. c. 603.

Usfructus parte laici obinet. T. 3. c. 1116.

Usfructus videtur quibus verbis assignatur. T. 3. c. 604.

Usfructus quomodo repeti debet, et ad post capitis diminutionem debetur. T. 3. c. 828.

Usfructus legatus in annos singulos, repetitus, an potius capitis diminutione amittatur, an tantum videtur. T. 3. c. 933.

Usfructus utilis non debet perire ultra mortem fructuarii. Ibid.

Usfructus pecuniae an sit separanda ab usufructu aliorum rerum. T. 3. c. 364.

Usfructus rebus republicae quomodo finitur. T. 3. c. 821.

Usfructus solus cum persona patuitur. T. 3. c. 656.

Usfructus an vere sit pars fundi. T. 3. c. 656.

Usfructus, qui rei cumbit, est pars plena proprietatis. Ibid.

Usfructus facta locutione a domino, an morte usufructus extinguatur. T. 3. c. 470.

Usfructus cessat esse jure dividuus. T. 3. c. 1153.

Usfructus quot, et quibus modis amittitur. T. 3. c. 91.

Usfructus, habitatio, et ministerium quomodo differant inter se. Ibid.

Usfructus non est rerum rerum, quam utenda pereant. T. 3. c. 93.

Usfructus quando finitur. Ibid.

Usfructus, quomodo in se alius habemus an possit vendi, et pignori, locum proprietario. T. 3. c. 147.

Usfructus causa mortis causa donata est. T. 3. c. 608. et c. 633.

Usfructus praedicti morte non perperat actionem. T. 3. c. 601.

Usfructus an per se alius transire possit. T. 3. c. 667.

Usfructus qui stipulatur, necertum stipulatur. T. 3. c. 925.

Usfructus imitator operae verorum. T. 3. c. 384.

Usfructus legatum alterius aialis non utendo amitti non possit. T. 3. c. 120.

inter Usfructum, et servitutum praedictam differentiam qua. T. 3. c. 1025.

Usfructus perinde species domus. Ibid.

inter Usfructum, et servitutum praedictam differentiam qua. est. T. 3. c. 363. stat hanc differentiam qua. Ibid.

Usfructum nullo modo possidere, sed quasi possidere possunt. T. 3. c. 536.

Usfructus per omnia non imitatur redditus. T. 3. c. 616.

Usfructum, qui est alterius, acquirere potest proprietario modo proprietatis dominus. T. 3. c. 1098.

Usfructus ejusdem heredis manere, si cum eo legatus ejus non ferat. T. 3. c. 994, 995.

Usfructum qui testator legaverat, ut partem ejus qui cederet, an partem simplicem, quae fecerit, per totantem filiofamilias sibi servare possit. T. 3. c. 1001. et c. 1002.

Usfructum eoque eadem eadem doli esse ex causa. T. 3. c. 978.

Usfructus an legaverit bonorum auctum, quae appellatione bonorum veniat. T. 3. c. 1008. et 1009.

Usfructum acquiri interdum etiam non habenti auctum partem, sed amittenti. T. 3. c. 981. et c. 982.

Usfructum legatum republicae filii centum annis. T. 3. c. 1141.

per usufructum, et habitationem praedicta, vel usufructum, vel alius servituti perinde, non rebus. T. 3. c. 92.

de Usfructu, et quomodo quis utatur fructu. T. 3. c. 383.

de Usfructu accrescenda. Ibid.

de Usfructu eorum rerum, quae usu consumuntur, vel amittuntur. T. 3. c. 384.

de Usfructu, et habitatione. T. 3. c. 145. et T. 3. c. 92.

Usfructus duobus legatis, uno mortuo, alteri totus debetur. T. 3. c. 1006.

Usfructus gregis legatus, gregis integre manente, fructus ad usufructarium pertinent. Ibid.

Usfructus fundi reditus, vel concessio, veniens quidem, et usufructus redditus ad fructuarium perinet. Ibid.

Usfructus aere legatus, in eo additio constitui non potest. Ibid.

Usfructus an in legato, partes ad fructuarium esse perinet. Ibid.

de Usfructu dum proponitur actiones. T. 3. c. 315.

de Usfructu quomodo propter negatus. T. 3. c. 433.

Usfructus praesentis, nec omnia, proprietatis omnia, vel in omnia, proprietatis plena potest. T. 3. c. 958.

In Usfructu est commodum fructuum, qui corporales sunt. T. 3. c. 6178.

In Usfructu quod sit principum verbum, et quod in re propria maxime demonstratur. T. 3. c. 301.

In Usfructu acceptum non valet. T. 3. c. 1038.

Usfructus fundi legatus heres non potest vendere fundum. T. 3. c. 646.

de Usfructu fundi reditus, an in legatus sit. T. 3. c. 1012.

de Usfructu in gremio. T. 3. c. 1005.

In Usfructu singulari, vice principis qui sunt. T. 3. c. 1013.

Usfructus alium legatum sub spe obtinenda proprietatis, an proprietatis sit legatus videtur. T. 3. c. 979.

Usfructus bonorum utriusque legati, donec unus solveretur, an usufructus illa ex parte perimitur. T. 3. c. 996.

Usfructus duobus conjunctum legatum, testis fundi legatus, quomodo fundus inter illa communicatur. T. 3. c. 994. quando inter eos sit pars accrescenda. Ibid.

Usfructus ejusdem fundi duobus separatim per donationem legatus, an huius iudicium, si pariter ambobus communiter uti fuit, an in singulis desineat actiones ad testamentum. T. 3. c. 984.

Usfructus filiofamilias capitis bonorum legatus, quod convalescat, vel respuant, illis in farum mortis, si cuius persona usufructus finitur. T. 3. c. 1006.

Usfructus filii, et ad proprietatis accrescit, communicatio appellatur. T. 3. c. 916.

Usfructus fundi como legatus, quod si legatus, et rebus esse videtur. T. 3. c. 996.

Usfructus in re legatus, ut sit filius non solus, an in rebus per se proprietatis legatus esse videtur. T. 3. c. 1000.

Usfructus morte utriusque fundi, qui datus erat propter heredi datus, quomodo, qui aliquis ex pecunia repetatur. T. 3. c. 612.

Usfructus tertius pars bonorum coheredi legatus, an heres per se deducit, et ea praestanda, tributa, et me aliorum. T. 3. c. 1004. et c. 1005.

Usfructus villae legatus, an etiam legatus videtur usufructus villae, vel fundi. T. 3. c. 1007.

Usfructus utriusque legatus omnium rerum, quae in duobus vult, an continetur, quod promissi causa testator habuerit. T. 3. c. 1001.

Utum duobus aliquis adde possit in usufructu. T. 3. c. 97. quot, et quibus modis amittitur. Ibid.

Ut dictum modum significat. T. 3. c. 922.

con fideio servitus non amittitur, quando per eum, cui servitus debetur, non stat, promissus utatur. T. 4. c. 367.
 non fideio amittitur usufructus. T. 4. c. 361.
 l'erali non dignatur consanguineis, quia sunt cognati, non agnati. T. 1. c. 119. et T. 8. c. 544.
 l'erali fratri dicatur cognati, non agnati. T. 7. c. 184.
 l'erial frater ab una consanguinei. T. 4. c. 823.
 qui in l'iere est, fore in tota jure civili pro nato habetur. T. 6. c. 466, non casus, quibus pro nato non habetur. l'bid.
 l'iere qui est, ab animal ali. T. 4. c. 433. et c. 824.
 in l'iere qui est, non est pupillus. T. 4. c. 433.
 l'iere caso qui extraneus est matris, est etiam cognatus. T. 4. c. 825.
 l'ique confectus nam emptio, quam locatio quid proprium, et peculiare habetur. T. 6. c. 304.
 l'is non est damnum dato. T. 2. c. 387.
 l'is possedit interdictionem. T. 2. c. 340.
 l'is possedit, et l'iculi interdictione deprehendit. T. 1. c. 82.
 l'is fundus optatus, maximeque formula venditionis. T. 3. c. 547.
 l'is ingens numerus in Leg. 12 tabularum, quod ali. T. 3. c. 848.
 l'is quid. T. 3. c. 461.
 l'is possedit interdictionem. Vide, l'interdictum de l'nterdictio l'is possedit. T. 3. c. 343.
 l'is quando per l'iculi valuerit, et quando non. T. 4. c. 1157. et seq.
 l'is iudicem nemo iavitus patitur. T. 4. c. 566.
 l'is pactum. Vide, pactum.
 l'is impensae repetitur actioe mandati, vel negotiorum gestorum ex constitutoe Jomianus de rei uxoris actione, et bono casu non fructibus compensatur. T. 5. c. 933.
 l'is, et contraria quando cedunt, et quando non. T. 5. c. 992.
 l'is actiones ad quid dextor, et a quo. T. 6. c. 192. et seq.
 l'is actiones ex acromedat dixerunt. T. 6. c. 717.
 l'is amicus qui dicitur. T. 7. c. 6521.
 l'is ingens. T. 3. c. 429.
 l'is actiones sunt omnes extraordinariae. T. 2. c. 572.
 l'is actiones dantur ex contractibus, qui carere non possunt legitime. T. 2. c. 596, similis sunt contractibus aequa habentibus. l'bid.
 l'is actiones ex amici causa a filia familiae exerceri possunt. T. 2. c. 648.
 as l'is quandoque confirmatur l'iculi. T. 7. c. 846.
 l'itor est riteo peneo debitor, quem pignora pignorum. T. 6. c. 618.
 l'is aqua. Vide, Aqua utilis.
 l'is actio in faciem pignora est omnia actionum eorum subiectum. T. 5. c. 949. datur uxori. l'bid.
 omnis actio l'is est decretalis, et contra. T. 4. c. 84.
 l'is stipulatio quare per l'iculi non valuerit. T. 6. c. 729.
 l'is actio in tractatu de pignoribus passim scriptur passim pignoratice. T. 6. c. 326.
 l'is actio. Vide, Actio directa.
 l'is actio extraordinaria est. T. 3. c. 493.
 l'is servitus. T. 4. c. 447.
 l'is in rem actio quoties, et quando datur. T. 1. c. 311.
 omnis actio l'is est in faciem. T. 3. c. 448.
 actio l'is multis casibus per liberam personam acquiritur. T. 2. c. 657.
 l'is actio impunita parva. T. 2. c. 765.
 l'is tempora et estimanda. T. 4. c. 36.
 l'is publicus est mater juris civilis. T. 3. c. 1205.
 l'is publicae peneferendae est utilitas privata. T. 5. c. 845.
 l'is mater aequi, et boni esse dicitur. T. 8. c. 363.
 l'is, et id, quod interest, semper idem in jure. T. 6. c. 199.
 l'is quidem nostra venatur le eo dia, que antea actio veteris. T. 6. c. 347.
 l'is publicus non petitur, ut mulier indultis maneat. T. 6. c. 211.

l'is publicae jura communia finis est. T. 8. c. 73.
 l'is pro eo, quod latetur. T. 3. c. 425.
 l'is perit quod dicitur. T. 3. c. 12.
 l'is semper est id, quod interest. T. 7. c. 199.
 l'is opponitur astricto juri. T. 2. c. 565.
 l'is, quod perit actionem directam, eadem explet, ut datur actio utilis in caso simili. T. 2. c. 567.
 l'is, ratio, equitas la jure idem sunt. T. 7. c. 327.
 l'is ejus, quod latetur, petitur communi. T. 4. c. 807.
 quoniam l'is in estimationem venit. T. 4. c. 807.
 l'is tacitum est estimatum, quo proxima est, et cognata rei. T. 4. c. 812.
 l'is non egreditur duplum. l'bid.
 l'is publicae est estimatum proferitur communi proferitur. T. 6. c. 941.
 l'is nomen quid significat. T. 2. c. 267.
 l'is ratio ubi colla subest, ibi colla jura remedium quia est. T. 3. c. 444.
 l'is l'iculi edictum moderatur. T. 6. c. 92.
 l'is actio in l'is actioe similis significat, id, quod interest. T. 3. c. 313.
 l'is publicae causa proferitur private utilitati. T. 7. c. 1307.
 l'is in possessione amittendi ubi ratio habetur. T. 6. c. 526.
 l'is ratio ad ea extenditur erga emptorem bono fidei, quo et summo jure deogatur. T. 4. c. 972.
 l'is par ratio paria jura desiderat. l'bid.
 l'is publicae conditioe repagones remittitur lega Julia. T. 6. c. 1204.
 l'is contrarium est damnum. T. 4. c. 804.
 l'is estimatum spectari, ut moras fecit creditor. T. 3. c. 441.
 l'is nullam habere servitus intellie est. T. 5. c. 861.
 l'is inter, et jura strictum quo aut differentia. T. 4. c. 974.
 es l'is estimatum omnia, vel ex necessitate, vel ex voluptate, vel amittitur. T. 5. c. 861.
 l'is non aut valet vicia. T. 1. c. 84.
 l'is. T. 2. c. 409.
 l'is est l'nterdictum retinere possessionem rerum mobilium. T. 6. c. 1207.
 l'is dicta quomodo intelligenda, et quae explicata. T. 3. c. 608.
 l'is legem est habendum, aliquid ad edendum. T. 4. c. 119.
 l'is principatus delegatus filio nato majori Regis Angliae. T. 8. c. 875.
 l'is ab Anglia separati. l'bid.
 l'is nomen quod significat. T. 8. c. 599. Vide, Vassali.
 de vulgari, et pupillari substitutione. T. 3. c. 639. et seq.
 l'is motus proferendo diei legatorum, vulgaris rursus. T. 5. c. 96.
 l'is, substitutio tacita, qua expressio pupillari jure, motum excludit. T. 5. c. 96.
 l'is pupillari tacita ora. l'bid.
 l'is substitutio. Vide, Substitutio vulgaris.
 l'is substitutio quibus fieri possit. T. 3. c. 639.
 l'is exceptio est exceptio rei iudicatum. T. 7. c. 694.
 l'is substitutio quo dicitur. T. 7. c. 1020.
 l'is quoniam ad bona matris admittitur. T. 6. c. 473. et 474. ad bona patris non admittitur. l'bid.
 l'is quoniam, vulgo concepti qui dicuntur. T. 7. c. 1182.
 l'is inferre est ad motum venire. T. 7. c. 1236.
 l'is mortis est ex volente moriatur, et tempora interdictum occasa, quo valore est. T. 6. c. 492.
 l'is mulierum quod receptacula habet. T. 4. c. 1295.
 l'is dignitatis est omnia. T. 8. c. 479.
 l'is ut a consuetudine separatur. l'bid.
 l'is ut est in usu, aut in mancipio. T. 2. c. 840.
 l'is impube esse non potest, sponsa esse potest, si modo iustas non sit. T. 1. c. 119.
 l'is, quo aliquo probabili causa dicitur a marito, ut mulierem. T. 8. c. 461.

l'is propter dotem habet tacitam hypothecam. T. 8. c. 82.
 l'is maritum heredem facere non potest. T. 3. c. 26.
 l'is est in masu, qui conventi le manum. T. 4. c. 1431.
 l'is exemplo contrarium viri doreto, ut se rade quoniam. T. 8. c. 495.
 l'is, qui conventi le masum mariti, capite amittitur. T. 4. c. 435.
 l'is Consulis quo jure consulari est. T. 8. c. 264.
 l'is maritum legere debet 12 mensibus ab affluo pro. T. 1. c. 143.
 l'is iustitia de adulterio accusatur jure mariti, non usor quo fuit materia. T. 1. c. 419.
 l'is non propter libidinem et propter filiorum procreationem accipitur. T. 4. c. 406. et T. 8. c. 447.
 l'is adultera le monasterium truden. T. 8. c. 448.
 l'is quondam defunctum maritum legere debet. T. 8. c. 443.
 l'is dominus est rerum dotium naturaliter, maritus civiliter. T. 8. c. 1140.
 l'is fructus dicitur fructus. T. 3. c. 937.
 l'is ingui maritus, non sponsa sponsum. T. 6. c. 83.
 l'is ex privilegio le exactioe doli habet. T. 6. c. 425.
 l'is, qui ante tempus inchoa scilicet illi superabatque permissa Prioria, quo pona placitatur. T. 4. c. 94.
 l'is rem a viris aliis donatum se possidere quest. T. 6. c. 527. et c. 543.
 l'is ali habere non potest, aequum de morte viri certum notum accepit. T. 4. c. 1243.
 l'is aut creditur ex causa doli, si maritus publico iudicio damnatus pars bonorum ejus confiscata sit. T. 4. c. 956.
 l'is vocatur dominus mariti. T. 8. c. 947.
 l'is et nomen dispensati, maritus facit nomen, consuetudine et dignitate, et matrisfamilias nomen se habet. T. 6. c. 628.
 l'is siquis aliteri post mortem mariti, siquid omnia hereditaria sua dixerit esse fructibus, ut se peneperit, se id ad filios pervenit, ut si quod ipso salvi, heredes non redire filii debentur. T. 8. c. 947.
 l'is divortium est mariti mutatio. T. 8. c. 789, capitali iudicio accusata a marito est sequentia dependens. l'bid.
 l'is aut sit ditione le domus ea, que interdictum non habet. T. 8. c. 792.
 l'is maritum adulterum accusare potest. T. 8. c. 773, quo accusatio non dissolvit matrimonium, sed sit, ut maritus et maritum in malis dotem repere possit. l'bid. huc accusatio servit est, non criminis. l'bid.
 l'is immatura dicitur, qui minor est sapientia. T. 8. c. 964, cum quo matrimonio evanescit, esse potest. l'bid.
 l'is abesse an accipi possit. T. 3. c. 658.
 l'is, cui a marito obligatus utatur, si alium non sit, ut de sorte vestimenta, si alium de marito extra debet. T. 3. c. 991.
 l'is per legem Papiani l'iculi testati non potest, sponsum tamen potest. T. 3. c. 784.
 l'is non potest habere l'iculi testamentum viri ex lege Julia, et Papia. l'bid.
 l'is maritum dicitur post mortem mariti retinet. T. 3. c. 78.
 l'is quomodo motus ditionem, et ubi cognitur foreare motus. T. 3. c. 84.
 l'is sequitur ditionem mariti. T. 3. c. 125.
 l'is l'iculi ditionem rei ditionis ab utatur de bona tempore, quo maritus possedit. T. 4. c. 261.
 l'is quod vivo, aut vir uxori ditionem, pro possessione possederit. T. 4. c. 263.
 l'is le quo differat a consuetudine. T. 3. c. 23. et T. 7. c. 591.
 l'is plingere debet virum. T. 7. c. 964.
 l'is. Vide Mulier.
 l'is haves constituta ex l'iculi parte quod. T. 7. c. 963.
 l'is ad aequa sarris utitur cum marito. T. 7. c. 963, eodem l'iculi, et ditionis utitur, inde quo honoribus. l'bid.
 l'is, et vir quomodo alii invicem succedunt. T. 7. c. 1016.
 an l'is adveniens maritum regi possit dicere

278.330

GIUSEPPE GIANNINI
LEGGITTORE DI LIBRI
Piazza Pitti N. 21
FIRENZE

B. 12. - .74
B.N.C.F.